Slovo

od
Abdrushina
pro
ducha

Soubor díla Pána Abdrushina

Poslední kontrola: 5.2012

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavili:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)
Vít Ištvánek (Vit.Istvanek@vzestup.net)

Abdrushin

německy Abdruschin, ismánsko-arabsky Abd-ru-shin

občanským jménem

Oskar Ernst Bernhardt

Autor obsáhlého díla *Ve Světle Pravdy – Poselství Grálu,* … se narodil 18. dubna 1875 v Biskupicích (Bischofswerda) v Německu.

Měl obchodní vzdělání. Podnikl mnoho zahraničních cest a své dojmy z nich zpracoval v románech, cestopisech a divadelních hrách. V době vypuknutí 1. světové války byl v Anglii internován a až do konce války držen v zajetí. V těchto letech odloučenosti se zamýšlel nad otázkami o smyslu života, o Bohu a Jeho Stvoření. Stále více se v něm probouzela nesmírná touha pomáhat lidem.

Po svém propuštění v roce 1919 se vrátil zpět do vlasti, kde si uvědomil svůj úkol: otevřít lidem cestu k novému vědění o Stvoření.

V letech 1923 až 1937 vznikaly postupně jednotlivé přednášky, které byly souborně vydány jako *Poselství Grálu* „Ve Světle Pravdy" a *Poselství doznívá.* V roce 1928 se usadil na Vomperbergu (Tyrolsko), kde na přání lidí založil osadu Grálu ve snaze vybudovat na zemi místo jako ukázku, že mezi lidmi různých stupňů vzdělanosti, růz-

ných náboženství a národností může vzniknout radostné působení v plné harmonii, jestliže je pojí stejný duchovní cíl.

Tento společný cíl přináší jím zvěstované Poselství Grálu, jež nám zjevuje vědění, jaké dosud nikdy nemohlo býti lidem dáno.

Jest nade všemi stranami i vyznáními a obrací se pouze na jednotlivce. Obrátí-li se jednotlivec k dobrému, bude i všechno ostatní dobré. Má to okamžitý vliv na manželství, na rodinu a konečně na celý národ, který pak teprve může rozvinout svůj vlastní druh a svou vlastní kulturu k nejvyšší kráse, která je základem pravé harmonie mezi všemi národy.

V březnu 1938 za převratu v Rakousku byl Abdrushin, jehož Poselství stojí v nepřeklenutelném rozporu vůči národnímu socialismu, Gestapem zatčen. Po těžkém žalářování byl se svou rodinou z Rakouska vypovězen a byl mu přikázán nucený pobyt v Německu pod stálým dohledem Gestapa. Na následky tělesného i duševního strádání, způsobeného mu nacisty, zemřel 6. prosince 1941.

Své Poselství nesestavoval z jiných nauk, nýbrž čerpal své živé vědění v přesvědčení ze sebe samého, z nejčistšího a nejvyššího pramene. Vytvořil dílo nesmírné ceny, které je současně také jeho vlastním průkazem. Velikost tohoto díla i autora samotného nebudeme schopni nikdy zcela pochopit.

„Kdo máš uši k slyšení, slyš!“

Nové Poselství Grálu

Ve Světle Pravdy – Poselství Grálu

od

Abdrushina

Podle vydání Nakladatelství Hlas, Zlín, 1932, 1940, 1996
Přeložil Josef Kovář a přátelé z původních německých textů,
které mu Abdrushin zasílal a které vydal v nakladatelství Der Ruf v roce 1931

Poslední kontrola: 4.2012

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavili:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)
Vít Ištvánek (Vit.Istvanek@vzestup.net)

Předmluva k tomuto vydání.

Jsme rádi, že otevíráte tyto stránky, neboť především kvůli nim byl tento projekt vytvořen.

Po staletí a tisíciletí si lidstvo klade otázky týkající se smyslu života, existence Boha či mimozemských civilizací a jen zřídka nachází uspokojivé odpovědi. Hledá je všude, jen ne tam, kde by mělo začít – ve svém nitru – každý jedinec sám u sebe. Dokud každý nezačne právě tam, nenajde tu správnou odpověď nikdy. Nebude se mu dařit v duchovní oblasti vůbec nic, byť by létal k těm nejvzdálenějším hvězdám vesmíru, který se nám zdá být nekonečný a přece je pouze nepatrným smítkem v obrovském a nezměrném Stvoření.

Že vše souvisí se vším, to už možná pochopila většina lidí na této Zemi, ale přesto jim stále chybí nějaký záchytný bod, od kterého se to všechno odvíjí. Je spousta otázek a málo odpovědí. Jak uchopit to, čemu stále nerozumíme, jak si vysvětlit zdánlivě nevysvětlitelné. Jak to světové soukolí funguje, jak vlastně ony pomyslné „Boží mlýny“ melou, odkud přicházíme a proč a co je vlastně „potom“ …

Odpovědi na všechny tyto otázky, ale i na spoustu dalších, dokonce i těch, které ještě nebyly nikdy vysloveny, nám byly s láskou dány v letech 1923-1937. Objemné texty v několika svazcích nám poskytují víc, než jsme schopni vůbec pochopit nebo vytušit. Stejně tak z pozemského hlediska nikdy nepochopíme osobnost autora tohoto díla.

Ve Světle Pravdy – Poselství Grálu

Tak se jmenuje toto dílo, o jehož obsahu se přou kněží a biskupové již od jeho vzniku. Nad nímž „rozumáři“ kroutí hlavami, o němž jeho stoupenci i odpůrci tajemně diskutují a vytrhávají z něj jednotlivosti. Ano, v tomto díle naleznete vše!

Je však třeba začít od začátku. Autor tohoto díla si přál, aby byly přednášky čteny postupně, aby navazovalo jedno na druhé. Postu-

povat krok za krokem. Jen tak je totiž možné správně vycítit souvislosti.

Pojďte tedy dál, *Vy,* kteří opravdu *chcete vědět* a otevřete svá srdce, abyste procítili Pravdu. Pro ty, kteří nedokáží své nitro otevřít, zůstane toto dílo knihou o sedmi pečetích!

Vít Ištvánek, 2000

Kdo se nesnaží,

aby slovo Páně

také správně pochopil,

ten se proviňuje!

K doprovodu!

Rouška padá a víra stává se přesvědčením. Jen v přesvědčení je osvobození a spása!

Mluvím jen k těm, kdo opravdově hledají. Ti musí býti schopni a ochotni zkoumati toto věcné věcně! Náboženští fanatikové a nepevní blouznivci mohou se raději vzdáliti, protože jsou Pravdě ke škodě. Zlovolní však a nevěcní najdou v těchto slovech sami své odsouzení.

Poselství zasáhne jen ty, kteří otevřeně nosí v sobě jiskru Pravdy a touhu býti skutečně člověkem. Všem těm bude také světlem a oporou. Povede je bez oklik ven ze všeho chaosu dnešních zmatků.

Následující slovo nepřináší nové náboženství. Chce býti pochodní pro všecky vážné posluchače nebo čtenáře, aby našli pravou cestu, která je povede do vytoužených výšin.

Jen ten, kdo sám se pohybuje, může se duchovně dostati kupředu. Pošetilec, který k tomu používá cizích pomůcek ve formě hotových názorů, jde svou cestou jen jako o berlích a vlastní zdravé údy při tom vyloučil.

Jakmile však směle používá veškerých schopností, které v něm dřímají v očekávání jeho zavolání, jako výzbroje ke vzestupu, zužitkuje tak svěřenou mu hřivnu podle vůle Stvořitele a přemůže hravě všechny překážky, které chtějí zkřížiti mu cestu, aby ho z ní odchýlily.

Proto probuďte se! Jen v přesvědčení je pravá víra. Ku přesvědčení však dochází se jedině bezohledným zkoumáním a odvažováním!

Stůjte v divuplném stvoření svého Boha jako živoucí!

Abdrushin, 1931

1. Co hledáte?

Co hledáte? Povězte, nač ten překotný shon? Jako hukot bouře jde to světem a zátopa knih zaplavuje všechny národy. Učenci hrabou se ve starých spisech, bádají a hloubají až do duchovního zemdlení. Vynořují se proroci, aby varovali, zvěstovali … ze všech stran chce pojednou kde kdo jako v horečce šířit nové světlo!

Tak to bouří v této době zmítanou duší lidstva. Avšak neobčerstvuje a neosvěžuje, nýbrž spaluje, stravuje a vysává poslední sílu, která dosud zbyla rozervané duši v temnotách přítomnosti.

A cosi se hýbe tu i tam, sděluje tiše a šeptá o rostoucím očekávání čehosi příštího. Zneklidněn je každý nerv, napjat neuvědomělou touhou. Tak se to vlní a valí a nade vším chmurně spočívá jakési omámení. Těhotné neštěstím. Co musí zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, neroztrhne-li se mocnou silou temná vrstva, která pohlcuje a dusí s měkkou přilnavostí špinavého bahna každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku dříve, než tato zesílí. Která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění dříve, než z něho může vzniknouti čin.

Ale křik volajících po Světle, který má v sobě sílu, že by mohl rozpoltit bahno, je sváděn jinam a doznívá pod neproniknutelnou klenbou, kterou pilně staví a budují právě ti, kteří se domnívají, že pomáhají. *Dávají však kamení místo chleba!*

Podívejte se na ty nesčetné knihy:

Lidský duch se jimi jen znavuje, neoživuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co podávají. To, co ducha unavuje není nikdy to pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně. Pravda, občerstvuje a Světlo oživuje!

Prostí lidé nutně zmalomyslní, když vidí, jaké zdi kolem záhrobního života staví tak zvaná duchověda. Kdo z prostých lidí má chápati učené věty a cizí výrazy? Což je onen svět jen pro duchovědce?

Mluví se při tom o Bohu! Má se snad zřídit vysoká škola, na které by se získávaly teprve schopnosti k poznávání pojmu Božství? Kam se žene tato dychtivost, která má po většině kořeny jen ve ctižádosti?

1. Co hledáte?

Čtenáři i posluchači potácejí se z místa na místo jako opilí, nejistí, v sobě nesvobodní, jednostranní, protože byli svedeni z jednoduché cesty.

Slyšte, zmalomyslnění! Vzhlédněte, vážně hledající! *Cesta k Nejvyššímu otvírá se před každým člověkem! Učenost není branou, která k ní vede!*

Volil Ježíš Kristus, tento veliký vzor na pravé cestě ke Světlu své učedníky mezi učenými farizeji? Mezi zákoníky? Vybral je z jednoduchosti a prostoty, protože jim bylo bojovati proti onomu hroznému omylu, že cestě ke Světlu je nutno pracně se učiti. A že musí býti těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka. Je to lež!

Proto pryč ode všeho vědátorství tam, kde jde o nejsvětější v člověku. To musí být *pochopeno plně!* Zde zanechte vědátorství, protože věda jako výtvor lidského mozku je dílo kusé a kusým dílem musí zůstati.

Uvažte, jak by mohla pracně naučená věda vésti k Božství? *Co je vůbec vědění.* Vědění, je to, co může pochopit mozek. Ale jak úzce jest omezena chápavost mozku, který zůstává pevně vázán na čas a prostor! Již věčnost a smysl pro nekonečnost nedovede lidský mozek pochopit. Tedy právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím. Mlčky stojí mozek před onou nepochopitelnou silou, která proudí vším, co existuje a ze které sám čerpá své působení. Je to síla, kterou všichni pocit'ují každým dnem, v každé hodině a v každém okamžiku jako něco samozřejmého. I věda vždy uznávala její existenci. Člověk však marně snaží se ji pochopiti a obsáhnouti mozkem, tedy věděním a rozumem.

Tak nedostatečnou, je tedy činnost mozku, tohoto základního kamene a nástroje vědy. Tato omezenost projevuje se přirozeně také v dílech, která mozek vytvořil, tedy ve všech vědách. Věda je proto dobrá k *sledování,* k lepšímu pochopení, rozdělení a spořádání všeho toho, co přijímá, jako hotové od tvůrčí síly, která všemu předchází. Věda musí však neomylně selhati tam, kde sama chce se vnutit k vůdcovství nebo kritice, pokud se bude jako dosud tak pevně poutati na rozum, tedy na mozkovou schopnost chápání.

Z toho důvodu zůstává učenost i lidstvo, které se podle ní řídí, stále lpěti na jednotlivostech a detailech. Při tom však každý člověk chová v sobě, jako dar celý ten veliký nepochopitelný celek. Má úplnou schopnost dosíci nejvyššího a nejušlechtilejšího, bez pracného učení!

Proto pryč se zbytečnou mukou duchovního otroctví! Veliký Mistr nevolá k vám nadarmo: Buďte jako děti!

Kdo má v sobě pevnou vůli k dobru a snaží se dodati svým myšlenkám čistotu, *ten našel již cestu k Nejvyššímu!* Tomu bude pak vše ostatní přidáno. K tomu není třeba ani knih, ani námahy ducha, ani cvičení v pokání a osamocení. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání, protože každá přepjatost škodí. Máte býti lidmi a ne květinami ve skleníku, které následkem jednostranného pěstění podlehnou prvnímu závanu větru!

Probuďte se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jen to dovede otevříti cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký dárce Pravdy, Ježíš Kristus, ztělesněná Božská Láska neptal se po vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Jsou pouty volného lidského ducha, jsou zotročením Boží jiskry, sídlící ve vás. Jsou to dogmata, která usilují vtlačiti dílo Stvořitele a jeho velkou lásku do forem, vytlačených lidským rozumem. To znamená strhování a plánovité znehodnocení Božského. Každého, kdo vážně hledá, tento způsob odpuzuje. Nelze mu v něm nikdy prožíti velkou skutečnost, jeho touha po Pravdě stává se stále beznadějnější a on konečně zoufá nad sebou i nad světem! Proto probuďte se! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku, aby k vám mohlo nerušeně proudit čisté světlo Nejvyššího. Jásavě vznese se pak váš duch do výše a s plesáním pocítí nesmírnou lásku Otcovu, která nezná žádných hranic pozemského rozumu. Konečně zvíte, že jste její částí. Chopte se jí bez námahy a úplně, spojte se s ní a získávejte tak denně, v každou hodinu novou sílu jako dar, který vám učiní vzestup ze zmatku samozřejmým!

2. Probuďte se!

Lidé, probuďte se z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, které nesete. Ono tíží miliony lidí nevýslovně tvrdým tlakem. Odhoďte je! Což stojí za nesení? Ani na jedinou vteřinu!

Co je jeho obsahem? Prázdné plevy, jež se plaše rozptýlí po závanu Pravdy. Vyplýtvali jste čas a sílu pro nic a za nic. Rozlomte proto okovy, jež vás poutají a konečně se osvoboďte!

Člověk, který je vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Učením vnucujete se stále do cizích forem, které vymysleli jiní. Připojujete se dobrovolně k cizímu přesvědčení a osvojujete si jen to, co jiní prožili v sobě a pro sebe. Přemýšlejte: Jedno není pro všechny! Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každému jednotlivci je vytčena cesta ke zdokonalení. Jeho výzbrojí k tomu jsou schopnosti, jež chová v sobě. Podle těch se má řídit a na nich stavět. Nečiní-li tak, zůstává cizincem sám sobě a bude státi vždy *vedle* naučeného, které se v něm nemůže státi životným. Tím je pro něho vyloučen každý zisk. On živoří a pokrok je nemožný.

Vy, kteří usilujete vážně o Světlo a Pravdu, dávejte pozor:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožíti v sobě. Chce-li po ní bezpečně putovat, musí ji sám objevit. Člověk pochopí plně jen to, co v sobě prožije a procítí ve všech obměnách!

Utrpení i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily a otřásly k duchovnímu probuzení. Jedinou vteřinou bývá pak člověk velmi často osvobozen od veškeré nicotnosti všedního života a ve štěstí i v bolesti cítí v předtuše spojení s Duchem, který proniká všechno živoucí.

A vždyť *ve všem* je život, nic není mrtvo! Blaze tomu, kdo chápe a uchová takové okamžiky spojení a nese se na nich vzhůru. Nesmí se při tom přidržovat ztrnulých forem, protože každý se má vyvíjeti sám, z vlastního nitra.

Mějte soustrast s posměvači a se všemi těmi, kdo jsou dosud odcizeni duchovnímu životu. Nezlobte se na ně, stanou-li se sarkastickými. Možno jich jen litovati. Jako opilí, jako nemocní stojí před velkým dílem stvoření, které nám tolik poskytuje. Jako slepci, kteří tápavě se posunují pozemským životem, nevidouce veškeré nádhery kolem sebe!

Tito ubožáci jsou zmateni, oni spí. Neboť jak může člověk na příklad ještě tvrdit, že existuje jen to, co vidí? Že tam, kde nemůže již zrakem nic vidět, není života. Že odumřením těla přestává býti i on sám. Jen proto, že se ve své slepotě nemohl dosud svým zrakem přesvědčiti o opaku? Což neví již teď podle mnohých věcí, jak úzce je omezena schopnost oka? Což dosud neví, že souvisí se schopností jeho mozku, vázaného na prostor a čas? Že proto nemůže svým okem poznati *nic* z toho, co je povzneseno *nad* prostor a čas? Neujasnilo se dosud žádnému z těchto posměvačů takovéto logické, rozumové odůvodnění? Duchovní život, či nazvěme ho také „onen svět", jest přece jen něco, co je úplně nad pozemským rozdělením prostoru a času. Vyžaduje tedy také stejnorodou cestu, aby byl poznán.

Ale naše oko nevidí ani toho, co je možno rozděliti v prostoru a času. Pomysleme jen na kapku vody, o jejíž neklamné čistotě svědčí každé oko. Pozorujeme-li ji však zvětšovacím sklem, vidíme, že chová v sobě miliony živých bytostí, jež se v ní bez milosrdenství potírají a ničí. Což nejsou mnohdy bacily ve vodě a ve vzduchu, jež mají sílu zničiti lidské tělo a přece nejsou oku poznatelny? Stávají se však viditelnými ostrými nástroji. Kdo by se na to ještě odvážil tvrzení, že neuvidíte již nic nového, dosud neznámého, jakmile ještě zostříte tyto nástroje? Zostřete je tisíckrát, milionkrát, zření nedozná konce. Otevřou se před vámi vždy nové a nové světy, jichž jste dosud nemohli ani viděti, ani jich tušiti, které tu však přesto vždy byly. Logické myšlení vyvodí stejné důsledky též ze všeho toho, co dosud mohly nashromážditi vědy. Je výhled na trvalý další vývoj, ale nikdy ne na konec.

Co je nyní „onen svět"? Mnohé mýlí toto *slovo.* Onen svět je prostě všechno to, čeho nelze poznati pozemskými prostředky. Ale

pozemské prostředky jsou oči, mozek a všechno, co patří k tělu. Právě tak nástroje, které napomáhají k přesnějšímu a bystřejšímu výkonu činnosti těchto tělesných schopností a k většímu jejich rozsahu. Mohlo by se tedy říci: Onen svět je to, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. *Ale není žádného odloučení neb oddělení mezi tímto a oním světem!* Není také žádné propasti! Všechno jest jediný celek, jako celkové stvoření. *Jedna* síla proudí tímto i oním světem, všechno žije a působí z tohoto jednotného životního proudu a je tím nerozlučně spojeno. Tím stává se zřejmým následující: Onemocní-li jedna část tohoto celku, objeví se nutně účinek i v části druhé, tak jako je tomu i v lidském těle. Chorobné látky této druhé části proudí pak k části onemocnělé následkem přitažlivosti stejnorodého a zesilují tak nemoc ještě více. Stane-li se však taková nemoc nezhojitelnou, vyplývá z toho nutnost odstraniti nemocný úd násilím, nemá-li trvale trpěti celek. A toto, nyní stávající nebezpečí, vyžaduje ozdravujícího zvratného působení. To jest však zaujetím nesprávného stanoviska velmi ztíženo a mnohdy vůbec nemyslitelno.

A z tohoto důvodu se obraťte a zaujměte stanovisko správně! Není žádného tohoto a onoho světa jest jen jediné, jednotné bytí. Pojem odluky těchto dvou světů vytvořil jen člověk, protože nemůže viděti všechno a má se mylně za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. A přece okruh jeho působení jest větší. Následkem tohoto omylu se však člověk jen násilně omezuje, překáží svému pokroku a uvolňuje místo bezuzdné fantasii, která vyvolává nestvůrné obrazy. Možno se pak divit, mají-li pro onen svět mnozí lidé jen nevěřící úsměv, jiní zase naopak chorobné zbožňování, které se stává otrockým nebo vybočí ve fanatismus? Kdo se pak může divit plaché bázni, ba dokonce úzkosti a strachu, v nichž mnozí jsou odchováni? Pryč se vším! Nač ta muka? Zbořte tyto přehrady, které se snažil nastavěti lidský omyl. Ve skutečnosti přece nikdy neexistovaly! Dosavadní falešné stanovisko dává vám pak také falešné základy, na kterých se pak marně snažíte vystavěti pravou víru, tedy vnitřní přesvědčení. Tato námaha nemá konce. Narazíte na místa a na úskalí, před nimiž nutně v pochybnostech zakolísáte, nebo která vás donutí, abyste sami zase rozbořili celou stavbu. Na konec malomyslně nebo

s hněvem se snad všeho vzdáte. Škodu máte pak při tom jenom vy sami, protože není pro vás takto žádného pokroku, nýbrž jen zastavení ve vývoji nebo krok zpět. Cesta, kterou jednou přece budete muset projíti, se vám tím jen prodlužuje.

Pochopíte-li však stvoření jako jednotný celek tak, jak ve skutečnosti jest, neděláte-li rozdílu mezi tímto a oním světem, pak máte přímou cestu. Vlastní cíl se vám přiblíží a vzestup bude pro vás radostí a dá vám zadostiučinění. Potom budete moci také mnohem lépe vyciťovati a chápati zvratné působení, které proudí jednotným celkem jako tep živoucího tepla. Všechno působení jest přece poháněno a udržováno jedinou silou. Zasvitne vám tak světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnohých lidí je příčinou posměchu jen pohodlnost a lenost, protože by vyžadovalo námahu zbořit vše dosud naučené a vymyšlené a stavět něco nového. U jiných to opět zasahuje do obvyklého způsobu života a je jim to proto nepohodlné. Nechte takových lidí a nehádejte se s nimi. Zato nabízejte pomocně své vědění těm, kdo nejsou spokojeni jen pomíjejícími požitky a hledají v pozemském životě *více,* než aby jen naplňovali svá těla jako zvířata. Dávejte jim poznání, kterého se dostává vám. Nezakopávejte hřivnu, protože dáváním se obohatí a zvratným působením zesílí vaše vědění.

Ve vesmíru působí věčný zákon: Jen dáváním možno zase přijímati, jedná-li se o hodnoty trvalé ceny. Tento zákon zasahuje tak hluboko, že proniká celým stvořením jako svatý odkaz Stvořitele. Nesobecky dávat, pomáhat, kde je třeba a mít porozumění pro utrpení bližního a jeho slabosti, znamená přijímat, protože to je prostá, pravá cesta k Nejvyššímu.

A chcete-li to opravdově, přinese vám to ihned pomoc a sílu. Jediné poctivě a hluboce procítěné přání k dobru a jako plamenným mečem rozpoltí se rázem z druhé, pro vás dosud neviditelné strany ta stěna, kterou dosud stavěly vaše myšlenky jako překážku. Neboť pak jste zajedno s oním světem, po kterém jste toužili, nebo jej zapírali či snad se ho obávali. Nyní jste s ním spojeni úzce a nerozlučně.

Zkuste to. Vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte. Vrací se zpět obtíženy tím, co jste mysleli, nechť je to dobré nebo zlé.

Tak se to děje. Myslete na to, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují a stávají se často útvary, které přetrvávají pozemský život vašeho těla. Pak se vám mnohé ujasní. Proto také se říká zcela správně: Jejich skutkové jdou za nimi! Myšlenkové výtvory jsou skutky, které na vás jednou čekají. Ony tvoří kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projíti, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana, žádný cizí zásah, protože máte vlastní sebeurčení. První krok ke všemu musí proto vycházeti od vás. Není těžký. Záleží jen ve chtění, které se projevuje myšlenkami. Tak nosíte sami v sobě nebe i peklo.

Můžete se rozhodnouti, ale propadáte pak bezpodmínečně následkům svých myšlenek, svého chtění. Následky tvoříte si sami! Proto volám k vám: Udržujte krb svých myšlenek čistý! Tím budujete mír a budete šťastni!

Nezapomínejte, že každá myšlenka, kterou jste zplodili a vyslali, přitahuje na své cestě všechno stejnorodé, nebo ulpí na jiných stejnorodých myšlenkách. Tím stává se stále silnější a najde konečně i cíl, mozek člověka, který snad jen na vteřinu zapomene na sebe sama a tím dopřává místa takovým vznášejícím se myšlenkovým útvarům, aby pronikly a zapůsobily. Pomyslete jen na to, jaká zodpovědnost padá pak na vás, když z myšlenky stane se jednou čin prostřednictvím někoho, na koho mohla zapůsobit! Tato zodpovědnost projeví se již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi trvale spojena neroztržitelným vláknem, aby se pak vrátila zpět se silou, kterou cestou získala a vás samotné znovu obtížila nebo oblažila podle druhu, který jste vytvořili.

Tak stojíme v myšlenkovém světě a dopřáváme svým dočasným způsobem myšlení také místa myšlenkovým útvarům cizím, které se našemu myšlení podobají. Neplýtvejte proto silou myšlení, ale shromažďujte ji k obraně a k *bystrému* myšlení, které jako kopí vychází a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek *posvátné kopí,* bojující za dobro, hojící rány a povzbuzující veškeré stvoření.

Nařiďte tedy podle toho myšlení k jednání a k postupu vpřed. K tomu je nutno otřásti mnohým sloupem, který podpírá starodávné názory. Bývá to často nějaký pojem, který, jsa špatně chápán, nedo-

volí najíti pravou cestu. Je nutno vrátit se k bodu, kde se pojem vytvořil. Světlým paprskem řítí se pak celá stavba, pracně budovaná po desetiletí. Po krátkém nebo delším omámení jde se pak znovu k dílu! Je to nutné, musí tak být, protože ve vesmíru není žádného zastavení.

Vezměme na příklad pojem času:

Čas míjí! Časy se mění! Tak slyšíme všude mluvit lidi a bezděčně vynoří se v duchu obraz: *Vidíme kolem sebe míjeti časy v neustálé změně!*

Obraz ten stává se zvykem a u mnohých lidí stává se pevným základem, na kterém staví dále a podle něhož řídí veškeré své bádání a hloubání. Netrvá však dlouho a oni narazí na překážky, jež si navzájem odporují. Při nejlepší vůli se všechno již neshoduje. Lidé ztrácejí cestu a zanechávají mezery, které přes všechno hloubání nedají se vyplniti. Mnohý člověk je pak toho mínění, že na takových místech jako náhradu nutno vzíti *víru,* když logické myšlení nenachází opory. To však je nesprávné! Člověk nemá věřiti věcem, které nemůže pochopit! Má se snažit, aby jim porozuměl, poněvadž jinak otvírá dokořán bránu omylům. Omyly pak znehodnocují vždy Pravdu.

Věřiti bez pochopení jest jen lenost myšlení! To nevede ducha vzhůru, ale stlačuje ho dolů. Proto vzhůru vzhled! Chceme zkoušet, zkoumat! Touha k tomu není v nás nadarmo!

Čas. Míjí skutečně? Proč při této zásadě narážíme na překážky, chceme-li mysleti dále? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je *nesprávná,* neboť *čas stojí!* Ale my spěcháme vstříc! My se ženeme do času, který je věčný a pátráme v něm po Pravdě! Čas stojí. Zůstává týž dnes, včera i za tisíc let. Jen formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všecko uchoval. Nezměnil se, protože je věčný! I ty, člověče, jsi vždy týž, nechť se jevíš mladíkem nebo starcem! Zůstáváš tím, kterým jsi! Necítil jsi to již sám? Nepoznáváš zřejmého rozdílu mezi tvarem a svým „já“? Mezi tělem, které je podrobeno změnám, a tebou, duchem, který jest věčný?

Hledáte Pravdu. Co je Pravda? To, co dnes cítíte ještě jako pravdu, poznáte zítra již jako omyl, abyste v tomto omylu později opět

objevili zrnka pravdy. Vždyť i zjevení mění formy. Tak to jde s vámi v ustavičném hledání, ale v těchto změnách dozráváte!

Pravda zůstává si však stále stejnou, nemění se, protože je věčná. A poněvadž je věčná, nelze ji nikdy čistě a skutečně pochopiti pozemskými smysly, které znají jen změnu tvarů! Staňte se proto duchovními! Prostými všech pozemských myšlenek a máte Pravdu, zůstanete v Pravdě, abyste se v ní koupali, trvale ozářeni jejím čistým světlem, neboť vás úplně obklopuje. Plovete v ní, jakmile se stanete duchovními.

Pak nebude vám již třeba pracně se učiti vědám. Nepotřebujete se báti omylů, ale máte na každou otázku již odpověď v Pravdě samotné. Ba nemáte již ani otázek, protože víte a chápete vše, aniž potřebujete myslet, protože váš duch *žije* v čistém Světle, v Pravdě!

Osvoboďte se proto duchovně! Zpřetrhejte všechny pásky, které vás tíží! Naskytnou-li se při tom překážky, jásejte jim vstříc, neboť znamenají pro vás cestu k svobodě a síle! Považujte je za dar, z něhož vám vzejdou výhody a přemůžete je hravě.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a se vyvíjeli, čímž rozmnožujete svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky viny, kterou tím odpykáváte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vedou vás kupředu. Proto jaře přes ně – je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo zkouškách. Každý boj a každé utrpení je pokrokem. Lidem se tím dává příležitost odstraniti stíny dřívějších pochybení, neboť nebude žádnému prominut ani haléř. I v tom je ve vesmíru nezvratný koloběh věčných zákonů, ve kterých se projevuje otcovská vůle Stvořitele, která nám tím odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů – a svět by se rozpadl v trosky! Tak jasně a moudře je vše zařízeno!

Ale který člověk má z minulosti velmi mnoho k vyrovnání, zda nutně nezmalomyslní? Zda v něm nevzbudí hrůzu odpykání vin?

Může s tím započíti radostně a zmužile. Může být bez obav, jakmile *poctivě chce!* Vždyť *vyrovnání* viny může býti vytvořeno protiproudem síly dobré vůle, která stává se v duchovnu stejně jako jiné myšlenkové formy živou a silnou zbraní, která je schopna odstraniti

každé břímě temnoty, každou tíhu, aby vlastní „já“ dovedla ke Světlu!

Síla chtění! Tato tak mnohými netušená moc, která k sobě přitahuje stejné síly jako nikdy neselhávající magnet a roste tak jako lavina. Tato síla, spojena s mocnostmi duchovně s ní spřízněnými působí zpětně, až dojde znovu k východisku a zasáhne tak prazdroj, nebo lépe řečeno původce a nese ho vysoko vzhůru ke Světlu, nebo ho přitiskne hlouběji do bahna a špíny! Podle způsobu, jakým to původce sám dříve chtěl.

Kdo zná toto stálé, jistě se dostavující zvratné působení, které je v celém stvoření a rozuzluje a rozvíjí se s neodolatelnou jistotou, ten ho umí využíti. Musí je milovati i se ho obávati! Pro takového člověka oživuje znenáhla neviditelný svět kolem něho, neboť on cítí jeho působení se zřetelností, která rozptyluje každou pochybnost. On nutně vycit'uje silné vlny neúnavné činnosti, která na něho působí z velikého vesmíru, jakmile jen poněkud na to dbá. Konečně cítí, že je ohniskem silných proudů jako čočka, která zachycuje sluneční paprsky, spojuje je v jednom bodu a tvoří tam sílu, která zapaluje, spalujíc a ničíc, která může však také působiti hojivě, oživujíc a přinášejíc požehnání. Dovede také zanítiti planoucí oheň. *A takovými čočkami jsme i my,* jsouce schopni svým chtěním vysílati tyto neviditelné proudy sil, soustředěné v jedinou moc, k dobrým nebo zlým účelům. Můžeme tak přivodit lidstvu požehnání nebo i zkázu. Můžeme a máme tím zapáliti planoucí oheň v duších, žár nadšení k dobrému a ušlechtilému, ke zdokonalení!

K tomu je zapotřebí jen síly chtění, která v jistém smyslu činí člověka pánem ve stvoření a vede ho k určení a utvoření si vlastního osudu. Vlastní jeho chtění přivodí mu spásu nebo zničení. Vytvoří mu samo s neúprosnou jistotou odměnu nebo trest.

Nebojte se, že toto vědění odvádí od Stvořitele a oslabuje vaši dosavadní víru. Naopak! Znalost těchto věčných zákonů, kterých můžete využíti, ukáže vám celé dílo stvoření ještě vznešenějším a nutí hluboce bádajícího svou velikostí, aby sklonil koleno pln zbožnosti.

Nikdy pak nebude člověk chtíti zlo. Chopí se s radostí nejlepší opory, která tu pro něho jest: Lásky. Lásky k celému tomu podivuhodnému stvoření i lásky k bližnímu, aby i on byl přiveden vzhůru k nádheře tohoto požitku, tohoto vědomí síly!

3. Mlčení.

Probleskne-li v tobě myšlenka, zadrž ji a nepronášej ji ihned. Ale živ ji, protože ona se zhutní zadržením v mlčení a získá na síle jako pára v přetlaku.

Tlak a zhuštění zplodí vlastnost magnetické účinnosti podle zákona, že všechno silnější přitahuje k sobě slabé. Stejnorodé myšlenkové formy se tím navzájem všestranně přitahují, spojují a zesilují tím vždy více sílu vlastní, původní myšlenky. Při tom působí tak, že původně vytvořený myšlenkový útvar se připojením cizích útvarů obrousí, pozmění a dostává se mu měnivé podoby, až pak úplně uzraje. Vše to cítíš dobře v sobě, ale myslíš stále, že to je pouze a zcela jen tvé vlastní chtění. *Nedáváš však do žádné věci jenom své vlastní chtění, nýbrž máš vždy při něm i cizí!*

Co ti říká tento pochod?

Že něco dokonalého může býti vytvořeno jen sloučením četných jednotlivostí! Vytvořeno? Je to správné? Ne, jenom zformováno! Neboť není nic skutečně nového k vytvoření. Při všem jedná se vždy jen o nové utváření a zformování, poněvadž všechny jednotlivosti ve velikém díle stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají býti jen použity a dány do služeb na cestu ke zdokonalení. To nastává sloučením a soustředěním.

Sloučení! Nepřecházej přes to lehce, ale snaž se zahloubati do tohoto pojmu a uvědom si, že zralosti a dokonalosti se dosáhne jen sloučením. Tato zástava spočívá v celém stvoření jako poklad, který chce býti nalezen a vyzvednut! Je těsně spojena se zákonem, že jen dáváním možno také přijímat! Čeho je nutně zapotřebí ke správnému pochopení těchto vět? K jejich prožití? – Lásky! A proto jest v tajích velikého bytí láska jako nejvyšší síla, jako neomezená moc!

Tak jako slučování při jediné myšlence utváří, brousí a formuje, tak je tomu s člověkem samotným a s celým stvořením. Také ve stvoření vznikají nové útvary nekonečným slučováním stávajících jednotlivých forem silou chtění. Je to cesta k dokonalosti.

Dokonalost nemůže ti poskytnout jednotlivec, nýbrž jen celé lidstvo v různosti své povahy a vlastností! Každý jedinec má něco, co nutně patří k celku. Proto se také stává, že vysoce pokročilý člověk, který nezná již pozemských žádostí, miluje celé lidstvo, ne jednotlivce. Jedině celé lidstvo může dát zaznívat strunám jeho zralé duše, očistou obnaženým, v akord nebeské harmonie. On má harmonii v sobě a proto zachvívají se všechny struny!

Zpět k myšlence, která k sobě přitahovala cizí myšlenkové útvary a stávala se tím stále silnější: Konečně se myšlenka v pevně semknutých mocných vlnách přelije přes tebe, pronikne aurou tvé osoby a působí svým vlivem na další okolí.

To nazývá lidstvo osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: „Ty něco vyzařuješ!“ Podle zvláštní povahy a svéráznosti je to buď příjemné nebo nepříjemné, přitažlivé nebo odpuzující. Tak se to pociťuje!

Ty ovšem nevyzařuješ nic. Vznik a vytvoření těchto pocitů u druhých lidí má svůj původ v tom, že ty přitahuješ magneticky všechno duchovně stejnorodé k sobě. A toto přitahování tvé nejbližší okolí pociťuje. Avšak i v tom je zvratné působení. V tomto spojení vycítí druhý pak zřejmě tvou sílu a tím se probouzí „sympatie“.

Měj vždy před očima: Všechno duchovní, našimi pojmy vyjádřeno, jest magnetické. Také je ti známo, že silnější přemáhá vždy slabší tím, že je přitahuje a vstřebává. Tím je „chudému (slabému) vzato ještě i to málo, co má“. Stává se odvislým.

Není v tom žádného bezpráví, ale děje se tak podle Božských zákonů. Člověku je třeba jen se vzpružit, správně chtít a je před tím ochráněn.

Namítneš patrně nyní otázku: Co potom, až všichni budou chtít býti silnými? Když nikomu nebude již co vzíti? Pak, milý příteli, *stane se to dobrovolnou výměnou,* jejímž základem jest zákon, že přijímati lze jen tehdy, když se dává. Proto nenastane stagnace, ale zmizí všechno méněcenné.

Tak se stává, že z lenosti jsou mnozí duchem odvislí a nemají ani schopnosti vytvářeti vlastní myšlenky.

Nutno zdůrazniti, že se přitahuje jen stejnorodé. Odtud přísloví: „Rovný rovného si hledá. Tak se najdou vždy pijáci, „sympatie“ mají k sobě kuřáci, hráči, žvanilové atd. Avšak i ušlechtilí sdružují se k vznešenému cíli.

To pokračuje však dále: Co k sobě usiluje duchovně, projeví se konečně také *fyzicky,* protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného. Při tom musíme bráti v úvahu zákon zpětného účinku, protože myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem a v tomto spojení vyvolává zpětná záření.

Mluvím zde vždy jen o *skutečných* myšlenkách, které v sobě mají životní sílu duševního cítění. Nemluvím o plýtvání silou mozkové substance, která ti byla svěřena jako nástroj a jež sama vytváří, jen prchavé myšlenky, jevící se jen jako nejasné páry v divokém zmatku, které na štěstí záhy se rozptylují. Takové myšlenky stojí tě jen čas a sílu a promrháváš jimi svěřený ti statek.

Když na příklad vážně o něčem hloubáš, stane se mocí mlčení tato myšlenka v tobě silně magnetickou, přitahuje k sobě všechno podobné a tím se oplodňuje. Dozrává a překročuje rámec obyčejného. Proniká tím dokonce i do jiných sfér, odkud se jí dostává přílivu vyšších myšlenek … inspirace! Proto musí při inspiraci základní myšlenka vycházeti vždy od tebe samotného, na rozdíl od mediality. Musí sama vytvořiti most k onomu světu, ke světu duchovnímu, aby tam vědomě čerpala z pramene. Inspirace nemá proto nic společného s medialitou. Myšlenka v tobě dozrála. Přistupuješ k uskutečnění a *svou silou zhuštěno přivádíš* k provedení to, co již dříve se vznášelo ve vesmíru v nesčetných jednotlivostech jako myšlenkové formy.

Tímto způsobem vytváříš spolu s duchovně dávno stávajícím slučováním a zhušťováním *novou formu!* Tak mění se v celém stvoření stále jen formy, protože vše ostatní je věčné a nezničitelné.

Chraň se zmatených myšlenek a veškeré plochosti v myšlení. Povrchnost se zde trpce mstí, protože tě rychle sníží na rejdiště cizích vlivů. Tím stáváš se velmi snadno mrzutým, rozmarným a nespravedlivým ke svému nejbližšímu okolí.

Chováš-li opravdovou myšlenku a pevně na ní trváš, nutí nahromaděná síla na konec také k uskutečnění. Vždyť vznik a postup vše-

ho odehrává se úplně duchovně, protože *každá síla jest jen duchovní!* Co se pak stává pro tebe viditelným, jsou jen poslední projevy a účinky předchozího duchovně magnetického postupu, který se dokonává trvale stejnoměrně podle pevně stanoveného řádu.

Pozoruj, a když myslíš a cítíš, dostane se ti záhy důkazu, že všechen vlastní život může býti ve skutečnosti jen *život duchovní,* a že jedině v něm je původ a vývoj. Musíš dojíti k přesvědčení, že všechno, co vidíš tělesným zrakem, jsou skutečně jen výsledky věčně usilujícího ducha.

Každý čin, ba i nejmenší hnutí člověka jsou vždy předem duchovně chtěny. Těla jsou při tom jen duchovně oživenými nástroji a samy teprve doznaly zhutnění silou ducha. Tak je tomu i se stromy, kameny a s celou zemí. Vše je oživeno, vším proudí a vše pohání tvůrčí duch.

Ale protože je veškerá hmota, tedy vše pozemsky viditelné, jen výsledkem duchovního života, nebude ti za těžko pochopit, že podle druhu nás *nejblíže* obklopujícího duchovního života vytvářejí se i *poměry pozemské.* Co z toho logicky vyplývá, je jasné: Moudrým zařízením stvoření dána jest lidstvu síla, aby si samo v tvůrčí samostatnosti vytvářelo své poměry a to silou Stvořitele samotného. Blaze člověku, používá-li této síly jen k dobrému! Běda však, dá-li se svésti, aby ji užíval ke zlu!

Duch jest u lidí jen obklopen a zatemněn pozemskými žádostmi, které lpí na něm jako strusky, zatěžují a strhují ho. Jeho myšlenky jsou jen činy vůle, v nichž spočívá síla ducha. *Člověk se může rozhodnouti, aby myslel dobře nebo zle a může proto Božskou sílu řídit k dobru nebo ke zlu!* V tom spočívá člověkova zodpovědnost, neboť za to ho nemine odměna nebo trest, protože všechny následky myšlenek vrací se k východisku ustanoveným zvratným působením, které nikdy neselže a jest zcela nepošinutelné a tedy neúprosné. Tím i neúplatné, přísné a spravedlivé! Nepraví-li se totéž i o Bohu?

Nechtějí-li dnes mnozí protivníci víry ničeho věděti o Božství, nemůže to pranic změnit na skutečnostech mnou zde uvedených. Lidem je třeba jen vypustit slůvko „Bůh" a zahloubat se vážně do vědy a pak najdou *přesně totéž,* jenomže vyjádřeno jinými slovy. Není

pak směšno ještě se o to přít? Žádný člověk nemůže obcházet přírodní zákony. Nikdo nemůže plovati proti jejich proudu. Bůh jest síla, která pohání přírodní zákony. Je to síla, které dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž *účinky* musí viděti, cítiti a pozorovati každý denně, v každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, pakliže jen viděti *chce*. Musí je viděti v sobě, v každém zvířeti, v každém stromě, v každé květině, v každé žilce listu, který se dere z pupenu ke světlu. Není to slepota, trvale se tomu protivit, zatím co každý – i sami ti tvrdošíjní popěrači – existenci této síly potvrzuje a uznává? Co je to tedy, co jim brání, aby tuto uznanou sílu zvali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo jistý stud, když by se museli přiznat, že po celou tu dobu zatvrzele snažili se zapříti něco, čehož existence jim byla vždy jasna?

Snad nic z toho. Příčina je v tom, že se lidstvu z tak mnoha stran předkládaly pitvorné obrazy velikého Božství, s nimiž při vážném bádání nemohlo souhlasiti. Všeobsáhlá a všechno pronikající síla Božství nutně se zmenší a znehodnotí při pokusu vtlačiti ji v obraz!

Při hlubokém přemýšlení nelze žádný obraz uvésti s ní v soulad! Právě proto, že každý člověk chová v sobě myšlenku Boha, brání se v předtuše proti omezení té velké, nepochopitelné síly, která ho stvořila a která ho řídí.

Dogma nese vinu na veliké části těch, kdo ve svém odporu snaží se překročiti každý cíl, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Ale není daleka hodina, kdy nadejde duchovní probuzení! Kdy se budou správně vykládati slova Spasitelova a správně chápati jeho veliké dílo Vykoupení. Neboť Kristus přinesl nám vykoupení z temnot, ukázav nám cestu k Pravdě, cestu k světlým výšinám! A krví na kříži zpečetil své přesvědčení.

Pravda nebyla nikdy jiná, než byla tehdy a je dnes a bude ještě za deset tisíc let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávati zákony, jež jsou zapsány ve velké knize celého stvoření. Podrobiti se jim znamená milovati Boha! Pak nepřivádíš již do harmonie žádný nesouzvuk, ale přispíváš k tomu, aby v plnou výši dospěl šumný akord!

Řekneš-li tedy: Podrobuji se dobrovolně stávajícím přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, anebo mluvíš-li: Odevzdávám se do vůle Boha, který se projevuje v přírodních zákonech, anebo oné nepochopitelné síle, která pohání přírodní zákony … je tu nějaký rozdíl v účinku? Síla je tu a ty ji uznáváš. *Musíš* ji uznati, protože ti nic jiného nezbývá, jakmile jen poněkud přemýšlíš … a tím uznáváš svého Boha Stvořitele!

A tato síla působí v tobě i při myšlení. Nezneužívej ji proto ke zlému, ale mysli dobré! Nezapomínej nikdy: Plodíš-li myšlenky, používáš Božské síly, se kterou můžeš dosíci nejčistšího a nejvyššího!

Pamatuj při tom vždy, že všechny následky tvého myšlení vrací se vždy k tobě podle síly, velikosti a rozsahu *účinku* myšlenek v dobrém i zlém.

Protože však myšlenka je duchovní, vrací se následky také *duchovně*. Zastihnou tě proto buď zde na zemi nebo až po tvém odloučení v duchovnu. Protože jsou duchovní, nejsou vázány na hmotu. Z toho vyplývá, *že rozkladem nezbavíš se odplaty*. Odměna ve vracejícím se účinku dostaví se jistě, dříve nebo později, zde nebo tam. Se všemi svými skutky setrváváš v duchovním spojení, neboť i pozemské hmotné skutky mají duchovní původ ve zplozené myšlence a trvají i tehdy, když zašlo všechno pozemské. Proto praví se správně: „Tvoje skutky na tebe čekají, nestihla-li tě dosud ve zpětném účinku odplata.“

Jsi-li při zpětném účinku dosud zde na zemi, nebo jsi-li zde již opět znovu, projeví se pak síla následků z duchovna *podle jejich druhu,* buď jako dobré nebo zlé na poměrech, ve kterých žiješ, neb na tvém okolí, nebo přímo na tobě, na tvém těle.

Budiž zde znovu zvlášť poukázáno na to: *Vlastní pravý život odehrává se v duchovnu!* A to nezná času, ani prostoru a proto ani žádného odloučení. Přesahuje pozemské pojmy. Z toho důvodu zastihnou tě následky, nechť jsi kdekoliv. Stane se tak v době, kdy podle věčného zákona účinek vrací se k východisku. Nic se při tom neztrácí, vše přijde jistě.

Tím řeší se tak často kladená otázka, jak to přijde, že zřejmě dobrým lidem je v pozemském životě těžce trpěti, takže se na to hledí jako na bezpráví. *To jsou odplaty, které je musely stihnouti!*

Znáš nyní řešení této otázky, protože tvé dočasné tělo nehraje při tom žádnou roli. Vždyť tvé tělo nejsi ty sám, není to celé tvé „já“, ale jen nástroj, který jsi sobě zvolil, nebo který jsi byl nucen přijmouti podle stávajících zákonů duchovního života, které můžeš jmenovati také zákony kosmickými, zdá-li se ti to takto srozumitelnějším. Dočasný pozemský život jest jen krátkou pídí tvého vlastního skutečného bytí.

Je to zdrcující myšlenka, kdyby při tom nebylo žádného uniknutí, žádné moci, která působí proti tomu jako ochrana. Jak mnohý musel by zmalomyslnět, když se probudí k duchovnu, a přáti si, aby raději ještě spal ve staré hlouposti. Vždyť neví, co vše na něho čeká, co ještě ho stihne v jeho zvratném působení z dřívějška! Anebo, jak lidé říkají: Co bude muset napravit.

Ale buď bez starostí! S probuzením jest ti v moudrém zařízení velkého stvoření ukázána i cesta onou *silou dobrého chtění,* na kterou jsem již zvláště poukázal a která mírní nebo zcela odsunuje nebezpečí rozuzlující se karmy. I to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění šíří kolem tebe kruh, který jest schopen způsobiti rozklad hrnoucího se zla, nebo aspoň ve veliké míře, je oslabiti. Chrání tě právě tak, jako zeměkouli vrstva vzduchová. Ale síla dobrého chtění, tato silná ochrana, pěstuje a podporuje se mocí mlčení.

Proto k vám, kteří hledáte, znovu naléhavě volám:

Udržujte krb svých myšlenek čistým a cvičte se v první řadě ve veliké moci mlčení, chcete-li se dostati vzhůru!

K tomu ke všemu vložil Otec sílu již do vás. Vám je třeba jí jen využíti!

4. Vzestup.

Vy, kteří usilujete o poznání, nezaplétejte se do sítě, ale staňte se vidoucími!

Podle věčného zákona zatěžuje vás nezměnitelná nutnost odpykání a nemůžete ji nikdy setřásti na jiné. Jaké břímě jste si uložili svými myšlenkami, slovy a skutky, to nemůže z vás sejmouti nikdo jiný, než opět vy sami! Uvažte, že jinak by byla Božská spravedlnost jen prázdným zvukem a s ní také všechno ostatní by se rozpadlo v trosky.

Proto osvoboďte se! Neváhejte ani hodinu a stanovte této nutnosti odpykání cíl a konec! Poctivé chtění k dobrému, k lepšímu, jemuž se dostává větší síly hluboce procítěnou modlitbou, *přináší spásu!*

Bez poctivého, pevného chtění k dobrému nemůže nikdy nastati odpykání. Stále bude si nízké ve vás dodávati samo sobě vždy novou potravu k dalšímu svému trvání, což opět bude vyžadovati nové odpykání a bude tak pokračovati bez přestání. Toto stále se obnovující odpykávání objeví se vám jako *jediná* nepravost nebo utrpení. Je to celý řetěz bez konce, který se stále znovu navazuje ještě dříve, než předcházející články se mohly uvolniti. Tu není pak nikdy vykoupení, protože je tu stálý požadavek odpykávání. Je to jako řetěz, který vás drží přikovaného k zemi. Při tom je veliké nebezpečí, že to půjde ještě hlouběji. Vy všichni, kteří jste dosud na tomto světě, vzchopte se proto konečně k dobrému chtění. Dříve, než podle vašich pojmů budete na onom světě! Při stálém a trvalém dobrém chtění *musí* nastati konec všemu odpykávání, protože ten, kdo chce dobro a působí k němu, neposkytuje již nové potravy pro novou nutnost odpykání. A tím nastává osvobození, vykoupení, které jedině dovoluje vzestup ke Světlu. *Dbejte této výstrahy! Není pro vás jiné cesty! Pro nikoho!*

Tím však nabývá každý jistoty, že nemůže býti nikdy pozdě. Jistě je tomu tak tehdy, když se jedná o jednotlivý čin, protože ten je nutno odpykati a odčiniti. Ale v tom okamžiku, kdy se zasadíte vážně o snahu k dobrému, stavíte mezník na konci svého odpykávání. Buďte

jisti, že tento konec pak jednou nadejít *musí!* A tím začne váš vzestup! Pak můžete radostně přikročit k odčinění všeho minulého. Co vás pak ještě potká, děje se k vaší spáse a přibližuje vás hodině vašeho vykoupení a osvobození.

Chápete nyní cenu mé rady, abyste s veškerou silou započali s dobrým chtěním a čistým myšlením? Abyste od něho nikdy neupouštěli, ale ulpěli na něm s veškerou touhou a veškerou energií? Ono vás povznese! Změní vás i vaše okolí! Uvažte, že každá pozemská dráha jest jen krátkou školou a že odloučením těla nenastává pro vás konec. Budete trvale žíti nebo trvale umírati! Trvale požívati blaha nebo trvale trpěti! Kdo má za to, že pozemským pohřbem je pro něho vše vyrovnáno a odbyto, ten nechť se obrátí a jde svou cestou. Tím chce oklamat jen sebe sama. S hrůzou bude pak státi před Pravdou a bude *muset* nastoupit svou cestu utrpení! Jeho pravé já, zbavené ochrany těla, jehož hutnost je obklopovala jako zeď, bude pak přitahováno stejnorodým, které je obklopí a pevně sevře.

Vzmužení se k opravdovému chtění dobra, které by ho mohlo osvobodit a povznést, bude pro něho mnohem těžším, ba po dlouhou dobu vůbec nemožným, protože podléhá jen vlivu svého okolí. Toto okolí však nemá v sobě žádné podobné světlé myšlenky, která by ho mohla probudit a podepřít. Je mu dvojnásob trpěti tím, co sám si vytvořil.

Proto je v záhrobí pro něho pak vzestup mnohem těžší než v těle na zemi, kde putuje dobro vedle zla. To umožňuje jen ochrana pozemského těla, protože pozemský život je školou, ve které se každému „já“ poskytuje možnost vývoje podle jeho svobodné vůle. Proto se konečně vzchopte! Ovoce každé vaší myšlenky dopadá na vás zpět, zde i tam. Vy je musíte požívati! Této skutečnosti nemůže uniknouti žádný člověk. Co je vám platno skrývati před ní hlavu do písku jako pštros? Dívejte se přece skutečnostem směle do tváře! Tím si vše jen ulehčíte. Zde můžete jíti rychleji kupředu! Začněte! Ale s plným vědomím, že staré musí býti vyrovnáno. Nečekejte jako mnozí pošetilci, že štěstí hned na to spadne vám okny i dveřmi do klína. Snad musí mnohý z vás uvolniti ještě ohromný řetěz. Ale kdo proto váhá, škodí jen sám sobě. To mu nemůže býti nijak uspořeno

a z něho sňato. Váháním si vše jen ztěžuje a snad na dlouhou dobu znemožňuje. Mělo by mu to býti vzpruhou, aby neváhal ani hodinu. Vždyť prvním krokem začíná teprve žít! Blaze tomu, kdo se vzmuží. Článek za článkem bude to pak z něho spadávat. Může se řítit vpřed obrovskými skoky, přemáhat s jásotem a díky poslední překážky. Osvobozuje se!

Kameny, které před něho jeho dosavadní nesprávné působení nastavělo jako zeď, která musela překážet jeho postupu, nejsou snad nyní odstraněny pryč. Naopak jsou před něho pečlivě pokládány, aby je poznal a přemáhal, protože musí vytvořit vyrovnání všech chyb. Ale s úžasem a obdivem vidí záhy lásku, která vládne kolem něho, jakmile jen ukáže dobrou vůli. Cesta je mu usnadňována s něžnou šetrností tak, jako ji dítěti při prvních krůčcích usnadňuje matka. Jsou-li věci v jeho dosavadním životě, jež ho potají lekaly a kterým by byl dal raději usnout, … ocitne se neočekávaně těsně před nimi! Musí se rozhodnout a jednat. Je k tomu nápadně tlačen a přikován. Odváží-li se pak prvního kroku v důvěře ve vítězství dobrého chtění, rozváže se osudný uzel, on jím projde a je ho zproštěn.

Ale sotva je usmířena jedna vina, přichází k němu v jakékoliv formě jiná, jako by se rovněž dožadovala usmíření. Tak pukají po řadě obruče, jež ho tísnily a tlačily. Je mu tak lehko! A tento pocit lehkosti, jak mnohý z vás jistě již jednou zažil, není žádný klam, nýbrž účinek skutečnosti. Duch zbavený tlaku stává se lehkým a vznese se do výše podle zákona duchovní tíže. Vznese se do oné oblasti, do níž podle své lehkosti patří. Tak musí to jíti stále vzhůru, vstříc vytouženému Světlu! Zlé chtění stlačuje ducha dolů a činí ho těžkým. Dobro však nese ho vzhůru.

Veliký Mistr Ježíš ukázal vám již k tomu prostou cestu, vedoucí neomylně k cíli. Je hluboká pravda v prostých slovech: *„Miluj bližního jako sebe sama!“*

Tím dal klíč ke svobodě a ke vzestupu. Jak to? Protože neochvějně platí: Co konáte pro bližního, konáte ve skutečnosti pro sebe! Pro vás samotné! Neboť podle věčných zákonů neomylně vše se k vám vrací, dobré i zlé, zde nebo tam. To přijde! Proto je vám tím ukázána nejprostší cesta, jak máte chápati krok k dobrému chtě-

ní. Svému bližnímu máte dávati svým způsobem, povahou, *bytostí!* Ne snad nutně penězi a statky. Pak by byli nemajetní vyloučeni z možnosti dávání. A v této bytosti, „v dávání sebe“, ve styku s bližním, v ohledu a úctě, jež mu dobrovolně nabízíte, spočívá „milování“ o němž mluvil Ježíš. Je v něm i pomoc, kterou tak bližnímu poskytujete, protože on nabývá tím schopnosti ke změně sebe sama a k dostoupení své výše. Tak může i zesílit.

Ale zpětná záření takového jednání ve svém zvratném působení nesou vás rychle vzhůru. Jejich přispěním dostává se vám stále nové síly. Šumným letem lze vám spěti ke Světlu …

Ubozí blázni, kteří se ještě mohou ptát: „Co tím získám, odložím-li tak mnohou zvyklost a změním se? Je to snad obchod, který se má uzavřít? A kdyby získal jen jako člověk o sobě, jako takový v povznesení své bytosti, stálo by to již za to. Ale je to nekonečně více! Opakuji: Počátkem dobrého chtění staví každý zároveň mezník na konec své nutnosti odpykávání, kterému uniknout nemůže nikdy. V tomto ohledu nemůže nikdo zakročit za něho. Svým úmyslem staví tedy nutnosti odpykávání dohledný konec. To je hodnota, kterou nemohou vyvážiti všecky poklady světa. Tím se odpoutává od obrovských řetězů, které sám si trvale ukovával. A proto vzhůru z oslabujícího spánku! Nechť nadejde konečně probuzení!

Pryč s opojením, které přivádí k domněnce, že vykoupení Spasitelem stalo se průvodním listem, na který smíte bezstarostně po celý život holdovat svému „já“, jen když na konec stanete se věřícími, obrátíte se a loučíte se se zemí ve víře ve Spasitele a jeho dílo! Jste blázni, když očekáváte od Božství takové bídné, kusé a neúplné dílo! To by znamenalo pěstovati zlo! Myslete na to a osvoboďte se!

5. Zodpovědnost.

Tato otázka je vždy jednou z prvních, protože největší počet lidí by až příliš rád svrhl ze sebe každou zodpovědnost a uvalil ji na cokoliv jiného, jen ne na sebe. Že je to znehodnocování sebe, nehraje u nich žádnou roli. V tom jsou opravdu velmi skromní a pokorní, ale jen proto, aby mohli za to žíti tím veseleji a bez rozpaků.

Vždyť by to bylo tak krásné, kdyby každý směl splniti všechna svá přání a hověti svým choutkám i na úkor jiných lidí klidně a bez odpykání. Pozemské zákony dají se v případě potřeby lehce obejít a je možno zabránit střetnutí se s nimi. Šikovní lidé mohou dokonce pod jejich pláštíkem provádět velmi nekalé rejdy a páchati tak mnohé, co by neobstálo při bližším a důkladnějším zkoumání. Při tom požívají často dokonce pověsti zvlášť úspěšných lidí. Dalo by se tedy při jisté chytrosti vlastně zcela pěkně žíti podle vlastních názorů, kdyby … kdesi nebylo cosi, co budí nepříjemný pocit a kdyby se občas nejevil rostoucí neklid, že něco by nakonec přece mohlo být jinak, než si to představuje vlastní přání.

A vskutku tomu tak je! Skutečnost je vážná a neúprosná. Lidská přání nemohou v tomto ohledu přivoditi žádných odchylek. Železně trvá zákon: „Co člověk zasévá, to mnohonásobně sklidí!“

V těchto několika slovech je skryto mnohem víc, než si tak mnohý myslí. Odpovídají na vlas přesně skutečnému postupu zvratného působení ve veškerém stvoření. Nemohl pro to býti nalezen vhodnější výraz. Přesně tak, jako je žeň zmnohonásobenou setbou, tak stihne člověka vždy rozmnoženo to, co probouzí a vysílá ve vlastních citech podle způsobu svého myšlení!

Člověk nese tedy duchovně zodpovědnost za vše, co koná. Tato zodpovědnost začíná již rozhodnutím, ne tedy až po dokonaném činu, protože čin jest jen důsledkem rozhodnutí. A rozhodnutí je probuzení vážného chtění!

Není žádného odloučení neb oddělení tohoto světa od tak zvaného světa záhrobního, ale všechno je jen jediné veliké bytí. Celé to mocné, lidem viditelné i neviditelné stvoření zasahuje navzájem do

sebe jako úžasně dovedné a nikdy neselhávající hnací soukolí. Jeho součástky zapadají přesně do sebe. Nikdy nejdou mimo sebe. *Jednotné* zákony nesou celek a jako nervové provazce vše pronikají, drží všechno pohromadě a působí navzájem ve stálém zvratném působení.

Mluví-li při tom školy a církve o nebi a pekle, o Bohu a ďáblu, je to správné. Nesprávné je však vysvětlení o dobrých a zlých silách. To musí ihned každého vážně hledajícího člověka uvésti do omylů a pochybností. Neboť tam, kde jsou *dvě* síly, museli by logicky býti i dva vládci, v tomto případě tedy dva bohové, jeden dobrý a jeden zlý.

A tak tomu není!

Jest jen *jeden* Stvořitel, jeden Bůh a proto také jen *jedna* síla, která proudí veškerým jsoucnem, oživujíc a podporujíc je!

Tato čistá tvůrčí síla proudí stále celým stvořením. Spočívá v něm a jest od něho neodlučitelna. Nacházíme ji všude: ve vzduchu, v každé kapce vody, v narůstajících horninách, v úsilí rostliny, zvířete a ovšem i v člověku. Není ničeho, kde by nebyla.

Tak jako proniká vším, tak proudí též bez přestání člověkem. Ten je uzpůsoben tak, že se podobá broušené čočce. Jako čočka shromažďuje sluneční paprsky ji pronikající a soustředěné rozvádí je dále, takže tyto hřejivé paprsky spojujíce se v jediném bodě zažehují a zápalně rozdmychují oheň, tak sbírá člověk svým zvláštním uzpůsobením tvůrčí sílu jím proudící, pomocí svého cítění a rozvádí ji soustředěnou svými myšlenkami dále.

Podle způsobu svého cítění a souvisících s ním myšlenek, *řídí* tedy samočinně působící tvůrčí Božskou sílu k dobrému nebo zlému působení!

A to je ta zodpovědnost, kterou člověk nésti musí!

Vy, kteří tak často křečovitě usilujete, abyste našli pravou cestu, proč si vše tak ztěžujete? Představte si ve vší jednoduchosti, jak vámi proudí čistá síla Stvořitelova a vy ji řídíte svými myšlenkami dobrým nebo špatným směrem. V tom máte bez námahy a bez lámání hlavy všechno! Uvažte, že záleží na vašem prostém cítění a myšlení, vyvo-

lá-li tato mocná síla dobro nebo zlo. Jaká je vám tím dána napomáhající nebo zkázonosná moc!

Není třeba, abyste se při tom namáhali, až by vám vystupoval pot na čele, nepotřebujete se chytati tak zvaného okultního školení a cvičení, abyste všemožným a nemožným tělesným i duchovním zkrucováním dospěli nějakého stupně, pro váš pravý duchovní vzestup naprosto bezvýznamného!

Zanechte této hříčky, při které se promrhá čas a která se již tak často stala trapnou mukou. Není to nic jiného, než bývalé sebebičování a sebetrýzeň v klášteřích. Je to jen jiná jejich forma, která vám přinese právě tak málo užitku.

Tak zvaní okultní mistři a žáci jsou moderní farizeové! V nejopravdovějším smyslu slova. Podávají věrný obraz farizeů za časů Ježíše Nazaretského.

Myslete s čistou radostí na to, že je vám možno bez námahy říditi jedinou a mocnou tvůrčí sílu vaším prostým cítěním a myšlením, které chce dobro. Síla pak zapůsobí přesně podle vašeho cítění a myšlení. *Ona pracuje sama,* vy ji potřebujete jen řídit. A to se děje ve vší prostotě a jednoduchosti! K tomu není zapotřebí žádné učenosti. Ani ne čtení a psaní. Je to dáno *každému* z vás stejnou měrou! Není v tom žádného rozdílu.

Jako může dítě dnes hravě otočením vypínače zapnouti elektrický proud, který má nesmírné účinky, tak i vám je dáno říditi vašimi prostými myšlenkami Božskou sílu. Můžete se z toho radovat a můžete být na to hrdi, jakmile používáte síly k dobrému. Ale třeste se, vyplýtváte-li sílu zbytečně nebo jí dokonce používáte k něčemu nečistému! Neboť nemůžete uniknout zákonům zvratného působení, které spočívají ve stvoření. I kdybyste měli křídla jitřní zoře, najde vás ruka Páně, jehož síly takto zneužíváte, právě v tomto samočinně pracujícím zvratném působení, nechť byste se chtěli skrýti kdekoliv.

Zlo způsobí se touže čistou Božskou silou jako dobro.

A právě tento způsob použití jednotné Božské síly, který je pro každého volný, skrývá v sobě zodpovědnost, které nemůže uniknout nikdo. Proto volám znovu ke každému hledajícímu: Udržuj krb svých myšlenek čistý! Založíš tak mír a budeš šťasten!

Radujte se, vy nevědomí a slabí! Je vám dána táž moc, jako silným! Nedělejte si to tedy těžkým! Nezapomínejte, že také vámi proudí čistá, samotvořící Božská síla a že vy jako lidé jste uschopněni dáti této síle určitý směr druhem a způsobem svých vnitřních citů, tedy druhem svého chtění. Můžete tak učinit k dobru jako ke zlu, zkázonosně nebo tvořivě, přinášejíce radost nebo žal!

Protože je jen tato jedna Božská síla, vysvětluje se tím i tajemství, proč v každém vážném a konečném boji musí temno ustoupiti Světlu, zlo dobru. Řídíte-li Božskou sílu k dobru, zůstává ve své původní čistotě a nezkalena a vyvíjí proto mnohem větší sílu. Zakalíte-li ji však nečistotou, nastává zároveň její zeslabení. Tak v konečném boji zapůsobí pronikavě a rozhodně vždy *čistota* síly.

Co je dobré a co je zlé, to cítí každý nevysloveně až do konečků svých prstů. Hloubati o tom, uvádělo by jen ve zmatek. Tupé hloubání je plýtvání silou, je to jako močál, husté bahno, které všechno na dosah ochromuje, svírá a dusí. Ale svěží veselost trhá pouta hloubání. Není vám třeba býti smutnými a stísněnými! Každým okamžikem můžete nastoupit cestu do výšin a napravit minulost, nechť je jakákoliv! Nedělejte nic jiného, než myslete stále na postup čisté Božské síly, neustále vámi proudící. Ucouvnete pak sami před tím, abyste tuto čistotu zaváděli do špinavých koryt špatných myšlenek, poněvadž můžete bez námahy dosíci stejným způsobem nejvyššího a nejušlechtilejšího. Vždyť je vám třeba jen *řídit,* síla působí pak sama tím směrem, kterým jste chtěli.

Tak máte štěstí nebo neštěstí ve svých rukou. Vzhůru tedy hrdě hlavu a volně a směle čelo! Zlo se nemůže přiblížit, když je sami nezavoláte! Jak *chcete,* tak se stane!

6. Osud.

Lidé mluví o zaslouženém a nezaslouženém osudu, o odměně a trestu, odplatě a karmě.

To jsou jen částečná označení zákona, tkvícího ve stvoření: *Zákona zvratného působení!*

Je to zákon, který jest od prvopočátku v celém stvoření a byl do velikého, nikdy nekončícího dění nesmazatelně vetkán jako nutná součástka samotného stvoření a vývoje. Jako obrovská soustava nejjemnějších nervových nitek udržuje a oživuje veškerenstvo a napomáhá trvalému pohybu, věčnému dávání a braní!

Prostě a jednoduše a přece tak výstižně řekl to již veliký zvěstovatel Pravdy, Ježíš Kristus: „*Co člověk zasévá, to také sklidí!*“

Těch několik slov podává tak skvěle obraz působení a života v celém stvoření, že to sotva lze říci jinak. Kovově vryt jest smysl těchto slov do veškerého bytí. Nepošinutelný, nedotknutelný a nepodplatný v ustavičném působení.

Můžete to vidět, jestliže vidět *chcete!* Začněte pozorováním okolí, vám teď viditelného! Co jmenujete přírodními zákony, jsou zákony Božské, je to vůle Stvořitelova. Záhy poznáte, jak jsou neodchylné v trvalé činnosti. Rozséváte-li pšenici, nesklidíte žito. Sejete-li žito, nemůže vám vzejíti rýže! To je každému člověku tak samozřejmé, že při tom ani nepřemýšlí o vlastním dění. Není si proto ani vědom velikého a přísného zákona, který v tom spočívá. A přece zde stojí před rozřešením hádanky, která mu nepotřebuje již býti hádankou.

Týž zákon, který můžete pozorovati při setbě, působí s touže jistotou a silou i v nejjemnějších věcech, které můžete rozeznávati jen zvětšovacími skly. Působí ještě dále i v jemnohmotné části celého stvoření, která je daleko větší než část hrubohmotná. Nezměnitelně tkví v každém dění, i v nejjemnějším vývoji vašich myšlenek, které přece také ještě mají jistou hmotnost, protože by jinak nemohly vyvolati účinku.

Jak jste se mohli domnívat, že tomu bude jinak právě tam, kde byste si to přáli míti jinak vy? Vaše pochybnosti nejsou ve skutečnosti ničím jiným, než vysloveným vnitřním přáním!

V celém vám viditelném i neviditelném bytí není tomu jinak. Každý druh plodí stejný druh, nechť se jedná o jakoukoliv látku. Právě tak všude stejně pokračuje vznikání a vzrůst, přinášení plodů a stejný způsob rození. Toto dění je *jednotné* ve všem, nečiní rozdílů, nezanechává mezer, nezastavuje se před žádnou částí stvoření. Vleče za sebou účinky jako neroztržitelnou nit, bez zastávky, bez přeryvu. I když se většina lidstva ve své omezenosti a domýšlivosti odloučila od vesmíru, nepřestaly ji proto Božské nebo přírodní zákony považovati za část stvoření. Jejich působení proto nezmizelo. Pracují dále klidně, stejně a nezměněně.

Ale zákon zvratného působení také podmiňuje, že člověk všechno, co zasévá, tedy tam, kde dává příčinu k působení, také nutně skliditi *musí!*

Člověk má vždy jen svobodný úmysl a svobodné rozhodnutí při počátku každé věci v tom, že určuje kam a kterým směrem má býti vedena všesíla, jím proudící. Pak *musí* nésti následky, vzniklé z tohoto působení síly, která byla uvedena v činnost směrem jím chtěným. Přes to setrvávají mnozí na tvrzení, že člověk nemá svobodnou vůli, když je podroben osudu!

Tato pošetilost má míti za účel jen sebeomámení nebo hněvné podrobení se čemusi neodvratnému, reptavé odevzdání se, hlavně však sebeomluvu. Vždyť přece každé z těchto působení, každý účinek, jež se k němu vracejí, měly svůj začátek. A *v tomto začátku* je příčina pozdějšího působení. Ve *svobodném rozhodnutí* člověka při tomto začátku. Toto svobodné rozhodnutí předcházelo tedy *každému* zvratnému působení, tedy každému osudu! Opravdovým chtěním člověk po každé něco zplodil, vytvořil, v čem bude mu jednou, dříve nebo později, samotnému žíti. Kdy se to stane, je však velmi rozdílné. Může to býti v témže pozemském životě, ve kterém první chtění vytvořilo počátek zvratného působení. Stejně může to však býti po odložení hrubohmotného těla ve světě jemnohmotném, anebo ještě později opět ve hrubohmotném pozemském životě. Tyto změny

nehrají při tom žádnou roli. Nijak člověka neosvobozují. Nosí s sebou trvale spojovací nitky tak dlouho, až je jich zproštěn, to jest „vykoupen“ konečným vyrovnáním a odpykáním, které jest výsledkem zvratného působení.

Ten, kdo něco vytvořil, je vázán na svůj vlastní výtvor, i když jím obmyslel jiné!

Pojal-li tedy dnes člověk úmysl učiniti druhému něco zlého, ať již v myšlenkách, slovech nebo skutcích, „postavil“, abychom tak řekli, něco do světa. Je lhostejno, zda je to všeobecně viditelné nebo není. Čili zda je to hrubohmotné nebo jemnohmotné. Má to v sobě sílu a proto život, který se vyvíjí dále ve chtěném směru.

Jak se pak účinek projevuje u toho, na něhož je namířen, záleží zcela na tom, jak dotyčný je duševně utvářen. Podle toho může mu býti způsobena malá nebo veliká škoda. Snad bude i jiného druhu, než chtěl vysilatel. Anebo mu vůbec nebude uškozeno. Protože je pro něho směrodatným pouze jeho duševní stav. Není tedy vydán nikdo bez ochrany těmto věcem na pospas.

Jinak ovšem je tomu s tím člověkem, který svým úmyslem a chtěním dal příčinu k tomuto hnutí, tedy kdo byl jeho původcem. Jeho výtvor zůstává s ním bez výjimky ve spojení a po krátkém nebo delším putování vesmírem vrací se k němu zpět, zesílen a jako včela obtěžkán přitažlivostí stejnorodého. Tak se rozvíjí a rozuzluje zákon zvratného působení. Každý výtvor při svém pohybu vesmírem přitahuje různé stejné druhy nebo je jimi přitahován. Jejich spojením vzniká pak pramen síly, který soustředěnou sílu stejnorodosti vysílá zpět jako z ústředí na všechny ty, kdo svými výtvory jsou spojeni jako šňůrami se shromaždištěm.

Tímto zesílením nastává také vždy větší zhuštění, až konečně z toho vznikne hrubohmotná srážka, ve které tehdejší původce musí sám prožíti vše na sobě takovým způsobem, jaký tehdy chtěl a zamýšlel vůči jinému. Pak konečně může býti od toho osvobozen. *To* jest vznik a postup tak obávaného a zneuznaného osudu! Jest spravedlivý až do nejmenšího a nejjemnějšího odstínu, protože vlivem přitažlivosti *jen stejných druhů* nemůže ve zpětném proudění přinésti nikdy nic jiného, než jak to bylo skutečně původně chtěno. Při tom

jest lhostejno, platilo-li chtění určité jiné osobě nebo bylo jen všeobecné. Týž postup nastává i tehdy, když člověk neřídí své chtění přímo jen na jiného člověka nebo více lidí, nýbrž když vůbec žije v nějakém způsobu chtění.

Druh chtění, pro který se člověk rozhoduje, je směrodatný pro ovoce, které na konec nutně sklidí. Tak se víží k člověku nesčetné jemnohmotné nitky, nebo on se víže k nim a ty všechny nechávají k němu prouditi zpět to, co kdy opravdu chtěl. Tyto proudy tvoří pak směs, která silně a vytrvale působí na tvoření charakteru.

Tak existuje v mocném ústrojí vesmíru mnoho věcí, které spolupůsobí na tom, jak se člověku „vede“. Není však ničeho, k čemu by člověk sám nebyl dal dříve příčinu.

On dodává nitky, ze kterých se na neúnavném tkalcovském stavu života tká plášť, který jest mu nositi.

Kristus vyslovil ostře a jasně totéž, když řekl: „Co člověk rozsévá, to *sklidí!*“ Neřekl, že „může“ sklízeti, nýbrž „sklidí“. To je totéž, jako že skliditi *musí,* to co zasel.

Jak často slýcháme jinak zcela rozumné lidi říkati: „Je mi nepochopitelné, že Bůh něco takového připustí!“

Nepochopitelné však jest, že lidé mohou něco takového mluvit! Jak malicherným představují si podle tohoto výroku Boha. Dokazují tím, že si ho představují jako „Boha *libovolně* jednajícího“.

Bůh však nijak přímo nezasahuje do všech malých i velkých lidských starostí. Do válek, bídy a co vše ještě pozemského jest! Od počátku vetkal do stvoření své dokonalé zákony, které samočinně konají svou nepodplatnou práci, takže se na vlas vše vyplňuje, věčně se vše vyrovnává, čímž jest vyloučeno nadržování stejně, jako jest nemožnou křivda a každá nespravedlnost. Bůh se proto nepotřebuje zvlášť o to starat. Jeho dílo jest bez mezer.

Hlavní chybou tak mnohých lidí však jest to, že soudí jen podle hrubohmotného a vidí v něm sebe jako střed. Mimo to počítají jen s *jedním* pozemským životem, zatím co ve skutečnosti mají již *více* pozemských životů za sebou. Tyto pozemské životy, tak jako i mezidobí ve světě jemnohmotném platí jako *jediné* bytí. Jimi táhnou se bez přerušení ztuha napjaté nitky, takže v prožívání právě platného

jednoho pozemského života je viditelna jen malá část těchto nitek. Proto je velikým omylem domnívati se že zrozením začíná zcela nový život, že tedy dítě je „nevinné“*). Omyl je v tom, že všechno dění chce se počítat jen do jediného krátkého pozemského života. Kdyby tomu bylo tak, pak musely by samozřejmě při existující spravedlnosti všechny příčiny, účinky a zvratné působení býti shrnuty na krátkou píď tohoto pozemského života.

Odvraťte se od tohoto omylu. Rychle pak objevíte ve veškerém dění logiku a spravedlnost, dnes tak často postrádanou!

Mnozí se při tom lekají a obávají se toho, co je podle těchto zákonů ve zvratném působení ještě z dřívějška očekává.

A přece jsou to zbytečné starosti pro toho, komu jde vážně o dobré chtění. Vždyť v samočinných zákonech je zároveň bezpečná záruka milosti a odpuštění!

Nehledě na to, že při pevném zahájení dobrého chtění ihned se stanoví hranice bodu, na kterém musí končit řetěz zlých zpětných účinků, přichází tu v platnost ještě jiný postup nesmírné hodnoty. Trvale dobrým chtěním ve veškerém myšlení a konání proudí rovněž ve zpětném účinku ze stejnorodého zdroje síly neustálé zesilování. Tím se dobro v člověku samotném stále upevňuje, vychází z něho a především se podle toho utváří jemnohmotné prostředí, které obklopí člověka jako ochranný obal. Asi tak, jako vzduchová vrstva poskytuje tuto ochranu zeměkouli.

Vrací-li se pak z dřívějška na takového člověka zlé zpětné účinky k rozuzlení a odpykání, odrazí se o čistotu jeho okolí nebo obalu a jsou tak od něho odvráceny.

Proniknou-li však přes to do tohoto obalu, tedy se zlé proudy a záření buď ihned rozkládají nebo se aspoň značně zeslabují. Proto nemůže nastati škodlivé působení nebo nadejde jen v míře zcela nepatrné.

Kromě toho nastalou proměnou stal se vlastní vnitřní člověk, na kterého jsou zpětná záření řízena, mnohem zjemnělejším a lehčím svou trvalou snahou o dobré chtění. Nestojí proto již jako stejnoro-

---

*) Viz přednáška č. 15: „Tajemství zrození.“

dý oproti větší hutnosti zlých nebo nízkých proudů. Je to jako při bezdrátové telegrafii, když přijímací aparát není nařízen na stejnou délku vlny jako aparát vysílací.

Přirozeným následkem toho je, že hutnější a hustší proudy, protože jsou nestejnorodé, nemohou pevně ulpěti a projdou beze škody a bez účinku.

Proto neprodleně k dílu! Stvořitel vložil vám ve stvoření všechno do rukou. Využijte času! Každý okamžik skrývá pro vás zkázu nebo zisk!

7. Stvoření člověka.

„Bůh stvořil člověka k svému obrazu a vdechl do něho svůj dech!“ To jsou dvě události: Stvoření a oživení.

Oba tyto jevy, tak jako vše, byly podrobeny stávajícím Božským zákonům. Nic nemůže vystoupiti z jejich rámce. Žádný Božský akt vůle nepostaví se proti těmto neochvějným zákonům, které chovají v sobě samotnou Božskou vůli. I každé zjevení a zaslíbení děje se pouze podle těchto zákonů a musí se splniti v nich, ne jinak!

Tak bylo tomu i při vtělení člověka na zemi. Toto vtělení bylo pokrokem mocného stvoření, bylo přechodem hrubohmotného do zcela nového, povzneseného oddílu vývoje.

Mluviti o vtělení člověka podmiňuje znalost jemnohmotného světa, protože člověk z masa a krve je vsunut jako pokračující spojovací článek mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou část stvoření, zatím co jeho kořen tkví v čistě duchovním.

Bůh stvořil člověka k obrazu svému! Toto působení nebo stvoření bylo dlouhým řetězem vývoje, který se odehrával přísně uvnitř zákonů, vetkaných Bohem samým do stvoření. Nejvyšším stanoveny, pracují tyto zákony železně a neodvratně na plnění jeho vůle. Tyto zákony pracují samočinně jako část stvoření ke zdokonalení tohoto stvoření.

Tak je tomu i se stvořením člověka, jakožto koruny celého díla. V člověku měly se sloučiti všecky druhy, které byly ve stvoření. Proto se v hrubohmotném světě, v pozemsky viditelné hmotě znenáhla v trvalém vývoji formovala nádoba, do které mohla býti z čistě duchovního vnořena jiskra, jež byla nesmrtelná. Trvale usilujícím formováním a vývojem vzniklo časem nejvýš vyvinuté zvíře, které přemýšlivě používalo již různých pomocných prostředků k zajištění života a k obraně. I dnes můžeme pozorovati nižší druhy zvířat, která používají různých prostředků k dosažení a zachování svých životních potřeb a v obraně projevují často překvapující chytrost.

Již zmíněná nejvýš vyvinutá zvířata, která vymizela s nastalými pozemskými převraty, označujeme dnes jménem „pračlověk“. Je

však velikým omylem nazývati je *předky člověka!* Tímže právem mohli bychom označiti krávy jako „částečné matky“ lidstva, protože převážný počet dětí v prvních měsících svého života potřebuje přímo k výstavbě svého těla kravského mléka. A tak rostou a zůstávají schopny života pomocí krav. Ušlechtilé a myslící zvíře „pračlověk“ nemá také se skutečným člověkem více společného. Hrubohmotné tělo člověka není přece ničím jiným než nezbytným prostředkem, jehož člověk potřebuje, aby v hrubohmotném pozemském mohl všestranně působiti a učiniti se srozumitelným.

Tvrzením, že člověk pochází z opice, doslova „vylévá se s koupelí i dítě “! Je tu daleko přestřeleno. Část děje povznáší se tím na celou skutečnost. Chybí tu hlavní věc!

Bylo by to pravda, kdyby lidské tělo bylo skutečně „člověkem“. Zatím však je hrubohmotné tělo jen jeho šatem, který odkládá, jakmile se vrací do jemnohmotnosti.

Jak se tedy událo první vtělení člověka?

Když vývoj ve stvoření dosáhl v nejvyvinutějším zvířeti svého vrcholu ve světě hrubohmotném, musela nadejíti změna k vývoji dalšímu. Jinak by nastala stagnace. Nebezpečí stagnace znamenalo by krok zpět. Tato změna byla předvídána a nadešla: Když vytryskly duchovní jiskry a pronikly jemnohmotným světem, v němž všechno obnovovaly a povznášely, stály tu konečně na jeho hranici v té chvíli, kdy hrubohmotně pozemská nádoba dosáhla vrcholu svého vývoje.

Byl tu tedy současně pohotově jemnohmotně duchovní člověk, připraven ke spojení s hrubohmotným, které má povzbuzovati a povznášeti.

Zatím tedy co dozrávalo vytvoření nádoby v hrubohmotnosti, vyvinula se duše v jemnohmotnosti tak dalece, že měla dostatek síly zachovati si při vstupu do hrubohmotné nádoby svou samostatnost.

Spojení obou těchto dílů znamenalo tedy vroucnější sloučení světa hrubohmotného se světem jemnohmotným až vzhůru k duchovnu.

Teprve tento děj byl zrozením člověka!

Plození samo jest ještě i dnes u lidí čistě zvířecím aktem. Vznešené nebo nízké city nemají s tímto aktem co činit. Přivozují však ta-

kové duchovní výboje, že jejich účinky nabývají velikého významu tím, že určují *přitahování* nezbytně stejného druhu.

Až do poloviny těhotenství vyvinuje se také tělo čistě zvířecím způsobem. „Čistě zvířecí“ není vlastně pravý výraz. Chci ho raději označiti jako čistě hrubohmotný.

Ke zrození určený duch vtěluje se teprve v polovici těhotenství při určité zralosti rostoucího těla. Tento duch zdržuje se do té doby ponejvíce v blízkosti nastávající matky. Vstup ducha vyvolává první záchvěvy v hrubohmotném vyvinujícím se tělíčku, tedy první dětské pohyby. Zde je také původ onoho podivně blaživého pocitu těhotné ženy. Od této chvíle nastupují u ní zcela jiné city: Ona je si vědoma blízkosti druhého ducha v sobě a pociťuje ho. Podle druhu a povahy tohoto nového druhého ducha v ní jsou i její vlastní city.

Takový je postup při každém vtělení. Ale vraťme se ke vtělení prvního člověka.

Nadešel tedy veliký oddíl ve vývoji stvoření: Na jedné straně ve hrubohmotném světě stálo nejvýš vyvinuté zvíře, které mělo poskytnouti hrubohmotné tělo jako nádobu pro příštího člověka. Na druhé straně ve světě jemnohmotném stála vyvinutá lidská duše, která očekávala spojení s hrubohmotnou nádobou, aby všemu hrubohmotnému dala další rozmach ke zduchovnění.

Když nyní nastal u nejušlechtilejšího páru těchto vysoce vyvinutých zvířat akt plození, nevtělila se jako doposud v hodině inkarnace duše zvířecí*), ale na jejím místě připravená k tomu duše lidská, která měla v sobě nesmrtelnou jiskru ducha. Jemnohmotné lidské duše s převážně positivně vyvinutými schopnostmi vtělovaly se následkem stejnorodosti do zvířecích těl pohlaví mužského. Duše s převážně negativními, něžnějšími schopnostmi, vtělovaly se do těl ženských**), jež byly jejich druhu bližší.

Tento pochod neposkytuje žádné opory pro tvrzení, že člověk pochází ze zvířete „pračlověka“. Člověku, který má svůj skutečný původ v duchovnu, poskytlo zvíře „pračlověk“ jen hrubohmotnou přechodnou nádobu. Ani nejtužšímu materialistovi dnes nenapadne,

---

*) Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.“

**) Přednáška č. 78: „Pohlaví.“

aby se považoval za přímého příbuzného zvířete. A přece jest tu dnes, jako tehdy, těsná tělesná příbuznost, tedy hrubohmotná stejnorodost. Skutečný „živý“ člověk, tedy vlastní duchovní „já“ člověka není však nijak stejnorodé se zvířetem nebo od zvířete odvozené.

Po zrození prvního pozemského člověka stál tento člověk ve skutečnosti osamocen, bez rodičů. Nemohl uznati zvířata vzdor vysokému jejich vývoji jako rodiče a nemohl míti s nimi žádného společenství.

Žena mohla a měla následkem svých cennějších duchovních vlastností býti dokonalejší než muž. Měla se ovšem snažiti, aby zjasňovala stále harmoničtěji dané jí city, čímž by se byla stala mocí, která v celém hrubohmotném stvoření musela nutně působiti převratně a vysoce povzbudivě. Ale bohužel, právě ona selhala v první řadě, protože se dala za hříčku mocným citovým silám, které jí byly přiděleny. Tyto city ještě dokonce zkalila a znečistila pocity a obrazností.

Jaký hluboký smysl je v biblickém příběhu o mlsání ze stromu poznání, když žena, hadem k tomu podnícena, podala muži jablko! Obrazně nemohl býti lépe vyjádřen tento postup ve hmotnosti.

Toto podání jablka ženou znamená, že žena uvědomila si své půvaby oproti muži a že jich *chtěla využíti.* Že muž bral a jedl znamená, že na to přistoupil a že se v něm probudil pud, aby na sebe upoutal ženinu pozornost. Začal se dělati žádoucím tím, že hromadil poklady a osvojoval si různé hodnoty.

Tím začala výchova rozumu se všemi průvodními jevy, ziskuchtivostí, lží a útiskem. Lidé se mu na konec zcela podrobili a učinili se tak dobrovolně otroky svého nástroje. Ale tím, že povýšili rozum na vládce, připoutali se v nevyhnutelných důsledcích povahy rozumu také pevně na prostor a čas. Tím pozbyli schopnosti pochopiti nebo prožíti něco, co je povzneseno nad prostor a čas, jako všechno duchovní a jemnohmotné. To znamenalo úplné *odloučení* od vlastního ráje a od jemnohmotného světa. Toto odloučení přivodili si sami. Nevyhnutelným následkem toho bylo, že nedovedli již „chápati“ všechno duchovně jemnohmotné, které nezná času ani prostoru. Nemohli mu již rozuměti svým rozumem, lpícím na prostoru a času a v důsledku toho i úzce omezeným obzorem své chápavosti. Pro

rozumové lidi staly se zážitky a nazírání lidí citu, tak jako nepochopené tradice, „báchorkami“. Počtem stále rostoucí materialisté, tedy lidé, kteří jsou schopni poznávati jen hrubou, prostorem a časem omezenou hmotu, vysmáli se konečně idealistům. Těmto idealistům následkem jejich rozsáhlejšího a většího vnitřního života nebyla dosud cesta k jemnohmotnému světu zcela uzavřena. Materialisté spílali jim snílků, ne-li bláznů nebo dokonce podvodníků.

Ale dnes stojíme konečně před hodinou, kdy nadejde příští veliký oddíl ve stvoření. Tento bude bezpodmínečným rozmachem a přinese to, co měl přinésti již první oddíl vlivem vtělení člověka: Zrození zduchovnělého, dokonalého člověka!

Bude to zrození člověka, který povznese a přispěje k zušlechtění celého hrubohmotného stvoření, což je vlastním účelem člověka na zemi. Pak nebude již místa pro materialistu, nízce připoutaného k prostoru a času. Bude cizincem ve všech zemích, bez domova. Uschne a zajde jako pleva, odloučená od pšenice. Pozor, ať při tomto třídění nejste nalezeni příliš lehkými!

8. Člověk ve stvoření.

Člověk ve skutečnosti nemá žíti podle dosavadních pojmů a názorů, ale má se státi více *člověkem citu.* Tím by vytvořil nutné pojítko k dalšímu vývoji celého stvoření. Protože člověk spojuje v sobě jemnohmotné onoho světa a hrubohmotné tohoto světa, jest mu možno obojí přehlédnouti a obojí současně prožíti. K tomu má ještě k disposici nástroj, který ho staví na vrchol veškerého hrubohmotného stvoření: Rozum. S tímto nástrojem má možnost říditi, tedy vésti.

Rozum jako nejvyšší pozemské má býti v pozemském životě *kormidlem,* kdežto *hybnou silou* je cítění, které má původ ve světě duchovním. Polem rozumu je tedy tělo, polem cítění však je duch.

Rozum je poután k prostoru a času jako všechno pozemské a je proto jen produktem mozku, který náleží k hrubohmotnému tělu. Rozum nebude se nikdy moci projeviti bez prostoru a času přes to, že je o sobě jemnohmotnější nežli tělo. Přece však jest ještě příliš hutný a těžký, aby se povznesl nad prostor a čas. Je proto úplně vázán na zemi.

Avšak cit (ne pocit) je bez času a prostoru a přichází tedy z duchovna.

Takto vyzbrojen mohl se člověk těsně spojiti s nejjemnějším, ba míti styk s čistě duchovním a při tom přece žíti a působiti uprostřed všeho hrubohmotného pozemského. Jen člověk je takto vypraven.

Jedině člověk mohl a měl vytvořiti zdravé, svěží spojení jakožto jediný most mezi jemnohmotnými a světlými výšinami a mezi hrubohmotně pozemským! *Jedině skrze něho, ve způsobu jen jemu vlastním, mohl prouditi z pramene Světla čistý život dolů do nejhlubší hrubohmotnosti a odtud opět vzhůru v nejnádhernějším harmonickém zvratném působení!* Člověk stojí jako spojka mezi oběma světy tak, že tyto dva světy jsou jím přikovány ve svět jeden.

On však nesplnil tento úkol. *Odloučil* oba tyto světy, místo aby je udržel pevně spojeny. *A to byl tedy jeho pád do hříchu!* –

Člověk byl svou právě vysvětlenou zvláštností a svérázností ustanoven skutečně za jistý druh pána nad světem hrubohmotným, protože hrubohmotný svět je odvislým od jeho prostřednictví. Odvislost tohoto hrubohmotného světa jde tak daleko, že tento svět byl nucen svým způsobem s člověkem spolutrpěti, nebo byl jím povznášen podle toho, jak proudy ze zdroje Světla a života mohly *čistě* protékati lidstvem nebo *ne*.

Ale člověk *podvázal* tok tohoto střídavého proudu, který je nutný pro jemnohmotný i hrubohmotný svět. Tak jako dobrý oběh krve udržuje tělo svěží a zdravé, tak je tomu se střídavým prouděním ve stvoření. Podvázání musí přivodit zmatek a onemocnění, které se konečně vybije v katastrofách.

Toto zlé selhání člověkovo mohlo nastati proto, že používal rozumu, který pochází jen z hrubohmotného, nejen jako nástroje, ale úplně se mu podrobil a ustanovil jej vládcem nade vším. Tím učinil se otrokem svého nástroje a stal se jen člověkem rozumovým, který se s hrdostí nazývá materialistou!

Podřídiv se zcela rozumu, přikoval se člověk sám ke všemu hrubohmotnému. Jako nemůže rozum pochopiti nic co je nad prostor a čas, tak to přirozeně nedovede ani ten, kdo se mu plně podrobil. Obzor takového člověka, tedy jeho chápavost, se zúžil s omezenou schopností rozumu.

Tím uvolnilo se spojení s jemnohmotným a vztyčila se zeď, která se stávala stále neproniknutelnější. Protože pramen života, Prasvětlo, Bůh, je vysoko povznesen nad prostor a čas a převyšuje daleko vše jemnohmotné, musel samozřejmě v důsledku vázanosti rozumu býti s ním přerušen každý styk. Z toho důvodu není materialistovi ani možno, aby poznal Boha.

Pojídání ze stromu poznání nebylo ničím jiným, než pěstěním rozumu. S tím bylo spojeno odloučení od jemnohmotného a to mělo přirozeně za následek uzavření ráje. Lidé se vyhnali z ráje sami, když přilnuli rozumem úplně ke hrubohmotnému a tím se snížili a dobrovolně vlastní volbou se ukovali do otroctví.

Kam to však vedlo? Čistě materialistické, tedy k zemi připoutané, hluboko stojící myšlenky rozumu se všemi svými průvodními jevy,

vykořisťováním, ziskuchtivostí, lží, lupičstvím, útiskem atd., *musely* přivoditi neúprosné zvratné působení stejnorodosti. To se ukázalo zprvu duchovně a pak přešlo také do hrubohmotného. Všechno se utvářelo a formovalo podle toho a lidstvo bylo tímto zvratným působením hnáno tak, že se konečně nade vším rozpoutá … zničení!

Chápete již, že události posledních let přijíti *musely?* A že to půjde ještě dále až ke zničení? K poslednímu soudu, kterému podle stávajících karmických zákonů nelze se vyhnouti. Je to jako při bouři, která se stahuje, až na konec nutně přináší rozpoutání a zkázu. Zároveň však také očistu.

Člověk nesloužil, jak bylo nutno, jako pojítko mezi jemnohmotnou a hrubohmotnou částí stvoření, nepropouštěl vždy osvěžující, oživující a napomáhající střídavý proud, nýbrž rozdělil stvoření ve dva světy. Zřekl se spojování a připoutal se zcela ke hrubohmotnému. Tím musely obě části světa znenáhla onemocněti. Přirozeně mnohem tíže onemocněla ona část, která musela úplně postrádati světelného proudu, nebo se jí ho dostávalo jen slabě, prostřednictvím několika málo lidí, kteří ještě spojení udržovali. Je to část hrubohmotná, která proto spěje ke strašlivé krizi. V krátké době bude touto částí otřásati mocná horečka a zimnice, až všechno chorobné se tak stráví a novým, silným přílivem z prazdroje konečně se uzdraví.

Kdo však bude při tom stráven?

Odpověď na to je v přirozeném dění samotném. Každá *procítěná* myšlenka nabývá ihned působením tvůrčí síly, žijící v této myšlence, jemnohmotného tvaru, který odpovídá obsahu myšlenky. Myšlenka zůstává stále jako šňůrou spojena se svým původcem. Jest jím však vysílána ven a přitahována přitažlivou silou stejnorodosti ve všem jemnohmotném. Tak jest hnána vesmírem zároveň s proudy, které trvale ve vesmíru probíhají a pohybují se oválovitě jako všechno ve stvoření. Tak přijde doba, kdy myšlenky, které se v jemnohmotnosti staly životem a skutečností, sloučené se stejnorodými, jež cestou k sobě přitáhly, *vrací se zpět* k svému původu a *východisku,* protože po celou svou pouť zůstávají s ním ve spojení. Teď se vrací, aby se vybily, rozuzlily a vyčerpaly.

Při očekávaném posledním vybití a rozuzlení stihne toto zničení *v první řadě ty,* kdo svým myšlením a cítěním byli jeho původci a trvalými živiteli, tedy materialisty. Je nevyhnutelno, že poškozující zvratná moc zapůsobí ještě ve větších kruzích a lehce zasáhne také i blízce stejnorodé druhy těchto lidí.

Potom však splní lidé to, co ve stvoření splniti mají. Budou pojítkem a budou svým uschopněním čerpati z duchovna. Dají se vésti svým očistěným cítěním a přenesou to všechno do hrubohmotného, tedy pozemského. Při tom použijí rozumu a nabytých zkušeností jen jako nástroje, který počítaje a používaje všeho pozemského, pomůže těmto čistým citům, aby pronikly a prostoupily hrubohmotný život. Tím bude celé hrubohmotné stvoření trvale očistěno, povzbuzeno a povzneseno. Ve zvratném působení bude pak prouditi zdravější proud z hrubohmotného zpět do jemnohmotného a vznikne nový, jednotný a harmonický svět. Ve správném plnění své činnosti stanou se lidé kýženými, ušlechtilými a dokonalými lidmi. Opravdovým proniknutím do velikého díla stvoření dostane se jim pak zcela jiných sil, než mají dosud. Tyto síly dají jim trvale pociťovati spokojenost a blaženost.

9. Dědičný hřích.

Dědičný hřích vzešel z prvního pádu do hříchu. Hříchem, tedy nesprávným jednáním, bylo příliš veliké pěstování rozumu. S tím bylo spojeno dobrovolné připoutání se na prostor a čas a v důsledku toho objevily se pak průvodní účinky strohé práce rozumu, jako ziskuchtivost, zkracování druhého, útisk atd. To mělo a má za následek mnohá jiná, v základě vlastně všechna zla.

Tento postup nabýval ovšem u vyvíjejících se čistě rozumových lidí znenáhla vždy silnějšího vlivu na utváření hrubohmotného těla. Trvalým úsilím stále více jednostranně rostl přední mozek, vytvářející rozum. Bylo samozřejmo, že při plození tyto měnící se formy projevovaly se ve vývoji lidského těla. Děti přinášely si při zrození stále vyvinutější a silnější přední mozek. V tom však spočívala a spočívá i dnes vloha, čili nadání k rozumové síle, která převládá nade vším ostatním. Tato síla chová v sobě nebezpečí, že při plném probuzení připoutá nositele mozku nejen k prostoru a času, tedy ke všemu pozemsky hrubohmotnému tak, že nebude již schopen pochopiti jemnohmotné a čistě duchovní, nýbrž zaplete ho i do veškerého zla, které při nadvládě rozumu jest neodvratné.

Dědičný hřích jest tedy přinášení tohoto dobrovolně vypěstovaného a zveličeného předního mozku, ve kterém tkví nebezpečí naprosté nadvlády rozumu se všemi neodvratnými zlými průvodními jevy!

Jest to tedy tělesné zdědění té části, kterou podle jejího uměle vystupňovaného rozvoje označujeme jako velký mozek. Tím přináší si člověk při zrození nebezpečí, které velmi lehce může ho zaplésti ve zlo.

To však nezbavuje ho zodpovědnosti. Ta mu zůstává, protože on dědí jen nebezpečí, ne hřích sám. Není nijak nutno, aby bezpodmínečně nechal vládnouti rozum a tím se mu podroboval. Může naopak veliké síly svého rozumu použíti jako ostrého meče a raziti si jím cestu v pozemském shonu. Tuto cestu ukazuje mu jeho cit, který se také jmenuje vnitřní hlas.

Povznese-li se však rozum u dítěte výchovou a školením k neomezené vládě, spadá s dítěte část viny, nebo lépe řečeno zpětný odraz, jako následek zvratného působení a padá na vychovatele nebo učitele, který ji zavinil. On je od té chvíle připoután k dítěti, pokud toto nezbaví se omylu a jeho následků, i když by to mělo trvat staletí nebo tisíciletí.

Co však činí takto vychované dítě potom, když se mu naskytne vážná příležitost k zahloubání se do sebe a k obratu, stihne ve zpětném účinku již jen dítě samotné. Takové příležitosti naskytují se mluveným nebo psaným slovem, otřesy v životě, nebo podobnými příhodami, které si vynutí okamžik hlubokého procítění. Dostaví se jistě.

Bylo by zbytečno mluviti o tom dále. Ve všech vržených nových světlech mohla by to býti jen trvalá opakování, která se všechna nutně setkávají v jediném bodu. Kdo o tom přemýšlí, tomu záhy spadne závoj s očí. Rozřeší si tím v sobě mnoho otázek.

10. Syn Boží a Syn Člověka.

Veliký omyl táhne se již tisíciletími: Domněnka, že Ježíš Nazaretský byl Syn Boží a současně také často jmenovaný Syn Člověka. Tato domněnka je mylná! V Ježíši Nazaretském inkarnoval se k pozemskému bytí kus Božství. Ježíš měl překlenouti most přes propast od Božství k lidstvu, který lidstvo samo strhlo přílišným vypěstováním rozumu, vázaného na prostor a čas. Tím byl Ježíš Synem Božím, který plnil své poslání v lidstvu, což mohl provésti jen v těle a krvi. I ve vtělení zůstával Synem Božím.

Avšak byl-li Syn Boží, nemohl býti současně Synem Člověka, neboť to je dvojí. A on byl a je dosud Syn Boží! Kdo je tedy Syn Člověka*)?

Již učedníkům bylo nápadno, že Ježíš, když mluvil o Synu Člověka, mluvil ve třetí osobě. Tázali se ho na to. Podání v Evangeliu psána jsou pisateli ve vlastním jejich předpokladu, že Ježíš, Syn Boží a Syn Člověka jsou jedna a táž osoba. Všechny jejich zprávy zaujaly předem toto stanovisko. Tím se stalo, že šířili omyly, aniž chtěli nebo věděli.

Kdykoliv mluvil Ježíš o Synu Člověka, mluvil předvídavě o jeho příští. Sám to prohlásil, protože příští Syna Člověka je v těsné souvislosti s působením Syna Božího. Pravil: „Ale až přijde Syn Člověka …“ atd.

Je to koloběh, jako všude ve stvoření. Božství sestoupilo Ježíšem k lidstvu, aby přineslo a rozselo Pravdu. Semeno vzešlo, ovoce zraje ke sklizni. Nyní má lidstvo uzrálé skrze Pravdu, přinesenou Synem Božím, vytrysknouti vzhůru k Božství v Synu Člověka a skrze něho se opět úzce spojiti s Bohem.

Není to myšleno jen čistě symbolicky, jak se mnozí domnívají. Slovo vyplní se do písmene určitou osobou tak, jak tomu bylo také u Ježíše. Mezi oběma osobami, Ježíšem, Synem Božím a Synem Člověka leží *mocná karma lidstva*.

---

*) Přednáška č. 60: „Syn Člověka.“

10. Syn Boží a Syn Člověka.

Ježíš šel o slavnosti velikonoc do Jerusalema, kde bylo zastoupeno mnoho národů země. Lidé vyslali posly do Getsemane, aby Ježíše zajali. To byla doba, kdy lidé naplněni nenávistí, dali s pozemskou surovostí hledati svým poslům Vyslance Božího. Povšimněte si okamžiku, kdy vyšel ze zahrady a oni stáli proti němu se zbraněmi a pochodněmi, s myšlenkami na zničení.

Když Syn Boží pronesl slova: „Jáť jsem" a vzdal se tím lidstvu, začala působiti mocná karma, kterou lidstvo na sebe uvalilo. Od té chvíle spočívala těžce na lidstvu a tiskla je podle neúprosných zákonů vesmíru stále hlouběji k zemi, pokud se nepřiblíží konečné rozuzlení. Stojíme těsně před tím!

Uzavře se to jako vejčitý kruh. Rozuzlení dostaví se skrze *Syna Člověka!*

Až budou lidé vlivem těžkých událostí malí, zcela maličcí, zmalomyslnělí, zoufalí a zkrušení, nastává hodina, kdy zatouží po zaslíbeném Vyslanci Božím a budou ho hledati! A když budou věděti, kde je, vyšlou k němu posly, jako kdysi. Ale tito poslové nebudou pak chovati v sobě myšlenek nenávisti a zničení, nýbrž v nich přijde lidstvo tentokráte zkroušené, pokorné, prosící a důvěřivé k tomu, který je vyvolen Nejvyšším Ředitelem všech světů, aby je vykoupil z kletby. Který přináší lidstvu pomoc a vysvobození z duchovní, jakož i pozemské bídy.

I tito poslové budou se ptáti! A jako Syn Boží tehdy v Getsemane pronesl slova: „Jáť jsem," čímž započala karma lidstva, tak odpoví nyní Bohem poslaný těmiž slovy: „Jáť jsem!" a tím se pak rozuzlí a vyčerpá těžká karma lidstva. Stejná slova, která uvalila velikou vinu na lidstvo, naplněné tehdy nenávistí, uslyší nyní lidstvo, přicházející s touže otázkou, s úzkostí a přece s důvěrou a prosbou.

Mocný je koloběh této karmy, ale přece je řízen tak bezpečně a přesně, že se v něm naplňují proroctví. A od té hodiny, kdy toto slovo bude proneseno vůči lidstvu ústy Vyslance Božího po druhé, půjde to vzhůru. Teprve tehdy zavládne podle vůle Nejvyššího Říše Pokoje. Ne dříve!

Vidíte na jedné straně posly nenávistného lidstva jak se blíží k Synu Božímu, poutají ho a týrají a zdánlivě nad ním vítězí. Na to

následuje tím přivozený trvalý úpadek v neodvratném zvratném působení. Při tom však zároveň zesílení a dozrávání setby, Ježíšem rozseté. Teď blíží se samotným Ježíšem ohlášený Syn Člověka jako Vyslanec Boží, který ve službách Syna Božího pokračuje v jeho díle a dokoná je. Sklidí žeň a při tom podle Božské spravedlnosti oddělí plevy od pšenice.

Ježíš, Syn Boží, přišel z lásky mezi lidi, aby znovu navázal spojení, které lidstvo zpřetrhalo. Syn Člověka jest člověk, který je v Bohu a uzavře spojení v koloběhu, takže celým stvořením bude moci znovu prouditi čistá harmonie.

11. Bůh.

Proč obcházejí lidé tak plaše toto slovo, se kterým by přece měli býti obeznámeni více než se všemi jinými? Co je zdržuje, aby o něm hluboce přemýšleli a do něho se vcítili, aby je správně pochopili?

Je to úcta? Ne. Je vůbec toto zvláštní „nedůvěřování si“ něco velikého, uznání hodného nebo hlubokého? Nikdy. Uvažte přece: Modlíte se k Bohu a nedovedete si při modlitbě ani učiniti pravou představu o tom, k němuž se modlíte. Naopak jste zmateni, protože nikdy ani škola, ani církev a nikdo jiný nepodal vám jasného výkladu, který by uspokojil vaši vnitřní touhu po Pravdě. Skutečná Trojice zůstávala vám dosud v základě hádankou, se kterou na konec snažili jste se býti nějak co nejdříve hotovi.

Může za těchto okolností býti modlitba tak vroucí, tak důvěřivá, jakou býti má? To je nemožné. Ale když svého Boha znáte a on je vám pak bližší, není modlitba provázena hlubšími city? Není mnohem přímější a vroucnější?

A vy máte a musíte se přiblížiti svému Bohu! Nesmíte zůstávat státi jen zdaleka. Jaká to pošetilost, říkat, že by mohlo býti nesprávné zabývati se tak důkladně Bohem. Lenost a pohodlnost dokonce tvrdí, že je to rouhání! Ale já pravím vám: „*Bůh tomu chce!*“ Podmínka přibližování se je v celém stvoření. Proto nemá pokory ten, kdo se před Bohem skrývá. Naopak je to bezmezná domýšlivost! Tím přece vyžaduje, aby se Bůh přiblížil k němu, aby ho mohl pochopit. Namísto, aby se sám snažil přiblížiti se Bohu, aby ho poznal. Pokrytectví a pohodlnost, kam se podíváme a kdekoliv jen nasloucháme. To vše pod pláštíkem falešné pokory!

Ale vy, kdo nechcete již spáti, kdo s horlivostí hledáte a usilujete o Pravdu, slyšte zvěst a snažte se pochopiti to pravé:

Co je tvůj Bůh? Víš, že pravil: „Já jsem Hospodin tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne!“

Jest jen *jeden* Bůh, *jedna* Síla. Ale co je pak Trojice? Trojjedinost? Bůh Otec, Bůh Syn a Bůh Duch Svatý?

Když si lidstvo samo uzavřelo ráj a nedalo se již vésti citem, který je čistě duchovní a tím stojí i blízko Bohu, nýbrž samovolně si vypěstovalo pozemský rozum a podrobilo se mu, učinivši se otrokem vlastního nástroje, který mu byl dán k použití, vzdalovalo se zcela přirozeně také stále více od Boha. Tím se dovršil rozpor. Lidstvo se převážně klonilo jen k pozemskému, které je nezbytně vázáno na prostor a čas. Toho Bůh ve svém uzpůsobení nezná. Tím také nikdy nelze ho pochopiti. Propast šířila se každou generací a lidé připoutávali se stále více k zemi. Stali se rozumáři, kteří se dokonce s hrdostí nazývají materialisty, protože ani netuší svá pouta. Pevným připoutáním na prostor a čas zúžil se přirozeně současně i jejich obzor. Jak měla se odtud najíti cesta zpět k Bohu? Nikdy!

Bylo to nemožno, kdyby nevyšla pomoc od Boha. Mělo-li býti pomoženo, musela stavba nového mostu vzejíti od něho. A Bůh se smiloval. Bůh sám ve své čistotě nemohl se již zjevovati nízkým lidem rozumu. Tito lidé vlivem své rozumové práce nebyli již schopni, aby viděli, slyšeli a vycítili jeho posly. Ti nemnozí, kteří to ještě dovedli, byli posmíváni. Omezený obzor materialistů, vázaný jen na prostor a čas, odmítal každou myšlenku na existující rozšíření nad oba tyto pojmy jako nemožnou, protože pro něj nepochopitelnou. Nestačili proto již ani proroci, jejichž síla nemohla proniknout. Na konec staly se čistě materialistickými i základní myšlenky všech náboženských snah. Musel tedy přijíti prostředník mezi Božstvím a zbloudilým lidstvem, který měl více síly, než dosud všichni ostatní, aby mohl proniknouti. Možno říci: „Pro těch několik málo lidí, kteří v nejpustším materialismu toužili ještě po Bohu?“ Bylo by to správné. Protivníci by to však raději označili jako domýšlivost věřících, místo aby v tom poznávali mocnou Boží lásku a přece i přísnou spravedlnost, která nabízí spásu stejně v odměně i trestu.

Ale prostředník, který by měl sílu proniknouti zmatkem, musel sám býti Božským, protože nízkost zasáhla již tak daleko všechno kolem sebe, že ani proroci jako poslové ničeho nedocílili. Proto Bůh ve své lásce mocí své vůle odloučil od sebe *část* a vtělil ji do hrubohmotného těla člověka mužského rodu: Ježíše Nazaretského, Slova tělem učiněného, Božské lásky učiněné tělem, Syna Božího!

Tím se odloučená a přece duchovně úzce spojená část stala *osobností*. Svým vtělením zůstala i po odložení pozemského těla při nejužším znovuspojení s Bohem Otcem i nadále osobností.

Bůh Otec a Bůh Syn jsou tedy dva a ve skutečnosti jen jeden! A Duch Svatý? Kristus sám řekl o něm, že hříchy proti Bohu Otci i Bohu Synu mohou býti odpuštěny, ale hříchy proti Duchu Svatému nikdy!

Je tedy Duch Svatý snad výše nebo více než Bůh Otec a Bůh Syn? Tato otázka tížila a zaujímala již mnohou mysl a zmátla již tak mnohé dítě.

„Duch Svatý“ je Duch od Otce. Oddělen od něho působí v celém stvoření. Přesto zůstává s Otcem úzce spojen, tak jako Syn, a tvoří s ním jednotu. Železné zákony ve stvoření, které jako nervové provazce pronikají celým vesmírem a přivozují nepodmíněné zvratné působení, lidský osud, nebo jeho karma … to je od „Ducha Svatého“![*)] Nebo zřetelněji řečeno, od jeho působení.

Proto říkal Spasitel, že nikdo se bez trestu neprohřešuje proti Duchu Svatému, protože v neúprosném a nepošinutelném zvratném působení vrací se odplata k původci, k východisku, ať dobrému nebo zlému. A jako Bůh Syn je od Otce, tak je od něho i Duch Svatý. Oba tedy jsou jeho částí, patří k němu zcela a neodlučně, protože by jinak část jemu chyběla. Je to jako paže jednoho těla, které konají samostatné pohyby a přece k tělu patří, má-li býti úplné. Také tyto paže mohou konati samostatné pohyby jen ve spojení s celkem a jsou tedy nezbytně s ním jedno.

Tak jest Bůh Otec ve své všemohoucnosti a moudrosti, maje po pravici jako část sebe Boha Syna, lásku, a po levici Boha Ducha Svatého, spravedlnost. Oba vyšli od Boha Otce a patří k němu jako k jednotě. To je Trojice *jednoho* Boha.

Před stvořením byl Bůh jediný! V době stvoření vydal ze sebe část své vůle jako samostatně ve stvoření působící a stal se tím dvojjediným. Když se ukázalo nutným dáti zbloudilému lidstvu prostředníka a čistota Boží nepřipustila přímé spojení s lidstvem, které se

---

*) Přednáška č. 52: „Vývoj stvoření.“

samo spoutalo, bez vtělení, oddělil z lásky část sebe k přechodnému vtělení, aby se mohl opět státi srozumitelným lidstvu a stal se tak zrozením Kristovým trojjediným.

Co jsou Bůh Otec a Bůh Syn, bylo již mnohým jasno, ale Duch Svatý zůstával zmateným pojmem. On je výkonná spravedlnost, jejíž věčné nezměnitelné a neúplatné zákony pronikají vesmírem a byly dosud jen v předtuše zvány: Osud! … Karma! … Božská vůle!

12. Vnitřní hlas.

Tak zvaný „vnitřní hlas“, to duchovní v člověku, jemuž může naslouchat, je cit!

Nadarmo se lidově neříká: „První dojem je vždy správný.“ Jako ve všech podobných rčeních a pořekadlech, tak i v tomto je hluboká pravda. Dojmem vyrozumíváme vždy cit. Co člověk na příklad cítí při prvním setkání s někým, kdo mu byl dosud cizím, je buď jakýsi druh výstrahy, napomenutí k opatrnosti, stupňující se až k úplnému odporu, nebo jest to něco příjemného, až sympatického, v mnohých případech je to i lhostejnost. Odsune-li se průběhem rozmluvy a dalšího styku vlivem úsudku rozumu tento dojem stranou, nebo se úplně setře tak, že se vynoří myšlenka, jako by první dojem byl falešný, prokáže se na konci takovéto známosti téměř vždy správnost nejprvnějšího citu. Často ke kruté bolesti těch, kdo se nechali svésti rozumem, pod vlivem klamného chování se k lidem.

Cit, který není vázán na prostor a čas a je ve spojení se stejnorodým, duchovním, věčným, rozpoznal ve druhém ihned pravý druh a nedal se klamati obratností rozumu.

Mýlka při citu jest zcela vyloučena.

Kdykoliv se stává, že se lidé mýlí, jsou dva důvody, které zaviňují tyto omyly: Buď rozum, nebo pocit.

Často slýcháváme: „Tak jsem se zase nechal svésti svým pocitem a napálil jsem se. Člověk se má přece jen spoléhat na rozum!“ Takoví lidé chybili, že považovali pocit za vnitřní hlas. Velebí rozum a netuší, že právě ten hraje při pocitu velikou úlohu.

Proto bděte! Pocit není cit! Pocit vychází z hrubohmotného těla. Tělo vyrábí pudy, které řízeny rozumem dávají vzniknouti pocitu. Je to veliký rozdíl od citu. Společná práce pocitu a rozumu rodí však fantasii či obraznost.

Na duchovní straně máme tedy jen cit*), povznesený nad prostor a čas.

---

*) Přednáška č. 86. „Cit.“

Na pozemské straně máme v první řadě hrubohmotné tělo, vázané na prostor a čas. Z tohoto těla vycházejí pudy, které spoluprací rozumu vybavují pocit.

Rozum, produkt mozku vázaného na prostor a čas, dovede za spolupůsobení pocitu vytvořiti *fantasii* jakožto nejjemnější a nejvyšší druh hmoty. Fantasie jest tedy výsledkem spolupráce pocitu s rozumem. Je jemnohmotná, ale *bez* duchovní síly. Proto může fantasie *účinkovati jenom zpětně*. Dovede ovlivniti vždy jen pocit svého výrobce a není nikdy schopna vyslati ze sebe pramen síly na jiné. Působí tedy jen *zpětně* na pocit toho, kdo ji vytvořil. Může rozplameniti jen k *vlastnímu* nadšení a nemůže nikdy působiti na okolí. To je určitý znak nízkého stupně. Jinak je tomu u citu. Ten má v sobě duchovní sílu, tvůrčí a oživující, a působí tím, že vysílá proudy na jiné a tyto strhuje a přesvědčuje.

Máme tedy na jedné straně cit, na druhé straně tělo – pudy – rozum – pocit – fantasii.

Cit je čistě duchovní, stojí nad prostorem a časem. Pocit je jemná hrubohmotnost, odvislá od pudu a rozumu, je tedy na nižším stupni.

Vzdor této jemné hrubohmotnosti pocitu nemůže však nikdy nastati *smísení* s duchovním citem, tedy žádné zkalení citu.

Cit zůstane vždy čistý a jasný, protože jest duchovní. Je také vždy lidmi jasně cítěn nebo „slyšen“ … když je to skutečně cit, který mluví! Ale většina lidí uzavřela se před tímto citem a postavila před sebe pocit jako hustý obal, jako stěnu a považuje pak mylně pocit za svůj vnitřní hlas. Tím dožívá se mnohých zklamání a spoléhá se pak tím více jen na rozum a netuší, že mohla býti klamána právě spolupůsobením rozumu. Z tohoto omylu zavrhuje ukvapeně všechno duchovní, se kterým tyto zkušenosti neměly absolutně nic společného a přimyká se tím úžeji k méně cennému.

Jako v mnohém jiném, tak i v tomto případě tkví základní zlo v dobrovolném podrobení se těchto lidí výhradně rozumu, vázanému na prostor a čas!

Člověk, který se úplně podrobuje svému rozumu, podrobuje se tím také *omezenosti* rozumu, který jako produkt hrubohmotného

mozku je pevně vázán na prostor a čas. Tímto podrobením připoutává se člověk zcela jen na hrubohmotné.

Všechno, co člověk koná, koná sám a dobrovolně. Není proto snad něčím nebo někým poután, ale poutá se sám! Nechá se ovládati rozumem (kdyby nechtěl, nemohlo by se to nikdy stát), který svým uzpůsobením váže ho pak na prostor a čas a nedovolí mu již, aby porozuměl a pochopil to, co je nad prostor a čas. Tato zúžená a omezená chápavost vytváří kolem citu, který jest nad prostorem a časem, obal pevně vázaný na prostor a čas. Vytváří tím pevnou hranici a člověk pak buď již neslyší, jeho „čistý vnitřní hlas" zanikne, nebo je schopen na místě citu „slyšeti" jen pocit, který souvisí s rozumem.

Říká-li se: Pocit potlačuje čistý cit, vytváří se tak falešný pojem. Nic není silnějšího nad cit, který je nejvyšší silou v člověku a nikdy nemůže býti něčím jiným potlačen nebo jen omezen. Správněji možno říci: Člověk činí se neschopným, aby cit poznal.

Selhání je zaviněno vždy člověkem samotným, nikdy ne silou nebo slabostí jednotlivých darů. Právě ten základní dar, vlastní síla, to, co je v člověku ze všeho nejsilnější, co je nesmrtelné a chová v sobě veškerý život, je každému jednotlivci darováno *stejně!* Nikdo nemá přednost před jinými. Všechny rozdíly spočívají jedině v *použití!*

Tento základní dar, nesmrtelná jiskra, nemůže také býti nikdy zkalena nebo pošpiněna! Zůstává čistou i v největším bahně. Je nutno pouze protrhnouti obal, kterým jste se sami zahalili dobrovolným omezením své chápavosti.

Pak jiskra náhle a bez přechodu vzplane právě tak čistá a jasná jako byla na počátku. Rozvije se svěží a silná a spojí se se Světlem, s duchovnem! Radujte se z tohoto pokladu, který nedotknutelný jest ve vás! Je lhostejno, považují-li vás vaši bližní za cenné nebo ne! Každá špína, která se nahromadila kolem této jiskry ducha jako hráz, může býti odvržena. Může ji odstranit poctivé dobré chtění. Když vykonáte tuto práci a uvolníte tento poklad, máte právě takovou cenu, jako každý, kdo ho nikdy nezakopal!

Běda však, kdo se trvale a z pohodlí přísně uzavírá chtění k dobrému! V hodině soudu bude mu tento poklad odňat a tím on sám přestane existovati.

Proto vy, kdo se uzavíráte a kdo jste svůj cit přikryli pokrývkou rozumu s omezením chápavosti, se konečně probuďte! Dejte pozor a naslouchejte volání, které k vám doléhá! Ať již je to silná bolest, mocný duševní otřes, veliké utrpení nebo vznešená, čistá radost, jež dovedou strhnouti zatemňující pokrývku nízkého pocitu, nenechte bez užitku nic podobného míjeti kolem sebe. Je to vždy pomoc, která vám ukazuje cestu! Je lépe pro vás, když na ně nečekáte, ale začnete sami s vážným chtěním ke všemu dobrému a k duchovnímu vzestupu. Tím se stane rozdělující vrstva záhy tenčí a lehčí až konečně se rozpadne. Stále čistá neposkvrněná jiskra vytryskne pak v planoucí plamen. Ale tento první krok může a musí vykonati *jen člověk sám,* jinak není mu pomoci.

Při tom je nutno přísně rozlišovat mezi přáním a chtěním. Přáním nevykoná se ještě nic. To nestačí k žádnému pokroku. Musí to býti chtění, které vyžaduje i čin a nese jej již v sobě. Čin začíná vážným chtěním.

Mnohý člověk musí při tom jíti snad různými postranními cestami, protože se dosud vázal jen na rozum. Ale nechť se toho neleká. I on zvítězí! Musí se snažit, aby očistil svůj rozum a prožitím všech postranních cest zvolna odstranil a otrhal všechno, co mu překáží.

Proto směle kupředu! Vážným chtěním vede konečně každá cesta k cíli!

13. Náboženství lásky.

Náboženství lásky je špatně chápáno následkem mnohostranného zkroucení a znetvoření pojmu *láska.* Největší část pravé lásky je přísnost! Co se *dnes* jmenuje láskou, je všechno jiné než láska. Jde-li se všem tak zvaným láskám neúprosně na dno, nezbývá tam již nic než sobectví, ješitnost, slabost, pohodlnost, domýšlivost nebo pudy.

Pravá láska nebude hleděti na to, co se druhému líbí, co je mu příjemné a co mu působí radost, ale bude se řídit jen podle toho, co druhému *prospívá!* Lhostejno, působí-li to druhému radost nebo ne. To je pravá láska a služba.

Stojí-li tedy psáno: „Milujte své nepřátele," znamená to: Čiňte to, co je jim prospěšné! Tedy také je kárejte, když jinak nemohou přijíti k poznání! To znamená jim sloužit. Musí však při tom vládnouti spravedlnost, neboť láska nedá se odloučit od spravedlnosti, poněvadž obě jsou jedno! Nemístná povolnost znamenala by ještě větší pěstování chyb nepřátel, čímž by se ocitali dále na nakloněné ploše. Byla by to láska? Tím bychom naopak uvalili na sebe novou vinu!

Náboženství lásky stalo se náboženstvím ochablosti, a to na přímé přání lidí. Také osoba nositele Pravdy, Ježíše Krista, byla znetvořena k změkčilosti a povolnosti, jakých nikdy neměl. Právě svou vše-láskou byl mezi rozumovými lidmi drsný a vážný. Jeho zármutek, kterému často podléhal, byl vzhledem k jeho vznešenému poslání a oproti tehdejšímu lidskému materiálu úplně samozřejmý. Neměl pranic společného se změkčilostí. Po odložení všech znetvořenin a dogmatické omezenosti bude náboženství lásky učením nejpřísnější důslednosti, ve které nebude míti místa žádná slabost a nelogická povolnost.

14. Vykupitel.

Spasitel na kříži! Tisíce těchto křížů je postaveno na znamení, že Kristus za lidstvo trpěl a umřel. Ze všech stran volají k věřícím: „Pamatujte na to!“ V osamělém poli, v oživených ulicích velkoměst, v tiché komůrce, v kostelích, na hrobech i při svatebních hostinách, všude slouží k útěše, posile a k napomenutí. Pamatujte na to! Stalo se pro vaše hříchy, že Syn Boží, který vám přinesl spásu na zemi, trpěl a umřel na kříži.

Věřící přistupuje k němu s vroucím zachvěním v hluboké úctě a pln vděčnosti. Opouští pak místo s radostným pocitem a vědomím, že obětí smrti byl také on zproštěn svých hříchů.

Ale ty, vážně hledající, jdi a předstup před znamení svaté vážnosti a snaž se pochopiti svého Vykupitele! Odvrhni měkký plášť pohodlnosti, který tě tak příjemně zahřívá a vzbuzuje pocit bezpečného úkrytu! Dává ti zdřímnouti až do poslední pozemské hodiny, kdy pak jsi náhle vytržen ze svého polospánku, odpoutáš se od pozemské vázanosti a stojíš pojednou proti nezkalené Pravdě. Pak je rychle dosněn tvůj sen, k němuž jsi přilnul a se kterým jsi se pohroužil do nečinnosti.

Probuď se proto! Tvůj pozemský čas je drahocenný! Spasitel přišel sem pro naše hříchy – to je nedotknutelné a do písmene správné. I to, že zemřel za viny lidstva.

Ale *tím nejsou z tebe sňaty tvoje hříchy!* Vykupitelským dílem Spasitelovým bylo zahájení boje s temnem, aby přinesl lidstvu Světlo a *otevřel mu cestu k odpuštění všech hříchů.* Putovati touto cestou musí podle nezvratných zákonů Stvořitelových již každý sám. Kristus také nepřišel, aby zákony rušil, nýbrž aby je naplnil. Nezneuznávej tedy toho, který má býti nejlepším příkladem! Nepodkládej mylného smyslu pravdivým slovům.

Zcela správně se ovšem říká: To vše stalo se pro hříchy lidstva. Tím je řečeno, že příchod Ježíšův stal se nutným jen proto, že lidstvo nemohlo se již dostati samo ven z temna, které si samo vytvořilo. Že nedovedlo se vyprostiti z jeho sevření. Kristus musel znovu

raziti tuto cestu a ukázati ji lidstvu. Kdyby se lidstvo nebylo tak hluboce zapletlo ve své hříchy, to jest, kdyby nebylo šlo *nepravou* cestou, nebyl by býval nutný Ježíšův příchod a jeho boj i cesta utrpení byly by mu bývaly uspořeny. Je proto zcela správné, že musel přijíti jen pro hříchy lidstva, nemělo-li toto lidstvo na nepravé cestě klesnouti zcela do propasti, do temna.

Tím však není řečeno, že proto má býti *obratem ruky* každému jednotlivci odpuštěno také jeho osobní provinění, jakmile jen skutečně uvěří v Ježíšova slova a podle nich žije. Žije-li však podle slov Ježíšových, *budou* mu jeho hříchy odpuštěny. Ovšem teprve znenáhla, v době, ve které nastane rozuzlení a vyčerpání viny protiprací dobrého chtění podle slov Ježíšových ve zvratném působení. Ne jinak. U těch lidí, kteří podle slov Ježíšových nežijí, není odpuštění vůbec možno.

Tím však není míněno, že odpuštění hříchů mohou dojíti jen příslušníci křesťanských církví.

Ježíš hlásal *Pravdu*. Jeho slova musí tedy obsahovati současně i pravdy jiných náboženství. Nechtěl založiti církev, nýbrž ukázati lidstvu pravou cestu, která může stejně dobře vésti také pravdami jiných náboženství. Proto se v jeho slovech nalézá tolik ozvuku na stávající již tehdy náboženství. Ježíš je z nich neodvozoval. Protože však přinášel Pravdu, muselo se v jeho slovech opakovati všechno to, co z Pravdy již existovalo v jiných náboženstvích.

I ten, kdo sám slov Ježíšových nezná, ale usiluje vážně o Pravdu a zušlechtění, žije často již zcela ve smyslu těchto slov a kráčí proto s jistotou vstříc v čisté víře k odpuštění hříchů. Varuj se proto jednostranného nazírání. Bylo by to znehodnocení díla Vykupitele, snižování Božského ducha.

Kdo usiluje vážně o Pravdu a čistotu, tomu také nechybí láska. Bude veden od stupně k stupni duchovně vzhůru, byť i někdy za těžkých pochybností a bojů, a *lhostejno ke kterému náboženství patří,* setká se konečně již zde, nebo teprve v jemnohmotném světě s duchem Kristovým. Ten ho *na konec* povede dále až k Otci, čímž se i vyplní slovo: „Nikdo nepřichází k Otci, jedině skrze mne.“

„Konec“ nenastává však s posledními pozemskými hodinami, nýbrž až na určitém stupni vývoje duchovního člověka. Přechod ze světa hrubohmotného do jemnohmotného znamená jen proměnu. –

Nyní k ději velikého vykupitelského díla samotného: Lidstvo bloudilo v duchovní temnotě. Vytvořilo si ji samo, když se podrobovalo stále více jen rozumu, který si pracně teprve vypěstovalo. Lidé sami tak stále zužovali hranice své chápavosti, až byli naprosto připoutáni na prostor a čas, jako jejich mozek. Pak nemohli již najíti cestu k Nekonečnému a Věčnému. Tak byli zcela připoutáni k zemi, omezeni na prostor a čas. Každé spojení se Světlem, s čistotou a duchovnem bylo tím přerušeno. Chtění lidí dovedlo se obraceti jen k pozemskému, až na nemnohé, kteří jako proroci neměli dosti moci, aby pronikli a uvolnili dráhu k Světlu.

Tímto stavem otevřely se dokořán brány zlu. Vyvalilo se duchovní temno rozlévalo se po zemi a přinášelo zkázu. To mohlo přivoditi jen *jeden* konec: Duchovní smrt. To nejstrašnější, co může postihnouti člověka.

Ale vinu na veškeré této bídě nesli lidé sami! Oni ji přivodili, protože dobrovolně volili tento směr. Chtěli ji a vypěstovali ji. Ve svém bezměrném zaslepení byli dokonce i hrdi na tuto vymoženost, aniž si ve své omezenosti chápání, kterou si pracně sami vnutili, uvědomovali hrůznost následků. Toto lidstvo nemohlo již samo vytvořiti cestu ke Světlu. Dobrovolné omezení a sevření bylo již příliš veliké.

Měla-li býti vůbec ještě možná záchrana, musela přijíti pomoc od Světla. Jinak nebylo již možno zadržeti zánik lidstva a jeho zřícení se do temnoty.

Temno samo má následkem nečistoty větší hutnost, což nese s sebou duchovní tíhu. Následkem této tíhy může samo ze sebe proniknouti vzhůru jen k určité hranici hutnosti a váhy, nepřichází-li mu z druhé strany na pomoc přitažlivá síla. Světlo má však lehkost, odpovídající jeho čistotě a to mu znemožňuje, aby kleslo až k temnu.

Tím je mezi oběma díly nepřeklenutelná propast, ve které stojí člověk se svou zemí.

Je tedy úplně v rukou lidí a záleží na způsobu jejich chtění a přání, aby šli vstříc Světlu nebo temnu, otevřeli brány a urovnali cesty,

aby zemi mohlo zaplaviti Světlo nebo temnota. Lidé sami jsou při tom prostředníky. Silou jejich chtění dostává se Světlu nebo temnu pevné opory, takže mohou působiti s větší nebo menší silou. Čím více nabývá moci na zemi Světlo nebo temno, tím více zaplavuje lidstvo vším, co může dáti. Dobrem nebo zlem, spásou nebo zkázou, štěstím nebo neštěstím, rajským mírem nebo pekelnou mukou.

Čisté chtění lidí již příliš zesláblo a nemohlo proto poskytnouti Světlu na zemi opěrný bod. Zatím již nabylo těžké, vše dusící temno na zemi převahu. Světlo nemělo žádného opěrného bodu, s nímž by se mohlo spojiti tak, aby v nezkalené čistotě a tím i s nezmenšenou silou rozptýlilo temno. Tím by vykoupilo lidstvo, které by pak u takto vytryskléhο pramene mohlo nabrati sílu a najíti cestu vzhůru ke světlým výšinám.

Světlu samotnému nebylo však možno ponořiti se tak hluboko do bahna, pokud nedostalo k tomu silnou oporu. Proto musel přijíti prostředník. Jen Vyslanec ze světlých výšin mohl *vtělením* na tuto zemi rozraziti temnou zeď, vytvořenou chtěním lidí a uprostřed všeho zla postaviti hrubohmotný základ pro Božské Světlo, který by stál pevně uprostřed těžké tmy. Z tohoto zakotvení mohly pak čisté paprsky Světla roztrhnouti a roztříštiti temné masy a rozptýliti je, aby lidstvo úplně nekleslo a nezadusilo se v temnotách.

Tak *přišel* Ježíš kvůli lidstvu a jeho hříchu!

Takto utvořené nové spojení se Světlem při čistotě a síle Vyslance Světla nemohlo býti přerušeno temnotou. Tím byla ražena pro lidstvo nová cesta k duchovním výšinám. Ježíš svým vtělením stal se pozemskou oporou Světla. Jeho živým slovem, které přinášelo Pravdu, vycházely a vnikaly nyní paprsky do temna. Ježíš mohl předávati tuto Pravdu čistou a nefalšovanou, protože silou Pravdy bylo jeho spojení se Světlem čisté a nemohlo býti zkaleno temnotou.

Lidé byli vyburcováni ze svého soumračného stavu současně zázraky, které se dály. Šli za nimi a narazili na Slovo. Nasloucháním Pravdě, kterou Ježíš přinášel a přemýšlením o ní probudilo se zenáhla ve statisících přání, aby šli za touto Pravdou a zvěděli o ní více. A tak kráčeli zvolna vstříc ke Světlu. Přáním uvolnilo se temno, které je obklopovalo. Když lidé přemýšleli o slovech a shledávali je správ-

nými, vnikal jeden světelný paprsek za druhým vítězně do temnot. Kolem nich bylo stále jasněji, temno již nenalézalo u nich žádné opory a sklouzalo po nich beze škody. Tím ztrácelo temno stále víc a více půdu. Tak působilo slovo Pravdy v temnu jako klíčící zrno hořčičné a jako kvas v těstu.

A to bylo vykupitelské dílo Syna Božího, Ježíše, nositele Světla a Pravdy.

Temno, které se domnívalo, že již má vládu nad veškerým lidstvem, vzepřelo se proti tomu v divém boji, aby dílo vykupitelské znemožnilo. K Ježíši samotnému nemohlo, protože sklouzlo po jeho čistém cítění. Tu bylo samozřejmo, že použilo k tomuto boji svých ochotných nástrojů, jež mělo k službám.

Těmito nástroji byli lidé, kteří zcela správně se nazývali „lidmi rozumu“, jemuž se podrobovali. Byli pevně připoutání k prostoru a času jako jejich rozum a nemohli proto již chápati vyšší duchovní pojmy nad prostorem a nad časem. Proto nebylo jim také možno následovati učení Pravdy. Podle vlastního přesvědčení stáli všichni na „reálné“ půdě tak jako mnozí ještě dnes. Reálná půda znamená však ve skutečnosti půdu velmi úzkou a omezenou. Všichni tito lidé patřili většinou k zástupcům světské vlády a měli tedy v rukou úřední i náboženskou moc.

V zuřivé protiobraně vybičovalo temno tyto lidi až k hrubým přehmatům, kterých se dopustili proti Ježíšovi pozemskou mocí, kterou měli v rukou.

Temno doufalo, že se tím Ježíš zviklá a že bude moci v poslední chvíli zničiti jeho vykupitelské dílo. Že vůbec mohlo prováděti na zemi tuto moc, bylo jen vinou lidstva, které svým samovolným falešným postavením omezilo svou chápavost a dalo tím temnu převahu.

Toto provinění bylo hříchem lidstva, který za sebou přivodil všechna ostatní zla.

A pro tento hřích lidstva musel Ježíš trpěti! Temno bičovalo to dáte až do krajnosti. Ježíš propadal smrti na kříži, trval-li na svých tvrzeních, že přináší Pravdu a Světlo. Šlo o poslední rozhodnutí. Útěk a úplné vzdálení se všeho mohlo ho zachrániti před smrtí na kříži. Ale to by

znamenalo vítězství temna v posledním okamžiku, protože celé působení Ježíšovo bylo by zvolna zaniklo v písku a nade vším bylo by se zase vítězně rozprostřelo temno. Ježíš by nebyl splnil své poslání a započaté vykupitelské dílo bylo by zůstalo neúplné.

Vnitřní boj v Getsemane byl krutý, ale krátký. Ježíš se nebál tělesné smrti, nýbrž vytrval a šel klidně na pozemskou smrt za Pravdu, kterou přinášel. Svou krví zpečetil na kříži vše to, co hlásal a žil.

Tímto činem překonal úplně temno, které tím prohrálo poslední trumf. Ježíš zvítězil. Z lásky k Otci, Pravdě, z lásky k lidstvu, kterému tak byla otevřena cesta k svobodě ve Světle. Toto vítězství posílilo lidstvo v přesvědčení o pravdě Ježíšových slov.

Kdyby se byl vyhnul útěkem a vzdal se tak své práce, bylo by to v lidech nutně vzbudilo pochybnosti.

Ježíš zemřel tedy pro hřích lidstva! Kdyby nebylo bývalo hříchu lidstva v tom, že se odvrátilo od Boha v omezení rozumu, mohl si uspořit Ježíš svůj příchod, svou cestu utrpení i smrt na kříži. Jest proto zcela správné, říká-li se: Ježíš přišel pro naše hříchy, za ně trpěl a umřel smrtí na kříži!

To však neznamená, že bys nemusel sám pykati za vlastní hříchy!

Můžeš to nyní však snáze učiniti, protože Ježíš ti *ve svých slovech ukázal cestu* tím, že přinesl Pravdu. A tak nemůže ani Ježíšova smrt na kříži prostě smýti tvoje hříchy. Kdyby se tak mělo stát, musely by se napřed zhroutit všechny zákony vesmíru. To se ovšem nestává. Ježíš sám dosti často odvolával se na vše, „co stojí psáno“, tedy na staré. Nové Evangelium lásky nemá také ani v úmyslu zrušit, nebo zavrhnout starý zákon spravedlnosti. Chce jej doplniti a býti s ním spojeno.

Nezapomínej proto na spravedlnost velikého Stvořitele všech věcí, kterou nelze posunouti ani o vlásek a která železně trvá od počátku světa až k jeho konci! Nemohla by ani připustit, aby někdo bral na sebe vinu druhého, aby ji tím usmířil.

Ježíš mohl přijíti za hříchy jiných, mohl trpěti a zemříti mohl vystoupiti jako bojovník za Pravdu. On sám zůstal však nedotčen a prost této viny a hříchů a proto také nemohl ji osobně vzíti na sebe.

Vykupitelské dílo není proto menší. Jest obětí, nad kterou větší býti nemůže. Ježíš přišel se světlých výšin do bahna pro tebe, zápasil o tebe, trpěl a zemřel za tebe, aby ti přinesl Světlo na pravou cestu vzhůru, aby ses neztratil v temnotě a nezahynul!

Tak stojí tvůj Vykupitel před tebou. *To* bylo jeho veliké a mocné dílo lásky.

Boží spravedlnost setrvala ve světových zákonech, neboť co člověk zasévá, to sklidí, jak říká Ježíš sám ve svém poselství. Na základě Božské spravedlnosti nemůže mu býti prominuto ani haléře.

Na to mysli, když stojíš před znamením svaté vážnosti. Děkuj vroucně za to, že ti Vykupitel svým slovem znovu otevřel cestu k odpuštění tvých hříchů a opusť to místo s vážným předsevzetím, že půjdeš označenou cestou, aby ti mohlo býti odpuštěno. Jíti touto cestou neznamená však jen naučiti se slovu a věřiti v ně, nýbrž je nutno slovo to *žít!* Pranic by ti neprospělo v ně věřit, považovati je za správné a nejednati ve všem také podle něho. Naopak, jsi na tom hůř nežli ti, kdo o slově nevědí pranic.

Proto probuď se, pozemský čas je pro tebe drahocenný.

15. Tajemství zrození.

Říkají-li lidé, že ve způsobu rozdělení narození je veliká nespravedlnost, nevědí, co tím činí!

S velikou vytrvalostí tvrdí jedni: Je-li na světě spravedlnost, jak se může zrodit dítě, zatížené dědičnou nemocí! Nevinné dítě musí nésti hříchy rodičů.

Jiní zase říkají: Jedno dítě zrodí se v bohatství, druhé v trpké chudobě a nouzi. Z toho nemůže vzejíti víra ve spravedlnost.

Anebo: I když připustíme potrestání rodičů, není správné, že se to děje nemocí a smrtí dítěte. Dítě při tom trpí nutně nevinně.

Tisíce podobných řečí hemží se mezi lidmi. I vážně hledající lámou si nad tím někdy hlavu.

Prostým prohlášením, že „nevyzpytatelné jsou cesty Páně a vedou vše k dobrému konci," se neodstraní ze světa touha po proč. Kdo se tím chce spokojit, musí se tomu *tupě* odevzdat, nebo každou tázavou myšlenku ihned potlačit jako bezpráví.

Tak se to nežádá! Otázkami najde se pravá cesta. Tupá mysl nebo násilné potlačování připomínají jen na otroctví. Ale Bůh nechce míti otroky! Nechce tupé odevzdání se, ale volný, vědomý pohled vzhůru. Jeho nádherná, moudrá zařízení nepotřebují se haliti v mystické přítmí, nýbrž jeví se nám vznešenější ve své nedotknutelné velikosti a dokonalosti, leží-li volně před námi! Nezměnitelně a neúplatně ve stejnoměrném klidu a bezpečnosti konají nezadržitelně své věčné dílo. Nestarají se o vděk nebo uznání lidí ani o jejich nevědomost. Vrací však každému jednotlivci až do nejjemnějších odstínů ve zralému ovoci to, co rozséval jako zrno.

„Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!" Těmito výstižnými slovy popisuje se v lidu toto spřádání bezpodmínečného zvratného působení v celém stvoření. Neporušitelné zákony tohoto zvratného působení nesou v sobě a rozuzlují spravedlnost Boží. Valí se to teče, proudí a rozlévá se po všech lidech, lhostejno zda si to přejí nebo ne, poddávají-li se nebo se proti tomu vzpírají. Musí to přijmout jako spravedlivý trest a odpuštění, nebo odměnu v povznesení.

Toto proudění a tkaní zvratného působení jest neseno a provanuto přesným duchem, proniká celé stvoření a objímá je. Stvoření spočívá v něm, poněvadž toto tkaní a proudění samo je částí stvoření, živé jako věčně pracující tkalcovský stav Boží. Kdyby ten, kdo reptá nebo pochybuje, jen jedinkrát mohl nahlédnouti do tohoto proudění a tkaní, jistě by ihned zahanbeně zmlkl a zděšen by uznal opovážlivost svých slov. Klidná vznešenost a jistota, kterou by uzřel, přinutila by ho, aby klesl v prach a odprosil. Jak malým představoval si svého Boha! A jakou nesmírnou velikost spatřil by v jeho dílech! Pak by poznal, že ve svých nejvyšších pozemských pojmech dovedl jen Boha strhnouti dolů a zlehčiti dokonalost velikého díla v marné snaze vtěsnati je do maličké soutěsky, vytvořené pěstováním rozumu, který se nikdy nemůže povznésti nad prostor a čas. Člověk nesmí zapomenout, že stojí v díle Božím. Že je částí tohoto díla a zůstává proto nezbytně podroben i zákonům tohoto díla.

Ale dílo neobsahuje jen věci viditelné pozemským očím, ale také svět jemnohmotný, ve kterém se odehrává největší část lidského bytí a působení. Dočasné pozemské životy jsou jen malými zlomky tohoto celkového bytí, *ale vždy jsou to veliké body obratu.*

Pozemské zrození tvoří vždy jen počátek zvláštního oddílu v celém bytí člověka, netvoří však vůbec jeho začátek.

Začíná-li člověk jako takový svoji pouť ve stvoření, stojí volný, bez osudových nitek, které se napínají do jemnohmotného světa přitažlivou silou stejnorodosti, stávají se cestou pevnějšími, křižují se s jinými, vetkávají se v sebe a zvratně účinkují na původce, se kterým zůstávají ve spojení, nesouce takto s sebou jeho osud, neboli karmu. Vzájemným protkáváním se nitek vedoucích současně zpět, splývají pak do sebe, čímž se původně ostře výrazným barvám tkaniva dostává jiného odstínění a vyluzují se nové spojité obrazy*). Jednotlivé nitky konají cestu zvratného působení tak dlouho, až původce ve své vnitřní bytosti neposkytuje již žádného opěrného hodu pro jejich druh. Když tedy nepěstuje již v sobě a ze sebe tuto cestu a neudržuje ji čerstvou a svěží. Následkem toho nemohou se nitky pak již zachy-

*) Přednáška č. 6: „Osud."

titi a zpuchřelé nutně od něho odpadávají, nechť jsou již dobré nebo zlé.

Každá osudová nit vytváří se tedy jemnohmotně aktem vůle při rozhodnutí se k činu. Vychází ven, zůstává však přesto zakotvena v původci. Tvoří takto bezpečnou cestu pro stejné druhy myšlenek, posiluje je, ale současně i od nich se jí dostává síly, kterou se vrací zpět k východisku. V tomto postupu jest pomoc, která přichází k tomu, kdo usiluje o dobro, jak je to i zaslíbeno, nebo projevuje se tu okolnost, že „zlo plodí a rodí opět zlo“[**)].

Zvratná působení těchto běžících nitek, k nimž denně navazuje nové, přinášejí každému člověku jeho osud, který si sám vytvořil a jemuž jest podroben. Je při tom vyloučena každá libovůle a proto i každá nespravedlnost. Karma, kterou člověk nese s sebou a která se jeví jako jednostranné předurčení, jest ve skutečnosti jen nezbytný *následek* jeho minulosti, pokud se tato ve zvratném působení dosud nerozuzlila a nevyčerpala.

Skutečný začátek bytí člověka je *vždy* dobrý. S výjimkou těch, kdo zahynuli sami sebou, protože zprvu sami ze sebe svými rozhodnutími podali ruku zlu, které je pak zcela strhlo ve zkázu, jest dobrým i konec. Změny osudu jsou vždy jen v mezidobí, v čase vnitřního budování a uzrávání.

Člověk vytváří si tedy vždy svůj budoucí život sám. Dodává nitky a určuje tím barvu a vzorec roucha, který se pro něho tká na tkalcovském stavu Božím skrze zákon zvratného působení.

Velmi daleko do minulosti jdou často příčiny, které osudově určují poměry, do nichž se duše zrodí, tak jako dobu, pod jejímiž vlivy vchází dítě do pozemského světa, aby tyto vlivy během jeho pozemské pouti trvale působily a docílily toho, co právě tato duše potřebuje k vyčerpání, rozuzlení, odstranění, odvržení a k dalšímu tvoření.

Ale ani to neděje se jednostranně jen pro dítě, nýbrž nitky předou se samočinně tak, že i v pozemském jest zvratné působení. Rodiče dávají dítěti právě to, co potřebuje ke svému dalšímu vývoji. Naopak stejně poskytuje i dítě rodičům, nechť je to dobro nebo zlo.

**) Přednáška č. 30: „Člověk a jeho svobodná vůle.“

K dalšímu vývoji a rozmachu patří přirozeně i oproštění a zbavení se zla tím, že toto zlo se prožije a vyžije, to jest pozná se jako zlo a odvrhne se. Příležitost k tomu poskytuje vždy zvratné působení. Bez tohoto zvratného působení by se člověk nemohl skutečně nikdy osvobodit od toho, co se stalo. V zákonech zvratného působení, jako veliký dar milosti, jest tedy skryta cesta k svobodě, nebo ke vzestupu. Nelze tedy vůbec mluviti o trestu. Trest je falešný výraz, protože právě v něm projevuje se nejmocnější láska, ruka, kterou Stvořitel podává k odpuštění a osvobození.

Pozemský příchod člověka sestává z početí, vtělení a zrození. Vtělení je vlastní vstup člověka do pozemského bytí[***)].

Tisíceronásobné jsou nitky, které spolupůsobí při určování vtělení. Ale i v těchto dějích stvoření je spravedlnost, odstíněná až do nejjemnějších odstínů, spravedlivost, která se vyčerpává, rozuzluje a vede k pokroku *všech* zúčastněných.

Tím stává se narození dítěte něčím mnohem posvátnějším, důležitějším a cennějším, než se obyčejně má za to. Dítěti, rodičům, ba i sourozencům nebo lidem, kteří přicházejí ve styk s dítětem, dostává se tak nové, zvláštní milosti Stvořitelovy. Vstupem dítěte do pozemského světa dostává se všem zároveň příležitosti, aby nějakým způsobem šli kupředu. Rodičům může býti dána příležitost k duchovnímu zisku nutným ošetřováním dítěte v nemoci, těžkou starostí nebo hořem, což působí buď jako lék, jako prostý prostředek k účelu, nebo je to skutečné odpykání staré viny a snad i předchozí rozuzlení hrozící karmy. Velmi často se stává, že již při započatém dobrému chtění člověka jeho *vlastní* těžká nemoc, která podle zákona zvratného působení by ho měla stihnout, rozuzluje a vyčerpává se z milosti *předem* v důsledku jeho dobré vůle obětavou a dobrovolnou péčí o vlastní nebo i cizí dítě. Neboť skutečné odpykání může nastati jen v citu, v plném prožití.

Při vykonávání opravdové milující péče o jiného bývá prožití často větší než při vlastní nemoci. Je hlubší v úzkosti a bolesti během nemoci dítěte nebo někoho jiného, koho máme skutečně rádi. Stejně

***) Přednáška č. 7: „Stvoření člověka."

hlubokou jest i radost z jeho uzdravení. Jen toto silné prožití vtiskuje své stopy pevně do citu, do duchovního člověka. Tím ho přetvořuje a touto přeměnou zpřetrhává osudové nitky, které by ho jinak byly ještě stihly. Tímto zpřetrháním nebo odpadnutím vymrští se nitky jako natažená guma na opačnou stranu ke stejnorodým jemnohmotným shromaždištím, jsouce jednostranně taženy jejich přitažlivou silou. Tím jest vyloučeno každé další působení na přetvořeného člověka, protože chybí spojovací cesta.

Jsou tisíceré způsoby vyčerpání a rozuzlení karmy v této formě, když člověk bere na sebe dobrovolně a rád nějakou povinnost vůči druhým bud' z lásky, nebo z milosrdenství, které jest lásce příbuzné.

Ve svých podobenstvích ukázal Ježíš nejlepší vzor takového jednání. Také ve svém „kázání na hoře" a ve všech jiných řečech poukazoval zcela zřetelně na dobré výsledky takového konání. Mluvil při tom vždy o „bližním" a ukazoval nejlepší cestu k vyčerpání karmy a ke vzestupu. Činil tak nejprostší a nejživotnější formou. „Miluj bližního jako sebe sama," napomínal a tím dal klíč ke bráně všeho vzestupu. Nemusí se vždy jednati o nemoc. Děti, jejich výchova a nutná péče o ně poskytují nejpřirozenějším způsobem tolik příležitostí, že skrývají v sobě *vše,* co vůbec přichází v úvahu jako rozuzlení. A proto přinášejí děti požehnání, lhostejno, jak jsou zrozeny a vyvinuty!

Co platí pro rodiče, platí i pro sourozence a vůbec pro všechny, kdo přicházejí s dětmi do styku. Také tito všichni mají příležitost, aby získali novým pozemšťanem tím, že se v trpělivosti o něho starají v pečlivém napomáhání všeho druhu, třeba jen přemáháním jeho špatných sklonů nebo podobně.

Neméně však jest pomoženo dítěti samotnému. Každý svým zrozením jest postaven před možnost dostati se o velký kus cesty kupředu. Kde se tak neděje, je dotyčný vinen sám – pak nechtěl. Proto možno na každé zrození hleděti jako na dobrotivý Boží dar, který přichází k rozdělení stejnoměrně. I tomu, kdo sám dětí nemá a vezme si dítě cizí, není požehnání zkráceno, ale ještě rozmnoženo, když přijal dítě kvůli dítěti a ne k vlastnímu uspokojení.

Při obyčejném vtělení hraje vůdčí roli přitažlivá síla stejného duchovního druhu, která tu na obou stranách spoluúčinkuje. Vlastnos-

ti, na které se hledí jako na zděděné, ve skutečnosti zděděny nejsou. Možno je přičítati jen této síle přitažlivosti. Při tom není nic duchovně zděděného od matky nebo od otce, protože dítě jest právě tak pro sebe uzavřeným člověkem jako oni sami. Má v sobě jen stejnorodost, kterou bylo přitahováno.

Není to však jen tato přitažlivá síla stejného druhu, která jest rozhodující při vtělení. Spolupůsobí tu ještě i jiné běžící osudové nitky, kterými je vázána duše, která se má vtělit. Tyto nitky jsou snad spojeny nějakým způsobem s příslušníkem rodiny, do níž je vedena. To vše spolupůsobí a přivozuje konečně vtělení.

Ale jinak je tomu, bere-li duše na sebe dobrovolné poslání, buď aby určitým pozemským lidem pomohla, nebo spolupůsobila na pomocném díle pro celé lidstvo. V tom případě bere duše na sebe předem z vlastní vůle také vše, co ji na zemi stihne. Při tom nelze ovšem také mluviti o nespravedlnosti. Když to vše děje se v obětavé lásce, která se neptá po odměně, musí se jí za to v důsledku zvratného působení dostati odměny. V rodinách, kde jsou dědičné nemoci, přicházejí ke vtělení duše, které ve zvratnému působení potřebují těchto nemocí k rozuzlení, k očistě nebo ke vzestupu.

Vedoucí a spojovací nitky ani nepřipustí falešné, tedy nespravedlivé vtělení. Vylučují v tomto směru každý omyl. Byl by to pokus o plování proti proudu, který železnou, neodolatelnou mocí teče svým spořádaným řečištěm a vylučuje předem každý odpor tak, že ani nemůže dojíti k pokusu. Ale při přesném šetření jeho vlastností přináší jenom požehnání.

Při dobrovolných vtěleních, při nichž dobrovolně bere někdo na sebe nemoc k dosažení určitého cíle, dojde také vše povšimnutí. Když otec nebo matka uvalili na sebe proviněním nemoc, třebas jen nedbáním přirozených zákonů, které vyžadují bezpodmínečně ohled na udržení zdraví svěřeného těla, tu ponese bolest nad tím, že tato nemoc objevuje se znovu na dítěti, již v sobě odpykání, které vede k očistě, jakmile se bolest procítí doopravdy.

Je málo účelno uváděti zvláštní případy, protože každé zrození by mnohonásobně propletenými osudovými nitkami podávalo vždy nový obraz, odlišný od druhých. Dokonce každá sourodnost musí se

v důsledku jemných odstínů zvratného působení jeviti ve svých směsích v tisíceronásobných proměnách.

Budiž uveden jen jednoduchý případ: Matka miluje svého syna tak, že mu brání všemi prostředky, aby se oženil a tím od ní odešel. Poutá ho trvale na sebe. Tato láska je falešná, čistě sobecká, i když matka podle svého názoru vynaloží vše, aby synovi připravila co nejkrásnější pozemský život. Svou Sobeckou láskou zasáhla neprávem do života svého syna. Pravá láska nemyslí nikdy na sebe, nýbrž jen na prospěch milovaného a jedná podle toho i tehdy, když je to spojeno s vlastním odříkáním. Nadejde pro matku hodina, kdy je odvolána. Syn stojí nyní sám. Je pro něho již pozdě k radostnému rozmachu na splnění vlastních přání tak, jak ho poskytuje mládí. Přesto při tom ještě něco získal. Odříkáním si něco odpykává. Snad je to sourodost z předešlého života, čímž se zároveň vyhnul vnitřnímu osamocení v manželství, jež by ho bylo stihlo oženěním se. Nebo je to něco jiného. Je to pro něho v tomto směru jen ziskem. Ale matka odnesla si svou sobeckou lásku s sebou. Přitažlivá síla duchovní stejnorodosti vede ji proto neodvolatelně k lidem se stejnými vlastnostmi, protože v jejich blízkosti, v citovém životě takových lidí, nachází možnost spolucítiti malou část své vlastní vášně, když tito lidé projevují svou sobeckou lásku vůči jiným. Tím zůstává připoutána k zemi. Dojde-li u lidí, v jejichž blízkosti se trvale nachází k plození, dostává se tímto poutem vzájemného duchovního připoutání ke vtělení. Pak se list obrátí. Pod touže vlastností otce nebo matky musí jako dítě vytrpěti to, čím dala kdysi trpěti svému dítěti. Vzdor své touze a příležitostem, které se jí naskytují, nemůže se dostati z otcovského domu. Její vína jest smazána tím, že prožitím na sobě pozná podobné vlastnosti jako bezpráví a tím je jich zproštěna.

Spojením s hrubohmotným tělem, tedy vtělením, dostává člověk jakoby pásku na oči, která mu brání, aby přehlédl svůj zpětný život. Také to je jen k jeho prospěchu jako vše, co se děje ve stvoření. Je v tom opět moudrost a láska Stvořitelova. Kdyby se každý přesně upamatoval na předešlý život, zůstal by ve svém novém pozemském životě jen klidným pozorovatelem, který by stál stranou s vědomím, že tím získává postup, nebo něco odpykává, v čemž jest rovněž jen

pokrok. Ale právě proto nebylo by pro něho žádného pokroku, ale přivodilo by to spíše veliké nebezpečí úpadku a poklesu. Má-li míti pozemský život účel, má býti skutečně *prožit*. Jen to, co se niterně prožije se všemi výškami i hloubkami, co se tedy procítí, stává se naším vlastnictvím. Kdyby člověk znal vždy jasně a předem přesný směr, který je mu prospěšný, nebylo by pro něho žádného uvažování, žádného rozhodnutí. Tím by však nezískal žádné síly a samostatnosti, kterých jest mu nezbytně třeba. Takto však přijímá každé postavení svého pozemského života mnohem opravdověji. Všechno skutečně prožité vtiskuje pevně dojmy do citu, do nepomíjivého, co člověk při proměně bere s sebou jako svůj majetek, kus sebe sama, nově utvářený podle dojmů. Ale také *jenom* to skutečně prožité. Všechno ostatní uhasíná pozemskou smrtí. *Prožité* však zůstává jako ujasněný hlavní obsah a extrakt pozemského života jeho ziskem! K prožitému nepatří všechno naučené. Z naučeného jen to, co si člověk osvojil prožitím. Celá ostatní spousta naučeného, pro které mnohý člověk obětuje celý svůj pozemský život, odpadá jako plevy. Proto nutno každý okamžik života bráti tak vážně, aby myšlenkami, slovy a skutky proudilo vždy silné životní teplo a ony neklesly jen v prázdné zvyklosti.

Páskou, přiloženou při vtělení, jeví se tedy novorozeně jako úplně nevědomé a hledí se proto na ně mylně jako na nevinné. Při tom přináší si často s sebou silnou karmu, která mu podává příležitost, aby prožitím odpykal dřívější bludné cesty. V předurčení je karma jen nutným následkem toho, co se stalo. Při posláních je to dobrovolné převzetí, aby se tím docílilo pozemského porozumění a pozemské zralosti ke splnění poslání, pokud to nepatří k poslání samotnému.

Proto by neměl člověk reptat nad nespravedlností při zrození, ale měl by býti vděčným Stvořiteli, který každým jednotlivým narozením prokazuje jen nové milosti!

16. Lze raditi k okultnímu školení?

Tuto otázku nutno zodpověděti absolutním, naprostým „ne". Okultní školení, ke kterému se všeobecně počítají cviky k docílení jasnovidnosti, jasnoslyšení atd. jest závadou při vnitřním svobodném vývoji a skutečném duchovním vzestupu. Co možno vypěstovati tímto školením, ukazuje se nám v minulých dobách jako tak zvaní mágové a čarodějníci, když školení mělo do jisté míry příznivý průběh.

Je to jednostranné tápání kupředu zdola nahoru, ale nelze pří tom nikdy překročiti tak zvaný pozemský obvod. Při všech těchto dějích, kterých jest možno za jistých okolností dosáhnouti, může se jednati vždy jen o věci nízkého a nejnižšího druhu, které nedovedou člověka jako takového povznésti niterně výše, ale mohou ho určitě svésti z cesty.

Člověk může tím proniknouti jen do nejbližšího jemnohmotného okolí, jehož inteligentní bytosti jsou často nevědomější než pozemští lidé sami. Vše, čeho se tím dosáhlo, jest pouze to, že člověk se otevře jemu neznámým nebezpečím, před nimiž právě zůstává chráněn neotevřením se.

Člověk, který se školením stal jasnovidným nebo jasnoslyšným, uvidí nebo uslyší v tomto nízkém okolí často věci, které mají zdání vznešenosti a čistoty, ale jsou přece daleko toho vzdáleny. K tomu přistupuje ještě vlastní, cvičeními předrážděná fantazie, která rovněž vytvoří okolí, jež pak žák skutečně vidí a slyší a zmatek je tu. Takový člověk, stojící umělým školením na nejistých nohou, nemůže při nejlepší vůli rozeznati ostrou hranici mezi pravdou a klamem, jakož i tisícerou možnost tvarů v jemnohmotném světě. K tomu přistupují konečně i nízké, pro něho nezbytně škodlivé vlivy, jimž se sám dobrovolně s velkou námahou otevřel a proti nimž nemůže postaviti vyšší sílu. Tak se stává záhy vrakem bez kormidla na neznámém mu moři a může se státi nebezpečným i pro všechno, s čím se setká.

Je to právě tak, jako když člověk neumí plovat. Při tom je úplně schopen projížděti se neobeznámeným živlem zcela chráněn

v lodičce. Podobně jako je tomu v pozemském životě. Vytrhne-li však za plavby z lodičky, která ho chrání, některé prkno, učiní do ochrany trhlinu, kterou vnikne do lodičky voda, zbaví ho ochrany a strhne ho dolů. Neumí-li plovat, stane se tento člověk obětí neznámého mu živlu.

Takový je postup okultního školení. Člověk tímto školením vytrhne jen prkno z lodi, která ho chrání, *ale nenaučí se plovat!*

Ale jsou také plavci, kteří se nazývají mistry. Plavci v tomto oboru jsou takoví lidé, kteří mají v sobě již hotovou vlohu a jistým školením podali jí ruku, aby ji uplatnili a snaží se stále více ji rozšiřovati. V takových případech spojí se tedy víceméně hotová vloha s umělým školením. Ale i nejlepšímu plavci jsou vždy stanoveny dosti úzké hranice. Odváží-li se příliš daleko, opustí ho síly a on je na konec stejně ztracen jako neplavec … nepřijde-li mu, stejně jako neplavci, pomoc.

Taková pomoc může však v jemnohmotném světě přijíti jen z jasných výšin, z čistého duchovna. Tato pomoc může ovšem přijíti pouze tehdy, jestliže ten, kdo je v nebezpečí, dospěl ve svém duševním vývoji k určitému stupni čistoty, se kterým se tato může pak spojiti k opoře. Ale takové čistoty nedocílí se pokusy v okultním školení. Ta nadejde jen povznesením vnitřní pravé mravnosti v trvalém povznesení zraku v čistotě Světla.

Sledoval-li člověk *tuto* cestu, která ho časem přivede k jistému stupni vnitřní čistoty, jež se pak přirozeně zrcadlí i v jeho myšlenkách, slovech a skutcích, dostane se mu znenáhla spojení s čistými výšinami a odtud ve zvratném působení i zmnožené síly. Získal tím spojení skrze všechny mezistupně a to ho udržuje a je mu oporou. Netrvá pak dlouho a bude mu bez vlastního přičinění dáno všechno to, oč marně usilovali plavci. Ale děje se tak s pečlivostí a opatrností, jež jsou podkladem strohých zákonů zvratného působení. Dostává se mu vždy právě jen tolik, na kolik sám může aspoň stejnou sílu poskytnouti navzájem, čímž je předem odstraněno každé nebezpečí. Konečně se dělící přehrada, kterou možno srovnati s prkny člunu, stále zeslabuje, až úplně odpadne. To je pak také chvíle, kdy se člověk v jemnohmotném světě až vzhůru ke světlým výšinám cítí býti

zcela doma, jako ryba ve vodě. To je jedině správná cesta. Všechno předčasně docílené umělým školením jest chybné. Jen rybě ve vodě není voda skutečně nebezpečnou, protože je to „její živel“, pro který jest vyzbrojena. Takové výzbroje nemůže *nikdy* dosíci školený plavec.

Začne-li člověk se školením, předchází mu dobrovolné rozhodnutí, jehož následkům je pak podroben. Proto také nemůže počítati s tím, že mu pomoc *musí* býti poskytnuta. Měl předem svobodné rozhodnutí své vůle.

Ale člověk, který přiměje k takovému školení jiné lidi, kteří jsou tím pak vydání nebezpečím nejrůznějšího druhu, bere na sebe velkou část následků z provinění každého jednotlivce. Ke všem jest jemnohmotně připoután. Neodvolatelně musí po svém pozemském dožití sestoupiti k těm, kdo ho předešli a kdo nebezpečím podlehli. Musí sestoupiti až k tomu, který klesl nejhlouběji. Pro něho samotného není možný vzestup dříve, pokud každému jednotlivci nedopomohl opět vzhůru, až se bludná cesta vyčerpá a kromě toho se tím i zameškané dohoní. To jest vyrovnání ve zvratném působení a současně i cesta milosti pro něho, aby křivdy napravil a se povznesl.

Působil-li takový člověk nejen slovem, ale i písmem, stihne ho to tím hůře, protože jeho spisy působí zkázonosně i po jeho pozemském dožití. Musí pak v jemnohmotném světě vyčkávat, až nepřichází již nikdo, koho svedly jeho spisy a jemuž by proto měl pomáhati vzhůru. Tak mohou minouti staletí.

Tím není však míněno, že obor jemnohmotného světa má v pozemském životě zůstati nedotčený a uzavřený.

Lidem niterně zralým připadne vždy v pravou hodinu, že se ucítí doma v tom, co skrývá pro jiné lidi nebezpečí. Oni smí zříti Pravdu a šířiti ji dále.

Při tom mají však jasný přehled všech nebezpečí, jež hrozí těm, kdo okultním školením chtějí jednostranně vniknouti do nížin jim neznámé země. Ti pak nikdy nedají podnět k okultnímu školení.

17. Spiritismus.

Spiritismus! Medialita! Mocně plane spor pro ně i proti nim. Není mým úkolem mluviti o protivnících a jejich horlivosti v popírání spiritismu. Bylo by to plýtvání času, neboť každý logicky myslící člověk potřebuje jen čísti o způsobu tak zvaných zkoumání nebo bádání, aby sám poznal, že toto bádání projevuje úplnou neznalost a naprostou neschopnost „badatelů“. Proč? Chci-li prozkoumati půdu země, musím se řídit podle země a jejího složení. Chci-li naproti tomu prozkoumati moře, nezbývá mi nic jiného, než abych se řídil podle složení vody a použil pomocných prostředků, odpovídajících tomuto složení. Jíti na vodu s rýčem a lopatou nebo dokonce s vrtačkami, nedovedlo by mne v mém bádání daleko. Anebo mám snad popříti existenci vody proto, že v opaku k pevnější a mně známější zemi proniknu vodu rýčem? Anebo proto, že po ní nemohu chodit tak, jak jsem zvyklý na pevné zemi? Protivníci mi řeknou: To je rozdíl, protože existenci vody *vidím* a cítím, té nemůže tedy popříti nikdo!

Jak dlouho je tomu, co se velmi energicky popírala existence milionů pestrobarevných živých bytostí v kapce vody, ač dnes ví o tom již každé dítě? A proč se to popíralo? Jen proto, že jich nikdo neviděl! Teprve tehdy, když se vynalezl nástroj, který byl zařízen na jejich složení, bylo možno vidět, pozorovat a poznat tento nový svět.

Tak je tomu i s mimohmotným světem, s tak zvaným záhrobím! Staňte se přece vidoucími! *A potom* si dovolte úsudek! Záleží to na *vás,* ne na „onom světě“! Kromě svého hrubohmotného těla máte v sobě také ještě látku z tohoto jiného světa, kdežto ti v záhrobí vašeho hrubohmotného těla již nemají. Vy žádáte a očekáváte, aby se vám ti ze záhrobí přiblížili, „dali znamení“ atd. A oni přece již nevládnou žádnou hrubohmotností. Čekáte na to, aby oni *vám* dokázali svou existenci, zatím co vy, kteří kromě hrubohmotného také disponujete jemnou hmotou obyvatel záhrobí, sedíte tu v očekávání s gestem soudce.

Stavějte přece most *vy,* kteří to můžete dělat! Pracujte konečně s touže látkou, která je i vám dána k volnému používání a staňte se tak vidoucími! Anebo mlčte, když tomu nerozumíte a krmte dál jen hrubohmotnost, která stále více zatěžuje vaši jemnohmotnost. Přijde jednou den, kdy se jemnohmotné musí odděliti od hrubohmotného a zůstane pak zemdlené ležeti, protože úplně odvyklo letu. Vždyť i to vše je podrobeno pozemským zákonům tak jako pozemské tělo. Jen pohyb přináší sílu! Není vám třeba médií, abyste poznali jemnohmotné. Pozorujte jen život, jaký vaše vlastní jemnohmotné vede ve vás. Dejte mu svou vůli, čeho je mu třeba, aby zesílilo. Nebo chcete snad také popřít existenci své vůle, protože ji nevidíte a nemůžete ji nahmatat?

Často přece cítíte působení své vůle sami v sobě. Cítíte je sice dobře, ale vůli nemůžete ani vidět ani nahmatat. Nechť je to povznesení, žal, nebo radost, závist, nebo hněv. Jakmile má vůle účinek, musí míti také sílu, která způsobuje tlak. Vždyť bez tlaku nemůže býti působení a pociťování. A kde je tlak, působí nutně i těleso, něco pevného z téže látky. Jinak nemůže povstati tlak.

Jsou to tedy nutně pevné formy hmoty, kterých svým hrubohmotným tělem nemůžeme ani vidět ani nahmatat. A tak je tomu i se hmotností záhrobí, kterou můžete rozpoznat také jen pomocí stejnorodosti, která je ve vás.

Je podivným tento spor, zdali je nebo není posmrtný život. Je to vlastně až směšné. Kdo dovede klidně myslet a pozorovat bez předsudků a přání, ten shledá záhy, že skutečně všechno, vůbec všechno, mluví pro pravděpodobnost existence jinohmotného světa, který dnešní průměrný člověk nedovede viděti. Je to tolik dějů a událostí, které vždy znovu na to poukazují a jež nelze prostě nedbale odsunouti stranou jako neexistující. Naproti tomu není pro naprostý konec po pozemské smrti zde nic jiného než přání mnohých, kteří by se tím rádi zbavili každé duchovní zodpovědnosti, při které nepadá na váhu chytrost a obratnost, nýbrž jen skutečné cítění.

Ale není ke *stoupencům* spiritismu, spiritualismu a jak jen to jmenují. Na tom nezáleží. Jsou to veliké omyly!

Tito stoupenci jsou často Pravdě mnohem nebezpečnější a způsobí více škody než protivníci.

Jest jich jen málo z mnoha milionů, kteří si nechají říci pravdu. Většinou jsou zapleteni v obrovský kruh drobných omylů, které nedopustí, aby našli cestu ven z tohoto kruhu, k prosté pravdě. V čem je vina? Snad v záhrobí? Ne! Nebo v médiích? Také ne! *Jen v jednotlivci samotném!* Ten není dosti vážný a přísný sám k sobě, nechce zbořit předem pojaté názory, bojí se zničit obraz o záhrobí, který si vytvořil sám, a který mu po dlouhou dobu v jeho fantazii *dopřával jistého blaha i posvátné hrůzy.* A běda tomu, kdo by na to sáhl! Každý stoupenec má pro něho již připravený kámen, aby jím po něm hodil! Pevně se přimkl k obrazům své fantazie a je hotov mnohem spíše obyvatele onoho světa nazvati prolhanými nebo škádlivými duchy, případně viniti média z neschopnosti a nedostatečnosti, místo aby klidně zkoumal sám sebe a uvažoval, nebyl-li snad *jeho pojem* nesprávný.

Kde měl bych tu začít hubit plevel? Byla by to práce bez konce. Budiž tedy to, co zde říkám, jen pro ty, kteří opravdu hledají. Neboť jen takoví naleznou.

Příklad: Někdo vyhledá médium, nechť již toto jest proslulé nebo ne. Jsou s ním i jiní lidé. Začíná „seance“. Médium „vypoví službu“. Není z toho nic. Následek? Jsou lidé, kteří na to řeknou: „Médium není k ničemu.“ Jiní: „Celý spiritismus není nic.“ Badatelé bijí se v prsa a prohlašují: „Mnohokrát vyzkoušené mediální schopnosti média byly švindlem! Jakmile přijdeme *my,* neodváží se médium ničeho.“ A „duchové“ mlčí! Ale věřící a přesvědčení odcházejí stísněni. Pověst média pak tím trpí a při častějším „vypovědění služby“ zmizí docela. Má-li pak médium nějakého vůdce nebo ředitele a jsou-li s tím dokonce spojeny peněžité příjmy, bude ředitel nervózně naléhat na médium, aby se přece vynasnažilo, když už lidé za to platí atd.

Zkrátka jsou z toho pochybnosti, posměch, nespokojenost. Při novém pokusu bude chtíti médium křečovitě, aby se zabralo do médijního stavu. Při tom v jakémsi nervózním sebeklamu snad bezděčně řekne něco, o čem se domnívá, že to slyší, nebo se uchýlí

k přímému podvodu. Takový podvod na příklad u mluvícího média není těžký. Úsudek pak jest: Švindl, popření celého spiritismu; protože snad některé z médií za jmenovaných okolností sáhlo k podvodu, aby se vyhnulo vzrůstajícímu nepřátelství. K tomu několik otázek:

1. Ve které třídě lidí, nechť je jakákoliv, nejsou podvodníci? Odsuzuje se pro několik podvodníků i při jiných věcech hned také dovednost poctivě pracujících?

2. Proč tedy jest tomu tak právě zde a opravdu nikde jinde?

Tyto otázky může si každý lehce zodpověděti sám.

Ale kdo nese hlavní vinu na takových nedůstojných stavech? Médium ne, ale lidé sami! Svými jednostrannými názory, především však svou naprostou nevědomostí nutí médium, aby volilo mezi nespravedlivým osočováním nebo klamem.

Nějakou jinou střední cestu nenechávají lidé médiu tak snadno.

Mluvím zde jen o médiu, které lze bráti vážně. Netýká se to četných mediálně jen nadchnutých lidí, kteří se snaží stavěti do popředí své nepatrné schopnosti. Jsem také dalek toho, abych se nějakým způsobem zastával četné družiny lidí, která se kupí kolem médií, neboť vlastní hodnota takovýchto spiritistů existuje jen v nejvzácnějších případech. Výjimku tvoří jen vážní badatelé, kteří se blíží této nové zemi, aby se *učili.* Ne proto, aby se nevědomí proti ní stavěli jako soudcové. Většině tak zvaných věřících nepřinášejí tyto návštěvu „sedánek“ žádného pokroku, nýbrž stagnaci, nebo krok zpět. Stanou se tak nesamostatnými, že se sami nemohou již k ničemu rozhodnouti, ale chtějí míti ke všemu radu od „bytostí záhrobních“. Často ve věcech nejsměšnějších a většinou při pozemských maličkostech.

Vážný badatel nebo poctivě hledající člověk vždy se při tom rozhořčí nad nevýslovnou omezeností právě těch, kdo se po léta u médií cítí býti „doma“ jako stálí navštěvovatelé. S náramně moudrou a povýšenou tváří mluví největší nesmysly a sedí tu s pokryteckou pobožností, aby se oddávali příjemnému polechtání nervů, jaké jim v obraznosti přináší styk s neviditelnými silami. Mnohá média sluní se při tom v lichotivých řečech takových starých návštěvníků, kteří

tím ve skutečnosti dávají najevo jen sobecké přání, aby co nejvíce sami „zažili“. Ale „zážitek“ znamená pro ně tolik, jako jen slyšeti, viděti a tedy baviti se. K „zážitku“ nedojde v nich nic.

Co má tedy uvážiti *vážný* člověk při takovýchto příhodách?

1. Že médium nemůže vůbec ničím přispěti ke „zdaru“, kromě toho, že se v nitru otevře, tedy odevzdá a jinak jen čeká. Neboť médium jest jen nástrojem, kterého se používá a který sám o sobě nemůže vydati zvuku, nehraje-li se na něj. Nemůže tedy býti řeči o nějakém *„vypovězení služby“*. Kdo o tom mluví, ukazuje omezenost a neměl by se do věci míchati a pronášeti názory, protože nemůže míti žádného úsudku. Stejně jako každý, komu připadá těžkým učení, měl by se vyhnouti universitě. Médium jest prostě můstek nebo prostředek k cíli.

2. Že však při tom hrají velikou roli *účastníci!* Ne svým zevnějškem nebo dokonce společenským stavem, nýbrž *svým vnitřním životem!* Vnitřní život, jak jest známo i největším posměvačům, jest světem pro sebe. Nemůže to přirozeně býti žádné „nic“, má-li to své city a plodící, živící myšlenky, ale musí to býti logicky jemnohmotné věci nebo tělesa, která tlakem nebo působením probouzejí city, protože jinak by tyto nemohly vzniknouti. Právě tak nebylo by možno viděti v duchu obrazy, kdyby tu nic nebylo. Takovéto pojetí znamenalo by největší průlom do zákonů exaktní vědy. Proto zde něco býti *musí* a také tu *jest,* neboť plodící myšlenka tvoří v jemnohmotném, tedy v „onom“ světě ihned přiměřené útvary, jichž hutnost a schopnost života je odvislá od síly citů dotyčných plodících myšlenek. Tak vzniká tedy s tím, co se jmenuje „vnitřním životem“ člověka i kolem něho stejně utvářené jemnohmotné okolí, shodné s tímto životem.

A toto okolí dotýká se nutně média, které jest na jemnohmotný svět silněji zařízeno, a to buď blahodárně nebo nepříjemně, ba dokonce i bolestně. Tím se může státi, že skutečná sdělení z jemnohmotného světa nejsou podávána tak čistě, když jest médium stísněno, sevřeno nebo zmateno přítomností lidí s jemnohmotně nebo duchovně nečistým niterným životem. Ale jde to ještě dál. Tato nečistota tvoří zeď pro čistší jemnohmotnost, i když tato je vedena osobním duchem a vůlí, svobodnou i v záhrobí, takže sdělení

z těchto důvodů nemůže nastati vůbec, anebo jest jen stejně nečistě jemnohmotného druhu.

Při účastnících s *čistým* niterným životem jest ovšem možné spojení s odpovídajícím tomu čistým jemnohmotným okolím. Ale každý rozdíl tvoří nepřeklenutelnou propast! Proto ty rozdíly při tak zvaných seancích, proto časté úplné selhání nebo nastalý zmatek. Vše spočívá na nezměnitelných, čistě fyzických zákonech, které na „onom" světě působí právě tak, jako na tomto světě.

Tím dostávají se nepříznivé posudky „badatelů" do jiného světla. Kdo jest schopen pozorovati jemnohmotné děje, musí se usmát, protože tak mnohý badatel ve své zprávě vyslovuje si svůj *vlastní* ortel, odhaluje svůj vnitřní život a kárá jen *svůj* duševní stav.

Druhý příklad: Někdo vyhledá médium. Stane se mu, že skrze médium mluví k němu nějaký zesnulý příbuzný. Člověk ptá se při tom o radu při nějaké snad i důležité pozemské záležitosti. Zesnulý podá mu nějaké návody, které tazatel přijímá jako evangelium, jako zjevení ze záhrobí. Řídí se přesně podle těchto rad a ztroskotá a utrpí často velikou škodu.

Následek? Tento člověk bude v prvé řadě pochybovati o médiu a ve svém zklamání a zlosti nad škodou snad bude i proti médiu pracovati. V mnohých případech bude dokonce cítiti povinnost zaútočiti veřejně, aby varoval druhé před stejnou škodou a ztroskotáním. (K tomu jest mi vzhledem k záhrobnímu životu vysvětliti: Takový člověk se tím otvírá podobným záhrobním proudům přitažlivostí duchovní stejnorodosti. Jako nástroj takových protiproudů dovede se státi horlitelem v pyšném vědomí, že hájí pravdu a prokazuje tím lidstvu velikou službu. Zatím ve skutečnosti činí se otrokem nečistoty a uvaluje na sebe karmu, k jejímuž rozuzlení jest třeba ještě více než celého lidského věku. Z toho vycházejí vždy nové a nové nitky, takže vzniká síť do které se zaplete. Na konec neví kudy kam a horlí pak nepřátelsky tím zuřivěji.)

Nemá-li tazatel médium za podvodníka, postaví se ve svém zklamání aspoň velmi pochybovačně proti celému „onomu" světu, nebo jde obvyklou pohodlnou cestou, kterou jdou tisícové a řekne si: „Co je mi konečně po záhrobí. Ať si tím lámou hlavu jiní. Mám

cosi lepšího na práci.“ Ale to „lepší“ znamená, že získáváním peněz slouží jen tělu a tím se stále více oddaluje od jemnohmotného. V čem je tedy vlastně vina? *Opět jen v něm samotném!* Tím, že sdělené bral jako evangelium, utvořil si *falešný* obraz. To byla úplně jen *jeho* chyba a žádné provinění druhých. Měl za to, že zesnulý svou jemnohmotností stal se zároveň do jisté míry i vševědoucím, nebo aspoň vícevědoucím. V tom jest omyl mnohých statisíců. Vše, co zesnulý v důsledku své proměny ví více, je pouze to, že tak zvanou smrtí nepřestal existovati.

Ale to jest také vše, dokud nepostřehne příležitost dostati se v jemnohmotném světě dále, což i tam jest závislé na vlastním jeho svobodném rozhodnutí. Je-li tedy dotazován na pozemské věci, projeví své mínění v dobré vůli, aby vyplnil přání tazatelovo a také v přesvědčení, že tím podává to nejlepší. Nevědomky není však ani schopen posuzovati pozemské věci a poměry tak jasně jako člověk žijící dosud v těle, poněvadž mu chybí hrubohmotnost nutně potřebná ke správnému posudku. Jeho stanovisko jest tedy nutně zcela jiné. Nicméně on podává, co může a tím v nejlepším chtění i to nejlepší. Nezaslouží tedy ani on, ani médium výčitek. Není proto také žádným duchem prolhaným. Měli bychom vůbec rozeznávati jen duchy vědomé a nevědomé. Neboť jakmile duch klesá, tedy stává se méně čistým a těžším, zúží se současně přirozeně i jeho obzor. Dává a projevuje vždy to, co sám cítí. A *žije jenom v citu,* ne vypočítavým rozumem, kterého již nemá, protože rozum byl vázán na pozemský mozek a tím i na prostor a čas. Jakmile to odumřením odpadlo, nebylo pro něho již žádného myšlení a uvažování, nýbrž jen cit, *bezprostřední trvalé prožívání!*

Chyba je v těch, kdo se chtějí při pozemských, na prostor a čas vázaných věcech dotazovati o radu u těch, kdo nejsou již tísněni tělem a proto také nemohou pochopiti.

Záhrobní bytosti mohou sice poznati, který směr v některé věci jest správný a který nesprávný, ale člověk se svými pozemskými prostředky, tedy s rozumem a zkušeností, musí rozvážiti, jak má jíti správným směrem. Musí vše uvésti v soulad se všemi pozemskými možnostmi! To jest *jeho* práce.

A tak i když hluboce kleslý duch získá příležitost ke vlivu a mluvení, nemůže nikdo říci, že lže nebo hledí svésti. On dává vždy jen to, co sám prožívá, a snaží se o tom přesvědčiti i druhé. Nemůže dáti nic jiného.

Tak jsou nesčetné omyly v pojetí spiritistů.

„Spiritismus“ stal se nechvalně pověstným, ale ne sám sebou, nýbrž vinou veliké většiny stoupenců, kteří po nemnohých a často velmi sporných zážitcích plni nadšení se domnívali, že pro ně byl odhalen závoj. Snaží se pak horlivě oblažiti i jiné lidi představou o jemnohmotném světě, kterou si vymysleli sami, kterou vytvořila jejich bezuzdná fantazie a kterou se především kryjí úplně vlastní jejich přání.

Ale zřídka jsou takové obrazy ve shodě s pravdou.

18. Připoutaný k zemi.

Často se užívá těchto slov. Ale kdo při tom chápe také skutečně, co tím říká? „Připoutaný k zemi“ zní jako hrozný trest. Většina lidí cítí lehké mrazení a bojí se těch, kdo jsou dosud připoutáni k zemi. Při tom není význam těchto slov tak zlý. Jistěže mnohé, čím se ten či onen stává připoutaný k zemi, je chmurné. Převážně jsou to však zcela prosté věci, které nutně vedou k připoutání k zemi.

Vezměme na příklad případ: Hříchy otců mstí se až do třetího a čtvrtého pokolení!

Dítě v rodině zeptá se na něco o záhrobí nebo o Bohu, co slyšelo ve škole nebo v kostele. Otec je odbude zkrátka poznámkou: „Ach jdi mi s tou hloupostí, až umřeme, je po všem!“ Dítě se zarazí, zapochybuje. Zamítavá tvrzení otce nebo matky se opakují, dítě slyší totéž i od jiných a přijme konečně i jejich názor.

Nadejde nyní hodina, kdy otec odchází na věčnost. Ke svému uleknutí při tom seznává, že tím nepřestal existovat. Nyní probudí se v něm vroucí přání, aby toto poznání sdělil svému dítěti. Toto přání připoutá ho k dítěti. Ale dítě ho neslyší a necítí jeho blízkost. Žije v přesvědčení, že otce již není a to stojí jako pevná, neproniknutelná zeď mezi ním a mezi úsilím otcovým. Ale muka otcova, když musí vidět, jak dítě jeho popudem jde teď nepravou cestou, která ho odvádí stále více od pravdy, úzkost, že dítě nedovede se na této falešné cestě vyvarovati nebezpečí hlubšího klesnutí a že především je jim snáze vydáno, působí na něho současně jako takzvaný trest za to, že dítě na tuto cestu uvedl. Zřídka se mu podaří přispěti nějakým způsobem dítěti k poznání. Je nucen vidět, jak se falešný názor přenáší s jeho dítěte dále na děti téhož a tak dále. To všechno jako spolunásledek jeho vlastního pochybení. Nevyvázne, dokud jeden z jeho vnuků nepozná pravou cestu, nejde po ní a nepůsobí vlivem i na ostatní, čímž se původce znenáhla uvolňuje a může pomýšleti na vlastní vzestup.

Jiný případ: Kuřák ze zvyku bere s sebou do záhrobí silnou touhu po kouření. Tato touha jest cit a je tedy duchovní. Stává se ho-

roucím přáním a myšlenka na ukojení touhy zdržuje ho tam, kde může dosíci ukojení … na zemi. Nachází je tím, že následuje kuřáky a s nimi má požitek v *jejich citech*. Nepoutá-li takové lidi žádná těžká karma na jiné místo, je jim zcela dobře a jsou si velmi zřídka vědomi vlastního trestu. Jen ten, kdo přehlíží celé bytí, poznává trest v nevyhnutelném zvratném působení, které záleží v tom, že dotyčný nemůže výše, dokud ho váže trvale „v zážitku“ se zachvívající touha po ukojení k jiným lidem na zemi, dosud žijícím v těle. Jedině pomocí jejich cítění může dosíci spoluukojení.

Tak je tomu i s ukájením pohlavním, s pitím, ba i se zvláštní zálibou v jídle. I tu jsou mnozí touto zálibou připoutáni k tomu, aby slídili po kuchyních a sklepech, aby pak při požívání jídel pozemskými lidmi byli při tom a alespoň částečku požitků mohli procítiti s nimi. Vážně vzato, jest to ovšem „trest“. Ale při své naléhavé touze ho tito „připoutaní k zemi“ nepociťují. Jejich touha přehluší vše ostatní a proto nemůže touha po vyšším a ušlechtilejším tak zesíliti, aby se stala hlavním zážitkem a tím je osvobodila a povznesla od ostatního. Nejsou si ani vědomi, co tím vlastně zameškávají, až tato touha po ukojení, které může býti vždy jen ukojením nepatrným a částečným a to prostřednictvím jiných, právě tímto ochabne a vybledne jako pozvolné odvykání. Pak nastupují znenáhla jiné v něm ještě spočívající city s méně vyvinutou silou touhy na totéž a konečně i na první místo, čímž dospívají ihned k prožití a tím i k síle skutečnosti. Druh citů, které se probudily k životu, přivádějí takového člověka pak tam, kde jest stejný druh, buď vyšší nebo nižší. Pomalu vyčerpá se i tato touha jako předešlé znenáhlým odvyknutím a uplatní se následující, která tu ještě je. Tak nadchází časem očista ode všech těch mnohých strusek, které si přinese s sebou. Nezůstane tu snad jednou kdesi vězeti při posledním citu? Nebo nezchudne síla jeho cítění? Ne! Neboť když se znenáhla vyžily nižší city, nebo je člověk odložil, probudí se v něm trvalá touha po stále vyšším a čistším a ta ho žene stále vzhůru. To je *normální* postup! Ale je na tisíce vedlejších případů. Nebezpečí pádu nebo uvíznutí je mnohem větší než v těle na zemi. Jsi-li již výše, a oddáš-li se nižšímu citu třeba jen na okamžik, stává se tento cit bezprostředním prožitím a tím i sku-

tečností. Stáváš se hutnějším a těžším, klesáš dolů do stejnorodých oblastí. Tvůj obzor se zúží a ty musíš zvolna opět dopracovávati vzhůru, nestane-li se ti, že klesáš ještě hlouběji, stále hlouběji. „Bděte a modlete se“ není proto prázdným slovem. Teď jest jemnohmotné v tobě dosud chráněno tvým tělem jako pevnou kotvou. Ale když nadejde odloučení v tak zvaném odumření a rozkladu těla, jsi bez této ochrany a budeš jemnohmotně neodolatelně přitahován stejnorodostí buď hluboko nebo vysoko a nemůžeš tomu uniknouti. Jen velká hybná síla může ti dopomoci vzhůru a to tvé silné chtění k dobrému, ke vznešenému, které se stane touhou a citem a tím i prožitím a skutečností podle zákona jemnohmotného světa, který zná jen cit. Vyzbroj se proto již teď, abys počal s tímto chtěním, aby při proměně, která pro tebe může nadejíti každou hodinou, nebylo toto chtění přehlušeno příliš silnou pozemskou žádostí! Chraň se člověče a stůj na stráži!

19. Je pohlavní zdrženlivost nutna a lze k ní raditi?

Až se lidé zbaví bludu o výhodách pohlavní zdrženlivosti, bude o mnoho neštěstí méně. Vynucená zdrženlivost jest přehmat, který se může trpce vymstíti. Zákony v celém stvoření ukazují přece dosti zřejmě cestu, kamkoliv se jen podíváme. Potlačování je protipřirozené. Všechno protipřirozené jest však vzepřením se proti přirozeným, tedy Božským zákonům. Jako ve všech věcech, tak ani zde nemůže přinésti dobrých následků. Nečiní se výjimka právě v tomto jediném bodu. Avšak člověk se nesmí nechati ovládati pohlavním hnutím. Nesmí ze sebe učiniti otroka svých pudů, jinak si je vypěstuje v náruživost, čímž přirozené a zdravé stává se chorobnou neřestí.

Člověk má státi *nad tím*. To znamená: Ne snad zdrženlivost vynucovat, nýbrž stát na stráži s vnitřní čistou morálkou, aby se jemu i jiným nezpůsobilo tím zlo.

Domnívá-li se mnohý člověk, že zdrženlivostí se dostane duchovně výše, může se mu snadno státi, že tím docílí pravého opaku. Podle svého přirozeného sklonu bude více méně trvale v boji s přirozenými pudy. Tento boj vyžaduje velikou část jeho duchovních sil, drží je tedy v poutech tak, že se nemohou osvědčiti jinde. Tím se zabraňuje volnému rozvoji duchovních sil. Takový člověk trpí občas mučivou těžkomyslností, která mu překáží ve vnitřním, radostném rozmachu.

Tělo jest statek Stvořitelem svěřený a člověk je povinen je pěstovati a udržovati. Jako nemůže beztrestně odolávati žádosti těla po jídle, pití, odpočinku a spánku, vyprazdňování měchýře a střeva, jako se nedostatek čerstvého vzduchu a nedostatečný pohyb záhy nepříjemně pociťuje, tak nebude také moci umělkovati na zdravé žádosti zralého těla po pohlavním uplatnění, aniž si tím nezpůsobí nějaké škody.

Plnění přirozené žádosti těla může jen napomáhati nitru člověka, tedy vývoji člověka a nemůže mu proto překážeti, poněvadž jinak by toto Stvořitel nebyl do něho vložil. Ale jako všude škodí i zde každá

přemrštěnost. Je třeba přísně dbáti na to, aby žádost nebyla snad následkem fantazie, uměle roznícené četbou, nebo jinou příčinou, následkem zeslábléhu těla, nebo předrážděných nervů. Musí tu skutečně jíti jen o požadavek zdravého těla, který jistě nedoléhá na člověka příliš často.

To se stane jen tehdy, když předem mezi oběma pohlavími vznikla již dokonalá duchovní harmonie, která konečně usiluje i o tělesné spojení.

Všechny jiné příčiny jsou pro obě strany zneuctívající, nečisté a nemravné *a to i v manželství.* Tam, kde není duchovního souladu, vede další manželství nezbytně k nemravnosti.

Nenašlo-li společenské zařízení dosud v tomto směru žádné pravé cesty, nemůže tento nedostatek ničeho změniti na přírodních zákonech, které se nikdy nebudou řídit podle lidských nařízení a podle falešně vypěstovaných pojmů. Naproti tomu lidem nezbude dále nic jiného, než aby přizpůsobili svá státní a společenská zařízení nakonec zákonům přírodním, tedy Božským, chtějí-li ozdravěti a dosíci skutečného vnitřního míru.

Pohlavní zdrženlivost nemá co činiti s cudností. Zdrženlivost mohla by býti nanejvýš přiřazena k pojmu „ukázněnost“, ke slovu odvozenému od kázně, výchovy nebo sebekázně.

Pravou cudností rozumí se *čistota myšlenek,* ale *ve všech* věcech, až dolů k myšlenkám, týkajícím se povolání a zaměstnání. Cudnost jest čistě duchovní vlastnost a ne tělesná. I v plnění pohlavního pudu může býti plně zachována cudnost vzájemnou čistotou myšlenek.

Kromě toho má tělesné spojení nejen účel plození, nýbrž má při tom následovati neméně cenný a nutný děj vroucího roztavení a výměny vzájemných proudů sil k vyššímu rozvoji síly.

20. Poslední soud.

Svět! Užívá-li člověk tohoto slova, vyslovuje je často bezmyšlenkovitě, aniž by si při tom tvořil obraz, *jaký* tento svět, jím jmenovaný, vlastně jest. Mnozí, kteří se snaží představiti si při tom něco určitého, vidí v duchu nesčetná světová tělesa různého utváření a velikostí, spořádaná ve sluneční soustavy, kroužiti vesmírem svými vykázanými drahami. Vědí, že možno spatřovati stále nová, a více světových těles, čím ostřejší a dalekosáhlejší se tvoří nástroje. Průměrný člověk vezme pak zavděk slovem „nekonečnost", čímž u něho vzniká omyl *falešné* představy.

Svět není nekonečný. Je to stvoření, tedy *dílo* Stvořitele. Jako každé dílo, stojí toto dílo vedle Stvořitele a jako takové je omezeno.

Tak zvaní pokrokovci jsou často hrdi na poznání, že Bůh spočívá v celém stvoření, v každé květině, v každém kameni, že hybné přírodní síly jsou Bůh. Nazývají Bohem všechno to nezbadatelné, co cítí, ale čeho ve skutečnosti nelze pochopiti. Trvale působící prasíla, věčně sám v sobě se znovu vyvíjející zdroj síly, bezbytostné Prasvětlo. Považují se za velmi pokročilé ve vědomí, že nacházejí Boha všude jako hybnou sílu, která stále působí k dokonalosti jako k jedinému cíli vývoje a proniká vším tak, že se s ním všude setkávají.

To však jest správné jen v jistém smyslu. Setkáváme se v celém stvoření jen s jeho vůlí a tedy s jeho duchem, s jeho silou. On sám stojí vysoko nad stvořením. Stvoření, jakožto jeho dílo, jako projev jeho chtění, jest již svým původem vázáno na nezměnitelné zákony vznikání a rozkladu. Vždyť to, co nazýváme přírodními zákony, jest tvůrčí vůle Boha, která si trvalým působením světy tvoří a opět je ruší. Tato tvůrčí vůle je *jednotná* v celém stvoření, k němuž patří i svět jemnohmotný a hrubohmotný jako jediný celek. Toto celkové stvoření jest jako *dílo* nejen ohraničeno, jako každé jiné dílo, nýbrž je také pomíjející. Bezpodmínečná a nepošinutelná jednotnost prazákonů, tedy pravůle, přináší s sebou to, že se i v nejmenším a nejnepatrnějším ději na hrubohmotné zemi odehrává vždy přesně všechno tak, jako se to musí díti při každém dění, tedy i při největších a nejmoc-

nějších událostech v celém stvoření a jako i ve tvoření a vytváření samotném.

Strohá forma pravůle je prostá a jednoduchá. Jakmile ji jednou poznáme, najdeme ji pak snadno ve všem. Spletitost a nepochopitelnost tak mnohých dějů tkví jen v tom, že do sebe mnohonásobně zasahují okliky a postranní cesty, které vytvořili lidé svým různým chtěním.

Dílo Boží, svět, je tedy jako stvoření podroben dokonalým Božským zákonům, které si ve všem zůstávají stejné. Svět z nich také vznikl a je proto také ohraničen.

Umělec je na příklad také ve svém díle, ztrácí se v něm a přece stojí jako osobnost vedle tohoto díla. Jeho dílo je ohraničené a pomíjivé, jeho dovednost však proto ještě ne. Umělec, tedy tvůrce díla, může zničiti své dílo, ve kterém jest jeho chtění, aniž jest tím sám dotčen. Zůstává přesto vždy ještě umělcem. Umělce poznáváme a nacházíme v jeho díle a stává se nám blízkým, aniž je třeba, abychom ho viděli osobně. Máme jeho díla, ve kterých jest jeho chtění a to na nás působí. Vychází nám v nich vstříc a přece může při tom žíti daleko od nás pro sebe.

Samostatně tvořící umělec a jeho dílo dávají nám matný odlesk poměru stvoření ke Stvořiteli.

Věčný a bez konce, tedy nekonečný, jest jen *koloběh* stvoření v trvalém vzniku, zániku a znovuvytváření.

V tomto dění vyplňují se také všechna zjevení a proroctví. Na konec se v něm také pro zemi vyplní „poslední soud“!

Poslední, *konečný* soud nadejde jednou pro každé světové těleso, ale neděje se tak současně v celém stvoření.

Jest to nutný pochod v každé dočasné části stvoření, která ve svém koloběhu dospěje k bodu, na kterém musí začíti její rozklad, aby se na další cestě mohla znovu vytvořiti.

Tímto věčným koloběhem není míněn oběh Země a jiných hvězd kolem jejich sluncí, nýbrž veliký, mocnější okruh, ve kterém se nutně pohybují všechny sluneční soustavy a při tom v sobě konají ještě své vlastní pohyby.

Bod, na kterém začne rozklad každého světového tělesa, je přesně stanoven zase jen na základě důslednosti přírodních zákonů. Je to zcela určité místo, na kterém se postup rozkladu rozvíjeti *musí,* neodvisle od stavu dotyčného světového tělesa a jeho obyvatel. Nezadržitelně žene koloběh každé světové těleso k tomu, aby bez odkladu vyplnila se hodina rozpadnutí, které jako vše ve stvoření je ve skutečnosti jen proměnou, jež znamená příležitost k dalšímu vývoji. Pak je tu hodina „buď – anebo“ pro každého člověka. Buď se povznese vysoko ke Světlu, usiloval-li k duchovnu, nebo zůstane připoután ke hmotě, na které lpí, pakli z přesvědčení považuje jen hmotné za cenné. V takovém případě nemůže se v zákonitém důsledku vlastního chtění povznésti nad hmotu a bude s ní pak na posledním kusu cesty stržen do rozkladu. To je pak duchovní smrt. Je to jako vymazání z knihy života. Tento o sobě zcela přirozený děj označuje se také jako „věčné zatracení“, protože člověk takto stržený do rozkladu nutně „přestává existovati“, rozpráší se a smísí s prasemeny, které i po rozkladu napájí duchovními silami. Nebude se již nikdy moci státi „osobností“. Jest to to nejhroznější, co člověka může stihnout. Platí za „zavržený kámen“, který není k potřebě pro duchovní stavbu a musí proto býti rozemlet.

Toto odloučení ducha od hmoty na základě zcela přirozených dějů a zákonů je tak zvaný poslední soud, který jest spojen s mocnými převraty a proměnami.

Že tento rozklad nenastane *v jediný* pozemský den, jest každému lehce srozumitelno. Vždyť ve světovém dění je tisíc let jako jeden den.

Ale jsme nyní uprostřed začátku tohoto období. Země přichází nyní k bodu, na kterém se uchyluje od dosavadní dráhy, což se nutně velmi ucítí také hrubohmotně. Potom začne i ostřejší rozlišování mezi všemi lidmi, které se v poslední době již připravovalo, ale projevovalo se dosud jen „v názorech a přesvědčeních“.

Každá hodina pozemského života je proto drahocennější než kdykoliv jindy. Kdo opravdu hledá a chce se učiti, nechť se vytrhne se vším úsilím z nízkých myšlenek, které ho nutně poutají k pozemskému. Jinak vydává se v nebezpečí, že zůstane lpěti na

hmotě a že s ní bude stržen do úplného rozkladu. Ale ti, kdo usilují ke Světlu, budou se znenáhla uvolňovati od hmoty a vznesou se na konec do vlasti všeho duchovního.

Pak jest konečně dovršeno rozštěpení mezi Světlem a temnotou a soud je naplněn.

Svět, tedy celé stvoření, při tom nezahyne. Světová tělesa budou do rozkladného procesu stržena teprve tehdy, až jejich koloběh dospěje k bodu, na kterém má pro ně začíti rozklad a tím i předchozí třídění. Začátek toho je pro zemi již v činnosti. Záhy povalí se vše obrovskými kroku kupředu.

Provedení soudu stane se přirozeným působením Božských zákonu, které od prapočátku stvoření v něm spočívají, stvoření samo způsobily a dnes jako v budoucnosti nezdolně nesou vůli Stvořitelovu. Ve věčném koloběhu je trvalé tvoření, rozsévání, uzrávání, žeň i rozklad, aby změnou spojení ve svěží posile nabývalo opět nových tvarů, které pak jdou vstříc nejbližšímu novému koloběhu.

Při tomto koloběhu stvoření možno si představiti obrovskou nálevku nebo obrovskou dutinu jemnohmotného druhu, ze které v nezadržitelném proudu trvale vytryskují právě tak jemnohmotná prasemena, která v krouživých pohybech usilují o nové spojení a vývoj. Přesně tak, jak to již zná a správně zaznamenala věda. Třením a zhušťováním utvářejí se husté mlhoviny, které se stávají hrubohmotnými. Z těchto mlhovin tvoří se pak světová tělesa, která se působením nezvratných zákonů v naprosté důslednosti seskupují ve sluneční soustavy, krouží samy v sobě a v seskupení nutně následují veliký koloběh, který je věčný. Jako v dění, které je viditelno pozemskému oku, následuje ze semene vývoj, útvar, zralost a sklizeň nebo zánik, který s sebou přináší proměnu a rozklad k dalšímu vývoji, jako je tomu při tělech rostlin, zvířat i lidí, právě tak je to při velikém dění světovém. Hrubohmotně viditelná světová tělesa, která nesou kolem sebe mnohem větší, jemnohmotné, tedy pozemskému oku neviditelné okolí, jsou ve svém věčném koloběhu podrobena témuž dění, protože v nich vládnou tytéž zákony.

Základního semene nemůže popřít ani nejfanatičtější pochybovač a přece tohoto semene nemůže spatřiti žádné smrtelné oko, protože

jest z jiné látky, z „onoho“ světa. Jmenujme ho jen klidně opět jemnohmotné.

Není také zatěžko pochopiti, že svět, který se z něho vytvořil nejdříve, je přirozeně stejně jemnohmotný a pozemským zrakem nepoznatelný. Teprve později z něho vzniklá další *nejhrubší* sraženina, která vzniká z jemnohmotného světa a je *od* něho odvislá, vytváří znenáhla svět hrubohmotný s jeho hrubohmotnými těly. *Teprve to* lze pozorovati od nejmenších počátků pozemskýma očima, po případě hrubohmotnými pomůckami těchto očí. Nechť se již jedná o molekuly, elektrony nebo cokoliv jiného, bude to vždy patřiti jen k nejhrubším sraženinám jemnohmotného světa, který dávno před tím měl již své hotové útvary a svůj život.

Ne jinak jest tomu s obalem vlastního člověka v jeho duchovní podstatě, o čemž ještě promluvím. Na jeho pouti různotvárnými světy musí jeho roucho, plášť, slupka, tělo nebo nástroj, lhostejno, jak chceme jmenovati tento obal, býti vždy stejného druhu látky, jako je dočasné okolí, do něhož vstupuje, aby ho používal jako ochranu a nutnou pomůcku, chce-li míti možnost v tomto okolí přímo se projevovati. Protože hrubohmotný svět vzniká z jemnohmotného a je od něho odvislým, vyplývá z toho také zpětné působení všeho dění ve světě hrubohmotném na svět jemnohmotný.

Toto velké jemnohmotné okolí bylo stvořeno z prasemene, koná současně s hrubohmotným věčný koloběh a na konec bude s ním vstřebavě spoluvehnáno do zadního konce zmíněné již obrovské dutiny, kde se děje rozklad, aby na druhé straně bylo opět jako prasemeno vypuzeno k novému koloběhu. Jest to jako při činnosti srdce a oběhu krve v lidském těle. Tato nálevka nebo dutina jest jako srdce stvoření. Rozkladný proces stihne tedy veškeré stvoření, také i jeho jemnohmotnou část, protože *všechno* se opět rozloží v prasemeno, aby se vytvořilo znovu. Nikde není tu žádné libovůle, ale všechno vyvíjí se ze samozřejmé důslednosti prazákonů, které jiné cesty nepřipouštějí. Na jistém bodu velikého koloběhu nadchází tedy pro všecko stvořené, hrubohmotné i jemnohmotné, okamžik, kdy se rozkladný proces samostatně připravuje ve vytvořeném a konečně propuká.

Tento jemnohmotný, svět jest místem přechodného pobytu pozemsky zesnulých, je tak zvaným záhrobím. Toto záhrobí je těsně spojeno se světem hrubohmotným, který k němu patří a tvoří s ním jeden celek. V okamžiku odloučení vchází člověk se svým jemnohmotným tělem, které nosil již s tělem hrubohmotným, pokud byl na zemi, do stejnorodě jemnohmotného okolí hrubohmotného světa, zatím co hrubohmotné tělo zanechává zde. Tento jemnohmotný svět, „onen svět", který patří ke stvoření, je podroben těmže zákonům trvalého vývoje a rozkladu. S nastavším rozkladem následuje pak rovněž zcela přirozenou cestou třídění duchovna od hmoty. Podle duchovního stavu člověka ve hrubohmotném tak jako v jemnohmotném světě musí se duchovní člověk, vlastní „já" buď vznésti vzhůru, nebo zůstati připoután ke hmotě. Vážná snaha po Pravdě a Světle a spojená s tím přeměna učiní každého jednotlivce duchovně čistším a tím i světlejším tak, že ho tato okolnost přirozeně víc a více uvolňuje od hrubé hmotnosti a přiměřeně stupni jeho čistoty a lehkosti musí ho hnáti do výše. Ten však, kdo věří jen ve hmotu, váže se tak sám svým přesvědčením na hmotu, zůstává k ní připoután a nemůže proto býti nesen vzhůru. Samochtěným rozhodnutím každého jednotlivce nastává tedy třídění mezi tím, kdo usiluje ke Světlu, a tím, kdo jest poután temnotami. To vše děje se podle stávajících přirozených zákonů duchovní tíže.

Toto roztřídění a oddělení je poslední soud!

Tím se ujasňuje, že jednou v očistném procesu tak zvaného záhrobí nadejde skutečný konec i pro možnost vývoje pozemsky zesnulých. Poslední rozhodnutí! Lidé v obou světech jsou buď tak dalece zušlechtěni, že mohou býti povzneseni k oblastem Světla, nebo zůstávají podle vlastního chtění ve svém nízkém druhu spoutáni a tím jsou konečně svrženi do „věčného zatracení". To znamená, že budou s hmotou, od které se nemohou odtrhnouti, strženi do rozkladu, protrpí rozklad bolestně s sebou a přestanou býti osobnostmi. Budou rozptýleni ve větru jako plevy, rozpráší se a tím budou vymazáni ze zlaté knihy života.

Tento tak zvaný poslední soud jest tedy rovněž děj, který se působením zákonů, jež nesou stvoření, odehrává zcela přirozeným

způsobem tak, že jinak by to nastati nemohlo. Člověku dostává se tím vždy jen ovoce toho, co sám chtěl a co si tedy přivodil svým přesvědčením.

Vědění, že všechno, co se ve stvoření děje, vyvíjí se, rozuzluje a vyčerpává samo v nejpřísnější důslednosti, že vodítko pro své osudy tvoří lidé sami svým přáním a chtěním, že Stvořitel zkoumavě nezasahuje, aby odměňoval nebo trestal, to vše nezmenšuje velikost Stvořitelovu, ale může dáti jen podnět, abychom si ho představovali mnohem vznešenějšího. Velikost spočívá v *dokonalosti* jeho díla a ta nutí k úctyplnému pohledu vzhůru. Největší láska a nejneúplatnější spravedlnost jest nutně a bez rozdílu v nejmocnějším tak jako v nejmenším dění. Veliký jest i člověk, postavený jako takový do stvoření, jako pán svého osudu! Může se svou vůlí povznésti vzhůru z tohoto díla a přispívati tak k jeho vyššímu rozvoji, anebo může je strhnouti dolů a zaplésti se v něm tak, že se více nevyplete a jde s ním vstříc rozkladu, nechť v hrubohmotném nebo jemnohmotném světě. Rozbijte pouta všech nízkých pocitů! Je nejvyšší čas! Blíží se hodina, kdy lhůta k tomu uplyne! Probuďte v sobě touhu po čistém, opravdovém, ušlechtilém!

Vysoko nad věčným koloběhem stvoření vznáší se uprostřed jako koruna „modrý ostrov“, luhy blažených, očistěných duchů, kteří smí již prodlévati v oblastech Světla. Tento ostrov jest odloučen od světa. Není proto také zúčastněn na koloběhu, ale vzdor své výši nad kroužícím stvořením tvoří jeho oporu a je středem vycházejících duchovních sil. Je to ostrov, který na svých výšinách nese proslavené město zlatých ulic, nebeský Jerusalem. Zde již nic není podrobeno změně. Není se třeba obávati žádného posledního soudu. Ti, kdo tam mohou prodlévati, jsou „doma“. A na posledním, nejvyšším vrcholku tohoto ostrova, nepřístupen krokům nepovolaných stojí … hrad Grálu, tak často jmenovaný v básních.

Opředen pověstmi, jako touha nesčíslných, stojí tam ve světle nejvyšší nádhery a skrývá svatou nádobu, symbol čisté lásky Všemohoucího: Grál!

Nejčistší z duchů, kteří stojí nejblíže trůnu Nejvyššího, jsou ustanoveni jako strážci. Oni jsou nositeli Božské lásky v její nejčistší

formě. Tato láska jeví se však podstatně jinou, než jak si ji představují lidé na zemi, přesto že ji prožívají denně a každou hodinu. Tento hrad tvoří bránu ke stupňům trůnu Nejvyššího. Nikdo nemůže se dostati ke stupňům trůnu, kdo neprošel hradem Grálu. Přísná jest stráž před zlatou branou, břitká a neúprosná, aby byla zachována čistota Grálu. Tak, aby z něho mohlo se rozlévati požehnání na všechny hledající.

Skrze zjevení sestoupila zvěst o hradu po mnohých stupních dalekou cestou z modrého ostrova jemnohmotným světem, až konečně prohloubenou inspirací některých básníků pronikla i mezi lidmi hrubohmotné země. Ale jak pravá zvěst byla předávána dolů, ze stupně k stupni, utrpěla, bezděčně různým znetvořením tak, že poslední podání mohlo býti jen mnohonásobně zkaleným odleskem, který zavdal podnět k mnohým omylům.

Stoupá-li z některé části velikého stvoření ve zlé tísni vzhůru ke Stvořiteli utrpení a horoucí prosba, je vyslán služebník této nádoby, aby jako nositel této lásky zasáhl pomocně do duchovní nouze. Co vznáší se v díle stvoření jako pověst a legenda, vstupuje pak živé do stvoření! Taková poslání nedějí se však často. Jsou po každé provázena pronikavými změnami a velikými převraty. Často jsou mezi jednotlivými poselstvími celá tisíciletí. Takoví vyslanci přinášejí Světlo a Pravdu zbloudilým, mír zoufajícím, svým poselstvím podávají ruku všem hledajícím, shromažďují všechny věřící, aby jim poskytli novou odvahu a novou sílu a provedli je veškerou temnotou vzhůru ke Světlu.

Přicházejí jen pro ty, kdo touží po pomoci ze Světla. Nepřicházejí však pro posměvače a takové, kteří se domnívají, že jen oni jsou spravedliví. Nejbližší příchod takového vyslance Grálu budiž znamením pro všechny hledající, aby se mocně vzchopili k dobru a ušlechtilosti. Znamení to připomíná neodvratný soud, který jako „poslední soud“ jednou přijíti musí. Blaze tomu, kdo pak již nezůstává omezenou myslí připoután ke hmotě a může proto býti povznesen ke Světlu!

21. Boj.

Dosud nemohlo býti řeči o tom, že by ostře proti sobě stály dva světové názory. Boj je tedy špatně volený výraz pro vlastní dění mezi lidmi rozumu a mezi opravdovými hlasateli Pravdy. Vše, co se dosud dálo, záleželo v jednostranných útocích rozumářů, které se musí každému klidnému pozorovateli jeviti jako nápadně neodůvodněné a často směšné. Proti všem, kdo se snaží čistě duchovně o vyšší vývoj, je vždy pohotově posměch, sočení, ba i pronásledování nejvážnějšího druhu, i když oni sami zachovávají tichou zdrženlivost. Najdou se vždy takoví lidé, kteří se snaží sraziti posměchem nebo násilím ony, kdo usilují vzhůru. Chtějí je strhnouti do tupého soumračna nebo pokrytectví davů. Mnozí stali se při tom skutečnými mučedníky, protože na straně rozumářů bylo nejen velké množství, nýbrž i světská moc. Co mohou poskytnouti rozumáři, je zřetelně již obsaženo ve slově rozum. To jest omezení chápavosti, zúžené jen na čistě pozemské, tedy na nejnepatrnější část vlastního bytí.

Je lehce pochopitelno, že to nemůže přinésti nic dokonalého a vůbec nic dobrého lidstvu, jehož bytí probíhá hlavně těmi částmi stvoření, které si rozumáři sami uzavřeli. Zvláště když vezmeme v úvahu, že právě nepatrný pozemský život má se státi významným bodem obratu pro celé bytí, a že má za následek pronikavé zásahy do oněch částí, které jsou rozumářům úplně nepochopitelny. Zodpovědnost rozumářů, již tak dosti hluboce pokleslých, roste tím do nezměrna. Jako těžký tlak přispěje k tomu, aby je stále rychleji hnala vstříc cíli jejich volby tak, aby konečně nutně sklízeli ovoce toho, zač se s houževnatostí a domýšlivostí přimlouvali.

Rozumáři nazýváme ty, kdo se bezpodmínečně podrobili vlastnímu rozumu. Ku podivu domnívali se po tisíciletí, že mají plné právo vnucovati zákonem i mocí svá omezená přesvědčení i těm lidem, kteří chtěli žíti podle jiného přesvědčení. Tato zcela nelogická domýšlivost spočívá opět jen v úzké chápavosti rozumářů, která se nedovede povznésti výše. Právě toto omezení přináší jim tak zvaný vrchol chápání, čímž nutně vznikne taková vypínavost, protože se

domýšlejí, že skutečně již stojí na poslední výši. Pro ně samotné také tomu tak jest. Neboť pak přichází hranice, přes kterou oni nemohou.

Jejich útoky proti hledatelům Pravdy při často až nepochopitelné nenávisti ukazují při bližším pozorování zřejmě bič temnoty, za nimi napřažený. Zřídka shledáváme se při tomto osočování s rysem poctivé vůle, který by poněkud mohl omluviti neslýchaný často způsob jejich postupu. Ve většině případů jest to slepé bití hlava nehlava, které postrádá každé opravdové logiky. Podívejme se jednou klidně na takové útoky. Jak zřídka objeví se tu článek, jehož obsah jeví pokus přistoupiti *věcně* k řečem nebo článkům hlasatele Pravdy.

Zcela nápadně projevuje se prázdná méněcennost útoků vždy právě v tom, že tyto *nikdy nejsou čistě věcné!* Vždy jest to skryté nebo zjevné špinění *osoby* hledatele Pravdy. *To dělá jen ten, kdo nedovede namítnouti nic věcného.* A přece se hledatel nebo nositel Pravdy nepodává osobně, ale přináší to, co *říká.*

Musí se zkoušeti slovo, ne *osoba.* Jest zvykem rozumářů, že si dříve hledí posvítiti na osobu a pak teprve uvažují, mají-li se její slova poslouchati. Ve svém úzkém ohraničení chápavosti potřebují takovouto zevní oporu, protože se musí chytati zevnějšku, aby nepřišli ve zmatek. To právě jest ta dutá stavba, kterou budují, nedostatečná pro lidi a veliká překážka pokroku. Kdyby měli uvnitř pevnou oporu, nechali by prostě mluviti věc proti věci a vyloučili by při tom osobu. Toho však nedovedou. Také se tomu úmyslně vyhýbají, protože cítí nebo z části vědí, že při řádném turnaji byli by rychle vyhozeni ze sedla. Ironický, často používaný poukaz na „laické kazatele" nebo „laický výklad" jeví něco tak směšně domýšlivého, že každý vážný člověk ihned pocítí: Zde se užívá štítu, aby se křečovitě zakryla prázdnota. Vlastní prázdnota zakrývá se laciným vývěsním štítem!

Je to neobratná strategie, která se nemůže udržeti dlouho. Jejím účelem jest postaviti hledatele Pravdy, kteří se mohou státi nepohodlnými, již předem v očích bližních na „podřízený" stupeň. Když již není možno je zesměšniti, pokusí se tedy alespoň je zařaditi do třídy „fušerů", aby jich nikdo nebral vážně. Takovým postupem chce se zabrániti, aby se někdo vážně zabýval jejich slovy. Podnětem

k takovému jednání však není starost, aby se bližní bludným učením nezdržovali ve vnitřním vzestupu, ale je to neurčitý strach, aby rozumáři sami nepozbyli vlivu a nebyli tím donuceni sami vniknouti do všeho hlouběji než dosud a tím i nutně pozměniti mnohé, co dosud bylo pohodlné a mělo platiti za nedotknutelné.

Právě tento častý poukaz na „laiky“, to zvláštní pohlížení s patra na ty, kdo svým zesíleným a ovlivněnějším cítěním jsou mnohem blíže pravdě a kdo si ztrnulými formami rozumu nenastavěli zdí, odkrývá slabost, jejíž nebezpečí nemůže ujíti žádnému myslícímu člověku. *Kdo holduje takovým názorům, je předem vyloučen z toho, aby byl neovlivněným učitelem a vůdcem.* Takový člověk je od Boha a jeho působení mnohem vzdálenější, než kdo jiný. Vědění o vývoji náboženství se všemi jeho omyly a chybami nepřivede lidi blíže k jejich Bohu. Také ne rozumový výklad bible nebo jiných cenných spisů různých náboženství. Rozum jest a zůstane vázán na prostor a čas, je tedy připoután k zemi. Ale Božství a podle toho i poznání Boha a jeho vůle je povzneseno nad prostor a čas i nade všecko pomíjivé a nemůže proto býti nikdy pochopeno úzce omezeným rozumem.

Z tohoto prostého důvodu není ani rozum povolán k tomu, aby podával vysvětlení o hodnotách věčnosti. Vždyť by si odporoval. Člověk, který v těchto věcech staví na universitním diplomu a shlíží s patra na neovlivněné lidi, vyslovuje tím sám svou neschopnost a omezenost. Myslící lidé vycítí ihned jednostrannost a použijí opatrnosti vůči tomu, kdo takovým způsobem sám k opatrnosti nabádá!

Jen povolaní mohou býti pravými učiteli! Povolaní jsou ti, kdo mají uschopnění v sobě. Toto uschopnění však se neptá po vysokoškolském vzdělání, nýbrž po výchvěvech zjemnělé citové schopnosti, která dovede se povznésti nad prostor a čas, tedy nad pojmovou hranici pozemského rozumu.

Kromě toho bude každý niterně svobodný člověk hodnotiti věc nebo nauku vždy podle toho, co přináší, ne podle toho, *kdo* ji přináší. Toto je vysvědčením chudoby pro zkoumajícího, že jasnějšího býti nemůže. Zlato jest zlatem, nechť je má v rukou kníže nebo žebrák.

Tento nezvratný fakt však mnozí tvrdošíjně přehlížejí a snaží se ho překroutiti a to právě v nejcennějších věcech duchovního člověka. Samozřejmě se stejně malým výsledkem jako u zlata. Vždyť ti, kdo skutečně opravdu hledají, nenechají se takovými úchylkami ovlivňovati a zkoumají věc samu. Ti, kdo se ovlivňovati nechají, nejsou dosud zralí, aby přijali Pravdu. Pro takové Pravda není.

Není však daleka hodina, kdy musí začíti boj, který dosud chyběl. Přestává jednostrannost a nastává ostré postavení se proti, které zničí každou falešnou domýšlivost.

22. Myšlenkové formy.

Usedněte v některé kavárně nebo restauraci a pozorujte obsazené stoly ve svém okolí. Naslouchejte hovorům. Slyšte, co si lidé mají říci. Jděte do rodin, všímejte si svého nejužšího kruhu v hodinách oddechu, kdy není již naléhavé práce.

S úžasem shledáte jalovost všeho toho, co lidé mluví, když nemohou hovořiti o svém vlastním zaměstnání. Pocítíte až k ošklivosti prázdnotu myšlenek, tísnivě malý okruh zájmu, jakož i děsnou povrchnost, jakmile se jednou vážně zaberete do bystrého pozorování. Nepatrné výjimky, s nimiž se při tom shledáte, slova, která *v hodinách klidu* všedního života jsou prodchnuta touhou po duševním zdokonalení, budou se vám jeviti jako osamělí cizinci uprostřed tržiště života.

Právě v tak zvaných hodinách odpočinku a klidu můžete nejsnáze poznati vlastní nitro člověka. S odsunutím obvyklé činnosti v jeho povolání odpadla i jeho zevnější opora a zvláštní obor jeho vědění. Co *potom* zbývá, jest vlastní člověk, Podívejte se na něho a naslouchejte jako nezúčastněný jeho slovům. Velmi brzo přerušíte pozorování, protože se vám stane nesnesitelným. Zmocní se vás hluboký smutek, až poznáte, jak mnoho lidí neliší se příliš od zvířat. Nejsou sice tak zcela tupí, mají vyšší myšlenkovou schopnost, ale v hlavních rysech jsou totéž. Jdou jednostranně pozemským životem jako s klapkami na očích a vidí před sebou stále vždy jen to čistě pozemské. Starají se o jídlo a pití, o větší nebo menší hromadění pozemských hodnot, touží po tělesných požitcích a všechno přemýšlení o věcech, kterých nemohou viděti tělesným zrakem, mají za plýtvání časem, jehož podle svého názoru využijí mnohem lépe „k zotavení“.

Nemohou pochopiti a nikdy nepochopí, že pozemskému životu s jeho požitky a radostmi dostane se pravého obsahu teprve tehdy, když je člověk poněkud obeznámen se světem jemnohmotným, který patří ke světu hrubohmotnému. Když zná střídavé účinky a zvratné působení, které nás spojují s jemnohmotným světem a nemá proto již pocitu, že je vydán náhodě. Lidé odmítají to pryč od sebe

v bludném domnění, že je-li skutečně jemnohmotný svět, mohou jim z něho vzejíti jen nepohodlí nebo i hrůzy, jakmile se jím počnou zabývati.

Je jim cizí myšlenka, že úsilím po vyšším celý pozemský život nabývá teprve skutečné hodnoty a tím pak i všemi pozemskými radostmi a požitky proudí nejnádhernější životní teplo. Tyto radosti nejsou snad potom odsunuty stranou, nýbrž těm, kdo touží po čistším a vyšším a vážně hledají, dostává se údělem jako nejkrásnější zvratné působení vroucí, kladné přisvědčení životu, jež často vyzní v jásavé nadšení pro všecko stávající, co vidí kolem sebe.

Pošetilci, kteří to vše nechávají běžeti kolem! Zbabělci, kterým zůstanou navždy uzavřeny nádherné radosti toho, kdo odhodlaně proniká vpřed!

Radujte se, že všechno kolem vás *žije,* daleko až do zdánlivě nezměrných plání. Nic není mrtvé, nic prázdné, jak by se snad zdálo. A všechno pracuje a tká na zákoně zvratného působení, do jehož středu jste postaveni jako lidé, abyste znovu tvořili a řídili nitky jako východiska a konečné cíle. Jste mocní vladaři, z nichž každý jednotlivec buduje si svou říši, aby tato ho povznesla anebo pod sebou pohřbila. Probuďte se! Použijte moci vám dané v plné znalosti a vědomí mocného dění, abyste neplodili již jako doposud v hlouposti, tvrdošíjnosti nebo i v lenosti jen škodlivé zrůdy, které bujně přerostou všechno zdravé a dobré a na konec i samého zploditele přivedou ke kolísání a k pádu.

Již nejbližší jemnohmotné okolí člověka může mnoho přispěti k tomu, aby ho povzneslo nebo stlačilo dolů. Je to onen zvláštní svět myšlenkových forem, jichž životnost tvoří jen malou část obrovského soukolí celého stvoření. Jeho nitky zasahují do hrubohmotného, tak jako i dále vzhůru do jemnohmotnějšího a ovšem také i dolů do říše temnoty. Jako obrovská síť tepen a nervových provazců jest všechno to vetkáno a vpleteno do sebe nerozlučně a neroztržitelně! Dbejte na to!

Ti, kterým jest to dopřáno, mohou tu i tam viděti části z toho, mnohé však vytuší. Touto cestou uvedlo se již mnohé ve známost lidstva. Takoví lidé snažili se budovati na těchto poznatcích dále, aby

docílili dokonalého obrazu. Při tom však nechybělo mezer a chyb. Mnozí badatelé v jemnohmotné oblasti dělali skoky, čímž se nutně ztratila souvislost. Jiní opět vyplnili mezery fantastickými obrazy, které přivodily znetvoření a zkreslení a musely otřásti vírou v celek. Následkem byl oprávněný výsměch, který opřen o nelogičnost tak zvaných duchovních badatelů musel zvítěziti.

Má-li se mluviti o těchto věcech, je nutno v prvé řadě vésti celým děním v díle stvoření lano, jehož se pozorovatel může přidržeti a vyšplhati se po něm vzhůru. Mnohé jemu nesrozumitelné děje mají své východisko již v nejbližším jeho okolí. Pohled do světa myšlenkových forem musel by ho naučiti mnohému, aby pochopil, co se mu dříve zdálo nevysvětlitelným. Také výkonná spravedlnost našla by při posuzování mnohých případů jako pravé původce zcela jiné lidi než ty, které obvinila a volala by je pak v prvé řadě ke spoluzodpovědnosti. Klíč k tomu jest v souvislosti jednotlivce se světem myšlenkových forem, který jest pozemskému lidstvu nejbližší. Pro mnohé jest ovšem dobrodiním, že mají na očích pásku, která jim nedovolí hleděti dále, než může dohlédnouti jejich pozemsky tělesné oko. Ulekli by se druhu nynějších myšlenkových forem. Ochromující děs zmocnil by se mnohých, kteří dosud bez skrupulí naivně nebo i lehkomyslně v nich žijí. *Každá vytvořená myšlenka,* jako všechno v jemnohmotném světě, nabývá ihned formy, která ztělesňuje a zobrazuje vlastní smysl myšlení.

Živá tvůrčí síla, která proudí lidmi, pomocí usměrňující vůle v hotové myšlence shrne a sbalí jemnohmotné a spojí je v útvar, který dodá vůli této myšlenky výrazu. Vznikne tedy něco skutečného a živého, co nyní v důsledku zákona přitažlivé síly stejnorodosti v tomto světě myšlenkových forem stejnorodé přitahuje anebo se nechá stejnorodostí přitahovati, podle stupně síly této myšlenky. Jak je myšlenka při svém vzniku současně *spoluprocítěna,* buď slaběji nebo silněji, tak bude míti její jemnohmotný obraz v sobě této síle odpovídající *život.* Tento myšlenkový svět jest hustě obydlen. Vzájemnou silou přitažlivosti utvořila se celá shromaždiště či ústředny, a z nich pomocí zde soustředěné síly proudí na lidi ovlivňování.

V první řadě vždy na ty, kdo mají sklon k stejnému druhu. Kdo nosí v sobě tedy něco podobného. Tím jsou posilováni ve své těmto proudům odpovídající vůli. To je povzbuzuje ke stále obnovovanému plození stejných myšlenkových podob, které, účinkujíce stejnorodě, vstupují do světa myšlenkových forem.

Ale i jiní lidé, kteří nemají v sobě tyto vlastnosti, mohou tím býti obtěžováni a znenáhla k tomu přitahováni v tom případě, že ona shromaždiště trvale obnovovaným přílivem nabývají netušené síly. Před tímto vlivem jsou chráněni pouze ti, kdo mají v sobě ve větší síle jinorodé, čímž se znemožňuje spojení s nepodobným.

V dnešní době jsou to však bohužel jen nenávist, závist, nepřízeň, chlípnost, lakomství a všechna jiná zla, která větším počtem svých stoupenců mají ve světě myšlenkových forem nejsilnější shromaždiště sil. Méně již čistota a láska. Z toho důvodu šíří se zlo s děsnou rychlostí. K tomu přistupuje ještě to, že tato shromaždiště sil myšlenkových forem dostávají spojení se stejnorodými sférami temnoty. Odtud jsou zvlášť podněcovány ke stále silnější činnosti, takže vedeny dále mohou způsobiti v lidstvu skutečné spousty a pohromy.

Požehnanou buď proto hodina, kdy myšlenky čisté Božské lásky zaujmou opět větší místo v lidstvu, aby se ve světě myšlenkových forem vyvíjela stejnorodě silná shromaždiště, kterým se může dostati přílivu ze světlejších sfér. Tím budou moci dodati posilu nejen těm, kdo usilují o dobro, nýbrž budou moci zvolna i působiti očistně na temnější mysli.

Je třeba však povšimnouti si také ještě jiné činnosti v tomto jemnohmotném světě. Přáním a vůlí původce mohou se myšlenkové formy vysílati na určité osoby, na kterých snad utkví. Jsou-li tyto myšlenky čistšího a ušlechtilejšího druhu, zkrášlí osobu, které platí, zesilují kolem ní ochranu čistoty a mohou ji při podobnosti vnitřních citů povznésti ještě výše a posilniti ji ke vzestupu. Myšlenky nečistoty však nutně pošpiní osobu, které platí, tak jako se pošpiní hrubohmotné tělo náhozem bláta a bahna. Není-li takto pokálený člověk vnitřně plně zakotven ve shromaždištích světelných proudů, může se mu státi, že jeho cítění tímto náhozem nečistých myšlenek se časem

zmate. Je to možné proto, že ulpívající nečisté myšlenkové formy dovedou přitahovati stejnorodé, tím se posilují a mohou pomalu otravovati myšlenky obklíčené osoby.

Hlavní zodpovědnost padá samozřejmě na toho člověka, který nečisté myšlenky vytvořil a svým přáním nebo žádostí k dotyčné osobě vyslal. Myšlenkové formy zůstávají také vždy ve spojení s původcem a působí na něho přiměřeně zvratně. Proto je nutno vždy znovu volati ke všem opravdu hledajícím: „Dbejte na čistota svých myšlenek!“ Nasaďte za tím účelem všechny své síly. Nemůžete ani tušit, co tím způsobíte. Je v tom cosi mocného! Můžete tak působiti jako silní bojovníci. Budete průkopníky Světla a tím i pracovníky na osvobození svých bližních z úponkovitého býlí jedovatých polí ve světě myšlenkových forem.

Kdyby se teď sňala člověku páska z očí, aby viděl do nejbližšího jemnohmotného okolí, tu by uzřel zprvu polekán divokou zmatenou směs, ve které by mu bylo úzko. Ale jen dotud, než by poznal sílu, která je v něm a kterou je schopen raziti si volnou dráhu jako ostrým mečem. Bez námahy, a to jen svým chtěním. Viděl by ve statisícerých různostech myšlenkové formy všech možných a pro pozemský zrak často i nemožných útvarů. Ale každá jednotlivá forma jest ostře vyhraněna a ukazuje a žije přesně to, co bylo vlastním chtěním při tvoření myšleno. Nelíčeně, beze všech umělých pláštíčků.

Ale přes tisíceré druhy poznal by časem ihned podstatu každé myšlenkové formy, čili věděl by, kam vzdor různým útvarům patří. Stejně tak jako dovedeme zrakem rozeznati člověka od zvířete, nebo jak rozeznáváme podle určitých známek v obličeji rasy lidské, tak mají myšlenkové formy zcela určité výrazy, které jasně ukazují, patří-li forma k nenávisti, závisti, chlípnosti nebo k jakékoliv jiné základní třídě. Každá z těchto základních tříd má svůj určitý znak, který jest jednotlivým myšlenkovým formám vtisknut jako základ vlastností jimi ztělesněných. Je lhostejno, jakou zevní podobu tyto formy pomocí tvořící myšlenky přijaly. Vzdor nejpodivnějšímu znešvaření tvarů až k nejohyzdnějším nestvůrnostem lze ihned poznati, ke kterému základnímu druhu patří. S tímto poznáním přestává se také jeviti zdánlivě divoký zmatek jako takový. Vidíme nezvratný pořádek

a přísnost základních zákonů, jež proudí celým stvořením. Když je známe a poddáme se s příchylnosti jejich proudu, poskytnou nám nedohlednou ochranu a přinesou velké požehnání. Kdo se však proti těmto zákonům postaví, jest ovšem jimi zasažen a přejet. Není-li při tom poražen a rozdrcen, utrpí aspoň ostrá osmýkání, kterými je za bolestí a trpkých zkušeností sám přetvářen tak dlouho, až se vpraví do proudů těchto zákonů a není již na překážku. Teprve pak může býti nesen vzhůru.

Tyto myšlenkové formy nevysílají své účinky pouze zpět na lidstvo, ale zasahují dále. Do stejného jemnohmotného světa nejbližšího okolí lidstva patří i většina přírodních bytostí. Kdo se jednou vyrovnal s faktem, že všechno žije a proto že všechno je ve formách, nechť již se to jeví pozemsky viditelně nebo neviditelně pro toho nebude těžký krok k představě, že i přírodní síly mají tvar. Patří k nim skřítkové, víly, sylfy, rusalky atd., bytosti země, vzduchu, ohně i vody, které vídali i mnozí lidé, dříve více než nyní. I je ovlivňují myšlenkové formy a tím také vzniká opět mnoho dobra nebo zla. A tak to jde dále. Jedno zasahuje do druhého jako v soukolí nějakého hnacího soustrojí, provedeného s nejvyšším uměním.

Ale uprostřed tohoto soustrojí stojí člověk! Je vyzbrojen prostředky, aby dovedl určiti druh tkaniva, které má vyjíti z činnosti ve stvoření a aby mohl soukolí naříditi rozličnými směry. Buďte si vědomi této nezměrné zodpovědnosti. Neboť vše odehrává se jen v úzkém kruhu vaší pozemské pouti. Podle moudrého zařízení Stvořitelova nejde nic nad tento kruh, ale vždy vrací se zase k vám. Vy můžete tento i onen svět otráviti svým přáním, myšlením a chtěním, nebo jej očistně povznésti k Světlu. Buďte proto řediteli takového dění, které čistotou myšlenek vede vzhůru!

23. Mravnost.

Jako temné bouřlivé mračno leží to nad lidstvem. Dusné jest ovzduší. Pod tísnivým tlakem líně pracuje citová schopnost jednotlivce. Vysoce napjaty jsou jen nervy, které působí na pocitový a pudový život těl. Jsou uměle vydražďovány bludem falešné výchovy, falešného stanoviska a sebeklamu. Dnešní člověk není v tom ohledu normální, ale nese s sebou chorobný desateronásobně vystupňovaný pohlavní pud. Ve stonásobných formách a způsobech snaží se vybudovati mu kult uctívání, který nutně musí vésti ke zkáze celého lidstva.

Nakažlivě přenosně jako morový dech působí to všechno časem i na ty, kdo se ještě snaží křečovitě přimknouti k ideálu, který skrytě před nimi tane v hloubi jejich polovědomí. Rozpínají sice po něm toužebně náruč, ale s povzdechem nechávají opět klesnouti pažím v beznaději a zoufalství, když se rozhlédnou po okolí. V tupé mdlobě vidí s hrůzou, s jakou obrovskou rychlostí kalí se jasný pohled pro mravnost a nemravnost, jak se ztrácí schopnost úsudku a chápavost zbloudila tak, že mnohé, co ještě před krátkou dobou bylo vyloučeno s opovržením a odporem, přijímá se nyní rychle jako něco zcela přirozeného a nikdo se nad tím ani nezarazí. Ale pohár naplní se brzy až po okraj. Nadejde nutně strašlivé probuzení!

Již dnes se někdy tyto masy, smysly vybičované, pojednou plaše schoulí, zcela bezmyšlenkovitě a bezděčně. Na okamžik zmocní se nejistota mnohých srdcí, ale nedochází k probuzení a k jasnému vycítění jejich zneuctívajícího konání. Se zdvojenou horlivostí nasadí vše, aby setřásli takovouto „slabost“ nebo „poslední přívěšek“ zastaralých názorů a hledí to vše přehlušiti. Pokrok má býti za každou cenu. Ale pokračovati možno na dvě strany. Nahoru nebo dolů. Podle volby. A jak je tomu dnes jde to dolů příšernou rychlostí. Náraz musí rozdrtiti všechny, kdo se takto řítí dolů, až nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V tomto dusném okolním světě stahuje se bouřlivé mračno stále hustěji a zkázonosněji. Každým okamžikem možno nyní očekávati

první blesk, který projede temnotou a ozáří ji, plamenem osvětlí i to nejskrytější s neúprosností a ostrostí. Přinese s sebou osvobození pro ty, kdo usilují o Světlo a jas, ale zkázu přinese těm, kdo nemají touhy po Světle. Čím déle dopřává se mraku čas, aby zhoustla jeho temnota a tíha, tím oslnivější a děsivější bude i blesk, který mrak zplodí. Zajde měkký uspávající vzduch, který v záhybech své lenosti přináší plíživou chlípnost, neboť po prvním zablesknutí zavane přirozeně svěží drsný proud vzduchu, který přináší nový život. V chladném jasu Světla stanou pojednou před zraky zděšeného lidstva všechny výplody chmurné fantazie, svlečené ze svých licoměrných nepravd. Jako otřes mocného hromobití zapůsobí probuzení v duších, takže se živá pramenitá voda nezkalené Pravdy s hukotem rozleje přes půdu, takto uvolněnou. Svítá den svobody. Osvobození z okovů rozbujnělé nemravnosti, existující již po tisíciletí, která se nyní rozvíjí v plném květu.

Rozhlédněte se kolem sebe! Pozorujte četbu, tance, obleky! Dnešní doba snaží se více než kdy jindy, aby plánovitě zkalila čistotu citu stržením všech hradeb mezi oběma pohlavími, aby je v tomto zkalení znetvořila a nasadila jim záludné masky a podle možnosti je pod nimi na konec zcela zadusila. Vznikající pochybnosti ohluší lidé povznesenými řečmi. Když však je přísně zkoumáme, vidíme, že stoupají jen z pohlavního pudu, který se uvnitř chvěje. Tyto řeči snaží se tisícerým způsobem, dovedně i nešikovně, skrytě i zevně poskytovati vždy novou potravu žádostem.

Mluví o pozdvižení k svobodnému, samostatnému lidství, o vývoji vnitřní pevnosti, o kultuře těla, o kráse nahoty, ušlechtilém sportu a výchově k uskutečnění slov: Čistému jest všechno čisté. Mluví zkrátka o povznesení lidského rodu odložením veškeré pruderie (falešného studu), aby se tak vytvořil ušlechtilý, volný člověk, nositel budoucnosti! Běda, kdo odváží se říci něco proti tomu! Za hlučného povyku je takový odvážlivec ihned kamenován výtkou a tvrzením, že mohly ho pohnouti jedině nečisté jeho myšlenky, aby „na tom něco našel".

Je to šílený vír shnilé vody, ze které stoupá omamující otravný pach. Ten předvádí klamy, jež matou smysly jako při opojení mor-

fiem. Tisícové nechávají se tím strhnouti, až v tom ospale zahynou. Bratr snaží se poučiti sestru, dítky poučují své rodiče. Jako vichřice žene se to přes všechny lidi a divoké vlnobití jeví se tam, kde osaměle jako skály v moři stojí několik rozvážných, které pojal hnus. K nim přimykají se mnozí, jimž v burácení hrozí vyčerpání vlastní síly. Je radostný pohled na tyto malé skupiny, které tu stojí jako oasy v poušti. Stejně jako oasy osvěžují a zvou k odpočinku a zotavení poutníka, který se pracně musel prodírat zkázonosným samumem.

Co se dnes káže pod všemi těmi krásnými pláštíky pokroku, není nic jiného, než obalené napomáhání k větší nestydatosti, k otravě každého vyššího citu člověka. Je to největší mor, jaký kdy stihl lidstvo. A podivno. Vypadá to, jako by mnozí čekali jen na to, aby se jim poskytla věrohodná záminka, aby se mohli snížiti pod zvíře. Nesčetným lidem jest to velmi vítáno!

Kdo však zná duchovní zákony, jež působí ve vesmíru, odvrátí se s odporem od dnešních snah. Vezměme jen jednu z „nejnevinnějších zábav“: Společné koupání. „Čistému jest všechno čisté!“ To zní tak krásně, že si člověk pod ochranou tohoto libozvuku může mnohé dovolit. Ale pozorujme jednou jen prostší jemnohmotné děje v takové koupeli. Dejme tomu, že jest tu třicet osob obojího pohlaví a z těch jest dvacet devět v každém ohledu skutečně čistých. To jest předpoklad předem úplně vyloučený. Obráceně bylo by to správnějším a to ještě zřídka. Ale připusťme to. Jeden z nich, ten třicátý, podnícen žádostí, má nečisté myšlenky, přesto, že se navenek chová snad úplně bezvadně. Tyto myšlenky ztělesňují se jemnohmotně ihned v živé myšlenkové formě, tíhnou k předmětu jeho dívání a ulpí na něm. Je to poskvrnění, lhostejno, zda dojde k nějakým řečem nebo skutkům! Dotyčná osoba nese si pokálení s sebou a to pak jest schopno přitahovati podobné, kolem těkající myšlenkové formy. Následkem toho ovzduší kolem osoby stále houstne a může na konec působiti na ni tak, že ji uvádí ve zmatek a otravuje ji. Často i nejzdravější strom odumře cizopasnou úponkovitou rostlinou. Takové jsou jemnohmotné děje při tak zvaných „nevinných“ společenských koupelích, společenských hrách, tancích, nebo jiných zábavách. Ale je nutno uvážit, že do těchto lázní a zábav v každém pří-

padě jdou právě všichni ti, kdo zúmyslně něco hledají, aby podněcovali své myšlenky a pocity zvláště takovou podívanou! Není těžko vysvětliti, jaká špína se tím takto pěstuje, aniž hrubohmotně zevně lze něco pozorovati. Stejně jest samozřejmo, že tato trvale se množící a houstnoucí mračna smyslných myšlenkových forem nutně pomalu působí na nesčetné lidi, kteří sami o sobě takových věcí nehledají. V takových lidech vynořují se zprvu slabě, pak silněji a živěji podobné myšlenky, jež jsou trvale živeny v jejich okolí dnešním způsobem „pokroku". Tak jsou po řadě strženi mnozí do hustého, temného proudu, ve kterém se pochopení pro skutečnou čistotu a mravnost stále více kalí a konečně se vše řítí do hlubin úplné temnoty.

V první řadě jest nutno, aby opět byly odňaty příležitosti a podněty k takovým bujícím výstřelkům! Jsou to jen pařeniště, do nichž zamořená havěť nemravných lidí může vrhati své myšlenky, které pak bujně vyrůstají a pustošivě se šíří v celém lidstvu. Tvoří pařeniště stále nová, která pak na konec vytvoří obrovský lán hnusných porostlin, z nichž vychází jedovatý dech, který dusí spolu i dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které jako omamující prostředek jen předstírá posilnění, ve skutečnosti však působí ochable a zkázonosně. Je přivozeno, jakkoliv to i zarmucuje, že právě ženské pohlaví v první řadě opět překročuje všecku míru a ve svém odívání kleslo bez rozpaků až ke způsobu nevěstek. Ale jest to jen důkazem správnosti výkladu o jemnohmotných dějích. Právě žena ve své od přírody silnější citové schopnosti přijímá tento jed zamořeného jemnohmotného světa myšlenkových forem nejdříve a hlouběji, zcela neuvědoměle. Je těmto nebezpečím více vydána a je proto také stržena nejdříve. Překročuje nerozumně rychle a nápadně každou hranici. Ne nadarmo se říká: „Je-li žena špatná, je horší než muž!" To platí ve všem. V ukrutnosti, nenávisti nebo lásce. Jednání ženy bude vždy výsledkem jemnohmotného světa, který ji obklopuje! Ovšem jsou v tom i výjimky. Žena není proto zbavena zodpovědnosti, neboť dovede pozorovati dojmy, jež na ni útočí, a dovede říditi podle své vůle vlastní chtění i konání, jen když … chce! Že se tak u většiny bohužel neděje, jest chybou ženského pohlaví, za kterou žena děkuje

jen neomezené nevědomosti v těchto věcech. Jest však zlým úkazem pro naši dobu, že ve skutečnosti má žena v rukou také budoucnost lidstva. Ona je nositelkou této budoucnosti, protože její duševní stav více rozhoduje o potomstvu, než duševní stav muže. Jaký úpadek musí nám tedy přinésti budoucnost! Neodvratně! Nedá se to zadržeti zbraněmi, penězi ani vynálezy. Také ne dobrou nebo školenou politikou, zde musí se použíti pronikavějších prostředků.

Ale tato ohromná vina nepostihuje jen ženu samotnou. Ona bude vždy jen věrným obrazem onoho světa myšlenkových forem, který spočívá na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. *Ctěte ženu a važte si jí jako takové* a ona se zformuje podle toho. Stane se *tím, co vy v ní vidíte* a tak povznesete celý svůj národ! Ale zprvu musí se mezi ženami uskutečniti veliký proces proměny. Tak, jako jsou dnes, může nastati uzdravení jen důkladným zásahem, násilným, neúprosným řezem, který ostrými noži odstraní všechny nádory a vrhne je do ohně! Jinak by tyto nádory zničily všechny zdravé ještě části.

K tomuto nutnému zásahu na celém lidstvu spěchá dnešní doba s nezadržitelnou rychlostí, stále rychleji a konečně sama přivodí tento zásah! Bude to bolestné a hrozné, ale konec toho jest uzdravení. Teprve pak je čas mluviti o mravnosti. Dnes by to vyznělo jako slova, mluvená v bouři! Když pak přejde ta hodina, ve které musel zahynout hříšný Babylon, protože se zhroutil prohnilý v sobě, pak dávejte pozor na ženské pohlaví! Co žena učiní a čeho opomene, ukáže vám pak vždy, *jací vy jste,* protože ve své jemnější citové schopnosti prožívá to, co chtějí myšlenkové formy.

Tato okolnost dodává nám též jistoty, že při čistém myšlení a cítění ženskost vyroste první vzhůru k onomu vzoru, na který hledíme jako na vzor ušlechtilého člověka. Pak navrátí se mravnost v plném lesku své čistoty!

24. Bdi a modli se!

Jak často podává se tento výrok Syna Božího jako dobře míněná rada a výstraha! Při tom však ani rádce, ani ten, komu se rada uděluje, nenamáhá se, aby přemýšlel, co se vlastně míní těmito slovy.

Co se rozumí modlením, ví každý člověk, nebo lépe řečeno, *domnívá se,* že to ví, přes to, že to ve skutečnosti *neví*. Právě tak se domnívá, že ví, co znamená bdíti a přece je toho dalek.

„Bděte a modlete se“ je obrazné podání pro napomenutí k čilosti citové schopnosti, tedy k činnosti ducha! Ducha *v pravém* smyslu, ne snad jako činnosti mozkové. Způsob výrazu a projevu živého lidského ducha jest pouze a jedině *cit*. Duch člověka, tedy jeho původní jádro, které se na pouti pozdějším stvořením zformovalo k vlastnímu „já“, není činným *v ničem jiném*.

„Bdi a modli se“ neznamená tedy nic jiného než výzvu ke zjemnění a zesílení citové schopnosti pozemského člověka. To je totéž, jako oživení ducha, který je jedinou věčnou hodnotou člověka. Také jedině duch může se vrátiti do ráje, do prastvoření, ze kterého vyšel. Musí tam zpět buď jako zrale sebevědomý, nebo opět nevědomý. Buď jako živé „já“, které chtělo Světlo a uplatnilo se ve stvoření, nebo jako rozervané, usmrcené já, bylo-li ve stvoření neužitečným.

Napomínání Syna Božího: „Bdi a modli se“ je proto jedno z nejvážnějších, jež pozemským lidem zanechal. Je zároveň hrozivou výstrahou, aby byli ve stvoření užiteční tak, aby nenásledovalo zavržení v samočinném působení Božských zákonů ve stvoření.

Pohleďte na ženu! Má jako nejvyšší poklad ženskosti takovou něhu v citu, jaké nemůže jinak dosáhnouti žádný tvor. *Proto* mělo by se mluviti ve stvoření jen o *ušlechtilé* ženskosti, protože ženskost chová v sobě nejsilnější dary pro uskutečnění všeho dobra. Tím však spočívá na ženě také největší zodpovědnost. *Z toho důvodu* obrátil Lucifer se svými houfy svůj hlavní útok na ženu, aby tím podrobil celé stvoření své moci.

A Lucifer našel u ženy pozdějšího stvoření bohužel až příliš lehkovážnou půdu. Letěla mu vstříc s otevřeným zrakem. Otrávila svým

způsobem celé pozdější stvoření zvrácením čistých pojmů v pitvorné karikatury. Nutným následkem toho byl zmatek mezi všemi lidskými duchy. Čistý květ ušlechtilého ženství, jako koruna tohoto pozdějšího stvoření, snížil se sám vlivem pokušitelovým rychle v jedovatou bylinu, která se leskne barvami a vábivou vůní láká vše k místu, na kterém se jí daří, to jest *do bahna,* do jehož dusné měkkoty zapadají ti, které přivábila.

Běda ženě! Dostalo se jí nejvyšší ze všech hodnot, ale nepoužila jich správně. Musí býti první, na kterou dopadne meč Božské spravedlnosti, neodhodlá-li se s pohyblivostí duchovního citu, jí vlastní, předcházeti nyní při nutném vzestupu lidstva z trosek falešné výstavby zvrácených pojmů, jež vznikly jen našeptáváním Luciferovým. Na místě příkladného úsilí o skvost bílého květu ušlechtilé ženskosti postavila pozemská žena líbivost a ješitnost, které našly své rejdiště v zálibách zvráceně vypěstovaného společenského života. Cítila dobře, že přitom ztrácí pravou ozdobu ženskosti a sáhla, po náhradě, kterou jí podávalo temno. Naučila se nabízeti své tělesné vnady a stala se tak nestoudným módním bláznem. Tím klesala ještě do větších hlubin a strhovala s sebou muže tím, že vydražďovala jejich pudy, což muselo bíti překážkou rozvoje jejich ducha.

Ale tak vypěstovala v sobě žena zárodek, který v nutném soudu zvratným působením musí je všechny uvrhnouti ve zkázu. Všechny ty, které takto chybovaly a staly se shnilými plody tohoto stvoření, protože se tím staly neschopnými čeliti valícím se očisťujícím bouřím. Nechť nikdo si nešpiní ruce se zbožňovateli modly marnivosti a ješitnosti, až tito budou hledati pomocnou ruku, aby se zachránili z nouze. Nechte je, ať klesnou a odstrčte je, protože není v nich hodnoty, které by se mohlo použíti k nové, zaslíbené stavbě.

Ženy nevidí směšnost a prázdnotu svého počínání. Ale jejich smích a posměch nad těmi nemnohými, které dosud před sebou samými hledí si zachovati slušnost a čistotu pravé ženskosti a které *nedaly* si umrtviti jemnou stydlivost, která jest nejkrásnější ozdobou dívky a ženy, ten jejich smích přejde brzo v bolestné výkřiky a zmlkne v nich!

Žena pozdějšího stvoření v důsledku oněch vysokých darů, které přijala, stojí jako na ostří nože. Nyní má skládati účty, jak s těmito dary dosud hospodařila. Není tu žádné omluvy! Návrat a obrat je nemožný, neboť čas již minul. Měly všechny mysleti na to dříve a měly věděti, *že jejich* mínění nemůže se stavěti proti železné Božské vůli, ve které spočívá jen *čistota,* jasná jako křišťál.

Ale žena budoucnosti, která se v dnešní době pustého života Sodomy a Gomory dovedla zachovati se svými hodnotami a která se znovuzrodí, přivede ženskost konečně k onomu rozkvětu, jemuž se všechno může blížiti jen se svatou ostýchavostí *nejčistší* úcty. Ona bude *tou* ženou, která žije podle Boží vůle, to jest stojí ve stvoření jako zářící koruna, jakou býti *může a má.* Proniká vše výchvěvy, které přijímá ze světlých výšin a které nezatemněny může předávati dále mocí své schopnosti něhy ženského cítění.

Slovo Syna Božího: „Bděte a modlete se!“ bude ztělesněno *v každé* ženě budoucnosti, jak mělo již býti ztělesněno v každé ženě přítomnosti. *Když žena usiluje k čistotě a Světlu, spočívá v záchvěvu ženské citové schopnosti trvalé bdění a nejkrásnější bohulibá modlitba!*

Takový záchvěv přináší prožití radosti, naplněné vděčností! A *to je ta* modlitba, jaká býti má! Ale zachvívání se znamená také zároveň býti stále na stráži, tedy *bdění!* Všechno nepěkné a každé zlé chtění, jež se pak snaží přiblížiti, je takovými záchvěvy jemné citlivosti zachyceno a zpozorováno již dříve, než ještě se může přetvořiti v myšlenky a pak je ženě lehko zachrániti se *vždy* v pravý čas, nechce-li sama *jinak.*

Vzdor jemnosti těchto záchvěvů jest v nich síla, která jest schopna *přetvořiti všechno* ve stvoření. Není ničeho, co by jí mohlo odolati, neboť tato síla přináší Světlo a tím i život!

To věděl Lucifer velmi dobře! Proto se také se svými pokušeními a útoky obrátil hlavně na všechnu ženskost! Věděl, že by mu připadlo *všechno,* kdyby získal ženu. Bohužel, podařilo se mu to, jak každý může dnes zřejmě viděti, kdo viděti chce.

V prvé řadě platí proto volání Světla opět ženě! Žena *musela* by nyní poznati, na jakém nízkém stupni dnes stojí. Musela by, kdyby … to dovolila její ješitnost. Ale *tato* léčka Luciferova chová

všechno ženské tak pevně v zakletém kruhu, že žena dokonce již nemůže Světlo poznati, ba *ani již nechce!* Nechce, protože dnešní moderní žena nemůže se odloučit od svého lehkomyslného laškování, ač v sobě již pevně tuší, co tím ztratila. *Ona to dokonce zcela dobře ví!* Aby ohlušila tento varovný cit, který se rovná vědění, žene se jako bičovaná a štvaná ve svém zaslepení vstříc nové směšnosti, *aby se stala mužatkou v povolání i v celé bytosti!*

Místo aby se vrátila k pravé ženskosti, k nejdrahocennějšímu daru v celém stvoření! A tím také k úkolu, který jí byl Světlem určen!

Ona je to, která olupuje muže o všechno vznešené a tím brání i rozkvětu ušlechtilé mužnosti.

Tam, kde muž nemůže vzhlížeti k ženě v její ženskosti, nemůže rozkvétati žádný lid a žádný národ.

Jen pravá, nejčistší ženskost může probuditi a vésti muže k velkým činům! Nic jiného. *A to je podle Božské vůle povolání ženy ve stvoření!* Tím povznáší národ i lidstvo, ba celé pozdější stvoření, neboť tato vznešená síla jemného působení spočívá jen v ženě! Je to neodolatelná vítězná moc, požehnaná Božskou silou tam, kde je při ní nejčistší chtění! Nic se jí nevyrovná, neboť přináší krásu v nejčistší formě ve všem, v čem působí a co od ní vychází! Proto má její konání probíhati celým stvořením, osvěžovati je, povznášeti, oživovati a napomáhati mu jako dech z kýženého ráje!

Po této perle v darech vašeho Stvořitele sáhl tedy Lucifer s veškerou lstí a potměšilostí *nejdříve.* Dobře věděl, že tím zpřetrhal všechnu vaši oporu a úsilí po Světle! V ženě jest skvostné tajemství, které jest schopno vybaviti ve stvoření čistotu a vznešenost všech myšlenek, rozmach k největší tvorbě, k nejšlechetnějšímu konání … ovšem jen tehdy, je-li žena taková, jakou ji chtěl míti Stvořitel, když ji zahrnul těmito dary.

A vy daly jste se tak lehce oklamati! Podlehly jste pokušení zcela bez boje. Jako ochotná otrokyně Luciferova uvádí teď žena působení krásných Božích darů v pravý opak a podrobuje tím celé pozdější stvoření temnu! Dnes jsou tu jen pusté karikatury všeho toho, čemu chtěl Bůh dáti vzniknouti v tomto stvoření k radosti a blahu všech tvorů! Vzniklo sice všechno, ale vlivem Luciferovým změněno a

pokřiveno, zfalšováno! A žena v pozdějším stvoření propůjčila se k tomu jako prostřednice! Přes jasnou půdu čistoty převalilo se dusné bahno! Zářivé nadšení bylo zaměněno opojením smyslů. *Teď* chcete bojovati, ale proti každému požadavku Světla! Abyste setrvaly v omámení pošetilých samolibostí, kterými se opájíte.

Nezbývá již mnoho žen, které jsou schopny čeliti jasnému pohledu. Z většiny vyklubou se malomocné, jichž krása, tedy pravá ženskost, jest již rozežrána, což se již nikdy nedá napraviti. Tak mnohé pojme ošklivost před sebou samotnými, budou-li přece moci býti ještě zachráněny a pomyslí-li pak po letech na vše, co dnes považují za krásné a dobré. Bude to jako probuzení a uzdravení z nejtěžších horečných snů.

Ale jako byla žena schopna strhnouti hluboko celé pozdější stvoření, tak má také sílu znovu je povznésti a napomáhati mu, protože muž ji v tom následuje. Brzo po očistě nadejde doba, ve které bude možno radostně zvolati: „Vizte ženu, jaká býti má, *pravou* ženu v celé její velikosti, nejušlechtilejší čistotě a moci! U ní pak prožijete Kristovo slovo: ‚Bděte a modlete se!‘ ve veškeré přirozenosti a v nejkrásnější formě!“

25. Manželství.

Manželství se uzavírají v nebi! Tuto větu volají manželé často s trpkostí a hněvem. Ale pokrytecky užívají jí také mnozí, kteří jsou od nebe co nejdál. Přirozeným následkem toho jest, že lidé nad tímto rčením jen krčí rameny, usmívají se, ba dokonce mu spílají a tropí si z něj posměch.

Je to pochopitelno. Rozhlédněme se jen po všech manželstvích, která člověk během let poznal ve svém nejbližším i širším okolí. Posměváčkové mají pravdu. Bylo by však lépe, kdyby se neposmívali rčení, ale manželstvím samotným! *Ta* jsou to, kterým po většině patří nejen posměch a potupa, nýbrž i opovržení.

Manželství, jaká jsou dnes a jaká byla již před staletími, dělají tomuto výroku hanbu. Nikdo v něj nevěří. Manželství až na velmi vzácné výjimky jsou vysloveně nemravným stavem. Nelze mu ani dost rychle připraviti konec, aby se před touto hanbou, do které se podle zvyku dnešní doby slepě vrhají, mohly ještě tisíce lidí zachrániti. Lidé se domnívají, že tomu nemůže býti jinak, protože je to zvykem. K tomu přistupuje ještě to, že právě v dnešní době přiostřuje se vše až k nestoudnosti, aby se zkalil a zdusil každý čistší cit. Nikdo se nesnaží, aby úctou vůči tělesnému učinil z osobnosti to, co býti má, může a musí.

V těle, stejně jako v duši, jest něco drahocenného a proto nedotknutelného, co se nevystavuje na odiv k vábení. Něco vznešeného, svatého! A proto v tomto ohledu zde na zemi nemůže se odlučovati tělo od duše. Obojí nutno stejně opatrovati a ctíti jako něco posvátného, má-li to míti vůbec nějakou cenu. Jinak je to veteš, o kterou se pošpiníme a která patří, aby byla hozena do kouta, kde by ji lacino získal první kolemjdoucí vetešník. Zaplaví-li dnes zemi celé houfy takových vetešníků a hadrářů, najdou netušené množství této veteše. Každý krok přinese jim nové sbírky, které již na ně čekají. Tyto husté davy vetešníků a hadrářů také již skutečně táhnou kolem. Jsou to vyslanci a nástroje temnoty. Dychtivě strhují tuto veteš dolů do své temné říše, až se nad ní srazí černé vlny a ona již nikdy nemůže najíti

zpět cestu ke Světlu. Není divu, že se každý směje, když ještě někdo mluví vážně o tom, že se manželství uzavírají v nebi.

Státní uzavírání sňatků není ničím jiným, než střízlivým obchodním výkonem. Lidé, kteří se zavazují tímto výkonem, nečiní tak proto, aby přistupovali společně k nějakému vážnému dílu, které povznáší vnitřní i vnější hodnotu zúčastněných osob, pomáhá jim usilovati o společné vysoké cíle a slouží tak k požehnání sobě, lidstvu i celému stvoření. Je to jen prostá smlouva, kterou se vzájemně hospodářsky zabezpečují, aby se oboustranné tělesné vydávání všanc mohlo díti bez rozpaků a vypočítavosti. Kde tu zůstává posvátnost těla, kterou obě strany mají do manželství přinášeti a v něm zachovávati? Ta se vůbec nebere v úvahu.

Žena zaujímá při tom tak zneuctívající postavení, že bychom se měli od ní odvrátit. V osmdesáti ze sta případů pronajímá nebo prodává se prostě do služeb muže, který v ní nehledá rovnocenného kamaráda, nýbrž kromě parádního kusu na podívanou jen lacinou a ochotnou hospodyni, která mu připraví pohodlnou domácnost a s níž může pod pláštíkem falešné počestnosti nerušeně hověti společným vášním.

Z nejnicotnějších důvodů opouštějí často mladé dívky otcovský dům, aby vcházely do manželství. Někdy je dům rodičů omrzí, nebo touží po působišti, ve kterém by mohly rozhodovati samy. Jiné představují si život mladé paní plný půvabů, nebo doufají v rušnější život. Snad myslí také, že se dostanou do lepších hospodářských poměrů. Jsou i případy, že mladé dívky provdávají se ze vzdoru, nebo aby jiného pozlobily. I čistě tělesné pudy dávají podnět k uzavírání manželství. Probudily se falešnou četbou, zábavou a pohráváním a byly uměle pěstovány.

Zřídka je to skutečná duševní láska, která je vede k tomuto nejvážnějšímu kroku v životě. Dívky za věrné pomoci mnohých rodičů jsou domněle „příliš chytré“, než aby se daly vésti jen čistšími city. Tím ženou se však přímo do neštěstí. Svou odměnu za tuto povrchnost sklidí zčásti již v samotném manželství. Ale jen z části! Trpké prožití zvratného působení jako následek takového falešného manželství dostaví se mnohem později. Neboť hlavní zlo záleží ve

zmeškání možného pokroku, které se tak lehkomyslně přivodilo. Mnohý pozemský život jest tím úplně ztracen pro vlastní *účel* osobního bytí. Vede to dokonce k těžkému kroku nazpět, který se musí pracně znovu doháněti.

Jak jinak jest tomu, když se sňatek uzavřel na správném podkladě a utváří se harmonicky! Radostně, v dobrovolné službě jeden druhému, rostou spolu k duchovnímu zušlechtění. Ruku v ruce a s úsměvem hledí vstříc pozemským útrapám. Takové šťastné manželství jest pak ziskem pro celé bytí. A ve štěstí je rozmach nejen pro jednotlivce, ale pro celé lidstvo! Běda proto rodičům, kteří přemlouváním, lstí, nebo donucováním ženou své děti z rozumových důvodů do falešných manželství. Tíha, zodpovědnosti, která sahá dále než za jejich dítě, dříve nebo později dopadne na ně tak mocně, že si přejí, aby nikdy nebyli přišli na tak „skvělé myšlenky“.

Na církevní sňatek hledí mnozí jen jako na část čistě světské slavnosti. Církve samy, nebo jejich zástupci používají slova: „Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj!“ Jest základní myšlenkou náboženských kultů, že tímto výkonem oddavek spojuje oba snoubence sám Bůh. „Pokrokoví“ rozumí tomu tak, že oba snoubenci jsou tím spojeni *před* Bohem. Druhý výklad má vždy více oprávněnosti nežli první.

Ale tato slova nemají býti takto vykládána! Říkají něco zcela jiného. Základem jest tu fakt, že manželství se skutečně uzavírají v nebi.

Odstraníme-li z tohoto rčení všechny falešné pojmy a výklady, ustane ihned každá příčina k smíchu nebo potupě. Leží před námi smysl v celé své vážnosti a nezměnitelné pravdě. Přirozeným následkem jest pak také poznání, že manželstvím se míní a chce něco zcela jiného, než jsou manželství dneška. Sňatek musí se uzavírati za úplně jiných předpokladů, s úplně jiným názorem a přesvědčením a se zcela čistými úmysly.

„Manželství se uzavírají v nebi.“ To ukazuje v první řadě, že již při vstupu do pozemského života si každý člověk přináší i určité vlastnosti, k jejichž harmonickému vývoji mohou působiti jen lidé se vhodnými k tomu vlastnostmi. Tyto vhodné vlastnosti nejsou však stejné, nýbrž takové, které *doplňují* a tímto doplněním činí plnocen-

nými. V plnocennosti však zaznívají všechny struny v harmonickém akordu. Činí-li jedna část druhou část plnocennou, tu stává se každá, z těchto částí za vzájemné pomoci plnocennou a ve spojení obou, tedy ve společném životě a působení, zazní tento harmonický akord. *Takové* je manželství, které je uzavřeno v nebi.

Tím však není řečeno, že k harmonickému manželství pro některého člověka jest určen jen *jediný,* zcela určitý jiný člověk na zemi. Většinou je tu vždy *několik* těch, kteří nosí v sobě doplnění druhé části. Není proto třeba cestovati snad desetiletí po světě, aby se tento druhý, vskutku vhodný a doplňující díl našel. Je třeba míti jen s patřičnou vážností otevřeny oči, uši i srdce a především nehleděti na požadavky, dosud stanovené jako přední podmínky pro manželství. Právě to, co dnes platí býti nemá. *Zdravé* manželství vyžaduje právě tak nezbytně společnou práci a vysoké cíle, jako zdravé tělo pohyb a svěží vzduch. Kdo počítá na pohodlí a všemožnou bezstarostnost a snaží se na tom postaviti společný život, sklidí posléze jen nezdravotu se všemi průvodními jevy. Hleďte proto konečně vcházeti do manželství, která se uzavírají v nebi. Pak vás štěstí najde!

Že manželství bylo uzavřeno v nebi znamená, že oba manželé byli již pro sebe vyhlédnuti před vstupem nebo při vstupu do pozemského života. Toto předurčení tkví však jen v přinesených vlastnostech, jimiž se oba vzájemně zcela doplňují. Tím jsou takoví lidé pro sebe určeni.

Býti určen, možno také stejně dobře vyjádřiti slovy „hoditi se k sobě“, tedy skutečně se doplňovati. V tom je určení.

„Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj!“ Neporozumění těmto slovům Kristovým způsobilo již mnoho neštěstí. Mnozí rozuměli dosud slovy: „Co Bůh spojil“ uzavření sňatku. Avšak uzavírání sňatku nemělo dosud se smyslem těchto slov téměř nic společného. To, co Bůh spojil, jest svazek, ve kterém jsou splněny podmínky, které vyžaduje plný souzvuk, tedy svazek, který byl uzavřen v nebi. Na věci pranic nemění, zda tomuto svazku bylo uděleno státní a církevní povolení.

Samozřejmě je nutno vpraviti se při tom i do státního pořádku. Vykonal-li se při takto uzavřeném svazku ještě také sňatek podle

některého náboženského kultu s příslušnou zbožností, jest zcela přirozeno, že vnitřním stanoviskem zúčastněných dostává se pak tomuto svazku ještě mnohem vyššího posvěcení, které přináší manželskému páru skutečné a silné duchovní požehnání. Takové manželství jest pak skutečně spojeno *od* Boha *a před* Bohem a uzavřeno v nebi.

Nyní následuje výstraha: „Toho člověk nerozlučuj!“ Jak snížen byl také vznešený význam *těchto* slov! Pravda jest tu přece tak nasnadě. Kdekoliv se najde svazek, který jest uzavřen v nebi, to jest tam, kde dva lidé se doplňují tak, že vzniká plný harmonický akord, tam nemá nikdo třetí zasahovat, aby přivodil roztržku. Nemá zasahovat, aby přivodil nesoulad, znemožnil spojení, nebo způsobil roztržku. Takové počínání bylo by hříchem. Bylo by to bezpráví, které ve svém zvratném působení nutně těžce postihne původce, protože současně jsou tu postiženi dva lidé a s nimi i požehnání, které by se jejich štěstím bylo šířilo do hrubohmotného i jemnohmotného světa. V těchto slovech je prostá pravda, znatelná na všechny strany. Tato výstraha je k ochraně jen takových svazků, které byly uzavřeny již v nebi za předpokladů svrchu zmíněných. V takových svazcích osvědčují se přinesené duševní vlastnosti, které se oboustranně doplňují.

Mezi takové lidi nemá se míchati nikdo třetí. Ani ne rodiče! Oběma zúčastněným nikdy ani nenapadne, aby si přáli rozluky. Božská harmonie, která byla do nich vložena ve společných doplňujících se duševních vlastnostech, nepřipustí takovou myšlenku. Jejich štěstí a stálost jejich manželství jsou tím předem zaručeny. Podá-li jeden z manželů žádost o rozvod, poskytuje tím nejlepší důkaz, že základem jeho manželství *nemá* nutný soulad a že tedy nemohlo býti uzavřeno v nebi. V takovém případě mělo by manželství bezpodmínečně býti rozloučeno. A to k povznesení mravního sebevědomí obou manželů, žijících na tak nezdravém stupni. Taková falešná manželství tvoří dnes velikou většinu. Tento zlý stav spočívá převážně v mravním úpadku lidstva a v panujícím uctívání rozumu,

Rozlučování toho, co Bůh spojil, netýká se však jen manželství. Platí také již pro předchozí sbližování se dvou duší, které mohou

vyvíjeti jen soulad svými doplňujícími se vlastnostmi a jsou si tedy určeny. Je-li uzavřen takový svazek a někdo třetí snaží se do něho vetříti pomluvou nebo podobnými známými prostředky, je takový úmysl již dokonaným cizoložstvím!

Smysl slov: „Co Bůh spojil, toho člověk nerozlučuj," je tak prostý a jasný, že lze těžko pochopiti, jak mohlo povstati tak mylné pojetí. Bylo to možno jen nesprávným oddělením světa duchovního od světa pozemského, čímž mohlo se uplatniti omezené různorodé chápání, které nikdy nezplodilo skutečných hodnot.

Tato slova byla dána z duchovna, a jen z duchovna mohou tedy dojíti pravého vysvětlení!

26. Právo dítěte vůči rodičům.

Mnoho dětí žije vůči rodičům v neblahém a bludném domnění, které je jim k největší škodě. Myslí, že mohou uvaliti na rodiče, že dali popud k jejich životu na zemi. Často slýcháme poznámky: „Rozumí se samo sebou, že se rodiče musí o mne starat, vždyť mne přivedli na svět. Není mou vinou, že tu jsem."

Nemůže se vyřknouti nic pošetilejšího. Každý člověk je na této zemi na svou vlastní žádost nebo následkem své viny. Rodiče poskytují jen možnost vtělení a nic více. Každá, vtělená duše musí býti vděčna, že jí byla dána možnost k znovuvtělení.

Duše dítěte není ničím jiným *než hostem* u svých rodičů. Již v tomto faktu jest dostatečné vysvětlení, aby se vědělo, že dítě ve skutečnosti nemůže vůči rodičům uplatňovati žádných práv! Duchovní práva vůči rodičům nemá! Pozemská práva vzešla jen z čistě pozemského společenského řádu, který byl zřízen státem, aby stát samotný nemusel převzíti nějaké závazky.

Dítě je duchovně pro sebe uzavřená, osobnost! Od rodičů nepřijalo ničeho, kromě pozemského těla, které je nutné jako nástroj k působení na hrubohmotné zemi. Jest to tedy jen příbytek, kterého může použíti duše již před tím samostatná.

Plozením berou však rodiče na sebe závazek, že budou tím vytvořený příbytek opatrovati a udržovati tak dlouho, až duše v něm přebývající je schopna sama převzíti opatrování. Přirozený postup vývoje těla sám ukáže dobu pro to vhodnou. Co poskytují rodiče více, jest z jejich strany darem.

Děti měly by tedy již jednou přestati spoléhat na rodiče a měly by spíše pomýšlet na to, aby se samy co nejdříve osamostatnily. Pak je ovšem lhostejno, působí-li v domě rodičů nebo mimo něj. Ale působení býti musí. Nesmí však náležeti v zábavách a plnění tak zvaných společenských povinností, nýbrž v plnění určité, skutečné a užitečné povinnosti tak, aby dotyčnou činnost musela konati jiná, zvlášť k tomu určená osoba, když dítě tuto práci konati přestane. Jen tak možno mluviti o užitečném bytí na zemi, které vede ke zralosti du-

cha! Plní-li dítě v domě rodičů takovou úlohu, ať již je mužského, nebo ženského rodu, má se mu dostati takové odměny, kterou by dostala cizí, zvlášť k tomu najatá osoba. Jinými slovy: S dítětem musí se v plnění jeho povinností jednati tak, jako se skutečně samostatným člověkem a podle toho si ho všímati. Poutají-li rodiče a děti zvláštní svazky lásky, důvěry a přátelství, je to tím krásnější pro obě strany. Pak je tu dobrovolné spojení z vnitřního přesvědčení a je proto tím cennější! To je pak to pravé a potrvá k vzájemné pomoci a radosti až do záhrobí. Ale rodinný nátlak a rodinné zvyklosti jsou nezdravé a zavržení hodné, jakmile je překročena jistá hranice věku dítěte.

Neexistují ovšem také žádná tak zvaná příbuzenská práva, o která se tak často opírají jmenovitě tety, strýcové, kmotry a jiní tak zvaní příbuzní. Právě tato příbuzenská, práva jsou zavržení hodným zlozvykem, který se musí zhnusit ucelenému a v sebe uzavřenému člověku.

S tradicí stalo se to bohužel zvykem a člověk obyčejně se již ani nesnaží mysleti jinak a tiše se všemu, byť s odporem, podrobuje. Kdo se však jednou odváží malého krůčku a svobodně o tom přemýšlí, tomu připadá to z hloubi duše všechno tak směšné, tak odporné, že se rozhořčeně odvrátí od takovéto osobivosti.

Takové nepřirozené věci jest nutno konečně odstraniti! Jakmile se jednou probudí v lidech svěží a zdravý ráz, nesnesou samozřejmě pak již takové zlozvyky, protože se příčí každému zdravému smyslu. Z takovýchto vyumělkovaných znetvořenin přirozeného života nemohlo by také nikdy vzejíti něco velikého, protože lidé při tom zůstávají příliš nesvobodni. V těchto zdánlivě vedlejších věcech je skryta mocná vázanost. *Zde* musí nastati svoboda a jednotlivec musí se odpoutati od nedůstojné zvyklosti! Pravá svoboda jest jen v pravém *poznání* povinností, které zůstává spojeno s dobrovolným *plněním* povinností! Jedině plnění povinností dává *práva!* To týká se také dětí, jimž mohou vyrůsti práva jen z nejvěrnějšího plnění povinností.

Jest však celá řada nejpřísnějších povinností všech rodičů, které s právy dětí nijak nesouvisí.

Každý dospělý člověk má si býti plně vědom toho, co je vlastně spojeno *s plozením.* Dosavadní lehkovážnost, bezmyšlenkovitost a falešné názory o těchto věcech vymstily se již neblahým způsobem.

Ujasněte si jen, že v nejbližším záhrobí čeká již pohotově veliký počet duší na možnost znovuvtělení se na zemi. Jsou to většinou takové lidské duše, které připoutány nitkami karmy hledají nějaké rozuzlení v novém pozemském životě.

Jakmile se jim k tomu naskytne příležitost, ulpívají na místech, kde se dokonal akt plození, aby v očekávání sledovaly dozrávání nového lidského těla jako příbytku. V tomto očekávání spřádají se pak z mladého těla jemnohmotné nitky k duši, která se vytrvale zdržuje v těsné blízkosti nastávající matky, jakož i naopak. Při určité zralosti slouží pak tyto nitky jako můstek, po kterém cizí duše z onoho světa vchází do mladého těla, které ihned pro sebe zaujme. Vchází tu cizí host, který svou karmou může vychovateli způsobiti mnohé hoře! Cizí host! Jaká neutěšená myšlenka! Měl by to člověk míti stále před očima a neměl by nikdy zapomínat, že může *spoluurčovat* ve výběru mezi čekajícími dušemi, nezanedbá-li lehkomyslně vhodný k tomu čas. Vtělení podléhá ovšem zákonům přitažlivosti stejnorodého. Není však k tomu nutně zapotřebí, aby jako pól sloužila k tomu stejnorodost jednoho z ploditelů, nýbrž je to někdy člověk, který se mnoho zdržuje v blízkosti nastávající matky. Jak mnohé zlo může býti nyní odvráceno, jakmile člověk zná správně celý tento pochod a vědomě se jím zabývá. Ale takto lidé jen lehkomyslně laškují, navštěvují hry a tance, dávají společnosti a nestarají se příliš o to, co důležitého chystá se v tuto dobu, aby to později mocně zasáhlo do celého jejich života.

Vědomě měli by mnohé v tom říditi modlitbou, která má vždy za podklad vroucí přání, mohli by tak oslabovati zlo a posilovati dobro. Cizí host, který pak k nim zavítá jako dítě, byl by tím takový, že by zůstal *vítaným v každém směru!* Mnoho se mluví nesmyslně o výchově před zrozením v obvyklém polovičním nebo falešném chápání mnohých účinků, které jsou zevně znatelny.

Ale i zde, jak často bývá, je lidský důsledek z pozorování falešný. Není žádné možnosti výchovy před zrozením, zato však jest bez-

podmínečná možnost *ovlivnění přitažlivosti,* děje-li se tak v pravý čas a s pravou vážností! To je rozdíl, který ve svých následcích sahá dále, než by kdy dovedla výchova, před zrozením.

Kdo si to jasně uvědomil a přes to ještě se bezmyšlenkovitě lehkomyslným způsobem spojuje, nezaslouží nic jiného, než aby do jeho okruhu vetřel se lidský duch, který může mu přinésti jen neklid a snad i zlo.

Plození nemá býti pro duchovně svobodného člověka ničím jiným než důkazem jeho ochoty přijmouti cizího lidského ducha jako trvalého hosta do rodiny a poskytnouti mu příležitost, aby na zemi odpykal svou karmu a dozrál. Jen tam, kde na obou stranách jest vroucí přání za tímto účelem, má následovati příležitost ku plození. Začnou-li jednou rodiče i děti vycházeti jen z těchto skutečností a pozorovati a jednati podle toho, tak se změní mnohé samo sebou. Vzájemné zacházení, výchova a všechno nabude jiných, vážnějších základů, než bylo dosud zvykem v četných rodinách. Bude navzájem více ohledu a více úcty. Pocítí se vědomí samostatnosti a snaha po zodpovědnosti, což jako následek přivodí přirozený sociální vzestup v lidu. A děti brzy se odnaučí osobovati si práva, kterých nikdy nebylo.

27. Modlitba.

Má-li se vůbec mluviti o modlitbě, jest samozřejmo, že tato slova platí jen těm, kdo se modlitbou zabývají. Kdo necítí v sobě touhu po modlitbě, může se jí klidně zřeknouti, protože jeho slova nebo myšlenky se přece nutně rozplynou v nic. Není-li modlitba procítěna do základů, nemá žádné ceny a proto také nemá výsledků. Okamžik záplavy vděčnosti při velké radosti, tak jako cit nejhlubší bolesti v utrpení dávají nejlepší základ k modlitbě, která může očekávati úspěch. V takových okamžicích jest člověk proniknut určitým citem, který přehluší v něm všechno ostatní. Tím je možno, že hlavnímu přání modlitby, ať je to dík nebo prosba, dostane se nezkalené síly.

Lidé si vůbec často tvoří falešný obraz o dění a vzniku modlitby a dalším jejím vývoji. Každá modlitba nepronikne k Nejvyššímu Řediteli světů. Naopak. Je to velmi vzácná výjimka, když modlitba jednou skutečně dovede proniknouti až ke stupňům trůnu. I při tom jako základní zákon hraje největší úlohu přitažlivá síla stejnorodosti.

Vážně míněná, hluboce procítěná modlitba přitahuje k sobě stejnorodé anebo jest jím sama přitahována a vchází ve spojení se shromaždištěm sil toho druhu, jímž jest proniknut hlavní obsah modlitby. Tato shromaždiště sil mohou právě tak dobře býti nazývána „oddíly sfér“ nebo jakkoli jinak, v základě bude to vždy totéž. Zvratný účinek přinese pak to, co bylo hlavním přáním modlitby. Buď klid, sílu, zotavení, plány vzniklé pojednou v nitru, řešení obtížných otázek nebo cosi jiného. Vždy vyjde při tom něco dobrého, i když jest to jen vlastní posilněný klid a soustředění se, které pak vedou opět k východisku a k záchraně.

Je také možno, že tyto vyslané modlitby, prohloubené ve své síle zvratným působením stejnorodých shromaždišť sil, najdou jemnohmotnou cestu k lidem, kteří tím podníceni přinesou nějakým způsobem pomoc a tak vyslyšení modlitby. Všechny tyto děje jsou lehce pochopitelny, když si všímáme jemnohmotného života. I zde jest spravedlnost v tom, že při modlitbě jest rozhodující vždy přiroze-

nost toho, kdo se modlí. Ta určuje pak podle hloubky sílu, tedy působivost a života schopnost modlitby.

Ve velikém jemnohmotném dění ve vesmíru najde každý druh cítění svou určitou stejnorodost, protože jinorodé nejen že by nemohlo tento cit přitáhnouti, nýbrž dokonce by ho odpuzovalo. Jen při setkání se stejnorodým následuje spojení a tím i posila. Modlitba, která v sobě chová různé city, jež hlubokým prohloubením modlícího se vzdor svému rozptýlení mají přece ještě v sobě určitou sílu, bude tedy přitahovati různé a zvratným účinkem také přinese různé zpět. Může-li tím nadejíti vyslyšení modlitby, závisí úplně na druhu jednotlivých částí. Tyto části modlitby mohou působiti buď tak, že si navzájem pomáhají, nebo si překážejí. V každém případě jest však lépe vysílati při modlitbě jen *jedinou* myšlenku jako cit, aby nemohl vzniknouti zmatek.

Proto Kristus nijak nechtěl, aby se někdo modlil „Otčenáš“ nutně v celku. Shrnul v něm pouze všechno *to,* co si člověk při vážném chtění v první řadě může vyprositi s jistotou ve splnění.

V těchto prosbách jsou obsaženy základy pro *všechno,* co člověk potřebuje ke svému tělesnému blahu i k duchovnímu vzestupu. Poskytují však ještě více! Prosby udávají zároveň *směrnice* pro úsilí, které má člověk sledovati ve svém pozemském životě. Sestavení proseb jest mistrovským dílem o sobě. Pouhý „Otčenáš“ může býti hledajícímu člověku *vším,* když se do něho vážně zahloubá a správně ho pochopí. Nepotřeboval by nic víc, než „Otčenáš“. Ten ukazuje mu ve zhuštěné formě celé evangelium. Pro toho, kdo ho správně dovede prožít, je to klíč ke světlým výšinám. Může býti pro každého *oporou a pochodní* pro postup a vzestup! Tak nezměrně mnoho skrývá v sobě.*)

Již toto bohatství ukazuje vlastní účel „Otčenáše“. Ježíš dal lidstvu v „Otčenáši“ *klíč ke království Božímu! Jádro svého poselství!* Ale nemínil tím, že by se měl takto celý odříkávat.

Když se člověk pomodlí Otčenáš a dává při tom pozor, tu pozná sám, kolik mu to přineslo odchýlení a jak to oslabilo hloubku jeho

*) Přednáška č. 28: „Otčenáš.“

citu. Když sledoval po řadě jednotlivé prosby, i když mu byly sebe běžnější.

Není mu také možno přecházeti po řadě od jedné prosby ke druhé s tak hlubokou vroucností, která jest nutna při správné modlitbě! Ježíš však svým způsobem všechno lidstvu usnadnil. Správně se říká, je-li něco lehké, že to „dovede každé dítě“. Poukázal na to zvlášť, když pravil: „Buďte jako děti!“ Tedy myslete tak prostě a hledejte tak málo obtíží jako děti. Nikdy by nebyl žádal od lidstva něco tak nemožného, jako vyžaduje skutečně prohloubené modlení se celého Otčenáše. To musí také lidstvo dovésti k přesvědčení, že Ježíš chtěl něco jiného, něco většího. Dal klíč ke království Božímu, ne prostou modlitbu!

Mnohostrannost modlitbu vždy oslabuje. Dítě také nepřichází k otci současně hned se sedmi prosbami, nýbrž vždy jen s tím, co jeho srdce právě nejvíce tíží, nechť je to bolest nebo přání. Právě tak má se také člověk v tísni obraceti s prosbou ke svému Bohu s tím, co ho tísní. Ve většině případů bude to vždy jen *jedna* zvláštní záležitost, ne mnoho najednou. Nemá ani prositi o něco, co ho právě netíží. Taková prosba nemůže pak v jeho nitru býti dosti živě spoluprocítěna, stává se prázdnou formou a oslabuje přirozeně snad skutečně potřebnou prosbu jinou.

Proto máme se vždy modliti jen o to, čeho je vskutku třeba! Jen žádné prázdné formy, které nutně tříští a vychovávají časem k pokrytectví! Modlitba vyžaduje nejhlubší vážnosti. Modleme se v klidu a čistotě, aby klidem zvýšena byla síla citu. Aby se čistotou dostalo této síle citu oné světlé lehkosti, která jest schopna nésti modlitbu vzhůru až k výšinám Světla a čistoty. Pak nadejde i takové vyslyšení, které prosícímu prospěje nejvíce a přivede ho ke skutečnému pokroku v celém jeho bytí!

Modlitbu *nemůže* vzhůru vyslati nebo vymrštiti její *síla,* ale *jen její čistota* ve své přiměřené lehkosti.

Čistoty v modlitbě může však docíliti každý člověk, jakmile se v něm probudí k životu popud k prosbě. Není k tomu třeba, aby již celým svým životem byl v čistotě. To mu nemůže překážet, aby se alespoň občas v modlitbě na vteřinu nepovznesl v čistotě svého citu.

K síle modlitby nepomáhá však jenom uzavřený klid a tím umožněné a prohloubené soustředění, ale také každé silné vzrušení mysli, jako úzkost, starost nebo radost.

Není také řečeno, že splnění modlitby odpovídá vždy nezbytně *pozemsky* myšleným představám a přáním a je s nimi v souhlase. Splnění sahá blahovolně daleko nad to a vede k dobru *celek,* ne pozemský okamžik! Často musí se tedy zdánlivé nesplnění poznati později jako jedině správné a nejlepší vyslyšení. Člověk jest pak šťasten, že to nešlo podle jeho okamžitého přání.

Nyní o přímluvě! Posluchač často se táže, jak může u přímluvy, tedy při prosbě druhého, najíti zvratné působení cestu k člověku, který se sám nemodlil, když přece zvratný účinek po ražené cestě musí prouditi zpět k prosícímu samotnému.

Ani zde není žádné úchylky od stávajících zákonů. Orodovník myslí při své modlitbě tak silně na toho, za koho prosí, že se tím jeho přání v druhé osobě zprvu *zakotví* nebo upevní a teprve odsud bere se svou cestou vzhůru. Tak může se také vrátiti k osobě, pro kterou silná přání prosícího stejně již nabyla života a kolem ní krouží. Při tom jest však nezbytným předpokladem, že také půda u osoby, za kterou se přímluva koná, jest schopna přijetí a svou stejnorodostí je vhodna pro zakotvení. Nesmí tedy tomuto zakotvení překážet.

Je-li půda u této osoby bezcenná a není tedy schopna přijetí přímluvy, je v odražení této přímluvy opět jen podivuhodná, spravedlnost Božských zákonů, které nemohou připustit, aby na zcela neplodnou půdu přišla zvenčí pomoc prostřednictvím někoho jiného. Tento odraz nebo sklouznutí chtěného zakotvení přímluvy z osoby, za kterou bylo orodováno a jež svým vnitřním stavem je bezcenná, má za následek nemožnost poskytnutí pomoci. V tomto samočinném a samozřejmém působení je opět něco tak dokonalého, že člověk stojí v úžase před spravedlivým a nezkráceným rozdělením ovoce všeho chtění, jež je s tím spojeno!

Kdyby se to nedělo tak neúprosně, vykazovalo by soukolí stvoření mezeru, která by připouštěla možnost nespravedlnosti vůči takovým nehodným lidem, kteří nemohou míti žádných orodovníků.

Orodovníci vznikají ovšem také jen zvratným působením předem věnovaného přátelství nebo podobně.

Přímluvy lidí, kteří tak činí bez vlastního vnitřního a nezbytného tlaku pravých citů, nemají žádné ceny ani úspěchu. Jsou to jen prázdné plevy.

Jest ještě jeden druh účinku pravých přímluv. Jsou také ukazovateli cesty! Modlitba stoupá přímo vzhůru a upozorní na toho, kdo potřebuje pomoci. Je-li touto vykázanou cestou vyslán k podpoře duchovní posel, je možnost pomoci podrobena těmže zákonům hodnoty nebo nehodnoty, tedy schopnosti přijetí nebo odrazu. Když jest pomoci potřebný obrácen svým nitrem k temnu, nemůže posel ochotný ku pomoci v důsledku přímluvy dosáhnouti styku, nemůže zapůsobiti a je nucen vrátiti se s nepořízenou. Přímluva nemohla tedy býti vyslyšena, protože to nedovolily zákony ve své životnosti. Je-li však dána zde k tomu příznivá chvíle, má upřímná přímluva nesmírnou cenu! Buď přinese pomoc, i když pomoci potřebný o tom ničeho neví, nebo se spojí s přáním či modlitbou pomoci potřebného a poskytne mu tak velkou posilu.

28. Otčenáš.

Jest jen málo lidí, kteří se snaží uvědomiti si, co vlastně chtějí, když odříkávají modlitbu „Otčenáš“. Ještě méně jest těch, kdo skutečně vědí, jaký je smysl vět, jež odříkávají. Odříkávat jest asi jedině správné označení pro výkon, který člověk v tomto případě jmenuje modlením.

Kdo se v tomto směru bezohledně zkoumá, musí to přiznati, nebo si jinak dává vysvědčení, že celý svůj život tráví stejným způsobem … povrchně. Že není a nikdy nebyl schopen hluboké myšlenky. Na zemi je dosti takových lidí, kteří sebe berou sice vážně, ale jiní při nejlepší vůli jich vážně bráti nemohou.

Právě začátek této modlitby pociťoval se ode vždy nesprávně, třeba i různými způsoby. Lidé, kteří se snaží bráti tuto modlitbu vážně a přistupují k ní proto s jistou dobrou vůlí, cítí v sobě po prvních nebo při prvních slovech určité vědomí bezpečného úkrytu a duševního uklidnění! Tento pocit převládá u nich ještě několik vteřin po modlitbě.

Tím vysvětluje se dvojí: Předně, že ten, kdo se modlí, vydrží býti vážným jen přes první slova, kterými se tento pocit v něm probudí. Právě probuzení tohoto pocitu dokazuje, jak vzdálen je pochopení toho, co říká!

Ukazuje zřetelně svou neschopnost vytrvati v modlitbě s hlubokým přemýšlením, nebo projevuje tak svou povrchnost. Jinak musel by při dalších slovech ihned povstati jiný pocit, odpovídající změněnému obsahu slov, jakmile tato slova v něm vskutku nabudou života.

Tak zůstává v člověku jen pocit probuzený prvními slovy.

Kdyby však pochopil správný smysl a pravý význam slov, muselo by v něm vzniknouti zcela jiné cítění než pocit příjemného a bezpečného útulku.

Náročnější lidé vidí opět ve slově „Otče“ potvrzení svého přímého původu od Boha. Domnívají se, že při správném vývoji na konec sami stanou se Božskými a již nyní nezbytně Božské v sobě nosí.

Mezi lidmi panuje ještě mnoho omylů o této větě. Většina považuje ji však prostě za *oslovení* k modlitbě, za zvolání! Přitom je jim třeba mysleti co nejméně. Podle toho se to také bezmyšlenkovitě odříkává, ačkoliv právě v tomto vzývání Boha by měla býti veškerá vroucnost, jaké jest lidská duše vůbec schopna.

První věta však nepraví tyto věci. Vždyť Syn Boží vložil do zvolených slov zároveň prohlášení nebo poukaz, *jakým způsobem* má *lidská duše* přikročiti k modlitbě. *Jak* smí a musí předstupovati před svého Boha, má-li její modlitba dojíti vyslyšení. Říká přesně, jak má býti v tom okamžiku lidská duše utvářena, jaký má býti její stav čistého citu, když chce své prosby složiti u stupňů Božího trůnu.

Tak dělí se celá modlitba ve tři díly. První díl je celý odevzdáním se duše Bohu. Obrazně řečeno, rozprostírá se duše před Bohem dříve, než přichází s prosbou a dosvědčuje zprvu vlastní, čistou schopnost vůle. Syn Boží chce tím vyložiti, jaké cítění jedině smí tvořiti základ pro přiblížení se k Bohu. Proto jest to jako veliká svatá připověď, stojí-li na začátku slova: *„Otče náš, jenž jsi na nebesích!“* Uvažte, že modlitba není totéž jako prosba! Jinak nebylo by žádné modlitby děkovné, ve které není obsažena žádná prosba. Modliti se neznamená prositi. Ze špatného zvyku člověka, který nepředstupuje nikdy před Boha, jestliže současně od něho něco neočekává, nebo dokonce nepožaduje, byl Otčenáš dosud vždy zneuznán. V očekávání je vlastně již požadavek. A člověk vskutku při modlitbě *vždy* něco očekává! Toho nemůže popříti! I když je to jen mlhavý pocit, že se mu jednou dostane místa v nebi. Člověk nezná jásavý dík v radostném prožitku vědomého bytí, jehož mu bylo dopřáno za spolupůsobení ve velkém stvoření, působí-li ku blahu celého svého okolí, jak to Bůh chtěl a právem od něho očekává! Člověk ani netuší, že právě to *a jedině* to chová v sobě jeho skutečné vlastní blaho, jeho pokrok a vzestup.

Na takovém Bohem chtěném základě stojí v pravdě modlitba Otčenáš! Syn Boží nebyl by ani mohl dáti ji jinak. Vždyť on chtěl jen dobro lidí, které spočívá jedině ve správném hledání a plnění vůle Boží.

Jím daná modlitba není tedy modlitbou prosebnou, nýbrž velikým, všeobsáhlým příslibem člověka, který se v modlitbě klade k nohám svého Boha! Ježíš dal tuto modlitbu svým učedníkům, kteří tehdy byli ochotni žíti v čistém uctívání Boha, sloužiti Bohu svým životem ve stvoření a v této službě ctíti jeho svatou vůli!

Člověk měl by si dobře a zrale rozmysleti, smí-li se odvážit, aby vůbec užíval této modlitby a vyslovoval ji. Měl by se vážně zkoumat, zdali se při tom nepokouší obelhati svého Boha!

Úvodní věty nabádají dosti zřejmě, že se každý má zkoumati, je-li také vskutku takovým, jak mluví! Odvažuje-li se bez falše předstoupiti před Boží trůn!

Prožijete-li však v sobě první tři věty modlitby, povedou vás ke stupňům Božího trůnu. Dospěje-li duše k tomu, aby je prožila, jsou *cestou* k tomuto trůnu. Žádná jiná cesta, tam nevede. Tato však jistě! Neprožijete-li těchto vět, nedojde tam však žádná z vašich proseb.

Odvážíte-li se říci „Otče náš, jenž jsi na nebesích," pak má to býti oddané a přece radostné zvolání!

V tomto zvolání jest vaše upřímné ujištění: Dávám ti, ó Bože, všechna otcovská práva nad sebou a chci se jim s dětskou pokorou podrobiti! Uznávám, Bože, tvou všemoudrost ve všem, co přinese mně tvé určení a prosím, abys naložil se mnou tak, jako otec se svými dětmi! Zde jsem, Pane, abych tě slyšel a byl tebe dětsky poslušen!

Druhá věta: *„Posvěť se jméno Tvé!"* Je to ujištění modlící se duše, jak vážně jedná se jí o všechno, oč se odvažuje modliti se k Bohu. Potvrzuje, že v každém slově a myšlence jest s plným citem a nebere s povrchností jména Božího nadarmo. Ujišťuje, že jméno Boží jest jí příliš svatým! Vy, kdo se modlíte, uvažte, co tím slibujete. Chcete-li býti k sobě zcela poctivými, musíte doznat, že vy lidé dosud jste právě tím lhali Bohu do očí. Nikdy nebyli jste při modlitbě *tak* vážní, jak to Syn Boží stanovil v těchto slovech jako *podmínku!*

Třetí věta: *„Přijď království Tvé!"* Není to opět žádná prosba, ale další slib! Je to prohlášení ochoty, že prostřednictvím lidské duše má býti na zemi *tak,* jako je tomu v království Božím! Proto slova: „Přijď království *Tvé!"* To znamená: Chceme to zde na zemi dovésti také tak daleko, aby se tvé dokonalé království rozšířilo až sem!

Chceme mu připravovati půdu tak, aby vše žilo jen v tvé svaté vůli a plnilo tvé tvůrčí zákony. Aby tomu bylo *tak,* jako je tomu v tvém království, v duchovní říši, kde sídlí zralí a veškeré viny a tíhy zbavení duchové, kteří žijí jen v tom, že slouží Boží vůli, protože dobro vzniká jen v bezpodmínečném plnění této vůle skrze dokonalost, v ní spočívající. V této větě je tedy ujištění, že se chceme státi takovými, aby i země prostřednictvím lidské duše stala se královstvím naplnění Boží vůle!

Toto ujištění je ještě zesíleno větou následující: *„Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi!“* Není to jen prohlášení ochoty vpraviti se zcela do Boží vůle, ale je v tom i slib dbáti o tuto vůli a usilovati se vší horlivostí o poznání této vůle. Toto úsilí o poznání musí předcházeti vpravení se do této vůle. Neboť dokud ji člověk správně nezná, nemůže se ve svém cítění, myšlení, v řeči a konání podle ní řídit! Jaká nesmírná trestuhodná lehkomyslnost jest to u každého člověka, když opětovně a stále ujišťuje svého Boha, zatím co se ve skutečnosti nijak nestará o to, jakého druhu jest tato Boží vůle, která je tak pevně zakotvena ve stvoření. Vždyť člověk lže každým slovem modlitby, opovažuje-li se ji říkat! Stojí tak před Bohem jako pokrytec a podvodník! Na staré dluhy hromadí stále nové a na konec cítí se ještě politování hodným, musí-li se pod tímto břemenem v záhrobí jemnohmotně zhroutit. Již *třikrát* byla mu dána příležitost, aby správně poznal Boží vůli! Jednou Mojžíšem, který byl k tomu inspirován. Po druhé samotným Ježíšem, Synem Božím, který nesl v sobě Pravdu. Po třetí *a naposled* v poselství Grálu, které rovněž je čerpáno přímo z Pravdy.

Teprve když duše skutečně splnila tyto věty jako přední podmínky, může mluviti dále: *„Chléb náš vezdejší dej nám dnes!“* To znamená: Když jsem splnil a stal jsem se takovým, jak jsem sliboval, nechť spočine tvé požehnání na mé pozemské činnosti tak, abych při obstarávání svých hrubohmotných potřeb měl vždy čas žíti podle tvé vůle!

„A odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům!“ V této větě je vědomost o neúplatném, spravedlivém zvratném působení duchovních zákonů, které nesou Boží vůli. Je to zároveň projev ujiš-

tění plné důvěry v tyto zákony. Neboť prosba za odpuštění, tedy vysvobození z viny, je založena *podmínečně na předchozím* splnění duše lidské, že tato sama odpouští všechnu křivdu, bližním na ní páchanou. Kdo však jest schopen *toho,* kdo svým bližním již všechno odpustil, ten je v sobě očistěn již tak, že nikdy sám *zúmyslně* nečiní křivdu! Ale tím je také před Bohem prost vší viny, protože za bezpráví platí pouze to, co se spáchalo úmyslně ve zlé vůli. Teprve tím stává se čin bezprávím. V tom jest veliký rozdíl vůči všem dnes stávajícím lidským zákonům a světským názorům.

Tak jest i v této větě základem slib každé duše, usilující o Světlo, vůči jejímu Bohu. Je to prohlášení opravdového chtění. Doufá, že prohloubením a ujasněním si sama sebe v modlitbě dosáhne síly, aby mohla splniti toto chtění. Při správném stanovisku podle zákona zvratného působení také se jí této síly dostane.

„A neuveď nás v pokušení." Je to nesprávné pochopení, chce-li člověk vyčísti z těchto slov, že ho Bůh pokouší. Bůh nepokouší nikoho! V tomto případě jedná se jen o nejisté podání, které nevhodně volilo slovo „pokušení". Jeho pravý smysl jest týž jako zbloudění, odchýlení se, tedy sejití z cesty, falešné hledání na cestě za Světlem. Znamená tolik: Nedopusť, abychom šli falešnými cestami, abychom hledali falešně. Nenech nás ztráceti čas hledáním a tak jej zmrhati a promarniti. Bude-li to nutno, zdrž nás však od toho i *násilím,* i když nám taková nutnost způsobí utrpení a bolest. – Tento smysl musí člověk již vycítit také z další věty, která se k předcházející připojuje a také celým zněním přímo k ní patří: *„Ale zbav nás od zlého!"* Slovo „ale" znamená dosti zřetelně sounáležitost. Smysl má tento význam: Poznávejme zlo za každou cenu pro nás, i za cenu utrpení. Svým zvratným působením učiň nás k tomu schopnými při každém poklesku. V poznání je i vykoupení pro ty, kdo jsou dobré vůle.

Tím končí druhý díl, rozmluva s Bohem. Třetí díl tvoří zakončení: *„Neboť Tvé jest království i moc i sláva na věky! Amen!"*

Je to jako jásavé doznání, že při splnění všeho toho, co duše klade Bohu k nohám v modlitbě jako slib, cítíme se v ochraně všemohoucnosti Boží!

Tato modlitba daná Synem Božím má tedy dvě části. Přibližování se v úvodu a rozmluvu. K tomu připojil Luther jásavé vyznání vědění o pomoci pro všechno, co rozmluva obsahuje, vědění, že se dostane síly ke splnění toho, co duše slibovala svému Bohu. A splnění *musí* pak nésti duši vzhůru do království Božího, do země věčné radosti a Světla. Tím stává se Otčenáš, je-li vskutku prožit, oporou a pomocí ke vzestupu do duchovní říše!

Člověk nemá zapomínat, že z modlitby má si vlastně přinésti jen sílu, *aby sám mohl uskutečniti to,* oč prosí! Tak se má modliti! A taková je také modlitba, kterou dal Syn Boží učedníkům.

29. Uctívání Boha.

Možno říci klidně, že člověk dosud vůbec nepochopil a tím méně prováděl nezbytnou samozřejmost uctívání Boha. Povšimněme si jen jednou uctívání Boha, jak se provádí dosud! Vždyť se zná jen prosba, nebo lépe řečeno žebrota! Jen tu a tam se také někdy stává, že k nebi stoupají modlitby děkovné, jdoucí skutečně ze srdce. Ale to je vždy jen tu a tam a jest to veliká výjimka. Stává se tak obyčejně jen tehdy, když člověk dostane zcela *neočekávaně* zvláštní dar, nebo když je *náhle* vysvobozen z velikého nebezpečí. Povznese-li se člověk vůbec někdy k děkovné modlitbě, patří k tomu u něho něco neočekávaného a náhlého. Ty nejohromnější věci mohou mu padati nezaslouženě do klína a přece mu při tom nikdy nenapadne, nebo jen velmi zřídka, aby pomyslel na díky, pokud jde vše klidným, normálním způsobem. Když on sám a všichni, které miluje, jsou obdařeni nápadně stálým zdravím a nemá-li žádných pozemských starostí, stěží se asi povznese k vážné modlitbě díků. Aby člověk roznítil v sobě nějaký silnější cit, potřebuje k tomu vždy zcela *zvláštního* popudu. Vede-li se mu dobře, tu se dobrovolně k tomu nevzchopí nikdy. Snad to má někdy v ústech nebo také jde do kostela, aby při příležitosti mumlal děkovnou modlitbu, ale ani mu nenapadne, aby při tom byl s celou duší třeba jen na jedinou minutu. Jen když na něho dolehne skutečná tíseň, *pak* se rozpomene velmi rychle, že je tu někdo, kdo je schopen mu *pomoci.* Úzkost žene ho k tomu, aby konečně také jednou koktal modlitbu! A to je pak vždy jen prosba, ale žádné uctívání.

Takový je člověk, který se ještě považuje za *dobrého,* který se nazývá věřícím! A to jsou nemnozí na zemi! Chvályhodné výjimky!

Představte si sami jednou před očima tento žalostný obraz! Jak se objeví při správném pozorování vám, lidem! Jak mnohem ubožejší stojí však člověk před svým Bohem! Ale bohužel je tomu ve skutečnosti tak! Můžete to obraceti a točiti jak chcete, zůstává při těchto skutečnostech, jakmile si jednou dáte práci a jdete věci beze všeho

okrašlování až na dno. Musí vám přece býti při tom trochu úzko. K velebení nepatří ani prosby, ani dík!

Velebení je *uctívání!* Ale toho nenajdete vskutku nikde na celém světě! Pohleďte jednou na svátky nebo slavnosti, které mají sloužiti k Boží cti a kde se výjimečně upouští od proseb a žebroty. Jsou tu oratoria, duchovní hudební skladby! Vyhledejte si zpěváky, kteří zpívají, aby velebili Boha! Podívejte se na ně, když se k tomu připravují v sále nebo v kostele. Všichni chtějí něco dokázat, aby se líbili *lidem*. Bůh je jim při tom dosti lhostejným. Právě On, kterému to má platit! Pohleďte na dirigenta! Touží po potlesku, chce lidem ukázat, co umí.

Jděte pak dále. Hleďte na pyšné stavby, kostely, chrámy, které mají tu státi ke cti Boží. Umělec, architekt, stavitel usilují jen o uznání světa. Každé město se chlubí těmito budovami … ke cti pro sebe. Musí dokonce sloužiti k tomu, aby lákaly cizince. Ale ne snad k velebení Boha, ale proto, aby místu plynuly peníze takto zvýšeným cizineckým ruchem! Kamkoliv se podíváte, všude jen touha po světském zevnějšku! A všechno za předstíraného vzývání Boha!

Tu a tam najde se ovšem ještě i člověk, kterému jihne duše v lese nebo na horách a který při tom dokonce i letmo vzpomene velikosti Stvořitele veškeré té krásy kolem sebe. Ale Bůh stojí při tom daleko v pozadí. Člověku se otvírá duše, ale ne k jásavému vzletu do výše, nýbrž rozbíhá se doslova na všechny strany v blahu požitku. Něco takového nesmí se zaměňovati se vzletem. Nelze to považovati za nic jiného než za blaho labužníka u bohaté tabule. Takovéto jihnutí duše má se mylně za velebení. Zůstává však bezobsažným a je to blouznění, pocit *vlastního* blaha, který se mylně považuje za dík Stvořiteli. Je to zcela pozemské dění. Mnozí nadšenci pro přírodu považují právě toto opojení za pravé velebení Boha a jsou přesvědčeni, že jsou tím povzneseni nad jiné, kteří nemají možnosti užívati těchto krás zemských útvarů. Je to hrubé farizejství, které má východisko jen ve vlastním blahu. Je to pozlátko, kterému chybí veškerá hodnota. Až tito lidé budou jednou muset hledati poklady své duše, aby je zhodnotili ke svému vzestupu, najdou schránku v sobě úplně prázd-

nou, neboť domnělý poklad bylo jen opojení krásou a nic jiného. Chyběla mu pravá úcta před Stvořitelem. —

Pravé velebení Boha nejeví se v blouznění. Neprojevuje se ani v mumlavých modlitbách, ani v žebrání, klečení, lomení rukama, ani v blaženém nazírání, nýbrž v radostném *činu!* V jásavém přitakání pozemskému bytí! Ve vychutnání každého okamžiku! Vychutnání znamená využití, využití opět … prožití! Avšak ne ve hře a tanci, ani v promarnění času, jež poškozuje tělo i duši a jehož hledá a potřebuje rozum jako vyrovnání a vybičování svého působení, nýbrž v pohledu vzhůru ke Světlu a chtění toho, co všechnu jsoucnost ve stvoření jen podporuje, povznáší a zušlechťuje!

K tomu však jako základní podmínka patří přesná znalost Božích zákonů ve stvoření. Tyto zákony ukazují člověku, jak má žíti, chce-li býti zdráv na těle i na duši. Ukazují mu přesně cestu, která vede vzhůru do duchovní říše, ale dávají mu také poznati hrůzy, kterých se dočká, postaví-li se proti těmto zákonům!

Protože zákony ve stvoření působí samočinně, živě, železně a neodvratně se silou, proti které je lidský duch úplně bezmocným, je vlastně samozřejmo, že nejnaléhavější potřebou člověka musí býti to, aby tyto zákony neúnavně poznával, když v každém případě je jim skutečně bez obrany vydán všanc!

A přece je lidstvo tak omezené, že se bezstarostně snaží přesunouti se přes tuto tak jasnou, prostou nutnost, ač přece není nic bližšího! Jak známo, lidstvu nikdy nenapadnou ty *nejprostší* myšlenky. Každé zvíře je v tomto směru ku podivu moudřejší než člověk. Zvíře se vpraví do stvoření a toto mu napomáhá, pokud je člověk od toho nezdržuje. Člověk však chce ovládati něco, co působí samostatně a jemuž je stále podroben a podroben zůstane. Ve své domýšlivosti soudí, že již *ovládá* mocnosti, když se naučil pro své účely používati malých výběžků vyzařování, nebo když zužitkovává v malém měřítku vzduchu, vody a ohně. Při tom nemyslí na to, že při tomto poměrně velmi nepatrném upotřebení musí se nejdříve naučit pozorovat, aby stávajících již přirozeností nebo sil využil v jejich *zvláštních* vlastnostech. Má-li míti úspěch, musí se snažit, aby se přizpůsobil.

On zcela sám! To není zkrocení a opanování, nýbrž podrobení se, vřadění do stávajících zákonů.

Člověk měl by při tom konečně nahlédnout, že užitek může mu přinésti jen učení se podrobování! V tomto směru měl by vděčně pokračovati dále. Ale ne! On se vychloubá a počíná si ještě osobivěji a náročněji, než dříve. Právě tam, kde se jednou ve službě sklání před Božskou vůlí ve stvoření a má z toho hned viditelný užitek, snaží se dětinsky ukazovati to tak, jako by on byl vítězem! Vítězem nad přírodou! Toto nesmyslné stanovisko dostupuje vrcholu vší hlouposti v tom, že člověk jde následkem toho slepě kolem skutečné velikosti, neboť při správném stanovisku byl by skutečné vítězem … sám nad sebou a nad svou ješitností, protože by se v důsledném osvícení při všech významných vymoženostech nejdříve naučil pokloniti se stávajícímu. Jen v tom dojde úspěchu. Každý vynálezce a také vše skutečně veliké přizpůsobili své myšlení a chtění stávajícím přírodním zákonům. Co se chce stavěti nebo dokonce pracovati proti těmto zákonům, bude udušeno, rozdrceno a rozbito. Není možno, aby to někdy správně dospělo k životu.

Jaké jsou zkušenosti v malém, tak je tomu s celým bytím člověka a s ním samotným!

On, kterému jest proputovati nejen krátkým pozemským časem, nýbrž celým stvořením, potřebuje k tomu nezbytně znalosti zákonů, kterým podléhá, *veškeré* stvoření, nejen nejbližší okolí, viditelné každému pozemskému člověku! Nezná-li těchto zákonů, bude zastaven a zadržen, zraněn, vržen zpět, nebo i rozdrcen, protože ve své neznalosti nedovedl jíti s proudem zákonů k cíli, nýbrž zaujal k nim tak falešné stanovisko, že ho musely stlačiti dolů, místo aby ho nesly nahoru.

Lidský duch nejeví se velikým a obdivuhodným, ale jen směšným, snaží-li se tvrdošíjně a zaslepeně odmítati skutečnosti, které *musí* všude denně poznávati v jejich účincích, jakmile jich má použíti nejen ve své činnosti a veškeré technice, ale jako základu pro sebe a svou duši. Má ve svém pozemském bytí a působení *vždy* příležitost, aby viděl nezbytnou pohotovost a rovnost všech základních půso-

bení, pokud nespí a nezavírá, před nimi lehkomyslně nebo i zlovolně svůj zrak.

V tomto směru není v celém stvoření žádné výjimky ani pro jedinou lidskou duši! *Musí* se podříditi zákonům ve stvoření, má-li jejich působení jí napomáhati! A tuto prostou samozřejmost dosud člověk nejlehkovážnějším způsobem úplně přehlížel. Zdála se mu tak jednoduchou, že právě proto byla tím nejtěžším pro jeho poznání. Časem stalo se mu vůbec nemožným, aby to pochopil. Tak stojí dnes jen před zkázou, před duševním zhroucením, které musí rozdrtiti vše, co vystavěl!

Může ho zachrániti již jen jedno: Úplná znalost zákonů ve stvoření. Jen tato znalost může ho dovésti znovu kupředu a vzhůru a s ním i všechno to, co se snaží vybudovati v budoucnu.

Neříkejte, že jako lidští duchové nemůžete tak snadno poznati zákony ve stvoření, že Pravdu lze těžko rozeznati od klamných závěrů. To není pravda! Kdo takto mluví, snaží se tím jen zakrýti svou lenost, nechce učiniti znatelnou lhostejnost své duše, nebo se chce omluviti sám před sebou k vlastnímu uklidnění.

Ale není mu to nic platno. Každý lhostejný, každý líný bude zavržen! Na záchranu může míti vyhlídku pouze ještě ten, kdo sebere veškerou svou sílu, aby ji použil k získání nejnutnějšího pro svou duši. Všechna polovičatost je tolik, jako nic. Také každé váhání a odklad znamená již úplné zanedbání. Lidstvu není již tentokrát dopřáno času, protože čekalo až ke chvíli, která tvoří poslední hranici.

Tentokrát nebude mu to tak usnadněno a nebude to také tak lehké, protože dosavadním bezstarostným loudáním v těchto věcech připravilo se o každou schopnost, aby vůbec uvěřilo v hlubokou vážnost nutného *posledního* rozhodnutí! *A tento bod* je právě největší slabostí a bude neomylným pádem mnohých!

Po tisíciletí bylo vykonáno mnoho, aby se vám vysvětlila Boží vůle nebo zákonitost ve stvoření aspoň tak dalece, jak je vám toho třeba k možnosti vzestupu do prastvoření, z něhož jste vyšli, abyste se do něho opět navrátili! Ne však takzvanými pozemskými vědami, také ne církvemi, ale pouze prostřednictvím Božích sluhů, proroků starých dob, jakož i poselstvím samotného Syna Božího. Ačkoliv

bylo vám to podáno tak prostě, přece dosud o tomto poselství jen *mluvíte*. Nikdy jste se vážně nepřičinili, abyste je správně pochopili, tím méně podle něho žili! To bylo podle vašeho líného mínění žádáno od vás příliš mnoho, ačkoliv je to vaše jediná záchrana! Chcete býti zachráněni, aniž se při tom nějak namáháte! Přemýšlíte-li o tom, musíte dojít k tomuto smutnému poznání.

Z každého Božího poselství udělali jste náboženství! Ke svému pohodlí! *A to bylo nesprávné!* Náboženství postavili jste na zvláštní povýšený stupeň, stranou od všedního života! A v tom byla největší chyba, jakou jste mohli udělati. Tím postavili jste stranou od všedního života i Boží vůli, anebo což je totéž, postavili jste sebe stranou od Boží vůle, místo abyste se s ní spojili a umístili ji do středu života a shonu svého všedního dne! Abyste se s ní sjednotili! Každé poselství Boží máte přijímati zcela *přirozeně* a prakticky, máte je přivtěliti ke své práci, ke svému myšlení, k celému svému životu! Nesmíte z tohoto poselství dělati něco osamoceného, k čemu chodíte pak jen na návštěvu v hodinách klidu, jako se dělo dosud! Kde snažíte se na krátkou dobu oddati zkroušenosti nebo díkům a zotavení. Tím se vám to nestalo něčím samozřejmým, jako je vám hlad nebo spánek.

Rozumějte přece konečně dobře: V této Boží vůli máte *žíti,* abyste se vyznali na všech cestách, které vám přinášejí dobro! Poselství Boží jsou jen cenné pokyny, kterých je vám *třeba* a bez jejichž znalosti a následování jste ztraceni! Nesmíte je proto stavět do skleněné skříně, kde byste se na ně dívali jen v neděli jako na něco svatého v blaženém rozechvění, nebo se utíkali k tomu místu v nouzi a úzkosti, abyste tam nabrali sílu. Neblazí, poselství nemáte uctívat, nýbrž *využít!* Sáhněte po něm srdnatě nejen ve svátečním šatě, ale s tvrdou pěstí činorodého života, která nikdy nesnižuje a nezahanbuje, nýbrž každého *ctí!*

Klenot září v mozolovité ruce potřísněné hlínou a potem mnohem čistěji a vznešeněji než v pěstovaných prstech líného zahaleče, který svůj pozemský čas maří jen pozorováním.

Každé Boží poselství mělo vám býti rozděleno, to jest *mělo se státi částí vás!* Tento smysl jest vám správně pochopiti! Neměli jste na ně hledět jako na něco odděleného, co zůstává mimo vás a k čemu jste

si zvykli přistupovat s plachou zdrženlivostí. Přijměte slovo Boží *do sebe,* aby každý věděl, jak má jíti a žíti, aby došel do království Božího!

Proto se konečně probuďte! Učte se poznávati zákony ve stvoření. K tomu vám však nedopomůže žádná světská chytrost ani nepatrné vědění technického pozorování. Něco tak nepatrného nestačí na cestu, po které musí se ubírati vaše duše. Musíte *nutně* povznésti zrak vysoko *nad* zemi a poznati, kam vede vás cesta po této pozemské pouti, proč a za jakým účelem jste na této zemi. Právě *tak* jako je to s vámi *v tomto* životě, ať jste chudí nebo bohatí, zdraví nebo nemocní, v míru nebo boji, v radosti nebo žalu, naučíte se znáti příčiny i účel a bude vám v tom lehce a vesele. Budete vděční za vše, co jste dosud prožili. Naučíte se vysoko cenit každou jednotlivou vteřinu a především naučíte se ji využíti! Využíti k vzestupu do života plného radosti, ve veliké, čisté štěstí! Protože jste se sami tak příliš zapletli a zamotali, přišlo vám kdysi jako záchrana Boží poselství prostřednictvím Syna Božího, když výstrahy proroků nenalezly sluchu, Boží poselství ukazovalo vám jedinou cestu k vaší záchraně z bahna, které vás již hrozilo udusiti! Syn Boží snažil se vás k tomu dovésti podobenstvím! Lidé hledající a ti, kdo chtěli uvěřiti, přijali je svým uchem, ale dále to nedošlo. Nikdy se nesnažili podle toho žít.

Náboženství a všední život zůstávalo vám vždy dvojí. Stáli jste vždy jen vedle něho, namísto v něm! Naprosto jste nepochopili působení zákonů ve stvoření, jak bylo vám v podobenstvích vysvětlováno, protože jste je v nich nehledali!

V poselství Grálu přichází k vám ještě jednou stejný výklad zákonů, ve formě pro dnešní dobu srozumitelnější! Ve skutečnosti je to totéž, co kdysi již přinášel Kristus ve formě *tehdy* vhodné. Ukazoval jak mají lidé mysleti, mluviti a jednati, aby duchovně uzrávali a dospěli ve stvoření vzhůru. Více lidstvo nepotřebovalo. Proto také není v tehdejším poselství mezery. Poselství Grálu přináší přesně totéž, jenže v dnešní formě.

Kdo se konečně podle toho řídí v myšlení, řeči i skutcích, *ten tím provádí nejčistší uctívání Boha, neboť toto uctívání spočívá v činu!*

Kdo se ochotně podrobuje zákonům, činí vždy to pravé! *Tím* dokazuje svou úctu před moudrostí Boží, sklání se radostně před jeho vůlí, která jest v zákonech. Působení těchto zákonů mu tím napomáhá a chrání ho. Je prost všeho utrpení a je vysoko povznesen do říše světlého ducha, kde v jásavém prožití zjeví se každému nezkaleně všemoudrost Boží a kde uctívání Boha je život sám! Kde každý dech, každé cítění a každý čin jsou prodchnuty radostnou vděčností a stávají se tak trvalým požitkem. Ze štěstí zrozen, štěstí rozsévá a proto štěstí sklízí! Uctívání Boha v životě a prožívání jest jedině v zachovávání Božských zákonů. Jen tím se zaručuje štěstí. Tak má tomu býti v příští tisícileté říši, která se bude jmenovat „Království Boží na zemi“! Všichni stoupenci poselství Grálu mají se státi světly a ukazovateli cesty mezi lidstvem.

Kdo to nemůže nebo nechce, nepochopil opět poselství. Ten nechť raději odloží svůj kříž, aby neposkytoval falešný obraz, který by jen pletl vážně hledající. Služba Grálu má býti pravým, živým uctíváním Boha. Uctívání Boha je první Bohoslužba, která nezáleží v zevních věcech. Neprojevuje se jen navenek, ale žije též v nejskrytějších hodinách v každém člověku a projevuje se v jeho myšlení a konání jako samozřejmost,

Kdo se k tomu nechce přiznati dobrovolně, nedožije se blízké doby království Božího, bude zničen anebo ještě Božskou silou i pozemskou mocí přinucen k nezbytnému podrobení se! Ku prospěchu celého lidstva, kterému je dána milost, aby v této říši konečně našlo mír a štěstí!

30. Člověk a jeho svobodná vůle.

Aby se podal ucelený obraz o svobodné vůli člověka, musí býti připojeno mnohé z toho, co leží mimo, avšak uplatňuje více méně své vlivy na hlavní věc! Svobodná vůle! Jest to něco, před čím se v zamyšlení zastavují i význační lidé, protože podle zákonů spravedlnosti musí při zodpovědnosti býti zde nezbytně i možnost svobodného rozhodnutí.

Ze všech stran slyšíme volání: „Kde se má v člověku vzíti svobodná vůle, když ve skutečnosti existuje Prozřetelnost, vedení, určení, vlivy hvězd a karma? Člověk jest postrkován, hoblován, formován, ať chce nebo nechce!“

Opravdu hledající vrhají se s horlivostí na vše, co pojednává o svobodné vůli ve zcela správném poznání, že právě v této věci je nutně třeba vysvětlení. Dokud toho není, nemůže člověk také zaujmouti správné stanovisko, aby se ve velkém stvoření zdůraznil jako činitel, kterým vskutku jest. Nemá-li však správné stanovisko ke stvoření, zůstává v něm nutně cizincem, bude bloudit, nechá se strkat, hoblovat a formovat, protože mu chybí vědomí cíle. Z jednoho vyplývá pak druhé a přirozeným důsledkem stal se člověk konečně tím, čím je dnes a čím ve skutečnosti býti nemá!

Velikým nedostatkem člověka jest, že neví, v čem vlastně záleží jeho svobodná vůle a jak se projevuje. Tato okolnost také nasvědčuje, že úplně ztratil cestu ke své svobodné vůli a neumí ji již nalézti.

Vstup na cestu pochopení není již znatelný pro navátý písek. Stopy jsou zaváty. Člověk běhá nerozhodně v kruhu, při tom se znavuje, pokud svěží vítr opět neuvolní cestu. Je přirozeno a samozřejmo, že pak veškerý navátý písek zvíří se v šílené smršti a dříve, než opět ulehne, oslepí mnohé oči, které žádostivě hledají dále vchod na cestu. Proto musí si každý počínati co nejopatrněji, aby si udržel volný rozhled, pokud i poslední prášek písku nebude odvanut. Jinak může se mu státi, že sice uvidí cestu, ale s lehce zkaleným zrakem učiní chybný krok stranou, klopýtne a padá, až zapadne, maje již cestu před sebou.

Nepochopení, jaké lidé tvrdošíjně vždy znovu přinášejí vstříc skutečné existenci svobodné vůle, má kořeny hlavně v neporozumění tomu, co vlastně svobodná vůle jest.

Vysvětlení tkví sice již v označení samotném, ale jako všude, také zde nevidí se to skutečně jednoduché pro samou jednoduchost a hledá se na nepravém místě. Tím nepřichází se také k představě, co to je svobodná vůle.

Vůlí rozumí dnes většina lidí ono násilné stanovisko pozemského mozku, kdy rozum, poutaný prostorem a časem, udává a stanoví nějaký určitý směr pro myšlení a cítění.

To však není vůle svobodná, nýbrž vůle vázaná pozemským *rozumem!*

Tato záměna, kterou mnozí lidé užívají, přináší velký omyl a staví zeď, která znemožňuje poznání a pochopení. Člověk se pak diví, když při tom nachází mezery, naráží na odpory a nedovede do toho vnésti žádné logiky.

Svobodná vůle, která jediná vrývá se do vlastního života tak hluboko, že přesahuje daleko až do světa záhrobního, která vtiskuje svou pečeť duši a je schopna ji utvářeti, je zcela jiného druhu. Je mnohem větší a není proto tolik pozemská. Není také z toho důvodu v žádném spojení s pozemsky hrubohmotným tělem a tedy také ne s mozkem. Tkví jedině v samotném duchu, v duši člověka.

Kdyby člověk vždy znovu a znovu nepřiznával neomezenou nadvládu rozumu, mohla by svobodná vůle jeho duchovního, vlastního „já“, která hledí dále, určovati jemným vycítěním směr rozumovému mozku. Pak musela by vázaná vůle, které je nutně třeba ku provádění všech pozemských účelů, vázaných na prostor a čas, velmi často nastoupiti jinou cestu, než je tomu dnes. Je snadno vysvětlitelno, že by tím i osud člověka nabyl jiného směru, protože následkem jinak nastoupené cesty splétá i karma jiné nitky a přináší jiné zvratné působení.

Toto vysvětlení nemůže samozřejmě ještě docíliti správného pochopení svobodné vůle. Má-li býti o této vůli nakreslen ucelený obraz, je nutno věděti, jak se svobodná vůle dosud projevovala. Nutno také věděti, jakým způsobem se dělo často tak mnohostranné splétá-

ní stávající karmy, které ve svém působení je schopno zakrýti svobodnou vůli tak, že často lze stěží ještě poznati její existenci. Často již vůbec ji poznati nelze.

Takové vysvětlení možno však podati pouze tehdy, vrátíme-li se ke vzniku duchovního člověka. Jest nám vyjíti od chvíle, kdy se duchovní zárodek člověka po prvé noří do jemnohmotného obalu na nejzazším okraji hmotnosti.

Pak vidíme, že člověk zdaleka není tím, jak se domýšlí. Nemá bezpodmínečného práva na blaženost a věčný, trvalý osobní život.*) Výrok: „Jsme všichni dítkami Božími“ v tom smyslu, jak ho lidé chápou nebo si myslí, je nesprávný! Každý člověk *není* dítětem Božím, nýbrž stává se jím jen tehdy, když se k němu vyvinul.

Člověk jest jako duchovní zárodek ponořen do stvoření. Tento zárodek nese v sobě vše, aby se mohl vyvinouti k osobně vědomému dítěti Božímu. Při tom se však předpokládá, aby dotyčné schopnosti pěstoval a rozvinul a nedal jim zakrněti.

Veliký a mocný je tento pochod a přece jest zcela přirozený na každém stupni dění. Všechno děje se logickým postupem, neboť logika je ve všem Božském působení. Toto působení je dokonalé a všechno dokonalé nemůže postrádati logiky. Každý z těchto zárodků ducha chová v sobě stejné schopnosti, protože všechny mají původ v jednom duchu. Každá z těchto jednotlivých schopností skrývá v sobě zaslíbení, jehož splnění nezbytně následuje ihned, jakmile se uplatní schopnost k vývoji. Ale také jen tehdy! To je vyhlídka *každého* zárodku při setbě. A přece …!

Vyšel rozsévač, aby rozséval: Tam, kde Božské, věčné, vznáší se nad stvořením a kde nejjemnohmotnější ve stvoření dotýká se bytostného, tam je pole k výsevu lidských duchovních zárodků. Jiskérky vyletují z bytostného přes jeho hranice a zapadají do panenské půdy jemnohmotné části stvoření jako při elektrických výbojích bouře. Jako když tvůrčí ruka Ducha Svatého rozsévá semena do hmoty.

Zatím co osení roste a zraje zvolna, ke žním, zmaří se četná zrna. Nevzejdou, protože shnila, nebo uschla, to jest nevyvinula své vyšší

---

*) Přednáška č. 20: „Poslední soud.“

schopnosti a musela se ztratiti ve hmotě. Ta, která vzešla a zdvihají se nad pole, budou při sklizni přísně tříděna a hluché klasy budou odděleny od plných. Po žních bude pak znovu pečlivě odloučena pleva od pšenice.

Takový je obraz vývoje ve velkých rysech. Abychom poznali svobodnou vůli, musíme podrobněji sledovati vlastní vývoj člověka:

Jako nejvyšší a nejčistší je ve svém lesku věčně Božské, východisko všeho, začátek a konec, obklopené světlým bytostným.

Když přeskočí duchovní jiskry z bytostného do půdy jemnohmotných výběžků hmotného stvoření, utvoří se kolem této jiskry ihned plynný obal stejného druhu hmoty této nejjemnější oblasti hmotného. Tím vstoupil duchovní zárodek člověka do stvoření, které jako všechno hmotné je podrobeno změně a zániku. Dosud je prost karmy a očekává věci, které mají přijít.

Až do těchto nejzazších výběžků zasahují výchvěvy silného prožívání, které se nepřetržitě odehrává uprostřed stvoření ve veškerém bytí i zanikání.

I když jsou to jen nejjemnější náznaky, které jako dech procházejí touto plynovitou jemnohmotností, přece stačí, aby upozornily a probudily v duchovním zárodku citlivé chtění. Chce se mu „mlsati" z toho nebo onoho záchvěvu a chce jíti za ním. Chceme-li to vyjádřiti jinak, chce se jím nechati vléci, což je tolik, jako dáti se přivábiti. V tom je první rozhodnutí mnohostranně nadaného duchovního zárodku, který je nyní přitahován podle své volby sem i tam. Při tom utvářejí se také již první nejjemnější nitky ke tkanivu, které má býti pro něho později kobercem života.

Nyní však může rychle se vyvíjející zárodek použíti každého okamžiku, aby se oddal jinorodým záchvěvům, které jeho cestu trvale a mnohonásobně křižují. Jakmile to začne, tedy přeje si to, změní tím svůj směr a sleduje nově zvolený druh, nebo jinými slovy, nechá se jím vléci.

Svým přáním může měniti v proudech směr jako kormidlem, jakmile se mu některý již nelíbí. Tak může tu i tam „ochutnávati".

Při tomto ochutnávání dozrává stále více, znenáhla získává schopnost rozlišování a na konec i schopnost úsudku. Konečně vždy

vědoměji a jistěji sleduje určitější směry. Volba záchvěvů, které je ochoten následovati, nezůstává při tom bez hlubšího účinku na něho samotného. Přirozený důsledek toho, že svým svobodným chtěním takřka plave v těchto záchvěvech, jest, že tyto záchvěvy podle svého druhu ovlivňují ve zvratném účinku duchovní zárodek.

Duchovní zárodek sám má však v sobě *jen ušlechtilé a čisté* schopnosti! To je ta hřivna, se kterou má ve stvoření „lichvařiti". Oddává-li se ušlechtilým záchvěvům, tu zvratným působením oživí schopnosti, v zárodku spočívající, vzpruží je, posílí a vypěstuje tak, že časem nesou bohaté úroky a šíří ve stvoření velké požehnání. Takový rostoucí duchovní člověk stává se tím dobrým hospodářem.

Rozhodne-li se převážně však pro záchvěvy neušlechtilé, mohou ho tyto záchvěvy časem ovlivniti tak silně, že jejich druh na něm ulpí a zahalí vlastní čisté schopnosti duchovního zárodku, že je zaplaví a nepřipustí jich k vlastnímu probuzení a rozvití. Tyto schopnosti platí pak nutně jako „zakopané" a dotyčný člověk stává se tím špatným hospodářem s hřivnou, jemu svěřenou.

Duchovní zárodek nemůže býti tedy nečistým sám ze sebe, protože pochází z čistého a chová v sobě jen čistotu. Po svém ponoření se do hmotnosti může však svůj obal, rovněž hmotný, pošpiniti „ochutnáváním" nečistých záchvěvů podle vlastního chtění, tedy pokušením, ba může si tím zevně *přivlastniti* toto nečisté do duše tak, že mu nechá silně přerůsti ušlechtilé. Tím nabývá tedy nečistých vlastností na rozdíl od zděděných schopností ducha, které si s sebou přinesl.

Duše jest jen nejjemnohmotnější plynovitý obal ducha a existuje *jen* ve hmotném stvoření. Po možném návratu do výše položeného čistě-duchovně-bytostného je duše setřena a trvá pouze duch, který by jinak nemohl přes hranice hmotného stvoření vejíti do duchovna. Jeho opětovný vstup či návrat děje se pak ovšem v živé, vědomé formě, která na počátku při vycházející jiskře ještě nebyla.

Každá vina a veškerá karma jest *jen hmotná!* Je možná jen uvnitř hmotného stvoření a nikde jinde! Nemůže také přejíti na ducha, nýbrž může se na něho jen zavěsiti. Proto je možno *smýti* veškerou vinu.

Toto poznání nic nepřevrací, ale jen potvrzuje vše, co říkají náboženství a církev obrazně. Především vždy více poznáváme velikou Pravdu, kterou Kristus přinesl lidstvu.

Je také samozřejmo, že duchovní zárodek, který se ve hmotě obtížil nečistotou, nemůže se s tímto břemenem vrátiti do duchovna. Musí setrvati ve hmotě tak dlouho, dokud tuto tíhu nestřásl a od ní se uvolnil. Bude při tom nucen ovšem stále setrvávati v oblasti, do které ho nutí váha jeho zatížení, při čemž rozhoduje větší nebo menší množství nečistoty. Nepodaří-li se mu až do dne soudu zbaviti se břemene a odhoditi je, nemůže se vznésti vzhůru vzdor čistotě duchovního zárodku, který se ovšem nemohl rozvinouti podle svých schopností, protože zarostl býlím nečistoty. Tato nečistota zdržuje ho svou tíhou a strhuje ho do rozkladu všeho hmotného.**)

Čím vědomějším stává se duchovní zárodek ve svém vývoji, tím více nabývá jeho zevnější obal podoby vnitřního, svérázného druhu. Usiluje buď k ušlechtilému nebo neušlechtilému a nabývá tedy podoby krásné, nebo nepěkné.

Každý zákrut a záhyb, kterými jde, tvoří uzel na nitkách, jež táhne za sebou. Tyto nitky na mnohých bludných cestách sem a tam, spletené v četná oka, mohou se státi sítí, do které se zaplete. Následkem toho duch v ní zajde, protože ho svírá, nebo se musí vytrhnouti násilím. Záchvěvy, kterým se oddal na svých cestách, mlsaje nebo užívaje, zůstávají s ním spojeny a táhnou se za ním jako nitky. Po těchto nitkách vysílají však za ním trvale své druhy záchvěvů. Zachová-li tedy po dlouhou dobu stejný směr, mohou jak vzdálenější, tak i bližší nitky působiti v neztenčené síle.

Změní-li však svůj směr, nabudou vzdálenější záchvěvy zkřížením nitek znenáhla slabšího vlivu, protože musí dříve procházet uzlem, který na ně působí jako překážka. Zauzlení znamená již spojení a splynutí s novým jinorodým směrem. Další nový směr, nepatří-li ku podobnému druhu jako první, působí na dosavadní dále rozkladně a rušivě. Tak to jde dál a dále. Vzrůstem duchovního zárodku nitky houstnou, stávají se silnějšími a tvoří karmu, jejíž pozdější úči-

**) Přednáška č. 20: „Poslední soud.“

nek může konečně nabýti takové moci, že přidruží k duchu ten či onen „sklon“, který je pak schopen omezovati jeho svobodné rozhodnutí a dáti jim již předem odhadnutelný směr. Tím se pak svobodná vůle zatemní a nemůže se již jako taková projevovati.

Na počátku je tu svobodná vůle vždy. Později je mnohá vůle zmíněným již způsobem silně ovlivněna a tak zatížena, že nemůže již býti vůlí svobodnou.

Zárodek ducha, který se takto vyvíjí stále více, musí se při tom neustále více přibližovati k zemi, protože od země vycházejí záchvěvy nejsilnější. On stále vědoměji kormidluje za nimi, nebo, lépe řečeno, nechá se jimi „přitahovati“, aby stále silněji mohl vychutnávati druhy záchvěvů, které si podle své náklonnosti zvolil. Chce přejíti od mlsání ke skutečnému „chutnání“ a „užívání“.

Záchvěvy od země jsou proto tak silné, že zde k nim přistupuje něco nového a velmi zesilujícího: Hrubohmotně tělesná pohlavní síla.***)

Tato má úkol a schopnost „prožhaviti“ celé duchovní cítění. Duchu dostává se teprve tím pravého spojení s hmotným stvořením a teprve pak může v něm býti činným s plnou silou.

Potom chápe vše, čeho je třeba, aby si ve hmotnosti zjednal plnou platnost. Aby v ní v každém směru pevně stál a mohl pronikavě působiti tak, aby ji zdolal, byl proti všemu obrněn a měl také proti všemu ochranu.

Proto ty nesmírné vlny síly, jež vycházejí z prožívání a zážitků lidí na zemi. Sahají ovšem vždy jen tak daleko, kam dosahuje jemnohmotné stvoření, ale v něm se zachvívají až k nejjemnějším výběžkům.

Člověk na zemi, který by byl duchovně povznesený a ušlechtilý a přicházel by proto ke svým bližním s vysokou duchovní láskou, zůstal by lidem cizí a nemohl by se jim niterně přiblížiti, pokud by jeho pohlavní síla byla vyloučena. Scházel by tu most k pochopení a duševnímu procítění a vznikla by tedy propast. Avšak v okamžiku, kdy tato duchovní láska vchází v čisté spojení s pohlavní silou a jest jejím

***) Přednáška č. 62: „Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu.“

vlivem prožhavena, nabývá vyzařováním pro všechnu hmotnost zcela jiného života, stává se pozemsky skutečnější a může tím na pozemšťany a celou hmotnost působiti plně a srozumitelně. Teprve pak může býti jimi také přejímána a prociťována. Potom může toto vyzařování vnášeti do stvoření požehnání, které duch člověka má přinášeti.

Je něco mocného v tomto spojení. To jest také vlastním a *hlavním účelem,* mnohým tak záhadného a nezměrného přirozeného pudu. Má napomáhati duchu k rozvoji do plné síly působení ve hmotnosti. Bez něj zůstalo by duchovno hmotnosti příliš cizí a nemohlo by se proto správně projeviti. Účel plození přichází teprve *v druhé řadě.* Hlavní věcí jest rozmach, který nastane v člověku tímto spojením. Tím nabývá lidský duch i své plné síly, své vřelosti a životnosti. Možno říci, že tímto postupem je hotov a připraven. *Ale právě proto začíná zde také teprve jeho plná zodpovědnost!*

Moudrá spravedlnost Boží dává však člověku na tomto důležitém bodu obratu zároveň nejen možnost, ale i přirozený popud k tomu, aby se lehce zhostil veškeré karmy, kterou dosud zatížil svou svobodnou vůlí. Tak může člověk znovu vůli úplně osvoboditi, aby pak vědomě mocně stál ve stvoření a stal se dítětem Božím. Aby působil ve smyslu Božím a stoupal v čistých vznešených citech k výšinám, kam potom později, až odloží své hrubohmotné tělo, bude i vában.

Nečiní-li to člověk, je to jeho vina. Vstupem pohlavní síly probudí se v něm v první řadě mocná vzpruha a touha vzhůru k ideálu, ke krásnému a čistému. U nezkaženého mládí obojího pohlaví lze to pozorovati velmi zřetelně. Odtud pramení ono blouznění mladistvých let, která nesmíme zaměňovati s lety dětskými. Dorostlí mají však pro to často bohužel jen úsměv. Proto přichází v těchto letech i ony nevysvětlitelné city, lehce zádumčivé s nádechem vážnosti. Hodiny, ve kterých se zdá, jako by jinoch nebo dívka měli nésti veškerý bol světa, kdy se jich zmocňují předtuchy hluboké vážnosti, nejsou neodůvodněny. I ta častá domněnka pocitu nepochopení, kdy si myslí, že jim nikdo nerozumí, má v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Je to dočasné poznání falešné tvářnosti okolního světa, který nechce, ba ani nemůže chápati tento posvěcený rozběh k čistému

vzletu do výše. Tento svět je spokojen teprve tehdy, když silně se ozývající city v uzrávajících duších nezkaženého mládí jsou strženy do „reálnosti“ a střízlivosti, které svět lépe chápe. Svět soudí, že se to pro lidstvo lépe hodí a ve svém jednostranném rozumovém smyslu má to za jedině normální.

Přesto jsou však nesčetní zkostnatělí materialisté, kteří ve stejném období svého bytí měli právě takové city jako vážnou připomínku. Někdy mluví dokonce i rádi o zlaté době první lásky s lehkým nádechem jisté citlivosti, ba i lítosti, která bezděky vyjadřuje bolest nad čímsi ztraceným, čeho nelze blíže označiti. A mají v tom všichni pravdu! Byli připraveni o nejdrahocennější, nebo to sami lehkomyslně zahodili. V šedi práce všedních dnů nebo za výsměchu tak zvaných „přátel a přítelkyň“, či špatnými knihami a příklady zakopali plaše klenot, jehož lesk tu a tam přesto proniká v jejich pozdějším životě. Neukojené srdce bije při tom na chvíli prudčeji v nevysvětlitelném záchvatu záhadného smutku a touhy.

I když tyto pocity vždy zase rychle hned potlačí a drsně se jim sami vysmějí, svědčí přece o existenci tohoto pokladu. Na štěstí je málo těch lidí, kteří mohou tvrdit, že takových citů nikdy neměli. Takové možno pak jen litovat, protože vlastně nikdy nežili.

Ale i takoví zkažení nebo řekněme politování hodní lidé pociťují touhu, když se jim naskytne příležitost, že se setkají s člověkem, který správným stanoviskem správně využívá síly této vzpruhy a stal se tím čistým a již na zemi stojí niterně vysoko. Takováto touha u podobných lidí vede většinou zprvu k nechtěnému doznání vlastní nízkosti a zameškání, což pak přechází v nenávist, stupňovanou někdy až k slepému vzteku. Také se nezřídka stává, že duševně nápadně již vysoko stojící člověk přivodí si nenávist celých davů, aniž k tomu sám skutečně dal zevně viditelnou příčinu. Tyto davy neumí pak nic jiného, než volati: „Ukřižujte, ukřižujte ho!“ Z toho důvodu ta veliká řada mučedníků, zaznamenaná v historii lidstva.

Příčinou tohoto jednání je divoká bolest nad tím, že vidí u jiných něco drahocenného, co oni sami ztratili. Je to bolest, kterou poznávají jen jako nenávist. U lidí s větší vnitřní vřelostí, kteří byli špatnými příklady zdrženi nebo strženi do bláta, mění se tato touha při

setkání s niterně vysoko stojícím člověkem často v bezmeznou lásku a úctu. Kam přijde takový člověk, jsou lidé vždy jen pro něho nebo proti němu. Lhostejnost tu neobstojí.

Tajemně vyzařující půvab nezkažené dívky neb jinocha není nic jiného, než čisté vzklíčení probouzející se pohlavní síly v zasnoubení se silou ducha v touze po vyšším a nejušlechtilejším. Silnými výchvěvy spolucítí to i jejich okolí! Pečlivě přihlížel Stvořitel k tomu, aby to nastalo u člověka ve věku, kdy si může býti plně vědom svého chtění a konání. Pak je tu doba, kdy dovede a měl by hravě setřásti všechno, co je za ním. Může to snadno učiniti v tomto spojení s plnou silou, která je nyní v něm. Uchová-li si člověk vůli k dobru, jak ho to v této době neustále pudí, odpadne to samo sebou. Mohl by pak pomocí správně ukazujících citů bez námahy dospěti vzhůru na ten stupeň, na který patří jako člověk! Všimněte si zasněnosti nezkaženého mládí. Není to nic jiného než vycit'ování nátlaku touhy po odtržení se ode vší špíny a vřelá touha po ideálu. Pobádající neklid je však znamením, aby se nepromeškal čas, nýbrž aby se energicky setřásla karma a bylo započato se vzestupem ducha.

Proto ten dalekosáhlý význam a velký bod obratu, jakým je země pro člověka!

Je něco nádherného státi v této uzavřené síle a působiti v ní a s ní! Dokud je dobrý směr, který člověk zvolil. Není však také nic ubožejšího, než vyplýtvati tyto síly jednostranně ve slepém opojení smyslů, ochromiti tím svého ducha a ztratit velikou část popudu a podnětu, kterých je mu tak naléhavě třeba ke vzestupu.

A přece ve většině případů zmešká člověk tuto přechodnou dobu, tak drahocennou. Nechá se „vědoucím“ okolím svésti na falešné cesty, které ho zdržují a bohužel až příliš často vedou do hlubin. Pak není schopen odvrhnouti pochmurné výchvěvy, které na něm lpí a jimž se naopak dostává nového přílivu sil. Tím zapřádá stále více svou svobodnou vůli, až ji pak nedovede již ani poznati.

Tak je tomu při *prvním* vtělení na zemi. Při dalších vtěleních, která se stanou nutnými, přináší si člověk s sebou mnohem silnější karmu. Po každé znovu jest tu však dána možnost svržení této karmy. Žádná karma nemůže býti silnější než duch člověka, který dospěl k plné

síle tím, že se mu pohlavní silou dostává nerušeného spojení se hmotností, ke které patří také karma.

Zmeškal-li však člověk tyto doby vymanění se ze své karmy a zmeškal-li s tím spojené znovunabytí svobodné vůle, zapletl-li se ještě dále a klesl-li dokonce hodně hluboko, nabízí se mu přesto i nadále mocný spojenec k potření karmy a ke vzestupu. Je to největší vítěz, který jest a který jest schopen přemoci vše. Moudrost Stvořitelova zařídila to ve hmotnosti tak, že uvedené doby nejsou jedinými, ve kterých člověk může najíti možnost rychlé pomoci, kdy dovede najíti sebe sama a svou vlastní cenu, kdy dokonce dostane se mu za tím účelem neobyčejně silného popudu, aby byl na to upozorněn.

Tato kouzelná moc, která je každému člověku po celé jeho pozemské bytí stále pohotově ku pomoci a službám a která vzniká opět z téhož spojení pohlavní síly se silou ducha a může přivoditi vyproštění z karmy, je *láska!* Není to však žádostivá láska hrubohmotného, ale vznešená, čistá láska, která nechce a nezná nic jiného, než blaho milovaného člověka a při tom nikdy nemyslí na sebe. Tato láska patří také do hmotného stvoření a nevyžaduje žádného odříkání a žádného kajícnictví. Přeje milovanému člověku vždy jen to nejlepší, chvěje se o něho a trpí s ním, ale sdílí s ním také radost.

Základem takové lásky jsou podobné ideální, roztoužené city nezkaženého mládí při vstupu pohlavní síly. Zodpovědného, tedy zralého člověka vybičuje však k plné síle veškeré jeho možnosti až k hrdinství, takže i tvůrčí a bojovná síla jest co nejmocněji vypjata. Není při tom žádné hranice stáří! Jakmile dopřeje člověk místa čisté lásce, buď muže k ženě nebo naopak, k příteli nebo přítelkyni, k rodičům, k dítěti, tu přináší tato čistá láska jako první dar příležitost k odvržení veškeré karmy. Tato karma vyčerpává a rozuzluje se pak jen čistě „symbolicky“****) k rozkvětu svobodné a vědomé vůle, která může býti usměrněna *jenom* vzhůru. Jako přirozený následek začíná pak vysvobození z nedůstojných pout, která ho zdržují, a vzestup.

****) Přednáška č. 37: „Symbolika v lidském osudu.“

První cit, který se ozve při probouzející se čisté lásce, je dojem, že člověk se má za nehodna vůči milované osobě. Tento děj může se jinými slovy označiti jako nastalá skromnost a pokora. Jest to tedy získání dvou velkých ctností. K tomu přidružuje se touha chtíti nad druhým držeti ochrannou ruku, aby mu nebylo ze žádné strany ubli-ženo, nýbrž aby jeho cesta vedla slunnými, květnatými luhy. „Chci tě nositi na rukou" není žádné prázdné rčení. Označuje to zcela správ-ně vzrůstající cit. V tom spočívá však vzdání se vlastní osobnosti, velká vůle k službě, která samojediná mohla by stačiti k oproštění z veškeré karmy v krátké době, pokud trvá tato vůle a neustoupí snad čistě smyslným pudům. Na konec přistupuje k čisté lásce také vřelé přání moci vykonati pro milovaného něco skutečně velikého v ušlechtilém smyslu. Nezraniti a nezarmoutiti ho ani posunkem, ani myšlenkou, ani slovem, tím méně nepěkným činem. Probouzí se tu k životu nejněžnější ohleduplnost.

Jedná se pak o to, uchovati si pevně tyto čisté city tak, aby převy-šovaly všechno ostatní. Takový člověk nebude pak již nikdy chtíti nebo konati něco špatného. On prostě ani nemůže. Naopak, má v těchto citech největší ochranu, největší sílu, rádce a pomocníka, který to s ním nejlépe míní.

Proto zdůrazňoval Kristus vždy znovu všemoc lásky! Jen láska všechno přemáhá a všechno dovede. Ovšem vždy jen v předpokladu, že to není pozemsky žádostivá láska, která chová v sobě žárlivost a s ní příbuzné nepravosti.

Stvořitel ve své moudrosti dal tím do stvoření záchranný pás, který nejednou v pozemském životě narazí na každého člověka, aby se jej mohl zachytiti a vyšvihnouti se vzhůru.

Tato pomoc je zde pro všechny. Nečiní žádného rozdílu ani ve stáří, ani v pohlaví, u chudého ani bohatého, u vznešeného nebo nízkého. Proto je také láska největším darem Božím. Kdo to pocho-pil, je jist záchranou z každé tísně a z každé hlubiny! Láskou se osvobozuje a získává si opět nejrychleji a nejsnáze nezkalenou svo-bodnou vůli, která ho nese vzhůru.

Kdyby i ležel v hlubinách, které ho nutně přivádějí k zoufalství, láska jest schopna mocí bouře vytrhnouti ho ke Světlu, k Bohu, který

sám je Láska. Jakmile se v člověku z nějakého podnětu probudí čistá láska, má také již bezprostřední spojení s Bohem, zdrojem veškeré lásky a tím získává i nejsilnější pomoc. Ale „Kdyby člověk všechno získal, lásky pak by *neměl,* učiněn jest kovem zvučícím a zvoncem znějícím," tedy bez tepla, bez života … nic!

Zahoří-li však k některému ze svých bližních pravou láskou, která se jen snaží, aby milovanému člověku přinášela radost a jas, aby ho nestrhovala dolů nesmyslnou žádostí, nýbrž povznášela ho v ochraně, tedy mu *slouží,* aniž je si při tom vědom vlastní služby. Stává se tím spíše nesobeckým dárcem. A tato služba ho osvobozuje!

Mnozí si zde řeknou: Právě tak to já dělám, nebo aspoň již o to usiluji! S vynaložením všech prostředků hledím usnadniti své ženě nebo rodině pozemský život a dopřáti jim požitků. Namáhám se opatřiti jim vše, aby mohli vésti pohodlný a příjemný život a byli bez starostí. Tisíce lidí bude se bíti v prsa, budou se cítiti povzneseni a považovati se za dobré a šlechetné. Mýlí se! *To není* živá láska! Ta není tak jednostranně pozemská, nýbrž usiluje zároveň mnohem silněji o vyšší, ušlechtilejší, o ideál. Nesmí zajisté nikdo bez trestu zapomínati na pozemské potřeby, nesmí jich nedbati, avšak ony nemají se státi hlavním předmětem myšlení a jednání. Nad tím vznáší se veliké a silné, pro mnohého tak tajuplné přání: Aby mohl *býti před sebou* samým skutečně takovým, za jakého *platí u toho,* od něhož je milován. A toto přání je pravá cesta! Vede vždy jen vzhůru.

Pravá, čistá láska, nepotřebuje, aby ji teprve někdo blíže vysvětloval. Každý člověk cítí zcela přesně, jak je uzpůsobena. Snaží se pouze často oklamati sám sebe, vidí-li své chyby a jasně cítí, jak dalek vlastně je toho, aby opravdu čistě miloval. Ale tu musí se pak vzchopit, nesmí se váhavě zastaviti, až by konečně nastalo selhání. Není pro něho již žádné svobodné vůle bez pravé lásky!

Jak mnoho příležitostí je tedy dáno lidem, aby se vzchopili a povznesli, aniž jich však lidé používají. Jejich žaloby a hledání nejsou tedy u většiny pravé! Oni ani nechtějí, jakmile sami mají k tomu něčím přispěti, i kdyby to byla jen změna názorů a zvyků. Z veliké části je to lež a sebeklam! Bůh má přijíti k nim a povznésti je k sobě, aniž by jim bylo třeba vzdáti se milého pohodlí a sebezbožňování. Pak

snad by se přece uvolnili jíti, ale očekávali by za to od Boha ještě zvláštní dík.

Nechť jdou tito trubci svou cestou k zahynutí! Nejsou hodni, aby se někdo o ně namáhal. Půjdou vždy kolem příležitostí, jež se jim nabízejí, s žalobou a žadoněním. Kdyby se však takový člověk přece uchopil příležitosti, zbavil by ji jistě jejího nejušlechtilejšího šperku, čistoty a nesobeckosti, aby strhl tento nejdrahocennější statek do bláta náruživostí.

Ti, kdo hledají a vědí, měli by se konečně vzchopit, aby se vyhýbali takovýmto lidem! Nesmí se domnívat, že konají bohulibé dílo, když v ponaučování snaží se jim nabídnouti své vědění a nesou na trh slovo Boží a jeho svatou vůli tak lacino, že to skoro budí zdání, jako by Stvořitel musel choditi za svými věřícími po žebrotě, aby rozšířil kruh svých stoupenců. Je to pošpinění, když se to nabízí takovým lidem, kteří po tom sahají špinavýma rukama. Nesmí se zapomínati na slovo, které zapovídá „házeti perly sviním".

Nic jiného to v takových případech není. Je to zbytečné mrhání času, který se již v takové míře promarňovati nesmí, poněvadž by to na konec zvratným působením škodilo. Má býti pomoženo jen těm, kdo hledají.

Neklid, který se u mnohých lidí všude vynořuje, ono bádání a hledání, kde že zůstala svobodná vůle, jsou úplně oprávněny. Je to znamení, že je nejvyšší čas. Je to zesilováno neuvědomělou touhou, že možná jednou bude příliš pozdě. To udržuje teď hledání trvale živoucím. Je to však ponejvíce nadarmo. *Většina dnešních lidí nemůže již projeviti svobodnou vůli, protože se příliš hluboce zapletli!*

Zaprodali a zašantročili ji … pro nic a za nic!

Nemohou za to činiti teď zodpovědným Boha, jak vždy znovu se o to pokoušejí všemožnými výklady, aby si sami vymluvili myšlenku na vlastní zodpovědnost, která na ně čeká. Musí obviniti jen sebe! A kdyby tato sebeobžaloba byla plna nejtrpčí hořkosti a prosycena největší bolestí, nemohla by přece nikdy býti dosti prudkou, aby se stala aspoň částečným vyrovnáním za cenu ztraceného statku, který byl nesmyslně potlačen nebo promarněn.

Člověk může však přesto ještě najíti cestu ke znovuzískání svobodné vůle, jakmile se o to vážně snaží. Ovšem jen tehdy, přeje-li si to z nejhlubšího nitra a když toto přání v něm skutečně *žije* a nikdy neumdlévá. Člověk musí míti nejtoužebnější žádost po znovuzískání své svobodné vůle. I kdyby nasadil na to celý svůj pozemský život, mohl by při tom jen získati. Znovuzískání svobodné vůle je pro člověka velmi vážné a nutné! Místo znovuzískání můžeme také říci vyhrabání nebo omytí. O sobě je to přece totéž.

Pokud však člověk na to jen *myslí* a o tom hloubá, nedosáhne ničeho. Největší námaha a vytrvalost při tom nutně selžou, protože člověk myšlením a hloubáním nemůže se nikdy dostati za hranice prostoru a času, nemůže se tedy dostati až tam, kde je řešení. A poněvadž na myšlení a hloubání pohlíží se v naší době jako na hlavní cestu ke všemu bádání, není také vyhlídky, že by bylo možno očekávati pokrok jinde, než v čistě pozemských věcech. Leč tehdy, že by se lidé v tomto směru změnili od základu.

Využijte času pozemského života! Myslete na veliký bod obratu, který s sebou přináší vždy plnou zodpovědnost!

Dítě jest z toho důvodu duchovně dosud nezletilé, protože není u něho ještě vytvořeno spojení mezi duchovnem a hmotou – vstupem pohlavní síly. Teprve okamžikem nastoupení této síly nabývají jeho city takové mohutnosti, že mohou pronikavě prouditi hmotným stvořením a přetvořovati je. Tím přejímá dítě samočinně plnou a celou zodpovědnost. Před tím není ani zvratné působení tak silné, protože schopnost citu účinkuje mnohem slaběji. Při první inkarnaci nemůže proto ani karma býti tak mocná. Může padati na váhu nanejvýš při zrození a spolupůsobit na tom, do jakých poměrů se dítě narodí, aby tyto poměry napomáhaly pak duchu při jeho pozemském životě k vyčerpání karmy tím, že jsou poznány její vlastnosti. Hrály při tom velkou úlohu body přitažlivosti stejnorodých druhů. Ale všechno jen v *slabém* smyslu. Vlastní, silná a pronikavá karma začíná teprve tehdy, když se v člověku spojí pohlavní síla s jeho silou duchovní. Tím stává se nejen plnocenným ve hmotném, ale může hmotnost v každém ohledu daleko převýšiti, zaujme-li k ní správné stanovisko.

Až do této doby nemůže se také k člověku bezprostředně přiblížiti temno a zlo. Dítě je před tím ochráněno mezerou ke hmotnému. Je jako odděleno. Chybí most.

Proto porozumí mnozí posluchači a čtenáři nyní lépe, proč děti těší se mnohem větší ochraně před zlem, což jest i příslovečné. Nastoupení pohlavní síly utvoří most přes tuto mezeru. Cestou po tomto mostě může kráčeti člověk v plné své bojovné síle, avšak může pak k němu také touže cestou všechno jiné, není-li dosti dbalým. V žádném případě nemůže se tak státi dříve, dokud nemá k tomu potřebné síly k obraně. Není tu ani na okamžik nerovnost, která by pak připouštěla omluvu.

Tím roste zodpovědnost rodičů do obrovské míry! Běda těm, kdo vlastním dětem berou příležitost k oproštění se z karmy a ke vzestupu buď nemístným posměchem, špatnou výchovou, nebo dokonce zlým příkladem, k němuž patří i všechno šplhounství v nejrůznějších oborech. Pokušení pozemského života beztak již dosti vábí k tomu či onomu. Protože se dospívajícím lidem nevysvětlí vlastní jejich mocenské postavení, nepoužijí pak své síly buď vůbec, nebo jí použijí jen málo. Nepromarní-li ji nezodpověditelným způsobem nebo nepoužijí-li jí nesprávně a špatně.

Při neznalosti působí neodvratná karma vždy s větší silou. Vrhá své ovlivňující paprsky pomocí některého sklonu nebo náklonnosti tím neb oním směrem a tísní vlastní svobodnou vůli při rozhodování tak, že tato vůle stává se nesvobodnou. Z toho pak vzniklo, že *většina* lidstva nemůže dnes již projevovati svobodnou vůli. Lidstvo se svázalo, spoutalo a ujařmilo vlastní vinou. Jak dětinskými a nehodnými jeví se lidé, když se snaží odmítnouti myšlenku na bezpodmínečnou zodpovědnost a vyčítají raději Stvořiteli nespravedlnost! Jak směšně zní výmluva, že prý oni přece nemají žádné vlastní svobodné vůle, nýbrž jsou vedeni, strkáni, hoblováni a formováni, aniž by mohli něco proti tomu dělat.

Kdyby jen si chtěli na okamžik uvědomit, jakou žalostnou roli vlastně hrají při takovém počínání! Kdyby se především chtěli konečně skutečně kriticky pozorovat vzhledem na moc jim propůjčenou, aby poznali, jak nesmyslně promarňují tuto moc na maličkosti a

nicotné pomíjejícnosti. Jak místo toho povyšují tretky k opovržlivé důležitosti a jak se cítí velikými ve věcech, ve kterých se přece musí jeviti zcela nepatrnými v poměru k vlastnímu svému určení, člověka ve stvoření! Člověk dneška je jako muž, kterému je dána říše a který raději svůj čas promarní nejhloupějšími dětskými hračkami.

Je samozřejmo a nelze očekávati jinak, nežli že mocné síly, které jsou člověku dány, musí ho rozdrtit, když jich nedovede řídit.

Je nejvyšší čas ke konečnému probuzení! Člověk měl by plně využíti času a milosti, které jsou mu darovány každým pozemským životem. Dosud netuší, jak naléhavě je to již nutné. V okamžiku, kdy znovu osvobodí svou vůli, nyní tak nesvobodnou, bude mu sloužiti vše, co dnes tak často zdá se býti proti němu. I ta vyzařování hvězd, mnohými tak obávaná, jsou tu jen proto, aby mu sloužila a pomáhala. Nezáleží na tom, jakého jsou druhu.

Dovede to každý, i kdyby karma doléhala na něho sebe tíživěji! I tehdy, když se záření hvězd zdá býti převážně nepříznivé. To všechno vyvíjí se nepříznivě pouze při vůli nesvobodné.

Ale i v tomto případě jest to jen zdánlivé, protože ve skutečnosti je to pro něho přece spásou, když si sám neví již rady a nedovede si nijak pomoci. Je tím donucen k obraně, k probuzení a ke vzpružení.

Strach před zářením hvězd není nijak odůvodněný, protože průvodní jevy, které se jimi vyvolávají, jsou vždy pouze nitky karmy dotyčného člověka. Záření hvězd tvoří jen průplavy, do kterých je vedena všechna karma, v této době obklopující člověka, pokud se svým druhem hodí k stejnorodým zářením, jež jsou v té době v činnosti. Působí-li tedy nepříznivá záření hvězd, vplyne do těchto průplavů jen ta nepříznivá karma, vznášející se nad člověkem, která se přesně hodí ke druhu záření. Nic jiného. Stejně je tomu u záření příznivých. Takto soustředěně řízená karma může se rozuzliti a projeviti u člověka stále citelněji. Kde však není žádné špatné karmy, nebudou moci ani nepříznivá záření hvězd působiti špatně a neblaze. Jedno nelze odloučiti od druhého. I zde poznává se znovu veliká láska Stvořitelova. Hvězdy řídí působení karmy a bdí nad ní. Následkem toho nemůže špatná karma účinkovati bez přerušení, ale musí člověku dopřáti mezi tím času k vydechnutí, protože hvězdy ozařují

střídavě příznivě a nepříznivě a zlá karma nemůže působiti v dobách příznivého záření! Taková karma musí se pak přerušiti a vyčkati, až nastoupí opět záření nepříznivé. Nemůže proto tak snadno úplně člověka zkrušiti. Nevznáší-li se vedle zlé karmy člověka také karma dobrá, která působí za příznivého záření hvězd, tu se příznivými paprsky způsobí aspoň to, že v dobách příznivého záření bude přerušeno utrpení.

Tak i zde zasahují kola dění přesně do sebe. Jedno pohání druhé v přísné důslednosti a zároveň je střeží, aby nemohly nastati žádné nepravidelnosti. Tak to jde dále jako při obrovském soukolí. Ze všech stran zasahují do sebe ozubení kol ostře a přesně a pohybují vším dále, ženouce to kupředu, k vývoji.

Uprostřed celku stojí však člověk s nezměrnou mocí, mu svěřenou, aby svou vůlí udával tomuto mocnému soukolí směr a cíl. *Ale vždy jen pro sebe samého!* Může ho to vésti nahoru nebo dolů. Stanovisko, jaké zaujme, jest jedině rozhodující pro jeho konec.

Avšak soukolí stvoření není z tuhého materiálu, ale jsou to vesměs živé formy a bytosti, které ve vzájemném působení tvoří tím mocnější vliv. Veškeré to podivuhodné tkaní slouží však jedině k tomu, aby člověku pomáhalo a sloužilo, pokud do toho nevrhá rušivě v dětinském promarňování a falešném používání moc, jemu danou. Musí se již konečně do všeho vpraviti a vřaditi, jinak než dosud, aby se stal tím, čím býti má. Poslouchat neznamená ve skutečnosti nic jiného než rozumět! Sloužit znamená pomáhat! Pomáhat však znamená vládnout! V krátké době může každý svou vůli osvoboditi tak, jak býti má. A tím se pro něho obrátí všechno, protože se on obrátil první.

Ale pro tisíce, statisíce, ba miliony lidí bude příliš pozdě, protože tomu jinak nechtějí. Jest úplně přirozeno, že špatně usměrněná síla rozbije stroj, kterému by jinak byla sloužila, aby vykonala požehnanou práci.

Až to nastane, rozpomenou se všichni váhaví pojednou opět na modlení, ale nebudou již moci najíti pravý způsob, který by jedině dovedl přinésti pomoc. Poznají-li, že to selhalo, přejdou k zoufalství a pak rychle ke kletbám a budou v žalobě tvrdit, že nemůže býti

žádného Boha, když toto dopouští. Nechtějí věřit v železnou spravedlnost, tím méně na to, že jim byla dána moc, aby vše zavčas ještě změnili. A že se jim to také dosti často říkalo.

V dětinském vzdoru vyžadují pro sebe milujícího Boha podle svého smyslu a své představy. Chtějí míti Boha, který vše odpouští. Jen v tom chtějí uznávati jeho velikost! Jak by měl tento Bůh jejich představ jednati pak s těmi, kteří ho povždy vážně hledali, ale právě pro toto hledáni byli šlapáni, posmíváni a pronásledováni od těch, kteří teď očekávají odpuštění? Blázni, kteří ve své vždy nově chtěné slepotě a hluchotě vrhají se ve zkázu a s horlivostí sami si tuto zkázu tvoří! Nechť jsou přenecháni temnotám, k nimž tvrdošíjně se ženou v domněnce, že vědí všechno lépe! Mohou se vzpamatovati jen vlastním prožitím. Proto bude také temnota jejich nejlepší školou. Přijde však den a hodina, kdy i na tuto cestu bude pozdě, protože pak nestačí již čas na odtrhnutí se od temna po konečném poznání a prožití. Bude již pozdě stoupati vzhůru. Z toho důvodu je nejvyšší čas zabývati se konečně vážně Pravdou!

31. Moderní duchověda.

Moderní duchověda! Co všechno se shromažďuje pod tento prapor! Co všechno se tu pospolu sejde a co se tu zase navzájem potírá! Je to rejdiště vážného hledání, malého vědění, velkých plánů, ješitnosti a hlouposti, často i jalové chlouby a nejvíce nesvědomitého kšeftaření. Z tohoto zmatku nezřídka vykvétá závist a bezmezná nenávist, která se konečně vybíjí v potměšilé pomstychtivosti nejnižšího druhu.

Za takového stavu není ovšem divu, že mnoho lidí jde raději celému tomu šílenému řádění a shonu z cesty. Vyhýbají se tomu s plachostí, jako by se měli otráviti, kdyby s tím přišli do styku. Nemají tak zcela nepravdu, protože nesčetní stoupenci duchovědy neprojevují ve svém chování opravdu nic vábivého, tím méně přitažlivého. Naopak, všechno u nich napomíná každého jiného člověka spíše k největší opatrnosti.

Je zvláštní, že celý obor tak zvané duchovědy, kterou zlovolní nebo nevědomí lidé často zaměňují s vědou *o duchách,* platí ještě dnes za jakýsi druh *svobodné země,* ve které si každý bez překážky, ba bezuzdně a beztrestně smí tropiti různé kousky.

Za takovou *platí.* Zkušenosti však poučily mnohé již velmi často, že tomu tak *není!*

Nesčetní průkopníci v tomto oboru, kteří byli dosti lehkomyslní a odvážili se s domnělým věděním pátravě na několik kroků kupředu, stali se bezmocnými obětmi své bezstarostnosti. Smutným však při tom je fakt, že všechny tyto oběti padly, aniž se tím lidstvu mohlo dostati toho nejmenšího výsledku!

Každý z těchto případů měl by vlastně býti důkazem o tom, že nastoupená cesta není správná, protože přináší jen škodu a zkázu, ale žádné požehnání. Se zvláštní vytrvalostí setrvává se na těchto falešných cestách a přinášejí se vždy nové oběti. Nad každým nalezeným práškem nově objevené samozřejmosti ve velikém stvoření spouští se hlučný pokřik a píší se nesčetná pojednání, která musí odstrašit vážně hledající lidi, protože se v nich zřetelně pociťuje nejisté tápání.

Celé dosavadní bádání lze ve skutečnosti spíše nazvati nebezpečnou hříčkou s pozadím dobrého úmyslu.

V obor duchovědy, která se pokládá za svobodnou zemi, nebude možno vejíti beztrestně člověku potud, pokud nedovede *předem* řádně přihlížeti *k duchovním* zákonům v jejich plném rozsahu. Každé vědomé nebo nevědomé stavění se proti, to jest „nedodržení“ těchto zákonů, což je totéž jako přestoupení zákonů, musí v nevyhnutelném zvratném účinku zasáhnouti lehkomyslného nebo frivolního smělce, který jich přesně nedbá nebo jich dbáti nedovede.

Chtíti procházeti a probádati nezemské pozemskými prostředky a možnostmi, je právě takové počínání, jako bychom postavili nedospělé dítě, neobeznalé dosud s pozemskými nebezpečími, do pralesa a nechali je samotné tam, kde jen přiměřeně vyzbrojený člověk v plné síle a při veškeré opatrnosti může míti vyhlídku, že projde beze škody.

Moderním duchovědcům při jejich dnešním způsobu práce nevede se jinak, i když se domnívají sebe více, že to míní vážně a odvažují se vskutku mnohého jen pro vědění, aby tím pomohli lidem kupředu přes onu hranici, u které již dávno čekají a klepou.

Badatelé stojí ještě dnes před touto hranicí bezmocně jako děti, tápají a neznají nebezpečí, jež se jim valí vstříc každým okamžikem nebo může se skrze ně rozlíti na jiné lidi, když jejich tápající pokusy prorazí trhlinu do přirozené ochranné zdi, nebo když otevřou dveře, které by pro mnohé bylo lépe nechati zavřené.

To všechno možno nazvati jen lehkomyslností a ne smělostí. Pokud ti, kdo se takto derou kupředu, nevědí přesně, že všechna možná nastalá nebezpečí dovedou určitě ihned ovládnouti, nejen za sebe, ale i za druhé.

Nejméně zodpovědně jednají „badatelé“, kteří se zabývají pokusy. Na zločin hypnosy bylo již vícekrát poukázáno*). Badatelé, kteří konají pokusy ještě i jiného druhu, dělají politování hodnou chybu, že v nevědomosti – jinak by to jistě nedělali – uvádějí velmi jemně citlivé nebo mediální lidi buď v magnetický nebo i hypnotický spá-

*) Přednáška č. 35: „Zločin hypnosy.“

nek. Chtějí je přiblížiti k tělesně neviditelným vlivům „záhrobního" světa v naději, že budou tak moci slyšeti a pozorovati, co by nebylo možným ve stavu úplně bdělého denního vědomí osoby, se kterou se pokusy konají.

Nejméně v devadesáti pěti případech ze sta vydávají tím takové pokusné osoby ve veliká nebezpečí, jimž dosud nedovedou čelit. Neboť *každý způsob* umělého napomáhání k prohloubení je připoutání duše. Tato duše je tím vnucována do citlivosti, která jde dále, než by připustil její přirozený vývoj.

Následek toho jest, že taková oběť pokusů ocitá se pojednou duševně v oblasti, ve které je umělým napomáháním zbavena své přirozené ochrany. Po případě této přirozené ochrany vůbec nemá, protože tato ochrana může vzniknouti jen *vlastním,* vnitřním zdravým vývojem.

Takového politování hodného člověka nutno si představiti tak, jako by stál nahý přivázán ke kůlu a byl postrčen do nebezpečného území jako vnadidlo, aby k sobě přilákal tamější dosud neznámý život a působení a nechal je na sebe působiti proto, aby o nich mohl podávati zprávu. Nebo slouží za vnadidlo proto, aby jeho pomocí stala se i jiným viditelnými různá působení tím, že k tomu dodá určité pozemské součástky ze svého těla.

Taková pokusná osoba pomocí spojení, které musí její vpřed posunutá duše udržovati s pozemským tělem, dovede dočasně jako telefonem podávati zprávu o všem, co se děje a sdělovati ji s divákem.

Jestliže však na tuto stráž, tak uměle posunutou vpřed, je podniknut nějaký útok, nedovede se mu v nedostatku přirozené ochrany brániti a je bezmocně vydána všanc, protože byla za přispění jiných jen uměle posunuta do oblasti, kam podle svého vývoje dosud ještě nepatří anebo kam vůbec neměla přijít. Tak zvaný badatel, který ji tam z vědychtivosti vnutil, může jí pomoci právě tak málo, protože sám je úplným cizincem a nezkušeným tam, odkud přichází nebezpečí. Proto nemůže nijak přispěti k ochraně.

Tak stávají se z badatelů zločinci, aniž tomu chtějí. Také světská spravedlnost nemůže je za to stíhati. To však nevylučuje, že tu zapů-

sobí duchovní zákony s plnou ostrostí svého zvratného působení a připoutají badatele k jeho oběti.

Mnohá pokusná osoba utrpěla jemnohmotné útoky, které účinkují buď ihned, rychleji neb pomaleji také hrubohmotně tělesně tak, že následuje tělesná nemoc nebo smrt. Tím však není ještě odstraněno duševní poškození.

Pozorovatelé, kteří sebe nazývají badateli a nutí své oběti do neznámých oblastí, jsou ve většině případů při takových nebezpečných pokusech dobře pozemsky kryti pod ochranou svého těla i denního vědomí.

Zřídka se stává, že jsou účastni nebezpečí současně s pokusnými osobami tak, že nebezpečí přechází i na ně. Avšak při své pozemské smrti, při přechodu do jemnohmotného světa, *musí* v důsledku svého připoutání k obětem v každém případě tam, kam tyto oběti byly snad strženy a teprve společně s nimi mohou pak všichni opět zvolna stoupati.

Umělému vnucování duše do jiné oblasti nemusí se vždy rozuměti tak, jako by duše vystoupila z těla a vznesla se až do jiné říše. *Ve většině* případů zůstává klidně v těle. Magnetickým nebo hypnotickým spánkem stává se jen nepřirozeně citlivou, takže reaguje na mnohem jemnější proudy a vlivy, než by jí to bylo možno v jejím přirozeném stavu. Je samozřejmo, že v tomto nepřirozeném stavu není při plné síle, jakou by měla v tom případě, kdyby sama dospěla tak daleko svým vnitřním vývojem a tím stála pevně a bezpečně na této nové, zjemnělé půdě, přinášejíc všem tamním vlivům vstříc stejnou sílu. Nedostatkem zdravé plné síly nastává následkem vyumělkování nerovnost, která musí míti za následek poruchy. Z toho pak následuje nezbytně zakalení ve všech citech a tím pak vzniká znetvoření skutečnosti.

Badatelé sami svým poškozujícím napomáháním dávají příčinu k falešným zprávám a nesčetným omylům. Proto se stává, že tak mnohé ze „zbádaných“ již věcí v okultním oboru nesouhlasí s přísnou logikou. Jsou tu nesčetné omyly, které dosud nemohly býti jako takové poznány.

Na těchto zřejmě falešných cestách nedocílí se toho nejmenšího, co by mohlo jen poněkud přinésti lidem užitek nebo požehnání.

Ve skutečnosti může prospěti lidem jen to, co jim pomáhá *vzhůru,* nebo aspoň ukazuje k tomu cestu. Při těchto pokusech je však něco podobného předem a navždy úplně vyloučeno! Umělým přispěním dovede badatel někdy přece konečně některého jemnocitného nebo mediálního člověka vynutiti z pozemsky hrubohmotného těla do jemnohmotného světa, který jest mu nejblíže. Avšak nedonutí ho *ani o vlásek výše* než tam, kam tento člověk podle svého vnitřního uzpůsobení stejně patří. Naopak. Umělým přispěním nedovede ho ani tam, nýbrž vždy jen do okolí, které je všemu pozemskému nejblíže.

Toto okolí, pozemskému nejbližší, může skrývati v záhrobí jen to, co jest těsně připoutáno k zemi a ulpívá na ní svou méněcenností, nepravostí a vášní.

Přechodně zdrží se ovšem tu a tam v tomto okolí i někdo pokročilejší. Nelze toho však očekávati vždy. Čistě z důvodů přírodních zákonů nemůže se tam nalézati vznešené. Spíše by se svět vymknul ze stěžejí nebo … by musela býti v člověku půda k zakotvení Světla!

Je však stěží přijatelno, že by se to mohlo hledati v pokusné osobě nebo v tápajícím badateli. Trvá tedy nebezpečí a bezúčelnost všech pokusů.

Je jisto, že něco vskutku vyššího *nemůže* přijíti v blízkost media, tím méně skrze ně mluviti bez přítomnosti vysoce vyvinutého člověka, která všechno hrubší očisťuje. Materializace (zhmotnění) *z vyšších* kruhů nepřicházejí v úvahu vůbec. Tím méně může to nastati při oblíbených škádlivých hrách s klepáním, pohyby předmětů a tak dále. Propast jest tu příliš veliká, než aby mohla býti překlenuta jen tak lehce.

Všechny tyto věci mohou býti skrze medium prováděny jen takovými záhrobními bytostmi, které jsou dosud ve velmi těsném spojení s hmotou. Kdyby bylo možno, že by vznešené bytosti mohly se tak lehce uvésti ve spojení s lidstvem, pak se nepotřeboval Kristus vůbec státi člověkem, nýbrž mohl by svůj úkol splniti i bez této obě-

ti**). Dnešní lidé jistě však nejsou duševně výše vyvinuti než za pozemského času Ježíšova. Nelze proto míti za to, že by spojení se Světlem bylo docíleno snadněji než tehdy.

Duchovědci ovšem říkají, že v první řadě sledují ten účel, aby potvrdili záhrobní život. Že chtějí dokázati hlavně pokračování života po pozemské smrti. Při dnešní všeobecně panující pochybovačnosti jest prý třeba silné a hrubé střelby, tedy *pozemsky makavých důkazů,* aby se učinil průlom do obranné hradby odpůrců.

Toto odůvodnění nemůže však býti omluvou proto, že stále znovu a znovu dávají se v sázku lidské duše tak lehkovážným způsobem!

Kromě toho není tu žádné naléhavé nutnosti chtíti nezbytně přesvědčiti zlovolné odpůrce! Jest přece známo a vychází najevo již z výroků Kristových, že by tito odpůrci nebyli ochotni uvěřiti ani tehdy, kdyby přišel přímo anděl s nebe, aby jim zvěstoval Pravdu. Až by odešel, tvrdili by stejně, že to nebyl anděl, nýbrž davový klam smyslů. Nebo by užili jiné výmluvy. I když by tu bylo něco nebo někdo, co by zůstalo pozemským, tedy nezmizelo, nebo se nestalo neviditelným, byly by tu zase jiné vytáčky právě proto, že by to bylo zase příliš pozemským pro ty, kdo nechtějí věřiti v záhrobí. Nelekali by se prohlásiti takový důkaz za podvod a člověka za blouznivce, přemrštěnce, nebo také za podvodníka. Ať pozemské nebo nepozemské, nebo obojí dohromady, vždy by našli něco, co by vytkli nebo o čem by pochybovali. A když by si nevěděli již jinak rady, pak by házeli blátem, přešli by k silnějším útokům a neštítili by se ani násilností.

Nejsou tedy na místě oběti, aby *tito* lidé byli přesvědčováni. Tím méně jest třeba obětí pro mnohé, tak zvané stoupence. Tito ve zvláštní pýše se domnívají, že v důsledku své víry v záhrobní život, která je ve většině případů poněkud nejasná a fantastická, mohou na život v záhrobí klásti své požadavky a očekávají, že nutně musí něco „viděti“ nebo „zažíti“. Od svých záhrobních vůdců očekávají znamení jako odměnu za to, že jsou hodní. Přímo směšně působí při tom často jejich samozřejmé očekávání, jakož i mnoho naznačující,

**) Přednáška č. 14: „Vykupitel.“

dobromyslně odpouštějící úsměv, jímž vlastně staví na odiv svou nevědomost. Je to jed, chtíti těmto masám dávati ještě něco na uváženou. V domněnce, že vědí již tak mnoho, nejsou jim pokusy ničím jiným, než zaslouženými zábavnými hodinami, při kterých záhrobní bytosti mají hráti úlohu varietních umělců.

Odvrať'te se však od těchto velikých pokusů a povšimněme si malých, jako jsou ku příkladu pohyby stolků. Tyto malé pokusy nejsou nikdy tak neškodné, jak se myslí, nýbrž při možnosti ohromně snadného rozšíření jsou *velmi vážným nebezpečím!*

Každý měl by býti před tím varován! Vědoucí musí se odvraceti s hrůzou, když vidí jak lehkovážně se zachází s těmito věcmi. Mnozí stoupenci hledí uplatniti v kroužcích své „vědění“ tím, že povzbuzují k pokusům se stolky, nebo s úsměvem či s tajuplným šuškáním zavádějí do rodin téměř až hračkářská cvičení se sklem a literkami nebo jiným pomocným prostředkem. Lehkým vložením ruky ukazuje se pak na různá písmena a tvoří se z nich slova. S příšernou rychlostí vyvinulo se to vše až ve společenské hry, kde se to provádí za smíchu, vtipů a někdy i příjemného mrazení.

V rodinách zasedají pak denně starší i mladší dámy kolem stolečku, nebo sedávají samy nad kusem lepenky s označenými písmenky, které podle možnosti musejí býti nakresleny zcela, určitým způsobem, aby nechyběl hokus pokus podněcující obraznost. Je to zcela zbytečné, protože by to šlo i bez něho, má-li dotyčná osoba jen poněkud k tomu sklon. A těch jest bez počtu!

Moderní přívrženci duchovědy a vůdcové okultních kroužků mají z toho radost, protože se tu tvoří skutečná slova a věty, aniž by na ně ten, kdo pokus provádí, vědomě nebo nevědomě myslel. Tím je nutně přesvědčen a rozmnožuje počet stoupenců „okultismu“.

Spisy okultních směrů na to poukazují, zastávají to řečníci, zřizují a prodávají se pomůcky, které usnadňují tuto neplechu. Tak vystupuje téměř celý okultistický svět jako *dobře pracující přisluhovač temna,* v poctivém přesvědčení, že tím jest knězem Světla!

Již tyto děje dokazují úplnou nevědomost v okultních snahách tohoto druhu! Dokazují, že nikdo ze všech těchto lidí není *skutečně vidoucí!* Fakt, že nějaké dobré medium tu a tam se z těchto počátků

vyvinulo, nebo spíše – což jest správnější – když dobré medium bylo zpočátku do toho zavlečeno, nesmí platiti jako protidůkaz.

Ti nemnozí lidé, kteří již předem jsou určeni jako media, mají ve svém přirozeném vývoji zcela jinou ochranu, která pečlivě střeží každý stupeň vývoje. Této ochraně *netěší* se jiní lidé. Tato ochrana působí však jen při vlastním přirozeném vývoji bez *každého umělého přispění!* Vždyť právě jen ve všem přirozeném spočívá ochrana, jako něco samozřejmého.

Jakmile k tomu přistupuje sebemenší pomoc buď cvikem osoby samotné, nebo z jiné strany magnetickým spánkem nebo hypnosou, stává se to nepřirozeným a tím se to již nehodí do přirozených zákonů. Avšak jedině tyto přirozené zákony mohou poskytnouti ochranu. Přistoupí-li k tomu ještě nevědomost, jako jest tomu dnes skorem všude, jest to osudné. Pouhé *chtění* nemůže nikdy nahraditi *dovednost a možnost,* když dojde k činu. Nikdo však nemá překračovati svou dovednost a možnost.

Není samozřejmě vyloučeno, že mezi statisíci, kteří se zabývají těmito nebezpečnými hračkami, vyjde tu i tam některý člověk skutečně beztrestně, protože má dobrou ochranu. Mnozí z nich jsou poškozeni jen tolik, že to pozemsky není dosud znatelné. Teprve po odchodu z tohoto světa pojednou poznají, jaké to vlastně prováděli hlouposti. Jsou však také mnozí, kteří si odnesou již pozemsky viditelné škody, i když za svého života zde nepřicházejí nikdy k poznání vlastní příčiny.

Z toho důvodu jest nutno, aby konečně byl vysvětlen jemnohmotný a duchovní pochod při těchto hračkách. Je právě tak jednoduchý jako všechno ve stvoření a není nijak spletitý. Přece však jest mnohem nesnadnější, než si mnozí myslí.

Dnes vypadá to na zemi tak, že v důsledku chtění lidstva nabylo nade vším hmotným převahy *temno.* Toto temno stojí tedy ve všem hmotném jako na vlastní, dobře mu známé půdě a může proto ve hmotném také plně působiti. Jest zde tedy ve svém živlu, bojuje na známém mu poli. Proto vítězí dnes temno nad Světlem ve všem hrubohmotném.

Následek toho jest, že ve všem hmotném jest síla temna, mocnější než síla Světla. Při takových hříčkách, jako jest pohyb stolku atd., nepřichází však vůbec v úvahu Světlo, tedy něco vznešeného. Můžeme mluviti nejvýše o špatném, tedy o temnu, a o lepším, tedy o světlejším.

Používá-li člověk stolku, sklenice nebo vůbec nějakého hrubohmotného předmětu při těchto pokusech, ubírá se tím na kolbiště, na kterém jest temno jako doma. Je to půda, kterou všechno temné považuje za vlastnictví. Člověk povoluje mu tak předem sílu, proti které nemůže nastaviti přiměřenou ochranu.

Všimněme si jednou spiritistické seance nebo společenské hry se stolečkem a sledujme při tom duchovní, nebo lépe řečeno, jemnohmotné děje.

Přistupuje-li člověk nebo více lidí ke stolku s úmyslem, aby jeho prostřednictvím vešli ve spojení se záhrobními bytostmi, aby se jim tyto ozvaly klepáním, nebo aby podle obvyklejšího způsobu hýbali stolkem tak, aby bylo možno ze značek tvořiti slova, bývá tu v prvé řadě v důsledku spojení s hmotným spolupřitahováno temno, které přejímá projevy. S velkou dovedností používají temné bytosti často zvučných slov, snaží se tak žádaným způsobem zodpovídati lidem myšlenky, které jsou pro ně snadno čitelné, ale ve vážných otázkách je pak vždy zavádějí. Dějí-li se pokusy často, hledí dostati přítomné pomalu do svého silnějšího vlivu a strhnouti je tak zvolna, ale jistě dolů. Při tom nechávají zbloudilé velmi dovedně ve víře, že jdou vzhůru.

Přichází-li však hned zpočátku nebo při nějaké příležitosti zesnulý příbuzný nebo přítel prostřednictvím stolku ke slovu, což se stává často, dá se klam pak provésti ještě snáze. Lidé poznají, že je to vskutku určitý přítel, který se projevuje. Pak věří, že jest to vždycky on, přicházejí-li prostřednictvím stolku nějaké projevy a jmenuje se jméno známého jako původce.

Ale, tak tomu není. Stává se, že temno, které stále číhá, zručně si vypůjčí jméno, aby dalo svodům co nejvěrohodnější nátěr a získalo si důvěru tazatelovu. Jde to někdy tak daleko, že temný zasáhne do věty, kterou skutečný přítel začal a zúmyslně ji překroutí. Pak nastává

sotva známý fakt, že na větě, projevené souvisle a hladce, byli zúčastněni *dva*. Nejprve skutečný a snad zcela jasný, tedy čistší přítel, pak temný a zlovolný. Tazatel však nic z toho nepozoruje.

Následky lze snadno uhodnout. Důvěřivý se zklame a jest ve své víře otřesen. Protivník použije toho k zesílení svého posměchu a svých pochybností, ba někdy i k prudkým útokům na celou věc. Ve skutečnosti jsou však oba v neprávu. Souvisí to s nevědomostí, která dosud panuje o celé této oblasti.

Děj odehrává se však s úplnou přirozeností: Je-li u stolku světlejší, skutečný přítel, aby vyhověl přání tazatelovu a projevil se a vetře-li se v to bytost temná, musí tento světlejší před ní ustoupiti. Temnější může totiž pomocí zprostředkující hmoty stolu vyvinouti větší sílu, protože všechno hmotné jest vlastním oborem temna.

Chybu dělá člověk, který hmotné zvolil a tak předem vytvořil nestejnou půdu. Hutné, těžké, tedy temné jest hrubohmotné materii co do hutnosti blíže než světlé, čisté, lehčí. Následkem těsnějšího spojení má i možnost většího rozvoje sil.

Na druhé straně však také světlejší, které se může ještě projevovati prostřednictvím hmoty, má také ještě do jisté míry blízkou hutnost. Jinak by vůbec nebylo možno spojení se hmotností k jakémukoliv projevu. To předpokládá přiblížení se k hmotnosti, což vede opět k možnosti poskvrnění se, jakmile je prostřednictvím hmoty vytvořeno spojení s temnem. Aby ušel tomuto nebezpečí, nezbývá světlejšímu nic jiného, než rychle se vzdáliti od hmotnosti stolku nebo jiné pomůcky, jakmile po nich sáhne temný. Musí přerušiti zprostředkující článek, který vytvořil most přes přirozenou, oddělující a tedy chránící propast.

V záhrobí nelze zabrániti, že v takových případech jest člověk konající pokusy se stolkem, nutně vydán všanc nízkým vlivům. Vlastním jednáním nechtěl ovšem jinak. *Neznalost zákonů, nedovede ho chrániti ani zde.*

Tím mnohým lidem vysvětlí se dosud nevysvětlitelné, četné záhadné rozpory najdou rozřešení a lze doufati, že mnozí lidé upustí od takových nebezpečných hraček!

Stejně podrobně mohou býti vylíčena také nebezpečí všech ostatních pokusů, která jsou větší a mocnější. Zatím však dosti na těchto nejobvyklejších a nejrozšířenějších věcech.

Sluší se ještě jmenovati další nebezpečí. Tímto způsobem dotazů a dožadování se odpovědí a rad stávají se lidé velmi nesamostatnými a odvislými. Opak toho, co je účelem pozemského života.

Cesta jest nesprávná v každém směru! Přináší jen škodu a žádný užitek. Jest to plazení se po zemi, kde je nebezpečí, že se setkáme s hnusnou havětí, vyčerpáme své síly a konečně zůstaneme ležet na zemi zemdlení … pro nic!

Tímto „bádavým chtěním“ působí se však také velká škoda záhrobním bytostem!

Mnohým temným bytostem poskytuje se tak příležitost, ba jsou přímo uváděny v pokušení, prováděti zlo a uvaliti na sebe novou vinu. Tam, kde se nacházejí, nemohly by k tomu jinak tak lehce přijíti. Jiní pak jsou zdržováni ve své snaze vzhůru neustálým vázáním přání a myšlenek. Při jasném pozorování tohoto badatelství zdá se to vše často tak dětinsky tvrdošíjné, tak prosáklé nejbezohlednější sobeckostí a při tom tak neobratné, že vrtíce hlavou musíme se tázati, jak jest vůbec možno, že někdo chce veřejnosti otevříti zemi, na kterou sám skutečně dosud nevkročil.

Je také nesprávné, že celé to hledání děje se před širokou veřejností. Tím uvolňuje se dráha fantastům a šarlatánům, žvanilům a švindléřům. Lidstvu se tím ztěžuje získání důvěry.

V žádné věci se tak dosud nedělo. Každé bádání, jehož plný úspěch se dnes uznává, doznalo průběhem hledání četných omylů. Ale nedávalo tyto omyly tak spoluprožíti veřejnosti! Ta se tím znavuje a časem pozbývá veškerého zájmu. Následek toho jest, že hlavní síla rozhodného a převratného nadšení ztratí se již dříve, než bude nalezena konečná Pravda. Lidstvo nebude se již pak moci vzchopiti k jásavé radosti, která strhuje přesvědčivě všechno s sebou.

Reakce, dostavující se při poznání nesprávných cest, stávají se ostrými zbraněmi v rukou mnohých nepřátel. Tito mohou vštípiti časem statisícům lidí takovou nedůvěru, že tito nejubožejší při zjevení

Pravdy nebudou již chtíti tuto Pravdu ani vážně zkoumat ze samého strachu před novým zklamáním.

Zacpou si pak uši, které by jinak byli otevřeli a zameškají tak poslední píď času, která ještě jim mohla poskytnouti příležitost stoupati vzhůru ke Světlu. Tím by docílilo temno pak nového vítězství! Mohlo by pak vzdáti dík badatelům, kteří podali temnu ruce a kteří se rádi a pyšně povznášejí na vůdce moderní duchovědy!

32. Nesprávné cesty.

Lidé až na řídké výjimky jsou na omylu! Je to bezmezný a pro ně velmi osudný omyl!

Bůh nemá zapotřebí, aby za nimi běhal a prosil je, aby uvěřili v jeho existenci. Také nevysílal své služebníky k ustavičnému napomínání, aby od něho neupustili. To by bylo směšné. Je to znehodnocení a snižování vznešeného Božství, takto mysleti a něco takového očekávati. Toto mylné pojetí natropilo a dosud tropí veliké škody. Je živeno počínáním si mnohých vskutku vážných duchovních správců, kteří ve skutečné lásce k Bohu a lidem snaží se vždy znovu obraceti na víru lidi, lpící na pozemském. Chtějí je přesvědčovati a získávati je pro církev. To však přispívá jen k tomu, že stávající již domýšlivost člověka o jeho důležitosti stupňuje se do nezměrna. Mnozí jsou tím skutečně uváděni v blud, že je třeba je prosit, aby chtěli dobro. Z toho vzniká i ono zvláštní stanovisko většiny všech „věřících“, kteří jsou spíše odstrašujícími příklady než vzory. Tisíce, ba statisíce lidí cítí v sobě jisté zadostiučinění a povznesení ve vědomí, že věří v Boha, že konají s celou vážností své modlitby a svému bližnímu nedělají úmyslně škody.

V tomto vnitřním „povznesení“ cítí jakousi odplatu za dobro, Boží dík za svou poslušnost. Tuší v tom spojení s Bohem, na kterého také někdy myslí s jistým posvátným zachvěním, které budí nebo zanechává pocit blaženosti, v němž se pak šťastně kochají.

Ale tyto davy věřících jdou nesprávně. Žijí šťastně v bludu, který si vytvořili sami. Tím připodobňují se sami nevědomky k oněm farizeům, kteří přinášejí své malé oběti se skutečným, ale nesprávným pocitem díků: „Pane, děkuji ti, že nejsem jako ti druzí.“ Nevyslovuje se to, ba ani se to ve skutečnosti nemyslí. Avšak „povznášející pocit“ v nitru není ničím jiným, než touto bezděčnou děkovnou modlitbou, kterou již Kristus označil jako nesprávnou.

Vnitřní „povznesení“ není v těchto případech nic jiného, než výsledek sebeuspokojení, které bylo vzbuzeno modlitbou nebo dobrými, chtěnými myšlenkami. Ti, kdo se jmenují pokornými, jsou po

většině daleci toho, aby opravdu pokornými byli! Mluviti s takovými věřícími vyžaduje často velikého přemáhání. V takovémto rozpoložení nedosáhnou nikdy blaženosti, o které se domnívají, že ji mají již zajištěnou. Nechť raději hledí, aby docela nezašli v duchovní pýše, kterou považují za pokoru. Mnohým z dnešních dosud nevěřících bude snáze vejíti do království Božího, než všem těmto davům s jejich domýšlivou pokorou. Vždyť oni nepředstupují před Boha s prostou prosbou, nýbrž s nepřímým požadavkem, aby je odměnil za jejich modlitbu a zbožná slova. Jejich prosby jsou požadavky a jejich chování pokrytectvím. Budou od tváře Boží odvanuti jako prázdné plevy. Zajisté dostane se jim odměny, avšak jinak než si představují. Nasytili se již s dostatek na zemi u vědomí své vlastní ceny.

Pocit blaha záhy zanikne po přestupu do jemnohmotného světa, ve kterém vynikne vnitřní cítění, sotva tušené na tomto světě. Zatím však pocit, převážně dosud vzbuzovaný jen myšlenkami, rozplyne se vniveč.

Vnitřní, tiché, tak zvané pokorné očekávání lepšího není ve skutečnosti nic jiného, než požadování, i když se to vyjadřuje jinak sebe krásnějšími slovy. Ale každý požadavek je osobivost. Jedině Bůh má požadovati. Ani Kristus nepřicházel se svým poselstvím k lidem s prosbou, ale s výstrahou a požadavkem. Podával sice vysvětlení Pravdy, ale nestavěl před oči posluchačů vábivé odměny, aby je podnítil státi se lepšími. Přikazoval vážně hledajícím klidně a přísně: Jděte a jednejte podle toho!

Bůh stojí před lidstvem s požadavkem a ne s vábením a prosbou, ne s nářkem a smutkem. Klidně přenechává všechny špatné, ba i všechny kolísavé temnu, aby ti, kdo usilují vzhůru, nebyli již vydáni jejich útokům. Aby dal ostatním důkladně prožíti všechno to, co mají za správné, aby došli k poznání svého omylu!

33. Ideální lidé.

Chceme však raději říci: Lidé, kteří chtějí býti ideálními. Ale i tu třeba v první řadě velmi pečlivě vyloučiti úplně všechny ty, kteří si tak říkají nebo se rádi nechávají za takové označovati. Nepatří však ani k těm, kdo chtějí býti ideálními. Je to veliká třída změkčile blouznivých lidí obojího pohlaví, k nimž se ještě připojují lidé nadaní obrazností, kteří se nikdy nemohli naučiti ovládati svůj dar a používati ho prospěšně. Musí odpadnouti také ti, kdo jsou stále nespokojeni se stávajícími poměry a odůvodňují tuto nespokojenost tím, že jsou ideálněji založeni než všichni ostatní a že se proto nehodí do dnešní doby. Potom nacházíme ještě spousty tak zvaných „nepochopených“ obojího pohlaví, při čemž většinu tvoří dívky a ženy. Tento druh lidí se domýšlí, že jsou nepochopeni. To znamená, že žijí trvale v domněnce, jako by v sobě chovali poklad hodnot, který není druhá část lidí schopna poznati, když se s nimi stýkají. Ve skutečnosti nejsou však v těchto duších skryty žádné poklady, nýbrž místo nich jen nevyčerpatelný pramen bezmezných, nikdy neukojitelných přání.

Všichni tak zvaní nepochopení lidé mohou býti klidně nazváni prostě lidmi „nepotřebnými“. Vždyť jeví se takovými pro život přítomnosti a hoví jen neskutečnému nebo lehkomyslnosti. Vždy však tomu, co se nehodí pro zdravý pozemský život. Cesta takových věčně nepochopených dívek a žen ústí však bohužel velmi často do takového života, který běžně označujeme jako „lehkovážný“, jako nemravný. Příliš rády a příliš lehce a také příliš často chtějí se dáti „potěšiti“, což jistý druh mužů přirozeně ví a bez výčitek svědomí využívá. Právě tyto nepochopené budou však vždy v každém ohledu nespolehlivé. Považují se za ideální, ale jsou úplně bezcenné, takže vážný člověk, který nechová nízkých úmyslů, se jim nejraději vyhne.

Bylo by bezúčelným přinášeti jim pomoc. Také skorem vždy blíží se jim „potěšitelé“ jen se *špatným* úmyslem. Při tom objeví se velmi rychle zvratné působení, protože na srdci a v náručí tak zvaného potěšitele bude se za několik dní nebo týdnů taková nepochopená dívka nebo žena cítiti znovu „nepochopenou“ a zatouží po novém

porozumění, protože vůbec neví, co vlastně chce. Ke všem těmto neschopným skupinám druží se konečně také ještě neškodní snílkové! Jsou zdánlivě nevinní jako děti. Neškodnost takového snílka jeví se však jen vzhledem na účinky vůči němu samotnému, na jeho vlastní osobnost. Není však neškodným pro své okolí a všechny lidi, s nimiž se stýká. Na *mnohé* působí takový neškodný snílek již rozmluvou bezprostředně jako zvolna sžírající jed, rozkladně a ničivě. Vývojem svých idejí jest schopen vytrhnouti je z normálního a tím zdravého pozemského života, aby je místo toho zavedl do říše neskutečné a nevhodné pro tuto pozemskou pouť. Podotýkám však výslovně: Nepravím, že by takový snílek byl nečistý nebo špatný. Naopak, může chtíti to *nejlepší*. Bude to chtíti však vždy jako pro tuto zemi neskutečné, prakticky neproveditelné a tím působí pro pozemské bytí ne k pokroku, nýbrž na překážku a zničení.

Ale i mezi těmi, kdo zbyli jako „toužící po ideálu“, musíme ještě rozlišovati a dobře pozorovati. Najdeme pak ještě dva druhy. Lidi po ideálu „toužící“ a lidi o ideál „usilující“. Lidé po ideálu toužící jsou většinou slaboši, kteří stále touží po něčem, čeho vůbec nelze dosáhnouti nikdy, aspoň ne na zemi. Nemohou býti proto nikdy šťastnými, ba ani veselými. Jsou velmi blízcí skupině „nepochopených“. Časem upadají v chorobnou citlivost, která nevede k ničemu dobrému. Když jsme však lidi takto ostře rozlišili, musíme ty, co nám zbyli naposled, obrazně řečeno opravdu hledati za dne s lucernou. Tak je jich málo. Tyto nemnohé nelze sice ještě nazvati „ideálními lidmi“, ale jak jsem již řekl lidmi „o ideál usilujícími“.

Úsilí o ideál projevuje se jako osobní vlastnost, osvědčující se na zemi. Teprve *to* jsou lidé, které možno plně oceniti. Mají sice velký, často mohutný cíl před očima, ale nikdy se s ním nevznášejí ve vzduchu, nýbrž jsou oběma nohama pevně zakotveni v pozemském životě, aby se nevzdálili do neskutečna pro tuto zemi. Usilují výše stupeň za stupněm, se zdravým pohledem a se zručnou rukou k cíli, daleko položenému. Při tom však nezaslouženě neubližují jiným lidem. Užitek, který přinášejí lidé tohoto druhu, platí zřídka jen jednotlivým osobám. Nikdy však nepřichází tu v úvahu vykořisťování jakéhokoliv druhu, poněvadž pak by označení „usilující o ideál“ nemělo žád-

ného oprávnění. Usilovati o ideál má a může každý člověk, lhostejno jakou činnost provozuje zde na zemi. Může tím zušlechtiti každý druh práce a dáti jí vysoké cíle. Nesmí jen při tom nikdy zapomínati, aby zachoval vše v rámci *„pozemského života“*. Překročí-li tento rámec, stává se to pro zemi neskutečným a tím i nezdravým. Následek toho jest, že nelze nikdy dosáhnouti *pokroku,* který je hlavní podmínkou a znakem všeho, co usiluje o ideál. Na zemi má člověk povinnost stanoviti si jako cíl nejvyšší pro něho dosažitelné a usilovati ze všech sil o to, aby tohoto cíle dosáhl. Jako *člověk!* To předem vylučuje, aby se staral jen jako zvíře pouze o jídlo a pití, jako to bohužel činí tak mnozí lidé, nebo aby se nechal bičovati rozumem k dosažení čistě pozemské velikosti a slávy, aniž by měl při tom na zřeteli jako hlavní cíl všeobecné blaho a povznesení lidstva. Všichni takoví lidé mají pro zemi méně ceny než zvířata, protože zvíře jest vždy neumělkovaně a úplně tím, čím býti má. I když jest jeho účelem jen udržovati v bdělosti tvory, aby tu nenastalo brzdící ochabnutí, které by mohlo míti za následek úpadek a rozklad, protože ve stvoření životní podmínkou zůstává *pohyb.*

Býti bdělým! Člověk skutečně usilující o ideál pozná se tedy podle toho, že se snaží *povznésti* pozemsky stávající. Nečiní to však snad v rozumovém smyslu rozšířením a zveličením k moci, nýbrž *k zušlechtění!* Všechny ideje takového člověka budou však míti také možnost pozemského provedení, které má za následek prospěch pro jednotlivce i pro celek. Ti, kdo po ideálu jen touží, se jen povalují v ideách, kterých nelze prakticky zhodnotiti ve zdravém pozemském životě. Tyto ideje jen odvracejí od zdravého pozemského života a lákají do světa snů, což přináší tu škodu, že člověk přehlíží využitkování přítomnosti k dozrávání svého ducha, jak to má vyvíjeti a vytvářeti ve svém přítomném životě každý člověk.

Vážně vzato, jsou i lidé s ideálně komunistickými myšlenkami škůdci lidstva, protože uskutečnění těchto idejí by přivodilo jen něco nezdravého, ač sami ze sebe chtějí dobro. Podobají se stavitelům, kteří *v dílně* pečlivě sestavují dům pro jiné místo. Vypadá ladný a krásný … v dílně. Když však je postaven na vlastní staveniště, stojí tu šikmo a nejistě tak, že v něm nikdo nemůže bydleti. Neboť půda

byla nerovná a přes největší námahu a úsilí srovnati se nedala. S tím zapomněli stavitelé počítat. Přehlédli správný odhad stávajícího, které bylo pro tuto stavbu dáno jako podmíněné a nezměnitelné! To nedělá nikdo, kdo skutečně o ideál usiluje!

Ideálně komunistické ideje ve svém provedení nemohou vyrůsti z půdy, tím méně mohou v ní zakotviti nebo býti s ní spojeny. Neboť tato půda, tedy lidé, se k nim nehodí! Půda jest příliš nerovná a bude jí vždy! Neboť nelze nikdy na zemi přivoditi stejnoměrnou zralost všech lidí. V dosavadní zralosti bude vždy panovati velký rozdíl, protože jednotlivci jsou a zůstanou duchovně úplně *vlastními a svéráznými* osobnostmi, které se mohou rozvíjeti jen různotvárně. Těmto osobním duchům nemá se nikdy bráti svobodná vůle *nad nimi samotnými!* Dosavadní svobodná vůle *navenek* byla odňata lidstvu při obratu světů vtělením se Božské vůle na zemi. Tato Božská vůle bude navždy zcela přirozeně vládnouti nad vůlí lidskou, protože stojí nad ní a je silnější! Jen niterně může každý jedinec ještě *jednou* rozhodovati o své duchovní cestě, která ho povede ke Světlu zachování nebo k temnotám rozkladu! Snažte se tedy poznati na zemi lidi skutečně usilující o ideál, abyste jim byli nápomocni v jejich konání. Budujíce, přinesou jen užitek!

34. Uvalte na něho všechnu vinu.

Toto často používané rčení jest jedním z nejhlavnějších uklidňujících prostředků všech lidí, kteří se nazývají věřícími křesťany. Avšak tento prostředek jest jedem, který způsobuje opojení. K omámení tělesných bolestí v nemocech používá se různých jedů a dociluje se jimi zdánlivého uklidnění. S podobným účinkem používá se v duchovním ohledu slov: „Uvalte na něho všechnu vinu, neboť nás vykoupil a jeho ranami jsme uzdraveni!“

Protože věřící přijímají toto rčení jako jeden z hlavních sloupů církevně křesťanských nauk, působí to mezi nimi tím zhoubněji. Podle toho tvoří si celé své vnitřní stanovisko. Tím ocitají se však ve smrtelném objetí slepé víry. V této slepé víře vidí všechno ostatní jen v silném zakalení. Celý obraz se na konec skresluje a Pravda, se zakrývá šedivým závojem. Pak mohou najíti oporu pouze v umělé výstavbě znetvořujících teorií, která musí se zhroutit v den poznání i s nimi.

„Uvalte na něho všechnu vinu …“ Pošetilý blud. Jako oheň vnikne světlá Pravda do houfu falešných učitelů a líných věřících a zažehne a spálí všechno nepravdivé! Pohodlně sluní se masy ještě dnes ve víře, že všechno to, co Spasitel konal a trpěl, dělo se pro ně. V lenosti svého myšlení považují za troufalost a rouhání názor každého člověka, který se domnívá, že se musí také ještě trochu přičiniti sám, aby se dostal do nebe. V tom ohledu projevují mnozí úžasnou pokoru a skromnost, kterou bychom u nich marně hledali v jiných věcech. Podle jejich měřítka bylo by to rouhání Bohu, kdyby se jen zcela slabě a ostýchavě připustila myšlenka, že sestoupení Spasitele k zemi a spojené s tím utrpení a smrt snad ještě nemohlo stačit, aby se smyly hříchy všech lidí, kteří již nepochybují o jeho tehdejším pozemském životě.

„Uvalte na něho všechnu vinu …“ myslí si mnozí s horlivou pobožností a nevědí co vlastně činí. Oni spí, ale hrozné bude jednou jejich probuzení! Jejich zdánlivá pokorná víra jest jen samolibost a bezmezná pýcha, když se domnívají, že Syn Boží sestoupil na zemi

proto, aby jim sloužil a připravil pro ně cestu, po které tupě mohou pak přímo kráčeti do království nebeského. Každý měl by vlastně ihned poznati prázdnotu tohoto myšlení. Mohlo se to zroditi jen z nevylíčitelné pohodlnosti a lehkomyslnosti. Nebo to stvořila chytrost, jako vnadidlo k získání pozemských výhod!

Lidstvo se ztratilo v tisícerých bludištích a klame samo sebe ve své pošetilé víře. Jaké je v tom snižování Boha! Co je člověk, že si troufá očekávat, že Bůh posílá svého jednorozeného Syna, tedy kus své vlastní bezbytostné živoucnosti proto, aby lidé mohli na něho uvaliti břímě svých hříchů? Proto, aby se sami nemuseli namáhat prát své špinavé prádlo a odnášet temný nános, který si sami naložili! Běda těm, kterým se bude jednou zodpovídat z takových myšlenek! Je to nejdrzejší pošpinění vznešeného Božství! Kristovo poslání nebylo tak nízkého druhu. Bylo plno důstojnosti a poukazovalo kategoricky k Otci.

Již jednou upozorňoval jsem na velké vykupitelské dílo Syna Božího*). Jeho veliké dílo lásky vypučelo na tomto i na onom světě a přineslo ovoce všeho druhu. Zatím však snažili se jen lidmi povolaní učiniti se Bohem povolanými. Chopili se znesvěcenýma rukama čistých nauk a zatemňujíce je, strhli je hluboko k sobě. Lidstvo jim důvěřovalo a nezkoumalo vážně již slovo, kterému učili. Proto zřítilo se s nimi. Vznešené jádro Božské Pravdy bylo obestřeno pozemskými omezenostmi. Tak forma sice zůstala, ale všechna záře pohasla v žádosti po světské moci a pozemských výhodách. Jenom mdlé šero panuje tam, kde by mohl býti nejsvětlejší jas duchovního života. Prosícímu lidstvu byl uloupen klenot, který Ježíš Kristus *přinášel všem, kdo po něm prahnou.*

Ve zvrácenosti, způsobené zahalenou sobeckou žádostí, byla ukázána hledajícím falešná cesta. Na této cestě nejenom zmeškávají a promarňují drahocenný čas, ale velmi často se po ní ženou do náruče temna.

Rychle rostla bludná učení. Jako bylí přerostla prostotu a Pravdu a přikryla je lesklým rouchem. Z barevné nádhery tohoto roucha

---

*) Přednáška č. 14: „Vykupitel.“

jako z jedovaté rostliny tryská nebezpečí, jež všechno kolem sebe omamuje. Bdělost věřících nad nimi samotnými ochromena pohasíná. Tím zmírá také každá možnost vzestupu k pravému Světlu! Ještě jedenkrát zazní velké volání Pravdy po vší zemi. Ale pak přijde pro každého zúčtování s osudem, který si každý sám utkal. Lidem dostane se konečně toho, co dosud tvrdošíjně zastávali. Bude jim prožívati všechny bludy, které se pokoušeli vytvořiti ve svých přáních a odvážných myšlenkách, nebo za nimiž usilovně šli. U mnohých bude to míti za následek divoký vztek a nastane skřípění zubů z úzkosti, vzteku a zoufalství.

Ti, kdo budou takto přepadeni zlem a u soudu zavrženi, pocítí to pojednou jako nespravedlnost a krutost, až budou uvrženi do *té* skutečnosti, kterou dosud ve svém pozemském životě chtěli uznávati za jedině pravou a neustále s ní obmýšleli své bližní. Pak měl by jim pomoci Bůh, oproti kterému se stavěli s takovou bezmeznou povýšeností! Budou k němu úpět a volat! Budou také očekávat, že ve svém Božství lehce odpustí „nevědomému“ človíčkovi i to nejhorší! Podle jejich domnění bude příliš veliký, než aby tak neučinil. On, kterého dosud tak zneuznávali.

Ale on jich *nevyslyší* a již jim *nepomůže,* protože nechtěli slyšeti jeho Slovo, které jim poslal! A v tom jest spravedlnost, která se nikdy nemůže odloučit od jeho veliké lásky.

Bylo povinností lidí, aby *sami* zkoumali *Slovo,* které jim dal. I když nechtěli uznati jeho posly jako takové.

Hřímavě bude jim proto zníti vstříc: „Nechtěli jste! Buďte proto nyní zahubeni a vymazáni z knihy života!“

35. Zločin hypnosy.

Je to zvláštní! Ještě před dvaceti lety zuřili především četní lékaři proti tvrzení, že hypnosa skutečně existuje. Neštítili se označiti hypnosu za humbuk a švindl, jako nedávno před tím učinili i s léčivým magnetismem, který se dnes stal pro mnohé lidi velkým požehnáním. Ti, kdo prováděli léčivý magnetismus, byli napadáni co nejostřeji a dostalo se jim názvů kejklířů a podvodníků.

Dnes jsou to zase právě lékaři, kteří si většinou přivlastnili hypnosu. Co před dvaceti lety nejostřejšími výrazy potírali, to dnes zastávají.

To se dá posuzovati ze dvou stran, kdo se na tehdejší rozhořčený boj díval úplně věcně, nemůže se dnes ovšem ubrániti úsměvu, když vidí, jak tehdejší nepřátelští horlivci snaží se ještě s větší horlivostí používati hypnosy, jimi kdysi tak opovrhované. Z druhé strany nutno opět uznat, že takovému přímo grotesknímu obratu přísluší také úcta. Patří k tomu přece jen jistá dávka odvahy, vydati se takto nebezpečí směšnosti, které je v tomto případě tak nasnadě. Nutno uznati v tom opravdovost, se kterou by se skutečně rádo přispělo lidstvu. Proto neleká se ochotně spolupřijmouti i takové nebezpečí.

Lze jen litovati, že se z toho nečerpalo poučení také pro budoucnost. Že se nepostupuje opatrněji s odsuzováním a – řekněme to klidně – s osočováním, když se jedná o věci, které patří do téhož oboru jako hypnosa. Bohužel, přes všechny zkušenosti dělá se to s mnohými jinými obory téže oblasti dnes právě tak, ba skoro ještě hůře. Bude se muset na konec opakovat totéž divadlo, že lidé budou bez přechodu pojednou s horlivostí zastávati něco, co se dosud snažili tvrdošíjně popírat. Ba ještě více. Budou usilovat, aby všemi prostředky a bezohledně dostali v praxi do vlastních rukou tak mnohé, čehož hledání a nalezení opatrně a za trvalých útoků dříve přenechávali jiným, většinou tak zvaným „laikům“. Ponechme nerozhodnuto, má-li se to opět označovati jako zásluha a zmužilý čin. Naopak, je bližší předpoklad, že tato věčná opakování mohou postaviti do jiné-

ho světla i ono jednání, označené již jako zásluha. Takový je výsledek *povrchního* posudku.

Stává se to však mnohem povážlivější, známe-li správně *účinky použití* hypnosy. Je dobře, že konečně byla uznána a potvrzena *jsoucnost* hypnosy a že přestaly útoky vědy, bohaté na slova, ale po dnešní zkušenosti prozrazující jen nevědomost. Skutečnost, že pod ochranou dosavadních protivníků, kteří se pojednou stali vědoucími, *použití* hypnosy doznalo takového rozšíření, svědčí o tom, že tito vědoucí jsou mnohem více vzdáleni opravdového poznání, než původně hledající a tolik kaceřovaní laikové.

Je ohromujícím vědomí, jaké zlo vzniká tím, že se dnes tisíce lidí svěřuje do tak zvaných povolaných rukou, aby se dobrovolně podrobili hypnose. Jsou k tomu dokonce přemlouváni, ba i znásilňováni bez svého vědomí. Toto jednání jest nejvíce zavrženíhodné. I když se to vše děje s nejlepším úmyslem a chce se tím způsobiti dobro, nemění to nic na nezměrné škodě, kterou tento výkon *v každém* případě natropí. Ruce, které používají hypnosy, *nejsou* povolané. Povolaným může býti jen ten, kdo je dokonale obeznalý v oblasti, do které patří všechno to, čeho používá. U hypnosy byla by to oblast jemnohmotná. A kdo skutečně tuto oblast zná, nejen se tak v opovážlivosti domýšlí, nebude *nikdy používati hypnosy,* dokud přeje svému bližnímu to nejlepší i leč tehdy, že by měl v úmyslu s plným vědomím těžce mu ublížiti. Hřeší se proto na všech stranách, kdekoliv se hypnosa provádí. Je lhostejno činí-li tak laikové, nebo někdo jiný! Není v tom jediné výjimky!

Každý, kdo se snaží prostě logicky myslet, musí dojíti k závěru, že je to ve skutečnosti přece jen bezmezná lehkomyslnost, používati něčeho bez znalosti konečného účinku, když dosah takového jednání možno přehlížeti jen z nejužších stupňů. Zvláště tehdy, když taková lehkovážnost v záležitostech blaha a bolu bližních má za následek škodu nejen pro postiženou pokusnou osobu, nýbrž i pro toho, kdo pokusy provádí. Nemůže tu přinésti uklidnění vědomí, že zodpovědnost dvojnásob těžce padá zde na vykonavatele. Lidé neměli by se nikdy tak důvěřivě pouštěti do něčeho, co sami důkladně neznají.

Děje-li se tak bez jejich vědomí a vůle, je takové počínání skutečným zločinem. I tehdy, když se tak děje tak zvanýma povolanýma rukama.

Nelze ovšem připustit, že by ti, kdo pracují s hypnosou, měli vesměs úmysl poškoditi své bližní. Je však skutečnost, že jsou úplně neznalí podstaty hypnosy a vůči následkům své činnosti stojí úplně bez porozumění, o tom není nejmenší pochybnosti. V úvahu může přijíti buď jedno nebo druhé. Jako jedině stávající zůstává tedy neporozumění.

Používá-li člověk vůči svému bližnímu hypnosy, poutá tím jeho ducha! Toto poutání samo je duchovní přečin, nebo zločin. Není omluvou, užívá-li se hypnosy za účelem uzdravení z tělesné nemoci, nebo jako prostředku ku psychickému zlepšení. Stejně tak nemůže býti na obranu uvedeno tvrzení, že při docílených duševních změnách k dobrému zlepšila se i vůle dotyčného, takže hypnotizovaný měl z toho zisk. Žíti a jednati v takové víře je sebeklam. Jedině to, co duch vykoná z úplně *svobodného* a neovlivněného chtění, může mu přinésti zisk, jakého je mu třeba ke skutečnému vzestupu. Všechno ostatní jsou zevnější věci, které mu mohou jen přechodně přinésti zdánlivý užitek nebo škodu. Každé spoutání ducha jest nezbytným zdržením v možnosti nutného pokroku. Při tom je lhostejno, za jakým účelem se to stalo. Nehledě k tomu, že takové spoutání přináší s sebou více nebezpečí než výhod. Takto spoutaný duch je přístupen nejen vlivu hypnotisérovu, ale zůstává do jisté míry vydán bez obrany i jiným jemnohmotným vlivům. I tehdy, když to hypnotisér zapověděl. Duchu v jeho spoutanosti chybí proti těmto vlivům naléhavě nutná obrana, kterou může mu poskytnouti jen úplná volnost pohybu. Že lidé nepostřehují ničeho z těchto trvalých bojů, útoků a vlastní úspěšné nebo neúspěšné obrany, nevylučuje životnost v jemnohmotném světě a vlastní spolupůsobení lidí na tomto životě.

Každý, kdo se podrobuje účinné hypnose, jest tedy více nebo méně trvale zdržen ve skutečném pokroku svého nejhlubšího jádra. Zevnější okolnosti hrají při tom teprve druhořadou roli a nesmí býti proto směrodatnými pro posudek. Nechť již se zdánlivě přechodně zlepšily nebo se staly nepříznivějšími. *Duch musí v každém případě zůstati volný,* protože jde konečně o něho!

Připusťme, že nastane zevně znatelné zlepšení, oč se hypnotiséři tak rádi opírají. Hypnotizovaný člověk nemá z toho ve skutečnosti žádného užitku. Jeho spoutaný duch nemůže v jemnohmotnosti působiti tak tvořivě, jako dokonale volný duch. Jemnohmotné výtvory, které jeho spoutané nebo vynucené chtění zplodí, jsou bezmocné, protože jsou teprve z druhé ruky a v jemnohmotném světě velmi záhy vadnou. Jeho zlepšené chtění nemůže mu proto ve zvratném působení přinésti užitek, jaký možno vždy očekávati při výtvorech volného ducha. Stejně je tomu ovšem tehdy, když spoutaný duch z rozkazu hypnotiséra chce nebo provede něco zlého. Vzdor zlým hrubohmotným činům zajdou tyto bezmocné jemnohmotné výtvory velmi záhy nebo jsou vstřebány stejnorodými. Nemůže proto nastati jemnohmotné zvratné působení. Člověka v hypnose tak donuceného ke zlým činům může snad stihnouti světská zodpovědnost, ale ne duchovní. *Právě týž postup je u choromyslných.* V tom opět možno zříti bezmeznou spravedlnost Stvořitele, která působí v jemnohmotném světě živými a ve své dokonalosti nedostižnými zákony. Člověka v hypnose cizí vůlí donuceného nemůže vzdor jeho zlým skutkům stihnouti vina, avšak také ne požehnání. Vždyť i jeho lepší skutky byly provedeny pod nátlakem cizí vůle a on jako samostatné „já“ neměl na nich podílu.

Zato však stává se něco jiného: Násilné spoutání ducha hypnosou poutá současně hypnotiséra k jeho oběti, jako nejsilnějšími řetězy. Nezbaví se toho dříve, pokud člověku, kterého násilím v jeho volném vývoji zadržel, nedopomůže tak daleko kupředu, kam byl by musel dojíti hypnotizovaný, kdyby nebyl spoután. Hypnotisér po svém pozemském odloučení musí se odebrati tam, kam jde jím spoutaný duch i kdyby to bylo do nejhlubších hlubin. Snadno lze si představiti, co vykvete takovým lidem, kteří se mnoho zabývají hypnosou. Až se probudí po pozemském odloučení a vzpamatuje se, pozoruje s hrůzou, jak ho vížou pouta těch, kdo již ho předešli, tak jako oněch, kteří ještě putují na zemi. Ani jedno z těchto pout nemůže mu býti odpuštěno. Musí je rozpoutávati článek za článkem i kdyby při tom ztrácel tisíciletí. Je však pravdě podobno, že s tím

nedojde již ke konci, ale bude spolustržen do rozkladu, který zničí jeho osobnost, jeho vlastní „já“.

Neboť těžce zhřešil proti Duchu.

36. Astrologie.

Bývá nazývána uměním královským. Není to neprávem. Ne snad proto, že by byla královnou mezi všemi uměními, tím méně proto, že by byla výsadou jen pozemských králů. Ale ten, kdo by ji mohl skutečně provozovati, mohl by v duchovnu zaujímati královskou hodnost. Stal by se tak ředitelem mnohého, co se děje, i co se nestává.

Není však ani jediného pozemšťana, jemuž by tyto schopnosti byly svěřeny. Proto musí všecky astrologické práce zůstati jen žalostnými a nespolehlivými pokusy, i když provádějící je člověk míní to vážně. Spolupůsobí-li však na místě hluboké vážnosti sebepřeceňování a chorobná fantasie, stávají se tyto pokusy rouháním.

Hvězdné výpočty samy o sobě mohou vůbec prospěti jen velmi málo. Vždyť k záření hvězd patří také nezbytně, jako vlastní působící síla, živá jemnohmotnost v celé své činnosti. Je to například svět myšlenkových forem, karma, proudy temna i Světla ve hmotnosti, jakož i ještě mnoho jiného. Který člověk může se chlubit, že to vše přehlíží jasně a ostře až do nejhlubších hlubin a do nejvyšších výšin hmotnosti?

Paprsky hvězd tvoří jen cesty a průplavy, jimiž může všechno jemnohmotné, živé, pronikati soustředěněji k lidské duši, aby tam zapůsobilo. Obrazně vyjádřeno, můžeme říci: Hvězdy udávají signál pro doby, ve kterých vracející se zvratná působení vedením hvězdných paprsků mohou prouditi soustředěněji a sevřeněji k člověku. K nepříznivým, nebo nepřátelským paprskům hvězd přidružují se zlá zvratná působení, vznášející se pro dotyčného člověka v jemnohmotném. K paprskům příznivým připojují se naopak v důsledku stejnorodosti jen dobrá zvratná působení. Proto se stává, že výpočty samy o sobě nejsou úplně bezcenné. Zůstává však vždy nezbytným předpokladem, že při nepříznivém ozáření člověka vznášejí se pro něho také nepříznivá, vracející se zvratná působení. Naopak, při příznivém ozáření, příznivá. Jinak nemůže nastati účinek. Hvězdná záření nejsou však schematická sama o sobě a bez spojení

s jinými silami neúčinná. Mají i samočinné účinky, záležející v určitém přerušování. Jsou-li pro člověka v jemnohmotném světě platny a při práci jen špatné zpětné účinky, jest jejich činnost ve dnech nebo hodinách příznivého ozařování hvězd podle způsobu ozařování jaksi uzavřena, zatlačena zpět, nebo aspoň silně omezena. Platí to stejně ovšem i obráceně. Proto při pracujících dobrých zpětných účincích následkem nepříznivého ozařování mohou býti příznivé účinky zaraženy po tu dobu, která odpovídá záření paprsků.

I když *průplavy* hvězdných paprsků plynou nedostatkem *stejnorodých* účinků *na prázdno,* slouží přece k dočasnému *přerušování* jinorodých zvratných působení, která snad právě pracují, takže nezůstávají nikdy zcela bez vlivu. Dobré paprsky nemohou přinášeti vždy jen dobré účinky, tak jako zlé paprsky nepřinášejí vždy jen zlé účinky, pokud nic podobného pro dotyčného člověka ve zpětných účincích není pohotově.

Astrologové nemohou na to říci: „Vida, tak máme přece my pravdu!“ Vždyť tato pravda je jen podmíněná a *velmi* omezena. Neopravňuje k často osobivým tvrzením a obchodnímu vychvalování. Průpravy hvězdných paprsků, plynoucí naprázdno, mohou sice způsobiti přerušení, ale nic jiného. Ani dobré, ani zlé. Nutno však připustit, že v jistém smyslu je dočasné přerušení zlých zpětných účinků samo o sobě již také čímsi dobrým. Dopřává to stísněnému člověku času k oddechu a tím i síly k dalšímu snášení zla.

Přesto mohly by výpočty astrologů býti vítány, nedbáme-li vychloubačnosti a reklamy mnohých. Rozhodují tu však ještě jiné důležité okolnosti, které činí výpočty velmi nespolehlivými. Tyto výpočty působí pak ve skutečnosti na veřejnosti více škody než užitku.

Nepřichází totiž v úvahu pouze těch několik hvězd, které jsou dnes astrology používány při výpočtech. Hrají tu velikou roli také nesčetné jiné hvězdy, jež ani nejsou astrologům známy. Tyto hvězdy zmenšují, posilují, křižují a odsunují vzájemně své účinky tak, že konečný obraz výpočtu může býti úplně protilehlý tomu, co dnes může říci i ten nejlepší astrolog.

Konečně rozhoduje tu další bod, a to bod největší a nejobtížnější. Je to *duše* každého člověka! Astrologických výpočtů měl by se odvá-

žiti jen ten, kdo vedle všech jiných požadavků dovede přesně až do posledního stupně odvážit každou jednotlivou z těchto duší. Se všemi jejími schopnostmi, vlastnostmi a spletitostí její karmy. Také celé její snažení, celou její zralost nebo nezralost v onom světě. Hvězdné paprsky mohou býti pro člověka sebe příznivější a přece nemůže ho potkati nic světlého, tedy dobrého, má-li kolem sebe následkem stavu své duše mnoho temna. V opačném případě ani nejnepříznivější ze všech hvězdných proudů nemohou člověka, jehož duševní stav trpí kolem sebe jen čistotu a Světlo, stísniti tolik, aby utrpěl vážnou škodu. Na konec obrátí se to vždy nutně k dobru. Všemohoucnost a moudrost Boží není tak jednostranná, jak si to stoupenci astrologie ve svých výpočtech představují. Bůh nestaví osud svých lidí, tedy jejich blaho i bolest, jenom na paprscích hvězd. Tyto paprsky ovšem mocně spolupůsobí nejen u každého jednotlivce, nýbrž i v celém dění světovém. Jsou tu však jen nástroji a jejich činné účastenství v tomto dění nejen že souvisí s mnoha jinými vlivy, nýbrž jest i odvislé od možnosti účinků těchto jiných vlivů a příčin. I když mnozí astrologové se domnívají, že pracují z vnitřního nazírání, z vnuknutí a inspirace, nemůže to přispěti k prohloubení natolik, aby bylo možno věnovati větší důvěru v přibližnou skutečnost výpočtů.

Jejich vnuknutí nemohou přicházeti z velikých výšin, které jsou vždy zakryty závojem a nezměrnou propastí, dělící vše přehlížejícího Ducha od lidstva. Výpočty zůstávají kusým dílem a jsou nedostatečné a mezerovité. Jsou zkrátka nedokonalé a tedy falešné. Vnášejí jen neklid mezi lid. Neklid je však nejnebezpečnější nepřítel duše, on otřásá zdí přirozené ochrany a tím vpouští dovnitř právě to zlo, které by tam jinak nemělo přístupu. A neklidnými stávají se mnozí lidé, kteří si říkají, že v tu dobu mají zlá záření. Na druhé straně bývají zase příliš důvěřivými a proto neopatrnými, když jsou přesvědčeni, že se právě nalézají pod dobrými paprsky. Při nedostatečnosti všech výpočtů uvalují tím na sebe jen zbytečné starosti, místo aby měli stále volného, jarého ducha, který k obraně vynaloží více síly, než nejsilnější zlé proudy dovedou potlačiti. Astrologové by měli, nemohou-li jinak, klidně pokračovati ve svých pracích a snažiti se, aby se v nich zdokonalili. Avšak jen v tichu a pro sebe, jak to *skutečně činí*

vážně smýšlející mezi nimi! Měli by ještě ušetřiti jiné lidi takových nedokonalostí, protože působí jen zhoubně. Jejich ovocem je otřesení sebedůvěry a škodlivé poutání volných duchů, čehož nutno se rozhodně vyvarovati.

37. Symbolika v lidském osudu.

Kdyby se lidé tak úplně nevyčerpávali a neztráceli v nutnostech a četných nicotnostech všedního života, ale chtěli také ještě trochu pozornosti věnovat tomu, aby bedlivěji pozorovali velké i malé děje a události ve svém okolí, muselo by jim velmi záhy vzejíti nové poznání. Užasli by sami nad sebou a nechtěli by ani věřit, že něco tak nápadného mohli dosud bezmyšlenkovitě přehlížet. Jsou tu všechny důvody k tomu, aby soustrastně vrtěli nad sebou hlavami. Již při malém pozorování otevře se jim pojednou celý svět přísně spořádaného živého dění, ve kterém zřejmě lze poznávati pevné vedení vyšší ruky: Svět symboliky!

Tkví to hluboko v jemnohmotné části stvoření a jen nejzazší konce jako výběžky vstupují do pozemsky viditelného. Je to jako zdánlivě zcela klidné moře, jehož trvalé pohyby nejsou znatelny, nýbrž mohou býti pozorovány jen ve svých posledních výběžcích u břehu. Člověk netuší, že s trochou pozornosti, při zcela nepatrném úsilí může jasně pozorovati činnost karmy, pro něho tak pronikavou a jím obávanou. Může se *s ní* seznámiti důvěrněji. Často se probouzející strach u myslících lidí v důsledku toho znenáhla mizí a karma pozbývá své hrůzy. Pro mnohé lidi může to býti cesta k vzestupu, když se naučí za pozemsky viditelnými ději vyciťovati hlubší vlny jemnohmotného života a mohou ho pak sledovati. Tím vzniká časem přesvědčení o existenci nezbytně důsledných zvratných působení. Jakmile došel člověk jednou tak daleko, vpravuje se do toho zvolna krok za krokem, až konečně pozná přísně logickou a jednotnou hnací sílu vědomé Božské vůle v celém stvoření, tedy ve světě hrubohmotném i jemnohmotném. Od té chvíle bude s ní počítati a dobrovolně se před ní skláněti. Pluje pak v síle, jejíž účinky mohou mu býti jen k užitku. Síla mu slouží, protože ji umí používat tím, že se do ní správně vpravuje a zaujímá k ní správné stanovisko. Tak může se zvratné působení pro něho rozuzlovati jen jako nositel štěstí. S úsměvem pak vidí, jak se doslova vyplňuje každé biblické slovo, které se mu ve své dětské prostotě chtělo státi někdy kamenem úra-

zu a jehož plnění hrozilo státi se mu těžkým, protože podle jeho dosavadního mínění vyžadovalo otrockou mysl. Samovládný požadavek poslušnosti, jím nepříjemně dosud pociťovaný, stává se znenáhla před jeho vidoucími zraky nejvyšším vyznamenáním, jakého se může dostati tvoru. Stává se opravdu Božským darem, který chová v sobě možnost nesmírného vývoje duchovních sil a který dovoluje osobně vědomé spolupůsobení v nádherném stvoření. Výrazy: „Kdo se ponižuje bude povýšen", člověk musí se „pokorně skloniti před svým Bohem", aby mohl vejíti do jeho království, že má „poslouchati a sloužiti" a mnohé jiné biblické rady srážejí předem moderního člověka tímto prostým, dětským a přece tak výstižným způsobem vyjádření. Urážejí jeho hrdost, která tkví ve vědomí rozumového vědění. Nechce býti již tak slepě veden, chce sám vědomě poznávati a pak spolupůsobiti ve všem, aby se mu *z přesvědčení* dostalo vnitřního rozmachu, nutného ke všemu velikému. *A to není nesprávné!*

Člověk *má* při svém dalším vývoji státi ve stvoření vědomější, než tomu bylo dosud. Až pozná s radostí, že prosté biblické výrazy ve svém způsobu vyjadřování, který je tak cizí dnešní době, radí přesně právě k tomu, k čemu on sám také se rozhoduje a to dobrovolně s plným přesvědčením a znalostí mocných přírodních zákonů, tu padá jako páska z jeho očí. Stojí ohromen před skutečností, že dosud zavrhoval staré nauky jen proto, že si je nesprávně vykládal a nikdy se vážně nesnažil řádně do nich vniknouti a uváděti je v soulad s dnešní schopností chápání!

Říká-li se tedy: „Podrobiti se v pokoře vůli Boží," nebo „po správném poznání mocných přírodních zákonů využitkovati jejich účinky a působení," jest to *totéž*.

Síly, nesoucí vůli Boží, může využíti člověk jedině tehdy, když je důkladně zkoumá, tedy poznává a podle nich se pak řídí. Avšak počítati s nimi a říditi se podle nich není ve skutečnosti nic jiného, než vpravení se do nich, tedy podrobení se jim! Znamená to nestavěti se *proti* těmto silám, nýbrž jíti *s nimi!* Jen tehdy, když člověk svou vůli přizpůsobí rázu těchto sil a jde s nimi stejným směrem, dovede využitkovati moci těchto sil. To však není ovládání sil, nýbrž pokorné podrobení se Božské vůli! I když člověk mnohé považuje za moud-

rost nebo vymoženost vědy, nemění to pranic na skutečnosti, že to všechno jest jen „nálezem“ nebo „vynálezem“ účinků stávajících přírodních zákonů, tedy Božské vůle. Člověk ji tím „poznal“ a jí se „přizpůsobil“, když ji používá a zhodnocuje. Je to jistě pokorné podrobení se vůli Boží! *Je* to „poslušnost“!

Ale nyní k symbolice! Všechno dění ve stvoření, tedy ve hmotnosti, musí ve svém koloběhu dosáhnouti správného zakončení, nebo, jak také se může říci, musí se uzavříti jako kruh. Proto podle zákonů stvoření všechno se také nezbytně vrací ke svému východisku, kde jedině může dojíti svého konce, tedy rozřešení, rozuzlení, vybití, nebo pohasnutí činnosti. Tak je tomu s celým stvořením samotným a s každým jednotlivým dějem. Z toho vzniká bezpodmínečné zvratné působení, které opět vede za sebou symboliku.

Protože všechno konání musí končiti tam, kde povstalo, vyplývá z toho nutnost, že každý čin musí končiti v témže druhu hmoty, ve kterém vznikl. Jemnohmotný začátek musí míti tedy jemnohmotný konec, hrubohmotný začátek musí však i konec míti hrubohmotný. Jemnohmotné nedovedou lidé viděti, avšak hrubohmotný konec každého děje jmenují symbolikou. Tento konec jest pro ně sice pociťovatelný, ale většině lidí chybí k tomu vlastní klíč, tedy začátek. Tento začátek ve většině případů spočívá v předcházejícím hrubohmotném bytí.

I když větší část všeho dění zvratného působení odehrává se při tom jen ve světě jemnohmotném, nemohla by takto pracující karma dosáhnouti nikdy úplného rozuzlení a vyčerpání, kdyby její konec nějakým způsobem nezasáhl do světa hrubohmotného a nestal se tam viditelným. Teprve tímto viditelným dějem, který odpovídá smyslu zvratného působení, může býti běžící kruh uzavřen. Pak následuje úplné vyčerpání a oproštění, ať již je to podle druhu prvotního začátku dobré, nebo zlé, přináší-li to štěstí nebo neštěstí, požehnání nebo odpuštění v rozřešení. Tento poslední viditelný účinek *musí* nastati na témže místě, kde byl počátek, tedy u *téhož* člověka, který nějakým jednáním dal k němu kdysi podnět. V žádném případě nelze se mu vyhnouti.

Změnil-li se dotyčný člověk mezi tím vnitřně tak, že se v něm probudilo něco lepšího, než bylo jeho tehdejší jednání, nemůže zpětný účinek v důsledku svého druhu pevně zakotvit1i. Nenachází již stejnorodou půdu v duši usilující vzhůru, která se mezi tím stala světlejší a podle zákona duchovní tíže i lehčí*). Přirozeným následkem toho jest, že blížící se kalnější účinek je rozložen světlým okolím dotyčného člověka a je tím značně oslaben. Vzdor tomu musí se však naplniti zákon koloběhu a zvratného působení ve své samočinně působící síle. Zrušení kteréhokoliv přírodního zákona jest nemožné.

Proto musí se takto zeslabené vracející se zvratné působení podle neochvějných zákonů projeviti a dokončiti i *viditelně* hrubohmotně, aby se skutečně rozuzlilo a vyčerpalo, tedy pohaslo. Konec musí vplynouti do začátku. Vlivem světlého okolí nemůže však temná karma způsobiti dotyčnému člověku škodu. Tak se stává, že toto oslabené zvratné působení může účinkovati jen na bližší *okolí* tohoto člověka tak, že on octne se v postavení, kdy může dobrovolně učiniti něco, čehož druh odpovídá již jen *smyslu* zpět proudícího zvratného působení.

Oproti prvotní, nezlomené síle účinku jemu určeného zpět se vracejícího temného proudu není mu již způsobena bolest nebo škoda, nýbrž snad dokonce i radost. V tom je ten rozdíl.

To je pak *čistě symbolické* rozuzlení mnohé *těžké* karmy, ale odpovídá to úplně zákonům ve stvoření a působí následkem změny duševního stavu takto samočinně. Proto zůstává to většině lidí často úplné neznámo. Karma se tím vyčerpala, neochvějné spravedlnosti bylo tím učiněno zadost až do nejjemnějších odstínů! V těchto pochodech, tak samozřejmých podle zákonů stvoření, je tolik mocných aktů milosti, jak jedině všemoudrost Stvořitele mohla je přivoditi v jeho dokonalém díle.

Je mnoho takových čistě symbolických rozuzlení při zvratných působeních, která by jinak těžce zasáhla!

---

*) Přednáška č. 6: „Osud.“

Uveďme příklad: Člověk kdysi tvrdé, panovačné povahy uvalil těmito vlastnostmi na sebe těžkou karmu. Tyto vlastnosti projevovaly se utlačováním jeho bližních. Karma, živá ve své rázovitosti, koná svůj koloběh a musí dopadnouti na onoho člověka stejným způsobem, mnohonásobně silněji zpět. Blíží-li se tato karma, pak pronikne tento proud panovačnosti, v důsledku přitažlivosti jemnohmotné stejnorodosti často ohromně zesílený, celé jemnohmotné okolí postiženého. Tento proud působí rozhodujícím vlivem na hrubohmotné okolí, úzce související s tímto člověkem a vytvoří tím poměry, které nutí bývalého původce, aby trpěl pod stejnou panovačností a to v mnohem větší míře než trpěli kdysi jím trýznění bližní.

Když takový člověk dospěl však mezi tím již k lepšímu poznání a získal poctivou snahou o vzestup světlé a lehčí okolí, mění se tím samozřejmě i způsob posledního účinku. Podle stupně síly světla nového okolí člověka, kterého má tato karma stihnouti, pronikne toto světlo do vracejících se více nebo méně hustých temnot a učiní tyto temnoty více nebo méně neškodnými. Při velikém vzestupu kdysi tak panovačného člověka, tedy při neobyčejném polepšení viníka může nastati případ, že vlastní účinek karmy je takřka zrušen. Takový člověk vykoná pak jen mimochodem něco, co je zevně podobno odříkání. Dejme tomu, že tu jde o ženu. Tu by stačilo, kdyby jednou vzala služce z ruky kartáč a ukázala jí se vší vlídností, jak se drhne podlaha. I když by to bylo jen několik pohybů toho druhu, jest tím zadost učiněno symbolice nejnižšího sloužení. Tento malý čin dokoná rozuzlení a vyčerpání, které se muselo státi *viditelné*. Vzdor této snadnosti může ukončiti těžkou karmu.

Právě tak může se úklid jediného pokojíku státi symbolem ke skončení a zrušení viny, jejíž odpykání nebo odčinění bylo by jinak vyžadovalo většího, bolestně pronikavého převratu. Tyto věci vyplývají nějakým způsobem ze zeslabených vlivů vracejících se účinků. Někdy jich také používá duchovní vedení jako zdánlivě náhodně seslaných činů, aby tím přivodilo rozuzlení.

Při tom všem je nutný předpoklad, že již nadešel neobyčejně veliký vzestup a s tím spojená změna duševního stavu. To jsou okolnosti, které žádný astrolog nedovede ovšem bráti v úvahu a svými

výpočty vyvolává často zbytečné starosti. Někdy je tím vyvolána i taková úzkost, že již pouhá síla této úzkosti může přivoditi nebo vytvořiti nepříjemnost. Tím se pak ovšem výpočet zdánlivě vyplňuje, ačkoliv bez této úzkosti byl by se prokázal jako nesprávný. V takových případech otevřel dotyčný člověk svou úzkostí sám dveře ve světelném okruhu, který ho obklopuje. Kdo sám dobrovolně vystrčí ruku z ochranného obalu, tomu nemůže býti ze žádné strany pomoženo. Jeho vlastní vůle proráží z nitra *každou* ochranu. Bez jeho chtění nemůže však skrze světlo ho obklopující k němu proniknouti z venku nic.

Tak může se nejmenší úsluha bližnímu, s bližním procítěné utrpení neb jediné vlídné slovo zformovati k symbolickému rozuzlení a vyčerpání karmy, jakmile je tu vnitřním podkladem vážné chtění dobra.

Toto chtění musí ovšem vždy předcházet, neboť jinak nemůže býti řeči o symbolickém rozuzlení a vyčerpání karmy. Bez něho všechno zpětné proudění účinkuje pak v každém směru plně. Jakmile začne však u člověka skutečně vážné chtění ke vzestupu, může velmi záhy pozorovati, jak znenáhla přichází do jeho okolí stále více života, jako by mu všemožné věci byly kladeny do cesty. Mají však vždy dobrý konec. Je mu to až nápadné. Ale stejně nápadně nastane na konec doba, ve které je více klidu anebo kdy všechno dění zřejmě znatelně slouží i k pozemskému vzestupu. Pak minul čas odpykávání. S radostným díkem může se člověk oddati myšlence, že z něho spadlo mnoho viny, kterou by jinak byl musel těžce odpykávati. Pak ať je na stráži, aby všechny nitky osudu, které znovu spřádá svým chtěním a přáním, byly jen dobré, aby tím ve zvratném působení i jeho mohlo zase stihnouti jen dobré!

38. Víra.

Víra není taková, jak ji projevuje většina tak zvaných věřících. Vlastní víra vzniká teprve tehdy, když si člověk dokonale osvojil obsah Božích poselství a tato stala se mu živým, nenuceným přesvědčením.

Boží poselství přicházejí prostřednictvím Božího slova a také jeho stvoření. Všechno svědčí o něm a jeho vůli. Jakmile člověk dovede celé dění a bytí vědomě *prožíti,* budou jeho city, myšlení a konání jediným radostným velebením Boha. Ale pak zmlkne a mnoho o tom nemluví. Stal se však osobností, která s tímto tichým uctíváním Boha, které možno nazvati také důvěrou v Boha, stojí pevně a bezpečně v celém stvoření. Nebude se vznášeti ve fantaziích a nebude se ocit'ovati ve vytržení. Rovněž také nebude na zemi žíti jenom v duchovnu, ale bude konati své pozemské dílo se zdravými smysly a svěží odvahou. Bude-li napaden, tu v nutné obraně použije i svého chladného rozumu dovedně jako břitkého meče, aniž je při tom ovšem nespravedlivý. Nikdy nemá trpěti mlčky, když se mu děje křivda. Jinak by tím jen podporoval a posiloval zlo.

Ale je velmi mnoho lidí, kteří se jen *domýšlejí,* že jsou věřící! Přese všechno vnitřní přisvědčování k existenci Boha a jeho působení, bojí se úsměvu pochybovačů. Je pro ně trapný a nepohodlný, tiše jdou mimo něj při zábavných rozmluvách s diplomatickým výrazem ve tváři a z rozpačitosti svým chováním vlastně pochybovačům přisvědčují. To není víra, nýbrž jen vnitřní *přiznání!* Ve skutečnosti tím zapírají svého Boha, ke kterému se v skrytu modlí a od něhož pak očekávají všechno dobré.

Falešný ohled na pochybovače nemůže se omluviti tím, že „věřícím" je věc příliš „svatou a vážnou", než aby ji vydali posměchu. Nelze to také již nazvati ani skromností, nýbrž je to jen nízká zbabělost! Ven konečně s řečí, ať je vidět, čího Ducha jste děti! Bez bázně a s hrdostí vůči *každému* člověku, jež přísluší Božím dětem! Jen tak budou i pochybovači konečně nuceni krotit svůj posměch, který

prozrazuje jenom nejistotu. Dosud je bázlivým chováním mnohých „věřících“ jen pěstován a živen.

Tito lidé klamou sami sebe, protože podkládají slovu „víra“ zcela jiný význam, než jaký to slovo vyžaduje. Víra musí býti *živá.* To jest musí se státi více než přesvědčením, musí se státi skutkem! A skutkem se stala, jakmile pronikla vším, veškerým cítěním, myšlením i konáním. Musí se státi nevtíravě pociťovatelnou a viditelnou ze samého nitra ve všem, co k člověku patří. Musí se tedy státi samozřejmou. Nikdo ji nesmí držeti před sebou jen jako štít ani jako přelud. Ale všechno, co se stává zevně pociťovatelným, musí býti jen výsledkem přirozeného vyzařování vnitřního, duchovního jádra. Lidově řečeno, musí býti pravá víra silou, která vyzařujíc z ducha člověka, proniká jeho tělem i krví a stává se tak jedinou přirozenou samozřejmostí. Nic vyumělkovaného, nic vnuceného, nic naučeného, nýbrž jen život!

Podívejte se na mnohé věřící: Tvrdí, že věří nezvratně v posmrtný život. Zdánlivě řídí i své myšlenky tímto směrem. Avšak naskytne-li se jim někdy příležitost, že mohou nabýti důkazu o tomto posmrtném životě, a to důkazu, který převyšuje prosté všední pozorování, tu se lekají nebo jsou hluboce vzrušeni! Tím však právě dokazují, že v základě přece jen nebyli tak přesvědčeni o záhrobním životě. Jinak musel by jim takový příležitostný důkaz připadati úplně přirozeným. Nesměli by se proto ani lekat, ani tím nějak zvlášť býti vzrušeni. Mimo toho jsou ještě nesčetné příklady, které zřejmě projevují, jak málo věřícími jsou tak zvaní věřící. Víra není v nich živá.

39. Pozemské statky.

Velmi často vynořuje se otázka, má-li člověk, když usiluje o *duchovní* zisk, zbavovati se pozemských statků nebo jimi pohrdati. Stanoviti takovou zásadu bylo by pošetilé! Tvrdí-li se, že člověk, který usiluje o království nebeské, nesmí lpěti na pozemských statcích, není tím řečeno, že má pozemské statky rozdati nebo zahodit, aby žil v chudobě. Člověk může a má radostně užívati všechno to, co mu Bůh ve svém stvoření učinil přístupným. „Nesměti lpěti“ na pozemských statcích znamená jen tolik, že člověk nemá se nechati strhnout tak daleko, aby hromadění pozemských statků měl za nejvyšší účel svého pozemského života. Aby tedy převážně *nelpěl* na této jediné myšlence. Takové stanovisko muselo by ho samozřejmě odvrátit od vyšších cílů. Neměl by pro ně již času a ulpěl by skutečně všemi vlákny svého bytí jen na tomto jediném cíli: získávání pozemského majetku. Ať již by to bylo pro statky samotné, nebo pro požitky, které majetek umožňuje, nebo pro účely jiné, výsledek by byl v základě týž. Člověk lpí a poutá se tak k čistě pozemskému, ztrácí tím pohled vzhůru a nemůže stoupati.

Toto falešné pojetí, že pozemské statky nepatří k duchovnímu úsilí po vyšším, mělo u většiny lidí za následek také nesmyslnou představu, že všechny duchovní snahy, které se mají bráti vážně, nesmí míti nic společného s pozemskými statky. Jakou škodu si tím lidstvo samo přivodilo, nikdy si neuvědomilo.

Lidé si tím znehodnocují duchovní, tedy nejvyšší dary, jichž se jim může dostati. Protože v důsledku tohoto zvláštního stanoviska všechny duchovní snahy musely dosud býti odkázány na oběti a dary jako *žebráci,* vetřelo se tím nepozorovaně i vůči duchovním snahám podobné stanovisko, jaké se zaujímá vůči žebrákům. Tyto duchovní snahu nemohly proto nikdy získat onu vážnost, jaká jim vlastně v první řadě přísluší. Z téhož důvodu musely však předem nésti samy v sobě zárodky smrti, protože nemohly nikdy státi pevně na vlastních nohách, nýbrž zůstávaly vždy odvislými od dobré vůle lidí. Vážně usilující člověk nesmí opovrhovati pozemskými statky právě

proto, aby vůči lidstvu chránil a opatroval své nejsvětější *duchovno!* Tyto statky musí mu dnes v hrubohmotném světě sloužiti převážně jako štít, aby mohl odrážeti rovné rovným. Přivodilo by to nezdravý stav, kdyby v době materialistů chtěli lidé usilující vzhůru, opovrhovati nejsilnější zbraní bezohledných protivníků. Byla by to lehkomyslnost, která by se mohla těžce vymstít.

Proto vy, opravdu věřící, neopovrhujte pozemskými statky, které mohly býti vytvořeny také jen vůlí toho Boha, jehož hledíte uctívati! Nedejte se však uspati pohodlností, kterou s sebou může přinášet majetek pozemských statků, ale užívejte jich zdravě.

Stejně je tomu se zvláštními dary takových sil, které slouží k uzdravování různých nemocí, nebo s podobnými požehnanými schopnostmi. Lidé předpokládají nejnaivnějším, nebo správněji nejdrzejším způsobem, že tyto schopnosti mají jim býti dávány k disposici zdarma, protože prý také z duchovna byly uděleny jako zvláštní dar. Jde to dokonce tak daleko, že mnozí lidé ještě očekávají, že jim bude projevena zvláštní vděčnost za to, že se „blahosklonně snížili“ a ve veliké tísni použili pro sebe pomoci takového druhu. Takoví lidé musí býti vyloučeni z veškerého přispění i kdyby to bylo to jediné, které by jim ještě mohlo pomoci!

Lidé nadaní těmito dary měli by se však sami nejdříve naučit odhadovati výše svůj Boží dar, aby se tak neházely opět perly sviním. Ku poskytnutí opravdové pomoci je jim třeba mnohem více tělesné a jemnohmotné síly, tak jako času, než právníkovi k jeho nejlepší obhajovací řeči, nebo lékaři při četných návštěvách u nemocných, či malíři při namalování obrazu. Žádnému člověku by nenapadlo aby požadoval po právníkovi, lékaři nebo malíři bezplatnou činnost. A přece dobrá chápavost, kterou potřebují k svému zaměstnání, jest také pouze „Božím darem“ a ničím jiným.

Odvrhněte konečně tento žebrácký šat a ukažte se v rouchu, které vám přísluší!

40. Smrt.

Něco, nač bez výjimky všichni lidé věří, jest smrt! Každý jest přesvědčen o tom, že přijde. Jest to jedna z nemnohých skutečností, o které nepanuje žádný spor a žádná nevědomost. Vzdor tomu, že všichni lidé od dětství počítají s tím, že jednou musí zemřít, brání se přece většina jich této myšlence. Mnozí se přímo rozhorlí, mluví-li se o tom v jejich přítomnosti. Jiní vyhýbají se opět úzkostlivě návštěvám hřbitovů a pohřbů. Setkají-li se přece někdy na ulici s pohřbem, snaží se zbaviti opět co nejrychleji každého dojmu. Při tom je svírá stále tajná úzkost, že by je smrt mohla překvapit někdy rázem. Zdržuje je neurčitý strach, aby k této nezvratné skutečnosti přistoupili s vážnými myšlenkami.

Není snad druhé události, která by při své nezbytnosti byla v myšlenkách posunována tak stranou, jako smrt. A přece kromě zrození je sotva ještě nějaký významnější děj v pozemském životě jako smrt. Je nápadno, že člověk chce se tak málo zabývati právě počátkem a koncem svého pozemského bytí, zatím co se snaží přikládati všem jiným dějům hluboký význam. I když jsou to věci úplně vedlejší. Bádá a hloubá více o tom, co se děje mezi tím, než o tom, co by mu přineslo vysvětlení. O začátku a konci svého životního běhu. Vždyť smrt a zrození jsou spojeny tak úzce proto, že jedno je výsledkem druhého.

Jak málo vážnosti přikládá se však již plození! Jen ve velmi vzácných případech lze tu najíti něco důstojného člověka. Právě u tohoto děje staví se lidé se zálibou na roveň zvířatům, ale ani zde nedovedou zachovat nevinnost zvířat. Tím se staví pod zvíře. Neboť zvíře jedná vždy podle svého stupně, jaký ve stvoření zaujímá. Ale člověk nedovede nebo nechce zachovati stupeň, který mu přísluší. Sestupuje hlouběji a pak se diví, když to v různých směrech jde s celých lidstvem znenáhla s kopce. Již svatební zvyky jsou zařízeny tak, aby se na manželský svazek hledělo jako na čistě světskou záležitost. V mnohých případech jde to dokonce tak daleko, že vážně založené povahy se s hnusem odvracejí od nepochybných podrobností, které

svědčí jen o pozemském styku. Svatební hostiny v nižších i lepších kruzích zvrhly se v mnohých případech v pravé kuplířské hody a všichni rodičové, kteří jsou si vědomi své veliké zodpovědnosti, měli by co nejpřísněji zapověděti svým dětem, aby se jich zúčastňovaly. Jinoši a dívky, kteří v sobě sami neucítí vznikati odpor při mravech a narážkách na takových slavnostech a z toho důvodu z nich neodejdou ve vědomí vlastní zodpovědnosti za každé své hnutí, patří již stejně na takový nízký stupeň a nelze jich proto při posuzování bráti v úvahu. Jako by se lidé i zde snažili otráveným opojením přehoupnouti se přes něco, nač nechtějí myslet.

Staví-li se pozemský život na takovýchto lehkovážných základech, jak se to stalo mravem a obyčejem, pak lze pochopit, že se lidé snaží přenésti se klamem i přes smrt tím, že křečovitě usilují, aby na ni nemysleli. Toto odsunování všech vážných myšlenek je v úzké souvislosti s vlastním nízkým stavem při plození. Neurčitý strach, který běží vedle člověka po celý pozemský život jako stín, vzniká z větší části z plného vědomí veškeré nesprávnosti lehkomyslných činů, které člověka snižují. A když lidé nemohou dojíti klidu jinak, chytají se naposled křečovitě a uměle sebeklamu, že buď smrtí je všemu konec, čímž plně dosvědčují vědomí své méněcennosti a zbabělosti před nějakou zodpovědností, a nebo se těší nadějí, že nejsou o mnoho horší než jiní lidé.

Ale všechny ty domýšlivosti nemění ani hrášku na skutečnosti, že i pro ně nadejde pozemská smrt. Blíží se každým dnem, každou hodinou! Často je žalostno pohledět, když v posledních hodinách u většiny lidí, kteří se tvrdošíjně snažili popírat zodpovědnost v dalším životě, začne pojednou úzkostlivé ptaní, které dokazuje, jak se náhle matou ve svém přesvědčení. To jim však málo prospěje. Je to zase jen zbabělost, která jim krátce před velkým krokem z pozemského života pojednou dává viděti možnost dalšího života a tím i zodpovědnosti. Avšak úzkost, strach a zbabělost, stejně jako vzdor nepřispívají nijak ke zmírnění nebo rozuzlení nezbytného zvratného působení všech činů. Prohlédnutí, tedy dojití k poznání, neděje se také tímto způsobem. Rozumová chytrost, tak často vyzkoušená v pozemském životě, provede umírajícím lidem ze strachu ještě

v posledních hodinách zlý kousek. V obvyklé opatrnosti by pojednou chtěla, aby se rychle stali ještě rozumově zbožnými ve chvíli, kdy vybavení se dále žijícího jemnohmotného člověka z hrubohmotného těla dostoupilo již tak značného stupně, že citový život rovná se při tomto vybavení již síle rozumu, jemuž byl dosud násilně podřízen.

Ničeho tím nezískají. Sklidí to, co ve svém pozemském životě zaseli myšlenkami a skutky. Nezlepší a nezmění se tím ani to nejmenší! Neodolatelně budou vtaženi do soukolí přísně pracujících zákonů zvratného působení, aby v nich v jemnohmotném světě prožili všechno to, v čem chybovali, tedy z klamného přesvědčení mysleli a konali. Takoví lidé mají všechny příčiny, aby se obávali hodiny vybavení se z pozemského hrubohmotného těla, které bylo jim po určitou dobu ochrannou zdí při mnohých jemnohmotných dějích. Tato ochranná zeď byla jim na čas ponechána jako štít a kryt, aby za ní mohli v nerušeném klidu změniti k lepšímu, nebo zcela rozuzliti mnohé, co by je jinak bez této ochrany muselo těžce postihnout.

Pro toho, kdo se tímto časem milosti pozemského života propotácí v lehkomyslném sebeklamu jako v opojení, jest to dvojnásob, ba desateronásob smutné. Bázeň a strach jsou tedy u mnohých odůvodněny.

Zcela jinak je tomu u těch lidí, kteří svůj pozemský život nepromarnili. Kteří ještě v pravý čas, i když v pozdní hodině, ne však z bázně a strachu, nastoupili cestu duchovního vzestupu. Své vážné a opravdové hledání berou s sebou do jemnohmotného světa jako hůl a oporu. Bez bázně a úzkosti mohou podniknouti krok ze světa hrubohmotného do jemnohmotného, krok, který jest pro každého neodvratný. Vždyť všechno, co je pomíjivé, jako hrubohmotné tělo, musí jednou opět zahynouti. Mohou jen uvítati hodinu této proměny, protože jest pro ně nutný pokrok, nechť je jim v jemnohmotném životě prožívati cokoliv. Dobré je pak oblaží, těžké se jim ku podivu usnadní. Dobré chtění pomáhá při tom mocněji, než kdy tušili.

Samotný děj smrti není nic jiného, než zrození do jemnohmotného světa. Podobá se ději narození do světa hrubohmotného. Jemnohmotné tělo po svém vybavení je spojeno po nějakou dobu

s hrubohmotným tělem jako pupeční šňůrou. Tato šňůra má tím menší pevnost, čím výše ten, kdo se zrodil do jemnohmotného světa, vyvinul svou duši již za pozemského bytí pro tento jemnohmotný svět, který jest přechodem do království Božího. Čím více se poutal svým chtěním k zemi, tedy hrubohmotnému, a nechtěl nic věděti o dalším životě v jemnohmotném světě, tím pevnější jest také tato šňůra následkem jeho chtění. Také jeho jemnohmotné tělo, kterého je mu třeba jako roucha ducha v jemnohmotném světě, je proto hutnější. Ale čím jest hutnějším jeho jemnohmotné tělo, tím jest podle obvyklých zákonů těžším a jeví se proto také nutně temnějším. Následkem této veliké podobnosti a blízké příbuznosti se vším hrubohmotným se také velmi těžko odloučí od hrubohmotného těla. Stává se, že takový člověk musí ještě procítit poslední hrubohmotně tělesné bolesti a celý rozklad při zpráchnivění. Při žehu také nezůstává necitelným. Po konečné odluce této spojovací šňůry klesá však v jemnohmotném světě až tak hluboko, kde jeho okolí má stejnou hutnost a tíži. V této stejné tíži najde také vesměs stejně smýšlející. Je pochopitelno, že mu tam bude hůře než na zemi v hrubohmotném těle, protože v jemnohmotném světě všechny city vyžívají se *plně* a bez překážky.

Jinak jest tomu s lidmi, kteří již v pozemském životě začali se vzestupem ke všemu ušlechtilému. Protože mají v sobě živé přesvědčení o kroku do jemnohmotného světa, je i vybavení mnohem lepší. Jemnohmotné tělo i spojovací šňůra nejsou hutné. Tento rozdíl a vzájemná cizota s tělem hrubohmotným způsobují, že vybavení děje se velmi rychle. Jemnohmotné tělo po celý tak zvaný smrtelný zápas, nebo za posledního škubání svalů hrubohmotného těla, dávno již stojí *vedle* tohoto těla. Může-li se vůbec mluviti o smrtelném zápase při normálním umírání takového člověka. Uvolněný, ne příliš hutný stav spojovacího provazce nedovolí vedle stojícímu jemnohmotnému člověku, aby spolupociťoval nějaké bolesti. Tento lehký spojovací provazec ve svém nehutném stavu nemůže býti žádným vodičem bolesti od hrubohmotného k jemnohmotnému. Následkem své větší jemnosti přetrhává také rychleji spojení mezi oběma těly tak, že jemnohmotné tělo jest úplně osvobozeno v mnohem kratší lhůtě a

vznese se pak do výše do oné oblasti, která jest stejného, jemnějšího a lehčího druhu. Tam bude moci najíti také jen stejně smýšlející a ve zvýšeném dobrém citovém životě dojde míru a štěstí. Takové lehčí a méně hutné jemnohmotné tělo jeví se přirozeně také světlejším a jasnějším. Dalším vývojem dospěje konečně k tak velkému zjemnění, že z něho začne vyzařovati čistě duchovní, které v něm spočívá. Pak on sám, jako úplně světelně zářící, vejde do čistě-duchovně-bytostného.

Ale nechť jsou varováni lidé, kteří prodlévají u lože umírajícího, aby nevypukali v hlasitý nářek. Při silně projevované bolesti nad rozloučením může jemnohmotný člověk, který se vybavuje, nebo snad již stojí vedle, býti tím dotčen a pak to slyší a cítí. Probudí-li se v něm soucit nebo přání, aby řekl ještě slova útěchy, spoutá ho opět tato touha s potřebou učiniti se *srozumitelným* bolestně naříkajícím osobám. Pozemsky srozumitelným může se státi jen za pomoci mozku. Toto úsilí má za následek těsné spojení s hrubohmotným tělem a nutně je vyžaduje. Důsledkem toho jest, že jemnohmotné tělo, které se dosud vybavuje, nejen že se spojí opět úžeji s tělem hrubohmotným, ale také jemnohmotný člověk již odpoutaný a stojící vedle vrací se znovu do hrubohmotného těla. Konečným výsledkem toho jest, že znovu pociťuje všechny bolesti, kterých byl již zbaven. Nové vybavování děje se pak mnohem tíže a může trvati až několik dní. Tím nastává tak zvaný prodloužený smrtelný zápas, který je opravdu bolestný a těžký pro toho, kdo se chce vybavit. Vinu na tom nesou ti, kdo svou sobeckou bolestí volali ho zpět z jeho přirozeného vývoje. Tímto přerušením normálního průběhu nastalo nové násilné připoutání. I když bylo to zaviněno slabým pokusem učiniti se srozumitelným. Uvolniti opět tuto nepřirozenou vazbu není lehkým tomu, kdo je v tom dosud úplně neobeznalý. Nemůže mu při tom býti pomoženo, protože nové spoutání chtěl sám. Toto připoutání může lehce nastati v době, kdy hrubohmotné tělo dosud zcela nevychladlo, a je tu ještě spojovací provazec, který se zpřetrhává často teprve po mnoha týdnech. Jsou to tedy zbytečná muka pro odcházejícího a je to bezohlednost a surovost od těch, kdo jsou kolem. Proto má v pokoji umírajícího panovati naprostý klid a důstojná

vážnost, odpovídající významné hodině. Osoby, které se ovládati nedovedou, měly by býti odvedeny násilím i když jsou to nejbližší příbuzní.

41. Zesnulý.

Nechápavě a osaměle stojí duše v úmrtním pokoji. Nechápavě proto, že člověk, který spočívá na lůžku, vzpíral se ve svém pozemském životě víře v další život po odložení hrubohmotného těla. Nikdy se vážně nezabýval touto myšlenkou a vysmíval se všem, kdo o tom mluvili. Rozhlíží se zmateně. Vidí sama sebe na úmrtním loži, vidí známé mu lidi plačící státi kolem něho. Slyší jejich slova, která oni mluví a vnímá také i bolest, kterou oni pociťují v nářku, že právě zemřel. Chce se mu smáti a zavolati, že přece dosud žije! Volá. A s údivem vidí, že oni ho neslyší. Volá znovu a znovu, vždy hlasitěji a hlasitěji. Lidé ho však neslyší a naříkají dále. Začíná se ho zmocňovat úzkost. Přece slyší sám svůj hlas zcela zřetelně a zřejmě pociťuje i své tělo! Vzkřikne v tísni ještě jednou. Nikdo na něho nedbá. Všichni hledí s pláčem na tiché tělo na lůžku, které on poznává jako svoje a jež přece připadá mu pojednou jako něco cizího, co k němu již nepatří. Vždyť on stojí se svým tělem vedle, prost veškeré bolesti, kterou zprvu pociťoval.

Láskyplně volá teď jméno své ženy, která klečí u jeho dosavadního lože. Ale ona neustává v pláči. Ani slovem, ani pohybem neprojevuje, že by ho slyšela. V zoufalství přistupuje k ní a zatřese jí drsně ramenem. Ona toho nepozoruje. On neví, že se dotýká jemnohmotného těla své ženy a ne jejího těla hrubohmotného. Neví, že jeho žena, která tak jako on nikdy nemyslela na to, že existuje něco víc než pozemské tělo, také nemůže cítit dotek jeho jemnohmotného těla.

Zachvěje se v nevýslovném pocitu strachu. Slabost v opuštěnosti kruší ho k zemi. Jeho vědomí mizí.

Pomalu a zvolna probouzí ho hlas, který kdysi znal. Vidí tělo, které zde na zemi nosil, ležeti uprostřed květin. Chce odtud pryč, ale není mu možno odtrhnouti se od tohoto zmlklého, studeného těla. Zřetelně cítí, že je s ním dosud spojen. Ale tu zní znovu ten hlas, který ho probudil ze spánku. Je to jeho přítel, který mluví k jinému člověku. Oba přinesli věnce a mluví spolu, když je ukládají. Není tu

nikoho jiného. Přítel! Chce upoutati jeho pozornost i pozornost jeho společníka, který býval s jeho přítelem často jeho milým hostem! Musí jim říci, že život ku podivu jest ještě v něm, že ještě může slyšet, co si ti lidé povídají. Volá. Ale přítel obrací se klidně ke svému průvodci a mluví dále. Ale *co* mluví, projde údy zemřelého leknutím. *To* je jeho přítel? Tak o něm teď mluví! Ztrnule naslouchá slovům těchto lidí, se kterými tak často hodoval a smál se, kteří mu říkali jen dobré, pokud sedávali u jeho stolu a chodili do jeho pohostinného domu.

Odešli a přicházeli jiní. *Jak* nyní dovedl poznávati lidi! Mnozí, kterých si dříve vysoce cenil, budili v něm nyní ošklivost a zlost. Mnohému, kterého si nikdy nevšímal, byl by rád nyní s díkem stiskl ruku. Ale vždyť oni ho neslyšeli a netuší, ač zuřil a křičel, aby dokázal, že žije!

Ve velikém průvodu vezli pak jeho tělo do hrobu. Seděl na rakvi. Rozhořčený a zoufalý mohl se teď jen ještě smáti! Ale smích záhy ustoupil opět nejhlubší skleslosti a trpěl velkou osamělostí. Unavil se a usnul. –

Když se probudil, byla kolem něho tma. Jak dlouho spal, nebylo mu známo. Ale cítil, že již nemohl jako dosud býti ve spojení se svým pozemským tělem, neboť byl volný. Volný ve tmě, která na něm zvláště tísnivě spočívala.

Volal. Žádný zvuk. Neslyšel vlastního hlasu. Zasténal a klesl zpět. Avšak při tom udeřil hlavou prudce o ostrý kámen. Když se po dlouhé době znovu probudil, byla dosud táž tma a totéž příšerné mlčení. Chtěl vyskočit, ale měl těžké údy a vypovídaly mu službu. S veškerou silou nejúzkostlivějšího zoufalství se vzchopil a tápaje, potácel se kolem. Často padal k zemi, zraňoval se, vpravo i vlevo narážel o hrany a rohy, ale neměl klidu aby vyčkával. Silná touha hnala ho k tomu, aby hledal a dohmatal se. Hledal! Ale co? Jeho myšlení bylo zmatené, mdlé a beznadějné. Hledal něco, čeho nemohl pochopiti. Hledal!

Hnalo ho to dále, pořád dále! Až opět klesl, aby se znovu vzchopil a pokračoval v bloudění. Uplynula léta a desítiletí, až konečně našel slzy. Jeho prsa zachvěla se vzlykotem a … vynořila se myšlen-

ka, prosba, jako výkřik znavené duše, která si přeje konec této temné beznadějnosti. Výkřik bezměrného zoufalství a beznadějného bolu zrodil první pomysl v přání uniknouti tomuto stavu. Snažil se rozpoznati, co ho uvedlo v tento strašlivý stav, co ho nutilo tak krutě, aby bloudil v temnotě. Hmatal kolem sebe. Drsné skály! Byla to země nebo přece onen jiný svět, ve který nikdy nemohl věřiti? Onen svět! Byl tedy pozemsky mrtev a přece žil, chtěl-li tento stav nazvati životem. Myšlení bylo mu nekonečně těžké. Potácel se tedy dále a hledal. Opět míjela léta. Ven, ven z těchto temnot! Přání stalo se prudkým tlakem, z něhož se vytvořila touha. Ale touha je čistší cit, který se prodírá z hrubého tlaku. Z touhy zcela nesměle vyrůstala modlitba. Tato modlitba touhy vytryskla konečně z jeho nitra jako pramen a do duše zavítal tichý, blahodárný mír, pokora a odevzdanost. Když povstal, aby pokračoval ve své pouti, projel mu tělem proud vroucího prožití, neboť nyní obklopovalo ho šero a mohl pojednou viděti! Daleko, ve veliké dálce uzřel světlo jako pochodeň, která ho vítala. Jásavě rozepjal proti němu náruč. Klesl znovu pln hlubokého štěstí a děkoval, děkoval z přeplněného srdce tomu, kdo mu poskytl světlo! S novou silou kráčel pak k tomuto světlu. Světlo se mu nepřibližovalo, ale doufal po svém prožití, že ho dosáhne i kdyby to mělo trvati staletí. To, co se mu stalo nyní, mohlo se opakovati a vyvésti ho nakonec ze skalnatých spoust do teplejšího a ozářenějšího kraje, bude-li o to prosit.

„Můj Bože, pomoz mi k tomu!“ Tak vyšlo stísněně z prsou naplněných nadějí. A jaká slast. Opět slyšel svůj hlas! Třeba zprvu jen slabě, přece jen slyšel! Štěstí z toho dodalo mu nové síly a s nadějí šel znovu kupředu. –

Takový jest počáteční příběh duše v jemnohmotném světě. Tuto duši není možno nazvati špatnou. Na zemi uznávali ji dokonce jako velmi dobrou. Byl to velkoprůmyslník, mnoho zaměstnaný, věrně dbalý, aby plnil všecky světské zákony. –

K tomuto ději jen ještě vysvětlení. Člověk, který ve svém pozemském životě nechce nic věděti o tom, že je také život po smrti a že jest povinen zodpovídati se jednou ze všeho svého konání způsobem, který není dnes ve shodě s pozemským nazíráním, takový člo-

věk jest v jemnohmotném světě slepý a hluchý, jakmile musí jednou odejíti z hrubohmotného světa. Pouze v době, kdy zůstává ještě ve spojení se svým odloženým hrubohmotným tělem, může ještě dočasně pozorovati, co se kolem něho děje. To trvá dny, ba i týdny.

Ale když pak je oproštěn od hrubohmotného těla, které se rozkládá, pozbývá této možnosti. Neslyší a nevidí již nic. To však není trest, ale jest to zcela přirozené, protože *nechtěl* nic slyšeti o jemnohmotném světě. Jeho vlastní vůle, která rychle vytváří stejnorodou jemnohmotnost, mu brání, takže toto jemnohmotné tělo nemůže viděti a slyšeti. To trvá tak dlouho, pokud v takové duši zvolna nenastane změna. Trvá-li to léta, desetiletí nebo staletí, jest vlastní věcí každého člověka. Jeho vůle jest mu úplně ponechána. Také pomoc přichází mu teprve tehdy, když po ní sám zatouží. Ne dříve. Nikdy není k tomu nucen.

Světlo, které tato duše v době, když se stávala vidoucí, vítala s tak velkou radostí, bylo zde vždy. Nemohla je dosud ovšem viděti. Ono je také jasnější a silnější, než je zpočátku vidí duše, dosud slepá. Záleží opět pouze a úplně na ní, *jak* je vidí, zda silně či slabě. Nevychází jí ani na krok vstříc, ale je tu! V každou dobu může se těšit z tohoto světa, jen když vážně a pokorně chce.

To co zde vysvětluji, platí pouze pro tento *jeden druh* lidských duší. Ne však i pro jiné. V samotné temnotě a na jejích úrovních není světlo. Tam neplatí, že ten, který v sobě pokračuje, může pojednou spatřiti světlo. Nejdříve musel by býti odveden z okolí, které ho zdržuje.

Stav duše, na který jsme zde zírali, možno jistě nazvati již mučivým. Hlavně proto, že duši naplňuje veliká úzkost a nechová v sobě žádné naděje. Avšak nechtěla tomu sama jinak. Dostává se jí jen toho, co si pro sebe vynutila. Nechtěla nic vědět o vědomém životě po odloučení od země. Další život samotný duše v sobě umrtviti nemůže. To není v její moci. Tvoří si však jemnohmotnou neplodnou úroveň a ochromuje smyslové orgány jemnohmotného těla tak, že nemůže jemnohmotně slyšeti a viděti, pokud se konečně nerozmyslí jinak.

To jsou duše, jakých dnes na světě můžeme viděti miliony. Kromě toho, že nechtějí nic věděti o věčnosti nebo o Bohu, možno je ještě nazvati *slušnými.* Zlovolným vede se mnohem hůře. O těch však nemá se zde mluvit. Jen o tak zvaných *slušných* lidech.

Praví-li se, že Bůh podává svou ruku ku *pomoci,* tedy je to ve *slově,* které lidem posílá. V tomto slově jim ukazuje, jak se mohou zprostiti viny, do které se zapletli. Jeho milost jest předem ve všech velkých možnostech, které byly dány lidským duchům k použití ve stvoření. To jest tak nesmírně mnoho, že dnešní člověk si to ani představiti nedovede, protože se tím nikdy dosti vážně nezabýval. Tam, kde se o to pokoušel, bylo to dosud jen hříčkou nebo za účelem marnivé sebepovýšenosti!

Jakmile však lidští duchové poznají pravou cenu Božího slova a jeho hlubokou vážnost, dokážou ve stvoření veliké věci! Dosud dávali přednost vždy jen vlastnímu vědění a proto zůstávalo všechno kusým dílem nejnižšího stupně vůči obsahu Božího slova, které i dnes chtějí znovu odsunouti stranou jako nepoznané. Žádný člověk neví *o pravé* ceně Poselství Grálu. Ani jeden na zemi. I když se domnívá, že zná smysl, i když duchovně již cítí výhody, kterých získal v částečném poznání, *nezná* pravé ceny a nepochopil ji ani stým dílem! To pravím já, který toto Poselství přináším. *Nevíte, co tím máte v rukou!*

Ono jest cestou, branou i klíčem, vedoucí vás k životu. K životu, jehož nelze doceniti všemi poklady tohoto světa, ani koupiti všemi poklady celého vesmíru! *Čerpejte* tedy z Poselství, které se vám podává. *Berte* z nejdrahocennějšího statku, s nímž se můžete setkati. Chopte se ho tak jak je, ale nemudrujte a nerozumujte *na* něm. Mudrování o něm nepřináší cenu. Nejde o to učiniti si toto *Poselství* srozumitelným, nýbrž vaší prací jest uchovati mu místo uprostřed vaší duše. *Tam* hledejte, tam mudrujte, abyste našli, co nepřispívá k ozdobě tohoto místa, až toto Poselství k vám zavítá! Je na vás, abyste objevili, co ještě vám vadí v místnosti, která se vám musí státi chrámem. Vytvořte tento chrám v sobě, aniž se při tom dotýkáte mého Poselství. Všem, kdo tak činí, bude pomoženo! –

42. Zázrak.

Vysvětlení spočívá ve slově samotném. Zázrak jest děj, nad kterým člověk stane v podivu, jako nad něčím, co jest za jeho zrakem, co je zázračné. Je to něco, co nepovažuje za možné. Ale co jen *nepovažuje* za možné. Že to možné jest, dokázalo již uskutečnění zázraků.

Není zázraků, jak si je představují mnozí věřící v Boha. Tito lidé považují zázrak za něco, co se stalo mimo přírodní zákony, nebo dokonce za něco, co se příčí všem přírodním zákonům. Právě v tom vidí Božské! Zázrak jest pro ně něco, co jest možno jen jejich Bohu, který v tom zjevuje svou zvláštní milost a při tom používá své všemohoucnosti.

Tito ubozí lidé představují si mylně všemohoucnost jako možnost libovolných skutků. Zázraky jsou pro ně takovými libovolnými skutky. Neuvažují, jak tím Boha snižují, neboť tento druh zázraků nebyl by nijak Božský.

V Božském působení jest v prvé řadě naprostá dokonalost bez chyby a bez mezery. Dokonalost je podmíněna nejpřísnější logikou a naprostou důsledností v každém směru. Zázrak musí se proto dokonati jen v nepřetržité důslednosti dění. Rozdíl jest pouze ten, že při zázraku vývojový pochod, který jinak pro pozemské pojmy vyžaduje delší doby, odehrává se sice obvyklým způsobem, ale s ohromnou rychlostí. Může se tak státi silou zvlášť k tomu některému člověku propůjčenou, nebo jinými cestami tak, že lidé mohou pak vše, co se děje neobyčejně rychle, označiti za podivuhodné nebo prostě za zázrak.

Také to může býti něco, co přesahuje dnešní vývoj a provede se soustředěnou silou. Ale nikdy se to nestane mimo stávající přírodní zákony, nebo dokonce proti nim. V tom okamžiku, který ovšem ve skutečnosti není vůbec možný, ztratilo by to všechno Božské a stalo by se to jen aktem libovůle. Byl by to pravý opak toho, co míní mnozí věřící v Boha. Všechno, co postrádá přísné důslednosti, není Božské. Každý zázrak jest úplně přirozený děj, který se děje jen

v neobyčejné rychlosti a soustředěnou silou. Nikdy nemůže se státi něco nepřirozeného. To jest úplně vyloučeno.

Nastane-li uzdravení nemocí, které dosud platily za nevyléčitelné, není v tom žádná změna přírodních zákonů. Ukazuje to pouze veliké mezery lidského vědění. Tím více musí se uznati za milost Stvořitele, že obdařuje některé lidi zvláštní silou, které mohou používati k uzdravení trpících lidí. Budou to však vždy jen takoví, kteří byli daleci veškeré domýšlivosti vědy, protože vědění připoutané k zemi zcela přirozeně dusí schopnost přijímati vyšší dary.

Vědění připoutané k zemi chce dobývat. Nikdy nedovede čistě, tedy dětsky přijímat. Ale síly přicházející odtud, kde není času ani prostoru podle našich pojmů, mohou býti prostě jen přijímány, ale nikdy vydobyty. Tato okolnost ukazuje sama, co jest cennější a silnější a v důsledku toho tedy také správnější!

43. Křest.

Vykonává-li křest dítěte duchovní, který na to hledí jen jako na úřední povinnost, jest křest naprosto bezvýznamný. Nepřináší ani užitek ani škodu. Při křtu dospělého přispívá však jeho vnitřní ochota k přijetí podle své síly a čistoty, že se mu skutečně dostává něčeho duchovního. U dítěte může přijíti v úvahu pouze víra toho, kdo křtí, jako prostředek k účelu. Podle jeho síly a čistoty dostává se výkonem takového křtu dítěti jisté duchovní posily a ochranné hradby proti zlým proudům.

Křest jest úkon, který nemůže účinně prováděti každý člověk, ustanovený k tomu pozemským církevním vedením. Musí to býti člověk, který jest ve spojení se Světlem. Jen takový dovede zprostředkovávati Světlo. Této schopnosti se však nedocílí ani světským studiem, ani církevním posvěcením nebo dosazením v úřad. Není vůbec v souvislosti se světskými obyčeji, nýbrž jest jedině darem samotného Nejvyššího.

Tím stává se takto obdarovaný povolaným! Není jich veliký počet. Předpokladem daru jest příslušná půda v člověku samotném. Není-li mu dána tato podmínka, nemůže býti docíleno spojení se Světlem. Do půdy nezkypřené nebo od Světla uchýlené nemůže se Světlo vnořiti. I tento děj jako všechno ostatní jest podroben prazákonům, které vším proudí.

Takový povolaný člověk může však úkonem křtu skutečně přenésti ducha a sílu. Křtu dostává se tak *té* hodnoty, kterou symbolicky vyjadřuje. Vzdor tomu má se vždy dáti přednost tomu, aby křest byl udělen jen takovým lidem, kteří jsou si sami plně vědomi účinku tohoto úkonu a cítí po něm toužebné přání. Křest vyžaduje tedy jistý zralý věk a dobrovolné přání křtěncovo. Jako křtitele jest zapotřebí povolaného člověka, má-li se takový křest skutečně státi plnohodnotným.

Jan Křtitel, kterého ještě dnes všechny křesťanské církve uznávají za skutečně povolaného, měl své největší protivníky právě mezi zákoníky a farizei. Tito považovali se tehdy za nejpovolanější

k rozhodování. Tehdejší národ izraelský sám *byl* povolaným. O tom není pochybnosti. V jeho středu měl Syn Boží vykonati své pozemské dílo. Ale tímto splněním pohaslo vyvolení celého národa. Povstane nový Izrael k novému splnění. Za časů Janových byl však tehdejší Izrael dosud národem povolaným. Podle toho měli by i kněží tohoto národa v této době býti nejpovolanějšími ke křtu. Ale přes to musel přijíti Jan Křtitel, aby jako jedině povolaný pokřtil Syna Božího v jeho pozemské schráně, na počátku jeho skutečné pozemské působnosti. Tato událost dokazuje rovněž, že pozemské dosazování v úřad nemá nic společného s povoláním od Boha. Ale úkony ve jménu Božím, tedy z jeho příkazu tak, jak tomu má býti u křtu, mohou účinně prováděti jen Bohem povolaní. Bohem povolaný Jan Křtitel, neuznaný tehdejším veleknězem povolaného národa, nazýval tyto své protivníky „plemenem ještěrčím“. Upíral jim právo, aby k němu přicházeli.

Právě tito kněží vyvoleného národa neuznali ani samotného Syna Božího. Vytrvale ho pronásledovali a pracovali k jeho pozemskému zničení, protože nad ně vynikal a byl jim nepohodlný. Kdyby dnes Kristus přišel v nové podobě mezi lidi, setkal by se beze vší pochyby s týmže nepřátelstvím a odmítáním, jako tomu bylo tehdy. Stejně vedlo by se i jeho vyslanci. Tím spíše proto, že lidstvo se dnes domnívá, že jest „pokročilejší“.

Nejen z tohoto jednoho případu Jana Křtitele, nýbrž i z četných podobných případů vychází zcela určitě najevo důkaz, že pozemsky církevní svěcení a dosazování v úřad nemohou nikdy přinášeti větší schopnosti k duchovním výkonům, není-li k nim člověk sám již povolán. Patří vždy pouze „k organizaci církve“.

Správně posuzováno, není tedy křest od zástupců církve nic jiného, než předběžný akt přijetí do sdružení náboženské obce. Není to přijetí u Boha, nýbrž pouze přijetí do příslušné *církevně pozemské* obce. Pozdější konfirmace a biřmování možno pokládati jen za opětovné potvrzení tohoto přijetí a rozšířené připuštění k obyčejům těchto obcí. Farář jedná jako „nařízený sluha církve“, tedy zcela pozemsky. Neboť církev a Bůh nejsou jedno.

44. Svatý Grál.

Mnohé jsou výklady básnických skladeb o Svatém Grálu. Nejvážnější učenci a badatelé zabývali se tímto tajemstvím. Mnohé má vysokou mravní hodnotu. Všechny výklady mají však tu velikou chybu, že ukazují jen výstavbu od země vzhůru. Chybí však hlavní věc, to jest světelný paprsek shůry, který by teprve mohl přinésti oživení a osvícení. Všechno, co usiluje ze zdola nahoru, musí se zastaviti na hranicích hmotného. I v tom případě, když jest dopřáno dosíci nejvýše dosažitelného. Ve většině případů možno za příznivých podmínek uraziti však sotva polovici této cesty. Ale jak daleká jest ještě cesta ku pravému poznání Svatého Grálu!

Tento pocit nedosažitelnosti projevuje se na konec zřejmě u všech badatelů. Následkem toho snaží se bráti Grál jako čistě symbolické označení pojmu, aby mu tím dodali určité výše, jejíž nutnost zcela správně pocit'ují. Tím však jdou ve skutečnosti zpět, ne kupředu. Jdou dolů, na místě nahoru. Uchylují se s pravé cesty, kterou z části chovají v sobě básnické skladby. Jen ty dávají tušiti pravdu. Dávají ji jen tušiti, protože vznešená vnuknutí a zasněné obrazy básníků byly příliš silně zpozemštěny rozumem, který při dalším podání spolupracoval. Básníci propůjčili tomu, co duchovně přijali, při další reprodukci obraz svého dočasného pozemského okolí. Chtěli lidem smysl své básně učiniti srozumitelnější, což se jim vzdor tomu nepodařilo, protože sami nemohli dospěti k vlastnímu jádru pravdy.

Tak bylo všechno pozdější bádání a hledání postaveno předem na nejistý základ. Každému úspěchu byla tím vymezena úzká hranice. Není divu, že na konec bylo možno pomýšleti jen na čistou symboliku a vykoupení Grálem bylo položeno do nejvnitřnějšího nitra každého člověka.

Stávající výklady nejsou bez velikých mravních hodnot. Nemohou však činiti nároků na to, aby byly vysvětlením básní, tím méně se mohou domnívati, že se přiblížily pravdě Svatého Grálu.

Svatým Grálem není také míněna nádoba, které Syn Boží na konci své pozemské dráhy použil při poslední večeři se svými učedníky a

do níž byla zachycena pod křížem jeho krev. Tato nádoba jest posvátnou vzpomínkou na vznešené vykupitelské dílo Syna Božího, ale není to Svatý Grál. Ten Svatý Grál, který opěvovali básníci legend, milostí obdaření. Lidstvo pochopilo tyto básnické skladby nesprávně.

Mělo to býti zaslíbení z nejvyšších výšin. Lidé měli očekávati na jejich splnění. Kdyby se básně byly chápaly jako zaslíbení, jistě by se již dávno našla jiná cesta než dosud, která mohla bádání dovésti dále. Takto muselo se však ve všech výkladech dojíti na konec k mrtvému bodu, protože nebylo nikdy možno dosáhnouti plného řešení bez mezer. Dosavadním nesprávným pochopením bylo východisko každého bádání postaveno předem na falešný základ. –

Nikdy nebude moci lidský duch, ani ve své nejvyšší dokonalosti a nesmrtelnosti, státi sám před Svatým Grálem! Proto nemůže také nikdy z těchto výšin přijíti do hmotného k zemi podrobná zpráva o Svatém Grálu. Může se tak státi pouze prostřednictvím posla, který byl *odtud* vyslán. Lidskému duchu musí tedy Svatý Grál zůstati navždy a věčně tajemstvím.

Člověk nechť zůstane při tom, co jest schopen pochopiti duchovně. Ať se především snaží vyplniti a k nejušlechtilejšímu květu dovésti to, co jest v jeho silách. Ale on bohužel sahá ve své touze příliš rád vždy daleko za hranice své možnosti. Při tom nevyvíjí vlastní schopnosti a možnosti a proviňuje se tak nedbalostí, která mu nedovolí dosáhnouti ani toho, co by mohl. Vytouženého nedosáhne stejně nikdy. Tím se připravuje o nejkrásnější a nejvyšší cíle svého vlastního bytí a dočká se jen úplného nezdaru ve splnění svého životního úkolu.

Parsifal jest veliké zaslíbení. Skutečná bytost této postavy byla znetvořena příliš pozemským myšlením básníků legend. V důsledku toho vznikly mnohé nedostatky a omyly ve znázornění této postavy. Parsifal jest totožný se Synem Člověka, jehož příchod Syn Boží sám ohlásil[*)]. Jako Vyslanec Boží bude člověkem mezi lidmi a musí projíti nejtěžšími pozemskými útrapami s páskou na duchovních očích. Po

*) Přednáška č. 10: „Syn Boží a Syn Člověka.“

určité době bude zbaven této pásky a musí nejdříve poznati znovu své východisko a tím i sama sebe. Pak musí viděti jasně před sebou svůj úkol. Tento úkol přinese vážně hledajícímu lidstvu vykoupení, spojené s příštím soudem. To však nemůže býti uloženo kterémukoliv člověku. Tím méně možno v tom viděti prožití četných jednotlivců, nebo dokonce celého lidstva. Tyto možnosti ponese v sobě pouze určitý, zvláštní vyvolený Vyslanec.

V nezvratné zákonitosti veškeré Božské vůle musí se všechno dokončením vývojového pochodu státi nejvyšším zdokonalením a tím může se opět vrátit k východisku své původní podstaty. Nikdy však nemůže nad ni. Tak i lidský duch jako duchovní jádro má svůj původ v duchovně bytostném. Když prošel hmotností a dosáhl nejvyššího zdokonalení a živé čistoty, může se jako vědomý duch v bytostné formě vrátit do duchovně bytostného. Jeho cesta v nejpříznivějším případě může ho dovésti až do *předdvoří* hradu Grálu, který se tyčí jako nejvyšší v duchovně bytostném. Zde tvoří bránu ke stupňům trůnu, na kterém původce všeho bytí, Bůh Otec, ve svém Božsky bezbytostném, časem halí se v plášť Božsky bytostného a bere tím na sebe formu. Žádný duchovně bytostný ani v nejvyšší své vznešenosti, čistotě a záři, nemůže překročiti hranici k Božskému. Tato hranice a nemožnost jejího překročení jest zde právě tak, jako ve sférách nebo úrovních hmotného stvoření prostě v povaze věci, v různosti druhu.

Jako nejvyšší a nejvznešenější jest Bůh sám ve svém Božsky bezbytostném. Poněkud níže jako nejbližší přichází duchovně bytostné. Obojí jest věčné. K tomu připojuje se hmotné dílo stvoření, zasahující hloub a hlouběji. Počíná plynovitou jemnohmotností a v sestupných úrovních nebo sférách stává se stále hutnějším až ke konečné hrubohmotnosti, viditelné lidem. Jemnohmotné ve hmotném stvoření jest ona část, kterou lidé nazývají oním světem. Jest to tedy záhrobí, či zásvětí pro jejich pozemskou hrubohmotnou schopnost nazírání. Obojí patří však k dílu stvoření a ve svých formách není věčné, ale podléhá změnám za účelem obnovy a osvěžení.
Na nejvyšším východisku věčného duchovně bytostného stojí hrad Grálu, duchovně viditelný a hmatatelný, protože jest ještě stejného

duchovně bytostného druhu. V tomto hradě Grálu jest místnost, která se nachází až na nejzazší hranici k Božskému. Jest tedy ještě éteričtější než všechno ostatní duchovně bytostné. V této místnosti chová se jako zástava věčné dobroty Boha Otce a jako symbol jeho nejčistší Božské lásky, a zároveň jako přímé východisko Božské síly: *Svatý Grál!*

Svatý Grál jest nádoba, ve které se to nepřetržitě vlní a šumí jako rudá krev, aniž kdy přetéká. Je ozářen nejsvětlejším Světlem a jen Nejčistším ze všech duchovně bytostných jest dopřáno hleděti do tohoto Světla. To jsou strážci Svatého Grálu! V básních se praví, že jen nejčistší z lidí jsou určeni k tomu, aby byli strážci Grálu. To však milostí obdařený básník příliš zpozemštil, protože se nedovedl vyjádřiti jinak. Žádný lidský duch nemůže vejíti do tohoto posvátného prostoru. Ani po svém návratu ze hmotnosti, kterou prošel, ve své nejdokonalejší duchovní bytostnosti není ještě dosti éterický, aby mohl překročiti práh, tedy hranici tohoto prostoru. I ve své nejvyšší dokonalosti v bytostném jest k tomu dosud příliš hutným. Další zéterisování znamenalo by však pro něho úplný rozklad nebo shoření, protože jeho druh již svým původem nehodí se k tomu, aby se stal ještě světlejším a zářivějším, tedy ještě více éterickým. Nesnese toho.

Strážcové Grálu jsou věční, čistě duchovní, kteří nikdy nebyli lidmi. Jsou to vrcholky všeho duchovně bytostného. Jest jim však třeba Božsky bezbytostné síly a jsou od ní odvislí tak, jako všechno jest odvislé od Božsky bezbytostného, od Prapůvodu veškeré síly, od Boha Otce.

Čas od času, v den Svaté Holubice, zjeví se nad nádobou holubice jako obnovené znamení neproměnné Božské lásky Otcovy. Je to hodina spojení, která přináší obnovení sil. Strážcové Grálu přijímají ji v pokorné zbožnosti a mohou pak tuto obdrženou zázračnou sílu šířiti dále.

Od toho závisí trvání celého stvoření!

Je to okamžik, ve kterém láska Stvořitelova v chrámě Svatého Grálu rozlévá se zářivě k novému bytí, k nové touze po tvoření. Jako puls a bití tepny rozlévá se pak do celého vesmíru. Všechny sféry

zachvějí se při tom v posvátném úžasu, plném předtuchy radosti a velkého štěstí. Jen duch pozemského člověka stojí ještě stranou a necítí, co právě jemu se při tom děje a jak tupě to přijímá nezměrný dar. Omezil se sám v rozumu a toto omezení mu již nedovoluje, aby chápal podobnou velikost.

Je to okamžik přílivu života do celého stvoření!

Je to stálý a nutný návrat potvrzování smlouvy, kterou uzavírá Stvořitel se svým dílem. Kdyby se jednou tento příliv přerval, kdyby nenastal, tu všechno, co existuje, by zvolna vadlo, stárnulo a rozpadlo se. Nadešel by pak konec všech dnů. Zůstal by jen Bůh sám, jako tomu bylo na počátku, protože jedině On jest život.

Tento děj jest znázorněn v legendě. Je tu dokonce naznačeno, jak nutně musí všechno zestarat a zajít, nevrací-li se den Svaté Holubice, „odhalení“ Grálu. V době, kdy Amfortas již neodhaluje Grál, stárnou rytíři Grálu až k hodině, kdy vystoupí Parsifal jako král Grálu.

Člověk měl by přestat pohlížeti na Svatý Grál jako na něco nepochopitelného, neboť on jest skutečnost! Lidskému duchu v důsledku jeho podstaty není však dopřáno, aby ho mohl kdy spatřiti. Ale lidští duchové mohou přijmouti a požívati požehnání, které z něho prýští a které mohou předávati dále tak, jak skutečně činí to strážcové Grálu. V tomto smyslu nelze nazvati některé výklady úplně nesprávnými, pokud se tu nejeví snaha strhnouti do nich i samotný Svatý Grál. Výklady jsou tedy částečně správné a částečně nesprávné.

Zjev holubice v určitý den Svaté Holubice po každé naznačuje nové seslání Ducha Svatého, neboť tato holubice je s ním v těsné souvislosti. To jest však něco, co lidský duch jest schopen pochopiti pouze obrazně, protože z přirozenosti věcí při nejvyšším vývoji může ve skutečnosti mysleti, věděti a cítiti pouze až tam, odkud sám přišel. Tedy až k tomu druhu, který jest *zajedno* s jeho nejčistší přirozeností původu. To jest věčné čistě duchovně bytostné. Tuto hranici nebude moci překročiti nikdy, ani v myšlení. Jiné nedovede také nikdy pochopiti. To jest tak samozřejmé, důsledné a prosté, že tento myšlenkový postup může sledovati každý člověk.

Ale co jest nad tím, bude a musí zůstati z toho důvodu lidstvu vždy tajemstvím!

Každý člověk, který se domnívá, že nosí Boha v sobě, nebo že sám jest Božský či může se jím státi, žije v bludném zaslepení. Má v sobě *čistě duchovní,* ale nikdy Božské. V tom je nepřeklenutelný rozdíl. Člověk jest tvor a ne část Stvořitele, jak mnozí snaží si namluviti. Člověk jest a zůstává *dílo.* Nikdy nemůže se státi mistrem.

Jest proto nesprávné, když se vykládá, že lidský duch vychází ze samotného Boha Otce a že se k němu vrací. Původ člověka je *duchovně bytostné* a ne Božsky bezbytostné. Člověk může se proto po dosažené dokonalosti vrátiti jen k duchovně bytostnému. Správně jest řečeno, že lidský duch jest původem z království Božího. Proto také když se stal dokonalým, může se opět vrátit do *království* Božího, ale ne k Bohu samotnému. *Království Boží* jest čistě duchovně bytostné.

Prostředníkem mezi Božsky bezbytostným a čistě duchovně bytostným stal se Syn Boží. Přechází z Božsky bezbytostného do duchovně bytostného, jako kdysi přišel i do hmotného. Příchod Syna Člověka přinese splnění vznešeného Božského úkolu Syna Božího. Po naplnění vrátí se Syn Boží opět zcela do Božsky bezbytostného zpět. Na jeho místě převezme jeho úřad prostředníka Syn Člověka a stane se tak vůdcem strážců Svatého Grálu, králem Grálu, který opatruje svatou nádobu.

Syn Člověka bude pak pro lidského ducha Alfou a Omegou, protože podává počátek i konec pro chápavost lidského ducha. On může překročiti hranici k Božsky bezbytostnému a tím přehlédnouti vše.

45. Tajemství Lucifera.

Šedivý závoj spočívá na všem, co jest v souvislosti s Luciferem. Jako by se všechno lekalo nadzvednouti cíp tohoto závoje. Ve skutečnosti jest tato obava jen neschopnost vniknouti do říše temna. Tato nemohoucnost jest však i zde opět zcela prostě v povaze věci samé, protože ani zde nemůže lidský duch tak daleko proniknouti. V jeho přirozenosti jest mu určena hranice. Právě tak jako nemůže dostoupit nejvyšších výšin, tak také nemůže a nebude nikdy moci sestoupiti do nejhlubších hlubin.

Fantasie jako náhradu za tento nedostatek vytvořila bytosti různé podoby. Mluví se o ďáblu v nejdobrodružnějších tvarech, o padlém a zavrženém archandělu, o vtělení zlého principu a ještě různém jiném. O vlastní podstatě Luciferově neví se nic vzdor tomu, že lidský duch bývá jím napaden a tím často i stržen do víru mocného rozporu, který možno označiti jako boj.

Ti, kteří mluví o padlém archandělu, a oni, kteří mluví o vtělení zlého principu, jsou skutečnosti nejblíže. Avšak i zde jest to nesprávné stanovisko, které pak propůjčuje všemu nesprávný obraz. Vtělení zlého principu dovoluje myslet na nejvyšší vrchol, na konečný cíl, na zlo, které se stalo živým tělem, tedy na korunu a na dokonalý závěr. Ale Lucifer jest naopak *původ* falešného principu, jeho východisko a hybná síla. To, co způsobuje, nemělo by se ani nazývati *zlým* principem, nýbrž principem *falešným.* Falešným jako pojem nesprávného, ne nedobrého. Obor působnosti tohoto nesprávného principu jest hmotné stvoření. Jen ve hmotnosti narážejí na sebe účinky Světla a účinky temna, tedy dva protikladné principy a působí tu trvale na lidskou duši v době, kdy tato probíhá hmotností ve svém vývoji ke zdokonalení. Kterému principu se pak lidská duše podle vlastního přání více oddává, jest směrodatné pro její vzestup ke Světlu, nebo úsilí dolů k temnu.

Nesmírná jest propast mezi Světlem a temnotou. Jest vyplněna hmotným dílem stvoření, které jest podrobeno proměnlivosti tvarů, tedy rozkladu dočasných stávajících forem a znovuvytváření.

Podle zákonů, které vložila vůle Boha Otce do stvoření, platí koloběh za ukončený a naplněný jen tehdy, když se na svém konci vrací k původu. Tak možno také pohlížeti na běh lidského ducha jako na dokonalý pouze v tom případě, když se vrací do duchovně bytostného, které jest Prasvětlu nejblíže, poněvadž jeho sémě vyšlo z tohoto duchovně bytostného. Nechá-li se strhovati k temnu, ocitá se v nebezpečí, že bude stržen do hlubin přes nejzazší okruh svého normálního běhu, aby pak již nikdy nenašel cestu ke vzestupu. Z nejhutnějšího a nejhlubšího jemnohmotného temna nemůže přejíti ze hmotnosti přes její nejzazší hranici ještě hlouběji. Ze hmotnosti může vyjíti jen směrem vzhůru do říše bytostného, protože to jest jeho východisko. Nechá-li se strhovati k temnu, jest v nesmírném koloběhu hmotného stvoření pak trvale vlečen až do konečného rozkladu, poněvadž ho strhuje jeho jemnohmotně temné a tedy hutné a těžké roucho, zvané také tělem záhrobním. Rozklad ruší pak jeho duchovní osobnost jako takovou, kterou získal na své pouti stvořením. Tím utrpí duchovní smrt a je rozprášen do duchovních prvotních prasemen.

Lucifer sám stojí *mimo* hmotné stvoření, není tedy *spolustržen* do rozkladu, jako se to děje obětem jeho principu, neboť Lucifer jest věčný. Jest původem z Božsky bytostného. Rozpor nastal po začátku vzniku všeho hmotného. Lucifer byl vyslán, aby podporoval duchovně bytostné ve hmotném stvoření a napomáhal mu ve vývoji. On však nesplnil tento příkaz ve smyslu tvůrčí vůle Boha Otce, nýbrž volil cesty jiné než mu byly vytčeny touto tvůrčí vůlí. Při svém působení ve hmotnosti chtěl vždy vše věděti lépe.

Zneužil dané mu moci a místo principu podporující pomoci, který jest totožný se sloužící láskou, zavedl princip pokušení. Tato sloužící láska jest míněna v Božském smyslu. Nemá nic společného s otrockou službou, ale má na zřeteli jen duchovní vzestup a tím věčné blaho bližního. Jedná vždy podle toho.

Princip pokušení jest však totéž jako kladení léček, přes které rychle klopýtají všichni tvorové ne dosti pevní v sobě, klesají a jdou tak vstříc zkáze. Pevní ovšem při tom zase mohutní v bdělosti a síle, aby pak mocně rozkvetli k duchovním výšinám. Všechno slabé jest

však předem bez záchrany vydáno zkáze. Tento princip nezná žádné dobroty, žádného smilování, protože mu chybí láska Boha Otce. Tím schází mu však také nejmocnější hybná síla a nejsilnější opora, jaká vůbec existuje.

Pokušení v ráji, vylíčené v bibli, ukazuje účinek zavedení Luciferova principu. Obrazně znázorňuje, jak se Lucifer snaží zkoušeti sílu nebo pevnost lidského páru, aby ho při nejmenším poklesku ihned a bez milosrdenství uvrhl na cestu zničení.

Stálost tohoto lidského páru byla by znamenala radostné postavení se do vůle Boží, která jest v prostých přírodních zákonech stvoření. Tato vůle, Boží příkaz, byla lidskému páru dobře známa. Neochvějnost ve stálosti byla by zároveň bývala uznáním a poslušností těchto zákonů. Jedině touto poslušností může je člověk teprve správně a neomezeně využívati a státi se tak vlastním „pánem stvoření“, protože „jde s nimi“. Všechny síly jsou mu k službám, když nestaví se proti nim. Pracují pak samočinně v jeho prospěch. V tom jest pak plnění přikázání Stvořitelových, které nechtějí nic jiného, než nerušené a nezkalené zachování a pěstování všech vývojových možností, které spočívají v jeho nádherném díle stvoření. Prostá dbalost a plnění těchto přikázání jest v dalším důsledku opět vědomým spolupůsobením na zdravém vývoji stvoření nebo hmotného světa.

Kdo tak nečiní, jest překážkou, která buď musí se nechat obrousiti v pravý tvar, nebo propadá rozdrcení mezi koly světového soustrojí, tedy v zákonech stvoření. Kdo se nechce ohnouti, ten bude zlomen, protože zastavení vzniknout nemůže.

Lucifer nechce v dobrotě vyčkávat na pozvolné zrání a zmohutnění lidských duchů. Nechce býti, jak by měl, milujícím zahradníkem, který opatruje, podpírá, a pěstuje rostlinky mu svěřené. V něm byl doslova učiněn „kozel zahradníkem“. Jedná se mu o zničení všeho slabého a pracuje v tomto směru bezohledně.

Při tom opovrhuje obětmi, které jeho pokušení a léčkám podléhají. Chce, aby ve své slabostí zahynuly.

Má také ošklivost před nízkostí a sprostotou, které tyto padlé oběti vkládají do projevování jeho principu. Vždyť jen lidé dělají

z něho onu hnusnou zavrženost, ve které se ukazují a projevují sami. Tím podněcují Lucifera ještě více, aby viděl v nich tvory, kteří zasluhují jen zničení, ne však lásku a péči.

K provedení tohoto zničení nemálo přispívá princip vyžití, který přidružuje se jako přirozený následek k principu pokušení. Vyžití odehrává a dokonává se v nízkých oblastech temnoty. Používáním tak zvané psychoanalysy přijímají tento princip vyžití také již ti lidé, kteří provádějí tuto psychoanalysu pozemsky. Domnívají se, že také na zemi vyžitím člověk uzrává a že i zde vyžití osvobozuje.

Ale jaké nezměrné bědy musí provádění tohoto principu na této zemi přivoditi! Kolik zla zde může natropit! Na zemi nežije tak jako v oblastech temna pospolu jen stejnorodé. Avšak žije tu ještě vedle sebe a spolu temnější i světlejší. Pomysleme při tom jen na pohlavní život a podobné. Pronikne-li takový princip a provádí se v lidstvu, musí to býti na konec jen Sodoma a Gomora, ze které není východiska. Pak může přivoditi konec jen hrůza největšího druhu.

Nehledě k těmto důsledkům, vidíme již dnes četné oběti podobných nauk, jak bez opory bloudí kolem. Jejich nepatrné sebevědomí a vůbec všechno osobní myšlení bylo zcela rozerváno a zničeno tam, kde důvěřivě očekávali pomoc. Stojí tu jako lidé, kterým byly plánovitě strhány šaty s těla, aby pak byli nuceni obléknouti nové, které se jim podávají. Takto obnažení lidé nedovedou však ve většině případů bohužel již nahlédnouti, proč mají ještě oblékati nové šaty. Plánovitým vtíráním se do jejich nejosobnějších věcí a práv pozbyli časem i pocit studu, který udržuje osobní sebevědomí. Tento pocit tvoří část tohoto sebevědomí a bez něho nemůže býti nic osobního.

Na takové rozvrácené půdě nelze již zřizovati novou pevnou stavbu. Tito lidé, až na malé výjimky, zůstávají nesamostatnými. To se stupňuje až k dočasné bezradnosti, protože jim byla vzata i ta nepatrná opora, kterou dosud měli.

Oba principy, vyžití a pokušení, jsou spolu spojeny tak úzce, že před vyžitím nutně musí předcházeti pokušení. Jest to tedy zcela opravdové následování a šíření Luciferova principu.

Pravý duševní lékař nepotřebuje bourat. Ten zprvu uzdravuje a pak staví dále. Opravdový princip pomocí duchovního poznání přetvořuje falešnou žádost!

Používání tohoto principu bez lásky muselo Lucifera samozřejmě již z povahy věci samé oddalovati stále více od milující vůle všemohoucího Stvořitele. To přivodilo skutečnou odluku od Světla, čili vypuzení z něho a tím stále hlubší pád Luciferův. Lucifer je ten, kdo sám se odloučil od Světla. To jest totéž, jako vyvržený.

Zavržení muselo nastati rovněž podle stávajících prazákonů, podle nezvratné svaté vůle Boha Otce, poněvadž jiné dění není možné.

Jedině vůle Boha Otce, Stvořitele všech věcí jest všemocná a pevně zakořeněná i ve hmotném stvoření a jeho vývoji. Lucifer může sice vysílati svůj princip do hmotnosti, ale jeho konečný účinek bude se moci pohybovati vždy jen v prazákonech, stanovených Bohem Otcem a musí se utvářeti v jejich směru.

Tak může Lucifer dáti sice podnět k cestám, nebezpečným pro lidstvo, když toto následuje jeho nesprávný princip, nemůže však k ničemu nutiti lidi násilím, pokud se tito sami dobrovolně k tomu nerozhodnou.

Lucifer může ve skutečnosti jen lákat a vábit. Ale člověk jako takový stojí ve hmotném stvoření pevněji nežli on. Stojí proto také mnohem bezpečněji a silněji, než by ho mohl Luciferův vliv zasáhnouti. Každý člověk je tím tak chráněn, že je pro něho desateronásobnou hanbou, nechá-li se zlákat touto silou, která u porovnání s ním jest mnohem slabší. Člověk má uvážit, že Lucifer sám stojí *mimo* hmotnost, kdežto člověk stojí pevnou nohou na známé půdě. Lucifer jest nucen ku provádění svých principů používati jen svého pomocného vojska, které jest sestaveno z lidských duchů, kteří podlehli pokušením.

Avšak každý lidský duch usilující vzhůru jest nejen dokonale schopen, aby jim čelil, nýbrž daleko je převyšuje svou silou. Jediný opravdový čin vůle stačí, aby dal zmizeti beze stopy celé armádě těchto Luciferových pomocníků. Ovšem jen v předpokladu, že láká-

ní těchto svedených nenalezlo u něho žádného ohlasu ani ozvěny, na něž by se mohli zachytit.

Lucifer by byl vůbec bezmocný, kdyby se lidstvo snažilo poznávati prazákony Stvořitelem stanovené a bylo jich poslušno. Lidé však bohužel dnešním způsobem svého života stále více podporují jeho princip a musí proto také z větší části zahynouti.

Není možno, aby kterýkoliv lidský duch mohl vybojovati boj se samotným Luciferem z toho prostého důvodu, že následkem různého druhu podstat nemůže proniknouti až k němu. Lidský duch může přijíti do styku vždy pouze s těmi, kteří klesli vlivem falešného principu. Ten pak tvoří již základ jejich podstaty.

V důsledku Luciferova původu může se mu osobně přiblížit a proti němu se postavit pouze ten, kdo jest stejného původu. Jenom takový může proniknouti až k němu. Musí to býti vyslanec Boží, přicházející z Božsky bezbytostného a tím naplněný a vyzbrojený svatou vážností svého poslání a spoléhající na pramen vší síly, na samotného Boha Otce.

Tato úloha jest přidělena ohlášenému Synu Člověka.

Tento boj jest osobní, tváří v tvář. Neodehrává se pouze symbolicky ve všeobecnu, jak chtějí si to ze zaslíbení mnozí badatelé vykládati. Je to splnění zaslíbení v Parsifalu. „Svatého kopí“, to jest moci, použil Lucifer falešně a svým principem zasadil tak duchovně bytostnému bolestnou ránu v lidstvu, které jest jiskrami a výběžky tohoto duchovně bytostného. Tato moc, čili toto svaté kopí, bude mu v tomto boji odňato. Když pak se ocitne „v pravé ruce“, tedy při provádění pravého principu Grálu, principu čisté, přísné lásky, zahojí ránu, která jím byla zasazena rukou nepravou, tedy falešným používáním moci.

Luciferovým principem, tedy falešným používáním Božské moci, což jest souznačné se „svatým kopím“ v nepravé ruce, zasazuje se duchovně bytostnému rána, *která* se *nemůže zahojiti.* Tato myšlenka jest v legendě obrazně vyjádřena výstižnou formou. Tento děj rovná se opravdu otevřené zející ráně.

Uvažme celý postup: Lidští duchové vytryskují jako nevědomé jiskry nebo zárodky ducha a vyskakují z nejnižšího okraje duchovně

bytostného do hmotného stvoření. Očekává se, že tyto vytryskující části procházením hmotností probudí a vyvinou se k osobnímu vědomí a vrátí se po dokonání koloběhu do duchovně bytostného. Je to podobno oběhu krve v hrubohmotném těle! Ale Luciferův princip odvádí velikou část tohoto duchovního proudu a tím se mnoho duchovně bytostného ztrácí. Proto nemůže se uzavříti nutný koloběh a projevuje se to jako trvalý, zeslabující *odtok* otevřené rány.

Když však se ocitne „svaté kopí“, tedy Božská moc, ve správné ruce, která se řídí vůlí Stvořitelovou, tu ukáže správnou cestu duchovně bytostnému, které prochází hmotností jako oživující činitel a povede je vzhůru k jeho východisku do světlé říše Boha Otce. Pak se toto duchovně bytostné nebude již ztráceti, ale bude plynouti zpět k svému původu jako krev k srdci. Tím uzavře a zhojí se také tekoucí a zeslabující rána v tomto duchovně bytostném. Zhojení může tedy nastati jen týmže kopím, které ránu zasadilo.

Dříve však musí býti Luciferovi kopí odejmuto a musí přijíti do správné ruky! To se stane *v osobním* boji Syna Člověka s Luciferem!

Boje, které se potom k tomu připojí a zasáhnou do jemnohmotného i hrubohmotného, jsou jen pozdějšími účinky tohoto velikého boje, který musí přinésti zaslíbené spoutání Lucifera, jež ohlašuje počátek tisícileté říše. Tyto boje znamenají vymýcení a vyplení následků Luciferova principu.

Tento princip směřuje proti vládě Božské lásky, jejíhož požehnání dostává se lidem na jejich pouti hmotností. Kdyby lidstvo prostě usilovalo za touto Božskou láskou, bylo by úplně ochráněno proti každému pokušení Luciferovu. On byl by zbaven všech hrůz, jimiž ho lidský duch obetkává.

Z bujné fantasie lidských mozků vznikly i nestvůrné a ošklivé postavy, které se lidstvo mylně snaží připsati Luciferovi. Ve skutečnosti z prostého důvodu rozdílné podstaty nemohlo ho spatřiti žádné lidské oko. Ani oko duchovní, ačkoliv často již za pozemského života jest schopno spatřovati jemnohmotnost onoho světa.

Lucifera možno naopak, proti všem stávajícím názorům, nazvati hrdým a krásným, nadpozemsky krásným, chmurného majestátu, jasných a velkých modrých očí, které však ledovým svým výrazem

svědčí o nedostatku lásky. Není pouhým pojmem, jak si ho snažíte představiti po marných jiných výkladech. On jest osobností.

Lidstvo musí se naučiti chápat, že i jemu jeho vlastní podstatou jest stanovena hranice, které nemůže překročiti nikdy. Ovšem ani v myšlení. Musí pochopit, že poselství s druhé strany této hranice mohou přicházeti jen cestou milosti. Nemůže se tak díti však ani prostřednictvím medií, která rovněž nemohou nějakými nezemskými stavy změniti svou podstatu a tím méně může se tak díti prostřednictvím vědy. Právě věda má příležitost pomocí chemie zjistit, že různost druhu může tvořiti hranice nepřekonatelné. Avšak tyto zákony pocházejí již z prapůvodu a nenalézáme jich teprve až v díle stvoření.

46. Oblasti temnoty a zavržení.

Když vidíte obrazy, které mají představovati život v tak zvaném pekle, přecházíte je s pokrčením ramen, s poloironickým, polosoustrastným úsměvem a s myšlenkou, že jen chorobná fantasie nebo fanatická slepá víra mohla si vymysleti výjevy takového druhu. Zřídka najde se někdo, kdo v nich hledá aspoň nejmenší zrnéčko pravdy. A přece ani nejhrůzyplnější fantasie nemůže aspoň přibližně sestaviti obraz, který by svým znázorněním blížil se životním mukám v temných oblastech. Ubozí zaslepenci, kteří se domnívají, že to mohou přejíti lehkomyslně a s posměšným pokrčením ramen! Přijde okamžik, kdy se lehkomyslnost trpce vymstí při ohromujícím zjevení se Pravdy. Tu nepomůže žádné zdráhání a žádné odvracení se. Budou strženi do víru, který na ně čeká, jestliže zavčas neodvrhnou toto přesvědčení nevědomosti, které prozrazuje vždy jen prázdnotu a omezenost takového člověka.

Sotva že nastalo vybavení se jemnohmotného těla z těla hrubohmotného*), čeká takového člověka již první velké překvapení v prožití, že vědomé žití a bytí není tím ještě skončeno. Prvním následkem toho jest zmatek, ke kterému se připojuje netušená úzkost, která přechází často v tupou odevzdanost nebo nejúzkostlivější zoufalství! Marné jest pak všechno zdráhání, marné všechno naříkání, marny však také prosby. Musí sklízeti to, co v pozemském životě zasel.

Když se posmívali Slovu, které jim posílal Bůh a které poukazuje na život po pozemské smrti a na spojenou s tím zodpovědnost za každé silné myšlení a jednání, tu pak to nejmenší, co je čeká, jest to, co chtěli: *Hluboká temnota!* Jejich jemnohmotné oči, uši i ústa jsou uzavřena vlastním chtěním. Jsou slepí, hluší a němí ve svém novém okolí. To jest to nejpříznivější, co se jim může státi. Záhrobní vůdce a pomocník nemůže se s nimi dorozumět, protože se před ním sami

*) Přednáška č. 40: „Smrt.“

uzavírají. Jest to smutný stav, jehož pomalou změnu může přivoditi jen pozvolné vnitřní uzrávání takového člověka.

Toto uzrávání nastává ve stále vzrůstajícím zoufalství. S rostoucí touhou po Světle, která stoupá z takových stísněných a zmučených duší jako nepřetržité volání o pomoc, rozjasňuje se pozvolna kolem něho až se naučí viděti i jiné, kteří stejně jako on potřebují pomoci. Když snaží se nyní podporovati ty, kdo trvají ještě v hlubší temnotě, aby i kolem nich mohlo se rozjasniti, tu sílí on sám stále více v této činnosti pokusu o pomoc následkem námahy, které jest při tom třeba. Pak může k němu přistoupiti jiný, který jest již pokročilejší, aby i jemu pomáhal dále do světlejších oblastí. Tak dřepí zde trudně, protože jejich jemnohmotná těla tímto nechtěním jsou i bezmocná k chůzi. Když konečně dochází k pohybu, zůstává to trapným a nejistým lezením po zemi. Jiní tápají opět v temnotách, klopýtají, padají a opět se vzchopují, aby tu i onde narazili, což se neobejde bez bolestných ran. Lidská duše podle vlastní své temnoty, která jde ruku v ruce s víceméně silnou hutností, která má za následek opět přiměřenou tíhu, klesá vždy do oblasti, jež přesně odpovídá její jemnohmotné tíži a je tedy s ní stejného druhu jemnohmotnosti. Proto je pro takovou duši její nové okolí stejně uchopitelným, hmatatelným, citelným a neproniknutelným, jako jest tomu u hrubohmotného těla v hrubohmotném okolí. Pocit'uje tam proto každý náraz, každý pád nebo každé zranění tak bolestně, jako by to pocit'ovalo její hrubohmotné tělo za její pozemské dráhy na hrubohmotné zemi.

Tak jest tomu v každé oblasti, necht' patří kterékoliv hloubce nebo výšce. Vždy stejná hmotnost, stejná citelnost, stejná vzájemná neproniknutelnost. Avšak každá vyšší oblast nebo každý vyšší druh látky může bez překážky proniknouti nižším, hutnějším druhem látky tak, jako každé jemnohmotné může pronikati jinak uzpůsobeným hrubohmotným.

Jinak jest tomu s takovými dušemi, které kromě toho mají odpykávati nějaké spáchané bezpráví. Skutek sám jest věcí pro sebe.

Může býti odpykán již v tom okamžiku, kdy pachatel dojde od dotčené osoby plného, poctivě míněného odpuštění. Co však váže duši lidskou mnohem *tížeji,* to jest *žádost, náklonnost, sklon* nebo *lpění,*

které tvoří pohnutku k jednotlivému, nebo více činům. Tato náklonnost žije v lidské duši dále i po smrti, po odpoutání se od hrubohmotného těla. V jemnohmotném těle dokonce uplatní se ihned tím silněji, jakmile odpadne omezení vším hrubohmotným. City působí pak mnohem živěji a nezadržitelněji. Taková náklonnost jest pak také směrodatnou pro hutnost a tedy i tíhu jemnohmotného těla. To má za následek, že jemnohmotné tělo po osvobození se od těla hrubohmotného klesá ihned do oblasti, která přesně odpovídá jeho tíži a tedy stejné hutnosti. Tam najde také podle toho všechny, kdo hoví téže náklonnosti. Jejich vyzařováním živí a stupňuje se ještě vlastní náklonnost každého z nich a v provádění a vybíjení této náklonnosti bude přímo běsnit. Přirozeně budou činiti stejně tak i ostatní, kdo tam jsou s ním. Není těžko pochopitelno, že taková neukázněná zuření musí býti mukou pro okolí. Protože v takových oblastech spočívá vše na vzájemnosti, bude každý jednotlivec mezi ostatními hořce trpěti tím vším, co sám snaží se trvale připravovati druhým. Tak stává se tam život peklem až taková lidská duše znenáhla zemdlí a pocítí před tím ošklivost. Po dlouhé době probudí se konečně přání dostati se ven z tohoto druhu okolí. Přání a ošklivost jsou počátkem polepšení. Zesilují se až k výkřiku o pomoc a konečně k modlitbě. Teprve pak může mu býti podána ruka k vzestupu, což na sebe dá čekati často desetiletí a staletí, někdy ještě déle. Náklonnost nebo ulpění jest v lidské duši to, co víže a poutá nejtížeji.

Z toho vyplývá, *že nepromyšlený čin se mnohem snáze a mnohem rychleji odpykává, než náklonnost, spočívající v člověku. Je lhostejno, zda tato náklonnost projevila se činem nebo ne!*

Člověk, který chová v sobě nečistý sklon, aniž kdy nechal dojíti k činu, protože jsou mu pozemské poměry příznivy, bude muset proto tíže pykati než člověk, který se provinil nepromyšleným způsobem jedním nebo více činy, aniž měl při tom zlý úmysl. Nepromyšlený čin může mu býti ihned odpuštěn, aniž se vyvine zlá karma. Sklon může býti odpykán teprve tehdy, když v člověku úplně pohasnul. A sklonů jest mnoho druhů. Nechť je to hrabivost nebo jí příbuzná lakota, či špinavá smyslnost, sklon ke krádeži nebo vraždě, žhářství nebo také jen přílišné hledání prospěchu či lehkomyslná

nedbalost, vždy vleče taková náklonnost dotyčného člověka a nechá ho klesnouti tam, kde najde sobě rovné. Nemá účelu podávati o tom živé obrazy. Jsou někdy tak strašlivého druhu, že lidský duch na zemi může sotva uvěřit v takové skutečnosti, když jich neviděl. I tu ještě by si myslel, že jsou to asi jen obrazy bezmezně rozpálených horečných fantasií. Nechť spokojí se tedy tím, že přede vším podobným cítí mravní odpor, který ho oprošťuje z pout všeho nízkého, aby vzestup ke Světlu nenacházel na cestě již překážek.

Takové jsou temné oblasti jakožto účinky principu, který se snaží zavésti Lucifer. Věčný koloběh stvoření se valí a dochází k bodu, kde začíná rozklad. V tomto rozkladu všechno hmotné pozbude tvaru, aby se rozpadlo v prasemeno. V dalším postupu přichází nová směs, nové formy se svěží silou a panenskou půdou. Co se do té doby nemohlo vyprostiti z hrubohmotného i jemnohmotného, aby, zanechávajíc zpět všechno hmotné, mohlo přes nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici vejíti do duchovně bytostného, to bude neodvratně strženo do rozkladu. Tím bude zničena i jeho forma a osobnost. To jest pak teprve věčné zavržení, vyhasnutí všeho vědomě osobního!

47. Oblasti Světla a ráj.

Zářící Světlo! Oslňující čistota! Oblažující lehkost! To všechno praví samo o sobě již tolik, že jest sotva ještě třeba zmiňovati se o podrobnostech. Čím méně jest jemnohmotné tělo čili plášť lidského ducha v záhrobí zatíženo nějakou náklonností k nízkému, nějakou žádostí po hrubohmotných věcech a požitcích, tím méně ho to k nim vábí. Toto jemnohmotné tělo bude také proto méně hutným a méně těžkým, poněvadž se utváří přiměřeně podle vlastního chtění. Tím rychleji bude svou lehkostí povzneseno do světlejších oblastí, které odpovídají jeho hutnosti.

Čím stává se toto jemnohmotné tělo v důsledku oprošťování od nízkých žádostí méně hutným, tedy volnějším a jemnějším, tím světlejší a jasnější musí se také jeviti. Neboť pak jádro duchovně bytostného v lidské duši, které svou podstatou samo o sobě jest zářivé, prozařuje stále více z nitra navenek jemnohmotné tělo. V nižších oblastech toto o sobě zářící jádro zůstává zatemněno a zahaleno větší hutností a tíhou jemnohmotného těla.

I v oblastech Světla najde každá lidská duše podle povahy svého jemnohmotného těla své stejnorodé, tedy stejně smýšlející lidi. Poněvadž jen skutečně ušlechtilá duše, která chce dobro a jest prosta nízkých žádostí, jest schopna usilovati vzhůru, najde jako své stejnorodé zase jen právě tak ušlechtilé duše. Je rovněž lehce pochopitelno, že obyvatel takové oblasti netrpí žádná muka, nýbrž doznává jen požehnání všeho stejnorodě ušlechtilého. Toto požehnání proudí z něho, cítí se v něm blaženým a probouzí a spolucítí také radost v jiných. Může říci, že se prochází na nivách blažených, tedy blaženými se cítících duchů. Tím vzpružena bude jeho radost ze všeho čistého a vznešeného ještě mocněji a bude ho povznášeti dál a dále. Jeho jemnohmotné tělo bude proniknuto tímto cítěním, bude stále jemnějším a méně hutným, takže záře duchovně bytostného jádra bude pronikati stále oslnivěji. Konečně odpadnou i poslední prášky tohoto jemnohmotného těla, jako by shořely v plamenech a pak dokonalý, vědomý a osobností se stavší lidský duch může již jako

dokonalý, čistě duchovně bytostný duch překročiti hranice do duchovně bytostného. *Teprve tím vchází do věčné říše Boha Otce, do nepomíjivého ráje.*

Jako by nemohl malíř podati na obraze muka skutečného života temných oblastí, právě tak nemůže vylíčiti nadšení, jaké panuje v životě oblastí Světla, i když tyto oblasti patří dosud k pomíjivé jemnohmotnosti a nebyla ještě překročena hranice k věčné říši Boha Otce.

Každé líčení a každý pokus o obrazné podání tohoto života znamenaly by nezbytně zmenšení, které by proto lidské duši přineslo jen škodu na místo užitku.

48. Světové dění.

Není většího nebezpečí pro nějakou věc, než zanechaná mezera. Nutnost vyplnění této mezery se pak mnohonásobně pociťuje. Není nic platno, chtít prostě přes ni přejíti, protože taková mezera překáží každému pokroku. Vybuduje-li se přes ni nějaká stavba, zřítí se tato jednoho dne i když byla provedena s největší dovedností a ze skutečně dobrého materiálu.

Tak jeví se dnes různé křesťanské náboženské společnosti. S tvrdošíjnou energií zavírají oči i uši nad mnohými místy svého učení, ve kterých chybí logika.

Snaží se přejíti přes to prázdnými slovy, místo aby jednou šli skutečně vážně do sebe. Cítí sice nebezpečí, že mosty, prozatímně přes takové propasti položené učením o slepé víře, jednoho dne již nepostačí. Obávají se chvíle, kdy osvícením rozpozná se lehkost této stavby. Vědí také dobře, že pak nebude již možno pohnouti nikoho, aby nastoupil tak klamnou cestu. Tím přirozeně pak další pevná stavba a cesta zůstanou nutně prázdnými. Stejně je jim známo, že jediný vzdušný závan svěží Pravdy musí sfouknout takové umělé výtvory. Ale v nedostatku lepšího snaží se vzdor všem nebezpečím křečovitě udržeti kolísavou lávku. Dokonce jsou spíše připraveni hájiti ji všemi prostředky a zničiti toho, kdo by se odvážil zříditi pevnější přechod v samotné Pravdě. Bez váhání snažili by se opakovati týž děj, který se odehrál na této zemi téměř před dvěma tisíci lety a který vrhá svůj stín až na dnešní den. A přece sami učinili tento děj ohniskem svého učení a své víry, jakožto velikou obžalobu proti zaslepení a záhubné tvrdošíjnosti lidí. Byli to *nositelé náboženství* a tehdejší učenci, kteří ve své dogmatické úzkoprsosti a domýšlivosti, které prozrazovaly slabost, nedovedli poznati Pravdu a Syna Božího. Uzavřeli se před nimi a z bázně a závisti nenáviděli a pronásledovali Jeho a všechny stoupence. Jiní lidé se však snáze otvírali poznání a rychleji vyciťovali pravdu slova. Vzdor tomu, že dnešní nositelé křesťanských náboženských společností obzvláště zdůrazňují cestu utrpení Syna Božího, nenaučili se přece sami ničemu z této skuteč-

nosti a nemají z ní užitku. Právě dnešní vůdcové náboženských společností, založených na Kristově učení, tak jako vůdcové novějších hnutí, snažili by se i dnes znovu učiniti neškodným každého, kdo by mohl ohroziti ony kolísavé přechody přes povážlivé mezery nebo propasti v jejich učení a výkladech samotnou Pravdou. Pronásledovali by ho svou nenávistí, zrozenou ze strachu a ještě více z ješitnosti právě tak, jako tomu bylo již jednou.

Chyběla by jim velikost, aby dovedli snésti, že jejich vědění nestačilo k poznání samotné Pravdy a vyplnění mezer, aby tak upravili lidem cestu k lepšímu pochopení a plnému porozumění.

A přece je lidstvu možný vzestup jen plným pochopením, nikdy ne slepou, nevědomou vírou!

Takovou mezerou v důsledku falešného podání jest pojem „Syna Člověka“. Lpí na něm chorobně, stejně jako kdysi farizeové, kteří se nechtěli otevříti Pravdě zjevované Synem Božím, protože odporovala jejich běžným ztrnulým naukám. Kristus mluvil o sobě *jen* jako o Synu Božím. Byla mu daleka nelogičnost, aby se současně nazýval Synem Člověka. I když se pak tito lidé snažili z vlastní pochybnosti s největší dovedností a zručností ve všech směrech vysvětliti tento zřejmý rozpor mezi Synem Božím a Synem Člověka, který pociťoval každý klidně myslící člověk, nemůže se dnes přes veškerou tuto námahu tvrdit, že se našlo *spojení.* Nejpříznivější ze všech výkladů musel znovu a znovu jeviti dvojí povahu, která stavěla oba pojmy *vedle sebe,* ale nikdy nemohla je sloučiti jako *jeden.* To jest také úplně v povaze věci samé. Syn Boží nemůže se státi Synem Člověka jen proto, že se musel naroditi z těla člověka, aby mohl putovati po zemi.

Každému křesťanu jest známo, že Syn Boží přišel jen s *duchovním* posláním. Každý ví, že všechna jeho slova týkala se *duchovní říše,* byla tedy míněna *duchovně.* Proto nesmí býti také jinak chápán jeho častější poukaz na Syna Člověka! Proč by tu měla býti činěna výjimka? Duchovně však byl a zůstává Kristus jedině *Synem Božím!* Když tedy mluvil o Synu Člověka, nemohl tím míniti sebe. Jest v tom všem něco mnohem mocnějšího a většího, než podávají dnešní výklady křesťanských náboženství! Tento zřejmý rozpor byl by musel již

dávno vážněji podnítiti k přemýšlení, kdyby dogmatické omezování všechno nezatemňovalo. Místo toho bez nezbytně potřebné nejvážnější zkoušky tak důležitých věcí, sáhlo se ke křečovitému lpění na předaném slově. Lidé si tak nasadili oční klapky, které bránily ve volném rozhledu. Přirozený následek toho jest, že takoví vykladači a učitelé nedovedou správně poznati a pochopiti ani stvoření, dílo svého Boha, ač se nalézají v něm. A přece jedině v tomto poznání jest vyhlídka na přiblížení se také k samotnému Stvořiteli, k východisku díla.

Kristus učil v první řadě dokonalé přirozenosti, to jest učil, aby se lidé přizpůsobili zákonům přírody, tedy stvoření. Avšak přizpůsobiti se může jen ten, kdo přírodní zákony zná. Přírodní zákony opět nesou v sobě vůli Stvořitelovu a mohou tedy samy udati cestu k poznání Stvořitele samotného. Kdo zná přírodní zákony a zakusí, jak nezvratně a působivě tyto zákony do sebe zasahují, ten ví, že toto působení jest ve své stále kupředu spějící důslednosti právě tak nezměnitelné, jako vůle Stvořitele, Boha Otce.

Každá odchylka musela by znamenati změnu Božské vůle. Ale změna by poukazovala na nedokonalost. Poněvadž však prapůvod všeho bytí, Bůh Otec, jest jen jednotný a dokonalý, musí býti každá, i nejmenší úchylka v přírodních zákonech, tedy v zákonech vývoje, prostě nemožná a předem vyloučená. Tato skutečnost ve svých důsledcích vyžaduje, aby také věda náboženská byla v každém směru jednotná s vědou přírodní. Obě musí býti jednotny v jasnosti a důslednosti bez jakýchkoliv mezer, mají-li podávati *Pravdu.*

Nijak se nepopírá, že dnešní přírodověda v poměru k celému stvoření vykazuje velmi nízkou hranici vědění, protože se přidržovala jedině hrubohmotného a to z té příčiny, že rozum v dnešním smyslu dovede přistupovati jen k tomu, co jest poutáno na prostor a čas. Jedinou a ovšem také neodpustitelnou chybou při tom jest to, že učňové této vědy snaží se posměšně popříti všechno, co jest nad tím, jako neexistující. Výjimku činí nemnozí učenci, kteří se povznesli nad prostřednost, stali se daleko vidoucími a odmítli zakrývati nevědomost domýšlivostí.

Ačkoliv náboženská věda zasahuje mnohem dále, zůstává přesto rovněž odkázána na přírodní zákony. Tyto přírodní zákony přesahují vše, co jest vázáno na prostor a čas. Přicházejí z prvotního prazdroje a zasahují do pozemsky viditelného bez jakéhokoliv přerušení a bez obměny svého druhu a působení. Z toho důvodu nesmí také náboženské nauky vykazovati mezer ani rozporů, mají-li skutečně odpovídati Pravdě, tedy přírodním zákonům, čili Božské vůli. Nesmí vykazovati mezer ani rozporů, mají-li v sobě chovati *Pravdu.* Nauky, které jsou bohaty na zodpovědnost, nesmí si dovolovati nevázanost slepé víry!

Těžce spočívá proto na stoupencích pravého učení Kristova blud o pojmu Syna Člověka, protože klidně přijímají a dále vlekou bludné tradice vzdor tomu, že v mnohých lidech se časem tiše ozývá cítění opaku.

Jest to právě nezměnitelnost Boží vůle v její dokonalosti, která vylučuje libovolný zásah Boží ve stvoření. Jest to však také nezměnitelnost této vůle, která po odštěpení Luciferově v důsledku jeho nesprávného jednání nemůže ho prostě vyloučiti[*]. Právě tak musí připustit zneužívání přírodních zákonů, tedy Božské vůle, lidmi, protože lidskému duchu jest v důsledku jeho původu z věčného duchovně bytostného ponecháno volné rozhodnutí[**].

V děních jemno- i hrubohmotného stvoření musí právě tato neochvějná dokonalost vůle Stvořitelovy jeviti se jako jistý druh vázanosti! Ale jen méněcenní a malí lidští duchové mohou v tomto poznání viděti omezení moci a velikosti. Podobné pojetí bylo by pouze a jedině výplodem jejich vlastní omezenosti.

Mate je nezměrnost celku, protože jest jim možno utvořiti si o něm obraz skutečně jen tehdy, když má užší hranici, přiměřenou jejich porozumění.

Kdo však se skutečně snaží poznávati svého Stvořitele v jeho působení, tomu dostane se na bezpečné cestě přírodních zákonů přesvědčivého tušení o dalekosáhlých děních, jejichž počátky tkví v prvotním prazdroji, tedy ve východisku všeho dění, aby se odtud

*) Přednáška č. 45: „Tajemství Lucifera.“

**) Přednáška č. 5: „Zodpovědnost.“

táhly jako nepošinutelné železné koleje celým stvořením. Na těchto kolejích musí projížděti všechen další život podle toho, jak byly postaveny výhybky. Ale postavení výhybky obstarává *lidský duch samočinně* na své cestě hmotou***). Bohužel nechává se však většina lidí svésti Luciferovým principem k postavení výhybek falešných. V důsledku toho žene se pak jejich život stále více s kopce podle nezměnitelných zákonů vývoje, které vedou hmotou jako železné koleje až k tomu konečnému cíli, který byl určen postavením výhybky.

Toto provedené postavení výhybky volným rozhodnutím člověka může býti z Prapůvodu přesně pozorováno nebo pociťováno. Pak možno jasně poznávati další průběh, který podle nastalého rozhodnutí musí v dalším vývoji probíhati jen po přiměřených železných kolejích, zapuštěných do stvoření. *Tato okolnost umožňuje předvídání* mnohých dějů, poněvadž zákony přírody, čili zákony stvoření se ve svém vývojovém tlaku nikdy neodchylují. Tisíciletí nehrají při tom žádné role. V předvídání těchto nezbytných konečných cílů vznikají pak velká zjevení, která se duchovně ukazují v obrazech lidem, obdařeným milostí a dalším podáním stávají se známa lidstvu. Ale jedno *nelze* při tom předpověděti s určitostí: *Pozemský čas,* ve kterém se vyplní takováto zjevení a proroctví!

To se stane v hodině, kdy takový životní běh., ujíždějící po svých zvolených kolejích zastaví na předem hlášené stanici, nebo u konečného cíle. Osud člověka tak jako národa a na konec celého lidstva možno srovnati s vlakem, který čeká na jednokolejné dráze na kolejích vedoucích všemi směry. Člověk podle své libosti postaví výhybku, vyskočí na vlak a pustí páru, to jest oživí ho. Při jízdě po kolejích jím zvolených, mohou se jmenovati jen jednotlivé stanice a konečný cíl, ne však přesná hodina příjezdu. Tato hodina závisí na rychlosti jízdy, která se může měnit podle druhu člověka. Neboť *člověk oživuje* stroj a žene ho svým způsobem kupředu buď v klidné rovnováze nebo v bouřlivé vášni, po případě střídavě různě. Čím více takový vlak jednotlivce nebo národa, ba i celého lidstva blíží se k zastávce

***) Přednáška č. 30: „Člověk a jeho svobodná vůle."

svého kolejového nebo osudového směru, tím jistěji může býti spatřován nebo označen jeho blízký příjezd. Síť kolejí má však také některé spojovací linky, kterých jest možno přemístěním výhybky použíti *během jízdy*. Tím dostane se jiný směr a dojede se i k jinému konečnému cíli než k tomu, ke kterému se původně jelo. To ovšem pak vyžaduje volnější jízdu, když se blíží k takové výhybce, pak zastávku a přemístění výhybky. Tato pozvolnější jízda jest přemýšlení a zastávka rozhodnutí člověka. Toto rozhodnutí jest mu možné vždy, až k poslednímu rozhodnému bodu. Přemístění výhybky jest pak čin, který následuje po tomto rozhodnutí.

Božskou vůli, která probíhá hmotností v pevně stanovených přírodních zákonech jako železné koleje, možno nazvati také nervy v díle stvoření. Tyto nervy dávají pociťovati nebo hlásí východisku, tvořivému Prazdroji, každou nesrovnalost v mohutném těle díla stvoření.

Tento bezpečný přehled, dosahující až na každý konec na základě nezvratných zákonů, přiměl Stvořitele k tomu, aby ke svým zjevením připojil *také výstrahy*. Tyto výstrahy zvěstují jím vyslaní pomocníci zavčas před dobou blížících se nebezpečných ohybů a zatáček, zastávek nebo konečných stanic! Tito pomocníci jsou od něho vyzbrojeni tak, aby krátce před dostavením se nevyhnutelných katastrof a nebezpečných obratů hlásáním Pravdy otvírali oči lidským duchům, kteří ujíždějí po těchto nepravých kolejích. Tato Pravda má jim umožniti, aby ještě včas postavili jinou výhybku tak, aby se vyhnuli nebezpečným místům a novým směrem unikli také i zkázonosnému konečnému cíli. Běda člověku na tomto i na onom světě, který přehlédne a zanedbá poslední ze všech přemístitelných výhybek a tím i možnost nového lepšího směru! Je nadobro ztracen.

Poněvadž Stvořitel nemůže otřásati dokonalostí své vůle, dodrží i při této pomoci opět přesně nejlepší zákony. Jinými slovy: Jeho vůle jest od prapočátku dokonalá. Každý z jeho nových činů vůle bude samozřejmě rovněž dokonalý. To podmiňuje, že každý nový čin jeho vůle musí v sobě chovati také přesně stejné zákony, jako byly všechny předcházející. Následek toho jest opět přesné vpravení se do vývojového dění jemno- i hrubohmotného světa. Jiná možnost jest

právě touto dokonalostí Boží jednou pro vždy vyloučena. V tomto již vysvětleném předvídání vznikla i přípověď vtělení Syna Božího, aby prohlášením Pravdy přiměl lidstvo k přemístění výhybky. Čin přemístění zůstává podle zákonů vyhrazen lidským duchům samotným. Není proto možno předvídati a předem poznati způsob rozhodnutí. Přehlédnuty mohou býti pouze dráhy, lidskými duchy *již zvolené,* na které se postavili svým svobodným rozhodnutím a z něho vyplývajícím přestavením výhybky. Tyto dráhy mohou pak býti přehlédnuty přesně se všemi zastávkami a zatáčkami až k cíli. Podle důsledné přirozenosti jsou z toho vyloučeny ony body obratu, při kterých jest směrodatným volné a svobodné rozhodnutí lidstva. Toto právo svobodného rozhodnutí jest podle přirozené zákonitosti vzniku a vývoje v důsledku Boží dokonalosti právě tak nezvratné, jako všechno jiné. A poněvadž Stvořitel dal lidským duchům toto právo již jejich původem z duchovně bytostného, nežádá také věděti předem, jak jejich rozhodnutí dopadne. Jenom *následek* takového rozhodnutí může poznati přesně až do konce, protože tento následek musí se projeviti uvnitř této vůle, která tkví v zákonech jemno- i hrubohmotného světa. Kdyby tomu bylo jinak, musela by tato příčina znamenati jen nedostatek dokonalosti, což jest naprosto vyloučeno.

Člověk má si tedy býti vždy plně vědom své nesmírné zodpovědnosti. Má si býti vědom toho, že jest ve svých základních rozhodnutích skutečně neodvislý. Ale člověk považuje se bohužel buď za zcela odvislého raba, anebo se přeceňuje jako část Božského. Důvod k tomu jest bezpochyby v tom, že v obou případech domnívá se býti prost zodpovědnosti. V prvním případě jako příliš nízký a odvislý tvor, v druhém případě jako vše převyšující osobnost. Obojí však jest nesprávné! Může se považovati za správce, kterému v jistých věcech přísluší svobodné rozhodnutí, ale na kterého padá též plná zodpovědnost. Je správcem, který se těší veliké důvěře a nemá tuto důvěru zklamati špatným hospodařením.

Právě tato dokonalost vyžaduje, aby Stvořitel při poskytování přímé pomoci nesprávně žijícímu lidstvu, počítal také s možným selháním lidstva při jejich rozhodování. Pro takové případy ve své

moudrosti a lásce, které mu právě tak zákonitě a přirozeně přináležejí, připravuje další cesty ku pomoci. Tyto nové cesty navazují jako pokračování na cesty předcházející, selháním lidstva eventuelně odříznuté.

Tak byl již před dobou vtělení Syna Božího připraven ve věčné říši Otcově jiný Vyslanec, určený k poslání pro ten případ, kdyby lidstvo přes velikou oběť lásky Otcovy selhalo. Pro ten případ, že by lidstvo nenaslouchalo Synu Božímu s jeho čistě Božským postavením a na jeho výstrahy neumístilo výhybku svých drah ve směru, který jim poukázal. Kdyby lidstvo setrvalo v zaslepení na svých dosavadních drahách, vedoucích k záhubě, měl přijíti pak ještě jeden Vyslanec, který by lidstvu v jeho nejvnitřnější podstatě mohl státi blíže, než Syn Boží, aby mu ještě v poslední hodině posloužil jako varující vůdce … budou-li lidé chtít naslouchati jeho hlasu Pravdy. *To je Syn Člověka.*

Kristus jako Syn Boží o tom věděl. Když při svém působení poznal plevelem zarostlou a vyschlou půdu lidských duší, ujasnilo se mu, že jeho pozemská pouť neponese ovoce, které by bylo muselo dozráti při dobré vůli lidstva. Truchlil nad tím hluboce. Vždyť na základě tak dobře mu známých zákonů ve stvoření, které nesou vůli jeho Otce, viděl nezbytný postup k neodvratnému konci, který v důsledku vůle a způsobu lidí se musel dostaviti. A tehdy začal mluviti o Synu Člověka a jeho příchodu, který se stával nutným vznikajícími událostmi. Jeho poslání nechávalo otevřeny dvě cesty, podle toho, jak dopadlo volné rozhodnutí lidstva. Buď byla to cesta velkého následování jeho učení, což přivodilo by veliký vzestup a uvarování se všeho zkázonosného, nebo byla to cesta selhání a dalšího řícení se po nakloněné dráze, která nutně vedla k zahynutí. Čím dále plnil své velké poslání, tím jasněji viděl, že rozhodnutí veliké většiny lidstva kloní se k selhání a tím k zániku. Na to stávaly se jeho výroky o Synu Člověka přímými předpověďmi a ohlášeními, když pravil: „Když však přijde Syn Člověka … " atd.

Tím označil dobu těsně před nebezpečím zániku, který nastati musel v důsledku selhání lidstva vůči jeho poslání ve hmotném světě. Podle Božských zákonů jest tento zánik konečný cíl směru, kte-

rým se lidstvo vytrvale dále ubírá. Těžce tehdy trpěl při tomto poznání.

Každé podání, které tvrdí, že Ježíš, Syn Boží současně byl by sebe označoval jako Syna Člověka, jest nesprávné. Taková nelogičnost není ani v Božských zákonech, ani nelze ji připisovati Synu Božímu, jakožto znalci a nositeli těchto zákonů. *Učedníci* nevěděli si v tom rady, jak vysvítalo z jejich otázek. Jedině od nich vyšel blud, který se udržel dodnes. Domnívali se, že Syn Boží výrazem Syn Člověka označoval sebe. V této domněnce předávali tento blud dále potomstvu. Toto rovněž nezabývalo se vážněji spočívající v tom nelogičností, právě tak, jako kdysi učedníci a prostě přes to přecházelo. Dálo se tak dílem z ostýchavosti, dílem z pohodlí. Vzdor tomu, že při správném pochopení všeláska Stvořitelova vystupuje tím jen zřetelněji a mocněji. Syn Člověka jako *druhý* Vyslanec Boha Otce půjde ve stopách Syna Božího. On převezme a dále ponese jeho poslání a vystoupí před lidstvo na zemi, aby je hlásáním Pravdy strhl s dosavadní dráhy a přivedl je k dobrovolnému rozhodnutí pro jiné stanovisko, které odvádí od míst zkázy, jež nyní na ně čeká.

Syn Boží – Syn Člověka! Jistě není těžko rozpoznati, že tu musí býti rozdíl. Každé z těchto slov má svůj ostře ohraničený, přísně výrazný smysl. Nějaké směšování a splynutí v jedno nutno označiti jako lenost myšlení. Posluchači a čtenáři přednášek uvědomí si přirozený vývoj, který vychází z Prasvětla, Boha Otce a sestupuje až ke hrubohmotnému světovému tělesu. Syn Boží vyšel z Božsky bezbytostného a rychle prošel duchovně bytostným a jemnohmotným ku vtělení do světa hrubohmotného. Plným právem možno ho tedy zváti vtělenou částí Boha, nebo Synem Božím. Proto, že prošel tak rychle duchovně bytostným, ve kterém teprve má své východisko lidský duch, stejně jako následujícím dílem jemnohmotného stvoření, nemohl tam zakotviti tak, aby jeho Božsky bezbytostný duch mohl s sebou vzíti silné ochranné obaly těchto různých oblastí. Tyto záhaly sloužící jinak jako výzbroj, zůstaly tenkými. To mělo tu výhodu, že Božské nitro prozařovalo a pronikalo snáze a silněji. Mělo to však opět tu nevýhodu, že v nížinách země, nepřátelských Světlu, následkem své nápadné záře mohlo býti napadeno a tím zuřivěji pronásle-

dováno. Silné Božské nitro, jen slabě zakryté obaly, muselo v pozemsky hrubohmotném obalu zůstávati cizincem mezi lidmi, neboť bylo od nich příliš vzdáleno. Obrazným vyjádřením mohlo by se říci, že jeho Božský duch nebyl dostatečně vyzbrojen pro nízké, hrubohmotně pozemské, následkem nedostatku přijatých obalů z duchovně bytostného a jemnohmotného. Propast mezi Božským a pozemským zůstávala jen slabě překlenuta.

Lidé nevážili si tohoto daru Božské lásky a neopatrovali ho, nýbrž z přirozeného pudu všeho temnějšího vystupovali proti světlému Synu Božímu s nenávistí a s nepřátelstvím. Proto musel přijíti v Synu Člověka druhý Vyslanec, který jest silněji vyzbrojen proti světu hrubohmotnému.

Také Syn Člověka jest vyslán od Boha a vyšel z Božsky bezbytostného. Před svým sesláním do hrubohmotného světa vtělil se však do věčného čistě duchovně bytostného a jest tedy úzce spojen s onou duchovní podstatou, ze které pochází símě lidského ducha! Tím přibližuje se Božsky bezbytostné jádro tohoto druhého Vyslance lidskému duchu v jeho původu. Tím získává proti němu i více ochrany a bezprostřední síly.

V nejvyšších výšinách stejnorodé podstaty lidského ducha žije pro všechno stávající dokonalý ideál toho, co vše má přivoditi další vývoj duchovně bytostného. Žije tam také věčný čistě duchovně bytostný ideál všeho ženství, jako královna ženskosti se všemi živými ctnostmi. Každý ženský duchovní zárodek chová v sobě neuvědomělou touhu, jíti za tímto čistým, v nejušlechtilejší formě žijícím ideálem. Bohužel během cesty hmotností zvrhá se tato neuvědomělá touha často v ješitnost, která v oblouzení a sebeklamu má nahraditi mnohé z toho, co se nestalo životným, ale bylo přece kýženým. Tato touha stává se vědomější ještě v jemnohmotném světě při vzestupu ke Světlu. Jakmile začnou odpadávati nízké žádosti, tu propukává stále mocněji, aby konečně oživila a posílila ctnosti. Magnetem a ohniskem této ušlechtilé touhy po ženských ctnostech jest královna ženskosti v nepomíjivé říši Otcově, v čistě duchovně bytostném.

Božsky bezbytostné jádro druhého Vyslance Božího vnořilo se do tohoto duchovně bytostného ideálu ženskosti a bylo jí jako du-

chovně bytostnou matkou vychováno ve věčné říši Boha Otce. Hrad Grálu byl domovem jeho duchovního mládí. Teprve odtud následovalo pak jeho seslání do hrubohmotného světa. Stalo se tak v době, kdy mohl v pravou hodinu vstoupiti na bojiště, aby ukazoval pravou cestu do říše Otcovy všem těm, kdo vážně hledají Boha a prosí o duchovní vedení a současně aby jim poskytoval ochranu před nepřátelskými útoky těch, kdo tíhnou dolů.

V opaku k Synu Božímu strávil své duchovní mládí v duchovně bytostném, tedy v původu a východisku lidského ducha. Svými kořeny tkví proto současně v Božsky bezbytostném a také pevně v duchovně bytostném. Ve svém druhu přibližuje se tím lidstvu a ve dvojici svého původu i mládí jest opravdový *Bohočlověk!* Vychází z Božsky bezbytostného a také z čistě duchovně bytostného, z prapočátku lidstva. *Z toho* důvodu jmenuje se oproti čistému Synu Božímu Synem Člověka, kterému jest jeho původem otevřena cesta k Božsky bezbytostnému. Proto má v sobě Božskou sílu a moc a stojí tím vůči celému lidstvu i oproti Luciferovi dobře vyzbrojen k boji.

Proto bděte, abyste ho poznali; jakmile nadešla jeho doba. Neboť on přináší čas i pro vás.

49. Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.

K ujasnění si rozdílu původu mezi člověkem a zvířetem jest třeba důkladnějšího rozčlenění stvoření, než dosud. Obvyklými hesly, jako „skupinová duše“ zvířete oproti osobnímu „já“ člověka není dosti vykonáno, ačkoliv samo o sobě je to myšleno zcela správně. Tím jest označeno pouze rozčlenění všeobecné a pozemskému nejbližší v širokých obrysech. Nevyjadřuje se však tím *skutečný* rozdíl.

Zde musí býti znám vývoj stvoření tak, jak jest vysvětlen v přednášce „Vývoj stvoření“*).

Pro lehčí přehled buďtež zde podány dosud jmenované hlavní stupně se shora dolů:

1. Božské:
   Božsky bezbytostné.
   Božsky bytostné.
2. *Duchovně* bytostné:
   Vědomě duchovně bytostné.
   Nevědomě duchovně bytostné.
3. Bytostné:
   Vědomě bytostné.
   Nevědomě bytostné.
4. Hmotné:
   Jemnohmotné.
   Hrubohmotné.

Člověk má svůj duchovní původ v nevědomě duchovně bytostném. Naproti tomu zvíře má svůj bytostný původ v nevědomě bytostném. Mezi oběma stupni jest veliký rozdíl. Oživující jádro člověka jest *duch*. Oživující jádro zvířete jest však jen bytost. (Podstata.)

---

*) Přednáška č. 52: „Vývoj stvoření.“

Duch stojí vysoko nad bytostí. Niterný původ člověka jest proto mnohem vyšší než u zvířete. Oba mají společným jen původ hrubohmotného těla. Duch člověka vyvinul však časem své čistě zvířecí tělo dále, než to bylo možno bytosti zvířete.

Nauka o přirozeném vývoji hrubohmotného těla, počínaje nejnižším tělem zvířecím až k tělu lidskému, jest tedy správná. Ukazuje na vzestupnou a v každém směru nepřetržitou práci tvůrčí vůle v přírodě. Jest to známka dokonalosti.

Při této nauce byla učiněna jediná, ovšem také veliká chyba: Nešlo se nad hrubohmotné. Praví-li se, že lidské tělo, tedy hrubohmotný plášť člověka, jest původem z těla zvířecího, které tu bylo před tělem lidským, tedy jest to správné. Ale tato těla netvoří ani člověka, ani zvíře. Patří k nim pouze jako obaly, nutné v hrubohmotnosti. Chce-li však někdo z toho vyvoditi, že i vnitřní životnost člověka pochází od životnosti zvířete, tedy jest to neodpustitelná chyba, která zavádí a musí vzbuditi rozpor. Z tohoto rozporu vzniká také u mnohých lidí zdravý pocit *proti* takovému nesprávnému názoru. Zčásti láká je správnost názorů pokud se týče těla, na druhé straně však je odpuzuje hrubá nedbalost, s jakou se chce beze všeho do toho vplésti i vnitřní původ.

Věda ovšem mohla sotva jinak než tvrdit, že v přirozeném vývoji pochází člověk ze zvířete. Především ze zvířete, podobného opici, které se svým tvarem blížilo lidskému tělu nejvíce. Věda říkala to proto, že se dosud dovedla zabývati pouze hmotným. Převážně dokonce jen hrubohmotným, které tvoří jen zcela malou část stvoření. Ba i z tohoto hrubohmotného zná jen nejhrubší zevnějšek. Ve skutečnosti tedy mizivě málo, tolik jako nic. Dovede dnes konečně snad používati různých cennějších věcí, nezná jich však dosud v jejich podstatě a musí se z nouze spokojiti jen několika cizími slovy, která klade na místo vědění. Tato slova označují jen předběžné vřadění jistého, existujícího a již upotřebitelného něčeho, jehož vlastní druh se dosud nezná. Tím méně znám jest jeho původ.

Avšak bytostné a ještě více duchovní jest *nade vším* hmotným. Počneme-li od země, jest pokračováním všeho existujícího směrem

vzhůru k původu. Lépe vyjádřeno, předchází ve vývoji shora dolů všemu hmotnému. To jest přirozená cesta.

Nutno uvážiti, že všechno duchovní tak jako všechno bytostné potřebuje samozřejmě a v důsledku vývoje přirozeně nezbytně záhalu hrubohmotného těla, jakmile v poslušnosti vývojových zákonů pronikne jako tvůrčí činitel a živé jádro až do hrubohmotnosti. Je ihned odstraněn každý spor, když ve všem bádání proniká se konečně dále vzhůru nad hmotu, nebo když se dovede sledovati přirozený vývojový pochod shora dolů. Je tu čas, kdy je nutno učiniti k tomu první krok. Přikazuje se tu však největší opatrnost, aby duchovní vědění, které zjevně jest naplněno logikou, nebylo nepozorovatelně strženo do nevědomé fantasie. Nutno uvážiti, že k bytostnému a duchovnímu nutno se blížiti *jasným, volným duchem.* Není to možno jako ve hmotném s vahami, pitevními noži a křivulemi.

Stejně však také nelze se k nim blížiti s duchem *omezeným* nebo předpojatostí, jak se často dějí pokusy. Podle stávajících tvůrčích zákonů zapovídá se to nepřeklenutelným způsobem samo sebou. Lidský tvor i při největší domýšlivosti nemůže zde ničeho ohnouti ani zkroutiti na železné dokonalosti vůle Stvořitelovy.

Vlastní rozdíl mezi člověkem a zvířetem jest tedy pouze v jejich nitru. Zvíře může se také vrátit jen do bytostného, když odložilo své hrubohmotné tělo. Člověk však může se vrátit do duchovna, které je mnohem výše.

Člověk může v jistém směru často sestoupiti až ke zvířeti. Přesto však zůstává vždy člověkem, protože nemůže uniknouti zodpovědnosti, která má svůj kořen v jeho duchovním původu. Avšak zvíře v důsledku svého jen bytostného původu nemůže se nikdy povznésti vzhůru k člověku. Rozdíl mezi těly jest však jen ve formě a v ušlechtilejším vyvinutí u člověka. Tento vývoj vyvolal *duch,* když vešel do hrubohmotného těla[**)].

**) Přednáška č. 7: „Stvoření člověka.“

50. Odloučení mezi lidstvem a vědou.

Tohoto odloučení nebylo třeba, neboť celé lidstvo má právo na vědu. Věda snaží se učiniti jen srozumitelnějším Boží dar stvoření. Vlastní činnost každého odvětví vědy spočívá v pokusu vyzkoumati blíže zákony Stvořitelovy, aby těchto přesnějších znalostí mohlo býti vydatněji využito ku prospěchu a užitku lidstva.

To všechno není nic jiného, než ochota k podřízení se Božské vůli.

Poněvadž stvoření a přírodní nebo Božské zákony, které toto stvoření nesou a udržují, jsou ve své dokonalosti tak jasné a prosté, mělo by to míti přirozeně za následek, aby ten, kdo je skutečně poznal, podal o nich prosté a jednoduché vysvětlení.

Avšak zde již začíná citelný rozdíl, který svým nezdravým způsobem tvoří stále se šířící propast mezi lidstvem a těmi, kdo se nazývají učni vědy, kdo jsou tedy učňové vědění nebo pravdy.

Tito lidé nevyjadřují se tak prostě a přirozeně, jak by to odpovídalo pravdě, tedy skutečnému vědění. Pravda vyžaduje přece jako přirozený důsledek prosté a přirozené vyjadřování.

To má dvě, či lépe tři příčiny. Lidé vědy očekávají zvláštní postavení za namáhavé studium, které podle jejich mínění věda vyžaduje. Nechtějí si ujasniti, že toto studium jest jen výpůjčka z hotového stvoření, právě taková, jako když prostý rolník zabývá se klidným a pro něho nutným pozorováním přírody, nebo jak musí činiti jiní lidé ve svých praktických pracích.

Kromě toho bude se učeň vědy, pokud se ve svém vědění skutečně nepřiblíží k pravdě, ze samé povahy věcí vždy nutně vyjadřovati nejasně. Teprve tehdy, když skutečně sám pochopil pravdu, stane se právě opět z povahy věci samé nutně prostým a přirozeným ve svých líčeních. Není přece žádným tajemstvím, že právě nevědoucí ve svých přechodech k vědění rádi mluví více než samotní vědoucí. Uchýlí se nutně vždy k nejasnosti, protože nemohou jinak, pokud si neosvojili Pravdu, tedy skutečné vědění.

Třetím důvodem jest opravdové nebezpečí. Veřejnost by věnovala velmi málo pozornosti lidem vědy, kdyby se věda chtěla ukazovat v přirozeném oděvu Pravdy. Lidé by ji pak shledávali příliš přirozenou, než aby jí mohli přikládati velkou cenu.

Nepomýšlejí ovšem na to, že *to* je právě jedině správné, a že je to měřítko pro všechno ryzí a pravdivé. Jen v přirozené samozřejmosti jest záruka pravdy.

K tomu nelze však lidi přiměti tak snadno. Vždyť ani v Ježíši nechtěli poznávati Syna Božího, protože se jim zdál příliš „prostým".

O tomto nebezpečí věděli učňové vědy odevždy velmi dobře. Z chytrosti uzavírali se proto stále více přirozené prostotě Pravdy. Aby přivedli k platnosti sebe a svou vědu, vytvářeli v hloubavém přemýšlení stále větší překážky.

Učenec, který se povznesl z davu, odmítal na konec vyjadřovati se prostě a všem srozumitelně. Často jen z toho důvodu, že by mu nezbývalo mnoho z toho, co věděl, kdyby si nevytvořil způsob výrazu, kterému by bylo nutno učiti se dlouholetým studováním.

Že se neučinil srozumitelným všem, získalo mu časem umělou přednost. Tuto přednost udržovali jeho žáci a nástupci za každou cenu. U mnohých by jinak bývalo skutečně marným dlouholeté studium a s tím spojené peněžité výlohy.

Dnes došlo to tak daleko, že mnozí učenci vůbec se již nedovedou vůči prostým lidem vyjadřovati jasně a srozumitelně, tedy prostě. *Toto* úsilí po prostém vyjadřování vyžadovalo by nyní snad *nejtěžšího* studia a zabralo by celý lidský věk. Mělo by to ovšem potom ten nepříjemný výsledek, že pak vynikli by jen takoví lidé, kteří mají lidstvu opravdu co dáti svým skutečným *věděním* a jsou také ochotni mu tím posloužiti.

Zastírání závojem nesrozumitelnosti pro veřejnost jest v této době zvlášť vynikající vlastnost učeného světa. Podobně pěstovalo se to již dříve ve věcech církevních. Tam pozemsky povolaní Boží sluhové, jako vůdcové a ředitelé těch, kdo hledali zbožnost a povznesení, mluvili k nim latinsky. Tomu ovšem tito hledající nerozuměli a proto také nemohli pochopiti a osvojiti si to, z čeho jedině mohli mít

nějaký prospěch. Tito Boží sluhové byli by mohli tehdy stejně klidně mluviti siamsky, s touže bezvýsledností.

Pravé vědění nesmí míti zapotřebí, aby se činilo nesrozumitelným. Vždyť v pravém vědění jest současně i schopnost, ba potřeba vyjadřovati se prostými slovy. Pravda jest bez výjimky pro *všecky lidi.* Vždyť lidé z ní vznikli, neboť Pravda jest živá v duchovně bytostném, ve východisku lidského ducha. Z toho možno vyvoditi, že Pravda ve své přirozené prostotě může býti chápána všemi lidmi. Jakmile se však novým podáváním stává zamotanou a nepochopitelnou, nezůstává již čistou a pravou. Nebo se ztrácí ve vedlejších okolnostech, které nemají již toho významu, jako jádro. Toto jádro, tedy pravé vědění, musí býti srozumitelno všem. Všechno, co bylo uměle vyšroubováno, může v důsledku své vzdálenosti od přirozeného míti v sobě jen málo moudrosti. Každý, kdo nemůže vědění podávati prostě a přirozeně dále, ten pravého vědění *nepochopil.* Buď snaží se bezděčně něco zakrývati, nebo je jako vystrojená loutka bez života.

Kdo zanechává ještě mezery v důslednosti vědění a vyžaduje za to slepou víru, ten činí z dokonalého Boha chybného bůžka a dokazuje tím, že sám nezná správnou cestu a nedovede proto také bezpečně vésti jiné. To budiž výstrahou každému vážně hledajícímu!

51. Duch.

Mnohonásobně používá se slova „duch“. A přece ti, kdo o něm mluví, nejsou si vědomi, co ve skutečnosti duch jest. Jeden jmenuje zkrátka duchem vnitřní život člověka. Jiný shrnuje duši a ducha dohromady. Mluví se také o duchaplných lidech a nemyslí se při tom na nic jiného, než na prostou práci mozku. Mluví se o záblescích ducha a o mnohém jiném. Ale nikdo se nepokusí, aby jednou správně vysvětlil co jest duch. Nejvyšší, co se tím dosud rozumělo, jest ve výrazu: „Bůh jest duch!“ Z toho se pak odvozuje všechno ostatní. Lidé snažili se tímto tvrzením pochopiti i samotného Boha a najíti v tom jeho vysvětlení.

Ale právě to se muselo uchylovati od skutečnosti a přivoditi proto omyly. Jest nesprávné prostě říkat: Bůh jest duch.

Bůh jest *Božský* a ne duchovní! V tom jest již vysvětlení. Nikdy nesmíme označovati Božské jako ducha. Jen duchovní jest duch. Dosavadní chyba v nazírání jest vysvětlitelna tím, že člověk pochází z duchovna. V důsledku toho nedovede také mysleti dále nad duchovno a je pro něho tedy všechno duchovní to nejvyšší. Je nasnadě, že nejčistší a nejdokonalejší z toho by rád považoval za původ celého stvoření, tedy za Boha. Nesprávný pojem vznikl tedy jednak z potřeby představiti si svého Boha podle vlastního způsobu, byť i v každém ohledu dokonalého, aby se mohlo pociťovati s ním užší spojení. Hlavní příčina však tkví v neschopnosti pro pochopení vlastní velikosti Boží.

Bůh je Božský, jen jeho vůle jest duch! A z této živé vůle vzniklo jeho nejbližší duchovní okolí, to jest ráj s jeho obyvateli. Z tohoto ráje, *tedy z Božské vůle, která se stala formou,* vyšel člověk, jako duchovní zárodek, aby jako prášek Božské vůle procházel dalším stvořením. Člověk jest tedy ve skutečnosti nositelem Božské vůle, tedy nositelem *ducha* v celém hmotném stvoření. Z toho důvodu jest ve svých činech také vázán na čistou pravůli Boží a musí nésti plnou zodpovědnost za to, nechá-li vnějšími vlivy hmoty tuto vůli nečistě zarůsti býlím, nebo když ji za jistých okolností i dočasně zakope a zahrabe.

To je ten poklad nebo hřivna, která by v jeho rukou měla nésti úrok a úroky z úroků. Z falešného předpokladu, že Bůh sám jest duch, že jest tedy stejného druhu jako původ člověka, vychází zřejmě najevo, že si člověk nikdy nemohl utvořiti správný obraz o Božství. Nesmí si Božství představovati jen jako nejvyšší dokonalost sebe sama. Musí však jíti daleko nad to k druhu, který mu zůstane provždy nepochopitelným, protože ve svém vlastním duchovním druhu nebude nikdy schopen, aby ho pochopil.

Duch jest tedy *vůle* Boží. Jest životní elixír celého stvoření, které musí býti prodchnuto duchem, aby se udrželo. Člověk jest částečným nositelem tohoto ducha a sebeuvědoměním má přispěti *k povznesení* a k dalšímu vývoji celého stvoření. K tomu však je zapotřebí, aby se naučil správně používati přírodních sil a upotřebil jich k celkovému pokroku.

52. Vývoj stvoření.

Již jednou poukázal jsem na to, že dějiny stvoření uložené v Písmech nesmí se chápati pozemsky. Také dějiny stvoření v bibli netýkají se Země. Stvoření Země bylo jen přirozeným důsledkem *prvotního* stvoření v dalším jeho vývoji. Jedině prvotní stvoření bylo stvořeno samotným Stvořitelem. Jest skoro nepochopitelné, jak badatelé v Písmech mohli učiniti tak nelogický a mezery tvořící skok v domněnce, že Bůh ve své dokonalosti by stvořil hrubohmotnou Zemi přímo a beze všech přechodů.

Není třeba měniti „slovo“ v Písmu, abychom se přiblížili pravdě dějů. Naopak. Slovo v dějinách stvoření podává tuto pravdu mnohem zřetelněji, než všecky mezerovité a nesprávné domněnky. Jen mylné výklady přivodily neschopnost porozumění u tak mnohých lidí.

Tito lidé pociťují zcela správně chybu, která se dělá tím, že se v bibli jmenovaný ráj klade nezbytně na hrubohmotnou Zemi, která jest tak nesmírně vzdálena od Božského. Není konečně tak neznámo, že bible je v první řadě kniha *duchovní.* Podává vysvětlení *duchovních* dějů. Lidé jsou v těchto dějích jmenováni jen tam, kde jsou v bezprostředním vztahu k těmto duchovním věcem, k jejich ozřejmění a vysvětlení.

Že v bibli uložené líčení stvoření světa *netýká* se Země, tak vzdálené od Stvořitele, jest pochopitelnější i pro lidský rozum, protože jest to přirozené. Sotva odváží se někdo popírati skutečnost, že toto bezprostřední a jako *prvotní* označené stvoření, je možno hledati jen v nejbližší blízkosti Boha. Vždyť jako *první* vycházelo od samotného Stvořitele a proto *musí* býti s ním v těsnější souvislosti. Žádný klidně a jasně myslící člověk nebude očekávati, že toto první a *vlastní* stvoření odehrávalo se právě na Zemi, od Božského nejvzdálenější. Na Zemi, která vznikla teprve v dalším průběhu vývoje.

Nemohlo tedy býti řeči o ráji *na Zemi.* Co Bůh stvořil osobně, jak výslovně stojí v historii stvoření, zůstávalo samozřejmě také *bezprostředně* s ním spojeno a muselo býti jen v jeho nejbližší blízkosti. Stej-

ně snadno vysvětlitelným a přirozeným je důsledek, že to, co bylo vytvořeno v tak veliké blízkosti Stvořitelově a z něho vyšlo, zůstává i nejpodobnější jeho vlastní dokonalosti. A *to* jest také jedině ráj, věčná říše Boží!

Avšak mysleti si ráj na hrubohmotné Zemi, musí vychovati pochybovače. Myšlenka „vyhnání“ *z pozemského* ráje, přičemž vyhnaní musí přece zůstati na téže Zemi, jeví tolik nezdravého a jest tak znatelně a hrubě zpozemštěna, že jest to skorem groteskní. Je to mrtvý obraz, který nese pečeť křečovitě vytvořeného dogmatu, s nímž si žádný rozumný člověk neví rady.

Čím jest něco nedokonalejší, tím jest to od dokonalosti vzdálenější. Také duchovní bytosti, vytvořené z dokonalosti, nemohou býti pozemští lidé. Vždyť musí býti této dokonalosti nejblíže a proto musí býti nejideálnějšími vzory pro lidi. Jsou to věční duchové, kteří nikdy nevcházejí do hmotnosti, nemohou se tedy státi pozemskými lidmi. Jsou to zářící ideální postavy, které působí jako magnety přitažlivě, ale také povzbudivě na všechny schopnosti lidských duchovních zárodků a z nich vyvinutých pozdějších duchů, kteří se již stali vědomými.

Ráj, který jest jako takový jmenován v bibli, *nesmí* se tedy zaměňovati se Zemí.

K bližšímu vysvětlení bude třeba podati ještě jednou úplný obraz všeho stávajícího, aby se usnadnilo hledajícímu člověku najíti cestu do věčné říše Boží, do ráje, z něhož vzešel ve svých duchovních prapočátcích.

Nechť si člověk představí Božské jako nejvyšší a nejvznešenější. Bůh sám, jako východisko všeho existujícího, jako prazdroj všeho života, jest ve své bezpodmínečné dokonalosti *bezbytostný*. Přijímaje na sebe formu, halí se časem v plášť Božsky bytostného, které se k němu připojuje. Po Bohu samotném v jeho nejvlastnější bezbytostnosti následuje tento okruh Božsky *bytostného*. Z něho vznikají první, bez výjimky formou učinění. Sem patří v první řadě čtyři Archandělé, v druhé a třetí řadě malý počet Nejstarších. Tito poslednější nemohou vejíti do Božsky bezbytostného, ale mají velký význam pro další vývoj k duchovně bytostnému právě tak, jako později vě-

domě bytostní mají velký význam pro vývoj hmotného. Z Božsky bytostného byl vyslán Lucifer, aby byl bezprostřední oporou celému stvoření v jeho samočinném dalším vývoji.

Avšak Syn Boží přišel z Božsky bezbytostného, jako část, která po svém pomocném poslání musí opět vejíti k Božsky bezbytostnému a státi se zase jedno s Otcem. Syn Člověka pochází rovněž z Božsky bezbytostného, přímo z Boha. Jeho odštěpení následkem spojení s vědomě duchovně bytostným stalo se příkazem, aby zůstal odloučen od Božsky bezbytostného a přece zase s ním byl bezprostředně spojen tak, aby byl na věky Prostředníkem mezi Bohem a jeho dílem. Když Lucifer jako přicházející z Božsky *bytostného* ve svém působení zklamal, musel býti na jeho místo vyslán silnější, který ho spoutá a stvoření pomůže. Proto pochází k tomu určený Syn Člověka z Božsky *bezbytostného.*

K Božsky bytostnému pojí se *ráj,* věčné království Boží. Je to v první řadě jako nejblíže se nacházející *vědomě duchovně bytostné,* jež se skládá ze stvořených, věčných duchovních bytostí, které zveme také duchy. Oni jsou dokonalé ideální postavy pro všechno to, oč mohou a mají usilovati lidští duchové ve svém nejdokonalejším vývoji. Jako magnet přitahují k sobě ty lidi, kteří usilují vzhůru. Toto samočinné spojení projevuje se u hledajících a vzhůru usilujících lidí jako často nevysvětlitelná touha, která podněcuje jejich hledání a úsilí vzhůru.

Jsou to duchové, kteří se nikdy nezrodili do hmotnosti. Stvořil je sám Bůh, prazdroj všeho bytí a života, jako první čistě duchovní. Jsou proto také nejblíže jeho vlastní dokonalosti. *Oni* jsou to také, kteří jsou skutečně *podle jeho obrazu!* Nesmíme přehlédnouti, že v dějinách stvoření výslovně se praví: Podle jeho *obrazu.* Tento poukaz není zde bez významu. Neboť oni mohou býti jen podle jeho *obrazu,* ne podle něho samotného. Tedy jen podle toho, jak se zjevuje, protože čistě Božské samo jako jediné jest bezbytostné.

Aby se zjevil, musí se Bůh, jak již zmíněno, teprve zahaliti do Božsky bytostného. Ale ani tu nemůže jej spatřovati duchovně bytostné, nýbrž pouze Božsky bytostné. I to však jen z malé části. Neboť všechno čistě Božské musí ve své dokonalé čistotě a jasu oslepovati vše, co jest nebožské. Ani Božsky bytostní nemohou zříti

Bohu do tváře! Rozdíl mezi Božsky bezbytostným a Božsky bytostným jest k tomu ještě příliš veliký.

V tomto ráji vědomě duchovně bytostného žije také současně *nevědomě duchovně bytostné.* Chová v sobě tytéž základy, ze kterých jest složeno vědomě duchovně bytostné. Jsou to tedy jeho zárodky. V těchto zárodcích jest však život a život v celém stvoření touží podle Božské vůle po vývoji. Po vývoji k uvědomění. Jest to zcela přirozený a zdravý postup. Uvědomění nevědomého může však nastati jen zkušenostmi. Tato touha po dalším vývoji skrze zkušenost pudí konečně takové zrající nebo tlačící se zárodky nevědomě-duchovně-bytostného samočinně ven, přes hranice duchovně-bytostného. Protože vypuzení nebo odraz zárodků nemůže se díti směrem vzhůru, musí se ubírati volnou cestou dolů.

A to jest přirozené vyhnání z ráje, z duchovně bytostného, nutné pro duchovní zárodky, toužící po uvědomění!

To jest také ve skutečnosti ono vyhnání z ráje, o kterém se zmiňuje bible. Obrazně jest to podáno zcela správně, když se praví: V potu tváře své jísti budeš svůj chléb! To znamená, pod tlakem zkušeností, ve vznikající při tom nutnosti obrany a zápasu oproti vlivům nízkého okolí, které doráží na duchovní zárodek, když do něho vstupuje jako cizinec.

Toto vyhnání, vypuzení nebo zavržení z ráje není žádným trestem. Jest to nezbytná přirozená a samočinná nutnost, když se přiblíží určitá zralost každého duchovního zárodku, která se projevuje touhou po vývoji k sebeuvědomění. Jest to zrození z nevědomě-duchovně-bytostného do bytostného a potom i do hmotného za účelem vývoje. Jest to tedy *pokrok,* ne snad krok nazpět!

Jest také zcela správným označením v dějinách stvoření, když se tam praví, že člověk pocítil touhu „přikrýti svou nahotu“, jakmile se v něm probudil pojem dobrého a zlého, tedy pozvolný začátek sebeuvědomění.

Po silněji vyjádřené touze po uvědomění následuje samočinně vyhnání nebo vypuzení z prvotního stvoření, z ráje, aby skrze bytostné vešlo do hmotného. Jakmile símě ducha vystoupí z oblasti duchovně bytostného, stálo by jako takové v nižším, jinorodém a

hutnějším okolí „nahé“. Jiným slovem „nezakryté“. Nastává pro ně tedy nejen potřeba, nýbrž i naprostá nutnost přikrýti se k ochraně druhem bytostnosti a látky svého nového okolí. Musí obléci jakýsi plášť, bytostný obal a vzíti na sebe jemnohmotné a konečně i hrubohmotné tělo.

Teprve s přijetím hrubohmotného pláště nebo těla, probouzí se nezbytný pohlavní pud a s ním i tělesný stud.

Čím větší jest tento stud, tím *ušlechtilejší* je pud a tím výše stojí i duchovní člověk. Více nebo méně vyslovený tělesný stud pozemského člověka je bezprostředním *měřítkem pro jeho vnitřní duchovní hodnotu!* Toto měřítko jest neklamné a každému člověku snadno poznatelné. S udušením nebo odstraněním zevního pocitu studu zdusí se i mnohem jemnější a zcela jinak uzpůsobený duševní cit studu. Tím se pak znehodnocuje vnitřní duchovní člověk.

Jest to neklamnou známkou hlubokého pádu a jistého úpadku, začne-li lidstvo pod lží pokroku chtíti „povznésti“ se nad podporující a povzbuzující v každém směru klenot pocitu studu. Nechť jest to již pod pláštíkem sportu, zdravotnictví, módy, výchovy dětí, nebo za mnohými jinými k tomu vítanými záminkami. Nelze pak zadržeti klesání a pád a jen úděs nejsilnějšího druhu může ještě přiměti jednotlivce ze všech těch, kdo se bezmyšlenkovité nechali strhnouti na tuto cestu, aby se vzpamatovali.

Od okamžiku přirozeného vypuzení z ráje přichází na pouti takového duchovního zárodku jak bytostným, tak hmotou dalšího stvoření nejen jedna, nýbrž vždy víc a více tísnících nutností v jeho bytí, aby pozvedl a podpořil další vývoj těchto nižších oblastí stvoření. To vše pak působí opět na něho zpětnými účinky a posiluje a upevňuje tento zárodek v jeho vlastním vývoji k sebevědomí. Toto vzájemné působení nejen k vývoji přispívá, nýbrž vůbec vývoj umožňuje.

Je to mocné tvoření a tkaní, tisíceronásobně do sebe vpletené, které však vzdor veškeré živé samočinnosti zasahuje do sebe svým zvratným působením tak logicky nutně, že celý průběh takového duchovního zárodku až k jeho dokonalosti jeví se jako část nádherně zbarveného koberce, vytvořeného cílevědomou, uměleckou rukou,

buď ve vzestupném sebeuvědomování anebo v sestupu, který vede k rozkladu – na ochranu druhých.

V zázračném díle stvoření jest tolik tiše a bezpečně pracujících zákonů, že by bylo možno přinésti pojednání o každém z tisícerých dějů v bytí člověka. Tato pojednání sbíhala by se však vždy opět v jediný veliký základní rys: *K dokonalosti Stvořitele jako k východisku, jehož vůle jest živě tvořící duch.* Duch Svatý! *Všechno duchovní jest však jeho dílem!*

Protože člověk pochází z tohoto duchovně bytostného díla, nese v sobě částečku tohoto ducha. To přináší sice s sebou svobodnou sílu rozhodování a tím i zodpovědnost, ale není přece stejného stupně se samotným Božským, jak se často bludně za to má a se vykládá.

Všechno působení Božské vůle ve stvoření, která pracuje v podobě přírodních zákonů k pokroku a pomoci, musí toho, kdo jako vědoucí nabyl celkového přehledu, naladiti k nádhernému, jásavému zpěvu. K jedinému citu díku a radosti, jež miliony průplavů plyne k tomuto východisku. Věčně se opakující postup vzniku ve stvoření, jak ho s sebou přináší dočasné vypuzení duchovního zárodku z ráje při jisté jeho zralosti, ukazuje se také ve všech věcech pozemského dění viditelně pozemským očím. Vždyť jest to všude obraz stejného dění.

Toto vypuzení, které se vyvíjí v přirozeném vzniku bytí, možno také nazvati dějem samočinného odloučení. Jako když zralé jablko, nebo každý zralý plod padá ze stromu, aby pak rozpadávaje se, z tvůrčí vůle oprostil jádro nebo semeno, které *teprve potom* vnějšími vlivy, které bezprostředně na ně působí, *rozrazí* obal, aby se stalo zárodkem a něžnou rostlinou. Tato rostlina probudí se opět k odporu jen za deště, větru a sluneční záře a jen tak zesílí ve strom. Tak také jest vypuzení zralých zárodků ducha z ráje nutným následkem vývoje. Právě tak jest bytostné, hmotné a posléze i pozemské stvoření v základních rysech jen důsledkem duchovně bytostného stvoření. Základní rysy vlastního a skutečného stvoření se přitom sice stále opakují, avšak vždy s tím nutným rozdílem, že působení a projevování jeví se různě, podle způsobu podstaty a látky. Také v hrubohmotně pozemském, jakmile nadejde k tomu doba zralosti,

následuje na pouti všeho duchovně bytostného nové vypuzení duše. To jest pozemská smrt, která znamená samočinné vypuzení nebo odpoutání z hrubohmotného a tím i současné zrození do jemnohmotného. Také zde padají duše jako ovoce ze stromu. Při klidném povětří jen zralé, za bouří a nepohody však také nezralé. Zralé ovoce jsou ti lidé, jichž přechod děje se v pravou hodinu s vnitřním semenem, zralým pro jemnohmotný, onen svět. Takoví lidé jsou duchovně „hotovi“ pro záhrobí, zapustí tam proto rychle kořeny a mohou bezpečně růsti vzhůru.

Nezralým ovocem jsou takoví lidé, u nichž odpadnutí nebo smrt se spojeným s tím rozkladem dosud chránícího hrubohmotného těla obnaží záhrobní *dosud nezralé* semeno a vydá je tím předčasně všem vlivům. Tím sémě buď nutně zakrní, nebo je nuceno k dalšímu dozrávání, než může v záhrobní půdě (v poměrech) zapustiti kořeny (vžíti se), a tím vyrůstati.

Tak to jde vždy dále. Od jednoho stupně vývoje k dalšímu stupni vývoje, nenadejde-li mezi tím hniloba, kterou se rozpadne nedostatečně zralé semeno. Tímto rozpadem ztrácí se pak semeno jako takové a s ním ovšem i v něm spočívající živý vzrůst v samočinný strom, přinášející ovoce, který může pokračovati ve spolupůsobení na vývoji.

Člověk, který se pozorně rozhlíží kolem sebe, může ve svém nejbližším okolí přesně pozorovati základní obraz všeho dění ve stvoření. Neboť v nejmenším zrcadlí se vždy i to největší. – – –

Jako nejbližší tomuto duchovně bytostnému ráji na sestupné linii jest říše všeho *bytostného*. Toto bytostné dělí se opět ve dvě části. Jako první jest *vědomě bytostné*. Toto vědomě bytostné skládá se z elementárních a přírodních bytostí, k nimž patří víly, skřítkové, rusalky atd. Tyto elementární a přírodní bytosti byly nutnou přípravou k dalšímu vývoji na cestě k vytvoření hmotnosti. Neboť hmotnost mohla vzniknouti jen ve spojení s bytostným.

Elementární a přírodní bytosti musely nutně tvořivě spolupůsobiti ve vznikající hmotnosti. Děje se tak ještě i dnes.

Jako druhé v říši bytostného jest *nevědomě bytostné.* Z tohoto nevědomě bytostného přichází život duše zvířecí*). Zde jest třeba dbáti na rozdíl mezi říší duchovně bytostného a mezi říší bytostného. Pouze a jedině všechno *duchovní* nese v sobě od prapočátku svobodnou sílu rozhodování, která má za následek i zodpovědnost. Tak tomu již není při níže stojícím bytostném.

Dalším následkem vývoje, byl pak vznik hmotnosti. Tato se dělí *v jemnohmotné,* které sestává z mnoha oddělení a ve *hrubohmotné,* které počíná nejjemnější mlhovinou a jest viditelné pozemskému oku! Není však ani pomyšlení na ráj na Zemi, která jest nejzazším výběžkem hrubohmotného. Jednou *má* nastati na Zemi *odlesk* skutečného ráje pod vládou Syna Člověka na počátku tisícileté říše. Současně vznikne tehdy i pozemský obraz hradu Grálu, jehož praobraz nalézá se na nejkrajnější výši skutečného ráje jako dosud jedině pravý Chrám Boží.

---

*) Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.“

53. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh!

Kde jsou lidé, kteří opravdu plní toto nejvyšší ze všech přikázání? Kde jest kněz, který mu učí čistě a správně? „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných Bohů mimo mne!“ Tato slova jsou dána tak jasně, tak *nepodmíněně,* že by nesmělo býti vůbec žádné úchylky! Také Kristus poukazoval na ně s velkou jasností a zřetelností! Tím více nutno litovati, že miliony lidí jdou kolem nich nevšímavě a oddávají se kultům, které se příkře staví proti tomuto nejvyššímu ze všech přikázání. Avšak nejhorší při tom jest, že tohoto přikázání svého Boha a Pána neváží si ani lidé s horlivou vírou, v bludné domněnce, že Boha v tomto zřejmém přestupování jeho přikázání dokonce ctí a jemu se líbí!

Tato veliká chyba může žíti jen ve *slepé* víře, při které je vyloučeno každé zkoumání. Vždyť slepá víra jest jen bezmyšlenkovitost a duševní lenost takových lidí, kteří jako lenoši a ospalci snaží se podle možnosti, aby se vyhnuli probuzení a vstávání, protože to přináší s sebou povinnosti, jichž plnění se bojí. Každá námaha budí v nich hrůzu. Vždyť jest mnohem pohodlnější nechati za sebe pracovati a mysleti jiné!

Kdo však nechá za sebe mysleti jiné, ten dává jim nad sebou moc, snižuje sebe sama na otroka a činí se tím nesvobodným. Bůh dal člověku sílu svobodného rozhodnutí, dal mu schopnost myšlení a cítění a musí se mu proto přirozeně dostati také vyúčtování za všechno to, co nese s sebou tato schopnost svobodného rozhodování! Bůh chtěl míti *svobodné lidi,* ne otroky!

Jest smutné, když člověk z lenosti dělá ze sebe *pozemsky* otroka, ale strašlivé jsou následky, znehodnotí-li se *duchovně* tak, že se stane tupým následovníkem nauk, které odporují přesným přikázáním Božím. Nic jim nepomůže, snaží-li se uspati tu a tam probouzející se pochybnost výmluvou, že největší zodpovědnost za to musí konečně nésti ty osoby, které bludné odchylky do učení zavedly. To jest ovšem samo o sobě správné. Kromě toho jest však každý jednotlivec

zvlášť zodpověden za všechno to, co sám myslí a koná. Nemůže se mu z toho prominouti nic.

Každý, kdo nerozvíjí v plném, jemu možném rozsahu dané mu schopnosti cítění a myšlení, ten se provinuje!

Není to hřích, ale povinnost, aby při probouzející se zralosti, kterou vchází pro sebe do plné zodpovědnosti, začal také každý přemýšleti o tom, čemu byl dosud učen. Nemůže-li uvésti své city v soulad s něčím z toho, čemu byl učen, nemá to slepě přijímati za správné. Škodí si tím jen sám, jako při špatném nákupu. Má zanechati všeho, čeho se nemůže přidržeti z přesvědčení. Jinak stává se jeho myšlení a konání pokrytectvím.

Člověk, který to či ono skutečně dobré opomíjí proto, že to nemůže pochopiti, není daleko tak zavrženíhodný jako ti, kdo bez přesvědčení přidržují se kultu, jehož úplně nechápou. Myšlení a konání vycházející z takového neporozumění jest prázdné. Z takové prázdnoty nenásleduje přirozeně žádné dobré zvratné působení, protože v prázdnotě není žádné *živé* příčiny k něčemu dobrému. Tím stává se to pokrytectvím, které se rovná rouhání. Vždyť člověk snaží se tím předstírati Bohu něco, co neexistuje. Chybí tu živé city! To činí každého, kdo to koná, opovrženým a vyvrhelem!

Miliony lidí, kteří v bezmyšlenkovitosti holdují věcem, které přímo odporují Božským přikázáním, jsou nezbytně spoutáni a úplně neschopni duchovního vzestupu, vzdor tomu, že snad byli i horliví ve své víře.

Jen svobodné přesvědčení jest živé a může proto tvořiti také živoucí! Ale takové přesvědčení může se probuditi jen bystrým zkoumáním a vnitřním procítěním. Kde zůstalo nejmenší nepochopení, nemluvě ani o pochybnosti, nemůže nikdy vzniknouti přesvědčení.

Jen plné pochopení bez mezer jest stejnoznačné s přesvědčením, které jedině má duchovní cenu.

Jest přímo bolestný pohled, jak v kostelích se lid bezmyšlenkovitě křižuje, klaní a poklekává. Takové automaty nesmí býti počítány k myslícím lidem. Znamení kříže jest znamením Pravdy a tím i znamením Boha! Každý kdo používá tohoto znamení Pravdy ve chvíli, kdy nitro jeho v okamžiku používání není současně v každém směru

pravdivé, a veškeré jeho city nejsou založeny na bezpodmínečné Pravdě, ten uvaluje na sebe vinu. Takovým lidem by bylo stokrát lépe, kdyby zanechali křižování, a nechali si je pro chvíle, ve kterých celou svou duši postavili na Pravdu a tím na samotného Boha a jeho vůli. Neboť Bůh, jejich Pán, jest Pravda.

Avšak modloslužbou a zřejmým přestoupením nejsvětějšího ze všech přikázání jejich Boha jest, prokazují-li *symbolu* takovou poctu, která přísluší jedině Bohu!

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne!“ Je to řečeno výslovně. Stručně, zřetelně a jasně, bez připuštění i nejmenší odchylky. Také Kristus zvlášť poukazoval na toto nutné zachovávání. Zúmyslně a významně jmenoval to právě před farizeji *nejvyšším* zákonem. To jest takovým zákonem, který za žádných okolností nesmí býti překročen nebo nějak pozměněn. Toto označení zároveň také praví, že všechno jiné dobro a všechna jiná víra nemůže nabýti plné hodnoty, nedodržuje-li se nezkráceně tento *nejvyšší* zákon! Že na tom záleží dokonce *všechno!*

Pozorujme jednou zcela bez předsudků uctívání monstrance! U mnohých lidí jest v tomto uctívání rozpor vůči jasnému nejvyššímu přikázání.

Očekává snad člověk, že jeho Bůh sestoupí do této vyměnitelné hostie jen proto, že on jí prokazuje Božské pocty? Nebo že Bůh jest přinucen sestoupiti, posvětí-li se taková hostie? Jedno jest stejně nemyslitelno jako druhé. Takovým svěcením nemůže se utvořiti bezprostřední spojení s Bohem, neboť cesta k tomu není tak prostá a lehká. Lidé a lidští duchové nemohou po ní vůbec jíti až ke konečnému cíli.

Když tedy člověk pokleká před sochou ze dřeva vyřezanou, jiný před sluncem, třetí před monstrancí, prohřešuje se tím každý proti nejvyššímu přikázání Božímu, jakmile *vidí v tom Božské,* tedy samotného živého Boha a očekává od toho bezprostřední Božskou milost a požehnání! V takovém falešném předpokladu očekávání a cítění bylo by *skutečné* a vlastní přestoupení, nezakrytá modloslužba.

Stoupenci mnohých náboženství provádějí takovouto modloslužbu často velmi horlivě, třeba i různými způsoby.

Každý člověk, který plní povinnost vážného a opravdového myšlení, které vzniká z jeho schopností, *musí* se s tím ocitnouti v rozporu. Může ho snad dočasně násilně přehlušiti jen bezprávím slepé víry jako zahaleč, který líným spánkem zanedbává své denní povinnosti. Ale vážný člověk nezbytně vycítí, že jest mu v prvé řadě hledati *jasnost* ve všem, co má býti mu svatým!

Jak často vysvětloval Kristus, že lidé mají podle jeho nauky *žíti,* aby z toho měli zisk, to jest, aby mohli dospěti k duchovnímu vzestupu a k věčnému životu. Již ve slovech „věčný život“ jest projevena duchovní *živoucnost,* ne však duchovní lenost. Poukazem, aby se podle jeho učení *žilo,* varoval výslovně a zřejmě před tupým přijímáním těchto nauk, jako před něčím nesprávným a marným.

Prožití může se přirozeně díti jen v přesvědčení a nikdy jinak. Ale přesvědčení vyžaduje plné pochopení. A pochopení opět silné přemýšlení a vlastní zkoumání. Nauky nutno zkoumati a odvažovati vlastními city. Z toho vyplývá samočinně, že slepá víra jest úplně nesprávná. Avšak všechno nesprávné může sice lehce vésti k sestupu a ke zkáze, ale nikdy ke vzestupu. Vzestup jest totéž jako oproštění se ode všeho tlaku. Dokud tíží ještě někde tlak, nemůže býti řeči o oproštění nebo vysvobození. Ale nepochopení *jest tlak*. Ten se neuvolní dříve, pokud se plným pochopením neodstraní místo takového tlaku nebo mezera.

Slepá víra zůstane vždy souznačnou s nepochopením! Proto nemůže býti nikdy přesvědčením a nemůže tedy také přinésti žádného oproštění a žádného vysvobození! Lidé, kteří se omezili slepou vírou, nemohou býti duchovně živí. Rovnají se mrtvým a nemají žádné ceny.

Začne-li člověk správně mysleti, klidně a pozorně sledovati všecka dění a logicky řaditi je k sobě, pak dojde sám k přesvědčení, že Bůh ve své dokonalé čistotě v důsledku své vlastní tvůrčí vůle *nemůže k zemi!*

Bezpodmínečná čistota a dokonalost, tedy právě Božské, vylučuje sestup do hmoty. Rozdíl jest tu příliš veliký, než aby bylo vůbec možno bezprostřední spojení, aniž by bylo činěno po právu nutným k tomu přechodům, jak je podmiňují druhy podstaty a látky, nachá-

zející se mezi Božským a hmotou. Avšak činiti po právu těmto přechodům může býti provedeno jen vtělením, jako se to stalo u Syna Božího!

Protože tento „vešel k Otci“, tedy vrátil se ke svému původu, jest také on opět v Božském a tím právě jest odloučen od pozemského.

Výjimka v tomto směru znamenala by odchylku od tvůrčí Božské vůle a to by opět znamenalo nedostatek dokonalosti.

Dokonalost jest však neodlučitelná od Božství. Tak nezbývá jiná možnost, nežli že i jeho tvůrčí vůle jest dokonalá, což musí býti souznačné s neodchylným. Kdyby lidé byli rovněž dokonalí, mohl a musel by z povahy věci samé jíti každý vždy přesně touže cestou, jako druhý.

Jen nedokonalost může připustiti různost!

Právě v plnění dokonalých Božích zákonů jest i Synu Božímu po jeho „vejíti k Otci“ vzata i možnost, aby byl osobně ve hmotnosti, čili aby sestoupil k zemi. Není to možné bez vtělení podle zákonů stvoření.

Z těchto důvodů musí každé Božské uctívání nějaké *hmotné* věci na zemi znamenati přestoupení nejvyšších zákonů Božích. Božská pocta smí býti prokazována jedině živému Bohu. A právě Bůh následkem své Božskosti nemůže býti na zemi.

Hrubohmotné tělo Syna Božího muselo rovněž v důsledku dokonalosti Boží v jeho tvůrčí vůli býti *čistě pozemské*. Nesmí proto býti označováno jako Božské a nesmí se na ně hleděti jako na takové*).

Všechno, co jest s tím v odporu, dosvědčuje logicky pochybnost o bezpodmínečné *dokonalosti Boží* a musí proto býti nesprávné! To jest nepopíratelné a neklamné měřítko pro pravou víru v Boha.

Jinak jest tomu s čistou symbolikou. Každý symbol plní povzbudivě svůj dobrý účel, pokud se na něj opravdu hledí jako na takový. Pohled na symbol napomáhá velmi mnohým lidem k většímu a ucelenějšímu soustředění. U mnohých se při pohledu na symbol jejich náboženství snáze a nezkaleněji upoutají myšlenky na Stvořitele, nechť jest pro ně pochopitelným pod jakýmkoliv jménem. Bylo by

---

*) Přednáška č. 58: „Vzkříšení pozemského těla Kristova.“

tedy nesprávné pochybovati o vysoké hodnotě náboženských obyčejů a symboliky. Nesmí se však při tom nic stupňovati až ke zbožňování a uctívání *předmětů*.

Protože tedy Bůh sám nemůže přijíti na zemi do hrubohmotnosti, přísluší jedině samotnému lidskému duchu, aby stoupal vzhůru cestou k duchovně bytostnému, ve kterém jest jeho původ. A Božské sestoupilo na zemi skrze vtělení, aby *ukázalo tuto cestu*.

Neboť jedině v Božském jest prasíla, ze které může plynouti živé Slovo. Člověk však nesmí se domýšleti, že Božské zůstalo na zemi proto, aby každý člověk, jakmile v něm vznikne přání, byl ihned zcela zvláštním způsobem přijat na milost. K dosažení milosti jsou zde *železné zákony Boží ve stvoření a jedině jejich bezpodmínečné následování může přinést udělení milosti!* Každý, kdo chce k světlým výšinám, nechť se podle toho řídí!

Nikdo nemá přirovnávati dokonalého Boha k pozemskému králi, který podle svého nedokonalého lidského uvážení může udělovati libovolnou milost podle rozsudků, vyslovených jeho soudci, kteří jsou s ním stejného druhu. *Něco takového není možno v dokonalosti Stvořitele a jeho vůle!*

Lidský duch musí si konečně zvykati na myšlenku, že se musí *sám* a to velmi energicky pohnouti, aby se mu dostalo milosti a odpuštění. Aby tak konečně plnil svou povinnost, kterou dosud líně přehlížel. Má se vzchopit a pracovat sám na sobě, nechce-li se vrhati do temnoty zavrženců. Spoléhati se na svého Spasitele, znamená spoléhati se na jeho slova. Učiniti živým skutkem to, co mluvil! *Nic jiného nemůže člověku pomoci!* Prázdná víra není mu nic platná. Věřiti v něho neznamená nic jiného než věřiti jemu. Bez záchrany jest ztracen každý, kdo se s plným úsilím nechopí provazu, daného mu do ruky slovem Syna Božího, aby se po něm vyšplhal vzhůru!

Chce-li člověk opravdu míti svého Spasitele, musí se konečně již vzchopiti k duchovní činnosti a práci, která nesměřuje jen k pozemským výhodám a požitkům, ale musí usilovati vzhůru k němu. Člověk nesmí náročně očekávat, že Spasitel sestoupí k němu. Cestu tam ukazuje mu Slovo. Bůh neběhá s žebráním za lidstvem, když toto tvoří si o něm falešný obraz, odvrací se od něho

a jde nesprávnými cestami. Tak pohodlné to není. Protože u četných lidí zahnízdil se takový nesmyslný názor následkem nesprávného pochopení, bude se muset lidstvo teprve zase učit, aby se svého Boha *bálo.* V neodvratném zvratném působení pohodlné nebo mrtvé víry lidstvo pozná, že Boží vůle stojí pevně ve své dokonalosti a nedá se lámat. Kdo se nevpraví do Božských zákonů, utrpí škodu nebo bude i rozdrcen. Tak musí se konečné státi i těm, kdo holdují takové modloslužbě a prokazují Božskou poctu nebožskému! Člověk musí přijíti k poznání, *že Spasitel na něho čeká, ale nejde si pro něho!*

Víra či správněji řečeno blud, ve kterém žije dnes většina lidstva, *musela zklamati.* Musí dokonce vésti do tísně a zkázy, *protože tato víra jest mrtva* a nemá v sobě pravého života.

Jako Kristus očistil kdysi chrám od penězoměnců, *tak* musí býti lidé teprve vybičováni ze vší lenosti svého myšlení a cítění vůči svému Bohu! Kdo nechce jinak, nechť spí klidně dál a nechť se pohodlně rozvaluje na měkké podušce sebeklamu, že věří správně, když co nejméně myslí a že hloubání jest nakonec hříšné. Jeho probuzení bude strašlivé! Jest mu blíže než tuší! Bude mu pak naměřeno podle jeho lenosti!

Jak může očekávati člověk, který věří v Boha, a který přemýšlel o jeho podstatě a velikosti a přece ví, jak dokonalá vůle Boží spočívá ve stvoření jakožto pracující zákony přírodní, že mu jeho hříchy mohou býti odpuštěny nějakým uloženým pokáním úplně proti těmto Božským zákonům nezbytného zvratného působení! Ani Stvořiteli by to nebylo možné! Vždyť tvůrčí a vývojové zákony vzešlé z jeho *dokonalosti,* nesou v sobě ve svém působení jedině a dokonale a samočinně odměnu nebo trest v dozrávání a sklizni dobrého nebo zlého, co lidský duch zasel. A to v nezměnitelné spravedlnosti.

Cokoliv Bůh chce, každý z jeho nových činů vůle, musí vždy znovu chovati v sobě dokonalost. Nemůže proto také přinésti nejmenší úchylky od dřívějších činů vůle, ale musí s nimi v každém směru souhlasiti. V dokonalosti Boží musí se všechno, vůbec všechno, ubírati vždy stejnými drahami. Každé bezprostřední odpuštění hříchů jiným způsobem než plněním Božských zákonů jest tedy nemožnou věcí. Tyto zákony jsou ve stvoření a každý lidský duch na

své cestě musí se jim nezbytně podrobiti, chce-li se dostati do království Božího.

Jak může člověk při trošce přemýšlení očekávati nějaké úchylky? Vždyť by to bylo vyslovené zmenšování jeho dokonalého Boha! Když Kristus za svého pozemského života řekl tomu či onomu člověku: „Odpouštějí se tobě hříchové tvoji,“ bylo to zcela správné. Neboť ve vážné prosbě a pevné víře jest záruka, že dotyčný člověk bude v budoucnosti podle učení Kristova žíti. Tím *musel* dosíci odpuštění hříchů, protože zaujal správné postavení vůči Božským zákonům ve stvoření a nejednal již proti nim.

Ukládá-li některý člověk podle vlastního úsudku pokání druhému a pak prohlásí, že tím jsou odčiněny jeho hříchy, klame tím buď vědomě, nebo nevědomě sebe i toho, kdo u něho pomoci hledá! Nadnáší se tak bez výčitek svědomí daleko nad Božství.

Kdyby jen lidé chtěli konečně svého Boha bráti *přirozeněji!* Toho, jehož činy vůle vytvořily živou přírodu! Ale takto v bludu své slepé víry činí z něho pouhý přelud. A on přece jest největší skutečností a ne přeludem. Právě v té přirozené dokonalosti nebo dokonalé přirozenosti, jako prazdroj všeho bytí, jako východisko všeho živého, jest Boží velikost tak mocná a pro lidského ducha tak nepochopitelná! Ale mnohá učení jsou často násilně tak překroucena a zapletena, že se člověku zbytečně ztěžuje, ba někdy i zcela znemožňuje každá čistá víra, protože při tom nutně postrádá každé přirozenosti. A jaké neuvěřitelné odpory chovají v sobě mnohé nauky!

Například mají za základní myšlenku všemoudrost a dokonalost vůle a z ní vyplývajícího slova Božího! Avšak v tom musí býti přirozeně *nezměnitelnost,* která se neuchyluje ani o vlásek. Jinak nelze si mysleti dokonalost. Jednání mnohých nositelů náboženství ukazuje však *pochybnosti* o vlastním učení, protože jsou často v přímém odporu s tímto učením a svými skutky zřejmě zapírají jeho základy! Například zpověď a ukládání pokání, obchod odpustky prostřednictvím peněz, modlitby, které mají přinésti bezprostřední odpuštění hříchů a jiné podobné zvyky jsou při klidném uvážení popřením Božské vůle, spočívající v zákonech stvoření. Kdo v myšlenkách nedělá sko-

ky do něčeho, co se vznáší bez opory, nemůže v takovém jednání nalézati nic jiného, než nezbytné snižování dokonalosti Boží.

Jest zcela přirozeno, že tento bludný předpoklad lidí, že mohou poskytovati odpuštění hříchů a podobné útoky na dokonalost Božské vůle, vedly nutně ke hrubým výstřelkům. Jak dlouho potrvá ještě pošetilost domněnky, že jest možno prováděti tak nečistý obchod se spravedlivým Bohem a jeho nezměnitelnou vůlí?

Když Ježíš, jakožto Syn Boží, řekl kdysi svým učedníkům: *„Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny,“* netýkalo se to oprávnění ke všeobecnému a libovolnému jednání.

To by přece bývalo totožným s převracením Božské vůle v nezměnitelné síle zvratných působení, která v sobě chovají odměnu i trest v neúplatné, živé a účinné, tedy Božské a tím i dokonalé spravedlnosti. Bylo by to připuštění porušování zákonů.

To by nebyl Ježíš mohl činiti nikdy. A on toho také neučinil! Vždyť on přišel, aby zákony „naplnil“ a ne aby je rušil!

Ježíš mínil těmito slovy zákonitý a ve vůli Stvořitele spočívající děj, že člověk může druhému člověku odpustiti *to, co mu tento osobně učinil* zlého! Jako postižený má právo a také moc toto odpustiti. Jeho upřímným odpuštěním ulamuje se předem hrot a ubírá se síla karmě, která se ve zvratném působení pro druhého nezbytně vyvíjí. V tomto živém ději jest současně i skutečné odpuštění.

Toto odpuštění může však vycházeti *jen* od postižené osoby samotné oproti původci nebo pachateli. Ne jinak. Proto jest tolik požehnání a osvobození v osobním odpuštění, jakmile je to upřímně míněno a procítěno.

Kdo není účasten přímo, ten jest povahou věci samé vyjmut z prediva zvratného působení a nemůže proto do něho živě, tedy působivě zasahovat. Neboť není připojen. V takových případech jest mu možná jen *přímluva.* Ale i účinek této přímluvy zůstává závislým na duševním stavu těch, kdo jsou zapleteni do věci bezprostředně. On sám musí zůstati stranou a nemůže proto přivoditi odpuštění. *Toto odpuštění jest jen ve vůli Boží,* která se projevuje v zákonech spravedlivého zvratného působení. Sám Bůh by proti nim nikdy nejednal, protože jsou z jeho vůle, která jest od počátku dokonalá.

Jest to spravedlnost Boží, že cokoliv se děje nebo stalo, *může vždy odpustiti jen poškozený,* jak zde na zemi, tak i později v jemnohmotném světě. Jinak musí tíha zvratného působení dopadnouti na původce a jejím vyčerpáním jest pak ovšem vina odpykána. Toto vyčerpání přivodí pak současně nějakým způsobem, který jest ve spojení s tímto vyčerpáním, nebo s postiženou osobou, také odpuštění pachateli. Jinak to není možno, protože by spojovací nitky zůstaly nerozuzleny. To jest výhodou nejen pro pachatele a původce, nýbrž i pro postiženého. Vždyť postižený bez svolení k odpuštění stejně by nemohl úplně vejíti do Světla. Jeho neúprosnost by ho od toho zdržovala.

Žádný člověk nemůže tedy odpouštěti cizí hříchy, při kterých není osobně postižený. Zákon zvratného působení zůstal by tím neovlivněn vůči všemu, co není s ním spleteno živou nití. Takovou živou nit může vytvořiti jen bezprostřední dotčenost. Jedině polepšení jest živou cestou k odpuštění[**)].

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne!“ Toto přikázání mělo by býti plamenným písmem vryto do každého lidského ducha, jako přirozená ochrana proti každé modloslužbě!

Kdo skutečně uznává Boha v jeho velikosti, ten musí pociťovati všechny úchylné činy jako rouhání.

Člověk může a má jíti ke knězi pro *poučení,* jestliže tento jest schopen mu je skutečně dáti. Když však někdo nějakým činem nebo nesprávným myšlením chce snížiti dokonalost Boží, má se od takového člověka odvrátit. Neboť *sluha* Boží není zároveň Boží *zplnomocněnec,* který by mohl míti právo něco žádati nebo povolovati jeho jménem.

Také pro to jest zcela přirozené a prosté vysvětlení, které bez okolků ukazuje správnou cestu.

Zplnomocněncem Boha nemůže býti ze samotné povahy věci, vůbec žádný člověk, leč že by přicházel bezprostředně z Božského, tedy sám v sobě měl Božské! Jen v tom může, spočívati plná moc.

**) Přednáška č. 6: „Osud.“

Poněvadž však člověk není Božský, není také možno, aby mohl býti zplnomocněncem nebo zástupcem Boha. Moc Boží nemůže se přenésti na žádného člověka, *protože Božská moc spočívá jedině v* Božství samotném!

Tento logický fakt vylučuje úplně a také samočinně ve své bezpodmínečné prostotě každou *lidskou volbu* pozemského místodržitele Boha, nebo *volbu nějakého Krista.* Každému takovému pokusu musí býti proto vtištěna pečeť nemožnosti.

V těchto věcech nemůže proto přijíti v úvahu ani volba, ani vyvolení prostřednictvím lidí, nýbrž jen *přímé poslání* od Boha samotného!

Názory lidí nemohou zde býti rozhodující. Po *všem,* co se dosud stalo, byly naopak *vždy daleko, od skutečnosti* a nebyly ve shodě s Boží vůlí. Pro myslící lidi je nepochopitelno, s jak chorobným vyvyšováním lidé se vždy snaží převyšovati svou vlastní hodnotu. Ti lidé, kteří ve své nejvyšší duchovní dokonalosti mohou dosáhnouti právě jen *nejnižší* stupeň vědomého ve věčném duchovně bytostném. Při tom právě v dnešní době veliký počet pozemšťanů se ve svém cítění, myšlení a úsilí kromě velikého rozumu velmi málo liší od nejvýše vyvinutých zvířat.

Jako hmyz se hemží a lezou horlivě jeden přes druhého, jakoby platilo, že v horlivé honbě a štvanici možno dosáhnouti nejvyššího cíle. Jakmile se však na jejich cíle podíváme blíže a pozorněji, ukazuje se velmi záhy prázdnota a nicotnost horečného pachtění, které vskutku není hodno takové horlivosti. A z chaosu tohoto hemžení vynořuje se bláhové vypínání, že jest, možno voliti, uznati nebo i odmítnouti Vyslance Božího. V tom by bylo odsouzení toho, čeho nemohou býti nikdy schopni pochopiti, jestliže tento vysoko stojící sám se k nim neskloní, aby mu porozuměli. Všechno se dnes odvolává na vědu, rozum a logiku a přitom se přijímají nejhrubší nesmysly, kterých jest tolik v proudění doby.

Pro tisíce lidí není hodno šířiti o tom slov. Jsou tak zaujati svým věděním, že ztratili veškerou schopnost o něčem prostě a jednoduše přemýšleti. Tato slova platí jen těm, kdo si ještě mohli zachovat tolik přirozenosti, že mohou rozvinouti vlastní zdravou schopnost úsudku, jakmile se jim dá k tomu vodítko. Platí pro ty, kteří se nepři-

kloňují slepě jednou k tomu, podruhé k onomu módnímu proudu, aby právě tak rychle zase odpadli při první vyslovené pochybnosti nevědomců.

Není třeba mnoho námahy k tomu, aby se při klidném přemýšlení došlo k poznání, že z jednoho bytostného druhu nemůže vzejíti jiný, který nemá s prvním nic společného. K tomu stačí nejprostší znalosti přírodních věd. Protože však výběžky přírodních zákonů ve světě hrubohmotném přicházejí z živého prazdroje, z Boha, tu jest jasno, že tyto přírodní zákony lze nutně najíti ve stejné neochvějné logice a strohosti i na další cestě k němu.

Jsou dokonce ještě čistší a jasnější, čím jsou blíže východisku.

Tak jako nemůže býti do zvířete na zemi vštípen duch člověka, aby se tím živé zvíře mohlo státi člověkem, právě tak nemůže býti do člověka vštípeno Božské. Nikdy nemůže se vyvinouti nic jiného než to, co s sebou přináší *původ.* Původ připouští sice ve vývoji různé druhy a složení tvarů, jak možno vyzkoušeti při roubování stromů a směšování při plozeni, avšak i ty nejúžasnější výsledky zůstávají nutně vždy v rámci základních látek, které byly dány původem.

Smísení mezi pozemským člověkem a zvířetem může se udržeti jedině v mezích *hrubohmotných* těl, protože tato těla mají svůj původ ve stejné hmotnosti. Vnitřní původ člověka a zvířete jest nepřeklenutelný[***)].

Není možno vyvoditi nebo přivoditi něco, co *převyšuje* vlastní původ, co tedy v původu nebylo obsaženo. Tak jest tomu při rozdílu mezi *duchovním* původem člověka a mezi Božským[****)].

Kristus jako Syn Boží přišel z Božsky bezbytostného a nesl v sobě Božské ze svého původu. Ale i jemu bylo by bývalo nemožným přenésti toto živoucí Božské na nějakého člověka, který může pocházeti jen z duchovně bytostného. Proto také nemohl nikoho *zplnomocniti,* k jednání, které přísluší jedině *Božskému,* jako například odpouštění hříchů. Toto odpouštění může nastati jen ve vyčerpání a rozuzlení zvratného působení, které samo přesně se vyvažuje v základech *Božské* vůle, která tkví ve stvoření. V této Božské vůli

***) Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem."

****) Přednáška č. 51: „Duch."

žije samočinně nezměnitelná spravedlnost Stvořitele v dokonalosti, která jest lidskému duchu nepochopitelná.

Plná moc Syna Božího udělená lidem mohla se vztahovati jen na takové věci, které přiměřeně lidskému duchu jsou lidské. Nikdy nemohla se vztahovati na Božské.

Samozřejmě jest možno logicky i původ člověka nakonec vztahovati na Boha. Ale tento původ *není v Bohu samotném,* nýbrž *mimo* Božské, proto pochází člověk z Boha jen *nepřímo. V tom jest ten velký rozdíl!*

Plná moc, která patří například k úřadu místodržitele, mohla by spočívati samočinně *jen* ve stejném, bezprostředním původu. To může býti každému lehce pochopitelno, protože zplnomocněnec musí míti veškeré schopnosti toho, kdo plnou moc uděluje, aby mohl působiti na jeho místě v činnosti nebo v úřadě. Zplnomocněnec musel by proto vycházeti bezprostředně z Božsky bezbytostného, jako byl Kristus.

Podniká-li to přece některý člověk a považuje se za místodržitele třeba i v dobré víře, následuje opět z povahy věci samé, že jeho určení nemůže míti jiného života a dalekosáhlejší platnosti než *čistě pozemské.* Ti lidé, kteří v něm vidí více, jdou proto za bludem, který se jim jako takový ujasní teprve po smrti. Následkem tohoto bludu ztrácejí celý svůj pozemský čas ke vzestupu. Jsou to zbloudilé ovce, které jdou za falešným pastýřem.

Právě tak jako tento nejvyšší zákon: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne," se v nepochopení přestupují a nezachovávají i jiné zákony.

A přece nejsou všechna přikázání ve skutečnosti nic jiného, než vyjádření Božské vůle, která od počátku spočívá ve stvoření a nemůže býti obcházena ani o vlásek.

Jak pošetilou v důsledku této úvahy jeví se zásada mnohých lidí, která se příčí každé Božské myšlence, každé dokonalosti. Zásada, že „účel světí prostředky"! Jaký šílený zmatek musel by to býti v zákonech Božské vůle, kdyby takto mohly býti přesmykovány! Kdo si dovede učiniti jen malý pojem o dokonalosti, tomu nezbývá nic jiného než předem odmítnouti takové nemožnosti. Jakmile se

člověk pokusí utvořiti si *pravý obraz o dokonalosti Boží,* bude mu to moci sloužiti jako vodítko k lehčímu pochopení všech věcí ve stvoření! Známe-li a máme na zřeteli *dokonalost* Boží, máme klíč k pochopení *díla* Božího, k němuž patří i sám člověk.

Pak pozná, člověk donucovací sílu a vážnou výstrahu slov: „Bůh nesmí býti posmíván!“ Jinými slovy: „Jeho zákony se naplňují a nezměnitelně se projevují. Bůh ponechává koloběh tak, jak ho ustanovil při stvoření. Človíček na tom nic nezmění. Pokouší-li se o to, může nanejvýš docíliti toho, že všichni ti, kdo jdou slepě za ním, budou strženi s ním. Není mu nic platno, *věří-li* tomu jinak.

Požehnání může vzejíti jen tomu, kdo se hrdě a zcela odevzdá do vůle Boží, která nese stvoření ve svých přírodních zákonech. Ale to může jen ten, kdo je správně zná.

Nauky, které hlásají *slepou* víru, nutno zavrhnouti jako mrtvé a proto škodlivé. Jen takové nauky, které skrze Krista volají k *oživení,* to jest k uvažování a zkoumání, aby ze skutečného pochopení mohlo vyrůsti přesvědčení, přinášejí osvobození a spásu.

Jen nejzavržitelnější bezmyšlenkovitost může se domnívati, že účel lidského života jest hlavně v honbě za získáváním tělesných potřeb a požitků, aby na konec nechal se člověk nějakou zevní formou a krásnými slovy pěkně v klidu osvoboditi od každé viny a následků svých nedbalostí v pozemském životě. Cesta pozemským životem a krok do záhrobí ve smrti není pouze všední jízdou, na kterou jest, možno koupiti si jízdenku v poslední chvíli.

Takovou vírou člověk *zdvojnásobuje* svou vinu! Neboť každé pochybování o neúplatné spravedlnosti dokonalého Boha *jest rouháním!* Víra v libovolné odpuštění hříchů bez námahy jest však zřejmým svědectvím *o pochybování* o neúplatné spravedlnosti Boží a jeho zákonů. Ba více, neboť taková víra potvrzuje přímo víru v Boží libovůli, která by byla totéž jako nedokonalost a nedostatečnost!

Ubozí, politování hodní věřící! Bylo by jim lépe, kdyby byli dosud nevěřícími. Pak mohli by snáze a bez překážky najíti cestu, o které se domnívají, že již ji nalezli.

Záchrana jest pouze v tom, nepotlačovati klíčící myšlení a tím probouzející se pochybnost, neboť v tom se ozývá zdravá touha po Pravdě.

Zápas s pochybností jest zkoumání, po kterém nepopíratelně musí následovati zavržení dogmatické přítěže. Jen duch úplně osvobozený ode všeho nepochopení může se v radostném přesvědčení vznésti ke světlým výšinám, k ráji!

54. Neposkvrněné početí a narození Syna Božího.

Neposkvrněné početí není míněno jen ve smyslu tělesném, ale jako mnohé v bibli především ve smyslu čistě duchovním. Jen ten, kdo poznává a pociťuje duchovní svět jako skutečný a živě pracující, dovede najíti klíč k pochopení bible, které jest teprve schopno oživiti slovo. Všem jiným zůstane bible navždy knihou o sedmi pečetích.

Neposkvrněným početím v tělesném smyslu jest každé početí, vzniklé z *čisté* lásky s vroucím pohledem ke Stvořiteli. Smyslné pudy netvoří při tom základ, nýbrž zůstávají jen spolupůsobícími silami.

Tento průběh jest ve skutečnosti tak vzácný, že bylo odůvodněno, aby byl zvlášť vytyčen. Záruka pro odsunutí smyslných pudů byla vydána zvěstováním, o kterém se z téhož důvodu děje zvláštní zmínka. Jinak byl by chyběl článek v řetězu přirozeného dění a přesné spolupráce s duchovním světem. Panna Maria stejně již vyzdobená všemi dary, aby mohla vyplniti svůj vznešený úkol, sešla se v určitou dobu vlivem duchovního vedení s lidmi, kteří hluboce vnikli do proroctví a zjevení o příštím Mesiáši. To byla první příprava na zemi, která pudila Marii na dráhu skutečného účelu. Obeznámila ji se vším, v čem jednou měla sama hráti tak velikou roli, aniž to tehdy již věděla.

Vyvolencům uvolňuje se vždy páska z očí nejdříve opatrně, aby se nepředbíhalo nutnému vývoji. Vždyť všechny mezistupně musí býti prožity vážně, aby se na konec umožnilo splnění. Předčasné vědomí vlastního úkolu zanechalo by ve vývoji mezery, které by ztěžovaly pozdější splnění. Následkem trvalého zřetele výhradně na konečný cíl nadcházelo by nebezpečí příliš rychlého řícení se kupředu. Při tom přehlédlo by se mnohé, co ke splnění vlastního určení nutně musí býti prožito opravdově. Nebo by to bylo naučeno jen lehce. Člověk může prožívati opravdové vždy pouze to, nač hledí v určitou dobu jako na svou skutečnou životní úlohu. Tak bylo tomu také u Marie.

Když pak nadešel den její vnitřní i zevnější pohotovosti, stala se ve chvíli úplného odpočinku a duševní rovnováhy jasnovidnou a jasnoslyšnou. To znamená, že její nitro otevřelo se jinohmotnému světu a ona prožila Zvěstování, vylíčené v bibli. Tím spadla jí páska z očí a ona vstoupila vědomě ve své poslání.

Zvěstování stalo se pro Marii tak mocným a rozechvívajícím duchovním prožitím, že od této hodiny byl tím dokonale naplněn celý její duševní život. Od této chvíle byl namířen jen v jediném směru, v očekávání veliké Boží milosti. Světlo samo *chtělo* zvěstováním přivoditi tento duševní stav, aby se v důsledku toho předem daleko odsunuly všechny nízké pudy a vytvořila se půda, ze které by mohla vzniknouti čistá pozemská nádoba (dětské tělo) pro neposkvrněné duchovní početí. Tímto neobyčejně silným duševním postavením Mariiným stalo se i pozdější tělesné početí podle přírodních zákonů také „neposkvrněným“.

Při částečné znalosti duchovního světa a jeho daleko rozvětvené činnosti, která v přípravě všeho velikého dění přenáší se hravě přes tisíciletí, není těžko pochopit, že Maria přinášela si pro svůj úkol již všechny dary s sebou. Byla tedy již před zrozením vyhlédnuta k tomu, aby se stala pozemskou matkou příštího zvěstovatele Pravdy, Ježíše.

Tímto dětským tělem, které za takových okolností rostlo jako nejčistší nádoba, byly dány pozemské podmínky „k neposkvrněnému *duchovnímu* početí“. To jest k inkarnaci, která nastává uprostřed těhotenství.

Při tom nejednalo se tu o jednu z duší nebo duchovních jisker, které čekají na inkarnaci, a chtějí nebo musí ke svému vývoji projíti pozemským životem. Jemnohmotné tělo nebo roucho takových duší jest více méně zakaleno, tedy poskvrněno, čímž se zatemňuje přímé spojení se Světlem a bývá dočasně i úplně přerušeno. V úvahu přicházela tu celá část čisté Bohopodstaty, která byla dána z lásky k lidstvu bloudícímu v temnotách a byla dosti silná, aby nikdy nedopustila přerušení přímého spojení s Prasvětlem. To vytvořilo vroucí spojení mezi Božstvím a lidstvím v tomto Jediném, které se podobalo světelnému sloupu nikdy neuhasínající čistoty a síly, od něhož se

muselo všechno nízké odrážeti. Tak vznikla i možnost přinášení nezkalené Pravdy, čerpané ze Světla. Také i síla pro skutky, které se jevily jako zázraky.

Příběh o pokušeních na poušti ukazuje, jak byly zmařeny snahy temných proudů o poskvrnění čistoty tohoto cítění, aniž mohly způsobiti škody.

Po tělesném neposkvrněném početí Mariině mohla tedy inkarnace, nastalá uprostřed těhotenství, přicházeti přímo ze Světla a to se silou, která nepřipouštěla zkalení na mezistupních mezi Světlem a mateřským tělem a mohla tedy také přivoditi „neposkvrněné *duchovní* početí".

Jest tedy úplně správné, když se mluví o neposkvrněném početí, které se událo tělesně i duchovně při Ježíšově zplození. Při tom se neobcházel *žádný* zákon ve stvoření a nebylo také třeba zákony měniti nebo nově utvářeti pro tento zvláštní případ.

Člověk si nesmí mysleti, že jest v tom rozpor, když bylo slíbeno, že se Spasitel má naroditi z panny.

K rozporu vede jen nesprávný výklad slova „panna" v zaslíbení. Mluví-li toto zaslíbení o panně, není tu míněn užší pojem a tím méně pak názor státu nebo společnosti. Může se tu jednati jedině o veliký pojem lidství.

Úzkoprsý názor musel by stanoviti fakt, že těhotenství a porod samy o sobě, bez myšlenky na plození, vylučují panenství v obyčejném smyslu. Ale zaslíbení nemíní takové věci.

Jest tím řečeno, že Kristus se narodí nezbytně jako *první* dítě panny, tedy z ženy, která dosud nebyla matkou. Při takové *jsou* všechny orgány, které patří k vývoji lidského těla, panenské. To znamená, že se dosud tímto způsobem nikdy neosvědčily a že z tohoto těla dosud nevyšlo dítě.

Při *každém* prvním dítěti musí býti orgány v mateřském těle ještě panenské. Při tak dalekosáhlém proroctví mohlo přicházeti v úvahu jen toto. Každé zaslíbení vyplňuje se jen v bezpodmínečné důsled-

nosti zákonů, pracujících ve stvoření a je také dáno v tomto spolehlivém předpokladu*).

Při zaslíbení jest tedy míněno *„první* dítě“. Proto byl činěn rozdíl mezi *pannou a matkou.* Jiný rozdíl nepřichází v úvahu, protože pojmy panna a paní vznikly jen čistě státním nebo společenským zřízením manželství. V žádném případě nemohou býti takto míněny při takovém zaslíbení.

V dokonalosti stvoření jakožto díla Božího jest akt plození nezbytně nutný. Všemoudrost Stvořitelova zařídila od prapočátku všechno ve stvoření tak, že ničeho není příliš mnoho a také nic není zbytečné. Kdo chová takovou myšlenku, praví tím současně, že dílo Stvořitelovo není dokonalé. Totéž platí o těch, kdo tvrdí, že narození Kristovo událo se *bez* normálního plození, předepsaného Stvořitelem lidstvu. *Muselo* tu býti normální zplození člověkem z masa a krve! Také v tomto případě!

Každý člověk, který jest si toho správně vědom, velebí tím Stvořitele a Hospodina více než lidé, kteří chtějí připustit jiné možnosti. První mají tak neochvějnou důvěru v dokonalost svého Boha, že podle jejich přesvědčení není vůbec možná výjimka nebo změna v zákonech, které dal. *A to je větší* víra! Kromě toho dosvědčuje to bezpodmínečně také všechno ostatní dění. Kristus se stal *pozemšťanem.* Tímto rozhodnutím bylo mu i podrobiti se zákonům, jak je chtěl jeho Otec ke hrubohmotnému rozmnožování. Tak to podmiňuje dokonalost Boží.

Když se na to řekne, že „u Boha není nic nemožného“, neuspokojuje takto zakryté vysvětlení. Vždyť v tomto výroku jest opět jiný smysl, než mnozí lidé si ve své pohodlnosti představují. Jest třeba jen říci, že u Boha jsou nemožny nedokonalost, nelogičnost, nespravedlnost, libovůle a mnoho jiného, aby to odporovalo *doslovnému znění* tohoto rčení podle obyčejné představy. Mohlo by se také dokazovati, že není-li v *tomto* smyslu u Boha nic nemožného, byl by mohl jediným aktem vůle učiniti všechny lidi na zemi věřícími! Nebylo by pak třeba, aby svého Syna vtělením vydával pozemským trampotám a

---

*) Přednáška č. 48: „Světové dění.“

smrti na kříži. Taková veliká oběť byla by zůstala uspořena. Ale že se *tak stalo,* svědčí o neoblomnosti Božských zákonů zavedených ve stvoření od počátku. Do těchto zákonů v jejich dokonalosti není možno násilně zasahovati, aby se přivodila nějaká změna.

Ze slepé sporné strany mohlo by se znovu tvrdošíjně namítnout, že bylo ve vůli Boží vše, co se stalo. To jest zcela správně vysloveno, ale není to žádný protidůkaz, nýbrž ve skutečnosti jen *přitakáním* stávajícímu odůvodnění. Jest třeba jen upustit od naivnějšího pojetí a jíti za hlubším vysvětlením, jak to nezbytně vyžadují všechny výroky duchovního druhu.

Byla to vůle Boží! Ale to nemá nic společného s libovůlí. Naopak! To neznamená nic jiného než potvrzení zákonů, vložených Bohem do stvoření, které nesou jeho vůli a spojené s tím bezpodmínečné vpravení se do nich, poněvadž nepřipustí výjimku nebo obcházení. *Právě v nutnosti splnění projevuje a osvědčuje se Boží vůle.*

Proto musel se i Kristus ku provedení svého poslání podrobiti nezvratně všem přírodním zákonům, tedy vůli svého Otce. Že Kristus to vše činil, dokazuje celý jeho život. Normální narození, vzrůst, i u něho nastalý hlad a únava, utrpení a konečně smrt na kříži. Podroboval se všemu, čemu jest podrobeno pozemské lidské tělo. Proč by jediné zplození mělo býti jiného druhu, když pro to nebylo nutnosti? Právě v přirozenosti stává se úloha Spasitelova ještě větší! Nijak se nezmenšuje! Právě tak nebyla proto Marie ve svém vznešeném poslání méně obdařena milostí.

55. Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře.

Při smrti Kristově roztrhla se opona chrámová, která dělila Nejsvětější od lidstva. Tato událost považuje se za symbol toho, že obětí smrti Spasitelovy přestalo v téže chvíli odloučení lidstva od Božství a že se vytvořilo přímé spojení.

Ale tento výklad jest *nesprávný.* Ukřižováním odmítli lidé Syna Božího jako očekávaného Mesiáše! Tím stalo se odloučení lidstva od Božství *větším!* Opona se roztrhla, protože Nejsvětějšího nebylo pak již třeba. Otevřelo se zrakům a nečistým proudům. Symbolicky vyjádřeno, nevkročilo po tomto skutku Božské již na zemi. Tím stalo se Nejsvětější zbytečným. Tedy právě opak dosavadních výkladů, ve kterých opět jako tak často projevuje se jen veliká vypínavost lidského ducha.

Smrt na kříži nebyla také *nutnou* obětí! Byla vraždou, pravidelným zločinem! Každé jiné vysvětlení jest jen opis, který má buď platit jako omluva nebo vznikl z nevědomosti. Kristus nijak nepřišel na zemi s úmyslem nechati se ukřižovat. *V tom také spasení nespočívá!* Vždyť Kristus byl ukřižován jako obtížný hlasatel Pravdy, pro své učení.

Ne jeho smrt na kříži mohla a měla přinésti vykoupení, nýbrž *Pravda,* kterou podával lidstvu ve svých slovech.

Ale Pravda byla tehdejším vůdcům chrámu a náboženství nepohodlná. Byla pro ně pohoršením, protože mocně otřásala jejich vlivem. *Právě tak, jako by tomu bylo na mnohých místech i dnes.* Lidstvo se v tom nezměnilo. Tehdejší vůdcové, právě tak jako dnešní, opírali se sice o staré, dobré tradice, ale tyto tradice staly se vinou těch, kdož je prováděli a vykládali, jenom ztrnulou a prázdnou formou, ve které již nebylo života. Týž obraz, jaký se namnoze jeví opět i dnes.

Kdo však chtěl vnésti do stávajícího slova tento nutný život, přinášel tím samozřejmě *převrat* ve výkladu i v provádění! Ne však ve slově samém! Osvobozoval lid od snižující ztrnulosti a prázdnoty a zbavoval je toho. To bylo ovšem velkým pohoršením pro ty, kdo

mohli záhy poznati, jak energicky bylo zde zasáhnuto do otěží jejich nesprávného vedení.

Proto museli podezřívati a pronásledovati zvěstovatele Pravdy a osvobozovatele od břemene mylných výkladů. Když se vzdor vší námaze nepodařilo ho zesměšniti, snažili se prokázati ho nevěrohodným. „Pozemská minulost" jako syna tesařova musela sloužiti k tomu, aby ho označili jako „neučeného" a proto pro výklad méněcenného! Jako „laika". Právě tak, jako se děje dnes každému, kdo se příliš dotkne ztrnulého dogmatu, který všechno volné, živé úsilí vzhůru již v zárodku potlačuje. K jeho výkladům samotným nikdo z odpůrců z opatrnosti nepřistoupil, protože cítili zcela správně, že by při čistě *věcné* odpovědi museli podlehnouti. Zůstali tedy při zlomyslných pomluvách prostřednictvím svých prodejných nástrojů. Konečně pak v příznivém pro ně okamžiku neostýchali se veřejně a falešně ho obžalovati a přivésti na kříž, aby tím unikli nebezpečí pro svou moc a vážnost.

Tato násilná, u Římanů tehdy obvyklá smrt jako taková nebyla vykoupením a také je nepřivodila. *Nevykoupila žádnou vinu lidstva,* neosvobodila od ničeho, nýbrž jen tím více lidstvo zatížila *jako vražda v nejhrubším smyslu!*

Jestliže se pak vyvinul tu i onde kult, který vidí v této vraždě nutnou hlavní součást vykupitelského díla Syna Božího, pak jest právě tím oddalován člověk od toho nejcennějšího, co jedině může přinésti vykoupení. Odvádí ho to od *vlastního* a skutečného úkolu Spasitelova, od toho, co učinilo nutným jeho příchod z Božského na zemi. Nepřišel však proto, aby vytrpěl smrt na kříži, *nýbrž aby do spousty dogmatické ztrnulosti a prázdnoty,* která strhovala lidského ducha, *hlásal Pravdu!* Aby vylíčil věci mezi Bohem, stvořením a lidmi tak, jak skutečně jsou. Tím muselo samo sebou bezmocně odpadnouti všechno to, co k tomu vymudroval omezený lidský duch a co zakrývalo skutečnost. Teprve pak mohl člověk jasně viděti před sebou cestu, vedoucí vzhůru.

Vykoupení spočívá jedině v přinášení této Pravdy a s tím spojeného osvobození z bludů!

Jest to vykoupení z nejasného nazírání, ze slepé víry. Slovo „slepý“ označuje výstižně nesprávný stav.

Večeře před jeho smrtí byla hostinou na rozloučenou. Když Kristus řekl: „Vezměte a jezte, totoť jest tělo mé. Pijte z toho všichni, to jest krev má Nového Zákona, která vylita bude na odpuštění hříchů za mnohé“, prohlásil tím, že jest ochoten vzíti na sebe dokonce tuto smrt na kříži, jen aby měl příležitost přinésti zbloudilému lidstvu ve svých výkladech Pravdu, která jedině ukazuje cestu k odpuštění hříchů.

Praví také výslovně: „Na odpuštění za *mnohé“.* Nepraví „na odpuštění za *všechny!“* Tedy jen za ty, kdo o jeho výkladech uvažují a užívají jich živě ve svůj prospěch.

Jeho tělo, zničené smrtí na kříži a jeho prolitá krev mají přispěti k tomu, aby se poznala nutnost a vážnost osvícení, které přinesl. Jen tato naléhavost má býti zdůrazněna *opakováním* poslední večeře!

Pravděpodobnost takového nepřátelství lidstva byla již předem poznána před jeho příchodem. Že Syn Boží se toho nezalekl, mělo býti zvláštní výstrahou a poukazem na zoufalé postavení lidského ducha*). Lidský duch mohl býti zadržen před zánikem již jen uchopením se záchranného lana nezahalené Pravdy.

Poukaz Syna Božího při poslední večeři na jeho smrt na kříži jest jen posledním, výslovným zdůrazněním naléhavé nutnosti jeho učení, které přišel přinésti!

Při přijímání večeře Páně má si každý člověk vždy znovu uvědomovati, že sám Syn Boží nebál se pravděpodobné smrti na kříži a že pak dal za to život a krev, aby umožnil lidstvu přijetí a pochopení vylíčení skutečného dění ve vesmíru, které jasně ukazuje působení nepošinutelných zákonů stvoření, které nesou Božskou vůli! Tímto poznáním trpké vážnosti, která vyzvedá palčivou nutnost poselství, aby byla umožněna záchrana, má vzejíti v lidech vždy nová síla a nový popud, aby podle jasného učení Kristova *skutečně žili.* Aby mu nejen správně rozuměli, ale ve všem podle něho i jednali. *Tím* dostane se jim pak odpuštění hříchů a vykoupení! Ne jinak. Také ne pří-

*) Přednáška č. 48: „Světové dění.“

mo. Najdou je však určitě na cestě, kterou Kristus ukazuje ve svém poselství.

Z toho důvodu má večeře Páně vždy znovu oživovati tyto události a děje, aby v lidech neutuchala jedinečná záchranná horlivost k následování učení, kterému byla přinesena tak veliká oběť. Počínající lhostejností nebo pouhými zevními formami pozbývají lidé záchranného lana a klesají zpět do náruče omylů a zkázy.

Jest velikou chybou, domnívají-li se lidé, že smrtí na kříži bylo zaručeno odpuštění jejich hříchů. Tato myšlenka přináší s sebou hroznou škodu. Neboť všichni ti, kdo v to věří, jsou tím *sváděni* z pravé cesty vykoupení. Cesta vykoupení záleží *jedině* v tom, že člověk *žije podle slova* Spasitelova. Že žije podle vysvětlení, které jako vědoucí a vše přehlížející podal. Tato vysvětlení ukazují v praktických obrazech na nutné zachovávání a šetření Boží vůle, která spočívá v zákonech stvoření. Ukazují také na působení a účinky těchto zákonů, když je zachováváme nebo když jich nedbáme.

Jeho vykupitelské dílo záleželo v přinášení tohoto vysvětlení, které muselo zjevovati nedostatky a škodu v provádění náboženství. Neboť v tomto vysvětlení byla Pravda, která šířila Světlo do rostoucího zatemnění lidského ducha. Vykupitelské dílo nebylo ve smrti na kříži. Také večeře Páně nebo posvěcená hostie nemůže poskytnouti přímo odpuštění hříchů. Takové myšlenky jsou proti každému Božskému zákonu! Tím padá také i moc člověka odpouštěti hříchy. Člověk má právo a také moc odpouštěti jenom to, čím mu ublížil druhý. I to však jen tehdy, když ho k tomu neovlivněně pudí jeho srdce.

Kdo vážně přemýšlí, pozná také Pravdu a tím i pravou cestu! Myšlenkově líní lidé a zahaleči, kteří neudržují v pořádku a pohotově s veškerou pozorností a úsilím lampu, kterou jim Bůh svěřil, tedy schopnost zkoumání a osvícení, mohou snadno jako pošetilé panny v podobenství promeškati hodinu, kdy k nim přijde „slovo Pravdy“. Protože se nechali uspati v mdlou pohodlnost a slepou víru, nebudou pro svou lenost schopni uvítati nositele Pravdy nebo ženicha. Musí pak zůstati zpět, když bdělí budou vcházeti do říše radosti.

56. „Sestup z kříže!“

„Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže, pomoz sobě i nám!“ Posměšně zaznívaly tyto věty k Synu Božímu, když pod palčivými slunečními paprsky trpěl na kříži. Lidé, kteří tak volali, považovali se za zvlášť moudré. Rouhali se, triumfovali a smáli se plni nenávisti, aniž k tomu ve skutečnosti měli příčinu. Vždyť utrpení Kristovo nezavdávalo jistě příčinu k posměchu a haně, tím méně k smíchu. Tento smích byl by jim také přešel, kdyby jen na okamžik byli mohli „viděti“ do současných dějů v jemnohmotné a duchovní říši. Jejich duše poutaly se tímto rouháním těžce na tisíciletí. Ačkoliv hrubohmotně nemohl býti tento trest viditelným tak rychle, dostavil se přece ve *všech* dalších pozemských životech, k nimž pak byly tyto rouhavé duše donuceny.

Posměvači považovali se tehdy za moudré. Nemohli však podati výstižnějšího výrazu na důkaz své omezenosti, než tato slova. Je v nich nejdětinštější názor, jaký jen možno si pomysleti. Ti, kdo tak mluvili, byli velmi vzdáleni od jakéhokoliv pochopení stvoření a Božské vůle ve stvoření. Jak tísnivým je proto smutné vědomí, že ještě i dnes veliká část těch, kdo vůbec ještě věří v Boha a v tehdejší poslání jeho Syna, s určitostí myslí, že Ježíš Nazaretský byl by mohl sestoupiti z kříže, kdyby jen byl chtěl.

Po dvou tisíci letech dosud táž ospalá omezenost bez jakékoliv změny k pokroku! Podle naivních názorů mnohých věřících byl Kristus neomezený ve svých činech na této zemi, poněvadž vyšel od Boha.

To je očekávání, které vzniká z nejnezdravější naivnosti. Je to víra myšlenkové lenosti.

Svým vtělením ocitl se Syn Boží i „pod zákonem“, to jest, podrobil se tím zákonům stvoření, nezměnitelné vůli Boží ve stvoření. Pokud se jedná o pozemské, k zemi připoutané tělo, nejsou tu možny žádné změny. Poslušen vůle Boží, vešel Kristus pod tento zákon dobrovolně. Svým vtělením na tuto zemi také ho nepřišel zrušit, nýbrž naplnit.

Proto byl připoután ke všemu, k čemu je připoután pozemský člověk. Ani jako Syn Boží, vzdor své Božské síle a moci, nemohl sestoupiti z kříže, dokud se nacházel v hrubohmotném těle a krvi. Vždyť by to bylo totéž, jako převrat Božské vůle ve stvoření!

Ale tato vůle jest dokonalá od počátku. Jest dokonalá všude, nejen v hrubohmotně pozemském, ale i v jemnohmotném, bytostném a duchovním a ve všech odstupňováních a přechodech mezi těmito sférami. Ne jinak jest tomu v Božském a Bohu samotném.

Božské působení, Božská síla a moc projevují se zcela jinak, než v divadelních představeních. Právě Božské bude žíti jen v bezpodmínečném plnění Boží vůle a nebude nikdy chtíti jinak. Právě tak člověk duchovně vysoko zralý. Čím výše jest člověk vyvinut, tím nezbytněji podrobí se Božským zákonům ve stvoření a to dobrovolně a radostně. Nikdy nebude očekávati libovolné činy, které by byly mimo rámec běžných zákonů ve stvoření, protože věří v dokonalost Boží vůle.

Když je hrubohmotné tělo přibito na kříži opravdu pevně, nemůže se osvoboditi bez cizí pomoci a bez hrubohmotného přispění. Takový jest zákon podle Božské tvůrčí vůle a nelze ho překlenouti. Kdo jinak myslí a něco jiného očekává, ten nevěří v dokonalost Boží a v nezměnitelnost jeho vůle.

Že lidé dnes vzdor svému domnělému pokroku ve vědění a možnostech nestali se jinými, že stojí dosud tam, kde stáli tehdy, dokazují, když dnes znovu se volá:

„Je-li Syn Člověka, může přivoditi ohlášené katastrofy, jakmile se mu zachce.“ To považují za samozřejmé. Ale to značí jinými slovy: „Nedovede-li toho, není Syn Člověka.“

Přitom jest lidem dobře známo, jak Kristus jako Syn Boží sám již poukazoval na to, že nikdo kromě Boha nezná hodiny, kdy nadejde soud. Ukazuje to dvojí pochybnost, když lidé tak mluví. Pochybnost o Synu Člověka a pochybnost o slově Syna Božího. Kromě toho vydává, tento výrok opět jen svědectví o nepochopení celého stvoření. Svědčí o úplné nevědomosti právě v tom, co jest každému člověku nejnaléhavěji třeba věděti.

Musel-li se Syn Boží při svém vtělení podrobiti vůli Boží ve stvoření, nemůže samozřejmě ani Syn Člověka státi nad těmito zákony. Státi nad zákony není ve stvoření vůbec možno. Kdo vchází do stvoření, staví se tím také pod zákon Božské vůle, která se nikdy nemění. Tak i Syn Boží i Syn Člověka. Velikou mezeru v možnosti pochopení toho všeho nutno hledati v té okolnosti, že lidé těchto Božích zákonů ve stvoření dosud nehledali a dodnes jich proto ještě neznají. Jen tu a tam našli z nich malé zlomky, přes které právě klopýtli.

Když Kristus činil zázraky daleko nad možnost pozemských lidí, neopravňuje to k myšlence, že mu nebylo třeba starati se o zákony Boží vůle, spočívající ve stvoření a že je přesahoval. To jest vyloučeno. I při zázracích jednal v dokonalé shodě se zákony Božími, a *ne* libovolně. Tím jen dokázal, že působil v síle *Božské,* ne v duchovní. Proto také samozřejmě v účincích daleko překročoval lidsky možné. Zázraky ty nebyly však mimo zákony ve stvoření, ale vpravily se úplně do nich.

Člověk zůstal však tak daleko zpět ve svém duchovním vývoji, že nemůže přivésti k plnému rozvoji ani ty duchovní síly, které jsou mu k službám. Jinak podal by výkony, které by pro dnešní pojmy hraničily se zázračností.

Božskou silou lze ovšem tvořiti ještě zcela jiná díla, kterých nikdy nemůže dostihnouti síla duchovní a která již ve svém způsobu liší se od nejvyššího duchovního působení. Ale všechno dění zůstává přesto v mezích Božské zákonitosti. Nic se neděje nad to. Jediní, kdo konají akty libovůle v mezích své svobodné vůle, jsou lidé. Tito nevpravili se nikdy skutečně do vůle Boží tam, kde jako lidé mají určitou volnost, aby jednali podle svého vlastního chtění. Vždy při tom stavěli v čelo svou vlastní vůli. A tím se sami ochromovali a nemohli se nikdy vznésti výše, než to dovoloval jejich vlastní rozum a vůle, která je připoutaná k zemi.

Lidé neznají ani těch zákonů ve stvoření, které uvolňuje a oprošťuje jejich vlastní duchovní moc a v nichž mohou tuto svou duchovní moc rozvinouti.

Tím užasleji pak stojí před rozvinutím síly Božské. Z téhož důvodu nemohou však také poznávati Božskou sílu jako takovou, nebo zase očekávají od ní věci, které leží mimo Božské zákony ve stvoření. K tomu by však také patřilo sestoupení hrubohmotného těla z hrubohmotného kříže.

Křísení mrtvých Božskou silou *není* mimo Božské zákony, pokud se tak děje v určité době, která jest pro každého člověka rozdílná. Čím duchovně zralejší jest duše oddělující se od hrubohmotného těla, tím rychleji se od tohoto těla oprošťuje. Tím kratší jest pak také doba zákonité možnosti zavolání zpět, které se může státi jen tehdy, pokud je duše ještě spojena s tělem.

Duše, oživená duchem, musí býti poslušna Boží vůle, tedy Božské síly. Na její zavolání musí se vrátit po jemnohmotném mostě do opuštěného již hrubohmotného těla, dokud tento most není ještě zbořen.

Mluví-li se tu o Božské a duchovní síle, nepopírá se tím fakt, že ve skutečnosti jest jen *jedna* síla, která vychází z Boha a proniká celým stvořením. Jest však rozdíl mezi Božskou a mezi duchovní silou. Duchovní síla jest ovládána silou Božskou, ze které vyšla. Není snad zeslabenou Božskou silou, ale jest silou *pozměněnou.* Touto změnou stala se jiným druhem a tím dostalo se jí v její schopnosti působení užších mezí. Jsou to tedy dva různě působící druhy a ve skutečnosti přece jen jedna síla. K tomu připojuje se pak ještě síla bytostná, která jest pozměněnou silou duchovní.

Jsou tedy tři základní síly, z nichž síla duchovní a bytostná jest živena a ovládána silou Božskou. Všechny tři nutno nazvati silou jedinou. Dalších sil není. Jest pouze mnoho odrůd, které vznikly ze základního druhu duchovního a bytostného a které pak i ve svých účincích projevují různosti. Každá odrůda ve své změně přináší opět přiměřeně pozměněné zákony, které se vždy důsledně přičleňují k základnímu druhu. Navenek jeví se však přece vzájemně cizejšími podle zmíněné síly. Ale všechny druhy, i druhy základní, jsou vázány na nejvyšší Božský zákon síly a mohou ve svých vlastních pozměněných zákonech býti jinými jen v zevních formách. Jeví se tedy pouze jinak, protože každý druh i odrůda, mimo samotné Božské vůle,

tvoří jen druhy částečné a zlomkové, které jsou v důsledku toho kusými díly, jež pak také mohou míti jen částečné zákony. Tyto usilují k celku, k dokonalosti, od které jsou odvozeny. Usilují k čisté Božské síle, která jest totožná s Božskou vůlí, jež působí jako nezvratný železný zákon.

Každá síla působí svými odrůdami ve stávající jemnohmotné a hrubohmotné hmotě přiměřeně podle dočasného druhu a vytváří v této hmotnosti svou vlastní různorodostí též *různorodé* světy, nebo úrovně. Tyto světy posuzovány samy o sobě jsou jen kusým dílem a zlomkem celkového stvoření, protože síla, která je vytvořila, jest také jen dočasně pozměněným kusem s nedokonalými, protože jen částečnými zákony. *Jen celé* zákony jednotlivých světových úrovní ve svém *souhrnu* dají pak znovu dokonalé zákony, které byly Boží vůlí vloženy do prvotního stvoření, do čistě duchovní říše.

Proto musí i sémě lidského ducha procházeti všemi světovými úrovněmi, aby tento duch na sobě prožil a v sobě k životu přivedl jednotlivé zákony v těchto úrovních, když shromáždil z nich pak všechny dobré plody, staly se mu tyto zákony skutečně povědomými a známými. Použije-li jich správně, jak Bůh chtěl, může vejíti do ráje. Zákony ve svém působení ho tam ponesou. Z ráje má pak vědomě zasahovati do dílčích úrovní, které jsou pod ním, aby tam napomáhal k pokroku, jak jest to nejvyšším úkolem každého hotového lidského ducha. Nikdy nemůže tu nastati přeplnění, protože stávající úrovně mohou býti neomezeně rozšiřovány. Vždyť se vznášejí v nekonečnosti.

Tak se království Boží stále buduje a zvětšuje. Rozšiřuje je vždy dále síla čistých lidských duchů, jejichž pracovním polem jest pozdější stvoření, které mohou říditi z ráje, protože dříve sami prošli všemi jeho částmi a tím se je naučili dokonale znáti.

Tato vysvětlení jsou zde jen proto, aby nevznikly žádné omyly poukazem na Božskou a duchovní sílu. Ve skutečnosti existuje pouze jedna, z Boha vyšlá síla, ze které se tvoří druhy a odrůdy.

Kdo o všech těchto dějích a průbězích ví, ten nebude nikdy dětinsky mluvit o očekávání věcí, které se nikdy státi nemohou, protože jsou mimo všechny jednotlivé zákony stvoření. Tak nemůže Syn

Člověka jen natáhnouti ruku, aby přivodil katastrofy, které se mají projeviti *bezprostředně.* To by bylo proti stávajícím a nezměnitelným přírodním zákonům. Syn Člověka jako sluha Boží vysílá Božskou vůli, Božskou sílu, do jednotlivých základních sil a ty sledují pak nový směr, který jim tak byl dán vládnoucí Božskou vůlí. Ale v určeném směru projevují se jejich účinky přesně podle jejich částečných zákonů, jichž obejíti nemohou. Nastává ovšem co největší urychlení, ale i to jest vždy vázáno na možnost.

Tak jest duchovní při tom mnohem pohyblivější a lehčí a tím i rychlejší než bytostné. Proto bude bytostné potřebovati více času ku projevení než duchovní. V důsledku toho musí bytostné, tedy živelné dění nastati také později, než duchovní. Právě tak bude těmito silami jemnohmotné uvedeno v pohyb rychleji než hrubohmotné. To vše jsou zákony, které se musí naplniti a jichž nelze obejíti ani přerušiti.

Ve Světle jsou všechny tyto zákony známy a vysílání výkonných poslů nebo zvláštních rozkazů je zařízeno tak, že konečné projevy a účinky se střetnou tak, jak tomu Bůh chtěl.

Pro přítomný soud bylo potřebí takové jejich velikosti, že ji lidé nemohou pochopiti. Ale tento soud pracuje přesně tak, že ve skutečnosti nenastávají žádné průtahy … až na body, kdy má spolupracovati lidské chtění. Jen lidé snaží se stále s pošetilou vytrvalostí zůstávati mimo každé splnění, nebo se i rušivě a nepřátelsky staví jako překážky do cesty … v pošetilosti, připoutané k zemi.

Naštěstí bylo s tím počítáno od chvíle, kdy lidé tak velice zklamali za pozemského času Syna Božího. Lidé mohou svým selháním pozemskou cestu Syna Člověka jen do jisté doby ztěžovati tak, že musí jíti oklikami a vedlejšími cestami. Nemohou však zadržeti Bohem chtěné dění nebo dokonce nějak posunouti předem stanovený konec, protože bylo jim již odejmuto pozadí temnoty, které jim dávalo sílu pro jejich pošetilosti. Hradby jejich rozumového působení, za kterými se kryjí a za nimiž vystřelují jedovaté šípy, se však rychle sesují pod tlakem pronikajícího Světla. Pak se to přes ně převalí a již nebude jim udělena žádná milost po zlu, které vždy znovu neblaze

jejich myšlení vytvářelo. Tak den, po kterém vroucně touží ti, kdo usilují ke Světlu, nenadejde ani o hodinu později, než nadejíti má.

57. To je mé tělo! To je má krev!

„**K**do slovo mé přijímá, mne přijímá," pravil Syn Boží ke svým učedníkům, „ten vpravdě jí mé tělo a pije mou krev!"

Tak zní smysl slov, které mluvil Syn Boží při ustanovení večeře Páně, která stala se pak symbolem na památku jeho putování na zemi.

Jak mohlo se jen státi, že o tom vzplanuly prudké spory mezi učenci a církvemi! Bere-li člověk jako základ, že Syn Boží, Ježíš Kristus, byl *vtělené* slovo Boží, pak jest smysl přece tak prostý a tak jasný.

Jak mohl ještě mluviti o tom zřetelněji než prostými slovy: „Kdo slovo mé přijímá, ten jí mé tělo a pije mou krev!" I to, že řekl: „Slovo jest vpravdě mé tělo a má krev!" Musel tak říci, protože sám byl živé slovo v těle a krvi. Při všech dalších podáních vynechávala se vždy opět hlavní věc: Poukaz na *slovo,* které *přebývalo* na zemi! Protože tomu nebylo porozuměno, považovalo se to za vedlejší. Ale tím se nepochopilo celé poslání Kristovo a bylo pak zmrzačeno a překrouceno.

Ani pro učedníky Syna Božího nebylo tehdy vzdor jejich víře možnosti, aby správně pochopili slova svého Mistra. Nikdy správně nepochopili mnohé z toho, co říkal. Kristus sám projevoval nad tím velmi často svůj zármutek. Učedníci prostě přetvořili smysl poslední večeře *v ten* způsob, jaký ve své dětské prostotě pochopili. Při tom jest samozřejmo, že slova, jež jim nebyla dosti jasná, podávali dále způsobem, který odpovídal jejich vlastnímu porozumění. Avšak nepodávali je tak, jak je mínil Syn Boží.

Ježíš byl vtělené slovo Boží! Kdo tedy správně přijal do sebe jeho slovo, přijímal tím jeho samotného.

Když dá člověk v sobě oživiti slovu Božímu, jež se mu nabízí tak, že se mu stane samozřejmostí v myšlení i konání, oživuje v sobě tímto slovem i Kristova ducha, protože Syn Boží byl vtělené, živé slovo Boží!

Člověk musí se jen snažit, aby konečně jednou správně vniknul do tohoto myšlenkového pochodu. Nesmí ho jen čísti a o něm ho-

vořit, ale musí se snažit, aby tento myšlenkový pochod obrazně učinil živým. To znamená, aby smysl tiše prožil v živých obrazech. Pak prožije také večeři Páně *skutečně*. Ovšem v předpokladu, že v ní pozná přijímání živého slova Božího, jehož smysl a chtění musí předem důkladně znáti.

Není to tak pohodlné, jak si to mnozí věřící myslí. Tupé přijímání večeře Páně nemůže jim přinésti užitku. Vždyť to, co jest živé jako slovo Boží, chce a musí také býti *bráno* živě. Církev nemůže večeři Páně vdechnouti žádného života pro někoho jiného, pokud tento účastník večeře Páně neuchystal si již v sobě místo, aby ji *správně* přijal.

Vídáváme také obrazy, které chtějí vyjádřiti krásný výrok: „Stojím u dveří a klepám!“ Obrazy jsou zcela správné. Syn Boží stojí u dveří chaty a klepe, žádaje vstup. Avšak člověk ve svém myšlení opět k tomu přidal, že pootevřenými dveřmi chaty jest viděti pokrytý stůl. Z toho vzniká myšlenka, že nemá býti odmítnut nikdo, kdo prosí o jídlo a pití. Myšlenka jest krásná a odpovídá i Kristově slovu. Výklad jest však příliš malicherný. To „klepám“ znamená více! Dobročinnost jest jen malou částí obsahu slova Syna Božího.

Když Kristus pravil: „Stojím u dveří a klepám“, mínil tím, že v něm vtělené slovo Boží klepá na lidskou duši a *neprosí* o vstup, nýbrž *žádá* vstup! Lidé mají přijímati slovo v celém jeho rozsahu, který mu Kristus dal. *Duše* má své dveře otevříti vstupu slova! Následuje-li této výzvy, jsou hrubohmotné skutky člověka pozemského pak jako samozřejmost takové, jak je slovo žádá.

Člověk hledá vždy jen pochopení podle rozumu, což znamená rozčlenění a tím i zmenšení a vsunutí do úzkých mezer. Tím ocitá se vždy znovu v nebezpečí, že pozná jen zlomky ze všeho velikého, jak se to opětovně stalo.

To, že živé slovo stalo se tělem, tedy člověkem, musí zůstati lidem této země povždy tajemstvím, protože počátek tohoto dění odehrával se v Božském. Ale pojmová schopnost lidského ducha nemůže proniknouti až do Božského a proto zůstává první díl pozdějšího vtělení uzavřen lidskému pochopení. Proto také nepřekvapí, že právě tento symbolický akt lámání chleba a podávání vína nemohl

býti dosud pochopen lidstvem. Ale kdo po tomto vysvětlení, které mu dovoluje představiti si obraz, chce ještě proti tomu horliti, podává jen důkaz, že hranice jeho chápání v duchovnu přestává. Zastávání dosavadního nepřirozeného výkladu těchto slov Kristových svědčilo by jen o bezohledné zatvrzelosti.

58. Vzkříšení pozemského těla Kristova.

Dokonalý jest Hospodin, Bůh! Dokonalá jest jeho vůle, která jest v něm a vychází z něho, aby zplodila a udržovala dílo stvoření! Dokonalé jsou proto také zákony, které v jeho vůli pronikají stvořením.

Ale dokonalost předem vylučuje každou odchylku. To jest základ, který *opravňuje* k pochybnosti o mnohých tvrzeních! Mnohé nauky odporují si samy. Zcela správně učí o dokonalosti Boží, ale zároveň v úplném odporu stanoví tvrzení a vyžadují víru ve věci, které vylučují dokonalost Boží a jeho vůle, jež spočívá v zákonech stvoření.

Ale tím byl do mnohého učení vložen zárodek choroby. Červ hlodající, kterým se jednou nutně celá stavba zhroutí. Zhroucení je tím neodvratnější tam, kde z takových odporů byly učiněny *základní sloupy,* jež nejen uvádějí v pochybnost dokonalost Boží, nýbrž dokonce ostře ji popírají! Toto upírání dokonalosti Boží patří dokonce k nutnému vyznání víry, které teprve umožňuje vstup do náboženské obce.

Mluvíme tu *o vzkříšení* těla z mrtvých vzhledem ke vzkříšení pozemského těla Syna Božího. Většina lidí přijímá to zcela bezmyšlenkovitě, bez nejmenší stopy porozumění. Jiní osvojují si toto tvrzení s dokonale vědomou neznalostí, protože jim chyběl učitel, který by mohl dáti správné vysvětlení.

Jaký smutný obraz naskytuje se tu klidně a vážně pozorujícímu člověku! Jak žalostně jeví se mu takový houfec, který často hledí na sebe ještě jako na horlivce svého náboženství a na přísné věřící, když svou horlivost dokazuje tím, že ukvapeně, v nevědomé povýšenosti přezírá jinak smýšlející. Nepomyslí, že právě to jest nutno považovati za neklamné znamení bezmocného nepochopení.

Kdo přijímá a vyznává jako své přesvědčení důležité věci *aniž se ptá,* projevuje tím bezmeznou lhostejnost, ale žádnou pravou víru.

V tomto světle stojí takový člověk před tím, co jmenuje nejvyšším a nejsvětějším a co mu má znamenati obsah a oporu po celý život.

Tím není živým údem svého náboženství, pro kterého jest možný vzestup a vykoupení. Jest pouhým „kovem zvučícím“ a bezobsažným „zvoncem znějícím“, který nechápe zákonů svého Stvořitele, a také se nenamáhá, aby je poznal.

Pro všechny, kdo tak jednají, znamená to zastavení a krok nazpět na cestě, která je má vésti za účelem vývoje a pokroku skrze hmotnost ke Světlu Pravdy.

Nesprávné pojetí o vzkříšení těla jest jako každý jiný mylný názor uměle zplozenou překážkou, kterou bere člověk s sebou i do záhrobí. Tam se rovněž nutně zastaví a nemůže dále, protože sám se z toho vyprostit nemůže. Lpí pevně na této překážce a falešná víra váže ho tak, že jest mu uzavřen každý volný výhled směrem ke světlé Pravdě.

Neodvažuje se mysleti jinak a proto nemůže dále. K tomu přistupuje nebezpečí, že duše, které se takto samy poutají, zameškají ještě i poslední chvíli a nepovznesou se zavčas ke Světlu. Tím nutně svezou se do rozkladu a jako svůj konečný cíl najdou věčné zahynutí.

Věčné zahynutí znamená býti trvale vyloučen ze Světla sám sebou. Znamená to býti z přirozenosti důsledného dění navždy odloučen od toho, aby se mohl vrátiti do Světla jako plně vědomá, vyvinutá osobnost. Tato okolnost nastává, vtažením do rozkladu, který vedle jemnohmotného těla rozpráší a rozruší i všechno duchovně získané, jakožto osobně vědomé*). To je pak takzvaná „duchovní smrt“, ze které není již možný vzestup ke Světlu pro vědomé já, které se vyvinulo až sem. Při vzestupu však toto já nejen že vytrvává na témže stupni, ale vyvíjí se ještě dále až k duchovní dokonalosti.

Zesnulý člověk ve falešné nebo bezmyšlenkovitě za vlastní přijaté víře zůstává spoután a zavržen tak dlouho, až *sám v sobě* jiným přesvědčením oživne a osvobodí se. Tím rozrazí překážku, která ho jeho vlastní vinou zdržuje, aby nastoupil pravou a správnou cestu a šel po ní kupředu.

Ale vyžaduje to nesmírné namáhání a rozvoj sil osvoboditi se sám od takového bludu. Již jen první krok, tedy přistoupení na tako-

*) Přednáška č. 20: „Poslední soud.“

vou myšlenku, vyžaduje duchovně mocný popud. Tak poutají se samy miliony lidí a nemohou tím již získati sílu, ba nemohou hnouti ani nohou ve zkázonosném bludu, že tím dělají křivdu. Jsou jako ochromeni a také ztraceni, nehledá-li k nim cestu živá Božská síla sama. Ale ta může nápomocně zasáhnouti jen tehdy, když se v lidské duši vznítí jiskra chtění a vyjde jí vstříc.

V tomto tak prostém a přirozeném postupu jest ochromení, že nemůže býti hroznějšího a zkázyplnějšího. Požehnání síly svobodného rozhodnutí, které jest člověku svěřeno, stává se při nesprávném používání kletbou. Každý má sám vždy na vůli, aby se vypojil nebo připojil. A vymstí se to strašlivě právě tehdy, když se člověk slepě svěří nějakému učení, aniž by je co nejpečlivěji a nejvážněji zkoumal. Lenost v tomto směru může ho státi celý život!

Nejhorším nepřítelem člověka, vzato čistě pozemsky, jest pohodlnost. Ale pohodlnost ve víře stává se jeho duchovní smrtí!

Běda těm, kdo se brzy neprobudí a nevzchopí se k nejpřísnějšímu prozkoumání všeho toho, co jmenují vírou! Zkáza však čeká ty, kdo tuto víru zavinili! Ty, kdo jako falešní pastýři zavádějí své ovce v bezútěšnou poušť. Nemůže jim pomoci nic jiného, než aby zbloudilé ovce uvedli zpět na pravou cestu. Jest však při tom velikou otázkou, zbude-li jim k tomu ještě dosti času. Proto zkoumej každý sama sebe bedlivě dříve, než chceš poučovati svého bližního.

Mylné domnění jest bludařství! A to spoutá lidského ducha zde i na onom světě pevně takovou silou, že ji může zlomiti jen živá moc pravého slova Božího. Proto každý, koho se dotkne, naslouchej jeho hlasu! Jen ten, kdo slyší a cítí volání, ukazuje, že toto volání jest pro něho určeno! Takový člověk pak nechť zkoumá a uvažuje a osvobodí se!

Ale nechť při tom nezapomíná, *že jen vlastní rozhodnutí* může rozlomiti pouta, která si sám předem uložil falešnou vírou. Kdysi v pohodlnosti nebo lenosti se rozhodl přilnouti slepě k nějakému učení, jehož vážně *ve všech částech* neprozkoumal, nebo snad snažil se zapříti Boha jen proto, že dosud nedovedl sám najíti k němu cestu, která by odpovídala jeho oprávněné potřebě důsledné úplnosti. Proto musí také nyní *první chtění* bezohledné zkoušky při hledání vyjíti

z něho samotného! *Jen pak* může pozdvihnouti nohu, ztrnulou dosud vlastní jeho vůlí, a učiniti první krok, který ho vede ku Pravdě a tím i ke svobodě, ke Světlu.

On *sám,* a vždy jen on sám, *může, má a musí* uvažovati, protože k tomu má v sobě dar. Vždyť také zodpovědnost musí bráti jen na sebe, bez ohledu na to co chce a koná.

Již toto vědomí mělo by člověka nutit k nejpřísnější zkoušce.

Právě tato zodpovědnost dává každému člověku nejen neomezené právo k takové zkoušce, ale činí z ní dokonce nejnaléhavější nutnost! Není to nesprávné, když se na to pohlíží jako na zdravý pud sebezachování. Nepodepisuje přece také žádnou světskou smlouvu, která mu ukládá zodpovědnost, aniž by ji zkoumal a uvažoval o každém slově, může-li také vše dodržeti. V duchovních ohledech není tomu jinak a je to mnohem vážnější, jedná-li se o rozhodnutí, oddati se některé víře! Kdyby lidé projevili při tom trochu více zdravého pudu sebezachování, nebylo by to hříchem, ale požehnáním!

Vzkříšení těla z mrtvých! Jak může tělo hrubohmotnosti stoupati vzhůru do čistě duchovní říše Boha Otce! Z hrubohmotnosti, která nemůže přestoupiti ani do jemnohmotnosti záhrobí!

Všechno hrubohmotné i jemnohmotné jest podle věčných přírodních zákonů podrobeno rozkladu. Není tu výjimek nebo odchylek, protože zákony jsou dokonalé. Proto také nemůže hrubohmotné tělo po smrti vstoupiti do říše Otcovy, ba ani do jemnohmotného záhrobí, které stejně podléhá rozkladu! Takové odchylky jsou v důsledku dokonalosti Božských přírodních zákonů prostě nemožnou věcí!

V malém jest to zcela zřetelně pozorovati v zákonech fyziky, které rovněž nepoukazují na nic jiného, než na nezvratné zákony Stvoření, které protkávají i tento obor, jako všechno v celém bytí.

Všechno stávající jest přece podrobeno jednotným zákonům vzniku, které v sobě jasně a zřetelně nesou jednoduchou, ale nepošinutelnou Boží vůli. Nic nemůže z ní býti vyloučeno.

Tím více možno litovati, když některá učení nechtějí uznati tuto mocnou velikost Boží, jež se v tom projevuje a ve které se Bůh tak viditelně blíží k lidem, aby ji mohli pochopiti!

Každé učení poukazuje zcela správně na dokonalost Boží. Když však prapůvod nebo prazdroj jako takový jest dokonalý, může z něho vzejíti rovněž jen dokonalé. Musí proto také i zákony stvoření, které spočívají v činech vůle Boží, býti dokonalé. Přirozeně nedá se odloučiti jedno od druhého. Tyto dokonalé tvůrčí zákony pronikají všechno vzniklé jako zákony přírodní a udržují je. Dokonalost jest však souznačná s nezměnitelností. Z toho vyplývá, že v těchto základních nebo přírodních zákonech jest úchylka zcela nemožná. Jinými slovy: Za žádných okolností nemohou nastati výjimky, které by odporovaly všemu ostatnímu dění v jeho přirozenosti.

Proto také nemůže nastati žádné vzkříšení těla z mrtvých, protože tělo jako hrubohmotné zůstává nezbytně připoutáno ke hrubohmotnosti!

Protože všechny prazákony vzešly z Božské dokonalosti, nebude se moci nový čin vůle Boží nikdy vyvíjeti v jiné formě než v té, která jest udána od prvopočátku stvoření.

Uzavírá-li se mnohé učení této samozřejmosti, která jest bezpodmínečně dána dokonalostí Boží, dokazuje tím, že jeho základy jsou *falešné* a že jsou vybudovány na lidském rozumu, který jest vázán na čas a prostor. Nesmí tedy činiti nároků proto na Boží poselství, které by nevykazovalo mezer, protože takové poselství může přicházeti jen z dokonalosti, z Pravdy samé, která jest bez mezer a srozumitelná i ve své prosté velikosti. Pravda jest v první řadě *přirozená,* protože lidmi jmenovaná příroda vzešla z dokonalosti Božské vůle a dostává se jí ještě i dnes životnosti nezměněným způsobem. Proto také nemůže býti podrobena žádným výjimkám.

Když přišel Kristus na zemi, aby zvěstoval Boží poselství Pravdy, musel jako každý člověk použíti hrubohmotného těla. Již v této skutečnosti měl by každý myslící člověk poznati nezměnitelnost přírodních zákonů, tak jako v jeho tělesné smrti, která následovala po ukřižování.

Po této smrti nemohlo hrubohmotné tělo činiti žádné výjimky, nýbrž muselo zůstati v hrubohmotném světě! *Nemohlo* vstáti z mrtvých, aby vešlo do jiného světa! Stávající Božské nebo přírodní zákony ve své dokonalosti, jež vzešla z Božské vůle, toho nepřipustí.

Ani to připustiti nemohou, protože by jinak nebyly dokonalými. Z toho by pak vyplývalo, že také Božská vůle, jeho síla i on sám nejsou dokonalými.

Protože to jest vyloučeno, jak to může potvrdit každá věda ve stvoření samotném, je proto nesprávné a je to pochybování o Boží dokonalosti, když se tvrdí, že toto hrubohmotné tělo vstalo z mrtvých a po čtyřiceti dnech vešlo do jiného světa.

Má-li se tělo skutečně vzkřísiti, může se to státi jen tím, že duše, spojená po jistou dobu ještě jemnohmotnou šňůrou s hrubohmotným tělem, může býti zavolána do tohoto těla zpět**). To jest ovšem podle přírodních zákonů možno jen tehdy, dokud tato šňůra trvá. Jakmile jest jednou přerušena, bylo by vzkříšení, tedy zavolání duše zpět do hrubohmotného těla, úplně nemožné! I to podléhá přísným přírodním zákonům, které nemají mezer. Nemohl by to pak učiniti ani Bůh, protože by to bylo proti jeho vlastním dokonalým zákonům, proti jeho dokonalé vůli, která pracuje v přírodě samočinně. Právě v této dokonalosti nemohl by nikdy ani připadnouti na tak nedokonalou myšlenku, která by musela býti jenom aktem libovůle. Zde projevuje se opět zdánlivá vázanost Boha k dílu stvoření následkem jeho bezmezerné dokonalosti, která v každém případě musí býti splněna a nepřipouští žádné změny. Změny nejsou však také zamýšleny ani nutny. Není to však naprosto žádná skutečná vázanost Boha, nýbrž jen člověku *jeví se* v mnohých věcech jako taková, protože člověk nedovede přehlédnouti *celé* dění. A tato nemožnost přehlédnouti *celek* přivádí ho k tomu, že očekává od svého Boha libovolné činy. Jest to snad míněno zcela poctivě a dobře, ale v přísném uvážení musí to jen snižovat Božskou dokonalost. Lidé míní to ve vší pokoře při tom dobře, avšak v tomto případě toto dobro nepřináší úctyplný pohled vzhůru, ale je to strhování do zcela přirozené omezenosti lidského ducha.

Bezpodmínečné dodržování zákonů Božské vůle projevilo se také při vzkříšení Lazara a mládence z Nainu. Tito mohli býti vzkříšeni proto, že tu byla ještě spojovací šňůra s duší. Na Mistrův hlas mohla

---

**) Přednáška č. 40: „Smrt."

se duše opět sjednotiti s tělem. Toto tělo bylo pak podle zákonů přírody nuceno setrvati v hrubohmotném světě tak dlouho, až nadešlo nové odpoutání mezi tělem hrubohmotným a jemnohmotným, které pak umožnilo jemnohmotnému tělu vstup do jemnohmotného záhrobí. Muselo tedy nastati nové hrubohmotné úmrtí.

Přechod hrubohmotného těla do jiného světa jest však nemožností. Kdyby se byl duch Kristův vrátil do hrubohmotného těla, nebo kdyby je vůbec nebyl opustil, tu byl by býval nucen zůstati ještě tak dlouho v hrubohmotnosti, až by následovalo nové úmrtí. Jinak to není možno.

Vzkříšení v těle do jiného světa jest pro lidi úplně vyloučeno. Právě tak bylo tehdy vyloučeno pro vtěleného Krista!

Pozemské tělo Vykupitelovo šlo touže cestou, kterou se ubírá podle přírodních zákonů Stvořitelových každé jiné hrubohmotné tělo.

Ježíš z Nazaretu, Syn Boží, nevstal proto tělem z mrtvých!

Vzdor vší logice a právě v této logičnosti skrytému mnohem většímu uctívání Boha budou ještě mnozí, kdo v slepotě a lenosti své falešné víry nechtějí jíti po tak prostých cestách Pravdy. Jsou ovšem také mnozí, kteří z vlastního omezení jíti nemohou. A jsou ještě jiní, kteří úmyslně snaží se proti tomu zuřivě bojovati z odůvodněné obavy, že by se tím nutně zřítila jejich pracně vystavěná budova pohodlné víry.

Nemůže jim to však pranic prospět, když jako o základ opírají se jen o ústní podání. Vždyť také učedníci byli lidé. Jest jen čistě lidské, když učedníci, tehdy silně rozrušeni vším hrozným děním, vpletli do svého líčení při vzpomínkách mnohé vlastní myšlenky. Viděli mnoho zázraků jim nevysvětlitelných a podali proto všelicos jinak, než to bylo ve skutečnosti.

Jejich spisy a vypravování kotvily často příliš ve *vlastních* lidských předpokladech, které později byly základem mnohých omylů. Tak jako ku příkladu mylné splynutí Syna Božího a Syna Člověka.

Přesto, že jim stálo po boku ku pomoci nejsilnější duchovní vnuknutí, přece při dalším podání zasahují tu velmi silně vlastní názory a kalí tak při nejlepším úmyslu často i nejjasnější obrazy.

A Ježíš sám nezanechal žádných spisů, o které by bylo možno bezpodmínečně se opříti.

Nebyl by nikdy řekl nebo napsal něco, co by nebylo plně a zcela v souladu se zákony jeho Otce, s Božskými přírodními zákony, čili s tvůrčí vůlí. Sám výslovně řekl:

„Přišel jsem, abych zákony Boží naplnil!“

Zákony Boží však spočívají jasně v přírodě, která ovšem zasahuje dále, než pouze do hrubohmotnosti, avšak v jemnohmotném, bytostném i duchovním světě zůstává všude „přirozenou“. Myslící člověk dovede v těchto významných slovech Spasitelových jistě najíti něco, co přesahuje zmatená náboženská učení a ukazuje cestu těm, kdo skutečně vážně hledají.

Kromě toho může každý člověk najíti pro to opěrné body v bibli. Vždyť Ježíš se zjevil mnohým. Ale co se stalo? Maria ho zprvu nepoznala, ani Magdalena nepoznala ho ihned. Oba učedníci na cestě do Emauz nepoznali ho po celé hodiny, vzdor tomu, že s nimi šel a s nimi mluvil … Co z toho následuje? *Že to muselo býti jiné tělo,* které viděli. Jinak by ho byli všichni poznali *ihned!* –

Ale nechť klidně zůstane hluchým ten, kdo nechce ještě slyšeti, a slepým, kdo jest příliš pohodlným, aby otevřel oči!

Všeobecný pojem „vzkříšení těla“ nachází své oprávnění v *pozemských* zrozeních, která nepřestanou, dokud budou lidé na zemi. Jest to veliké zaslíbené připuštění opětovného pozemského života, nového vtělení za účelem rychlejšího pokroku a nutného rozuzlení zvratných působení nižších druhů, což jest souznačné s odpuštěním hříchů. Jest to důkaz nezměrné lásky Stvořitelovy, jehož milost tkví v tom, že znovu dává příležitost duším těch zesnulých, kteří svůj pozemský čas zcela nebo zčásti promarnili a vešli proto do záhrobí nehotoví ke vzestupu, aby se oděli novým hrubohmotným tělem nebo pláštěm. Tím slaví jejich odložené tělo v novém těle vzkříšení. Duše již odešlá prožívá tu nové vzkříšení *v těle.*

Jak veliké požehnání spočívá v tomto trvale se opakujícím vyplňování této veliké milosti, může lidský duch, který nedovede přehlédnouti vše, pochopiti teprve později.

59. Lidský smysl a Boží vůle v zákoně zvratného působení.

Má-li se mluviti o lidském smyslu a lidských názorech, ke kterým patří také světské soudy, nesmí se očekávat, že jest to souznačné s Božskou spravedlností, nebo aspoň se jí přibližuje. Nutno naopak bohužel říci, že ve většině případů jest tu dokonce nesmírný rozdíl. Tento rozdíl dal by se v mnohých případech vysvětliti rozumem lidstva, který jest omezen prostorem a časem a ve své omezenosti nedovede rozpoznati *vlastní a skutečnou* křivdu a rozlišiti ji od práva. Zřídka dá se to poznati podle zevnějších okolností, protože to spočívá jedině v nejvnitřnějším nitru každého člověka. K posouzení tohoto nitra nestačí však ztrnulé paragrafy zákona a školské moudrosti. Jest však zarmucující skutečnost, že z toho důvodu tak mnohé rozsudky světských soudů jsou v příkrém odporu s Boží spravedlností.

Nemá tu býti řeč o době středověku o smutných časech ukrutných mučení, o upalování tak zvaných čarodějnic a jiných justičních zločinů. Stejně nemá tu býti činěna zmínka o četném upalování, mučení a vraždění, které spadá na účet *náboženských* sdružení. Ti, kdo je prováděli, budou ve zvratném působení nutně dvojnásob postiženi, protože při tom zneužívali jména dokonalého Boha a všechny tyto zločiny konali jeho jménem, jako domněle bohulibé. Boha označovali před lidmi, jako by On byl za to zodpovědným. Byly to hrůzy a přehmaty, na které by se nemělo tak rychle zapomínat. Měli bychom si je vždy znovu varovně uváděti na paměť i při dnešních rozsudcích, zvlášť proto, že lidé, kteří je tehdy prováděli, činili tak horlivě se zdáním plného práva a nejlepší víry.

Mnoho se změnilo. Přijde samozřejmě také doba, ve které se bude pohlížeti na dnešní vykonávání spravedlnosti se stejnou hrůzou, jako hledíme dnes na časy výše zmíněné, ve kterých podle našeho dnešního poznání bylo tolik bezpráví. Takový jest běh světa a do jisté míry jest to pokrok.

Avšak při hlubším nazírání jeví se tento zdánlivě veliký pokrok mezi tehdejškem a dneškem pouze *v zevních formách.* Všemocnost jednotlivce, hluboko zasahující do celého života mnohých lidí, která nepodléhá jeho osobní zodpovědnosti na zemi, jest namnoze stále táž. Také lidé sami a jejich pohnutky k jednání se mnoho nezměnili. A kde jest *vnitřní život* dosud týž, jsou stejná i zvratná působení, jež nesou v sobě *Boží* soud.

Kdyby lidstvo pojednou *v tom prohlédlo,* mělo by to za následek jen jediný zoufalý výkřik. Byla by to hrůza, která by se zmocnila všech národů. Ani jeden člověk nepozvedl by ruky s výčitkou proti svému bližnímu, protože by *každý jednotlivec* nějakým způsobem musel pocítiti také na sobě tíhu stejné viny. Nemá práva vystupovati s výčitkou proti druhému, protože *každý* dosud mylně soudil jen podle zevnějšku *a přehlížel skutečný, vlastní život.*

Mnozí zoufali by sami nad sebou při prvním paprsku Světla, kdyby je tento paprsek bez přípravy prozářil. Jiní, kteří dosud nevěnovali nikdy času k přemýšlení, museli by pociťovati bezmezné roztrpčení nad tím, že tak dlouho spali.

Proto jest dnes na místě povzbuzení ke klidnému přemýšlení a vývoji *schopností vlastního spravedlivého úsudku,* který odmítá každé slepé přilnutí k cizím názorům a *přijímá, myslí, mluví a jedná* jen podle *vlastního* cítění!

Člověk nemá nikdy zapomínat, že má *zcela sám,* plně a dokonale odpovídati za všechno, co cítí, myslí a koná, i když to bez podmínky přijal od druhých!

Blaze tomu, kdo dospěl této výše a přistupuje zkoumavě ke každému úsudku, aby pak jednal podle *vlastních* citů. Nečiní se spoluviníkem, tak jako tisíce jiných, kteří často jen z bezmyšlenkovitosti a z touhy po sensaci uvalují na sebe předsudky a pomluvou těžké karmy, které je pak vedou do oblastí, jichž utrpení a bolesti nebylo by jim jinak nikdy třeba poznati. Nechávají se tím zčásti již i na zemi zdržovati od mnohého skutečně dobrého. Při tom zameškávají nejen mnoho pro sebe, ale dávají snad v sázku vše, celý svůj život.

Tak tomu bylo při vzplanuvší nesmyslné nenávisti proti Ježíši Nazaretskému, jejíž vlastní důvod znalo jen několik zlomyslných

křiklounů. Všichni ostatní se prostě jen vmýšleli v dokonale nevědomou slepou horlivost a křičeli s sebou, aniž se kdy osobně s Ježíšem sešli. Neméně ztracení jsou také všichni ti, kdo se od něho odvraceli na základě falešných názorů jiných lidí a jeho slovům pak ani nenaslouchali. Tím méně dali si práci věcného zkoumání, přičemž by konečně přece byli mohli poznati jejich hodnotu.

Jen tak mohla dozráti šílená tragedie, která s vypočítavostí obžalovala právě *Syna Božího z rouhání se Bohu* a přivedla ho na kříž! Toho jediného, který přicházel sám přímo od Boha a hlásal jim Pravdu o Bohu a jeho vůli!

Tento případ je tak groteskní, že se v něm s křiklavou zřetelností jeví veškerá omezenost lidí.

Lidstvo od té doby až po dnešní den niterně nepokročilo, nýbrž právě v tomto směru couvlo ještě dále zpět, přes všechny jiné objevy a vynálezy.

Lidstvo pomocí vnějších úspěchů pokročilo pouze ve vědychtivé domýšlivosti, která však právě plodí a zveličuje omezenost, ba jest vlastně vyslovenou známkou omezenosti.

A z této půdy, po dvou tisíci letech ještě úrodnější, vzešly dnešní názory lidstva, které působí rozhodně a *zhoubně.* Lidé, nic netušíce, zaplétají se do nich stále více k vlastnímu hroznému osudu.

Dosud si zřídka kdo ujasnil, kdo všechno si tak nesprávnými názory, i když často v dobré víře, přivozuje zlé účinky zvratného působení a prohřešuje se tedy proti Božím zákonům. Jest veliký počet takových lidí a mnozí jsou v netušené pýše ještě na to hrdí. Jednou musí však v mučivém zděšení uzříti Pravdu, která jest tak naprosto jiná, než dovedlo si ji představiti jejich přesvědčení.

Pak jest ovšem již pozdě. Vina, kterou na sebe uvalili, musí býti odpykána svízelným zápasem se sebou samým, což trvá často celá desetiletí.

Daleká a těžká jest cesta až k poznání, když člověk zameškal příznivou příležitost pozemského života a při tom dokonce chtěně nebo z neznalosti uvalil na sebe ještě novou vinu.

Omluvy nepadají zde na váhu nikdy. *Každý* může věděti, když *chce!*

Kdo se snaží, aby v postupu zvratných působení poznal Božskou spravedlnost na rozdíl od světských názorů, ten ať vyhlédne si k tomu nějaký příklad z pozemského života a zkoumá při tom, na které straně jest skutečné právo a kde jest bezpráví. Denně naskytnou se mu četné příklady.

Brzo rozvine se mocněji a živěji jeho vlastní schopnost cítění, aby nakonec zavrhla všechny naučené předsudky chybných názorů. Tím vznikne cit pro spravedlnost, který se dovede spoléhati sám na sebe, protože v poznání všech zvratných působení přijímá vůli Boží, stojí a působí v ní.

60. Syn Člověka.

Od zločinu, spáchaného na Synu Božím, na nositeli Pravdy, Ježíši Nazaretském, leží to jako kletba na lidstvu. Jest kletbou lidstva, že nepoznalo pro ně nejvýznamnější proroctví tohoto Největšího ze všech proroků. Ještě i dnes stojí před ním jako s hustou páskou na očích, nic netušící. Strašlivý následek toho bude, že veliká část lidstva bude se před zavržením potáceti kolem této jediné možnosti záchrany a půjde vstříc zničení.

Jest to proroctví o příchodu Syna Člověka. Syn Boží pronesl je za neustálých útoků mas, které stojíce v temnu, musely přirozeně nenáviděti zvěstovatele Pravdy. Pronesl je jako hvězdu naděje a přece také jako vážnou výstrahu. Tatáž vlna mylných citů a myšlenek, která tehdy nepřipouštěla, aby byl poznán Syn Boží jako takový, zmátla i pochopení pro důležitost tohoto zvěstování již v době jeho vzniku. Lidský duch byl příliš zatemněn, příliš zaujat sám sebou, než aby byl mohl přijati taková vznešená Boží poselství ještě nezkalená. Zvěsti, které přicházely z výše, která jest nad jeho vlastním okruhem vzniku, svezly se kolem ucha bez dojmu. K porozumění byla by patřila víra vědomého přesvědčení, jehož nebyli tehdy schopni ani stoupenci. Půda, na kterou padala slova Spasitelova, byla ještě příliš divoce zarostlá. Při tom shlukly se mocné události a duševní otřesy v okolí Vykupitelově na několik let. Následkem toho soustředilo se vše nutně citově na jeho osobu tak, že se nedbalo na jeho řeč o jiné osobě v daleké budoucnosti, nýbrž tato osoba spojila se s ním samotným.

Tak přetrval omyl v nazírání lidí až po dnešní dobu. Neboť nevěřící nestarali se o slova Spasitelova, věřící pak násilně potlačovali každé vážné, kritické zkoumání tradicí. Činili tak právě ze své víry v posvátné ostýchavosti, že se nesmí příliš dotýkati slov Spasitelových. Při tom však přehlíželi, že nešlo o jeho skutečná, původní a vlastní slova, nýbrž jen o tradice, které byly napsány dávno po jeho pozemské pouti. Tím podléhaly také tyto tradice zcela přirozeně bezděčným změnám lidského rozumu a lidského osobního názoru.

Jistě jest také velikost v tomto ctihodném uchování čistě lidské tradice a proto také nemá býti proti ní vysloveno výčitky.

To vše nebrání však závadným následkům bludného názoru, který vznikl touto bludnou tradicí. Ani v tomto případě nelze zvrátiti zákony zvratného působení. I když ve svém rozuzlení projeví se toto zvratné působení pro lidského ducha jen jako překážející mříže při dalším vzestupu, znamená to přece osudnou zastávku a ne postup tak dlouho, pokud v lidech neoživne osvobozující slovo vyjasnění.

Člověk, který věří v Syna Božího a jeho slovům a který učinil je v sobě živými, kdo chová je tedy v sobě ve *správném* výkladu a jedná podle nich, ten nepotřebuje ovšem čekati na zaslíbeného Syna Člověka. Vždyť Syn Člověka nemá přinésti nic jiného než to, co již přinesl Syn Boží. Avšak jest tu nutný předpoklad, že slova Syna Božího *skutečně pochopil* a nelpí tvrdošíjně na mylných tradicích. Připoutal-li se někde na bludy, nebude moci dokonati svůj vzestup, pokud se mu nedostane osvícení. To jest vyhrazeno Synu Člověka, protože omezený lidský duch sám není schopen, aby se vyprostil z úponkovitého býlí, které bujně zarostlo Pravdu.

Ježíš označil příchod Syna Člověka jako poslední možnost záchrany. Poukázal také na to, že s ním se dostaví soud. A že ti, kdo ani pak nebudou chtít, nebo jinými slovy nebudou ochotni ve své tvrdošíjnosti nebo lenosti přijmouti osvícení, musí býti navždy zavrženi. Z toho možno vyvoditi, že v dalším důsledku nenastane již nová možnost rozmyšlení a rozhodnutí. Jest v tom i zjevné ohlášení přísného a strohého zásahu, který přivodí konec shovívavého čekání. To svědčí opět o příštím boji Světla proti veškerému temnu. Tento boj musí skončit násilným zničením všeho temna.

Jest ovšem nepřijatelno, že něco takového odehraje se podle lidského očekávání, přání a pojmů. Proti tomu mluví *všechny* dosavadní děje. Dosud nikdy v minulosti neukázal lidský duch, že jest zajedno s působením Božské vůle. Skutečnost byla vždycky jiná než představy lidí. Teprve za dlouho po tom dostavilo se někdy zvolna poznání toho, co se stalo. Také tentokrát nelze doufati v žádnou změnu, protože smysl lidí a jejich názory oproti dřívějšku nezískaly ničeho. Naopak, staly se mnohem „reálnějšími".

Syn Člověka! On i jeho doba jsou dosud zakryty závojem. I když v mnohém duchu probouzí se nejasné tušení a touha po dni jeho příchodu, bude bezpochyby mnohý toužící choditi kolem něho, ničeho netuše. Nebude ho chtíti znáti proto, že jeho očekávání předvádělo mu zcela jiné splnění. Člověk dovede se jen velmi těžko vpraviti do myšlenky, že Božské na zemi nemůže býti zevně jiné než lidé sami, protože jest poslušno zákona Božího. Člověk chce viděti Božské mermomocí jen jako nadpozemské! Zatím však spoutal se již bohužel tak, že by nebyl schopen nadpozemské *správně* ani spatřovati, tím méně aby je snesl. Toho však není také třeba!

Člověk, který hledá vůli svého Boha v přirozených zákonech všeho stvoření, také ji brzy v nich pozná. Na konec bude věděti, že Božské může k němu přijíti jen po cestách těchto železných zákonů a ne jinak. V důsledku toho bude bdělým a vše, co ho potká, bude pečlivě zkoumati. Avšak jen vzhledem *k Božským* zákonům, ne podle názorů lidí. Pak pozná také v pravou hodinu toho, který mu přináší osvobození ve slově. Pozná, ho vlastním zkoumáním toho, co přinesl a ne křikem davů.

Každý myslící člověk musel již přijíti na to, že Syn Boží a Syn Člověka nemohou býti jedno! Rozdíl jest vyjádřen zcela zřetelně ve slovech samotných.

Čisté Božství Syna Božího neslo v sobě během jeho poslání a vtělení přirozeně právě tímto čistým Božstvím *i podmínku znovu sjednocení* s Bohem. Z povahy věci samé není to ani jinak možné. To potvrzují i poukazy samého Syna Božího na jeho „znovu spojení s Otcem“ a výrok o jeho „vejití k Otci“. Podle toho mělo poslání Syna Božího, jakožto prostředníka mezi Božstvím a stvořením, nutně jen *omezené trvání.* Syn Boží jako čistě Božský musí se přitažlivou silou mocnější stejnorodosti nezbytně vrátiti k Božskému původu. Odloživ vše, co ulpělo na něm mimo Božského, jest nucen tam setrvati. Proto také nemohl zůstati *věčným* prostředníkem mezi Božstvím a stvořením s lidstvem. Tak byla by znovu vejitím Syna Božího k Otci vznikla nová propast a byl by opět chyběl prostředník mezi čistým Božstvím a stvořením. Syn Boží oznámil proto sám lidstvu příchod Syna Člověka, který pak zůstane *věčným* prostředníkem mezi

Božstvím a stvořením. Jest v tom nesmírná láska Stvořitelova k jeho stvoření.

Rozdíl mezi Synem Člověka a Synem Božím jest v tom, že Syn Člověka jest sice narozen z čistě Božského, ale současně byl spojen s vědomě duchovním tak, že stojí jako jednou nohou v Božském a současně druhou v nejvyšším vědomě duchovním. Jest *z každého* částí a tvoří tak nepomíjivý most mezi Božským a mezi vrcholem stvoření. Toto spojení nese však v sobě příkaz odloučení od čistě Božského, které však přesto připouští, ba podmiňuje vstup do Božského.

Duchovní dodatek k Božskému brání jen znovu sjednocení, které by jinak bylo nezbytné. Lidstvo sotva kdy pochopí, že to jest jen nová oběť lásky Stvořitelovy a splnění zaslíbení takové velikosti, jak jen je může dáti a splniti Bůh. *To* jest rozdíl mezi Synem Božím a Synem Člověka. Dává to také oprávnění k názvu Syn Člověka, protože v něm se uskutečnilo dvojí narození, jednou jako Syna z Božského a v druhé části jako Syna z vědomě duchovního, z jehož nevědomých výběžků pochází zárodky lidského ducha.

Posláním Syna Člověka jest pokračování a dovršení poslání Syna Božího, protože poslání Syna Božího mohlo býti jen přechodným. Vedle pokračování a dovršení jest tedy současně i jeho *utvrzením.*

Kdežto Syn Boží narodil se přímo bezprostředně do svého pozemského poslání, muselo putování Syna Člověka před jeho posláním projíti mnohem větším okruhem, než mohl vejíti v začátek svého vlastního poslání. V poměru k Synu Božímu má také pozemštější úkol a jako podmínku k jeho splnění musel, přicházeje z nejvyšších výšin, projíti také nejhlubšími hlubinami. A to nejen v záhrobí, nýbrž i na zemi, aby mohl na sobě samém „prožíti" veškerý bol a veškeré utrpení lidstva. Teprve tím jest mu možno, až přijde jeho hodina, účinně zasáhnouti do nedostatků a svou pomocí přivoditi změnu. Z toho důvodu nesměl státi mimo život a prožívání lidstva, ale musel býti vlastním prožitím účasten i hořkých stránek a pod nimi trpěti. Zase jen kvůli lidem musela takto probíhati doba jeho učení. Avšak lidé budou se snažit, aby právě toto mu vytýkali, protože lidskému duchu v jeho omezenosti zůstává takové vyšší vedení nesro-

zumitelným a on jest schopen úsudku jen podle zevnějšku. I jemu bude jeho úkol ztěžován tak, jako kdysi svého času Kristovi. Právě to, co musel vytrpěti pro lidi, aby poznal nejbolestnější body bloudění, co tedy vytrpěl nebo prožitím naučil se znáti pro pozdější blaho lidí, budou tito lidé chtíti použít jako kamene, aby ho po něm hodili v rostoucí nenávisti, podníceni k tomu temnem, které se chvěje v bázni před zničením.

Že vzdor zkušenostem při pozemské pouti Syna Božího může se znovu díti něco tak neuvěřitelného, není nevysvětlitelno. Vždyť ve skutečnosti více než polovina lidí, přebývajících dnes na zemi, na tuto zemi vůbec nepatří. Měli by dozrávati v mnohem hlubších a temnějších oblastech! Příčina toho jest pouze v trvalém duševním úpadku, který byl zaviněn tím, že převahy nabyli otroci svého vlastního nástroje, omezeného rozumu. Omezený rozum, jako jediný vládce bude vždy jako čistě pozemský napomáhati a podporovati pouze vše hmotné, a tím bude zveličovati i k tomu se přidružující zlé průvodní účinky. Z toho vyplývající úpadek vyššího chápání způsobil průlom a podal ruku dolů, na které se mohly zachytiti, a vzhůru se dostati ke vtělení duše, které by se jinak nikdy nebyly mohly dostati ve své duchovní tíži z hutnější temnoty až k povrchu zemskému. Jsou to především čistě zvířecí pocity při plození a jiné žádosti pozemských požitků, které v znemravnělé době již po staletí působí k tomu, aby se mohly vyšvihnouti vzhůru méněcenné duše. Tyto duše obklopují pak trvale budoucí matku a při příležitosti docházejí ku vtělení, protože před temnem dosud dobrovolně ustupovalo všechno světlé, aby se nepošpinilo.

Tak mohlo se znenáhla státi, že jemnohmotné okolí Země stávalo se vždy hustším a temnějším a tím i těžším. Na konec nabylo takové tíhy, že dokonce i hrubohmotnou Zemi zdržuje od dráhy, jež by byla přístupnější duchovním vlivům. Poněvadž většina všech vtělených na Zemi patří ve skutečnosti do oblastí, které jsou mnohem níže než Země sama, bude v tom jen Boží spravedlnost, když takové duše budou smeteny, aby klesly zpět tam, kam vlastně patří. Tam ve své absolutní stejnorodosti nemají již příležitosti, aby na sebe uvalily

novou vinu a tím v utrpení své sféry dozrávají lépe ke vzestupné změně.

Nebude to lidská vůle, která by mohla jednou zvoliti Syna Člověka, vyslaného Bohem, ale Boží síla povznese ho v hodině, kdy lidstvo v bezmocném nářku bude prositi o vykoupení. Potom umlkne tupení, protože hrůza uzavře taková ústa. Ochotně budou se pak přijímati všechny dary, které Stvořitel nabízí tvorům jeho prostřednictvím. Ten, kdo jich nebude chtít od něho přijmout, bude zavržen na věky věkův.

61. Bloudění.

Hledaje, obrací mnohý člověk pohled vzhůru po Světle a Pravdě. Jeho přání jest mocné, ale velmi často chybí mu vážné chtění! Více než polovice hledajících nejsou praví. Přinášejí vlastní ucelená mínění. Kdyby měli na tomto mínění jen trochu změnit, raději odmítnou všechno pro ně nové, i když jest v tom Pravda!

Tisíce lidí musí klesnout proto, že v zapletení do svého bludného přesvědčení podvázali volnost pohybu, kterou potřebují k záchraně povznesením se vzhůru.

Vždy jsou tu takoví, kteří mají za to, že všechno pravé již pochopili. Po tom, co slyšeli a četli, nezamýšlejí zahájiti přísné zkoumání *také sebe.*

K takovým ovšem *nemluvím!*

Nemluvím také k církvím a stranám, nemluvím k řádům, sektám a spolkům. Mluvím však ve vší prostotě jen k *člověku* samotnému. Jsem dalek toho, abych stávající bořil. Stavím, doplňuji dosud neřešené otázky, které každý, jakmile jen trochu myslí, nutně nosí v sobě.

Pro každého posluchače jest nezbytna jen jedna základní podmínka: vážné hledání Pravdy. Má zkoumati a v sobě učiniti živými *slova,* ale nedbati na řečníka. Jinak nemá užitku. Pro ty, kdo o to neusilují, jest každý obětovaný čas předem ztracen.

Jest neuvěřitelné, jak většina všech lidí naivně a křečovitě chce zůstati nevědomou o tom, odkud přicházejí, co jsou a kam jdou!

Zrození a smrt, nerozlučné póly všeho pozemského bytí, neměly by býti pro člověka tajemstvím.

Jsou rozpory v názorech, které chtějí vysvětliti podstatné jádro lidí. Jest to následek chorobného velikášství pozemšťanů, kteří se opovážlivě chlubí, že jejich podstatné jádro jest *Božské!*

Podívejte se jen na lidi! Můžete v nich najíti Božské? Toto pošetilé tvrzení museli bychom označiti jako rouhání, protože znamená snižování Božského.

Člověk nemá v sobě ani prášku Božského!

Tento názor jest jen chorobná domýšlivost, jejíž příčinou jest jen vědomí nemožnosti pochopení. Kde jest člověk, který může poctivě říci, že se mu taková víra stala také přesvědčením? Kdo jde vážně do sebe, musí to popřít. Zřejmě cítí, že jest to jen touha a přání míti v sobě Božské. Že však to není jistota! Mluví se zcela správně o Božské jiskře, kterou má člověk v sobě. Tato *jiskra* Boží jest však *duch*. Duch není však částí Božství.

Výraz jiskra jest zcela správné označení. Jiskra se vyvíjí a vyšlehne, aniž s sebou bere nebo v sobě nese něco z podstaty zploditelovy. Tak i zde. Božská jiskra sama není částí Boha.

Kde se objevují takové chyby již vzhledem k *původu* nějakého bytí, tam *musí* selhati celý postup! Když se staví na špatném základě, musí jednou celá stavba zakolísat a spadnout.

Původ dává přece *oporu* pro celé bytí každého jednotlivce! Kdo hledí zasáhnouti daleko nad původ, jako se to děje, sahá po něčem, co jest pro něho nedosažitelno a tím ztrácí ve zcela přirozeném dění všechnu oporu.

Když ku příkladu saháme po větvi stromu, který svou pozemskou povahou má stejnorodost s mým pozemským tělem, získávám v této větvi oporu a mohu se proto vyšvihnouti po ní vzhůru.

Sáhnu-li však nad tuto větev, nemohu v jinorodé utvářenosti vzduchu najíti žádné opory … a nemohu proto také vzhůru! To jest přece jasné.

Právě tak jest tomu *s vnitřní* podstatou člověka, kterou jmenujeme duší a její jádro duchem.

Chce-li míti tento duch ze svého původu nutnou oporu, které jest mu třeba, nesmí samozřejmě hleděti zasahovati do Božského. To jest pak nepřirozené. Vždyť Božské jest příliš daleko nad tím a jest zcela jiné podstaty!

A člověk přece ve své domýšlivosti hledá spojení na místě, jehož nikdy nemůže dosáhnouti. Tím přerušuje přirozené dění. Jeho nesprávné přání postaví se jako překážející *hráz* mezi něho a pro něho nutný příliv síly z prapůvodu. Sám se od něho oddělil.

Proto pryč s takovými bludy! Teprve pak může lidský duch rozvinouti svou plnou sílu, kterou dnes ještě nevšímavě přehlíží. Pak

stane se tím, čím býti může a má: *Pánem ve stvoření!* Ale rozumí se jen *ve* stvoření, ne *nad* ním.

Jen *Božské* jest nade vším stvořením.

Bůh sám, prapůvod všeho bytí a života, jest Božský, jak již slovo označuje. Avšak člověk, jak není konečně neznámo, jest stvořen *z jeho ducha!* –

Člověk není tedy přímo z Boha, nýbrž z jeho ducha! Božské a duchovní není jedno, neboť duch je *vůle* Boží. Jen z této *vůle* povstalo *první* stvoření, ne však z Božského! Přidržme se přece tohoto prostého faktu, který dává možnost lepšího pochopení.

Představme si jednou ku porovnání vlastní vůli. Ta jest akt, ale ne kus člověka. Jinak musel by se člověk časem rozplynouti ve svých mnohonásobných činech vůle. Nic by z něho nezbylo.

Ne jinak také u Boha! Jeho vůle stvořila ráj! Ale jeho vůle jest duch, který se označuje jako „Duch Svatý". Ráj byl také jen *dílo* ducha, ne kus jeho samého. V tom jest nové odstínění směrem *dolů*. Tvůrčí Svatý Duch, tedy živá vůle Boží, neztratil se ve svém stvoření. Také do něho nevložil kus ze sebe, nýbrž zůstal zcela *mimo* stvoření. To říká již bible zcela jasně a zřetelně slovy: *„Duch* Boží vznášel se *nad* vodami." Ne Bůh ve své vlastní osobě! To jest konečně rozdíl! Člověk nemá tedy v sobě nic z Ducha Svatého, nýbrž jen z Ducha, který jest dílem, aktem Ducha Svatého.

Místo aby se lidé zabývali tímto faktem, chtějí tu již vší silou vytvořiti mezeru. Myslete jen na známý názor o *prvním* stvoření, na ráj! Měl nezbytně býti na této zemi! Malý lidský duch stáhl tím dění nutných milionů let do svého úzkého okruhu omezeného prostorem a časem a člověk postavil sebe jako střed a osu všeho světového dění. Následek toho byl, že tím ihned ztratil cestu ke skutečnému východisku života. Místo této jasné cesty, kterou nemohl již přehlédnouti, musela se v jeho náboženských názorech najíti náhrada, nechtěl-li sebe sama označiti jako původce celého bytí a života a tím *jako Boha.* Tuto náhradu poskytoval mu dosud výraz „víra"! A na slovo „víra" stůně od té doby celé lidstvo! Ba ještě více. Nepochopené slovo, které mělo nahraditi všechno ztracené, stalo se úskalím, které přivodilo úplné ztroskotání!

S vírou spokojí se jen každý *lenoch*. Jest to také víra, na které se mohou zachytnouti *posměváčkové*. Slovo „víra“, *nesprávně* vykládané, jest břevno, které se dnes jako překážka klade lidstvu na cestu k dalšímu postupu.

Víra nemá býti pláštíkem, který velkomyslně zakrývá všechnu lenost v myšlení a klade se na lidského ducha s příjemnou ochromivostí jako spavá nemoc! Víra se má ve skutečnosti státi *přesvědčením*. Ale přesvědčení vyžaduje život a nejbystřejší zkoumání!

Kde zůstává jen *jediná* mezera, *jediná* nerozřešená hádanka, tam se stává přesvědčení nemožností. Žádný člověk nemůže proto míti pravou víru, dokud v něm zůstává jediná otázka nerozřešena.

Již slovo „slepá víra“ poukazuje na něco nezdravého!

Víra musí býti *živá,* jak již kdysi vyžadoval Kristus. Jinak nemá účel. Avšak životnost znamená pohyb, úvahu a zkoumání! Ne tupé přijímání cizích myšlenek. Slepě věřit, znamená přece zřejmě nechápat. Co však člověk nechápe, nemůže mu také duchovně přinésti užitku, protože nechápáním nemůže se to v něm probuditi k životu.

Ale to, co v sobě úplně neprožije, toho si také nikdy neosvojí. Avšak jen to, co si osvojí a přivlastní, nese ho vzhůru.

Konečně nemůže také nikdo překročiti cestu a jíti kupředu, zejí-li v cestě velké trhliny. Člověk musí se duchovně zastaviti tam, kde nevěda, nemůže dál. Tento fakt jest nezvratný a také lehce pochopitelný. Kdo chceš tedy duchovně kupředu, probuď se!

Ve spaní nemůže nikdo jíti cestou ke Světlu Pravdy! Také ne s páskou nebo závojem před očima.

Stvořitel chce míti své lidi ve stvoření vidoucí. Ale vidoucí znamená vědoucí! A k vědění se nehodí slepá víra. V takové jest jen lenost a pohodlnost myšlení, ale žádná velikost!

Výsada schopnosti myšlení přináší člověku také povinnost *zkoumání.*

Aby tomu všemu ušli, snížili lidé z pohodlnosti velikého Stvořitele prostě tak, že mu jako důkaz všemohoucnosti připisují činy libovůle.

Kdo chce jen poněkud myslet, najde v tom nutně velikou chybu. Čin libovůle podmiňuje možnost úchylky od stávajících přírodních

zákonů. Ale kde se může díti něco takového, tam chybí dokonalost. Neboť kde jest dokonalost, tam nemůže býti změny. Tím se mylně u veliké části lidstva všemohoucnost Boží znetvořuje tak, že by ji hlouběji myslící člověk považoval za důkaz nedokonalosti. A v tom jest kořen mnohého zla.

Vzdejte Bohu úctu dokonalosti! Pak najdete v ní klíč k nerozřešeným záhadám všeho bytí. –

Jest mou snahou dovésti k tomu vážně hledající. Okruh všech hledatelů Pravdy má si volně oddychnouti. Na konec radostně poznají, že v celém světovém dění není tajemství a není mezer. A pak … uzří cestu k vzestupu jasně před sebou. Jest jim třeba jenom po ní jíti. –

Mysticismus nemá žádného oprávnění v celém stvoření! Ve stvoření není pro něj místa. Vždyť před lidským duchem má ležeti vše jasně a bez mezer až daleko zpět k jeho původu. A tato oblast obsahuje celé stvoření. Jen to, co jest *nad* tímto stvořením, jen Božské samo, musí zůstati každému lidskému duchu nejsvětějším tajemstvím, protože jest to *nad* jeho původem, který jest *ve stvoření.* Proto také člověk nikdy nepochopí Božské. Ani při nejlepší vůli a s největším věděním. V této nemožnosti pochopení všeho Božského jest však pro člověka *nejpřirozenější* dění, jaké jen možno si mysleti. Jak známo, nemůže nic přesahovati složení svého původu. Ani duch člověka ne! Ve složení jiného druhu jest vždy hranice. A Božské jest úplně jiné podstaty než duchovní, ze kterého pochází člověk.

Například zvíře nemůže nikdy, ani v nejdokonalejším duševním vývoji, státi se člověkem. Z jeho bytostnosti nemůže za žádných okolností vykvésti duchovno, které rodí lidského ducha. Ve složení všeho bytostného chybí duchovní základ. Právě tak člověk, vzešlý z části duchovního stvoření, nemůže se nikdy státi Božským, protože v duchovním není druh Božského. Lidský duch může se vyvinouti až k dokonalosti nejvyššího stupně, musí však přesto zůstati vždy *duchovní.* Nemůže přes sebe dostoupiti do Božského. Jiná podstata tvoří zde přirozeně nikdy nepřekročitelné omezení a hranici směrem vzhůru. Hmotnost při tom nijak nespolupůsobí, protože nemá žád-

ného vlastního, skutečného života. Slouží vždy jen jako obal a je formována a puzena duchovním a bytostným.

Nesmírná oblast ducha prochází celým stvořením. Člověk může, má a musí je proto plně poznati a pochopiti! A svým věděním bude v tomto stvoření panovati. Avšak panovat a vládnout, třeba nejpřísněji, znamená v pravém pochopení jen sloužit! –

Na žádném místě v celém stvoření, až vzhůru k nejvyššímu duchovnu, není úchylky od přirozeného dění. Již tato okolnost činí vše každému důvěrnějším a známějším. Sama sebou odpadá všechna nezdravá a tajná ostýchavost a ochota ke schovávačce před tak mnohými, dosud neznámými věcmi. *S přirozeností vane* svěží proud vzduchu do dusného okolního světa chmurného mozkového prediva těch, kteří by chtěli, aby se o nich mluvilo. Jejich chorobně fantastické přeludy, které děsí slabého a jimž se posmívá silný, působí směšně a hloupě na vyjasňující se zrak, který konečně svěže a radostně objímá nádhernou přirozenost všeho dění. Vždyť toto dění pohybuje se vždy jen v prostých, přímých liniích, zřejmě znatelných.

Jednotně prochází vše v nejpřísnějším pořádku a. pravidelnosti. A to usnadňuje každému hledajícímu veliký a volný přehled až k místu jeho vlastního východiska.

Nepotřebuje k tomu namáhavého bádání ani fantasie. Hlavní věcí jest, aby se vyhýbal všem lidem, kteří ve zmateném tajnůstkářství chtějí, aby se jejich sporé, částečné vědění jevilo větším.

Všechno leží před lidmi tak prostě, že tito často právě touto prostotou a jednoduchostí nepřicházejí k poznání, protože se domnívají, že veliké dílo stvoření by muselo býti mnohem těžší a spletitější.

Přes to klopýtá tisíce lidí s nejlepším chtěním. Upírají zraky v hledání vysoko vzhůru a netuší, že jest jim třeba prostě a bez námahy hleděti jen *před* sebe a rozhlížeti se. Při tom uvidí, že již svým pozemským bytím stojí na správné cestě a že jest nutno jíti po ní jen klidně vpřed! Bez ukvapení a bez námahy, ale *s otevřeným* pohledem, s volnou, nestísněnou myslí! Člověk musí se konečně naučit, že pravá velikost jest jen v nejprostším a nejpřirozenějším dění. A že velikost jest podmíněna touto jednoduchostí.

Tak jest tomu ve stvoření, tak i v člověku samotném. Člověk patří ke stvoření jako jeho část!

Jen *prosté* myšlení a cítění může mu dáti jasnost! Tak prostou, jakou ji mají ještě děti! Klidná úvaha dovede ho k poznání, že v chápavosti znamená prostota totéž jako jasnost a také přirozenost! Jedno nelze si mysleti bez druhého. Je to trojzvuk, který vyjadřuje *jeden* pojem! Kdo si ho vezme za základní kámen svého hledání, ten záhy pronikne mlhavým zmatkem. Všechno uměle vyšroubované rozplyne se v nic.

Člověk pozná, že přirozené dění nesmí býti nikde vyloučeno a že také na žádném místě není přerušeno! A v tom zjevuje se také velikost *Boží*.

Nezvratná životnost samočinné tvůrčí vůle! Neboť zákony přírodní jsou železné zákony Boží a lidé mají je trvale a zřetelně před očima. Mluví k nim důrazně, svědčí o velikosti Stvořitele a jsou neochvějné, bezvýjimečné pravidelnosti! Bezvýjimečné! Neb ze zrnka ovsa může vzejíti opět jen oves, z pšenice rovněž jen pšenice atd.

Tak jest tomu i v onom prvním stvoření, které jakožto vlastní dílo Stvořitelovo jest jeho dokonalosti nejblíže. Tam jsou základní zákony zakotveny tak, že musely míti za následek, jsouce poháněny životností vůle, v nejpřirozenějším dění vznik dalšího stvoření, až konečně k těmto světovým tělesům. Čím více se stvoření v dalším vývoji vzdaluje od dokonalosti prapůvodu, tím stává se všechno jen hrubší. –

Chtějme stvoření jednou pozorovati.

Představte si, že všechen život v něm má jen dva druhy, lhostejno ve které části se to nalézá. Jeden druh je sebe vědomé, druhý sebe nevědomé. Povšimněte si těchto dvou růzností, má to největší cenu! Souvisí to s „prapůvodem člověka". Tyto různosti dávají také popud k dalšímu vývoji, ke zdánlivému boji. Nevědomé jest základem všeho vědomého. Ve svém složení jest však zcela stejného druhu. Státi se vědomým jest pro nevědomé pokrokem a vývojem. Tím, že jest spolu s vědomým, dostává se mu trvalého popudu, aby se stalo také tak vědomým.

První stvoření samo, jak se za sebou postupně vyvíjelo, přivodilo tři veliká odštěpení: Jako nejvyšší jest tu *duchovní,* prvotní stvoření, ke kterému se připojuje bytostné, jež se stává hutnějším a tím i těžším. Konečně následuje jako nejspodnější a pro svou největší hutnost nejtěžší veliká říše hmotného, které, znenáhla se odlučujíc z prvotního stvoření, klesalo dolů! Tím zůstalo naposled jako nejvyšší jen čistě duchovní, které ztělesňuje ve svém čistém druhu to nejlehčí a nejsvětlejší. Jest to často jmenovaný ráj, koruna stvoření.

S klesáním toho, co se stává hutnějším, dotýkáme se již zákona tíže, který kotví nejen ve hmotném, nýbrž účinkuje v celém stvoření, od tak zvaného ráje počínaje až dolů k nám.

Zákon tíže jest tak rozhodujícího významu, že by si jej měl vštípiti každý člověk. Jest hlavní pákou v celém postupu a vývojovém pochodu lidského ducha.

Řekl jsem již, že tato tíže neplatí jen pro pozemské podstaty, nýbrž působí stejnoměrně i v oněch částech stvoření, kterých pozemští lidé nemohou již viděti a jmenují je proto záhrobím.

Pro lepší porozumění musím *hmotnost* rozděliti ještě ve dvě oddělení: V jemnohmotné a v hrubohmotné. Jemnohmotné jest hmotnost, která následkem svého jiného uzpůsobení nemůže býti viditelnou pro pozemské oko. A přece jest to ještě hmotnost.

Tak zvané záhrobí nesmí se zaměňovati s vytouženým rájem, který jest jen čistě duchovním. Duchovním nesmí se však rozuměti „myšlenkové“, protože duchovní jest *podstata,* jako jest podstatou bytostné a hmotné. Jmenujeme tedy toto jemnohmotné prostě záhrobím, protože jest za hranicemi pozemské schopnosti zrakové. Hrubohmotné jest však tento svět, všechno pozemské, co jest následkem své stejnorodosti viditelné našim hrubohmotným očím.

Člověk měl by si odvyknouti, aby neviditelné věci měl také za nepochopitelné a za nepřirozené. *Všechno* jest přirozené, i tak zvané záhrobí a od něho ještě velmi vzdálený ráj.

Jako zde jest naše hrubohmotné tělo citlivé vůči svému okolí *stejného* druhu, které proto může viděti, slyšeti a cítiti, právě tak jest tomu v těch částech stvoření, jichž podstata není podobná naší. Jemnohmotný člověk v tak zvaném záhrobí cítí, slyší a vidí jen své stej-

norodě *jemnohmotné* okolí, vyšší duchovní člověk může zase viděti jen *své duchovní* okolí.

Tak se stává, že mnohý pozemšťan tu a tam svým jemnohmotným tělem, které chová v sobě, vidí a slyší také již jemnohmotné, dříve než odumřením nastane odloučení od hrubohmotného pozemského těla. Není v tom docela nic nepřirozeného.

Vedle zákona tíže spolupůsobí tu ještě neméně důležitý zákon stejnorodosti.

Dotkl jsem se ho již tím, že druh může poznati vždy jen stejný druh. Přísloví: „Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá," jako by bylo odposloucháno od prazákona. Zákon stejnorodosti prochvívá vedle zákona tíže celým stvořením.

Vedle těchto dvou jmenovaných spočívá ve stvoření ještě třetí prazákon: Zákon zvratného působení. On způsobuje, že člověk musí sklízeti to, co kdysi zasel a to nezbytně. Nemůže sklízeti pšenici, když zaséval žito a nesklidí jetel, když roztrušoval bodlák. Právě tak jest tomu v jemnohmotném světě. Člověk nebude moci sklízeti dobrotu, když pociťoval nenávist, ne radost, kde živil v sobě závist.

Tyto tři základní zákony tvoří mezníky Božské vůle! Jedině ony jsou to, které samočinně přivodí pro lidského ducha odměnu nebo trest v neúprosné spravedlnosti, tak neúplatné v nejpodivuhodnějších, nejjemnějších odstínech, že v celém obrovském světovém dění není možnou myšlenka nejmenší nespravedlnosti.

Působení těchto jednoduchých zákonů přivádí každého lidského ducha právě tam, kam podle svého vnitřního stanoviska také patří. Omyl jest při tom nemožný, protože působení těchto zákonů může býti řízeno jen *nejvnitřnějším* stavem člověka, což se v každém případě také bezpodmínečně děje! Zapůsobení těchto zákonů uvádí v činnost čistě duchovní síla *citů* člověka, která působí jako řídící páka. Všechno jiné zůstává při tom bez účinku. Z toho důvodu jest jedině skutečné *chtění, cit* člověka, směrodatný pro to, co se pro něho vyvíjí ve světě jemu neviditelném, do kterého jest mu vejíti po pozemské smrti.

Tu nepomůže žádné předstírání, žádný sebeklam. Pak musí nezbytně sklízeti to, co ve svém *chtění* rozséval! Chtění člověka přesně podle své síly nebo slabosti uvádí do pohybu silněji nebo slaběji stejnorodé proudy jiných světů. Je lhostejno, zda nenávisti, závisti nebo lásky. Jest to zcela přirozené dění v největší jednoduchosti a přece tvrdého účinku železné spravedlnosti.

Kdo se pokusí vmysleti se vážně do těchto záhrobních dějů, brzy pozná, jaká jest v tomto samočinném působení neúplatná spravedlnost. Uvidí již v tom nepochopitelnou velikost Boží. Bůh nepotřebuje zasahovati, když tak dokonale vložil svou vůli do stvoření jako zákony tohoto stvoření.

Kdo stoupaje vzhůru, přichází opět do říše ducha, ten jest očistěn, protože musel dříve projíti samočinnými mlýny Božské vůle. Jiná cesta do blízkosti Boží nepřivádí. *Jak* působí tyto mlýny na lidského ducha, řídí se podle jeho předchozího vnitřního života, podle jeho vlastního *chtění*. Mohou ho blahodárně nésti do světlé říše, nebo ho mohou stejně tak strhnouti bolestně dolů do tmy hrůzy, ba až do úplného zničení. –

Při pozemském zrození přináší si lidský duch, dozrálý ku vtělení, již jemnohmotný obal nebo tělo, kterého mu bylo třeba v jeho průběhu jemnohmotností. Toto tělo mu zůstává i v pozemském bytí jako pojítko s tělem pozemským. Zákon tíže uplatňuje svůj hlavní účinek a vliv vždy na nejhutnější a nejhrubší část. V pozemském bytí tedy na pozemském těle. Když však toto tělo smrtí odpadne, uvolní se znovu jemnohmotné tělo a od toho okamžiku podléhá nechráněno jako teď již nejhrubší část tomuto zákonu tíže.

Říká-li se, že duch si tvoří své tělo, jest to pravda vzhledem k tělu jemnohmotnému. Vnitřní podstata člověka, jeho přání a vlastní chtění klade k tomu základy. V lidském chtění skrývá se síla k vytvoření jemnohmotného. Touhou po nízkém nebo jen po pozemských požitcích, stává se jemnohmotné tělo hutným a tím i těžkým a tmavým, protože splnění takových přání jest v hrubohmotnosti. Člověk poutá se tím sám ke hrubohmotnému pozemskému. Jeho přání vytváří jemnohmotné tělo. Toto tělo utváří se tak hutné, že se v podstatě co nejvíce přiblíží k pozemskému,

v čemž jedině jest vyhlídka, že bude moci míti účast na pozemských požitcích nebo náruživostech, jakmile hrubohmotné pozemské tělo odpadne. Kdo po tom touží, ten podle zákona tíže musí klesati.

Ale jinak jest tomu u lidí, jichž mysl jest upřena hlavně k vyššímu a ušlechtilejšímu. Zde vytváří chtění samočinně lehčí a tím i světlejší jemnohmotné tělo, aby mohlo přijíti do blízkosti všeho toho, co jest takovému člověku cílem jeho vážného přání! Tedy k čistotě světlých výšin.

Jinými slovy: Jemnohmotné tělo pozemského člověka jest soudobým cílem lidského ducha současně vyzbrojeno tak, že může po odumření pozemského těla jíti tomu cíli vstříc, nechť jest jakéhokoliv druhu. Zde vytváří si opravdu duch své tělo. Jeho chtění, protože jest duchovní, má v sobě také sílu, aby si podřídilo jemnohmotné. Tomu přirozenému dění nemůže člověk ujíti nikdy. Následuje po každém chtění, nechť jest mu to příjemné nebo nepříjemné. A tyto tvary na něm ulpí tak dlouho, dokud je živí svým chtěním a cítěním. Podle svého druhu buď mu napomáhají nebo ho zdržují. Podléhají zákonu tíže. Změní-li však své chtění a cítění, vznikají tím ihned nové tvary, zatím co dosavadní, kterým se změnou chtění již nedostává potravy, nutně odumírají a rozpadávají se. Tím mění také člověk svůj osud.

Jakmile smrtí pozemského těla odpadá pozemské zakotvení, tu uvolněné jemnohmotné tělo buď klesá dolů, nebo se vznese jako korek vzhůru v jemnohmotnosti, kterou jmenujeme záhrobí. Podle zákona tíže zastaví se přesně na onom místě, které má stejnou tíži či hutnost jako toto tělo. Pak nemůže již dále ani nahoru, ani dolů. Zde nachází přirozeně i všechnu stejnorodost, nebo všechny stejně smýšlející. Neboť stejný druh podmiňuje stejnou tíži a stejná tíže samozřejmě stejný druh. Jaký byl sám, takové mu bude trpěti mezi sobě rovnými, nebo se bude moci s nimi radovati. Až se změní sám vnitřní obnovou, pak změní se s ním i jeho jemnohmotné tělo, které působením změněné váhy povede ho nutně dále vzhůru nebo dolů.

Člověk nemůže si proto ani stěžovat, ani není mu třeba díků. Neboť je-li nesen vzhůru ke Světlu, způsobuje to jeho vlastní pod-

stata, která nese v sobě nutnost tohoto povznesení. Řítí-li se dolů do tmy, jest to opět jeho stav, který ho k tomu nutí.

Avšak každý člověk má příčinu, aby velebil Stvořitele pro dokonalost, která spočívá v působení těchto tří zákonů. Lidský duch stává se tím nezbytně neomezeným pánem vlastního osudu! Jeho skutečné chtění, tedy nefalšovaný vnitřní stav nutně ho povznáší, nebo mu dává klesati.

Pokusíte-li se představiti si správně účinky těchto zákonů, jednotlivě, i v tom, jak navzájem do sebe zasahují, tu shledáte, že každému navlas přesně odměřuje se odměna i trest, milost nebo zavržení, vždy podle něho samého. Jest to nejprostší a nejjednodušší dění a ukazuje v každém vážném chtění člověka záchranné lano, které se nikdy nepřetrhne a nikdy neselže. Jest to velikost takové prostoty, která nutí toho, kdo ji poznal, mocí na kolena před nesmírnou vznešeností Stvořitele! V každém dění, ve všech mých vývodech, dotýkáme se jasně a zřetelně vždy znovu působení těchto prostých zákonů, jichž podivuhodné vzájemné zasahování do sebe ještě zvláště vylíčím.

Zná-li člověk toto vzájemné působení, zná tím i stupně do světlé říše ducha, do ráje. Ale vidí pak také cestu dolů do temnot!

Nepotřebuje ani sám kráčeti, nýbrž jest samočinně hnacím soustrojím nesen vzhůru nebo strhován dolů přesně podle toho, jak si toto soustrojí pro sebe nařídí svým *vnitřním* životem.

Vždy zůstává vyhrazeno *jeho* rozhodnutí, kterou cestou se dá nésti.

Člověk nesmí se při tom dáti mýliti posměváčky.

Pochybnost a posměch nejsou ničím jiným, hledíme-li na ně správně, než vyslovená přání. Každý, kdo pochybuje, vyslovuje to, co sám si přeje a otvírá tím své nitro bádavému zraku. Není si toho ovšem nijak vědom. Vždyť i v záporu a odmítání tkví lehce znatelná, hluboce skrytá přání. Jest smutné a často zase vzrušující, jaká zanedbanost a jaká chudoba se tím často projevuje. Právě posměchem se člověk vnitřně nezřídka strhuje hlouběji než nevědomé zvíře. Měli bychom míti s takovými lidmi soucit, aniž bychom však byli shovívavými. Shovívavost znamenala by podporování lenosti k vážnému

zkoumání. Kdo vážně hledá, musí se shovívavostí spořit. Jinak škodí si na konec sám, aniž tím druhému pomůže.

Jásavě bude však s rostoucím poznáním státi před zázrakem tohoto stvoření, aby se vědomě nechal nésti ke světlým výšinám, které smí nazývati domovem.

62. Pohlavní síla ve svém významu k duchovnímu vzestupu.

Poukazuji znovu k tomu, že všechen *život* ve stvoření pozůstává ze dvou druhů. Ze sebe vědomého a ze sebe nevědomého. Vědomé jest pokrok pro všechno nevědomé. Teprve s uvědoměním utváří se také obraz Stvořitelův, jaký vyrozumíváme lidskou formou. Utváření tohoto obrazu jde zároveň ruku v ruce s uvědomováním.

V prvním, vlastním stvoření, které jest tvůrčímu duchu nejblíže a může proto býti jen duchovní, existuje vedle nejdříve stvořeného, vědomého duchovního člověka, také ještě *nevědomé* duchovní. V tomto nevědomém, které má stejné vlastnosti jako vědomé, spočívá přirozený popud k dalšímu vývoji. Tento vývoj může však nastati jen stupňováním k sebe vědomému.

Když v tomto duchovně nevědomém popud k uvědomění dostoupí jistého stupně, nastává v nejpřirozenějším vývoji děj, rovnající se pozemskému zrození. Je nám třeba jen všímati si našeho okolí. Zde každé hrubohmotné tělo samočinně vypuzuje dozrálý plod. U zvířete i u člověka. I každý strom střásá své ovoce. Jest to opakování děje v dalším vývoji, jehož základní rys jest *v prvním* stvoření, v tak zvaném ráji.

Stejným způsobem i *tam* nastává při určité zralosti nevědomého, které touží po uvědomění, samočinné vypuzení a odluka od nevědomého, nazvaná také vyhnáním. *Tyto vypuzené, duchovně nevědomé částečky tvoří duchovní zárodky budoucích lidí!*

Jest to děj vypuzení z ráje, také v bibli obrazně podaný.

Tento děj nastati *musí,* protože v nevědomém není zodpovědnosti, kdežto s uvědoměním dozrává současně i zodpovědnost.

Odluka dozrávajícího nevědomého jest tedy nutna pro duchovní, které se chce z přirozeného popudu vyvinouti k vědomému. Jest to pokrok, ne krok nazpět!

Protože tyto živé zárodky nemohou býti vypuzovány nahoru směrem k dokonalosti, zbývá jim jediná cesta dolů. Ale zde vcházejí

do říše bytostného, které jest svou vahou těžší a neobsahuje nic duchovního.

Tím ocitá se duchovní zárodek, toužící po uvědomění, pojednou v okolí pro něho nestejnorodém, tedy *cizím.* Tím jest jakoby *obnažen.* Jakožto duchovní cítí se v hutnějším bytostném nahý a nepokrytý. Chce-li tam setrvati nebo jíti dále, stává se mu přirozenou nutností, aby se zakryl bytostným *obalem,* který jest stejnorodý s jeho okolím. Jinak se tam nemůže projevovati a také ne udržeti. Má tedy na cestě k poznání nejen potřebu zakrýti svou nahotu, jak to podává obrazně bible, nýbrž jest to i zde nutný postup.

Zárodek rostoucího lidského ducha jest nyní přirozenými cestami veden dále do hmotnosti.

Zde utvoří se kolem něho ještě jeden nutný obal, podle povahy jeho nového, hmotného okolí.

Nyní stojí na nejzazším okraji jemnohmotnosti.

Země však jest ono hrubohmotné místo, na kterém se schází *všechno,* co tkví ve stvoření. Proudí to sem ze *všech* oddílů stvoření, které jinak jsou svým uzpůsobením co nejpřísněji odděleny. Celé niti a všechny cesty sbíhají se k zemi jako jednotnému styčnému bodu. Proudy sil se zde spojují a tvoříce nové účinky vytryskují v silném vzplanutí do všehomíra! Tak jako ze žádného jiného místa ve hmotnosti.

Na této zemi jest nejžhavější prožívání následkem seskupení *všech* druhů stvoření, k čemuž hmotnost napomáhá. Ale toto prožívání může vznikati vždy jen splynutím všech druhů *stvoření.* Nemůže v tom býti nic Božského a nic z Ducha Svatého, které jest *nad* stvořením a mimo ně. –

Poslední výběžky tohoto prožívání na zemi proudí nyní vstříc duchovnímu zárodku, jakmile vstoupí do jemnohmotnosti. Jest těmito účinky obetkáván. Ony jsou to, které ho lákají, ale při tom jsou mu nápomocny, aby probudily jeho uvědomění a přivedly je k vývoji.

Dosud bez vázanosti a tedy bez viny, cítí na tomto prahu veškeré hmotnosti výběžky záchvěvů silného prožívání, které se odehrávají ve vzniku a zániku všeho hmotného. Při tom dostaví se u něho tou-

ha po *bližším* poznání. Jakmile však vytvoří nějaké přání, zaujme vytvořením tohoto přání dobrovolně stanovisko k nějakému výchvěvu, nechť jest tento dobrý nebo zlý. Hned na to jest pak působícím zákonem přitažlivé síly stejného rodu přitahován stejnorodostí, která jest silnější, než jeho vlastní. Žene ho to k místu, kde se vytouženému druhu holduje silněji, než bylo jeho vlastní přání.

Touto vnitřní žádostí ihned zhutňuje se jeho jemnohmotný obal přiměřeně této touze a zákon tíže dává mu klesati vždy hlouběji.

Skutečné *prožití* touhy v něm spočívající, poskytne mu však na konec *jenom* hrubohmotná země! --

Pudí ho to tedy dále až k pozemskému zrození, protože chce přejíti od mlsání také k ochutnávání a požitku. Čím silnější stávají se přání ducha, který se v mlsání probouzí, po *pozemských* požitcích, tím hutněji vytváří se také jemnohmotný obal. Následkem toho stává se však také těžším a klesá zvolna k zemské úrovni, kde jedině jest příležitost k uskutečnění jeho přání. A když došel až k této zemské úrovni, stal se tím také zralým k pozemskému zrození.

Při tom vystupuje také *zřetelněji* zákon přitažlivé síly stejného druhu. Každý z nehotových duchů jest přesně podle svého přání nebo svého sklonu přitahován jako magnetem k tomu místu, kde pozemskými lidmi dochází k uskutečnění obsahu jeho přání. Má-li na příklad přání panovati, tedy nezrodí se proto snad do poměrů, kde sám může žíti ve splnění svého přání, tedy kde by sám panoval, nýbrž jest přitahován člověkem silné panovačnosti, který s ním tedy stejně cítí atd. Zčásti odpykává tím již nesprávné nebo nachází štěstí ve správném. Má k tomu alespoň příležitost.

Z tohoto děje vyvozuje se mylně dědičnost vlastností nebo duchovních schopností! *To jest nesprávné!* Zevně může se to tak jeviti. Ale ve skutečnosti nemůže člověk svým dětem předati *nic* ze svého živého ducha.

Není žádné duchovní dědičnosti!

Žádný člověk není s to, aby předal byť jen prášek ze svého živého ducha!

V tomto směru pěstoval se omyl, který vrhá své závadné a matoucí stíny na mnohé. Žádné dítě nemůže svým rodičům děkovati za

nějakou duchovní schopnost a právě tak nemůže jim dělati výčitky za nedostatky! To by bylo nesprávné a byla by to trestuhodná nespravedlnost!

Toto zázračné dílo stvoření není nikdy tak mezerovité a nedokonalé, aby připouštělo činy libovůle, nebo náhody duchovní dědičnosti!

Tato přitažlivá síla vší stejnorodosti, významuplná při narození, může vycházeti od otce nebo od matky právě tak, jako od každého, kdo jest v blízkosti nastávající matky. *Proto měla by nastávající matka býti opatrnou v tom, koho kolem sebe trpí.* Nutno při tom uvážiti, že vnitřní síla přitažlivosti spočívá hlavně ve *slabostech,* ne snad v zevnějším rázu. Slabosti přinášejí důležitá období vnitřního prožívání, která zapůsobí silnou přitažlivou silou.

Pozemský příchod člověka skládá se z početí, vtělení a narození. Vtělení, tedy vstup duše děje se *uprostřed těhotenství.* Vzájemně rostoucí stav zralosti jak příští matky, tak duše, která se přiklání k vtělení, vytváří také ještě zvláštní *pozemštější* spojení. Jest to vyzařování, které jest vyvoláno vzájemným stavem dozrávání a neodolatelně žene se sobě vstříc k přirozenému rozuzlení. Toto vyzařování stává se stále silnějším, poutá duši i nastávající matku toužebně stále pevněji k sobě, až konečně při určité zralosti vyvíjejícího se tělíčka v lůně mateřském, toto tělíčko přímo duši do sebe vstřebává.

Tento okamžik vstupu nebo vstřebání přináší s sebou přirozeně také první otřesy malého tělíčka, které se jeví trháním a jmenují se první pohyby dítěte. Při tom nastává v příští matce velmi často proměna jejích pocitů. Podle druhu lidské duše, která tu vstoupila, jsou buď blaživé nebo také tísnivé. –

Malým tělem bere na sebe již tak dalece vyvinutá lidská duše plášť hrubohmotnosti, který jest nutným, aby se mohlo v pozemské hrubohmotnosti slyšeti, viděti a cítiti všechno, co jen jest možno prostřednictvím stejnohmotného a *stejnorodého* obalu, nebo nástroje. Teprve nyní může přejíti od mlsání ke skutečnému ochutnávání a tím k *úsudku.* Jest pochopitelno, že se duše musí teprve učiti, jak má tohoto nového nástroje používati a toto tělo ovládati.

Takový jest stručně pochod vzniku člověka, až k jeho prvnímu pozemskému narození.

Avšak již po dlouhou dobu nemůže v přirozeném dění žádná duše vejíti na zemi k *prvnímu* vtělení. Narozením přicházejí sem již pouze duše, které prošly již *nejméně* jedním pozemským životem.

Proto jsou již při narození těsně opleteny mnohonásobnou karmou. *Možnost osvoboditi se z této karmy dává pohlavní síla.*

Obalem hrubohmotného těla jest duše člověka po všechna dětská léta odloučena od proudů, které snaží se dostati k duši *zvenčí*. Všechno temné a zlé, co oživuje pozemskou úroveň, najde svou cestu k duši zamezenou hrubohmotným pozemským tělem. Nemůže proto také získati žádného vlivu na dítě a nemůže mu způsobiti škodu. Avšak zlo, které si přinesla znovu vtělená duše z předešlého života, zůstane jí ovšem zachováno i v době dětství.

Tělo tvoří tuto přehradu tak dlouho, dokud jest ještě nehotové a nezralé. Zdá se, jako by se duše byla uchýlila do hradu, u něhož jest zdvihací most vytažen. Nepřeklenutelná propast zeje během těchto let mezi dětskou duší a jemnohmotným stvořením, v němž žijí jemnohmotné výchvěvy viny a odpykání. Tak spočívá duše ukryta v pozemském obalu, zraje k zodpovědnosti a čeká na okamžik, který přivodí spuštění zdvihacího mostu k vlastnímu životu ve hmotnosti.

Přirozenými zákony vložil Stvořitel do *každého* tvora *pud napodobovací* na místě svobodné vůle tam, kde se tato dosud neprojevuje. Říká se tomu všeobecně „vnímavost mládeže“. Pud k napodobení má připraviti vývoj pro pozemský život, až u zvířat povznese se, obohacen a podporován zkušenostmi, u člověka pak duchem ve svobodné vůli, k sebe vědomému konání!

V dětském těle chybí duchu v něm vtěleném most záření, který se může vytvořiti teprve v době tělesné zralosti pohlavní silou. Duchu chybí tento most k plně působivé a skutečně jednající činnosti ve stvoření, kterou může vyvolati jen bezmezerná možnost zářivosti ve všech druzích stvoření. Neboť jen ve vyzařování jest život a jen z něho a skrze ně nadchází pohyb.

V této době může dítě plně působiti na své okolí přímo jen ze své *bytostné* části a ne z duchovního jádra. V této době má také vůči

zákonům stvoření jen trochu více zodpovědnosti než nejvýš vyvinuté zvíře.

Zatím dozrává mladé tělo a znenáhla probouzí se v něm *pohlavní síla, která jest jen v hrubohmotnosti. Ona jest nejjemnější a nejušlechtilejší výkvět veškeré hrubohmotnosti,* to nejvyšší, co může poskytnouti hrubohmotné stvoření. Ve své *jemnosti* tvoří *vrchol všeho hrubohmotného,* tedy pozemského, co jakožto nejzazší živoucí výběžek hmotnosti je nejblíže bytostnému. Pohlavní síla jest živým tepem hmotnosti a jest jediná, která tvoří most k bytostnému, které opět zprostředkovává přechod k duchovnímu.

Z toho důvodu je probuzení pohlavní síly v hrubohmotném těle jako spuštění zdvihacího mostu z dosud uzavřeného hradu. Po tomto mostě může pak obyvatel hradu, tedy lidská duše plně vyzbrojena vyjíti ven, ale ve stejné míře mohou jíti k ní dovnitř přátelé nebo nepřátelé, kteří hrad obléhají. Tito přátelé nebo nepřátelé jsou v první řadě jemnohmotné proudy dobrého nebo zlého druhu, avšak také i záhrobní bytosti, které čekají jen na to, aby se jim nějakým přáním podala ruka. Tím ocitnou se v možnosti, aby se pevně zachytily a působily stejnorodým vlivem.

Zákony Stvořitelovy však v nejpřirozenějším stupňování pustí zvenčí dovnitř vždy jen stejnou sílu, proti které možno z nitra působiti tak, že jest úplně vyloučen nestejný boj. Dokud se při tom nehřeší. Neboť každý umělým drážděním vyvolaný nepřirozený pohlavní pud otvírá tento pevný hrad předčasně, čímž jest dosud stejnoměrně nezesílená duše vydána všanc. Musí podlehnouti útočícím zlým jemnohmotným proudům, jimž by jinak nezbytně odolala.

Při normálním dozrávání může v přirozeném dění býti vždy na obou stranách jen stejná síla. Při tom však rozhoduje vůle obyvatele hradu a ne oblehatelů. Tato vůle při dobrém chtění vždy zvítězí v této jemnohmotnosti, to jest v průbězích záhrobního světa. Průměrný člověk nemůže viděti tento záhrobní svět, pokud dlí ještě na zemi. On však jest s ním úzce a mnohem živěji spojen, než jeho hrubohmotné, jemu viditelné okolí.

Jest tomu ovšem zcela jinak, podá-li obyvatel hradu vnějšímu jemnohmotnému příteli nebo nepříteli, nebo i proudům *dobrovolně*

ruku, učiní-li tak tedy vlastním přáním nebo svobodným rozhodnutím.

Poněvadž tím zaujme určité stanovisko vůči venku čekajícím oblehatelům, mohou tito proti němu lehce rozvinouti deseti- ba stonásobnou sílu. Je-li tato síla dobrá, dostane se mu pomoci a požehnání. Je-li však zlá, sklidí zkázu. V této svobodné volbě osvědčuje se vlastní svobodná vůle. Odhodlal-li se k tomu jednou, jest nezbytně podroben následkům. Tyto následky vymykají se již jeho svobodné vůli. Podle vlastní volby přimyká se k němu dobrá nebo zlá karma, které jest samozřejmě podroben tak dlouho, dokud se vnitřně nezmění. –

Pohlavní síla má úkol i schopnost pozemsky „prožhaviti“ celé *duchovní* cítění duše. Tím dostane se duchu teprve pravého spojení s veškerou hmotností a on stává se tím také teprve pozemsky plnocenným. Teprve pak může obsáhnouti vše, čeho jest třeba, aby si získal v této hmotnosti k plnému uplatnění. Aby v ní pevně stál, pronikavě působil, měl ochranu a v plné výzbroji vítězně se bránil.

Jest něco ohromného v tomto spojení. *To jest hlavním účelem* tohoto záhadného, nesmírného, přirozeného pudu. Má napomáhati duchovnu v této hmotnosti k rozvoji plné a účinné síly! Bez této pohlavní síly bylo by to nemožno z nedostatku přechodu k oživení a ovládnutí veškeré hmotnosti. Duch musel by zůstávati hmotnosti příliš cizí a nemohl by v ní správně působiti.

Ale tím dostává se lidskému duchu pak také plné síly, tepla a živosti. Tímto průběhem stává se teprve pozemsky hotovým k boji.

Proto začíná zde teď zodpovědnost. Vážný bod k obratu v životě každého člověka.

Moudrá spravedlnost Stvořitele dává však člověku u tohoto významného bodu zároveň také nejenom možnost, nýbrž dokonce přirozený popud k tomu, aby veškerou karmu, jíž dosud zatížil svou svobodnou vůli, svrhnul *lehce a bez námahy.*

Zmešká-li člověk tuto dobu, jest to *jeho vina.* Přemýšlejte o tom jednou: Se vstupem pohlavní síly nastane v první řadě mocný rozmach vzhůru ke všemu ideálnímu, krásnému a čistému! Při nezkaženém mládí obojího pohlaví možno to zřejmě pozorovati. Dospělí

lidé se bohužel často jen posmívají blouznivosti mladých let. Proto jsou také v těchto letech ony nevysvětlitelné, lehce zádumčivé city.

Nejsou bez důvodu hodiny, ve kterých se jinochu nebo dívce zdá, že nesou tíhu bolesti celého světa. Kdy se k nim druží tušení hluboké vážnosti. Také často se vyskytující pocit nepochopení má v sobě mnoho pravdy. Jest to dočasné poznání falešné tvářnosti okolí, které nechce a nemůže rozuměti posvátnému rozmachu k čistému vzletu do výše. Toto okolí jest spokojeno teprve tehdy, když tento silně nutkavý cit ve zrajících duších jest stržen do „reálnějšího" a střízlivého, které lidé lépe chápou a považují pro lidstvo za vhodnější. V jejich jednostranném rozumovém smyslu zdá se jim to býti jedině zdravé!

Tajuplně vyzařující půvab nezkažené dívky nebo nezkaženého jinocha není nic jiného, než *čisté* vzedmutí se probuzené pohlavní síly po vyšším a nejušlechtilejším, v zásnubách s duchovní silou, což jejich okolí vyciťuje.

Pečlivě měl Stvořitel zřetel k tomu, aby se to u člověka stalo teprve ve věku, kdy si může býti plně vědom svého chtění i konání. Pak jest tu doba, kdy ve spojení s plnou silou, která jest nyní v něm, může a měl by svrhnouti hravě vše, co má za sebou. Odpadlo by to dokonce samo, kdyby si člověk zachoval chtění k dobru, jak ho to k tomu bez ustání v tento čas pudí. Pak by mohl, jak to city zcela správně naznačují, bez námahy jíti vzhůru ke stupni, na který jako člověk patří! Vizte zasněnost nezkaženého mládí! Není to nic jiného, než cit rozmachu a chtění odtrhnouti se od veškeré špíny, vroucí touha po ideálu. Bičující neklid jest však znamením, aby se nezmeškala doba, nýbrž aby se energicky setřásla karma a *započalo se* se vzestupem ducha.

Jest něco nádherného, tkvěti v této uzavřené síle, působiti *v ní a s ní!* Ale jen potud, dokud jest dobrý směr, který si člověk zvolil. Není však nic žalostnějšího, než vyplýtvati tyto síly jednostranně ve slepém opojení smyslů a ochromiti tím svého ducha.

Ale žel, bohužel, ve většině případů zmešká člověk tuto tak drahocennou přechodní dobu, nechá se „vědoucím" okolím zavésti na falešné cesty, které ho zdržují a vedou pak dolů. Tím *nemůže* svrh-

nouti zakalené výchvěvy, které na něm lpí. Naopak těmto výchvěvům dostává se jen nového přílivu sil jejich stejnorodostí a tím se stále víc a více zaplétá svobodná vůle člověka, až ji nemůže již ani rozpoznati pro samá zbytečná zbujení. Jest tomu jako u úponkovitých rostlin, jimž zdravý kmen zpočátku poskytuje oporu, aby ho pak konečně dusivě přerostly a zbavily ho vlastního života.

Kdyby člověk lépe dbal na sebe a děje v celém stvoření, nemohlo by býti karmy silnější nad jeho ducha, který přichází k plné síle, jakmile se mu pohlavní silou dostane přímého spojení se hmotností, ke které patří také karma. –

I když člověk zmešká dobu, když se stále více zaplétá a snad i hluboce klesá, naskytuje se mu přesto další příležitost k vzestupu a to: Láskou.

Ne však žádostivou láskou hrubohmotného, nýbrž vznešenou a čistou láskou, která nezná a nechce nic jiného než blaho milovaného člověka. Patří také do hmotnosti a nevyžaduje žádného odříkání, žádného kajícnictví. Chce však pro druhého vždy jen to nejlepší. A toto chtění, které nikdy *nemyslí na sebe,* poskytuje také nejlepší ochranu před každým přehmatem.

Jako základ má tato láska i v nejvyšším lidském věku vždy opět ony ideálně toužebné city nezkaženého mládí, které má toto mládí při nastoupení pohlavní síly. Ale projevuje se jinak: Zralého člověka vybičuje až k plné síle celé jeho mohoucnosti, ba až k hrdinství. Při tom nejsou stářím stanoveny žádné hranice. Pohlavní síla trvá i když jest vyřazen nízký pohlavní pud. Vždyť pohlavní síla a pohlavní pud nejsou totéž.

Jakmile člověk dopřeje místa čisté lásce, nechť jest to láska muže k ženě nebo naopak, k příteli, k přítelkyni, k rodičům, k dítěti, lhostejno ke komu, jen když jest čistá, přináší tato láska také jako první dar příležitost k odvržení karmy, která se pak velmi rychle může vyčerpati „symbolicky“. „Vyschne“, protože nenachází již v člověku žádného stejnorodého ozvuku, žádné potravy. Tím stává se volným! A tak začíná vzestup, vysvobození z nedůstojných pout, která ho tíží.

Při tom vzniká nejdříve pocit, že si člověk připadá nehodným vůči milovanému. Tento postup možno jmenovati nastalou skromností a pokorou, tedy darem dvou velikých ctností. K tomu pojí se touha držeti nad druhým ochrannou ruku, aby mu nebylo se žádné strany ublíženo. „Chtít nosit na rukou," není žádné prázdné rčení, nýbrž označuje se tu zcela správně vzrůstající cit. Jest to vzdání se vlastní osobnosti, velká vůle k službě, což samo by již mohlo stačiti, aby se v krátké době svrhla veškerá karma. Ovšem jen když trvá toto dobré chtění a neustupuje čistě smyslným pudům.

Konečně jest u čisté lásky ještě i vřelé přání moci učiniti pro milovaného něco velikého v ušlechtilém smyslu, neraniti a nezarmoutiti ho ani posunkem, ani myšlenkou nebo slovem, tím méně nepěkným činem. Probouzí se tu nejněžnější ohleduplnost.

Pak jde o to, podržeti tuto čistotu citů a dáti jí přednost přede vším jiným. Nikdy nebude někdo v tomto stavu zamýšleti nebo konati něco špatného. Prostě by toho nedovedl. V těchto citech má naopak nejlepší ochranu, největší sílu, nejblahovolnějšího rádce a pomocníka.

Stvořitel dal tím ve své moudrosti záchranný pás, který ne jednou dotkne se v pozemském životě *každého* člověka, aby se ho zachytil a nesl se vzhůru!

Pomoc jest tu pro *všechny*. Nečiní nikdy rozdílu ani ve stáří ani v pohlaví, ani u boháče nebo chudáka, ani u vznešeného nebo nízkého. Proto jest také láska největší dar Boží! Kdo to pochopil, jest jist záchranou z *každé* tísně, z *každé* hlubiny!

Láska jest schopna bouřlivou všemocí vytrhnouti ho vzhůru ke Světlu, k Bohu, který sám jest Láska! –

Jakmile se v člověku probudí láska, která usiluje, aby druhému připravila světlo a radost, nestrhovala ho nečistou žádostí, nýbrž v ochraně vysoko ho povznášela, pak mu *slouží,* aniž jest si při tom vědom vlastní služby. Neboť tím činí se více nesobeckým dárcem a radostným uštědřovatelem. A toto sloužení ho osvobozuje!

Aby se při tom našla pravá cesta, ať dbá člověk vždy jen na jedno: Nade všemi pozemskými lidmi vznáší se mocně a silně přání: Aby mohli před sebou samými *býti* skutečně takovými, zač platí u

těch, od nichž jsou milováni. A toto přání jest ta pravá cesta! Vede přímo vzhůru.

Lidem jest dáno mnoho příležitostí, aby se vzchopili a povznesli, aniž toho používají.

Dnešní člověk jest jen jako muž, kterému byla dána říše a který raději promarňuje čas dětinskými hříčkami.

Jest jen samozřejmo a nelze očekávati nic jiného nežli to, že ohromné síly, které byly člověku dány, musí ho *rozdrtiti,* nedovede-li jich *říditi.*

Také pohlavní síla musí jednotlivce, ba celé národy zničiti tam, kde se zneužívá jejího *hlavního úkolu!* Účel plození přichází teprve v *druhé* řadě.

A jaké pomocné prostředky dává pohlavní síla každému člověku, aby hlavní úkol také poznal a *žil!*

Pomysleme na tělesný pocit studu! Tento probouzí se současně s pohlavní silou a jest dán k *ochraně.*

Zde jako v celém stvoření lze rozpoznati trojzvuk a v sestupu stále větší zhrubnutí. Pocit studu jako první následek pohlavní síly má jakožto přechod k pohlavnímu pudu tvořiti překážku, aby člověk na své výši se neoddal zvířecky pohlavnímu ukájení. *Běda národu, který toho nedbá!*

Silný pocit studu pečuje o to, že člověk nikdy nemůže podlehnouti opojení smyslů! Chrání před náruživostí, neboť nepřipustí ve zcela přirozeném dění nikdy příležitosti, aby se člověk jen na zlomek okamžiku zapomněl.

Jen *násilím* může člověk svou vůlí odsunouti stranou tento nádherný dar, aby se pak oddal *zvířeckosti!* Ale takový násilný zásah do světového řádu Stvořitelova *musí* se mu státi kletbou, protože síla tělesného pohlavního pudu, která se stala nevázanou, není ve svém rozpoutání pro něho již přirozenou.

Chybí-li pocit studu, stává se člověk z pána otrokem. Jest stržen se svého stupně lidství a klesá pod zvíře.

Nechť pomyslí člověk, že jen silný stud zabrání příležitosti k pádu. Tím jest mu dána nejsilnější zbraň.

Čím větší jest stud, tím *ušlechtilejší* jest pud a tím výše stojí člověk duchovně. Jest to *nejlepší* měřítko jeho vnitřní duchovní hodnoty! Toto měřítko jest neklamné a snadno znatelné každému člověku. Zdušením nebo odstraněním zevního pocitu studu zdusí se současně vždy také jemnější a cennější duševní vlastnosti a tím se znehodnocuje vnitřní člověk.

Jest neklamnou známkou hlubokého pádu a jistého úpadku, když lidstvo pod lživou rouškou pokroku chce se „povznésti" nad klenot pocitu studu, který jest v každém ohledu podporujícím! Nechť jest to pod pláštíkem sportu, zdravotnictví, módy, dětské výchovy, nebo pod jinými, k tomu vítanými záminkami. Není pak již možno zadržeti klesání a pád a jen největší hrůzy mohou jednotlivce ještě vzpamatovati.

A přece jest pozemskému člověku usnadněno dáti se na cestu k výšinám.

Potřebuje státi se jen „přirozenějším". Ale býti přirozeným neznamená běhati polonahý nebo v neobyčejném obleku bosý! Býti přirozeným znamená pečlivě dbáti na vnitřní city a násilně se nevyhýbati jejich napomínání jen proto, aby se člověk nezdál nemoderním.

Ale více než polovice všech lidí jest dnes bohužel již tak daleko, že příliš otupěla, než aby ještě chápala přirozené pocity. Příliš se k tomu již omezila. Konec toho bude výkřik hrůzy a zděšení!

Blaze tomu, kdo pak bude moci znovu oživiti pocit studu. Bude mu štítem a oporou až všechno ostatní se zřítí!

63. „Já jsem vzkříšení a život. Nikdo nepřichází k Otci, jedině skrze mne!“

Ježíš, přicházející z Božského, právem používal těchto slov, protože mohl vše přehlédnouti a jako jediný skutečně vysvětliti. Jeho poselství, které se nedá odloučiti od něho samého, ukazuje ve zmatcích falešných názorů *jasnou,* cestu vzhůru ke Světlu. Pro všechny lidské duchy znamená to možnost povznesení nebo *vzkříšení ze hmotného,* do něhož jsou ponořeni za účelem svého dalšího vývoje. Takové vzkříšení znamená pro každého *život!*

Naslouchejte jednou pozorně: Všechno nízké a všechno zlé, tedy všechno, co se nazývá temnem, existuje jenom ve hmotnosti! V hrubohmotnosti i v jemnohmotnosti! Kdo *toto* správně pochopil, mnoho tím již získal.

Když člověk smýšlí zle nebo nízce, škodí tím nesmírně *sám sobě.* Hlavní síla jeho chtění vytryskuje pak jako vyslaný magnetický paprsek vstříc nízkému a přitahuje tam jemnohmotné, které jest v důsledku své tíhy hutnější a touto hutností opět také temnější. Lidský *duch,* od kterého vychází takové chtění, zahaluje se do tohoto hutného druhu hmotnosti. I tehdy, když se lidská mysl upírá převážně jen k pozemskému, když jest tedy v poutech nějaké náruživosti, obklopí lidského ducha více méně hutný jemnohmotný obal nahoře zmíněným postupem. Tato náruživost nemusí býti jen nemravnost, hráčství a pití, nýbrž může to býti třeba jen vyhraněná a výslovná záliba v něčem pozemském.

Tento hutný a následkem toho i temný obal zdržuje ducha od každé možnosti vzestupu. Tento obal *zůstává* tak dlouho, dokud tento duch nezmění způsob svého chtění.

Takový obal může uvolniti a na konec docela zrušiti pouze vážné chtění a vážná snaha po vysokém duchovním. Pak nedostává se tomuto obalu již přílivu síly stejného druhu, zvolna ztrácí oporu a konečně v rozkladu odpadá, aby tím osvobodil ducha k vzestupu.

Jemnohmotností není snad míněno zjemnění této viditelné hrubohmotnosti. Jest to druh, který jest této hrubohmotnosti úplně *cizí,* jest *jiné* podstaty, která se však vzdor tomu může zváti hmotností. Jest to přechod k bytostnému, ze kterého pochází duše zvířecí.

Když lidé prodlévají ve hmotnosti, musí býti přirozeně strženi do rozkladu všeho hmotného, jemuž toto je podrobeno. Následkem svého hutného obalu nemohou se pak lidé v pravý čas odpoutati od hmotnosti.

Lidé, kteří se ke svému vývoji na vlastní přání ponořili do hmotnosti, zůstávají v ní spoutáni, nepřidrží-li se pravé cesty! Nedovedou přivoditi znovu vynoření z této hmotnosti, které znamená vzkříšení vzhůru ke Světlu. –

K vašemu bližšímu vysvětlení nutno říci: *Každý* vývoj duchovního zárodku, který touží po vědomí osobního „já“ *podmiňuje a vyžaduje* ponoření do hmotnosti. *K osobnímu „já“ může se vyvinouti jen prožitím ve hmotnosti.* Není k tomu žádné jiné cesty. Není však k tomu nucen, nýbrž děje se tak jen tehdy, když se v něm probudí *vlastní žádost* po vývoji. Jeho *přání* pudí ho pak vstříc nutnému vývojovému pochodu. Pudí ho ven z tak zvaného ráje nevědomého a tím i ven z nezodpovědného.

Ztratí-li ve hmotnosti následkem svých nesprávných přání pravou cestu, která by ho přivedla opět vzhůru, zpět ke Světlu, pak zůstává blouditi ve hmotnosti.

Pokuste se jednou pozorovati dění v *hrubohmotnosti.* Pozorujte vznik a zánik ve svém nejbližším, vám viditelném okolí.

Pozorujete v klíčení, vzrůstu, dozrávání a rozkladu, jak se základní látky utvářejí a spojují, zrají a opět se vracejí do původních látek rozkladem, tedy rozpadnutím všeho, co bylo vytvořeno, zetlením a zpráchnivěním. Vidíte to u vody, v tak zvaném zvětrávání u kamenů, zřejmě u rostlin a těl zvířecích i lidských. Tak jako zde děje se v malém, přesně tak děje se i ve velkém a konečně v celém světovém dění. Nejen ve hrubohmotnosti, která jest pozemskému člověku *viditelna,* nýbrž i v jemnohmotnosti, čili v tak zvaném záhrobí, které však nemá ještě nic společného s rájem.

Celá hmotnost jest jako veliký věnec a jako nejspodnější část stvoření. Pohybuje se v obrovském kruhu, jehož oběh trvá mnoho milionů let. V dění velikého stvoření otáčí se všechno nejen kolem sebe, nýbrž celek pohybuje se nezadržitelně ještě zvlášť v přenesmírném koloběhu. Tak jak tento veliký koloběh *konal se* od prvního shluknutí až ku dnešnímu dovršení, tak jde nezadržitelně *stejným způsobem dále,* až zase počne a dokoná se rozklad v pralátku. Kruh jde přesto i s touto pralátkou klidně dál, aby v následujícím na to novém shluknutí znovu se vytvářely nové světy, které si přinášejí s sebou panensky nespotřebované síly.

Takový jest ten veliký pochod, který se věčně opakuje v nejmenším i v největším. A *nad* tímto koloběhem stojí pevně první, čistě duchovní stvoření, tak zvaný ráj. Tento ráj, v opaku k utvářené hmotnosti, rozkladu *nepodléhá.*

V tomto věčném, čistě duchovním, které září nad koloběhem, spočívá východisko nevědomého duchovního zárodku člověka. A jest to opět toto duchovní, které jest pro lidského ducha *konečným cílem.* Ovšem jen tehdy, když stal se na pouti hmotností sebe vědomý a tím i osobností. Vychází jako nevědomý a nezodpovědný zárodek. Vrací se jako skutečná vědomá a tím i zodpovědná osobnost … nezbloudí-li na své nutné cestě hmotností a neulpí-li proto v ní. Slaví-li však jako plně uvědomělý lidský duch své vzkříšení z této hmotnosti. Radostné znovuvynoření se z hmotnosti, vstříc k věčné, světlé části stvoření.

Pokud se lidský duch nalézá ve hmotnosti, koná s ní část velikého, věčného koloběhu, aniž to ovšem sám pozoruje. Tak přijde také konečně jednoho dne spolu s ní k oné hranici, kdy část světa, na které se nalézá, blíží se zvolna k rozkladu. Ale pak jest nanejvýš na čase pro všechny lidské duchy, nacházející se ještě ve hmotnosti, aby si pospíšili státi se *takovými,* aby se mohli povznésti k bezpečnému světlému přístavu věčné říše. Je nutno, aby našli pravou a především také *nejkratší* cestu, jak by se dostali ven z obvodu počínajících nebezpečí ve hmotnosti dříve, než tato ho mohou uchvátiti s sebou.

Nezařídí-li si to, bude to pro něho stále těžším a konečně bude pozdě!

Bude pak se vším ostatním stržen do pozvolného rozkladu a při tom pozbude získané *osobní „já“*. V tisícerých mukách stane se opět nevědomým semenem ducha. Stane se mu to nejhroznější, co se může přihoditi duchu, který se stal osobně vědomým.

Takoví jsou všichni ti, kdo svou osobnost vyvinuli falešným směrem. Musí ji proto zase pozbýti jako nepotřebnou a škodlivou. Rozklad není však totéž jako zničení. Skutečně zničeno nemůže býti nic. Jest to pouze uvržení zpět do původního stavu. U takto ztracených je zničeno dosud získané osobní „já“, což se děje za největších muk.

Takoví ztracení nebo zavržení přestávají tím býti lidskými duchy. Zatím jiní jako sebe vědomí duchové směli vejíti do věčné říše radosti a Světla a vědomě se těší z veškeré té nádhery. –

Jako obilné pole po řadě let nese stále horší plody a svěží síly dostává se mu jen změnou osení, tak jest tomu i ve veškeré hmotnosti. I ta se jednou opotřebuje a musí dostati novou, svěží sílu rozkladem a obnovenou vazbou. Avšak takové dění vyžaduje miliony let. V dění mnoha milionů let přece však nadejde jednou *určitý rok,* jako rozhodující ohraničení nutného rozdělení a roztřídění všeho potřebného od nepotřebného.

A tohoto období jest pro nás nyní ve velikém koloběhu dosaženo. Lidský duch, který je ve hmotnosti, *musí* se konečně rozhodnouti ke vzestupu, nebo ho hmotnost obejme pro příští rozklad … Tento rozklad jest věčným zatracením, ze kterého již nikdy není možné duchovní, osobně sebe vědomé vzkříšení a vzestup do světlé, věčné části stvoření, která jest povznesena nad takový rozklad. –

V přirozeném vývoji celku jest již dávno vzata všechna možnost, aby se duchovní zárodky, které touží po uvědomění, mohly vtělovati na této přezrálé pozemské úrovni. Tyto zárodky by potřebovaly příliš mnoho času, aby se mohly ještě zavčas odebrati z této hmotnosti jako sebe vědomí duchové. V přirozeném dění jest dráha duchovních zárodků vždy určena jen pro *takové části světa,* ve kterých jest stejnorodost. Nutnost vývoje takové části světa potřebuje právě tak dlouhé doby, jaké v krajním případě jest třeba duchovnímu zárodku k dosažení jeho dokonalosti. Jen stejnorodost stupně vývoje uvolní duchovnímu zárodku cestu. Větší zralost některé části světa tvoří

však pro nehotové duchovní zárodky úplně nepřestupné hranice. I zde jest naprosto nemožná výtka nespravedlnosti a nedostatku. *Každý* lidský duch může proto s nejvyšší zralostí svého hmotného okolí, ve kterém se pohybuje, státi také současně zralý na oné hranici, na které jest část hmotnosti, kterou v tuto dobu obývá.

Není ani *jednoho,* který by nemohl býti zralým! Nerovnost mezi lidmi jest jen nutný následek jejich vlastního volného chtění. Nyní přechází hmotnost této části světa z přezrálosti do rozkladu, avšak tím jde zároveň vstříc svému znovuzrození.

Pro oseté pole lidských duchů nadchází však žeň a tím i rozlišování a třídění. Působností přirozených zákonů, jimiž se jemnohmotný obal znenáhla odstraňuje, bude zralé povzneseno ke Světlu, aby se oproštěný duch jako vědomý vznesl do říše stejnorodosti, do věčně duchovního. Neschopné se však zadrží ve hmotnosti samo a to samovolně způsobenou hutností svého jemnohmotného těla. Osudem takových zavrženců pak jest, že jejich jemnohmotné tělo zůstává podrobeno nastalým změnám ve hmotnosti a musí v ní trpěti během tisíciletého nejbolestnějšího rozkladu. Velikost takových muk přemůže na konec lidského ducha tak, že pozbývá sebe vědomí. Tím rozpadá se také útvar obrazu Božího, získaný v uvědomování, tedy útvar lidský. Po úplném rozkladu hmotného v pralátku uvolňuje se pak to, co se stalo opět *nevědomě* duchovním a nese se vzhůru ke svému druhu. Avšak nevrací se tam jako vědomý lidský duch, nýbrž jako nevědomé sémě, které nově probuzeným přáním začne jednou znovu celý svůj běh v nové části světa.

Z tohoto vysokého hlediska, tedy *shora* dolů, volil Kristus *jako vždy* svá slova. Tím vylíčil zcela přirozený postup vzkříšení ze hmoty, do které se semeno ducha ponořilo.

Vmyslete se jednou do toho, že sami stojíte nad hmotností.

Pod vámi jako zorané pole leží rozprostřena veškerá hmotnost ve svých četných druzích. Zárodky ducha, přicházející s výšin, noří se do hmotnosti. A znenáhla, po dlouhé době, vynořují se z ní ve mnohých mezidobích hotoví lidští duchové, kteří se ve hmotném prožití stali sebe vědomými a v touze a popudu po vyšším mohou se sebe setřásti všechno hmotné. Ti pak slaví vzkříšení ze hmotnosti!

Ale ne všechny zárodky přicházejí zralé opět na povrch. Mnohý z nich zůstává zpět a nutně bez užitku zahyne. –

Jest to všechno přesně tak, jako na pšeničném poli.

Tak jako se u pšeničného zrna všechen tajuplný *vlastní* děj odehrává v zemi, k tomu nutné, tak se při duchovním zárodku hlavní děj odehrává ve veškeré hmotnosti. –

Kristus *každou* svou větou vykládá *obrazně* nějaké přirozené dění ve stvoření. – –

Jest stejné, řekl-li: „Nikdo nepřichází k Otci, jedině mým poselstvím, nebo mým slovem, nebo skrze mne!“ Znamená to totéž, jako: „Nikdo nenajde cestu, jedině tím, co pravím.“ Jedno znamená totéž jako druhé. Rovněž tak, když praví: „Přináším vám ve svém poselství možnost vzkříšení ze hmoty a tím i život,“ anebo: „Jsem svým slovem pro vás vzkříšení a život.“

Lidé mají chápati *smysl* jeho slov a ne se vždy uváděti sami znovu ve zmatek slovíčkářstvím.

64. Co dělí dnes tak mnoho lidí od Světla?

Jako hluboká noc spočívá jemnohmotné temno nad touto zemí! Již velmi dlouho. Chová zemi v dusivém sevření, tak hutně a pevně, že každý stoupající světlý cit podobá se plameni, který bez kyslíku pozbývá síly, rychle bledne, klesá do sebe a pohasíná. Strašlivý jest tento jemnohmotný stav, který se dnes projevuje ve svém nejhorším účinku. Kdo jen na pět vteřin by směl viděti toto dění, tomu by hrůza vzala všechnu naději na záchranu.

A to vše přivodilo provinění lidí. Vinou sklonu k nízkosti. Největším nepřítelem bylo si při tom lidstvo samo. I ti nemnozí, kteří znovu vážně usilují do výše, ocitʼují se v nebezpečí, že budou spolustrženi do hlubin, k nimž ostatní dnes dozrávají s příšernou rychlostí.

Jest to jako obejmutí, po kterém nevyhnutelně následuje smrtelné vyssávání. Vstřebání do dusného, vláčného bahna, ve kterém vše bez hlesu zahyne. Není to již zápas, ale jen tiché, němé příšerné rdoušení.

A člověk to nepoznává. Duchovní lenost činí ho slepým vůči zhoubnému dění.

Avšak bahno trvale vysílá své jedovaté výpary, kterými zvolna umdlévají i ti dosud silní a bdělí, aby také usínajíce, spolu klesli bez moci.

Tak vypadá to dnes na této zemi. Není to žádný obraz, který zde rozvíjím, nýbrž *život!* Protože všechno jemnohmotné má formy, které jsou utvářeny a oživeny city lidí, odehrává se takové dění skutečně a trvale. A to jest prostředí, které čeká lidi, až jim bude opustiti tuto zemi a nebudou moci býti vedeni vzhůru ke světlejším a krásnějším nivám.

Ale temno se stahuje stále *více.*

Blíží se proto čas, kdy tato země po nějakou dobu musí býti přenechána vládě tmy bez přímé pomoci ze Světla, protože si to lidstvo svým chtěním tak vynutilo. Následky chtění většiny lidstva *musely*

přivoditi tento konec. Jest to doba, kterou směl kdysi viděti Jan, doba, kdy Bůh zahaluje svou tvář. –

Noc je všude vůkol. Ale v největší tísni, kdy všechno, i to nejlepší hrozí býti strženo, svítá současně také ranní zoře! Ale ranní zoře přinese zprvu bolesti veliké očisty, která jest neodvratná, dříve než může začíti záchrana všech vážně hledajících. Neboť všem těm, kdo usilují o nízké, nemůže býti podána ruka ku pomoci! Musí se propadnout až do oněch děsných hlubin, kde jedině mohou ještě doufat v probuzení mukami, kterými se musí zhnusit sobě samým. Ti, kdo dosud mohli s posměchem a zdánlivě beztrestně klásti překážky těm, kdo usilují vzhůru, umlknou a zamyslí se, až konečně budou žebrat a sténavě prosit o Pravdu.

Nebude to pro ně potom tak lehké. Dostanou se nezadržitelně mezi mlýnské kameny železných zákonů Boží spravedlnosti, až *v prožití* dospějí k uznání svých omylů. –

Na svých cestách mohl jsem seznati, že byla vnesena hořící pochodeň mezi líné lidské duchy mým slovem, které prohlašuje, že žádný člověk nemůže zváti svým Božské. Právě teď jeví se však veliká snaha objeviti Boha *v sobě* a tím státi se sám také Bohem!

Mnohonásobný neklid se vzbudil mým slovem. Lidstvo chce se proti tomu vzepřít, protože chce slyšet jen uspávající a uklidňující slova, která mu *lahodí!*

Ti, kdo se takto bouří, jsou jen zbabělci, kteří se nejraději skrývají sami před sebou. Jen aby zůstali v šeru, kde se to tak krásně a klidně sní podle vlastního přání.

Ne každý dovede snésti, aby byl vydán Světlu Pravdy, které jasně a nemilosrdně ukazuje nedostatky a skvrny obleku. Úsměvem, šprýmem nebo nepřátelstvím chtějí takoví lidé zabrániti příchodu dne, který dá zřetelně poznat hliněné nohy neudržitelné výstavby bůžka jejich „já“. Pošetilci, hrají sami se sebou jen maškarádu, po které bude neúprosně následovati šedivá popeleční středa. Ve svých falešných názorech chtějí se přece jen zbožňovati. V tom cítí se pozemsky blaženi a volni. Již předem mají za nepřítele *toho,* kdo je vyrušuje z jejich líného klidu!

Ale všechno vzpírání jim *tentokráte* nepomůže!

Sebezbožštění, které se jeví ve tvrzení, že v člověku je Božské, jest špinavým dotýkáním se vznešenosti a čistoty vašeho Boha. Tím *hanobí* se vám to nejsvětější, k němuž vzhlížíte s nejblaženější důvěrou. –

Ve vašem nitru stojí oltář, který má sloužiti k uctívání vašeho Boha. Tímto oltářem jest vaše schopnost cítění. Je-li tato schopnost cítění čistá, má přímé spojení s duchovnem a tím i s rájem. Pak jsou chvíle, kdy i vy můžete plně procítiti blízkost svého Boha, jak se to často stává v nejhlubší bolesti a největší radosti!

Jeho blízkost cítíte pak stejným způsobem, jak ji trvale prožívají v ráji věční čistě duchovní, se kterými jste v takových chvílích těsně spojeni. Silný výchvěv rozryvem veliké radosti, tak jako hluboké bolesti; zatlačuje na vteřinu všechno pozemsky nízké daleko do pozadí a tím se uvolňuje čistota citů a tvoří se ihned most ke stejnorodé čistotě, která oživuje ráj!

To jest nejvyšší blaho lidského ducha, této koruny všeho stvoření. Věční v ráji žijí v něm trvale. Ono přináší nádhernou jistotu bezpečného úkrytu. Věční jsou si tak plně vědomi blízkosti svého velikého Boha, v jehož síle stojí. Při tom však uznávají také jako samozřejmost, že jsou na své největší výši a že nikdy nemohou se státi schopnými, aby uzřeli Boha.

To jich však netísní, ale v uznání jeho nepřístupné velikosti nacházejí jásavý dík za jeho bezmeznou milost, kterou nechává vždy vládnouti vzhledem k osobivému tvoru.

A z tohoto blaha může se těšit již pozemský člověk. Říká se zcela správně, že pozemský člověk v posvátných okamžicích tuší blízkost svého Boha. Ale stává se to rouháním, chce-li někdo z tohoto zázračného mostu uvědomění si Božské blízkosti vyvoditi tvrzení, že sám má v sobě jiskru Božství.

Ruku v ruce s tímto tvrzením jde i snižování Božské lásky. Jak může kdo odměřovati Božskou lásku měřítkem lásky lidské? Ba ještě více, stavěti ji podle hodnoty *pod* tuto lidskou lásku? Podívejte se na lidi, kteří Božskou lásku, nejvyšší ideál, představují si jen jako zcela tiše všechno trpící a k tomu všechno odpouštějící! Chtějí viděti Božské v *tom,* že ono nechá si od mnohem nižších *tvorů* líbiti všechnu

nezvedenost! Tak, jak jest tomu pouze u největšího slabocha, u nejzbabělejšího člověka, kterým proto opovrhujeme. Přemýšlejte přece o tom, jaká v tom tkví nesmírná potupa!

Lidé chtějí bez trestu hřešit, aby na konec připravili svému Bohu radost tím, že si nechají od něho odpustiti své viny bez vlastního odpykání! K takovému názoru patří buď bezmezná omezenost, trestuhodná lenost, nebo uznání beznadějné vlastní slabosti pro dobré chtění a úsilí vzhůru. Jedno jest však stejně zavržitelné jako druhé.

Představte si Božskou lásku! Křišťálově jasnou, zářící, čistou a velikou! Můžete si při tom myslet, že může býti tak sladce slabošskou a neuctivě povolnou, jak by ji lidé rádi měli? Chtějí vystavěti falešnou velikost tam, kde si *přejí* slabost! Kreslí falešný obraz jen proto, aby si při tom ještě sami něco předstírali, aby se uklidnili nad vlastní vadností, která je ochotně zanechává ve službách temnoty. Kde jest při tom svěžest a síla, která nezbytně patří ke křišťálové čistotě Božské lásky? Božská láska jest neodlučitelna od největší přísnosti Božské spravedlnosti. Ona jest dokonce sama spravedlností. Spravedlnost jest láska a láska jest opět jen ve *spravedlnosti.* V tom také spočívá Božské odpuštění.

Jest správné, když církve praví, že Bůh *všechno* odpouští! A *skutečně* odpouští! V opak k člověku, který má za trvale nehodného ještě i toho, kdo odpykal nějakou malou vinu. Takovými myšlenkami uvaluje na sebe dvojnásobnou vinu, protože v tom nejedná podle vůle Boží. Zde chybí lidské lásce spravedlnost.

Působení Božské vůle očisťuje každého lidského ducha z jeho viny ve vlastním prožití nebo v dobrovolném polepšení, jakmile usiluje vzhůru.

Vrátí-li se z těchto mlýnů ve hmotnosti zpět k duchovnu, stojí čistý v říši svého Stvořitele a nehraje žádnou roli, v *čem* kdy chybil! Jest právě tak čistý jako ten, kdo nechybil nikdy. Ale působením Božských zákonů *předchází* nechybující vždy toho, kdo chyboval. V této skutečnosti jest záruka Božského odpuštění a jeho milosti!

Což neslyšíme dnes častokrát zděšenou otázku: Jak mohla nadejíti léta takové bídy s vůlí Boží? Kde zůstává při tom láska, kde spravedlnost? Tak ptá se *lidstvo,* ptají se *národové,* často celé rodiny a jed-

notliví lidé! Nemělo by jim to spíše býti důkazem, že Božská láska jest *přece jen jiná,* než si tak mnohý myslí? Pokuste se přece jednou *až do konce* domysliti vše odpouštějící Božskou lásku tak, jak se lidé křečovitě snaží si ji představovati! Má všechno bez odpykání strpěti a konečně ještě všechno velkomyslně odpouštěti! Musel by to býti žalostný výsledek! Má se člověk za tak cenného, že tím má trpěti jeho Bůh? Má se snad ještě za cennějšího než Bůh? Co všechno jest skryto v této domýšlivosti lidí!

Při takovém myšlení musíte klopýtati přes tisíc překážek a k závěru můžete dojíti jen *tehdy,* když Boha snížíte a učiníte ho nedokonalým.

Ale on byl, jest a zůstává dokonalým, lhostejno, jak se k tomu staví lidé.

Jeho odpuštění spočívá ve *spravedlnosti.* Ne jinak. A v této neochvějné spravedlnosti jest také jedině veliká, dosud tak zneuznávaná láska!

Odvykněte si měřiti při tom podle pozemského. Boží spravedlnost a Boží láska platí lidskému *duchu!* Hmotnost nijak při tom nerozhoduje. Vždyť jest *zformována* jen lidským duchem samotným a bez ducha nemá života.

Proč se tak často mučíte čistě pozemskými maličkostmi, které pociťujete jako vinu, ačkoliv ve skutečnosti žádným proviněním nejsou! Jen to, co *duch* při činu *chce,* jest rozhodující pro Božské zákony ve stvoření. Tato duchovní vůle není však činnost myšlenková, nýbrž jest to nejvnitřnější cítění vlastního chtění v člověku. Jedině toto cítění může uvésti v pohyb zákony záhrobí a také je samočinně v pohyb uvádí.

Božská láska nenechá se lidmi strhnouti. V ní spočívají ve stvoření také železné zákony Boží vůle, která jest nesena láskou. A tyto zákony projevují se tak, jak se jim člověk vzdává. Mohou ho přivésti až v blízkost Boží, nebo utvoří přehradu, kterou nelze rozbořiti jinak, než konečným podřízením se člověka. To jest pak totéž jako poslušnost, ve které jedině může najíti svou spásu a své štěstí. Jest to *jednotná* slitina. Veliké dílo stvoření nevykazuje žádných mezer, žád-

ných nedostatků, žádné trhliny. Každý pošetilec a každý blázen, který chce něco jiného, roztříští si při tom hlavu! –

Božská láska činí jen to, co každému lidskému duchu *prospívá.* Nezáleží na tom, působí-li to na zemi člověku radost a jeví-li se mu to příjemným. Sahá daleko nad to, protože ovládá celé bytí. –

Mnozí lidé dnes velmi často myslí: Čekají-li nás bědy a zničení, aby se přivodilo velké očistění, musí přece býti Bůh tak spravedliv a vyslati dříve hlasatele pokání. Člověk musí přece býti předem varován! Kde jest Jan, který oznámí příští?

Neblazí ve své myšlenkové prázdnotě, která chce býti velikou! Za takovým voláním skrývá se jen domýšlivost největší prázdnoty. Vždyť byste ho vyhnali, do žaláře uvrhli!

Otevřte přece oči a uši! Není dosti vážných výstrah v hromadících se úkazech přírodních a katastrofách? Nemluví stav v Rusku a Číně vážnou řečí? Vždyť i Němci z blízkých pohraničních krajů často žalují na útisk svých nepřátel! Ale *v tanci* přechází se přes všechnu bídu a hrůzy bližních lehkomyslně dále! Lidé *nechtějí* viděti ani slyšeti!

Také hlasatel pokání vyšel již před dvěma tisíci lety a Slovo učiněné tělem šlo v patách za ním. Ale lidé horlivě se přičinili, aby smazali a zatemnili čistý lesk Slova, aby pomalu uhasla přitažlivá síla jeho záření.

A všichni ti, kdo chtějí vyprostiti Slovo tam, kde zarostlo bylím, záhy seznají, jak vyslanci temnot křečovitě usilují, aby zamezili každé radostné probuzení!

Ale dnes nebude se opakovati žádné dění tak, jako za dob Kristových! Tehdy přišlo Slovo! Lidstvo mělo svou svobodnou vůli a rozhodlo se tenkrát pro odmítnutí hlavní věci a tím pro zavržení! Od té doby byli lidé podrobeni zákonům, které se samočinně přičlenily k tomuto svobodnému rozhodnutí, jak tehdy bylo projeveno. Lidé shledali se na cestě, kterou si zvolili sami, s veškerým ovocem svého vlastního chtění.

Kruh se nyní brzy uzavře. Hromadí se to stále silněji a skládá jako zeď, která se brzy zřítí nad lidstvem, které nic netušíc, žije

v duchovní tuposti. Na konci, v době naplnění, nezbude jim ovšem již žádná svobodná volba!

Musí konečně sklidit, co tehdy i na pozdějších svých cestách rozsévali.

Všichni ti, kteří kdysi za časů Kristových zavrhovali Slovo, jsou dnes opět vtěleni na této zemi. Dnes nemají již nároků na předchozí výstrahu a opětovné rozhodnutí. Za těch dva tisíce let měli dosti času rozmysleti se jinak! Také člověk, který přijímá Boha a jeho stvoření ve falešném výkladu a nesnaží se čistěji je pochopiti, nepřijal jich *vůbec!* Jest to dokonce mnohem horší, protože nesprávná víra zdržuje v poznání Pravdy.

Ale běda tomu, kdo Pravdu *falšuje nebo mění* proto, aby se k němu sbíhali lidé, poněvadž jest jim to v pohodlnější formě příjemnější. Takový člověk neuvaluje na sebe jenom vinu falšování a zavádění, ale nese také ještě všechnu zodpovědnost za ty, které k sobě přivábil tím, že Pravdu činil pohodlnější nebo přijatelnější. Až přijde jeho hodina odplaty, *nebude* mu pak pomoženo. Zřítí se do hlubin, které ho již nikdy nemohou vydati! A to právem! Také to směl spatřovati Jan a varovati před tím ve svém Zjevení.

Až začne jednou veliká očista, nezbude člověku tentokráte času, aby se vzpínal nebo se jakýmkoliv způsobem stavěl proti tomuto dění. Božské zákony, o kterých si člověk tak rád dělá nesprávný obraz, naplní se pak neúprosně.

Právě v největších hrůzách doby, jakých kdy zažila země, zví konečně lidstvo, že Boží láska jest daleka měkkosti a slabosti, kterou si lidé jí dovolili připisovati.

Více než polovina všech lidí v přítomnosti nepatří vůbec na tuto zemi!

Již po tisíciletí lidstvo pokleslo a žije *tak* silně v temnotách, že ve svém nečistém chtění nastavělo mnoho mostů k temným sférám, které jsou hluboko *pod* zemskou úrovní. Tam žijí hluboce kleslí, jichž jemnohmotná váha nepřipouštěla nikdy možnost, dostati se nahoru na tuto zemskou pláň.

V tom byla *ochrana* pro všecky lidi žijící na zemi, i pro ony temné bytosti samotné. Jsou odloučeny přirozeným zákonem jemnohmot-

né tíže. Tam dole mohou se vyzuřiti ve svých náruživostech a všech nízkostech, aniž tím způsobí škodu. Naopak. Jejich nezřízené vyžití najde tam jen stejnorodé. Právě tak vyžití těchto stejnorodých dotýká se také jich. Trpí tím navzájem, což vede k uzrávání, ne však k další vině. Utrpením může se probuditi jenom hnus před sebou samým a s hnusem i přání dostati se z této říše. Přání však vede časem k mučivému zoufalství, které může konečně míti za následek nejvroucnější modlitbu a tím i vážnou vůli k polepšení.

Tak se mělo díti. Ale falešným chtěním lidí stalo se jinak!

Lidé svým *temným* chtěním zřídili mosty do oblasti temna. Podali tam žijícím ruku a umožnili jim přitažlivou silou stejného druhu, aby se dostali vzhůru na zemi. Zde našli tito temní také ovšem příležitost k nové inkarnaci, která pro ně podle normálního světového dění nebyla dosud předurčena.

Na pozemské úrovni, kde mohou prostřednictvím hrubohmotného žíti *společně* se světlejšími a lepšími, působí jen škodu a uvalují tím na sebe *novou* vinu. To nemohou činit ve svých nížinách, neboť jejich stejnorodým přináší nízkost jen užitek. Snad v tom konečně přece jen poznají sama sebe a naučí se míti k tomu odpor, což přispěje k polepšení.

Tuto normální cestu vývoje *přerušil* člověk nízkým použitím své svobodné vůle, kterou utvořil jemnohmotné mosty k oblasti temna. Následkem toho ti, kdo byli uvrženi do těchto oblastí, mohli se jako smečka vrhnouti na pozemskou úroveň a s jásotem zalidniti větší její část.

Poněvadž světlé duše musí prchati před temnem tam, kde temno nabylo pevné půdy, bylo snadno těmto temnějším duším, které tak neprávem přišly na pozemskou úroveň, dospěti k vtělení. A to někdy i tam, kde by se jinak byla vtělila jen světlá duše. Temná duše zachytila se prostřednictvím někoho v okolí nastávající matky a tak jí bylo umožněno, aby se udržela a zapudila světlou, i když matka nebo otec patřili ke světlejším.

Tím vysvětluje se také hádanka, že tak mnohá černá ovce mohla přijíti k dobrým rodičům. Dbá-li však budoucí matka lépe na sebe a na své nejbližší okolí, na své styky, pak se to *nemůže* státi.

Možno v tom poznati tedy jen *lásku,* když konečně naplnění zákonů v plné spravedlnosti smete s pozemské úrovně ty, kdo sem *nepatří,* aby se zřítili do oné říše temna, kam svým druhem přísluší. Pak nebudou již moci světlejším duším bránit ve vzestupu a na sebe uvalovati novou vinu. Snad přece ještě dozrají k zošklivění si vlastního prožívání. – –

Přijde samozřejmě doba, která železným spárem uchopí srdce *všech* lidí a kdy se strašlivou neúprosností bude vyhlazena duchovní pýcha z každého lidského tvora. Potom zmizí i každá pochybnost, která nyní brání lidskému duchu v poznání, že Božské není *v něm,* nýbrž vysoko *nad* ním. Že může státi pouze jako nejčistší *obraz* na oltáři jeho vnitřního života. Obraz, ke kterému vzhlíží v pokorné modlitbě! –

Není to blud, nýbrž vina, přiznává-li se lidský duch k tomu, že chce býti také Božským. Takové vypínání musí přivoditi pád, protože rovná se pokusu vyrvati Bohu žezlo z ruky a strhnouti ho na týž stupeň, který zaujímá člověk. Ba kterého dosud ani nedosáhl, protože chtěl býti *více* a hledí k výšinám, kterých nemůže nikdy dosáhnouti, ba ani poznati. Tak přehlížel člověk nevšímavě všechnu skutečnost a učinil se nejen zcela neprospěšným ve stvoření, nýbrž stal se jeho *škůdcem,* což jest mnohem horší!

V důsledku jeho vlastního nesprávného stanoviska dokáže se mu konečně s příšernou zřetelností, že ve své nynější, tak hluboko poklesle utvářenosti neznamená ani stín Božskosti. Celý poklad pozemského vědění, který pracně za tisíciletí nashromáždil, zjeví se pak jeho ustrnulému zraku jako *nic.* Bezmocně zažije sám na sobě, jak ovoce jeho jednostranného pozemského úsilí stává se zbytečným, ba jest mu i kletbou. *Pak si může vzpomínati na svou Božskost, dovede-li to!* – –

Nutně zahřmí mu vstříc: „Na kolena, tvore, před tvým Bohem a Pánem! Nepokoušej se rouhavě povznést sebe na Boha!“ – –

Domýšlivost líného lidského ducha nejde dále. – –

Teprve pak může lidstvo pomýšleti na vzestup. To jest pak také doba, ve které strženo bude vše, co nestojí na pevné půdě. Klamné existence, falešní proroci a sdružení kolem nich rozpadnou se sami

v sobě! Tím budou pak i zjeveny dosavadní falešné cesty. Tak mnohý samolibec pozná potom s úžasem, že stojí nad propastí a jsa falešně veden, zřítí se rychle dolů, zatím, co se on pyšně domníval, že stoupá a blíží se k Světlu! Že otevřel bránu, aniž měl za ní plnou sílu obrany. Že na sebe přivodil nebezpečí, kterým by byl v přirozeném dění unikl. Blaze tomu, kdo pak najde pravou cestu k obratu!

65. Volání po vůdci.

Prohlédněme si jednou blíže všechny lidi, kteří dnes zvlášť horlivě hledají duchovního vůdce a očekávají ho s vnitřním povznesením. Podle svého mínění jsou sami již duchovně důkladně připraveni, aby ho poznali a uslyšeli jeho slovo!

Co vidíme při klidném pozorování, jest veliká roztříštěnost a četné sekty. Poslání Kristovo účinkovalo na příklad na mnohé lidi podivně. Utvořili si o něm nesprávný obraz. Jako obyčejně bylo příčinou nesprávné sebeoceňování a vypínavost.

Na místě dřívější úcty a zachovávání samozřejmé mezery a ostrého ohraničení mezi Bohem a lidmi nastoupila na jedné straně kňouravá žebrota, která chce stále jen přijímat, ale za žádnou cenu nechce při tom nic dělat. Lidé přijali „modli se“, ale že jest při tom také „a pracuj“, pracuj na sobě samém, o tom nechtěli věděti.

Na druhé straně mají se opět za tak samostatné a tak neodvislé, že mohou všechno vykonati sami. Dokonce s jistým úsilím že se mohou státi i Božskými.

Jest také mnoho lidí, kteří se jen dožadují a čekají, aby Bůh běhal za nimi. Když již jednou vyslal svého Syna, podal tím přece důkaz, jak mu na tom záleží, aby se mu lidstvo přiblížilo! Ba snad dokonce je potřebuje!

Kamkoliv pohlédneme, ve všem nalézáme jen domýšlivost, ale žádnou pokoru. Chybí pravé sebe ocenění.

V prvé řadě jest nutno, aby člověk sestoupil se své umělé výše, aby mohl býti *skutečně člověkem* a mohl jako *takový* začíti svůj vzestup.

Dnes sedí na úpatí hory nadutý na stromě, místo aby stál pevně a bezpečně oběma nohama na zemi. Proto také nebude nikdy moci dostoupiti vrcholu hory, ledaže sleze se stromu nebo s něj spadne.

Zatím však bezpochyby všichni ti, kdo kráčeli klidně a rozumně svou cestou po zemi pod jeho stromem a na které on vysokomyslně shlížel, došli až na hřeben hory.

Ale samo dění přijde mu ku pomoci. Neboť strom ve zcela blízké době *padne*. Snad se pak člověk ještě jednou rozpomene o lepším,

až se tak nejemně octne na zemi s kolísavé výše. Ale pak je pro něho nejvyšší čas a nezbude mu ani hodina k promeškání.

Dnes mnozí myslí, že to může v témže šlendriánu jíti dále tak, jak to chodilo po tisíciletí.

Hoví si široce a pohodlně ve svých křeslech a očekávají silného vůdce.

Ale *jak* si představují tohoto vůdce! Je to vskutku žalostné. V prvé řadě od něho očekávají, nebo řekněme zcela správně od něho *vyžadují,* aby každému jednotlivci *sám* připravil jeho cestu vzhůru ke Světlu! *On* se má namáhat, aby stavěl mosty pro stoupence *každého* vyznání na cestě ku Pravdě! Má to učiniti tak lehkým a srozumitelným, aby tomu mohl bez námahy rozuměti každý. Jeho slova musí býti volena tak, aby přesvědčil o jejich správnosti beze všeho malé i velké všech stavů.

Jakmile se při tom musí člověk sám namáhat a sám myslet, pak to není pravý vůdce. Neboť je-li povolán, aby svým vůdčím slovem ukazoval pravou cestu, musí se přirozeně také o lidi starat. Jest přece *jeho* věcí, aby lidi přesvědčil a probudil! Vždyť Kristus dal za to svůj život!

Jest mnoho těch, kdo tak dnes myslí a kdo k nim patří. Takovým lidem není však třeba, aby se namáhali. Jsou podobni pošetilým pannám v Evangeliu a jdou vstříc jejich „pozdě“!

Vůdce jich jistě neprobudí! Nechá je zcela klidně spát, až bude brána zavřena a oni nenajdou vstupu do Světla. Neboť nedovedli se včas vyprostit z dosahu hmotnosti, ačkoliv jim vůdcovo slovo ukazovalo cestu.

Člověk není tak velecenný, jak se domýšlí. Bůh nepotřebuje člověka, ale člověk potřebuje svého Boha!

Protože lidstvo ve svém tak zvaném pokroku dnes již neví, co vlastně *chce,* musí konečně zvědět, co činiti *má!*

Tento druh lidí přejde mimo vůdce, hledaje a povýšeně káraje právě jako tehdy, když chodil mimo *toho,* na jehož příchod vše bylo již připraveno *zjevením.*

Jak jest možno *takto* si představovati duchovního vůdce!

On nebude činiti lidstvu *ani nejmenších* ústupků! Bude však *požadovati* všude tam, kde se čeká, že dá!

Ten člověk, který dovede vážně mysleti, pozná však ihned, že *právě v přísném a bezohledném požadavku* pozorného myšlení spočívá to nejlepší, čeho jest třeba k záchraně lidstvu, tak hluboce již zapletenému ve svou duchovní lenost! Právě tím, že vůdce vyžaduje pro pochopení svých slov předem duchovní čilost a *vážné* chtění a přičinění, odlučuje hned zpočátku hravě plevy od pšenice. Jest v tom samočinné působení, jako jest tomu v Božských zákonech. Lidem děje se i zde přesně podle toho, jak tomu skutečně chtějí. – –

Jest však ještě také druh lidí, kteří se domnívají, že jsou zvlášť bystří a čilí!

Ti utvořili si ovšem o vůdci zcela jiný obraz, jak se o tom můžeme dočísti. Není však méně groteskní. – Vždyť oni očekávají … akrobata ducha!

Tisíce lidí již uznalo, že jasnovidectví, jasnoslyšení, jasnocítění atd. znamená veliký pokrok. Ve skutečnosti však tomu tak *není.* Něco takového naučeného a vypěstovaného, nebo již jako nadání přineseného, nemůže se nikdy povznésti nad tuto zemi. Pohybuje se jen v nízkých mezích, které nemohou nikdy činiti nárok na výši a jsou proto dosti bezcenné.

Chce se snad lidstvu dopomoci ke vzestupu *tím,* když se mu ukazují jemnohmotné věci stejného stupně? Nebo když se učí, aby je vidělo a slyšelo?

To nemá nic společného se skutečným vzestupem ducha. A také nemá účelu pro pozemské dění! Jsou to duchovní umělecké kousky a nic jiného. Snad jsou zajímavé pro jednotlivce, ale pro veškeré lidstvo jsou bez ceny.

Že si takoví lidé přejí stejnorodého vůdce, který to konečně umí lépe než oni, jest snadno pochopitelné. –

Ale jest velký počet lidí, kteří v tom zacházejí ještě mnohem dále, až do směšnosti. Při tom berou to přesto hořce vážně. Těm platí na příklad jako hlavní podmínka za důkaz vůdcovství: že vůdce … nesmí nastydnouti! Kdo může nastydnout, ten je již odbyt. Podle jejich

mínění pak neodpovídá ideálu vůdce. Silný musí ve všech případech a v prvé řadě svým duchem býti povýšen nad tyto maličkosti!

Zní to snad trochu strojeně a směšně, ale jest to vzato ze skutečnosti. Znamená to slabé opakování někdejšího volání: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup s kříže!“ – To se křičí již dnes, dříve než je takový vůdce vůbec v dohledu!

Ubozí, nevědomí lidé! Člověk, který vychovává své tělo tak *jednostranně,* že se stává pod mocí ducha dočasně necitelným, ten je u nich vynikajícím velikánem! Lidé, kteří ho obdivují, podobají se dětem předešlých století, které s otevřenými ústy a lesknoucíma se očima sledovaly kotrmelce potulných šprýmařů. Při tom se v nich probouzelo horoucí přání, aby mohli dělat také něco takového.

A jako tehdy děti v tomto zcela *pozemském* oboru, tak nejsou dále mnozí tak zvaní hledatelé ducha nebo Boha v dnešní době v oboru *duchovním!*

Uvažujme ještě dále: Potulní lidé starých dob, o kterých jsem právě mluvil, vyvíjeli se stále více a stali se z nich akrobati v cirkusech a varieté. Jejich dovednost rostla do nekonečna a ještě dnes dívají se denně tisíce zhýčkaných lidí na jejich výkony vždy s novým úžasem a často i s vnitřním mrazením.

Ale mají z toho *pro sebe užitek?* Co si nesou s sebou po takových hodinách? Vzdor tomu, že mnohý akrobat také při svých výkonech se vydává nebezpečí života, nemají z toho diváci ani toho nejmenšího. Všechno toto umění i v nejvyšší dokonalosti musí zůstati v rámci varieté a cirkusů. Budou vždy sloužiti jen zábavě a nebudou nikdy ku prospěchu lidstva.

Takové akrobatství, ovšem *v duchovním* oboru, hledá se dnes jako měřítko pro velikého vůdce!

Ponechte takovým lidem duchovní šprýmaře! Brzy se dožijí, kam to vede! Oni také nevědí, oč tím vlastně usilují. Domnívají se: Velikým jest jen takový člověk, jehož duch ovládá tělo tak, že toto nezná již nemocí!

Každý takový výcvik jest jednostranný a jednostrannost přivodí jen nezdravotu a nemoc! Takovými věcmi se *neposiluje duch,* nýbrž *zeslabuje se jen tělo!* Posunuje se tím nutná rovnováha pro zdravý sou-

lad mezi tělem a duchem, což končí tím, že takový duch se mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již nemůže poskytnouti rázného a zdravého ohlasu pro pozemské prožívání. To však potom duchu *chybí* a on přichází do záhrobí *nezralý.* Musí svůj pozemský čas prožíti *ještě jednou.* To všechno jsou duchovní umělecké kousky a nic jiného. Konají se na útraty pozemského těla, které má ve skutečnosti býti duchu nápomocno. Tělo *patří* k jednomu období vývoje ducha. Když jest však zeslabeno a potlačeno, nemůže býti duchu příliš ku prospěchu, protože jeho vyzařování jsou příliš mdlá, aby mu mohla přinésti ve hmotnosti sílu, kterou potřebuje.

Chce-li člověk potlačiti nemoc, musí duchovně přivoditi nátlak vytržení, asi jako když v malém měřítku strach před zubním lékařem zapudí bolest zubu. Takové stavy vysokého vzrušení vydrží snad tělo bez úhony jednou, možná že i vícekrát. Trvale nemůže tak činiti bez vážného poškození.

Ale když vůdce *toto* dělá nebo k tomu radí, pak není hoden, aby byl vůdcem. Neboť prohřešuje se tím proti přirozeným zákonům stvoření. Pozemský člověk má své tělo chránit jako svěřený mu statek. Má se snažit, aby zjednal zdravou harmonii mezi duchem a tělem. Je-li porušena tato harmonie jednostranným potlačováním, není to pokrok, ani žádný vzestup. Naopak, jest to pronikavá překážka ke splnění jeho úkolu na zemi, ba vůbec *ve hmotnosti.* Ztrácí se při tom plnost síly ducha k jeho působení *ve hmotnosti,* protože k tomu účelu v každém případě potřebuje sílu nepotlačeného, s duchem harmonisujícího pozemského těla! Člověk, kterého na základě takových věcí jmenují mistrem, jest méně nežli žák, který vůbec nezná úkolů lidského ducha a jeho nutnosti vývoje! Jest dokonce škůdcem pro ducha.

Takoví lidé dojdou dosti záhy bolestně k poznání své pošetilosti.

Ale každý falešný vůdce učiní nutně *trpkou* zkušenost! Jeho vzestup v záhrobí může začíti teprve *tehdy,* až dojde k poznání *poslední* ze všech těch, které svým duchovním hračkářstvím zdržel nebo dokonce svedl. Dokud zde na zemi působí ještě jeho knihy a spisy, bude tam zdržován, i když tam zatím došel k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, dává lidem kamení místo chleba. Dokazuje tím, že nemá ani potuchy o *skutečném* dění v záhrobí, tím méně o celém světovém soustrojí!

66. Hrubohmotnost, jemnohmotnost, vyzařování, prostor a čas.

Došlo mnoho dotazů na pojem mých výrazů o hrubohmotnosti a jemnohmotnosti. Hrubohmotnost jest všechno to, co člověk může viděti svýma *pozemskýma* očima, co pozemsky cítí a slyší. K tomu patří vše, co vidí pomocí pozemských prostředků a při dalších vynálezech ještě uvidí. Na příklad všechno, co vidíme drobnohledem. Hrubohmotné jest pouze *určitým* druhem hmotnosti. Veliká oblast *veškeré* hmotnosti obsahuje však *více* druhů, které jsou od základu od sebe úplně odlišné a proto se *spolu nikdy nesměšují.*

Různé druhy hmotnosti leží nad sebou, zcela dole na dně, nebo na konci stvoření. I v této hmotnosti, tak jako v celém stvoření, začíná to nahoře nejlehčím druhem a sestupuje dolů, kde pak končí nejtěžším a nejhutnějším. Všechny tyto druhy hmotnosti slouží pouze jako prostředky k vývoji všeho duchovního, které v nich jako v živné orné půdě klíčí jako zárodek. Právě tak, jako když zrno potřebuje zemi ke klíčení a vzrůstu.

Hmotnost sama o sobě jest v jednotlivých vrstvách *nečinná a bezmocná.* Teprve tehdy, když jí proniklo a ji spojilo bytostné, které jest nad ní, dostává se jí tepla a živosti. Tato hmotnost slouží pak za obaly nebo tělesné schránky nejrůznějším tvarům a druhům.

Jak jsem již řekl, nedají se různé druhy hmotnosti *smísiti.* Zato dají se však za přispění bytostného vázati a nesčetněkráte spojovati. V tomto vázání a spojení vznikají pak teploty a vyzařování. Každý jednotlivý druh hmotnosti vytváří při tom své určité vlastní vyzařování. Toto směšuje se pak s vyzařováním jiných, s ním spojených druhů a dohromady dává věnec záření, který jest dnes již znám a jmenuje se zkrátka ód, nebo také vyzařování. Tak má své vyzařování každý kámen, každá rostlina, každé zvíře a možno je pozorovat. Podle *stavu* těla, tedy obalu nebo tvaru, jest toto vyzařování zcela rozdílné. Proto mohou býti ve věncích záření pozorovány také poruchy a podle toho dají se poznati nemocné body obalu nebo těla.

Věnec záření dává tedy každé formě zvláštní okolí, které tvoří ochranu k obraně, avšak zároveň i most k dalšímu okolí. Kromě toho dotýká se tento věnec záření ještě nitra, aby bral účast na vývoji bytostného jádra *v nejhrubším* smyslu. Ve skutečnosti připojují se k tomu ve stvoření ještě mnohé věci ke skutečnému působení. Smím je rozvíjeti jen velmi zvolna, krok za krokem, abych usnadnil vážně hledajícím vnikání do zákonů stvoření.

Není-li hmotnost proniknuta bytostným, není ničím. Co jsme nyní pozorovali, bylo však pouze spojení bytostného s různými druhy hmotnosti. Teprve to poskytuje *ornou* půdu pro ducha! Bytostné váže, spojuje a oživuje hmotné. Duch však ovládá hmotné s bytostným. Jakmile duch, tedy duchovno, ponoří se ke svému vývoji do hmotného, jež bylo oživeno bytostným, je mu toto spojení beze všeho a z pouhé přirozenosti věci ihned podřízeno.

Duchovnu nabízí se takto nejpřirozenějším způsobem vláda. Jest smutné, použije-li jí špatně nebo nesprávně! Vyzařování, o kterých jsme právě mluvili, poskytují *vlastní výzbroj ducha* k jeho vývoji ve hmotnosti. Dříve než se duch ponoří skrze bytostné do hmotnosti, jest půda pro jeho vývoj již pečlivě upravena. Obaly uzavírají se samočinně k ochraně kolem něho. Jeho úkolem jest, aby správně používal propůjčené mu výzbroje ke svému blahu a vzestupu, ne však ke své škodě a pádu.

Není těžko pochopitelným, že rozhodujícím pro druh směsi záření musí býti *ten* druh hmotnosti obalu ducha, který jest zastoupen nejsilněji. Vyzařování stávajícího nejsilnějšího druhu hmotnosti bude míti při tom přirozeně také vždy nadvládu. Co převládá ve vyzařování, má však také nejsilnější vliv do nitra i navenek.

Avšak směs záření má mnohem větší význam, než mohlo lidstvo dosud probádati. O jejím vlastním úkolu netuší se dosud ani desetina.

Podstata věnce záření jest rozhodující pro sílu vlny a druh výchvěvů (vibrací), které mají býti přijímány ze soustavy záření celého vesmíru. Nechť posluchač a čtenář přes to lehce nepřechází. Ať se zahloubá do té myšlenky a pojednou uvidí před sebou rozloženy všechny nervové provazce ve stvoření, jichž používání se má naučiti.

Nechť si představí prasílu zářivě vylitou na dílo stvoření! Tato prasíla proudí skrze stvoření, každou částí a každým druhem. A každá část a každý druh odevzdá ji opět dále, změněně zářící. Různorodá podstata jednotlivých částí stvoření přivodí tím změny v prvotním záření, kterážto změna mění také barvu tohoto záření. Tak jeví celé stvoření podivuhodný obraz nejnádhernějšího vyzařování barev, jak by jich nedovedl podati žádný malíř. Každý díl stvoření o sobě a každá hvězda, ba každé jednotlivé těleso, byť sebe menší a nepatrnější, jsou podobny jemně broušeným hranolům, které každý přijatý paprsek vysílají dále v mnohonásobné různě zbarvené zářivosti. Tyto barvy jsou pak provázeny zvučícím zněním, které se rozléhá jako opojný akord. Tóny nemají barev, nýbrž barvy mají tóny. Ovšem jen tyto barvy vyzařování. Ne snad mrtvé barvy, nanesené lidskou rukou. A barvy, používané lidmi, v poměru k barvám vyzařování, jsou mrtvé.

Proti této mocné říši záření a vyzařování stojí lidský duch se svou výzbrojí vyzařujících obalů, které mu byly dány. Až do probuzení pohlavní síly jest postup týž jako u kojence. Hmotné obaly vsávají svým vyzařováním do sebe jen to, co potřebují ke zrání. S nastalou pohlavní silou stojí zde však duch vyzbrojen, brány k němu jsou tím otevřeny a utvořilo se tak bezprostřední a přímé spojení. Duchu dostává se nyní mnohostranně zesíleného styku s mocnými vyzařováními ve velkém veškerenstvu!

Podle toho jak člověk, tedy duch, vyvíjí a ovládá barvy svých vyzařování, stanoví jako při radiu také své vlny na stejné barvy a tyto pak přijímá z vesmíru. Toto přijímání může býti stejně dobře také označeno jako přitahování nebo přitažlivá síla stejnorodosti. Je lhostejno, jak se to pojmenuje, neboť postup zůstává týž. Vždyť barvy označují jen druh a druh udává barvu. V tom jest i ztracený klíč *k pravému* královskému umění, astrologii, tak jako klíč k prohloubenému léčení bylinami a jako k popíranému umění tělesného i duchovního léčivého magnetismu. Jest v tom klíč k umění života a také ke stupnici duchovního vzestupu. Stupnicí nebo tak zvaným žebříkem do nebe není míněno nic jiného, než prostý *nástroj,* kterého se má použíti. Oka této sítě vyzařování jsou příčlemi tohoto

žebříku. V tom jest *všechno,* celé vědění a poslední tajemství ve stvoření.

Hledající, sáhněte do ok této sítě záření! Vědomě, ale *s dobrou* vůlí a v pokorném uznání vašeho Boha, který vám dal toto zázračné stvoření. Můžete je ovládnouti jako v dětské hře, když budete konečně *poctivě* chtít a odvrhnete všechnu vědeckou domýšlivost. Nejdříve musí falešné břímě s vašich beder, s vašeho ducha! Jinak nemůžete povstati vzpřímeni a volni!

Rovněž tak ve směsi záření lidského těla musí nezbytně panovati soulad, aby se duchu k ochraně při vývoji a ke vzestupu poskytly plnocenné prostředky, jež jsou mu v normálním vývoji stvoření určeny. Právě volbou potravy, tělesnou činností a vůbec celkovými životními poměry v mnohých věcech byla tato vyzařování jednostranně posunuta. To vyžaduje vyrovnání, má-li býti umožněn vzestup. *Dnes churaví při tom vše.* Nic nelze nazvati zdravým. –

Člověk může si lehce představiti, jaký účinek na tuto soustavu záření má již pouhá volba pokrmů. Volbou pokrmů k výživě těla může napomáhati k vyrovnání záření, mnohé může posilovat nebo zeslabovat, může převládající také odsunovat, když to působí nepříznivě nebo na překážku. Touto volbou pokrmů může dosáhnouti toho, že vedoucím bude *to* záření, které jest pro něho *příznivé* a tím i normální. Vždyť jen to, co jest příznivé, jest normální stav.

To vše nepodmiňuje však snad samo vzestup, a také ho nepřivodí. Poskytuje to pouze příznivou půdu pro plnou činnost ducha. Jest vyhrazeno *chtění tohoto ducha,* aby určilo cestu vzhůru, stranou nebo také cestu dolů.

Tělo musí však zesíliti tak jako duch, jakmile jest člověk schopen na to dbáti. Ale dnes se skorem všude v nevědomosti v tomto směru hřeší. –

Když mluvím o hrubohmotnosti a jemnohmotnosti, nesmí se míti za to, že jemnohmotnost má znamenati zjemnění hrubohmotného. Jemnohmotnost jest úplně *jiného* druhu, jiné podstaty. Nemůže se nikdy státi hrubohmotnou, nýbrž tvoří přechodný stupeň směrem vzhůru. Jemnohmotností právě tak jako hrubohmotností nutno ro-

zuměti také jen *obal,* který musí nejdříve sloučiti bytostné, aby jím mohl býti oživen.

Jakmile přecházím k těmto zákonům, musím se zmínit, že tím nejsou vyčerpána všechna rozdělení. Proto chci sděliti již dnes, že kromě vědomého a nevědomého duchovna a bytostného k oživení druhů hmotnosti procházejí stvořením také ještě *proudy sil* různých druhů. Tyto síly podle svých druhů přispívají rovněž různě k pokroku a vývoji. Proudy sil jsou opět také jen to nejbližší, co se váže k činnosti duchovna a bytostného, nebo lépe řečeno, co je předchází a připravuje pole jejich působnosti. Čím dále rozčleňujeme a přecházíme k podrobnostem, jest toho vždy mnohem, mnohem více.

Jedno řadí se pak dále ke druhému, aby ve spojení s předchozím vytvářelo vždy nová odstupňování, ale to všechno dá se vysvětliti také důsledně. Neboť po prvním stvoření mohlo povstati jen to, co bylo důsledné. Něco jiného neexistuje. A tento fakt dává také nezbytně záruku za nepřetržité řešení a vyvíjení, za jasný přehled. Ve svých přednáškách nabízím nyní *klíč!* Každý posluchač může si pak odemknouti celé stvoření sám.

Všechno najednou by však poskytlo dílo, jehož mnohostrannost by mohla lidi zmásti. Nechám-li však jako dosud i během příštích desítiletí vycházeti klidně jedno ze druhého, bude lehko vše sledovati a na konec vše klidně a vědomě úplně jasně přehlédnouti. Bude to lehké pro toho, kdo mne až tam chce následovati. Na počátku chci objasniti nejmocnější základy stvoření, dříve než se dotknu všech jemností a podrobností.

Posluchači a čtenáři povede se asi jako tvoru, kterému bych ukázal nejdříve kostru člověka a potom vedle toho živého člověka v plné jeho síle a činnosti. Kdyby neměl dosud o člověku tušení, nepoznal by v živém člověku kostru. Snad by i řekl, že to k sobě nepatří, nebo že to není totéž. Právě tak povede se těm, kdo mne v mých vývodech nesledují klidně až do konce. Kdo se nesnaží pochopiti s vážnou horlivostí vše od počátku, nedovede pochopiti celé stvoření *pak,* až dojdu k posledním vysvětlením. *Musí* se snažiti sledovat vše jen krok za krokem. –

Poněvadž bylo mně dosud mluviti jen v hrubých rysech, přecházím nyní *zvolna k novým věcem*. Dělal bych jinak přílišné skoky. Beztak se mi již často řeklo, že podávám ve všem jenom jádro, které široké veřejnosti není tak lehce srozumitelné. Nemohu však jinak, chci-li přednésti ještě všechno to, co říci mám. Jinak museli bychom skončiti ve čtvrtině, protože při širším výkladu sotva by stačil pozemský čas na něco víc. Přijdou jiní, kteří z každé z mých přednášek dovedou napsati třebas i více knih. Nemohu se s tím nyní zdržovati. – –

Jak jsem již řekl, jest jemnohmotnost *jiného* druhu než hrubohmotnost. Z toho následuje něco, čeho jsem se dosud nedotknul. Abych se vyhnul zmatkům, užíval jsem dosud v mnohém lidových výrazů, které jest nyní třeba rozšířiti. K těm patří na příklad i výraz: *Nad prostorem a časem!*

To se týkalo vždy nadzemského. Vzhledem k dalšímu postupu musíme ode dneška říkati: Život v jemnohmotnosti jest „nad pozemské pojmy o čase a prostoru“. Neboť i v jemnohmotnosti jest pojem prostoru a času, ale opět jiného druhu, přizpůsobený této jemnohmotnosti. Pojem času a prostoru jest dokonce v celém stvoření, jest však vždy vázán na určitý druh. Stvoření samo má své hranice a proto platí také pro ně ještě pojem prostoru.

Také všechny základní zákony, které se jeví v celém stvoření jednotně, jsou ve svém působení vždy ovlivněny dotyčným druhem stvoření a jsou odvislé od jeho zvláštností! Proto musí se následky *určitého zákona* jeviti v rozličných oddílech stvoření také *rozličně*. To vedlo k velkým nedorozuměním, odporům a pochybnostem o jednotnosti zákonů stvoření nebo vůle Boží. Na konec vedlo to i k víře v libovolné činy Stvořitelovy. Ale v podstatě spočívalo a spočívá přece všecko na nevědomosti člověka o stvoření samém.

O těchto věcech promluvím však obšírněji teprve mnohem později, poněvadž dnes by nutně odvracely a kalily pozornost posluchačů a čtenářů. Jakmile to bude třeba, dovedu to k dalšímu porozumění. Nezůstane žádná mezera.

67. Omyly jasnovidectví.

Jasnovidectví! Jaký lesk se kolem něho tvoří! Na jedné straně slyšíme mnoho posměchu a na druhé mluví úzkostlivá zvědavost. Ostatní úctyplně mlčí. Vidoucí sami chodí pyšně jako pávi po dvoře. Domnívají se, že jim Bůh udělil milost a ve své vysokomyslné pokoře považují se proto za povzneseny nad jiné. Velmi rádi nechávají se obdivovati pro něco, co jest jim ve skutečnosti právě tak cizí, jako těm lidem v jejich okolí, kteří se příliš ptají. Svou skutečnou nevědomost halí v prázdný úsměv, který má předstírati vědoucího. Spíše jest to však zvykem ustálený výraz jejich bezradnosti vůči otázkám, které vyžadují od nich skutečné vědění o všech dějích.

Oni sami nevědí ve skutečnosti víc než kladivo a dláto, jimiž se rukou umělcovou tvoří nějaké dílo. I v tomto oboru jsou to zase jen lidé sami, kteří chtějí své spolubližní, nadané jasnovidnými dary, učiniti něčím jiným, než tito ve skutečnosti jsou. Tím však působí jim jen velkou škodu. Jest to nezdravý stav, který dnes nacházíme všude. „Vidění" jasnovidců jest ve většině případů *skutečné*. Není to však nic zvláštního, co by stálo za obdiv a tím méně za pocit hrůzy. Vždyť by to vlastně mělo býti něco zcela přirozeného. Přirozeným zůstává to však jen tehdy, když to přichází samo sebou a zůstává to klidně přenecháno vlastnímu vývoji, bez cizí nebo i vlastní pomoci. Jakákoliv *pomoc* jest při tom právě tak zavržení hodná, jako by byla pomoc při tělesném umírání.

Vidění jasnovidců nabývá ceny pouze skutečným *věděním*. Jedině vědění může této přirozené schopnosti dodati jistotu a tím i *správné* postavení směrem k pravému cíli. Že však právě toto vědění chybí u velikého počtu jasnovidných lidí, možno ihned zjistit podle ctižádostivé přemíry horlivosti, spojené s vypínáním. Je to vidět i podle domýšlivosti, s jakou se takoví lidé rádi považují za vědoucí. Dávají to nepokrytě na odiv a rádi to i vyslovují.

Jest to právě tato domýšlivost vědění, která zdržuje takové lidi, aby nešli dále kupředu. Tato domýšlivost vede je dokonce přímo ke zkáze, protože je v jejich snahách přivádí na scestí, která vedou *dolů,*

místo nahoru. Jasnovidec, který se domýšlí, že ví více, to však ani nepozoruje. Největší pomocí pro takové lidi může pak býti to, že jejich jasnovidnost nebo jasnoslyšení pomalu opět slábne a ztrácí se. To je záchrana! Stane se tak nějakým příznivým pro ně stavem, kterých je více druhů.

Pozorujme nyní jasnovidné lidi a jejich mylné přesvědčení, které předávají jiným lidem. Jen jasnovidci sami jsou vinni, že celý tento obor mohl býti až dosud šlapán do bláta jako nespolehlivý a falešný.

Jasnovidci vidí v nejpříznivějším a nejpokročilejším případě druhý stupeň tak zvaného záhrobí, chceme-li si rozděliti toto záhrobí na stupně (nejsou zde myšleny jako sféry). Abychom podali přibližný obraz rozdílu, byl by při tom stupeň Světla asi dvacátý. Lidé, kteří skutečně mohou viděti až ke druhému stupni, domnívají se, že tím dosáhli něčeho ohromného! Ti však, kteří mohou zírati jen k prvnímu stupni, domýšlí se ve většině případů ještě více!

Nutno uvážit, že člověk při svém nejvyšším nadání může vždy skutečně nazírati jen tak daleko, jak to dovoluje jeho vnitřní zralost. *Je při tom vázán na svůj vnitřní stav!* Z povahy věci samé jest mu prostě nemožno *skutečně* viděti něco jiného než to, co jest jeho stejnorodostí. Vidí tedy pouze to, co je uvnitř obvodu, v němž by se mohl bez překážky pohybovati po své pozemské smrti. Dále nevidí. Neboť v okamžiku, kdy by překročil onu hranici záhrobí, kterou mu předpisuje stav jeho vlastní zralosti, musel by ihned pozbýti vědomí pro všechno ve svém okolí. Sám od sebe nemohl by vůbec tuto hranici překročit.

Kdyby však jeho duši při jejím vystoupení z těla vzala s sebou nějaká záhrobní bytost nejblíže vyššího stupně, tu by při překročení hranice k vyššímu stupni v jejím náručí pozbyl ihned vědomí. Prostě by usnul. Přiveden zpět k vědomí, mohl by se vzdor svým jasnovidným darům rozpomenouti jen potud, pokud mu dovolovala jeho vlastní zralost rozhlédnouti se kolem sebe při bdělém vědomí. Proto nevzešel by mu z toho žádný prospěch, ale jistě škoda pro jeho jemnohmotné tělo.

Co se domnívá viděti nad tuto hranici, ať jsou to krajiny nebo osoby, neprožívá nikdy skutečně živě a nevidí to osobně. Jsou to

vždy jen *obrazy,* které se mu zjevují a jichž řeč domnívá se i slyšeti. Není to nikdy skutečnost. Tyto obrazy jsou zdánlivě tak živé, že sám nedovede rozpoznati, co se mu jen zjevuje a co skutečně prožívá. Neboť akt vůle silnějšího ducha může takové živé obrazy vytvořit. Tak se stává, že mnozí jasnovidní a jasnoslyšní se domnívají, že při svých výletech na onen svět nacházejí se mnohem výše než jsou ve skutečnosti. A z toho vznikají četné bludy.

I když se mnozí domnívají, že vidí nebo slyší Krista, jest to veliký omyl. Je to nemožnou věcí, překlenouti podle tvůrčích zákonů Božské vůle tu ohromnou propast! Syn Boží nemůže přijíti do spiritistického kroužku jen tak, jako na kávový dýchánek, aby tam vyznamenal a oblažil návštěvníky. Právě tak nemohou to učinit proroci, nebo vyšší duchové.

Žádnému lidskému duchu, vázanému v těle a krvi, není dosud dopřáno, aby se tak bezpečně a pevně již za pozemského života pohyboval v záhrobí, aby všechno nezahaleně slyšel a viděl a jen tak lehce pospíchal po stupních nahoru. Vzdor veškeré přirozenosti není ta věc tak jednoduchá. Zůstává vázána na nezvratné zákony.

A když jasnovidec nebo jasně slyšící chce jen vnikati do záhrobí a zanedbává proto své pozemské úkoly, tu zanedbává více než získává. Jakmile nadejde pro něho doba jeho záhrobní zralosti, ponese s sebou mezeru, kterou může vyplniti *jenom na zemi.* Následkem toho nemůže stoupati dále, zůstává až po jistý bod spoután a musí se vrátit, aby zameškané dohonil. Pak teprve může pomýšleti na opravdový, další vzestup. Také zde jest vše prosté a přirozené a vždy jest to pouze nutný následek toho, co zůstalo nazpět nesplněno a od čeho nelze nikdy odbočiti.

Každý stupeň lidského bytí vyžaduje, aby byl skutečně prožíván s plnou opravdovostí a s plnou schopností přijímání dočasné přítomnosti. Každý nedostatek v tomto prožití přináší pak zviklání, které se při další cestě nutně stává stále citelnějším, až konečně přivodí trhliny a následkem toho i zřícení. Když se ovšem duch včas nevrátí a vadné místo novým prožitím nenapraví tak, aby bylo pevné a jisté. Tak jest tomu v celém dění. Bohužel člověk však přijal cho-

robný zvyk, že vždycky sahá daleko nad sebe, protože se domnívá býti něčím více, než skutečně jest.

68. Druhy jasnovidectví.

Váhal jsem dlouho s odpovědí na různé otázky o jasnovidectví, protože každý člověk, který četl moje poselství Grálu *správně,* musí o tom býti dokonale poučen. Ovšem za předpokladu, že nečetl poselství jako lekturu k ukrácení času nebo s předsudky. Avšak že se do něho vážně zahloubal a na každou větu pohlížel jako na významnou a byl přesvědčen, že se musí *vynasnažit,* aby prozkoumal její hluboký smysl o sobě a také její nezbytnou příslušnost k celému poselství. Neboť tak bylo tomu předem chtěno.

Duch musí býti při tom bdělý. Povrchní lidé mají tím býti samočinně vyloučeni.

Opakoval jsem mnohokrát, že každý *druh* může býti vždy poznán jen *stejným* druhem. Těmito druhy jsou ovšem míněny druhy stvoření.

Pozorujeme-li stvoření zdola nahoru, jest tu druh *hrubohmotného,* druh *jemnohmotného,* druh *bytostného* a jako nejvyšší druh *duchovního.* Každý z těchto druhů dělí se opět na mnoho stupňů a vzniká pak lehce nebezpečí záměny stupňů jemné hrubohmotnosti se stupni hrubé jemnohmotnosti. Přechody jsou zcela nenápadné a v působení a dění nejsou snad navzájem pevně spojeny, nýbrž jen do sebe zasahují.

Na každém z těchto stupňů jeví se jiný život. Člověk má obal, čili schránku z každého druhu stvoření, které jest *pod* duchovnem. Jeho jádro samo jest duchovní. Každý obal jest totéž, jako jedno tělo. Člověk jest tedy duchovní jádro, které průběhem vývoje k sebevědomí bere na sebe lidský tvar. Tento lidský tvar vývojem vzhůru ke Světlu se stále více idealizuje až k nejdokonalejší kráse, ale při sestupu dolů nabývá vždy více opaku krásy a dochází až k nejgrotesknějšímu znetvoření. Aby byl vyloučen omyl, upozorňuji zvlášť, že hrubohmotný obal nebo tělo není účasten tohoto vývoje, protože spolupůsobí jen kratičký čas a na, hrubohmotné pozemské úrovni může býti podroben jen zcela nepatrným změnám.

Člověk na zemi, tedy v hrubohmotnosti, nese obaly *všech* druhů stvoření *současně.* Každý obal, tedy každé tělo těchto různých druhů má také své smyslové orgány úplně pro sebe. Hrubohmotné orgány mohou například býti činny *jen ve stejném druhu,* tedy ve druhu hrubohmotném. Jejich jemnější vývoj dává v nejpříznivějším případě možnost nazírání až k jistému stupni jemnější hrubohmotnosti.

Tuto jemnější hrubohmotnost jmenují lidé, kteří se jí zabývají, „astrální“. Jest to pojem, který není ve skutečnosti správně znám ani těm, kdo toto označení stanovili. Tím méně chápou ho ti, kdo to po nich opakují. Používám tohoto pojmenování pojmu proto, že jest již známé. Platí ovšem toto jméno, jak jest vůbec zvykem při okultních bádáních, jen pro druh hromadného pojmu. Tedy pro všechno to, co se sice ví a tuší jako existující, ale čeho přece nelze správně pochopiti a tím méně odůvodnit. Celé dosavadní chtění okultistů po vědění není nic jiného, než velké bludiště nevědění, které si sami zbudovali. Jest to smetiště domněnek rozumového myšlení, které pro tyto věci nestačí. Přes to chci zůstati u nejvíce používaného označení. Ale to, co lidé vidí a míní pod slovem „astrální“, nepatří ještě ani k jemnohmotnosti, nýbrž jedině k jemné hrubohmotnosti.

Badatelé naplnění lidskými domněnkami nevyprostili se v těchto oblastech dosud z hrubohmotnosti. Zůstali vězeti *v nejnižším druhu* pozdějšího stvoření a tropí proto tolik hluku s pokud možno „nejzvučnějšími“ cizími slovy. Oni nezírají ani jemnohmotným okem, nýbrž pouze *přechodným cítěním* hrubohmotného oka k oku jemnohmotnému. Mohlo by se to také nazvati polozřením nebo cvičebným nazíráním.

Odloží-li člověk pozemskou smrtí hrubohmotné tělo, odkládá tím přirozeně i hrubohmotné smyslové orgány, které patří jen k dotyčnému obalu. Pozemské umírání není tedy nic jiného, než odložení nejzevnější schránky nebo slupky, která umožňovala člověku nazírání a působení ve hrubohmotnosti. Ihned po tomto odložení ocit’uje se na tak zvaném onom světě, nebo lépe řečeno na úrovni jemnohmotnosti. Zde může pracovati opět jen se smyslovými orgány jemnohmotného těla, které mu zůstalo jako nyní nejzevnější slupka. Vidí tedy očima jemnohmotného těla, slyší jeho ušima atd.

Jest přirozeno, že lidský duch při vstupu do jemnohmotnosti musí se naučiti, aby správně používal smyslových orgánů jemnohmotného obalu, které jsou tím náhle nuceny k činnosti, jako kdysi orgány hrubohmotného těla musely přivykati hrubohmotnosti. Ovšem přiměřeně k této jinorodé hmotnosti, která není tak těžkopádná, děje se také naučení správnému používání těchto orgánů rychlejším a snadnějším způsobem. A tak jest tomu s každým dalším druhem.

K usnadnění tohoto přivykání si různým způsobům jest na meziúrovně dáno přechodní zření nebo polozření. Hrubohmotné oko dovede při jistém napětí a při neobyčejných stavech těla jako v předtuše zírati do spojovací úrovně mezi hrubohmotností a jemnohmotností. Právě tak jemnohmotné oko na počátku své činnosti ve zpětném pohledu v rovněž takovém polozření dospěje k téže úrovni, kde si podávají ruce jemná hrubohmotnost s hrubou jemnohmotností. Toto polozření dává lidskému duchu v době jeho průchodu jistou oporu, takže není mu nikdy třeba, aby se cítil úplně ztraceným. Tak jest tomu při *každé* hranici dvou různých druhů. Že se mohou různé druhy hmotnosti držeti při sobě a nevytvoří propast, protože se nikdy nemohou smísiti, o to se starají *bytostné* vlny sil, které ve své magnetické schopnosti přitažlivosti působí tak, že tyto druhy hmotnosti drží a vážou.

Když člověk po průchodu rozličnými oddíly jemnohmotnosti odloží i jemnohmotné tělo, vstupuje do *bytostného.* Jako nejzevnější obal zůstává mu pak tělo *bytostné,* jehož očima musí nyní viděti a ušima slyšeti. V dalším vývoji pak jest mu možno odložiti i bytostné schrány a vejíti do říše ducha. Teprve zde jest *sám sebou.* Nezahalený, musí pak viděti, slyšeti, mluviti atd. duchovními orgány.

Čtenáři musí tyto mé údaje bystře promysleti, aby si o tom mohli utvořiti správný obraz. Materialisace zemřelých jsou pouze děje, při nichž za pomoci media zemřelí lidé, kteří jsou již v jemnohmotném těle, halí se ještě v obal jemné hrubohmotnosti. To by snad byla jediná výjimka, kdy dnešní pozemští lidé svýma hrubohmotnýma očima jsou schopni někdy *jasně* viděti jemnou hrubohmotnost a mohou ji chápati i svými jinými hrubohmotnými smysly. Mohou to proto, že

jedná se tu vzdor veliké jemnosti vždy ještě o stejný druh jejich smyslových orgánů, tedy ještě o hrubohmotnost.

Člověk musí proto míti na zřeteli, že hrubohmotnost může býti „chápána“ jen hrubohmotností, jemnohmotnost jen jemnohmotností, bytostné jen bytostným a duchovní jen duchovním. V tomto směru není žádného směšování.

Ale jedno jest jisto: Pozemský člověk může nazírati hrubohmotným okem a během svého pozemského života tu i tam otvírati již i své jemnohmotné oko, alespoň občas. Totiž ne snad současně, nýbrž po sobě. Hledí-li jemnohmotným okem, zůstává oko hrubohmotné buď zcela, nebo částečně vyloučeno a naopak. Člověk nebude nikdy schopen, aby hrubohmotným okem zřel správně jemnohmotné, právě tak, jako okem jemnohmotným hrubohmotné. To není možno. Opačná tvrzení spočívala by jen na omylech, jež vznikají z neznalosti zákonů stvoření. Jsou to klamy, jimž podléhají lidé, když tvrdí, že mohou hrubohmotným okem poznávat jemnohmotné nebo jemnohmotným okem duchovní.

Kdo o tom všem správně uvažuje a snaží se o jasnou představu, pozná brzy, jaký nevylíčitelný zmatek dnes nutně panuje v posuzování jasnovidectví. Jest přímo nemožno dosáhnouti v tomto směru spolehlivých údajů, pokud nejsou známy patřičné zákony. To však *nemůže* vzejíti z projevů nebo sdělení ve spiritistických kroužcích, protože projevující se zemřelí sami nemají žádného přehledu. Vždyť každý z nich se nutně pohybuje jenom v mezích, do kterých patří následkem svého dočasného stavu zralosti.

Skutečný pořádek ve vysvětlení podivuhodného tkaniva pozdějšího stvoření může býti přivoděn jen tehdy, když se všechno obsáhne *věděním.* Jinak jest to nemožno. Avšak lidé ve své známé chorobné vědychtivosti nikdy něco takového neuznají, nýbrž staví se již předem nepřátelsky proti každému poučení.

Raději se vypínají dále ve svém žalostném hledání a právě proto nemohou nikdy dospěti k jednotě, ke skutečnému úspěchu. Kdyby jen *jednou* projevili takovou velikost, že by překonali svou domýšlivost a bez předsudků *skutečně opravdově* přijali poselství Grálu jako výklad světa a nechtěli při studiu vždy všechno věděti sami lépe, tu

by se jim brzy rozevřely výhledy, které v logickém důsledku vysvětlují všechno nepochopitelné dění a ve velkém rozmachu urovnávají cesty k dosud nepoznanému.

Ale jest známo, že právě tvrdošíjnost jest jednou z nejneklamnějších známek skutečné hlouposti a omezenosti. Všichni tito lidé netuší, že právě tím si vtiskují pečeť své neomezené neschopnosti, která je bude však již v blízké době páliti zahanbujíc a vylučujíc, protože pak nedá se již zakrýti ani zapříti.

K posouzení jasnovidectví muselo by jako základ všeho býti známo, jakým okem se v tu chvíli jasnovidec dívá, do které oblasti patří tedy jeho nazírání a jak dalece jest v něm vyvinut. Teprve pak mohou býti činěny další vývody. Při tom ovšem musel by člověk, který provádí vyšetřování, sám nezbytně býti uvědoměn o jednotlivých stupních různých druhů, tak jako o různém působení a činnosti, jež se v nich projevují. A na to stůně dnešní doba. Dnes mají se za vědoucí právě takoví lidé, kteří vůbec ničemu nerozumí.

Jest žalostno čísti tu záplavu publikací sešitových i knižních o všech možných okultních pokusech a pozorováních. Obsahují více méně nelogické a bezobsažné pokusy o výklad, jemuž je ve většině případů i domýšlivě vtištěna pečeť určitého vědění. Vpravdě jsou tyto výklady skutečnosti nejen vzdáleny, nýbrž přinášejí pravý *opak*. A jak se bouří houf takových mudrců; když se před ně postaví v prostém pořadu skutečně lehce pochopitelná výstavba pozdějšího stvoření, bez jehož přesné znalosti nemohou vůbec ničemu rozuměti! Při tom nemluvím ani o stvoření prvotním!

Kdo chce posuzovati, nebo dokonce odsuzovati jasnovidce, musí znáti celé stvoření! Musí je však skutečně znáti! Pokud tomu tak není, má o tom každý mlčeti. Ale právě tak nemá také jako horlivý zastánce fakt jasnovidectví opakovati tvrzení, kterých bez přesné znalosti stvoření nelze odůvodniti. O veškerém dění vně hrubohmotnosti šíří se takové neblahé bludy, že jest na čase, zavésti tu jednou pořádek a zákonitost. Na štěstí není již daleká doba, kdy se učiní zdravý obrat v okultních, o sobě tak vážných oborech. Kdy nastane také obrat mezi nesčetnými, přímo směšnými postavami těch, kteří jak známo nejvíce křičí a svými naukami jsou nejvtíravěj-

šími. Bohužel právě tito žvastalové svedli již však svým chováním mnoho hledajících. Neujdou zodpovědnosti, která strašlivou silou dopadne na všechny lidi, kteří tak lehkovážným způsobem jednají s nejvážnějšími obory. Avšak ti svedení a zbloudilí budou z toho míti malý užitek. Vždyť stejně odnesou si škodu za to, že se tak lehce nechali svésti k falešným názorům. Klidně možno říci, že právě v okultním oboru „žvatlat“ jest prozatím ještě označeno krásným výrazem „bádat“. Většina badatelů jsou tedy jen žvatlalové.

Mezi jasnovidci jest tedy zření jemné hrubohmotnosti, zření jemnohmotnosti a zření bytostného. A to vždy stejnorodým okem ve chvíli zření. Duchovní zření zůstalo však lidem uzavřeno a musel by to býti již někdo zvlášť povolaný, jemuž by za určitým účelem byla uštědřena milost, aby za pozemského života mohl otevříti také již své duchovní oko.

Nesčetní dnešní jasnovidci *nejsou* však mezi lidmi, obdařenými touto milostí. Většina z nich dovede poznávati jemnohmotnost pouze na *jednom* z jejich různých stupňů a časem snad dovedou obsáhnouti těchto stupňů i více. Otevřelo se tedy jejich jemnohmotné oko. Jen zřídka se stává, že také vidí již oko těla bytostného.

Když má se tedy při zvláštních světských případech, na příklad v kriminalistice, přibrati k vysvětlení člověk jasnovidný, pak musí ten, kdo se o to zajímá, věděti následující: Jasnovidec vidí svým jemnohmotným okem. *Nemůže* tedy viděti vlastní *hrubohmotný děj,* který se stal. Každý hrubohmotný děj má však současně své jemnohmotné průvodní jevy, které jsou často stejnorodé, nebo aspoň podobné ději hrubohmotnému. Jasnovidec vidí tedy při provedení vraždy současně tehdy nastalý *jemnohmotný* děj, ne ono skutečně hrubohmotné, které jest podle stávajících dnes světských zákonů jedině rozhodující pro soudnictví. Toto jemnohmotné dění může se pak v mnohých podrobnostech více nebo méně odchylovati od dění hrubohmotného. Jest tedy nesprávné mluviti pak předčasně o selhání jasnovidnosti nebo o falešném vidění.

Zůstaňme u vraždy nebo krádeže. Jasnovidec, který byl přivolán k vysvětlení, bude viděti jednak astrálně, jednak jemnohmotně. Astrálně, tedy v jemné hrubohmotnosti, uvidí místo děje, ale jemno-

hmotně uzří děj samotný. K tomu přistupuje ještě to, že může při tom viděti také různé myšlenkové útvary, které vznikly myšlenkovým pochodem vraha, zavražděného nebo zloděje. Toto rozpoznati musí patřiti k dovednosti vyšetřujícího soudce! Teprve pak bude výsledek správný. Prozatím však nemáme vyšetřujícího soudce, znalého těchto věcí. Ačkoliv to zní groteskně, protože ve skutečnosti nemá to s tím nic příbuzného, přece bych rád uvedl podřízený příklad v činnosti policejního psa, kterého se rovněž používá k objevení zločinů. U těchto policejních psů musí samozřejmě vůdce policejního psa přesně znáti způsob psovy činnosti a musí s ním bezprostředně pracovati a dokonce, jak jest zasvěcencům známo, býti při tom velmi činným. Jest třeba jen si představiti tento druh práce v ušlechtilejší formě a máme obraz činnosti společné práce vyšetřujícího soudce s jasnovidcem k objasnění zločinu. I zde musí býti vyšetřující soudce ten, kdo činně pracuje a pozorně vypočítává, takže bere na sebe větší část činnosti. Jasnovidec zůstává při tom jen pasivně pracující pomocnou silou. Takové činnosti musí u každého soudce předcházeti dlouhé studium, dříve než se jí smí zabývati. Jest to mnohem těžší než studium právnictví.

69. V říši démonů a fantomů.

K tomuto výkladu patří především vědění, že pozemský člověk nenachází se ve stvoření prvotním, nýbrž ve stvoření pozdějším. Prvotní stvoření jest pouze a jedině skutečně a pro sebe existující *duchovní říše,* známá lidem jako ráj. Vrcholem tohoto ráje jest hrad Grálu s branou k Božskému, které jest mimo stvoření. Naproti tomu jest pozdější stvoření, tak zvaný „svět“ se svým věčným koloběhem, *pod* stvořením prvotním. Jednotlivé sluneční soustavy tohoto světa jsou podrobeny vzniku a zániku, tedy stárnutí a rozpadu, protože nebyly vytvořeny přímo z Božského, jako nikdy nepomíjející stvoření prvotní, čili ráj. Pozdější stvoření vzniklo vůlí Prastvořených a podléhá vlivu vyvíjejících se lidských duchů, jichž vývojová cesta vede tímto pozdějším stvořením. Z toho důvodu jest tu i nedokonalost, které nenalézáme ve stvoření prvotním, jež podléhá přímému vlivu Božského Ducha Svatého.

K útěše Prastvořených, docela zoufalých nad stále vzrůstající a stále citelnější nedokonalostí pozdějšího stvoření, volá hlas z Božského: „Vyčkejte toho, jehož jsem vyvolil … vám ku pomoci.“

Jak je to naznačeno v legendě o Grálu jako tradice z prvotního stvoření. –

Nyní k vlastnímu thematu: *Každé* pozemské jednání nutno považovati jen za vnější projev nějakého vnitřního děje. „Vnitřním dějem“ míní se duchovní citové chtění. Každé citové chtění jest duchovní *jednání,* které bude rozhodující pro bytí člověka, poněvadž se z něho vyvine vzestup nebo sestup. Toto citové chtění v žádném případě nesmí býti stavěno na jeden stupeň s myšlenkovým chtěním. Citové chtění týká se jádra vlastního člověka, ale myšlenkové chtění jen slabého zevního kruhu. Vzdor bezpodmínečnému účinku obou není však třeba, aby byly také pozemsky viditelny. Pro uložení karmy není nutné pozemské, hrubohmotné jednání. Naproti tomu není však žádné pozemsky hrubohmotné činnosti, které by nutně nepředcházelo buď chtění myšlenkové nebo chtění citové. Pozemsky vidi-

telná činnost jest tedy odvislá buď od chtění myšlenkového, nebo od chtění citového. Avšak nikdy není tomu naopak.

To skutečně rozhodující pro bytí lidského ducha, pro jeho vzestup nebo sestup, jest však *nejsilněji* zakotveno *v citovém chtění,* kterého si člověk nejméně všímá. Není však žádného uniknutí, žádného zkrášlení nebo zfalšování tohoto nikdy neselhávajícího, bezpodmínečného působení. Jedině v něm spočívá skutečné „prožití“ lidského ducha, protože *citové chtění jest jedinou pákou k vybavení duchovních vln síly, které spočívají v díle* Stvořitelově. Tyto vlny síly čekají jen na popud citového chtění lidských duchů, aby tento popud, mnohokráte zesílený ihned přivedly k projevu. Právě o tento tak důležitý, ba nejdůležitější děj se lidstvo dosud téměř nestaralo.

Z toho důvodu chci znovu poukázati na zdánlivě prostý, ale *vše* obsahující hlavní bod: *Duchovní síla,* pronikající dílo stvoření, může najíti spojení a kontakt *jen s citovým chtěním* lidských duchů. Všechno jiné jest ze spojení vyloučeno!

Již chtění myšlenkové nemůže dosáhnouti žádného spojení, tím méně ovšem pak nějaké *produkty* myšlenkového chtění. Tento fakt vylučuje *každou* naději, že by mohla býti někdy *vlastní* hlavní síla ve stvoření nějak uvedena v souvislost s nějakým „vynálezem“! Proti tomu jest tu zastrčena neposunutelná závora. Člověk nezná hlavní sílu, ani její účinky, ačkoliv tkví v ní. Touto prasílou není síla, kterou si ten či onen myslitel nebo vynálezce jako prasílu představuje. V jejich představách jedná se vždy jen o velmi podřízené energie, kterých může býti ještě mnoho a to s úžasnými účinky *nalezeno.* Tím však nepřiblíží se nikdo ani o krok k vlastní skutečné síle, které lidský duch používá denně, aniž jest si toho vědom. Ale bohužel, jak hravě a lehkomyslně jí používá, a nedbá strašlivých následků této bezmezné lehkomyslnosti! Zodpovědnost za následky snaží se ve své neomezené nevědomosti svalovati vždy trestuhodně na Boha. To však ho nezbavuje veliké viny, kterou bere na sebe svou neochotou k vědění.

Chci se pokusit podati tu jednou jasný obraz. Člověk na příklad *cítí* závist. Obyčejně se říká: „Probudila se v něm závist!“ Jest to zpočátku všeobecný cit, kterého si lidský duch často není ani jasně vě-

dom. Ale tento cit, neoděný dosud v určité myšlenky, tedy dosud „nevystoupivší“ až k mozku, jest již to, co chová v sobě *klíč,* který *jedině* má schopnost, aby dal připojení k *„živé síle“* a utvořil k ní most. Z této „živé síly“, spočívající ve stvoření, plyne pak ihned tolik síly do dotyčného citu, jaká jest jeho vnímací schopnost, která jest podmíněna silou citu v té chvíli. Teprve *tím stává se lidský,* to jest „produchovnělý“ cit sám v sobě živým a dostává se mu mocné schopnosti ku plození (ne tvořivé síly) v jemnohmotném světě. Tento produchovnělý cit dělá tak člověka pánem mezi všemi tvory, nejvyšším tvorem ve stvoření. Ale tím nabývá člověk obrovského vlivu na celé pozdější stvoření a zároveň osobní zodpovědnost, kterou nemůže míti žádný tvor v pozdějším stvoření. Neboť jen člověk má pro to přirozenou schopnost, která spočívá v podstatě *ducha.*

A jedině *on* sám v celém pozdějším stvoření chová ve svém nejvnitřnějším jádru ducha a *jako takový* dostává proto také jediný *spojení s nejvyšší živou silou,* která jest v pozdějším stvoření. Prastvoření v ráji jsou jiní duchové než ti, kteří putují světy, než tak zvaní pozemští lidé. Tito Prastvoření spojují se proto také s jinou, vyšší a daleko mocnější vlnou síly. Používají vědomě této síly, aby tak zcela přirozeně vytvářeli zcela jiné věci, než poutníci světy, k nimž patří pozemští lidé. Nejvyšší vlna síly, které mohou používati pozemšťané, jest jen nižší stupeň té síly, která spočívá v prvotním stvoření. Stejně tak jsou pozemští lidé na nižším stupni než Prastvoření.

Co lidskému vědění ze všeho toho, co se nachází ve stvoření, dosud hlavně chybělo, jest znalost četných, stále se zeslabujících stupňů směrem dolů a také poznání, že lidé sami patří jen k těmto nižším *stupňům.* Pronikne-li člověka jednou toto porozumění, padá dosavadní pýcha a uvolňuje se tím cesta ke vzestupu.

Žalostně se pak zhroutí hloupá domněnka, že lidé jsou nejvyšší a mají v sobě dokonce Božské. Na konec zůstává jen uvolňující stud. Prastvoření, kteří jsou mnohem vyšší a cennější, nemají této domýšlivosti. Také se jen shovívavě usmívají nad těmito zbloudilými pozemskými červíčky, jako se mnozí rodiče usmívají fantastickému žvatlání svých dětí.

Ale vrať me se k citu. Takto zesílený cit člověka vytváří v dalším odstupňování přímo a samočinně útvar, který zcela přesně ztělesňuje tento druh citů. V tomto případě tedy závist. Útvar tkví zpočátku ve svém zploditeli, potom vedle něho a jest s ním spojen vyživovací šňůrou. Současně však ihned samočinně navazuje působením zákona přitažlivosti stejnorodého styk se shromaždištěm stejných druhů útvarů. Odtud dostává se mu silného přílivu posily, což pak s mladým útvarem vytváří jemnohmotné okolí dotyčného člověka.

Zatím stoupá cit výše až k mozku a probouzí zde stejnorodé *myšlenky,* které si ostře a jasně vytyčují cíl. Tak stávají se myšlenky cestami nebo průplavy, po nichž se útvary ubírají ke zcela určitému cíli, aby tam škodily, jestliže najdou k tomu půdu. Má-li však člověk, který tím jako cíl má býti dotčen, v sobě jen čistou půdu, tedy čisté chtění, neposkytuje těmto útvarům žádnou možnost k napadnutí a žádnou půdu pro zakotvení. Avšak tím nestávají se snad tyto útvary neškodnými. Potulují se jednotlivě dále nebo se spojují se stejnorodými na jejich shromaždištích, které možno nazvati „úrovněmi“, poněvadž podléhají zákonům své duchovní tíže. Musí proto tvořiti *určité úrovně,* které mohou připustiti a udržeti vždy jen stejné druhy. Následkem toho zůstávají však bezpodmínečně nebezpečnými všem těm lidským duchům, kteří nemají v sobě dosti čistoty silného chtění k dobru. Na konec přinesou zkázu i svým zploditelům, protože s nimi zůstávají ve spojení a pomocí vyživovací šňůry nechávají k nim trvale prouditi nové energie závisti, jichž dostává se těmto útvarům ze zásob v ústřednách. Proto není takovému zploditeli snadno, aby se znovu oddal čistším citům, poněvadž stálé zpětné proudění energií závisti tvoří v něm velmi silnou překážku. To ho stále strhuje. Je nucen vynaložiti ke vzestupu mnohem více úsilí než takový lidský duch, který takovýchto překážek nemá. Vyživovací šňůra zla pomalu zakrňuje jen trvale čistým chtěním. Konečně vyschlá bezmocně odpadá. To jest osvobození zploditele takového zla, ovšem za předpokladu, že jeho útvar dosud nezpůsobil škody. *Pak ihned* vstoupily by v platnost *nové* závazky, které také chtějí býti rozvázány.

K rozvázání takových nití jest pak nezbytně třeba nového zkřížení cest s osobami, zlem postiženými, na tomto, nebo na onom světě, až nadejde poznání a odpuštění. Následek toho jest, že vzestup zploditele takových útvarů nemůže se díti před vzestupem těch, kdo byli jimi postiženi. Zdržují ho spojovací nebo osudové nitky, dokud nepřijde rozuzlení odčiněním a odpuštěním.

Ale to ještě není vše! Toto citové chtění má v důsledku posilování „živou silou" ještě daleko větší působivost. Toto citové chtění nejenže zalidňuje jemnohmotný svět, nýbrž řídí i osudy celého pozdějšího stvoření, k němuž patří Země i všechny ji obklopující hvězdy. Zasahuje tedy i do hrubohmotnosti. Buduje nebo ničí! Člověk měl by konečně poznati, co se již natropil nesmyslností, místo aby plnil své povinnosti k požehnání tohoto pozdějšího stvoření a všech tvorů, jak mu to ukládají schopnosti jeho ducha. Člověk často se ptá, proč se jeví boj v přírodě! A přece v pozdějším stvoření řídí se bytostné podle druhu a způsobu lidí! S výjimkou prvotně stvořených bytostných. – Jděme však dále:

Výplody citového chtění lidského ducha, zmíněné již útvary, nepřestávají po odloučení se od svého zploditele existovati, nýbrž trvají *samostatně* dále, dokud se jim dostává potravy od lidských duchů, čili stejně smýšlejících lidí jejich druhu! Není třeba, aby to byli přímo jejich zploditelé. Tyto útvary hledají příležitost, aby přilnuly k tomu či onomu člověku, ochotnému, nebo i v obraně slabému. Jsou to ve zlém smyslu *démoni,* vzniklí ze závisti, nenávisti a všeho podobného. V dobrém smyslu jsou to však dobrodějné bytosti, které milujíce, zakládají mír a podporují vzestup.

Při všech těchto dějích není vůbec nijak třeba pozemsky viditelného jednání lidí. Toto jednání připojuje jen další pouta nebo niti, které musejí býti rozvázány na hrubohmotné úrovni a vyžadují znovuvtělení, když se rozuzlení nemůže státi v jednom pozemském životě.

Tyto útvary lidského citového chtění mají sílu *v sobě,* protože vznikají *z duchovního* chtění ve spojení „s neutrální hlavní silou". Nejdůležitější při tom jest, *že tím* při svém vzniku přibírají do sebe něco *z bytostného,* to jest *tu* podstatu, ze které se vyvíjejí skřítkové atd.

Chtění zvířete toho docíliti nemůže, protože duše zvířecí nemá v sobě nic duchovního; nýbrž jen bytostné. Jest to tedy děj, který se dokonává *jen* při útvarech lidského citového chtění. Tyto útvary *při dobrém* chtění musí přinésti velké požehnání, zlou vůlí však přinášejí následkem zlého chtění nevypočitatelnou škodu. Vždyť bytostné jádro takových útvarů má v sobě *vlastní hnací sílu, spojenou se schopností působiti na všechno hrubohmotné.* A tím vzrůstá zodpovědnost lidského ducha do nezměrna. Jeho citové chtění tvoří podle jeho způsobu a druhu *dobré bytosti,* stejně jako živé *démony.*

Obojí jsou jen produkty schopností lidského ducha v pozdějším stvoření. Jejich samočinně hnané a tím nevypočitatelně účinkující jádro *nemá* však původ *v bytostném se schopností vůle,* z něhož přicházejí duše zvířecí, nýbrž *v nižším stupni bytostného, které nemá vlastní schopnosti vůle.* V duchovnu, které jest výše, i v bytostném, které jest níže, jest mnoho stupňů směřujících dolů a zvláštních druhů, o kterých musím ještě zvláště promluviti*).

K dalšímu vysvětlení budiž ještě uvedeno, že bytostné také nachází styk se živou silou, spočívající ve stvoření. Není to však táž síla, ke které má připojení chtění lidského ducha, nýbrž jest to jen její odstupňování.

Právě tyto různorodé možnosti a nemožnosti spojení jsou nejbystřejšími strážci pořádku v pozdějším stvoření a poskytují pevné a nepřesunutelné rozčlenění ve všem vzniku a zániku.

Tak daleko sahá tedy působení lidského ducha. Pozorujte v tomto směru jen správně dnešní lidi a můžete si domysleti, jakých běd již natropili. Zvláště když zvážíme další následky činnosti těchto živých útvarů, které jsou vypuštěny na všechny tvory! Jest to jako s kamenem, který vymrštěn jednou z ruky, vymyká se dohledu a vůli vrhačově.

Vedle těchto útvarů, vylíčení jichž dalekosáhlé činnosti a vlivu vyžadovalo by si celou knihu, vzniká jiný druh, úzce spojený s tímto, ale *slabšího* stupně. Vzdor tomu jest ještě dosti nebezpečným, aby

---

*) Přednáška č. 49: „Rozdíl v původu mezi člověkem a zvířetem.“

obtěžoval mnoho lidí, překážel jim, ba přivedl je i k pádu. Jsou to obrazy myšlenek, tedy myšlenkové formy, čili fantomy.

Myšlenkové chtění, tedy produkt pozemského mozku v opaku ke chtění citovému nemá schopnosti, aby bezprostředně našlo spojení s neutrální hlavní silou spočívající ve stvoření. Proto chybí těmto formám také samočinné jádro citových útvarů, které můžeme u porovnání k duším zvířecím zváti jen „bytostnými *stíny duší*“. Myšlenkové formy zůstávají nezbytně odvislými od svého zploditele, se kterým jsou spojeny podobně, jako útvary citového chtění. Tedy vyživovací šňůrou, která tvoří zároveň cestu ke zpětnému zvratnému působení. O tomto druhu jsem však již jednou podal přesnou zprávu v přednášce „Myšlenkové formy“**). Mohu si tedy zde uspořiti opakování.

Myšlenkové formy jsou v zákoně zvratného působení nejslabším stupněm. Ale přesto působí ještě dosti neblaze a mohou přivoditi zkázu nejen jednotlivých lidských duchů, nýbrž i celých davů. Mohou dokonce přispěti k zničení celých dílů světa, jakmile jsou příliš živeny a pěstěny od lidí a nabývají tím netušené moci, jak se to dělo v posledních tisíciletích.

Tak vzniklo veškeré zlo *jen* lidmi samotnými. V důsledku jejich nespoutaného, nesprávného chtění citového i chtění myšlenkového a jejich lehkovážností v tomto směru! –

Obě tyto oblasti, říše útvarů lidského citového chtění a říše forem lidského myšlenkového chtění, kde přirozeně jsou také nuceni žíti skuteční lidští duchové, tvořily úplně samy působiště a obor největších „mágů a mistrů“ všech dob. Tito se do nich zamotávali a konečně při přechodu do záhrobí v nich i uvízli. A dnes?

„Velicí mistři okultismu“, „osvícení“ tak mnohých sekt a lóží … těm nedaří se lépe! Jsou mistry jen *v těchto* říších. Žijí mezi vlastními útvary. Jen *tam* mohou býti „mistry“, ne však *ve vlastním a skutečném záhrobním životě!* Tak daleko nesahá nikdy jejich moc a mistrovství.

Tito politováníhodní lidé, nechť se přiznávali k černému nebo bílému umění, podle druhu zlého nebo dobrého chtění … domnívali

**) Přednáška č. 22: „Myšlenkové formy.“

se a domnívají se býti mocnými v síle ducha a ve skutečnosti jsou jimi méně než *nevědomý* v tom člověk. Tento prostý člověk ve své dětské prostotě stojí vysoko *nad* těmito nízkými působišti takových „nevědomých“ knížat ducha, stojí tedy v duchu *výše* než oni.

Všechno by to konečně bylo krásné a dobré, kdyby účinky činnosti takových veličin mohly zvratně dopadati *jenom* na ně samotné. Takoví „mistři“ pohybují však svým úsilím a svou činností nížinami, které samy o sobě jsou nevýznamné. Takto je zbytečně rozrývají a posilují, aby se staly nebezpečím pro všechny, kdo jsou slabší v obraně. Pro ostatní zůstává to na štěstí bez nebezpečí, neboť nevinný lidský duch, který se dětsky raduje ze svého života, překračuje beze všeho tyto nížiny, do kterých se vědoucí zarývají a v nichž jsou konečně pevně sevřeni útvary a formami, které sami posilňovali. Ačkoliv to vše nutno bráti vážně, přece, hledíme-li na to s výše, působí to nesmírně směšně i smutně, jako nehodné lidského ducha. Neboť tam, nafouknuti v sobě falešnou domýšlivostí, vyzdobeni tretkami, lezou a hemží se kolem, aby takové říši vdechli život. Jest to říše stínů v nejopravdovějším smyslu. Jest to celý svět *zdání,* který jest schopen předstírati všechno možné a nemožné. A ten, kdo to vyvolal první, nemůže toho pak zažehnati a musí podlehnouti. Horlivě bádají mnozí v těchto nížinách a pyšně se domnívají, jak nesmírné výše tím dosáhli. Ale jasný a prostý lidský duch může projíti těmito nížinami nevšímavě, aniž jest mu třeba nějak se v nich zdržovati. –

Co mám ještě více říci o těchto „velikánech“? Ani jeden by na to nedbal, protože ve své říši zdání mohou se na čas zdáti tím, čím ve skutečném bytí *živého ducha* nikdy se státi nemohou. Neboť tam znamenalo by to pro ně „sloužit“. Tam přestává rychle chtění býti mistrem. Z toho důvodu horlí proti, protože pravdou se jim mnoho bere! Chybí jim odvaha snésti něco takového. Kdopak si nechá rád zbořit celou výstavbu své domýšlivosti a ješitnosti? To by musel býti již *opravdový* a skutečně *velký člověk!* A takový člověk nebyl by upadl do takové pasti ješitnosti.

Jen jedno jest při tom žalostné: Kolik, nebo lépe řečeno, jak málo jest lidí, kteří jsou tak pevní a jasní, jak málo jich má tak dětskou

veselou prostotu, aby mohli *bez pohromy* projíti těmito úrovněmi, lehkomyslně vytvořenými a trvale posilovanými lidskou vůlí! Ale pro všechny ostatní vyvolává se tím stále více nebezpečí, které se trvale jen zveličuje.

Kdyby se jen lidé v tom směru konečně stali *skutečně vidoucími!* Jak mnoho běd by mohlo býti odvráceno! Čistším cítěním a čistším myšlením každého člověka musely by všechny záhrobní, chmurné a temné úrovně býti brzo tak vysíleny, že by i oněm lidským duchům., kteří tam zápasí a jsou tam připoutáni, nadešlo rychlejší vykoupení, protože by se ze zeslabeného okolí snáze mohli vyprostiti.

Právě tak, jako mnozí velcí „mistři“ zde na zemi, tak prožívají lidští duchové i v záhrobí všechno jako zcela *pravé a skutečné* v různých okolích, útvarech i formách. Lhostejno, zda je to v nízkých, chmurných, nebo na jemnohmotněji vyšších, klidnějších nivách … úzkost stejně jako radost, zoufalství jako osvobozující vykoupení … A při tom se vůbec ani nenalézají v říši skutečného života, *nýbrž to jedině skutečně živé při tom jsou pouze oni sami!* Všechno ostatní, zcela různorodé a měnící se jejich okolí může existovati jen skrze ně samotné a skrze stejně smýšlející lidi zde na zemi.

I samo peklo jest výplodem lidských duchů! Existuje sice a chová v sobě vážná nebezpečí, vyčerpávají se v něm strašlivá muka, ale jest zcela odvislé od vůle všech těch lidí, jichž city přivádí sílu peklu k dalšímu jeho trvání, a to z neutrální síly Božské, která spočívá ve stvoření proto, aby ji lidští duchové používali. Peklo není tedy žádné zřízení Boží, nýbrž dílo lidí!

Kdo *toto* správně poznal a poznání pak vědomě zhodnotí, pomůže mnohým a sám bude lehčeji stoupati k Světlu, *ve kterém jedině je všechen skutečný život.*

Kdyby jen lidé se ještě otevřeli aspoň *tak dalece,* že by byli schopni tušit, jaký poklad pro ně chová toto stvoření! Poklad, který má býti nalezen a vyzdvižen každým lidským duchem, to jest, *kterého má býti vědomě použito:* Jest to mnou tak často uváděná neutrální hlavní síla. Ona nezná rozdílu mezi dobrem a zlem, stojí mimo tyto pojmy. Je to prostě *„živá síla“*.

Každé lidské citové chtění působí *jako klíč* k pokladnici a najde styk s touto vznešenou silou. Dobrá vůle právě tak, jako zlá vůle. Obojí se touto „silou“ posiluje a oživuje, protože ona ihned přistupuje na citové chtění lidského ducha. A *jen* na toto a na nic jiného. *Způsob* chtění udává člověk, to jest jen v jeho ruce. Síla nepřivodí ani dobré, ani zlé, protože ona jest prostě „síla“ a oživuje to, co člověk chtěl.

Při tom však jest důležito věděti, že člověk nechová tuto oživující sílu v sobě samém, *nýbrž má k ní jen klíč* ve *schopnosti svých citů.* Jest tedy správcem této tvůrčí formující síly, která pracuje podle jeho chtění. Z toho důvodu jest mu klásti účty ze správcovské činnosti, kterou vykonává každou hodinou. Ale bezděčně zahrává si při tom s ohněm jako nevědomé dítě a jako takové natropí proto mnoho škody. Nemá však býti nevědomým! To jest *jeho* chyba! Všichni proroci a konečně i Syn Boží vynasnažili se v učení a v podobenstvích podati vysvětlení o této věci. Ukazovali cestu, kterou lidé mají jíti a *jak* musí cítit, myslet a jednat, aby šli *správně!*

Bylo to však nadarmo. Lidé hráli si dále s touto obrovskou, jim svěřenou mocí, jen podle *vlastního* dobrozdání, aniž dbali výstrah a rad ze Světla. Tak přivodí na konec zhroucení, zničení své práce i sebe samých, neboť tato síla pracuje zcela neutrálně, posiluje dobré, jako zlé chtění každého lidského ducha, ale rozbíjí tím také bez váhání vůz i řidiče zcela chladnokrevně v trosky, jako se to stává u špatně řízených motorových vozidel. Obraz jest konečně jistě dosti jasný. Cítěním a myšlením řídí lidé osudy celého pozdějšího stvoření právě tak, jako své vlastní osudy a nevědí o tom. Podporují rozkvět nebo odumírání, mohou dosáhnouti výstavby nejdokonalejší harmonie, nebo i ten divoký zmatek, který jest *dnes!* Místo aby rozumně stavěli, plýtvají zbytečně časem i silami v tak mnohých marných nicotnostech. Rozumní jmenují to trestem a soudem, což jest v jistém smyslu správné. Byli to však přece lidé *sami,* kteří vynutili to vše, co se dnes děje.

Často byli již myslitelé a pozorovatelé, kteří to vše tušili, ale mýlili se při tom v nesprávné domněnce, že tato moc lidského ducha projevuje se jako známka jejich vlastního Božství. To jest omyl, který

vzniká z jednostranného zevního pozorování. Lidský duch není ani Bůh ani Božský. Ti, kdo chtějí býti vědoucí, vidí jen slupku dění, ale ne jádro. Zaměňují příčinu s účinkem. Z této nedostatečnosti vznikla bohužel mnohá bludná učení a vypínání. Proto zdůrazňuji znovu: Božská síla, která stále proudí stvořením a spočívá v něm, jest všem lidským duchům *jen propůjčena.* Tito mohou ji *používáním říditi,* ale nemají ji v sobě. *Oni ji nevlastní!* Tuto sílu vlastní jen Božské. Používá jí však jen k dobru, protože Božské nezná temnoty. Avšak lidští duchové, jimž jest propůjčena, utvořili si z ní popraviště.

Proto ke všem znovu naléhavě volám: Udržujte krb své vůle a svých myšlenek čistý, zbudujete tím mír a budete šťastni! Pozdější stvoření stane se tím konečně také ještě podobno stvoření prvotnímu, v němž panuje jen Světlo a radost. To vše leží v lidské ruce, v možnosti každého sebevědomého lidského ducha, který nezůstává v tomto pozdějším stvoření již cizincem! –

Tak mnohý z mých posluchačů a čtenářů bude si v duchu přáti, abych k výkladům připojil ještě nějaký výstižný obraz takového dění, a podal živý výhled k lepšímu pochopení. Jiné by to opět rušilo. Snad jsou i takoví, kteří si řeknou, že tím zeslabuji vážnost řečeného, protože podání živého postupu na těchto úrovních může býti lehce chápáno jako fantasie nebo jasnovidectví. Bylo mi zaslechnouti již něco podobného, když jsem uveřejnil své přednášky o „Svatém Grálu“ a „Luciferovi“. Ale hluboce bádaví lidé, jejichž duchovní sluch není uzavřen, cítí při tom, k čemu jest to mnou řečeno. Jen těm platí také obraz, který chci o tom podati. Oni budou vědět, že to není ani fantasie, ani jasnovidectví, nýbrž že jest to více!

Uveďme tedy příklad: Matka vzala si život utopením a strhla s sebou do pozemské smrti i své dvouleté děcko. Při probuzení v záhrobí nalézá se, jak se utápí v kalné, bahnité vodě, neboť poslední hrozný okamžik duše stal se v jemnohmotnosti živým. Jest to místo, kde všechno stejnorodé spolu s ní trpí totéž v trvalých mukách. Své dítě chová při tom v náručí, v smrtelné úzkosti vine se toto dítě k matce, i když je při pozemském činu vrhla do vln *dříve.* Podle své duševní utvářenosti musí prožívati tyto hrozné chvíle kratší nebo delší dobu. Jest tedy trvale blízka utonutí, aniž při tom do-

chází ke konci, aniž pozbývá vědomí. Může to trvati desetiletí i ještě déle, až se v její duši probudí pravé volání o pomoc, jež spočívá v čisté pokoře. To se nestává snadno, protože kolem ní jest všechno jen stejnorodost, ale žádné Světlo. Slyší jen hrůzné nadávky a kletby, surová slova a vidí jen necitelnou bezohlednost.

Časem snad probudí se v ní touha, aby aspoň své dítě před tím zachránila, nebo je vyvedla z tohoto strašlivého okolí a ustavičného nebezpečí a muk. Plna úzkosti drží je tedy při vlastním nutném topení se nad smrdutým, hustým povrchem, zatím co četné jiné postavy na blízku se jí chytají a snaží se ji spolustrhnouti do hlubin.

Tyto olověně těžké vody jsou jemnohmotně oživené myšlenky, dosud neostrých obrysů, sebevrahů utopením, jakož i všech těch, kdo jsou dosud na zemi a zabývají se podobnými myšlenkami. Mají mezi sebou spojení a ve vzájemné přitažlivosti přinášejí si vždy novou posilu, čímž se muka nekonečně obnovují. Vody by vyschly, kdyby místo stejnorodého přílivu proudily od země svěží, jaré a radostné myšlenkové vlny.

Starost o dítě, které časem přirozený mateřský pud může dát vyrůsti v pečlivou a úzkostlivou lásku, nabude dosti síly, aby vytvořila pro matku první záchranný stupeň ke schůdkům, jež ji vyvedou z těchto muk, které si připravila takovým předčasným skončením svého pozemského života. Teď, když chce dítě ochrániti před utrpením, do něhož je zprvu sama uvrhla, živí v sobě něco ušlechtilejšího, co ji dovede konečně povznésti do nejbližšího, ne tak chmurného okolí.

Dítě v jejím náručí není však ve skutečnosti živá duše dítěte, které zavraždila a strhla s sebou do proudu. Taková nespravedlnost nemůže se státi. Ve většině případů raduje se *živá* dětská duše na slunných nivách, zatím co dítě v náručí zápasící matky jest jen … fantom, živý útvar citů vražednice a také … dítěte! Může to býti útvar provinění, vzniklý tedy pod tlakem vědomí viny, nebo jest to útvar zoufalství, nenávisti neb lásky. Matka se ovšem domnívá, že jest to živé dítě samo, protože útvar jest dítěti úplně podoben a stejně tak se i pohybuje, pláče atd. Nechci se pouštěti zevrubně do takových podrobností a četných odstínů.

Mohly by se líčiti nesčetné děje, jichž způsoby jsou vždy přesně vázány na předchozí činy.

Ale chci ještě uvésti jako příklad, jak přechází něco z tohoto světa do záhrobí.

Dejme tomu, že některá žena nebo dívka nežádoucně ocitne se ve stavu, že se má státi matkou a podnikne něco proti tomu, jak se to bohužel často stává. I když všechno ve zvláště příznivých případech přešlo bez *tělesné* škody, není to tím zároveň odpykáno! Jemnohmotný svět, jako okolí po pozemské smrti, registruje přesně a neovlivněně. Od okamžiku, kdy se to stalo, pověsilo se jemnohmotné tělo budoucího dítěte na jemnohmotný krk nepřirozeně jednající matky a nehne se s tohoto místa, dokud se čin neodpykal. Toho ovšem dotyčná dívka nebo žena nepozoruje, dokud žije na zemi v hrubohmotném těle. Nanejvýš má občas lehce skličující pocit, protože jemnohmotné tělíčko dítěte jest v poměru k hrubohmotnému tělu lehké jako pírko a dnes jsou dívky většinou příliš otupělé, než aby pozorovaly toto malé břímě. Tato otupělost není však žádným pokrokem a není také známkou pevného zdraví. Ve skutečnosti znamená krok nazpět a jest známkou duševního úpadku.

Avšak v okamžiku pozemského odumření stává se tíže a hutnost zavěšeného lidského tělíčka *stejnorodou* s jemnohmotným tělem matčiným, vystouplým z pozemského těla a tím stává se i nezbytnou přítěží. Působí jemnohmotnému tělu matky ihned totéž nepohodlí, jako kdyby se jí na zemi zavěsilo na krk hrubohmotné tělo dětské. To se může podle způsobu předchozího dění stupňovati až ke rdousícím mukám. Matka musí v záhrobí vléci s sebou toto dětské tělo a nezprostí se ho, až se v ní probudí mateřská láska a ona se vynasnaží ve věrné péči poskytnout dětskému tělu všechnu úlevu a ošetření za cenu vlastního pohodlí. Ale až sem jest to velmi často daleká a trnitá cesta.

Tyto děje nepostrádají ovšem také jisté truchlivé veselosti. Jest třeba jen si představiti, že pro někoho byla zrušena přehrada mezi tímto a oním světem a že on vejde pak do rodiny nebo společnosti. Sedí tam snad dámy v horlivém hovoru. Jedna z paní nebo „panen“ pronese za rozmluvy v mravním rozhorlení zdrcující úsudky o svých

bližních, zatím co návštěvník právě na šíji této pyšné horlitelky pozoruje, jak na ní visí jedno, či dokonce více dětských tělíček. A nejen to, nýbrž na *každém* jiném člověku visí zřetelně díla jeho skutečného chtění, jež jsou často v nejgrotesknějším odporu k jeho slovům a k tomu, čím by se rád zdál a oč také usiluje oproti Světlu.

Jak mnohý soudce sedí před tím, koho odsoudil, mnohem obtíženější než jím odsouzený. Jak rychle uplyne pár pozemských let a on stojí před *svým* soudcem, u kterého platí jiné zákony. Co potom?

Člověk dovede bohužel ve většině případů lehce klamati hrubohmotný svět'. Ve světě jemnohmotném jest to naproti tomu vyloučeno. Tam na štěstí *musí* člověk skutečně sklízeti to, co zasel. Není proto třeba nikomu zoufati, když zde na zemi má přechodně převahu bezpráví. Ani jedna zlá myšlenka nezůstane neodpykána, i když se nestala hrubohmotným skutkem.

70. Okultní školení, masitá nebo rostlinná strava.

Snahy okultního školení i tak zvané reformy života stanovily si vysoký cíl. Dosažení tohoto cíle znamenalo by další epochu ve vývoji lidstva. Doba splnění těchto hodnotných *cílů* také přijde. Ale klíčící dnes úsilí tohoto druhu patří jen ku procesu kvasu této nové doby.

Vůdcové okultních snah vzdor svému nejlepšímu úmyslu nastoupili úplně falešnou cestu v oblasti, jim samým neznámé. Na této cestě nedosáhne se nic jiného než to, že se uvolní dráha temnu a lidstvo bude vystaveno zesílenému záhrobnímu nebezpečí. Tak zvaní reformátoři života přestřelují opět daleko za tento cíl vzhledem k *dnešní době!* Jejich cíl však dlužno vítati. Činnost obou směrů musí býti chápána jinak. Duchovní cvičení vyžadují změnu od základu a *vyšší* druh, než jest dosavadní. Zde musí býti nastoupena úplně jiná cesta, aby se dospělo k výšinám. Dnešní cesta vede jen do nízkého roští záhrobí, kde největší část následovníků bude úplně pohlcena temnem a stržena dolů.

Pravá cesta musí ihned *od počátku vésti vzhůru.* Nesmí se ztráceti v méně hodnotném a nanejvýš v okolí stejného stupně. Obě cesty nemají žádné podobnosti. Jsou již v základě zcela rozdílné. Pravá cesta povznáší niterně ihned, jde tedy vzhůru již od počátku, aniž se teprve dotýká stejně hodnotného jemnohmotného okolí, tím méně pak méně cenného. Není toho také třeba, protože v normálním smyslu má býti jen snaha vzhůru od Země. Proto budiž ještě jednou vážně varováno před veškerou akrobacií ducha.

Duch během svého pozemského života potřebuje *k dokonalému* vyplnění svého životního účelu nezbytně zdravé, silné tělo, v pozemsky normálním stavu. Je-li tento tělesný stav přiveden z rovnováhy, ruší takováto porucha naléhavě nutný soulad mezi tělem a duchem. Zdravý, silný vývoj ducha přivodí *jenom takový* stav, který nepřipustí chorobných výhonků.

Zdravé a nepotlačované tělo bude následkem svého normálního stavu vždy zcela přirozeně v souladu s duchem a poskytne mu tím

pevný základ ve hmotnosti, ve které duch nestojí bez účelu. Tím dá mu také nejlepší pomoc, aby dokonale splnil svůj účel k vlastnímu vývoji a zároveň k pokroku stvoření.

Každé tělo vytváří určitá vyzařování, kterých jest duchu nezbytně třeba k jeho činnosti ve hmotném světě. Je to především ona tajuplná pohlavní síla, která zůstává neodvislou od pohlavního pudu. Při poruše souladu mezi tělem a duchem jest tato síla prozařování a vyzařování zaváděna jiným směrem a tím jest oslabena pro vlastní účel. To jest překážkou a ochromením splnění úkolu v životě ducha ve hmotnosti. Následek toho jest, že ani duch nemůže dospěti k normálnímu vývoji a musí proto nutně na některém pozdějším místě svého chtěného vzestupu umdleně klesnouti zpět. Pak z povahy věci samé musí doháněti velikou část svého postupu. Neboť to, co zanedbal v hrubohmotnosti, toho nemůže dohoniti v jemnohmotnosti, protože mu tam k tomu chybí vyzařování hrubohmotného těla. Musí se vrátit, aby tuto mezeru vyplnil.

I v těchto průbězích jest tak jasná věcnost, přirozené a prosté dění, jak ani nemůže býti jinak. Ujasní se to každému dítěti, když jednou správně pochopilo základní zákony a shledá to samozřejmým. Bude to vyžadovati ještě celou řadu mých přednášek, abych lidstvu přiblížil mohutné stvoření tak, aby mohlo všechno dění v něm v nejpřirozenějších důsledcích samo přehlédnouti nazpět i kupředu, v nevyrovnatelné, nádherné zákonitosti.

Toto vybočení pohlavní síly, kterou duch ve hmotnosti potřebuje, může se díti několikerým způsobem. Přepínáním pohlavního ukájení nebo i jen drážděním k němu. Právě tak okultním školením nebo nepravým cvičením ducha, při nichž duch tuto sílu zdravého těla násilně strhuje na sebe, aby ji vyplýtval v tomto nepravém a zbytečném způsobu své činnosti. V obou případech jest to nesprávné použití, které časem nutně přivodí i oslabení těla. Oslabené tělo nemůže pak již vysílati tak silná vyzařování, jakých duch skutečně potřebuje a tak onemocní jeden vinou druhého vždy více. Konečně dojde k jednostrannosti, která jde *vždy* na účet pravého cíle a proto přináší škodu. Nechci se zde zmiňovati o dalších scestích, při nichž duch potřebuje rovněž příliš mnoho pohlavní síly pro účely nepravé a má

jí pak pro hlavní účel málo. Stává se tak při nesmyslném čtení knih, které ve fantasii dávají vzniknouti nesprávnému světu a v mnoha jiných případech.

Duch přichází zde ve všech případech do jemnohmotného světa *nezralý* a bere s sebou také *slabé* jemnohmotné tělo. Následky těchto pozemských hříchů zasahují tak pronikavě do celého bytí, že každý člověk musí za to mnohonásobně těžce pykati. Takové zmeškání, takové nesprávné využití pozemského času ulpí na něm jako překážka, která se stává stále těžší, až, jak bylo již řečeno, od jistého bodu svého vzestupu nemůže již dále a klesá pak zpět tam, kde byl počátek jeho nesprávného jednání. Jest to až k oné hranici, u které měl ještě svůj soulad.

Síla ducha, vypěstovaného okultním školením na útraty těla, jest také jen *zdánlivá*. Duch *není pak silný,* ale jest jako rostlina ze skleníku, která nedovede odolati větru, tím méně pak bouřím. Takový duch jest *nemocným,* ne pokročilým. Tento stav rovná se uměle vzbuzené horečce. Onemocnělý horečkou může také časem vládnouti neobyčejnými silami, aby pak tím více klesl zpět do slabosti. Ale co jsou u horečně nemocného jen vteřiny a minuty, rovná se u ducha desetiletím a staletím. Přijde okamžik, kdy se to vše trpce mstí. Varuji proto znovu! –

Soulad jest vždy to jedině správné. A soulad dá jen *střední cesta* ve všem. Vždyť se přece tolik opěvuje krása a síla souladu či harmonie. Proč bychom ji nechtěli uplatňovati zde a chceme ji naopak porušiti?

Všechna okultní školení dosavadního druhu jsou falešná, i když cíl jest vysoký a potřebný.

Jinak jest tomu u vůdců a stoupenců tak zvaných životních reforem. Zde jest sice cesta správná, ale zase chce se *již dnes* konati to, co bude na místě *teprve za lidské věky*. Z toho důvodu jest tato životní reforma ve svém konečném účinku neméně nebezpečná pro většinu lidí. *Chybí nutný přechod.* Jest tu čas pro začátek! Ale nesmí se beze všeho skočiti do něho rovnýma nohama, nýbrž jest třeba provésti jím lidstvo *zvolna*. Na to nestačí desetiletí! Jak se to dnes provádí, následuje ve skutečnosti při zdánlivém zdraví těla zeslabení násled-

kem rychlosti přechodu. A takto zeslabené tělo nebude moci již nikdy zesíliti!

Rostlinná strava! Přináší zcela správně zjemnění lidského těla, zušlechtění i posilu a velké ozdravění. Tím se ještě více povznáší duch. *Ale to vše není ihned pro lidstvo dneška!* V úsilí a zápasech postrádá se rozvážné vůdcovství. Dnešnímu tělu za žádných okolností nestačí bezprostředně jen rostlinná strava, jak se o to často děje pokus. Jest zcela dobře, používá-li se rostlinné stravy přechodně a snad i po léta u nemocných. Bývá dokonce žádoucno, aby se tím něco vyhojilo nebo aby se jednostrannou posilou někde napomohlo, ale to není trvalé. Musí se pak znovu zvolna začíti se stravou, na kterou jsou dnešní lidé zvyklí, má-li se tělo udržeti v plné síle. Zdání zdraví klame. Jistě jest velmi dobře, když i zdraví lidé někdy po nějakou dobu pojídají jen rostlinnou stravu. Budou se beze vší pochyby cítiti zdravými a ucítí i volný vzlet svého ducha. To však přináší s sebou *změna.* Neboť každá změna občerstvuje a: to i duchovně.

Zůstane-li však člověk trvale při jednostranné stravě, nebude ani pozorovati, že ve skutečnosti slábne a pro mnohé stává se citlivějším. Klid a vyrovnanost nejsou v tomto případě žádnou silou, nýbrž slabostí zcela určitého druhu. Jeví se jako příjemné a netísnivé, protože nemají původ v nemoci.

Tato vyrovnanost podobá se vyrovnanosti zdravého ještě stáří, vyjma slábnoucího těla. Aspoň je tomuto druhu slabosti značně bližší, než slabosti nemoci. Tělo, postrádajíc náhle zvyklosti, trvající po tisíciletí, nemůže sebrati pohlavní sílu, kterou potřebuje duch k dokonalému splnění svého účelu ve hmotnosti. –

Mnozí vyslovení vegetariáni pozorují lehké zmírnění pohlavního pudu a vítají to radostně jako pokrok. Ale to není žádnou známkou zušlechtění jejich ducha rostlinnou stravou, nýbrž jest to *klesnutí* pohlavní síly, která má nutně za následek zmenšení jejich duchovního rozmachu ve hmotnosti.

Jsou tu omyly nad omyly, protože člověk vždy vidí jen to nejbližší před sebou. Lze jistě vítati a jest to pokrok, stává-li se nízký pohlavní pud zušlechtěním ducha mnohem umírněnějším, než je dnes. Jest také pravda, že požívání masa zvyšuje nízký pohlavní pud. Ne-

smíme však při tom měřiti podle dnešního lidstva, neboť u něho byl pohlavní pud *vypěstován jednostranně a chorobně* a jest dnes naprosto nepřirozený. Ale to nelze připsati pouze na účet požívání masa.

Zmírnění pohlavního pudu není také nijak odvislé od zmenšení pohlavní síly. Naopak, tato síla jest schopna přispěti *povzbudivě* lidskému duchu a *osvoboditi ho* od odvislosti surového pudu, dnes tak výrazného. Pohlavní síla jest k tomu dokonce *nejlepším prostředkem*. –

Na vůdce dnešních reforem života nutno v jejich snahách pohlížeti již jako na průkopníky příští veliké doby pokročilého vývoje lidstva, který nastane za všech okolností a neodvratně spěje vítězně vpřed, i když se proti němu v zoufalství bojovně staví všechno staré a omezené. *Ale tito průkopníci musí se teprve státi vůdci!* Vůdce nesmí nedbale přehlížeti stávající přítomnost! Musí však současně hleděti dále do budoucnosti, také i přes všechno hrubohmotné. A tu pozná, že by při dnes užívaném způsobu vždy zůstávala mezera, která se bude vždy pociťovati a konečně i při nejlepší stavbě přivodí zřícení. Chybí most! Most k tomu, aby těla dnešního lidstva mohla také následovati beze škody pro činnost ducha.

Jako první stupeň přechodu jest, omezení se pouze na *bílé maso.* To jest drůbež, telecí a jehněčí maso a jiné, vedle zvýšené stravy rostlinné. Jen tak může zvolna následovati krok za krokem. Až konečně v klidném přechodu tělo jest vypěstováno tak, že zachová plnou sílu i při rostlinné stravě.

„Nepřehlížejte svého těla!“ Tak chtěl bych varovně volati k jedné části. K druhé části naopak: „Myslete na ducha!“ Pak ze zmatků dnešní doby uzraje to správné.

Nechci se teď obírati názory, že by se nesmělo zabíjeti žádné zvíře. Vždyť i rostlina má duši. Soudí-li se takto, jest to jen krok nazpět a ne proniknutí do tajemství stvoření.

71. Léčivý magnetismus.

Léčivý magnetismus bude zaujímati jedno z vůdčích postavení v dalším vývoji lidského pokolení.

Mluvím-li o magnetopatech, míní se tím jen opravdoví znalci, kteří poctivým chtěním jsou ochotni pomoci lidstvu. Nejedná se tu snad o dav těch, kdo se při nepatrném průměrném vyzařování domnívají, že mnoha slovy a tajuplnými gesty konají něco velkého.

Nervosní neklid zmocňuje se sice řad těch statečných, kteří již po léta v tak mnohých případech přinesli svým spolubližním nejlepší pozemský dar, jaký mohli: Uzdravení od mnohého utrpení tak zvaným magnetismem svého těla, nebo přenosem podobných proudění z jemnohmotnosti.

Bohužel, znovu opakuje se trvalý pokus označiti třídu magnetopatů jako méněcennou, ne-li jako něco ještě horšího, dělati jí překážky a potlačovati ji. S velkým křikem nadouvají se do nesmírna jednotlivé výjimky, kde nízká ziskuchtivost vytvořila nepoctivé charaktery, nebo kde již předem byly základem podvodné úmysly a ti, kdo tu působili, neměli vůbec onoho krásného daru.

Jen se rozhlédněte: Kdepak *nejsou* podvodníci a švindléři! Možno je najíti všude! V jiných povoláních dokonce ještě více. Z toho důvodu vidí každý ihned jasně v takovém osočování *chtěnou* křivdu.

Avšak závist a ještě více strach působí, že počet protivníků a nepřátel roste. *Toto* umění léčiti *nemůže* se ovšem získati při pitkách vína a piva.

Ono vyžaduje opravdové a především, také jadrné a zdravé lidi!

V tom asi tkví největší kořen veškeré závisti a jest pramen hlavního osočování. Neboť nelze dnes tak lehce splniti podmínky takového druhu. A co se v tomto směru jednou zmeškalo, nedá se již dohoniti.

Kromě toho nedá se *pravá* a mocná léčivá síla naučiti. Ona jest darem, který toho, kdo jí byl obdařen, určuje jako povolaného.

Kdo chce takové lidi potlačiti, podává tím důkaz, že *nemá* na zřeteli blaho lidstva, tím méně že je chová v srdci. Uvaluje tím také na sebe vinu, která se mu musí státi osudnou.

Nechť se nebojí hlouček statečných! I oni jsou předchůdci nové doby. Překážky jsou jen zdánlivé, nicotné a přechodné. Ve skutečnosti jsou jistým znamením brzkého, radostného a hrdého vzestupu.

72. Žijte přítomnosti!

Pozorujeme-li lidi, nacházíme různé skupiny. Jedna skupina žije výhradně minulosti. To znamená, že začínají něco chápati teprve tehdy, když to minulo. Tak se stává, že se nedovedou radovati správně nad něčím, co se děje a také nepociťují celou váhu věci. Začínají o ní mluviti, blouzniti, nebo po ní truchliti teprve potom. A tím, že jen trvale o minulosti mluví, v ní si libují, nebo jí litují, přehlížejí vždy znovu přítomné dění. Teprve když toto zase zastaralo a zašlo, začínají je hodnotit.

Jiná část lidí žije opět v budoucnosti. Přejí si a doufají vždy jen v budoucnost a při tom zapomínají, že jim přítomnost tolik nabízí. Také zapomínají počínati si tak, aby jejich četné sny o budoucnosti mohly se státi skutečností.

Obě skupiny, k nimž patří největší počet lidí, ve skutečnosti jako by ani nebyly na zemi žily. Promarnily svůj pozemský čas.

Jsou také lidé, kteří při zvolání „žijte přítomnosti“ chápou něco zcela nesprávného. Domnívají se, že snad tím chci povzbuditi k užití a vychutnání každého okamžiku a vybízeti k jistému lehkomyslnému životu. Je dosti tlakových, kdo se tak nesmyslně potácejí životem.

Žádám ovšem tímto zvoláním bezpodmínečné využití každé minuty, avšak *niterně,* ne však povrchně a pouze zevně. Každá hodina přítomnosti musí se pro člověka státi skutečným prožitím. Utrpení stejně jako radost. Člověk má býti všemi svými smysly i myšlením a cítěním otevřen každé přítomnosti a býti tím *bdělým.* Jen *tak* má zisk z pozemského života, který jest tu pro něho předurčen. Ani v myšlenkách na minulost, ani ve snech o budoucnosti nemůže najíti skutečné prožití, které by bylo tak silné, aby vtisklo jeho duchu pečeť, kterou si bere s sebou do záhrobí jako zisk.

Nežije-li sebou přítomnosti, nemůže také *dozráti.* Zrání závisí od prožití.

Neprožíval-li v pozemském životě stále *přítomnost,* vrací se prázdný a musí takto zmeškaný čas proputovati ještě jednou znovu, protože při tom nebyl bdělý a nic si prožitím neosvojil.

Pozemský život je jako stupeň v celém bytí člověka. Tento stupeň jest tak veliký, že ho člověk nemůže přeskočiti. Nepostaví-li nohu na stupeň pevně a jistě, není nijak možno, aby mohl vystoupiti na stupeň další. K tomu potřebuje předcházející stupeň jako základ. Představuje-li si člověk celý svůj život z této Země zpět ke Světlu ve stupních vedoucích vzhůru, tu musí si ujasniti, že na nejbližší stupeň může vystoupiti teprve tehdy, když správně vyplnil předcházející a když na něm pevně stojí. Jest nutno vyjádřiti se ještě silněji. Teprve z dokonalého a bezpodmínečného splnění stupně, který jest třeba dočasně prožíti, může se vyvinouti nejblíže vyšší. Jedině prožití poslouží člověku k zralosti. Nesplní-li však člověk tímto prožitím stupeň, na kterém se nachází, nebude pro něho nový stupeň viditelným, protože k tomu potřebuje prožití stupně předchozího. Jen s výzbrojí tohoto prožití dostává se mu síly, aby poznal nejblíže vyšší stupeň a vystoupil na něj.

Tak to jde dál, od stupně k stupni. Chce-li hleděti *jen* k vysokému cíli a nedbá-li řádně jednotlivých stupňů, jež ho tam vedou, nedosáhne cíle nikdy. Stupně, které si ke vzestupu musí stavěti sám, byly by pak příliš vrtkavé a také příliš lehké a zhroutily by se při pokusu o vzestup.

Tomuto nebezpečí se však přirozeným děním předejde tak, že nejbližší stupeň může se vyvinouti vždy jen z dokonalého splnění stupně přítomného. Kdo nechce tedy zůstati státi půl svého bytí na jednom stupni a nevraceti se vždy znovu na týž stupeň, ten ať se nutí, aby patřil vždy úplně přítomnosti. Aby ji správně v sebe uchopil, ji prožil tak, aby z ní měl duchovně prospěch.

Nebude mu při tom chyběti ani na pozemském zisku, neboť jeho první výhodou z toho jest, že od lidí a doby neočekává nic jiného, než mu *skutečně* mohou dát! Tak nebude nikdy zklamán a bude v souladu s okolím.

Nosí-li však v sobě jenom minulost nebo budoucí snění, vypadne v očekávání velmi lehce z rámce své přítomnosti a ocitne se s ní proto v nesouladu. Tím trpí pak *nejen* on, ale i *jeho bližší okolí.* Ovšem, že má také mysleti na minulost a čerpati z ní naučení právě tak, jako

sníti o budoucnosti, aby se mu dostalo pobídky. Ale *žíti* má v plném vědomí jen v přítomnosti!

73. Velká kometa.

Vědoucí mluví již po léta o příchodu této zvlášť významné hvězdy. Stále víc a více množí se počet těch, kdo ji čekají. Vždy více zhušťují se náznaky, takže ve skutečnosti lze ji také brzy očekávati. Ale co vlastně znamená, *co* přináší, odkud přichází, to není dosud řádně vysvětleno.

Chce se věděti, že přinese převraty pronikavého druhu. Ale tato hvězda znamená více.

Může býti zvána hvězdou Betlémskou, protože jest úplně téhož druhu, jako byla ona. Její síla vysává vodu vysoko vzhůru, přináší živelní katastrofy a ještě více. Země se třese, když přijme její paprsky.

Od události v Betlémě nebylo tu nic podobného. Jako kdysi hvězda Betlémská, vybavila se i tato z věčné říše čistě duchovního k době, kdy přesně vejde v působení na této zemi, až mají nadejíti pro lidstvo léta duchovního osvícení.

Hvězda má svou cestu *v přímé* linii z věčné říše až k této části světa. Její jádro jest naplněno vysokou silou, obaluje se hmotností a bude tím viditelnou i pro pozemské lidi. Jistě a neúchylně sleduje kometa svou dráhu a bude na úrovni v pravou hodinu, jak bylo předurčeno již před tisíciletími.

První přímé účinky začaly již v posledních letech. Kdo to nechce viděti a slyšeti, kdo necítí jako směšnost, že vše *neobyčejné,* co se již stalo, chce ještě vysvětlovati jako něco všedního, tomu ovšem není pomoci. Buď chce si hráti ze strachu na pštrosa anebo jest zatížen nejhorší omezeností. Oba druhy musíme klidně nechati jít jejich cestou, můžeme se jen usmívati jejich důvodům, které lze tak snadno vyvrátit. Vědoucím však mohlo by se také říci, kam dopadnou první *silné* paprsky. Poněvadž však paprsky znenáhla obepnou celou zemi, nemá účelu mluviti o tom podrobněji. Bude to trvati léta až k tomuto bodu a další léta, než se Země opět z tohoto vlivu vybaví. *A pak bude očistěna a osvěžena v každém směru, k požehnání a radosti obyvatel.* Nikdy nebyla Země krásnější, než bude potom. Proto má každý věřící hleděti do budoucnosti s klidnou důvěrou a nelekati se, nechť

přijde v příštích letech cokoliv. Dovede-li pln důvěry vzhlížeti k Bohu, nestane se mu nic zlého.

74. Co má každý člověk činiti, aby mohl vejíti do království Božího?

Bylo by nesprávné zodpověděti tuto otázku, která se často naskytuje, nějakým zcela určitým pravidlem a říci: Čiň to, a čiň ono! *Tím, není ještě ukázána cesta!* Nebylo by v tom nic živého a z toho důvodu také z toho nemůže vzejíti nic živoucího, čeho jest nezbytně třeba, k rozmachu vzhůru. Vždyť jedině *život* chová potřebný klíč k vzestupu.

Avšak řeknu-li: „Čin to a ono, zanech toho“, podávám tím jen slabé, zevní berle, o kterých nemůže nikdo choditi správně a samostatně, protože mu berle neslouží zároveň k tomu, aby „viděl“. A přece musí *„cestu“ viděti* jasně před sebou, jinak mu nejsou berle nic platny. Takový člověk kulhá bludně jako slepec na neznámé mu cestě. Ne, to není to pravé a vedlo by to znovu jen k novému dogmatu, který jest překážkou každého vzestupu.

Nechť člověk uváží: Chce-li do království ducha, musí přirozeně dojíti až tam. *On* musí jíti, ono nepřijde k němu. Ale toto království jest až na nejvyšším bodu stvoření, *jest* samo nejvyšším bodem.

Avšak lidský duch nachází se dosud v nížinách hrubohmotnosti. Proto bude každému srozumitelno, že jest mu zprvu proputovati cesty z těchto nížin až vzhůru ke kýžené výši, aby došel cíle.

Aby nezbloudil, jest také nutno, aby *přesně znal* celou dráhu, kterou jest mu přeměřiti. A nejen tuto dráhu samu, nýbrž také vše, co ho na ní ještě může potkati. Aby znal jaká nebezpečí mu při tom hrozí a jakou pomoc tam najde. Poněvadž celá tato dráha *jest ve stvoření,* poněvadž jest to stvoření samo, musí poutník do duchovní říše předem tedy nezbytně *poznávati* přesně stvoření, které ho tam vede. Neboť on chce skrze ně, jinak nedojde k cíli.

Dosud nebylo žádného člověka, který by dovedl vylíčiti stvoření tak, jak jest nutno je znáti k vzestupu. Jinak řečeno nebylo nikoho, kdo by dovedl učiniti zřejmě viditelnou *cestu ke hradu Grálu,* k nejvyššímu bodu stvoření. Cestu k onomu hradu, který stojí v říši

ducha jako chrám Nejvyššího, v němž jedině koná se čistá Bohoslužba. Není to míněno obrazně, nýbrž trvá to ve vší skutečnosti.

Poselství Syna Božího ukázalo již jednou tuto cestu. Ale protože lidé chtěli býti moudřejší, byla namnoze *udána falešně.* Tím v bludném vedení nedopustí, aby se některý lidský duch dostal vzhůru. –

Nyní však jest tu hodina, ve které se *každý* lidský duch *musí* rozhodnouti sám, má-li pro něho býti ano nebo ne, den nebo noc, vzestup ke světlým výšinám, nebo trvalý a neodvolatelný sestup, bez pozdější možnosti opětovné změny. Proto přichází nové poselství ze světlého hradu. Poselství staví dosud špatně umístěné ukazovatele cesty *opět správně,* aby *vážně* hledajícím byla znatelnou pravá cesta. Jest to poselství Grálu, Evangelium Grálu!

Blaze všem těm, kdo se podle něho řídí otevřenou myslí a volným srdcem! Poznají v něm ve stvoření jen *to,* uvidí jen *ty* příčle, kterých jejich duch musí použít k vzestupu, aby vešel do říše ducha, do ráje.

Každý jednotlivec najde zde, co *sám* potřebuje, aby stoupal ke Světlu se schopnostmi, které má.

Teprve to dává *život,* volnost k stoupání, vývoj potřebných k tomu schopností každého jednotlivce. Nedává to jednotné jho v pevném dogmatu, které činí z lidí bezvolné otroky, potlačuje samostatný vývoj a tím nejen vzestupu překáží, nýbrž pro mnohé ho úplně zničí.

Člověk, který pozná stvoření v jeho tak zákonité činnosti, pochopí v něm také záhy velkou Boží vůli. Zaujme-li k ní správné stanovisko, slouží mu pak stvoření, tedy také cesta, *jen* k radostnému vzestupu, neboť tím stojí také správně v Boží vůli. Jeho cesta i život musí proto býti bohulibé! –

Není to pobožnůstkářské obracení očí vzhůru, není to kající kroucení se, klečení, modlení, nýbrž jest to *uskutečněná* modlitba, živě provedená, ve svěžím, radostném, čistém konání. Neznamená to kňouravě si vyprošovati cestu, nýbrž značí to *viděti* tuto cestu ve vděčném pohledu vzhůru a po ní radostně *jíti.*

Zcela jinak, než jak bylo dříve myšleno, vypadá pak všechen život, který jest možno zváti bohulibým. Mnohem krásněji a volněji!

Znamená to státi *správně ve stvoření* tak, jak tomu chce váš Stvořitel skrze stvoření! Tu člověk, obrazně řečeno, chápe se ruky Boží, kterou tím Bůh lidstvu nabízí.

Volám proto znovu: Berte všechno konečně *skutečně a opravdově, ne již obrazně!* Pak budete sami skutečnými namístě dnešních mrtvých schémat! Učte se poznávati stvoření správně *v jeho zákonech!*

V tom spočívá cesta vzhůru ke Světlu!

75. Vidíš mrvu v oku bratra svého a břevna v oku svém nedbáš.

Každý myslí, že tato prostá slova plně pochopil a přece jest málo lidí, kteří poznali jejich skutečný smysl. Jest jednostranné a nesprávné, vykládají-li se tato slova, jako by jimi bylo řečeno, aby se člověk učil shovívavosti ke svému bližnímu. Shovívavost k bližnímu přijde při prožití tohoto výroku sama sebou jako samozřejmost, ale teprve v druhé řadě. Kdo takto čerpá ze slov Kristových, nečerpá dosti hluboko a ukazuje tím, že jest dalek toho, aby dovedl oživiti slova Syna Božího. Nebo předem podceňuje moudrost v jeho výrocích. Ve výkladech mnohých kazatelů řadí se také tato slova jako mnohá jiná do změkčilosti a malátnosti *té* lásky, kterou církev tak ráda snaží se stanoviti jako lásku křesťanskou.

Avšak člověk *může a má* tento výrok Syna Božího používati jen jako měřítka pro své vlastní chyby! Rozhlíží-li se kolem sebe otevřenýma očima a pozoruje současně při tom sama sebe, tu brzy pozná, že právě ty chyby, které ho nejvíce ruší u jeho bližních, jsou u něho samotného ve zvláštní míře výrazny a na obtíž druhým.

Abyste se naučili správnému pozorování, dbejte nejlépe nejdříve pozorně na své bližní. Sotva bude mezi nimi jeden, který by neměl druhému to či ono vytýkati. A který by se o tom také zřejmě nebo skrytě nevyslovoval. Jakmile se to stane, pozorujte bedlivě tohoto člověka, který se pozastavuje, nebo i rozhorluje nad chybami druhých. Nebude to trvati dlouho a ke svému překvapení objevíte, že právě ty chyby, které dotyčný člověk tak ostře kárá u druhých, jsou u něho samotného v mnohem větší míře!

Jest to skutečnost, která vás zpočátku překvapí. Ukáže se však *vždy,* bez výjimky. Při posuzování lidí můžete to v budoucnu bráti klidně za jisté a není třeba, abyste se obávali, že se mýlíte. Člověk, který se rozčiluje nad tou či onou chybou druhého, určitě má v sobě právě tyto chyby v mnohem větší síle. To zůstává v platnosti.

Přistupte jednou klidně k takovýmto zkouškám. Provedete je a poznáte ihned pravdu, protože sami nejste při tom zúčastněni. Nesnažíte se následkem toho také u žádné strany něco omlouvati.

Vezměte jednou člověka, který vypěstoval v sobě nezpůsob, že je převážně mrzutý a nezdvořilý, málo kdy ukáže vlídnou tvář a každý se mu proto rád vyhne. Právě takoví lidé činí nárok, aby se s nimi jednalo zvláště vlídně a jsou bez sebe, ba dívky a ženy se až rozpláčou, setkají-li se oprávněně někdy třeba jen s vyčítavým pohledem. To působí na vážného pozorovatele tak nevýslovně směšně a současně truchlivě, že zapomíná se nad tím rozhorlovati.

A tak jest tomu v tisíci různých případech. Učení a poznání budou vám lehkými. Ale jste-li pak tak daleko, mějte také odvahu a přiznejte si, že sami nečiníte v tom také výjimky, protože jste našli důkazy u všech jiných. A tím se vám konečně otevřou oči nad vámi samotnými. To znamená veliký krok, snad dokonce největší k vašemu vývoji! Rozetnete tím uzel, který dnes váže veškeré lidstvo! Osvoboďte se a pomáhejte radostně stejným způsobem pak také jiným.

To chtěl říci Syn Boží těmito prostými slovy. Takové výchovné hodnoty dával ve svých prostých větách. Ale lidé *nehledali* v nich poctivě. Jako vždy, chtěli se povznésti nad ně a jen se učit hleděti na jiné shovívavě. To lichotilo jejich odporné pýše. Všude v dosavadních výkladech prozrazuje se celá ubohost jejich nesprávného myšlení, nezahalené pokrytecké farizejství. Přesadilo se nezměněné do křesťanství. Vždyť i ti, kdož se jmenují hledající, brali a berou všechno příliš lehkovážně v obvyklém svém bludu, že skutečně čtením také nutně pochopili i smysl. Tak si to namlouvají zcela podle *svého* dočasného dobrozdání. To není žádné poctivé hledání. Proto nemohou nalézti vlastní poklad. Proto také nemohlo býti pokroku. Slovo zůstalo mrtvým pro ty, kdo je měli v sobě učiniti *živým,* aby se tak docílilo hodnot, které nesou do výše.

A každá věta, kterou dal Syn Boží lidstvu, chová takové hodnoty! Nenašly se dosud jen proto, že se v nich nikdy správně nehledalo!

76. Boj v přírodě.

Vy pošetilci, kteří se vždy znovu ptáte, je-li správným boj ve stvoření a kteří jej pociťujete jen jako krutost, což nevíte, že se tím označujete za slabochy, za škůdce každé *dnešní* možnosti vzestupu?

Probuďte se konečně již z této neslýchané změkčilosti, která nechává tělo i ducha jen zvolna *klesati,* nikdy však nedovolí je povznésti!

Rozhlédněte se přece jako ti, kdo vidí a poznávají! A pak musíte žehnati té veliké hnací síle, která nutí k boji a tím i k obraně a k opatrnosti, *k bdělosti a životu!* Chrání tvory před sevřením smrtící lenosti!

Což může někdy umělec dosáhnouti vrcholného bodu a udržeti se na něm, když trvale necvičí a nebojuje o to? Je lhostejno, v čem je činným a jak silné jsou jeho schopnosti. Hlas zpěvákův by brzy zeslábl a pozbyl své jistoty, kdyby se nedovedl také přemoci a stále znovu necvičil a neučil se.

Paže může zesíliti jen tehdy, když se trvale namáhá. Upustí-li se od toho, musí ochabnouti. A taktéž každé tělo a každý duch! Dobrovolně nelze k tomu však přivésti žádného člověka. Musí tu býti vždy nějaký nátlak!

Chceš-li býti zdráv, pečuj o své tělo i o svého ducha. To jest, udržuj je v přísné činnosti!

Ale co člověk dnes a ode vždy považoval za „péči“, není to pravé. Buď míní „péčí“ sladkou zahálku, v níž samotné již spočívá vše ochabující a ochromující, nebo provozuje „péči“ jako při každém sportu jen jednostranně. Péče stane se mu totiž „sportem“, *jednostranným přepínáním* a to vede pak k lehkovážným ctižádostivým výstřelkům, vůbec nehodným opravdového lidství. Skutečné lidství musí přece míti před očima *poslední cíl!* Toho však nelze dosáhnouti skokem do výše, plováním, během, jízdou na koni a nesmyslnými rekordy. Lidstvo a celé stvoření nemá žádného užitku z takových jednotlivých výkonů, na které tak mnohý člověk obětuje velmi často

největší část svých myšlenek, svého času a svého pozemského života!

Že se mohly vytvořiti takové výstřelky, jest důkazem, jak nesprávnou jest cesta, po které lidstvo jde. A jak opět tuto velkou hnací sílu ve stvoření žene jen na falešnou dráhu a vyplýtvá ji v marném hračkářství, ne-li dokonce na škodu tím, že překáží zdravému pokroku, pro který jsou ve stvoření všecky prostředky.

Dráhy silných proudů ducha, které mají napomáhati k zvýšení pohybu, ohýbají ve své lidské domýšlivosti tak, že místo žádaného podporování nastává zahrazení těchto proudů, které se projevuje jako překážka. To pak ve zpětném účinku stupňuje bojovný pud a konečně propukajíc, strhuje s sebou všechno do hlubin.

To jest ta činnost, jakou se dnes člověk převážně zabývá ve svých bezobsažných hříčkách a ctižádostech, jež mají býti vědeckými. Stojí jako *rušitel* ve veškeré harmonii stvoření!

Dávno již upadl by do líného spánku zahálky, po kterém by nutně následovala hniloba, kdyby naštěstí nebylo ve stvoření ještě bojovného pudu, který ho *nutí* aby se *přece* hnul! Jinak by byl již dávno došel k domýšlivosti, že Bůh prostřednictvím svého stvoření musí se o něho starat jako v pohádce o zemi blahobytu. A vyslovuje-li za to dík v bezduché modlitbě, má to jeho Bůh přece přebohatou odměnu vždyť je tolik lidí, kteří mu za to vůbec ani neděkují!

Takový je člověk a opravdu ne jiný!

Mluví se o ukrutnostech v přírodě! Přitom nepřicházejí lidé na myšlenku, aby především jednou zkoumali sebe. Chtějí stále jen kárati.

Také v boji mezi zvířaty jest jen požehnání a žádná krutost.

Jest jen třeba dobře pozorovati některé zvíře. Vezměme například psa. Čím ohleduplněji jedná se se psem, tím se stává pohodlnějším a línějším. Je-li pes v pánově pracovně a tento pečlivě dbá, aby na zvíře nikdo nešlápl nebo do něj nevrazil, i když si lehl na taková místa, kde jest v trvalém nebezpečí, že i bez úmyslu může se mu ublížiti, jako u dveří a jinde, tedy jest to jen *k nevýhodě* zvířete.

Pes pozbude v krátké době své vlastní bdělosti. „Dobráčtí“ lidé říkají „s láskyplnou“ omluvou, snad i dojati, že tím pes projevuje

nevýslovnou „důvěru“! On prý ví, že mu nikdo neublíží! Ve skutečnosti není to však nic jiného, než hrubé zeslabení schopnosti *„býti bdělým“,* což znamená silné couvnutí duševní činnosti.

Musí-li však zvíře býti trvale na stráži a pohotově k obraně, pak jest a zůstává nejen duševně bdělým, nýbrž přibývá mu stále inteligence a ono *získává* v každém směru. Zůstává čilým ve všech ohledech. A to jest *pokrok.* Tak jest tomu *s každým* tvorem! Jinak hyne, protože při tom znenáhla ochabuje i tělo, podléhá snáze nemoci a nemá již žádné odolnosti.

Že člověk zaujímá při tom úplně falešné stanovisko ve všech směrech i vůči zvířatům, neuvede bystrého pozorovatele v úžas. Vždyť člověk se úplně nesprávně postavil i vůči sobě a vůči celému stvoření. Působí všude duchovně jen škodu, místo aby přinášel užitek.

Kdyby dnes nebylo již ve stvoření bojovného pudu, který tak mnozí lenoši nazývají krutým, nacházela by se hmotnost již dávno v hnilobě a rozkladu. Právě tento bojovný pud účinkuje ještě jako to, co duševně a tělesně *udržuje.* Neúčinkuje jako cosi ničivého, jak se to povrchně zdá. Jinak by nic jiného neudrželo línou hrubohmotnost v pohybu a tím ve zdraví a svěžesti, když člověk tak bídně odvrátil vše pronikající a osvěžující působení *duchovní síly,* která k tomu byla ve skutečnosti určena. Následkem toho nemůže tato síla působiti *tak,* jak by skutečně měla! (Viz předešlé přednášky.)

Kdyby člověk nebyl tak zle selhal ve svém určení, vypadalo by mnohé, ba *všechno* dnes jinak! I tak zvaný „boj“ nenacházel by se *v té* formě, v jaké se projevuje *nyní.*

Bojovný pud by byl zušlechtěn a zduchovněn usilovnou vůlí lidí vzhůru. Původní hrubé působení místo aby se stále zesilovalo jako dnes, bylo by se časem *správným* duchovním vlivem proměnilo ve společný radostný popud k vzájemné pomoci, k níž jest třeba téhož vynaložení síly, jako k nejprudšímu boji. Jen s tím rozdílem, že po boji následuje únava, kdežto při pomoci ve zpětném účinku následuje ještě další zvýšení činnosti. Na konec byl by nastal i v tomto pozdějším stvoření, ve kterém má nejsilnější vliv *duchovní* vůle člověka, také pro *všechny* tvory rajský stav jako ve skutečném stvoření. Tam

není již třeba boje a není také žádné zdánlivé krutosti! Rajský stav není však zahálka, nýbrž rovná se nejsilnějšímu *pohybu,* skutečnému, osobně plně vědomému životu!

Že to nemohlo nastati, jest vinou lidského ducha. Vracím se při tom vždy znovu k rozhodujícímu pádu do hříchu, jak ho dopodrobna líčím v přednášce „Bylo jednou … “*).

K dnešním chybným výstřelkům přivedlo to jen naprosté selhání lidského ducha ve stvoření spolu se *zneužitím* dané mu duchovní síly tím, že odklonil její působení *směrem dolů,* místo k světlé výši!

Člověk promrhal a prohrál již i schopnost nahlédnouti chybu. Kázal bych proto jen *hluchým uším,* kdybych o tom chtěl říci více. Kdo opravdu *chce* „slyšeti“ a vážně hledá, najde v mém poselství *vše,* čeho jest mu třeba! Všude jest také vyznačeno vysvětlení onoho velkého selhání, které přivodilo tak nevýslovné těžkosti v tolikerých podobách. Kdo však jest *duchovně hluchý* jako tak mnozí, má na vše jen bezvýrazný smích neporozumění, který se má zdáti vědoucím. Ve skutečnosti hlásá jen lehkomyslnou povrchnost, která jest totéž, jako největší omezenost. Na koho ještě dnes působí nějakým dojmem blbý smích duchovních zaostalců, ten sám nemá cenu. *Sem* patří slovo Kristovo: „Nechť mrtví pochovávají své mrtvé!“ Neboť kdo jest *duchovně* hluchý a slepý, jest jako duchovně mrtvý!

Lidský duch mohl svými schopnostmi učiniti z pozemského světa ráj, jako napodobení prvotního stvoření! Neučinil tak a proto vidí svět před sebou tak, jak ho svým falešným působením zkroutil. *V tom spočívá vše!* Nehaňte proto v nesprávné změkčilosti tak významné dění, jako jest boj v přírodě, který ještě nutně vyrovnává něco, co člověk opomenul! Neopovažujte se svou sladce mdlou změkčilost ještě označovati výrazem „láska“, do které člověk snaží se tak rád zařadit své slabosti! Faleš a pokrytectví musí se trpce vymstít!

Proto běda ti, člověče, ty zpuchřelá slátanino své domýšlivosti! Ty pitvoro toho, čím bys býti *měl!*

Pohleďte jednou v klidu na to, co jmenujete přírodou: Hory, jezera, lesy, nivy! Za všech ročních dob může se oko opíjeti krásou

---

*) Přednáška č. 80: „Bylo jednou … !“

všeho, co vidí. A teď uvažte: Co vás tak dovede potěšiti a skýtá vám zotavení, to jsou plody působení všeho *bytostného,* které ve stvoření stojí *pod* duchovním, jehož síla vám byla dána!

Pak vy, kteří jste duchovní a máte proto mnohem více schopností, hledejte ovoce *svého* tvoření! Měli byste tvořiti něco vyššího než to, co je rozprostřeno před vámi a bylo vytvořeno bytostným.

Co tu vidíte? Jen studený, slabý odlesk všeho toho, co bytostné již zhotovilo, ale žádný další vývoj k ideální výši v živoucím a tím ve stvoření! Lidstvo hledí jen zakrnělými tvůrčími instinkty napodobiti bezživotně tvary nejnižších druhů, ačkoliv by volným a vědomým duchem s pohledem vzhůru k Božskému bylo schopno vytvořiti něco zcela jiného, mnohem většího!

Lidé rouhavě si podvázali velikost, která přichází jen *ze svobodného ducha* a dovedou proto kromě dětinských napodobenin ještě jen … stroje, konstrukce, techniku … Vše takové, jak jsou oni sami: K zemi připoutané, nízko stojící, duté a mrtvé!

To jest ovoce, které lidé, ačkoliv jsou duchovní, dovedou postaviti proti činnosti bytostného. *Tak* splnili duchovní úkol v pozdějším stvoření, které jim bylo darováno! Jak chtějí pak obstáti při zúčtování? Možno se při tom divit, že lidem se sklonem k nízkému *musí* zůstati uzavřen vznešený ráj? Možno žasnouti, když bytostné na konec ve zpětném účinku úplně zničí dílo, lidským duchem tak nesprávně vedené? –

Když se to nad vámi zhroutí následkem vaší osvědčené neschopnosti, zastřete svou tvář a uznejte plni studu nesmírnou vinu, kterou jste sami na sebe uvalili. Nehleďte za to zas žalovati na svého Stvořitele, nebo ho nespravedlivě označovati za krutého!

Ale ty, hledající, zkoumej se vážně a nelítostně a snaž se pak celé své myšlení a cítění, ba celé své bytí postaviti *nově na duchovní základ,* který nebude již kolísati jako dosavadní rozumový a tím zle omezený. Kdo toho nedovede, bude zavržen na všechny věky!

77. Vylití Ducha Svatého.

V bibli vylíčený děj vylití Ducha Svatého na učedníky Syna Božího jest mnohým lidem dosud nevysvětlitelnou událostí. Hledí se na ni namnoze jako na něco neobyčejného, co se stalo jen tehdy jednou a přihodilo se tedy libovolně.

V tomto mylném náhledu jest však právě také příčina zdánlivě „nevysvětlitelného".

Děj nestál tu ojediněle. Nebyl také zvlášť přivozen pro učedníky, nýbrž byla to událost *opakující se pravidelně* od počátku stvoření. *S tímto* poznáním přestává tento děj ihned býti nevysvětlitelným a stane se tak srozumitelným pro vážně hledající čtenáře poselství Grálu. Při tom neztratí však na velikosti, naopak, bude spíše ještě velkolepější.

Kdo studoval pozorně mé poselství Grálu, našel proto již i rozřešení, neboť četl vysvětlení nadepsané „Svatý Grál". Tam jsem se zmiňoval o každoročně *pravidelně se opakujícím* obnovení síly pro veškeré stvoření. Jest to chvíle, ve které do svatého Grálu proudí nová Božská síla k udržení stvoření!

Tu objeví se na několik okamžiků nad Grálem „Svatá holubice", která jest duchovně viditelnou formou přítomnosti Ducha Svatého. Patří přímo k „formě" Svatého Ducha a tvoří tedy část jeho „formy".

Jako jest kříž duchovně viditelnou formou Božské Pravdy, tak je holubice viditelnou formou Ducha Svatého. Ona *jest* skutečně tou formou, není jen jako forma myšlena! Protože jsem o tom již podrobně mluvil, odkazuji na přednášku*).

Tato obnova síly Duchem Svatým, tedy živou Boží vůlí, která jest silou, děje se každého roku ve zcela určitou dobu v nejsvětější svatyni nejvyššího hradu nebo chrámu, který chová Svatý Grál. Jest to jediný spojovací bod stvoření se Stvořitelem a nazývá se proto také *„hrad Grálu"*.

---

*) Přednáška č. 44: „Svatý Grál."

Obnova může býti také označena jako vylití síly, tedy vylití Ducha Svatého. Ještě zřetelněji možno to označiti jako vylití síly *skrze* Ducha Svatého, neboť Duch Svatý není snad vylit, nýbrž on vylévá sílu!

Poněvadž v ten den byli učedníci shromážděni na památku svého Pána, který vstoupil na nebesa a slíbil jim, že pošle Ducha, tedy živou sílu, bylo tak dáno v této památce kotviště k tomu, aby nastalý v té době děj v čistém duchovnu působil dolů v určitém a tomuto ději odpovídajícím stupni bezprostředně a přímo až na učedníky, shromážděné na zemi a trvající v pobožnosti! Zvláště proto, že cesta k těmto učedníkům byla snáze umožněna a urovnána pozemským životem Syna Božího.

A *z tohoto* důvodu stalo se toto zázračné, jinak na zemi dříve nemožné, jehož prožití jest podáno v bibli. Evangelisté mohli líčiti *prožití,* ale ne vlastní děj, jehož sami neznali.

Svatodušní svátky nebo letnice platí u křesťanů, jako vzpomínka na tento děj. Tito však netuší, že asi v této době jest ve hradu Grálu po každé den Svaté holubice, to jest den obnovení síly pro stvoření skrze Ducha Svatého. Ovšem není to vždy přesně v den svátku letnic, jak jest na zemi vypočítáván, nýbrž děje se tak asi kolem této doby.

Tehdy shodovalo se shromáždění učedníků *přesně* se skutečným dějem! Zde na zemi bude se slaviti později pravidelně a také *v pravý* čas tento den jako nejvyšší a nejsvětější svátek lidstva, v němž Stvořitel vždy znovu dává stvoření svou udržující sílu. Bude to „Den Svaté holubice“, tedy den Ducha Svatého, jako veliká modlitba díků k Bohu Otci!

Budou ho slaviti lidé, kteří konečně stojí *vědomě* ve stvoření, které se nyní naučili správně znáti v celém jeho působení. Jejich zbožným zaujetím stanoviska v této přesné době bude také možno, že v otevření se bude se zvratně působivě živé požehnání znovu snášeti až dolů na zem a rozlévati se do žíznivých duší, jako kdysi u učedníků.

Tato doba přinese pak mír a radost. Není již tak příliš vzdálena, pokud ovšem lidé neselhou a nechtějí býti ztraceni pro celou věčnost.

78. Pohlaví.

Velikou část lidí na zemi tíží myšlenky na styk mezi oběma pohlavími, mužským a ženským. Výjimku tvoří snad jen lehkomyslní, kteří se vůbec nenechají ničím zatěžovati. Všichni ostatní, nechť se jakkoliv různí, hledají veřejně nebo tiše v ústraní nějaké rozřešení. Je na štěstí mnoho lidí, kteří právě v tomto směru touží po správném ukazovateli cesty. Je ovšem otázkou, jestli by se pak podle něho řídili. Je však skutečností, že se tím velmi zabývají a že je z větší části také tíží vědomí, že vůči této otázce stojí nevědomí.

Lidé snažili se to řešiti nebo zakotviti v otázkách manželství, ale tím se nepřiblížili uspokojivé základní myšlence. Neboť zde jako ve všem jest hlavní věcí to, že člověk ví, s čím jest mu jednati! Jinak nemůže s tím býti nikdy hotov. Zůstává mu neklid.

Při tom mnozí zaměňují již předem velmi často správný pojem pro slovo „pohlaví“. Bere se všeobecně, ačkoliv vlastní smysl jest mnohem hlubší.

Chceme-li o tom míti správný obraz, nesmíme býti tak jednostranní, abychom se nutili k určování, která mohou sloužiti jen čistě pozemskému společenskému řádu a zákonům ve stvoření se namnoze úplně protiví. U tak závažných věcí jest nutno pohřížiti se hluboko do stvoření a uchopiti *základní myšlenky*.

Jmenujeme pojem ženského a mužského nesprávně dvojím pohlavím. Slovo pohlaví uvádí od počátku většinu lidí do pronikavého omylu, protože v mnohých myslích jest to uváděno ve spojení s rozplozováním. A to jest nesprávné. Rozdělení ženského a mužského *v tomto smyslu* projevuje se ve velké myšlence stvoření pouze až v nejkrajnější a nejhutnější hrubohmotnosti. *V hlavním* dění nikoli.

Co je to pohlaví? Zárodek ducha jest při svém výstupu z duchovní říše bez pohlaví. Nenastává také žádné rozpoltění, jak se namnoze za to má. Rozpoltění jsou zvláštní výjimky, o kterých promluvím na konci této úvahy. V základě zůstává zárodek ducha vždy pro sebe, uzavřen a ucelen. S uvědoměním zárodku ducha na jeho pouti pozdějším stvořením, tedy v samočinném napodobení vlastní-

ho stvoření, bere tento zárodek na sebe, jak jsem již mnohokrát řekl, podle stupně svého uvědomění nám známé lidské formy, které jsou napodobením Prastvořených, kteří byli stvořeni podle obrazu Božího.

Při tom rozhoduje *způsob* zárodku ducha. To jest směr, kterým se snaží takový zárodek ducha během svého uvědomování převážně vyvíjeti v něm spočívající schopnosti. Zda činí tak ve způsobu positivním, s plnou silou ženoucím, nebo negativním, tiše udržujícím. Podle toho, kam ho pudí hlavní jeho touha.

Podle svého původu může činiti *obojí,* poněvadž zárodek ducha má v sobě *všechny* schopnosti. A to všechny zárodky stejně a nezkráceně. Každý zárodek jest pro sebe dokonale zaokrouhlený a ucelený. Záleží pouze na tom, *co* z toho vyvíjí. A v této činnosti, která zpočátku záleží jen v silných přáních, která se stupňují až k touze, *tvoří se forma.* Positivní činnost vytvoří formu mužskou, negativní formu ženskou. Zde jeví se již mužství a ženství ve své formě navenek znatelné. Obojí jest ve své formě určitým projevem toho způsobu činnosti, jaký si kdo vyvolil nebo přál.

Ženské a mužské nemá tedy co činiti s obvyklým pojmem pohlaví, nýbrž ukazuje jen *způsob činnosti ve stvoření.* Teprve v tak zvané hrubohmotnosti tvoří se z formy rozplozovací orgány, jimiž rozumíme mužské a ženské. Jenom hrubohmotné tělo, tedy tělo pozemské, potřebuje k svému rozmnožování těchto orgánů.

Formu vlastního těla, mužskou nebo ženskou, tvoří tedy *způsob činnosti ve stvoření.* Hrubohmotné pozemské tělo jest jen hrubě sestavený odlitek této formy.

Tím staví se také pohlavní výkon na ten stupeň, na který patří. Jest to nejnižší stupeň, který vůbec ve stvoření jest, stupeň čistě hrubohmotný, který jest daleko vzdálen od duchovna.

Jest pak tím smutnější, když se lidský duch skloní pod jho této činnosti, která patří jen k nejzevnějšímu obalu tak, že se stane jejím otrokem! A to dnes bohužel tak zevšeobecnělo, že to poskytuje smutný obraz, jak neocenitelně vysoko stojící duchovno nechává se pod pláštíkem nejhrubší hmotnosti dobrovolně šlapati a zdržovati.

Jest samozřejmo, že takové protipřírodní dění musí dojíti ke zlému konci. Jest to proti přírodě, protože od přírody jest duchovno to nejvyšší v celém stvoření a proto soulad může býti jen tehdy, dokud duchovno jako nejvyšší panuje a všechno ostatní zůstává *pod* ním. A to i při spojení s hrubohmotně pozemským.

Nepotřebuji při tom snad ani zvlášť poukazovat, jakou smutnou úlohu hraje pak člověk, který sklání svého ducha pod panství nejhrubšího hrubohmotného pláště. Toho pláště, který nabývá své citlivosti teprve skrze ducha a opět ji pozbude, jakmile je odložen. Tento plášť jest nástroj v ruce ducha, který sice má zapotřebí péče, aby byl k užitku, ale může přece vždy zůstati jen ovládaným nástrojem. Neboť v řádu stvoření není žádného komunismu! *Kde tento* hrozí se vplížiti, tam následuje nezbytně zhroucení, protože taková část musí býti vypuzena, aby nesoulad neměl přístupu dále. Takovým zhroucením napravuje zvratné působení ve stvoření ona místa, jež se stala škodlivými.

Duchovní, bytostná a jemnohmotná forma se mění, jakmile zárodek ducha mění svou činnost. Přechází-li z převážně negativního k positivnímu, musí se ženská forma přeměniti v mužskou a naopak. Neboť způsob, který v činnosti *převládá,* tvoří formu. Schránka pozemské hrubohmotnosti nemůže však tak rychle následovati tyto změny. Není tak snadno schopna proměn a jest proto také určena jen pro zcela krátkou dobu. V tomto případě objeví se pak obrat při *znovuvtěleních,* jichž bývá ve většině případů mnoho.

Tak se stává, že lidský duch velmi často proputuje svůj pozemský život *střídavě* v mužských a ženských tělech, vždy podle svého vnitřního zaujetí stanoviska, které se mění. A to jest *nutné* k tomu, aby *všechny* schopnosti duchovního zárodku dospěly po řadě k vývoji.

Řekl jsem již, že pro vznik formy jest směrodatné to, co *převládá* ve chtění činnosti. Zárodek ducha neprojevuje se totiž vždy zcela positivně a také ne úplně negativně.

Schopnosti, které při tom v činnosti nejsou, pouze dřímají a mohou býti kdykoliv probuzeny.

Stane-li se však někdy přece, že duchovní zárodek vyvine *všechny positivní* vlastnosti, tedy působí to na negativní, dosud nevyvinuté

schopnosti tak silně, že může následovati jejich vypuzení a tím i vymrštění. Tím dokoná se *roztržka,* nebo rozpoltění. Takto vymrštěné jinorodé části jsou pak nuceny probuditi se pro sebe a přijmou pak samozřejmě ve své uzavřenosti formu opačnou, tedy ženskou. *To* jsou pak rozpoltěné zárodky, které se musí opět najíti, aby vytvořily celek. Takový postup není však všeobecný a jest výjimkou.

Názor lidí, že ke každému člověku patří doplňující duše, jest sám o sobě správný, avšak ne ve smyslu předchozího rozpoltění. Dvojná duše jest něco zcela jiného. Zdůraznil jsem to již ve své přednášce „Manželství“*). Dvojná duše jest jen ta, která se ke druhé duši *hodí.* Jest to duše, která vyvinula právě *ty* schopnosti, které druhá duše nechala v sobě dřímati. Tím nastává pak dokonalé doplnění a výsledkem jest společná práce veškerých schopností ducha, všech positivních a všech negativních. Takové doplnění není však jen jedno, nýbrž lidí, kteří je mohou dáti, jest mnoho. Přeje-li si člověk doplnění, není přitom odkázán na zcela určitého druhého člověka. Ve svém pozemském životě může se setkati s mnohými, jakmile jen svou schopnost cítění udržuje čistou a bdělou.

Životní podmínky ke štěstí nejsou tedy nijak tak těžko splnitelny, jak se zdá v prvním okamžiku jen napolo vědoucím. Štěstí jest mnohem snáze dosažitelné, než mnozí myslí. Lidstvo musí však dříve znáti zákony, spočívající ve stvoření. Žije-li podle nich, *musí* býti šťastno! Ale dnes jest toho dosud velmi vzdáleno. Proto všichni ti, kdo se blíží velké Pravdě ve stvoření, budou se ještě nutně cítiti osamělými. To však nečiní nijak nešťastným, nýbrž chová v sobě veliký pokoj a mír.

*) Přednáška č. 25: „Manželství.“

79. Může býti stáří překážkou k duchovnímu vzestupu?

Jest často veliký rozdíl v tom, chtíti správné podle lidských pojmů nebo chtíti dobré. Pozemské právo není vždy také *dobro!*

Dnes již člověku *nestačí,* aby chtěl prostě pouze právo! Něco takového mohlo mu stačit při jeho *prvním* vtělení. Dnes žádá se od něho *více!* Nevzchopí-li se mocně, aby se konečně vědomě dostal duchovně výše, jest nezbytně ztracen. Stáří netvoří tu žádnou překážku, nýbrž naopak jest *vzpruhou,* poněvadž ve stáří se znatelně přibližuje hodina přechodu! Jest to pouze lenost a pohodlnost, mnou tak často jmenovaná jako nejhorší nepřítel lidstva, kterou se takoví váhavci zatěžují a tím i hynou.

Přestala již doba duchovního tuláctví. Stejně tak jako doba pohodlnosti a příjemného očekávání. S příšernou hrůzou a tvrdostí udeří to v krátkém čase do spáčů a lenochů tak, že i nejvíce hluchý se pak probudí.

Studium mých přednášek vyžaduje však předem přičinění se, násilné vzchopení všech smyslů a tím duchovní živost a *plnou* bdělost! Teprve *pak* zdaří se pohřížení v má slova a jejich skutečné pochopení.

A tak jest tomu chtěno! Odmítám každého líného duchem!

Ale *nezahrabali-li lidé v sobě* jen zrníčko Pravdy z domova duchovní říše, *musí* je zasáhnouti slovo jako zvolání. Ovšem za předpokladu, že si dají také práci, aby je přečetli bez ovlivnění a s plnou vážností. Nepocítí-li ani *potom* nic, co v nich probudí ozvěnu, bude také v záhrobí sotva ještě možno je probuditi, protože ani tam nemůže se jim dostati *nic jiného.* Zůstanou státi tam, kam se sami svou vlastní vůlí postaví. Nikdo jich nebude nutit, aby toho zanechali. Nevyjdou však také včas ven z této hmotnosti, aby se uchránili před rozkladem, tedy před věčným zahynutím.

To, že „nechtěli slyšeti“, vezmou ovšem s sebou z této země do jemnohmotnosti a nebudou si tam počínati jinak, než se dělo zde. Jak může stáří tvořiti překážku! Vždyť je to volání věčnosti, které je

zasáhne ze slova. Nechtějí ho však slyšeti, protože jest jim to takto pohodlnější. Avšak pohodlnost je na konec zničí, nechtějí-li býti v pravý čas živí. Tato otázka ukazuje však tuto pohodlnost velmi zřetelně. Jest to způsob tak mnohých lidí, kteří chtějí trvale sebe klamati za nějakou jen trochu přijatelnou záminkou. Patří k plevám, které příští očistnou bouří nebudou upevněny, nýbrž budou odváty, protože jsou nepotřebny pro vážnost skutečného bytí.

Žádali by vždy od Stvořitele novou lhůtu k rozmyšlení, aniž by kdy došli ke vzestupu, k němuž jest nutno duchovně se vzchopit. Z toho důvodu jest bezúčelno dlouho se tím zabývati. Jsou to ti, kdož věčně chtějí a nikdy ničeho na sobě neprovedou. A tím jsou i ztracenými.

80. Bylo jednou …!

Jsou to jen dvě slova, ale jsou jako kouzelná formulka. Mají v sobě tu zvláštnost, že u každého člověka ihned vybaví nějaký zvláštní cit. Zřídka jest tento cit stejný. Podobně jako účinek hudby. Stejně jako hudba, najdou také tato dvě slova cestu přímo k duchu člověka, k jeho vlastnímu „já“. Ovšem jen u těch, kdo v sobě ducha úplně neuzavřeli. Tím by již ztratili pravé lidství na zemi.

Ale každý *člověk* bude si při těch slovech bezděčně vzpomínati na nějaké dřívější prožití. Vyvstane to před ním živě a s touto představou vyvstane také jí odpovídající cit.

U jednoho touhyplná měkkost, bolestné blaho a také tiché, nesplněné přání. U jiného opět hrdost, zlost, hrůza nebo nenávist. Vždy myslí člověk na něco, co kdysi prožil a co na něho působilo neobyčejným dojmem. Myslel však také, že to již dávno v něm pohaslo.

Ale z toho, co kdysi skutečně v sobě *prožil,* v něm neuhaslo nic a nic se neztratilo. Všechno to může dosud nazývati svým, jako skutečně získané a tím nepomíjející. Ale jen to, co prožil! Něco jiného při těchto slovech vyvstati nemůže.

Jen ať člověk si toho přesně povšimne a to s pečlivostí a bdělými smysly. Pak pozná záhy, co skutečně jest v něm živé a co se může označiti jako mrtvé, jako bezduchá skořepina bezúčelných vzpomínek. Užitek a účel má pro člověka pouze to, co během jeho pozemského života zaúčinkovalo dosti hluboko, aby vtisklo *duši* pečeť, která nezajde a nedá se také smazati. Jen takové pečeti mají vliv na utváření lidské duše a tím i na další pokrok ducha k jeho trvalému vývoji.

Ve skutečnosti jest tedy prožito a tím také přivlastněno jen *to,* co zanechává takový hluboký dojem. Všechno ostatní uplyne bez účinků nebo slouží nanejvýš jako prostředek k tomu, aby se vytvořily události, které vyvolají pak tak veliké dojmy.

Blaze tomu, kdo může zváti svým vlastnictvím mnoho tak silných zážitků, nechť to byly radost nebo žal, které je vyvolaly. Jejich dojmy

budou jednou to nejcennější, co si lidská duše bere s sebou na cestu do záhrobí. –

Čistě pozemské rozumové tvoření, jak jest dnes obvyklé, prospívá *při správném použití* jen k ulehčení *tělesného* pozemského bytí. To jest, přísně uváženo, vlastní konečný cíl *každého* působení rozumu! Na konec nepřináší nikdy jiného výsledku. Jest tomu tak při *veškeré* školské moudrosti v kterémkoliv oboru a také v řízení nebo správě státu, národa a konečně celého lidstva. Právě tak je tomu u každého jednotlivce. Ale všechno se bohužel podrobilo zcela bezpodmínečně jenom rozumu a spočívá proto v těžkých okovech pozemského omezení chápavosti, což samozřejmě muselo míti neblahé následky ve všem působení a dění. A tyto důsledky vše to ještě míti bude.

Na celé této zemi jest jen *jediná* výjimka. Tuto výjimku nečiní však snad církev, jak si mnohý bude mysleti a jak by tomu i býti mělo, nýbrž *umění!* V umění má rozum nezvratně až *druhou* roli. Tam, kde i v umění nabývá převahy rozum, snižuje se umění ihned na *řemeslo* a klesá bezprostředně a také zcela nepopíratelně hluboko dolů. Je to důsledek, který ve své prosté přirozenosti nemůže býti jinak možný. Nelze tu dokázat ani jediné výjimky.

Tento důsledek jest však samozřejmý i při všem ostatním! Což se lidé nad tím nezamyslí? Musí jim to přece spadnouti jako šupiny z očí. Kdo myslí a kdo srovnává, tomu to praví zcela zřetelně, že při všem, co ovládá rozum, může obdržeti jako náhradu jen to, co jest méně cenné! Na této skutečnosti měl by člověk poznat, jaké místo přísluší rozumu od přírody, má-li vzniknouti něco správného a cenného!

Jedině umění rodilo se dosud z působení živého ducha, z citu. Ono jediné mělo také přirozený, tedy normální a zdravý původ a vznik. Ale duch *neprojevuje* se v rozumu, nýbrž *v citech*. Jeví se pouze v tom, co se všeobecně nazývá *„srdečností“!* Tedy právě v tom, co dnešní, na sebe tak nezměrně pyšný rozumový člověk rád zesměšňuje a tomu se posmívá. Tupí tím na člověku to nejcennější, ba právě to, co vůbec člověka dělá člověkem!

S rozumem nemá duch co dělat. Chce-li člověk konečně již ve všem zlepšení, musí dbáti slov Kristových: *Dle jejich skutků poznáte je!* Nastává doba, kdy se to stane.

Jen díla *ducha* mají v sobě od svého vzniku *život* a tím trvání a stálost. Všechno ostatní musí se zhroutit v sobě, když mine doba jeho květu. Jakmile má z toho vzejíti ovoce, objeví se prázdnota!

Pohlédněte jen na dějiny! Jedině díla ducha, tedy umění, přetrvala národy, které již ztroskotaly v působení svého v sobě bezživotného chladného rozumu. Jejich vysoké, proslavené vědění nemohlo jim poskytnouti ochrany před touto zkázou. Egypťané, Židé, Řekové, Římané šli touto cestou, později také Španělé a Francouzi a teď Němci. *Avšak díla pravého umění je přetrvala všechny!* Tato díla nebudou moci zajíti nikdy. V těchto opakujících se dějích neviděl však nikdo přísnou pravidelnost. Žádný člověk nemyslel na to, aby vypátral skutečný kořen tohoto těžkého zla.

Místo aby ho hledali a učinili přítrž stále se opakujícímu úpadku, podřídili se a odevzdali se tomu slepě a se steskem a hněvem vpravili se do toho, „čeho nelze změniti“.

Nyní to na konec postihne celé lidstvo! Mnoho běd leží již za námi, avšak ještě větší jsou před námi. Hluboký bol jde hustými řadami těch, kdo jsou tím již dnes zčásti postiženi.

Pomyslete na všechny národy, které již musely padnouti na vrcholku rozumu, jakmile byly v rozkvětu. Z rozkvětu vyrůstající plody byly *všude tytéž!* Nemravnost, nestoudnost a obžerství v různých podobách! K tomu se nevyhnutelně připojil úpadek a zánik.

Nezbytný a stejný způsob jest každému velmi nápadný! Každý myslící člověk musí v tomto dění najíti zcela určitý způsob a důslednost nejpřísnějších zákonů.

Jeden po druhém z těchto národů musel konečně uznati, že jeho velikost, moc a sláva byly jen zdánlivé a že se udržovaly jen násilím a nátlakem. Že nebyly samy v sobě upevněny ze zdraví.

Místo abyste zmalomyslněli, otevřete přece oči! Rozhlédněte se kolem sebe, učte se z minulosti, srovnávejte to s poselstvími, která již před tisíciletími k vám docházela z Božského a musíte najíti kořen sžírajícího zla, které jedině tvoří překážku pro vzestup celého lidstva.

Teprve tehdy, až bude zlo řádně vypleno, bude otevřena cesta k všeobecnému vzestupu. Ne dříve. A tento vzestup bude pak trvalý,

protože bude v sobě chovati životnost ducha, což dosud bylo vyloučeno. –

Než k tomu přistoupíme blíže, chci vysvětliti, co jest duch, jakožto jedině skutečně živoucí v člověku. Duch není vtip a není rozum! Duch není také naučené vědění. Omylem jmenujeme člověka „duchaplným“ proto, že mnoho studoval, četl, pozoroval a umí se o tom dobře baviti. Nebo se blýská dobrými nápady a rozumovým vtipem.

Duch jest něco zcela jiného. Jest to samostatná *podstata,* která vychází ze světa své stejnorodosti. Tento svět jest jiný než ona část, ke které patří země a tím i tělo. Duchovní svět jest výše a tvoří vrchní a nejlehčí část stvoření. Tato duchovní část v člověku v důsledku své podstaty má za úkol vrátiti se do čistě duchovního, jakmile se od ní odloučily všechny hmotné obaly. Popud k tomuto návratu uvolní se při zcela určitém stupni zralosti a vede pak ducha vzhůru k jeho stejnorodosti, kam jest povznášen její přitažlivou silou*).

Duch nemá co činiti s pozemským rozumem, nýbrž pouze s vlastností, kterou označujeme slovem „srdečnost“ nebo „bodrost“. Duchaplný jest tedy souznačné se „srdečným, bodrým“, ne však s bystrým rozumem.

Aby snáze vyzkoumal tento rozdíl, nechť použije člověk věty: „Bylo jednou!“ Velmi mnoho hledajících najde tím již vyjasnění. Pozorují-li bedlivě sami sebe, mohou poznat, co všechno v dosavadním pozemském životě prospívalo jejich *duši* a co sloužilo jen k tomu, aby se jim usnadnila práce, aby mohli obstáti v pozemském prostředí. Poznají co má nejen pozemské, nýbrž i záhrobní hodnoty a co slouží jedině pozemským účelům, avšak pro záhrobí zůstává bezcenným. První může vzíti s sebou, druhé však tu po odluce zanechává jako sem patřící, poněvadž mu to nadále nemůže prospěti. Ale co zanechává, jest pouze nástroj pro pozemské dění, pomůcka pro *pozemský čas* a nic víc. –

Když pak se nástroje nepoužívá jen jako takového, nýbrž staví se mnohem výše, nemůže pak samozřejmě této výšce stačiti. Nástroj je

*) Přednáška č. 63: „Já jsem vzkříšení a život …“

pak na nepravém místě a nese s sebou přirozeně také mnohé nedostatky, které mají časem velmi neblahé následky.

K těmto nástrojům patří jako nejvyšší *pozemský rozum,* který jako výplod lidského mozku nutně nese v sobě všechna omezení, kterým zůstává vždy podrobeno všechno tělesně hrubohmotné v důsledku své vlastní podstaty. A výplod nemůže býti jiný, než jest původ. Výplod zůstává vždy vázán na druh původu. Rovněž tak díla, která vznikají tímto výplodem.

To dává přirozeně rozumu jen nejužší pozemskou chápavost, která jest těsně vázána na prostor a čas. Poněvadž sám má původ v mrtvé hrubohmotnosti, která nemá v sobě *vlastního* života, jest i on bez živé síly. Tato okolnost pokračuje a samozřejmě rovněž se projevuje ve všem působení rozumu, jemuž tím není možno do svých děl vložiti něco živého.

V tomto neodbočitelném přirozeném dění jest klíč ke chmurným událostem průběhem lidského života na této Zemičce.

Musíme se konečně učit rozeznávat mezi duchem a rozumem, mezi živým jádrem člověka a jeho nástrojem. Staví-li se tento nástroj *nad* živé jádro, jako se to dosud dělo, jest výsledkem toho něco nezdravého, co již při svém vzniku nutně chová v sobě zárodek smrti. Tím jest sešněrováno a stísněno nejvyšší, nejcennější a živé v člověku, jest odříznuto od své nutné činnosti tak dlouho, až v neodvratném zřícení se mrtvé stavby pak nehotové uvolněno, stoupá ze zřícenin.

Položme si nyní místo „bylo jednou“ otázku: „Jak tomu bylo v dřívější době?“ Jak jiný jest tu účinek! Ihned se vidí ten veliký rozdíl. První otázka mluví k citu, který jest ve spojení s duchem. Druhá otázka však se obrací k rozumu. Při tom se vynořují úplně jiné obrazy. Jsou již předem zúžené, chladné, bez životního tepla, protože rozum nemá, co by dal jiného.

Od počátku jest však největším proviněním lidstva, že postavilo tento rozum, který může tvořiti jen zlomky bez života na vysoký podstavec a tančilo takřka ve zbožňování kolem něho. Dalo se mu místo, které smělo býti ponecháno *jenom duchu.*

Toto počínání stojí ve všem proti určení Stvořitele a tím proti přírodě, poněvadž jeho určení jsou zakotvena v dění přírody. Proto také nemůže nic vésti k pravému cíli, nýbrž musí všechno ztroskotati na místě, kde má začíti žeň. Není to jinak možno, poněvadž jest to nejpřirozenější dění, jaké jen možno si mysleti.

Jest tomu jinak jen v *čisté technice,* v každém průmyslu. Technika dospěla rozumem na velikou výši a v budoucnu půjde ještě dále! Tato skutečnost slouží však jako důkaz pravdy mých vývodů. Technika jest a zůstává *ve všech* věcech vždy jen čistě pozemská a mrtvá. Poněvadž rozum stejně patří také ke všemu pozemskému, může se v technice skvěle rozvinouti a vykonati skutečně veliké věci. Stojí tu na pravém místě ve své skutečné úloze! Ale tam, kde jest nutno bráti v úvahu také živé, tedy čistě *lidské,* nestačí již rozum ve svém způsobu a *musí* proto selhati, jakmile při tom není veden duchem! Vždyť jenom duch jest život. Úspěch ve zcela určitém druhu může přinésti vždy jen činnost stejnorodosti. Nikdy nebude moci proto pozemský rozum působiti v duchu! Z toho důvodu bylo těžkým proviněním lidstva, že postavilo rozum nad život!

Člověk obrátil tím svůj úkol proti zcela přirozenému určení Stvořitele. Postavil toto určení takřka na hlavu, když vyhradil rozumu nejvyšší místo, které patří jen živému duchu. Rozum má přicházeti až na místě druhém a jen pozemském. Z toho důvodu jest opět zcela přirozeno, že člověk jest nyní nucen pracně hledati ze zdola nahoru, při čemž rozum postavený nad duchem překáží svou omezenou chápavostí dalšímu výhledu. Člověk má duchem skrze rozum zírati ze shora dolů.

Chce-li se člověk probudit, jest proto nucen nejdříve „přemístiti světla“. Musí nejdříve rozum, který jest nahoře, postaviti na jeho místo dané mu přírodou a pak přivésti ducha opět na místo nejvyšší. Toto nutné přemístění není pro dnešního člověka již tak lehké. –

Lidé kdysi přemístili rozum nad ducha a tím se pronikavě postavili proti vůli Stvořitele, tedy proti přírodním zákonům. Byl to vlastní *„pád do hříchu“* a nic nepředčí strašlivost jeho následků. Tento pád do hříchu vyrostl pak „v dědičný hřích“, protože povznesení rozumu na všovládce mělo přirozeně opět za následek, že jednostranná péče a

činnost časem i mozek zesílila jednostranně tak, že rostla jen ona část, která má konati práci rozumu, kdežto druhá část musela zakrněti. V důsledku toho může se tato druhá část, zanedbáním zakrnělá, projevovati dnes pouze ještě jako nespolehlivý mozek snů, který i při tom jest ještě pod silným vlivem tak zvaného denního mozku, jímž se projevuje rozum.

Ta část mozku, která má tvořiti most k duchu, nebo lépe most od ducha ke všemu pozemskému, jest tím tedy ochromena a spojení jest přerušeno, nebo aspoň velmi silně uvolněno. Tím podvázal člověk v sobě každé projevení ducha a následkem toho i možnost *„oduševniti“* svůj rozum, tedy produchovněti a oživiti ho. Obě části mozku měly býti vypěstovány zcela stejnoměrně ke společné harmonické činnosti jako všecko v těle. Duch vede a rozum zde na zemi provádí. Jest samozřejmo, že dnes veškerá činnost těla a toto samo, nemůže býti nikdy takovým, jakým býti má. Toto dění proniká pak přirozeně všechno. Vždyť chybí tím pro všechno pozemské hlavní věc.

Jest lehce pochopitelno, že s podvázáním ducha bylo zároveň spojeno i oddálení a odcizení se Božskému. Nebylo již k němu cesty.

Ve svých důsledcích přinášelo to ještě tu nevýhodu, že již po tisíciletí každé dětské tělo, které se narodí, následkem vždy dalekosáhlejší dědičnosti přináší s sebou na zemi tak veliký přední rozumový mozek, že jest tím již předem každé dítě opět hravě podrobeno rozumu, jakmile tento mozek rozvine plně svou činnost. Propast mezi oběma díly mozku stala se teď již tak velikou a poměr pracovní možnosti jest tak nerovný, že u většiny všech lidí nedá se již docíliti zlepšení bez katastrofy.

Dnešní rozumový člověk není již člověkem *normálním,* protože mu chybí celý vývoj hlavní části mozku, která patří k dokonalému člověku. Člověk nechával již po tisíciletí tuto část zakrňovat. Každý rozumový člověk má proto bez výjimky jen *zmrzačený* normální mozek! Proto již po tisíciletí ovládají zemi *mozkoví mrzáci,* kteří hledí na normálního člověka jako na nepřítele a hledí ho potlačiti. Ve své zakrnělosti se domnívají, že konají velmi mnoho. Nevědí, že normální člověk jest schopen vykonati *desateronásobně* tolik a že vytvoří díla, která mají *trvání* a jsou dokonalejší než dnešní snahy. Skutečně

vážnému hledateli jest otevřena cesta k tomu, aby dospěl k těmto schopnostem!

Avšak rozumový člověk nebude se moci již tak lehce uschopniti, aby pochopil něco z toho, co patří k činnosti této zakrnělé části jeho mozku! Prostě to *nedovede,* i kdyby chtěl! A pak z vlastní dobrovolné omezenosti vysmívá se všemu, co jest pro něho nedosažitelné a čeho nebude moci již nikdy pochopiti následkem svého ve skutečnosti *zaostalého* nenormálního mozku! V tom jest právě nejstrašlivější část kletby této nepřirozené odchylky. Harmonická spolupráce obou částí lidského mozku, jež nezbytně patří k normálnímu člověku, jest pro dnešní rozumové lidi, které nazýváme materialisty, naprosto vyloučena. –

Býti materialistou není chválou. Jest to vysvědčení o zmrzačeném mozku.

Na této zemi panuje tedy dosud *nepřirozený mozek,* jehož působení samozřejmě musí na konec přivoditi i nezadržitelné zhroucení všeho. Vždyť vše, co tento mozek chce přivoditi, právě již v důsledku tohoto zakrnění chová v sobě od počátku přirozeně nesoulad a nezdravotu.

Na tom nedá se již dnes nic měnit, ale jest nutno, nechat dojít ke zhroucení, které se přirozeně vyvíjí.

Ale pak bude tu den vzkříšení pro ducha a také nový život! Otrok rozumu, který po tisíciletí měl hlavní slovo, jest tím odbyt a to navždy! Nebude se moci již nikdy pozdvihnouti, protože ho důkaz a vlastní prožití konečně přinutí, aby se dobrovolně sklonil jako nemocný a duchovně zchudlý před *tím,* čeho nedovedl pochopiti. Nebude mu již nikdy dána příležitost, aby vystoupil proti duchu. Ani posměchem nebo se zdáním práva, či násilím, jako se to použilo i proti Synu Božímu, který proti tomu musel bojovati. Tehdy by bylo bývalo ještě na čase, odvrátit mnoho neštěstí. Avšak teď již ne. Zatím nedá se již překlenouti uvolněné spojení mezi oběma částmi mozku. –

Bude mnoho rozumových lidí, kteří by se chtěli posmívat vývodům této přednášky. Avšak kromě prázdných hesel jako vždy, nemohou při tom uvésti ani *jediný skutečně věcný protidůvod.* Avšak každý opravdově hledající a myslící musí podobné slepé horlení bráti jen

jako nový důkaz toho, co jsem zde vyložil. Tito lidé prostě *nemohou,* i když o to usilují. Hleďme proto na ně ode dneška jako na nemocné, kteří budou brzy potřebovati pomoci … a klidně vyčkávejme. Není třeba žádného boje a žádného násilného činu, aby se vynutil potřebný pokrok. Konec nadejde sám sebou. I zde vybaví se přirozené dění v nezlomných zákonech všeho zvratného působení zcela neúprosně a také dochvilně.

Podle mnohých zvěstování má pak vzniknouti *nové pokolení.* Toto nové pokolení bude se však skládati nejen z nově narozených, jak se již teď pozoruje v Kalifornii a také v Austrálii, jako by byli obdařeni „novým smyslem“, nýbrž hlavně *z lidí již živých,* kteří v blízké době se stanou „vidoucími“ mnohým přicházejícím děním. Pak budou míti tentýž „smysl“ jako teď nově narození, neboť tento smysl není nic jiného než schopnost státi ve světě s otevřeným a nestísněným duchem, který se nenechá již potlačiti omezením rozumu! *Tím bude konečně smazán dědičný hřích!*

To nemá však nic společného s vlastnostmi, které se dosud označují jako „schopnosti okultní“. *Je to pak jen normální člověk, jaký býti má!* To, že se stal „vidoucím“, nemá nic společného s jasnovidectvím, nýbrž znamená to *„nahlédnutí“* nebo poznání.

Lidé dovedou pak spatřovati vše neovlivněno, což neznamená nic jiného, než správně posuzovati. Uvidí rozumového člověka takovým, jaký skutečně jest, s veškerou jeho omezeností, tak nebezpečnou pro něho i pro jeho okolí. Z této omezenosti vzniká současně i domýšlivá panovačnost a svéhlavost, která k tomu vlastně patří.

Tito lidé pak také uvidí, jak po tisíciletí v přísné důslednosti, jednou v té, po druhé v oné formě, trpělo celé lidstvo pod tímto jhem. Uvidí, jak tato rakovina, jako arcinepřítel směřovala vždy proti vývoji volného lidského *ducha,* proti hlavnímu účelu lidského bytí! Neujde jim nic, ba ani ona trpká jistota, že skrze toto zlo musela přijíti všechna strast, *všechna utrpení* a všechen pád. Že nemohlo nikdy nastati zlepšení, protože oním omezením chápavosti bylo předem vyloučeno každé nahlédnutí a poznání.

S tímto probuzením přestane však také veškerý vliv a veškerá moc tohoto rozumového člověka. Pro *všecky* časy. Pak začne pro lidstvo nové, lepší období, ve kterém se nemůže udržeti již nic starého.

Tím nadejde dnes již statisíci vytoužené, nutné vítězství ducha nad selhávajícím rozumem. Mnohé, dosud sváděné masy při tom konečně uznají, že si dosud úplně falešně vykládaly výraz „rozum“. Většina brala jej prostě jako modlu a nezkoumala jej proto, že i druzí považovali jej za modlu. A také proto, že všichni jeho stoupenci dovedli si zahráti na neomylné, neomezené vládce a to násilím i zákony. Mnozí se proto ani nesnaží, aby odkryli jejich skutečnou prázdnotu a nedostatky, jež se za tím skrývají.

Ovšem jsou také mnozí lidé, kteří již po desítiletí bojují proti tomuto nepříteli s houževnatou energií a s přesvědčením. Bojují skrytě a z části i otevřeně a jsou proto někdy i vydáni nejtěžšímu utrpení. *Ale oni bojují, aniž znají samotného nepřítele!* A to ovšem ztěžovalo úspěch. Předem ho znemožňovalo. Meč bojovníků nebyl dosti nabroušen, protože si ho stále lámali na vedlejším dění. Při tom mávali také stále i stranou do prázdna, plýtvali vlastní silou a přivodili mezi sebou jen roztříštěnost, která se dnes stále zvětšuje.

Ve skutečnosti jest jen *jeden* nepřítel lidstva na celé čáře: *Dosavadní neomezená vláda rozumu! To* byl ten velký *pád do hříchu,* to nejtěžší provinění člověka, které mělo za následek veškeré zlo. *To* se *stalo dědičným hříchem a to jest také Antikrist,* o kterém jest psáno, že pozdvihne svou hlavu. Vysloveno zřetelněji, jest vláda rozumu nástrojem tohoto Antikrista, čímž mu lidé propadli. Jemu, nepříteli Boha, samotnému Antikristu, … Luciferovi**)!

Stojíme uprostřed této doby! Lucifer sídlí dnes *v každém* člověku, jsa hotov ho zkaziti. Neboť jeho činnost má ihned jako přirozený následek odvrácení od Boha. On „odřízne“ ducha, jakmile smí vládnouti.

Proto nechť je člověk bedlivě na stráži. –

**) Přednáška č. 90: „Antikrist.“

Proto však nemá svůj rozum snad zmenšovati, ale má ho učiniti *nástrojem,* kterým ve skutečnosti jest. Nesmí býti směrodatnou vůlí a nesmí býti pánem!

Člověk příštího pokolení bude moci hleděti na dnešní dobu jen s ošklivostí, hrůzou a studem. Asi tak, jako se děje nám, když vejdeme do staré mučírny. I tam vidíme špatné ovoce chladného hospodářství rozumu. Jest přece nesporno, že člověk *jen s trochou srdečnosti* a tedy s činností ducha, nebyl by nikdy mohl vymysleti takové hrůzy. Dnes není to vcelku o nic lepší. Jest to jen trochu obíleno a bědy davů jsou právě takové shnilé ovoce rozumu, jako tehdejší mučení jednotlivců.

Když se tak člověk podívá nazpět, nevyjde z vrtění hlavou. Zeptá se, jak bylo možno po tisíciletí mlčky snášeti tyto omyly. Odpověď bude samozřejmě prostá. Násilím. Kamkoliv se podíváme, jest to znáti úplně zřejmě. Nepotřebujeme hleděti na doby šerého starověku. Stačí, abychom vešli do zmíněných již mučíren, které ještě dnes všude vidíme. Jejich činnost nesahá přece tak daleko zpět.

Trneme hrůzou, pozorujeme-li tyto staré nástroje. Kolik jest v tom chladné surovosti, kolik bestiality! Snad ani jediný člověk v dnešní době nebude pochybovati o tom, že v tehdejším jednání byl nejtěžší zločin. Na zločincích páchal se tím zločin ještě větší. Avšak i tak mnohý nevinný člověk byl vyrván z rodiny a zbaven svobody a uvržen do těchto sklepení. Jaký nářek, jaké bolestné výkřiky doznívaly tu z prsou těch, kdo byli úplně bez obrany vydáni mučitelům. Lidé museli trpěti věci, před kterými se myšlenka zastaví jen s hrůzou a ošklivostí. Každý se bezděčně ptá, bylo-li to skutečně lidsky možné, co se tu všechno dálo na bezbranných lidech a to ještě pod zdáním úplného práva. Práva, které kdysi bylo přece vynuceno násilím. A pak se zase tělesnými bolestmi vynucovalo přiznání k vině od podezřívaných, aby pak mohli býti pohodlně zavražděni. I když tato doznání viny byla vynucena, aby oběť ušla nesmyslným tělesným mukám, přece to soudcům stačilo. Potřebovali přiznání jen proto, aby se učinilo zadost „slovu“ zákona. Domnívali se tito omezenci skutečně, že se tím mohou obmýti i před vůlí Boží? Že se vyprostili z neúprosně pracujícího základního zákona zvratného působení?

Buď byli všichni tito lidé vyvrheli nejzatvrzelejších zlosynů, kteří se opovažovali zasedati k soudu nad jinými, nebo se v tom zřetelně projevovala chorobná omezenost pozemského rozumu. Střední věc není možná.

Podle Božských tvůrčích zákonů neměl by žádný hodnostář a žádný soudce, nechť zastává zde na zemi jakýkoliv úřad, státi ve svém *jednání* nikdy pod ochranou tohoto úřadu. Naopak, měl by sám a to čistě *osobně a nechráněn* jako každý jiný člověk nésti *sám* plnou zodpovědnost za všechno, co ve svém úřadě dělá. A to nejen duchovně, nýbrž i pozemsky. Pak to bude bráti každý mnohem vážněji a pečlivěji a jistě se nestanou jen tak lehce tak zvané „omyly“, jichž následky nelze již napraviti. Nehledě ani na tělesná a duševní utrpení postižených a jejich rodin.

Všimněme si dále také kapitoly procesů s tak zvanými „čarodějnicemi“!

Kdo měl kdy přístup k soudním aktům o takových procesech, v tom vzkypěl planoucí stud a přál by si, aby nikdy nebyl počítán k tomuto lidstvu. Měl-li tehdy člověk jen znalost léčivých bylin, buď z praktické zkušenosti, nebo z tradice a pomáhal tím trpícím lidem, kteří ho o to prosili, tak přišel za to neúprosně pod tato muka. Vysvoboditi z těchto muk ho mohla na konec jen smrt ohněm, jestliže jeho tělo nepodlehlo již před tím těmto ukrutnostem.

I tělesná krása mohla dáti k tomu popud a to zvláště cudnost, která nechtěla býti po vůli.

A pak ty hrůzy inkvisice, soudu nad kacíři! Jest to poměrně málo let, která nás dělí od onoho „tehdy“!

Právě tak jako dnes cítíme a uznáváme tyto nespravedlnosti, tak cítil to tehdy lid, který nebyl dosud tak zcela spoután „rozumem“ a u kterého propukal tu a tam cit ducha.

Což nepoznává se v tom všem dnes dokonalá omezenost? Nezodpovědná hloupost?

Mluví se o tom všem s povýšeností a krčením ramen, ale v základě nic se na tom nezměnilo. Omezená domýšlivost vůči všemu nepochopitelnému jest dosud přesně taková! Jenomže dnes místo mučíren nastoupil veřejný posměch při všem, čemu se následkem

vlastní omezenosti nerozumí. Jen ať se mnohý bije v prsa a přemýšlí nejdříve o tom tak, že nešetří sebe. Rozumoví hrdinové, tedy ne zcela normální lidé, hledí předem snad i před soudem jako na podvodníka na každého člověka, který má nějaké schopnosti nebo ví něco, co jest druhým uzavřeno. Snad že vidí jemnohmotnýma očima jako přirozené dění také jemnohmotný svět, o čemž ve velmi krátké době nebude se již pochybovati a tím méně proti tomu bezcitně bojovati.

Běda člověku, který si sám neví rady s tím, co vidí a slyší, nýbrž ve vší nevinnosti o tom mluví. Musí se obávat, jako první křesťané za Nerona jeho pomocníků, připravených vždy k vraždě.

Má-li dokonce ještě jiné schopnosti, kterých vyslovení rozumoví lidé nebudou moci nikdy pochopiti, pak bude nezbytně nemilosrdně štván, pomlouván a odstrkován, nebude-li každému po vůli. Je-li to poněkud možno, bude učiněn „neškodným“, jak se tak krásně dnes říká. Nikdo si z toho nedělá nějakých výčitek svědomí. Takový člověk platí ještě dnes za štvanou zvěř pro každého, mnohdy uvnitř velmi nečistého člověka. Čím omezenější člověk, tím větší jest domnění chytrosti a sklon k povýšenosti.

Nikdo se ničemu nenaučil z těchto událostí starých dob, z jejich mučíren a hranic i směšných aktů procesů! Vždyť každý smí i dnes beztrestně špinit a urážet to, co jest neobyčejné a nepochopené. Není v tomto směru o nic lépe, než bývalo.

Ještě hůře než u justice bylo tomu tehdy u inkvisice, kterou prováděla církev. Zde byly výkřiky mučených přehlušovány zbožnými modlitbami. Byl to výsměch Božské vůli ve stvoření! Tehdejší zástupci církve tím dokazovali, že nemají ani potuchy o pravé nauce Kristově, ani o Božství a jeho tvůrčí vůli, jejíž zákony spočívají nezvratně ve stvoření a působí v něm stejnorodé již od počátku až na konec všech dnů.

Bůh dal lidskému duchu v jeho podstatě svobodnou vůli rozhodnutí. Jen *v této vůli* může uzrávati tak, *jak má*. Jen tak může se obrousiti a plně vyvinouti. Jen v tom jest pro něho možnost vývoje. Je-li však tato svobodná vůle podvázána, jest to překážka, ba i násilné vržení zpět. Avšak křesťanské církve jako četná jiná náboženství

potíraly tehdy toto Božské určení a vystupovaly proti němu s největší krutostí. Mučením a konečně i smrtí chtěly tyto církve donutit lidi, aby šli cestami a činili vyznání, jež byla proti jejich přesvědčení, tedy proti *jejich vůli.* Tím hřešily tyto církve proti Božskému přikázání. Avšak nejen to. Ony překážely lidem ve vzestupu jejich ducha a vrhaly je o staletí nazpět.

Kdyby se tu byla ukázala jen jiskra skutečného citu, tedy ducha, nesmělo a nemohlo se nikdy státi nic takového! Všechno nelidské způsobila tedy jenom chladnost rozumu.

Jak mnohý papež, jak jest dějinami dokázáno, dával pracovati jedem a dýkou, aby uskutečnil svá čistě pozemská přání a své cíle! *To* mohlo býti jen pod vládou rozumu, který si na svém vítězném pochodu podroboval *vše* a nezastavoval se před ničím. –

A nade vším spočívala a spočívá v neodvratném dění železná vůle Stvořitelova. Při přechodu do záhrobí jest každý člověk svlečen ze své pozemské moci a její ochrany. Jeho jméno, jeho postavení, vše zůstalo zpět. Přichází jen ubohá lidská duše, aby tam přijala a sklidila to, co zasela. Není možná ani *jediná* výjimka! Její cesta vede ji celým soukolím nutného zvratného působení Božské spravedlnosti. Není tu žádná církev, žádný stát, nýbrž jsou tu jen jednotlivé lidské duše, které mají osobně klásti účty z každého omylu, který spáchaly.

Kdo jedná proti vůli Boží, kdo ve stvoření hřeší, jest podroben následkům tohoto přestoupení. Lhostejno, kdo to jest a za jakou záminkou to provedl. I když je to jednotlivec pod pláštíkem církve nebo justice … zločin na těle nebo na duši je a zůstává zločinem! Nemůže býti ničím změněn. Nezmění ho ani *zdání* práva, které vůbec není vždy právem. Vždyť zákony samozřejmě stanovili také jen rozumoví lidé a proto musí v sobě chovati pozemské omezení.

Podívejme se jednou na právo tak mnohých států, hlavně ve střední a Jižní Americe. Člověk, který dnes řídí vládu a těší se veškeré úctě, může se již zítra dostati do žaláře jako zločinec. Může být i popraven, zdaří-li se jeho protivníku strhnouti na sebe vládu násilným činem. Nepodaří-li se to tomuto protivníkovi, bude místo aby byl uznán vladařem, pronásledován a bude se *na něho* hleděti jako na zločince. A všechny úřední orgány slouží ochotně jednomu jako

druhému. I světový cestovatel, chce-li všude platit za správného, musí často měniti své názory jako šaty, přechází-li z jedné země do druhé. Co jest v jedné zemi zločinem, jest velmi často v druhé dovoleno, ba snad dokonce i vítáno.

To jest ovšem možno jen ve vymoženostech pozemského rozumu, nikdy však tam, kde rozum musí zaujímati svůj přirozený stupeň jako nástroj živého ducha. Tam, kde jest rozum poslušen ducha, nebude nikdy přehlížeti zákony Boží. A kde se berou za základ zákony Boží, tam nemůže býti nedostatků a mezer, nýbrž jen jednotnost, za kterou následuje štěstí a mír. Projevy ducha ve svých základních rysech mohou býti vždy jen úplně stejné. Nikdy nebudou státi proti sobě.

Všude tam, kde tvoří základ jenom rozum a chybí při tom duchovní, zůstávají i právnictví, lékařství a umění státnické nutně jen nedostatečným řemeslem. Není to prostě jinak možno. Ovšem, vychází-li se při tom od skutečného pojmu „duch“. –

Vědění jest produkt, ale duch jest život, jehož hodnotu a sílu možno měřiti jenom podle jeho souvislosti s původem v duchovnu. Čím těsnější a nerušenější jest tato souvislost, tím hodnotnější a mocnější jest část, která z původu vyšla. Avšak čím více se tato souvislost uvolní, tím vzdálenější, cizejší, osamělejší a slabší musí býti i část vyšlá z původu, tedy dotyčný člověk.

To jsou všechno tak prosté samozřejmosti, že nelze pochopit, proč zbloudilí rozumoví lidé vždy znovu a znovu chodí kolem toho jako slepí. Vždyť to, co přináší kořen, dostává se kmenu, květu i plodu! Ale i zde jeví se toto beznadějné sebeomezení v chápání. S námahou vystavěli si lidé zeď a nyní nemohou hleděti přes ni a tím méně skrze ni.

Všem duchovně žijícím musí se však takoví lidé s jejich domýšlivě povýšeným a uštěpačným úsměvem, jejich pýchou a pohrdavým shlížením na jiné, kteří nejsou tak hluboko zotročilí, jeviti jako ubozí nemocní blázni. Tyto blázny vzdor vší soustrasti je však nutno nechati v jejich bludu, protože jejich hranice chápání přechází beze všech dojmů i skutečnosti opačných důkazů. Každá snaha, něco na tomto stavu zlepšiti, musí se podobati bezvýslednému úsilí, které by

chtělo opatřiti nemocnému tělu uzdravení tím, že by se na ně pověsil nový lesklý pláštík.

Materialismus dospěl dnes již přes svůj vrchol. Selhává všude a musí se brzy v sobě zhroutit. Při tom však strhne mnohé dobré věci s sebou. Jeho stoupenci jsou již dnes se svým věděním u konce. Brzy budou zmateni nad svým dílem a pak i v sobě samých. Nepoznají však propast, která se před nimi rozevřela. Brzy budou jako stádo bez pastýře, nebudou si navzájem věřit, každý půjde svou cestou a při tom budou se ještě pyšně vyvyšovati nad druhé. Nepromyšleně, neboť půjdou pouze za dřívější zvyklostí.

Se všemi známkami vnějšího zdání své prázdnoty zřítí se na konec také slepě do propasti. Považují dosud za ducha to, co jsou jen výplody jejich vlastních mozků. Ale jak může mrtvá hmota zploditi živého ducha? Ve mnohých věcech jsou hrdi na své exaktní vědění a přece zanechávají v hlavních věcech bez výčitek svědomí nejnezodpovědnější mezery.

Každý jejich nový krok, každý pokus o nápravu ponese v sobě nutně vždy všechnu vyprahlost rozumového díla a tím i zárodek neodvratného úpadku.

Vše to, co zde mluvím, není žádné proroctví, žádné plané předpovídání, nýbrž jen neodvratný následek vše oživující tvůrčí vůle, jejíž zákony jsem již ve svých četných předešlých přednáškách vysvětloval. Kdo se mnou v duchu sleduje ostře vyznačené cesty těchto zákonů, musí také viděti a poznávati nutný konec. A všechny známky pro to jsou již zde.

Lidé naříkají a žalují, vidí s ošklivostí, jak se dnes výstřelky materialismu projevují ve formách, sotva uvěřitelných. Prosí a modlí se o vysvobození z muk, o nápravu, o ozdravění z bezmezného úpadku. Ti nemnozí jednotlivci, kteří mohli ještě zachránit jakési hnutí svého duchovního života ze zátopy neuvěřitelného dění, ti, kteří se duchovně neudusili ve všeobecné zkáze, která klamavě hrdě nese na čele jméno „pokrok“, ti cítí se, jako vyvržení a odstrčení. Bezduší stoupenci dnešní doby pohlížejí na ně také jako na vyvržence a posmívají se jim.

Vavřínový věnec všem těm, kdo měli odvahu nepřidružiti se *k davům!* Kdo zůstali hrdě zpět na příkře nakloněné dráze.

Ten, kdo se chce nad tím cítiti ještě dnes nešťastným, jest jako *náměsíčník! Zraky vzhůru!* Což nevidíte, že to vše, co vás tíží, jest již začátek náhlého konce dnes ještě jen zdánlivě panujícího materialismu? Celá stavba jest již blízka zřícení a to bez přičinění těch, kdo pod ní trpěli a ještě trpěti musí. Rozumářské lidství musí teď sklízeti to, co během tisíciletí zplodilo, živilo, pěstovalo a obletovalo.

Pro lidský počet jest to dlouhá doba, pro samočinné Boží mlýny ve stvoření jen krátká píď. Kam se podíváte, všude nadchází selhání. Valí se to a hrozivě vyvstává jako těžký val, který se brzy převalí a ve svém zhroucení pohřbí hluboko pod sebou své zbožňovatele. Jest to neúprosný zákon zvratného působení, který se při tomto rozuzlení musí ukázati strašlivě. Vždyť po tisíciletí přes mnohé zkušenosti nikdy nenadcházela změna k vyššímu, nýbrž naopak ještě šířeji vyšlapávala se stejná falešná cesta.

Kdo váháte, doba jest zde! Vzhůru čelo, které jste tak často museli klopit v zahanbení, když nespravedlnost a hloupost vám připravovaly tak hluboké utrpení. Podívejte se dnes klidně na protivníka, který vás chtěl tak potlačiti!

Dosavadní jeho nádherné roucho jest již zle potrháno. Ze všech jeho děr vyzírá konečně postava ve své pravé podobě. Nejistě, avšak neméně domýšlivě, hledí ven zemdlelý výplod lidského mozku, rozum, který se chtěl povznésti nad ducha … a hledí úplně bez porozumění!

Sejměte jen směle pásku a rozhlédněte se bystřeji kolem. Již prohlídka jinak zcela dobrých časopisů obeznámí váš jasný pohled s mnohým. Vidíte křečovité úsilí lpěti dosud pevně na všem starém zdání. Domýšlivě a často s velmi neobratným vtipkováním snaží se zakrýti vždy zřejměji se jevící neporozumění. Otřelými výrazy chce člověk často posuzovati něco, o čem přece ve skutečnosti úplně nápadně nemá ani potuchy, tím méně pochopení. I lidé se zcela dobrými vlohami utíkají se dnes bezmocně na nečisté cesty jen proto, aby nemuseli přiznati, že tak mnohé věci přesahují chápavost jejich vlastního rozumu, na který se dosud jedině chtěli spoléhati. Necítí

směšnost takového chování, nevidí nedostatky, které tím jen pomáhají zvětšovati. Zmateni a oslepeni ocitnou se brzy před Pravdou a smutně budou přehlížeti svůj pochybený život. Při tom konečně zahanbeni uznají, že právě tam, kde se domnívali býti moudrými, byla jejich hloupost.

Jak daleko to dnes již došlo! *Člověk svalů jest trumf!* Mohl kdy vážný badatel, který v úsilí, trvajícím desetiletí, našel sérum, které ročně statisícům lidí, velkým i malým poskytuje ochranu i pomoc při smrtelných nemocech, slaviti takové triumfy jako boxer, který v čistě pozemské hrubé surovosti porazí bližního? Nebo jako letec, který s trochou odvahy, ne větší než ji musel míti každý voják na poli válečném, provede díky svému výbornému stroji velký let? Dělá se z toho dnes poloviční státní akt. Ale má při tom jen jediná lidská *duše* nějaký prospěch? Jen pozemsky, všechno pozemsky, to jest *nízko* v celém stvoření! Zcela podle zlatého telete rozumové činnosti. Jako triumf k zemi připoutaného, hliněného lživládce nad ujařmenou lidskostí!

A nikdo nevidí toto šílené řícení se do děsných hlubin!

Kdo to cítí, halí se zatím ještě v mlčení v zahanbujícím vědomí, že by se mu vysmáli, kdyby mluvil. Jest to již šílené potácení, ve kterém jest však klíčící poznání neschopnosti. A v předtuše *tohoto* poznání vzpírá se všechno nyní tím více. Ze vzdoru, z ješitnosti a ne méně ze strachu a hrůzy před příštím.

Nikdo *nechce* za žádnou cenu mysleti již na konec tohoto velikého omylu! Jest to křečovité lpění na hrdé stavbě minulých tisíciletí, která se úplně podobá stavbě věže babylonské a také tak skončí.

Dosud neskloněný materialismus má v sobě tušení smrti, které se projevuje každým měsícem zřetelněji. –

Ale v četných lidských duších hýbe se to na všech místech na celé zemi! Přes lesk Pravdy jest již jen tenká vrstva starých falešných názorů, kterou smete první závan očisty. Tím bude uvolněno jádro, jehož záře spojí se s mnoha jinými, aby se rozvinul kužel paprsků, který jako zápalná oběť díků bude stoupati do říše světlé radosti k nohám Stvořitelovým.

To bude doba vytoužené tisícileté říše, která jest před námi v zářivém zaslíbení jako veliká hvězda naděje!

A tím bude konečně vykoupen veliký *hřích* veškerého lidstva *proti duchu,* který byl držen spoutaný na zemi rozumem! *To* jest pak teprve pravá cesta zpět k přirozenému, cesta vůle Stvořitelovy, který chce, aby lidská díla byla veliká a byla proniknuta živými city! Vítězství ducha bude však zároveň vítězství nejčistší lásky.

81. Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí.

Kdo by neznal tato významná slova, která zvolal Ježíš Nazaretský, vise na kříži! Jest to jedna z největších přímluv, jaká kdy byla proslovena. Zřetelně a jasně. Ale přesto stálo lidstvo po dva tisíce let vůči těmto slovům bez porozumění. Vykládalo je *jednostranně.* Jen *tím směrem,* který se zdál lidem příjemný. Nebylo ani jednoho člověka, který by pozdvihl hlasu pro skutečný smyl těchto slov, aby ho provolal lidstvu a zvláště křesťanům s veškerou zřetelností!

Ale nejen to. *Všechno* strhující dění v pozemském životě Syna Božího bylo jednostranností dalšího podání uvedeno do falešného světla. To jsou však chyby, které vykazuje nejen křesťanství, ale které shledáváme *v každém* náboženství.

Možno pochopiti, když učedníci posunují daleko do popředí a staví nade vše jen čistě osobní na svém učiteli a mistru. Zvláště když tento mistr byl z jejich středu vytržen tak surově a náhle, aby pak v plné nevinnosti byl vydán nejtěžšímu utrpení za nejhrubšího posměchu a na konec mučednické smrti.

Něco takového vtisklo se hluboko do duší, které mohly svého učitele poznávati nejideálnějším způsobem ve společném spolužití. Účinek toho pak bylo, že osobní stavělo se do popředí všech vzpomínek. To jest zcela samozřejmé. Ale svatým *posláním* Syna Božího bylo jeho *slovo,* přinášení Pravdy ze světlých výšin, aby se tak ukázala lidstvu cesta ke Světlu, která mu dosud byla uzavřena. Neboť duchovní stav lidstva v důsledku jeho vývoje dosud neumožňoval, aby tou cestou *šlo!*

Utrpení, způsobené lidstvem velikému nositeli Pravdy, stojí zcela pro sebe!

Co však bylo u učedníků samozřejmé a přirozené, vyrostlo u pozdějšího náboženství v mnohé velké omyly. *Věcnost* Božího poselství ustoupila daleko do pozadí před kultem osobnosti nositele Pravdy. Tak tomu Kristus nikdy nechtěl. Z toho důvodu objevují se nyní chyby v křesťanství, které povedou k nebezpečí zhroucení,

nepoznají-li se omyly včas a nenapraví-li se odhodlaně a za otevřeného přiznání.

Nelze očekávati jinak, než že tyto mezery se nutně objeví při nejmenším vážném pokroku. Pak jest přece rozhodně lépe nevyhýbati se jim, nýbrž rázně k nim přikročiti! Proč by neměla očista býti provedena ze samotného vedení, svěže a radostně, ve volném pohledu vzhůru k velikému Božství. Vděčně následovaly by pak veliké davy lidstva, jako osvobozené od dávno pociťovaného, ale nikdy nepoznaného tlaku, za tímto voláním, které by je vedlo do světla radostného přesvědčení! –

Podle starého zvyku *oněch* lidí, kteří se slepě podrobují neomezenému panství vlastního rozumu a tím i silně omezují svou chápavost, kladla se stejná váha a cena na Kristův pozemský život, jako na jeho poslání. Lidé starali se více o jeho rodinné poměry a všechny pozemské události, než o hlavní účel jeho příchodu. Účel jeho příchodu záležel v tom, aby zralým lidským duchům dostalo se vysvětlení o všem *skutečném* dění ve stvoření, ve kterém jedině najdou Boží vůli, která tam byla vetkána a tím pro ně potvrzena.

Jedině přinášení této dosud neznámé Pravdy učinilo nutným Kristův příchod na zemi. Nic jiného. Vždyť bez správného poznání Boží vůle ve stvoření nemůže žádný člověk najíti cestu k vzestupu do světlé říše. Tím méně může po ní jíti.

Místo toho, aby prostě přijali tyto skutečnosti jako takové, aby se *do poselství* zahloubali a podle něho *žili,* jak si to opětovně a naléhavě nositel Pravdy přál, vytvořili zakladatelé křesťanského náboženství a církví jako jejich nejhlavnější základ *osobní* kult, který je nutil, aby z utrpení Kristova udělali něco zcela jiného, než čím skutečně bylo.

Potřebovali je pro tento kult! Z toho vznikal na konec v dalším vývoji zcela přirozeně jeden velký omyl za druhým, takže nebylo pak již vůbec možno správně poznati *pravou* cestu.

Jedině tato falešná výstavba *v nevěcnosti* způsobila, že nastalo znetvoření všeho, co se stalo. Čistě věcná prostota musela zajíti v té chvíli, kdy hlavní kult se stal čistě osobním! Při tom vznikla touha zakotviti poslání Syna Božího hlavně v jeho *pozemský život!* Ba bylo pak již nutno tak učiniti.

Že se tím však postupovalo nesprávně, dokázal Kristus sám celým svým stanoviskem. Více než jednou odmítl jasně a ostře vše, co směřovalo k jeho osobnosti. Vždy odkazoval na Boha Otce, jehož vůli plnil, v jehož síle stál a působil v každém slově a v každém činu. Vykládal, jak by se lidé měli učiti vzhlížeti *k Bohu Otci,* ale nikdy nemluvil při tom o sobě.

Protože se lidé však neřídili jeho slovy, nemohlo se na konec státi jinak, než že se začalo na *pozemské utrpení* Kristovo nahlížeti jako na věc *nutnou* a Bohem chtěnou! Označilo se to dokonce jako hlavní úkol jeho *příchodu* na zemi! Podle vzniklého z toho názoru přišel ze světlých výšin jen proto, aby zde na zemi trpěl! Poněvadž však sám neuvalil na sebe žádnou vinu, zbývala k odůvodnění opět jen jediná cesta: Pak musely to tedy býti cizí hříchy, které vzal na sebe proto, aby je za lidi odpykal! Co zbývalo potom jiného, než stavěti dále *na takto* položeném základě.

Živnou sílu a dobrou půdu přidalo pak k tomu ještě známé přeceňování vnitřní hodnoty, na které stůně celé lidstvo. Byl to následek onoho velikého pádu do hříchu, který byl namířen proti duchu a o němž jsem již často podrobně vykládal.

V přílišném oceňování rozumu zná člověk jen sebe, ne však svého Boha, ke kterému tím spálil všecky mosty. Jen několik jedinců má ještě tu i tam velmi nuzné cestičky k duchovnu, avšak i ti pouze jen trochu tuší a nemohou *nikdy věděti.*

Proto nikdo nepřišel na správnou myšlenku, aby *úplně odlišil* Kristovo pozemské utrpení, jako děj, oddělený od Božího poselství. Všechna osočování, pronásledování a muka měla býti uznána jako nejtěžší a nejhrubší zločin, jakými skutečně byly. Jest to jen nová veliká křivda, zkrášlovati je jako nutnost!

Tomuto utrpení a mučednické smrti na kříži přísluší ovšem zářivé světlo nejvyšší slávy, protože Syn Boží nedal se zastrašiti takovým zlým přijetím mezi panovačnými a mstivými lidmi, jak se to dalo předem očekávati po pádu do hříchu, nýbrž vzdor tomu přinesl na zemi své poselství Pravdy, tak nutné k vůli těm nemnohým dobrým lidem.

Tento čin lze ceniti tím výše, protože tu jde skutečně jen o malou část lidstva, která se chce tím zachrániti.

Ale jest novým rouháním se Bohu, když se tehdejší zločiny lidstva mají na základě falešných předpokladů zmírňovati tak, jako by lidé byli při tom jen nástroji nutného splnění.

Z této *nesprávnosti* vzniká také u mnohých *myslících* lidí nejistota o následcích jednání Jidáše Iškariotského! Plným právem. Vždyť byla-li smrt na kříži nutností pro lidstvo, byl Jidáš svou zradou k tomu nutným nástrojem a nesměl by tedy ve skutečnosti býti za to v duchovním smyslu trestuhodným. Ale pravda o skutečném ději odstraňuje všechny tyto rozpory, jichž oprávněné vynoření se jest jen potvrzením toho, že dosud chovaná domněnka je skutečně nesprávná. Tam, kde jest vše správné, není přece místa pro takové nevyjasněné otázky, nýbrž možno je bráti *s každé* strany v úvahu, aniž se přijde na překážku.

Máme přece dnes míti konečně odvahu, abychom v okrašlování poznali jen zbabělost, která jest zakrývána jen chytrostí k zemi připoutaného rozumu. On jest největší nepřítel všeho, co se může povznésti *nad něho,* jak se to vždy zřetelně projevuje u každého nízkého společníka. Možno v tom poznati také utajené sebevyvyšování, které tryská ze stejného pramene! Jest přece tak krásné moci se domýšleti, že jsme tak vysoko ceněni, že Božství bere na sebe utrpení a bojuje o to, aby pak smělo človíčkovi nabídnout čestné místo v Božské říši radosti!

Takový jest základní názor *skutečně,* řekne-li se to zhola a drsně! Nevypadá jinak, jakmile se mu pevnou rukou strhne pozlátko s těla!

Nepotřebuji se zmiňovat, že takový názor může vzniknouti jen z největšího omezení chápavosti pro všechno mimozemské dění. Jest to jako vždy zase jeden z těžkých následků uctívání pozemského rozumu, který podvázal každý volný a široký rozhled. Zbožňování tohoto bůžka rozumu po pádu do hříchu zcela přirozeně stále rostlo, až se vyvinul dodnes v pozemsky silného Antikrista, nebo srozumitelněji řečeno, ve všechno Anti-duchovní! Kamkoliv se dnes podíváme, lze to všude zřejmě poznati. Není k tomu již třeba žádného bystrozraku.

A protože *jedině* duchovno může býti mostem ku přiblížení se a k pochopení všeho Božského, není tedy připuštění nadvlády pozemského rozumu, k níž se dnes hrdě přiznávají všecky vědy, nic jiného, než *otevřené prohlášení boje proti Bohu!*

Pod tímto znamením žijí dnes však nejen vědy, nýbrž *veškeré lidstvo.* Dokonce i každý člověk, který se nazývá vážným hledatelem, nosí s sebou tento jed.

Není proto nepřirozeným, že také církev má v sobě mnoho tohoto jedu. Proto do podání a výkladů všech slov Spasitelových vplížilo se mnohé, co má svůj původ jen v pozemské chytrosti rozumu!

To jest také ten had, který vždy znovu svádí člověka a před kterým varuje záznam bible! Jen tento had rozumové chytrosti staví každého člověka před svádějící rozhodnutí: *Byl by řekl Bůh …?*

Jakmile se ponechá tedy veškeré rozhodování pouhému rozumu, čili tomuto hadu, pak zvolí vždy, jak jest i v bibli správně naznačeno, jen to, co jest Bohu *nepřátelské,* nebo od Boha *odvrácené,* čistě pozemské, mnohem nižší, kam i rozum jako jeho výkvět sám patří. Proto nemůže chápati nic vyššího.

Člověk obdržel rozum, aby mu v každém *pozemském* životě *sloužil jako protiváha směrem dolů, jako protiváha pro čistě duchovní,* usilující vzhůru, za tím účelem, aby se člověk na zemi nevznášel jen v duchovních výšinách a nezapomínal při tom na svůj pozemský úkol. Rozum má také člověku sloužit k úlevě a pohodlí ve všem pozemském životě. Především však má sloužit k tomu, aby popud ke vznešenému, čistému a dokonalému, který spočívá v duchu *jako jeho nejvlastnější podstata,* přenesl do malého pozemského a přivedl tento popud k pozemsky viditelnému zapůsobení i ve hmotném. Rozum má sloužit jako pomocník živého ducha, jako jeho sluha! Ne však jako rozhodující a také ne všechno vedoucí! Má pomáhati vytvářeti pozemské, tedy hmotné možnosti ku provedení duchovního popudu a tlaku. Má býti nástrojem a sluhou ducha.

Ponechá-li se však veškeré rozhodování *jedině* rozumu, jako se to děje dnes, nezůstává pak již jen protiváhou, není již pomocníkem, nýbrž klade na vážky každého rozhodnutí *jen svou vlastní váhu.* To musí míti zcela přirozeně za následek *jen klesání,* protože rozum táh-

ne dolů. Nemůže se při tom státi jinak, protože rozum patří ke hmotnosti a zůstává na ni pevně vázán, kdežto duchovní přichází shora. Místo aby pak podal duchovnu ruku ku pomoci, aby v něm zesílil a vyrostl, odstrkuje silnější ruku, duchovnem mu podávanou a vyloučí ji ihned, jakmile se mu všechno přenechá. Nemůže jinak. Jedná v tom jen podle zákonů své vlastní podstaty.

Avšak pozemský rozum stane se nepřítelem ducha teprve *tehdy,* když se povznesl *nad ducha!* Ne dříve. Stojí-li však pod vládou ducha, jak jest to podle vůle Stvořitelovy od přírody zařízeno, zůstává věrným sluhou, kterého možno jako takového *oceniti.*

Dá-li se mu však proti přírodním zákonům místo vládce, na které nepatří, bude nejbližším následkem, že potlačí vše, co by mu mohlo překážeti v tom, aby se udržel na vypůjčeném trůně. Zavře samočinně dveře, které by musely vrhnouti světlo na jeho nedostatky a úzkou omezenost, kdyby zůstaly otevřeny.

Jest to věrný obraz jednání *těch lidí,* kteří ve spořádaných poměrech a za dobrého vedení cítí růsti svou dovednost, přeceňují ji a při převratu pak neschopností k vyššímu vrhají lid v nouzi a bídu. Tito lidé nemohou nikdy dospěti k poznání a snaží se pak před sebou i před jinými svaliti všechnu vinu vlastní nemohoucnosti vždy jen na minulé. Právě tak jedná lidský rozum. Uzná zrovna tak málo, že nemůže nikdy působiti na místě vyššího ducha, aniž by přivodil nejtěžší škodu a konečně zánik. Jest to vše stále stejný obraz, stejné dění ve věčném opakování.

Nechť se člověk jednou sám klidně a jasně vmyslí v tento postup. Rázem bude mu všechno srozumitelné a zjeví se mu to také jako nejužitečnější.

Tyto okolnosti také u zakladatelů církví a náboženství stáhly oponu nad velkou jednoduchostí Božské Pravdy, položily závory na každou možnost správného pochopení. Lidstvo nemohlo na sebe uvaliti nic strašlivějšího než toto dobrovolné omezení, tuto neschopnost pochopení všeho toho, co jest mimozemské, jež tvoří daleko větší část veškerého dění. Následkem této neschopnosti pochopení leží nyní toto vše doslova *nad* zúženým obzorem lidí.

Nechť bojuje jednou člověk proti této neproniknutelné zdi. Brzy bude muset poznati pravdu slov básníkových, že proti hlouposti i bohové bojuji *marně!*

Tuto pevnou zeď mohou prolomiti jednotlivci sami pro sebe a jen z nitra, protože také z nitra byla postavena. *Ale oni nechtějí!*

Proto také to všude dnes selhává. Kam se podíváme, všude jen obraz bezútěšných zmatků a mnohé bídy.

A na zříceninách nadýmá se pyšně a prázdně původce tohoto pustého zmatku … moderní člověk, jak sám se nejraději označuje. „Pokrokovec", který ve skutečnosti trvale šel nazpět! Vyžaduje pro sebe obdiv a říká si také ještě „střízlivý materialista". –

Bolí hlava a člověka zmocňuje se ošklivost, prožívá-li to všechno s sebou, vidí-li jak mnoho dobra klesá tu s sebou, které by ve správném prostředí bylo krásně rozkvetlo, vidí-li jak tolik jiných tím trpí! Tu se vroucně vynoří modlitba: „Učiň *Ty konec, Pane, my* nemůžeme!"

Ke všemu přicházejí také ještě stále četnější roztržky, stále rostoucí vzájemná nenávist, přes jednotnost jejich dobrovolného zotročení! Nenesou zde vinu ani zaměstnavatelé, ani dělníci, ani kapitál, ani jeho nedostatek. Také ne církev nebo stát, ani různí národové! Tak daleko přivedlo to pouze a jedině falešné stanovisko jednotlivců!

I tak zvaní hledatelé Pravdy jsou dnes zřídka na pravé cestě. Devět desetin z nich stává se farizeji, kteří s přísnou kritikou shlížejí na své bližní a při tom se ještě mezi sebou horlivě napadají. Všechno jest falešné! Nejdříve musí teprve nadejíti neodvratné splnění strašlivého konce, než se někteří budou moci probuditi z tohoto spánku.

Ještě jest možný obrat! Pro každého! Ale brzy nadejde konečně „pozdě" navždy! Stane se tak vzdor všem nadějím tak mnohých věřících, kteří holdují mylným názorům, že jest třeba více méně dlouhé doby nutné očisty podle druhu člověka, avšak že konečně jeho cesta musí přece zase vésti ke Světlu, k věčné radosti, ke štěstí v blízkosti Boží!

Tato myšlenka jest sice příjemnou útěchou, není však správná a neodpovídá pravdě. –

Přehlédněte ještě jednou klidně a jasně, ale v hrubých rysech veliký postup vzniku stvoření a lidí, kteří k němu patří. Pozorujte při tom bedlivě *prazákon stejnorodosti,* který jsem často vysvětloval. Pozorujte ho při tom se vším, co v sobě chová na nezměnitelných a nutných následcích ve veškerém dění.

Hmotnost, podobna velikému poli, probíhá v obrovském koloběhu na *nejspodnějším* okraji veškerého stvoření, jako nejtěžší. Ze samotného prasemene, které jest o sobě v neustálém pohybu, se teprve vyvíjí a vždy více se v sobě sráží. Konečně tvoří nám viditelné hvězdy, k nimž patří tato Země. Tak dozrává až k nejvyššímu rozkvětu a plodu, což odpovídá naší době. Pak v příští přezrálosti podle tvůrčích zákonů opět sama ze sebe se rozpadne, rozloží se zpět v prvotní semeno. Jak postupuje toto semeno dále věčným koloběhem, dostává se mu opět příležitosti, aby se svěží silou opět vázalo a znovu utvářelo. –

Takový jest celkový obraz, pozorovaný klidně s výšin.

Hmotné o sobě není nic více než látka (materie), která slouží k tvarům a obalům. Nabývá života jen tehdy, když je proniknuta nehmotně bytostným. Toto bytostné spočívá *nad* hmotou a vázáním ji prozáří.

Vázání tohoto hmotného s nehmotným bytostným tvoří základ k dalšímu vývoji. Z bytostného tvoří se také všechny duše zvířecí.

Nad oběma těmito základními oddíly, nad hmotným a také nad bytostným, jest jako nejvyšší oddíl stvoření ještě duchovno. Jest to podstata pro sebe, jak moji posluchači již vědí. Z tohoto duchovna vycházejí prasemena, která se chtějí vyvinouti k sebe vědomým lidským duchům.

Takové zrno ducha může dozráti k sebe vědomému lidskému duchu *jen* v poli hmotnosti. Podobně jako pšeničné zrno v orné půdě vyroste až do zralého klasu.

Vniknutí tohoto zrna ducha nebo duchovního zárodku do hmotného pole jest však možno teprve tehdy, až toto pole dospělo k určité vývojové výši, která odpovídá podstatě duchovna, které jest nejvyšším v celém stvoření.

To jest pak *ona* doba, kdy stvoření zplodí nejvýše vyvinuté tělo zvířecí, které nemůže již stoupati dále ve vývoji pomocí zvířecí duše z bytostného.

Malý obraz opakování tohoto velkého světového dění podává později také vždy znovu pozemské zrození duše lidské. V člověku, jakožto v koruně stvoření, tedy v nejvyšší stvořené bytosti, zrcadlí se vůbec celé světové dění. Také lidská duše může v mateřském lůně proniknouti do tvořícího se dětského těla teprve tehdy, když toto tělo dospělo ke zcela určité zralosti. Ne dříve. Nutný stav zralosti uvolňuje teprve duši cestu, aby mohla vejíti. Tato doba je *uprostřed* těhotenství.

Tak také ve světovém dění spadá doba nejvyššího vývoje zvířecího těla rovněž doprostřed, tedy do poloviny koloběhu veškeré hmotnosti! Nechť si toho posluchač dobře všimne. Poněvadž tehdy na tomto bodu *bytostné* ve zvířecí duši dospělo ve vývoji těla ze hmotnosti *k nejvyššímu,* uvolnilo v důsledku tohoto nejvyššího vývoje automaticky pak cestu pro vniknutí *duchovna,* stojícího *nad ním!*

Toto duchovní semeno jako nejnepatrnější v říši své duchovní stejnorodosti mohlo vejíti jen do nejvyššího mistrovského díla bytostného, které jest pod duchovnem. Vešlo tedy do těla zvířecího, jež tímto bytostným bylo přivedeno k nejvyššímu vývoji.

Duchovno chápe se při tomto vniknutí v důsledku své vyšší podstaty přirozeně ihned veškeré vlády a může jím obývané tělo, tak jako celé jeho pozemské okolí, vésti ještě k dalšímu a vyššímu vývoji, což by již bytostné nebylo mohlo. Při tomto vývoji těla i pozemského okolí vyvíjí se zcela samozřejmě současně také duchovno.

Takový jest běžný obraz všeho dění *ve* stvoření. Přesné jednotlivosti podám ještě v pozdějších přednáškách do nejmenší podrobnosti.

Patříme *k nejprvnější* části tohoto koloběhu hmotnosti. Stojíme jako první v popředí a na špici jeho oběhu. Před námi nebylo nic podobného. Avšak po nás bude to věčně.

Všechno dění koná tedy část stvoření, ke které patříme také my, po prvé a přede všemi jinými. Proto také má Země velikou a zcela

zvláštní úlohu, protože na ní jako na nejzralejším hrubohmotném světovém tělese má se odehrávati všechno rozhodující světové dění.

To, co dnes prožíváme a co jest před námi, není tedy ještě žádné opakování. Není to něco, co by kdy bývalo ve světovém dění! –

Vraťme se k prvnímu vstupu zárodku lidského ducha do této hmotnosti, tedy k polovině jejího koloběhu. Tehdejší nejvýš vyvinutá zvířata, která dnes mylně označujeme jako prvotní lidi, vymřela. Z těchto nejvýš vyvinutých zvířat byla vedena k zušlechtění jen *ta* těla, do kterých vnikly místo bytostných duší zvířecích *zárodky duchovní.* Tyto zárodky ducha zrály v nich v mnohém prožívání, povznesly tělo zvířecí až k dnes nám známému tělu lidskému a rozdělily se v rasy a národy. –

Velký pád do hříchu byl za nimi. Byl prvním činem dobrovolného rozhodnutí po uvědomění zárodků ducha a spočíval v tom, že rozum byl povýšen *nad* ducha. Tím vyrostl dědičný hřích těžkých následků, který velmi záhy přivedl k zralosti lehce a také zřetelně poznatelné prázdné plody panství rozumu. Dědičný hřích jest mozek vyvinutý jednostranně, s jednostrannou rozumovou činností, který jako takový se trvale dědí. Zmiňoval jsem se již často o této skutečnosti*) a časem promluvím o ní ještě obšírněji. Najdou se jistě také ještě lidé, kteří podle takto ukázaného směru mohou radostně pomáhati na velkém díle osvěty.

Nezadržitelně pokračoval koloběh na své dráze. Ale zbloudilé lidstvo přinášelo do nutného pokroku váznutí a zmatek. Uprostřed zmatku dostal se národ židovský pod známou těžkou knutu Egypťanů. Bědami a silnou touhou po osvobození mohly duše rychleji zráti. Spěchaly duchovně přede všemi jinými, protože tímto silným vzrušením bezpohlavních citů mohly pojednou řádně nahlížeti do sebe samých i do duší svých utlačovatelů! Když jasně pocítili, že všechno pozemské a také nejbystřejší chytrost rozumu nemohly již pomoci, a když poznali při tom i prázdnotu své duše, naučilo se jejich duchovní oko hleděti bystřeji. Konečně vynořil se zvolna pojem skutečného Božství pravdivějšího a vyššího než je měli dosud. A

*) Přednáška č. 9: „Dědičný hřích."

jejich modlitby, proniknuté bolestí, stoupaly mnohem vroucněji vzhůru.

Tím mohl se národ židovský státi vyvoleným. Pak předcházel duchovně všem ostatním, protože měl do té doby nejčistší názor na pojem Božství, pokud to bylo tehdy možno při stavu zralosti lidské duše.

Prosím, abyste nezaměňovali duchovní zralost s naučeným věděním, nýbrž vždy znovu uvážili, *že duchaplný* znamená cituplný!

Tehdejší největší duchovní zralost Židů uschopnila je také k tomu, že jim byla Mojžíšem zjevena jasná vůle Boží ve formách zákonů. Tyto zákony znamenají pro další vývoj nejvyšší poklad a poskytují nejlepší a nejmocnější oporu.

Jako se světové dění zcela přirozeně vždy shrne jen kolem nejzralejšího místa, tak se všechno tehdy znenáhla soustřeďovalo na tento duchovně stále více zrající národ Židů. –

Nesmí se však ani zde zaměňovati světové dění s pozemskými světovými dějinami, které jsou velmi vzdáleny od skutečného světového dění a podávají po většině jen působení *svobodné vůle* lidského ducha, často tak nesprávně používané. Tato vůle hází vždy do skutečného dění jen mnoho kamení a často zaviňuje přechodné odchylování a pozemská zbloudění. Židovský národ předcházel tehdy ve svém náboženském kultu ostatní národy a byl tím ve svém názoru také nejblíže Pravdě.

Přirozený následek toho byl, že ve zvratném účinku muselo také ohlášení inkarnace ze Světla přijíti jenom touto cestou, která byla ze všech nejsprávnější a proto se mohlo po ní přijíti až do nejbližší blízkostí Světla. Jiné cesty ostatních národů nebyly uvolněny pro takovou možnost, poněvadž následkem omylů byly dále vzdáleny od Pravdy.

Podle zákona stejnorodosti, který jest nutný pro toto působení, nemohlo ani býti jinak. Ten, kdo přinášel Pravdu ze Světla, mohl jíti při svém vtělení jen po té cestě, která byla této Pravdě nejblíže a ve své podobnosti šla Světlu nejdále vstříc. Jen to dává nutnou oporu a přitahuje. Naproti tomu falešné názory odpuzují a zcela pravidelně uzavírají cestu k proniknutí a příchodu ze Světla.

Zákon zvratného působení a stejnorodosti musí i zde přijíti k plné platnosti. Prazákony otvírají nebo zavírají cestu ve svých stejnoměrných neúchylných projevech.

Tyto okolnosti podávají zároveň samočinně důkaz, že *ten* národ, ve kterém se vtělil Kristus jako velký nositel Pravdy, musel míti nejčistší názor o Božství a jeho působení. Jiná tehdy existující náboženství *nebyla* tak blízko Pravdě. Například buddhismus nestál a nestojí Pravdě tak blízko, ale v mnohých věcech bloudí. Neboť zákony ve stvoření neklamou. Při klidném přemýšlení musí se tím každý ocitnouti na pravé dráze a bude brzy prost kolísání. –

A když zatím i mezi Židy začala v náboženství znovu vláda rozumu a vypěstovala nečisté šplhařství, tu pomohla těžká pěst Římanů, že aspoň hrstka zůstala v pravém poznání, aby se mohlo naplniti slovo.

Moji posluchači musí se snažiti, aby hlouběji a obsáhleji sledovali působení zákonů v jejich nutné činnosti a to hlavně zákona stejnorodosti, zvratného působení a tíže. Nechť je promyslí všemi směry a hledají v nich všechny jemnosti. Záhy poznají v nich všeobsáhlost, trvalost a také životnost. Jakmile budou opatřeni těmito klíči, vyznají se rychle v každém dění. Uvidí, že to jest vskutku universální klíč, kterým mohou otevříti každou bránu. Ne však fantastičností a zbytečnou mystikou, nýbrž jasným pohledem poznání bez mezer. –

Duchovní zárodek může proniknouti jen do oné části světa, která jest ve správném poměru k jeho dosud nehotovému, ale přece vždy vyššímu duchovnímu druhu. Nikdy však nemůže proniknouti do takové části, která není dosud k tomu zralou. Právě tak rovněž nemůže vejíti do části přezrálé, jakou je dnes náš svět, ve kterém mohou žíti již jenom duše mnohokráte vtělené. Při inkarnaci nositele Pravdy ze Světla není postup jiný. Jeho příchod může se státi jen v té části lidstva, která jest k tomu nejzralejší. U posla *z Božství* musely podmínky všech zákonů býti splněny co *nejpřísněji.* Mohl se tedy zroditi jen do *těch* názorů, které vycházely Pravdě vstříc nejvíce.

Zárodek ducha může proniknouti do hmotnosti teprve *tehdy,* když bytostné dospělo ve svém působení až k svému nejvyššímu bodu. Bez vniknutí duchovního zárodku nastala by nyní stagnace a

tím krok zpět. Právě tak bylo před Kristovým příchodem dosaženo ve hmotnosti bodu, kdy duchovno *ve zbloudění* následkem dědičného hříchu *nemohlo dále!* Svobodná vůle, spočívající v duchovnu, místo aby všechno stávající poháněla kupředu, *podvázala* vývoj ve stvoření, který usiloval vzhůru. Povýšením rozumu zavedla všechny schopnosti člověka *jednostranně* pouze do hmotného. To byl okamžik nejvyššího nebezpečí.

Bytostné, *nemající* svobodné vůle, provedlo vývoj ve stvoření zcela přirozeně a tedy podle Božské vůle Stvořitelovy *správně*. Ale duchovno *se svou* svobodnou vůlí učinilo se k tomu pádem do hříchu neschopným a do dalšího vývoje hmotnosti přivedlo jen zmatek a zdržení. Nesprávné použití dané mu moci k řízení Božské tvůrčí síly, které bylo třeba k dalšímu povznesení ve zralé hmotnosti, muselo dokonce vésti *k sestupu,* místo k nejvyššímu vývoji. Lidský duch po pádu do hříchu násilně zdržoval každý *skutečný* pokrokový vývoj. Vždyť pozemsky technické vymoženosti nejsou žádným skutečným pokrokem ve smyslu světového dění, jak je Bůh chtěl!

Bylo proto třeba nejrychlejší pomoci a zakročení samotného Stvořitele!

Každé další století bylo by pak zlo zhoršilo tak, že by časem byla úplně vyloučena možnost k Božské pomoci, protože vláda rozumu byla by zvolna zničila každé pochopení pro všechno skutečně duchovní a tím spíše pak Božské. Pak by tu chybělo každé kotviště k nějakému vtělení ze Světla! *Muselo se tedy jednati rychle!* Neboť ještě nebyla doba Syna Člověka, který se tehdy nalézal již ve vývoji a výchově pro svůj úkol.

Z této potřeby vzniklo velké Božské mystérium, že Bůh přinesl stvoření tu oběť, že poslal část Božství k zemi, aby bylo přineseno Světlo zbloudilým!

Tento příchod Kristův nebyl zpočátku předvídán!

Jen nesprávné použití svobodné vůle lidstvem v pádu do hříchu a následky tohoto činu učinily nutným Božský zásah proti jeho prvotní vůli! *Bytostné splnilo* ve hmotnosti svůj úkol a dovedlo ji na správný stupeň vývoje. Vyšší *duchovno* však úplně vinou lidí *selhalo*. Ba ještě hůře. Použilo danou mu sílu rozhodování přímo k opaku a stalo se tak *nepřátelským* Božskému chtění a to pomocí vlastní síly Božského,

která byla přenechána duchovnu k používání. Člověk může si domysleti sám, jak velká jest to vina.

Narození Kristovo nebylo tedy splněním zaslíbení a zjevení, která slibovala lidským duchům věčného prostředníka jako dar Boží! Byl to *nouzový akt* Boží pro celé stvoření, jemuž hrozilo pohřbení zbloudilým lidským duchem.

Přináší to s sebou i to, že v Ježíši Nazaretském vtělená část Boží musela opět zcela vejíti k Otci, k Božskému, jak Kristus sám mnohokráte zdůraznil. Musí se s ním opět sjednotiti. Tato skutečnost rovněž dokazuje, že Kristus nemůže býti zaslíbeným, věčným prostředníkem mezi Bohem a stvořením, že nemůže býti k tomu zaslíbeným Synem Člověka!

Syn Člověka jest posledním pokrokem pro stvoření. Jest odevždy předurčen pro konec první části hmotnosti. Stvoření půjde pak dále pravidelně svou cestou, v čele se Synem Člověka jako věčným prostředníkem, který tím zároveň jest a zůstane nejvyšším *sluhou* Božím. Kristus, Syn Boží, byl částí Božského a musel proto znovu vejíti v Božské. Syn Člověka jest výkonný sluha Boží, který jest vyslán z Božského, ale nikdy nemůže zcela vejíti zpět v Božství, protože přijal vedle Božského původu jako neodlučitelné vlastnictví také čistě duchovní. To ho zdržuje od trvalého znovu vejítí do Božského. *Tím se pak* teprve splní ono zjevené zaslíbení *věčného* prostředníka mezi Bohem a jeho stvořením, ke kterému patří také lidstvo. –

Takový jest běh světového dění až do konce. Jedno vyplývá zcela přirozeně ze druhého. Pochopí-li se správně pád do hříchu a k němu jako nutný nouzový akt připojující se nepředurčený příchod Kristův, pak není porozumění pro ostatní věci tak těžké a všechny mezery vyplní se samy sebou. Odpadnou nerozřešené otázky.

Brány k ráji otevřely se pro *zralé* lidské duchy teprve Kristovým poselstvím. Do té doby nebyla tu ještě schopnost správně chápati cestu k ráji. Kdyby nebyla přišla ihned pomoc, musela by se v průtahu ztratiti tato cesta následkem zbloudění lidských duchů úplně. Poselství platilo pro lidi na zemi i pro zesnulé, tak jako *každé* Boží poselství, jako každé slovo světlé Pravdy.

Lidé slyšeli v poselství Kristově také o lásce. Do té doby slýchali pouze o přísnosti zákonů. Také by do té doby nebyli schopni tuto lásku pochopit, Nyní však měli ji vyvíjeti v sobě. Ale tímto poselstvím lásky nerušily se zákony, nýbrž byly jen naplněny. Měly zůstati jako pevný základ a v jejich účincích byla skryta tato láska. –

Později snažili se lidé stavěti na těchto slovech Syna Božího. Jaké mnohé omyly vznikly při tom následkem falešných předpokladů, na to jsem již poukázal na počátku své přednášky.

Pozorujme znovu ještě křesťanské víry. Můžeme se z nich nejlépe poučiti a tímto poučením pak jako paprsky ozářiti *všechna* náboženství. Všude najdeme tytéž chyby.

Každý malý i velký nositel Pravdy trpěl bez výjimky posměchem i pohrdáním, pronásledováním i útoky od svých spolubližních. Vždyť stejně jako dnes považovali se za příliš chytré a moudré, než aby skrze posly svého Stvořitele přijali prohlášení jeho vůle. Zvlášť proto, že tito poslové opravdu nikdy nepřicházeli z vysokých škol lidstva!

Prohlášení Boží vůle jest v podstatě vždy jen výklad postupu a vývoje jeho stvoření, v němž lidé žijí a k němuž patří. Avšak znáti stvoření znamená všechno! Zná-li je člověk, pak jest pro něho velmi lehko, aby využil všeho, *co* v sobě chová a nabízí. Toto využitkování přináší mu *veškeré výhody*. Tím také záhy pozná a splní skutečný účel života. Napomáhaje všemu, bude stoupati vzhůru ke Světlu, sobě k radosti, svému okolí jen k požehnání.

Ale lidé vysmáli se každému poslu a tím i samotnému poselství. Ani jednou se nestalo, aby ho uvítali, i když konal sebe větší dobro. Vždy zůstával pohoršením. Dá se to ovšem lehce vysvětliti působením rozumu, který jest nepřátelský Bohu a má v sobě důkaz skutečnosti tohoto nepřátelství. Kristus líčí tento děj jasně v poukaze, že hospodář vyslal sluhy ke všem svým nájemcům, aby od nich vybrali poplatky. Místo toho dostalo se však jeho sluhům výsměchu a výprasku a byli se smíchem a s prázdnýma rukama posláni zpět.

Chlácholivě nazývá se to *podobenstvím*. V milém pohodlí usedá si člověk sám *vedle* těchto skutečností a nevztahuje jich nikdy na sebe! Anebo prohlašuje, že je to *vyznamenání* od Boha, když jeho poslové

musí takto trpěti. Činí tak proto, aby na to nemusel hleděti jako na zločin lidstva, Bohem nechtěný.

Protože rozum potřebuje k zakrytí své omezenosti, jinak příliš viditelné, vždy pozlátko a cetky, snaží se téměř křečovitě, aby na prostotu Pravdy hleděl vždy s opovržením. Jinak by tato Pravda mu mohla býti nebezpečnou. Vždyť sám potřebuje zvučné rolničky na čapku, kterou nosí. Potřebuje mnoho velkých slov, aby udržel bdělou pozornost upoutanou na sebe. A dnes více než kdy jindy. Avšak jeho opovržení vůči prosté jednoduchosti Pravdy proměnilo se již dávno v úzkost. Na nutnou strakatou bláznovskou čapku věší se stále více zvučných rolniček, které mají zníti stále hlasitěji pomocí všelijakého křečovitého kroucení a skoků, aby se ještě nějaký čas udržel na vypůjčeném trůnu.

Ale tyto skoky staly se poslední dobou již zoufalým tancem, který se brzy stane posledním tancem smrti! Námaha jest stále větší, *musí* býti větší proto, že skrze všechno zvučení stále zřetelněji proniká dutá prázdnota.

A při násilném největším skoku, který se chystá, spadne konečně pestrá čapka s hlavy!

Pak vznese se zářivě a útěšně koruna prosté Pravdy na to místo, které jí jedině přísluší.

Vážně hledajícím lidem, kteří jsou úplně zmateni vším tak groteskně do těžce srozumitelné výše vyšroubovaným děním, dostane se konečně pevného opěrného bodu k rozhlédnutí. Budou pak moci bez námahy plně pochopiti *celou* Pravdu, kdežto dosud vyžadovalo veliké námahy, aby se z ní našla i jen nepatrná tříštička.

Zpět k prostotě myšlení! Jinak nemůže nikdo *úplně* pochopiti velikost a nemůže ji také proto nikdy dosáhnouti. Myslete prostě jako děti! V tom jest smysl velkých slov: „Nebudete-li jako děti, nevejdete do království Božího!“

Cesta do království Božího nebude moci býti nikdy nalezena při dnešním tak komplikovaném myšlení. Ani v církvích a náboženstvích není tomu jinak. Praví-li se tam, že *utrpení* pomáhá *vzhůru,* že je to tedy milost Boží, podává se tím malé zrnéčko pravdy, ale chlácholivě velmi znetvořené. *Neboť Bůh nechce žádné utrpení svého lidu!* Chce

jen radost, lásku a štěstí! Cesta *ve* Světle ani nemůže býti jiná. Cesta *ke* Světlu má také kameny jen tehdy, když si je člověk na ni dříve sám naklade.

Zrnko pravdy v nauce o utrpení je v tom, že utrpením může býti odpykána nějaká vina. Ale to se stává jen tam, kde člověk *uznává* utrpení vědomě jako zasloužené! Jako prosící lotr na kříži.

Celý svět žije dnes nesmyslně. I ti, kdo tak moudře mluví o vyčerpání karmy. Tito lidé se v tom mýlí. Jest to mnohem těžší, než ti, kdo takto chtějí býti vědoucími, si myslí. Vždyť *zpětné účinky* karmy nejsou vždy také *vyčerpáním a rozuzlením* karmy! Na to nechť každý člověk přesně dbá. Naopak, může to s ním velmi často *jíti mnohem hlouběji* dolů!

Vzestup jest vzdor zvratnému účinku viny odvislý jedině od vnitřního postavení každého člověka. Závisí na tom, jak člověk v sobě nařídí velké kormidlo, zda vzhůru, přímo, nebo dolů a v důsledku toho popluje *tak* a ne jinak přes všechno prožití.

Zde se ukáže, že není nebo nemůže býti žádnou hříčkou, ale že *musí říditi vlastní* cestu jen silou své *svobodné* vůle. *V tom zůstává tato vůle svobodnou vždy, až do posledního okamžiku!*

V tom jest každý člověk skutečně svým svobodným pánem, musí ovšem nezbytně také počítati se stejnorodými následky svých stanovisek, které ho vedou vzhůru nebo dolů.

Nařídí-li však poznáním a pevným chtěním své kormidlo vzhůru, budou ho postihovati zlé zpětné účinky stále v menší míře, až na konec projeví se jen symbolicky. Neboť úsilím vzhůru unikl již nížinám zlých zpětných účinků, i když ještě dlí na této zemi. Tyto zlé účinky mizí pod ním. Není nijak třeba, aby člověk, když usiluje k Světlu, musel *trpěti*.

Proto ta páska na očích, která jest dána lidem, aby se nechvěli před propastí, dávno již rozevřenou. Pomíjivé uklidnění není žádnou posilou. Znamená jen zmeškání, jehož čas se nikdy nedohoní.

Pro pozemské utrpení nebylo dosud nikdy pravého vysvětlení a odůvodnění. Proto jako narkotika použilo se okrašlování, které se bezmyšlenkovitě více méně dovednými slovy vždy znovu podává trpícím. Jest to velká chyba jednostrannosti všech náboženství!

A když nějaký úplně zoufalý hledající žádá někdy *příliš* jasnou odpověď, pošle se nepochopené prostě do říše Božského mystéria. Sem jako do záchranného přístavu musí vyústit všechny cesty nerozřešených otázek. Avšak tím se zřejmě projevují tyto cesty jako cesty *falešné!*

Každá správná cesta má i jasný konec a nesmí vésti do neproniknutelna. Tam utíká se jen viditelná nevědomost, která pak jako vysvětlení poukazuje na „nevyzpytatelné cesty Páně“.

Pro lidi není *ve stvoření* třeba *žádného* mystéria. Nesmí ho býti, neboť Bůh chce, aby jeho zákony, které působí ve stvoření, byly lidem dobře *známy.* Chce, aby člověk mohl se podle nich řídit a jich pomocí plnil a snáze dokončil svůj životní běh a nebloudil při tom v nevědomosti.

Jedním z nejosudovějších pojetí zůstává však hrubé zavraždění *Syna Božího jako nutná oběť smíření* pro lidstvo!

Jak možno mysleti, že tato surová vražda Syna má smířiti Boha!

Poněvadž pro tento zvláštní názor není možno logickým způsobem najíti žádného vysvětlení, utíkají se tak lidé rozpačitě opět za ochrannou zeď Božského mystéria, tak často používanou. Tedy za něco, co nemůže býti člověku srozumitelným!

Při tom jest přece Bůh tak jasný ve všem, co koná. Jasnost sama! Stvořil přece ze své vůle přírodu! Musí tedy býti přirozené právě také to pravé! Vždyť vůle Boží jest přece úplně dokonalá.

Avšak smírná oběť na kříži musí býti pro každou přímou mysl *nepřirozená,* protože jest vůči nevinnému Synu Božímu nespravedlivá. Zde není žádných vytáček a kroucení. Nechť člověk raději přece konečně dozná, že něco podobného jest skutečně nepochopitelné! Může se namáhati jak chce, nedojde při tom k žádnému závěru a nemůže pak již rozuměti svému Bohu. *Ale Bůh chce, aby mu bylo rozuměno!* A rozuměno mu býti může. Vždyť projev jeho vůle spočívá jasně ve stvoření a nikdy si neodporuje. Jsou to jen lidé, kteří usilují, aby do svého náboženského bádání vnesli nesrozumitelnost.

Tato pracná stavba a falešná základní myšlenka *nutné* smírné oběti smrti na kříži, boří se již slovy samotného Spasitele ve chvíli, kdy byl křižován.

„Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!“ Bylo by třeba této přímluvy, kdyby smrt na kříži měla býti nutnou obětí ke smíření? „Nevědí co činí!“ To jest přece obžaloba nejtěžšího druhu. Jest to zřejmý poukaz, že to, co činí, jest *nesprávné.* Že tento čin byl jen obyčejným zločinem.

Což by se byl Kristus modlil v Getsemane, aby kalich utrpení ustoupil od něho, kdyby jeho smrt na kříži byla nutná jako oběť smíření? Nikdy! To by byl Kristus nečinil! Ale on věděl, že muka, jež na něho čekala, jsou *jen následek svobodné lidské vůle. A proto* byla jeho modlitba.

Jako v zaslepení chodilo se kolem toho dva tisíce let a bezmyšlenkovitě přijímalo se nejnemožnější.

S bolestí musíme velmi často slyšeti názory, že vyvolení mezi dnešními učedníky a učednicemi Ježíšovými jsou obdařeni milostí tělesných utrpení. Na příklad stigmaty!

To vše má ovšem původ pouze v tomto falešném výkladu pozemského utrpení Kristova. Nemůže tomu ani býti jinak. Ale jaké to může míti osobně těžké následky, o tom se ještě zmíním.

Kolik patří k tomu bezmyšlenkovitosti a jaká jest to nízká otrocká mysl, představovati si všemohoucího Stvořitele nebe i země, že by takto jednal! Jest to beze vší pochyby nejhříšnější snížení vznešeného Božství, k jehož představě nejkrásnější není dosti krásným a nejlepší může býti příliš málo dobré, aby se to jenom trochu přiblížilo skutečnosti! A tomuto velikému Bohu se přičítá, jako by žádal, aby člověk, kterého stvořil, plazil se před ním v bolestech tehdy, když ho obdařil milostí!

Jak může potom následovati vzestup?

Lidé si formují svého Boha tak jak *oni* sami ho chtějí míti. *Oni* dávají mu směr svého chtění! A běda, není-li takový, jak oni si myslí! Pak ho beze všeho zavrhnou, jako se na důkaz ihned zavrhují a potírají *ti,* kdo se odvažují viděti Boha mnohem většího a vznešenějšího. V dosavadních lidských názorech není velikost. Tyto názory naopak svědčí o neochvějné víře ve *vlastní* hodnoty. Bůh má žebrati o jejich přízeň, když již směl z jejich krví poskvrněných rukou přijati zpět

svého Syna, posmívaného a poplivaného, mučeného a trápeného, kterého jim vyslal k pomoci se záchranným poselstvím!

A dnes má se ještě udržovati víra, že to všechno bylo pro Boha nutnou smírnou obětí? Když Kristus uprostřed svých muk, již sám všecek zoufalý nad touto slepotou, volal: „Nevědí, co tím činí!“ Je pak vůbec ještě možnost přivésti lidstvo na pravou cestu? Nejostřejší dění jest k tomu vždy ještě příliš slabé. Kdy konečně člověk pozná, jak hluboko skutečně klesl! Jak duté a prázdné jsou domněnky, které si stvořil!

Jakmile však čerpáme jen poněkud hlouběji, najdeme uzavřenou sobeckost v nejčistší formě. Mluví-li se dnes na všech rozích honosivými slovy o hledání Boha, je to *opět* velké pokrytectví obvyklé samolibosti, které úplně chybí každá skutečně vážná touha po čisté Pravdě. Hledá se jen sebezbožnění a nic jiného. Žádný člověk se vážně nepřičiňuje, aby *Bohu rozuměl!*

S povýšeným úsměvem odsunují tito lidé rychle stranou a bez povšimnutí prostotu Pravdy. Považují se za příliš vědoucí, za příliš vznešené a významné, než aby se *jejich* Bůh směl ještě zabývati prostotou. K jejich cti musí býti přece mnohem spletitější. Jinak není hoden, aby se v něho věřilo! Jak jest možno podle jejich pojetí ještě uznati něco, co jest lehce srozumitelno každému neučenému! Něco takového neshledává se *velkým.* Tím se nesmí dnes nikdo ani zabývati, jinak se zahazuje. Nechte to dětem, starým ženám a nevzdělancům. To přece není pro lidi s tak vypěstovaným rozumem, pro inteligenci, jakou dnes u vzdělanců najdeme. Ať se tím zabývá *lid!* Vzdělanost a vědění může měřiti velikost *pouze podle obtížnosti pochopení!* –

Jsou to nevědomci, kdo takto myslí! Nejsou hodni ani kapky vody, aby ji přijali z ruky Stvořitelovy skrze jeho stvoření! Svým omezením uzavřeli si možnost poznávati oslňující velikost v jednoduchosti Božských zákonů. Jsou k tomu doslovně neschopni, lépe řečeno příliš hloupí následkem svého jednostranně zakrnělého mozku, který od hodiny zrození až po dnešní den nosí s sebou jako trofej největší vymoženosti.

Bude to jen milost udělená jim Stvořitelem, nechá-li je zakrněti ve stavbě, kterou vytvořili. Vždyť kam pohlédneme, jest všechno Bohu

nepřátelské a znetvořené chorobným velikášstvím všech rozumových lidí, jichž neschopnost se zvolna všude ukazuje.

A tak roste to již po tisíciletí! Přineslo to neodvratně otravu do církví i náboženství, protože to bylo nezbytným následkem onoho pádu do hříchu, kdy se člověk neomezeně rozhodl pro vládu rozumu. To bylo ono sžírající zlo.

A tato falešná vláda zklamala své lidi, zotročené touto vládou, v každé době ve všem, co se týče Božství! Dokonce i ve všem duchovním.

Kdo nezboří tento trůn v sobě a tím se neosvobodí, musí s ním zahynouti!

Teď nesmí se již říkati *ubohé* lidstvo, neboť lidé jsou *vědomě* vinni, jak jen tvor dovede kdy býti vinen! Slova: „Odpusť jim, neb nevědí, co činí," nejsou již na místě pro dnešní lidstvo! Lidé měli již více než jednou příležitost otevříti oči a uši. Jednají v plném vědomí a musí je proto zpětný účinek stihnouti nezkráceně v nejplnější míře! –

Uzavírá-li se nyní kruh všeho dosavadního dění, nastává pro tuto *část světů,* která jest jako první zralá v celém stvoření, doba seče, žní a roztřídění. Od počátku trvání veškeré hmotnosti se to dosud nestalo, protože naše část světa ve věčném koloběhu předchází všechny ostatní jako první, které jest to prožívati!

Proto se také před dvěma tisíci lety vtělil Syn Boží na tuto Zemi. Bylo to světové dění, které se odehrávalo v první a nejzralejší části veškeré hmotnosti, ale již nikdy nebude se opakovati. Vždyť v následujících částech to, co se stalo *zde,* působí ustavičně dále. Tak se také stane, že tato část jako *první* vstoupí do nového dění, kterého dosud nebylo, ale jež po nás bude se opakovati vždy. Jest to rozklad vytvořené hmotnosti, který v přirozeném dění přinesla s sebou přezrálost.

Dokonáno jest! Ukázána jest cesta k Světlu a tím k věčnému životu duchovně osobního! Nechť se lidští duchové v poslední rozhodné hodině rozmyslí sami, kterou cestou chtějí jíti: Buď k věčnému zatracení nebo k věčné radosti. Podle vůle Boží mají k tomu svobodnou volbu!

82. Bohové – Olymp – Walhalla.

Dlouho již dějí se pokusy, aby byl zjištěn pravý význam známých bohů minulých dob a našlo se spojení s dnešní dobou. Povolané a studované hlavy hledají rozřešení, které by přineslo úplné vyjasnění.

To však může býti jen tehdy, když toto rozřešení poskytne současně celkový přehled bez jakýchkoliv mezer o *všech* dobách! Od počátku lidstva až po dnešní den. Jinak to zůstane opět kusým dílem. Proto nemá žádného účelu vybírati prostě dobu, ve které kvetl všem známý kult bohů u Řeků, Římanů i Germánů. Pokud tyto výklady neobsahují současně samy v sobě zcela přirozeně také všechen vznik a zánik, jsou nesprávné. Všechny v tomto směru započaté pokusy, vzdor veliké k tomu vynaložené chytrosti, projevily dodnes konečně opět jen bezúspěšnost a nedovedly obstáti před hlubším cítěním. Vznášely se ve vzduchu a neměly spojení s předcházejícím i následujícím obdobím.

Nedá se očekávati nic jiného, bereme-li přísně zřetel na postup vzniku lidstva. –

Posluchači a čtenáři mého poselství Grálu mohli již sami přijíti na to, jak to vlastně jest s těmito věcmi, které se zčásti již odsunuly buď do říše pověstí a legend, nebo byly přijímány lidmi pouze jako fantastické výplody náboženských názorů, které byly vymyšleny a vytvořeny z pozorování přírody v souvislosti s denními událostmi.

Myslitelům a badatelům nesmí býti za těžko, aby našli ve starých naukách o bozích *více,* než pouhé *pověsti.* Tito lidé musí zřetelně viděti *skutečné dění.* Kdo chce, ať mne sleduje. Povedu ho k porozumění.

Vracím se tu zpět ke své přednášce: „Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí!“*) Líčil jsem v ní krátce dějiny lidstva na zemi od začátku až po dnešek. Podal jsem také výhled na další postup. Při tom jsem ukázal, jak uprostřed jednoho koloběhu stvoření vyplnilo bytostné, stojící níže než duchovní, svou nejvyšší dovednost ve hmot-

---

*) Přednáška č. 81: „Otče, odpusť jim, neb nevědí, co činí.“

ném, ležícím ještě níže. V tomto splnění uvolnilo bytostné dráhu k vniknutí vyššího duchovna. Tento postup se ve stvoření trvale opakuje. Také jsem vykládal, jak bylo zvířecí tělo pomocí bytostného vyvinuto na nejvyšší stupeň, který dnes nazýváme pračlověkem. *Teprve tehdy,* v nejvyšším vývoji zvířecího těla, byla dána možnost pro vniknutí zárodků ducha. Tak se také stalo a na tomto místě vývoje ve stvoření vždy opět znovu bude dáno. Do tehdejšího nejvýš vyvinutého zvířete dostalo se tenkrát něco jiného. Bylo to duchovno, kterého v něm do té doby nebylo.

Z tohoto děje nesmí se však snad předčasně vyvozovati, že něco takového se trvale opakuje *ve stejné a téže* části světů při jejich dalším vývoji. Tak tomu není. Děje se to jen *jednou v téže části* stvoření.

Při dalším vývoji této části stvoření zasunuje zde zákon přitažlivosti stejného druhu nepřesunutelnou závoru proti opakování. Přitažlivost stejného druhu jest v tomto případě totožná *s připuštěním* tohoto dění během celé určité periody vývoje. V této vývojové periodě, při jistém stavu polozralosti hmotnosti mohou duchovní semena, která na pomezí hmotnosti poletují jako blýskavice, vnořiti se do hmotnosti, která jest pro ně ve stavu přijetí. Tam je mohou místa pro přijetí připravená, tedy v tomto případě v tu dobu nejvýš vyvinutá těla zvířecí, vsáti, obklopiti, v sebe uzavříti a pevně uchovati. Právě tak, jako v malém jest chemické slučování prostým zrcadlením tohoto velikého děje. Také při tomto slučování jest možno spojení s cizí látkou dosáhnouti jen při zcela určitém stupni tepla nebo žáru masy, která přijímá. Toto teplo nebo žár dříve vyvolaly zcela zvláštní, jen při určitém stupni tepla dosažitelný stav masy. Nejmenší změna těchto podmínek znemožňuje již sloučení a látky stojí proti sobě odmítavě a nepřístupně.

Zde jest stejnorodost v určitém stavu vzájemné zralosti, která *jen zdánlivě* vykazuje velké protivy, protože jest udržována v rovnováze růzností polohy, výšky a hloubky obou spojujících se částí. Nejnižší bod duchovna jest ve zralosti podoben nejvyššímu bodu bytostného, které se nachází pod duchovnem. Spojení jest možno pouze na místě tohoto *přesného* styku. Poněvadž se hmotnost ve svém vývoji stále pohybuje ve velkém koloběhu, v rozpuku, květu, zrání a přezrálém

rozpadu, zatím co duchovno spočívá nad tím, může žhoucí spojení nastati jen na zcela určitém místě během valení se hmotnosti vpřed. Jest to duchovní oplodnění hmotnosti, která jsouc k tomu rozvroucněna působením bytostného, vzdouvá se duchovnu vstříc.

Překročila-li část světů, řítící se kupředu, tento bod, přestává pro ni možnost duchovního oplodnění *zárodky ducha.* Na její místo přichází pak další část světů, pro kterou nadchází tak nové stadium, ve kterém mohou najíti přístup do hmotnosti dozrávající duchové atd. V této přednášce není místa, abych rozvíjel celý světový obraz. Vážný badatel může si však postup zcela dobře představit.

Následkem své vyšší podstaty dávalo duchovno při vstupu do hmotnosti ihned pociťovati svůj živý vliv na vše ostatní a vstupem do hmotnosti začalo vládnouti. A to i ve svém tehdejším ještě *nevědomém* stavu. Jak toto duchovno pak znenáhla povzneslo zvířecí tělo až k dnešnímu tělu lidskému, není žádnému čtenáři již nesrozumitelno[**)].

Zvířecí těla tehdejší nejvýše vyvinuté rasy, do kterých se neponořila žádná duchovní semena, zastavila se ve svém vývoji, poněvadž bytostné v nich dospělo již k svému nejvyššímu vrcholu a k dalšímu vývoji scházela síla duchovna. Se zastavením vývoje nastoupila rychle přezrálost, ke které se ihned připojil zpětný krok k rozkladu. Pro tuto rasu zbývaly jen dvě možnosti. Buď povznesení skrze ducha až k tělu lidskému, nebo vymření a rozklad. A tím přestal tento zralý zvířecí druh úplně existovati. –

Sledujme nyní pozvolné *uvědomování si* tohoto zprvu nevědomého duchovního zárodku a jeho vývoj k vědomému lidskému duchu. *Prožívejme v duchu s sebou jeho stupňovité pronikání halícími ho obaly i celým okolím.*

Není to tak těžké, protože postup vývoje jeví se navenek zcela zřejmě. Jest třeba jen pozorovati rasy, které ještě *dnes* jsou na zemi.

Duchové nejprimitivnějších lidí, k nimž počítají se tak zvaní divocí národové, na příklad Křováci, Hotentoti atd., nejsou snad časově ve hmotnosti kratší dobu. Oni pouze nepokračovali s vývojem,

---

**) Přednáška č. 7: „Stvoření člověka."

nebo šli po dokonaném již vzestupu na tomto nebo na onom světě opět tak dalece zpět, že se mohli vtěliti *jen* do takového *nízkého* okolí! Jsou tedy *vlastní vinou* v přirozeném dění buď *ještě,* nebo *opět* na velmi nízkém stupni. V důsledku toho také jejich výhled *na nehrubohmotné okolí* nemůže býti právě povznášející.

Duchovní pud, viděti více než vlastní stupeň, spočívá již v duchovním semenu. Patří k jeho nejvlastnější povaze a proto se projevuje silně již také na nejnižších stupních vývoje. To jest ono živě pohánějící *v duchu,* to zvláštní, co jiným podstatám nebo druhům ve stvoření chybí. Možnost tohoto chtění tušení nebo nazírání jest však dána jen pro *jeden stupeň nad* vlastní dočasný stupeň a ne dále.

Z toho důvodu se stává, že tyto lidské duše, stojící na nízkém stupni, které se ve svém vývoji zanedbaly nebo prohřešily, mohou tušiti nebo jasnovidně spatřovati rovněž jen *nízké* bytosti.

Vždyť mediálně nadaní nebo jasnovidní jsou mezi *všemi* rasami, nechť patří ke kterémukoliv stupni.

Zde se chci ještě zvlášť zmíniti, že „zíráním" nebo „tušením" míním při tomto výkladu jen to, co skutečně jasnovidci „sami zřeli". Ale samozřené jest u „vidoucích" všech dob vždy pouze *nejvýš čtvrtina* toho, co vidí. A toto samozřené může býti opět jen jeden stupeň nad vlastní vnitřní zralostí a ne více. Není to jinak možno. Tato okolnost znamená však současně velkou přirozenou ochranu pro každého jasnovidce, jak jsem se již mnohokráte zmínil. Posluchači nemají tedy oceňovati media a jasnovidce jako nezbytně vnitřně tak dalece zralé a vysoko stojící, jako je to, co tito lidé jako „viděné" líčí. Vždyť čistší a světlé výšiny, děje a duchy ukazují jim duchovní vůdcové a vyšší bytosti jen *v živých obrazech!* Jasnovidci se však mylně domnívají, že to vše skutečně prožívají a klamou se tak sami. Proto tak často budí podiv méněcennost charakteru mnohých medií, které jako prožité a viděné líčí věci, jež se však hodí velmi málo nebo se vůbec nehodí k jejich vlastní povaze. –

Zde mluvím tedy jen o malém rozpětí *skutečného samozření* medií a jasnovidců. Ostatní nepřichází při tom v úvahu.

Jasnovidci a media *všech* dob mají ve skutečnosti sloužit jen k tomu, aby lidstvu svým nadáním pomáhali vždy výše vzhůru. Když

ne jako vůdcové, tedy přece jako nástroje. Mediální člověk nemohl by nikdy býti vůdcem, protože jest příliš odvislým od proudů a jiných věcí. Má býti dočasně otevřenými dveřmi za účelem dalšího vývoje, má býti příčlemi na žebříku vzestupu.

Uvážíme-li nyní, že rasám, stojícím na nižším stupni vývoje ducha, jest možný výhled jen do stejně nízkého okolí s malým volným prostorem do výšky, není za těžko pochopit, že *v nízkých* lidských rasách můžeme najíti jen bázeň před démony a klanění se démonům. Jest to ono, co mohou viděti a vytušiti.

Tak jest tomu při povrchním pozorování. Chci však s výkladem zajíti hlouběji, přesto, že se tím uchýlíme od jasného přehledu.

Duch nízkých lidských ras, který byl ponechán nevyvinut, nebo opět zakrněl, je ovšem dosud nebo opět znovu *duchovně* slepý a hluchý. Takový člověk nedovede hleděti duchovním okem, *což ostatně nebylo bohužel možno až dosud žádnému člověku.*

Kdo stojí dosud hluboko, nemůže nazírati také okem bytostným, ba ani ne okem jemnohmotným. Nazírá jedině okem hrubohmotným, které jest v pustině stále více zbystřováno nutným osobním bojem proti lidem, zvířatům i živlům a dovede při tom znenáhla rozeznati *jemnější a nejjemnější hrubohmotnost.*

Při tom pozorují takoví lidé nejdříve fantomy. Tedy útvary, které byly zformovány teprve strachem a úzkostí lidí a jimi se také udržují. Tyto fantomy *bez vlastního života* jsou zcela odvislé od citů lidí. Tito je přitahují nebo odpuzují. Zde se projevuje zákon přitažlivé síly veškeré stejnorodosti. Strach stále přitahuje tyto útvary strachu a úzkosti tak, že na lidi, kteří se bojí, se zdánlivě přímo vrhají.

Poněvadž tyto fantomy souvisí se zploditeli, tedy s lidmi, kteří se právě tak silně bojí, roztažitelnými vyživovacími páskami, přichází každý bojácný člověk nepřímo vždy také ve spojení s množstvím jiných bojácných a úzkostlivých. Od nich dostává se mu nového přílivu, který ještě více rozmnožuje vlastní strach a úzkost a konečně může dohnati takového člověka až k zoufalství a k šílenství.

Naproti tomu nebojácnost, tedy zmužilost, zahání takovéto fantomy jistě a zcela přirozeným způsobem. Proto, jak jest konečně dobře známo, jest nebojácný vždy pro sebe ve výhodě.

Nelze se tedy diviti, že v nižších rasách vyvinuli se tak zvaní lékaři a čarodějové, jichž kastu založili *jasnovidci*. Tito se naučili pozorovati, jak jest možno takové útvary, mylně pokládané za skutečné živé bytosti, „zaháněti“ trochou vnitřního soustředění, odvrácením bázně pomocí různých skoků a kroucení, nebo zaklínáním, kterým se vzbuzuje odvaha.

I když tito čarodějové propadají pro nás nemožným představám a zdají se nám směšnými, nemění to nic na skutečnosti, že konají *pro svůj okruh* a pro svou chápavost něco *zcela správného*. Jen *my* jsme těmi, jimž chybí pro to pochopení z nevědomosti.

V posloupnosti těchto čarodějů a lékařů se přirozeně stává, že mnozí jejich nástupci nemají mediálního nadání, nebo nejsou nějak jasnovidní, zvláště když se k úřadu pojí současně i vliv a příjmy, za jejichž honbou usilují lidé na nejnižším stupni stejně nelítostně, jako povznesená bílá rasa. Tito nevidoucí napodobovali pak bez porozumění prostě výkony svých předchůdců a připojili ještě i několik nesmyslností, aby působili větším dojmem, poněvadž kladli cenu jen na to, aby se líbili svým bližním. Tím se z nich stali vychytralí podvodníci, kteří hledají jen svůj prospěch, ale o skutečném významu nemají ani zdání. Podle nich se pak oceňuje a odbývá celá kasta.

Tak se stává, že u nízkých lidských ras můžeme najíti v první řadě jen bázeň před démony a zbožňování démonů. To jest to, co dovedou viděti a čeho se jako jiného bytostného druhu bojí. –

Přejděme nyní k poněkud vyšším stupňům vývoje, které dovedou nazírati dále, ať již prostřednictvím jasnovidců, nebo jen bezděčně pomocí tušení, což také patří k vnitřnímu nazírání. U těchto výše vyvinutých ras a lidí proniká jejich stále více se probouzející duch, který jest v nich uzavřen, dalšími vrstvami obalů z nitra směrem vzhůru.

Oni vidí proto již laskavější bytosti, nebo vědí o nich tušením. Tím ubývá u nich znenáhla zbožňování démonů. Tak to jde dále. Stále výše. Stále jest větší Světlo. Duch při normálním vývoji proráží stále více kupředu.

Na příklad Řekové, Římané a Germáni viděli pak ještě více! Jejich vnitřní nazírání proniklo skrze hmotnost až do výše ležícího bytost-

ného. Při dalším svém vývoji mohli konečně viděti *i vůdce bytostných a živlů*. Někteří mediální lidé mohli při svém nadání vejíti s nimi dokonce i v bližší styk, poněvadž tito jako vědomě bytostně stvoření mají vždy jistou příbuznost *s onou* bytostností, ze které má člověk také jistou část, mimo svého ducha.

Viděti, cítiti a slyšeti bytostné bylo pro *tehdejší* vývoj národů to nejvyšší, čeho mohli dosáhnouti. Jest samozřejmo, že pak tito národové považovali mocné vůdce živlů v jejich činnosti a jinorodosti za nejvyšší a jmenovali je bohy. Jejich vznešené, skutečně existující hradní sídlo jmenovali pak Olymp a Walhalla.

Vnitřní nazírání a naslouchání lidí spojuje se však při vnějším projevu vždy s jejich dočasnou osobní chápavostí a schopností výrazu. Z toho vyplývá, že Řekové, Římané a Germáni líčili *tytéž a stejné* vůdce živlů a všeho bytostného podle forem a pojmů právě platných názorů jejich tehdejšího okolí. Vzdor některým rozdílnostem líčení byly to přece u všech stejné postavy.

Když jest dnes na příklad shromážděno pět nebo více skutečně dobře jasnoslyšných a všichni současně přijímají jedinou, zcela určitou větu, *sdělenou ze záhrobí,* bude při znovupodání a reprodukci jednotný jen *smysl* slyšeného, ne však slovní vypravování! Každý bude podávati slova jinak a bude je také jinak slyšeti. Vždyť při přijetí padá již na váhu mnoho *osobního*. Tak jako posluchači hudby pociťují hudbu zcela rozdílně a přece hudba v základě vybavuje u všech týž směr. O všech těchto dalekosáhlých vedlejších jevech ve spojení pozemského člověka s veškerenstvem musím teprve časem promluviti obšírněji. Dnes by nás to odvedlo příliš daleko od předmětu. –

Když později pak *povolaní* národové, tedy národové vnitřně nejvýše vyvinutí (vývoj rozumu nepadá při tom v úvahu), mohli v důsledku dozrávání prožitím pak proraziti tuto hranici bytostné podstaty, proniklo jejich nazírání nebo tušení až *k prahu duchovní* říše.

Přirozeným následkem toho bylo, že tím museli býti svrženi dosavadní bohové jako takoví a na jejich místo nastoupilo vyšší. Bohužel *nedostali se* však vzdor tomu tak daleko, aby byli schopni *duchovního nazírání*.

Tak jim zůstala duchovní říše *neotevřena,* poněvadž normální běh vývoje na tomto místě nešel již dále kupředu. Bylo to proto, že byl brzděn domýšlivostí rozumu, která se stále ostřeji vyvyšovala.

Před tímto zastavením mohlo se uchrániti jen několik výjimek, jako na příklad Buddha a ještě jiní. Pomocí zřeknutí se světa podařilo se jim pokračovati normálním způsobem ve svém vývoji a státi se tak až po jistý stupeň také duchovně vidoucími!

Toto zřeknutí se světa, tedy odvrácení se od lidí za účelem dalšího vývoje ducha stalo se nutným jen následkem jednostranného pěstování rozumu, který byl duchu nepřátelský a všeobecně stále více panoval. Byla to přirozená sebeochrana před postupujícím duchovním zploštěním, což nesmí býti nijak nutným při *všeobecném* normálním vývoji. Naopak. Když člověk dospěl v duchovním vývoji k určité výši, musí na této výši činností opět zesilovati, jinak by nastala ochablost a přestala by tím rychle možnost dalšího vývoje. Nastává nečinnost, ze které lehce vyrůstá úpadek.

Vzdor tomu, že další duchovní vývoj dospěl u Buddhy a také u jiných jen ke zcela určitému stupni, nebyl tedy dokončen, byla přece již vzdálenost od ostatních lidí tak veliká, že tito lidé hleděli na takto normálně vyvinuté jako na vyslance Boží. A přece proniknutím jejich ducha dále vznikl zcela přirozeně pouze nový názor.

Ti, kteří se povznesli z masy lidí, která se duchovně zastavila a zčásti šla i zpět., stáli však vždy jen u otevřených dveří k duchovnu. Při tom mohli sice neurčitě vnímati, *avšak neviděli jasně!* Přece však tušili a zřejmě cítili mocné, vědomé, *jednotné* vedení, které přicházelo shůry ze Světla, do kterého zříti nebyli schopni.

Povolujíce tomuto citu, vytvořili si *jednoho neviditelného Boha!* Při tom však nevěděli o tom nic bližšího.

Jest tedy pochopitelno, že tohoto pouze tušeného Boha považovali za nejvyšší *duchovní* bytost, protože duchovno bylo novou oblastí, na jejímž *prahu* dosud stáli.

Tak se stalo, že se při tomto novém názoru o neviditelném Bohu uhodla správně jen skutečnost, *ne však pojem.* Neboť jejich pojem o Něm byl falešný! Lidský duch nemyslel si *nikdy Boha takovým, jakým skutečně jest!* Domníval se jen, že jest to *nejvyšší duchovní* bytost. Tento

nedostatek nesprávného dalšího vývoje jeví se ještě i dnes v tom, že mnozí lidé chtějí bezpodmínečně trvati na tom, že v sobě chovají *stejnorodé* z toho, kterého ctí jako svého Boha!

Chyba jest v tom, že se *zastavil duchovní vývoj.*

Kdyby tento vývoj byl pokračoval *dále,* tu zrající lidstvo na přechodu od starých bohů z bytostného nepředstavovalo by si ihned jim podobného jediného neviditelného Boha. Nejdříve bylo by mohlo viděti nad vůdci všech živlů, které nazývalo bohy, stojící *duchovně Prastvořené, jichž sídlem jest hrad Grálu,* jakožto nejvyšší hrad *duchovna!* Lidé by byli na tyto Prastvořené pohlíželi opět jako na bohy, až by *se v sobě stali takovými,* že by mohli Prastvořené, skutečné to *obrazy* Boha, nejen v tušení viděti, nýbrž je i duchovně *slyšeti.* Od nich bylo by se jim dostalo zvěsti o jsoucnosti „jednoho Boha“, který je mimo stvoření!

Kdyby byli lidé obrátili své cítění tímto směrem, byli by na konec duchovně v sobě dozráli ke schopnosti, aby jako další vývoj s radostí přijali od Vyslance Božího *Božské poselství* ze skutečně Božského! Tedy poselství, které přicházelo z Božského a bylo tedy z mimo stvoření a tím i mimo jejich možnost zření.

To by *byla bývala normální cesta!*

Takto se však vývoj lidí zastavil již na prahu duchovna, ba šel jejich vinou dokonce rychle nazpět.

Tím nastala doba, ve které se musel vtěliti jako *akt z nouze* silný Boží Vyslanec v Ježíši Nazaretském, aby dosud nezralému lidstvu k jeho osvícení přinesl spásné poselství z Božského. Hledající ve své nezralosti mohli se pak držeti tohoto poselství *prozatím aspoň ve víře.*

Z toho důvodu nezbývalo Synu Božímu, který byl vyslán ku pomoci upadajícímu lidstvu, nic jiného, než aby prozatím požadoval jen *víru a důvěru* ve své slovo.

Byl to zoufalý úkol. *Kristus nemohl ani říci vše, co chtěl.* Proto ani *nemluvil* o mnohých věcech, jako o znovuvtělování na zemi a jiných. V tomto směru stál tu oproti veliké duchovní nezralosti. Smutně pravil sám ke svým učedníkům: *„Mnoho měl bych vám ještě říci, ale nepochopili byste!“*

Tedy nepochopili by ani učedníci, kteří ho v mnohých věcech skutečně nechápali. A když *učedníci* nechápali Krista již za jeho pozemského života, jest přece zřejmo, že v dalším podání jeho slova vznikly později mnohé omyly, na kterých se bohužel ještě dnes houževnatě lpí. Přesto, že Kristus žádal od tehdejší nezralosti jen *víru* ve své slovo, přece požadoval od vážně chtějících, aby tato počáteční víra stala se v nich také „živou“!

To jest, aby v ní došli k přesvědčení. Neboť kdo byl poslušen s důvěrou Kristova slova, v tom šel opět duchovní vývoj kupředu a on musel z této víry dalším vývojem zvolna přijíti k přesvědčení o tom, co mu bylo řečeno!

Proto bude nyní Syn Člověka požadovati *přesvědčení* místo víry! Bude je požadovati i ode všech těch, kdo předstírají, že v sobě chtějí nositi Kristovo poselství a chtějí je následovati. Kdo místo víry nemůže ještě míti v sobě *přesvědčení* o pravdě Božského poselství Kristova, které jest *jednotné* a nerozlučné s poselstvím Grálu, ten také nedošel zralosti svého ducha, která jest nutna ke vstupu do ráje! Takový bude zavržen! Zcela neodvratně!

Ani největší rozumové vědění nedovolí mu zde proklouznouti! Musí přirozeně zůstati zpět a jest ztracen navždy. – –

Že lidstvo této části světů ve svém dnešním vývoji stojí dosud *na prahu* duchovní říše, ba velkou většinou ještě hluboko *pod ním,* jest zaviněno jedině vlastním nechtěním a samolibostí rozumu, který chce věděti všechno lépe. Na tom muselo úplně ztroskotati splnění normálního vývoje, jak již mnohý člověk si zatím jasně uvědomil. –

Náboženské kulty lidstva ve svých různostech nevznikají ze žádné fantasie, nýbrž ukazují oddíly *života* v tak zvaném záhrobí. I lékař černošského nebo indiánského kmene má své hluboko zasahující oprávnění *na nízkém stupni svého lidu.* Že se mezi nimi vyskytují šejdíři a podvodníci, nemůže věc samotnou strhnouti do prachu.

Démoni, lesní a vzdušné bytosti i tak zvaní staří bohové jsou ještě dnes nezměněni na těchže místech a v téže činnosti, jako dříve. I nejvyšší tvrz těchto velkých vůdců všech živlů, Olymp nebo Walhalla, nebyly nikdy pohádkou, nýbrž cítěnou skutečností. Co však lidé, zaostalí ve vývoji, *nemohli již* viděti, jsou čistě duchovní

Prastvoření, obrazy Boží, kteří mají rovněž vysokou tvrz a jmenují ji hradem Grálu. Jest to nejvyšší hrad v čistě duchovním a tím i v celém stvoření. O existenci tohoto hradu mohla lidem, stojícím na prahu všeho duchovního, přicházeti zpráva pouze ještě vnuknutím, protože nebyli tak dalece duchovně zralí, aby i *to* mohli v tušení zříti.

Všechno jest život! Jen lidé, kteří se považují za pokročilé, místo aby šli ku předu, odbočili stranou a šli zase zpět do hlubin. –

Nesmí se však nyní očekávati, že v dalším vývoji změnil by se opět pojem Boha, hlásaný Kristem a v mém poselství Grálu! Tento pojem potrvá nadále, protože není nic dalšího. Vstupem do duchovna a zdokonalením se v něm, což dnes ještě chybí, může každý lidský duch stoupati tak dalece, že ve svém vnitřním prožití konečně nezbytně získá přesvědčení o této skutečnosti. Pak by mohl, spočívaje vědomě v Boží síle, konati všechno veliké, k čemu byl povolán již od počátku. Pak by se také nikdo již nedomýšlel, že chová v sobě Božské. Tento blud jest jen známkou a pečetí jeho dnešní nehotovosti!

Ve správném vědomí by však spočívala potom veliká pokora. Vznikla by osvobozující služba, která jest vždy *jako požadavek* obsažena v čisté nauce Kristově.

Teprve až misionáři, kazatelé a učitelé započnou svou činnost na základě vědění o přirozeném vývoji ve všem stvoření a tím i přesné znalosti zákonů Božské vůle bez skoků a mezer, budou moci zaznamenati skutečné *duchovně živé* úspěchy.

Dnes jest každé náboženství bohužel jen ztrnulou formou, která pracně udržuje pohromadě líný obsah. Ale po nutné změně nabude v oživení tento dosud líný obsah plné síly, rozlomí studené, mrtvé a ztrnulé formy a rozleje se s jásavým hukotem přes celý svět a mezi všechny národy.

83. Povolaní.

Němci mají býti povoláni, aby se stali duchovně i světsky vedoucím národem! Poukazují k tomu četné knihy a mnohá dobrá proroctví a vidění, které nelze prostě odsunouti stranou jako výplody fantasie. Často a vždy znovu s velikou zřetelností opakují tentýž smysl. Bylo ovšem napsáno mnoho knih o tom proto, aby se Němci ve veliké tísni znovu vzpružili a v zoufalství nad zlými novými zjevy těžkých nesnází nenechali zarůsti dobro úplně bylím. Kdo se však vážně hledí zabývati budoucností tohoto národa, který má teprve vyjíti ze zřícenin nynějších poměrů, ten shledá, že v poukazech na velkou budoucnost jest nutně zrnko moudrosti nebo pravdy.

Pravím však zcela úmyslně: „Ze *zřícenin* nynějších poměrů!“ Neboť z nynějších poměrů samotných jest jen jedna cesta: Další úpadek a zřícení!

Podívejte se jednou klidně na lidi, jací jsou *dnes!* Pátrejte ve zralejší mládeži pozorně po příštím pokolení, po nejbližší *německé* generaci. Jest otrávena již od základů na těle i na duši. Nepatrné výjimky, které se ještě jeví, jsou nápadny jako přemrštěnci. Pro celý národ neplatí téměř nic.

Tyto výjimky jeví se tak odchylnými od stále více upadajícího okolí, že začínají působiti groteskně a propadají téměř všeobecnému posměchu, platí za nenormální, chorobné, za zbytečné blouznivce a blázny!

Toto groteskní vyrůstání nespočívá však v těchto chvalných výjimkách. Jest to v klesajícím okolí, které ve svém beznadějném pádu stále více se vzdaluje od zpola normálního duševního stavu. Tito lidé již ani nepozorují tohoto vlastního pádu, který je vzdaluje od zdravé a pevné půdy, kde ti nemnozí jako výjimky dosud stojí. Lidé mají falešný pocit, jako by se tito výjimeční vznášeli v chorobně dětinských domněnkách. Očekávají, že záhy vystřízliví a každým okamžikem spadnou ku posměchu všech.

Avšak nepotrvá již dlouho a s jejich očí sejde každý smích. Zato však nastoupí úděs, až konečně v nutnosti poznají, že ti druzí, dosud

posmívaní, zaujímají správné a *pevné* stanovisko, kdežto oni sami zapadají do nejhoršího bahna a pomalu se dusí. Dusí se v bahně, jež si připravili sami a které se nyní nezadržitelně sráží jim nad hlavou.

Nejhorší při tom jest, že tento zlý stav není možno přičítati nepřátelům Německa, nýbrž Němcům samotným.

Tak jako při varu všechen kal žene se nahoru, tak jest tomu i v této veliké době kvasu. Dnes všechno se šílenou rychlostí spěje k mocnému ději očisty a zvenčí lze viděti jen vzhůru zvířenou, špinavou pěnu nebo odkal skutečného německého národa tak, že se již nedá rozpoznati zdravé dno a klamně se zdá, jako by *všechno* již bylo zcela nezachranitelně zkaženo. Ale není tomu tak! Čím hutněji se nahoře jako povrch sráží nečistá pěna, tím čistší a jasnější bude pod ní *hlavní část.* A pak, až nastane ochlazení varu ve vystřízlivění strašlivým děním, jak to vyvolají dnešní poměry a vzešlá z nich nouze, udělá se shora do škraloupovitého odkalu jedna trhlina za druhou a pojednou se objeví čistota a jas, jež se utvořily pod špinavým a otřelým povrchem, který mátl smysly.

Potom prorazí přemocnou silou ono zjasnění vítězně vzhůru a strhne stále zesychající odkal, který napříště nebude již moci státi jako překážka mezi děním a pravým jádrem národa!

Vítězem však nebude žádné nové příští pokolení, nebude to dnešní duševně chorá a uboze dorůstající německá mládež, která podlehla otravě a při prvním svěžím závanu rozletí se nutně jako plevy, protože šla předčasně zralá po falešných drahách a vyžila se v nich až do zničení každé vlastní opory. *Vítězem bude to staré, dosavadní,* které očistěno jako ocel vyjde z nesmyslného zmatku jako neochvějný balvan, na kterém jedině může povstati nová stavba!

Vy, zralí němečtí mužové, vy, zralé ženy, *hleďte do sebe!* Nehleďte na dorůstající mládež, která se jen může a musí od vás učiti. Vy chováte v sobě budoucnost, *jedině vy,* kteří jste jako základ prožili ještě minulost!

Proti dosavadnímu nesmyslnému řádění stáli jste jen bez porozumění a proto jste dosud nezasahovali. Pomozte konečně vysílené mládeži *se starou německou silou,* která nezná slabé povolnosti a

v přísnosti vzplane proti sobě jako proti druhým. Která jest obávaná falší, změkčilostí a slabostí!

Byl to jen nezměrný úžas nad možností dnešního dění, který přechodně ochromil vaše nezdolné zdravé chtění. Nebyl to souhlas nebo radost nad onou zchátralostí těla a neméně duše.

A vy, kdo jste sebe i generace přicházející po vás nechali spoutati okovy, jste povinni *sami* tyto okovy opět rozlomiti a nečekati rozuzlení od nástupců!

Vy však, kdo pohodlně čekáte na splnění vznešených proroctví a počítáte s nimi, neklamte se! Kde se nejedná, tam se nemůže splniti ani nejlepší proroctví! „Čekání“ samo klade této možnosti kámen do cesty.

Vaše spory o výkladech a dobách možného splnění jsou budoucnosti Německa stejně nebezpečné a zkázonosné, jako německý mor věčného tříštění ve vnitřní politice, ve které se musí viděti, že dosud nebylo žádného pravého německého a národního ducha. Tohoto ducha bylo možno najíti vždy jen *v jednotlivcích!* Jen v nejvyšším nebezpečí stály někdy masy svorně a jednotně spolu, avšak také ne vždy. Kde tu byl kdy jaký skutečně *německý* národ, oduševněný *volným hrdým duchem?* Mohl k němu lehce každý dobrodruh a jeho drzá hra nacházela vždy dobrou půdu.

V bezstarostném tanci, s pokrčením ramen naslouchá se zoufalým steskům celých *německých* částí národa, které denně trpí nenávistí nepřátel.

Zaslíbení a proroctví mluví však o *vyvoleném* národě! Může zde vůbec jíti o německý národ jak se jeví *dnes?* Ukazuje se jako *vyvolený?* Mohu si uspořiti odpověď.

Býti povolaný jest věc zcela jiná. Již Kristus říkal varovně: „Mnoho jest povolaných, ale málo vyvolených!“ To znamená, že z povolaných dojde jich jen málo ke skutečnosti splnění, protože povolaný musí toto splnění přivoditi *sám* železným úsilím, neobvyklou činností a pracovitostí. A jako jest tomu u jednotlivců, tak jest tomu i u národů! Býti povolaným znamená míti v sobě pouze *schopnost* ke splnění! Neznamená to však, že by toto splnění spadlo povolanému do klína. Teprve tehdy, když povolaný, tedy uschopně-

ný, napne *všechny* své schopnosti nezkráceně, když jich používá v železné, neochvějné píli, v tvrdém úsilí a tuhém zápase, pak vychází mu vstříc neobyčejným způsobem pomoc shůry a vede ho k vítězství. Tedy ke splnění jeho povolání. Avšak ani tomu nesmí se rozuměti špatně. Neboť *vyjíti vstříc se strany nadpozemské* a silná pomoc nesmí se chápati obrazně. Síla ke konečnému vítězství jest vždy pohotově. Povolaný musí však svým úsilím a svou dovedností jemu propůjčenou propracovati se tak daleko kupředu, že narazí na tuto sílu a tato se pak s ním spojí!

Tedy zcela jinak, než jak si mnozí povolaní často myslí. Býti povolaným zavazuje! Povolanému vtiskuje se do rukou meč k boji v jeho schopnosti. Vládnouti tímto mečem a vésti ho k ráně musí vždy *sám!* Neprosněte tedy dobu, ve které jste již určeni vykonati něco velikého a která vás nutně povede k vítězství, jakmile se *hnete!* I pro to může nastati „pozdě“! Tím jest pozdější vítězství desateronásobně, ba stonásobně ztíženo.

Protože každý nyní vidí, že německý národ tak, jak se nyní jeví, nemůže se považovati za „vyvolený“ a přece zaslíbení opět vždy také uvádí *možnost* ke splnění, tu jest jasno, že německý národ musí projíti mnohými změnami. Dobrovolně se nezmění. To se ukázalo již v posledních letech. S německým duchem, k němuž má každý Němec přispěti svým dílem, šlo to dolů místo nahoru. Následkem toho jest, že každý Němec bude donucen dáti ornou půdu, aby z veliké nouze dal konečně vyrůsti nutnému německému duchu. Čeho nedocílí klid a radost, dokoná na konec utrpení. A když nestačilo k tomu utrpení dosavadní, musí přijíti něco těžšího a tvrdšího. Tak se konečně dospěje k bodu, kdy každý tvrdošíjný odpor se zlomí nebo poddá. Jednotlivec má vždy ještě svobodnou volbu mezi zlomením a poddáním, protože nutně sklízí v obojím případě odměnu podle způsobu, jak dopadne jeho rozhodnutí.

Čím více blíží se splnění, tím větší lze očekávati utrpení. Blaze tomu, jehož rozhodnutí dopadne k jeho štěstí.

Při světovém dění samozřejmě nemůže býti vyvolený národ omezen *jen na jednu národnost!* Zde se tedy *nemíní* německý národ v nejužším smyslu. Při světovém dění vůbec nejde *o jednu národnost* o

sobě, ale jistě každá národnost může v něm hráti *úlohu* k projevům mnohého dění. Způsob a velikost své úlohy tvoří si každá národnost sama.

Co jest jedině směrodatné v příštím světovém období, jest rasa a ne národnost. Při nynějším rozhodnutí jest *bílá* rasa ve vývoji nejvyšší ze všech. Nic dnes již neznamená, že Asie a jiné zemědíly byly dříve již dále ve vývoji než tehdejší Evropa. V době, kdy má nastati konečné zúčtování nejen pro obyvatele této Země, nýbrž pro celou část světů, ke které tato Země patří, to vše nic neznamená. Směrodatným jest jedině právě platný stav *v hodině rozhodnutí* a nic jiného. A tu jest dnes na zemi na vrcholu bílá rasa. Z téhož důvodu přichází jako bojiště pozemsky v úvahu také Evropa. Poukázal jsem již v přednášce „Bohové – Olymp – Walhalla“*) na to, že každé znovuvtělení děje se v prostředí, které odpovídá stavu duše, jež se má vtěliti. Může se tedy běloch při silném zvratném úpadku duchovního stupně vtěliti v nízkém kmenu černošském a ovšem právě tak obráceně. V bílé rase možno dnes považovati za nejvyšší *skutečně německého ducha!* V celé jeho čistotě a velikosti. Již mnohokráte pokusil se o rozmach, ale nedospěl nikdy ke skutečné výši, leč jen v ojedinělých osobnostech, které musí vždy předcházeti. Tito osamocení jedinci jevili schopnosti své rasy. Německý duch má se státi vzorem a vůdcem v posledním vzestupu pozemského lidstva. Ne však takový duch, jaký jest nyní, ale takový, jakým se státi má, jakým se podle svých schopností státi také může a v příštím prožití se také nezbytně *stane!*

Ale není tu míněna *výhradně národnost, která se nazývá německou.* Každý pojem ve světovém dění jde mnohem dále a není tak omezen. Tohoto žádoucího německého ducha *může ve vlohách míti v sobě také každý příslušník jiných národností!* Duch míní se věcně ve svých schopnostech, nijak ne národnostně. Avšak příslušníci německého národa mají v sobě *hlavně* všechny potřebné základní rysy pro tohoto ducha budoucnosti, kterému jest předurčeno vítězství a vedení v lidstvu.

---

*) Přednáška č. 82: „Bohové – Olymp – Walhalla.“

Vy Němci, mějte se tedy na pozoru! Nasaďte všechny síly, abyste jako povolaní svými vlohami stali se také *vyvolenými!* Vyvolený *národ* bude se skládati z vyvolených jednotlivců, na které máte všechny naděje. Proto bude se skládati nejen z Němců, nýbrž i z částí jiných národností, které patří duchovní hodnotou k vyvolenému národu. Nezastaví se na hranicích německé země.

Nepromarněte vznešený úkol, který na vás čeká. Vytrhněte se z povrchnosti dnešních myšlenek, všeho nynějšího života a staňte se tím, čím býti můžete a máte: *Jedním duchem, jedním národem,* který má jako vůdce předcházeti ostatním vzorem a příkladem. Zameškáte-li k tomu přesně určenou dobu, ve které spolupůsobí celý kosmos jako podpora, čeká vás místo vzestupu pád tak strašlivé síly, že jako na věky zavržení nebudete moci nikdy dojíti vzkříšení. Býti povolaným zavazuje k nejvyššímu rozvoji sil! Tuto výstrahu mějte vždy na paměti!

84. Lidský tvor.

Vždy znovu vzdouvají se nové vlny rozhořčení a vrhají své kruhy přes země a státy. Byly vyvolány mým prohlášením, že lidstvo nemá v sobě nic Božského. Jest to důkaz, jak hluboko zapustila domýšlivost kořeny v lidských duších a jak lidé neradi chtějí se s ní rozloučit, i když jejich cítění se varovně tu a tam probouzí a dává jim poznati, že konečně přece tomu tak býti musí.

Zdráhání nemění však nic na věci. Lidští duchové jsou dokonce *ještě* menší a nepatrnější, než se domnívají, když se konečně vnitřně dopracovali k přesvědčení, že všechno Božské v nich chybí.

Proto chci jíti ještě dále než dosud a chci odděliti stvoření ještě poněkud dále od sebe, abych ukázal, na který stupeň patří člověk. Není ani dobře možno, aby začal se vzestupem, když předem přesně neví, *co jest a co může.* Má-li to jednou ujasněno, konečně pak také ví, co činiti *má!*

To však jest veliký rozdíl od toho, co dnes chce! A jaký rozdíl!

Již to ani nebudí soucit u toho, komu jest dopřáno jasné nazírání. Nemíním tu „nazíráním" nazírání vidoucího, nýbrž vědoucího. Místo soucitu a útrpnosti musí se dnes probudit již jen *hněv.* Hněv a opovržení nad nesmírným povyšováním se na Boha, kterého se denně, ba každou hodinu ve své domýšlivosti dopouštějí statisícové. V domýšlivosti, ve které není ani stínu vědění! Nestojí za námahu ztráceti o tom třeba jediné slovo.

Co pravím dále, platí těm nemnohým, kdo v čisté pokoře mohou ještě dospěti k nějakému způsobu poznání, dříve než by byli předem tak rozdrceni, jak se podle Božských zákonů záhy stane, aby se konečně dostalo vstupu *pravému* slovu Božímu a otevřela se pro ně úrodná půda!

Všechno prázdné, jen na slova bohaté špatné dílo pozemšťanů, kteří se považují za vědoucí, rozpadne se v trosky současně s dnešní neplodnou půdou!

Jest také nejvyšší čas, aby tento jalový žvást, který na všechno usilující vzhůru působí jako jed, zhroutil se v sobě v celé své prázdnotě. –

Sotvaže jsem stanovil rozlišení mezi Synem Božím a Synem Člověka jako dvěma osobnostmi, vynořují se pojednání, která v theologicko-filosofických spleteninách chtějí *objasniti,* že tomu tak není. Aniž se pouštějí věcně do mého poukazu, snaží se udržeti starý blud *za každou cenu* i za cenu logické věcnosti v nejasném způsobu dosavadních dogmat. Odvolávají se tvrdošíjně na jednotlivé věty starých písem s vyloučením každé vlastní myšlenky. A tím i s nevyslovenou podmínkou, že posluchači a čtenáři nesmí rovněž nic myslet a tím méně pociťovati. Vždyť pak by se ihned poznalo, že těmi mnohými slovy není odůvodněno nic, protože dopředu i dozadu zůstává nemožným správný důsledek. Ještě viditelněji chybí však těmto mnohým slovům souvislost se skutečným děním.

Kdo je při tom konečně schopen otevříti uši a oči, ten musí beze všeho poznati nicotnost takových „poučení“. Jest to poslední křečovité přimknutí se, které nelze již ani označiti jako ulpění na dosavadní opoře, která se v příštím dění osvědčí jako *nic.*

Jediné jejich odůvodnění tvoří věty, jichž správné podání nelze dokázati. Tyto věty naopak nemožností logického přivtělení k světovému dění ukazují zcela zřejmě, že jejich smysl byl v dalším podání znetvořen lidským mozkem. Ani jedna z nich nedá se bez mezer vpraviti do dění a cítění. Avšak jen tam, kde se všechno uzavírá *v celistvý kruh,* bez fantastičnosti a beze slov slepé víry, *jen tam* jest všechno dění vysvětleno *správně!* –

Ale nač se namáhat, když člověk *nechce* upustit od takové zarputilosti! Nechť se tedy klidně stane to, co se za těchto poměrů státi *musí.* Jenom několik let to všechno konečně a bezpodmínečně změní. –

S hrůzou odvracím se od věřících a ode všech těch, kdo ve své falešné pokoře pro samo lepší vědění nepoznávají prostou Pravdu, ba dokonce se jí posmívají nebo blahosklonně ji chtějí ještě opravovati. Jak rychle budou právě oni tak malými, tak zcela malinkými a ztratí veškerou oporu, protože ji nemají ani ve víře, ani ve svém vě-

dění. *Bude* to pro ně cestou, po které vytrvale chtěli jíti a po které se již nemohou nikdy navrátiti k životu. Právo volby nebylo jim nikdy zadržováno. –

Ti, kdo mne dosud sledovali, vědí, že člověk má svůj původ v nejvyšším oddílu stvoření: V duchovnu. Avšak jest nutno zaznamenati mnoho rozdílů v oblasti duchovna. Pozemský člověk, který si troufá chtít býti velikým, který se často neleká ani toho, aby snížil svého Boha až na nejvyšší *na tom stupni,* na který patří *sám,* člověk, který se někdy dokonce osměluje Boha zapírat nebo i urážet, není ve skutečnosti ani tím, čím se mnohý plný pokory v nejlepším smyslu býti domnívá. Pozemský člověk není *žádný stvořený,* nýbrž jen *vyvinutý.* To jest rozdíl, jak si ho člověk nedovede domysleti. Rozdíl, se kterým nebude hotov nikdy, aby ho mohl přehlédnouti.

Krásná jsou slova a vítána mnohým, jak je mají na rtech četní učitelé proto, aby rozmnožili počet stoupenců. Avšak tito nevědomí učitelé jsou dokonce ještě sami přesvědčeni o všech bludech, které šíří a nevědí, jak velikou škodu tím způsobují lidem!

Ke vzestupu může vésti jen jistota v oné veliké otázce: „Co jsem!“ Není-li tato otázka předem zcela bezohledně rozřešena a poznána, pak jest vzestup trpce těžký, neboť *dobrovolně* nepodvolí se lidé takové pokoře, která by jim dopomohla na správnou cestu, po které také skutečně mohou jíti dále. To dokázalo jasně všechno dění až po dnešní dobu. Pokora učinila z těchto lidí buď otroky, což jest stejně nesprávné jako povýšenost, anebo v této pokoře přestřelili daleko za vlastní cíl a postavili se na cestu, k jejímuž konci nemohou dojíti nikdy, protože jim k tomu nestačí podstata ducha. Řítí se proto do hlubin, které je roztříští, protože dříve chtěli býti příliš vysoko. –

Jen stvoření jsou obrazy Boží. To jsou Prastvoření čistě duchovní v onom vlastním skutečném stvoření, ze kterého se mohlo vyvinouti všechno ostatní. V jejich rukou spočívá hlavní vedení všeho duchovního. Oni jsou ideály, věčnými vzory pro všechno lidstvo. Naproti tomu pozemský člověk mohl se vyvinouti teprve napodobováním z tohoto hotového stvoření. Od nevědomého zárodku ducha k sebe vědomé osobnosti.

Zdokonalen tím, že se přidrží správné cesty ve stvoření, stane se teprve pak podobou obrazů Božích. Člověk sám není nikdy ve skutečnosti obrazem! Mezi tím jest ještě veliká propast až dolů k němu!

Avšak i od skutečných obrazů není nejbližší krok dávno ještě k Bohu. Proto měl by pozemský člověk konečně jednou poznat, co všechno jest mezi ním a vznešeností Boží, kterou si tak usiluje přivlastniti. Pozemský člověk se domýšlí, že se v budoucí dokonalosti stane jednou Božským nebo částí Božství. Zatím však na své nejvyšší výši stane se jen *podobou obrazu* Božího. Smí až na nádvoří, do předsíní vlastního hradu Grálu, což je nejvyšší vyznamenání, jehož se může dostati lidskému duchu. –

Odvrhněte konečně tuto domýšlivost, která vám může býti jen na překážku, protože tak zbloudíte se světlé cesty. Záhrobní bytosti, které ve spiritistických kroužcích chtějí udělovati dobře míněná poučení, *nejsou* o tom zpraveny. Jim samotným chybí ještě potřebná k tomu znalost. Mohly by jásati, kdyby směly o tom slyšeti. Také u nich dostaví se jistě veliký nářek, až jim vzejde poznání o promeškaném čase v malichernostech a svéhlavosti.

Jak jest tomu v oblasti duchovní, tak jest tomu i v bytostném. Zde jsou vůdcové všech živlů bytostně *Prastvoření.* Všichni bytostní tvorové, kteří se stávají vědomými, jako rusalky, víly, skřítkové, salamandři atd., *nejsou* stvořeni, nýbrž jen vyvinuti ze stvoření. Vyvinuli se tedy z bytostné části, z nevědomého *bytostného* seménka k vědomě bytostnému. Stávajíce se vědomými, berou na sebe i lidské formy. Toto přijímání formy jde vždy stejnoměrně s uvědomováním. Zde v bytostném jest to totéž odstupnění jako výše v duchovním. Prastvoření živlů v bytostném jsou právě tak jako Prastvoření v duchovním podle způsobu své činnosti mužské nebo ženské formy. Odtud ve starověku pojem *bohů a bohyň.* Na to jsem již poukázal ve své přednášce „Bohové – Olymp – Walhalla“*). –

Velký jednotný rys jde celým stvořením a světem! Posluchač i čtenář mých přednášek nechť pracuje stále v sobě. Nechť klade zkoumadla a mosty od jedné přednášky ke druhé a nechť je klade i

*) Přednáška č. 82: „Bohové – Olymp – Walhalla.“

ven do velikého i malého světového dění! *Teprve pak* může porozuměti poselství Grálu a shledá, že se časem uzavírá v jediný, dokonalý celek a nezanechává mezer. Vždy znovu vrací se čtenář ve všem dění k základním rysům. Všechno může vysvětliti, všechno dovozovati, aniž jest nutno měniti jen jedinou větu. Kdo vidí mezery, tomu chybí plné porozumění. Kdo nepoznává velkou hloubku, ono všeobsáhlé, ten jest povrchní a nepokoušel se nikdy, aby živě vnikl do ducha přinášené zde Pravdy.

Nechť se přidruží k oněm masám, které jdou širokou cestou samolibosti a domýšlivosti, že již mají největší vědění. Domýšlivost vědění zdržuje takto ztracené, aby v tom, co je jim sdělováno, viděli životnost, která dosud chybí jejich zdánlivému vědění. Kamkoliv hledí, cokoliv slyší, všude staví se před to jejich vlastní uspokojení na tom, co se domnívají, že drží pevně v ruce. Teprve pak, když přijdou k oné hranici, která neúprosně zavrhuje všechno nepravé a všecko zdání, poznají při otevření ruky, že v ní nemají *nic,* co umožňuje pokračování cesty a tím konečně vstup do říše ducha. Ale pak jest již příliš pozdě jíti cestou zpět a sbírati pohozené a nepovšimnuté. Nestačí již k tomu čas. Brána ke vchodu jest zavřena. Poslední možnost zmeškána. –

Dokud se člověk nestane *takovým,* jakým má *býti,* nýbrž zůstává lpěti na tom, jak si to přeje, nemůže mluviti o pravém lidství. Musí vždy pomýšleti na to, že vyšel teprve *ze stvoření* a ne bezprostředně z ruky Stvořitelovy.

„Slovíčkářství, vždyť je to v podstatě jedno, jest to jen jinak vyjádřeno." Tak říkají ti, kdo se povyšují a shnilé, hluché plody tohoto lidství, protože budou vždy neschopni pociťovati ten veliký rozdíl, jaký v tom jest. Prostota slov působí, že se opět klamou.

Jen ten, kdo jest v sobě živý, nepřejde to nedbale, nýbrž vycítí nezměrné vzdálenosti a ostrá ohraničení.

Kdybych již nyní chtěl ukázati *na všechny* rozdíly ve stvoření, ležel by mnohý, dnes „v sobě" veliký člověk záhy zoufale na zemi při poznání, že slova ta chovají v sobě Pravdu. Byl by zkrušen pochopením své nicotnosti a malosti. Často používaný výraz „pozemský červ" není tak nevhodný pro tyto „duchovně povznešené", kteří se

ještě dnes honosí moudrostí, ale brzo, velmi brzo, budou nutně nejnižšími v celém stvoření, nebudou-li dokonce patřiti k zavrženým. –

Jest nyní na čase, poznati svět správně jako takový. Ne neprávem odděluje se i v pozemském životě světské od duchovního. Tato označení vznikla asi ze správné schopnosti předtuchy mnohých lidí, neboť ukazují jako v zrcadle také rozdíl v celém stvoření. Také stvoření můžeme rozděliti v ráj a ve svět, tedy v duchovní a ve světské. I zde není ve světském vyloučeno duchovní, ale v duchovním jest vyloučeno světské.

Svět jest nutno nazývati hmotností, kterou probíhá také duchovno jako tep. Duchovno jest duchovní říše, ráj, ze kterého jest vyloučeno všechno hmotné. Máme tedy ráj a svět, duchovní a hmotné, prvotní stvoření a vývoj, který možno nazvati také samočinným napodobením.

Vlastní skutečné stvoření jest pouze ráj, dnešní duchovní říše. Všechno ostatní jest jen *vyvinuté,* ne tedy již stvořené. A co se *vyvinulo,* jest nutno označiti výrazem *svět.* Svět jest pomíjivý, vyvíjí se z výronů Prastvořených, obrazně je napodobí a je poháněn a udržován duchovními výrony. Dozrává, aby pak v přezrálosti opět se rozpadl. Avšak duchovno nestárne spolu s ním, nýbrž zůstává věčně mladé, nebo jinými slovy: Jest věčně v sobě stejné.

Jen ve *světě* jsou možny viny a odpykání! To nese s sebou nedostatečnost pozdějšího vývoje. Vina jakéhokoliv druhu jest v říši ducha zcela nemožná.

Kdo četl vážně moje přednášky, tomu jest to úplně jasné. Ví, že nic ze všeho duchovního, co proudí světem, nemůže zpět do čistě duchovního, dokud na tomto duchovním lpí z putování jen *prášek,* jinorodý. Nejmenší prášek znemožňuje překročení hranice do duchovna. Zdržuje, i když duch pronikl až k prahu. S tímto posledním práškem nemůže dále, protože tento prášek jinou a nízkou podstatou nedovoluje vstup tak dlouho, dokud ještě lpí na duchovnu. Teprve v okamžiku, kdy se tento prášek uvolní a odpadne, jest duch zcela svoboden a dostává se mu téže lehkosti, která se nalézá *v nejnižší* vrstvě duchovna. Tato lehkost jest zákonem pro tuto nej-

nižší vrstvu duchovní. Lidský duch pak nejen *může,* nýbrž *musí* přes práh, na kterém byl zprvu ještě zdržován posledním práškem.

Postup může býti pozorován a líčen z mnoha stran. Jest lhostejno, jakými slovy se obrazně podává, o sobě zůstává to totéž. Mohu to vyzdobiti nejfantastičtějšími povídkami, mohu použíti k lepšímu porozumění mnohých podobenství, skutečnost sama o sobě jest přece prostá, zcela jednoduchá a jest vyvolána projevem tří často mnou jmenovaných zákonů.

Může se také konečně právem říci, že v ráji, tedy v čistě duchovním, nemůže nikdy povstati hřích, že není dotčen žádnou vinou, protože ho stvořil sám Duch Svatý. Podle toho jest stvořené jedině plně hodnotné. V tom, co se z něho vyvinulo dále, tedy svět, jako napodobenina Božského stvoření, která zůstává úplně přenechána lidskému duchu jako rejdiště k jeho výcviku a posile, může nesprávným chtěním těchto líných lidských duchů vzniknouti vina, která musí býti opět smírně vyrovnána dříve, než jest duchovno schopno návratu. Semena ducha puzena samovolnou touhou vycházejí tedy ze stvoření čili z ráje, aby proputovala tento svět. Samozřejmě, že může se obrazně říci, že děti odcházejí z domova, aby se učily a vrátily se pak v úplné zralosti. Tento výraz má své oprávnění, pokud se bere *obrazně.* Avšak všechno to musí zůstati stále obrazným a nesmí býti přetvořeno v osobní, jak se všude jeví o to snaha. Protože lidský duch teprve ve světě uvalí na sebe vinu, ježto něco takového v duchovnu není možno, nemůže se samozřejmě také vrátiti domů do duchovní říše, dokud se nevyprostí z této viny, která ho tíží. Mohl bych k tomu použíti na tisíce obrazů, *všechny* mohly by však míti v sobě jen ten jediný základní smysl, který jsem již často uváděl v projevech prostých tří základních zákonů.

Zní to mnohému cize, když líčím postup *věcně,* protože obrazné lichotí jeho ješitnosti a samolibosti. Chce býti raději ve svém světě snů, neboť tam se to mnohem krásněji naslouchá. On si tam připadá něčím mnohem více, než skutečně jest. Při tom dělá pak chybu, že nechce v tom viděti věcné. Vystupňuje se to do fantastičnosti, člověk ztratí tím cestu i svou oporu a jest v úžase snad i rozhořčen, ukáže-li se mu prostě a střízlivě, *jaké* stvoření skutečně jest a jakou on v něm

hraje vlastně úlohu. Jest to pro něho takový přechod jako u malého dítěte, které v něžných rukou matky nebo babičky mohlo naslouchati se zářícím okem a s tvářemi planoucími nadšením blaženě pohádkám, aby pak konečně spatřilo svět a lidi ve skutečnosti. Zcela jinak, než to zní v krásných pohádkách a přece při bystřejším zpětném pozorování těchto pohádek v základě totéž. Jest to hořký okamžik, ale nutný. Jinak by dítě nemohlo jíti kupředu a zašlo by ve velkém utrpení jako „odcizené světu".

Nejinak jest tomu zde. Kdo chce dále vzhůru, musí konečně poznati stvoření v celé jeho *skutečnosti.* Musí státi pevně na nohách, nesmí se již vznášeti v pocitech, které se hodí snad pro nezodpovědné dítě, ne však pro zralého člověka, jehož síla chtění proniká do stvoření nápomocně nebo rušivě a tím je buď povznáší nebo ničí.

Dívky, které čtou romány, jež v nepravém líčení jen zahalují skutečný život, zakusí v blouznění, které se tím probudí, velmi rychle v životě trpká zklamání. Velmi často bývají zlomeny pro celý svůj pozemský čas jako snadná kořist nesvědomité falše, ke které se s důvěrou blížily. Při postupu lidského ducha ve stvoření není to nic jiného.

Proto pryč se vším obrazným, kterému se člověk nikdy nenaučil rozumět, protože byl příliš pohodlným pro vážnost správného výkladu. Nyní jest na čase, aby padly závoje a on viděl jasně, odkud přišel, jaké povinnosti ukládá mu jeho úkol a také kam musí opět jíti. *Potřebuje k tomu cestu!* A tuto cestu vidí jasně před sebou naznačenou v mém poselství Grálu, ovšem za předpokladu, že ji viděti *chce.* Slovo poselství Grálu jest živé a nechává se najíti přehojně jen takovým lidem, kteří chovají v duši skutečně poctivou touhu. Všechno ostatní samočinně odvrhuje.

Domýšlivcům a těm, kdo hledají jen povrchně, zůstává poselství knihou o sedmi pečetích!

Jen ten, kdo se ochotně otvírá, také obdrží. Přistupuje-li hned od počátku ke čtení s přímou a nefalšovanou myslí, vykvete mu vše, co hledá, v nádherném splnění! Ale toto slovo odvrhuje ty, kdo nejsou zcela čistého srdce, nebo se uzavírá před falešnými zraky. Ti nena-

jdou nic! Tak bude rozsouzeno každému úplně podle jeho stanoviska k tomuto slovu. –

Minul čas snění. *Slovo přináší soud!* Samočinně rozděluje lidské duchy v různorodosti jejich pochopení. Toto dění jest opět tak prosté a přirozené, že bude pro největší počet lidí až příliš prosté. Proto zase v něm nepoznají velký a mocný soud, který tím začíná.

Soud jest *ve dnech tohoto prvního rozdělení* všech lidských duchů a způsob přijetí nového Božího slova provede toto rozdělení! Soud není teprve v pozdějších následcích, které se připojí k rozdělení. Pak musí každý dokonati cestu, ke které se rozhodl, načež najde svou odměnu nebo trest.

Avšak aby se všichni lidé *ještě jednou* předem vyburcovali a dala se jim příležitost k vážnému přemýšlení, ve kterém mnohý snad přece ještě sáhne po *onom* záchranném laně, které jedině vede z těchto nížin, nastanou události a dění tak těžkého rázu, jak se o nich zatvrzelému lidstvu ani nesní, že by byla tak blízko. Jak snadno bylo by se dalo tak mnohé ještě uspořiti! Ale teď jest již příliš pozdě. Kéž jest mnohým toto zdrcující dění ještě ke spáse. Jen když při tom konečně nahlédnou nicotnost falešných proroků a vůdců, na které se dnes tak silně spoléhají. Nastávající dobu přetrvá vítězně jen Pravda a záhy dá poznati vůdce určeného Bohem, kterému jedině jest dána síla, aby pomohl v duchovní i pozemské bídě, plné zoufalství.

85. A tisíc let jest jako jeden den!

Kdo z lidí pochopil již smysl těchto slov? Ve které církvi je správně vykládán? V mnohých případech bere se jen jako pojem života bez času. Ale ve stvoření není nic bez času a nic bez prostoru. Musí tomu odporovati již pojem slova stvoření, nebot' co jest stvořeno, jest dílo a každé dílo má hranice. Co však má hranice, to není bez prostoru. A co není bez prostoru, také nemůže býti bez času.

Jsou různé světy, které tvoří bydliště lidských duchů podle jejich duchovní zralosti. Tyto světy jsou více nebo méně hutny, jsou blíže ráji nebo jsou od něho vzdáleny. Čím jsou vzdálenější, tím jsou hutnější a tím i těžší.

Pojem času a prostoru se zužuje přibývající hutností, pevnější uzavřeností hmoty a větší vzdáleností od duchovní říše. Země patří k té části světů, která jest na druhém místě hutnosti. Jest tedy ještě jedna část světů, která jest hutnější a proto také ještě úžeji ohraničena v pojmu času a prostoru.

Různorodý pojem času a prostoru vzniká více nebo méně roztažitelnou přijatelností k prožití lidským mozkem, který jest opět přizpůsoben stupni právě platného okolí, tedy tomu druhu části světa, ve kterém se nachází tělo. Tak se stává, že musíme mluviti o rozdílnosti pojmů pro čas a prostor v rozdílných částech světa.

Jsou tedy části světa, které jsou blíže ráji, tedy blíže čistě duchovní části světa, než je ta část, ke které patří země. Tyto blíže položené části světa jsou jiného druhu hmotnosti, která jest lehčí a méně pevně uzavřená. Následek toho jest rozsáhlejší možnost prožití při plném vědomí. Jmenujeme to prožitím za denního vědomí.

Hmotnosti jiného druhu patří k jemnější hrubohmotnosti, ke hrubé jemnohmotnosti a konečně k samotné absolutní jemnohmotnosti. My v této době nacházíme se ve světě absolutní hrubohmotnosti. Čím je hmotnost zjemnělejší, tím jest i propustnější. Avšak čím jest hmotnost propustnější, tím širší a rozsáhlejší jest také pole vědomé možnosti prožití nebo řekněme vnímavosti pro lidského ducha, sídlícího v těle.

V hrubším a hutnějším těle s přiměřeně hutnějším mozkem jako průchodní stanicí vnějších dějů, jest lidský duch v něm sídlící ovšem uzavřen nebo obezděn pevněji, než v propustnějším, měně zhutnělém druhu hmoty. V tomto hutnějším prostředí může také postřehovati v sobě děje, nebo nechati se jimi ovlivňovati, jen až k jistému užšímu omezení.

Čím méně hutným jest však druh hmoty, tím jest přirozeně také lehčím a nutně se proto nalézá i výše. Propouští také více světla a stává se tím jasnější. Čím jsou tyto druhy následkem své lehkosti blíže k ráji, tím světlejší a slunnější z téhož důvodu budou, protože propouštějí paprsky vycházející z ráje.

Čím více možnosti živého procítění dostává se lidskému duchu pomocí jeho těla v lehčím a méně hutném okolí, tím více bude schopen v sobě prožíti. V době jednoho pozemského dne může tak ve svém okolí získati mnohem více zážitků, než pozemský člověk se svým hutnějším mozkem ve svém těžším a tím i pevněji uzavřenějším okolí. Podle druhu propustnosti, tedy podle lehkosti světlejšího druhu okolí může lidský duch v době jednoho pozemského dne lehčím přijetím prožíti tolik, jako v jednom pozemském *roce.* V samotné duchovní říši může pak v době jediného pozemského dne prožíti tolik, jako za tisíc pozemských let.

Proto se praví: „Tam jest tisíc let *jako jeden den.“ Tedy v bohatství prožití,* jehož stupňování řídí se podle rostoucí zralosti lidského ducha.

Člověk může si to nejlépe představiti, pomyslí-li na *své sny.* V nich dovede často v jediné minutě pozemského času procítiti celý lidský život, dovede jej v duchu skutečně prožíti! Prožívá při tom nejradostnější i nejbolestnější věci, směje se i pláče, prožívá své stárnutí a přece při tom strávil jen jedinou minutu času. V pozemském životě samotném potřeboval by k tomu stejnému prožití celá desítiletí, protože čas a prostor pozemského prožívání jsou příliš těsně omezeny. Tím každý jednotlivý stupeň pokračuje pomaleji. Člověk na zemi může tak rychle vše prožívati jen ve snu, protože duch ve spánku částečně uvolnil pouta mozku. Ve světlejších částech světů stojí člověk však jako duch ne již tak silně spoutaný a později úplně volný

v tomto rychlém a rušném prožívání *vždy*. Nepotřebuje pro skutečné prožití tisíce pozemských let více, než jediný den času.

86. Cit.

Každý cit vytváří ihned obraz. Při tomto tvoření obrazu jest zúčastněn malý mozek, který má býti můstkem duše, aby ovládala tělo jeho pomocí. Jest to *ona* část mozku, která vám zprostředkuje sen. Tato část mozku jest opět ve spojení s předním mozkem, jehož činností vznikají myšlenky, více vázané na prostor a čas. Z těchto myšlenek se konečně skládá rozum.

Dávejte nyní dobrý pozor na postup! Při tom můžete ostře rozeznati, kdy k vám duch mluví v citu, nebo pocit v rozumu!

Činnost lidského ducha vyvolává ve sluneční pleteni cit a ovlivňuje tím současně malý mozek. To jest *projev* ducha. Tedy vlna síly, která vychází z ducha. Tuto vlnu cítí člověk přirozeně tam, kde jest duch v duši ve spojení s tělem, tedy v centru tak zvané sluneční pleteně, která předává pohyb dále k malému mozku, který jest tím ovlivněn.

Tento malý mozek tvoří podle určitého druhu různorodého ovlivnění, podobně jako fotografická deska, ihned obraz průběhu, který duch chtěl, nebo který si duch ve své mocné síle svým chtěním vytvořil. *Obraz beze slov!* Přední mozek přijímá tento obraz a snaží se ho vylíčiti slovy. Tím vzniká tvoření myšlenek, které pak docházejí k projevu v řeči.

Celý průběh jest ve skutečnosti velmi prostý a jednoduchý. Chci ještě jednou opakovati: Duch za pomoci sluneční pleteně ovlivňuje daný mu můstek, vtiskuje tedy ve vlnách síly určité své chtění nástroji malého mozku, který mu byl za tím účelem dán. Tento malý mozek přijaté ihned podává dále přednímu mozku. Při tomto dalším podání stala se již malá změna zhuštěním, poněvadž malý mozek přiměšuje svůj vlastní druh. Nástroje, které má duch k volnému použití, pracují v lidském těle jako články řetězu, jež zapadají přesně do sebe. Ale všechny jen formují, jinak nemohou. Všechno jim přinesené formují podle svého vlastního zvláštního druhu. Tak přijímá také přední mozek obraz, předaný mu malým mozkem a vtěsná ho přiměřeně svému poněkud hrubšímu druhu po prvé do užších pojmů

prostoru a času. Tím jej zhutní a uvádí tak do makavějšího již jemnohmotného světa myšlenkových forem. Přiléhavě tvoří však již také slova a věty, které pomocí orgánů řeči pronikají do jemné hrubohmotnosti jako vytvořené vlny zvukové, aby tam vyvolaly opět nový projev, který uvádí tyto vlny do pohybu. Mluvené slovo jest tedy projev obrazů prostřednictvím předního mozku. Přední mozek může však také říditi směr projevu místo k orgánům řeči k orgánům pohybu. Tím vzniká místo slova písmo nebo čin.

To jest normální pochod činnosti lidského ducha ve hrubohmotnosti, tak jak ho chtěl Stvořitel.

Jest to *správná* cesta, která by byla přivodila zdravý a správný vývoj ve stvoření. Při tom by lidstvo nebylo mohlo zbloudit.

Avšak člověk vystoupil dobrovolně z této dráhy, která mu byla předepsána podstatou těla. Svévolně zasáhl do normálního chodu řetězu svých nástrojů a utvořil si z rozumu bůžka. Tím vynaložil veškerou sílu na výchovu rozumu a vyplýtval ji jednostranně jen na tento bod. Přední mozek jako výrobce namáhal se nepoměrně více vzhledem ke všem ostatním spolupracujícím nástrojům. To se přirozeně vymstilo. Stejnoměrná a společná práce všech jednotlivých článků řetězu byla přehozena a zadržena a tím byl porušen i každý správný vývoj. Nejvyšší napětí *pouze* předního mozku, trvající již po tisíciletí, vyhnalo jeho vzrůst daleko nad všechno ostatní. Následkem toho jest zatlačení činnosti všech zanedbaných částí, které při menším upotřebení nutně zůstávaly slabšími. K těm patří v první řadě malý mozek, který jest nástrojem ducha. Z toho vyplývá, že činnost vlastního lidského ducha byla nejen silně omezena, nýbrž často byla úplně podvázána a vyloučena. Možnost správného styku ducha s předním mozkem přes můstek malého mozku jest zasypána. Spojení lidského ducha přímo s předním mozkem zůstává však úplně vyloučeno, poněvadž podstata tohoto předního mozku se k tomu vůbec nehodí. Jest úplně odkázán na plnou práci malého mozku, v jehož posloupnosti podle vůle Boží jest, chce-li správně vyplniti činnost, která mu přísluší. Přijímati výchvěvy ducha jest možno jen druhem malého mozku. Tento mozek nelze obejít. Přední mozek má ve své činnosti připravovati již přechod k jemnohmotnosti a jemné

hrubohmotnosti a proto jest také zcela jiné a mnohem hrubší povahy.

V jednostranném velkopěstění předního mozku spočívá dědičný hřích pozemského člověka proti Bohu, nebo lépe řečeno proti Božským zákonům, které jsou skryty ve správném uložení a funkci všech tělesných nástrojů právě tak, jako v celém stvoření. Dodržení *správného* rozdělení bylo by neslo v sobě i správnou a přímou cestu k vzestupu pro lidského ducha. Ale tak člověk ve své domýšlivosti a ctižádosti zasáhl do sítě zdravého působení, vytrhl z ní jednu část a pěstoval ji zvláště, nedbaje všech ostatních. To *muselo* přivoditi nerovnost a poruchy. Je-li však takovým způsobem zadržen běh přirozeného dění, musí býti nezbytným následkem toho onemocnění a selhání a na konec divoký zmatek a zhroucení.

Zde však nepřichází v úvahu jen tělo, nýbrž v první řadě duch! Tímto přehmatem nestejnoměrné výchovy obou mozků byl během tisíciletí trvalým zanedbáváním zadní mozek potlačen a tím byl spoután duch ve své činnosti. Stalo se to *dědičným hříchem,* protože jednostranné přepěstění předního mozku bylo časem dáno již každému dítěti jako hrubohmotné dědictví. Tím se dítěti již předem neuvěřitelně ztěžuje duchovní probuzení a zesílení, protože potřebný k tomu můstek zadního mozku nezůstal mu již tak lehce schůdným a velmi často byl i přerušen.

Člověk ani netuší, jaká ironie, která ho silně odsuzuje, jest ve výrazech, které vytvořil: „Veliký a malý mozek!“ Nemůže býti strašlivěji vyslovena obžaloba proti jeho přehmatu do Božského určení! Přesně tím označuje to nejhorší ze své pozemské viny, poněvadž jemný nástroj hrubohmotného těla, který mu má na této zemi sloužiti, zmrzačil ve své rouhavé svéhlavosti takovým způsobem, že tento nástroj nejen, že mu nemůže sloužiti *tak,* jak to bylo Stvořitelem předurčeno, nýbrž že ho dokonce *musí* vésti do hlubin záhuby! Lidé se tím provinili daleko více než pijáci nebo ti, kdo své tělo hubí hověním všem náruživostem.

A teď si k tomu ještě osobují, že se jim má Bůh učiniti *tak* srozumitelným, aby tomu mohli rozuměti ve svévolně pokrouceném

příbytku svého těla! Ke spáchanému již zlému činu ještě i tento požadavek!

Člověk by mohl v přirozeném vývoji vystoupiti lehce a radostně po stupních do světlých výšin, kdyby nebyl zasáhl zlovolnou rukou do Božího díla! Kletba mu, nechopí-li se teď vděčně poslední záchranné kotvy! Zkáza na něho, aby nemohl páchat a šířit ještě více běd a hříchů tak jako utrpení bližních, jako se to dosud dělo. Nebylo jinak možno, nežli že takové zmrzačené mozky upadly v šílené velikášství, jaké ještě dnes mají v nejhojnější míře. Člověk budoucnosti bude míti *normální* mozky, které se ve stejnoměrné práci budou pak vzájemně jen harmonicky podporovat. Zadní mozek, který se jmenuje malým proto, že zakrněl, zesílí následkem toho, že dojde k pravé činnosti, až bude ve správném poměru k přednímu mozku. Pak tu bude také opět soulad a všechno křečovitě zkroucené a nezdravé musí zmizet!

Nyní však *k dalším* následkům dosud tak nesprávného způsobu života. Poměrně příliš malý zadní mozek působí dnes opravdově hledajícím lidem obtíže, protože nerozeznávají, co jest v nich pravý cit a co jen pouhý pocit. Řekl jsem již dříve: Pocit jest výplod předního mozku. Myšlenky předního mozku působí na tělesné nervy, které ve zpětném vyzařování vnucují přednímu mozku podnět k tak zvané obraznosti či fantasii.

Fantasie jsou obrazy, které vytváří přední mozek. Nelze jich srovnati s obrazy, které vytváří malý mozek pod nátlakem ducha! Zde máme rozdíl mezi výrazem citu, který jest projevem činnosti ducha a mezi výsledky pocitu, který vychází z tělesných nervů. Obojí vytváří obrazy, které nevědoucí těžce rozlišuje, nebo jich nerozeznává vůbec vzdor tak velikému rozdílu, jaký mezi nimi jest. Obrazy citu jsou pravé a jest v nich skryta živá síla. Avšak obrazy pocitu čili fantasie jsou přeludy z vypůjčené síly.

Kdo zná postup ve veškerém stvoření a přísně pozoruje sám sebe, pro toho jest tento rozdíl lehký.

U obrazů citu v činnosti malého mozku jako můstku pro ducha objevuje se bezprostředně *nejdříve* obraz a teprve pak přechází

v myšlenky a tím pomocí myšlenek se pak ovlivňuje pocitový život těla.

Při obrazech, které jsou výplody předního mozku, jest tomu však obráceně. Zde musí myšlenky *předcházeti,* aby daly obrazům podklad. To se však stává tak rychle, že se to zdá býti téměř jedno. Při jistém cviku v pozorování může však člověk velmi brzy rozpoznati, jakého druhu jest postup.

Dalším následkem tohoto dědičného hříchu jest zmatek snů! Z toho důvodu nemohou dnešní lidé přikládati již snům *tu* cenu, která jim vlastně přísluší. Normální malý mozek, ovlivněný duchem, podal by sny jasné a nezmatené. To znamená, že by to vůbec nebyly *sny,* nýbrž *prožití* ducha, které přijímá a tlumočí malý mozek v době, kdy přední mozek ve spánku odpočívá. Avšak dnes převládající síla předního nebo denního mozku vyzařuje také i v noci a má vliv na citlivý zadní mozek. Tento zadní mozek ve svém dnešním zeslabeném stavu přijímá silná vyzařování předního mozku současně s prožitím ducha a tím vzniká směs, jako při dvojitém osvětlení fotografické desky. Výsledkem toho jsou pak nynější nejasné sny.

Nejlepším důkazem toho jest, že ve snech často se vyskytují také slova a věty, které mají původ *jenom* v činnosti *předního* mozku, který jedině tvoří slova a věty, protože jest úžeji vázán na prostor a čas.

Proto člověk již není vůbec, nebo jen nedostatečně, přístupen duchovním výstrahám a poučením prostřednictvím zadního mozku. Tím jest více vydán různým nebezpečím, kterým by jinak za pomoci duchovních výstrah mohl uniknouti!

Kromě těchto jmenovaných zlých následků jest jich ještě mnohem více, jež byly přivozeny zásahem člověka do Božských určení. Ve skutečnosti vzniklo přece *všechno* zlo jen z tohoto jediného, dnes každému viditelného pochybení. Toto pochybení bylo jen výplodem ješitnosti, která vznikla objevením se ženy ve stvoření.

Nechť se tedy člověk konečně vytrhne z následků dědičného zla, nechce-li býti ztracen.

Všechno ovšem vyžaduje námahu a tak i toto. Člověk *má* se přece probudit ze své pohodlnosti, aby se konečně stal tím, čím měl býti

již od počátku: Podporovatelem stvoření a zprostředkovatelem Světla všem tvorům!

87. Světový učitel.

Světový učitel jest Syn Člověka. Nejmenuje se světovým učitelem snad proto, že má poučovati svět, nebo snad proto, že zakládá náboženství, které spojuje svět, čili v užším smyslu zemi, nebo ještě lépe pozemské lidstvo, nebo které ovládne tuto zemi. Světovým učitelem jmenuje se proto, že *vykládá* „svět“, že přináší nauku o světě. Že přináší to, co člověk skutečně věděti musí! Učí *poznávati* „svět“ v jeho samočinném působení, aby pozemský člověk se mohl podle toho říditi a tím stal se mu možný vědomý vzestup v poznání skutečných světových zákonů.

Jedná se tedy o světovou nauku, o poučení o světě, o stvoření.

Za tímto *pravým* světovým učitelem tyčí se jako kdysi u Krista *čistým jasnovidcům* viditelně zářící veliký kříž *Spasitelův!* Může se také říci, že *„on nese kříž“!* To však nemá nic společného s utrpením a mučednictvím.

Bude to jedno ze znamení, které jako „živě zářící“ nemůže vykouzliti žádný sebe dovednější kejklíř nebo mág. Podle tohoto znamení lze poznati bezpodmínečnou ryzost jeho poslání.

Tento mimozemský úkaz není bez souvislosti, není libovolný a není tedy nepřirozený. Pochopíme souvislost ihned, jakmile známe pravý smysl skutečného *„kříže Spasitelova“*. Kříž Spasitelův není souznačným s křížem Kristova utrpení, kterým lidstvo také nemohlo býti vykoupeno, jak jsem již obšírně líčil v přednášce „Smrt na kříži“*) a mnohokráte opakoval. Jest to něco zcela jiného, zdánlivě opět jednoduchého a přece mocně velikého!

Kříž byl znám již před pozemskou dobou Kristovou. Jest to znamení Božské Pravdy! A nejen znamení, nýbrž i živá forma Pravdy. A protože Kristus byl nositelem *nefalšované* Božské Pravdy, protože *přicházel z Pravdy a byl s ní v přímém spojení,* nosil v sobě její část, ulpěla Pravda živě také v něm i na něm. Ona jest *viditelna* v živém, tedy svítícím a samočinně *zářícím* kříži! Může se říci, že ona sama jest

---

*) Přednáška č. 55: „Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře.“

kříž. Tam, kde jest tento zářící kříž, tam jest i Pravda, poněvadž tento kříž nelze odloučiti od Pravdy. Vždyť obé jest jedno, *protože tento kříž ukazuje viditelnou formu Pravdy.*

Paprskový kříž nebo zářící kříž *jest* tedy Pravda ve své pravlastní formě. A poněvadž člověk může stoupati jen Pravdou a ne jinak, proto nachází lidský duch také jen v poznání nebo znalosti Božské Pravdy skutečné *spasení!*

Poněvadž pak jedině v Pravdě jest spasení, následuje z toho, že kříž, tedy Pravda, jest křížem spasitelným nebo křížem *Spasitelovým.*

Jest to kříž Spasitelův! *Spasitel však jest Pravda* pro lidstvo! Jen znalost Pravdy a s tím spojené použití cesty, jež spočívá v Pravdě, nebo kterou Pravda ukazuje, může lidského ducha vésti vzhůru z dnešního zatemnění a bloudění ke Světlu. Jedině ona může ho vysvoboditi a spasiti z nynějšího stavu. A poněvadž vyslaný Syn Boží a nyní přicházející Syn Člověka jsou *jedinými* nositeli *nezkalené* Pravdy a tuto nosí v sobě, musí přirozeně oba také nerozlučně v sobě i na sobě nésti kříž. Musí býti tedy nositeli zářícího kříže, nositeli Pravdy, nositeli spasení, které jest tu pro lidi v Pravdě. Přinášejí spasení v Pravdě těm, kdo ji přijímají, kdo tedy jdou ukázanou cestou.

Co platí vedle toho všechno lidsky chytré mluvení? Vybledne v hodině tísně.

Proto řekl Syn Boží lidem, aby vzali na sebe *kříž* a šli za ním! To jest, *aby přijali Pravdu a žili podle ní!* Aby se vpravili do zákonů stvoření, naučili se jim správně rozuměti a používali jich v jejich samočinných projevech jen ku prospěchu.

Co však učinil opět omezený lidský smysl z této jednoduché a přirozené skutečnosti! Nauku o utrpení, jak ji nechtěl ani Bůh, ani Syn Boží, jeho Vyslanec! A tím nastoupila se nepravá cesta, která není v souhlasu s cestou ukázanou. Tato nepravá cesta vede daleko od Boží vůle, která chce vésti lidi jen k radosti, na místě k utrpení.

Je to ovšem pro lidstvo strašlivý symbol, že Syna Božího tehdy přibilo a k smrti umučilo právě na pozemsky podané formě Pravdy, tedy na symbolu Pravdy, kterou přinášel. A na něm pozemsky zahynul. Trpitelský kříž církví *není* však kříž Vykupitelův!

„Jenž stojí v síle a Pravdě," praví se o Synu Božím. Síla jest Boží vůle, Duch Svatý. Jeho viditelnou formou jest holubice. Viditelnou formou Pravdy jest samočinně zářící kříž. Obojí bylo viděno živě na Synu Božím, protože v nich stál. Byl to tedy u něho přirozený a samozřejmý zjev.

Totéž uvidí se i u Syna Člověka! Holubice nad ním, Vykupitelův kříž za ním. Neboť on jest s nimi nerozlučně spojen jako nositel Pravdy, „který stojí v síle a Pravdě!" *Jsou to neklamná znamení jeho pravého poslání ke splnění zaslíbení.* Znamení, jichž nikdy nelze napodobiti, která jsou nezničitelná, varovná a přes hrůzu vážnosti i slibná. Jen před nimi musí úplně ustoupiti všechno temno!

Pohleďte vzhůru! Jakmile se ohlásili neúprosní předchůdci jeho příchodu, kteří pro něho odstraňují s cesty překážky, které na ni nahromadila lidská ješitnost, *spadne rouška s očí mnohých,* jimž jest dopřáno milosti, aby ho *takto* poznali! Hlasitě budou pak *muset* podávati svědectví, nuceni k tomu silou Světla.

Ani jediný z dnes ještě tak četných falešných proroků i vůdců nemůže obstáti vůči *Němu!* Neboť v obou vznešených znameních, jichž nemůže nositi nikdo kromě Syna Božího a Syna Člověka, mluví Bůh sám pro svého služebníka! Všechna moudrost lidská musí nad tím oněmět. –

Dávejte pozor na tuto *hodinu!* Bude bližší, než si *všichni* myslí.

88. Cizinec.

Temno ukládalo se opět nad zemí. Vítězně zastínilo lidi a zatarasilo cestu k čistě duchovní říši. Světlo Boží ustoupilo od nich. Tělo, které mu sloužilo jako tělesná schrána, viselo zkrvavené a zničené na kříži, jako oběť odporu těch, jimž chtělo přinésti štěstí a svatý mír.

Na vrcholku veškerého stvoření, v zářivé blízkosti Boží stojí hrad Grálu jako chrám Světla. V něm panoval veliký smutek nad zbloudilými lidskými duchy dole v hlubinách, kteří se ve slepém rozumbradství nepřátelsky uzavřeli Pravdě a nechali se nenávisti plnou temnotou vybičovati až ke zločinu na Synu Božím. Těžce dolehla na všechen svět kletba vytvořená takto lidstvem a stlačila je ještě do většího omezení jejich chápavosti. –

S vážným úžasem hleděl jinoch z hradu Grálu na nesmírné dění … příští Syna Člověka. V tu dobu nacházel se již ve svém vzdělávání, které trvalo tisíciletí. Měl se odebrati dobře vyzbrojen dolů, do oněch nížin, kde následkem vůle lidí panovalo temno.

Tu se snícímu položila jemně na rameno ženská ruka. Prastvořená Královna Ženskosti stála vedle něho a pravila s láskyplným smutkem:

„Nech na sebe působiti toto dění, milý synu. *Takové* jest bojiště, kterým budeš procházeti v hodině splnění. Na prosbu zavražděného Spasitele dopřává Bůh Otec, abys před soudem ještě jednou zvěstoval odpadlíkům jeho slovo a zachránil ty, kdo mu budou chtít ještě naslouchat.“

Němě sklonil jinoch hlavu a přistoupil k vroucí modlitbě o sílu, protože v něm mocně burácel ohlas tak veliké Boží lásky!

Rychle rozletěla se zvěst o poslední opětovné možnosti milosti po všech zemích a mnohé duše prosily úpěnlivě Boha o svolení, aby směly spolupomáhati na velikém díle vykoupení všech těch, kdo chtějí ještě najíti cestu k Bohu.

Láska Boha Otce dopřála to mnohým duším, kterým to přineslo prospěch ke vzestupu. V díkuplné radosti složil zástup takto omilostněných jásavě slib věrnosti ke splnění povolené možnosti služby.

Tak se utvořili *ti* povolaní, kteří se měli později dáti do služeb Vyslanci Božímu, až by nadešla jeho hodina splnění na zemi. Byli pečlivě vzděláváni k těmto úkolům a vtělili se na zemi v pravý čas, aby mohli býti pohotově, jakmile se ozve volání k nim. *Naslouchati tomuto volání bylo prvním splněním* jejich povinností.

– – –

Zatím využilo se na zemi odkazu zavražděného Syna Božího, jeho živého slova, jen k sobeckým účelům. Lidem chyběl při tom veškerý pojem pravých zásad Kristových. Naopak. Vžili se tak do falešné, čistě pozemské služby lásky, že konečně zavrhli a ještě dnes zavrhují všechno jiné, co se nejeví v této protivné, jimi žádané změkčilosti, a co neprovozuje tak nezdravý, otrocký kult lidskosti, jako nepřicházející od Boha. Všechno, kde jako základ chybí uznání lidské svrchovanosti, označuje se prostě jako falešné a nepatřící k Božskému slovu. Za tímto chováním neskrývá se však ve skutečnosti nic jiného, než úzkostlivá starost, aby se nemohla zjeviti dávno již pociťovaná prázdnota falešné stavby.

To se učinilo ze svatého odkazu Syna Božího! Za takových ponižujících předpokladů vykládala se dál jeho jasná slova až příliš lidsky. Využitkováním lidských slabostí získávali se stoupenci, až se mohlo rozvinouti trochu pozemské moci, ke které vždy směřoval poslední cíl. Ale pak ukázalo se velmi brzo v bestiálních ukrutnostech, jak daleko byli nositelé Kristova principu od jeho skutečného porozumění a jak málo jej žili. Trvale a vždy ostřeji nabývalo se důkazu, že právě ti, kdo chtěli býti nositeli Kristova principu, byli nejhoršími nepřáteli a největšími uražeči skutečných zásad Kristových! Nestoudně a neodpustitelně! Celé dějiny po Kristově pozemském životě od počátku církví ukazují nesmazatelně vrytými a vpálenými ranami tyto skutečnosti tak jasně, že jich nikdy nelze popříti nebo zeslabiti. Nezahaleně táhne se znamení hanby vědomého pokrytectví dlouhou historií jednotlivých i hromadných vražd za trestuhodného vzývání Boha! Ještě dnes staví se na tom na mnohých místech, jenže ve změněných, dnešní době přizpůsobených formách.

Tak stávalo se temno stále černějším, dík ochotnosti všech lidských duchů, čím více se blížila doba, kdy se měl vtěliti Syn Člověka na zemi.

Radostný ruch v živlech oznamoval jeho pozemské zrození. Andělé provázeli ho láskyplně k zemi. Prastvoření tvořili pevnou zeď kolem něho a kolem jeho pozemského dětství. Jeho pozemské mládí smělo býti slunné. Jako pozdrav Boha Otce vídal večer zářiti nad sebou kometu, na kterou hleděl jako na samozřejmost, patřící ke hvězdám. Pak byla mu dána na oči páska, kterou bylo mu nositi v jeho trpkém pozemském vývoji.

Cizím zdálo se mu pak jeho okolí. Jen vznešená neukojitelná touha plnila mu duši, touha, jež se stupňovala až k neklidu, k trvalému, nervosnímu hledání. Nedala se ukojiti ničím, co poskytovala země.

S jemnohmotnou páskou na očích stál nyní v nepřátelské oblasti proti temnu. Stál na bojišti, kde všechno temné mohlo pevněji zapustiti kořeny než on sám. Proto bylo v povaze věcí, že všude, kde se snažil něco podniknouti, nemohla se najíti ozvěna a nebylo žádného úspěchu. Všude a vždy jen nepřátelsky zasyčelo temno. Dokud pro něho nenadešla doba splnění, mohlo se temno stále zesilovati a škoditi mu pozemsky tam, kdekoliv byl nějak pozemsky činným. Ať to bylo ve věcech soukromých, obchodních nebo státních. Všechno pozemské *muselo* zcela přirozeně státi vůči Božímu Vyslanci jen nepřátelsky, protože všechno lidské chtění se dnes obrátilo *proti* pravé vůli Boží, přes zdánlivé hledání Pravdy, za kterým se skrývá vždy jen ješitnost v mnohých podobách. Temno nacházelo všude ochotné kreatury, aby Vyslance Světla zdržovaly a citelně bolestně ho zraňovaly.

Tak stala se doba jeho pozemského učení cestou utrpení.

– – –

Tak jako duchovno ve veliké síle působí na bytostné, jemnohmotné i hrubohmotné zdánlivě magneticky přitažlivě a přilnavě, stejným a ještě mnohem silnějším způsobem musí to, co má svůj

původ nad duchovnem, působiti v pozdějším stvoření na *všechno* pod sebou. Jest to přirozené dění, které není možné jinak. V účinku je to však přitažlivé síle jen podobno. Přitažlivá síla ve známém smyslu má vzájemnou jen stejnorodost. Zde však jde o existující *moc silnějšího* v čistě věcném, nejušlechtilejším smyslu! Není to myšleno pozemsky lidsky, protože v hrubohmotnosti je tento zákon jako všechno jiné přičiněním lidí ve svém projevu zesurověn. Přirozený projev této vládnoucí moci jeví se v zevnější formě jako magnetická přitažlivost, shrnutí, soudržnost, ovládání.

Podle tohoto zákona cítili se lidé magneticky přitahováni k tomuto zahalenému, silnějšímu cizinci s výšin, ačkoliv se namnoze proti tomu nepřátelsky bránili.

Hutné obaly, které měl kolem sebe, nemohly úplně utlumiti pronikání této síly, na zemi cizí. Tato síla nemohla však ještě vyzařovati tak volně, aby působila *onou* neodolatelnou mocí, jakou má po odpadu položených obalů v hodině splnění. To uvedlo rozpor do citů lidí. Již pouhé bytí cizincovo budilo v nich při setkání myšlenky naděje nejrůznějšího druhu. Tyto myšlenky se však bohužel podle jejich smýšlení zhustily vždy jen na pozemská přání, která v sobě živili a v sobě stupňovali.

Ale cizinec nemohl nikdy dbáti na taková přání, protože nepřišla dosud jeho hodina. Tím se mnozí viděli ve své vlastní domýšlivosti těžce zklamáni, ba cítili se dokonce zvláštním způsobem podvedenými. Neuvažovali nikdy, že to ve skutečnosti byla *jen jejich vlastní* sobecká očekávání, která se nesplnila. Ve svém zklamání rozhořčeně uvalovali zodpovědnost za to na cizince. Avšak on jich nevolal, nýbrž oni sami se mu vtírali a na něho se věšeli podle tohoto jim neznámého zákona a stávali se mu často těžkým břemenem, s nímž putoval po ona pozemská léta, předurčená mu pro dobu jeho učení.

Pozemští lidé cítili při něm něco tajuplného, neznámého, co si nemohli vysvětliti. Tušili skrytou moc, kterou nechápali a ve své neznalosti tušili proto i na konec přirozeně jen úmyslnou sugesci, hypnosu a magii podle způsobu svého nepochopení. Zatím však nic z toho všeho nepřicházelo v úvahu. Původní náklonnost, vědomí podivné přitažlivosti proměňovaly se pak velmi často v nenávist,

která se vyzuřila v morálním házení kamení a v pokusech špinění proti tomu, od kterého příliš záhy mnoho očekávali.

Nikdo si nedal práci spravedlivého zkoumání sebe, ze kterého by bylo vyšlo najevo, že cizinec, žijící pro sebe v jiných názorech a ideálech, jest ten, jehož ti, kdo se k němu tísní, využitkovávali. Že to není on, kdo by někoho využil, jak sobě i jiným snažili se namluviti tito vtíravci v trpkosti, že se jim nevyplnila přání pohodlného života. Prokazovanou vlídnost kvitovali nesmyslnou nenávistí a nepřátelstvím po způsobu Jidáše.

Ale cizinec na zemi musel to vše nechati přes sebe přejíti. Vždyť to byl jen zcela přirozený následek jeho bytí, dokud lidstvo žilo v bludu. Takové prožití však současně přinášelo nutné pro něho otužení, které se jako brnění zvolna kladlo kolem jeho ochoty k pomoci v každém čase. A tak rozevřela se propast mezi ním a lidstvem … ranami duše, které působily rozpor a oddálení. Tyto rány mohou se zahojiti jen úplnou proměnou lidstva. Rány mu zasazené tvořily od této hodiny propast, kterou může překlenouti jen *ten* člověk, který jde *zcela* cestou Božích zákonů. Jedině tato cesta může sloužiti jako most. Každý jiný musí se roztříštiti v propasti, neboť není jiné cesty ku překročení této propasti. A zůstat před ní stát přináší zničení.

V přesnou hodinu ještě před koncem této těžké učební doby naplnilo se i setkání s družkou, která jako část jeho měla společně s ním putovati pozemským životem, aby podle Božského určení spolupůsobila na velkém úkolu. Sama cizinkou na zemi, podřídila se ve vlastním poznání radostně Boží vůli a vděčně s ní splynula.

Pak teprve přišla doba pro povolané, kteří kdysi složili Bohu slib věrnosti ke službě! Jejich prosbě bylo pečlivě vyhověno. V pravý čas stalo se vtělení na zemi. Za věrného vedení byli pozemsky vyzbrojeni pro svůj úkol vším, čeho jim bylo třeba ke splnění. Bylo jim to posláno a darováno tak nápadně, že to nemohli považovati za nic jiného než za dar, za léno pro hodinu splnění jejich někdejšího slibu. Přesně vešli ve styk s Vyslancem, nejdříve s jeho slovem a pak i osobně … Ale mnozí z nich tušili sice volání, cítili něco nezvyklého v duši, ale nechali se zatím na své pozemské cestě oplésti čistě po-

zemským a z části dokonce i temnem tak, že nemohli vynaložiti sílu, aby se přemohli k opravdové službě, kvůli níž směli na zemi pro tuto velikou dobu. Někteří projevili sice slabou vůli ke splnění, ale pozemské chyby je od toho zdržovaly. Byli bohužel i takoví, kteří sice nastoupili cestu svého určení, ale při tom hledali předem *v první* řadě pozemský prospěch. Dokonce i mnozí z opravdově chtějících očekávali, že ten, kterému *oni* měli sloužit, jim urovná cestu ke splnění, místo aby tomu bylo naopak. Jen nemnozí jednotlivci ukázali se vskutku tak, že byli schopni vrůsti ve svůj úkol. Těm pak v hodině splnění bude dána desateronásobná síla tak, že již nezůstanou citelnými mezery a oni ve věrnosti budou dokonce schopni vykonati více, než by kdy dovedl veliký zástup. –

Se zármutkem viděl cizinec na zemi zpustošení v zástupu povolaných. *Byla to pro něho jedna z nejtrpčích zkušeností!* Ačkoliv se naučil mnohému, co sám od lidí vytrpěl … před touto skutečností stál bez porozumění. Neboť nenacházel pro toto selhání žádné omluvy. Podle jeho pojetí nemohl povolaný, který se vtělil a byl zvláště veden, při vyslyšení svých proseb jednati jinak, než věrně řešiti svůj úkol v nejradostnějším splnění! K čemu byl jinak na zemi! Proč byl věrně chráněn až k hodině, kdy ho Vyslanec potřeboval! Všechno bylo jim darováno jen pro jejich nutnou službu! Proto se stalo, že cizinec, když se setkal s prvními z povolaných, plně jim důvěřoval. Viděl v nich jen přátele, kteří vůbec nemohou jinak myslet, cítit a jednat, než v neochvějné věrnosti. Vždyť to bylo to nejvyšší a nejdrahocennější, co mohlo člověka potkat. Ani myšlenka nepřišla mu na možnost, že také povolaní mohli se státi nečistými ve své době čekání. Bylo pro něho nepochopitelno, že člověk při takové milosti mohl rouhavě zameškati a promarniti vlastní účel svého pozemského života. Připadali mu se svými, na nich utkvělými chybami, jen velmi potřebnými pomoci … Proto se ho dotkla strašlivost tohoto poznání tím tvrději, když se musel dožíti, že lidský duch není ani v takových neobyčejných případech spolehlivý a že objeví se nehodným nejvyšší milosti i při tom nejvěrnějším duchovním vedení!

Zdrcen, viděl pojednou před sebou lidstvo v jeho nevýslovné méněcennosti a zavrženosti. Zhnusilo se mu.

– – –

Tíživěji dopadla bída na zemi. Vždy zřetelněji ukazovala se neudržitelnost falešné výstavby všeho dosavadního lidského působení. Vždy zřejměji vycházelo na světlo svědectví jeho neschopnosti. Při stoupajícím zmatku začalo vše zvolna kolísat. Jen jediné nekolísalo: Lidská domýšlivost ve vlastní dovednost.

Ta právě vyrůstala bujněji než kdy jindy. Bylo to také přirozené, protože domýšlivost potřebuje vždy půdu omezenosti. Vzrůst omezenosti musí míti za následek také bujné přerůstání domýšlivosti.

Touha po uplatnění stupňovala se až v horečnou křeč. Čím méně měl člověk k rozdávání, čím více v něm duše úzkostlivě volala po osvobození v příliš jasné předtuše klesání, tím úporněji usiloval ve falešné potřebě vyrovnání *o vnější pozemské malichernosti.* O lidská vyznamenání. I když lidé v tichých hodinách často cítili konečně pochybnost o sobě samých, chtěli proto tím horlivěji alespoň *platit* za vědoucí. *Za každou* cenu! Tak šlo to šíleně dolů. V poznání, ze kterého se rodila úzkost z příštího zhroucení, hleděl se každý konečně omámit po svém způsobu a nechal neslýchané běžet jak běželo. Zavíral oči před hrozící zodpovědností.

„Moudří“ lidé však hlásali dobu příchodu silného pomocníka z tísně. Většina z nich chtěla však tohoto pomocníka poznávati v sobě, nebo tam, kde byla skromnost, chtěla ho najíti ve svém kruhu.

„Věřící modlili se k Bohu o pomoc ze zmatků.“ Avšak ukázalo se, že tito pozemští človíčkové již ve své prosbě, ba v očekávání splnění hleděli stanoviti ve svém nitru Bohu podmínky a přáli si, aby tento pomocník byl *takový,* jak odpovídal *jejich názorům.* Tak daleko jde ovoce pozemské omezenosti. Lidé mohou věřit, že Vyslanec Boží má zapotřebí zdobiti se pozemskou tretkou! Očekávají, že se musí říditi podle jejich tak omezených názorů, aby tím byl jimi uznán a získal jejich důvěru! Jaká neslýchaná domýšlivost, jaká osobivost je již v této skutečnosti! Domýšlivost bude v hodině splnění zle roztříštěna se všemi těmi, kdo v duchu holdovali takovému bludu! –

Tu zavolal Pán svého služebníka, který chodil po zemi jako cizinec! Zavolal ho, aby promluvil, aby přinesl poselství všem, kdo po něm žíznili! A hle, vědění „moudrých“ bylo falešné, modlitby věřících byly nepravé, neboť se neotvírali hlasu, který přicházel z Pravdy. Proto mohl býti poznán také jen tam, kde kapka Pravdy nebyla v člověku zasypána pozemskou vadností, mocí rozumu a všemi těmi věcmi, které jsou schopny svésti lidského ducha s pravé cesty a přivésti ho ke zkáze.

Hlas mohl vzbuditi ozvěnu jen tam, kde prosba vycházela ze skutečně pokorné, poctivé duše.

Volání vyšlo. Kam zasáhlo, přinášelo nepokoj a tříštění. Avšak na místech, kde bylo vážně očekáváno, přineslo mír a blaženost.

Temno naslouchalo, přicházelo v neklidný pohyb a shluklo se kolem Země ještě hustěji, tížeji a černěji. Nepřátelsky vybuchlo již tu i tam a nenávistně syčelo do řad těch, kdo chtěli následovati volání. Úže a úžeji kroužilo však kolem *těch* povolaných, kteří selháním museli klesnouti do temnoty, které tím dobrovolně podali ruku. Jejich dřívější slib vázal je duchovně pevně k Vyslanci a přitahoval je k němu v hodině blížícího se splnění. Zatím však jejich chyby působily jako překážka a odpuzovaly je od Vyslance, protože následkem nich nebylo možno žádné spojení se Světlem.

Z toho mohl vzniknouti opět jen most pro nenávist, pro veškerou nenávist temna vůči všemu světlému. A tak přiostřili cestu utrpení Vyslanci Světla až ke Golgatě. Veliký počet lidí připojil se až příliš rád, aby mu ztížil tuto cestu, zvláště ti, kdo se domnívali, že sami již znají cestu Světla a po ní jdou, jako kdysi farizeové a zákoníci. To všechno vytvořilo situaci, kde lidstvo mohlo ještě jednou dokázati, že by dnes opět učinilo přesně totéž, čím se kdysi již provinilo na Synu Božím. Tentokráte jen v modernější formě ukřižování symbolicky, pokusem *morální vraždy,* která podle zákonů Božích *není méně trestná* než vražda tělesná.

Bylo to splnění po poslední, lehkomyslně zanedbané možnosti milosti. Zrádci, falešní svědkové a pomlouvači přicházeli ze zástupu povolaných. Stále více havěti temna odvažovalo se ven a považovalo se za bezpečnou, když cizinec na zemi ve splnění vůči té špíně mlčel,

jak mu bylo poručeno a jak kdysi ne jinak činil Syn Boží před řvoucím množstvím, které ho chtělo míti přibitého na kříži jako zločince. Ale když věrolomní odpadlíci ve své slepé nenávisti domnívali se již býti u vítězství, když temno považovalo dílo Světla znovu za zničené, protože doufalo, že nositele tohoto díla pozemsky úplně znemožnilo, tu zjevil Bůh tentokráte *svou všemohoucností svou vůli!* A pak … třesouce se klesli také posměvači na kolena před jeho velebností, ale … bylo pro ně již příliš pozdě!

89. Poslední slovo.

Měj se na pozoru, lidský duchu, neboť tvoje hodina nadešla! Jen ke zlému činu použil jsi času, který jest ti dopřán k vývoji a jehož jsi toužebně si žádal!

Střes se, ve své tak opovážlivé rozumové domýšlivosti, která tě uvrhla do náruče temna, jež dnes vítězoslavně zatíná do tebe své drápy! S tvým vlastním chtěním!

Vzhlédni! Tvůj Pán jest nablízku! Stojíš v Božím soudu.

Lidstvo, probuď se z tuposti a z opojení, které tě ochromivě svírá již smrtelným spánkem! Probuď se a chvěj se! Volám bědy na vás! Vy odpadlíci, kteří v omezenosti a krátkozrakosti tančíte kolem zlatého telete světské pomíjivosti, podobni můrám, které vábí falešný lesk. K vůli vám rozbil kdysi Mojžíš ve hněvu zklamání desky zákonů vašeho Boha, které vám měly pomáhati ke vzestupu k Světlu. Toto rozbití bylo živým symbolem toho, že veškeré lidstvo nezasluhovalo znalosti této Božské vůle, kterou odmítlo v lehkovážném konání a pozemském sebevyvyšování, aby křepčilo kolem modly, kterou si samo vytvořilo a tím postupovalo podle vlastních přání! Nyní však přichází konec v posledním zvratném působení v následcích a odplatě! O tuto vůli, kdysi tak lehkovážně zavrženou, se nyní rozbijete!

Proto probuďte se, soud jest nad vámi! Teď nepomohou již žádné prosby, žádný nářek. Po tisíciletí byl vám dán čas k rozmýšlení! Vy jste však nikdy neměli k němu času! Nechtěli jste a ještě dnes považujete se v nepolepšitelné povýšenosti za příliš moudré! Nechcete uznat, že *právě v tom* jeví se největší hloupost. Tím stali jste se v tomto světě obtížnou havětí, která nezná již nic jiného, než svévolně štítiti se všeho Světla. V tvrdošíjnosti, s jakou ryjete jen v temnu, pozbyli jste již veškeré možnosti vznésti pohled v hledání volně vzhůru, abyste poznali nebo snesli Světlo.

Tím jste se nyní sami poznamenali!

Jakmile Světlo znovu zazáří, tu oslepeni zapotácíte se proto zpět a pak bez záchrany propadnete se do propasti, která již nyní se za vámi rozevřela, aby pohltila takto zavržené!

Budete tam připoutáni v neuniknutelném sevření, aby všichni ti, kdo pracně usilují ke Světlu, našli k němu volnou cestu v blaženém poznání, cestu oproštěnou od vaší osobivosti a vaší žádosti přijímati pozlátko místo ryzího zlata! Propadněte se ve smrtící hrůze, kterou jste si sami připravili svým nejtvrdošíjnějším úsilím! V budoucnu nebudete již kaliti Božskou Pravdu!

Jak závodí ti malí človíčkové, aby postrčili do popředí své směšné, zdánlivé vědění a jak tím matou tak mnohé duše, které by bylo možno zachránit, kdyby nepropadly těmto zákeřným duchovním rytířům, kteří jako zbojníci číhají hned na počátku pravé cesty a při tom ji *zdánlivě* sledují. Co to však jest, co skutečně nabízejí? S velikým gestem a otřepanými slovy staví se hrdě a široce na podání, jichž skutečnému smyslu nikdy nerozuměli.

Lid má pro to dobré rčení: Mlátí prázdnou slámu! Prázdnou, protože s ní nesebrali současně také skutečné zrno, pro které jim chybí porozumění. Všude musíme se setkávati s takovou omezeností. S tupou vytrvalostí sápe se na věty jiných, protože nemá sama, co by k nim přidala.

Tisíce lidí patří k těmto omezencům a jsou další tisíce, kteří se domýšlejí, že *jedině* oni mají pravou víru! Plni pokory a s vnitřním zadostiučiněním varují před pýchou tam, kde jde něco nad jejich pochopení! *To jsou ti nejhorší!* Právě ti jsou již dnes zavrženi, protože jim v jejich zarytosti víry již nikdy nebude pomoci. Až jednou uznají, že to byl omyl, pak již nepomůže žádné zděšení, žádný nářek a žádné prosby. Nechtěli tomu jinak a zmeškali svůj čas. Nechť se po nich netruchlí. Každý okamžik jest příliš drahocenný, než aby měl býti zmařen pro ty, kdo chtějí všechno věděti lépe. Ti se přece již nikdy neprobudí ze své zatvrzelosti, ale slepě v ní zahynou! S odporně sliznatými slovy a s ujišťováním své víry v Boha a svého jen domýšleného poznání Krista!

O nic lépe nejsou na tom spousty těch, kdo konají svou Bohoslužbu s pravidelností a povinností jiných prací, jako něco nutného,

užitečného a účelného. Zčásti také ze zvyku, nebo že jest to „obyčej“. Snad také z naivní opatrnosti, protože konečně „člověk nemůže vědět, k čemu to naposled není dobré!“ *Zahynou jako dech ve větru!*

Spíše možno tu litovati badatele, kteří ve skutečně vážně badatelské mysli opomíjejí dostati se ven z houští, ve kterém se neúnavně hrabou. Při tom se domnívají, že *v tom* najdou cestu k počátku stvoření. Není to přece všechno nic platno a nenajde se žádná omluva! Také je jich málo, velmi málo! Hlavní část těch, kdo se jmenují badateli, ztrácí se v nicotných hříčkách.

Veliký zbytek lidstva *nemá však času,* aby „naslouchal do sebe“. Jsou to zdánlivě velmi trápení pozemšťané, dosti přetížení prací, aby se jim dostalo splnění pozemských přání nutnostmi každého dne. Také však na konec věcmi, které jsou daleko nad těmito nutnostmi. Ani nepozorují, že splněním se přání stupňují a tak se nikdy neukáže konečný cíl. Ten, kdo takto usiluje, nemůže tím *nikdy* dojíti klidu, nemůže nikdy najíti času *k vnitřnímu* probuzení! Úplně bez vysokého cíle pro věčnost nechává se štváti svým pozemským životem jako otrok pozemských žádostí.

Znaven tímto konáním, musí konečně také pěstovati tělo odpočinkem, změnou a rozptýlením. Tak nezbývá mu samozřejmě času k mimozemskému a duchovnímu! A když se tu a tam jednou zcela tiše ozve cit pro to, co je „po smrti“, zamyslí se sice trochu na okamžik, ale nedopustí nikdy, aby ho to uchopilo a probudilo. Rychle zapudí s urputností všechny podobné myšlenky se steskem, že on přece nemůže, i kdyby opravdu chtěl! Schází mu k tomu *všechen čas!*

Tak mnohý by dokonce chtěl, aby mu tuto možnost vytvořili druzí. Nezřídka dochází tu i k žalobám na osud a reptání proti Bohu. U těchto lidí jest ovšem ztraceno každé slovo, protože *nikdy nechtějí* uznat, že záleží jen na nich samých, aby tomu bylo jinak!

Pro ně jest jen *pozemská* nutnost, která se úspěchy stále zvyšuje. Nikdy si *vážně* nepřáli něco jiného. Vždycky si proti tomu stavěli překážky všeho druhu. Lehkomyslně poodsunovali to na páté a desáté místo, ke kterému se dochází teprve v krajním případě nebo při smrti. Pro všechny, kdo mají čas, zůstávalo to vedlejší věcí až po dnešní den!

A když se přece jednou naskytla *zřejmě znatelná příležitost,* aby se tím vážně zabývali, vznikla u nich ihned nová zvláštní přání, která neznamenají nic jiného než výmluvy. Říkají: „Chci vykonati *nejdříve* ještě to a ono a pak jsem milerád k tomu hotov.“ Právě tak, jako to Kristus již kdysi uváděl!

Nikde nelze najíti vážnost, která nezbytně patří k této nejpotřebnější ze všech věcí! Zdála se jim příliš vzdálenou. Z toho důvodu jsou nyní *všichni* zavrženi, všichni! Ani jednomu z nich nedostane se vstupu do království Božího!

Jest to shnilé ovoce pro vzestup, které kolem sebe jen dále šíří hnilobu. Rozvažte tedy u sebe, kdo *potom* může ještě zbývat! Smutný obraz! Ale bohužel až příliš pravdivý. –

Když pak soud lidstvo zkrotí, budou záhy klečeti v prachu! Ale vmyslete se do toho *již dnes, jak* budou potom klečeti: Ve vší ubohosti, ale zároveň zase osobivě, protože zas budou jen naříkat, *prosit,* že jim má býti pomoženo!

To těžké břímě, které na sebe uvalili a které je konečně hrozí rozdrtit, *má s nich býti sňato! To* jest pak jejich prosba! Slyšíte to dobře? Prosby jsou jenom za odvrácení muk, ale není v tom ani jediná myšlenka na vlastní vnitřní polepšení! Ani *jedno* poctivé přání dobrovolné změny dosavadního nesprávného myšlení a čistě pozemského pachtění! Ani *jediná* touha po poznání, nebo zmužilé přiznání dosavadních omylů a chyb.

A když pak ve veliké tísni vstoupí mezi ně Syn Člověka, tu se po něm natáhnou všechny ruce a budou sténat a úpěnlivě prosit, ale zase jen v naději, aby jim *pomohl podle jejich přání!* Aby skončil jejich muka a vedl je k novému životu!

Ale on tyto prosící většinou od sebe odvrhne jako jedovatou havěť! Neboť všichni tito prosící upadli by po pomoci znovu do starých chyb a otravovali by okolí. Přijme *jenom ty,* kdo ho prosí o sílu, aby se konečně vzchopili k trvalému polepšení a kteří se pokorně snaží, aby odhodili dosavadní zatvrzelost a uvítali slovo Pravdy ze Světla radostně jako spásu!

Syn Člověka! Již dnes chce ho míti lidstvo osobivě jenom podle svých přání a domnívá se, že smí na něm měřit svou pozemskou

rozumovou kritiku! Domnívá se, že se k němu smí blížit s povídáním vlastních názorů, které zabírá mnoho času.

Blázni, právě *to* vám zasadí strašlivé rány! Právě proto budete zavrženi nejdříve, protože jste kdysi právě tak vystoupili proti Synu Božímu, kterého jste po dnešní den ještě *správně* nepoznali. Syn Člověka v hodině soudu nepřináší vysvětlení, o kterých byste mohli ještě vyměňovat dlouhodechá mínění! V jeho slovech jsou *určení,* jež musí býti vámi splněna nezměnitelně, nechcete-li zahynouti! –

To jest pro *nynějšek poslední slovo!* Nyní nechť *prožití* svědčí o pravdě mého poselství!

Lidští duchové od počátku postavili se na špatný základ. Proto jest dnes všechno, co myslí nebo konají, falešné nebo zkroucené.

Porozumění poselství Grálu, tak jako před tím poselství Syna Božího, bude jim z této příčiny možno jen tehdy, když lidský duch odvrhne stranou *vše,* co si dosud vystavěl v domýšlivém rozumování *a začne úplně znovu!* Není žádné jiné cesty! Lidé musí se v tom státi opět jako děti! Převedení z dnešních bludů jest nemožné. Musí nastati všechno úplně *nové* od základu, co vyroste a sílí z prostoty a pokory. Kdo to nemůže nebo nechce, ten jest s ostatními úplně bez záchrany ztracen. –

Kdyby bylo lidem pomoženo tak, jak si to vyprošují v hodině nebezpečí a tísně, bylo by všechno opět rychle zapomenuto, jakmile by byli zbaveni hrůzy. Bez ostychu začali by opět se svým nerozumem kritizovat místo uvažovat a něco takového se při záchraně již nepřipouští! Ta doba teď minula.

Takové plýtvání časem jako dosud bude v budoucnosti úplně nemožné, protože trvání této části světů pospíchá ke svému konci. Teď platí pro každého lidského ducha: Buďto – anebo! Záchrana ze samoutvořených spletenin nebo záhuba v nich! Volba jest svobodna, ale nemůže býti odsunuta. Musí se státi *ihned!* Avšak následky rozhodnutí jsou určité a nezměnitelné! Váhání jest totéž, jako volba záhuby! Všechno bude smazáno, až na skutečně dobré, které ještě může přijíti k nahlédnutí. K tomu však *nepatří* to, co se dnes za dobré považuje!

Jako osvobození od těžkého tlaku oddechnou si pak zachránění a zajásají, až odporné, nečisté temno se svými stvůrami, které se na ně rády lepí, plamenným mečem konečně klesne tam, kam patří!

Potom konečně země, prostá všech morových myšlenek, povstane panenská a všem lidem vzkvete mír!

90. Antikrist.

Lidé! Až přijde hodina, kdy podle Božské vůle nastane na zemi nutná očista a roztřídění, dbejte na vám zaslíbená, z části nadpozemská znamení *na nebi!*

Nedejte se pak mýliti *těmi* lidmi a církvemi, kteří se již dávno oddali Antikristu. Jest smutné, že ani církve dosud nevěděly, *kde* mají hledati tohoto Antikrista, který přece již tak dávno působí mezi všemi lidmi. Jen trochu bdělosti a museli by to poznati! Kdopak může jednati ještě více antikristovsky než ti, kdo *Krista samotného* tehdy potírali a konečně i zavraždili! Kdo se mohl hůře a také zřetelněji projeviti jako Kristův protivník!

Byli to nositelé a zástupci pozemského náboženství, kterým se pravdivé učení o Bohu prostřednictvím Syna Božího nehodilo do jejich výstavby. Opravdové poselství Boží nemohlo se tam hoditi proto, že stavba duchovních hodnostářů na zemi směřovala v první řadě k pozemskému vlivu, k pozemské moci a rozpětí. Dokazovali tím zcela jasně, že byli sluhy lidského rozumu, který směřuje jedině k pozemskému vědění a k pozemské moci a staví se nepřátelsky a jako překážka proti všemu, co jest mimo lidské pochopení! Protože Bůh zůstává úplně mimo pozemské rozumové vědění a právě tak i duchovno, jest právě proto rozum jedinou skutečnou překážkou! Jest ve svém způsobu proto také protivníkem všeho Božského a všeho duchovního! A s ním proto důsledně všichni lidé, kteří uznávají svůj rozum jako nejvyšší a nejsvrchovanější a hledí stavěti jen *na něm!*

Tehdejší nositelé náboženství se báli, aby učením Syna Božího nepozbyli vlivu v lidu. Jak dnes všichni vědí, to byl hlavní důvod k pomluvám, které se snažili rozšířiti proti Kristu a konečně byl to také důvod k popravě Syna Božího. Jako rouhače Bohu přibili na kříž toho, který byl poslán k jejich osvícení tímže Bohem, za jehož sluhy se vydávali!

Tak málo ve skutečnosti znali *tohoto* Boha a jeho vůli, ač chtěli namluviti lidem, že mu slouží. A ke cti Boží a jeho pozemské obraně – tohoto Syna Božího, Vyslance Božího … zavraždili!

Projevilo se to jako neblahý následek toho, že byli otroky svého pozemského rozumu, který tím bojoval jen o svůj vliv. Odevzdali se Antikristu, jemuž v tichu postavili v sobě trůn, jako katanské nástroje. Vždyť v tom nacházeli uspokojení svých lidských slabostí, své domýšlivosti, pýchy a ješitnosti.

Kdo očekává jasnější důkaz, tomu nemůže býti pomoci. Vždyť není nic, co by více odporovalo Kristu, Synu Božímu a jeho slovům! A Antikrist znamená přece bojovníka *proti* Kristu, proti spáse člověka v Božím poselství. Pudil je k tomu pozemský rozum! Právě tento rozum jako jedovatý výrůstek *Luciferův* jest mu nástrojem, který se stal lidstvu nejnebezpečnějším! Proto vyrostlo odedávna tak nepoměrně veliké pěstování lidského rozumu pro člověka na dědičný hřích! Ale za ním stojí Lucifer sám jako Antikrist ve vlastní osobě. *On* to jest, který mohl povznésti svou hlavu skrze lidi. On, jediný skutečný nepřítel Boha! Jméno Antikrista získal si nepřátelským bojem proti poslání Syna Božího. Nikdo jiný nebyl by měl k tomu sílu a moc, aby se stal Antikristem.

A Lucifer používá na zemi ke svému boji proti Boží vůli nejen *jednotlivého* člověka, nýbrž téměř veškerého lidstva, které tím také za projevu Božího hněvu vede ke zkáze! Kdo nemůže pochopiti *tuto* největší samozřejmost, že jen *sám Lucifer* může býti *Antikristem,* který se opovažuje stavěti se proti Bohu, tomu nebude nikdy možno pochopiti něco ze všeho toho, co se odehrává mimo hrubohmotnost, tedy mimo čistě pozemské. Takový musí se již dnes prohlásiti za ztraceného.

A jak tomu bylo tenkrát, *tak je tomu i dnes!* Dokonce mnohem hůře. Také dnes budou chtít mnozí zástupci náboženství velmi rozezleně bojovat, aby udrželi v chrámech a církvích dosud prováděné řády pozemského rozumu.

Právě tento lidský rozum, omezující všechno ušlechtilejší cítění, jest nejnebezpečnější z býlí, které Lucifer mohl roztrousiti mezi lidstvo. Všichni otroci rozumu jsou ve skutečnosti *služebníci Luciferovi,*

kteří nesou spoluvinu na nesmírném zhroucení, které nyní musí přijíti na lidi.

Protože nikdo nehledal Antikrista v rozumu, bylo jeho příšerné rozšíření tím snazší! Lucifer triumfoval, protože tím uzavřel lidstvu každé pochopení všeho toho, co jest mimo hrubohmotnost. Uzavřel je tím *od skutečného života!* Od místa, na kterém teprve začíná styk s duchovnem, které vede do blízkosti Boha!

Tím se zakotvil na této Zemi jako pán země a hlavní části lidstva.

Nebylo pak také divu, že mohl proniknouti až k oltářům a že mu museli padnouti za oběť pozemští zástupci náboženství i křesťanských církví. Také oni očekávají Antikrista teprve před ohlášeným soudem. Veliké zjevení v bibli zůstalo v této věci jako v mnohých jiných dosud nepochopené.

Zjevení praví, že tento Antikrist před soudem *pozdvihne svou hlavu!* Nepraví, že teprve přijde! Bylo-li řečeno, že pozdvihne hlavu, pak to přece znamená, že zde již musí býti a ne že teprve přijde. Má se tím říci, že krátce před soudem *dosáhne vrcholu své vlády!*

Vy, kdo jste dosud duchovně neoslepli a neohluchli, slyšte toto varovné volání! Dejte si práci, abyste *sami* jednou zcela vážně přemýšleli, neboť to se od vás nyní požaduje! Zůstanete-li v tom nadále pohodlní, vydáváte se sami za ztracené!

Sejmete-li s hnízda jedovatého hada ochrannou pokrývku a on pozná, že jest tím pojednou odkryt, bude samozřejmě hledět skočiti po této bezohledné ruce, aby do ní kousl.

Ne jinak jest tomu zde. Antikrist, který se vidí odkryt, bude rychle odporovati pomocí svých sluhů, bude při odhalení křičet a zkusí všechno možné, aby se udržel na trůnu, který mu lidstvo ochotně nabídlo. Ale to všechno může dělat jen prostřednictvím těch, kdo ho v sobě uctívají. Proto nyní až boj začne, dbejte bystře na své okolí! Právě podle jejich křiku poznáte je tím jistěji! Poznáte tak každého, kdo k němu patří! Neboť oni budou právě tak jako již kdysi choditi v nepřátelství a ve strachu před čistou Pravdou!

Antikrist bude se opět křečovitě snažit, aby si udržel svůj vliv na zemi. Dávejte pozor na jeho nevěcnost v obraně i v útoku. Opět bude pracovati jen utrhačně a podezřívavě, protože jeho stoupenci

nic jiného nedovedou. Aby předstoupili před Pravdu a vyvrátili ji, to není možno.

Tak budou tentokráte sluhové Luciferovi chtít označit Vyslance Božího jako Antikrista, jako rouhače proti Bohu. Právě tak, jako kdysi Syna Božího! A přece každý musí v tom ihned poznat jen slabou obranu, která postrádá veškeré důslednosti. Jak jest možno označiti jako Antikrista toho, který odhaluje Lucifera a nutí na povrch jeho pletichy? Jest to jen nová forma toho, že *Syna Božího* označili jako *rouhajícího* se Bohu jen proto, že jeho výklady se nekryly s lidskými názory. Kde se stane takový pokus, tam buďte pozorni, neboť tím chtějí takoví lidé Lucifera jen chránit, aby udrželi jeho vládu na zemi. Tam jest sídlo temna i když tito lidé zevně nosí jasné pozemské roucho, i když jsou to sluhové církve.

Nezapomínejte na události za pozemského času Syna Božího a uvažte, že dnes ještě *tentýž* Antikrist s ještě větším počtem lidských stoupenců usiluje, aby podržel vládu nad zemí, ušel tak zničení a dále zatemňoval pravou vůli Boží.

Dbejte proto pozorně na všechna znamení, která jsou zaslíbena! Jedná se o *poslední* rozhodnutí pro každého jednotlivce. O záchranu nebo zkázu! Neboť tentokrát jest Boží vůle, aby zahynulo to, co se znovu odvažuje vzepříti proti němu a proti jeho Poslu!

Každá nedbalost v tomto směru bude pro vás nyní soudem! Boží znamení nebudou státi nad žádnou církví, žádný duchovní hodnostář na zemi nebude míti osvědčení, že jest Vyslanec od Boha. Jen ten, kdo jest nerozlučně spojen s těmito znameními a nosí je proto živě zářící v sobě jako kdysi Syn Boží, když prodléval na této zemi. Jest to kříž Pravdy, který živě září v něm a holubice nad ním! Stanou se viditelnými všem, kdo jsou omilostněni k tomu, aby zřeli duchovno a vydali svědectví o něm všem lidem na zemi. Tentokrát budou mezi všemi národy ti, kdo *viděti* smí, jako poslední milost Boží! – – –

Tato vznešená znamení svaté Pravdy nedají se předstírati. Nedovede toho ani Lucifer, který před nimi musí prchati. Tím méně pak člověk. Kdo se chce proto ještě stavěti proti tomu osvědčení Božímu, staví se proti Bohu jako jeho nepřítel. Tím dosvědčuje, že není Božím sluhou a že jím nikdy nebyl, nechť se dosud na zemi vydával

za cokoliv. Jest to služebník Luciferův, Antikristův a jako otrok rozumu propadá i s ním podle vůle Boží nyní soudu!

Chraňte se, ať k nim nepatříte i vy!

91. A vyplnilo se …!

Vysoko vzdouvaly se vlny nespravedlnosti v době faraonů. Nemravnost a zločiny slavily triumfy. Zotročení Izraele dospělo k vrcholu.

Tu vešel na tuto zemi Abdrushin! Ze Světla byl tím učiněn první krok k záchraně těch lidských duší, které chtěly toužebně usilovati ke Světlu! Veliká nouze Židů očistila tyto tak, že jejich duševní schopnosti v mukách potlačování dosáhly tak jemného stupně vývoje, že mezi tehdejšími lidmi oni jediní byli schopni přijímati záchvěvy, které přicházely ze světlých výšin do těchto hlubin.

Tyto výchvěvy byly tu vždy a jsou stále. Nebylo však na zemi lidí, kteří by se snažili, aby je přijali. Teprve nejmučivější bída otřásla po dlouhé době dušemi zotročených Židů a uvolnila je tak, že konečně mohli pocit'ovati také jemnější výchvěvy v kosmu. Tím vzniklo tápavě přání po blízkosti Boží, které se konečně povzneslo k vroucímu vznětu úpěnlivé prosby.

Při tomto toužebném volání ke Světlu o pomoc dostavilo se také zvratné působení. Dokud myšlení a cítění těchto lidí obracelo se k zemi, nemohlo k nim ve zvratném působení samozřejmě také nic jiného prouditi zpět. Když však konečně obrátili svůj pohled vzhůru ke Světlu ve vážném a skutečně pokorném chtění, tu mohl se ve zvratném působení do duší také silněji vylévati jen proud Světla. Volání o pomoc trpícího lidu bylo tím vyslyšeno. Zachránce přišel!

Přišel ve splnění Boží vůle, ze které vyšel. Proto zůstává také neodvratným zákonem, že všude, kam přichází, *musí* vzniknouti nepřátelství na těch místech, kde se něco staví *proti* spravedlivé vůli Boží. Avšak tam, kde spravedlnost *ve skutečném* smyslu tvoří část života, vzniká nejčistší mír a blaho.

Poněvadž Abdrushin tehdy jako nyní nosí v sobě živou Boží vůli, ze které vycházejí zákony ve stvoření a poněvadž on *jest* Božská vůle, která se stala člověkem, může proto již svým bytím rozuzliti všechny konečné účinky duchovních zákonů ve stvoření.

Projevení a rozuzlení utváří se při tom pro každého jednotlivce i pro celé národy vždy *tak,* že přesně odpovídá tomu konci, který skrývá v sobě jimi právě samovolně zvolená cesta. Odpovídá tedy přesně druhu, do jehož směru se právě dobrovolně postavili. Kloní-li se k temnu, budou zcela neodvratně také následovati hrůzy. Těm, kdo usilují k Světlu, přinese však štěstí a radost. I když cesta až k tomuto konci zdá se býti každé lidské duši velmi vzdálena, takže se lidé domnívají, že mají čas, mnoho času k poslednímu rozhodnutí, které má míti konečnou platnost … vejde-li mezi ně Abdrushin jako část živé vůle Boží, přivodí se samočinně a beze všeho přechodu rychle konec všech cest jako přirozený zákon. A v tom spočívá poslední soud!

Konec blíží se magnetickou mocí, vyzařovanou Abdrushinem, tak rychle k rozuzlení, že lidská duše nemůže již sledovati svou cestu jako dříve, nýbrž musí se jí ihned dostati ovoce toho, co zasila. Při tom propadají soudu také díla všech duší. Rozkvétají, jakmile jsou podle vůle Boží, anebo se zhroutí v sobě, *nejsou-li* s ní v plném souladu. K tomu patří *všechna* podnikání. Počínaje rodinou a manželstvím, až k činnosti v povolání, nechť jest to při řemesle, průmyslu, obchodě, v hospodářství nebo ve státnictví, všechno propadá soudu. Propadá to ihned rychlému rozuzlení duchovních zákonů podle Božské spravedlnosti. Člověk nemůže v tom ničeho zadržeti nebo odsunouti, nic přikrýti nebo zahaliti. Bezmocně musí nechati přes sebe přejíti to, co žádá *opravdové* právo. I když se toto právo nejeví podle lidských pozemských názorů.

Božská vůle, která se stala člověkem, jest jako živý kontakt, který dává vzniknouti zápalné jiskře rozuzlení všude, kdekoliv se ve svém pozemském bytí dotýká člověka nebo celého národa. Samotné bytí této Božské vůle přivolává nutně zúčtování a všude nutí k rozhodnutí, k rozhodnutí poslednímu, které jest pro všechno stávající ještě možné.

Tak stává se soudem, kamkoliv přichází, ač sám nepotřebuje soudit. Svým původem jest jako samočinný klíč pro uzavření veškerého dění. Jest jako meč, kterému jest jen postaviti se do světa, aby se každý a také vše na něm oddělilo! –

Poněvadž bezpráví Egypťanů volalo tehdy v utrpení židovského národa až vzhůru ke Světlu, předcházel Abdrushin Syna Božího, a následoval žalobu, aby přivodil Egypťanům soud. Přišel, aby osvobodil národ Židů, který byl očistěn mukou, aby mohl jednou splniti své povolání tak, aby jako národ tehdy nejzralejší přijal Syna Božího, jakmile k tomu nadešel čas. –

Tak přišel na svět v knížeti nejmocnějšího ze sousedních národů Egypťanů Vyslanec pro Boží soud. Jako kníže Arabů nesl jméno Abdrushin. To znamená podle smyslu: Syn Ducha Svatého.

Býval často v paláci Faraónově a přivodil tím zcela sám rozuzlení duchovních zákonů pro celý národ. Jen tak bylo možno, že Mojžíš mohl tehdy také vyhlásiti všechny tresty, které se *rychle* vyplnily! Toto vyplnění přivodil Abdrushin, který jako část živé Boží vůle musel přinésti na zemi vyrovnávající spravedlnost v samočinném rozuzlení duchovních zákonů, jichž následek jeví se i v hrubohmotnosti.

Tak byl národ Egypťanů ve své nespravedlnosti a nemravnosti těžce drcen a souzen Boží vůlí a národ Židů byl při tom osvobozen ke vzestupu, ke splnění povolání, aby ve svém okruhu s rostoucí zralostí připravil půdu pro přijetí Syna Božího na zemi.

Byl to počátek kruhu, který v sobě skrýval mocné dění a který se musí uzavříti opětným příchodem Abdrushina na tuto zemi! Lidstvu byla tím vložena do rukou možnost vzestupu do netušených výšin. –

V tehdejší době podmanil si Abdrushin mezi jinými i vysoce vyvinutý národ indického původu. V tomto národě byl věštec, kterému se právě přítomností Abdrushinovou dostalo vysokých zjevení. Bylo úkolem věštce, aby tato zjevení prohlásil, poněvadž by byla pomohla lidem, aby snáze a rychleji dospěli duchovně vzhůru. Ale on se místo toho uchýlil úplně do sebe, žil uzavřen před lidmi a zpracovával své neobyčejné vědění jen pro sebe, tak jak i dnes tak velmi mnozí činí. Také dnes vzdalují se vědoucí, nebo ti, kdo se jimi stali, ve většině případů buď do sebe, nebo se uzavírají přede všemi lidmi, pokud to vůbec je možno, protože se obávají, že by nebyli pochopeni, nebo že by se jim lidé vysmáli. Často také proto, aby své vědění vychutnali jen pro sebe a kochali se jím.

Takové chování jest však *nesprávné*. Komu se dostalo většího vědění, má je dávati dále, aby jím pomáhal druhým. Vždyť i pro něho samotného bylo darem. Nemohl ho získati. Jmenovitě přijetí zjevení zavazuje. Obyčejně však vytrubují do světa jen ti, kdo vidí málo a to, co pro druhé nemá žádné ceny. Tím škodí lidem, kteří se skutečně stali vědoucími, protože jsou pak již předem házeni s nimi do jednoho koše a nepřikládá se jim žádná cena. Také z těchto důvodů mlčí mnoho vědoucích, kteří by jinak mluvili.

Tak selhal i tento věštec dávných dob ve svém skutečném úkolu. Byl při tom, když kladli do hrobu pozemsky smrtelné pozůstatky Abdrushinovy. Ale tu ho to přemohlo mocí a v nejvyšší inspiraci vytesal do velikého kamene v hrobce celé dění. Počal původem Abdrushinovým z Božského, vylíčil jeho úkoly během putování světy až ke znovuspojení s Božským a k jeho konečnému úkolu. Písmo v kameni obsahuje i dnešní dobu se vším děním.

Náhrobek Abdrushinův, dnes ještě skrytý zrakům zvědavých lidí, má totéž znamení, jako kámen, který kryje kosti, jež nosil Syn Boží na zemi. Zjevení této skutečnosti lidským zrakům zůstane ještě vyhrazeno hodině pozemského splnění. Ale tato doba není daleká. –

– – –

Kruh začal se pohybovati. Dění se rozvíjelo. Jako koruna všeho přišel Syn Boží na zem k vyžádané spáse lidstva i celého stvoření.

Ale lidé tuto spásu nepřijali. S počátkem pozemského blahobytu vzrostla opět duchovní nedbalost, která vzala všechnu jemnost cítění a v dalším důsledku dala vybujeti lidské pýše, která se stále hustěji kladla kolem lidské duše jako dusící ji trní a odtrhla ji ode všech výchvěvů, které se snášely s jasné výše.

Tak nacházelo poselství Syna Božího ze Světla jen málo ozvěny v lidských duších, znovu zas stísněných a omezených. Vznešený nositel Světla byl jako jim nepohodlný zavražděn. –

V té době byla také indickému věštci z pozemského času Abdrushinova dána příležitost k nápravě jeho tehdejšího selhání. Z milosti narodil se znovu jako Kašpar, jeden ze tří králů od výcho-

du, kteří poznali hvězdu a vyhledali dítě. Tím dostalo se mu možnosti odpykati osud, který si na sebe uvalil svým mlčením, protože poslání Abdrushinovo jest v nejtěsnější souvislosti s úkolem Syna Božího. Ale tentokrát opět zklamal i s oběma druhými králi. Nemělo býti jejich úkolem, aby jen cestovali do Betléma a *jednou* přinesli dítěti dary a pak opět zmizeli. Byli zvoleni a určeni býti v poznání *stále* po boku Synu Božímu, aby mu ulehčili jeho pozemskou dráhu ve všech čistě *pozemských* věcech! *Po celý* jeho pozemský život. Měli ho podporovati *pozemsky* svou mocí a svým bohatstvím. Jen za tímto účelem zrodili se do svých poměrů, jsouce již před zrozením k tomu určeni a pak obdařeni milostí jasnovidectví, aby mohli lehce splniti to, co si dříve vyprosili.

Ale zklamali v tom a mezi nimi i někdejší věštec po druhé. –

Již tehdy nebylo dobře rozuměno vznešenému poselství Syna Božího z Pravdy. Pozdější duchovní vůdcové pak je stále více znešvařovali a namnoze falešně vykládali a tak se ztratil jeho čistý lesk. Nade vším lidstvem, nade všemi zeměmi rozkládalo se opět temno. –

Bez překážky však pohyboval se ve stálém vzrůstu tento otevřený kruh a přinášel tím světu také stále blíže hodinu, kdy v novém příchodu vtělené Božské vůle nutně nadejde neodvratné uzavření tohoto kruhu. Konec spojí se se začátkem. V tom však jest rozuzlení a zúčtování všeho dění! Přináší velký obrat světů.

Obrat světů! Naléhavě nutný, aby svět nebyl zahnán lidským samozaslepením úplně ve zkázu. I přišel znovu Abdrushin na tuto zemi, aby uzavřel kruh, rozuzlil všechny duchovní zákony, které jsou nesprávným chtěním lidí zle zamotány a tím aby vyplnil, co bylo zaslíbeno varovně a napomínavě již před tisíci lety:

„Soud!“

Trpělivě čekal a sledoval na lidech velmi pozorně jejich falešné působení. Mnohé z toho zažil sám na sobě. Znovu budil nepřátelství tam, kde něco nebylo v souhlase s Božskou vůlí a přinášel mír tam,

kde bylo správné stanovisko k Božské vůli. Čekal, až ho stihne Boží výzva, aby začal.

A poněvadž zatím temno vetřelo se již do všeho, co vzniklo lidskou činností, bylo tu převážně pro něho jen utrpení a beznadějný boj, dokud zůstával spoután a nesměl rozvinouti svou moc. Vyzařování v něm byla hustě zahalena, aby nepřivodila příliš záhy silná vybavení, jež patří k soudu světa. Teprve od hodiny, která přinášela obrat světů, směly zvolna a znenáhla padati s něho roušky a obaly.

Až do té doby mohl však hlásati ještě jednou slovo Pravdy, neznetvořené, tak, jak je přinášel již Syn Boží, aby těm, kdo vážně hledají Světlo, dostalo se příležitosti k záchraně při soudu. Neboť které lidské duše skutečně a vážně hledají Pravdu a touží po *duchovním* vzestupu, nejen po světské moci pod záminkou duchovního hledání, ty také najdou v tomto slově Pravdy svou záchrannou kotvu! Pro všechny ostatní není to však dáno. Zůstávají slepí a hluší, neboť v důsledku zákona bezpodmínečného zvratného působení nezasloužili záchrany. Vždyť i v záhrobí po pozemské smrti jsou slepí a hluší, přes to že musí žíti. Boží slovo Pravdy dal tentokrát lidstvu opět pod svým tehdejším jménem Abdrushin. Stalo se tak proto, aby poukázal na začátek tohoto kruhu dění, který se musí uzavříti tímto obratem světů. Toto platí pro ty, kdo ve včasném poznání ještě přežijí soud.

Jest to poukaz k ulehčení pozdějšího přehledu. Porozumění pro to přijde lidem až *po* očistě, až budou vyloučeny falešné duše, které matou a pro všechny ostatní začne vzestup v obnoveném rozkvětu.

A pojednou byla tu hodina splnění zaslíbení pro veliký obrat světů. Zdánlivě neohlášena, jako tomu bylo tehdy v Egyptě. Věděli o tom jen zúčastnění, zatímco lidstvo klidně spalo. Připravovaly se tím veliké věci. Abdrushin vešel po dlouhé době učení na zemi ve své poslání, které ho představuje lidstvu jako Syna Člověka, který jest zaslíben, aby se na něm soudilo lidstvo! *Na něm!* Neboť jak již bylo vysvětleno, *on jest* soud, sám však nesoudí. –

Přesto, že až do obratu světů byl na zemi těžce zdržován hustými obaly, působil Abdrushin přece již v době učení a vybavoval duchovní zákony. Sice slabě a vždy jen tam, kde vešel *osobně* ve styk, ale přece jen nezvratně v jednotlivcích, tak jako v jejich dílech. Jedině

svou jsoucností, samočinně, ale neosobně trestal nebo odměňoval všechno, co mu při tom vyšlo vstříc! Tomuto živému přírodnímu zákonu nebylo možno úplně překážeti v jeho působení. Co bylo nezdravé a falešné, nemohlo skrze něho sklízeti správné a zdravé ovoce. Pokrytectví nebo licoměrný sebeklam, ve kterém tak mnozí lidé často žijí, nemohly přirozeně pak očekávati prospěch, nýbrž vždy jen škodu v neomylném rozuzlení zvratných působení.

Bylo však opět také samozřejmo, že pošetilí lidé v těžkém nedostatku svého sebepoznání neviděli při tom spravedlivá projevování svého *vlastního* vnitřního života, nýbrž chtěli připouštěti jen zevnější dění, jako by vycházelo od Abdrushina. Tak ho osočovali, haněli a podezřívali, což často nutně tížilo první polovinu jeho pozemské cesty. Ale potom přinášel stvoření soud!

Jako král Imanuel ve vesmíru, jako Parsifal Prastvořených a v duchovní říši a konečně jako Syn Člověka ve hrubohmotnosti na této planetě Zemi. Trojdílný v jednom, působí současně jako Božské mystérium. Je to postup, který nemůže býti pochopen vyvinutými lidskými duchy. Prastvoření mají však na něm již podíl, neboť i oni mohou působiti zde na zemi, zatím co současně plní svou službu nahoře ve hradu Grálu.

S obratem světů spadly s Abdrushina obaly, které mu překážely. Projev nabyl tím netušené moci, kterou Abdrushin nyní může a musí vědomě vysílati těmi směry, které jsou mu označeny Božskou vůlí, aby zničil všechno nezdravé a tím osvobodil zdravé od škodlivého tlaku, který je zdržuje a který dosud překážel ve volném vzestupu ke Světlu.

Tak vzejde konečně na zemi vytoužené království Boží, které kdysi bylo zaslíbeno spravedlivým jako tisíciletá říše. Bude vynuceno nadpozemskou a nadlidskou mocí, která jest dána Vyslanci Božímu k vyplnění zaslíbení!

A znovu dostalo se indickému věštci, pozdějšímu králi Kašparovi ze země východu, příležitosti, aby nyní odpykal dvojí zklamání. Bylo mu to povoleno jako poslední možnost. Aby mohl spolupůsobiti při posledním dění. Tentokrát ne sice pozemsky, ale přece duchovně.

A teď vyplní se *veškerá* zaslíbení, nezadržitelně a nezměnitelně, jak jest tomu v určení Božím! Ani jedno z nich nezůstane otevřeno, neboť kruh začíná se již zvolna uzavírati. A s částí Abdrushin – Parsifal spojuje se nyní v samotném pozemském těle ještě i jeho část Božská a tak povstává nyní v této hrubohmotnosti Imanuel, který byl všemu lidstvu zaslíben již prorokem Izaiášem! Lidé se sice snažili uváděti zaslíbení Imanuele, Syna Člověka, jako totožné se zaslíbením Ježíše, Syna Božího. Ukazuje to však jenom nedostatečnost lidského pochopení, dokonce i vůči nejzřetelnějším a jednoznačným sepsáním bible. Když se již mohla státi chyba, že na pojem označení Syna Božího a Syna Člověka chtělo se hleděti jako na pojem souznačný, protože se v tom nikdo nevyznal a věřící byli příliš bázlivi, než aby přijali myšlenku na dvě osoby, musel by přece zřejmý poukaz na dvě úplně rozdílná jména v zaslíbení přivésti k úsudku, že se jedná o dvě osoby. Proto blaze všem lidem, kteří ještě v poslední hodině mohou v sobě přijíti k poznání!

Amen!

Závěr.

Abdrushin dokončil nyní svoje
poselství lidstvu.

Po dokončení povstal v něm Bohem poslaný

Syn Člověka

Imanuel,

kterého sám Syn Boží, Ježíš zaslíbil lidstvu
k soudu i ke spasení,
když již staří proroci na něho poukazovali.

Nosí znamení svého vznešeného poslání:
Živoucí kříž Pravdy, zářící z něho
a Božskou holubici nad sebou, jako je nosil

Syn Boží.

Lidstvo, probuď se ze spánku svého ducha!

Dodatek.

Desatero Božích přikázání.

První přikázání.

Já jsem Hospodin, Tvůj Bůh!

Nebudeš míti jiných Bohů mimo mne!

Kdo dovede tato slova správně čísti, uzří v nich již odsouzení mnohých. Těch, kteří nedbají tohoto nejpřednějšího přikázání.

„Nebudeš míti jiných Bohů!" Tak mnohý představuje si těmito slovy příliš málo. Učinil si to příliš snadným! Považuje za modloslužebníky v prvé řadě ony lidi, kteří klekají před řadou postav, vyřezaných ze dřeva, z nichž každá jednotlivá představuje určitého boha. Myslí snad i na zbožňovatele ďábla a podobné zbloudilce, na které v nejlepším případě vzpomíná se soustrastí. Nemyslí však při tom na sebe. Jen se jednou klidně na sebe podívejte a zkoumejte se, nepatříte-li snad přece také k nim.

Jeden má dítě, které jest mu vskutku nade vše. Dovedl by pro ně přinésti každou oběť a zapomíná pro ně na vše ostatní. Jiný staví nade vše pozemský požitek a při nejlepší vůli nebyl by ani schopen obětovati tento požitek za cokoliv, kdyby opravdu k němu někdo přišel s takovým požadavkem a dopřál mu svobodné rozhodnutí. Třetí opět miluje peníze, čtvrtý ženu, pátý moc, jiný světská vyznamenání a všichni ve všem na konec jen … sama sebe!

To jest modloslužba v pravém smyslu! Před tou varuje první přikázání! Zapovídá ji! A běda tomu, kdo není doslova poslušen přikázání! Toto přestoupení mstí se ihned tím, že takový člověk zůstává stále připoután k zemi, jakmile přejde do jemnohmotné říše. Ve skutečnosti se však připoutal k zemi sám. Tím, že lpěl na něčem, co patří na zemi! Zdržuje se tím od dalšího vzestupu, ztrácí poskytnutý mu k tomu čas a uvádí se tak do nebezpečí, že nevyjde zavčas z jemnohmotné říše vzkříšením do světlé říše volných duchů. Bude pak spolustržen do neodvratného rozkladu veškeré hmotnosti, který slouží *k jejímu* vzkříšení a znovuutvoření. To jest však pro lidskou

duši jemnohmotná a duchovní smrt všeho osobního uvědomění a tím i zničení jeho formy i jeho jména pro věčnost!

Před tímto strašlivým koncem má chrániti poslušnost přikázání! Jest to přikázání nejvznešenější, protože jest člověku nejpotřebnější! Člověk jest bohužel příliš náchylným k tomu, aby se oddal nějaké zálibě, která ho na konec zotročí! U čeho však připustí, aby se mu to stalo zálibou, z toho si pak utvoří zlaté tele, jež staví na nejvyšší místo a tím učiní z něho modlu nebo bůžka vedle svého Boha, ba velmi často i *nad Něho!*

Jest však bohužel až příliš mnoho „zálib“, jež si člověk vytvořil a v největší bezstarostnosti si rád osvojuje! Jak jsem již uvedl, jest záliba oblíbení si čehosi pozemského! Je jich ovšem ještě mnohem více. Ale kdo si osvojil nějakou zálibu, ten na ní „lpí“. Když přechází pak do záhrobí k dalšímu svému vývoji, lpí na hrubohmotném a nemůže se tak lehce odtrhnout. Jest tedy brzděn, zdržován! Může se to také nazvati kletbou, která na něm ulpí. Postup jest vždy týž, nechť se slovy projevuje jakýmkoliv způsobem.

Kdo však v pozemském bytí staví Boha nade vše, nejen ve své představě nebo jen ve slovech, ale v cítění, tedy opravdově a ryze v úctyplné lásce, která ho poutá jako k zálibě, ten touto vázaností bude ihned usilovati do výše, jakmile se ocitne v záhrobí. Neboť bere tam s sebou úctu a lásku k Bohu, a ta ho udržuje a konečně nese až do jeho blízkosti, do ráje, do prvotního stvoření, do sídla čistých, ode všech břemen osvobozených duchů, jichž náklonnost vede jen k Boží čisté Pravdě.

Dbejte proto přísně na zachovávání tohoto přikázání. Uchráníte se tak od mnohých nepříznivých ran osudu, na jejichž odčinění by vám již nezbylo dosti času.

Druhé přikázání.

Nevezmeš jméno Hospodina, Boha svého nadarmo!

Jméno probouzí a soustřeďuje v člověku pojem! Kdo hanobí jméno a odvažuje se je znehodnocovati, znehodnocuje tím pojem! Buďte toho pamětlivi v každou dobu!

Tohoto jasného přikázání Páně dbá se však nejméně ze všech deseti přikázání. Přestupuje se tedy nejvíce. Tisíceronásobné jsou způsoby těchto nevážností. I když se člověk domnívá, že mnohá taková přestoupení jsou zcela nevinná, že jsou to jen lehká rčení, zůstává to přece přestoupením tohoto ostře vyznačeného přikázání. Jsou to právě tyto tisíceré, domněle jen nevinné nevážnosti, které snižují svaté jméno Boží a tím pojem Boha, jenž jest vždy těsně spojen se jménem. Zbavují ho před lidmi, ba již před dětmi jeho svatosti, špiní jeho nedotknutelnost zevšedněním a strhováním do všeobecného mluvení! Lidé se neštítí zacházeti zde až do směšnosti. Nechci uváděti některé z mnohých takových rčení, neboť k tomu jest jméno příliš vznešené! Jest však třeba každému člověku, aby si toho všímal jen *jeden* den, a bude zděšen nad nesmírným nahromaděním přestoupení druhého přikázání lidmi obojího pohlaví, velikými i malými až po děti, sotva schopné vytvořiti správnou větu. Neboť jak zpívali staří, tak cvrlikají mladí! Proto právě jest snižování Boha často to první, čemu se mládež učí ve zdánlivě tak nevinném přestupování Božího přikázání!

Ale v účinku jest to nejhorší ze všech přestoupení. Jest přímo zhoubně rozšířeno mezi vším lidstvem, nejen u křesťanů, ale i u mohamedánů, židů a budhistů. Všude se to slyší až do omrzení! Čím může pak člověku býti ještě jméno „Bůh“? Jest znehodnoceno, nemá ani tolik vážnosti, jako nejmenší ze všech penízů! Jest na tom hůře než obnošený šat. A člověk, který jinak chce býti tak moudrým, má to za nevinné a hřeší tím více než stokráte za den! Kde zůstává

rozvaha! Kde nejmenší hnutí citů! I vy jste proti tomu příliš otupeni. Posloucháte klidně, když nejsvětější ze všech pojmů je tak strhován do špíny všednosti! Ale nemylte se! Dlužnická položka v záhrobí jest tím nemilosrdně zatížena u každého, kdo tak hřešil! A není tak lehko odpykati právě toto. Jsou tu dalekosáhlé špatné následky, které se vymstí do třetího a čtvrtého kolena, neobjeví-li se v této řadě jednou člověk, který v tom přijde k poznání a učiní přítrž tomuto zlému řádění.

Snažte se tedy v důvěrných svých kruzích potírati tento škodlivý zvyk. Především však přestřihněte nitky vlastní karmy se vší dosud zbylou energií, aby se dluh nestával již větším, než je. Nemyslete na lehké vyproštění, protože jste si při tom dosud nic zlého nemysleli! Škoda jest proto přesně tatáž! A hřích proti přikázání trvá bezpodmínečně! Vždyť jste to dobře věděli. Jestli jste se nesnažili dosti si ujasniti jeho dosah, jest to *vaše* vina! Proto se vám také nic neodpočte! Poslouchejte a jednejte, abyste byli schopni ještě zde na zemi mnohé odpykati.

Děsivé jest jinak bahno, které vás očekává až přijdete do záhrobí. Jako překážka položí se vám na cestu ke vzestupu.

Avšak nejen jednotlivci, nýbrž i úřady projevovaly otevřeně po mnohá staletí odpor proti tomuto přikázání i proti slovu Božímu, protože na lidech vynucovali mocí přísahy a nutili je, aby přestupovali přikázání, hrozíce jim těžkými pozemskými tresty, nevyhoví-li jejich žádosti. Ale záhrobní trest jest mnohem těžší a stihne všechny, kdo přísahu vyžadovali. Nestihne ty, kdo pod nátlakem přísahati museli. Také Kristus výslovně opakoval: „Vaše řeč budiž ano nebo ne. Co nad to jest, od zlého jest.“

Úřady měly přece moc, aby slovům ano nebo ne dodaly rozhodující vážnosti. Falešné výpovědi před soudem mohly přece trestati právě tak, jako křivou přísahu! Tím by povýšili hodnotu a váhu těchto slov na onen stupeň, jaký potřebovaly pro rozsudek. Nebylo třeba nutit lidi násilím ku přestoupení Božího přikázání! Zato se jim dostane rozsudku v záhrobí. Ostřejšího a přísnějšího ve zvratném působení, než si kdy představovali. Před tím není uniknutí!

Ještě hůře počínaly si však církve a jejich zástupci, kteří se dovolávali Boha a podrobovali při tom bližní nejhorším mukám a konečně za opětovného dovolávání se Boha je upalovali, když tito nešťastníci dřívější muka přestáli. Všeobecně známý a svou ukrutností pověstný římský císař Nero nebyl ve svém mučení křesťanů tak zlý a odsouzeníhodný jako katolická církev se svým nesmírným rejstříkem hříchů proti Božím zákonům! Předně tolik nemučil a nevraždil. Nedovolával se při tom také pokrytecky Boha, což bylo u církve při tomto způsobu nutně největším rouháním se Bohu, jaké jen je možné u člověka!

Není nic platno, že tytéž církve dnes odsuzují, čím se tehdy – bohužel až příliš dlouho – prohřešovaly. Nezanechaly toho dobrovolně!

A ještě dnes neděje se to o mnoho jinak v nepřátelském napadání. Jest to pouze v tišší a modernější formě! I zde změnila se časem jen *forma,* ne živé jádro! A jedině toto jádro, které se tak rádo skrývá, platí před Božím soudem. Nikdy zevnější forma!

A tato dnešní, jen zdánlivě nevinná forma zrodila se z téže nevýslovné pýchy ducha zástupců *všech* církví jako tehdy. Kde není zavržení hodná pýcha, tam najde se prázdná domýšlivost, která se opírá o pozemskou moc církví. Z těchto nectností rodí se velmi často bezdůvodné nepřátelství, spojené se světskou vypočítavostí na rozšíření vlivu, ba dokonce touha po světově politickém významu.

To vše děje se se jménem *„Boha“* na rtech! Mohl bych zvolati znovu, jako kdysi Syn Boží: „Svým chováním proměnili jste domy Otce mého v peleš lotrovskou, aby byly ke cti *vám!* Jmenujete se sluhy Syna Božího, ale stali jste se sluhy své pýchy!“

Každý katolík má se před Bohem za mnohem lepšího než protestant, ačkoliv k tomu není nejmenšího důvodu. Každý protestant má se za více vědoucího, pokročilejšího a *tím* svému Bohu bližšího než katolík. A takoví jsou ti, kdo tvrdí, že jsou stoupenci Kristovi a že se vzdělávají podle jeho slova.

Obě strany jsou bláhové. Opírají se o cosi, co před Boží vůlí nic neplatí! Právě takovíto lidé hřeší mnohem více proti druhému Božímu přikázání, než stoupenci jiných náboženství. Neboť berou jméno

Boží nadarmo nejen slovy, ale skutkem a celým způsobem svého života i při tak zvaných bohoslužbách. Poskytují každému myslícímu a dobře pozorujícímu jen odstrašující příklad bezobsažných forem a prázdného myšlení. Právě v té bezmezné domýšlivosti, že hledí sobě i okolí namluvit, jako by před jinověrci měli již zajištěné místo v nebi, hanobí nejvíce pojem Boha! Zevnějšek církevních obyčejů, křest a tak mnohé jiné, to neznamená nic! Jen vnitřnímu člověku jest postaviti se před soud! To si pamatujte, vy pyšní! O takových bylo již zvěstováno, že v den soudu, domýšliví na sebe, půjdou hrdě s prapory a skvělými rouchy, aby radostně vzali odměnu. Ale nedojdou nikdy do říše ducha, k nohám Božího trůnu, protože se jim dostane odměny, která jim patří, než tam dojdou. Ledový dech smete je jako bezcenné plevy, neboť jim chybí čistá pokora *v nitru* a pravá láska k bližnímu!

Ve způsobu svého života berou nejhorším způsobem jméno Boží nadarmo a jsou největšími přestupovateli druhého přikázání!

Všichni sloužili Luciferu, ne Bohu! A posmívají se tím všem přikázáním Božím! Od prvního až do posledního! Převážně však tomuto druhému, jehož přestoupení jest nejčernějším poskvrněním pojmu Boha ve jménu!

Střeste se přecházeti i nadále lehkovážně přes toto přikázání! Dbejte přísně na sebe i na své okolí! Považte, že plníte-li věrně devět přikázání a nedbáte jednoho z nich, jste *přece* na konec ztraceni! Když bylo přikázání Bohem dáno, jest v tom již důkaz, že se nesmí bráti na lehkou váhu, že musí býti plněno v nezbytné nutnosti! Jinak by vám bylo nebývalo dáno.

Neodvažujte se modlit, nejste-li schopni celou duší povznášeti se spolu ve slovech a chraňte se státi proti svému Bohu jako bezmyšlenkovití žvanilové. Tím byste se před ním provinili zneužitím jeho jména! Rozmyslete se dobře, než Boha o něco prosíte, je-li toho naléhavě třeba! Nezapleťte se do formálních modliteb, jak se ze zvyku odbreptávají *ve všech* náboženských úkonech. Není to jen zneužití, ale rouhání se jménu Božímu! V radosti nebo v tísni zůstává vroucí cit beze slov mnohem cennějším, než tisíc slovních modliteb, i když tento cit trvá jen zlomek okamžiku! Takový cit je pak vždycky pravý

a není pokrytectvím! Proto také není zneužitím pojmu Boha. Je to *svatý* okamžik, když se lidský duch s prosbou nebo s díky chce vrhnouti před stupně Božího trůnu! To se nesmí nikdy státi breptáním ze zvyku! Ani v ústech sluhů církve!

Člověk, který dovede užívati jména Božího při všech možných i nemožných denních příležitostech, neměl nikdy nejmenšího tušení o pojmu Boha! Jest zvíře a ne člověk! Neboť lidský duch *musí* míti schopnost cítiti v sobě tušení Boha, i když je to jen jednou v jeho pozemském životě! Ale toto jedenkráte stačilo by samo, aby mu vzalo veškerou chuť k lehkovážnému přestoupení druhého přikázání! Bude pak věčně míti v sobě potřebu, aby jméno „Bůh“ vyslovoval jen na kolenou v nejvyšší čistotě celého svého nitra!

Kdo toho nemá, jest dalek toho, aby byl hoden jen Božího slova, tím méně, aby vešel do království Božího a těšil se z jeho oblažující blízkosti! Z toho důvodu se také zapovídá vytvářeti si *obraz* Boha Otce podle lidského smyslu! Každý pokus o to musí vésti jen k žalostnému zlehčení, protože ani lidský duch, ani lidská ruka nejsou uschopněny, aby visionářsky zřeli i tu nejmenší část skutečnosti a zachytili ji pozemsky v obrazech! Největší umělecké dílo mohlo by znamenati jen hluboké snížení. Jedině oko naznačuje vše ve svém nevýslovném záření. *Tak* vznešenou jest pro vás nepochopitelná velikost, již zahrnujete ve slově „Bůh“ a kterou se v lehkomyslné opovážlivosti osmělujete často používati jako nejvšednější z prázdných a bezmyšlenkovitých rčení! Bude vám skládati účty z tohoto vašeho konání!

Třetí přikázání.

Pomni, abys den sváteční světil!

Kdo si dá práci, aby procítil přikázání! Vidíme-li děti i dospělé, jak lehkovážně zacházejí s přikázáními svého Boha, musí každého vážně myslícího člověka pojmouti hrůza. Učí se přikázáním ve škole a povrchně je odříkávají. Člověk je rád, když si osvojil znění slov a že je dovede opakovati, pokud je u něho obava, že se ho někdo na to zeptá. Vyjde-li pak ze školy do praktického života, zapomene brzo i toto znění a tím i smysl. Je to nejlepší důkaz, že ho vůbec skutečně nezajímalo, co jeho Pán a Bůh od něho žádá. Ale Bůh ve skutečnosti *nežádá,* ale *dává* v lásce všem lidem to, co nutně potřebují! Ze Světla bylo pozorováno, jak velice lidé zbloudili. Proto jim Bůh jako vychovatel ukázal věrně cestu, která je vede k věčnému bytí ve světlé říši ducha, tedy k jejich štěstí. Neposlušnost musí vésti k neštěstí a zkáze lidí. Proto není vlastně správné, mluví-li se o *přikázáních.* Jsou to spíše dobře míněné rady, ukazovatelé správné cesty hmotností. Poznati tuto hmotnost přáli si lidští duchové sami. Ale na člověka nemá ani tato krásná myšlenka účinku. Doslova se příliš zavrtal do vlastních myšlenkových pochodů a nechce dále viděti ani slyšeti nic kromě toho, co sám si sestrojil ve svých názorech, vytesaných jeho malým pozemským věděním. Necítí, jak jej hmotnost unáší stále dále, vždy dále až k hranici, kde jest pro něho naposled „buďto – anebo“ jako *ono* rozhodnutí, které zůstává nyní rozhodujícím pro jeho celé bytí. Podle tohoto rozhodnutí musí jíti zvolenou cestou až do konce, aniž by se ještě mohl vrátit zpět. I když mu konečně ještě přijde poznání. Přichází pak již pozdě a přispívá k tomu, aby zvýšilo jeho muka.

Aby zde pomohl a člověku přes jeho zbloudění umožnil ještě *včasné* poznání, dal Bůh lidem *třetí* přikázání, radu, aby světili den sváteční. Plněním tohoto přikázání byla by v každém člověku vznikla během doby znenáhla touha usilovati ke Světlu. S touto touhou byla by se konečně objevila a ukázala i cesta, která by ho vedla vzhůru ke

splnění jeho přání, která zatím stálým zesilováním zhustila se v modlitbu. Pak byl by stál při obratu světů člověk *jinak* než teď! Produchovnělý, *zralý* pro *tu* říši, která musí teď přijít.

Slyšte tedy a jednejte, aby vám plnění přikázání razilo cestu. Pomni, abys den sváteční světil! Ty! Zcela zřetelně stojí v těchto slovech, že ty máš dáti svátečnímu dnu posvěcení a učiniti ho *pro sebe svatým!* Sváteční den jest sváteční hodina, kdy odpočíváš od práce, kterou ti ukládá tvá cesta na zemi. Ale nedáváš sváteční hodině a chvílím odpočinku žádného posvěcení, když chceš při tom pěstovati jen své tělo. Nebo když hledáš rozptýlení hrou, pitím nebo tancem. Sváteční hodina má tě vésti k tomu, aby ses zahloubal do svého myšlení a cítění, abys přehlédl svůj dosavadní pozemský život, především pak vždy uplynulé všední dny *posledního* týdne a bral z toho užitek pro svou budoucnost. Šest dní možno vždy přehlédnouti. Co trvá déle, snadno se zapomíná. Může se při tom stát, že se tvé cítění zvolna ponese do výše a ty se staneš hledatelem Pravdy. Jsi-li skutečně hledatel, ukáže se ti také cesta. Tak jako zde na zemi po nové, dosud ti neznámé cestě jdeš jen zkoumavě, bádavě, tak máš také na nových duchovních cestách, jež se ti otvírají, jíti bedlivě krok za krokem, abys uchoval vždy pevnou půdu pod nohama. Nesmíš skákat, protože by ses vydával nebezpečí pádu. Takovým myšlením a cítěním ve svátečních hodinách svého pozemského života nikdy ničeho neztratíš, nýbrž jen získáš.

Chozením do kostela nesvětí nikdo sváteční hodiny, nechce-li pak také v době odpočinku přemýšleti o tom, co tam slyšel, aby to správně v sebe přijal a v tom žil. Kněz nemůže ti posvětit tvůj den, neučiníš-li to sám ze sebe. Uvažuj vždy znovu, je-li vlastní smysl slova Božího vždy zcela v souhlase s tvým jednáním. *Tímto* způsobem jest pak sváteční den tebou posvěcen, neboť klidným zahloubáním dostalo se mu *toho* obsahu, jaký míti má a pro který byl ustanoven. Každý svátek stává se tak mezníkem na tvé cestě, který propůjčí dnům tvé hrubohmotné činnosti tu hodnotu, kterou mají míti pro zralost tvé duše. Neprožil jsi jich pak nadarmo a jdeš trvale kupředu. Posvětit neznamená promarnit. Jakmile to zmeškáš, zmeškáš svůj čas, který ti byl dán k uzrávání. Po obratu světů, který vás nyní

zvolna obklopuje svými paprsky, jest dána již jen krátká doba, abyste dohonili zameškané. Ovšem v předpokladu, že na to vynaložíte veškerou svou zbylou sílu. Svěťte proto den sváteční! Buď ve svém domě, nebo ještě lépe v přírodě, která vám napomáhá, abyste v myšlení i cítění byli bdělými! Plňte tím přikázání Páně. Jest to *k vašemu prospěchu!*

Čtvrté přikázání.

Cti otce a matku!

Toto přikázání dal kdysi Bůh lidstvu teprve prostřednictvím Mojžíše. Ale ono vyvolalo nevýslovné duševní boje. Jak mnohé dítě, jak mnohý dospělý těžce bojovali, aby neporušili nejhrubším způsobem právě toto přikázání. Jak může dítě ctíti otce, který se snižuje na opilce, nebo matku, která zle ztrpčuje dny otci i celému domu svými rozmary, svou nezkrocenou povahou a nedostatkem sebekázně. Znemožňuje tak mnohým vznik klidné nálady! Může dítě ctít rodiče, když slyší, že si navzájem hrubě nadávají, že se podvádějí nebo se perou? Mnohý manželský výjev zavinil, že toto přikázání bylo dětem mukou a znemožňoval jeho plnění. Bylo by to konečně jen pokrytectví, kdyby dítě chtělo tvrdit, že ctí matku, když tato se chová vůči cizím lidem mnohem vlídněji než vůči svému muži, otci dítěte. Když pozoruje u ní sklon k povrchnosti a vidí, že v nejsměšnější marnivosti klesá na bezvolnou otrokyni každé módní pošetilosti, která se často nedá ani srovnat s pojmem vážného, vznešeného mateřství a ubírá krásu a vznešenost mateřské důstojnosti! … Kde má pak ještě dítě najít dobrovolnou úctu k matce?

Co jen všechno jest ve slově: „Matka!“ Ale co také vyžaduje! Dítě, které není ještě spoluotráveno, *musí* bezděčně pociťovat v sobě, že člověk zralého, vážného ducha nebude se moci nikdy odhodlat, aby své hrubohmotné tělo obnažoval jen kvůli módě. Jak může pak matka zůstati dítěti ještě svatou! Přirozená úcta klesá impulsivně na prázdnou formu povinnosti ze zvyku, nebo podle výchovy na samozřejmou společenskou zdvořilost, tedy pokrytectví, jemuž chybí každý vysoký vzlet duše. Právě *ten* vysoký vzlet, ve kterém je teplý život! Je pro dítě nepostradatelný a při dorůstání a vstupu do života provází ho jako bezpečný štít, chrání při pokušení všeho druhu a zůstává mu vnitřně mocným útočištěm, ocitne-li se kdy v nějakých pochybnostech. Až do vysokého stáří! Slovo „otec“ nebo „matka“ mělo by za všech dob vzbudit vřelý, upřímný cit, v němž vynoří se před duší

obraz plný čistoty a *důstojnosti,* aby varoval nebo souhlasil jako vůdčí hvězda v celém pozemském životě!

A jaký poklad bere se každému dítěti, když svého otce nebo matku *nemůže* ctíti celou duší!

A přece podnětem pro tato duševní muka jest jen nesprávné lidské pojetí čtvrtého přikázání. Dosavadní názor, který omezoval smysl a činil ho jednostranným, byl nesprávný. Co Bůh poslal, nemůže býti jednostranným. Ještě nesprávnějším však bylo, že se toto přikázání znetvořilo a mělo býti opraveno a podle lidského měřítka zformováno ještě zdůrazněním: Cti otce *svého* a matku *svou!* Tím se vše zosobnilo. To muselo vésti k omylům, protože přikázání ve správné formě zní jen: Cti otce a matku!

Nemíní tedy jednotlivé určité osoby, jichž *druh* nelze *předen* stanoviti a předvídati. Něco tak protismyslného v Božských zákonech není. Bůh nežádá v žádném případě, aby se ctilo něco, co úcty nezasluhuje!

Toto přikázání místo osobnosti obsahuje naopak *pojem* otcovství a mateřství. Neobrací se tedy v první řadě na děti, ale na *rodiče* samotné, *od nich* žádá, aby měli v úctě otcovství a mateřství. Přikázání ukládá rodičům nezbytné povinnosti, aby si byli stále dokonale vědomi svého vznešeného úkolu a měli před očima zodpovědnost, v něm spočívající.

V záhrobí a ve Světle nežije se ve slovech, nýbrž v pojmech. Proto se stává, že při opětovném vypravování slovy lehce nastane omezení těchto pojmů, jak je zřejmo v tomto případě. Ale běda těm, kdo nedbali tohoto přikázání a nestarali se, aby je poznali v pravém smyslu. Neplatí jako výmluva, že dosud bylo namnoze jen špatně vykládáno a falešně procítěno. Následky nedodržení přikázání uplatnily se již při plození a při vstupu duše. Zcela jinak by bylo na zemi, kdyby lidé byli chápali a plnili toto důležité přikázání. Zcela jiné duše mohly tu přijíti ke vtělení, které by nemohly připustit úpadek mravnosti a morálky v takové míře, jak je tomu dnes! Pohleďte na vraždy, na pusté tance, na orgie, k nimž se dnes všechno stupňuje. Jako vrchol vítězství dusných výparů temna. A pohleďte na tu nepochopi-

telnou lhostejnost, s jakou se přijímá, ba podporuje tento úpadek jako něco správného, ba jako něco, co tu bylo vždy.

Kde jest člověk, který se snaží správně poznávati vůli Boží, který hledí ve vysokém vzletu chápati obsáhlou velikost, místo aby stále a stále tuto velikou vůli svévolně vtěsnával do ubohého omezení pozemského mozku, který učinil chrámem rozumu? Sám si tím klopí zrak k zemi jako otrok, který chodí v poutech, místo aby upíral rozšířený pohled radostně vzhůru, kde by se setkal s paprskem poznání.

Což nevidíte, jak uboze se stavíte proti *každému* pochopení všeho, co vám přichází ze Světla? Nechť jsou to přikázání, zaslíbení, poselství Kristovo nebo i celé stvoření! Nic nechcete viděti, nic poznati! Ani se nesnažíte něčemu *skutečně* rozuměti! Neberete to tak, jak to je, ale snažíte se křečovitě vždy znovu všecko přeformovat do nízkých názorů, jimž jste se oddávali po tisíciletí. Osvoboďte se konečně z těchto tradic. Vždyť síla k tomu jest vám k službám. V každém okamžiku. Není vám při tom třeba přinášet oběti. Musíte to svrhnout *jedním trhnutím, jediným činem vůle!* Nic si z toho nesmíte zamilovaně ponechávat. Jakmile usilujete najít *přechod,* nezbavíte se dosavadního nikdy. Vždy vás to potáhne příliš zpět. Může to pro vás býti lehké, odloučíte-li všechno staré *jediným* řezem a předstoupíte tím před nové bez starého břemene. Jen pak otevře se vám brána. Jinak zůstává pevně uzavřena. K tomu jest zapotřebí jen skutečně vážného chtění. Jest to děj jednoho okamžiku. Právě jako probuzení ze spánku. Nepozdvihnete-li se ihned z lůžka, znavíte se opět a radost z nového denního díla ochabne, neztratí-li se docela.

Cti otce a matku! To si učiňte svatým přikázáním. Přiveďte ke cti otcovství a mateřství. Kdopak dnes ještě ví, jaká jest v nich velká důstojnost a jaká moc k zušlechtění lidstva! To měli by si ujasnit lidé, kteří se dnes na zemi spojují. Pak bude také každé manželství skutečně manželstvím, zakotveným v duchovnu! A všichni otcové a matky budou podle Božských zákonů *cti hodni!*

Pro děti bude toto přikázání skrze jejich rodiče svatým a živým. Nebudou moci vůbec jinak, než ctíti otce a matku z celé duše. Nechť jsou tyto děti jakkoliv uzpůsobeny. Budou již nuceny skutečností druhu a způsobu rodičů. Běda pak *těm* dětem, které neplní přiká-

zání dokonale. Bude jim uložena těžká karma. Pak je k ní také dán plný podklad. Ale poslušnost stane se ve zvratném působení samozřejmostí, radostí a potřebou. Proto jděte a dbejte přikázání Božích opravdověji než dosud. To jest dbejte jich a plňte je, abyste byli šťastni! –

Páté přikázání.

Nezabiješ!

Udeř se v prsa, člověče a zvolej hlasitě, že nejsi vrahem! Neboť zabíjet znamená vraždit a podle tvého přesvědčení jsi přikázání Páně nikdy nepřestoupil. Hrdě můžeš předstoupiti před Boha a můžeš bez bázně a chvění nadějně patřit, až se rozevře právě, tato stránka knihy tvého života.

Ale uvážil jsi při tom někdy, že je také *ubíjení?* A že ubíjet jest totéž jako zabíjet?

Není v tom rozdílu. Děláš ho jen ty svým způsobem výrazu, svou řečí. Neboť přikázání nepraví jednostranně: Nezabiješ hrubohmotný pozemský život! Praví ve velkém rozsahu zkrátka: Nezabiješ!

Měl na příklad otec syna. Malicherná pozemská ctižádost hnala otce k tomu, že nutil syna za každou cenu studovat. Ale v tomto synovi spočívaly vlohy, které ho nutkaly, aby dělal cosi jiného, v čem mu studie nemohly nijak prospět. Tu bylo zcela přirozeno, že syn necítil ke studiu nejmenší chuti a přes všechno donucování nebyl schopen věnovati mu radostně své síly. Syn však byl poslušný. Namáhal se na úkor zdraví, aby splnil vůli otcovu. Ale protože to bylo proti jeho přirozenosti, proti vlohám, které měl v sobě, bylo samozřejmo, že tím trpělo i jeho tělo. Nechci zde příklad sledovat dále. Opakuje se v pozemském bytí tak často, že takových případů je statisíce, ba ještě více. Jest však nezvratno, že otec snažil se zde svou ctižádostí nebo zatvrzelostí v synovi ubíti něco, co mu bylo dáno k vývoji na zemi! V mnoha případech podaří se to také skutečně ubít, protože v pozdější době je vývoj stěží ještě možný. Zdravá hlavní síla k vývoji byla zlomena v nejlepším čase a byla lehkovážně vyplýtvána na věci, jež byly cizí hochově povaze.

Otec se tím těžce prohřešil proti přikázání: Nezabiješ! Nehledě k tomu, že svým počínáním zadržel cosi lidstvu, co snad pomocí chlapce mohlo býti k velikému užitku. Měl přece uvážit, že hoch jest sice duchovně spřízněn s otcem nebo matkou nebo jím býti může,

nicméně však před Stvořitelem zůstává vlastní osobností, která je *povinna* rozvíjeti ke svému prospěchu dary, které obdržela pro tuto zemi. Snad mu bylo i Boží milostí dopřáno, aby odpykal těžkou karmu. Snad měl býti vynálezcem něčeho, co by v určitém smyslu přineslo lidstvu veliký užitek. Těžce doléhá tato vina zmaření a překažení zcela zvlášť na otce nebo matku, kteří své malé pozemské názory kladli přes velké osudové niti a tím zneužili své rodičovské moci.

Nejinak jest tomu v případě, když rodiče při sňatcích svých dětí uplatňují malicherné světské výpočty svého rozumu. Tak často dusí se tu bezohledně nejušlechtilejší cit jejich dítěte! Snad se dítěti poskytne pozemská bezstarostnost, ale současně také neštěstí duše, které je pro život dítěte důležitější než všechny peníze a statky.

Rodiče nesmí ovšem povolovat každému snu nebo přání dítěte. Tím by neplnili své rodičovské povinnosti. Vyžaduje se však vážná zkouška, která nesmí nikdy býti pozemsky jednostrannou. Ale právě této zkoušky *nesobeckým* způsobem používají rodiče zřídka nebo vůbec nikdy. Tak jest tisíce druhů takových případů. Není třeba více o tom mluvit. Přemýšlejte o tom sami, abyste se neprohřešili proti tomuto těžce závažnému slovu Božímu v přikázání! Otevřou se vám při tom netušené cesty!

Ale také dítě může rodičům zmařit oprávněné naděje! Když nevyvíjí v sobě dary, tak jak je třeba, aby dospělo k něčemu velikému. Zvláště když mu rodiče vyjdou vstříc a nechají dítěti samotnému zvoliti si cestu, jakou si vyžádalo. I tu pak dochází k ubití ušlechtilých citů u jeho rodičů a dítě přestoupilo přikázání hrubým způsobem!

Rovněž když člověk zklame nějak pravé přátelství nebo věnovanou mu důvěru. Tím zraňuje a zabíjí v druhém něco, v čem je skutečný život! Jest to provinění proti slovu Božímu: Nezabiješ! Přinese mu zlý osud, který musí odpykat!

Vidíte, že všechna přikázání jsou nejlepšími přáteli lidí, aby je věrně chránila před zlem a utrpením! Proto je milujte a važte si jich jako pokladu, jehož střežení přináší vám jen radost!

Šesté přikázání.

Nezcizoložíš!

Již to, že jest ještě jedno přikázání, které zní „Nepožádáš manželky bližního svého“, ukazuje, jak málo se tímto šestým přikázáním míní to, co v něm spatřuje pozemský zákon.

„Nezcizoložíš“ může také zníti „Neporušíš klidu manželství“! Klidem rozumí se ovšem soulad. To zároveň podmiňuje, *jak* má býti manželství vůbec utvořeno. Vždyť tam, kde není co rušit nebo ničit, nemá platnosti ani přikázání, které se neřídí podle pozemských pojetí a určení, ale podle vůle Boží.

Manželství jest tedy jen tam, kde panuje soulad a mír jako něco samozřejmého. Kde jeden snaží se žíti jen pro druhého a dělat mu radost. Jednostrannost a tak svádějící vražedná nuda jsou při tom předem a navždy úplně vyloučeny, tak jako nebezpečná touha po rozptýlení nebo domněnka nepochopení! To jsou vražedné nástroje pro každé štěstí! Právě tato zla *nemohou* se vůbec objevit v pravém manželství, kde jeden opravdu žije pro druhého. Neboť domněnka nepochopení a touha po rozptýlení jsou jen výsledky vysloveného sobectví, které hledí žít jenom pro sebe, ne však pro druhého!

Při pravé duševní lásce jest však vzájemné radostné odevzdání se něco zcela samozřejmého. Při tom je také zcela vyloučeno, že by některá strana vyšla zkrátka. Předpokladem ovšem jest, že stupeň vzdělání u těch, kdo se spojují, nevykazuje příliš velikou propast!

To je podmínka, kterou ve velikém vesmíru vyžaduje zákon přitažlivosti stejného druhu, který musí býti naplněn, má-li býti štěstí úplné.

Kde však není mír a soulad, tam nezaslouží manželství jména manželství. Ono jím pak také není. Jest to pak jen pozemské společenství, které jako takové nemá před Bohem ceny a nemůže také proto přinésti požehnání *v tom* smyslu, jak lze očekávati při pravém manželství.

V šestém přikázání jest tedy skutečné manželství podle vůle Boží přísným předpokladem! Jiné manželství chráněno není. Běda však tomu, kdo se jakýmkoliv způsobem opovažuje rušit *pravé* manželství! Jeho zdánlivé vítězství zde na zemi očekává ho pak v jemnohmotnosti ve zcela jiné podobě! Chtěl by před ní utéci pln zděšení, jakmile musí přejíti do jemnohmotné říše, kde je očekáván.

Porušení manželství v nejširším smyslu jest dokonce již tam, kde se stane pokus rozloučit dva skutečně se milující, jak to často rodiče dělají, když některá pozemská okolnost není zcela podle jejich přání! A běda ženě, běda muži, nechť jsou mladí nebo staří, když ze závisti nebo pohrávání si vědomě vnášejí nesvornost nebo dokonce rozvrat do takového páru! Čistá láska mezi dvěma lidmi má býti každému posvátnou. Má v něm budit úctu a vážnost, ale ne žádostivost! Ona jest pod ochranou Boží vůle!

Probouzí-li se pocit takové nečisté žádosti, nechť se člověk obrátí a rozhlédne jasným okem po *těch* lidech, kteří se dosud k nikomu duševně nepřipoutali.

Hledá-li vážně a s trpělivostí, jistě také najde člověka, který se k němu hodí způsobem, jak Bůh chce. S takovým pak také bude šťasten aniž uvalí na sebe vinu, která nikdy nemůže přinésti a poskytnouti štěstí!

Velikou chybou takových lidí často bývá, že se snaží následovati zpočátku slabé naléhání pocitu, násilím ho v sobě udržují a pěstují s vyumělkovanou fantastičností, až zesílí, naplní je a mučivě žene i ve hřích! Tisíce lidských duchů nemuselo by býti ztraceno, kdyby vždy jen chtěli dbáti *na začátek*. Tento začátek, nebyl-li vytvořen vypočítavostí rozumu, vzniká jen z laškování, jež je nedůstojno člověka a samo má původ ve zkažených zvycích rodinného a hlavně společenského pozemského života. To bývají často pravá tržiště ženitby, o nic čistší než nepokrytý obchod otroky na východě! Tam jest pařeniště zárodků cizoložství.

Chraňte se, rodičové, abyste se neprovinili na svých dětech hříchem rušení manželství z přílišné rozumové vypočítavosti! Nesčetní se v tom již zapletli! Jest zapotřebí mnoho úsilí, aby se z toho opět vyprostili! Děti, vy buďte opatrny, abyste se nestaly rušiteli míru me-

zi rodiči, jinak jste i vy vinny rušením manželství! Dobře si to rozmyslete! Jinak se činíte nepřáteli svého Boha. A není jediného takového nepřítele, který by na konec v nevýslovných mukách nepodlehl nutně zkáze, aniž Bůh k tomu hne prstem! Nikdy nemáš ničit mír a soulad mezi dvěma lidmi.

Vštip si to do srdce, aby to vždy varovně stálo před tvým duševním zrakem.

Sedmé přikázání.

Nepokradeš!

Na zloděje se pohlíží jako na jednoho z nejopovrženíhodnějších tvorů. Zlodějem jest každý, kdo jinému bere něco z jeho majetku bez jeho svolení.

V tom jest vysvětlení. Aby byl člověk správně poslušen tohoto přikázání, nepotřebuje nic více, než jasně rozeznávat, co patří druhému! To není těžké, řekne si každý. A tím jest to odbyto. Není to jistě těžké, jako vůbec následování všech deseti přikázání, chce-li jen člověk doopravdy. Zůstává však při tom přece vždy podmínka, aby je člověk řádně znal. A právě *to* chybí mnohým. Uvážili jste někdy pro správné následování tohoto přikázání, co jest vlastně majetkem druhého, z něhož se nesmí nic vzít?

Jsou to jeho peníze, klenoty, šaty, snad i dům a statek s dobytkem a vším, co k tomu patří. Ale v přikázání nestojí, že se to týká jen hrubohmotného pozemského statku! Jsou hodnoty, které jsou mnohem drahocennější. K majetku člověka patří také ještě jeho pověst, veřejná vážnost, jeho myšlenky, jeho rázovitost. A hlavně důvěra, které se těší u jiných. Když ne u všech, tedy aspoň u jednotlivců. Jsme-li jednou tak daleko, bude mnohá duševní pýcha státi již poněkud malomyslněji proti tomuto přikázání. Taž se sám sebe: Nesnažil jsi se dosud nikdy – snad i v dobrém úmyslu – napomenutím k opatrnosti otřásti důvěrou, které se jistý člověk těší u druhých? Nesnažil jsi se snad ji docela podkopati? Tím jsi úplně podle pravidel okradl toho, jemuž ta důvěra platila! Vzal jsi mu ji! Nebo alespoň jsi se o to pokusil.

Okradl jsi svého bližního také v tom případě, když víš něco o jeho poměrech a *bez jeho svolení* šíříš tuto vědomost dále. Z toho můžeš poznat, jak těžce jsou zapleteni do kliček viny všichni ti lidé, kteří snaží se s takovými věcmi dělat obchody. Nebo provozují-li obchodně něco takového, jak to činí různé informační kanceláře. Toto samovolné zaplétání se všemi průvodními jevy této činnosti

v trvalém překračování Božího přikázání vytváří tak ohromnou síť, že tito lidé nemohou se již nikdy vyplésti a jsou vydáni zavržení. Všichni jsou mnohem *více obtíženi* než hrubohmotní lupiči a zloději. Všichni ti, kdo takové „obchodníky" podporují a jim v jejich činnosti napomáhají, jsou právě tak vinni jako přechovávači zlodějů. Každý přímo a poctivě myslící člověk, nechť již soukromník nebo obchodník, má právo a povinnost žádati od každého, kdo k němu přichází s nějakou prosbou, *bezprostředně a přímo* vysvětlení a je-li třeba i doklady. Podle nich se pak může rozhodnout, jak dalece s důvěrou může splnit jeho přání. Všechno jiné jest nezdravé a zavržení hodné.

Plnění tohoto přikázání má zároveň ten účinek, že se probouzí cit stále více a pěstují se jeho schopnosti. Člověku dostává se tím pravé znalosti lidí, které pozbyl jen z pohodlí. Ztrácí znenáhla vše mrtvé a strojové a stává se sám opět živým člověkem. Vznikají tak skutečné osobnosti, zatím co dnešní vypěstované masové zvíře „člověk" musí se ztratit a vymizet.

Snažte se hluboce o tom přemýšlet a dbejte, abyste snad na konec nenašli na stránkách své dlužní knihy mnohé přestupky právě tohoto přikázání!

Osmé přikázání.

Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému!

Jestliže přepadneš a biješ některého ze svých spolubližních tak, že si odnáší rány a při tom ho snad ještě oloupíš, tu víš, že jsi ho poškodil a že propadáš světskému trestu. Při tom ani nemyslíš, že tím se také současně zaplétáš do nití zvratného působení, které nepodléhá žádné libovůli, ale rozuzluje se spravedlivě až do těch nejmenších hnutí duše, na které jsi vůbec nedbal a pro které vůbec nemáš citu. A toto zvratné působení není v žádné souvislosti se světským trestem, ale pracuje zcela neodvisle a tiše samo pro sebe. Lidský duch nemůže mu však nijak uniknout a nenachází již v celém stvoření místa, které by ho skrylo a chránilo.

Slyšíte-li o takovém surovém činu přepadnutí a násilného zranění, jste rozhořčeni. Trpí-li tím lidé vám blízcí, jste i polekáni a zděšeni! Ale málo vás rozruší, když někde slyšíte, že někdo nepřítomného člověka staví do špatného světla dovedně volenými zlomyslnými slovy, ba často jen i velmi výraznými posunky, které dávají více vytušit než lze vyjádřit slovy.

Ale pamatujte si: Hrubohmotný útok lze mnohem snáze napravit než útok na duši, která trpí podkopáváním pověsti.

Vyhýbejte se proto všem záškodníkům zlých, pomlouvačných úst, jako hrubohmotným vrahům!

Jsou právě tak vinni jako vrahové, ba velmi často ještě hůře! Jak málo mají soucitu s dušemi, jimi štvanými, tak málo bude jim pak v záhrobí podána ruka ku pomoci, až o to budou prosit! Chladný a nemilosrdný jest neblahý pud v jejich nitru, který je žene, aby snižovali jiné, jim často zcela cizí lidi. Chlad a nemilosrdnost stihne je proto stonásobnou silou na místě, jež na ně čeká, jakmile jednou musí opustit své pozemské tělo!

Budou pak v záhrobí psanci a hluboce opovrženými, víc než loupežníci a zloději. Celým tímto druhem lidí nese se společný potměšilý a zavrženíhodný rys, počínaje tak zvanou kmotrou klepnou až k oněm zkaženým tvorům, kteří se neštítí vyžádanou přísahou vydati falešné svědectví proti bližnímu, jemuž by byli měli z mnoha příčin děkovat!

Jednejte s nimi jako s jedovatým plazem, neboť si nezaslouží, aby byli něčím jiným.

Poněvadž celému lidstvu chybí jednotný vysoký cíl, dosažení království Božího, tak si nemají co říci, když jsou jednou dva neb tři pohromadě. Stalo se jim milým zvykem pomlouvati jiné a nejsou již ani schopni nahlédnouti bídnost tohoto počínání, protože již vůbec ztratili všechno pochopení následkem trvalého provádění těchto špatností.

Budou v záhrobí dále seděti pospolu a holdovat svým zamilovaným thematům, až uplyne doba, která jest dopřána k poslední možnosti vzestupu. Snad by se byli mohli ještě zachránit, ale takto budou strženi do rozkladu, v němž se octnou všechny hrubo- i jemnohmotné druhy hmoty, aby byly očistěny od *každého* jedu, který do nich vnesli lidští duchové, kteří nejsou hodni, aby zachovali své jméno!

Deváté přikázání.

Nepožádáš manželky bližního svého!

Toto přikázání obrací se ostře a jasně proti tělesně zvířecím pudům, které člověk … bohužel … nechá příliš často vzkypěti, jakmile se mu k tomu naskytne příležitost!

Tím jsme se zároveň dotkli palčivého bodu, který tvoří největší léčku pro lidi. Podléhají mu také téměř všichni, jakmile s ním dostanou se do styku. Je to *příležitost!*

Pud se probouzí a je veden jedině myšlenkami! Člověk může to velmi lehce pozorovati sám na sobě, že pud se neprobudí a nemůže se probudit, chybí-li k tomu myšlenky! Je od nich úplně odvislý! Bez výjimky!

Neříkejte, že také smysl hmatu může probudit pud. To je nesprávné. Je to jen klam. Hmat probudí jen myšlenku a tato pak pud! Aby se probudila myšlenka, k tomu jest naskytující se příležitost nejsilnější pomůckou, takže se jí lidé sami musí báti. Proto jest také pro všechny lidi obojího pohlaví největší obranou a ochranou, když se příležitosti vyhnou! Jest to záchranná kotva v dnešní tísni, dokud veškeré lidstvo nebude v sobě tak silné, že jako zdravou samozřejmost bude *udržovati krb svých myšlenek čistý*. To dnes bohužel již není možné! Ale pak bude zcela určitě vyloučeno přestoupení přikázání.

Mnoho bouří musí se do té doby očistně přehnati přes lidstvo, ale *tato* kotva udrží, když každý usilující se přísně vynasnaží, aby nedal nikdy příležitost k svůdnému osamocení obou pohlaví.

Nechť si to každý vryje v paměť plamenným písmem, neboť není tak lehko se duševně opět osvobodit z přestoupení tohoto přikázání, protože zde přichází v úvahu i druhá strana. A *k současnému* vzestupu je jen zřídka příležitost.

„Nepožádáš manželky bližního svého!“ Tím se nemíní jen manželka, ale ženské pohlaví vůbec, tedy i dcery. Protože jest zřejmě řečeno: *„Nepožádáš,“* jest míněna jen tělesná žádost, pud. Ne tedy snad poctivé a opravdové ucházení se!

V těchto jasných slovech nemůže býti omylu. Jedná se tu o přísný Boží zákon proti svedení nebo znásilnění, tak jako o poskvrnění myšlenkami tajné žádosti. Již tato žádostivost jako východisko dokonaného zlého činu jest přestoupením zákona, které má za následek karmický trest, který nutno nezbytně nějakým způsobem odpykat, než může býti duše opět od něho osvobozena. Někdy jest toto dění, považované lidmi za malichernost, dokonce rozhodující pro způsob příštího vtělení na zemi, nebo pro budoucí osud *v tomto* životě. Neberte proto moc myšlenek tak lehce! Věší se jim přirozeně na paty ve stejné míře i zodpovědnost! Jste zodpovědni i za nejlehkovážnější myšlení, protože již způsobuje škodu v jemnohmotném světě. *V tom* světě, který vás přijme po tomto pozemském životě.

Dojde-li však žádost ke svedení, tedy ke hrubohmotnému činu, bojte se odplaty, nejste-li již schopni napravit tento čin tělesně i duševně zde na zemi.

Nechť se již svedení stalo nejlichotivějším způsobem nebo v přísném požadavku, i když se na konec získalo dorozumění z ženské strany, nedá se tím zmírniti zpětné působení. To začalo již při žádosti a všechna chytrost, všechna umění přispívají jen k zostření tohoto zpětného působení. Poslední svolení pak již je nezruší.

Buďte proto na stráži, varujte se každé příležitosti a neoddávejte se v tom směru bezstarostnosti. *V první řadě zachovejte krb svých myšlenek čistým!* Pak nepřestoupíte nikdy toto přikázání!

Není také omluvou, snaží-li se člověk, aby si namluvil, že tu byla pravděpodobnost manželství! Tím by se teprve vymyslela nejhrubší nepravda. Manželství bez duševní lásky jest před Bohem neplatné. Ale duševní láska zůstává nejlepší ochranou proti přestoupení přikázání, protože skutečně milující chce pro milovaného vždy jen to nejlepší. Nemůže proto nikdy chovati nečistá přání nebo požadavky, proti nimž se přikázání především obrací!

Desáté přikázání.

Nepožádáš domu bližního svého, ani služebníka jeho, ani dobytčete, ani cožkoliv jest bližního tvého!

Kdo si hledí výdělku v poctivé práci a v poctivém obchodu, může při velikém zúčtování v klidu očekávati vyvolání tohoto přikázání. Přejde kolem něho, aniž by se ho v úderu dotklo. Jest vlastně tak lehko plnit všecka přikázání. A přece … podívejte se jen *řádně* na všechny lidi. Záhy přijdete k poznání, že se ani toto přikázání, pro člověka zcela samozřejmé, nezachovává. Nebo se zachovává velmi zřídka a to ne s radostí, nýbrž jen s velkou námahou.

Jako neukojitelná žádost valí se to přes všechny lidi, ať bílé, žluté, hnědé, černé nebo rudé. Závidí bližním to, co sami nemají. Ještě lépe řečeno: Závidí jim všechno! V této závisti jest také již zapovězená žádostivost! Přestoupení zákona je tím již dokonáno a stává se kořenem mnohého zla, které člověka přivádí rychle k pádu, z něhož se často již nikdy nepozdvihne.

Průměrný člověk váží si ku podivu zřídka toho, co jmenuje svým vlastnictvím, nýbrž vždy jen toho, co sám nemá. Temno rozselo horlivě žádost a lidské duše se bohužel až příliš ochotně podvolily opatřiti nejúrodnější půdu pro tuto smutnou setbu. Tak se stala časem základem všeho konání většiny lidstva žádost po majetku druhých. Počínaje prostým přáním stupňuje se to v chytrosti a přemlouvání až k bezmezné závisti, trvalé nespokojenosti a až k slepé nenávisti.

Každá cesta k ukojení této žádostivosti byla dosud uznána za správnou, jen když příliš zřejmě neodporovala světskému zákonu. V rostoucí ziskuchtivosti nedbalo se Božího příkazu! Každý myslel, že jest skutečně počestný, dokud nebyl volán světským soudem k zodpovědnosti. Nedalo mu mnoho práce, aby se tomu vyhnul.

Vynaložil jen největší opatrnost a bystrost rozumu, když měl v úmyslu své bližní bezohledně poškodit a když se mu stalo potřebou opatřit si lacino nějakou výhodu. Na to nemyslel, že právě to přijde mu mnohem dráže, než získání všech pozemských prostředků. Tak zvaná chytrost byla trumf! Ale chytrost podle *dnešních* pojmů není sama o sobě ničím jiným, než květem lstivosti nebo jejím vystupňováním. Zvláštní jest jen to, že lstivému člověku vychází každý vstříc s nedůvěrou, kdežto chytrákovi s úctou! Tato protismyslnost vyvěrá ze *všeobecného základního názoru a stanoviska.* Lstivý člověk je břídil v umění ukojiti svou žádost, kdežto rozumově chytří lidé stali se v tom mistry. Břídil nedovede své chtění obléci v krásné formy a sklidí za to jen soustrastné opovržení. Kdo to však dovede, tomu nese se vstříc z duší, které holdují stejnému sklonu, závistivý obdiv! I v tom je závist! Na půdě dnešního lidstva ani obdiv stejného druhu nemůže býti bez závisti. Lidé neznají tuto silnou vzpruhu četných vad. Již ani nevědí, že tato závist v mnohonásobných podobách ovládá a vede celé jejich myšlení a konání v této době! Závist je v jednotlivci i v celých národech, řídí státy, plodí války i strany a věčný spor, kde jen dva lidé mají se o něčem poradit!

Výstražně mělo by se zavolati ke všem státům: Kde jest plnění desátého přikázání! V nejnemilosrdnější chtivosti usiluje každý z pozemských států jen o majetek druhého! Neštítí se vraždy jednotlivce ani hromadných vražd. Nezalekne se zotročení celých národů, jen když se tím sám vyšine k velikosti. Krásné řeči o sebeurčení a sebeochraně jsou jen zbabělé výmluvy, protože státy samy zřejmě cítí, že něco se říci musí, aby se aspoň poněkud oslabily a omluvily ty nesmírné zločiny proti Božím přikázáním.

Ale to vše není státům nic platno. Neboť neúprosné je rydlo, které vrývá nedbání Božích přikázání do knihy světového dění. Neroztržitelné jsou niti karmy, které se oplétají kolem každého jednotlivce, takže ani nejmenší hnutí jeho myšlení a konání nemůže zůstati neodpykáno!

Kdo může přehlédnouti všechna tato vlákna, ten vidí, jaký strašlivý soud tím byl vyvolán. Zmatek a zhroucení všeho dosud vybudovaného jsou jen první *lehké* následky tohoto nejhanebnějšího znásil-

nění desátého přikázání Božího! Nikdo vám nemůže dáti milost, když již vždy více začínají se na vás projevovati všechny zhoubné účinky. Nezasloužili jste to jinak. Přichází jen to, co jste si sami vynutili.

Vytrhněte nečistou žádost úplně ze své duše! Uvažte, že i stát skládá se jen z jednotlivců! Zanechte veškeré závisti i nenávisti k lidem, kteří podle vašeho mínění mají více majetku než vy! Má to svůj důvod! Že však nejste schopni poznati tento důvod, jste vinni *sami,* protože jste si sami dobrovolně vynutili nesmírné zúžení své chápavosti, jak mu Bůh *nechtěl.* Muselo to nastat následkem vašeho neblahého přeceňování rozumu!

Kdo v novém království Božím zde na zemi nebude chtít býti spokojen s postavením, které mu bylo dáno rozuzlením karmických nití, které sám vytvořil, ten také není hoden této příležitosti, aby se poměrně lehce zbavil starých dluhů, které na něm lpí. Není hoden, aby směl současně ještě duchovně dozrávati, aby našel cestu vzhůru, k domovu všech lidských *volných* duchů, tam kde panuje jen Světlo a radost!

Neúprosně bude v budoucnu každý nespokojenec uchvácen jako nepotřebný rušitel kýženého míru, jako překážka zdravého vzestupu! Bude-li v něm ovšem ještě dobrý zárodek, který silně zaručuje brzký obrat, zůstane novým pozemským zákonem tak dlouho pokořen ke *svému,* prospěchu a k poslední své záchraně, až mu vzejde poznání o bezpodmínečné správnosti moudré vůle Boží. O správnosti také pro něho, který dosud v krátkozrakosti své duše a samochtěné hlouposti nemohl poznat, že lůžko, na kterém *nyní* na zemi leží, zhotovil si sám pro sebe jako nezbytný následek svého *celého* dosavadního bytí, *více* záhrobních i pozemských životů. Že to není slepá libovůle náhody! Při tom konečně pozná, že pro sebe potřebuje právě *to* a jen *to,* co prožívá a kde stojí. Tak jako poměry, do kterých se zrodil, se vším, co k tomu patří!

Pracuje-li pilně na sobě, bude stoupati nejen duchovně, ale také pozemsky. Chce-li si však vzdorně vynutit jinou cestu, bezohledně a ke škodě svých bližních, nemůže mu to nikdy přinésti pravého prospěchu.

Nesmí říci, že mu k tomu má a musí dáti Bůh ještě poznání, aby je mohl následovat a podle něho se změnit! Je to jen nový hřích a opovážlivost, očekává-li nebo dokonce žádá, aby se mu zprvu dokázalo, že je se svým názorem na omylu, aby mohl věřit a přesvědčit se o opaku! *On* je to, *on* jediný, který se sám učinil zcela nemožným pro poznání a který se odchýlil od správné dráhy, na které zpočátku stál! Možnost poznání dal mu již Bůh s sebou na cestu. A sám si vyprosil, aby směl po ní jíti! Poněvadž si cestu ve zlé svévoli hrubě zasypal, má mu Bůh jako služebník tento dům znovu otevřít?! Dětinské počínání! Právě tato osobivost, tato žádost přitíží člověku nejvíce při odpykávání takto spáchaného rouhání proti Bohu! Pravím vám: Každému loupežníku jest snáze oprostit se z viny, než lidské duši, která v očekávání osměluje se žádat, aby Bůh napravil vlastní a největší vinu člověka tím, že mu znovu daruje poznání! Právě to, co člověk sám na sebe naložil jako nejtěžší břemeno hříchu. A to způsobem, který se nejvíce protivil Boží vůli!

Bude to tvrdý zápas pro lidské duše, než se budou moci osvobodit od obvyklého přestupování desátého přikázání Božího. Než se změní tak, že skutečně budou také podle něho žíti v myšlení, v řeči i ve skutcích! Ale na všechny, kdo toho nedovedou, čeká utrpení a zničení zde na zemi i v záhrobí!

Amen!

Život.

Pojem člověka o životě byl dosud nesprávný. Všechno, co člověk jmenuje životem, jest pouze hnaný pohyb. Nic jiného. Jest možno na něj pohlížeti jen jako na přirozený projev vlastního života.

To, co v celém stvoření formuje, udržuje, způsobuje zrání a rozklad, jest jen výsledek účinku více méně silného pohybu. Lidský rozum probádal tento pohyb a považuje ho za to nejvyšší. Našel v něm také svou hranici, za kterou ve svém bádání nemůže dále proniknouti, protože sám jest produktem tohoto pohybu. Proto nazval tento pohyb jako vrchol svého poznání prostě „silou“, „živou silou“, nebo také „životem“.

Ale není to ani síla, tím méně život. Jest to jen přirozený, neodvratný projev života. Síla jest pouze v životě samotném, tvoří s ním jedno a jest od něho neodlučitelna. Poněvadž tedy síla a život jsou nerozlučny, stvoření však je formováno, udržováno a opět v rozklad uváděno jen pohybem, nemůže se uvnitř stvoření mluviti ani o síle, ani o životě.

Kdo tedy chce mluviti o objevu prasíly, nebo chce dokonce využíti prasíly pomocí strojů, jest na omylu, protože toho nemůže najíti uvnitř stvoření. Považuje za tuto prasílu něco jiného a označuje to pak jen podle svého názoru slovem „síla“. Tím ovšem takový člověk dokazuje, že nemá ani potuchy o dění ve stvoření a o stvoření samotném. To však nelze mu vytýkat, protože sdílí tuto nevědomost se *všemi* svými bližními, učenými i neučenými.

Proto jsem ve svém poselství mluvil zpočátku o „síle“, která proudí stvořením, protože jsem mnohé mohl učiniti lidem srozumitelné jen tímto způsobem.

Jinak by mé výklady nebyli vůbec pochopili. Teď však mohu jíti dále a podati obraz, který střízlivým způsobem odráží postup všeho dění. Toto líčení jest nového druhu, nemění však *nic* na mých dosud podaných vysvětleních. Vše zůstává přesně tak, jak jsem řekl a jak také *skutečně jest.*

Novost v mém nynějším podání jest jen zdánlivá, protože vše tentokráte osvětluji jinak.

Dávám tím pevný základ, veliký kadlub, do kterého člověk může vsaditi vše, co bylo řečeno v předcházejícím poselství, jako trvale se pohybující, vroucí náplň. Tím stává se vše pak jediným celkem, něčím, co k sobě nezbytně patří a v sebe splývá. Tak získá člověk pro sebe nevyčerpatelný, ve všem harmonizující celkový přehled velikého dění, které mu dosud bylo neznámo a jež v sobě chová i jeho vlastní vznik a bytí.

Posluchač a čtenář nechť si nyní obrazně představí, co před ním rozvíjím:

Život, skutečný, opravdový život jest něco dokonale samostatného, dokonale neodvislého. Jinak by se to nesmělo označovati jako „život". To však jest pouze a jedině jen *v Bohu!* Protože mimo Boha nic není skutečně „živého", má také jedině On sílu, která jest v životě. Jedině On sám jest proto také onou často jmenovanou prasílou, nebo vůbec „silou"! A v síle jest opět světlo! Výraz „prasvětlo" jest proto stejně nesprávný jako výraz „prasíla". Jest prostě jen jedno světlo a jedna síla: *Bůh!*

Jsoucnost Boha, síly, světla, tedy života, vyžaduje sama již tvoření! Neboť živé světlo, živá síla nemůže se obejíti bez *vyzařování. A v tomto vyzařování jest skryto vše potřebné pro stvoření!*

Vyzařování však není světlo samo!

Vše, co trvá mimo Boha, má svůj původ jen v jeho vyzařování! Toto vyzařování jest však pro světlo samozřejmým projevem a účinkem. A tento účinek byl zde *vždy,* od věčnosti.

V blízkosti Světla jest síla vyzařování přirozeně největší. Jest tak mocná, že v ní nemůže býti žádného jiného pohybu než naprostý, přímý *pohyb kupředu,* který spočívá ve vyzařování. Tak vychází to od Boha daleko, do pohádkových dálav, jichž rozsah si lidský duch nedovede ani představiti.

Ale tam, kde toto naprosté puzení kupředu, které se rovná trvalému, nesmírnému tlaku, konečně poněkud povolí, mění se dosavadní, jen kupředu přímo se ženoucí pohyb v pohyb *kroužívý.* Tento kroužívý způsob vzniká tím, že současně s pohybem kupředu působí

přitažlivost živé síly. Všechno, co bylo vrženo za hranici přímého vyzařování, strhuje tato přitažlivost živé síly opět nazpět až k bodu, kde převládá jen pohyb kupředu. Tím vznikají krouživé pohyby *elipsovitého tvaru,* protože to již není *žádný vlastní pohyb,* nýbrž jen pohyb vzniklý přitažlivostí, která spočívá v síle, tedy v Bohu samotném. Tento pohyb vznikne vždy, když to, co bylo vypuzeno přes jistý bod, jest přitažlivostí strženo opět nazpět.

V těchto krouživých pohybech, kde povolil nesmírný tlak přímého vyzařování, vzniká přirozeně i lehké ochlazení a z toho pak opět srážení a tuhnutí.

Sraženina klesá, hlouběji nebo dále od původního nejsilnějšího vyzařování, jest však stále ještě udržována vše pronikající přitažlivostí síly. Zároveň však se jí dostává stále ještě dosti hnací síly vyzařováním. Tím vznikají stále nové krouživé pohyby, setrvávající vždy v jiných, ale zcela určitých hranicích. Tak následuje stále srážení a tuhnutí za srážením a tuhnutím, a vytváří se jedna elipsovitě kroužící pohybová úroveň za druhou. Tak vzniká nahromadění a konečně stále pevnější tvary, víc a více vzdálené od prvotního vyzařování a jeho nesmírného tlaku kupředu.

Z takto vzniklého odstupňování vytvářejí se úrovně, v nichž se určité druhy shlukují a udržují podle stupně svého ochlazení. Tyto úrovně nebo druhy jsem již vylíčil ve svém poselství. Na nejvyšším místě stvoření jest to veliká základní úroveň duchovna, k ní pak připojuje se bytostné, jemnohmotné a konečně hrubohmotné. Každá úroveň má opět mnohá odstupňování. Jest samozřejmo, že při tom všechny dokonalejší druhy zůstávají výše, východisku nejblíže, protože jsou mu nejpodobnější a přitažlivost živé síly musí na ně působiti nejsilněji.

Jak jsem již řekl, toto vyzařování Světla, tak nepochopitelné lidskému duchu, bylo tu vždy, od věčnosti.

Ale Bůh nedal tomuto vyzařování působiti dále, než k jisté hranici, na které proud, ženoucí naprosto kupředu, tvořil ještě přímou linii. Tak udržovalo se čisté Božské vyzařování svítící plnou jasností, bez ochlazování a s tím spojeného srážení. To tvořilo Božskou sféru, věčně trvající s Bohem samotným! Do tohoto jasu nemohlo nikdy

vniknouti zkalení, ani žádné odchýlení nebo změna. Byla možná jen dokonalá harmonie s původem, se Světlem samotným. Toto Světlo jest nerozlučně spojeno s Bohem a nemůže postrádati *tohoto* vyzařování živé síly, které jest jeho přirozeným projevem.

K této Božské sféře, ve které panuje tlak nejbližší blízkosti živé síly, nepochopitelný pro lidského ducha, patří jako nejzazší bod, jako hranice a současně kotviště, vlastní hrad Grálu, který lze si také představiti a mysleti jako uzavírající protipól. Nachází se tedy ještě v okruhu Božského, jest proto od věčnosti a zůstane nezměněn pro celou věčnost, i kdyby stvoření mělo se jednou rozpadnouti v trosky.

Tak tomu bylo od věčnosti. Jest to něco nepochopitelného pro lidského ducha.

Teprve když Bůh ve své vůli vyslal veliké slovo: *„Budiž světlo!"* vystřelily paprsky přes tuto dosud určenou hranici dále do temného vesmíru, kde nebylo světla a přinášely pohyb a teplo. A to byl počátek stvoření, které zrodilo pak lidského ducha a mohlo se mu státi domovem.

Bůh, Světlo, nepotřebuje tohoto stvoření. Kdyby opět omezil vyzařování jen na jeho nutnou hranici, takže by zůstala jen sféra Božské čistoty, do které nemůže vniknouti zkalení, jako tomu bylo zprvu, nadešel by konec všeho dalšího. Tím přestalo by však i bytí člověka, který může býti vědomým jen *v tomto* stvoření. –

Bezprostřední a přímé vyzařování Světla může ploditi *jen* dokonalost. Ale ve změnách tohoto prvotního tlaku, které nastávají stále většími vzdálenostmi, zmenšuje se tato původní dokonalost, protože postupujícím ochlazováním stále a trvale odlučují se jednotlivé části a zůstávají zpět. Čistota dokonalosti vyžaduje *tlak Božského vyzařování v jeho nejvyšší síle,* jak jest to možno jen v blízkosti Boží. Tlak budí pohyb a z něho vzniká teplo, horko a žár. Ale tlak jest jen projev síly, ne síla sama. Také záření a vyzařování vznikají jen pod tlakem síly, nejsou však silou samotnou. Proto jsou vyzařování a záření ve stvoření také jen důsledkem přiměřeného pohybu, který se musí zase říditi podle stávajícího tlaku. Kde ve stvoření není tedy žádného záření, tam také není žádného pohybu, nebo jak lidé mylně říkají, není tam „života". Neboť každý pohyb září. Zastavení pohybu jest nico-

ta, nehybnost, kterou lidé nazývají smrt. Tak nastane také veliký soud jen zvýšeným tlakem Božského paprsku. Stane se tak prostřednictvím Vyslance Božího, vtěleného do hrubohmotnosti, jemuž Bůh dal jiskru *své živé síly*. Tlaku této *jiskry* živé síly, který přirozeně nemůže býti tak silný jako mocný tlak živé síly v Bohu Otci samotném, může odolati jen všechno to, co se pohybuje *správně* v zákonitých projevech Božské síly! Toto správné bude tím posíleno, ale nerozžhaví se až do bílého žáru, který by je roztavil. K tomu by již záření jiskry síly tohoto Vyslance Božího nedostačilo. Všechno, co překáží, vymkne se však ze svých stěžejí, bude vyraženo ze svého falešného pohybu a dráhy, bude rozloženo a rozbořeno. Na to záření síly této jiskry dostačí úplně. Tak nastane velký Boží soud zcela samočinně a nepodléhá snad libovůli Vyslance Božího. Stane se tak prostě na základě zákona záření, který se musel vytvořiti jako důsledek vyzařování Božské síly. Všechno, co se *správně* pohybuje, jak v myšlení, tak v konání, vyzařuje v hrubohmotnosti barvu fialovou.

Ale vše, co jest temné a zlé, nebo k tomu usiluje, nechť v myšlení nebo v žádosti, má barvu kalné *žluti*. Tyto dvě barvy jsou základní barvy pro soud! Podle síly chtění nebo konání jsou také pak vyzařování slabá nebo silná. S Vyslancem Božím přichází paprsek *Božského* světla nezměněný do stvoření a tím i sem na zemi! Božské světlo posílí a pozvedne dobro, tedy všechno pozemsky fialové, kdežto pozemsky kalná žluť bude rozložena a zničena.

Podle druhu a síly chtění nebo konání jest vyzařování silné nebo slabší. A podle toho vytvoří se pak také druh a síla soudícího účinku Božského světelného paprsku v neomylné spravedlnosti!

Může se zcela dobře říci, že stvoření jest obklíčeno a prostoupeno obrovským mnohobarevným rozvětvením záření. Tato záření jsou jen projevem rozmanitých pohybů, které mají svou příčinu v tlaku živé síly v Bohu. Jinými slovy: Bůh svou živou silou udržuje stvoření. Všechno to jest správné, nechť se proto volí jakákoliv forma výrazu. Musí však býti přesně znám pravý původ a postup dalšího vývoje, chce-li se na tomto základě něco podniknouti.

Nejvyšší stupeň tepla dává *bílý* žár, jak je tomu ve sféře Božské. Při menším stupni tepla vznikají znenáhla jiné barvy a při ochlazování se vše víc a více zhušťuje.

Chci se i v dalších výkladech přidržeti těchto pozemských pojmů. Pak mohu říci, že lidský duch nemůže býti nikdy rozžhaven do běla, protože vznikl na úrovni, ve které se tlak zeslaboval a nebyl proto již schopen, aby vytvořil nejvyšší stupeň žáru. Svým původem patří proto k takovému druhu, který nemůže snésti tento nejvyšší stupeň síly ještě při vědomí. Také možno říci: Duchovno vzniká a může býti sebe vědomé teprve při zcela určitém ochlazení. Druh, ve kterém má původ „duch", jest také jen *sraženinou* ze sféry Božské. Tato sraženina vytvořila se nutně lehkým ochlazením.

Všechno rozšiřuje se stupňovitě dále. První sraženina z Božské sféry vytváří čistě duchovní, ve kterém mají svůj původ Prastvoření. Z této sraženiny utvoří se další, která přináší druh, z něhož se mohou vyvinouti lidští duchové. Sraženina tohoto druhu přináší opět bytostné, z něhož pak opět odpadá jemnohmotné, které pak jako poslední přináší hrubohmotné. Při tom však jest ještě velmi mnoho mezistupňů v každém zde jmenovaném základním druhu. Tyto mezistupně slouží jako přechody a umožňují spojení. Tak je tomu i v Božském.

První sraženina z Božské sféry jest také obsahově nejbohatší, což je snadno pochopitelno. Mohla tedy ihned býti sebe vědomá a vytvořila tak zvané Prastvořené. Další sraženina, vyplývající z této první, není již tak silná a musí se k vědomí vyvíjeti proto teprve zvolna. Z ní vznikají lidští duchové.

Bohatším obsahem svého druhu stojí proto Prastvoření na nejvyšším místě ve stvoření, protože tvoří *první* sraženinu ze sféry Božské. Lidští duchové mají svůj počátek však teprve v další sraženině a nemohou proto samozřejmě ani při plné zralosti dospěti až k výši Prastvořených, kteří jsou druhově a obsahově bohatší. Musí proto setrvati na výši svého vlastního druhu. K vzestupu ještě výše chybí jim něco, čeho není možno doplniti leč tehdy, že by jim sama živá Božská síla přispěla, a toto chybějící něco přivodila. To však nemůže se díti přirozenou průchodní cestou. Muselo by to vyjíti ze živé části

Boha, která jest přemístěna do stvoření. V tomto případě, poněvadž se jedná o skutečnou, vlastní *živou sílu,* jest vyloučeno jinak nezbytně následující ochlazení vyzařování. On sám má proto možnost svým bezprostředním vlastním vyzařováním připojiti lidskému duchu chybějící něco, co mu pak umožňuje vkročiti na hranici oblasti Prastvořených.

Při vypuzení vyzařování přes hranici Božské sféry, tedy na počátku stvoření, vznikla u věčného hradu Grálu, který se nachází na nejzazší hranici Božské sféry, nová přístavba. Tato přístavba vznikla na druhé straně tohoto hradu, v nejduchovnější části stvoření, takže i Prastvoření na své straně mohou navštěvovati tuto novou část hradu v duchovnu. Ovšem ke hranici směrem vzhůru jen tak daleko, pokud je to stanoveno jejich druhu. Krok za tuto hranici, tedy vniknutí do sféry Božské, znamenal by pro ně okamžitou ztrátu vědomí, rozplynutí se v bílém žáru, kdyby … tento krok mohli vůbec učiniti. Ale to možno není. Tam byli by novým, pro ně nezvyklým, mnohem silnějším tlakem Božské sféry prostě vrženi zpět. Jinak řečeno, tento tlak jim nedovolí vejíti. Zabraňuje jim zcela přirozenou formou vstup, aniž je třeba, aby se tu stalo něco dalšího.

Podobně děje se vyvinutým lidským duchům vůči Prastvořeným a jejich úrovni pobytu.

Tak stojí dnes hrad Grálu se svou duchovní přístavbou jako prostředník mezi Božským a mezi stvořením. Jím musí procházeti všechno vyzařování, nutné pro stvoření. Syn Člověka jako král Grálu jest jediným prostředníkem, který následkem druhu svého původu může překročiti hranici ze stvoření do Božského, která spojuje Božské s duchovnem. Z toho důvodu musí býti toto spojení mystériem.

Hluboko pod tímto hradem Grálu a oblastí Prastvořených jest teprve ráj, jako nejvyšší, nekrásnější místo pro lidské duchy, kteří se v Boží vůli podrobili zákonům jeho vyzařování a dosáhli plné zralosti. –

Nechci se zde pouštěti do podrobností, aby vlastní obraz dění nešel příliš do široka. K tomu podám pro pozemskou vědu ještě knihy ke studiu jednotlivých dějů, jako na příklad o vývoji na jednotlivých úrovních, jejich vzájemné působení atd. Nic nesmí se přesko-

čiti, jinak se přivodí mezera, která lidskému vědění ihned velí, aby strnulo.

Dochází-li pozemský duch ve své zralosti po dlouhém putování zpět ke hranici, určené pro jeho druh, tedy k počátku silnějšího tlaku, nemůže se rozžhaviti ještě více, než mu již dovolila plná, zralost. Při zvýšeném tlaku mocnější síly musel by se druh jeho podstaty rozplynout a shořet, proměnit se ve stupeň zvýšeného žáru. Tím by se ztratilo jeho já. Nemohl by pak již existovati jako lidský duch a musel by uhořeti a ztratit se v bílém světle. Již v oblasti Prastvořených pozbývá vědomí následkem tam panujícího vyššího tlaku.

Bílé Světlo, tedy Boží vyzařování, ve kterém může vědomě obstáti jen Božské, *chová tedy v sobě všecky základní součástky stvoření,* které při pozvolném ochlazování směrem dolů se usazují, v pohybu se formují a zformované spojují, ale nesplývají již do sebe, protože chybí potřebný k tomu tlak. Při každém stupni ochlazení tvoří se určitý výron a zůstává zpět. Zprvu Božské, pak duchovní, později bytostné, až konečně klesá dále jen jemnohmotnost a hrubohmotnost.

Jest tedy stvoření vlastně sraženina a usedlina při rostoucím ochlazování bílého světla, při vyzařování světla živého. Duchovní jakož i bytostné může se tvořiti a nabývati vědomí jen při zcela určitém stupni ochlazení, což jest souznačné se zmenšením tlaku Božího vyzařování.

Mluvím-li zde o rozplynutí nebo rozpuštění lidského ducha při velmi silném tlaku vyzařovaného světla, není tím na této hranici míněna Nirvána buddhistů, jak by si tito rádi vykládali mé vysvětlení. Můj výklad týká se jen dění směrem ze Světla dolů, kdežto Nirvána má býti vrcholným bodem pro cestu vzhůru.

Zde by se zasunula závora. Aby se lidský duch dostal z této země vzhůru do duchovní říše, do ráje, na jehož nejvyšší hranici jest hledati tento bod, musel již každý dospěti nejvyšší zralosti jako vědomé „já“. Zralosti podle vůle Boží, ne snad podle lidského zdání. Jinak nemůže přijíti do této říše. Je-li však jako sebe vědomý duch tak dalece zralý, pak je tímto zvýšeným tlakem Božské sféry udržován přísně na této hranici. *Nemůže* dále! A také nechce! V Božské sféře nemohl by nikdy požívati radostí, protože tam již nemůže býti lid-

ským duchem a rozplynul by se. V duchovní říši, v ráji, najde však věčné radosti a v díku ani nepomyslí na to, aby chtěl býti rozpuštěn.

Kromě toho jest ve své plné zralosti *potřebným* ku povznesení a zdokonalení úrovní, ležících pod ním, které v dalších sraženinách jsou schopny odolati méně silnému tlaku nežli on. Tam je *on,* lidský duch, tím nejvyšším, protože odolává silnějšímu tlaku, ba jest mu ho dokonce třeba. –

V těchto nížinách jest úkolem lidského ducha, aby vše, co jest pod ním, otvíral podle možnosti vlivu čistých světlých vyzařování pomocí síly, která jest v něm. Tím může pro všechno ostatní působiti jako prostředník, skrze něhož může pronikati silnější tlak a rozlévati tak požehnání. Sám může tento vyšší tlak přijímat a rozdělovat a dávat dále, aby očistně rozkládal všechno nečisté.

Člověk však v tomto bohužel špatně hospodařil. Všechno ve stvoření, co se vyvíjeti mělo, se ovšem vyvíjelo následkem tlaku nebo pudu. Vyvíjelo se sice včas, ale nesprávně, protože člověk tu nejen selhal, ale dokonce bludně vedl dolů, místo nahoru! Proto vznikly jen ošklivé karikatury všeho místo přirozené krásy.

Býti přirozeným znamená však jíti a usilovati vzhůru, sledovati přitažlivost živoucí síly. Vždyť v přirozenosti usiluje vše jen vzhůru, tak jako každé stéblo trávy, každá květina, každý strom. Tak bohužel vše to, co bylo vedeno lidským chtěním, *podobá* se jen zevnějškem tomu, co člověk měl podporovati.

Tak ku příkladu bohatý vnitřní život při povrchním pozorování zaměňuje se navenek s bezvýznamností a prázdnotou, která se jeví jako blaseovanost. Čisté uctívání veškeré krásy jest ve svých projevech zpočátku také podobno nízké žádostivosti, protože obojí jeví jistou míru blouznivosti. Jenže jedna jest pravá a druhá falešná a slouží jen jako prostředek k účelu. Tak se skutečná půvabnost nahrazuje ješitností a šplhařství předstírá pravou službu. Tak to jde dále ve všem, co člověk vypěstoval. Jen zřídka vedou jeho cesty ke Světlu. Téměř vše kloní se k temnu.

To musí býti vyhlazeno, aby z této Sodomy a Gomorry vzniklo nyní na zemi Království Boží. Všechno konečně vstříc Světlu, k čemuž je člověk prostředníkem!

– – –

O Světle samotném, o Bohu při tom nemluvím. Jest mi to příliš svaté! Kromě toho by to člověk přece nikdy nemohl pochopit. Musí se věčně spokojiti tím, *že Bůh jest!*

Pořad přednášek.

Abdrushin

Poselství doznívá

Podle vydání Nakladatelství Hlas, Zlín, 1932-1937, 1995-1996, 1997
Přeložil Josef Kovář a přátelé z původních německých textů,
které mu Abdrushin zasílal

Poslední kontrola: 4.2012

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavili:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)
Vít Ištvánek (Vit.Istvanek@vzestup.net)

Předmluva k tomuto vydání.

Pán Abdrushin vydal knihu přednášek *Im Lichte Der Wahrheit – Gralsbotschaft (Ve Světle Pravdy – Poselství Grálu)* v němčině v roce 1931 v nakladatelství Der Ruf (Volání). V roce 1932 (a později i 1940) vydalo Nakladatelství Hlas, které bylo za tímto účelem podle přání Abdrushina založeno, český překlad *Poselství Grálu* provedený Josefem Kovářem a přáteli z německých textů, které mu Abdrushin zasílal.

Přednášky v této knize také Abdrushin postupně zasílal Josefu Kovářovi, který je spolu s jeho přáteli překládal z němčiny do češtiny a ve stejném pořadí postupně vydával německy i česky v Nakladatelství Hlas v letech 1932 až 1937 pod souborným názvem *Poselství Grálu doznívá,* jako pokračování *Poselství Grálu*. Řazení a obsah přednášek byly Pánem přesně určeny pro čtenáře v naší zemi.

Abdrushin osobně kontroloval český překlad od Josefa Kováře podle vyzařování předčítaných textů.

Abdrushin klade velký důraz na smysl pořadí přednášek *Poselství Grálu* i *Poselství doznívá,* protože tak vede lidského ducha postupně krok za krokem k poznání. Bez předchozího kroku či stupně v poznání, které si má lidský duch osvojit, nelze správně pokračovat v dalším vstřebávání vědění. Přijetí *Poselství Grálu* je tedy nutným stupněm k přijímání *Poselství doznívá*.

Přejeme nám všem, abychom nesmírné, nedocenitelné, láskyplné dílo Pána zužitkovali ke správnému vedení síly Světla, která námi proudí a oživuje nás. Aby tak vzniklé dobro z nitra prozářilo pomocně okolí a dovedlo nás nakonec až domů do věčného duchovního ráje.

Taková je nejčistší modlitba jako dík za milost žití.

Marek Ištvánek, 2005-2012

1. V zemi soumraku.

Lidská duše, dej se vésti na chvíli do jemnohmotné říše! Bez zastávky chceme projíti říší stínů, neboť o té jsem již mluvil. Jest to *ona* říše, v níž prodlévají *ti,* kteří jsou ještě příliš hloupí, než aby dovedli správně používati svého jemnohmotného těla. Jsou to právě všichni ti, kteří se na zemi domnívali býti obzvlášť chytrými. V jemnohmotné říši jsou němí, slepí a hluší, poněvadž pozemský rozum, jako výtvor svého hrubohmotného těla, nemohli si přinésti s sebou. Ten musel zůstati v oněch úzkých hranicích, které jako připoutaný k zemi nemůže nikdy překročiti.

Po pozemské smrti je lidské duši ihned ujasněn první následek jejího velikého omylu. Stojí tu v jemnohmotné říši neschopná, bez pomoci a slabá a je na tom mnohem hůře, než novorozeně na hrubohmotné zemi. Tyto duše jsou *stíny,* které své bytí sice ještě pociťují, ale nemohou si je uvědomiti.

Nechme však za sebou tyto bláhovce, kteří zde na zemi chtěli všechno věděti lépe, tlachali o nicotnostech a proto musí nyní mlčet. *Vstupujeme do úrovně soumraku!* K našemu uchu proniká šepot, úplně se hodící k bledému soumraku, který nás obklopuje a dává nám rozeznávati nejasné obrysy pahrbků, luk a křovisk. *Všechno* je zde důsledně přizpůsobeno k *šeru,* jež *může* přivoditi probuzení. *Může,* ale nemusí!

Zde není možný volný a radostný zvuk, ani jasný pohled. Jen šero, trvalé šero, přizpůsobené stavu duší, které tu prodlévají. Všechny duše se plíživě pohybují, netečně a unaveně klouzají, něčím neurčitým hnány jedním směrem, tam, kde jakoby v dálce vystupovala něžná, růžová zář. Jako příslib světla působí sladkým kouzlem na zdánlivě tak unavené duše. Jen *zdánlivě* unavené; jejich *duch je líný* a proto jsou jejich jemnohmotná těla *slabá.*

Růžový třpyt v dálce zve tak slibně! Probouzeje naději pobádá k čilejšímu pohybu. S přáním, dostihnouti jej, napřimují se jemnohmotná těla víc a více, do jejich očí vstupuje výraz silnějšího uvědomění a vždy jistěji kráčí všichni tímto jedním směrem.

Kráčíme s nimi. Počet duší kolem nás se množí, všechno stává se pohyblivější a zřetelnější. Mluvení jest trochu hlasitější a zní jako silné mumlání. Podle slov poznáváme, že ti, kteří se tu tlačí kupředu, mumlají neúnavně a prudce modlitby. Davy stávají se stále hustšími. Z trvalého postupování vzniká tlačenice. Skupiny před námi zastavují. Jsou předními sráženy zpět, aby se pak opět tlačily kupředu. Stojící davy se vlní, z modliteb vynikají výkřiky zoufalství, slova úzkostlivých proseb, ustrašených žádostí a tu i tam potlačené bědování největší beznaděje!

Přenášíme se rychle přes tento zápas milionů duší a vidíme, že se jim tvrdě a studeně do cesty postavila překážka, bránící dalšímu postupu. Marně vrhají se na ni davy, marně ji zalévají slzami.

Veliké, silné a hustě stojící tyče zadržují neúprosně jejich tlak kupředu!

A silněji rdí se tam v dáli růžové červánky, toužebněji rozšiřují se oči těch, kterým se staly cílem. Ruce, svírající ještě křečovitě růženec, úpěnlivě se spínají a zvolna propouštějí jednu kuličku růžence za druhou. Tyče mříží stojí však neochvějné a tvrdé, oddělujíce všechny od krásného cíle!

Jdeme kolem těchto hustých řad. Zdá se, jakoby byly bez konce. Nejsou to jen statisíce, ani miliony! Jsou to všichni, kteří na zemi se považovali za opravdu „věřící“. Jak jinak si to všechno představovali! Věřili, že jsou radostně očekáváni a že budou uctivě přivítáni.

Zavolej k nim: „Co jsou vám teď platny vaše modlitby, vy věřící! Nenechali jste slovo Páně *ve svém nitru* dozráti k činu a nestalo se vám samozřejmostí!

Růžové červánky tam v dáli jest touha po království Božím, která plane ve vás! Touhu po tomto království máte v sobě, sami však zazdili jste si k němu cestu strnulými formami falešných názorů, které stojí nyní před vámi jako tyče a pruty mříží! Nechte padnouti všechno to, co jste z falešných názorů v pozemském životě přijali, i to, co jste k nim sami přibrali! Zahoďte to všechno a pokuste se svobodně vykročiti k Pravdě! K Pravdě, jakou *skutečně jest* ve své velké prosté přirozenosti! Pak budete připraveni, abyste dosáhli cíle své touhy!

Vždyť vy se ani neodvažujete tak učinit, protože se stále bojíte, že by to snad mohlo býti nesprávné, kdybyste tak učinili! Vždyť až dosud jste smýšleli úplně jinak! Tak se sami poutáte a musíte čekati tam kde jste, a to tak dlouho, až bude již pozdě na cestu dále a vy propadnete zkáze! Do té doby, dokud *sami* nezačnete opouštět falešné, nemůže vám býti pomoženo!“

Volejte! Vykládejte těmto duším o cestě k záchraně! Uvidíte, že je to úplně marné, neboť hukot neustálých modliteb jest stále silnější a znemožňuje modlícím *slyšeti* jakékoliv jiné slovo, které by je vedlo vstříc růžovým červánkům světla. Jsou obětí své vlastní lenosti, jež jim nedala *více* poznati a tak jsou, vzdor své, někdy i dobré vůli, ztraceni. Přijali pouze *zevní* formy a obyčeje svých kostelů, templů a mešit.

Stísněni chceme se ubírati dále. – Tu však stanula před námi jakási ženská duše, na jejímž obličeji rozložil se pojednou mírumilný klid. Nový lesk vstupuje jí do očí, které doposud hloubavě a v úzkostlivém přemýšlení se dívaly, nabývá uvědomění, roste a stává se světlejší … Silná vůle, vytrysklá z nejčistší naděje, dovoluje jí vykročiti vpřed … a s volným vydechnutím stojí náhle *před* mříží! Pro tuto ženskou duši nebyly již pruty mříže překážkou! Jemné cítění vedlo ji hlubokým přemýšlením k přesvědčení, že všechno to, co si dosud myslela, muselo býti falešné. Radostná víra v Boží lásku ji učinila dosti statečnou, aby mohla daleko od sebe odhoditi všechno falešné.

S údivem nyní vidí, jak to bylo lehké. S díkem pozvedá své rámě a nevyslovitelný cit štěstí nutí ji k jásotu. Přišlo to však na ni příliš náhle a tak mocně, že rty zůstávají němy a ona s lehkým zachvěním sklání hlavu dolů, přivírá oči a zvolna kanou vřelé slzy na její líce. Ruce se setkaly k modlitbě. K jiné modlitbě než dosud! K modlitbě díku! K veliké přímluvě za všechny ty, kteří zůstali dosud za tvrdými tyčemi – a to jen pro jejich vlastní názory, jichž se nechtějí vzdát, i když jsou nesprávné a falešné!

Vzlyk hlubokého soucitu pozvedá její hruď a tím padá s ní poslední pouto. Nyní je osvobozená, volná na cestu ku svému cíli, vnitřně vytouženému cíli! Vzhlédne a vidí před sebou svého vůdce.

Radostně následuje jeho kroky do nové, neznámé jí země, vstříc vždy silnějším a růžovějším červánkům.

Tak osvobodí se ještě mnohá duše z těchto davů, které musí čekati za mříží svých falešných názorů na své vlastní rozhodnutí. Toto rozhodnutí může je vésti dále, nebo je zadržeti až do hodiny zničení všeho toho, co se nedovede vzchopit, aby odložilo staré, falešné názory. Jen nemnozí se ještě zachrání z jejich objetí; příliš se již do nich zapletli. Lpí na nich tak pevně a strnule, jako jsou pruty mříží, bránící jim na další cestě ku vzestupu. Není možno podati jim pomocnou ruku ku překonání těchto překážek, poněvadž to bezpodmínečně vyžaduje napřed *vlastní* rozhodnutí každé duše. Vyžaduje to *vlastního* vnitřního prožití, jež pak dodá jejich údům pohyblivosti. Taková těžká kletba dopadla na všechny ty, kteří učili lidi nesprávným představám o Božské vůli ve stvoření. Ačkoliv ji tehdy nalezli ve slovech Spasitelových, neudrželi ji čistou, ani ve slovech bible, tím méně ve svých pozemských výkladech.

Nechte je v jejich zatvrzelosti mumlati dále modlitby v domnění, že může jim pomoci jejich veliký počet a že jim pomoženo býti musí, poněvadž je tak církev učila. Jakoby bylo možno Božskou vůli podpláceti!

Jdeme dále zemí soumraku. Bez konce tyčí se překážky z tvrdých prutů a za nimi tlačí se nepřehledné množství zadržených.

Zde jsou zase jiní. Jsou tu skupiny, které místo růženců mají v rukou bible a plny zoufalství v nich hledají. Shromažďují se kolem několika duší, které je chtějí poučiti a dáti jim vysvětlení a proto vždy znovu čtou různá místa z bible. Žádostivě vystrkují tu a tam některé duše své bible kupředu, jiné klečící drží je vzhůru jako k modlitbě … avšak pruty mříží zůstávají tak, jak stály a brání jim proniknouti dále dopředu.

Mnohé duše odvolávají se na svou znalost bible, jiné zas na své právo, aby vešly do království Božího! Mříže se však ani nepohnou!

Tu se protlačila se smíchem jedna lidská duše stísněnými řadami. Vítězně kyne všem rukou.

Volá k nim: „Vy blázni, proč nechcete slyšet! Polovici svého pozemského života použil jsem k tomu, abych prostudoval onen svět,

který dnes je pro nás tímto světem. Tyče, které vidíte před sebou, rychle zmizí silou vaší vůle, protože jsou vytvořeny jen vaší představou. Následujte mne! Povedu vás! Mně je to všechno dobře známo!“

Duše kolem něho ustoupily. Přikročil ke mřížím, jakoby jich tu nebylo. S bolestným výkřikem náhle však zavrávoral zpět. Náraz byl příliš tvrdý a přesvědčil ho velmi rychle o jsoucnosti tyčí. Oběma rukama drží své čelo. Pruty stojí před ním neochvějně dál. Uchopil je a vztekle jimi zatřásl:

„Pak jsem byl svým mediem bludně veden! A strávil jsem při tom léta a léta …!“

Tento člověk nemyslí na to, že *on je* původcem těchto omylů, jež slovem a písmem rozšiřoval. Nikdy před tím nestudoval Božích zákonů ve stvoření a přece vykládal obrazy, které mu byly mediem dány, jen podle *svých* názorů.

Nesnažte se pomoci tomuto muži anebo jiným! Všichni jsou tak zaujati sami sebou, že nechtějí slyšeti vůbec nic jiného než svoje cítění. Až poznají a nahlédnou beznadějnost všeho toho, jistě je to omrzí. Je to jediná možnost úniku ze spleti falešných přesvědčení. Dříve však musí dlouho blouditi zemí soumraku.

A nejsou to špatní lidé! Jsou to ti, kteří se ve svém hledání zakousli do falešného názoru. Byli příliš líní, než aby důkladně o všem přemýšleli. Měli pečlivým procítěním přezkoušeti přijaté názory, jsou-li správné. Neskrývají-li mezer, kterých by zdravé procítění nemohlo přirozeným způsobem překročiti. Lidský duch má odhoditi všechnu mystiku, která mu nikdy nemůže přinésti užitku. Jen to, co sám jasně procítí, stane se mu vlastním prožitím a bude mu k užitku pro zrání jeho ducha.

Slova „probuď se!“, kterých Kristus často používal, znamenají „prožij!“ Nechoď pozemským životem ospale a zasněně! „Modli se a pracuj!“ znamená: „Učiň svou práci modlitbou!“ Produchovni vše, co vytváříš svýma rukama! Každou práci máš provedením učiniti nejuctivější modlitbou k Bohu jako dík za to, že ti Bůh dal možnost vykonati neobyčejné věci, jako jedinému mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření. *Stačí jen chtít!*

Probuď se včas! Začni v sobě samém s prožíváním všeho, což jest totéž, jako vědomé procítění. Čiň tak se vším, i s tím co čteš a slyšíš, abys nemusel zůstat stát v zemi soumraku, z níž jsem vám dnes ukázal jen zcela nepatrnou část.

2. Jitro vzkříšení.

Jitro vzkříšení! Jaké kouzlo vane z těchto slov! Jak podivně rozechvívá všechny duše! Duch přitom vidí slunce nad květnými luhy, slyší zurčení potůčků, daleké znění zvonů a cítí všude klid a mír. Volné, radostné, vydechnutí v celé přírodě!

Jitro vzkříšení má vzejíti *těm* lidským duším, které jsou nyní uznány za hodny prožití království Božího zde na zemi. Ostatní duše zůstanou v temnotě, která ještě dnes zemi obklopuje. Pak budou i s ní vyvrženy na dráhu, vedoucí k rozkladu, z něhož není uniknutí. K duchovní smrti!

Na jemnohmotném nebi září již červánky na znamení, že tento den se blíží!

Probuďte se, vy lidské duše, které *správným* způsobem čekáte na vykoupení! Je již jen málo času do hodiny, jež vás musí najít vyzbrojeny. Nechť poslední okamžik nezastane vás spící!

Strašlivá je temnota, která jemnohmotně obklopuje zemi. Žádné lidské duši nebylo by možno, aby ji ještě teď prorazila. –

Kdyby oslnivý blesk Božské Pravdy násilím neroztříštil dusnou duchovní noc od počátku až do hlubin celého vesmíru, byl by usínající lidský duch v tomto pozdějším stvoření ztracen.

Všechna moudrost přinesená těmi, kdož byli povoláni, byla určena, aby umožnila pozemským lidem vzestup ducha do světlých výšin. Zatím však byla stoupenci těchto povolaných téměř vždy využitkována převážně k pozemským účelům! Nezůstala nikdy takovou, jak byla přinesena, svobodnou a přirozenou, mající sloužiti *všem* lidem. Bylo na ní tu i tam pilováno vyškolenou lidskou chytrostí tak dlouho, až ze skutečné formy původní prostoty nic nezbylo.

Tím samolibí zlepšovatelé dokončili ješitné, neblahé dílo, do kterého se zapletly miliony lidských duší.

Všechno se stalo obchodem, z něhož znenáhla vystupovala chtivost po moci.

Pod vedením rozumu, jež se jako výplod Lucifera tak dobře osvědčilo, vznikly jen pouhé karikatury všeho toho, co měla nechat

vyrůst pravá moudrost. Toho pak chytře využila temnota, aby jí padly do náruče nic netušící oběti, které se v lenosti svého ducha bludně domnívaly, že usilují o světlo.

Nebylo tomu jinak i se světlou *Pravdou,* přinesenou Synem Božím na zemi, aby *jí* konečně prorazil cestu lidem pro nutný vzestup do království Božího. Lidé měli býti navždy osvobozeni ze sítí temnot, spletených znetvořením dosavadní moudrosti.

Kristus požadoval hybnost ducha *každého jednotlivce* ve vědění, které jim přinesl a tím uctívání Nejvyššího činem!

Člověk měl věděti vše, co stvoření v sobě skrývá, aby poznal v něm působící základní zákony, nesoucí vůli Boží. Neboť jen pomocí *tohoto* vědění může se člověk do nich vpraviti tak, jak to Bůh žádá. Člověk, žijící podle těchto zákonů, může všechno kolem sebe radostně povzbuzovati, což ve zvratném působení přináší i jemu vzestup a *onu* zralost, které jako člověk podle vůle Boží dosáhnouti může a má, chce-li „obstáti“. Před Bohem „obstáti“ však znamená, že se nemusí zřítit do rozkladu.

Všechny zákony Boží jsou zřízeny jen k *tomu,* aby přinášely výstavbu a povzbuzení! Celému lidstvu byla Kristem přinesena možnost, aby se konečně v duchu osvobodilo. –

Vznikly však církve a snažily se, aby ve zdech klášterů Slovo Páně rozložily a z části ukryly. Vydávaly z něj *jen to,* co potřebovaly a to pak vlastním vysvětlováním vykládaly tak, jak to potřebovaly pro své účely a své smýšlení.

Tím bylo jednotlivým lidem Bohem seslané dobro z největší části opět zadrženo a dosáhlo se toho, že se lidé nestali bystrými a svobodnými v duchu. Stal se tedy pravý opak toho, co Kristus chtěl.

Církve hledaly stoupence, bohatství a moc. Proto nesměl žádný člověk vědět, že sám může nalézti království Boží a to bez pomoci církve. Člověk nesměl přijít na myšlenku, že Bůh nepotřebuje církve mezi sebou a svými tvory, které přece také bez církve *stvořil.*

A to se podařilo. Zvolna, avšak jistě vsunula se církev se svými přáními mezi člověka a Boha a oddělila tím Boha od touhy po Světle v člověku! Aby zvýšila počet svých stoupenců, používala pohodlnosti jako vábidla pro líné lidské duchy! Došlo to dokonce tak daleko,

že se za peníze mohou nechat konati v kostelích modlitby za tím nebo oním účelem. Zaplacením odnímá církev tuto námahu a tím znehodnocuje také modlitbu, to jediné, čím se lidský duch má k svému Bohu přiblížiti. A přece žádnému člověku nebyla nápadná nesmyslnost a ponižující způsob takových nemožností. Bylo to tak pohodlné a počet „věřících“ se přitom množil.

Čím více církev rostla, tím se stávala bezohlednější, a konečně nechala částečně padnouti i masky. Jednajíc proti všem zákonům Božím, pohřbila vše, co se nechtělo prohlásiti pro ni. Štvala, pomlouvala, ba i vraždila tam, kde to nešlo jinak. Nejdříve tajně, později však, se vzestupem své pozemské moci, také veřejně. Neštítila se ani toho, aby přitom jako štít držela před sebou jméno Boží.

Žádný člověk nemůže tu mluviti o omylu, takové jednání nese příliš zřetelně pečeť nejnižšího temna! Stojí v nejpřísnějším odporu k tomu, co učil Ježíš Kristus! Jsou to nepřátelské rány, které tím byly zasazeny každému slovu, jež On promluvil. Není ničeho na celé zemi, co by se odvážilo *více proti Kristu* a Jeho slovům postaviti, než církevnictví od počátku!

Také však nic jiného nemohlo býti tolik nebezpečné! Právě v tomto zdánlivém chtění sloužiti Bohu byl účinek toho tak strašlivý pro lidstvo! Lucifer nemohl míti lepšího pomocníka pro své dílo, Bohu nepřátelské. Zde dosáhl jeho obratný vliv na pozemský rozum svého největšího vítězství! Vytvořil klamné zfalšování všeho toho, co skutečně jako Bohem chtěné *mělo* vzniknouti! Podařilo se předstírati pravost. To nejcennější, co mělo vésti k Bohu, bylo obráceno v pravý opak těmi, kteří se vydávali za sluhy Boží a velmi často se za ně také považovali. Tak stalo se to pro lidi překážkou, která jim musela bránit, aby radostně spěli k vytouženému Světlu. Bylo to jako odvážný šachový tah. –

A tak položily se temnoty na zemi a staly se nejhlubší duševní nocí! –

Nyní však byla učiněna přítrž tomuto zlu! Všichni lidé budou náhle vyburcováni z bludných domněnek! Nemnozí ke spasení, mnozí k záhubě! Zúčtování za Golgatu přišlo! Avšak ve zcela jiném smyslu, než si lidé dosud mysleli! –

2. Jitro vzkříšení.

Tak jako v dusné letní noci vylézají ze země houby, tak vyvstanou nyní falešní proroci z davu, jak to bylo zaslíbeno, aby jimi samotnými slovo bylo naplněno a oni mohli býti souzeni. Neboť svět má býti od toho všeho očistěn. –

Ty, malý zástupe, nech je však hučet a bouřit! Vždyť před jarním jitrem *musí* zuřiti silné bouře! Nechť zmizí a jsou strženy miliony lidí – jest to tak dobře a je to podle neochvějné vůle Nejvyššího! Každému bude dáno to, co si zasloužil! Pokrytectví a domýšlivost lidského vědění a všechno svádění musí již míti konec.

Brzy, jásavě a s hlasitým opakováním, proletí všemi světy závažné slovo: „Dokonáno jest!"

Pak vzejde jitro vzkříšení a zářící slunce vám přinese nový den! Bůh a Pán daruje pak novou dobu svým tvorům, protože se sklonili před Jeho vůlí!

Jako dík projde pak každou duší velké, volné vydechnutí a bude stoupati jako modlitba ke trůnu Nejvyššího. Jako slib, sloužiti Jemu tak, jak *On* to chce! Tak to přikazuje Pán.

3. Hloubal.

Člověk, který tráví své pozemské dny hloubáním o sobě, nemůže nikdy stoupati vzhůru a zůstává spoután.

Mnozí lidé však žijí v domnění, že právě toto hloubání a pozorování sebe je čímsi zvlášť velikým, čím se dostávají vzhůru. Odůvodňují to mnohými slovy, která zahalují vlastní jádro. Někdo hloubá v lítosti, jiný v pokoře. Jsou i takoví, kteří v silném hloubání snaží se objeviti své chyby a najíti cestu, jak by se jich vyvarovali. A tak stále jsou ponořeni v trvalé hloubání, které je zřídka nechá nebo vůbec nikdy nenechá dojíti k pravé radosti.

Tak se to nežádá. Tato cesta je falešná a nevede nikdy k světlým a volným říším, neboť hloubáním se člověk *spoutává!* Udržuje tím násilně svůj pohled upřený jen na sebe, místo, aby ho pozvedl k vysokému, čistému a světlému cíli!

Radostný, srdečný smích jest největším nepřítelem temnot. Ovšem nesmí to být smích škodolibosti!

Naproti tomu hloubání tlačí dolů. Již v tom je vysvětlení, že drží ducha *dole* nebo ho dolů strhuje.

Není nikdy dobrého chtění v trvalém hloubání; jeho pravým jádrem je vždy jen ješitnost, ctižádost a domýšlivost! Není to čistá touha po Světle, nýbrž jen snaha po vlastním vyvýšení, jež dává popud k hloubání, vždy znovu je rozdmychuje a neustále živí!

Vždy znovu a znovu mučí se takový člověk přemýšlením o sobě, horlivě pozoruje střídající se pro a proti v pochodech své duše, zlobí se a zas utěšuje, aby na konec s hlubokým vydechnutím uklidněného sebeuspokojení sám zjistil, že opět něco „překonal“ a učinil krok kupředu. Pravím při tom úmyslně, že *„sám zjistil“,* neboť ve skutečnosti to zjišťuje v největším počtu případů opravdu jen on sám a toto vlastní zjišťování je vždy jen sebeklamem. Ve skutečnosti nepokročil kupředu *ani o jeden krok,* nýbrž vždy opět znova se dopouští těchže chyb, přesto, že se domnívá, že to už *nejsou* tytéž chyby. Avšak ony *jsou* tytéž, stále ty staré, jen forma se změnila.

Tak nedostává se takový člověk nikdy kupředu. Vzdor tomu však se domnívá při pozorování sebe, že překonává jednu chybu za druhou. Při tom se točí stále v kruhu kolem sebe a základní zlo, tkvící v něm, vytváří stále nové formy.

Trvale se pozorující a o sobě hloubající člověk jest ztělesněním bojovníka s devítihlavým drakem, jemuž naroste vždy nová hlava, jakmile jedna byla sražena. Proto nemá boj konce a na straně bojujícího nelze zaznamenati žádného pokroku.

Takovým jest ve skutečnosti také jemnohmotný pochod při takovém hloubání. Ještě lidé v pozdním starověku mohli to pozorovat. Považovali při tom všechno, co nebylo hrubohmotné, za bohy, polobohy nebo podobné bytosti.

Jen ten, kdo v radostném chtění má před očima volný a vysoký cíl, kdo řídí svůj pohled k *tomuto cíli,* místo, aby ho upíral na sebe, *jen ten* jde kupředu a vzhůru ke světlým výšinám. Žádné dítě se nenaučí běhat, aniž by při tom mnohokrát neupadlo. A přece vstává téměř vždy s úsměvem a pokouší se o chůzi znovu a to tak dlouho, pokud nenabude jistoty. *Takovým* musí býti i člověk na své pouti světem. Nechť nezmalomyslní a žalostně nenaříká, když někdy upadne. Jen zčerstva vzhůru a začít znovu! Při tom ať osvojí si poučení z pádu ve svém *citu,* ne však v pozorujícím myšlení. Pojednou přijde pak zcela náhle okamžik, kdy není třeba obávati se již žádného pádu, poněvadž si osvojil z toho poučení.

Něco si osvojiti jest však možno jen v *prožití,* ne v pozorování. Hloubal nepřichází nikdy k prožití, protože svým pozorováním staví se vždy *mimo* jakékoli prožívání a pozoruje a rozkládá sebe jako něco cizího, místo, aby sám plně všechno procítil.

Pozoruje-li však sebe, *tu musí státi vedle* cítění! Jest to také již obsaženo ve slovech: dívati se na sebe, pozorovati se!

Tím je také vysvětleno, že hloubal slouží jen *rozumu,* který každé *citové* prožití nejen brzdí, ale úplně vyřazuje. Nedovoluje účinkům vnějšího dění ze hmotnosti jíti dále než k přednímu mozku, který je přijímá nejdříve. Tam jest vše zadrženo, domýšlivě rozkouskováno a rozloženo tak, že to nedospěje již k citovému mozku, aby to jeho pomocí přijal pak duch k prožití.

Dejte však pozor na má slova: Lidský duch projevuje svou činnost z nitra navenek postupně a musí ji vésti citovým mozkem ku přednímu mozku. Právě tak mohou vnější děje působiti jen touže cestou nazpět, mají-li býti jako prožité přijaty lidským duchem. Dojem vnějšího dění ze hmotnosti musí tedy přicházeti zvenčí, projíti nejdříve předním rozumovým mozkem a pak zadním citovým mozkem k duchu. Nijak jinak. Právě tak činnost ducha musí se projevovati a jíti přesně touže cestou, avšak obráceným směrem, z nitra navenek. Neboť citový mozek má schopnost jedině ku přijímání *duchovních dojmů.* Hloubal podržuje však dojem vnějšího děje křečovitě v předním mozku, tam jej rozkládá a člení a nepředává již v plné hodnotě dále k citovému mozku, nýbrž jen částečně. Dokonce i tyto částečky bývají vlivem násilné myšlenkové činnosti znetvořené a nejsou pak skutečně takové, jaké opravdu byly.

Proto nemůže býti pro něho žádného pokroku, žádného duchovního zrání, které nese s sebou jen skutečné prožití vnějších událostí.

Buďte v tom jako děti! Přijímejte vše plně a prožívejte to okamžitě v sobě. Pak bude to proudit zase zpět citovým mozkem k mozku rozumovému, který může vše zpracovat a použít buď k úspěšné a silné obraně, nebo k rozšíření vnímací schopnosti. Vždy podle druhu vnějšího dění, jehož vyzařování zvenčí jmenujeme vnějšími vlivy nebo dojmy.

Ku školení v tomto směru bude sloužiti tisíciletá říše, která má býti říší pokoje a radosti, královstvím Božím na zemi. Ve svých *přáních* jež jsou plny *požadavků,* rozumí tomu lidé však opět nesprávně a nedovedou si následkem své domýšlivosti představiti správně a zdravě tuto tisíciletou říši. Při slovech království Boží na zemi jde radostné rozechvění řadami těch, kteří v ně doufají. Představují si, že dostanou darem radost a štěstí, které by odpovídaly jejich touze po klidném užívání požitků. Bude to však doba bezpodmínečné poslušnosti pro celé lidstvo!

Nikdo nechce dnes připustit, že je v tom požadavek! Výrazu „království Boží na zemi“ nutno rozuměti tak, že v něm bude vlád-

nouti jen *Boží vůle* a to zcela bezpodmínečně a neochvějně. Lidské chtění a lidská přání *musí se* konečně řídit úplně podle vůle Boží.

Nastane mír a radost, poněvadž všechno rušivé bude ze země odstraněno *násilím* a v budoucnosti bude drženo daleko opodál. K tomu patří dnes v první řadě člověk. Neboť jedině on sám vnáší do stvoření a na Zemi poruchy. Avšak od určité hodiny nebude již moci žíti dále na této zemi jako rušitel.

To bude provedeno změnou záření, jež bude působiti skrze Syna Člověka a jeho hvězdu. Pokoj a mír bude *vynucen* a ne darován. Bude pak požadováno tvrdě a neúprosně, aby mír byl udržen.

Taková bude říše míru a radosti, království Boží na zemi, ve kterém člověk musí býti *zbaven* vlády *svého* chtění, dosud mu ponechaného. Podle prazákonů stvoření musí jako duchovní na této zemi vládnouti mezi vyvinutými jako nejvyšší tvor. Se vstoupením Božské vůle do pozdějšího stvoření bude však samočinně vyřazena nadvláda lidského chtění.

Pouze takový člověk může v budoucnosti obstáti a pak ti tvorové, kteří se dobrovolně postaví do vůle Boží. Budou tedy podle ní žíti, mysleti a působiti. Jedině *to* poskytuje schopnost života v přicházející tisícileté říši!

Vtiskněte si to znovu, aby vám to bylo jasné. Jest to základem všeho, ba celého vašeho bytí! Aby váš malý houfec již od počátku stál v sobě pevně na této nové půdě!

4. Dobrovolní mučedníci, náboženští fanatikové.

Odporní jsou všichni lidé, kteří si dobrovolně přivozují bolesti a ukládají odříkání, aby se tím stali Bohu milými! Nikdo z nich nedojde nikdy do království Božího!

Místo, aby se vděčni za své bytí radovali z krásného stvoření, trápí a mučí nejrouhavějším způsobem své, dříve zdravé tělo, nebo mu škodí odvážným ukládáním nejrůznější újmy a odříkání jen proto … aby tím *před lidmi* platili za veliké. Nebo činí tak k vlastnímu ukojení a k vlastnímu povýšení v představě, že činí něco zcela zvláštního.

To všechno jest jen zlý a odporný výrůstek veliké domýšlivosti nejnižšího druhu! Jest to žádost bezpodmínečně se nějak uplatnit, za každou cenu! Téměř vždy jedná se při tom o osoby, které jsou o sobě přesvědčeny, že nějakým jiným způsobem by se nikdy nemohli uplatnit, které jsou tedy přesvědčeny a cítí, že jsou neschopny, aby vykonaly něco velikého a tím pronikly kupředu. Jsou přesvědčeny o vlastní malosti.

Klamajíce samy sebe považují přesvědčení o své malosti za pokoru. To však není pokora, neboť svou žádostí, aby byli nápadnými, to dokazují. Jen sebeláska a ješitnost žene je k tak odporným věcem. Nejsou to zbožní nebo pokorní sluhové Boží a nesmí býti považováni za svaté, nýbrž jen za svévolné hříšníky! Za takové, kteří za své hříchy očekávají ještě obdiv a za svou lenost odměnu!

I když mnozí z nich nechtějí si uvědomiti tyto veliké hříchy, poněvadž k vlastnímu „povznesení“ nepřipustí, aby byly za hříchy považovány, nemění to nic na skutečnosti, která ve svém účinku zůstává vždy jen takovou, jakou *skutečně* jest, ne však takovou, jak by člověk sobě i jiným rád namluvil, aby tomu věřili.

Tito lidé jsou před Bohem jen *hříšníky,* poněvadž ve svévolném nebo domýšlivém vypínání protiví se prazákonům stvoření, ježto svěřená jim těla neživí a neošetřují tak, jak jest nutno, aby se v nich rozvinula síla, jež by byla schopna vytvořiti na zemi silnou půdu pro

ducha, zdravý a silný nástroj ku vnímání i k obraně, který by současně sloužil duchu jako mocný štít a meč.

Jest to pouze důsledek choroby mozku, když se tito lidé chtějí bouřit proti přírodním zákonům, aby se tím stali nápadnými a dostali se do popředí. Zdravý člověk nebude si nikdy namlouvati, že by mohl Božskou vůli v zákonech stvoření beze škody pro sebe odchýliti třeba jen o vlásek nebo ji zlepšiti.

Jak bláhově a dětinsky rozmarně, nebo jak směšně se to jeví, když člověk uzavře se na celý svůj život do dutého stromu, nebo nechá zmrzačit nějaký úd svého těla, či sám sebe bičuje nebo pošpiňuje!

Člověk může se namáhati jak chce, aby našel pro to důvod, který by mu poskytoval oprávnění k takovému jednání, nebo mu dával aspoň nějaký smysl. Vždy však to jest a zůstane zločinem proti svěřenému tělu a tím i zločinem proti Božské vůli!

K těmto lidem patří také nesčetní mučedníci ješitnosti a módy!

Nevěnujte již takovým lidem žádné pozornosti! Uvidíte, jak rychle se změní a jak malou hloubku mělo jejich přesvědčení.

Fanatik jde ve své tvrdošíjnosti ku zkáze! Není hoden, aby se pro něho truchlilo, neboť takový lidský duch nikdy neprokázal nějakých *hodnot*.

A tak jako se tisíce lidí těžce prohřešuje těmito způsoby na svých pozemských tělech a tím se rouhavě obrací proti vůli Boží, právě tak jsou tisícerá provinění na duši!

Veliké jsou řady těch, kteří trvale žijí pod tlakem, který si vytvořili sami, že jsou ti nejodstrčenější ve světě. Že jsou zbaveni štěstí a zanedbáváni svými spolubližními a mnoho jiného. Při tom úplně neoprávněně však právě oni kladou bezmezné nároky na své spolubližní, plni závisti působí rozkladně na své okolí a uvalují tím na sebe jednu vinu za druhou, jako těžké břímě. Oni tvoří havěť, která musí býti v soudu zašlapána, aby tak konečně mohl nastati mezi lidmi nezkalený mír, radost a štěstí.

Avšak oni mučí rozmary nejen své spolubližní, nýbrž zraňují při tom *vlastní* duševní tělo tak, jako náboženští fanatikové škodí svému hrubohmotnému tělu. Tím se *zvlášť* proviňují proti Božským záko-

nům, poněvadž bezohledně zraňují obaly svěřené a nutné pro jejich ducha, takže duch jich pak nemůže již používati ve svěžím zdraví a plné síle. Daleko zasahují důsledky činů takových hanobitelů svých pozemských nebo duševních těl! Brání duchu a škodí mu v jeho neodkladném nutném vývoji, a mohou vésti dokonce ku věčnému rozkladu, k zatracení. A ještě ti všichni, až se budou řítit dolů, budou se domnívat, že trpí tím bezpráví!

V základě jsou to však jen opovržení hodní tvorové, kteří nejsou hodni, aby se směli radovati!

Nedbejte jich proto a vyhýbejte se jim, neboť nezaslouží ani jednoho dobrého slova!

5. Sluhové Boží.

Mnozí lidé se dosud zcela bezdůvodně domnívali, že sluhové kostelů a templů a vůbec vykonavatelé všech náboženských kultů mají býti považováni současně za služebníky Boží.

Tento pojem byl rozset kdysi v čase počátku výstavby kultů všeho druhu a to samotnými sluhy těchto kultů, kteří se tím snažili dodati si vážnosti, jaké by jinak osobně jen velmi těžko získali. A tak to zůstalo až podnes, aniž by si někdo snažil ujasniti, že tím bylo lidstvu natropeno více škod než užitku. Hlavní věc však při tom jest, že to znamená zneuznávání Boha!

Člověk který stojí ve stvoření s bdělým duchem, který se neuzavřel jemným záchvěvům citu své duše, nemůže nikdy uznati za pravdu, že Bohu, tomu velikému a živému Bohu, by se skutečně sloužilo provozováním kultů a žebráním, jemuž lidé říkají „modlení“, nebo dokonce snad mrskáním! Tím přece svému Bohu nic *nedáváte!* Tím mu přece nic nepřinášíte! Čeho tím vlastně chcete docílit? Na to nemáte odpovědi ani tehdy, když stojíte před soudnou stolicí Boží. Musíte zůstati němí, poněvadž jste to všechno činili jen *pro sebe!* Dělali jste to pro *své* vnitřní uklidnění a povýšení, nebo ze zoufalství a bídy.

Pravím vám: Jedině *ten* člověk, který stojí správně ve stvoření svého Boha, který považuje sám sebe za část tohoto stvoření a *podle toho* žije, ten jest pravým sluhou Božím.

Je lhostejno, jakým způsobem jest činným, aby získal nutné prostředky k pozemskému životu. Bude se při tom vždy snažit, aby jako část stvoření přizpůsobil se také těm zákonům, které působí ve stvoření proto, aby je *podporovaly.* Tím také on podporuje pak stvoření a slouží tak jedině správným způsobem svému Bohu, poněvadž správným podřízením se může vzniknouti *jen* štěstí a radost a trvalý další vývoj!

Proto je samozřejmé, že se musí sám naučit stvoření znát.

A toto jediné jest pro vás nutností! Poznávati vůli Boží, která spočívá ve stvoření a trvale a samočinně se v něm projevuje a účin-

kuje. Právě o to jste se však dosud ještě nikdy správným způsobem nestarali. A přece s vámi se všemi není tomu jinak, než kdybyste stáli v ohromném soustrojí a museli jím procházeti, aniž byste na něm mohli něco změnit nebo zlepšit.

Jakmile však v tomto soustrojí nestojíte nebo nejdete *správně,* pak hrozí vám všude nebezpečí. Musíte narážet a můžete i upadnout nebo býti roztrháni. Je tomu právě tak, jako v nějaké obrovské strojovně, kde v nezadržitelném letu kmitají se nesčetné hnací řemeny a probíhají kolem vás na všech stranách. Každému kdo tu není znám, hrozí nebezpečí všude a na každém kroku. Znalci a odborníku však to jen slouží a prospívá. Nejinak jest tomu s člověkem ve stvoření!

Učte se konečně správně znát toto soustrojí, protože je smíte a máte využít k vašemu štěstí! Avšak i zde, jako všude jinde, musíte se nejdříve státi učedníky! Toto stvoření jest největší ze všech děl a není v něm žádných výjimek. Jest tomu přesně tak jako u děl lidských. Vždyť i auto přináší radost jen tomu, *kdo se v něm vyzná*. Tomu, kdo je nedovede řídit, přináší však smrt!

Tisíceré příklady i v malém měřítku jsou před vámi a ve vašem okolí hmatatelny! Proč jste se ještě na nich nikdy nepoučili?

Lze to přece všechno prostě a přirozeně poznat! Avšak právě v tomto směru stojíte tu jako před nějakou zdí! Tupí, lhostejní a s tvrdohlavostí, které nelze vysvětliti.

Jedná se přece právě zde na konec o váš život a celé vaše bytí! Nějaký složitý stroj může vám vysvětliti jedině konstruktér sám nebo ten, koho *on* k tomu vychoval! Tak je tomu zde na zemi a ne jinak ve stvoření! Avšak právě tam chtějí lidé, kteří sami jsou jen částí tohoto stvoření, sami ze sebe věděti všechno lépe, než mistr. Nechtějí přijmouti žádných pokynů a poučení k používání tohoto soustrojí, nýbrž sami chtějí učiti jeho základním zákonům. Snaží se stanoviti tyto základní zákony jen povrchním pozorováním zcela nepatrných výběžků velikého a vlastního celku, ačkoliv se vždy uzavírali tomu, co o něm *tušili*. O vědění nemohlo proto býti dosud vůbec ani řeči.

A přece již mnohokrát byla vám láskyplně podávána možnost poznání. Nejdříve ostrými obrysy v zákonech, které směl zprostřed-

kovati Mojžíš. Pak dokonce Synem Božím, který se snažil dáti vám je v podobenstvích a obrazech.

Jejich obsah však nebyl poznán a pochopen, nýbrž byl zle znetvořen, zatemněn a zkroucen lidským chtěním, které vždy chce věděti všechno lépe.

Nyní po třetí a naposledy opět dává se vám příležitost, pomocí Poselství Grálu, jasně viděti Boží zákony ve stvoření, aby všichni lidé mohli se státi pravými služebníky Božími v plném vědomí, v radostném a jarém činu, jak to pravá služba Boží vyžaduje!

V celém stvoření může býti radost a štěstí. Bídu a starost, nemoc a zločiny vytvořily jste jedině vy lidé sami, protože až dodnes *nechtěli* jste poznat v čem jest ta ohromná síla, která vám byla dána na cestu všemi světy, které na své vlastní přání za účelem vlastního vývoje musíte proputovati.

Postavíte-li se správně, pak tato síla přivodí vám nutně sluneční jas a štěstí! Takto však stojíte ve všeobsáhlém soustrojí, bez pomoci a maličcí a přece ještě se vždy chvástáte velikými slovy o sobě a o svém vědění, až se konečně budete muset zřítit následkem těchto vašich chyb, které vznikly jen z nevědomosti a z nechuti učit se. Procitněte konečně! Buďte nejdříve *učedníky,* abyste obdrželi *vědění,* neboť jinak nebudete ničím.

Vy jste nyní vůči Stvořiteli mnohem méně než nějaký hmyz. Hmyz plní alespoň věrně účel, který plniti má, zatím co vy sami, jako lidští duchové, jste selhali! Selhali jste svou ješitností, vědychtivostí, která není žádným věděním. Školy, které jste zřídili a vybudovali na tomto falešném vědění, jsou řetězy, kterými jste pevně připoutáni a jež každý vzestup ducha udusí již v počátku, protože ti, co vás v nich vyučují, sami nemohou stoupati vzhůru!

Děkujte Pánu, že vám nyní bude vzata násilím možnost dalšího tak prázdného, vše jen poškozujícího bytí, neboť jinak nemohli byste nikdy dojíti k poznání zavržitelnosti všeho toho, co vás dnes obklopuje a v čemž jevíte se celému stvoření jako směšné, prázdné a groteskně nalíčené loutky, které v sobě chovají spícího ducha!

6. Instinkt zvířat.

S obdivem stojí často lidé před instinktivním jednáním zvířat. Připisují zvířatům zvláštní smysl, který člověk buď již úplně ztratil, nebo ho nechal zakrněti.

Lidé si nedovedou vysvětliti, když na příklad pozorují, že kůň, pes nebo nějaké jiné zvíře na obvyklé, snad denně konané cestě náhle na určitém místě se vzpírá jíti dále a lidé pak zjistí, že krátce po tom právě na tomto místě stalo se neštěstí. Často byl již takto jednotlivcům nebo více lidem zachráněn život. Jest tak mnoho takových případů, jež jsou všeobecně známy, že není třeba zvlášť podrobně zde na to poukazovati.

Tyto vlastnosti zvířat lidstvo nazvalo instinktem, nevědomým vycítěním. Jakmile mají lidé jednou pro nějakou věc jméno, pak jsou tím již všeobecně spokojeni. Sem tam si při tom i něco myslí a spokojí se s tím, lhostejno, jest-li jejich myšlení jest správné nebo není. Tak také i zde.

Základem takového jednání zvířat jest však něco úplně jiného. Zvíře nemá vlastnosti ani schopnosti toho, co člověk nazývá instinktem! Zvíře při takových událostech poslouchá pouze výstrah, které mu byly dány. Zvíře tyto výstrahy může zcela dobře *vidět,* ačkoliv málokdo z lidí je může pozorovat.

Jak jsem již vysvětlil v jedné z dřívějších přednášek, nepřichází duše zvířecí z duchovna jako člověk, nýbrž z bytostného. Z bytostné části stvoření přicházejí však také elementární bytosti: skřítkové, víly, rusalky atd. Tyto bytosti jsou činny v těch částech stvoření, které lidé nazývají krátce přírodou, tedy ve vodě, vzduchu, zemi a ohni. Jsou to také takové bytosti, které se zaměstnávají vývojem a vzrůstem hornin, rostlin a mnohými jinými. Všechny tyto bytosti pocházejí však z jiného oddílu bytostného než duše zvířecí. Přece však jejich oboustranná příbuzná stejnorodost původu přináší větší schopnost vzájemného poznávání, takže zvíře musí tyto bytostné tvory poznávat bezpodmínečně lépe než člověk, jehož původ jest v duchovnu.

6. Instinkt zvířat.

Elementární bytosti přesně vědí, kde a kdy nastane v přírodě nějaká změna: jako pohyb půdy, zřícení se hor, zlomení stromu, sesouvání půdy vodou podemleté, průlom hrází, vytrysknutí vody, vypuknutí ohně ze země, zátopy, zemětřesení a všechno ostatní, co k tomu ještě patří. Vždyť tyto bytosti jsou tím zaměstnány a připravují a přivozují tyto změny, jimž lidé říkají neštěstí nebo katastrofy.

Je-li takovýto úkaz bezprostředně k očekávání, tu se může stát, že přicházející zvíře nebo člověk je těmito bytostmi živlů varován. Tyto bytosti postaví se mu do cesty a snaží se křikem a prudkými pohyby pohnouti ho k návratu. Zvíře vidí tyto postavy víceméně zřetelně, zalekne se, zježí srst a energicky se brání jíti dále, docela proti svému pravidelnému zvyku, takže často i nejlépe vycvičené zvíře výjimečně vypoví svému pánu poslušnost. *Z tohoto* důvodu vzniká v takových případech nápadné chování zvířat. Člověk však nevidí těchto živelních bytostí a přichází tak často do nebezpečí, ve kterém zahyne, nebo je těžce poškozen.

Proto měl by člověk více pozorovati zvířata, aby se jim naučil rozumět. Pak stane se zvíře skutečně přítelem člověka, poněvadž může vyplniti mnohé mezery a státi se *tím* člověku užitečnější než dosud.

7. Polibek přátelství.

Mnoho se o této věci již namluvilo v celém světě a často byl jsem na to tázán. V básnictví byl polibek přátelství okrášlen a v myšlenkovém světě vysoko povznesen. A přece jsou to jen výtvory fantasie, daleko vzdálené od půdy přirozenosti.

Je to pouze krásný pláštík, který si pozemský člověk v tomto směru, tak jako v mnoha jiných věcech, zhotovil sám, aby se pod ním mohl obdivovati sobě nebo druhým. Obdiv není tu však vůbec na místě. Neboť ve skutečnosti jest to jen pokrytectví a nic jiného. Je to hanebný pokus o přesunutí a zkřivení zákonů stvoření, aby byly tímto znetvořením oloupeny o svou skvělou a prostou přirozenost!

Úmysl při polibku jest sice často různý; to však nemění pranic na skutečnosti, že každý polibek zůstává polibkem, tedy dotykem tělesného způsobu, který přirozeně vyvolává pak pocit, jenž nemůže býti nikdy jiný, než výhradně tělesný! Kdo zná moje Poselství, ten o tom již ví. Člověk neměl by se stále jen zahalovati ve zbabělost a chtít popírat to, co *skutečně* dělá! Měl by si toho býti vždy úplně jasně vědom! Pokrytec je stále ještě horší než rouhač!

Polibek přátelství, jak se dnes označuje, předpokládá zcela určitě stáří zralosti.

Polibek dvou pohlaví ve stáří zralosti jest však i při chtěné čistotě podroben záchvěvům prazákonů stvoření! Výmluvy jsou tu směšné. Člověk zcela přesně ví, že přírodní zákony se ho neptají na jeho názory. Polibek přítele, bratra nebo otce zralému děvčeti nebo ženě zůstává vzdor nejsilnějším vlastním představám vždy polibkem dvou pohlaví a ničím jiným. Právě tak matčin polibek synovi, jakmile syn dosáhl zralosti. Přírodní zákony neznají v tomto směru žádného rozdílu a také ho nepřipustí. Proto musí každý člověk zachovávati mnohem větší zdrženlivost!

Jedině snaha lidí, kteří chtějí, aby se přírodní zákony přizpůsobily jejich přání, vytváří takové *proti*přirozené představy, jako jsou polibky přátelství, příbuzenské něžnůstky a mnohé jiné přehmaty, které se

v těchto věcech dějí. Pod tímto pokryteckým pláštíkem snaží se dokonce hřešit *úmyslně!*

Na této skutečnosti takovýchto zprotivení se přírodním zákonům nic nemění to, že mnozí lidé při svých přestoupeních opravdu nezávadně věří a namlouvají si, že jsou při tom zcela čistí! Jest a zůstává to vždy porušením nejčistších přirozených zákonů, když mají být falešným výkladem zbaveny své krásné prostoty! A vzniká při tom vždy jen nezdravota, poněvadž každé zneužití a každé přesunutí, které v zákoně prapůvodně uložené zdraví znehodnocuje, vždy jen špiní a ponižuje!

Proto pryč s tímto pokrytectvím! Ctěte konečně již přírodní zákony v jejich prosté a tím i vznešené velikosti tak, jaké skutečně jsou! *Vy* se zařiďte podle toho a žijte podle nich, řiďte jimi své myšlení, své jednání, své zvyky v rodinách i na veřejnosti a budete tak přirození v nejčistším smyslu. Pak budete také šťastni a tím Bohu milí! Nezdravý život od vás zmizí. Navrátí se opět čestnost vůči vám i vůči druhým a budou vám uspořeny mnohé zbytečné duševní boje, které vznikají jen z takových falešných představ a často vás pak mučivě obtěžují po celý pozemský život!

Nezdravost tohoto škodlivého zahrávání a falešných něžností, ve kterých se projevují vždy jejich čistě hrubohmotné podklady, pozorujete nejzřetelněji u nezralých a nevinných dětí v *útlém* věku! Děti, které jsou příliš zasypávány příbuzenskými něžnostmi, řekněme klidně „obtěžovány“, mají vždy nezdravé vzezření. Skoro každé dítě projevuje přirozený odpor vůči takovým vnucovaným něžnostem a nikdy o ně nestojí, protože dítě ve skutečnosti je „přirozeně nevinné“! Musí být už v počátku přímo vychováváno k snášení prokazovaných něžností! Taková výchova jest však jen přáním dospělých, kteří zralostí svého hrubohmotného těla pudově cítí takovou potřebu! Dítě však ne! To vše mluví dosti zřetelně o nebezpečném násilí, které se tak rouhavě páše na dětech! Dítě si však pomalu na to zvyká a pociťuje pak tuto potřebu ze zvyku až do té doby, kdy zrající tělo samo v pudu procitne!

Je to hanba, že se lidstvo vždy snaží přikrýti své choutky a slabosti pokrytectvím! Nebo jim holduje bezmyšlenkovitým jednáním!

7. Polibek přátelství.

Člověk má *vědět,* že pravá láska jest vůbec jen duševní! Všechno ostatní jest jen pud! Duševní láska však nemá nic společného s hrubohmotným tělem a nevyžaduje je, neboť oddělení každého druhu stvoření jest vždy úplné. Duchovní jest duchovní, duševní jest duševní a tělesné jest a zůstane vždy jen tělesným!

Při úmrtí těla nezemře s ním ani atom duše. To ukazuje v plné prostotě, že každé zůstává samo pro sebe a že tu nenastává žádného smísení.

Proto ku příkladu polibek duší jest jen v představě, ježto každý polibek jest pouze hrubohmotné jednání a povždy jím zůstane. Co při tom člověk duševně cítí, jest věc úplně rozdílná. Duševní láska jde *vedle* tělesného pudu, ne s ním nebo dokonce v něm.

Každá jiná představa jest hrubý sebeklam, protože neodpovídá zákonům přírody. Jen rozum vynalezl všechny tyto různosti k vlastní omluvě, aby vytvořil nové karikatury k zakrytí Pravdy, která v čisté formě musela by lidem přinésti probuzení a poznání. Tím by je přivedla k čistotě a pravdivosti jejich názorů a na konec ke vzestupu ke Světlu. Člověče měj konečně odvahu býti *pravdivým* ve všem, co konáš a to i v polibku! Rozbij klamné představy, které ti vytvořila tvá ješitnost a smyslnost! Probuď se!

8. Žena pozdějšího stvoření.

Tato slova dotýkají se nejbolavějšího místa v celém pozdějším stvoření. Dotýkají se *onoho* bodu, který potřebuje největší změny a nejdůkladnějšího očistění. Dnešní žena jest morovým vředem celého pozdějšího stvoření!

Jestliže muž v pozdějším stvoření učinil se otrokem svého vlastního rozumu, tu dopouští se žena mnohem většího zločinu.

Vyzbrojena největší jemností citů, mohla se snadno povznésti k čistotě světlých výšin a tak vytvořiti most k ráji pro celé lidstvo. *Žena!* Skrze ni měly prouditi proudy Světla. Její celý tělesný, hrubohmotný aparát jest na to zařízen. Žena potřebuje jen poctivě chtít a veškeré potomstvo z jejího lůna *musí* býti chráněno silou Světla a obklopeno Světlem již od narození! Nebylo by to jinak vůbec možno, protože každá žena bohatstvím svých živých citových možností může téměř samotna určovati duchovní druh svého plodu! Proto jest za všechno potomstvo v *první* řadě zodpovědna vždy žena!

Ona jest ještě také i jinak bohatě obdařena neomezenou možností vlivu na celý národ, ba na celé pozdější stvoření. Východiskem její nejsilnější moci jest však pro ni domov a domácí krb! Jen tam jest její síla a její neomezená moc. Nikdy však ve veřejném životě! Doma a v rodině jest svými vlastnostmi královnou. U řečnického stolu jest však karikaturou. Z tichého, milovaného domova proniká její rozhodující působení celým národem přítomnosti i budoucnosti a zasahuje do všeho. Není ničeho, kde by se bezpodmínečně neuplatnil její vliv, stojí-li *tam,* kde se její vnitřní *ženské* schopnosti mohou rozvinout k plnému rozkvětu. Avšak jen tehdy, když žena jest skutečně *ženskou* a vyplní své určení, jak jí bylo Stvořitelem přikázáno. Pak jest cele takovou, jakou býti může a má. A jen pravá ženskost vychovává bez jakýchkoli slov muže, který by mohl i nebe dobýt, jsa podporován jejím tichým působením, skrývajícím netušenou moc. Takový muž bude se pak z vnitřní přirozenosti snažiti chránit pravou ženskost a to vždy rád a s radostí, jakmile se tato ženskost skutečně ukáže jako *pravá.*

Avšak dnešní ženský svět šlape po své vlastní moci a své vznešené úloze, jde slepě kolem ní a rouhavě rozbíjí všechnu posvátnost, kterou má v sobě. Místo budování působí jen rozklad, jako nejhorší ze všech jedů v pozdějším stvoření. Sráží a strhuje muže i děti s sebou do hlubin.

Pohleďte na ženu dneška! Nechte dopadnouti na ni paprsek Světla s veškerou jeho neúprosností a střízlivostí, jež jsou vždy průvodními zjevy čistoty. Jen ztěží poznáte ještě vznešené hodnoty pravého ženství, v němž může býti rozvinuta ona čistá moc, která jest dána jedině jemnější citovosti ženství proto, aby jí bylo použito jen k *požehnání*.

Muž nemůže nikdy vyvinout tak pronikavé působení. Tiché tkaní oné neviditelné síly, kterou dává Stvořitel prouditi vesmírem, pochopí *nejdříve* a plně *žena* svým něžnějším cítěním. Muž přijímá ji jen částečně a převádí ji v čin.

Tak jako živoucí síla Stvořitelova zůstává všem lidem neviditelnou a přece udržuje, živí, žene a hýbe celým vesmírem, *tak* má působiti každé pravé ženství; k *tomu* jest žena stvořena, *to* jest její vznešený, čistý a obdivuhodný cíl!

Královna Prastvořených v čistě duchovním *jest žena!* Nazývá se také Pramáti. Jest vznešeným ideálem pravého ženství.

Jest směšné říkat „slabá žena“, neboť žena jest duševně silnější než muž. Ne snad sama v sobě, nýbrž svým užším spojením s vesmírnou silou, jež umožňuje její jemnější citová schopnost.

A to je právě to, co dnešní žena snaží se ukrýt, co chce učinit hrubším, nebo zcela potlačit. V bezmezné ješitnosti a hlouposti zahazuje to nejkrásnější a nejcennější, co jí bylo dáno. Činí se tím vyvrženou ze Světla a cesta nazpět jest jí uzavřena.

Čím jsou dnes tyto obrazy královského ženství! S odporem musí se od nich každý odvrátit. Kde je vidět u ženy dneška ještě pravý stud, jako nejjemnější cit *ušlechtilého* ženství? Ten jest tak divoce zpitvořen, že musí být všem směšný.

Žena dneška se ovšem stydí nositi dlouhý šat, když móda předpisuje krátký. Nestydí se však vůbec obnažovati na slavnostech téměř tři čtvrtiny svého těla a vystavovat se tak pohledům všech. A při tom

samozřejmě nejen pohledům, nýbrž při tanci nevyhnutelně také rukám! Bez váhání obnažila by ještě mnohem více, kdyby to móda žádala, ba podle dnešních zkušeností pravděpodobně všechno!

Tím není řečeno příliš mnoho. Měli jsme těch hanebností už víc než dost. Ne nesprávně, ale až příliš pravdivě se říká: „Paní se *obléká,* to půjde už spát!“

Jemné city předpokládají mimo to i smysl pro krásu! Beze vší pochyby. Kdyby se však dnes měla jemnost ženských citů hodnotiti podle tohoto měřítka, stálo by to s ní velmi špatně. Krátké šaty volají přece dosti hlasitě po pravém opaku. A nohy nějaké ženy, či dokonce matky, oblečené do pavučinových punčoch, velmi špatně se slučují s ženskou důstojností. Chlapecký účes, moderní to ženský sport, neméně znetvořuje pravé ženství! Nevyhnutelným důsledkem ješitného módního bláznovství jest pak koketérie, která přináší velké nebezpečí pro tělo i duši a jest nebezpečna i prostému rodinnému štěstí. Neboť mnohá žena dává dočasně přednost často dost hrubým, ve skutečnosti vlastně urážlivým lichotkám nějakého zahaleče před věrnou činností svého manžela.

Tak dalo by se uvésti ještě mnohé, velmi mnohé viditelné svědectví o tom, že dnešní žena jest ztracena pro svůj *vlastní* úkol v tomto pozdějším stvoření! A tím ztratila také všechny vznešené hodnoty, které jí byly svěřeny a z nichž musí nyní skládati účty. Kletba takovým prázdným lidem! Ženy nejsou snad obětí poměrů, nýbrž samy tyto poměry vynutily.

Veliké řeči o pokroku nic na tom nezmění. Tyto horlitelky pokroku se svými věrnými následovníky klesají jen hlouběji a stále hlouběji. Všechny hluboko zakopaly své vlastní hodnoty. Největší část dnešního ženského světa již nezaslouží, aby nesla čestné jméno: žena! A mužové nemohou je nikdy představovat a nemohou jimi býti. Tak zůstávají nakonec v tomto pozdějším stvoření jen trubci, kteří podle neochvějných zákonů přírody musí býti vyhlazeni.

Samotná Boží vůle určila, že nyní bude zahuben ten, kdo nestojí správně na svém místě v tomto pozdějším stvoření, lidmi už příliš dlouho znásilňovaném.

Žena v pozdějším stvoření stojí ze všech tvorů nejméně na místě, kde měla stát! Ona jest ve svém druhu a způsobu nejsmutnější postavou ze všech tvorů! *Musela* zahníti na duši, poněvadž lehkomyslně své nejušlechtilejší city a své nejčistší síly obětovala zevnější směšné ješitnosti a tím se posměšně vysmála určení svého Stvořitele. Záchrana by při takovéto povrchnosti úplně selhala. Vždyť by slova zavrhla, vůbec by jim již nemohla rozumět a je pochopit.

Tak musí teprve z hrůz a děsu vyvstati nová, pravá žena, která bude prostřednicí a tím také základem pro nový, Bohem chtěný život a působení lidí v pozdějším stvoření, které pak bude osvobozeno od jedu a hniloby!

9. Zkřivený nástroj.

Největším břemenem, které na sebe lidská duše uvalila a jež bude jí překážet v každé možnosti vzestupu, jest ješitnost, vnášející jen zkázu do celého stvoření! Ješitnost stala se nejsilnějším duševním jedem, protože jí člověk používá nejraději jako štítu a přikrývky pro všechny své mezery a nedostatky.

Jako opojný jed napomáhá k tomu, aby člověk lehce přešel přes všechny duševní otřesy. Pozemským lidem na tom nijak nezáleží, že jest to pouze klam, protože v tom pociťují uspokojení a dosahují tak často nějakého pozemského cíle. I když je to třeba jen několik minut směšné samolibosti! Není třeba, aby to bylo pravé, poněvadž lidem dostačí zdání.

O této ješitnosti, domýšlivosti, duchovní pýše, škodolibosti a mnoha jiných vlastnostech všech pozemských lidí mluví se dobromyslně a s přikrášlením jako o léčkách Luciferova principu. To všechno jest však pouze slabošská sebeomluva. Lucifer se nepotřebuje vůbec tolik namáhat. Postačí mu, když přivedl lidi k jednostrannému pěstování pozemského rozumu pokušením, aby požívali ovoce ze „stromu poznání“, a oddali se pak užitku tohoto poznání. To ostatní, co pak následovalo, udělal člověk sám.

K zemi připoutaný rozum získal tak nadvládu a jeho největším výrůstkem jest ješitnost. Tato ješitnost měla pak za následek mnohé zlo, jako závist, a nenávist, pomluvy a touhy po pozemských požitcích a statcích všeho druhu. Všechno nepěkné v tomto světě ve skutečnosti pochází z ješitnosti, která se projevuje mnohými způsoby.

Touha po vnějším zdání vychovala dnes převládající karikaturu „člověka“! Je to jen zdánlivá bytost, která již nezaslouží, aby byla nazývána člověkem, protože ve své ješitnosti pro toto zdání zahrabala nutný duchovní vzestup. Všechny přirozené spojovací cesty, dané člověku k činnosti a zrání jeho ducha, tvrdošíjně zazdila a rouhajíc se svému Stvořiteli, úplně je zasypala.

To, že člověk k zemi připoutaný rozum povznesl na zemi na modlu, úplně stačilo, aby celou cestu člověka přemístilo jinak, než mu ji Stvořitel ve svém stvoření předem vyznačil.

Lucifer zaznamenal pro sebe triumf, že duše pozemského člověka se odvážila zásahu do svého nástroje, do hrubohmotného pozemského těla. Tento zásah pak úplně znemožnil její povinné působení ve stvoření. Aby byl zbystřen rozum, nastala jednostranná výchova v horečné činnosti oné části rozumu, která může býti činna jen v hrubohmotnosti, totiž předního mozku. Úplně automaticky byla tak potlačena a ve své činnosti podvázána duchovně *přijímací* a vnímací část lidského mozku. Tím bylo také ztíženo každé porozumění pro duchovno. Během tisíciletí pozemský člověk ztratil úplně *duchovní* chápání. Proto stojí dnes člověk osamocen a *neupotřebitelný* ve stvoření. Jest odříznut od možnosti duchovního vzestupu a tím jest odříznut také od Boha!

To jest dílo Lucifera. Více opravdu dělat nepotřeboval. Pak mohl pozemské lidi klidně přenechat jim samým a mohl se jen dívat, jak klesají od stupně k stupni a vzdalují se při tom vždy více od Boha. To vše byl již následek tohoto jediného kroku.

Pro člověka, který se poctivě snaží aspoň někdy opravdově přemýšleti, není těžké, aby to viděl. Jest lehce pochopitelno, že tato rozumová činnost nese v sobě také chtění rozumět všemu lépe, vzdorovité trvání na všem, co tato činnost považuje za správné. Neboť člověk přece si při tom „myslel" to, co vůbec byl schopen mysleti. Dosáhl již nejvyšší hranice své mozkové činnosti. Že tato hranice, následkem připoutání předního mozku k zemi jest nízká a člověk proto s rozumem dále *nemůže,* to takový člověk neví a bude z toho důvodu vždy myslit a tvrdit, že *se svou* hranicí dosáhl také *správnosti*. Slyší-li někdy něco jiného, pak staví to, co *on* vymyslel, vždy výše a považuje to za správné. To jest vlastnost a způsob každého rozumu a následkem toho také každého rozumového člověka.

Jak jsem již jednou pravil, má jedna část mozkové hmoty za úkol *přijímati duchovno jako anténa*. Druhá část mozku, která vyrábí rozum, přepracuje potom takto přijaté k použití v hrubohmotnosti. Právě tak má přední mozek, který vyrábí rozum, zase obráceně vnímat

všechny dojmy ze hmotnosti a přepracovat je ku vnímací schopnosti zadního mozku, aby tyto dojmy mohly sloužiti k dalšímu vývoji a zralosti ducha. Obě části mají však vykonávati jen *společnou* práci. Takové jest určení Stvořitele.

Poněvadž však jednostranným přepěstěním předního mozku mocně převládl tento mozek ve své činnosti vše, byla tak porušena nutná harmonie a spolupráce obou mozků a tím i zdravé působení ve stvoření. Přijímací část mozku pro duchovno ve vývoji zaostala, při čemž přední mozek, vždy více rozvíjený trvalým školením své činnosti, dávno již nepřijímal čisté záchvěvy ze světlých výšin prostřednictvím zadního mozku, aby je zpracovával a předával dále do hrubohmotnosti. Tento přední mozek bral látku pro svou činnost většinou jen ze hmotného okolí a myšlenkových forem, přetvářel je a takto přeformované vysílal je opět dále jako vlastní výrobek.

Jest již jen málo lidí, u nichž *přijímací část mozku* jest alespoň v *částečné* harmonické spolupráci s předním mozkem. Tito lidé vystupují z obvyklého rámce a jsou nápadni velikou vynalézavostí nebo podivuhodnou jistotou schopnosti svého vycitʼování, což jim dovoluje rychle pochopiti mnohé, k čemu druzí mohou dojíti jen po namáhavém studiu.

To jsou ti o nichž se závistivě říká, že „to dostávají ve spaní“, nebo kteří potvrzují rčení: „Svým lidem to dává Pán ve snu“.

Jsou tím míněni oni lidé, kteří mohou používat svých nástrojů ještě tak, jak mají pracovati podle určení Stvořitele, kteří tedy jsou podle jeho vůle a podobají se moudrým pannám, které udržovaly olej ve svých lampách v pořádku. Jen tito lidé mohou „poznati“ ženicha, až k nim přijde. Jen oni jsou skutečně „bdělí“. Všichni ostatní ve své vlastní omezenosti „spí“ a učinili se neschopnými pro „poznání“, poněvadž potřebný k tomu „aparát“ neudržovali v pořádku. Přední mozek bez *harmonické* spolupráce přijímací mozkové části pro duchovno jest jako lampa bez oleje.

Mediálně založené lidi *nelze* beze všeho počítati k těmto lidem. Ovšem i u nich musí přijímací část mozku více méně dobře pracovati, avšak při tomto příjmu jest u mediálních lidí přední mozek, určený pro další předání do pozemského, unaven a ochromen,

protože chtění nějaké bytosti z onoho světa tlačí mimořádně silně na přijímací mozek pro duchovno, který pak nutně potřebuje mnohem většího protitlaku. To odvádí úplně automaticky přednímu mozku krev, tedy pohybové teplo a tento mozek pak částečně nebo úplně upadá proto do klidu. Pracuje při tom jen líně, nebo již vůbec ne. Toto odvádění krve nebylo by nutné, kdyby přijímací mozek nebyl již příliš zeslaben následkem trvalého potlačování.

To jest také příčinou, proč další podání media a to buď pomocí slova nebo písma, nebývá pro pozemské chápání přepracováno *tak,* jak by tomu muselo býti, kdyby sdělení bylo *přesně* v pozemských pojmech času a prostoru.

Media často vidí události, jež na zemi nastanou, jako katastrofy a podobně, vyprávějí a píší o tom, avšak ze zmíněného důvodu zřídka uhádnou pravý čas.

Medium přijímá *jemnohmotný* dojem a dává ho částečně přepracovaný, nebo vůbec nepřepracovaný dále pak písmem nebo slovy pro hrubohmotnost. Lidem, kteří při tom počítají jen s hrubohmotností, musí to přivoditi omyly. Jemnohmotný dojem jest také jiný než hrubohmotný projev, který se později ukáže. Neboť v jemnohmotnosti stojí proti sobě všechny protivy hojněji a ostřeji a podle toho se také projevují. A tak se často stává, že media znázorňují beze změny pouze jemnohmotnost, protože přední mozek se svou přepracovávací činností se nemůže zúčastnit a odpočívá. Pak jest *obraz* nějaké události, právě tak jako času, jiný, poněvadž také jemnohmotné pojmy času jsou rozdílné od těch, které jsou na zemi.

Znázornění a předvídání jedné a téže věci bude takřka u každého mediálního člověka zníti jinak a sice vždy podle více nebo méně možné spolupráce předního mozku, který jen v nejřidších případech může poskytnouti plné přeformování do pozemských pojmů.

Když bytosti z onoho světa se snaží, aby znovu zřídily spojení mezi jemnohmotností a hrubohmotností, které přerušili pozemští lidé, nemá býti trpěno žádných požadavků a žádného směšného soudcování od nevědomců a rozumových lidí. Tyto práce vyžadují bezpodmínečnou vážnost, aby opět bylo přivozeno to, co bylo domýšlivou ješitností zkaženo.

Ze spolupráce mají však býti vyloučeni také všichni fantastové, blouznivci a mystikové, kteří jsou v tomto směru ve skutečnosti ještě škodlivější než rozumoví lidé.

Kdyby mohly obě části mozku pozemského člověka opět harmonicky spolupracovati, jak jest to určeno Stvořitelem, pak byla by sdělení medií podávána vždy v časových pojmech, vhodných pro hrubohmotnost. Takto ovšem, následkem více méně značné ospalosti předního mozku, nastávají přesuny a znetvoření, poněvadž není možno pracovati přesněji. Postaviti všechny tyto změny a znetvořeniny opět správně, vyžaduje pečlivého učení v pozorování, nezaslouží však posměchu nebo podezřívání z nečistých úmyslů, což duchovně líní lidé s oblibou činí.

Přirozeně i zde, jako v mnoha jiných věcech, najdou se vždy lidé, kteří se prohlašují za vědoucí a při tom plavou pohodlně v těchto věcech a činí se tím skutečně směšnými. Jsou i takoví, kteří sledují nečisté úmysly. To však možno nalézti všude a není tu žádného oprávnění, aby byla špiněna věc sama nebo lidé, kteří se tím vážně zabývají. Toto počínání, které chce špiniti vše, čemu nemůže ještě rozumět, jest opět jen výrazem směšné ješitnosti a znamením nezodpovědné hlouposti, která mezi těmito lidmi panuje. Nebylo přece nikdy nic velikého a nic vznešeného, co by na počátku *nebylo* pozemským lidstvem napadáno. Vždyť i tomu, co říkal Ježíš Kristus, a jemu samotnému nevedlo se jinak.

Takoví posměváčci ukazují tím pouze velmi zřetelně, že jdou životem slepě a nebo aspoň s viditelnou omezeností.

Rozhlédněme se kolem. Kdo ještě dnes s posměchem přechází na všech stranách se hromadící předzvěsti a oznamování strašlivého dění, jde při tom svou cestou a nechce viděti, že mnohé z toho se již splnilo, že týden za týdnem hromadí se přírodní úkazy, ten jest omezen a nebo za určité bázně nechce ještě nic uznat.

Jsou to omezenci, nebo zbabělci, kteří se neodvažují pohledět skutečnosti do tváře! V každém případě jsou však škůdci! A kdo nechce poznat velikou hospodářskou nouzi, jež se nezadržitelně stupňuje ve všech zemích tohoto světa, kdo nechce poznat vyrůstající z toho zmatek a bezmocnost jako nevyléčitelnou katastrofu jen

proto, že snad sám má ještě co jíst a pít, takový člověk nezaslouží, aby byl ještě nazýván člověkem. Vždyť musí již býti vnitřně zkažen a otupen proti cizí bolesti.

„To všechno tu již bylo!“ Tak prohlašují jejich lehkomyslné řeči. Ovšem, že *jednotlivosti* z toho tu již byly! Avšak nikdy ne v takovém poměru jako dnes, za takového vědění, kterým se dnes všechno honosí a za takových dopravních prostředků a styků, jaké jsou dnes. To jest rozdíl jako den a noc! Především nebylo však nikdy takové nahromadění událostí. V dřívějších dobách uplynula léta mezi jednotlivými přírodními událostmi a mluvilo se a psalo se o nich po celé měsíce. Všichni kulturní národové byli tím vzrušeni. Dnes je všechno zapomenuto v tanci nebo v denním žvanění za několik hodin. V tom jest rozdíl, který se nechce přiznati z bázně, jež se projevuje lehkomyslností! V rouhavém nechtění porozuměti!

„Lidstvo se nedá zneklidňovat!“ Tak zní přikázání dnešní doby. Avšak takový požadavek nepostavili lidé z lásky k lidstvu, nýbrž jen z bázně. Také nikdo z nich na to nedorostl!

Často jsou tyto uklidňovací pokusy tak nemotorné, že jen úplně lhostejné lidstvo může je mlčky snášet v takové otupělosti, jaká dnes panuje. Nikdo však nechce poznat a říci, že jest to nepřátelská práce proti vznešené vůli Boží.

Bůh *chce,* aby lidé poznali tyto výstrahy, které se ozývají velmi zřetelnou mluvou z událostí, valících se vpřed! Mají probuditi lidi z jejich lehkomyslného duchovního soumraku, aby přemýšleli a ještě v pravý čas nastoupili cestu k obratu a to dříve, než bude nutno, aby všechno to utrpení, které nyní vidí u svých spolubližních, muselo zasáhnouti také je. Je to vzpírání se proti Bohu u všech těchto lidí, kteří tomu chtějí uklidňujícími řečmi bránit.

Lidstvo jest však až příliš vnímavé pro každé slovo, které mu chce umožnit, aby se nemuselo pohnouti duchem. Lidé nechávají si proto rádi říkat nejpodivuhodnější věci, přijímají je s vírou a dokonce je *chtějí* mít. Rozšiřují a dokonce je zastávají jen proto, aby nebyli vystrašeni ze svého klidu a pohodlnosti.

A jejich milá ješitnost udává jim k tomu takt. Jest nejlepší podporovatelkou všeho toho býlí, které právě tak jako ona vyrůstá jako

plod Bohu nepřátelské nadvlády rozumu. Ješitnost nechce nikdy poznati Pravdu, nechť jest možno ji nalézti kdekoli. Co vše v tomto směru vykoná, ukazuje již stanovisko, které zaujalo toto pozemské lidstvo za pozemského života Syna Božího, který ve své pravé a veliké prostotě již nedostačoval ješitnému lidskému smýšlení. Věřící chtějí míti „svého“ Spasitele jen podle *svého* způsobu! Proto vyzdobují pozemskou cestu Ježíše Krista, Syna Božího, vymyšlenými příběhy.

Podle lidského názoru a jen „z pokory“ vůči všemu Božskému musí býti tento Spasitel, jako Syn Boží, bezpodmínečně „nadpřirozený“. Neuvažují při tom, že Bůh sám jest *dokonalost přirozenosti* a že stvoření vyvíjelo se z této jeho dokonalé přirozenosti jeho vůlí. Dokonalost nese však v sobě také nezměnitelnost. Kdyby byla možná výjimka v zákonech stvoření, které jsou podle vůle Boží, pak musela by v nich býti mezera a byl by to nedostatek dokonalosti.

Lidská pokora se však povznáší nad to všechno, neboť očekává, ba *požaduje,* v pozemském životě Syna Božího změny stávajících zákonů ve stvoření, tedy jejich překročení. A to výslovně právě od toho, který přece přišel, aby splnil všechny zákony svého Otce, jak sám pravil! Očekávají od něho věci, které podle zákonů přirozeného vývoje musely by býti prostě nemožné. A výslovně právě *tím* má se projeviti jejich Božství, ono Božství, které živě nese v sobě základy přírodních zákonů!

Lidská pokora může ovšem dokázati mnohé. Avšak její pravá tvář se nazývá *požadavek* a ne pravá pokora. Nejvyšší osobivost a nejhorší duchovní pýcha! Milá ješitnost přikrývá to jen pláštíkem, který se zdá býti podobným pokoře.

Jest smutné, že často i lidé, chtějící skutečně dobro, počínají zcela pravou pokorou, ale ve svém uchvácení stoupají pak až k nejnemožnějším věcem, jak to mohl prožíti bohatou měrou na sobě Lorber a mnozí jiní s ním.

Tak vznikly představy jichž dalším podáním a rozšířením byly přivoděny veliké škody.

Podle nich musel Ježíš již jako dítě provádět nejzázračnější věci. Dokonce i při dětských hrách, kterými se zabýval právě tak, jako

každé zdravé a duchovně vyspělé dítě. Malý ptáček, kterého prý uhnětl hravě z prosté hlíny, *oživl* a za veselého zpěvu vzlétl do vzduchu. A mnoho jiných takových věcí. Tyto pochody jsou *prostě nemožné, poněvadž odporují všem Božským zákonům ve stvoření.*

Pak mohl Bůh Otec postaviti svého Syna přece na zem *hotového!* K čemu byla nutna lidská matka? Nepříjemnosti zrození? Což nemohou lidé konečně mysleti *prostě?* Vyhýbají se tomu z vlastní ješitnosti. Podle jejich názoru pozemský život Syna Božího *musel* býti jiný. *Oni* chtějí, aby „jejich" Spasitel, „jejich" Vykupitel nebyl podroben Božím zákonům ve stvoření. Podle jejich myšlení by toto podrobení se Syna Božího Božským zákonům ve stvoření nebylo ani tak příliš malé pro *něho,* ale zdálo by se to malicherným všem těm, kteří v něm chtějí uznati svého Vykupitele! Jest to lidská ješitnost a nic jiného!

Neuvažují, že pro Ježíše to byla mnohem větší oběť, že se dobrovolně podřídil těmto zákonům tím, že se stal člověkem, jen aby přinesl Pravdu ve Slově lidem, kteří rouhavým zkřivením svého pozemského nástroje učinili se neschopnými k tomu, aby Pravdu ještě přijali a poznali sami ze sebe. Byli příliš ješitní, než aby považovali poslání Kristovo za splněné tím, že přinesl Slovo. Pro ně, ješitné lidi, muselo se státi přece něco *většího!*

A když pak Syn Boží vytrpěl na kříži pozemskou smrt a zemřel, jako každý člověk přibitý na kříž zemříti musí, pak to odpovídá Božím zákonům ve stvoření. Žádné lidské tělo nemůže prostě sestoupiti z kříže nezraněno. Pak ovšem nezbylo ješitnosti nic jiného, než názor, že Syn Boží tak zemříti musel a *nechtěl sestoupiti dolů s kříže,* aby ubohým lidičkám tím sňal jejich hříchy, aby pak mohli býti radostně přijati v království nebeském!

Jen tak vznikl důvod k pozdějšímu názoru o nutnosti smrti na kříži, který přivodil smutné a veliké bloudění v dnešním křesťanství a to pouze z lidské ješitnosti.

Jestliže žádný člověk nechce již přijíti k poznání, že takové myšlení mohlo k radosti Luciferově vzniknouti jen z nestoudné domýšlivosti, kterou on v ješitnosti dal lidem ke zkáze, nelze pak již lidstvu pomoci. Je marno všechno. I ty největší a nejsilnější výstrahy

v přírodě nemohou je již probudit z duchovního spánku. Proč nemyslí člověk dál!

Kdyby Kristus mohl býti vzkříšen v těle, pak dalo by se v důsledku toho bezpodmínečně vyvoditi, že měl také možnost přijíti s hotovým tělem již dolů na tuto zemi, když po vzkříšení v těle odešel. Že se to však nestalo, že naopak již od počátku musel prožíti cestu každého lidského těla, od narození se všemi malými i velikými námahami, to mluví s mnoha jinými nutnostmi jeho pozemského bytí dosti zřetelně proti tomu. I kdybychom nepřihlíželi k tomu, že to mohlo býti tak a nijak jinak, poněvadž i Syn Boží musí se ve stvoření podřídit dokonalým zákonům svého Otce.

Kdo chce přijíti do stvoření a na Zemi, ten jest podroben nezměnitelným zákonům tohoto stvoření.

Všechno opačné jest pouze blábolení, vytvořené v nadšení lidmi samotnými a zanechané pak jako pravda. Tak dělo se s každým podáním, lhostejno, bylo-li dále rozšiřováno ústně nebo písemně. Lidská ješitnost hrála v tom velikou roli. Zřídka kdy vycházelo něco z lidské ruky, z lidských úst, nebo dokonce z lidského mozku, aniž by se cosi k tomu nepřidalo. Záznamy z druhé ruky nejsou nikdy důkazem, o které by se potomci měli a mohli opírati. Člověk potřebuje přece dobře pozorovat jen přítomnost. Uveďme příklad, který je znám v celém světě.

Časopisy všech států *psaly* o tajemném „zámku“ na Vomperbergu, jehož majitelem měl jsem býti já! Nazývaly mne „Tyrolský Mesiáš“, nebo také „Prorok z Vomperbergu“! Označily to velikými, palcovými nadpisy i největší časopisy, které chtějí býti brány vážně. Byly to zprávy o hrůzně tajuplných věcech, četných podzemních spojovacích chodbách, chrámech, rytířích v černém a stříbrném brnění, o neslýchaném kultu, o velikých parcích, autech, stájích plných koní a různém jiném, co ještě dovede vymysleti chorobný mozek. Byly uváděny jednotlivosti, které byly často fantasticky krásné, často však byly plny tak neslýchané špíny, že každý, kdo trochu uvažoval, musel v tom ihned viděti nepravdu a zlou vůli.

A na všem nebylo ani slova pravdy.

Kdyby však za několik set let a tím spíše za několik tisíc let četl nějaký člověk tento zlý a štvavý článek …, kdo by mohl míti za zlé, kdyby tomu uvěřil a řekl: „Zde je to přece napsáno a vytištěno černé na bílém! A to ve všech časopisech a řečích stejně!“

A přece by to všechno nebylo nic jiného, než zrcadlící se obraz zkaženého mozku nynější doby! Ve svých vlastních dílech vtiskuje si sám pečeť, jako vysvědčení své zkaženosti. Již pro nastávající soud!

Něco takového stalo se tedy ještě *dnes,* vzdor prostředkům, které umožňují rychle a bez námahy jasné zjištění skutečností ještě *před* uveřejněním. Jak teprve bylo tomu dříve, za pozemského času Ježíšova, kdy všechno mohlo jíti jen od úst k ústům! Jak silně jest každé další předávání podrobeno proto změnám! Také ve spisech a dopisech. Roste to jako lavina. Pochopeno špatně již z počátku vzniká takovou cestou vždy cosi jiného, než ve skutečnosti bylo. Kolik slyšeného, co nyní chce se považovat a dokazovat jako základ, bylo napsáno teprve z druhé, třetí a desáté ruky. Lidé měli by přece lidi znát!

Jakmile nemohou použít lešení svého vlastního rozumu, což je u každé Pravdy *následkem její veliké prostoty,* pak jim to nedostačí. Buďto ji zavrhnou nebo ji změní takovým způsobem, který odpovídá jejich milované ješitnosti.

Z toho důvodu dává se také přednost „mystice“ před prostou pravdou. Veliká touha po „mystice“, po tajuplnosti, která je skryta v každém člověku, jest pouze ješitnost a ne touha po Pravdě, jak se to často hledí dokazovat. Tuto nezdravou cestu, na které se mohou slunit řady ješitných blouznivců a na kterou se z pohodlnosti dá zahnat mnohý duchovně líný člověk, staví *samolibost.*

Ve všech těchto věcech hraje ješitnost člověka trapnou a zničující roli a protože si to zamiloval, vede ho do zkázy pevně a bez záchrany!

Jala by ho hrůza, kdyby se někdy mohl překonat a mohl o tom myslet bez samolibosti. Avšak v tom jest opět ten háček. Člověk to bez samolibosti nemůže. Proto musí to býti mnohým lidem ponecháno, až tím dojdou ke zkáze!

Tato skutečnost v celé své tragice jest výsledkem toho, že bylo zabráněno harmonickému vývoji mozku ve svěřeném pozemském těle, což jako důsledek muselo přinésti s sebou pád do hříchu! Muselo přivoditi zkřivení tohoto nástroje, nutného pro hrubohmotnost, jež bylo provedeno jednostranným větším vývojem a trpce se vymstilo. Nyní stojí člověk se svým hrubohmotným nástrojem, se svým pozemským tělem ve stvoření *neharmonicky,* neschopen pro úlohu, kterou má v něm vyplniti a proto vinou sebe sama nepotřebný a neupotřebitelný.

Aby však byl opět vyhuben kořen všeho zla, k tomu jest zapotřebí zásahu Božího! Každá jiná síla a moc, i kdyby byla sebe větší, k tomu nedostačí. Jest to největší a také nejzkázonosnější mor, který falešným lidským chtěním vešel do tohoto stvoření. *Všechno* na této zemi musí se zřítit dříve, než bude moci nastati zlepšení, poněvadž není ničeho, co tím není bez záchrany již proniknuto.

10. Všechno mrtvé ve stvoření má býti vzkříšeno, aby se soudilo.

Poslední soud! Každé zaslíbení, které s ním souvisí, mluví o vzkříšení všech mrtvých ke konečnému soudu. Lidé však mylně vykládají pojem tohoto výrazu. Nemá býti řečeno: Vzkříšení *všech* mrtvých, nýbrž vzkříšení *všeho* mrtvého! To znamená: Oživení všeho toho, co jest ve stvoření bez pohybu, aby to pro Boží soud *oživlo* a ve své činnosti bylo buď povzneseno, nebo vyhubeno!

Nic nezůstane nyní bez pohybu. Živá síla, která proudí nyní zesílena veškerým stvořením, žene, tlačí a nutí všechno k pohybu. Touto silou zesílí i to, co dosud bylo v klidu nebo dřímalo. Bude to probuzeno, posíleno a *musí* se proto projeviti. Všechno bude v procitlé činnosti jakoby vytaženo na světlo, i když se to bude chtít ukrývati. Možno také říci, že všechno přijde samo na světlo a musí se ukázati. Nemůže již nadále dřímati nic, co existuje. Řečeno lidovými slovy: Vyjde to na světlo!

Vlivem nového vniknutí Světla bude v celém tomto stvoření všechno jen život a činnost! Světlo při tom mocně všechno přitahuje … a to se souhlasem, nebo proti vůli toho, co dosud odpočívá v tomto stvoření v klidu, nebo jest snad dokonce ukryto. Všechno přijde na konec do styku s tímto Světlem. Nemůže mu uniknout nic, i kdyby to mělo křídla ranních červánků. Žádné místo v celém stvoření nemůže před tím poskytnouti ochrany. Nic nezůstane neosvětleno.

V pohybu této přitažlivosti musí se však na tomto Světle rozplynout a shořet všechno, co nesnese jeho záře, co se tedy samo k tomuto Světlu již nesnaží. Všechno spějící ke Světlu však rozkvete a zesílí v čistotě svého chtění!

Tak jest tomu také se všemi *vlastnostmi* duší pozemských lidí. Co se dosud v klidu zdálo býti mrtvé, co dřímalo, člověku samému často neznámé, to procitne touto silou a bude jí zesíleno, stane se to myšlenkou a činem, aby se pak podle způsobu své činnosti samo soudilo

na Světle! Uvažte, že oživne i to, co odpočívá *ve vás!* V tom jest vzkříšení všeho mrtvého! V tom jest živoucí soud! Poslední soud!

Musíte při tom všechno vyřídit sami v sobě, musíte se očistit, nebo jinak zajdete se zlem, nabude-li ve vás převahu. Pak by vás zastavilo a s pěnivým sykotem se srazilo nad vaší hlavou, aby vás strhlo do propasti rozkladu. Neboť zlo nemůže dále obstáti v lesku Božské síly!

Proto jsem vám dal Slovo, které ukazuje cestu a jež vás v probuzení tohoto stvoření povede neúchylně do světlých výšin. Ono vás nenechá padnout, děj se co děj, ať doutná cokoliv ve vás! Mějte ve věrném přesvědčení svůj pohled upřen ke Světlu a když jste správně pochopili moje Slovo a přijali je do svých duší, pak budete stoupat klidně vzhůru ze zmatků, očistěni a zjasněni, uvolněni ode všeho, co by vám dosud bylo mohlo bránit ve vstupu do ráje.

Proto bděte a modlete se, abyste nezkalili svůj jasný pohled ješitností a domýšlivostí, těmito nejhoršími léčkami na pozemské lidi! Střezte se! Jak jste připravili půdu v sobě, tak se vám stane!

11. Dítě.

Chtějí-li lidé vědět, jak mají vychovávat své děti *správně,* pak musí v první řadě pozorovati *dítě,* a říditi se podle *toho.* Vlastní přání vychovatele musí při tom ustoupit úplně stranou. Dítě má jíti na zemi *svou* vlastní cestou, ne cestou vychovatelovou.

Je to tak dobře míněno, chtěl-li by vychovatel předati svému dítěti *ty* zkušenosti, kterých sám nabyl ve svém pozemském životě. Chce, aby tyto zkušenosti sloužily dítěti k užitku. Chce uspořiti dítěti mnohá zklamání, ztráty a bolesti. Avšak ve většině případů s tím mnoho nepořídí.

Na konec pozná, že všechna tato námaha a veškerá jeho dobrá vůle byla vyplýtvána úplně nadarmo. Dorůstající dítě v určité době jde náhle a neočekávaně svou vlastní cestou. Při důležitých pro ně rozhodnutích jako by zapomnělo nebo vůbec nedbá všech výstrah vychovatelových. Smutek vychovatelův nad tímto jednáním dítěte není oprávněn. Vždyť při svém dobrém chtění nebral vůbec v úvahu, že dítě, které chtěl vychovat, nemá vůbec jíti touže cestou jako on, chce-li *správně* splniti účel svého života na této zemi.

Všechny zkušenosti, které vychovatel mohl nebo musel prožíti na sobě byly *pro něho.* Byly nutné jen *pro něj.* A jestliže byly opravdu správně pochopeny a přijaty do nitra, přinesly mu také užitek.

Tato prožití vychovatele nemohou však přinésti tentýž užitek *dítěti,* poněvadž duch dítěte k vlastnímu vývoji musí prožíti opět něco zcela jiného. Závisí to od vláken osudu, která jsou s *ním* spojena a setkána.

Z mnohých lidí na zemi ani dva nemají *stejnou* cestu, která by je přivedla ku zralosti jejich ducha!

Proto zkušenosti jednoho člověka nemají pro druhého člověka *duchovně* žádné ceny. *Napodobí-li* však člověk přesně cestu druhého, pak promarnil svůj pozemský čas!

Dítěti až k jeho zralosti máte říditi jen jeho *nástroj,* který potřebuje pro svůj pozemský život. Nic jiného. Jen jeho pozemské tělo se všemi jeho hrubohmotnými zařízeními.

Při tom dbejte s veškerou péčí, abyste je nezkřivili. Nebo dokonce přepínáním nebo jednostranností je neučinili neschopným! Vedle nutných pohybů všeho druhu hraje tu velikou roli správné školení činnosti jeho mozku. První část výchovy končí s nastávající zralostí. Teprve pak může nastoupiti část druhá, která naučí ducha, aby *správně* ovládal celé tělo.

Děti pozemských lidí až do let jejich zralosti, kdy teprve proniká duch, cítí *převážně jen bytostně!* Přirozeně, že v nitru jsou již všechny city prožhaveny duchem. Tedy ne snad jako nějaké ušlechtilé zvíře na nejvyšším stupni vývoje, nýbrž jsou již mnohem více. Přece však při tom vždy *bytostné* převládá a jest směrodatným. To musí míti bezpodmínečně každý vychovatel na zřeteli. Tím musí býti základy výchovy přísně řízeny, má-li býti úspěch dokonalý a beze škody pro dítě. Dítě má nejdříve úplně pochopiti a rozuměti všemu velikému působení všeho bytostného, jemuž je v tomto čase mnohem více otevřeno než duchovnímu. Oči dítěte se tím radostně a čistě otevřou všem krásám přírody, které vidí kolem sebe!

Vody, hory, lesy, louky, květiny a pak i zvířata mají býti velmi důvěrně známy každému dítěti. Pak bude pevně zakotveno ve světě, který má býti polem působnosti v jeho pozemském bytí. Dítě stojí pak zcela pevně a úplně vědomě v přírodě. Má plné porozumění pro všechno působení bytostného. Tím je vyzbrojeno a připraveno působiti pak svým duchem tak, aby všechno to, co jest kolem něho jako veliká zahrada, mohlo dále povznésti a v jeho vývoji podporovati! *Jen tak* může býti člověk pravým zahradníkem Božím ve stvoření.

Tak a ne jinak musí státi připraveno každé dorůstající dítě v době, když nastává průlom ducha. Zdravé na těle i na duši! Radostně vyvinuto a připraveno na *té* půdě, kam každé dítě patří. Mozek nesmí býti jednostranně přetěžován věcmi, kterých v pozemském životě vůbec nepotřebuje, ale jichž naučení vyžaduje mnoho námahy. Je to jen mrhání silou a oslabování těla i duše!

Když však již předvýchova spotřebuje pro sebe veškerou sílu, nezbývá člověku pak již nic pro jeho vlastní působení!

Při *správné* výchově a přípravě pro skutečný vlastní život bude práce jen radostí a požitkem. Všechno ve stvoření pak úplně harmonicky plyne s sebou a tím podporuje, zesiluje a upevňuje dorůstající mládež.

Jak nesmyslně jednají však lidé se svým potomstvem! Jaké zločiny tím na sebe uvalují!

Právě v době, když v dívčím těle proráží její duch, aby začal používati svěřený a darovaný mu hrubohmotný a jemnohmotný nástroj tak, aby se stal správným člověkem, vhání se toto mladé ženství do pozemských zábav, aby bylo … rychle přivedeno k muži!

Duch, pravý člověk, který má teprve dospěti k pozemské činnosti, nedojde tímto způsobem ani k tomu, aby začal působit. Ochromen musí přihlížeti, jak se pozemský rozum, dosud výhradně a falešně cvičený, projevuje jen lesklým třpytem, aby se z nedostatku opravdového ducha duchaplným aspoň *zdál*. Vidí, jak je strhován do všech nemožných věcí, které požadují a vyplýtvají veškeru sílu, kterou mu jeho nástroj, jeho oslabené tělo, může dáti. Konečně stanou se tyto dívky matkami, aniž by se před tím vůbec staly opravdovými lidmi!

Pro samotného ducha není pak možná již žádná činnost a projevy. Neměl k tomu vůbec žádné možnosti!

U mladého muže není to mnohem lepší! Následkem přetěžování ve školách stojí tu unaven, zkrušen a s předrážděnými nervy. Poskytuje prorážejícímu duchu jenom chorobnou půdu a mozek přesycený a zkřivený zbytečnými věcmi. Duch nemůže proto působiti tak, jak by měl. Nemůže se v důsledku toho také vyvíjeti, nýbrž zakrní a jest tíhou strusek úplně potlačen. Zůstává jen neutišitelná touha, která dává tušiti přítomnost zazděného a potlačovaného lidského ducha. Na konec ztratí se i tato touha ve víru a shonu pozemských žádostí a potřeb, které mají poskytnouti nejdříve překlenutí této duchovní prázdnoty a konečně stanou se zvykem a potřebou.

Tak jde *nyní* člověk pozemským životem! Nesprávná výchova nese na tom největší část viny.

Chce-li člověk státi zde na zemi správně, musí býti první část jeho vzdělání a jeho výchovy bezpodmínečně změněna! Nechte děti, aby byly skutečně dětmi! Nesnažte se nikdy činiti je rovnoprávnými s dospělými lidmi! Nechtějte, aby se dokonce dospělí řídili podle dětí! To vše jest silný jed, který tak dáváte svým dětem. Neboť u dětí duch ještě neprorazil a ony jsou ovládány převážně ještě svým druhem bytostného. Proto nejsou také mezi dospělými plně rovnocennými!

Děti cítí to zcela přesně a zřejmě. Nenechte je proto hráti úlohu, která je připraví o toto vědomí. Učiníte je tím *nešťastnými!* Budou pak nejisté na půdě svého dětství, jim náležející a jež jim ve stvoření byla přidělena. Nebudou se však také nikdy cítit jako doma na půdě dospělých, poněvadž jim chybí k tomu hlavní věc, která by je oprávnila a uschopnila: dokonalé spojení jejich ducha prostřednictvím těla se světem vnějším.

Olupujete je o skutečné dětství, k němuž podle zákonů stvoření mají plné právo a jež dokonce nutně potřebují, poněvadž zážitky dětství patří bezpodmínečně ku pozdějšímu vzestupu ducha. A zatím vy je stavíte již mezi dospělé, kde se nemohou volně pohybovati, poněvadž všechno k tomu potřebné jim chybí. Stávají se nejistými a předčasně zralými. Dospělým jeví se pak jako odpuzující, protože jeví se to jako nezdravé a chorobné, jako porušení čistého cítění a každé harmonie. Vždyť předčasně zralé dítě jest plod, u kterého jádro ještě nedozrálo, zatím co slupka již zestarala!

Vy rodiče a vychovatelé, chraňte se před tím, protože jest to zločin proti Božským zákonům! Nechte děti být dětmi! Dětmi, které ví, že *potřebují* ochrany všech dospělých.

Úkolem dospělého člověka jest tedy jen *ochrana* dětí. Dospělý člověk jest také schopen ji poskytovati a tam, kde si dítě této ochrany *zaslouží,* tam jest *povinen* ji poskytovati!

Dítě ve svém bytostném druhu cítí zcela přesně, že potřebuje ochrany dospělých. Proto k nim vzhlíží a jako protihodnotu přináší jim dobrovolnou úctu, která jest skryta v potřebě přiklonění se k opoře. Jestliže ovšem tento přírodní zákon sami nerozbijete!

A vy jej rozbíjíte v nejčastějších případech! Rvete každé dítě z jeho úplně přirozených citů svým nesprávným způsobem, kterého používáte vůči dětem velmi často jen k vlastnímu uspokojení. Vždyť dítě je vám z největší části milou hračkou, ze které *vy* chcete míti radost! Snažíte se proto učiniti je pak předčasně rozumově chytrým, abyste mohli býti na ně pyšni!

To však není *dítěti* k užitku, ale jen ke škodě. V mládí dítěte, které má býti první částí jeho výchovy a to již v prvních letech, máte *vy* plniti *nejvážnější* povinnosti vůči dítěti! Při tom nesmí rozhodovati vaše přání, nýbrž zákony stvoření! Tyto zákony však vyžadují, aby každé dítě ve všech věcech *zůstalo* také dítětem!

Člověk, který byl skutečně dítětem, ukáže se také později jako dospělý plně hodnotným. *Avšak jen tehdy!* Normální dítě pozná se jedině *podle toho,* má-li *ve svém vlastním citu* opravdovou úctu před dospělými. *To* odpovídá pak zcela přesně přírodním zákonům.

Každé dítě nese to všechno již v sobě jako dar Boží a vyvíjí se, pakliže vy to nezahrabete. Proto vzdalujte děti tam, kde mezi sebou hovoří dospělí. Protože k tomu děti nepatří! I v tomto směru musí vždy vědět, že jsou dětmi a jako takové že ještě nejsou plně hodnotné. Že ještě nedozrály pro pozemské působení! V těchto zdánlivých maličkostech jest skryto mnohem více než si dnes myslíte. Jest to splnění základního zákona ve stvoření, kterého často nedbáte. Děti, které ještě *všechny* stojí převážně v bytostném, *potřebují* to na venek jako oporu! Podle zákona všeho bytostného!

Dospělí mají dětem poskytovati ochranu! Jest v tom více než jen říkají tato slova. Ochranu máte však poskytovati také jen tam, kde si jí dítě zaslouží. Poskytování této ochrany nesmí býti bez protihodnoty, aby se tím dítě již ve *zkušenosti* naučilo, *že vyrovnání musí býti ve všem a všude.* Že v *tom* jest harmonie a mír. Také toto *vyžaduje* druh bytostného.

Avšak mnozí rodičové a vychovatelé právě *toto* často zanedbávají, vzdor tomu, že jest to základní požadavek opravdové výchovy, má-li býti tato výchova prováděna podle zákonů stvoření. Jinak chybí pojem pro bezpodmínečné vyrovnání. To přivádí pak každého do kolísání a k pádu. Lhostejno, zda již dříve nebo teprve později.

Vědomí bezpodmínečné nutnosti tohoto pojmu rovnováhy musí býti vštípeno dítěti již od prvních dnů, aby se tak stalo jeho vlastnictvím, které přešlo úplně do masa a krve. Musí to býti pro dítě *tak* samozřejmé, jako když se učí udržovati cit rovnováhy svého těla, která podléhá těmže základním zákonům.

Bude-li tento základní zákon pečlivě prováděn při veškeré výchově, vychová konečně svobodné lidi, kteří budou Bohu milí!

Avšak právě tento nevyhnutelný a nejdůležitější základní zákon tohoto stvoření byl všude lidmi vyřazen! Při výchově se ho vůbec nedbá. Mimo cit tělesné rovnováhy nikdo ho nenásleduje. To má za následek jednostrannost a nezdravý způsob, jakým pak jdou všichni lidé stvořením. Stále se jen duševně potácejí, trvale klopýtají a padají!

Jest smutné, že tento cit rovnováhy jest považován za nutnost jen u všech pohybů pozemského těla. Že nebyl pěstován také duševně a duchovně, proto zde často úplně chybí. Dítěti musí býti v tomto směru již od prvních týdnů pečlivě napomáháno zasahováním vnějšího donucování. Zanedbá-li se to, přináší to pak každému člověku v zákoně zvratného působení strašlivé následky pro celé jeho bytí!

Rozhlédněte se kolem sebe. U jednotlivců i v rodinách, ve státnictví jako v jednání církví, všude chybuje se právě v tom a *jen* v tom! A přece nacházíte tento zákon zřetelně vyznačen všude, jakmile chcete jen viděti! Dokonce i hrubohmotné tělo vám ho ukazuje velmi zřetelně. Nacházíte ho ve výživě i vyměšování, dokonce i v druzích výživy, má-li se tělo cítiti svěžím. Nacházíte ho ve vyrovnání práce a odpočinku až do všech podrobností. Jedině tento zákon rovnováhy dovoluje každému tělu, aby se vůbec pohybovalo. Teprve jeho splnění činí tělo schopným pro jeho úkoly v pozemském působení. Tento zákon udržuje a nechává existovati také *celý svět!* Vždyť jen ve vyrovnávání rovnováhy mohou hvězdy a světy jíti svými drahami a udržovati se v nich!

A vy, vy maličcí lidé ve stvoření, ne větší než zrnko prachu před velikým Stvořitelem, vy ho převracíte a nechcete ho přesně dbáti a následovati. Podařilo se vám ovšem, že jste po jistý čas mohli tento

zákon křiviti. Avšak vrací se nyní rychle zpět do původní formy a ve zpětném nárazu musí vás bolestně zasáhnouti!

Z této jediné chyby vyrostl všechen nepořádek, který dnes vládne ve stvoření. Také ve všech státech jest nespokojenost pouze z nedbání tohoto zákona. Jest rozhořčení a vzrušení všude tam, kde chybí na jedné straně správné vyrovnání! Jest to však jen pokračování a vzrůst *té* chyby, kterou činí vychovatelé u mládeže!

Nová říše, království Boží na zemi, vytvoří toto vyrovnání a tím i nové pokolení! Správný pojem rovnováhy musí býti však napřed vynucen násilím, ještě dříve než mu bude porozuměno. Bude vynucen přetvořením všeho zkrouceného, což již nyní nastává. Falešné a nezdravé musí se usmrtiti samo v sobě. Bude k tomu donuceno nepřekonatelnou mocí a silou Světla! Pak bude následovati dar pravého pochopení všech prazákonů stvoření, jež lidstvo obdrží v mém Poselství Grálu, které z rozkazu Božího přináším! Snažte se již nyní je správně poznati a naučte se správně státi v tomto stvoření! Jako následek přinese vám to štěstí a mír.

12. Úkol lidského ženství.

Těžký tlak leží na veškerém pozemském ženství od té doby, kdy rozšířil se blud, že hlavním určením ženy má býti mateřství. S falešnou soustrastí a často se zakrytou škodolibostí pohlížejí mnozí lidé na dívky, které se neprovdaly a na ženy, jež zůstaly v manželství bezdětnými. Výraz „stará panna“, ačkoliv je to ve skutečnosti čestný název, pronáší se často s tichým úsměškem, nebo se nad ním s politováním krčí rameny. Tak, jakoby manželství bylo pro pozemskou ženu nejvyšším cílem, ba vůbec jejím určením.

Tento nesprávný názor, šířící se již po tisíciletí a všude škodlivě zahnízděný, jest jedním z největších výbojů Luciferových. Pomocí tohoto názoru chtěl dosáhnouti konečného cíle: snížení ženy a ženství, aby opravdovému lidství zasadil nejtěžší ránu. Pohleďte jen kolem sebe! Špatné výhonky falešných názorů přivedly myšlení rodičů i děvčat k tomu, že již napřed počítají na přímé pozemské zaopatření v manželství! A z toho vychází vše. Všechna výchova, myšlení, řeči i konání od dětství každého děvčete až k jeho zralosti. Pak se hledá a dává příležitost a když se to nepodaří, tu se často dokonce i násilím připravují možnosti, aby se uzavřela známost, jejímž konečným cílem jest manželství!

Dívkám se vštěpuje názor, že půjdou životem bez radosti, nebudou-li kráčeti po boku muže. Že nebudou jinak nikdy považovány za úplné. Kam pohlédne dítě ženského pohlaví, vidí chválu pozemské lásky s nejvyšším cílem mateřského štěstí! To vše vytváří uměle vynucenou ideu, že každá dívka, která toho nedosáhne, jest k politování a že promarnila z části svůj pozemský život. Všechno myšlení a snažení je podle toho zařízeno a formálně naočkováno do masa a krve již od okamžiku zrození. To všechno jest však velmi obratné dílo Luciferovo, které má za účel potlačení lidského ženství.

A toto jařmo musí býti sňato, má-li pozemské ženství stoupati vzhůru! Jenom na troskách tohoto dosavadního bludu může se povznésti vznešené a čisté. Pod touto nejlstivější léčkou Luciferovou, kterou nastražil lidským duchům, nemohla se rozvinouti

Bohem chtěná *ušlechtilá* ženskost. *Všichni* lidští duchové měli se původně snažiti vzhůru ke Světlu! Všichni také tak učiniti mohli, kdyby byli bez bloudění následovali prazákony stvoření a nechali se jimi vésti.

Lidé, buďte konečně *duchovními* neboť jste z ducha! Poznejte a buďte také dosti silni přijmouti to, že mateřské štěstí, které platilo za nejvyšší cíl pozemského ženství a za nejsvětější určení ženy, koření jen v bytostném! Nejsvětější určení lidského ženství jest však mnohem výše, spočívá v *duchu!*

Dosud *nikdy* nenapadla vám myšlenka, že všechno to, co jste dosud opěvovali, platilo pouze zemi a pozemskému životu v jeho vázanosti! Ale manželství a rozmnožování jest přece *jen* zde, na této maličké Zemi! A přece ženství jest všude ve veškerém stvoření, nejen zde na Zemi! Mělo by vám to dáti podnět a podklad k uvažování! Ale ne! To bylo od vás očekáváno příliš mnoho! Tak jako se volné, divoké zvíře zavádí pomalu a nenápadně na stezku, předem pečlivě připravenou, kterou nemůže rozeznati od volného, krásného lesa a která je přece vede do zajetí, tak byly vaše ženské děti povždy hnány jen k jedinému cíli … k muži! Jako by *to* bylo jejich hlavní určení!

Blud falešného názoru byl jako ohrada, napravo i nalevo a nedovolil ubohému dítěti mysleti jinak, než ve stejném směru. Tak mnohá dívka „zachránila“ se pak násilným skokem ještě v nějakém manželství, které ji samotnou stálo přemáhání, jenom aby nepropadla nesprávným, žalostným následkům těchto názorů ve stáří. Ty visely nad každou dívkou jako hrozící meč a trvají dodnes.

Jest to také jen vnitřní, zcela neuvědoměle procitlý protest, vzepření se dosud tak potlačeného ducha, když v nynějším uzrávání nové doby mládež chce uprchnouti z tohoto nezdravého, avšak nepochopeného stavu.

Propadá však při tom ještě horšímu bludu v myšlence volného kamarádství a z toho vzniklého kamarádského manželství.

Jest to v podstatě ještě tentýž výhonek Luciferovské ideje, který skrývá v sobě znehodnocení ženy, jenže v jiné formě. Nemůže přece vzniknouti nic čistšího, protože nade vším příšerně leží pouta tem-

not, vše obklopující a ohýbající všechny šíje pod toto jařmo. *Musí* to zůstati nesprávným, i když se mění forma. Úder k osvobození pravého ženství může nyní přijíti jen shůry! Lidstvo samo již tak učinit nemůže, protože se příliš zapletlo a zotročilo.

Zde nepomohou již zákony nebo nové formy. Záchrana jest pouze a jedině v pochopení všech prazákonů stvoření. Musíte konečně přijmouti *Pravdu* takovou, jaká skutečně jest – ne jak jste si ji vymyslili, když jste byli tak přístupnými našeptávání Lucifera.

Lámu tato pouta, která až dodnes tak nezdravě tížila pozemské ženství. Vysílám paprsek Světla do temnot, jež vás, zbloudilé, drží ještě v zajetí.

Myšlenkou, že hlavním účelem bytí lidského ženství jest mateřství, bylo ženství znehodnoceno a zneuctěno! Tím bylo stlačeno, připoutáno na *bytostné!* Lucifer nepotřeboval udělat nic více, než vnořit do světa tuto myšlenku, která byla přijata a tak pomalu se stala pevným názorem, který ještě dnes ovládá lidské smýšlení a nutí je jedním směrem, který brání volnému vzletu ducha do čistých, světlých výšin!

Špinavé pěsti Luciferových trabantů položily se na šíje lidského ženství a tlačí je dolů. Pryč s nimi! Osvoboďte se od tohoto rdoušení, které vás drží dole! Vždyť tento názor samojediný přinesl ve svých důsledcích vše, co musí ženu zneuctívat. Krásný pláštík svatého mateřství a vznešené písně o mateřské lásce nemohou nijak zmírniti tento tlak temných pěstí. Také neudělají tyto černé pěsti světlejšími!

Slyšte moje slovo: Lidská žena byla tímto názorem učiněna mateřským zvířetem! Procitněte, vy ženy, dívky i muži, abyste poznali konečně celou hrůzu této myšlenky! Jde při tom o vaše svaté právo!

Lucifer mohl býti pyšným na toto vítězství! Trhám je z rukou jeho trabantů! A vrhám je roztříštěné pod nohy jemu samotnému!

Pravil jsem již jednou, že Lucifer pomocí celého ženství snažil se zasaditi nejtěžší ránu všemu pravému lidství … a žel, také ji velmi dobře zasadil!

Sledujte sami myšlenku, kterou ve veliké lsti a potměšilosti vhodil mezi vás:

Polichotil vám pokrytecky myšlenkou, že mateřství je nejvyšší úlohou ženy. Avšak k mateřství patří pozemský *pud! A tomuto pudu* chtěl touto myšlenkou postaviti vyvýšený podstavec, aby tak nabyl nadvlády a nutil smýšlení tohoto pozemského lidství do jednoho směru. Podivuhodně lstivě vymyšlený plán. Opatrně hrál si při tom s vašimi pocity, jako prvotřídní umělec na svůj nástroj, když vám mateřství a mateřskou lásku držel vábivě před očima jako štít pro své úmysly, abyste nemohly poznat, co za tím číhá. A to se mu dokonale podařilo! Slyšely jste vábivý tón, který *čistě* ve vás zazníval. Přehlížely jste však při tom špinavé, žádostivě zkroucené ruce, které způsobovaly tuto melodii! Nejvyšší cíl a nejsvětější určení! To vznášelo se před vámi! Viděly jste to světlé a jasné. Ale vzdor svatosti jest to pouze nejčistší vyzařování *bytostného* a ne ducha! *Zvíře* prožhaví se v tomto vyzařování na svou nejvyšší výši, jde jím vzhůru a vzdává se cele, protože samo pochází z říše bytostného! Zvíře jest v něm velikým, světlým a jasným! U člověka jest však ještě něco silnějšího, co má a musí státi nad *tím,* chce-li býti celým člověkem. A to je duch!

Jako duch nemůže a nesmí utkvěti v bytostném, nesmí si za nejvyšší ze *svých* cílů postaviti něco, co bezpodmínečně patří k bytostnému a podle prazákonů stvoření v něm také vždy zůstati musí! Lucifer položil tuto léčku tak mimořádně obratně, že nutí lidského ducha do bytostného a tam ho drží v zajetí. Podařilo se mu to tím snáze, poněvadž člověk viděl v tom vše krásné a světlé, jak je to v každém čistém vyzařování, tedy i v nejvyšším vyzařování bytostného. Ano – mateřství jest jistě svaté a jeho korunou jest mateřská láska. Vzdor tomu však mateřství není nejvyšším úkolem lidského ženství, není určením, které má žena ve stvoření! Mateřství má své kořeny v bytostném a bývá jen prožhaveno čistým chtěním. U zvířat je tomu tak vždy – u lidí však – ani to někdy nebývá.

Přesto zůstává mateřství vždy nejvyšším vyzářením bytostného. A jedině bytostné může se přímo spojovati se hmotností.

Úplně porozumí ten, kdo podrobně studoval a do sebe přijal Poselství Grálu.

Čeho tím chtěl Lucifer docíliti, to se splnilo. Vždyť on znal zcela přesně důsledky posunutí Bohem stanovených prazákonů, které tím

nastalo a bylo provedeno pomocí samotných lidí. Postavil jim jen falešný cíl, který dobře odpovídal jejich slabostem a duchovní lenosti. Lidé sami pak podle toho nařídili všechno své smýšlení a cítění a museli tak jíti falešnými cestami. Také zde přestavil páku výhybky a muselo proto nastati katastrofální vykolejení. Lucifer lichotil pokryteckým způsobem jen pudu a tím jej povznesl k ohromné síle a moci! Dále věděl, že vzrůst rozumu v člověku tuto moc pudů neobyčejně zesílí prostřednictvím odpovídajícího působení myšlenek, které zkázonosnou žádostivost mohou vystupňovati v horečku. A tak byl člověk úplně a sám v sobě zotročený, což se nikdy nemůže státi zvířeti.

Krásné jméno mateřství zůstalo vždy jen klamným štítem, kterým vás mohl kejklířsky klamat. Avšak jeho pravým cílem bylo vystupňování pudu, které tím bezpodmínečně nastalo! A jak Lucifer předem jasně předvídal, došlo to nakonec až k chorobnosti, zotročilo všechno lidské myšlení u obou pohlaví a stalo se pro mnohé tou hádankovitou sfingou, jakou se dnes nezdravý pud jeví. A člověk stále zbytečně se vzpírá a marně proti tomu bojuje. Kořen a řešení této hádanky jest však úplně a jedině v této Luciferově myšlence, která vám lidem byla předhozena k posměchu vůči všem zákonům, které Božská vůle vložila do stvoření a jež měly vám býti podporou a požehnáním. A vy, vy jste se chytily a pevně zahákly jako hladová ryba na udici jen proto, že vám samotným to dělalo potěšení! U mužského pohlaví se to projevilo jako těžká, nevyléčitelná nákaza!

Pochopte *opravdově* v sobě pojem čistého, vznešeného ženství a pak budete osvobozeni od těchto těžkých řetězů, které vám způsobily nevyléčitelnou bolest a mnoho duševních muk. V této Luciferově myšlence bylo uloupeno všemu pozemskému ženství to nejušlechtilejší. Žena stala se hříčkou a štvanou zvěří zpustlých mužských tvorů. Pro nejvážnější muže byla jen milým mateřským zvířetem. Toto falešné přesvědčení viselo pak ve vzduchu, jak se to lidově říká. Ve skutečnosti však bylo vytvořeno a oživeno v jemnohmotném světě, vznáší se a krouží trvale kolem vás, nepřetržitě vás ovlivňuje, až vy sami pak nemůžete jinak, než je přijmouti.

Roztínám dnes toto zlé pouto, protože je falešné. Žena, jakmile si uvědomí opravdu správně své ženství, jest duchovně na *nejvyšším* místě! A její úloha není v první řadě zasvěcena mateřství! Jak jsem již řekl, mateřství jest jenom zde na zemi pro pozemské tělo a nikde jinde! To je všechno! A přece jest ženství na všech úrovních, dokonce i v *čistě duchovním,* mezi Prastvořenými na *nejvyšším* místě! Avšak to je *pravé* ženství ve své vznešené, nedotknutelné důstojnosti!

Zdánlivě beru vám mnoho, když pravím, že mateřství patří jen do říše bytostného! Je to ostrý řez, který jsem nucen provésti, mám-li vám pomoci. Mateřství *zůstává* v oblasti bytostného a odehrává se v něm. Kdyby mělo býti nejvyšším cílem ženy, bylo by to pro ni velmi špatné.

Pohleďte přece na zvíře! To je ve skutečnosti zcela impulsivně ve své mateřské lásce velmi často mnohem silnější, než by mohl býti člověk. Ale zvíře jest *cele* ve všem, co koná, protože koná jen to, k čemu je žene jeho popud, aniž by nad tím hloubalo. Tak podstupuje pro svá mláďata i smrt a neleká se žádných nepřátel. Tytéž základy mateřské lásky jsou také u lidí. Přirozeně projevují se ovšem jen tehdy, když nejsou potlačeny rozumovým myšlením. Zůstávají však připoutány na tělo a jsou ve svých vyzařováních jen bytostné a nic jiného.

Mnozí lidé tušili i zde to jedině správné. Ne bez důvodu říká se již dnes, že pravou matkou je pouze ta matka, která v pravý čas stane se svým dětem přítelkyní.

Jak velká je v tom již moudrost! Když matka může býti přítelkyní dorůstající dceři! To znamená, že své dosavadní mateřství musí změnit nebo je nechat padnout, jakmile přejde u dívky dětství a chce-li s tímto dítětem kráčeti dále i v době, kdy jeho duch ve zralosti prolomil obaly. To vše jsem již zřetelně vysvětlil ve své přednášce o pohlavní síle. Až do té doby převládá v dítěti jen bytostné, které jest zcela vyplněno původní mateřskou láskou. Prorážející duch požaduje potom však více než dosavadní mateřskost, se kterou také nemá mnoho společného, protože duchovní dědičnost nemůže nastati nikdy. Každý duch v dětském těle je cizí i matce a vzájemné svazky může pociťovati jen ve stejnorodosti.

Toto *více,* co duch pak požaduje, může dáti dívce jen ta matka, která se jí stala současně přítelkyní! Která je s ní tedy duchovně spojena. To jest pochod, který nebyl ještě možný při zrození a dětství, ale vyvinul se teprve s průlomem ducha ve zralosti. A to bez souvislosti s mateřstvím a s mateřskou láskou. Pak teprve nastupuje v takových případech duchovní spojení, které stojí výše než mateřská láska, která koření jen v bytostném. Nemůže-li nastati takové duchovní spojení, pak jest po dosažení zralosti rozluka neodvratná, tak jako u zvířat. Tato rozluka zůstává však u lidí v *nitru* a zřídka jest viditelnou, poněvadž *vnější* poměry a výchova snaží se udržeti zdánlivé mosty, což u zvířat není.

Nejvyšším úkolem v životě ženy na zemi jest totéž, co jest odevždy úkolem ženství ve vyšších oblastech: Zušlechťování jejího okolí a stálý příliv ze Světla, které může dáti jen ženství něhou svých citů. Zušlechtění však přináší bezpodmínečný vzestup do světlých výšin! To jest duchovní zákon! Proto podmiňuje již samotné bytí pravého ženství zcela nutně také již vzestup, zušlechtění a čistotu celého stvoření. To Lucifer věděl, poněvadž to spočívá v zákonech stvoření. Snažil se podvázati přirozené dění v jeho vývoji škodlivou a falešnou základní myšlenkou, která postavila jako nejvyšší vábidlo pud pozemského těla a jeho projevy. Tím roztrousil jed do všeho *pravého* lidství, které pak k vlastní své škodě, aniž by to tušilo, odchýlilo a zkroutilo přímočarý pohyb těchto prazákonů stvoření tak, že byl přivoděn stav klidu. A pak nastala cesta dolů, která musela všem lidským duchům přivoditi škodu, na místě požehnání! Věděl, co tím činí. Tím, že se lidské ženství ponořilo do bytostného a ztrácelo se v něm, nemohlo se již rozvíjeti a muselo blouditi v sobě a ve svém hlavním určení. A protože trvale do bytostného nepatří, přivádělo tím i toto bytostné do zmatků.

Hlavní úlohou každé ženy také zde na zemi ve hmotnosti jest zušlechťování jejího okolí. Přicházejíc shůry, udržuje se nahoře svým něžným cítěním a tím opět vede vzhůru a jest tak zakotvením muže ve Světle. Jest oporou, kterou muž potřebuje při svém působení ve stvoření. K tomu však není mu třeba manželství, ani žádné známosti

nebo osobního styku. Již samotné bytí ženy na zemi přináší toto splnění.

Muž stojí ve stvoření frontou navenek, aby bojoval. Žena však udržuje a chrání mu týl, udržuje spojení se Světlem a tvoří tak jádro, příliv síly a posílení. Kde však mohla se vplížiti hniloba do jádra, tam je také fronta ztracena! To mějte v každé době před očima! Pak již nepomůže, chce-li se žena postaviti do fronty *vedle* muže, kam vůbec nepatří. V takovém boji jen ztvrdnou její jemné city, poklesne její nejvyšší schopnost a síla, která jí byla kdysi dána a všechno *musí* se pak zřítit v trosky!

Každému přece je známo, že muži, i v nejzapadlejších končinách této země, se ihned lépe vzchopí a snaží se dokonce chovati se mravněji, jakmile jen ženská bytost přijde do jejich blízkosti, třeba *že s ní* nepromluvili ani slovo.

Již pouhé bytí a objevení se ženy vyvolává tento účinek! Zde projevuje se zcela zřetelně, i když ještě zakrnělé, tajemství a moc ženy, opora, která podle zákonů stvoření z ní vychází. To vše nemá nic společného s rozmnožováním na zemi. Rozmnožování leží mnohem níže, nesouvisí s vlastním účelem a úlohou ženství v tomto stvoření, protože rozmnožování jest bytostného druhu. Duch a všechno duchovní jest při tom vysoko nad tím. Vy dívky a ženy, uvědomte si nejdříve, že jste nositelkami nejvyšší úlohy v tomto stvoření, kterou vám Bůh svěřil! Ani manželství ani mateřství nejsou vaším nejvyšším cílem, i když jsou třeba posvátné! Vy stojíte samy pro sebe a to pevně, jakmile stojíte *správně!*

Jak směšné a odporné bude vám připadati módní bláznovství, kterému dobrovolně a dokonce bezpodmínečně vždy podléháte! Všechno, co je výrobci módy nesmyslně vrháno na trh, aby se vydělaly peníze, přijímáte jako zvířata, kterým byly předhozeny lahůdky!

Poznáte ještě hanbu, která byla v tom, že jste se odchylovaly od pojmů pravé krásy, často pod velmi pochybnými záminkami. O čistotě nelze vůbec mluviti. Byla vždy špiněna takovým způsobem, že tato neomalenost nemůže již býti stupňována. Ještě po letech budou se rdíti vaše tváře studem až poznáte, jak hluboko jste vlastně klesly.

Ještě horší jest vědomé a chtěné vystavování těla na obdiv tak, jak je to v módě. Tělo má býti každému svato! Jedině nejnižší ješitnost mohla strhnouti ženství do takové hloubky. Tato ješitnost a marnivost, která již dlouho příslovečně náleží ženě, jest obrazem hanby a karikaturou toho, jak mělo ženství podle Božských zákonů *skutečně* působit.

Muž jest při tom právě tak vinen jako žena! Stačilo by, aby tím vším pohrdal a brzy stálo by ženství osaměle a zahanbeně stranou, i když by to vyvolalo zprvu neoprávněný hněv. Takto však vítá pád ženy, protože tato pak lépe odpovídá jeho slabostem a přáním, která v sobě nosí chorobně vystupňována následkem Luciferovských myšlenek.

Svou úlohu na zemi nemůže ženství splnit marnivostí a ješitností, které vždy vyžadují nestoudnost, ale může ji splnit *jen půvabem,* který jako nejkrásnější duchovní dar byl propůjčen *jen ženě.*

Každý posuněk, každý pohyb a každé slovo musí u ženy nésti pečeť její duševní ušlechtilosti! V tom jest váš úkol a také vaše moc a vaše velikost! V tom se vychovejte, zde si dejte poradit, staňte se opravdovými v tom, co se nyní snažíte nahradit nízkou marnivostí a ješitností! *Půvab* jest vaše pozemská moc, o tu máte pečovati a té máte používati. Půvab není myslitelný bez čistoty! Již pouhé toto jméno vyvolává ve vašich představách myšlenku a smysl pro čistotu a vznešenost, působí jako nedotknutelný a povznesený příkaz! *Půvab* dělá ženu! On jediný skrývá v sobě pravou krásu pro *každé* stáří, pro každou tělesnou formu, protože *činí* všechno krásným. Půvab jest výrazem čistého *ducha,* v němž jest jeho původ. Půvab nesmí býti zaměňován s roztomilostí, která pochází z bytostného. *Tak chtějte a musíte* státi ve stvoření! Proto buďte v sobě, vy ženy a dívky, duchovně svobodny! Žena, která chce žíti *jen* jako matka ve svém pozemském bytí, nevyplnila svůj vlastní úkol a své nejvyšší poslání.

13. Říše tisíce let.

Jako báje vznáší se toto zaslíbení v myšlenkách mnoha lidí, kteří o něm vědí. Je to však bez pojmu a bez formy, protože nikdo nedovedl si udělati správnou představu!

Říše tisíce let! Vždy znovu pokoušejí se lidé, kteří chtějí vědět, podati vysvětlení o způsobu, jak bude uskutečněna tato veliká doba míru a radosti, která má nastati v této říši. Nikdy však se ještě nepodařilo přiblížiti se pravdě! Všichni šli nesprávně, protože pozemští lidé vyhradili si pro sebe v této říši příliš veliké místo a chtějí hráti zde příliš velikou roli, jako je tomu ve všem, co si lidé myslí. Mimo to nechali platit dosavadní pojmy, stavěli na nich dále, a proto musela každá z těchto staveb býti již předem považována za nesprávnou, lhostejno, jak byla vytvořena.

A pak – člověk při tom zapomněl na hlavní věc! Nepočítal s tím, že současně byla přislíbena podmínka, že *před* tisíciletou říší míru má se soudem *všechno státi novým!* To jest nutný základ nové říše. Nemůže vzniknout na dosavadní půdě! *Všechno* staré musí býti napřed učiněno novým!

To však neznamená, že by dosavadní staré mělo býti svěže posíleno ve stejné dosavadní formě. Naopak. Výraz „nový“ podmiňuje změnu a přeměnu starého!

Při svém hloubání zapomněl člověk na to myslet a nedošel proto ve svých představách nikdy dále.

Sledujte mne proto v duchu, abyste se naučili chápat, neboť splnění zaslíbení začíná!

To, co se musí v soudu změniti napřed a nejvíce, jest člověk sám. Neboť jedině on přinesl zmatek do pozdějšího stvoření. Od něho a z jeho nesprávného chtění vzešlo všechno utrpení ve světě.

Původní krása, čistota a zdraví, které jsou vždy důsledkem osvojení si prazákonů stvoření, byly falešným chtěním tohoto lidstva pomalu a zvolna zkřiveny a znetvořeny. V nezadržitelném vývoji mohly se vytvářeti pouze jen karikatury, místo zdravého uzrávání k dokonalosti!

Představte si hrnčíře, který sedí u svého hrnčířského kruhu a má před sebou hlínu, která se ve své tvárlivosti dá vytáčet a utvářet v každou formu. Hrnčířským kruhem nepohybuje však hrnčíř sám, nýbrž kruh je uváděn v pohyb hnacím řemenem, jemuž opět síla stroje nedovolí, aby se zastavil.

V trvalém otáčení, které vykonává kámen hrnčířského kruhu, na němž je hlína položena, formuje se hlína tlakem hrnčířova prstu. *Jak* tlačí tento hrnčíř prstem, *tak* tvoří se forma. Může býti krásná, nepěkná, ba dokonce ošklivá.

Stejným způsobem působí také lidský duch v tomto světě, v pozdějším stvoření. Vede svou vůlí, tedy vykonává tlak, jako duch na všechno bytostné, jež pak formuje jemnohmotné i hrubohmotné. Bytostné jest prstem ducha a vykonává tlak podle jeho vůle. Hlína jest jemnohmotnost a hrubohmotnost. Avšak pohyb, který běží neodvisle od lidského ducha, jsou samočinné pohyby prazákonů stvoření, jež podobají se proudům a ženou nezadržitelně k vývoji všechno to, co člověk ve svém chtění utvářel.

Tak jest chtění lidského ducha plně zodpovědno za vše, co se v tomto pozdějším stvoření vyvíjí, poněvadž *on* jako duch vyvíjí tlak, který určuje druh forem. Nemůže chtíti nic, aniž by se to současně formovalo! Lhostejno, co to je! Proto nemůže se nikdy zbaviti zodpovědnosti za vše, co sám zformoval. Vždyť jeho vůle jest příčinou všeho, co jest v tomto pozdějším stvoření! Jeho chtění, myšlení a jeho činy! V soukolí tohoto světa všechno přijímá formy. Že to člověk neví, anebo nechtěl vědět, je jeho věc a jeho vina. Jeho nevědomost účinků nemění.

Tak člověk svým falešným chtěním, svým sobectvím a domýšlivostí, zabránil jakémukoliv opravdovému rozkvětu a na konec zkazil pozdější stvoření a působil místo k požehnání jen ku škodě!

Výstrahy proroků, ani samotného Syna Božího, nestačily k tomu, aby se obrátil a šel po správných cestách! Člověk *nechtěl* a živil dále vždy více svoji domýšlivost jako vládce světa a v tom byl již zárodek jeho nutného zániku, který rostl s domýšlivostí. A tato domýšlivost připravovala katastrofy, které podle pravěčných zákonů stvoření

musí se nyní vybít, což člověk promeškal poznat, protože jeho domýšlivá panovačnost mu v tom bránila.

Příčinou nadcházejících hrůz jest jedině zkřivení Božských prazákonů falešným chtěním lidských duchů v pozdějším stvoření! Toto nesprávné chtění uvedlo ve zmatek všechny samočinně se projevující proudy sil. Avšak běh těchto proudů nemůže býti měněn bez trestu, protože tyto proudy sil, zauzlené nebo zamotané, se pak v určitém čase *násilím* uvolní. Toto uvolnění a narovnání projeví se v účincích, které nazýváme katastrofami. Je lhostejno, zda je to ve státnictví, v rodinách, u jednotlivců nebo celých národů, nebo bude-li to v přírodních silách.

Tím zhroutí se všechno falešné samo v sobě, soudíc se silou, která jest v proudech a která byla řízena lidskou domýšlivostí špatně, jinak, než to Bůh chtěl. Tam, kde jdou tyto proudy *tou* cestou, jež jim byla prazákonem předepsána, tedy určena samotným Stvořitelem, mohou vytvořiti *jen* požehnání. Nijak jinak.

Proto mohl býti konec toho všeho předvídán již před tisíci lety. Při falešně chtěném stanovisku lidí nemohlo nastati nic jiného, poněvadž konečné účinky jakéhokoliv dění zůstávají vždy přesně vázány na prazákony.

Lidé nikdy neslyšeli a nedbali výstrah. Proto nyní stojí v *tom* zhroucení, které podle přírodních zákonů nastává a bude pokračovati. Na tomto místě přirozeného vývoje *dnes* stojíme.

Poněvadž lidští duchové prokázali úplnou neschopnost poznat svou úlohu v tomto stvoření, protože prokázali svou nechuť k plnění tím, že zamítli a nesprávně vykládali všechny výstrahy proroků a povolaných, ba dokonce i výstrahy samotného Syna Božího a zpečetili své nepřátelství jeho ukřižováním, zasahuje tentokrát Bůh *násilím.*

Proto tisíciletá říše!

Pozdějšímu stvoření může býti pomoženo již jen *násilím,* právě tak jako lidstvu, které prokázalo, že se svobodným chtěním nepohybovalo se nikdy tak, aby šlo správnou cestou, kterou ve stvoření jíti musí, aby bylo takovým, jak chtěl Bůh a působilo požehnaně jako *takoví* tvorové, jakými skutečně jako duchovně existující jsou.

Z toho důvodu bude lidstvo nyní v soudu *zbaveno práv,* bude *vyděděno* z dosavadního práva, kterým *lidská vůle* ovládá toto pozdější stvoření jako vedoucí a formující! Lidstvo bude na tisíc let zbaveno práv, aby konečně mohl nastati mír a snaha ke Světlu podle prazákonů ve stvoření, jimž se člověk stavěl dosud nepřátelsky vstříc.

Možnost a záruka dlouho vytoužené říše míru přináší tedy sama vydědění všech dosavadních práv lidstva v pozdějším stvoření! *Tak* stojí člověk před svým Bohem! *Za to* musí se nyní zodpovídati. *To* jest smysl a nutnost tisíciletého království Božího zde na zemi. Je to smutná pravda a pro toto lidstvo nemůže býti již nic více zahanbujícího!

Místo toho jsou lidé pyšni na toto zaslíbení ve svém bezuzdném velikášství! Toto zbavení práv bude přivozeno nejprostším způsobem a to tím, že do tohoto pozdějšího stvoření postaví se Bohem k tomu vyslaná vůle, která stojí *výše* než všechno lidské chtění! Tato skutečnost sama dostačí, aby všechna lidská práva ve stvoření přirozeným způsobem spoutala! Tak bude to *Boží* vůle, seslaná v mase a krvi, které se nemůže účinně vzepříti všechno lidské chtění a jež bude vládnouti a vésti ve stvoření jedině svým bytím. Podle prazákonů stvoření všechno *se musí* podle ní říditi, protože z ní kdysi mohlo povstati a jest a zůstane od ní odvislé.

Při soudu jest tedy mezi těmito pozemskými lidmi Božská vůle sama. Samočinně uvolňuje soud k rychlému řešení a povede pak sama k novému vybudování, jak to má býti k požehnání všech tvorů celého stvoření, aby se na tom lidstvo učilo prožitím!

Tak bude tisíciletá říše *školou pro lidstvo,* ve které se má učit, *jak* má státi v tomto pozdějším stvoření, jak má myslet a jednat, aby vyplnilo svou úlohu správně a tím samo bylo šťastno!

Pro tisíc let jest za tím účelem lidská vůle jako vládnoucí v tomto pozdějším stvoření jen podvázána, když dříve v soudu bude zničeno vše, co bylo falešně zaseto a falešně vedeno!

Během tisíce roků bude vládnouti jedině Božská vůle, které musí se podříditi každý lidský duch, který mohl obstáti v soudu!

Božská vůle sama nezůstane však na zemi v krvi a mase po tisíc let, nýbrž po vykonané výstavbě odejde vzhůru do hradu Grálu. Na

jeho místě bude však vládnouti na zemi během těchto tisíce roků vždy nositel jeho vůle, který s ním bude přímo spojen. Bude to vždy jeden z Prastvořených, čistě duchovních, který již svým původem, věděním a mocí bude daleko převyšovati lidské duchy tohoto pozdějšího stvoření, kteří všichni patří jen k vyvinutým. Bude to vždy rytíř svatého Grálu, z hradu, kde dříve byl již připraven, aby byl nositelem meče Imanuelova, nositelem Božské vůle.

Bude vždy nazýván nositel meče, poněvadž ve své úloze bude plniti slovo Imanuelovo, to slovo, které jest duchovně označeno jako meč. Bude pak vládnouti na zemi ve jménu svého Pána. A každý nový vládce na zemi během tisícileté říše bude vždy jen jeden z Prastvořených, který bude poslán z Grálu. Nijak jinak. V tom jest záruka, že tento Bohem určený čas zůstane také takovým, jakým podle vůle Boží býti má.

Po uplynutí těchto tisíce roků nebude již vyslán žádný nový Prastvořený. Tím bude vráceno lidstvu opět právo jeho vůdcovství v tomto pozdějším stvoření. V této době musí se již naučit říditi se zcela přesně podle prazákonů stvoření, aby působilo v tomto pozdějším stvoření, k němuž patří a patřiti bude, jen k *požehnání* tak, aby našlo pravé štěstí.

Nastane-li však potom ještě jednou selhání, jako dosud, tak musí počítat lidstvo s úplným zničením!

Taková jest říše tisíce let a její účel! Lidstvo ve své domýšlivosti a v představách o své důležitosti představovalo si ji úplně jinak. Bude se však učit a musí prožít, jaká skutečně jest! Také v tom jest pouze *milost* Boží pomoci těm, kteří jsou skutečně čistého chtění! Jinak byli by ztraceni se zavrženými! Po tomto soudu nemůže obstáti již nikdo, kdo nejde správně v prazákonech stvoření, kdo tedy nežije podle vůle Boží!

14. Bílý rytíř.

Jako nejpřednější z lidí, kteří prošli vývojem, jest ve službě svatého Grálu bílý rytíř. Jeho plášť nese symbol jeho činnosti, kterou vykonává věrně, jako vznešenou úlohu. Jsou to váhy s bdělým okem.

Bdí nad tím, aby v novém království Božím zde na zemi, byl konečně přísně plněn Bohem určený prazákon stvoření ku blahu lidstva. Dosud na to nikdo nedbal, ba v zaslepení označovalo se to dokonce za nekřesťanské a neušlechtilé.

Lidstvo se svými pozemskými pojmy snažilo se tu opět zlepšovat dokonalost vůle svého Stvořitele a nalezlo v této osobivosti k tomu brzy příjemný pláštík. Říká se mu *soustrast!* Soustrast, která nemá nic společného s milosrdenstvím Samaritána, jak to kdysi Ježíš Kristus v podobenství učil.

Milosrdenství jest velikost ducha – soustrast jest farizejství!

Soustrast byla vytvořena rozumem, jako karikatura milosrdenství. V soustrasti se člověk sám sobě líbí, obdivuje sám sebe, když ji prokazuje nebo dává se vésti chytrostí!

Ten, kdo soustrast přijímá, vyžaduje ji nebo očekává v mnoha případech jen ze samozřejmosti, z pohodlnosti a závisti, která se může stupňovat až k nenávisti.

To vše jest proti železnému zákonu Božímu, podle něhož jen v *dávání* smí býti přijímáno! Zde musí být věčné vyrovnávání, které jedině jest schopno vytvářeti pohyb, nutný pro zdravý a svěží pokrok v trvalém vývoji. Jen toto věčné vyrovnávání v pravém smyslu přináší pak vzestup a dokonalou harmonii! Jen tam, kde se dávání a braní udržuje přesně v rovnováze, může býti mír a také štěstí! Takový jest zákon Boží, který udržuje a podporuje celé stvoření. Každý nesouzvuk, vzniklý následkem změny tohoto zákona, musí přinésti zlenivění nutného pohybu, umdlení, stav klidu a pak úpadek pro všechno, co jest v tomto stvoření. Proto ta nespokojenost, nemoc a smrt! Z toho vzniká pak závist, nenávist, loupež a vražda a všechna zla, která se dnes jeví a jež se budou stupňovat až ku zhroucení všech nadějí a každé snahy.

Podle vůle Boží musí v tom býti neúprosně vytvořena změna. *Jedině dávání jest podmínkou braní!* Kdo není ochoten dávat, nesmí také brát. To znamená, že také nic nesmí mu býti darováno! Ani ne slovo, poněvadž to má býti získáno! Jinak je to nezdravé a nemůže nikdy přinésti požehnání i když se to pozemsky tak nejeví, protože je to proti Božímu prazákonu stvoření!

V prvním okamžiku zdá se vám to přísné a tvrdé. Avšak právě to je ta největší pomoc, které se může dostati lidskému duchu. Právě to ho nutí k *oné* hybnosti, kterou jako každý tvor ve stvoření bezpodmínečně potřebuje. Jedině hybností vyvíjí se zákonitým způsobem a povzbuzuje a posiluje také okolí. Místo toho pěstoval však dosud na mnohých místech jen lenost, která ochromuje ducha.

V budoucnosti nesmí proto býti dáváno již nic, kde nebude také vždy za to dána protihodnota, i kdyby to byla jen čistá radost! Jedině v tom spočívá probuzení všech lidských duchů zde na zemi, kteří ke svému ozdravění a zesílení nutně potřebují správného pohybu právě tak, jako jejich hrubohmotná těla a jako *vše* ve stvoření! Bez trvalého pohybu v tvořivém tlaku Boží síly není žádného pravého pokroku, žádné radosti ze vzestupu a žádného požehnaného kladu všeho bytí!

„Člověče, vždyť stvoření leží před tebou rozprostřeno v celé své kráse! Hýbej se však v něm sám a získej, co z něho chceš mít!“

Tak hučí to mocně jako výstraha ze Světla, jako zákon pohybu při vysokém tlaku. A tento tlak bude teď v soudu zesílen. Kdo není úplně ochoten přeměniti tento tlak užitečně k požehnání pro sebe a pro druhé v neúnavné činnosti, kdo nechce jíti s tímto silným tlakem, ten bude jím zkrušen a rozemlet jako překážka a neupotřebitelný rušitel míru!

Tento zákon neutuchající nutnosti pohybu stojí v tomto světě již od počátku. Člověk ve své ješitnosti ho však zkroutil v soustrast, aby *on* mohl se dáti obdivovat jako dárce, a tak následkem povinnosti díku vytvořil z člověka zneuctěného otroka.

Ve stoupající lenosti byli tím mnozí ochromeni a stali se duchovními mrzáky, kteří dovedou již jen závidět všem a všechno, co druzí získali a pak vše jen nenávidět. Člověče, pohybuj se konečně sám v duchu a na zemi, abys získal, co potřebuješ a co chceš míti! Každé

ulehčení v tomto směru jest pro tebe jedem! Činí tě malátným a ochromeným, vede k pohodlnosti a nezdravým přáním a na konec k tělesné chorobě a duchovnímu rozkladu!

Podle vůle Boží stane se pohyb ve vyrovnávání mezi dáváním a braním neúprosným zákonem budoucnosti! *To platí pro všechna životní postavení!*

Jest povinností bílého rytíře, aby na to dbal a provedl tento zákon ve službě svatého Grálu s bezvyjímečnou přísností, aby tak vynutil ozdravění ochotných lidských duchů a tím celého stvoření! Proto bude nazýván královským kupcem. Není to míněno v pozemském smyslu, nýbrž ve vznešeném smyslu duchovním, poněvadž svou činností má vynutit rovnováhu a vyrovnání v *celém lidstvu.*

To přivede lidského ducha opět do silnějšího pohybu, právě tak, jako jsou zvířata donucována k tomuto pohybu nutností sebeobrany. Jinak by již dávno upadla ve vývoji a šla zpět. Bílý rytíř jest povolaným operatérem, který ostrými řezy v nakaženém těle nynější doby přispěje k záchraně. Kdyby chtěl soustrastně chorobnou část nějak šetřiti, otevřel by tím chorobnému jedu cestu, aby mohl stoupat do oněch částí, které mohou ozdravět v ranách soudu a očisty. Proto ku blahu lidstva platí pro něho v jeho službě jen neúchylná a neochvějná věcnost, která s chladným klidem a nesoustrastnou jistotou vyřízne všechny nespokojené a protivníky tohoto zákona Božího, jako pařeniště chorob, které přinášejí zkázu.

Bílý rytíř jest tedy určen jako strážce bezpodmínečné rovnováhy mezi dáváním a braním, a tím jako bdící a nutící udržovatel nutného pohybu, který v tom spočívá. Tento pohyb zůstává ve všech druzích stvoření, od čistě duchovního až do hrubohmotnosti, mystériem krevního tepu a oběhu pro bytí a smrt podle věčného prazákona stvoření.

15. Ježíš a Imanuel.

Ježíš, Syn Boží, tak jako Imanuel, Syn Člověka, jsou svým původem z Boha! Syn Boží, jehož nutno nazývati vrozeným, jest po svém návratu ze stvoření opět u Boha Otce nebo v Bohu Otci, tím jest vrozen do samotného Božství. Syn Člověka, přicházející z Boha, může býti nazván „vyrozený“ a zůstává ku blahu a zachování všech lidských duchů oddělen od Boha a byl *zrozen ven* do prastvoření.

Označení Syn Boží a Syn Člověka nebylo lidmi pochopeno dosud nikdy správně a není tomu jinak ani dnes, dokonce i u těch, kteří znají mé poselství. Člověk si zvykl mysleti jen *ze sebe,* a proto věří, že se musí na všechno pohlížeti jen z jeho stanoviska. To je ta chyba. V tomto případě musí však, vycházeje *shora,* pokusiti se dosáhnouti porozumění; označení Syn Boží a Syn Člověka vycházejí od Boha a ne od lidí. Lidem bylo to tímto způsobem jen zvěstováno. Z toho důvodu musí býti také pojem procítěn *shora* a ne ze strany lidské.

Ve skutečnosti jest tedy Ježíš vrozený a Imanuel vyrozený Syn.

V Božském jest označení Syn Boží a Syn Člověka myšleno *směrem dolů* ke stvoření. Tím vzniká ihned jiný pojem, nebo vůbec může chápání teprve začít. Syn Boží jest jako Syn Boží u Boha, Syn Člověka jest jako Syn Boží poslaný lidem.

Ježíš, Syn Boží nebyl dán lidem proto, aby, jak ještě dnes mnozí věřící myslí, mohli ho obětovati za své hříchy Bohu Otci! *Ježíš nebyl lidem vůbec nikdy dán!* Chtěl jen přinésti slovo a když pak byl lidmi zavražděn, vracel se pomalu opět k Bohu Otci, jak sám často vysvětloval. Byl by se vrátil opět k Bohu Otci i tehdy, kdyby nebyl zavražděn, poněvadž nikdy nebyl skutečně spojen se světem.

Avšak *Imanuel,* Syn Člověka, byl dán Bohem lidstvu proto, aby toto mělo věčného prostředníka. Teprve jeho bytím je umožněno *správně* stojícím lidským duchům, aby *věčně* zůstali vědomými! Bůh dal pro tento účel jednoho Syna, aniž by ho opět žádal úplně pro sebe zpět! *To* jest ona veliká oběť, kterou přinesl a *to* jest jeho dar. *To* má býti zaslíbená oběť Syna pro lidstvo! Nežádá ho, ani ho nepřitáhne zase zpět do Božství. Tato veliká oběť Boží nemá s ukřižováním a

s Ježíšem, Synem Božím, nic společného. Ukřižování nebyla přece žádná oběť. Nebyla to ani oběť Boha, ani lidstva! Protože lidé právě toto svévolné jednání na Synu Božím vykládali falešně, aby omluvili sami sebe, nemohli také nikdy pochopiti vlastní pojem Syna Člověka a nemohli nikdy poznati *skutečnou* oběť Boží, jako takovou. Tato oběť jest ve chtěném a pro lidstvo nutném *oddělení* Boha od jeho Syna, zrozeného ven do stvoření. Ohromnou velikost této oběti nebude moci a také nikdy lidstvo nepochopí!

Že Syn Člověka v důsledku živoucích zákonů Světla nemůže býti ničím jiným, než králem ve stvoření a místodržitelem Trojjediného Boha, nebude vám za těžko pochopiti. Bohem Otcem byl postaven do stvoření pro lidské duchy a jest jediným v celém stvoření, který přichází z Boha.

Toto království jest jen prostým a přirozeným důsledkem působení zákonů Světla, které z bytí Syna Člověka mohou se projevovat a účinkovat jen *tak* a ne jinak.

Toto dění ve svém naplnění přináší celému lidstvu tak mnohá ulehčení, že teprve za desetiletí je budou moci sami pochopiti.

Lidští duchové *všech* částí stvoření mají od hodiny, kdy Syn Člověka plně začal svoje působení, to jest od hodiny jeho prohlášení, daleko větší a silnější pomoc, než dosud kdykoliv od prapočátku stvoření. Proto má a všude musí nastati mír! Vzestup jest dosažitelný mnohem lehčeji, avšak i tresty projevují se mnohem rychleji než dříve u těch, kteří se chtějí protiviti Světlu.

Bude to převrat v dění všeho druhu. Se Synem Člověka nastává také obrat světů! To jest ona příčina, proč vše, co chce nadále obstáti, *musí* býti nové. Ze starého nemůže zůstati nic, vyjma to, co již nyní řídí svou snahu podle zákonů Světla! To může pak zůstati a bude pouze ještě očistěno, aby zářilo tak jako všechno nové! Lidé však nevědí, *jak* by měli býti vděčni za všechno to, co se v této době naplňuje! –

Jedině Bůh přinesl v Synu Člověka velikou oběť všemu lidstvu a stvoření! Mně, jako Imanueli, nepatří při tom žádný dík, neboť mne naplňuje největší radostí, že smím sloužiti Bohu podle jeho vznešené vůle! Jedině já mohu s jásáním vyciťovati jeho velikost, jeho slávu a

moudrost, jeho čistotu a jeho moc! Čím je celé stvoření proti *tak* vysokému vědění a cítění! Ničím! Nejsem tu také pro přání těchto lidí. Ne. Pohlížeje vzhůru, žiji blaženě jedině splnění svaté vůle svého Pravěčného Otce, jediného Boha a Pána!

Neklamte se tedy, bude to zcela jinak, než vy lidé myslíte! Před mnohým zůstanete státi užaslí a mnohé pochopíte plně teprve po letech. Teprve v budoucnosti pochopíte vznešený, čistý smysl všeho toho, z čeho nyní můžete prožívati jen zlomky! Bude odňata kletba, která následkem falešného smýšlení lidí *musela se* položiti na dosavadní rozvoj nádhery. Nádhera v čisté formě bude krásou a všechny poklady tohoto světa zazáří v čistotě ke cti Boží a budou s radostí sloužiti jako uctívání veliké dobroty, která všechno to nechala vzniknouti a tomuto lidstvu dala k používání! –

Syn Boží často na zemi říkal: „Království mé není z tohoto světa!“ Nemínil tím jen tuto pozemskou říši, nýbrž celý *svět, celé stvoření!* Odešel zpět k Bohu! A kolem něho jest *říše Božského,* ve které vládne ve jménu svého Otce. Jeho říše nebyla tedy z tohoto světa, nýbrž byla a je to říše Boží. To znamená *říše v Božském,* která byla věčně s Bohem a věčně s ním zůstane.

Říší Syna Člověka jest však *svět, celé stvoření!* Bůh nazval vrozeného Synem Božím proto, že působí v říši Božského, která jest mnohem větší, než celé stvoření. Vyrozeného Syna postavil do stvoření a dosadil ho tím nad lidské duchy a zaslíbil ho proto tomuto lidstvu jako Syna Člověka. *Tohoto* Syna, kterého pro lidi od sebe oddělil, aby jim vládnul. Proto bude milostí obdařeným lidem, kteří smějí viděti *obrazy* z Božského, brzy, a později často, ukazován Božský trigon, v němž na vrcholu jest Boží oko, napravo Ježíš, Syn Boží, a ode dne dokonání Imanuel, Syn Člověka, na straně levé. Tento obraz ukazuje vidoucím *činnost* tak, jak spočívá ve svaté vůli Boží. Od Boha vycházejí dva paprsky, které tvoří trigon směrem dolů. Jeden z nich jde k Synu Božímu v jeho činnosti, druhý k Synu Člověka. Dokončené spojení Syna Božího se Synem Člověka přináší spojovací paprsek mezi nimi, který jest současně spodní spojovací čarou, která tento trigon uzavírá.

Tak již dnes vykládám obraz Božského trigonu, který brzy budou smět viděti mnozí z omilostněných lidí, jakmile Bůh sám nechá světu zvěstovat pozemské bytí Syna Člověka. Budou to přirozeně jen *obrazy,* ukazované duchovními vůdci, poněvadž lidští duchové nejsou nikdy schopni viděti Božské.

16. Vánoce.

Vánoce! Slavnost zářící hvězdy! Obě tyto slavnosti jsou ve skutečnosti jen jediným svátkem. Jest to den zářící hvězdy, která, Bohem poslaná do této části světa, svítila kdysi Synu Božímu na pozdrav, když se zde na zemi probudil. Nyní bude svítiti Synu Člověka ode dne jeho pozemského probuzení, od té hodiny, kdy moc Světla zakotví v hrubohmotnosti! –

„Pokoj na zemi k radosti celého lidstva!“ Takový byl pozdrav Světla při pozemském zrození Syna Božího, které se ještě dnes slaví o vánočních svátcích. V odpověď na tento pozdrav nesl se již po několika letech výsměšný pokřik lidstva: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ vyzývavě k Božímu trůnu!

V témže okamžiku snesl se však dolů po cestě tohoto výsměchu … soud! Nečekal snad až na dnešní dobu! Vy, pozemští lidé, stojíte již ode dne vraždy v tomto zvratném působení. To, co se děje nyní, jest jen *konec* soudu, tedy konečný soud!

Od onoho dne, kdy se roztrhla posvěcená opona před Nejsvětějším, byli jste stále odděleni od Boha! Od této hodiny neměli jste již míti Nejsvětější na zemi. Od tohoto okamžiku byli jste zmateni a osamoceni. Nebylo pro vás již žádného spojení s Bohem! Lidstvo přetrhalo toto spojení ukřižováním a rozbilo starou úmluvu. Boží posel, který dal roztrhnouti tuto oponu, uprázdnil také Archu úmluvy, poněvadž ztratila původní smysl a hodnotu. Po této vraždě nemohla dále existovati úmluva mezi Bohem a lidstvem.

Zbylo vám tu jedině Slovo, jako lano k záchraně pro jednotlivce, který chtěl namáhavě se po něm šplhat, aby dosáhl světlejších výšin. To se podařilo za velikého namáhání jen několika lidem. Tam museli však ještě čekat až ku dni posledního soudu! A tento soud přináší Syn Člověka, který má uzavřít novou úmluvu, pro niž vážně hledající byli již nyní zpečetěni.

Bez nové úmluvy nebylo by pro pozemské lidstvo již žádného spojení s Bohem, poněvadž bylo kdysi ukřižováním přerušeno.

Od té doby chyběl nejsilnější článek nutného spojení; a tak vznikla pro každého, mimo samého Boha, nepřeklenutelná propast. Lidstvo však v zaslepení zvětšovalo tuto propast vždy víc a více.

Proto zní nyní pozdrav hvězdy: „Lidstvu *boj a soud* až k úplnému podrobení, které jest totéž jako očistění a mír!“

Snažte se konečně, ve všem shonu tohoto lidstva, jasně vzhlížeti k vánoční době! Ne však z *toho* hlediska, kterému vás učili, nýbrž uvažujte z hlediska Světla!

Syn Boží přišel k lidstvu na zem, aby svým slovem ukázal cestu, která by musela vésti lidstvo do výšin, na nivy blažených. Chtěl tím přinésti mír, štěstí a radost. Chtěl otevříti zbloudilým lidským duším dveře k ráji. Lidstvo užaslo a naslouchalo! Cítilo velikost. Avšak rychle probudila se současně napřed jejich pozemská přání, která ze zvyku snažili se lidé do toho ihned vmísit, aby je při této příležitosti viděli naplněny. Lidé vůbec nemysleli na to, aby vděčně přijali veliký Boží dar tak, jak jest, nýbrž chtěli, aby nejdříve byla splněna Synem Božím jejich pozemská přání. Pak snad by se také i snažili trochu pracovat na sobě. Kdyby však jejich pozemská přání byla splněna napřed, zůstali by pak příliš pohodlní, aby ještě dělali něco jiného!

Svým nesprávným stanoviskem chtěli si udělat z Krista služebníka, místo, aby ho pozdravili jako Pána!

Ani dnes není stanovisko lidí vůči Bohu jiné! Všichni mají pro něj jen prosby, všichni chtějí, aby správně vyplnil jejich přání! Snaží se přiblížiti se svému Bohu jen v prosbách, jimž *říkají modlitby, které jsou však žebráním.* Ničím jiným! Vy pokrytci, bláhovci, vy neužiteční služebníci! Vaše prosby jsou ve skutečnosti jen sobeckým požadováním! Jen vy a zase jen vy! Myslíte při tom jedině na své blaho.

Co však vy přinášíte vstříc *Bohu* jako dík, jemu, který přenechal k vašemu vývoji celé stvoření?

Vy jste mu je otrávili a zneuctili, poněvadž jste se nikdy o ně nestarali. Pošpinili jste je, když jste se snažili ho používat jen ku splnění nejnižších žádostí! A na samotné svátky vánoční jest vaším nejvyšším cílem jenom vzájemné dávání dárků.

A tak učinili jste i z této země chlév, místo chrámu Božího!

Nikdy jste nepoznali slov Kristových a jejich skryté vysoké hodnoty, která je nade všechny poklady světa! Již za pozemského života Kristova chodili duchovně líní lidé tupě kolem něho, hloupě a omezeně, tak, jak to dělají ještě dnes. Cítili se v nesplnění všech svých pozemských přání dokonce i podvedenými a pronásledovali toho, který jim chtěl dáti mnohem *více, všechno,* co lidský duch potřebuje k dosažení pravého štěstí a pravého života. Pronásledovali ho svou nenávistí, až dosáhli toho, že byl přibit na kříž, aby se již nemuseli nad ním pohoršovat!

Vžijte se do cítění Syna Božího! Jak bezectné, žalostně ubohé lidi viděl před sebou! On, který se nezalekl tak veliké oběti, aby přišel ze Světla na tuto Zemi. On věděl, jaké hodnoty dal lidstvu svým slovem. Hodnoty, které jedině mohly ještě zachránit lidi, tak obtížené vinami proti Bohu a vyvésti je z jejich bludných cest, které si sami vytvořili svým falešným jednáním a mezerovitým myšlením. Ve svých podobenstvích a řečech dal jasně znatelný a přesný směr ve stvoření, který nebylo těžko prorazit a pak velmi snadno udržovat pro každého, kdo je správně pochopil.

Dal jim *záchranu,* dal jim život! Již tehdy viděl, že by museli býti na věky ztraceni, kdyby nezměnili cestu.

A když On ve své veliké lásce a trpělivosti vyšel se svým věděním shovívavě vstříc nízké hlouposti těchto pozemských lidí jen proto, aby pomohl, přišli tito lidé s požadavky svých, pouze pozemských přání! Od něho očekávali osobivě právě to, co se jim všem stalo již mnohokrát tak osudným, poněvadž splněním jejich pozemských přání jejich duch vždy umdlel a byl učiněn nepotřebným pro opravdový vzestup. Denně a každou hodinu musel poznávat, jak házel drahocenné perly sviním! A On pro tyto lidi přišel dolů *ze Světla!*

Chápete, proč při svém výslechu a svém odsouzení nemluvil již na konec ani slova? *Bylo mu hnusné* toto pozemské lidstvo! Zhnusen umlkl! Lidé nebyli již hodni ani slova. Představte si, jak hloupým muselo se jeviti Synu Božímu každé slovo žalobců i soudců, když On sám čerpal z moudrosti a sám byl částí této moudrosti! Co musel cítit, když lidé označili jeho jako rouhače Bohu jen proto, že tomuto mozkem omezenému pozemskému lidstvu nemohl dáti žádného

průkazu o svém Božském poslání tak, jak *oni* by mu chtěli rozumět. Podal jich přece dost, avšak *lidé* byli neschopni poznati celou velikost, spočívající v těchto průkazech! A za svou vlastní neschopnost učinili na konec zodpovědným Syna Božího! Odsoudili ho, poněvadž mu nemohli rozumět! Právě toho, jenž jediný znal Boha Otce! S hrůzou stojíte před duševním utrpením, které bylo lidstvem v beznadějné strašlivosti vnuceno Synu Božímu.

Ne jinak vede se také tentokrát Synu Člověka. Rozdíl jest pouze v tom, že podle dnešních zákonů nelze ho přivésti na smrt. Za to žalovali ho vícekrát pro podvody, poněvadž před soudem nemůže podati *pozemský důkaz,* že jest seslán Bohem a že jest Syn Člověka! Nedbá se také na velikost jeho poselství, také se v něm nehledá ani *jediná* hodnota, nýbrž odsunuje se bez zájmu stranou a s bezmeznou nenávistí hledá se tvrdošíjně jen jediný smysl: „Svým tvrzením chce jako cíle dosáhnouti pozemských výhod!“ Nechť činí cokoliv, může to podle názorů pozemských lidí míti jen ten smysl, aby sám pro sebe získal výhody. Jedině z *tohoto* hlediska se na něho pohlíží! Důvod k tomuto zlému názoru není však v *jeho* konání, nýbrž, tak jako kdysi u Syna Božího, pouze v bezmezné hlouposti a duchovní omezenosti těchto pozemských lidí, kteří vůbec nejsou schopni myslet jinak, než takovým způsobem, jaký *oni sami* chovají v sobě! Člověk usuzuje a soudí podle *svého* způsobu! Ve svém zlém chtění a ve svém odvrácení se od Boha nejsou již schopni vyššího chápání.

Tak byl Syn Člověka stejným způsobem štván a pronásledován. Jen s námahou a za trvalého pohoršení mohl plniti svou úlohu, to jest připravovati Slovo pro ten čas, který nyní má přijíti! Neboť kdyby s tím chtěl započít teprve nyní, bylo by pro celé lidstvo příliš pozdě!

Avšak *On* neměl by škody z toho, kdyby unaven a zhnusen zanechal všech příprav, neboť on sám jest poslán na zemi Bohem Otcem jedině na svou *vlastní prosbu!*

Když Kristus mluvil kdysi o jeho příchodu, tak platilo to o jeho příchodu k soudu! Pro soud nebylo však nutno, aby sestupoval až dolů do tohoto pozemského těla. Byl by splnil svůj úřad *přicházeje v oblacích* a jsa nad zemí! Pozemské utrpení a lidská nenávist byla by

mu tak úplně uspořena. Teprve Janem byl pak zvěstován jeho *pozemský příchod* ze Světla, když krátce po zavraždění Syna Božího bylo mu to na jeho prosbu povoleno.

Jen tak je možno, že nyní v soudu nebude země rozdrcena tíhou kletby, na ní spočívající! To byl její skutečný úděl! Nyní však bude jen očistěna a zůstane zachována!

Pohleďte teď z *tohoto* hlediska na vánoční slavnosti a uvažujte, jak na vás působí v dosavadním způsobu!

Jaká osobivost lidí v tom spočívá! V každém slově písní a zpěvů. Chybí všude pravá pokora. Jen sebepovýšenost v ješitnosti, domýšlivých myšlenkách o vlastní hodnotě. Je to hmyz, který by musel shořet, kdyby mohl vzlétnouti ke Světlu!

Vánoční svátky slavili lidé dosud jen *pro sebe!* Pro svou pozemskou radost, ne však k radosti ducha! Nyní má býti jinak. Slavnost hvězdy přináší těm, kdo pokorně a vážně touží po Světle, osvobození od bludů domýšlivého lidského mozku. Neboť Imanuel, meč Boží, rozbíjí všechno nepravé v trosky! –

Jeho zpozemštění nebylo tedy od počátku předurčeno. Jedině na jeho prosbu bylo mu dovoleno, že k súčtování smí jíti až na zem. S vyslyšením této prosby změnil se také úděl této země, jež bude uchráněna před úplným zničením! Po strašlivé očistě smí býti povznesena do říše, kam zkáza nenalezne přístupu. –

Když byla Synu Člověka tato prosba kdysi povolena, šla zpráva o tom jásavě dolů do všech částí stvoření a mnozí lidští duchové z rozličných úrovní vysílali žhavé prosby k Bohu, aby jim bylo milostivě dovoleno směti pomáhat Synu Člověka celým svým bytím při splnění jeho úlohy zde na zemi.

Mnohým bylo to také dovoleno a svatý slib poutal je tak ke splnění této úlohy. Jedině za tímto účelem byli pak v pravý čas vtěleni na zemi. Mnozí z nich ztratili se však v tomto nynějším pozemském bytí a selhali tak pro svou úlohu následkem honby za pozemským štěstím, pozemskou slávou, nebo jinými ješitnostmi.

Byli mezi nimi i takoví lidští duchové, kteří byli obtíženi těžkou vinou a v zoufalství a úzkosti se modlili, aby směli spolupracovati,

poněvadž *jen v tom* mohlo býti pro ně vykoupení. Jinak stáli před jistou zkázou.

Nyní však nastává doba, kdy všem, kdo se takto zavázali, spadne páska s jejich, dosud zahaleného vědění. Pak poznají někteří s radostí a díky, že smějí vyplniti to, co si kdysi vytoužili a to po dlouhé námaze, za láskyplného vedení ze Světla. Mnohý však s hrůzou uzří před sebou, že promarnil i tu poslední možnost, aby odpykal svou vinu, že na tuto vinu svým selháním navalil ještě další nevyléčitelná břemena, která znemožňují jakoukoliv záchranu. Mnozí uzří, že dokonce sami *se rouhali* a snažili se překážeti v cestě *tomu,* jemuž kdysi slíbili cestu ulehčovati. Těch je velmi mnoho. Probuzení přijde jim teprve tehdy, až budou svrženi do oblasti zničení, takže jim nezbude již času k nové prosbě. –

Od vraždy na Synu Božím a tím vyvolaného rozbití staré úmluvy čeká celé pozdější stvoření na soud! Nejen tato maličká země! A tím jsou vinni jedině vyvíjející se lidští duchové, svým opětovným selháním a rozumbradstvím ve své pyšné domýšlivosti!

Poněvadž spojení se Světlem bylo přerušeno, mohl každý lidský duch v této době nutného čekání přijíti ve svém vzestupu až k *té hranici,* která leží v mezích jeho vlastního myšlení. Nikdy nemohl dospěti výšin! Tam byl mu následkem přerušení vyššího spojení stanoven pevný cíl, aby vyčkal až k Božskému soudu!

Již tato úroveň čekání je podle lidského smýšlení světlou říší, která dosavadní námahu bohatě odměňuje. Nečinilo proto nikomu žádných starostí, že směl vyčkávati na tomto místě až k hodině soudu. Přece však tato úroveň není věčná, nýbrž ještě pomíjivá a temná v poměru k těm úrovním, na kterých smějí dlíti lidští duchové, kteří jsou spojeni s Bohem. *Jedině to* dává věčné a vědomé uvědomění, věčné bytí. K tomu však musí býti všichni v soudu teprve očistěni! Pak jsou to oni očistění, kteří mohou býti vpuštěni do říše radosti svého Pána! Neboť jenom v soudu budou jejich roucha skutečně zbělena!

A to se před krátkou dobou v oblastech duchů právě stalo. Zpěv chvály těchto očistěných zaznívá již dnes jásavě vzhůru k Božímu trůnu! –

Ode dne ukřižování až ke dni soudu zastavil se vesmír tiše ve svém velikém vyšším vývoji, jako v době čekání, ve které lidští duchové musí vidět růsti vlastní setbu, která dozraje v záchvěvech tohoto stvoření až k přezrálosti. Pak následoval by podle zákonů stvoření nezadržitelný rozpad, kdyby z vůle Boží nebyli zachováni dále.

Lidské dílo, vyšlé z rozumu, jest podrobeno rozkladu vždy, pokud nenese v sobě Božskou vůli a není tedy podle vůle Boží. To jest ten meč, který trvale visí nade vším jednáním lidí! Který je nutí, aby poslouchali Božských zákonů. Proto zhroutí se nyní všechno samo v sobě a pak … přijde Boží soud! Roztřídění všech duchů! Avšak dříve musí prožíti zhroucení všech svých falešných děl!

Aby ve velikém zmatku v celém stvoření byl utvořen silný most, který by udržel zemi, jsou proto mnozí z vás pro tuto dobu vtěleni nyní na zemi ve splnění své vlastní prosby.

Myslete tedy na to, že *vy pomáháte udržovat tuto zemi, aby nezahynula!* Vaším čistým chtěním bude dána milionům lidí příležitost, aby mohli po jistý čas ještě uzrávati a pak přece mohli vejíti do království Božího, které již bylo pro ně ztraceno. Neberte to proto tak příliš lehce!

Vy vyvolení a povolaní, nyní pro vás nastává splnění vašeho slibu. Volám vás proto na stráž!

17. Všudypřítomnost.

Bůh jest všudypřítomný! Tomu se učí již děti ve školách! Lidem, kteří vůbec ještě věří v Boha, je to tak běžné a samozřejmé, že nepovažují vůbec za nutno, aby opravdu přemýšleli, zda také skutečně ví, co tím říkají.

Požaduje-li však jednou někdo vysvětlení, jak si představují tuto všudypřítomnost, zmizí ihned moudrost a člověk sám pozná, že neznají pravý význam slova „všudypřítomný“.

Lidé mají sice Slovo, ne však pochopení. A to je přece to hlavní ve všech věcech. Když chybí pochopení, pak ani vědění nic nepomáhá! Člověk zná význam označení „všudypřítomný“. Avšak znáti význam ještě neznamená, že byl pochopen smysl.

Poukazuji na svou přednášku: „Život“. Bůh je život! On jedině! Všechno ostatní jest jen následek pohybu, který vzniká teprve tlakem vyzařování života.

Člověk, který ve vroucí modlitbě snažně o něco prosí, obdrží následkem svého stanoviska spojení s místem, odkud mu může býti pomoženo. To pravil jsem již dříve ve svých výkladech o účinku modlitby. Jako modlitba nemá se však mysleti prošení, nýbrž vzývání a uctívání! Každé zahloubání lidského ducha takovým způsobem není však nic jiného, než hledání spojení! Hledání spojení se Světlem, čistotou a životem! Přání a *touha* lidského ducha se při tom rozšiřuje. V duchovním hledání tápe ku světlým výšinám! A jestliže při tom správně a *opravdově* hledá, nalezne, tak jak již Kristem bylo zaslíbeno. Najde *spojení* se životem! Avšak jen spojení, ne život sám!

Takový je také pochod, když budou lidé volat po Synu Člověka. V silné, čisté touze naleznou k němu duchovně *cestu*. Tak, jak sami stojí na *správné* cestě, tak ho také cítí a smějí duchovně viděti. *Vidí* ho dokonce před sebou živého, ba často i mluvícího a pojednávajícího o tom, co je velmi tísní.

Prosící najdou ve své čisté touze spojovací cestu k němu. To si zapamatujte a vtiskněte do sebe! On nejde k vám! A tak se stává, že v *tutéž chvíli* mluví s ním ve vesmíru tisícové, vidí ho před sebou,

jednajícího podle zákonů Světla, trestajícího nebo pomáhajícího a přece on sám … necítí nic z toho! Vzdor tomu, že skutečně se děje to, co tito lidé duchovně vidí nebo slyší! On není tím zatěžován. Kdyby všichni tvorové v celém stvoření hledali k němu *správným způsobem* spojení současně, tu cítili by ho všichni a také by přijali to, co se snažili vyprosit, podle opravdovosti a čistoty svých proseb. Částečně by ho i viděli a to nejen ve všech místech na zemi, nýbrž ve všech částech vesmíru současně. A přece on tím nemůže býti unaven a nikdy zeslaben … poněvadž Božská jiskra v něm je *život,* který nezajde, ale sám v sobě se obnovuje a zůstává věčným. Čili jedním slovem: Protože „On jest!“

Kolem něho krouží lidští duchové ve svém bytí, ve svém zrání nebo rozkladu. Každý jednotlivec může k němu nalézti spojení v každé době, jen když poctivě chce a hledá.

V soudu bude však toto spojení vnuceno každému následkem pozemského lidství Syna Člověka! Tímto pozemským lidstvím vstoupil a současně stojí ve *všech* druzích stvoření sám. A tím přichází všechno v tomto stvoření s ním bezprostředně do bližšího styku. Nemohlo zůstati žádného místa, kam by nevniklo jeho záření. Vnesl je tím také i do jemnohmotných a hrubohmotných úrovní! *Aby se na něm všechno soudilo!*

V modlitbě nebo v opravdovém hledání nalézáte jen *spojovací cestu* k Bohu a to jeví se vám pak jako *taková* všudypřítomnost, jak jste si ji dosud představovali. Také ten, kdo se Bohu rouhá, nachází tuto spojovací cestu, protože jeho cítění je při tom nařízeno k Bohu, i když je to ve zlém smyslu. Proto je mnoho případů, že takový člověk bývá velmi často v témže okamžiku rouhání sražen, nebo snad brzy po tom. Takový rouhač našel spojovací cestu a živá síla projevila se tím rychle na něm. Každému člověku jest srozumitelno, že se musela projeviti u něho ničivě. Z toho důvodu dějí se takové divy, v nichž neznalí fanatikové vidí samovolný trestající čin ruky Boží a zatím jsou to vždy a zůstávají jen účinky trvalých zákonů!

Tak i všudypřítomnosti bylo jen špatně rozuměno. Všudypřítomnost dala by se ještě lépe označiti slovy: *Vždy přítomný!* To znamená, že je k nalezení v každé době, je-li opravdu hledán.

Lidé dali se klamati jen vnějšími projevy účinků dění. Při tom vycházeli z falešného základu svého myšlení, že Bůh zcela osobně se o ně stará, je získává, chrání a obklopuje. Nemysleli na to, že to všechno *musí činiti oni sami,* aby získali nutného spojení. Toto spojení získávají podle zákonů stvoření nevědomky v každé pravé modlitbě! Lidé tak neradi chtěli věřit, že jen zákony Boží, které je ve stvoření obklopují, samočinně působí a přivozují každému odměnu nebo trest.

Býti všudypřítomný neznamená vlastně nic jiného, než možnost býti dosažen z každého místa ve stvoření.

Avšak i to je možno přijmouti jen s určitým omezením, neboť jest doslovně správné, když se praví: *„Před Bohem se všechno rozplyne!“* Je tu ohromná propast! Ani jediná bytost nemůže předstoupiti přímo před Boha a nemůže ho tedy dosáhnouti – vyjma toho, kdo sám pochází přímo z Boha! To je možno jen dvěma: Synu Božímu a Synu Člověka. Všechno ostatní muselo by se před ním rozplynout. Nikdo nemohl by před ním státi vědomý.

Pro lidského ducha jest tedy možné jen nalezení spojovací cesty k Bohu. A touto spojovací cestou je po splnění zaslíbení pro všechnu věčnost Syn Člověka, který byl zaslíben jako věčný prostředník. Proto přijde v každém případě opravdového hledání lidský duch vždy k němu a zasáhne jen jeho! A skrze něho dostane se ve zpětném účinku hledajícímu *té* pomoci, jaké si opravdu zasloužil! Tak jeví se lidem také Syn Člověka všudypřítomným. To znamená, že člověk ho dosáhne a nalezne při správné prosbě! Ve svém účinku je to přesně totéž, jako kdyby Syn Člověka byl pak *u něj,* neboť v takovém okamžiku je s ním spojen cestou záření, které také opět zrcadlí obraz Syna Člověka!

Tak přijdete zvolna k tomu, že všechno, co se vám děje, *má svůj původ ve vás;* jen *ve vás samotných* je pevně zakotvena tajemná páka, která způsobuje váš osud, i každé jednotlivé prožití. Vůz vašeho života pojede tam, kam vy si postavíte výhybku! Na to nezapomínejte nikdy, neboť s tím je velmi úzce spojeno prožití každého okamžiku!

Syn Člověka však jest! Byl postaven Bohem do stvoření jako síla z jeho síly! Vy kroužíte kolem něho a všechno, co vás od něho zasáhne, ať láska, nebo odmítnutí, *vytváříte vy sami* svým stanoviskem! On stojí před vámi v každé době, když ho opravdově hledáte a voláte v čisté prosbě. Neboť tím vstupujete svým duchem na spojovací cestu k němu a vidíte ho nebo cítíte. V tomto živém zákoně leží význam všudypřítomnosti!

18. Kristus řekl …

Tato slova pronáší se dnes dojemně tisícerými způsoby: křesťany, ba i jinověrci. *Kristus řekl!* Tímto úvodem má býti již předem odstraněn každý rozpor. Ale každý, kdo takto mluví, chce tím svrhnouti se sebe jakoukoliv zodpovědnost. Ale naopak! Před Bohem ukládá tím na sebe nezměrnou zodpovědnost!

Avšak nikdo na to nemyslí, dokud nedopadnou na něj následky s takovou silou, pod níž se musí navždy odmlčeti. Tato hodina přichází! Kameny odplaty se již valí! Pro mnohé lidské duše vzniká jich však nejvíce ze slov: *Kristus řekl!*

Za těmito slovy následuje pak zpravidla nějaká věta z „Písma svatého", která má sloužiti k útěše, uklidnění, povzbuzení, nebo také jako výstraha, či dokonce jako hrozba. Často má nabádati i k obraně a k boji. Má býti jako balsám a jako meč, jako štít a zároveň jako měkká poduška.

To všechno bylo by pěkné a veliké, bylo by to dokonce *správné,* kdyby slova, uváděná jako Kristova, žila ještě v tom smyslu, jak je Kristus *skutečně* řekl!

Ale tak tomu *není!* Mnohá tato slova vytvořili *lidé* sami ze sebe při matném vzpomínání, a proto nemohli podat již stejný smysl slov Kristových.

Potřebujete se jen rozhlédnouti, jak je tomu dnes. Kdo chce vysvětlit nebo jen ze vzpomínky *vlastními* slovy napsati něco z poselství Grálu, které je přece vytištěno a mnou napsáno, tu *již dnes* nepodává to tak, aby to odpovídalo vlastnímu smyslu. Z druhých úst, z druhého pera vycházejí již změny, nová slova vlastní smysl zahalí a často i změní. A to i při nejlepší vůli. Už to nikdy není *totéž,* co jsem řekl *já.*

Oč horší to bylo tehdy. Jakékoliv písemné, Synem Božím sepsané podání nám chybí. Všechno mohlo býti předáno potomstvu *pouze* prostřednictvím druhých až třetích lidí tohoto světa. A to mnohem později, když Kristus opustil hrubohmotnost! Všechno vzniklo teprve z nedostatečných lidských vzpomínek, spisy a vypravování,

také i slova, o nichž dnes s jistotou ze zvyku předpokládáme, že je *Kristus řekl!*

Již tehdy dílo Luciferovo, svésti lidský rozum ke zlému, ve svém neblahém vzrůstu pracovalo k tomu, aby Kristovo slovo nemohlo nalézti *takovou* půdu, která by umožnila správné pochopení. To byl šachový tah temnot, jemuž nebylo rovno. Správné pochopení všech slov, která nemluví o hrubohmotnosti, jest možné pouze nezeslabenou spoluprací citového mozku, který však již za pozemského času Kristova byl velmi zanedbán. Tak zakrněl a nemohl pracovati plnou činností.

Tím měl Lucifer ve své moci také všechno pozemské lidstvo! A to byla jeho zbraň proti všemu Světlu.

Jedině lidský citový mozek, zadní mozek může podržeti vzpomínky *beze změny*. To však nemůže rozum předního mozku!

Tak vymstil se při tom dědičný hřích lidstva hluboce a pronikavě jen na tomto lidstvu samotném. Lidstvo nechalo lehkomyslně zakrnět zadní mozek, ačkoliv jedině ten jest schopen uchovati v obrazech a citech všechno dění a zážitky *tak,* jakými *skutečně* byly a to beze změny a nezeslabené. Tak, aby mohly býti kdykoliv přesně vyvolány.

Přední mozek tak učiniti nemůže, poněvadž je více vázán na hrubohmotný pojem času a prostoru a není vytvořen k *přijímání, nýbrž k vysílání do pozemského.*

A tak i podání popisů všeho prožitého a slyšeného za dob Kristových vycházelo ze vzpomínek, promísené pozemsky lidskými názory a tím i nevědomky pozemsky přizpůsobené. Nikdy nebylo podání tak čisté, jak by je byl viděl a podržel citový mozek, plný síly. Drápy Luciferových pomocníků zaryly se již příliš hluboko a držely své otroky rozumu příliš pevně.

Vmyslete se do toho sami. Pochopiti to všechno nevyžaduje velikou námahu. Ke Kristu přicházeli mnozí lidé, kteří se ptali a chtěli si vyprosit tu neb onu radu. On také rád udílel jim tyto rady ve své veliké lásce, která nikdy neumdlévala, poněvadž byl živoucí láska a *jest jí ještě i dnes!*

Nebyl však při tom nikdy sám. Kromě učedníků bylo tu často mnoho zvědavců a posluchačů. Tázajícím se nebo prosícím dával takové rady, jaké *oni* potřebovali. Vezměte si za příklad onoho bohatého mladíka, který se chtěl dozvědět, která cesta by ho mohla vésti do království Božího. Syn Boží mu radil, aby rozdal chudým celý svůj majetek a pak ho následoval.

Následovati Krista neznamená však nic jiného, než říditi se jeho slovy.

Kolem stojící zachytili letmo tuto episodu a pochopili ji tak, jako mnohé jiné. Předávali ji pak dále tím způsobem, jak ji každý jednotlivec lidsky přijal. A to jen zřídka odpovídalo nebo to vůbec neodpovídalo vlastnímu smyslu původního slova Kristova. Neboť již několik slov v jiné formě mohlo změniti celý smysl.

První zpravodajové spokojili se pouze s *vyprávěním* prostých zpráv. Později byly však tyto rady jednotlivcům postaveny jako základní zákony pro celé lidstvo. To však učinilo pak *lidstvo* samo, ne Kristus, Syn Boží!

A toto lidstvo se také odvážilo zcela prostě tvrdit: *Kristus řekl! Jemu* vkládali do úst to, co lidé sami ve vzpomínkách špatně pochopili a oděli pak do forem a slov, která dnes u křesťanů mají býti jako *Slovo Boží* nedotknutelnými určeními.

V tom jest *tisíceronásobná vražda slova* Syna Božího, na *skutečném* slově Božím.

Každý člověk ví zcela přesně, že není schopen, aby po týdnech nebo měsících *bez chyby* vylíčil něco, co někdy prožil a co slyšel! Nemůže to nikdy do slova opakovati úplně přesně. A jsou-li tu dva, tři, čtyři, nebo dokonce více lidí, kteří současně viděli, nebo slyšeli totéž, tu právě tolikrát různé bude jejich líčení. O tom dnes nikdo nepochybuje.

To je samozřejmé, že z tohoto poznání musíte vyvodit také důsledky pro to, co bylo! Důsledky, které jsou nutné a nedotknutelné.

Za pozemského života Syna Božího nebylo tomu jinak! Vidíte to dost zřetelně u Evangelistů! Jejich zprávy častokrát nesou zřejmě tuto pečeť. Uveďme příklad: Petr, jako první z učedníků ve svém poznání, pravil Synu Božímu: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“

Také Evangelisté podávají tato významná slova i Kristovu odpověď. Nečiní tak však nikterak jednotnou formou. Matouš poukazuje, že tím obrazně propůjčil Syn Boží Petrovi klíč ku království Božímu, že ho učinil skálou budoucí obce.

Ostatní Evangelisté uchovali Kristovu odpověď všeobecněji, což je správnější. Petr byl *prvním,* který toto přesvědčení vyslovil. Jako přesvědčení nebyla to jen slova, nýbrž stalo se to ve stvoření ihned činem! V jemnohmotnosti vznikla ihned, rychle a bezprostředně forma! Poctivé přesvědčení, které tak Petr svými slovy zakotvil ve stvoření, jeho poznání stalo se v témže okamžiku v jemnohmotnosti ihned skálou, která pak zůstala jako základní kámen k výstavbě budoucí obce pro všechny ty, kteří ve stejně prostém a poctivém přesvědčení byli schopni uvěřiti v Syna Božího. A tím měl Petr ve svých rukou také klíč k ráji. Neboť toto přesvědčení, že Ježíš je Syn Boží, přináší v sobě také přirozeně snahu *žíti* podle jeho slov! *To* je také pro *každého* člověka *klíčem* ke království Božímu! Tím je *každému* tento klíč vtisknut do ruky.

Ovšem jen za předpokladu, že slovo Boží přijal *nezměněné* do sebe, že mu správně porozuměl a podle něho žije. Kristus znal tento pochod, který se podle zákonů stvoření při Petrových přesvědčivých slovech v jemnohmotnosti odehrál. Vyslovil ho a vysvětlil učedníkům.

Zákonitost jemnohmotných pochodů je také každému čtenáři mého poselství Grálu známa. Petr svým procítěným a také vysloveným vyznáním byl prvním, který tím obdržel klíč k ráji. Mohl-li na zemi zprostředkovati stejné přesvědčení, otvíral tím takovým lidem také království Boží. Kdo však nechtěli sdíleti jeho přesvědčení, těm muselo toto království také zůstati uzavřeno. To všechno jest zcela přirozené a samočinné dění, prosté a jasné.

Kristus chtěl a *mohl* vybudovati svou obec jenom *na takovémto* přesvědčení, jak je Petr vyslovil! Proto zformovala se přesvědčivá slova Petrova ve skutečnosti jemnohmotně ve skálu, která mohla býti základem pro stavbu, kterou později stejně přesvědčení vytvořili ve stvoření. *Toto přesvědčení* vytvářelo, formovalo a *stalo se* skutečně skálou, ne však Petr jako osoba!

Matouš podal však smysl Kristovy odpovědi podle *svého* vlastního názoru čistě osobně, jako by se týkala jen Petra.

Právě Matouš ukazuje, že mnohému neporozuměl, že všechno zpracoval svým způsobem a snažil se to bezstarostně předati dále. Tak jako již na počátku jeho sepsání:

Matouš 1:21 (Zvěstování anděla Josefovi):

„Porodíť pak syna a nazveš jméno jeho Ježíš. Onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.“

Na to ve verši 22. a 23. následuje v Matoušovi: „Toto všecko pak stalo se, aby se naplnilo, co povědíno bylo od Pána skrze proroka řkoucího: Aj, panna těhotná bude a porodí syna a nazveš jméno jeho Imanuel, které se vykládá: Bůh s námi!“

Matouš sám, vykládaje proroctví Izaiášovo, chtěl je úzce spojiti s narozením Syna Božího a to způsobem, který velmi zřetelně ukazuje, že ve svých sepsáních nechává mluviti jen své vlastní osobní názory a není tedy věcným.

To by mělo sloužit každému jako výstraha, že tato sepsání nejsou slovem Božím, ale že je nutno považovati je za čistě osobní názory spisovatelovy.

Matouš ku příkladu nevidí vůbec rozdílu mezi zvěstováním Izaiáše, které sám uvádí, a zvěstováním andělovým. V dětské nevinnosti je navzájem úplně pomíchal, *poněvadž si to „tak myslel“,* nestaraje se o to, je-li to správné. Při tom vůbec nevidí, že uvedená zde *jména* jsou rozdílná.

Avšak tato jména nebyla bez účelu označena úplně přesně.

Izaiáš zvěstuje *„Imanuel“,* anděl však *„Ježíš“!* Není to tedy Imanuel, kterého Maria porodila, a proto není také tím, jehož zvěstoval Izaiáš!

Matouš však *myslel* si to jinak. Ale skutečně nevinně, bez úmyslu.

Izaiáš zvěstoval Imanuele, Syna Člověka, anděl však Ježíše, Syna Božího! Jsou to zřetelně dvě různá zvěstování, vyžadující dvou rozdílných splnění, která musí býti splněna dvěma různými osobami. Smísení obou těchto pochodů je nemožné. Mohlo by se tak státi jen při *úmyslném* lidském chtění, kdyby se nedbalo všech základů.

Matouš neměl při tom zlého úmyslu. Bylo to pouze sepsání jeho prostého názoru bezstarostným způsobem. Mohlo se mu lehce státi, že to vše spojil, protože tehdy, mnohem více než dnes, čekalo se na splnění zaslíbení starých proroků a toužebně se v tom žilo. Netušil, že z toho vznikne neštěstí ještě většího neporozumění.

O splnění zaslíbení „Imanuele“ nepotřebuji se zde šířit, poněvadž jsem o tom již vícekrát v poselství Grálu podrobně mluvil.

Neporozumění a špatné pochopení bylo tedy za časů Kristových právě tak, jako dnes! Ježíš sám poukazoval velmi často na to, že mu jeho učedníci nerozumí a rozuměti nemohou! Myslíte, že tomu bylo jinak, když pak již neprodléval mezi nimi?

Mnozí lidé, kteří myslí málo nebo vůbec nic, na to řeknou: „Později přišel k nim Duch Svatý!“ Avšak duch nezmění současně i nedostatky mozků. Zbabělci považují za hřích toto si uvědomit. Při tom je to pouze výmluva pro jejich lenost v duchu, o kterém se domnívají, že ho tím okrašlují.

Brzy však již procitnete z rozmarnosti takového myšlení! „Ale až přijde Syn Člověka, …“ vysvětloval Kristus varovně a výstražně. Myslete na to, když nyní přichází hodina zvěstování, v níž Pán sám zjevuje, že Syna Člověka na zem *vyslal!* Myslete na to, že Kristus tím hrozil všemu duchovně línému lidstvu!

Když Kristus řekl mladíkovi, že má rozdat všechen svůj majetek, tu bylo toho třeba jen *tomuto* mladíkovi, neboť on se ptal: „Co mám *já* činiti?“ Kristus pak dal *jemu* na to odpověď. V tomto smyslu neměla platit pro celé lidstvo!

Tato rada mohla prospěti bohatému mladíkovi *zcela osobně.* On sám byl v sobě zcela sláb, aby v příjemnostech svého bohatství se vnitřně vzchopil a povznesl vzhůru. Proto bohatství bylo překážkou vzestupu jeho ducha! Nejlepší rada, kterou mu tedy Kristus mohl dáti, byla přirozeně ta, aby všechno překážející odstranil. V tomto případě tedy pouze bohatství, které mladíka svádělo k pohodlnosti. Ale také jenom proto! Ne proto, že by člověk neměl míti bohatství!

Člověk, který své bohatství neshromažďuje bez účelu jen proto, aby si mohl opatřit zábavu, ale který ho používá *správně,* zhodnocuje je v pravém smyslu ku blahu mnohých, ten je mnohem cennější a

výše stojící než ten, který je všechno rozdá! Stojí mnohem výše, poněvadž je povzbuzovatelem ve stvoření!

Takový muž v důsledku svého bohatství může dávati zaměstnání tisícům lidí po celý svůj pozemský život. Dává jim tak vědomí vydělaného živobytí, což působí velmi silně a povzbudivě na ducha i na tělo! Jako samozřejmost musí ovšem při tom býti správné rozdělení práce a odpočinku tak, jako musí býti dána za každou vykonanou práci správná protihodnota. Musí zde tedy být spravedlivé vyrovnání!

To všechno udržuje pak ve stvoření *pohyb,* který jest nutný pro zdraví a harmonii. Jednostranné darování bez protihodnoty přináší však podle zákonů stvoření jen poruchy a zácpy, což se projevuje *ve všem.* Také v pozemském těle, kde nedostatek pohybu přináší otravu krve a návaly krve, protože jen pohyb přivádí do krve zvýšený oběh kyslíku a tím pak krev proudí žilami volněji a čistěji.

Tento zákon nutného pohybu nachází člověk všude v tisícerých formách, avšak v principu zůstává vždy týž. Je v každém jednotlivém případě a zasahuje zpětným působením do celého stvoření a do všech úrovní. Duch sám potřebuje provádět tento zákon bez ustání, má-li trvale býti, zůstati silným a stoupati vzhůru.

Nemůže tak činiti bez pohybu! V bezpodmínečném vyrovnání, v dávání a přijímání jest nutný pohyb vždy a všude.

V radě, kterou dal Syn Boží bohatému mladíkovi, nevyslovil žádný všeobecný zákon, ale platilo to právě jen samotnému mladíkovi, nebo ještě těm, kteří se mu *podobají* a jsou také *slabí,* aby mohli ovládati bohatství. Kdo se nechá bohatstvím ovládnouti, ten ho také nemá míti, neboť bohatství mu neslouží. Jen ten, kdo sám je ovládá a v jehož rukou přinese užitek, jen takový je *má* míti, poněvadž tím dovede pomoci sobě a mnoha jiným, protože tím podporuje pohyb ve stvoření.

To však se nestává při darování, nebo se tak stává jenom velmi zřídka! Mnozí lidé potřebují nouzi, aby je teprve přivedla k probuzení a k pohybu. Jakmile se jim však z cizí strany pomůže příliš rychle, pak opět v tom zleniví, spolehnou se na tuto pomoc a jdou tak duchovně dolů. Takoví lidé sami nemohou zůstati v pohybu

bez popudu, žijí pak bez cíle a vyplňují svůj čas často *jen tím,* že vidí všechno špatné jenom na druhých místo na sobě. Sami v sobě přejí si však míti všechen majetek, který vlastní druzí. Takovým jednostranným obdarováváním vychovává se jen pokolení lenochů, které je neschopné pro svěží radostný život a tím přináší škodu do celého stvoření!

Kristovou radou *nic takového* nebylo míněno. –

Syn Boží také nikdy nemluvil proti bohatství samotnému, nýbrž vždy jen proti bohatým lidem, kteří se dali svým bohatstvím zatvrdit a byli necitelní vůči nouzi druhého. Kteří obětovali duchovní svému bohatství a dali se jím cele ovládati.

Že Kristus sám bohatstvím nepohrdal ani je nezavrhoval, ukazuje ve svých častých návštěvách v domech bohatých, kam často přátelsky přicházel jako host.

On sám také nebyl chudým, jak se to podivným způsobem dnes tak často myslí. Není vůbec žádného podkladu pro tuto všeobecnou domněnku o jeho chudobě.

Kristus neznal nikdy starostí o živobytí. Byl zrozen v poměrech, které označujeme dnes jako dobré, měšťanské poměry, protože tato půda zůstala tou nejzdravější. Neměl v sobě ani přepěstění z kruhů bohatých a šlechty, ani zahořknutí dělnické třídy. Bylo to přesně voleno. Josef, jeho pozemský otec, může být zván mužem zámožným a naprosto ne chudákem.

Že se Kristus tehdy narodil v betlémském chlévě, bylo pouze následkem přeplnění městečka Betléma při sčítání lidu, k němuž i Josef tam přišel. Josef prostě již nedostal žádného bytu, což i dnes může se státi mnohému člověku při mimořádných poměrech v některém místě. To nemá co činit s chudobou. V domě Josefově byly pokoje a ložnice podle způsobu a úrovně tehdejších blahobytných občanů.

Kristus nemusel také žíti v chudobě! Poněvadž přicházel z Boha, neměl ovšem smyslu pro všechno to, co poskytuje bohatství nad životní nutnosti a co má cenu jen k pozemským účelům. Úkoly, které přišel vyplniti, neplatily však pozemskému, nýbrž jedině duchovnímu!

Nesprávně používá se dnes také Kristova poukazu, že lidé jsou „bratřími a sestrami“. Používá se toho jako odůvodnění pro pozemsky nezdravé komunistické ideje, právě tak, jako v odporně nasládlých vztazích k náboženství. Tak pracuje se temnotám přímo do rukou, neboť dnešní pojetí takového bratrství bezpodmínečně zdržuje svobodné, Bohem chtěné snažení jednotlivých lidských duchů. Při tom nemůže nikdy nastati zušlechtění. Jsou to stále jen nezdravé karikatury toho, co Kristus chtěl.

Když mluvil o tom, že lidé jsou vespolek bratřími a sestrami, byl dalek toho, aby myslel na podobné výstřelky. Jeho řeči a vysvětlivky byly určeny pro *tehdejší* dobu, když nemrav otroctví byl v květu, kdy byli lidé prodáváni nebo darováni a tím byli považováni za tvory bez vůle.

Lidé jsou ovšem bratřími a sestrami z *ducha, ze svého původu. Jsou lidskými duchy,* kteří nesmějí býti považováni za zboží bez vůle, poněvadž každý lidský duch má v sobě schopnost sebe vědomé vůle.

Jen *tak* bylo to míněno. Nikdy však nemělo to znamenat *onu* rovnost, která se v tom hledá. Žádný lidský duch nepřijde do ráje jen proto, že se smí nazývat lidským duchem! Není žádné rovnosti ve všeobecném smyslu. Rozhodující roli hrají tu podmínky *zralosti.* Nejdříve musí lidský duch vyplnit a udělat všechno, co může ve svém chtění k dobru. Jen tím dochází ke zralosti, která mu učiní přístupným ráj. Ve stvoření stojí železné zákony, které nelze zbořiti nebo odsunouti označením „bratříčku a sestřičko“ ani zde na zemi! Syn Boží rozlišoval ostře duchovní od pozemského a přece kázal plniti toto pozemské, jak jest jasně a zřetelně vyjádřeno v jeho prohlášení: „Dávejte císaři, co jest císařovo, a co jest Božího, Bohu!“ –

A tak je tomu s mnohými větami a zprávami v bibli, kterým *lidé* při dalším podání propůjčili *své* názory.

Ale všechna tato písma nechtěla býti tehdy žádným zákonem pro celé lidstvo, nýbrž měly to býti pouze zprávy. Také je nutno odpustit, že tehdejší pozemští lidé, i Kristovi učedníci, nerozuměli mnohému, co k nim Syn Boží pravil a co tak často činilo ho smutným. Že to všechno v neporozumění podali později vlastním způsobem, stalo se v nejlepší vůli a tak, jak to podrželi ve vzpomín-

kách, které z uvedených již důvodů nesmí býti považovány za nedotknutelné.

Neodpustitelné jest, že *později* lidé dovolili si odvážně tvrdit: *„Kristus řekl.“* A tak vkládali bludné lidské názory, výplody nedostatečných lidských vzpomínek, beze všeho do úst přímo Synu Božímu, jen aby tím podpořili jim prospěšné snahy, založit a udržovat systém, jehož mezery už od počátku, a to v celé stavbě, musely být každému silně cítícímu člověku nápadny. Jen požadavek slepé víry umožnil, že nesčetné díry ve výstavbě nebyly hned pozorovány!

Tato výstavba se udržovala a udržuje ještě dnes *jedině* přísným požadováním slepé víry a rozkazujícími slovy: *Kristus řekl!*

A toto slovo, toto vypočítavé tvrzení, má se jim státi strašlivým soudem! Neboť je právě tak falešné, jako osobivé tvrzení, že Kristovo ukřižování bylo chtěno Bohem, aby všechny hříchy pozemských lidí byly smyty touto obětí! Co všechno je v této neuvěřitelné lidské domýšlivosti, která tak zkrášlila vraždu na Synu Božím, jaká k tomu patří drzá rouhavost, o tom poučí lidstvo budoucnost, až to všechno zakusí na sobě.

Já, Imanuel, vám však dnes pravím:

Běda lidem, kteří kdysi zavraždili Syna Božího na kříži! Stokrát běda však vám, kteří jste ho tisíckrát přibili na kříž v jeho slově! A kteří ho ještě dnes vraždíte denně, každou hodinu vždy znovu! Přijde na vás těžký soud! –

Amen!

19. Oddanost.

„Buď vůle Tvá!“ Lidé, věřící v Boha, říkají tato slova v oddanosti! V jejich hlasu chvěje se při tom vždy určitá žalost, nebo je skryta v jejich myšlenkách a citech. Tato slova jsou používána téměř výhradně tam, kde panuje *bolest,* která jest *neodvratná*. Tam, kde člověk poznává, že proti tomu nemůže nic dělat.

Je-li věřícím, říká pak v nečinné oddanosti: *„Buď vůle Tvá!“*

Není to však pokora, s níž takto mluví, nýbrž tato slova mají vytvořiti sebeuklidnění v nějaké věci, ve které sám je bezmocný.

To je původ oddanosti, které člověk v takovém případě dává výraz. Kdyby mu však byla dána sebemenší možnost, aby něco na tom změnil, tak by se neptal po vůli Boží a oddanost by se velmi rychle změnila ve formu: *Má* vůle se staň!

Takový je člověk! … ne jiný.

„Pane jak chceš, tak nalož se mnou!“ Takové a podobné zpěvy slýcháme často při pohřbech. V nitru nese však každý utrpením stižený člověk neochvějné chtění: „Kdybych to mohl změnit jinak, tak bych to ihned udělal!“

Lidská oddanost není *nikdy* pravá. V nejhlubších základech lidské duše je zakotven pravý opak. Je tam vzpoura proti osudu, který ji postihuje. A právě toto vzepření stává se utrpením, které ji „tlačí dolů“ a ohýbá.

Nezdravost v tomto dění spočívá ve falešném používání smyslu slov: „Buď vůle Tvá!“ Nepatří tam, kde jich člověk i církev používají.

Vůle Boží je v zákonech tohoto stvoření! Jakmile tedy člověk řekne „Buď vůle Tvá,“ pak řekl totéž jako ujištění: „Chci dbáti Tvých zákonů ve stvoření a chci jich následovati!“ Dbáti zákonů však znamená šetřiti jich a to vyžaduje žíti podle nich! Jen tak může člověk dbáti vůle Boží!

Aby jí mohl dbát, chce-li podle ní žíti, pak musí ji v první řadě také *znáti!*

Ale to jest právě onen bod, který pozemské lidstvo zanedbává nejhorším způsobem! Člověk se dosud nikdy nestaral o Boží zákony ve stvoření! Nestaral se tedy o svatou vůli Boží! A přece vždy znovu a znovu říká: „Buď vůle Tvá!“

Vidíte, jak bezmyšlenkovitě vystupuje pozemský člověk vůči Bohu! Jak nesmyslně snaží se používat vznešených slov Kristových. Pronáší je s kňouráním, často ohýbaje se v bolestech, cítě se jako poražený a bitý, nikdy však v radostném činu!

„Buď vůle Tvá“ ve skutečnosti znamená: „Chci podle toho působit,“ nebo „chci Tvou vůli plnit!“ Právě tak dobře možno také říci: „Chci poslouchati Tvé vůle!“

Kdo však poslouchá, ten také něco *dělá*. Poslušný není nečinným, jak již slovo samo to vyjadřuje. Poslušný *něco provádí.*

Jakmile však člověk *dneška* praví „buď vůle Tvá“, tu sám „nechce dělat nic“, nýbrž vkládá do těchto slov ve svém citu smysl: „Já počkám, učiň to Ty!“

V tom cítí se velikým, věří, že překonal sám sebe a „podřídil se“ vůli Boží. Člověk se domýšlí, že je tím nade všechno povznesen a věří, že se tím vysoko vyšinul.

Všichni tito lidé jsou však nepotřební slaboši, zahaleči, blouznivci, fantasti a fanatikové. Nejsou to však upotřebitelné údy ve stvoření! Patří mezi ty, kteří při soudu musí býti zavrženi, neboť nechtějí býti *dělníky* na vinici Páně! Pokora, kterou se vychloubají, je pouze lenost. Jsou to líní služebníci!

Pán však požaduje *život,* který jest v pohybu! –

Oddanost! Toto slovo neplatí vůbec pro věřící v Boha! Jen dejte na jeho místo „radostné chtění!“ Bůh nechce od lidí tupou oddanost, nýbrž radostnou činnost!

Podívejte se jednou správně na tak zvané „Bohu oddané“. Jsou to pokrytci, kteří nosí v sobě velikou lež!

Co je jim platný jejich oddaný pohled vzhůru, když tento pohled současně pohlíží lstivě, chtivě, pyšně, domýšlivě a se zlým úmyslem na své okolí! Něco takového přináší *dvojnásobnou* vinu.

Oddaní mají lež v sobě. Oddanost nelze sjednotiti s „duchem“! Tedy také ne s lidským duchem! Všechno co je „duch“, nemůže

vůbec nikdy v sobě probudit k životu schopnost pravé oddanosti! Každý pokus zůstane jen umělým, tedy sebeklamem, nebo vědomým pokrytectvím! Nikdo však nemůže to opravdově procítit, poněvadž lidský duch, jako duchovně jsoucí, to nedokáže. Tlak, jemuž je vystaven lidský duch, nedovolí, aby přišla k vědomí schopnost oddanosti, poněvadž k tomu je tento tlak příliš silný. A proto nemůže člověk oddanost vykonávati.

Oddanost jest schopnost, která je pouze v bytostném! K výrazu přichází plně jen u zvířete. *Zvíře* jest oddané svému pánu! Duch však tohoto označení nezná! Proto zůstane také oddanost u člověka *vždy* nepřirozená.

Námahou a přísností byla vštěpována oddanost otrokům, poněvadž ti byli postaveni na roveň zvířatům, kupovali a prodávali se jako osobní majetek. Ve skutečnosti nemohla však býti v těchto otrocích oddanost nikdy. Byla to buď tupost, věrnost nebo láska, která se skrývala pod projevem oddanosti. Nebyla to však nikdy opravdová oddanost. Otroctví jest mezi lidmi nepřirozené.

Oddanost bytostného nachází v duchovnu své stupňování ve vědomé a chtěné *věrnosti!* To, co znamená v bytostném oddanost, tím jest v duchovnu věrnost!

Oddanost nepřísluší člověku, protože člověk je z ducha! Dávejte jen lepší pozor na samotnou řeč, která již ve svých slovech vyjadřuje to pravé ve správném smyslu. Udělejte si o tom správný obraz.

„Vzdej se!“ Tak praví ku příkladu i vítěz k poraženému. V těchto slovech jest skryt smysl: „Vydej se mi na milost a nemilost, tedy bezpodmínečně, abych mohl rozhodovat podle svého i o tvém životě a smrti!“

Vítěz však jedná tím nesprávně, protože člověk i ve svém vítězství má se přísně řídit podle zákonů Božích. Každé zanedbání v tomto směru činí ho jinak viníkem před Pánem. Stihne ho jistě pak zvratné působení! Tak je tomu u jednotlivce jako u celých národů!

A nyní je tu doba, kdy se všechno, co se dosud ve světě stalo, musí rozřešit! Také všechno bezpráví poslední světové války. Co bylo při tom bezprávím a co je bezprávím z toho, co se *dnes* odehrává na zemi, z *toho nezůstane ani slovo neodpykáno!*

Toto odpykání není však zůstaveno nějaké budoucnosti, nýbrž již *přítomnosti!*

Rychlé rozuzlení všech zvratných působení není proti zákonům stvoření, nýbrž spočívá zcela správně v zákoně samém.

Chod soukolí se v tuto dobu zrychluje silou vyzařování tělem učiněného zákona, která vynutí konečné účinky. Dříve se však všechno vystupňuje až k plodům a přezrálosti tak, aby falešné se všude samo rozpadlo a umírajíc se soudilo. Při tom bude dobré osvobozeno od dosavadního tlaku falešného a může zesílit!

V blízké době zesílí se toto záření tak, že v mnoha případech přijde zvratné působení *bezprostředně, ihned!*

A to jest ona moc, která brzy ustraší pozemské lidi a které se v budoucnosti budou muset obávati. Avšak právem mají se jí obávat jen *ti,* kdo činí *bezpráví.* Před ranou zvratného působení, které působí v *Božských zákonech,* je neuchrání to, že sami se cítí při tom v právu, nebo chtějí, aby tomu věřili jiní! Lidstvo nemůže býti zbaveno ani prášku své viny tím, když si vymyslelo na zemi jiný zákon, pod jehož ochranou mnohdy bludně a nesprávně jedná, i když je podle tohoto zákona v právu.

Božské zákony, tedy Boží vůle, nijak se nestarají o názory těchto pozemských lidí, které si uložili do svých pozemských zákonů. I kdyby celý svět je cítil jako správné. Kde to není podle zákonů Božích, tam dopadne nyní rána mečem! Boží zákony budou vyvozením následků soudit!

Radovat se mohou všichni ti, kteří podle Božských zákonů trpěli pod lidmi *nevinně.* Neboť nyní oni nabudou práva a jejich protivníci nebo soudci budou vydáni Božské spravedlnosti.

Radujte se, neboť Božská spravedlnost se blíží! Působí již ve všech zemích této planety! Pohleďte na ten zmatek! To jsou důsledky *blížící se* Boží vůle! Je to nastávající očista!

Bylo zaslíbeno, že noha Vyslance Božího nevstoupí do prachu toho, co bylo!

Z toho důvodu vyžívá se již *nyní* všechno, co je v sobě mrtvé, co je mezi lidmi nesprávné v hospodářství, ve státě, v politice, církvích, sektách, národech, v rodinách i v jednotlivcích. Všechno, vše bude

nyní vytaženo na Světlo, *aby se zjevilo a současně na něm soudilo!* Také to, co dosud mohlo skrytě v klidu odpočívat, *musí* se ukázati tak, jak *skutečně* jest. Musí se projevit a na konec v sobě i nad jinými zoufat, v sobě se rozpadnout a rozprášit. Není již ničeho na zemi, co by bylo bohulibé!

Tak to vaří pod tlakem Světla již dnes ve všech zemích a na všech místech. Nouze a bída vzrůstají, až přijde zoufalství. Konečně zůstane jen beznadějnost a vědomí, že ti, kteří chtějí pomoci, mají *jen prázdná slova* a svá sobecká přání, že však žádné pomoci přinésti nemohou! Bojovníci Grálu letí jako smršť na hlavami všech a bijí ostře tam, kde se hlava nechce sklonit.

Pak teprve vznikne pravá půda, která opět bude úpět o *Boží* pomoc! Po vraždě a žhářství, hladu, moru a smrti, po poznání vlastní neschopnosti!

Uprostřed zoufalství začnou však pomocníci ve službě Grálu plnit svou úlohu! Nastane veliká výstavba.

Nikdo jiný nemůže jinak přinésti zlomeným pomoc. Pak mají býti svobodni, osvobozeni od tlaku temna! Mají však býti také svobodni *sami v sobě!* Býti svobodným sám v sobě může však každý jen *sám*. K tomu však musí vědět, co svoboda znamená, co svoboda *je*.

Svobodný jest jen ten člověk, který žije v zákonech Božích! Jedině tak a ne jinak stojí nestísněn a neomezován v tomto stvoření. Všechno mu pak pomáhá, místo aby se mu kladlo do cesty. „Slouží“ mu, poněvadž je správným způsobem používá.

Boží zákony ve stvoření jsou ve skutečnosti vším tím, co každý člověk potřebuje ke zdravému a radostnému životu ve stvoření. Jsou souznačné s pokrmem pro zdraví! Jen ten, kdo zná vůli Boží a podle ní žije, je skutečně svobodný. Každý jiný musí se v mnohonásobných vláknech zákonů tohoto stvoření spoutat, poněvadž se sám do nich zaplétá.

V Boží vůli a v jeho zákonech toto stvoření teprve vzniklo. Pracujíce společně, noří se tato vlákna zákonů vždy hlouběji a všude vynucují pohyb k vývoji, ve kterém se také nutně samy vždy víc a více rozvětvují. Při tom se kolem těchto vláken zákonů v plynoucím

pohybu trvale formuje nové stvoření. Tak dávají zákony současně oporu, možnost bytí a dalšího rozšiřování stvoření.

Není ničeho bez této Boží vůle, která jedině dává pohyb. Všechno ve stvoření se řídí podle ní.

Jedině lidský duch se *nevpravil* do těchto vláken! Zamotal je a tím zamotal sám sebe, poněvadž chtěl jíti podle *své* vůle novými cestami a na stávající, již hotové – nedbal.

Změnu přináší nyní právě ztělesněná Boží vůle na zemi. Vlákna všech Božských zákonů ve stvoření budou nabita zesílenou silou tak, že se mocně napnou. Tímto ohromným napětím vrátí se rychle zpět do svých původních poloh. Při tom bude všechno zamotané a zauzlené vyrovnáno nezadržitelně s takovou prudkostí, že události prostě roztrhnou vše, co není schopno přizpůsobiti se správnému stavu ve stvoření.

Nechť jest to cokoliv! Rostliny, zvířata, hory, proudy vod, země, státy nebo člověk! Všechno se zhroutí, jestliže se v posledním okamžiku nebude moci prokázati jako pravé a Bohem chtěné!

20. Jemnohmotné trnité křoví.

Již odedávna označuje se cesta ke Světlu a Pravdě jako trnitá a kamenitá, namáhavá a těžká.

Člověk to prostě přijímá jako skutečnost. Nikdo nepřemýšlel, *proč* je tomu tak a jaký je pro to vlastně důvod. A když se tím *přece* někdy zabýval, udělal si jistě falešný obraz.

Plna trní a kamení, namáhavá a těžká jest jen ona cesta, která je *zanedbaná,* po které se málo chodí!

To je příčina, proč se těm nemnohým, kteří ji po mnohém bloudění zvolí k chůzi, jeví tak těžkou. Zde je třeba vzít v úvahu přirozené dění, ne však falešné myšlenky a fantasie, do nichž se lidský mozek rád utíká.

Cesta ke Světlu byla již od prapočátku jen světlá a krásná. A je takovou i dnes, když lidský duch po ní kráčí, svobodný v duchu, netísněn falešnými názory, jimiž mnozí své duchovní cesty nechali zarůsti jako plevelem!

Záleží úplně na člověku! Člověk, který dává svému duchu *volně* vzhlížeti ke Světlu, který ve svých citech nikdy nezanedbává zkoumání a odvažování toho, čemu se učí od svých spolubližních, nebo co tito mu vypravují, ten *pěstuje* tím cestu ke Světlu a udržuje ji čistou! Nenachází žádného trní a žádného kamení, když po ní kráčí. Vidí jen světlem ozářené měkké květinové koberce, které blaží oko a zrychlují jeho krok!

Každý člověk má sám pečovat o svou cestu. Sám se má o ni starat a sám se jí má zabývat. Kdo tak nečiní, pro toho je pak tato cesta následkem jeho nedbalosti plná trní a kamení, je těžko schůdná a velmi často je i úplně zasypaná. Na konec, když pak hledá, nemůže ji často již ani objeviti! Chce-li člověk svou cestu udržet volnou a krásnou, je bezpodmínečně nutno, aby všechno, co slyší a čte, pečlivě zkoumal svým cítěním. Při čtení nebo slyšení nějaké věci vycítí pak ihned na začátku, zda ho to tísní nebo dokonce mate, či hřeje a zní jako hlas domova.

Nesmí jen nikdy při tom zapomenout, že pravá velikost a přirozenost kotví vždy pouze v *prostotě!* Kde *tato* chybí, kde je nutno používat všech možných označení, tam chybí také správnost. Cesty nejsou pak nikdy jasné a nemohou býti také slunné.

Tak na příklad každý člověk, který má v sobě jasno, vycítí při čtení nebo slyšení všeho mystického nebo okultního ihned všechny nejasnosti, tak jako u církevních dogmat. Zahalenost nebo vznešeně znějící slova mají všude zakrýt příliš zřetelně vystupující nevědomost. Lichotí se tam velmi často lidské duši a její hlavní slabosti opěvují se sladkou písní. A to v první řadě domýšlivost, aby se tak lehce a ochotně přehoupla přes všechna shnilá místa. Nepozoruje pak hlubokých mezer a nepoznává nemožností, které se jí vždy znovu výstražně staví v cestu.

Kdo však slyší při tom jemná varování svého nezkaleného ducha, ten udržuje si volnou cestu ke Světlu a k Pravdě.

Kdo však nechá se přivábit touto nejasností a dusnotou, protože popřál místa svým vlastním fantastickým myšlenkám, ten nechává v sobě zarůsti čistou cestu hložím, které pak jeho chůzi brzdí a ztěžuje, ba často ji i znemožňuje!

Příliš veliká a lákavá jsou vábení, aby člověk poskytl svým vlastním fantastickým výtvorům prostor bez hranic. Počet lidí, kteří v tom pak s radostí rejdí, nemá žádného konce. Každý může si při tom cosi říci a smí se cítit důležitým v tomto chmurném, divokém světě nevědomostí!

Věřící různých církví nejsou na tom nikdy tak zle, jako stoupenci okultních sekt a společností, chtějí-li se osvobodit a volně vyprostit k Pravdě. Věřící potřebují se opravdu jen trochu snažit, všechno v sobě klidně jednou uvážit, aby ihned poznali mezeru, kterou do toho vneslo rozumové vědění, jež zatemnilo a zmátlo pravou cestu!

Vážnému lidskému duchu nedá mnoho práce, aby ve všech církvích rychle rozeznal Pravdu od omylů. Proto není církevní vázanost pro opravdu zkoumajícího člověka tak veliká, jak se zdá! Dostačí prosté a poctivé chtění, aby tato pouta byla v rychle procitlém *vlastním* přesvědčení ihned roztržena.

Církve drží pevně jen duchovně *líné* lidské duchy. Těch není však také škoda, poněvadž se tím projevují jako líní služebníci svého Pána.

Při klidném pozorování vidí každý člověk velmi brzy, že dnešní církve neznamenají nic jiného, než organisaci *světské* snahy po moci a jejím udržení. Smýšlení a jednání jejich zřízenců dokazuje to v každou hodinu vždy znovu ve štvaní a nepřátelství proti těm, kdo jim nejsou po vůli! Poznati to není tak těžké. Právě tak všechna dutá místa a nemožnosti, jež byly vpleteny do učení, tvrzení a jednání. K tomu není vůbec zapotřebí nějak zvlášť bystrého ducha.

Mezi *myslícími* lidmi nemůže žádná církev natropiti tolik škody, jak se často myslí. Neboť církev nemůže poutati ty, kteří jsou duchem *živí!*

Avšak nezměrné škody, které je těžko napravit, přináší pro lidské duchy okultní sekty a společnosti všeho druhu! Vzdor tomu, že snaží se klamati vlastní vědou, která je vším možným, *jen ne* pravým věděním! Rozumovým lidem lichotí právě tak, jako všem hledajícím. A proto mají úspěch. Neboť i mezi hledajícími je veliký počet těch, kteří vzdor hledání Světla vlečou s sebou ještě všechny ješitnosti svých duší, jimž přirozeně padají rychle v oběť.

A poněvadž právě okultismus a mystika poskytují těmto ješitnostem neomezené vývojové možnosti, přitahují je podle zákona přitažlivosti stejnorodého také k sobě! Okultisté často již pozorovali a snažili se využíti zevnějších, tedy nejzazších a nejmenších *projevů* tohoto zákona. Své slabé působení v tomto přirozeném dění nazývali z důležitosti „magie“! Zní to dobře a mimo to to tajemně působí!

Neznají však ještě tohoto *zákona* v jeho prostotě, v jeho velikosti a v jeho skutečném významu, který nutí a prožhavuje svět! Neví, že s celou svou vědychtivostí jsou postrkováni v rukou těchto zákonů stvoření bezmocně sem a tam, jako žalostné loutky!

Činnost a působení těchto lidí *připoutává* jejich souběžce a stoupence na *nížiny,* kterých by nepotřebovali vůbec dbát, kdyby šli klidně svou cestou ve vší prostotě a důstojnosti, jaká přísluší lidskému duchu. Takto budou však zadrženi zpět a z největší části budou proto dokonce ztraceni. Neboť osvobodit se z poutavých hraček

okultistů vyžaduje pro lidského ducha ohromného napětí síly. Taková činnost odchyluje duchovní síly od přímých cest, které vedou vzhůru! Jen zřídka mohou vyvinouti sílu k opětnému osvobození, poněvadž *silní duchové* stejně nezůstávají mezi okultisty, leda z toho důvodu, aby tam holdovali své ješitnosti.

V četných okultních oborech možno skutečně najíti něco vědění jedině tam, kde se jedná *jen* o nejnižší okolí jemné hrubohmotnosti, případně hrubé jemnohmotnosti a o nic jiného. Kde se tedy jedná o nejbližší přechodní vrstvy, které byly opatřeny vznešeně znějícími jmény, aby to aspoň trochu znělo. Pak to odpovídá domýšlivosti všech tápajících.

Ve skutečnosti je to právě tolik, jako nic. A přece! Jenže neslouží to ke vzestupu, nýbrž k *připoutání* každého lidského ducha, který ve svém původním způsobu potřebuje jen hrdě a volně přejíti přes tyto nížiny, aniž by se tam zdržoval. Takto však přikládají cenu nicotnostem a činí z nich hloží. Tohoto jednání okultistů používají pak Luciferovi trabanti jako léčky pro statisíce! Zůstávají v nich viset jako mouchy v pavučinách.

Pohleďte jen na jejich knihy! Co je v nich obsaženo sebeopojení a malé i velké vědychtivosti!

S vytrvalostí a pílí, kterých bylo možno použít k lepším věcem, nafukují se tu směšně malé a samozřejmé maličkosti na veliké věci. Tyto události posuzuje každá babička mnohem jasněji, než tito potomci, upozorňující s křikem na sebe a na své vědění. Čím je událost divočejší, čím nesrozumitelnější je způsob výrazu ve vyšroubovaných formách, tím se považuje za krásnější. Nejvyšším cílem je při tom často pouze sensace, tak jako u mnohých, nyní v masách se vynořujících novinářů, jimž není nic svato a nejméně již Pravda.

Jest neuvěřitelné, co všechno bylo vypuštěno na lidstvo! A mnozí sáhnou po tom velmi rádi. Je to přece „interesantní“ a může to dokonce přivodit někdy mrazení v zádech. Čtenář může při tom zapřádati své myšlenky dále a přivésti sám sebe do lehkého mrazení a hrůzy. Může při tom dokonce hráti jistou roli, neboť se cítí náhle obklopen nejtajemnějšími věcmi, které ho dříve nikdy ani nenapadly. Nyní tu *náhle* cosi *jest,* co se odehrává kolem něho a to k *vůli němu!*

Člověk tomu sice úplně nerozumí, ale může to vyzdobit bohatou fantasií a vábí to *„možnostmi“*. Lidé vykládají pak z vlastní domýšlivosti mnohé z toho, co dosud prožili a to, co dosud nestálo za to, hraje náhle velikou roli.

Život dosud tak prázdný dostává náhle obsah! A tím člověk *podle svého mínění* mnoho získal, probudil se a nazývá se duchovně vědoucí!

Prazvláštní lidé! Ani je nenapadne pomysliti, že by tomu ve skutečnosti mohlo býti také *jinak*. Plavou jen ve vlastním myšlenkovém světě, který je jim pohodlný, poněvadž byl vytvořen z jejich vlastních pojmů.

Avšak tento svět nemá trvání! Musí se rozpadnout v hodině soudu! Pak stojí všechny tyto duše v mrazivém, nevylíčitelném zoufalství bez opory a budou strženy do víru, který tlakem Světla se vyvine ve smršť.

Tím však obdrží všichni jen to, co si sami vytvořili! Nezměrné jsou škody, které natropili svou ješitností. Svaté pojmy, které pomáhají lidem skutečně vzhůru, jsou jimi zkřiveny a zkresleny. Zůstaly z nich ještě pouze nejšpinavější náhražky, které ukazují znak nejhrubší lidské domýšlivosti. Už jen v tom hrozí strašlivý soud!

Byly způsobeny hrozné zmatky. Povrchní pozorování nejvzdálenějších výběžků skutečného dění ve stvoření se považuje za vědění, které má vysvětlovati příčiny a jevy. Při tom ti, kdo takto mluví, nemají žádného opravdového vědění o zákonech tohoto stvoření. Nemají o nich vůbec ani tušení a čerpají pouze ze své vybičované fantasie! Pokroutili moudrost Boží, která spočívá ve stvoření, pošpinili svaté zákony, jimž nemohou vůbec rozuměti a zdrželi tisíce lidí od toho, aby šli prostou a jasnou cestou, která je každému lidskému duchu přesně předepsaná a také užitečná a která ho chrání před nebezpečími! Naproti tomu oni sami vyvolali ještě nesčetná nebezpečí, jichž dříve nebylo. Byla zformována teprve tímto lehkomyslným jednáním!

Je však blízko den, kdy jejich prázdná vědychtivost má předstoupiti před Světlo, kde musí býti poznána a musí se zhroutit! Oni jsou *nejhoršími* nepřáteli všech lidí na zemi, kteří se snaží ke Světlu. Nemají v sobě ani jediné vlastnosti, která by při uvážení zasluhovala omluvy!

Nevědomky jsou největšími horliteli mezi temnými lovci lidských duší! Nevědomky, protože ješitnost kalí v nich jejich vlastní jasný rozhled. Sami nebudou již moci nikdy dosáhnouti síly k záchraně, poněvadž se příliš mnoho zapletli do sítě pozemského rozumbradství a omylů, do kterých se zahrabali!

Ve své bezmezné osobivosti nejen, že zmenšují velikou Boží lásku, ale chtějí se dokonce sami vyvinouti na Božské lidi!

Nebude to však trvati dlouho a celé lidstvo musí poznat, jaká bezmezná hloupost skrývá se právě v *této* myšlence. Tato myšlenka samojediná již ukazuje, že tito lidé nemohou míti vůbec ani tušení o pravých Božích zákonech ve stvoření a o tomto stvoření samotném!

Lidskému duchu, který má ve stvoření jen *sloužiti* Světlu, staví sami trůn! Snaží se pozvednouti ho na střed, ba na východisko.

Když dnes některý tělesně neb duševně trpící člověk obrátí se ve žhavé modlitbě ke svému Bohu a je tam vyslyšen tak, že může ozdravěti, tu přinášejí tito rozumbradové o tom pak jednostranná vysvětlení, která se pokoušejí Boha zmenšovati. Mluví o autosugesci, která prý přivodila toto ozdravění, mluví o síle spočívající v *lidském těle* neb v lidském duchu, která mu dovoluje tvořiti všechno, co jen správným způsobem chce!

Tím chce se zpívati vznešená píseň *lidským* možnostem a špiní se tak svatost víry a přesvědčení v moc Boží! Špiní se! To je pravé slovo. Vždyť mnozí podle toho chtějí dokonce tvrdit, že Syn Boží sám kdysi působil sugescí a spekuloval na autosugesci!

Tak daleko stupňovala se u mnoha okultistů lidská domýšlivost! Stali se popěrači Boha a oslavovateli lidského ducha!

Všichni s tím sice nesouhlasí, poněvadž nevidí, že jejich učení mohou vésti na konec jen k tomuto bodu! Vidí-li se až na konec, pak nezadržitelně posledním plodem těchto učení je popření nedotknutelné moci Boží! V luciferovské obratnosti kroutí se skutečnosti v obraz, který sice působí velmi věrohodně na rozum, vědoucímu však ukazuje ostré hranice, kde chápavost takových okultistů nemůže již dále. To ukazuje pouze na rozumové chtění. Není tu však ani stopy po čistém, duchovním vědění! Nejhrubší sebeklam nechává

okultisty považovati se za učedníky čistých duchovních věd! Je v tom téměř jemná ironie.

Se vším, co činí a říkají, dokazují opět vždy znovu, že mají vyhraněné rozumové chtění se zvláštním zdůrazněním všech jeho slabostí. Že jsou však daleko vzdáleni duchovnímu vědění, vůči kterému stojí úplně bezmocně. Nemají ani tušení o pravém druhu všeho zákonitého působení ve stvoření a tím méně mají pochopení pro podivuhodné stvoření samo.

Ani zázračné uzdravení a zázraky Kristovy nebyly vyřazením zákonitosti ve stvoření. To se vůbec nemůže státi, poněvadž zákony Boží ve stvoření jsou již od počátku *dokonalé* a nemohou tedy býti změněny nebo vyřazeny.

Božská síla zrychluje všechny projevy zákonů a tímto způsobem může přivoditi *zázraky*. Pochod sám je vždy jen podle zákonů stvoření, neboť jinak není vůbec možný žádný pochod ve stvoření, ba ani ten nejprostší pohyb. Vznešená síla původu Božského může však urychliti *projev* a přivoditi ho v mnohých případech ihned a bezprostředně! Jedině v tom jsou a vznikají *zázraky* pro lidského ducha!

Bůh sám nebude nikdy jednati libovolně, protože skrývá v sobě zákony v nejčistší formě a také sám je zákonem. Každé Božské jednání bude tedy vždy odpovídati zákonům. Každý akt Boží vůle projevuje se proto vždy také jedině způsobem těchto zákonů!

Představte si, že nemocný člověk prosí v modlitbě vroucně o uzdravení. Během této modlitby je duchovně široce otevřen pro splnění své prosby v pokoře nejčistšího druhu. Prosba stoupá proto vzhůru a na paprscích této pokorné prosby může sestoupiti opět splnění dolů k němu. Toto splnění jest *chtěním* ze Světla! Chtění je ve Světle samotném připravené vždy a v každý čas nezměněně ku pomoci tam, kde nalezne k tomu pravou půdu. Pokorná prosba *jest* pravá půda, na kterou může působiti čistá síla Světla. Je to pak ovšem také zásluha lidského ducha, protože se otevřel pro tuto možnost pomoci. Je to také důsledek jistého působení nebo chtění tohoto lidského ducha, *není to však příčina jeho uzdravení. Není to také jeho síla, která by mu mohla pomoci a která mu také pomohla!*

Člověk mohl se tomu jen otevříti, nemohl však nikdy autosugescí sám sebe uzdraviti! Okultista ve své krátkozrakosti tu zaměňuje *otevření se* k pomoci s pomocí samotnou! Je to ohromná vina, kterou tím na sebe uvalil a kterou bude muset těžce odpykat, poněvadž tím natropil v lidstvu nevylíčitelné škody a choroby!

Pomoc ve Světle pro ty, kdo se jí otevrou, je připravena *vždy.* V malých věcech člověka dokonce *stále obklopuje,* poněvadž část toho, přirozeně ovšem zeslabená, spočívá v samotném záření tohoto stvoření. Proto přišli „chytří" lidé při svých pozorováních domýšlivě konečně na myšlenku, že je to *lidský duch,* který si sám může vytvořiti tuto pomoc.

Může si ji ovšem zařídit, avšak jen pravým otevřením ducha, aby *mohla vejíti!* Dále nic. Pomoc samotnou, sílu a záření k tomu on nevytváří! Tato jest jedině ve Světle samotném, v Bohu, který vám ji posílá!

Člověk pozoruje však jedině *účinek a z toho* vyvozuje důsledky, které dosud v mnoha případech byly důsledky klamnými, jež vznikly z domýšlivosti, kterou v sobě nesl! Při *správném* stanovisku, tedy při pravém, velikém otevření jeho ducha vypadaly by výsledky zcela jinak! To si však člověk zazdil učeními mnohých okultistů, jež by ho rády pozvedly k Bohočlověku! A to proto, že zákony stvoření jsou jim úplně cizími věcmi.

Tisíceronásobně rozšířené a rozvětvené jsou paprsky sílícího a tím také léčícího Světla vetkány do pozdějšího stvoření, čekajíce na to, že jich tvorové využijí! Vždy však následují tlaku základních zákonů. Nejsou však v lidském duchu, tím méně v lidském těle, nýbrž jsou *mimo ně.* Lidský duch musí s nimi hledati spojení a správně se otevříti pro jejich přijetí. Nejlepší pro to jest zahloubání se ve vážné modlitbě.

Poněvadž pomoc ze Světla je tu připravena pro lidského ducha vždy, když se *chce* pro ni otevřít, tu se stává, že mnohý nachází malou pomoc otevřením se, kterému se naučil. Tato pomoc byla mu dána v okamžiku, ve kterém se probudil cit lidského ducha, odpovídající skutečně správně zákonům ve stvoření a tím mohl dosáhnouti spojení. Tento cit nemusel si člověk pozemsky uvědomit, neboť je to

pouze duchovní dění, které velmi často není pozemským rozumem pozorováno. K tomu stačí pohyb během okamžiku. Při tom dostaví se pomoc Světla, poněvadž stávající zákony nebudou nikdy přerušeny! Naplní se, i když o tom člověk *neví.*

O tom neví však okultista nic a pevně věří, že ve skutečnosti toho dosáhl on, svou sugescí nebo autosugescí! Tím se klame, protože pak nikdy nebude pro něho pomoci tam, kde je nutně třeba větší síly než té, která je vždy připravena ještě uvnitř stvoření.

Neboť v takovém případě musí zvláštní akt vůle Světla sestoupiti shůry, aby proud síly byl zesílen! A to může býti jenom jako důsledek opravdu důvěřivé modlitby, tedy prosby, která vychází z přesvědčení o všemohoucnosti a lásce Boží!

Také pravá přímluva může často přivoditi účinnou pomoc. Když člověk onemocní velmi těžce, tu je také v sobě zeslaben, apatický a úplně neutrální. Není tedy v něm žádného odporu i když on sám není tak příliš věřící. Tato neutrálnost jeho ducha dovoluje vniknutí síly Světla, která může býti vedena poctivou přímluvou. A tak se stane, že člověk obdrží tuto pomoc mnohdy *přímluvou.*

Když však po uzdravení procitne v něm opět odpor vůči pravé víře, tu roste tím také jeho vina. Pak bylo by mu přirozeně lépe, kdyby byl přece *zemřel,* poněvadž po svém později nastavším úmrtí musí klesnouti hlouběji, než by tomu bylo dříve! Z těchto důvodů není každá přímluva oprávněná nebo dobrá. Na štěstí pro lidi *nebývá* vždy přímluva k dobru onemocnělého tak často vyslyšena!

Zneuznáním projevů těchto prostých zákonů stvoření vytvořili si vysoko myslící okultisté mezerovitý obraz a tím zavedli tisíce lidí do bludných zahrad, z nichž těžko uniknou.

Vznešenost slova „čistá víra“, „čisté přesvědčení“ byla tím otrávena a lidem byl za to podán okultisty v méně hodnotných produktech rozumu jenom špinavý žvást o sugesci a autosugesci, v nichž se tito okultisté chtějí povznésti na Božské lidi. Proti tomu je tu však dána závora v samotných zákonech stvoření, kterou nelze nikdy překonati.

Cestu vedoucí ke zdokonalení lidského ducha si okultisté sami uzavřeli na věčné časy!

Blíží se však hodina, kdy tomuto nízkému jednání bude učiněn konec. Kdy konečně pronikne opět vyšší vědění o síle Světla k povznesení a záchraně mnohých lidských duchů!

21. Lenost ducha.

Pozemsky znatelně hřmí nyní odbíjení dvanácté hodiny. Na světových hodinách odbíjejí hodiny dvanáctou! Údery hřmí dokonce pozemsky znatelně vesmírem. Teskně tají stvoření svůj dech a všichni tvorové se ustrašeně krčí. Hlas *Boží* zní a požaduje od vás vyúčtování, od vás ode všech, kteří jste směli žít v tomto stvoření!

Špatně jste spravovali půjčku, kterou vám Bůh ve své lásce přenechal. Proto budou vyvrženi všichni služebníci, kteří mysleli jen na sebe a nikdy na svého Pána! A všichni ti, kteří činili sami sebe pány. –

Vy, lidé, stojíte plaše před mým slovem, neboť nepovažujete přísnost za Božskou! *To* však jest jedině *vaše* vina, poněvadž dosud jste si představovali všechno Božské, všechno přicházející od Boha, jako měkce milující a všechno odpouštějící, poněvadž církve vás tak učily.

Tato falešná učení byly však jen rozumové výpočty, jejichž cílem bylo lovení davů pozemských lidských duší. Ke každému lovu je zapotřebí vnadidla, které působí přitažlivě na vše, nač je nastraženo. Správný výběr vnadidla je hlavní věcí u každého lovu.

Protože tento lov platil *lidským duším,* byl obratně vybudován plán na *jejich slabostech*. Vábidlo muselo odpovídati hlavní slabosti! A hlavní slabostí duší byla pohodlnost a lenost jejich ducha!

Církve věděly zcela přesně, že vyjdou-li daleko vstříc *této* slabosti a nebudou vyžadovati jejího odstranění, že budou mít veliký úspěch!

S tímto správným poznáním vystavěla církev pozemským lidem širokou a pohodlnou cestu, která zdánlivě měla vésti ke Světlu. Vábivě ukazovala ji tomuto pozemskému lidství, které raději dávalo desátek plodů své práce, klečelo na kolenou, mumlalo stokrát modlitby, jen aby se nemuselo *ani na okamžik duchovně namáhat!*

Církev odňala jim proto duchovní práci, odpustila také všecky hříchy, jen když lidé byli jí pozemsky a navenek poslušni a prováděli to, co *církev* od nich pozemsky požadovala!

Ať to byla návštěva kostela, zpověď, množství modliteb, dávání darů a zplnomocnění, ať to bylo cokoliv, *církev* byla s tím spokojena. Nechávala věřící v bludu, že za vše, co dali *pro církev,* bude jim uděláno místo v nebeské říši.

Jako by církev mohla tato místa rozdávat!

Výkony a poslušnost všech věřících spojovaly je však pouze a jedině s *jejich církví,* ne však s jejich Bohem. Církve nebo jejich sluhové nemohli odejmouti lidské duši ani prášek její viny, tím méně mohli jí odpustit! Právě tak nemohli prohlásit nějakou duši za svatou a tím chtít zasahovat do dokonalých, věčných prazákonů Božích ve stvoření, které jsou nezměnitelné!

Jak se mohli *lidé* odvážit hlasovat a rozhodovat o věcech, které spočívají ve všemohoucnosti, spravedlnosti a všemoudrosti Boží! Jak mohou pozemští lidé vydávat něco takového svým bližním za věrohodné! Od pozemských lidí jest nemenším rouháním, že takovou osobivost přijímali s vírou, ačkoliv nese v sobě tak zřetelně snižování velikosti Boží!

Takové neuvěřitelné věci jsou možny jen u bezmyšlenkovitých, stádových lidí, kteří si takovým jednáním vtiskují rozeznávací pečeť největší duchovní lenosti. Neboť již prosté přemýšlení muselo by každému přinésti ihned a snadno poznání, že taková osobivost není vysvětlitelná lidskou domýšlivostí nebo velikášstvím, ale, že je v tom těžké rouhání se Bohu!

Strašlivé musí býti zvratné působení!

Čas trpělivosti Boží již přešel. Svatý hněv uhodí do řad těchto rouhačů, kteří se tím snažili ohlušit pozemské lidstvo jen proto, aby udrželi a stupňovali svůj vliv. Při tom v sobě cítili přesně, že se tu jedná o věci, k jejichž rozšiřování nebyli nikdy oprávněni!

Jak mohou rozhodovati o říši Boží ve věčnosti! Paprsek Božského hněvu je přes noc probudí z duchovního spánku a bude je … soudit! –

Co dává člověk svému Bohu, když poslouchá církev! Nemá při tom v sobě ani jedinou *přirozenou* touhu citu, která jest jedině schopna pomoci mu vzhůru.

Pravím vám, že lidé mohou ve skutečnosti sloužiti Bohu jenom právě *tím,* co v církvi *nepřišlo* k životu: *Vlastním myšlením, samostatným zkoumáním!* Každý má *sám* proputovati mlýny a soukolí Božských zákonů ve stvoření. A proto je nutno, aby se *každý sám* naučil v pravý čas znáti druh mlýnů a jejich chod. Právě to však mnohé církve v zatvrzelosti zadržely tak, že věřící nemohli přijíti k nutnému *vlastnímu* přemýšlení a cítění. Tím uloupily lidem onu oporu, která je jedině může bez nebezpečí vésti a říditi vzhůru ke Světlu. Za to snažily se každému člověku vnutit výklady, jejichž následování muselo přinésti užitek jen *církvi*. Užitek, vliv a moc!

Lidské duše mohou sloužiti svému Stvořiteli jen *hybností a bystrostí svého vlastního ducha!* Tím slouží však v první řadě současně také samy sobě. Jedině lidský duch, který stojí v tomto stvoření jasný a bdělý, znalý jeho zákonů, který se jim podřídí v myšlení a konání, jedině *ten* jest Bohu milý, poněvadž tím plní úkol svého bytí, který má každý lidský duch v tomto stvoření!

To však není nikdy ve zvycích a obyčejích, které církev požaduje od svých věřících! Neboť těmto zvykům chybí přirozenost, svobodné přesvědčení a vědění jako *hlavní požadavek* pravé služby Boží! Chybí svěžest a radost, pomocně povzbuzující všechny tvory, aby jejich duše mohly zajásat štěstím vědomého bytí a vědomí, že smí spolupracovati na kráse tohoto stvoření jako jeho část a *tak* vzdávat svému Tvůrci dík a chválu!

Místo lidí, kteří by svobodně a radostně Boha ctili a vyznávali, vychovala církev otroky! *Sama se* postavila na první místo, aby lidé viděli jen ji. Tím zatemnila pravé Světlo. Místo probuzení a osvobození dala lidským duchům jen pouta a okovy. Rouhavě udržovala duchy ve spánku a potlačovala je. Předpisy zabraňovala touze po vědění. Tyto předpisy odporovaly Božské vůli a stály proti ní! A to všechno jen proto, aby se udržela u *moci*.

Tak jako se dříve neštítila mučení, trápení a ani mnohonásobných vražd, tak neštítí se ani dnes pomlouvat spolubližní a rozšiřovat o nich zlé zprávy, aby podkopala jejich pověst a mohla proti nim štvát a klásti jim do cesty všechny jí dostupné překážky, nechtějí-li se ochotně zařadit do řad církevních otroků! Nejnečistějšími prostředky

pracuje jen pro *svůj* vliv a *svou* pozemskou moc. Právě tato moc přijde nyní ve zvratném působení nejdříve do kolísání a k pádu, neboť je to opak toho, jak to chtěl *Bůh!* Ukazuje to, jak daleko je vzdálena církev toho, aby pokorně sloužila *Bohu!*

Nekonečné řady lidí daly se vlákat vábidlem dovolené lenosti ducha do uspávajícího klína církví! Rouhavá domýšlivost laciného odpykání hříchů byla přijímána s vírou. S duchovně líným množstvím se množil a zvětšoval pozemský vliv, jehož konečným cílem byla pozemská moc! Lidé neviděli, že falešnými názory a učením se jen zatemňuje a špiní svatá spravedlnost všemohoucího Boha. Místo toho viděli jen klamnou, širokou a pohodlnou cestu ke Světlu, které ve skutečnosti vůbec nebylo a jež v libovolné domýšlivosti odpuštění hříchů vedla k temnotám a ke zkáze!

Bohu nepřátelské samooslavování všech církví odtrhlo jejich věřící od Boha, místo, aby k němu byli přivedeni. Učení byla falešná! To však by lidé museli poznati lehce *sami,* kdyby jen chtěli, poněvadž to zřejmě odporuje nejprostšímu citu spravedlnosti! A proto jsou věřící církví *právě tak vinni* jako církve samy!

Církve a jejich sluhové sami zvěstují hlasitě můj příchod Kristovými slovy v evangeliu Janově, když zbožně předčítají svým věřícím:

„Když však přijde on, Duch Pravdy, uvede vás ve všelikou Pravdu. A když on přijde, bude trestati svět pro hříchy a spravedlnost! A přinese soud. Já však jdu k Otci a vy mne již neuzříte. Od Otce jsem vyšel a přišel na svět. Opět opouštím svět a jdu k Otci!“

Tato slova předčítají se v kostelích bez porozumění. Neboť Synem Božím bylo řečeno zcela jasně, že přijde někdo *jiný* než On, aby zvěstoval Pravdu a přinesl soud! Duch Pravdy, který je zářícím křížem. A přece učí církev i zde falešně a proti těmto jasným slovům.

Vzdor tomu, že i Pavel napsal kdysi Korintským:

„Naše vědění jest nedokonalé. Když však přijde dokonalost, zmizí nedokonalost!“

V tom ukazuje apoštol, že je třeba teprve očekávati příchod toho, který zvěstuje úplnou Pravdu. Že zaslíbení Syna Božího nelze vztahovati na známé vylití síly Ducha Svatého, které v době, kdy Pavel psal tato slova, bylo již minulostí.

Pavel tím dosvědčil, že apoštolové *nepovažovali* vylití Ducha Svatého za splnění vyslání Utěšitele, Ducha Pravdy, jak se dnes o svatodušních svátcích snaží církve podivným způsobem vykládati věřícím, poněvadž se jim tyto věci jinak nehodí do výstavby jejich víry. Tvořily by mezeru, která by musela přivoditi povážlivý otřes této falešné stavby.

To však nebude jim nic platno, neboť čas poznání toho všeho nadešel a všechno falešné se zřítí!

Dosud nemohlo býti pro lidstvo žádných opravdových svatodušních svátků a nemohlo v nich nastati poznání v probuzení ducha, poněvadž se podřídilo tak mnohým falešným výkladům, na nichž mají největší podíl hlavně církve!

Z této veliké viny nebude jim ničeho prominuto! –

Vy, lidé, stojíte nyní užasle před novým Slovem a mnozí z vás nejsou již vůbec schopni poznati, že přichází ze světlých výšin, protože je docela jiné, než vy jste si představovali! Z části i ve vás žije houževnatá ospalost, do které vás zahalily církve a školy, abyste zůstali hodnými přívrženci a neměli v sobě žádné touhy po probuzení svého ducha!

Co Bůh požaduje, to bylo pozemským lidem dosud lhostejno! Já však pravím vám ještě jednou: „Široká a pohodlná cesta, kterou se církve snaží vás dosud klamat pro své vlastní výhody, *je falešná!* Ve slibované a libovolné domýšlivosti odpuštění hříchů nevede tato cesta ke Světlu! Církve zasáhne nyní odplata! Přijde na ně nyní Boží soud! –

Vám však, kteří vážně usilujete o Pravdu, vzejdou svatodušní svátky! Osvícení se rozleje nad vámi! S hukotem razí si Světlo cestu dolů a do vás, jste-li mu správně otevřeni!“

22. Pohyb zákonem stvoření.

Lidé, rozhlédněte se kolem sebe a uvidíte, jak máte zde na zemi žíti! Není těžko poznat prazákony ve stvoření, snažíte-li se správným způsobem *pozorovat* všechno kolem sebe.

Pohyb jest základní zákon v celém stvoření právě tak, jako zde na zemi. Pohyb *správným* způsobem! Avšak právě *tohoto* zákona nebylo dbáno nebo se ho používalo falešně.

Teprve pohybem může se vše formovati a utvářeti. Pohyb, neustávající pohyb, jest proto také *udržovatelem a ozdravovatelem* všeho, co se nachází ve stvoření. Člověk nemůže zde činiti výjimku a nemůže jako jediný mezi všemi tvory státi klidně uprostřed oživujícího pohybu, nebo jíti svou vlastní cestou beze škody.

Rozumovým cílem mnohých dnešních pozemských lidí jest odpočinek a pohodlný život. Pro mnohého pozemského člověka jest korunou jeho činnosti, může-li strávit svá poslední pozemská léta ještě v pohodlnosti. Avšak takto vytouží si jed. Je to počátek konce, který tím vytváří.

Jistě se vám již stalo, že často, když někdo umřel, slyšeli jste lítostivé řeči: „Neužíval dlouho svého odpočinku. Právě před rokem odešel na odpočinek!“

Takové poznámky bývají pronášeny velmi často. Ať je to již u obchodníků, úředníků, nebo vojáků, všude, jakmile člověk podle lidového rčení „odejde na odpočinek“, začíná velmi rychle úpadek a smrt.

Kdo má správně otevřené oči pro své okolí, pozná při tom mnohé. Vidí, že takové zážitky přicházejí *nápadně* často a bude na konec hledat určitou příčinu tohoto dění, zákon, který tu působí.

Člověk, který na zemi jde na skutečný odpočinek, který si chce odpočinout od činnosti až do svého pozemského konce, takový člověk bude zákonem rytmického pohybu tohoto stvoření vypuzen jako přezrálý plod, poněvadž všechny záchvěvy pohybu kolem něho jsou mnohem silnější než pohyb v *něm samém,* který má udržovati stejný krok s pohybem okolí. Takový člověk *musí* pak zemdlít a

onemocnět. Jen tehdy, když jeho vlastní záchvěvy a jeho bdělost udržují stejný krok s pohybem, panujícím ve stvoření, může zůstati zdravým, svěžím a veselým. Nijak jinak. Ve rčení: Zastavení jest úpadek, jest skryto tušení velikého zákona. Jen pohyb jest výstavba a udržování! Pro všechno, co se nachází ve stvoření. To jsem již zdůraznil ve své přednášce „Život“!

Kdo se zde na zemi chce odebrati na úplný odpočinek, ten nemá již před sebou žádného cíle a tím nemá také žádného práva žíti v tomto stvoření dále, protože sám svým chtěním stanovil svůj „konec“! Záchvěvy stvoření *neukazují* však žádného konce a také žádného nemají! Trvalý vývoj v pohybu jest zákon podle vůle Boží a proto nelze ho nikdy obcházeti beze škody.

Bylo vám jistě nápadné, že lidé, kteří se musí trvale namáhat, aby uhájili své živobytí, jsou často mnohem zdravější a docilují vyššího stáří než ti, kterým se již od mládí velmi dobře vedlo, a kteří byli opatrováni a zahrnováni péčí všeho druhu. Také jste již pozorovali, že lidé, kteří vyrostli v blahobytu a pro své tělo učinili vše, co jim dovolují jejich prostředky, kteří žijí pohodlně bez vzrušení, že takoví lidé ukazují rychleji vnější známky blížícího se stáří než ti, kteří nejsou pozemsky tak obdařeni a své dny musí stále vyplňovati prací!

Poukazuji zde jako za příklady na *takové* případy pracovitého a plodného života, kde není žádného zbytečného přepínání a štvavé honby za nahromaděním pozemských pokladů. Nebo kde není jiných důvodů, které by hnaly člověka jako štvaného kupředu a nedovolily nikdy skutečný odpočinek a klid. Kdo se stane otrokem takové žádosti, ten jest stále ve vysokém napětí a působí tím proto v záchvěvech stvoření *také neharmonicky*. Důsledky toho jsou tytéž, jako u těch lidí, kteří se zachvívají příliš pomalu. Tedy i zde zlatá střední cesta pro každého, kdo v tomto stvoření a na zemi chce státi *správně*.

Člověče, všechno co konáš, konej cele! Pracuj v době práce, odpočívej v době, nutné k odpočinku! A žádné míchání!

Největším jedem proti harmonickému splnění vašeho lidství jest však jednostrannost!

Život, plný plodné práce, bez duchovního cíle není vám nic platen! Pozemské tělo zachvívá se sice v takovém případě současně s pohybem tohoto stvoření, avšak duch stojí klidně! A tam, kde se duch nepohybuje současně v Bohem určených záchvěvech stvoření, tam nebude spolu se zachvívající pozemské tělo prací udrženo a zoceleno, nýbrž bude rozemleto a spotřebováno! Protože nebude při tom míti sílu z ducha, kterou potřebuje a kterou dostává prostřednictvím bytostného. Klidně stojící duch překáží rozkvětu těla a tělo musí pak proto ve svých záchvěvech stráviti samo sebe, musí uvadnout a rozpadat se, nemůže se již obnovovat, poněvadž pramen této obnovy, záchvěvy ducha, chybí.

Pak není nic platno, když takový člověk odpočine si od pozemské práce a provádí pravidelně přiměřené procházky k udržení pohybu svého těla a podniká všechno možné, jen aby své tělo udržel. Jestliže jeho duch nezůstává ve stejných záchvěvech, pak rychle stárne a upadá. Záchvěvy ducha jsou vytvářeny jedině nějakým určitým cílem, který uvádí *ducha* do pohybu.

Cíl ducha nelze hledati však zde na zemi, nýbrž možno ho nalézti jen v říši ducha, na stejnorodé úrovni tohoto podivuhodného stvoření! Je to cíl, který stojí nad pozemským a zasahuje daleko nad tento pozemský život!

Tento cíl musí *žíti!* Musí býti živoucí! Jinak nemá s duchem nic společného.

Člověk dneška však již vůbec neví, co je duchovní. Místo toho nasadil práci rozumu a rozumové působení nazývá duchovním! Toto rozumové působení poskytuje mu však jen zbytky a přivozuje jeho pád, neboť se připoutal na cosi, co zůstává s pozemským tělem zpět na zemi ve chvíli, kdy musí vstoupiti na onen svět!

Duchovní cíl jest *vždy* něčím, co v sobě skrývá *povzbuzující hodnoty*. Podle toho museli byste ho vždy poznati! Skrývá věčné hodnoty, ne přechodné. A když chcete proto býti nějak činní a namáháte se k něčemu dospět, ptejte se nejdříve vždy po hodnotách, které vám to přinese a jež v tom naleznete! Není to tak těžké, jen když skutečně chcete!

K dalšímu ujasnění chci vám uvésti příklad:

Devět desetin dnešní vědy nutno počítati k falešnému jednání a zbytečnému snažení! Vědy, jak se pěstují *nyní,* jsou překážkou pro vzestup těch, kdo se jimi zabývají, tvoří zastávku a úpadek, ale nejsou nikdy pokrokem, který by vedl ke vzestupu. Ve vědách, jak se jim dnes říká, nemůže člověk rozvinout záchvěvy a nikdy vykonati to, co by vykonati mohl. Neboť jeho křídla jsou žalostně polámána a přistřižena. Jedině v prostotě myšlení a jednání je velikost a rozvíjí se moc, poněvadž jedině prostota odpovídá snahám prazákonů stvoření!

Člověk svou pozemskou vědou se však jen spoutal a zazdil.

Co je to platno, když člověk celý svůj pozemský život vyplní tím, aby vyzkoumal, kdy vznikla moucha, jak ještě dlouho bude pravděpodobně žíti na této zemi a mnohé podobné, pro lidské vědění zdánlivě důležité otázky. Ptejte se přece, komu se tím skutečně pomáhá! Takový člověk pomáhá jen své ješitnosti. Jinak již žádnému člověku na světě. Vždyť se vzestupem v jakékoliv formě nemá toto vědění nic společného. Lidem nepřináší žádný užitek a žádný vzestup! Nikdo z toho nic nemá!

Tak museli byste vážně zkoumat jednu věc za druhou podle její skutečné hodnoty, kterou poskytuje. Při tom byste nalezli, že všechno dnes stávající objeví se před vámi jako zbytečný domek z karet, pro který jste opravdu promarnili drahocenný a vám darovaný pozemský čas, nutný k vašemu vývoji. Je příliš drahocenný, než abyste jen jedinou hodinu směli z něho beztrestně na to obětovati! Tím holdujete jen své ješitnosti a hračkářství, protože to nemá v sobě ničeho, co by bylo schopno skutečně vás povznésti do výše. Je to v sobě jen prázdné a mrtvé!

Nevěřte, že budete moci předstoupiti před soudnou stolici Boží, abyste před soudem odříkávali takové vědecké říkanky. Budou od vás požadovány činy ve stvoření! Vy však budete jen hliněné hrnce se vším vaším falešným věděním. Vaší úlohou ve stvoření jest přece životnost a podporování stvoření. Člověk, který se raduje z každé květiny na louce, který v díku za to pozvedá svůj pohled k nebi, ten stojí před Bohem mnohem výše než člověk, který dovede květinu vědecky roztřídit, aniž by v ní poznal velikost Stvořitele.

Jak prázdní jste v sobě, vy politování hodní tvorové, kteří se nazýváte lidmi! Jak jste dutí ve své vědecké domýšlivosti, která může přinésti jako své nejlepší plody jen *pozemské* živoření. Každé zvíře je v tomto směru výše než takový vědec, protože vnímá, pozoruje a jedná! Vy však jste ve svých studiích jen lenoši a shniloši tohoto stvoření, protože to, co jest v dnešním rozumovém vědění, není pohyb, jaký toto stvoření od vás požaduje a ve kterém všechno žije.

Žádný výškový rekord letadla nemůže vás pozvednout ani o krok! Člověku není nic platno, je-li nejrychlejším běžcem, úspěšným boxerem, odvážným jezdcem, nebo když ví, objevil-li se kůň na zemi před mouchou a nebo po ní. Takové chtění směřuje jen k čemusi směšnému – k ješitnosti! Lidstvu nepřináší žádného požehnání, žádného pokroku ani užitku pro jeho bytí v tomto stvoření, nýbrž nabádá jen k promarnění pozemského času. Ti, kdo holdují takovým věcem, jsou zahaleči v tomto stvoření, právě tak, jako jsou jimi i ti, kteří z toho mají radost.

Pravím ještě jednou: Lidé, pohleďte kolem sebe! Poznáte při tom vše, co znamená vaše vlastní zaměstnání a zaměstnání vašich spolubližních ve skutečnosti a jakou to má cenu! Najdete málo toho, co jest hodno opravdového lidství! *Všechno musí býti nové!* Tak požaduje to váš Bůh a Pán nyní s Božskou silou a mocí! Dosud byli jste s vašimi snahami nepotřebnými služebníky na vinici svého Pána! Neboť promarňujete svůj čas úplně neužitečným pohráváním, zneužíváte vysokých možností, které ve vás spočívají jako Boží dar, ve zbytečných cetkách ješitného pozemského rozumového chtění, jež musíte při přechodu na onen svět zanechati za sebou.

Probuďte se, abyste si zde na zemi mohli vytvořit důstojný plášť *ducha* a nemuseli vstupovat na onen svět tak žebrácky, když vám byly dány na vaši pozemskou pouť tak bohaté poklady! Jste jako králové, kteří dětinsky si hrají se žezlem a při tom se domýšlejí, že toto žezlo a koruna již dostačí, aby byli králi!

V prvé řadě je teď nutno, aby člověk probádal všechno to, co mu slouží k jeho vzestupu a tím také k podpoře celého stvoření! Při všem, co dělá, musí se tázat, jaký prospěch přinese to jemu samot-

nému a lidem. V budoucnosti musí ovládat všechny lidi *jediný* cíl: Poznat a také splnit úlohu, kterou zaujal ve stvoření jako člověk!

Chci vám říci, jak se to dělá v jiných částech stvoření a jak nyní podle vůle Boží musí to býti i zde na zemi!

Když zde na zemi provedl člověk nějaký veliký čin, tu je uctíván, jestliže tím nevzbudil pouze závist. Sláva provází ho až ke konci jeho života, ba velmi často ještě daleko za něj, po desetiletí, staletí ba i tisíciletí.

To však jest *jenom na zemi*. Je to výplod falešných lidských názorů. Stalo se to zvykem v této těžké hrubohmotné hmotě. Není však tomu tak ve vyšších jasnějších světech. Tam není krouživý pohyb tak těžkopádný, jako zde na zemi. Podle přibývající lehkosti rozuzluje se zvratné působení vždy rychleji. Také činy jsou tam měřeny podle zcela jiných přirozených hledisek; zatím co lidské názory mnohý čin považují za veliký, ačkoliv jím ve skutečnosti vůbec není, naproti tomu nehodnotí mnohé, které skrývá v sobě pravou velikost.

Čím vyšší, světlejší a lehčí jest okolí, tím jasnější a rychlejší jsou také důsledky a odměny. Lidský duch, dobře působící, stoupá při tom vždy rychleji vzhůru a opravdu veliký čin vytrhne ho často v okamžiku vzhůru. Ale pak nemůže snad z toho jen trávit ve vzpomínkách, jako se to děje zde na této zemi, nýbrž musí vždy znovu získávati si tuto výši, chce-li tam zůstati a musí se trvale snažit, aby přišel ještě výše! Zastaví-li se v tom jednou, tu bude ve svém okolí velmi rychle přezrálý a shnije v něm, chceme-li pro to použít hrubohmotného obrazu. Člověk v podstatě není vůbec ničím jiným než plodem tohoto stvoření! Nikdy není samotným stvořením, tím méně Stvořitelem. Každé jablko má v sobě schopnost obohatit toto stvoření novými jabloněmi, květy a plody, ale proto není ještě Stvořitelem. Je to samočinný běh prazákonů stvoření, které mu propůjčují tuto schopnost a nutí ho, aby tak působilo a splnilo svou úlohu v tomto stvoření. *Jednu* z těchto úloh vyplní však vždy bezpodmínečně!

Člověk nebo zvíře mohou s touto schopností činit, co chtějí. Buďto slouží k rozmnožování vlastního druhu, nebo k udržování

cizích těl. Bez vydání je v tomto stvoření ničím. Také v každém zetlívání a rozkladu jest pohyb, užitek a povzbuzení.

Jakmile člověk vystoupil vzhůru, pak se musí *držet* na své výši! Nemůže a nesmí odpočívat a myslet, že pro svou dobu byl již dosti činným, ale musí se pohybovat jako pták ve vzduchu, který také je nucen pohybovati křídly, chce-li se udržet nahoře. Ve všem spočívá vždy jen stejný, prostý zákon! V nejjemnějším duchovnu právě tak, jako v nejhrubším pozemském. Beze změny a bez odchýlení. Projevuje se a musí ho býti dbáno. Ve světlém a lehkém rychleji, v líném, hrubohmotném projevuje se jen přiměřeně pomaleji, ale ve všech případech *zcela jistě!*

V působení zákonů stvoření a v zákonech samých je taková prostota, že nevyžadují žádné vysoké školy, aby byly správně poznány. Každý člověk má k tomu schopnost, jen když chce. Každé pozorování jest dětsky lehké a bylo učiněno těžkým jen domýšlivostí vědy tohoto lidstva, která pro nejprostší věci razí ráda veliká slova a tím čmáchá se nemotorně ve stvoření jako v čisté vodě, činí se důležitou a kalí tím původní zdravou jasnost.

Člověk, s veškerou svou falešnou učeností, jako jediný z tvorů promarňuje své místo ve stvoření a neplní je jako spolu se zachvívající a správně jednající.

Je však vůle Boží, že se konečně člověk *musí* vzpamatovat a musí plně splnit svou úlohu v tomto stvoření! Neučiní-li tak, bude jako shnilý plod tohoto stvoření přiveden jen k přezrálosti a rozpadne se. Božské Světlo, které jest nyní Bohem vysíláno do stvoření Synem Člověka, působí v něm jako teplo na rostliny v urychlovacím skleníku, které ve zvýšené teplotě musí s urychlením vyhnati květy a plody.

Při tom se prokáže, co se pohybuje v zákonech stvoření správně a kde se jednalo falešně. Plody budou tomu odpovídat. Člověk, který se namáhal s věcmi, které nemohly mu poskytnout žádný základ pro jeho nutný vzestup, ten promarnil svůj čas a svou sílu. Odchýlil se od zákonů stvoření, nemůže již jíti s nimi a nemůže v nutné harmonii ozdravět, poněvadž ji sám porušoval.

Učte se proto pozorováním oceňovati a pro sebe využívati prostoty Božských zákonů v celé jejich velikosti. Jinak museli byste nyní býti roztříštěni jako překážka, stojící v cestě jejich působení. Budete odplaveni jako škodlivá překážka!

Pohyb jest hlavním přikázáním pro všechno, co spočívá v tomto stvoření. Neboť toto stvoření povstalo z pohybu, jest jím udržováno a stále obnovováno!

Jako je tomu na onom světě, zvláště na světlejších nivách, tak musí tomu býti také nyní zde na zemi! Bude to přivozeno mocí Světla! Člověk, který se zachvívá v prazákonech stvoření, bude udržen, avšak ten, který svůj čas promrhal ve falešném rozumovém hloubání, bude roztříštěn odstředivou silou pohybu, který jest nyní zesílen Světlem!

Proto musíte se nyní konečně naučit znát všechny zákony a říditi se podle nich, nemá-li vás brzy zasáhnout nemoc nebo smrt.

Kdo nedá své pozemské činnosti vysoký a světlý cíl, ten nemůže v budoucnosti obstát a to ani pozemsky. Musí se rozpadnout podle zákonů Božích, zesílených Světlem, které spočívají ve stvoření. Bude tak duchovně rozprášen jako neupotřebitelný plod, který nesplnil svůj úkol v tomto stvoření.

Toto dění jest úplně věcné a jednoduché, ale ve svém účinku pro lidstvo, jak se dnes jeví, jest nevyslovitelně strašlivé! Nic vám nebude odpuštěno. Má vám býti ponecháno ještě chtění nebo nechtění v rozhodnutí, protože to spočívá ve druhu všeho duchovního, avšak rychlé důsledky až ke konečnému rozuzlení budou pro vás nyní bezprostřední a *tak* rychlé, že ani nevěříte, že by se to mohlo díti na zemi v lenosti této hmotnosti!

Nechcete-li jinak, jen utíkejte slepě dále po dosavadní dráze! Brzy poznáte, že moc Boží je daleko silnější než celé lidstvo ve stvoření. Neboť náhle a neočekávaně otevře se před vámi propast a vy se musíte do ní zřítit. Před tím však ještě poznáte, že jste jednali falešně a nesprávně a že jste mohli býti ještě zachráněni, kdybyste byli dbali mého slova. Dbali a následovali ho v bezpodmínečné poslušnosti! A to bezpodmínečně od této hodiny, neboť jinak není možné vaše ozdravění!

Také pozemsky bude lidstvo nyní donuceno říditi se bezpodmínečně podle všech prazákonů stvoření!

Když člověk zde na zemi dosáhne určité výše, nebude tím nic vyřízeno pro budoucnost. Bude povinen trvalou snahou udržeti se na této výši, poněvadž jinak šlo by to s ním rychle dolů. Každý bude muset opět opustit místo, na kterém se nemůže udržeti, poněvadž bude smět platit jen jako *to,* čím skutečně *jest* a ne jakým *byl!* Toto „byl“ zajde s každou změnou a více již *není.* Jedině *„jest“* má cenu a platnost v tisícileté říši.

Člověče, zůstaň proto v budoucnosti ve svém skutečném bytí vždy takovým, za jakého chceš platit. S každou přicházející změnou budeš klesat nebo stoupat také navenek a hrubohmotně a to ihned. Nikdy nebudeš smět počítati s tím, že ti patří nějaké místo, které již neplníš, a na které již nepatříš! Musíš stále kupředu a vzhůru! Bez trvalého pohybu není pro tebe ve stvoření již žádné opory. Nebudeš se moci slunit ve slávě svých předků. Ani syn ve slávě svého otce, žena nemá žádného podílu na činech svého muže. V tomto směru každý stojí zcela sám pro sebe. Platí pro tebe jedině přítomnost, neboť jedině ona je lidskému duchu, čím skutečně *„jest“!* Tak je tomu v celém stvoření a tak má to býti v budoucnosti také mezi těmito, doposud tak těžkopádnými pozemskými lidmi! Tak tomu chce Bůh a tak se také stane!

23. Pozemské tělo.

Člověk nosí svou pozemskou schránu s tou nejnezodpovědnější lhostejností a nepochopením, ačkoliv jí nutně potřebuje ku zrání svého ducha v hrubohmotnosti. Pokud necítí žádné bolesti, zanedbává tento dar a vůbec nemyslí na to, aby poskytl tělu vše, co potřebuje a dal mu především to, co mu prospívá. Stará se o své tělo teprve tehdy, když je nějakým způsobem poškodil a pociťuje proto bolest, nebo když je svým tělem nějak brzděn ve své denní práci či v provádění svých oblíbených koníčků nebo hraček.

Požívá ovšem jídel a nápojů, ale dělá to nepromyšleně a často s přemírou, jaká se mu zdá právě příjemnou. Při tom se vůbec nestará o to, že tím svému tělu škodí. Nikomu nenapadne, aby se pečlivě staral o své tělo, pokud mu nečiní žádných bolestí. A přece nejnutnějším požadavkem je právě péče o *zdravé* tělo.

Zdravému tělu nutno dáti to, co potřebuje. Člověk má věnovat tomuto nejdůležitějšímu nástroji v hrubohmotnosti veškerou péči, aby prospívalo a vyvinovalo správnou činnost! Tělo je přece to *nejdrahocennější,* co člověk na svou pozemskou pouť obdržel.

Pohleďte však na dospívající mládež, s jakou rouhavou lehkomyslností tělo zanedbává a jak je znásilňuje přepínáním nejrůznějšího druhu.

Také zde bylo to zaviněno důsledkem falešného pěstování rozumu. Jakmile opravdu chcete, můžete to snadno a zřetelně poznati. Pozorujte jen někdy studenty, jací jsou dnes a jakými byli vždy! Studenty, kteří převážně mezi mládeží pěstují svými studiemi *jednostranně* svůj rozum. Jak pyšně zpívali a zpívají ještě dnes své písně, jimiž opěvují krásu volného studentského života.

Činí tak pyšně a s vypjatou hrudí! Dokonce i staří páni velmi rádi jim později přizvukují. Zeptejte se jich však někdy poctivě, v čem spočívá tato pýcha. Museli byste zkoumat obsah jejich písní, abyste nalezli pravý podklad. Zdravě myslícího člověka zachvátí při tom hluboký stud, neboť tyto písně obsahují jen oslavování pitek a milkování, zahálčivost a mrhání nejkrásnějším časem v bytí pozem-

ského člověka! Plýtvají právě tím časem uzrávání, kdy mají lidé začíti se svým rozmachem, aby se stali v tomto stvoření plnocennými lidmi a dosáhli oné zralosti ducha, kterou potřebují k vyplnění místa, jež člověk, jako takový, podle zákonů svého Stvořitele a Pána ve stvoření plní a plniti má!

Tyto písně ukazují velmi zřetelně, co se v této době považuje za nejkrásnější a nejideálnější. V této době, kdy člověk pln vděčnosti a radosti musel by čistě pocit'ovat, jak se jeho duch prostřednictvím pozemského těla dostává do těsného spojení s veškerým okolním světem, aby v něm s plným vědomím působil a byl tak vůči svému Stvořiteli plně zodpovědným! V době, kdy každý duch počíná pomocí vyzařování pohlavní síly utvářeti své chtění a vysílati je daleko do hrubohmotnosti ve všech jejích stupních.

Tyto písně jsou však výsměšným pokřikem proti prazákonům stvoření, jimž odporují každým svým slovem!

Jinak žije ona mládež, která nestuduje. Zde najdete také všechny podklady, které umožňují správnější, zdravější a přirozenější vývoj jejich pozemských těl. Ovšem jen tehdy, když tito mladí lidé neprovozují nějaký sport nebo nevěnují se politice! V tom případě zmizí i zde všechno rozumné a zdravé.

Kamkoliv se pátravě rozhlédnete, všude musíte poznat, že člověk neví ještě nic o zákonech stvoření.

Nemá ani tušení o tom, jakou má bezpodmínečnou zodpovědnost za jemu svěřené pozemské tělo! Také nevidí, jakou cenu má pozemské tělo pro jeho postavení ve stvoření, nýbrž má upřeny své zraky jen sem, na tuto zemi.

A přece význam, jaký má pozemské tělo pro tuto zemi, jest jen nepatrnou částí jeho skutečného významu!

A tato nevědomost o zákonech stvoření dala vzniknouti omylům, které se stále množí a přináší mnoha lidem škodu. Pronikají a zamořují všechno!

Jen proto se mohlo stát, že dokonce i všechny dosavadní církve holdují nesmyslnému názoru, že obět' utrpení a obětování života je za určitých podmínek bohulibou! Tento falešný názor se hluboko zahnízdil také v umění. V této myšlence oslavuje se možnost „vy-

koupení“, které může nějaký člověk přinésti jinému svou dobrovolnou obětí nebo smrtí z lásky!

Tím bylo toto lidstvo zmateno ještě víc.

Zákon Boží ve své neodchylné spravedlnosti však nepřipouští, aby někdo mohl pykati za viny druhého. Takový čin uvaluje vinu pouze na toho, kdo se obětoval a vynutil tak zkrácení svého pozemského bytí. Tento člověk zahazuje své pozemské tělo, jemu svěřené a nutné k jeho zralosti, jako neužitečný hadr! K tomu přistupuje ještě i domýšlivost takové duše, že koná cosi velikého a Bohu velmi milého. Člověk, který se obětuje, uvaluje tak na sebe *dvojnásobnou* vinu svou domýšlivostí, že může vykoupiti *jiného* z jeho hříchů. Udělal by mnohem lépe, kdyby si vyprosil odpuštění sám pro sebe jako největší hříšník před Pánem. Označuje přece Boha za nespravedlivého soudce, který by byl schopen takových libovolných činů a s nímž možno smlouvat.

Ve skutečnosti je to ještě rouhání se Bohu! Je to tedy již třetí vina při takovém činu, který se bezpodmínečně a příkře protiví každému citu pro spravedlnost.

Kdo dělá takovéto činy, ukazuje jen svou vlastní vypínavost a žádnou čistou lásku! Takové duše budou na onom světě rychle poučeny o pravé skutečnosti, jakmile musí trpěti důsledky toho, co přivodily jejich činy. Při tom však člověku, za něhož se obětovaly, není jejich obětí žádným způsobem pomoženo. Doufá-li takový člověk vědomě v tuto pomoc, je tím pouze ještě víc obtížen.

Tím více je k politování, že i velicí umělci holdovali ve svých dílech tomuto neblahému bludu vykoupení. Jemně cítící umělec musel by přece přijíti na to, že je to nepřirozené, a že to odporuje každé zákonitosti! Že je to úplně bez jakékoliv opory.

Tím se zmenšuje pravá velikost Boží.

Je to zase jen lidská domýšlivost, která se vypíná a očekává od neovlivnitelné Božské spravedlnosti, že by byla schopna přijmouti takovou oběť! Tím staví přece člověk své pozemské soudy a vykonávání jejich spravedlnosti výše než Božskou spravedlnost. U pozemského soudu taková myšlenka nikomu ani nenapadne!

Díla Wagnerova, která obsahují takové nemožnosti, jakou je oběť Senty v Bludném Holanďanu nebo Alžběty v Tannhäuseru, musí býti v textech pozměněna, protože takto probouzí škodlivou fantasii, která se neshoduje s Božími zákony.

Takové jednání ukazuje opovrhování pozemským tělem místo díků za tento hrubohmotný nástroj, který byl člověku dán k jeho uzrávání. O tento nástroj není dobře pečováno a člověk ho neudržuje čistým a neporušeným, což je pro každý pozemský život nevyhnutelné.

Člověče, nauč se proto správně znát své pozemské tělo, abys je dovedl podle toho opatrovat a ovládat! Teprve pak budeš také schopen správně ho používat tak, jak je to pro tebe na této zemi nutno. První důsledek skutečného ovládání tvého těla ukáže se v lehkosti a kráse pohybů, v nichž proniká síla ducha, který je se svým nástrojem v harmonii.

Abyste se naučili v tomto směru správně rozlišovat, pozorujte lidi, kteří jakýmkoliv způsobem holdují některému sportu. Velmi rychle poznáte, že pouhé zocelení těla nepřináší současně krásu pohybů, protože je příliš jednostranné a duch se při tom nezachvívá v nutné harmonii. Krok sportovce lze zřídka označiti za krásný a jeho držení těla bývá zřídka půvabné. Sportovec je velmi vzdálen toho, aby tělo skutečně ovládal!

Vždyť síla přichází jedině z ducha! Z těla pochází jen siláctví!

Tak svědčí *těžký* krok o tíži, ale ne o síle. Tělo, udržované a proniklé duchovní silou má pohyby *elastické* a kráčí lehce jako na perách, ať již jeho váha je malá nebo veliká.

Těžký krok svědčí vždy jen o nedostatku správného ovládání těla duchem. A vláda ducha rozlišuje člověka od zvířete! Zvíře je podrobeno jiným zákonům, poněvadž jeho duše přichází z bytostného. Zvíře však plní tyto zákony, žije v harmonii těla s duší a ve svých pohybech projevuje vždy jistý druh krásy, přiměřený jeho tělu. V opaku k lidem má také lehký krok vzdor často ohromné váze těla!

Jděte jen do zoologické zahrady! Pozorujte tam zvířata i lidi. Pozorujte je velmi pečlivě. U všech *lidí* musí vám býti velmi rychle nápadny důsledky chybějící harmonie mezi tělem a duší. Vidíte, že

zvířata jsou úplně „přirozená“, nebrání-li jim v tom nějaká nemoc. Zpozorujete sami, že člověk vede špatnou životosprávu, neovládá své tělo, nežije v něm správně a stojí vůči němu úplně neharmonicky.

Právě tak je tomu i s výživou a udržováním těla. Zvíře nikdy nepřecpe své tělo tak, jak to činí mnozí lidé! Je nasyceno, jakmile již necítí hladu. Člověk často však teprve tehdy, až již nemůže více jíst! To je velký rozdíl, který byl opět vyvolán jen přepěstěným rozumem ve snaze, aby tu potlačil přirozený smysl.

Zvíře pije také jen proto, aby ukojilo žízeň. Člověk však v sobě vychovává představu požitku, jehož přemíra musí přinést tělu mnoho škod. Poukazuji zde znovu na zvyky studentských spolků, na jejich pitky a potom zanedbávání spánku, které jsou vždy následkem tohoto falešného způsobu života.

O tom není třeba žádných dalších výkladů. Toto jednání je již dosti známo jako nesmyslné. Ani lidé, kteří jsou v tomto směru nejshovívavější nebo nejomezenější, nemohou tvrdit, že by to bylo užitečné a nepřinášelo žádných škod.

Lidé, kteří se procházejí v zoologických zahradách, aby se podivovali zvířatům, zřejmě projevují, že se na zvířatech musí učit, aby stáli se svým pozemským tělem ve stvoření správně. Nedá se již ani říci, že se tam „procházejí“. Jen málo návštěvníků vidíme se „procházeti“. Ve výrazu „procházeti se“, je již pojem půvabu a přirozeného ovládání. Mnozí lidé se však belhají nebo našlapují úplně bezmyšlenkovitě, zatím co jiní, naplněni myšlenkami, rozptýleni a rozerváni, pobíhají nervosně sem a tam. Po kráse při tom není ani stopy. Vidíte zcela jasně, že vůbec nedbají na pohyby svých těl a že svým falešným, jednostranným myšlením mu v jeho přirozených pohybech dokonce brání. Toto zanedbávání vzniká již v mládí. Jeho důsledky projevují se ovšem teprve později a to bezpodmínečně. Nikdy se neztratí.

Jaká krása je však ve slovech: kráčeti a putovati! Vy sotva již tušíte vznešenou hodnotu, která v tom spočívá. Ve všem tomto zanedbávání svého pozemského těla projevuje člověk nezralost ducha! Zralý duch bude *vždy dbáti* o své tělo jako o nutný nástroj

k dosažení své pozemské zralosti a nebude ho nesmyslně zneužívat! Bude o ně pečovati *tak,* jak je to tělu *užitečné* a ne tak, jak to požadují často jeho nervy, vybičované znetvořením přirozených pojmů.

Kde čistá duchovní síla proniká úplně hrubohmotným tělem a ovládá je, *musí* i pohyby projevovati krásu, poněvadž jinak to nemůže býti. Tam budou i hrubohmotné smysly plně proniknuty krásou tak, že zušlechťují vše, co činí. Bude to takové, jak chtějí.

Krása a půvab jsou výrazem čistého lidského ducha ve všem jeho *působení.* K tomu patří i pohyby hrubohmotného těla!

Rozhlédněte se jen kolem sebe a objeví se vám všechno! Stojíte-li ve stvoření jako živí, *musíte* to rychle poznati.

Při tom zjistíte, jak nemožně tu člověk dosud jednal, jak málo znal samo stvoření, jež pro něho zůstává bezpodmínečně domovem! Do něho se zrodil, ale stále se chce od něho odtrhnout a postavit se nad ně. Toto prazvláštní chtění nedovolí mu nikdy, aby v něm stál pevně a jistě, protože se neučí znát svůj domov.

Pozemské tělo každého člověka je ve všech věcech úzce spojeno s *onou* hroudou, na které vzniklo! Podle zákonů stvoření pro všechnu hmotnost! S tím nechť člověk počítá v každé době. A toho právě dosud zřídka dbal a následoval. Domýšlel se, že je od ní osvobozen. Avšak není! Je s ní přesně úzce spojen jako tělo zvířete! *Oba* druhy těl jsou zformovány bytostným! U zvířat to člověk všechno vypozoroval a také to ví. Ale *své* tělo nechce postavit pod stejný zákon! A to je nesprávné.

Dbejte v budoucnosti velmi přesně na to: Pozemské tělo je spojeno s onou *částí* zeměkoule, na které bylo zrozeno! Je také úzce spojeno se všemi hvězdami této zcela určité části a s veškerým vyzařováním, které k tomu přísluší. Toto spojení je mnohem víc rozšířeno a rozvětveno, než si dovedete myslet! Jen *tato* část země poskytuje tělu přesně to, co potřebuje, aby správně rozkvetlo a zůstalo plné síly. Země poskytuje také ve svých jednotlivých pásmech vše v pravý čas a tak, jak to potřebují všechna hrubohmotná těla, která jsou v tomto určitém pásmu *zrozena!* Všechny byliny a plody působí proto na lidské tělo nejúspěšněji a nejlépe je budují v *oné* době, kdy je země *přináší!*

Tělo *potřebuje* v té době a v tomto pásmu takovou potravu, jaká tam právě vzniká, protože je s ní trvale úzce spojeno.

Jahody v době zrání jahod, jablka v době jejich sklizně atd.! Tak je tomu se všemi plody, všemi zeleninami a bylinami. Proto je bylinné léčení úspěšné jen v době, kdy jsou byliny v plné síle. I pro zdravé tělo!

Bytostné samo poskytuje tak pozemskému tělu trvalou změnu ve výživě, jak je to opravdu nutné. Právě tak slunce, déšť a vítr jsou *nejvhodnějšími a nejlepšími* prostředky pro činnost kůže! Stvoření poskytuje člověku vše, co potřebuje pro své pozemské tělo a poskytuje mu to také ve správném střídání a v pravý čas!

Všemi umělými zvláštnosti nemůže člověk nikdy dosáhnout toho, co mu poskytuje stvoření samo ze sebe!

Dbejte toho velmi přesně! Na této zemi je pozemské *tělo* úzce spojeno s *tím pásmem,* ve kterém leží jeho rodiště! Má-li zůstat i v cizím pásmu zdravé a má-li podržet *plnou sílu* k pozemské činnosti, tu musí jako základ pro výživu jeho těla platit jen to pásmo, ve kterém bylo zrozeno. Člověk může pak vytvářet mosty, které mu umožní po určitou dobu i v cizím pásmu plnou činnost, ale trvale nemůže tak činit nikdy! Občas musí zase nazpět, aby si přinesl novou sílu! Přes to však *zkrátí* tím svůj pozemský život!

Není to libovůle ani náhoda, že jsou pozemští lidé různě utvářených postav a barev těla.

Již prazákony stvoření staví je na zcela určité místo, které jedině jim slouží k jejich pozemské zralosti! A podle toho jsou také lidé přiměřeně vyzbrojeni.

Bytostné vám vytváří vaše pozemská těla a současně vám dává také potravu k jejich udržování! Jednotně to však působí jen v určitém pásmu a v určité části země! S lidmi není tomu jinak než s rostlinami a zvířaty. Vždyť i vy jste plodem stvoření, jste pouze tvory, kteří jsou úzce spojeni s pásmem a zářením té části země, kde vznikly. Při nastávajících převratech na této zemi musí býti proto změněna i vaše pozemská těla, neboť jinak nemohli byste na dále obstáti! Těla se mění změnou bytostného působení. Změna bytostného působení má za následek změnu vyzařování, tím i změnu

podnebí a vývoje forem při udržování vší hmotnosti. A to pod novým paprskem Světla!

Proto pozorujte a učte se z každé činnosti ve stvoření! Je vaší povinností poslouchat prazákonů stvoření, chcete-li dosáhnout toho, co vám slouží k užitku a vzestupu! Musíte tak učinit, chcete-li v budoucnosti vůbec obstát!

24. Temperament.

Mnozí lidé omlouvají řadu svých chyb svým temperamentem nejen před druhými, ale i před sebou!

Takové jednání jest falešné! Kdo tak jedná, dokazuje, že jest jen otrokem sebe sama. Člověk je z *ducha,* který je v tomto pozdějším stvoření to nejvyšší sebevědomé a ovlivňuje, formuje a vede tím všechno ostatní. Při tom je lhostejno, zda se tak děje v jeho plně vědomém chtění anebo zda o tom vůbec neví. Toto vládnutí, čili vlivné působení v celém pozdějším stvoření je vloženo a zakotveno *do duchovního druhu* podle zákonů stvoření. Lidský duch působí proto již samotným svým bytím, poněvadž přišel z duchovní říše. Temperament nelze však odvoditi z tohoto ducha, protože temperament je vyráběn jen zářením určitého druhu hmotnosti, jakmile tato hmotnost je úplně proniknuta a oživena bytostným, které uvádí všechnu hmotnost do pohybu, prohřívá ji a formuje. Je to krev, z níž vychází záření.

Oprávněně říká často lid o té neb oné vlastnosti člověka: „Má to již v krvi!“ V nejčastějších případech má tím býti vyjádřeno to, co člověk „zdědil“. Často se také stává, že nastává *hrubohmotná* dědičnost. Avšak duchovní dědičnost není možná. V duchovnu přichází v úvahu zákon přitažlivosti stejnorodého, jehož působení jeví se *navenek,* v pozemském životě podobně jako dědičnost a může proto býti s ní lehce zaměněno.

Temperament vychází však ze hmotnosti a proto je částečně také dědičný. Vždy zůstává však úzce spojen s veškerou hmotností. Příčinou toho je *bytostné* působení. I to tuší řeč lidu, jehož moudrost vznikala vždy z přirozeného cítění těch lidí, kteří stáli ve stvoření ještě nezkřiveni, prostě, se zdravými smysly. Hlas lidu mluví o lehké krvi, o horké krvi, o těžké krvi a o lehce vznětlivé krvi. Všechna tato označení týkají se temperamentu a bylo v nich vycítěno zcela správně, že krev hraje při tom největší roli. Ve skutečnosti je to pouze určité vyzařování, které se vyvíjí podle druhu složení krve. Pak

vyvolává v první řadě ve vlastním mozku tomu odpovídající vybavování, které se pak jeví silně znatelné v pocitech celého těla.

Podle složení krve převládá tedy u rozličných lidí vždy určitý druh temperamentu.

Ve zdravé krvi člověka jsou zakotvena *všechna vyzařování,* která může krev vůbec vyráběti. Tím jsou v ní také všechny temperamenty. Mluvím tu vždy jen o zdravém pozemském těle, protože nemoc přináší do vyzařování zmatek.

Stárnutím pozemského těla mění se také složení krve. Při změnách stárnutí nastupují také ve zdravé krvi ihned odpovídající tomu změny temperamentu.

Mimo stáří těla spolupůsobí však při změně krve také ještě další příčiny, jako druh zeměpisného pásma a všechno, co k tomu patří. Tedy podnebí, záření hvězd, způsob výživy a ještě mnoho jiného. To vše působí bezprostředně na temperament, poněvadž temperament patří ke hmotnosti a proto jest s tím vším velmi úzce spojen.

Všeobecně rozeznávají se čtyři základní temperamenty lidí a podle nich označují se pak také lidé sami jako sanquinikové, melancholikové, cholerikové a flegmatikové. Ve skutečnosti je však temperamentů sedm a se všemi odstupněními dokonce dvanáct. Nejhlavnější jsou však čtyři.

Při úplně zdravém stavu krve jsou tyto temperamenty rozděleny do čtyř věkových období a v každém z nich mění se složení krve. Jako první jest stáří dětské, které se podobá temperamentu sanquinickému, bezstarostnému životu okamžiku. Dále je věk jinošský nebo panenský, podobný temperamentu melancholickému, touhyplnému zasnění. Pak je věk mužů a žen, podobající se cholerickému temperamentu činu a na konec je věk stáří, podobný flegmatickému temperamentu klidného uvažování.

Tak je to v mírném, tedy ne v *mimořádném* zeměpisném pásmu jako normální a zdravý stav.

Jak je to všechno úzce spojeno se hmotností a stejnorodě v ní působí, vidíte na hrubohmotné zemi i v ročních časech, na jaře, v létě, podzimu a zimě. Na jaře živé probuzení, v létě zasněné do-

růstání a nastávající zralost, v podzimu činy jako plody a v zimě klidný přechod s nashromážděnými zážitky k novému probuzení.

Národy i rasy nesou zcela určité známky společného temperamentu. To nutno odvodit od pozemské hroudy, na které vznikly a žijí, na způsob výživy, který hrouda přináší s sebou, na stejnorodé hrubohmotné ozařování hvězdami a konečně i na duchovní zralost celého národa. Obrazně řečeno je sanquinické obyvatelstvo ještě v letech dětských, nebo se nějakým vlivem vyvíjelo zase nazpět a vstoupilo do tohoto dětského věku. K nim patří nejen lidé ze slunných jižních moří, nýbrž převážně také Románi. Melancholikové stojí před svými opravdovými činy a možno k nim počítati Němce a všechny Germány. Oni stojí před probuzením k činu!

Proto je také doba jinošská a doba panenská dobou melancholického temperamentu, poněvadž s průlomem ducha v pohlavní síle teprve vzniká nepřerušené spojení se všemi druhy záření a člověk tím přistupuje k zodpovědným činům v tomto stvoření. Stává se plně zodpovědným za každou myšlenku, za každé slovo a za každé své jednání, poněvadž všechny tyto záchvěvy tlačí pak plnou silou a tím formujíce, táhnou úrovněmi bytostného. Tím vznikají v pozdějším stvoření světy podle toho druhu, kterému se člověk ve svých záchvěvech podřídil.

Když je člověk tedy bezuzdný ve svém temperamentu, vyvolává tím ve stvoření nové nezdravé formy, které nemohou nikdy utvářeti harmonii, nýbrž musí působiti rušivě na všechno stávající.

Poněvadž lidský duch svým původem stojí na nejvyšším místě pozdějšího stvoření, má proto nejen moc, ale také povinnost, aby všechno ostatní v tomto stvoření ovládal. Nemůže ani jinak, protože jeho druh prostě *musí* vládnouti!

Na to máte mysleti v každém okamžiku! Každou jednotlivou myšlenkou, každým hnutím své duše vytváří člověk vždy nové formy v tomto pozdějším stvoření. Ujasněte si to konečně, neboť jste přece za to zodpovědni. Všechno, co ve svém bytí formujete, záleží na vás. Dobro táhne vás vzhůru, nízké musí vás podle zákona tíže strhnouti dolů. Tento zákon projevuje se bezpodmínečně a je úplně lhostejno, zda vy sami o tom víte nebo se o to vůbec nestaráte.

Pracuje a působí kolem vás v trvalém tkaní. Vy ovšem jste východisko všeho, co musí býti na tomto tkalcovském stavu zformováno a vytvořeno. Vy však nemůžete ho zastavit ani na jediný okamžik!

Ujasněte si jednou konečně *tento obraz*. Musí dostačit, aby vás vyburcoval z nicotností, kterým tak často jste ochotni dobrovolně obětovat mnoho času a síly. Musí vám to nahnati hrůzu nad dosavadním lehkomyslným způsobem, jímž jste trávili svůj dosavadní život. Musí to ve vás probuditi stud před vaším Stvořitelem, který vám dal tak veliké věci. Vy však jste na to nedbali a hráli jste si s touto ohromnou mocí jenom ke škodě vám svěřeného pozdějšího stvoření. Kdybyste byli chtěli, mohli jste je sami zformovati v ráj.

Uvažte, že veškerý ten zmatek, který jste natropili neznalostí těchto Božských zákonů, musí vás jen másti a potlačovati. Že jich doposud neznáte, je *vaše* vina. Je vaší nejsvětější povinností, abyste se sami o ně starali, protože stojíte ve stvoření!

Místo toho posmíval se člověk poslům a tupil je, když mu ukazovali cestu, která musela přinésti poznání. Bez námahy nezíská se ovšem žádná cena, neboť bylo by to proti zákonu trvalého pohybu ve stvoření, který patří k jeho udržení a rozšíření. Pohyb ducha i pohyb těla. Všechno co se nepohybuje, nebo se nepohybuje správně, bude vypuzeno, poněvadž přináší jen poruchy do záchvěvů harmonie stvoření. Bude to vypuzeno jako nemocné místo, které se nechce rytmicky spolupohybovati.

Mluvil jsem vám již o nutnosti trvalého pohybu jako zákoně.

Duch musí vládnout, ať chce nebo nechce. Nemůže jinak. Musí se proto také snažit, aby konečně vládl duchovně *plně vědomě,* nechce-li přinášeti jen nezdravoty. Vládnouti vědomě může však jen tehdy, když zná všecky zákony, které spočívají ve stvoření a když se podle nich řídí. Jinak to nejde. Teprve pak vyplní místo, které je mu dáno a které nemůže nikdy změnit ani posunout.

Tak musí lidský duch státi také nad temperamentem, řídit a ovládat ho, aby tím nastala harmonie. Nejdříve ve vlastním těle. Pak má se tato harmonie rozšířit blahodárně na bližší okolí, což se projeví v celém pozdějším stvoření v zářivých formách!

Člověk, který správně používá všech čtyř temperamentů po řadě za sebou a v nutných k tomu dobách, *ten jedině* stojí skutečně v tomto stvoření pevně. Neboť potřebuje tyto temperamenty k tomu, aby po stupních svého pozemského života jistě a určitě stoupal vzhůru a nepromeškal nic, co je nutné pro zralost jeho ducha.

Dobře ovládané a dobře používané temperamenty jsou jako dobré boty na cestě hmotností na zemi! Dbejte jich více, než dosud! Nemůžete jich postrádat, nesmíte se však také pod nimi sklánět, neboť jinak staly by se tyrany, kteří by vás místo prospěchu jen mučili a vaše okolí také.

Musíte jich však *využít,* neboť ony jsou pro vás nejlepšími průvodci na cestě pozemským bytím. Když je ovládáte, pak jsou vašimi přáteli. Dítě prospívá nejlépe, kdy je sanquinické. Proto je mu to dáno ve složení jeho krve. Toto složení změní se v době nastávající tělesné zralosti a přináší sebou pak melancholický temperament.

Ten je opět nejlepším pomocníkem pro tuto dobu zralosti. Podle čistoty a věrnosti ducha v těchto letech může mu dáti směr ke Světlu, poněvadž pak se úplně spojuje se stvořením a tím zasahuje do celého tkaní všeho působení jako vůdce tím, co je v něm v trvalém pohybu. Může také býti lidskému duchu největším pomocníkem ve skutečném bytí, mnohem rozhodnější než si člověk nyní myslí.

Proto má býti ponechána dítěti jeho nezkalená radost z okamžiku, kterou mu dává jeho sanquinický temperament. Jinochovi a panně má však také býti ponecháno ono zdravé snění, které často je jim vlastní. Kdo je rozbíjí proto, aby tyto mladé lidi obrátil ke střízlivosti okolního světa, je loupežníkem jejich ducha na cestě ke Světlu! Chraňte se činit něco takového, neboť všechny důsledky padají pak na vás!

Cholerický temperament, avšak v ujasněné formě, potřebuje každý muž k činu. Pravím při tom výslovně: V ujasněné formě. Neboť duch v mužném nebo ženském stáří *musí* bezpodmínečně vládnouti, musí všechno zušlechťovati a zjasňovati, vysílati světlá záření a rozšiřovati je do celého stvoření!

Ve stařeckém věku přispívá však flegmatický temperament již k tomu, aby ducha pozvolna uvolňoval stále více od těla, aby mohl

zkoumat zážitky pozemského života, znovu je přehlížet, aby z nich mohl podržeti naučení jako svůj majetek. Tak se pozvolna připravuje pro nutný krok do jemnohmotnosti stvoření, který je mu tím ulehčován a stává se úplně přirozenou událostí. Znamená to jen pokrok v poslušnosti zákonů tohoto stvoření, není to však žádná bolest.

Dbejte a povzbuzujte proto temperamenty, kde jen můžete! Vždy však v jejich patřičných dobách, aby se vám nestaly tyrany bezuzdným způsobem! Kdo je chce změnit nebo potlačit, rozbíjí nejlepší pomocníky pro Bohem chtěný vývoj pozemských lidí. Tím porušuje také zdraví, přináší zmatek a netušené výhonky, které pak obdařují lidstvo nespokojeností, závistí, nenávistí a hněvem, ba i loupeží a vraždou. To všechno proto, že temperamenty v nutných pro ně dobách byly zanedbávány chladným rozumem a roztrhány tam, kde měly býti povzbuzovány a kde jich mělo býti dbáno!

Boží vůle dala vám temperamenty v zákonech přírody. Jen pomocí bytostných stále o vás pečují a udržují vás svěží, aby vám ulehčili pozemskou cestu, jdete-li po ní v Bohem chtěném smyslu. Děkujte za to Pánu a vezměte radostně tyto dary, které všude ve stvoření leží pro vás připraveny. Snažte se však, abyste je konečně správně poznali.

25. Svaté Slovo.

Svaté je Slovo! Tak svaté, že bych je nejraději pozemskému lidstvu opět odejmul, poněvadž mu chybí každý pojem a nemá dokonce ani tušení o velikosti tohoto Slova! Nutí mne to chrániti Slovo zahalením, aby tak nikdy nepřišlo do styku s rouhavou domýšlivostí nebo lhostejností lidských duší, které se staly následkem své duchovní lenosti tak neuvěřitelně úzce omezenými a tím i prosti všeho vědění.

Což víte vy něco o svatosti! O svatosti Boží a svatosti jeho Slova! Je to žalostné! Člověk by zoufal a zmalomyslněl při *tomto* poznání. Nutí mne to, abych ze všech lidí zvolil jen několik, jimž bych nadále zvěstoval Slovo. I kdybych jich zvolil jen deset nebo dvacet, tu by přece ani těch několik nepochopilo pojem opravdové svatosti a proto by nezaujali ani správné stanovisko k velikosti a hodnotě mého slova!

Dáti svaté slovo pozemským lidem jest pro mne *to nejtěžší,* co mám splnit.

Co to znamená, co spočívá v těchto slovech, to opět nemůžete pochopit! Tak stojím před vámi s vědomím, že ani ti nejlepší z vás mi *zde na zemi* nebudou nikdy rozumět a nepochopí ani desetinu toho, čeho se jim dostává mým slovem. Vy je ovšem vyslechnete, máte je v rukou, avšak nevyužijete pro sebe jeho hodnot! Vidím, jak vznešené hodnoty a nedostižné síly necháváte nepovšimnuty, zatím co při tom saháte po věcech, jež v poměru ke slovu, které máte, jsou proti němu jako nejnepatrnější, neviditelné zrnko prachu.

S tímto věděním stojím před vámi. Pokaždé dovoluji vám po duchovním boji přístup ku vznešeným slavnostem Grálu, jejichž význam, hlubokou vážnost a nejčistší sílu vy *přece* nikdy nepochopíte. Mnozí z vás se nikdy poctivě nesnaží, aby si alespoň smysl správným způsobem promysleli! K tomu přistupují ještě vznešené úkony zpečetění a přijímání! Zpečetění! Padli byste rozechvěním do prachu, kdybyste poznali a dovedli vědomě vidět alespoň nejnepatrnější část nezměrné živoucnosti v těchto úkonech!

Ovšem, mnohou lidskou duši zachvacuje při tom jí neznámé, blažené cítění, které jí dává tušit sílu Světla v blízkosti Boží. Ale to vše je rychle zase smazáno vlivem nepatrných všedních starostí, všedních radostí a požitků.

Teprve když lidská duše vstoupí do jemnohmotné říše, teprve *pak* svítá jí pomalu nové poznání všeho toho, co zde na zemi směla prožíti.

Přesto, že je to jen stín velikosti skutečného dění, dostačí přece, aby to každou lidskou duši co nejhlouběji rozechvělo! Nemůže tomu skoro ani věřit, že to vše *směla* prožít, že se jí tím dostalo tolik Boží milosti. Naplněna tímto poznáním, ráda by zatřásla a zachvěla těmito pozemskými lidmi, aby prolomili svou povrchnost a snažili se již nyní procit'ovati tuto milost silněji než dosud. Avšak je to marná námaha! Pozemský člověk již příliš otupěl a to vlastní vinou. Horlivou snahou a pachtěním po svých falešných cestách stal se k tomu již neschopným. S krvácejícím srdcem odvrací se proto opět každá duše, procitlá v jemnohmotné říši, protože s hlubokou lítostí poznala, že ani ona sama nebyla zde na zemi jinou a že nemůže proto očekávati více od těch, kteří dlí ještě zde na zemi.

Tak i nyní všechno se ve mně vzpírá, když myslím na to, že musím toto svaté poselství nechat nyní šířit svými učedníky, neboť vím, že ani jediný mezi lidmi nebude tentokrát skutečně vědět, *co* tím přijímá a jaká je v tom nezměrně vznešená milost Boží, že to *smí* slyšet! A této nevědomosti, lhostejnosti a rozumbradství takových lidí mám přinášeti vstříc to, co v čistotě přichází od stupňů Božího trůnu! Vyvolává to ve mně boj a vyžaduje to u mne tvrdé přemáhání! A to znovu, každou hodinu! Jedno však mne při tom utěšuje! Jest to zadostiučinění při každém posměchu, každém výsměchu, při každé pronesené poznámce nebo u každé známky líné lhostejnosti lidí: Mé vědění, že každý z těchto lidí svým konáním a myšlením se *soudí* na slově, jehož velikost nechce vidět a kolem kterého přechází ještě bez povšimnutí. Utěšuje mne vědění toho, že člověk každým slovem, jež pronese o mém poselství, vykonává sám nad sebou *vlastní rozsudek,* ve kterém je pro něho skryta zkáza nebo život!

Toto vědění umožňuje mně všechno snášeti a překonati! Ani jediná duše nemůže tomu nyní uniknouti. Jako soudící meč vrhám mezi vás slovo ve splnění konečného soudu! To odnímá ode mne smutek! Nechť lidé na ně narážejí, jak chtějí, zraňují se tím jen sami. Nechť se smějí, posmívají nebo vrtí hlavami … to vše zasáhne pouze je samotné v nejrychlejším zvratném působení!

Deset let přešlo od té chvíle, když jsem po prvé při pozorování lidských duchů cítil hrůzu a viděl důsledky, které jim přinese osud podle prazákonů stvoření.

Obešla mne hrůza, poněvadž jsem viděl, že lidem již nelze pomoci jinak, než ukázati jim *onu cestu,* po které musí jíti, aby unikli zničení.

To mne učinilo nevýslovně smutným. Vždyť při dnešním způsobu lidstva mohl nastati pouze *jediný* konec: Jistota, že největší část veškerého lidstva musí býti bezpodmínečně ztracena, pokud jim bude přenecháno svobodné rozhodnutí při každém rozhodování!

Tato *svobodná vůle rozhodování* nemůže však býti podle zákonů stvoření odňata lidskému duchu nikdy! Ona spočívá v druhu ducha! A *na tom,* tedy samy na sobě zhroutí se nyní veliké masy v nynějším soudu!

Každé jednotlivé rozhodnutí člověka přináší mu cestu, po které musí putovati stvořením a to i zde na zemi. Malé otázky a obtíže jeho povolání a nutného všedního života jsou při tom jen vedlejší maličkostí a jsou důsledky často daleko nazpět ležících a dobrovolných rozhodnutí. Avšak pro lidského ducha jest svobodné jen *rozhodnutí!* Každým rozhodnutím zapíná samočinně páku, která uvolňuje působení zákonů Božích ve stvoření podle druhů rozhodnutí! *Taková* jest svobodná vůle, kterou jest lidský duch obdařen! Spočívá jen v bezpodmínečné svobodě rozhodnutí. Duchovní rozhodnutí uvolňuje však ihned dosud tak tajuplné, samočinné působení ve stvoření, které pak podle způsobu chtění tohoto rozhodnutí rozvíjí vše dále, aniž by lidský duch o tom věděl a to až ke zralosti a konečnému rozuzlení. Toto se pojednou náhle objeví a to podle síly původního rozhodnutí a potravy, kterou tento druh obdržel ještě od stejného druhu na své pouti stvořením. Účinky každého

vlastního rozhodnutí musí pak člověk prožíti sám na sobě. Nemůže a nesmí pociťovati to jako nespravedlivé, neboť v konečných účincích je pouze to, co bylo již v rozhodnutí obsaženo. Při konečném účinku zasáhne to však vždy *jen původce* rozhodnutí, i když toto rozhodnutí platilo jinému. Při konečném účinku jest velmi často původní rozhodnutí u původce již dávno zapomenuto, jeho chtění a jeho rozhodnutí jsou v této době často úplně jiná nebo jsou pravým opakem dřívějších. Důsledky někdejších rozhodnutí běží však klidně i bez jeho vědomí svým zákonitým, samočinným postupem až ku konci. Člověk stojí vždy uprostřed důsledků *všech* svých rozhodnutí. O mnohých však již vůbec nic neví a vůbec na ně nemyslí, proto pociťuje je často jako nespravedlnost, zasáhne-li ho neočekávaně ten neb onen konečný účinek. Může však býti v tomto směru klidným. Nezasáhne ho nic, k čemu by sám nedal kdysi podnět a co sám kdysi nějakým rozhodnutím doslovně nevyvolal k životu, co tedy nepostavil do stvoření pod působení zákonů! Nechť je to v myšlení, řeči nebo konání! *On* nařídil k tomu páku. Ke všemu patří původně *jeho* chtění a každé chtění jest rozhodnutím!

V neznalosti prazákonů stvoření křičí lidé stále o nespravedlnosti a ptají se, kde zůstala ona svobodná vůle lidí! Učenci o tom mluví a píší, zatím co ve skutečnosti je to vše tak jednoduché! Svobodná vůle může býti vůbec vždy jen ve svobodné schopnosti rozhodnutí a nikde jinde. A toto svobodné rozhodnutí jest a zůstává lidskému duchu zachováno vždy pro jeho cestu ve stvoření. On však zapomíná nebo přehlíží při tom stále jednu důležitou skutečnost: Že vzdor všemu jest a zůstává jen tvorem, plodem tohoto pozdějšího stvoření, který vzešel z trvale stávajících a nezměnitelných zákonů a nemůže proto také nikdy jich obejíti nebo jich nedbati! Ony se projevují ať chce nebo nechce, ať se mu to zdá vhodné nebo nevhodné. On v tom neznamená *nic*. Je to asi tak, jako když osamocené procházející se dítě může se podle své vůle *dáti* nějakou cestou. Potom je však podrobeno *druhu* této cesty a je pak lhostejno, dá-li se po ní kráčet dobře nebo špatně a je-li na konci krásný cíl nebo propast.

Každým novým rozhodnutím člověka vzniká tedy nová cesta a tím nové vlákno v koberci jeho osudu. Staré, dosud nerozuzlené

cesty běží však vzdor tomu *před* novějšími dále a to tak dlouho, až úplně proběhnou. Nejsou tedy ještě odříznuty novou cestou, nýbrž musí býti ještě prožity a proputovány až do konce. Při tom křižují se mnohdy také staré cesty s novou a přivozují tak nové obraty. To všechno musí člověk prožitím rozuzlit a tu se často diví jak mohl přijít k tomu neb k onomu, poněvadž není si již vědom svých dřívějších rozhodnutí, zatím, co zůstává podroben jejich důsledkům tak dlouho až je prožije a tím i „vyžije“! Nedají se jinak sprovoditi se světa než původcem samotným. Ten nemůže se od nich odvrátiti, poněvadž zůstávají v něm pevně zakotveny až do úplného vyřízení. Musely by tedy všechny důsledky každého jednotlivého rozhodnutí dospěti až na konec k vyřízení, aby teprve spadly s původce a nebylo jich více. Kříží-li však vlákna nových, dobrých rozhodnutí ještě běžící stopy starých zlých rozhodnutí, tu budou účinky těchto starých zlých důsledků zkřížením s novými a dobrými přiměřeně zeslabeny a jsou-li tato nová dobrá rozhodnutí velmi silná, mohou býti dokonce úplně rozuzleny tak, že zlé důsledky odpykají se v hrubohmotnosti již jen symbolicky. I to jest čistě zákonité podle vůle Boží ve stvoření.

Všechno působí při tom ve stvoření živě, aniž by člověk mohl na tom něco změnit, neboť toto působení jest kolem něho a nad ním. Tím stojí on v zákonech a pod zákony stvoření.

V mém poselství najdete cestu jak byste s jistotou prošli touto bludnou zahradou důsledků vašich rozhodnutí a dosáhli světlých výšin!

Staví se vám tu však při tom do cesty těžká překážka! Je to překážka, která ve mně vzbudila hrůzu, poněvadž to všechno museli byste udělat *sami* každý úplně sám pro sebe. Tato podmínka jest zákonitě vložena do svobodné vůle rozhodování a v tom vznikajícím, samočinně působícím dění ve stvoření a ve vás!

Chtění v rozhodnutí vytváří cestu, která podle druhu chtění vede buď vzhůru nebo dolů. Lidské chtění v nynější době vede vás však převážně *jen* dolů a s tímto sestupem, který vy sami vůbec nemůžete pozorovat, zmenšuje a omezuje se současně také možnost vašeho chápání. Hranice chápání, tedy vašeho obzoru se tím zmenšují a

z téhož důvodu vy si stále představujete, že stojíte ještě na téže výši jako dříve, poněvadž tato hranice jest pro *vás* skutečně také *onou* současně konečnou výší! Rozšířenější obzor nemůžete sledovat a nemůžete rozumět tomu, co jest nad vaší vlastní hranicí a zavrhujete to všechno, vrtíce hlavou nebo dokonce se rozhorlujíce, jako by to bylo falešné, nebo jako by toho vůbec nebylo.

Proto také neodkládáte tak lehce své chyby! Vy je ovšem vidíte u druhých, ale ne u sebe. Mohu to říkat sebe srozumitelněji, přece to nevztahujete nikdy na sebe. Věříte mi všechno, co říkám, pokud se to týká jiných. Co bych však rád prosadil u vás a nad čím tak často zoufám, to nedovedete pochopit, poněvadž k tomu jsou hranice kolem vašeho milého „já“ příliš úzké! Zde je ten bod, na němž ztroskotává také mnohé a kde vám já nemohu pomoci. Neboť tyto hranice museli byste rozbít *vy sami* z nitra navenek a to bezpodmínečnou vírou v poslání, které já mám splnit.

A to není tak lehké jak vy si myslíte. Se starostlivými tvářemi sedáváte často přede mnou s láskou v srdci k velikému úkolu., který máme splniti a truchlíte proto nade všemi, kteří nechtějí nebo nemohou poznat svých chyb a tím brzdí a překáží splnění. A já, já vím, že mnohé z těchto chyb, které vás tak rozhořčují u druhých, že zoufáte nad jejich jednáním jsou v mnohem větší míře zakotveny *ve vás samotných*. Často jsem proto těžce trpěl a mnohou noc nenacházel spánku. To je právě to nejstrašnější ze všeho! A to je spolu zakotveno ve svobodné vůli rozhodnutí, která vám musí býti ponechána, poněvadž je zakotvena v duchovnu. Mohu vás ovšem uznat nebo zavrhnout, mohu vás povznést nebo nechat se zřítit silou Světla, podle toho, jak vy sami poctivě chcete, avšak nikdy nemohu někoho *nutit,* aby nastoupil cestu ke světlým výšinám! To leží pouze a jedině v rukou každého člověka.

Proto jako výstrahu ukazuji vám ještě jednou tento děj: Každým krokem dolů posunou se hranice vaší schopnosti chápání ještě úžeji k sobě, aniž byste si sami byli toho vědomi. Proto byste tomu také nikdy nevěřili, kdybych vám to řekl, protože byste to nemohli pochopit. A proto také nemohu pomoci tam, kde nevznikne nové, veliké, svobodné rozhodnutí! Toto přichází buď touhou nebo vírou.

Jen *tam* mohu propůjčiti sílu k vítězství! K vítězství nad vámi samotnými, aby se rychle zřítily a prolomily zdi a úzké hranice působením oživlého ducha, který se chce vyšvihnouti do výše. Ukazuji vám k tomu cestu a při správném chtění vám dávám k tomu i nutnou sílu. *Tak* mohu pomoci tam, kde je pravé chtění, opravdová prosba.

Avšak znovu staví se pak ještě jedna překážka člověku do cesty. Záleží v tom, že sílu může využíti jen *tehdy,* když ji nejen přijme, ale také správně *použije! Sám* musí ji použíti správným způsobem. Nesmí ji nechat odpočívat v sobě, neboť by zase odplynula pryč k východisku této síly. Tak nastává jedna překážka za druhou, jestliže člověk s veškerou svou silou poctivě nechce! A na tyto překážky dorostli jen nemnozí z vás. Lidstvo se již stalo duchovně příliš líným, zatím co vzestupu možno dosáhnouti jen trvalou hybností a bdělostí!

Toto dění je *přirozené,* prosté a veliké. V něm je podivuhodně zakotvena dokonalá spravedlnost, jež nyní rozuzluje i soud.

Není však možno pro lidského ducha, aby při tom byl zachráněn bez pokory! Avšak opravdové pokoře stojí v cestě jako překážka jeho domýšlivost vědění. Domýšlivost na vědění, které žádným věděním není. Vždyť v poměru k jeho schopnostem nutno označiti člověka jako skutečně nejhloupějšího mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření, protože jest příliš domýšlivý, aby v pokoře něco přijal. Není třeba vésti o tom spory, neboť jest tomu tak. Člověk to však nenahlíží a *nechce* tomu věřit a to opět v důsledku své bezmezné domýšlivosti, která je vždy jen jistým produktem hlouposti. Jen hloupost vytváří domýšlivost. Neboť tam, kde je skutečné vědění, nemá domýšlivost místa. Může vznikat jen v úzkých hranicích nízké omezenosti a nikde jinde.

Kam vniká vědění, tam mizí domýšlivost. A protože největší část lidstva žije dnes *jen* v domýšlivosti, nevyskytuje se tu vědění.

Člověk vůbec ztratil pojem pro opravdové vědění! On již neví co je vědění! Ne bezdůvodně žije v ústech lidu jako moudrost známé rčení: „Teprve na vrcholu vědění člověka přichází moudrost z přesvědčení o skutečnosti, že nic neví!“

V tom je pravda! Došel-li však člověk k tomuto přesvědčení, tu odumře v něm domýšlivost a může začíti s přijímáním opravdového vědění. Dříve ne.

Všechno naučené studováním nemá nic společného s věděním! Ten, kdo se horlivě učí, může se státi *učencem,* proto však ještě dlouho nelze ho nazvati vědoucím. Proto také i výraz *věda,* tak jak se používá ještě dnes, je falešný. Právě dnešní člověk může ovšem mluvit o učenosti, ale nikdy o *vědění!* Co se naučil na vysokých školách, je pouze učenost, tedy stupňování a korunování učení se! Je to *získané* a ne *vlastní!* Avšak jen vědění je vlastní! Vědění může přijíti jen z prožití, ne však z učení!

Tak ukazuji ve svém poselství jen cestu, aby člověk, který po ní jde, dospěl na ní k prožití, které mu přinese *vědění.* Člověk musí i stvoření nejdříve „prožít“, chce-li o něm skutečně *vědět.* Možnost k prožití dávám mu svým věděním, poněvadž sám trvale stvoření prožívám!

V budoucnosti budeme tedy mít učence a vědoucí. Učenci mohou a musí se učit od vědoucích!

V nové říši, v přicházejícím pokolení, nebude již domýšlivosti! Je to největší překážka vzestupu a na ní se zřítí nyní do zkázy miliony lidí, kteří ji nemohou nebo nechtějí zanechat! Ale tak je to dobře, neboť stvoření bude tím očistěno od neupotřebitelných tvorů, kteří se roztahují a odnímají druhým jen místo a potravu, aniž by vydávali nejmenší užitek. Pak tu bude svěží vzduch pro upotřebitelné lidské duchy.

26. Hleď, člověče, jak máš putovati stvořením, aby osudové nitky podpořily tvůj vývoj a nebrzdily jej!

Vzdor tomu, že Poselství obsahuje všechny ukazovatele cesty, kudy lidé mají jíti ve stvoření, chtějí-li přijít vzhůru do světlých výšin, vždy znovu ozývá se v jednotlivcích úzkostlivá otázka: Co mám *já* dělat, abych šel skutečně správně!

Velmi mnozí jsou takto mučeni, protože člověk si tak rád činí všechno mnohem nesrozumitelnějším, než to skutečně je. *Potřebuje si* podivným způsobem všechno ztěžovati, poněvadž nemá v sobě síly, aby se vážně a horlivě zabýval tím, co je *prosté*. Všechna jeho dovednost k tomu nestačí.

Nevidí-li před sebou těžkostí, nedokáže vypnout své síly a používat jich. Nedostatek těžkostí činí ho pohodlným a ochromuje celou jeho činnost. Z tohoto důvodu nedbá prostoty a naopak, může-li, zkřiví všechno prosté v nesrozumitelné jen proto, aby bylo těžko poznat pravé, které je povždy spojeno s prostotou. A tak člověk trvale plýtvá silou i časem!

Člověk potřebuje *překážky,* aby se dostal k cíli. Jen tak vzpruží všechnu svou sílu, čehož nikdy nedokáže, vidí-li něco *prostě* před sebou.

Ačkoliv to zpočátku zní jako velikost, je to přesto jen znamením nejhlubší slabosti! Jako oslabené tělo potřebuje rozčilujících prostředků, aby mohlo vyvíjeti svou činnost, tak potřebuje lidský duch jako dráždidlo k vypětí své síly nejprve vědomí, že musí něco překonat, aby dosáhl cíle! Z toho vznikla tak zvaná věda, která všechno prosté zahaluje a sahá až k směšnostem, jen aby měla něco jiného než druzí a mohla se tím blýskati.

Není to však jen věda, která od dávných dob takto jedná. Namáhavě zřídila zdánlivou stavbu a vydává za veliké věci všechno, co je

ve stvoření méněcenné, vyumělkované, ztrnulé a zkřivené, ba často dokonce i překážející.

Celé zřízení státu a soudnictví jest stejného druhu. Dokonce i jednotlivec stavěl již ze základu svůj pozemský život falešně! Příliš zamotaně, než je mu zdrávo, jen aby líného ducha v jeho zatemnění mohl dráždit, aby se před jinými zdál důležitějším. Jen toto snažení je pravý důvod k zmrzačení a zmatení veškeré přirozenosti a prostoty. Ctižádost dosáhnout předního místa, domýšlivost zbádati a tak stanoviti zákony o vědě, která se nikdy nemůže stát skutečným věděním, dokud se člověk ještě vzpírá pokorně v oddanosti před velikostí Boží prostě *přijímati*. Toto všechno však ho strhuje dolů.

Není ničeho, co by člověk mohl skutečně vytvořiti, nebéře-li z toho, co již z Boží vůle vzniklo. On sám nemůže nově stvořiti ani jediného zrnečka písku, aniž by k tomu použil hmoty, ve stvoření se nacházející!

Člověk nemůže nyní poznati, jak směšným se dnes jeví, ale přijde doba, kdy se za všechno, co dělá, bude nevýslovně stydět a pak by rád smazal dobu, ve které se domýšlel být tak velikým a vědomým!

S přehlížením, často též s pohrdlivým úsměvem jde člověk kolem každé velké prostoty Božích zákonů, které mé Poselství i druh jeho slov nese v sobě! Neví, že právě tím odkrývá svou největší prázdnotu, kterou jako člověk je schopen projeviti. Její následky jsou to nejhorší, co ho *musí* nyní zasáhnouti v paprscích soudu; neboť se tím staví na nejnižší místo mezi všemi tvory. *Jedině* člověk se tak zvrhl, že nedovede správně *přijímat* dary stvoření a používat jich. Člověk se domýšlí být příliš velikým a vznešeným, než aby vděčně přijímal od svého Tvůrce všechno to, co potřebuje a proto není už vůbec hoden toho, aby směl ještě dále požívat milosti.

A přece měly a mohly být zákony stvoření každému tvoru zcela srozumitelné, prosté a nezmatené. Vždyť přece každý tvor sám z nich povstal.

Co však člověk z nich ve svém pomatení udělal!

Sami poznáváte ve všech lidských zákonech každého státu a společenského řádu, co dokáže člověk za nesrozumitelnosti a pomatenosti! Celý lidský život sotva dostačí, abyste je prostudovali

jen v *jediném* státě. K jejich správnému výkladu musí být určeni zvláštní učenci, kteří velmi často vedou při o tom, kdy a jak jich může býti použito. To dokazuje, že ani tito znalci práva nemají ujasněn jejich smysl.

Tam, kde je možno se přít, není jasnosti. Kde není jasnosti, tam chybí správnost a tím také oprávnění tohoto zákona!

Aby člověk mohl v klidu a nedotčeně žít, musel by být učencem a znalcem těchto lidmi pochybně, nejasně a zamotaně stanovených zákonů! Jaký nesmysl je v této skutečnosti! A přece je tomu tak. Dost často uslyšíte z odborné strany poznámku, že je podle pozemských zákonů možno napadnout, obvinit a odsoudit *každého* na zemi žijícího člověka, najde-li se ochotný žalobce. Žel, je tomu tak! A přece je každý člověk podroben těmto zákonům, aniž by byl přiměřeně o nich poučen.

I toto všechno obrátí se velmi brzy samo sebou v hromadu trosek, jak je to zaslíbeno, protože je to nejnemožnější chorobná zmatenost!

Lidský duch tak prokázal důkladně svoji neschopnost. Vytvořil si jen nedůstojné zotročení, protože nespojil pozemské zákony s prazákony ve stvoření, které se nikdy nesnažil poznat. A přece jen na *jejich* půdě může být vybudováno všechno, co má mít zdar! Tedy také *spravedlnost!* I ona, jako všechny ostatní základní zákony, spočívá jen v jasné, veliké *prostotě*.

V čem není prostoty, to nemá trvání! Prostota Božských zákonů toho nedovolí! Což to člověk nikdy nepochopí?

V dění všech věků může zcela přesně poznat, že jen *tam* se mohly podařit veliké věci, kde všechna síla byla řízena na *jeden* bod. To ukazuje přece jasně na nutnost zjednodušení! Nic jiného není třeba! Musíte v tom něco konečně nalézti! Každý člověk zná hrozící nebezpečí, které má roztříštěnost *vždy* za následek!

Vidíte v tom zákon moci každého *zjednodušení!* Vítěznou velikost, kterou lze dokázati jen *jednoduchostí!*

A přece jste ztratili pojem hodnoty každé jednoduchosti. Jen v jednoduchosti se ukazuje pravá síla, pravá vznešenost, vědění a půvab. Také v prostotě výrazů a pohybů.

To je vám všem zcela přesně známo! A přece nedovedete poznat pravou její cenu! Proto nedovedete ji ani pochopit, ani převést do svého *myšlení,* aby pak mohla přijít k výrazu ve vaší řeči a jednání.

Člověk nedokáže být prostým tak, jak by se to musel naučit ve stvoření. Dosáhnout ve svém myšlení a jednání velikosti prostoty zdá se být člověku nejen těžké, ale on to už vůbec ani nedokáže! To všechno stalo se mu již nedosažitelným.

Proto nerozumí také prostotě řeči a vysvětlování v Poselství. Ve svém pokřiveném smýšlení se domnívá, že tento jedině správný způsob jasného vyjadřování je *pro něj* příliš dětský a že v něm nemůže být proto nic cenného. Tak zůstanou mu skryty skutečné hodnoty Poselství, protože není schopen je přijati. Nevidí a nepozná pravou velikost a moc, je-li oděna v prostá slova.

To je *jeho* neschopnost! Při prostotě a jasnosti musí duch vyvinout sílu *sám v sobě,* zatím co při překážkách zmatenosti přistupuje podnět k vypětí síly *zvenčí!* Dnešní lidský duch však *potřebuje* tento popud *zvenčí,* aby se vůbec nějak pohnul. Proto ani nesnáší prostoty a jasnosti. Prostota ho uspává a ochromuje, poněvadž je líný, aby sám ze sebe vyvinul v sobě sílu, která jedině mu může přinést opravdový užitek a pomoc ke vzestupu.

Při prostotě a jasnosti kolem sebe nedovede se udržet čilým. Jeho síla na to nestačí, protože ji nevyvinul. Touto leností vystupují zcela přirozeně všechny překážky tím vytvořené. Tyto překážky slouží dnes jednotlivcům jako dráždidlo, jako povzbuzující prostředek, jak to bylo již vysvětleno. Aby přemohli své vlastní překážky, spotřebují tu trošičku síly, která v nich vznikne při shlédnutí těchto překážek a pak jim už nic nezbude pro skutečný pokrok a vzestup, který by mohl začít po jejich překonání. Leží-li cesta před nimi prostá a jasná, znaví se touto prostotou, není jim dost „interesantní“, protože se už nemohou nadýmat svou velikostí a vyvolávají znovu nové zmatky, aby to, co oni dělají, „k něčemu vypadalo“, nebo nějak „znělo“.

To všechno se stále znovu opakuje, protože v dnešní době chybí lidským duchům jim vlastní skutečná velkorysost.

Vidíte to tělesně u tělocvikářů. Při předvádění svých cviků vyvíjejí sílu a obratnost s půvabem pohybů, v čemž se jeví ovládání těla.

Ale je jen málo ze všech tělocvikářů celého světa, kteří by trvale, tedy i ve všedním životě, ukazovali, že ovládají své tělo. Jejich držení těla při sezení, stání, mluvení i při chůzi je často žalostné. Je to důkaz, že vyvíjejí sílu jen tehdy, když ji cvičí nebo předvádějí, když chtějí něco ukázat. Ale ovládat plně své tělo celý den a to *vlastní* silou, z čehož má tělo desetkrát větší užitek, než z několika hodin cvičení, tuto sílu *nedovedou* bez zevního popudu vyvinout, neboť k tomu je třeba něčeho mnohem většího!

Všechen tělocvik a zvláštní cvičení mohou klidně odpadnout, jestliže člověk sebe a své tělo *skutečně* ovládá. Pak musí být každý sval trvale v pohybu a to vyžaduje síly a vůle. Jakákoliv zvláštní cvičení jsou jen žalostnou náhražkou za vědomou sílu veliké prostoty, jaká je v samozřejmosti trvalého sebeovládání.

Tak jako se cvičením je tomu ve *všech* věcech. Člověk nepotřebuje provádět zvláštnosti, jakmile *správně* putuje stvořením. Všechno je mu dáno ve vší prostotě a všechno je v něm, aniž by tomu měl uměle napomáhati. Jak používají lidé ke své výživě všech možných a nemožných dráždidel, aby tělo povzbudili, a prostředků, jako kouření a opojných jedů, aby k tělu patřící nervy a mozek vybičovali, což v sebeklamu považují za povzbuzování myšlení, tak používají pro svého ducha zmateností, aby tím vyhověli domýšlivosti.

Proto jsem nucen stále a vždy znovu tvořit nová slova o věcech, na které by stačil zcela prostý výraz, jen abych je učinil pro vás trochu srozumitelnějšími! Snažím se stále o nové a nové vylíčení toho, co jsem již řekl, protože nedovedete přijímat jednoduchost a prostotu pravdy, života a stvoření, v němž je přece zakotvena vaše cesta a celé vaše bytí.

Nemuseli byste se vůbec ptát, co máte dělat a čeho zanechat! Rozbijte jen bludné zahrady *v sobě,* které tak starostlivě pěstujete a podporujete a jimiž stále znovu vytváříte nové hloží svými myšlenkami. Vy myslíte *příliš* mnoho! Z tohoto důvodu nedovedete vůbec *opravdově* promyslet to, co je vám užitečné. –

Všemohoucí Bůh dal vám tento zákon:

Je vám dovoleno proputovati stvoření! Jděte tak, abyste nezpůsobili jiným utrpení při splnění svých žádostí! Jinak dostanou se do

koberce vaší cesty nitky, které vás budou strhovat dolů ze vzestupu ke světlým výšinám vědomého, radostného tvoření v zahradách všech říší vašeho Boha!

Je to základní zákon, ve kterém se skrývá všechno, co potřebujete vědět. Jestliže toho poslechnete, nemůže se vám ničeho stát! Budete vedeni *vzhůru* všemi nitkami, které vytvářejí vaše myšlení, chtění a konání.

Proto řekl kdysi Syn Boží ve vší prostotě: Milujte svého bližního, jako sebe samého! Je to v základě přesně totéž.

Smíte *proputovati* stvoření! V tom je příkaz trvalého *pohybu!* Nesmíte zůstat stát! To také nemůžete, protože vás vámi vytvořené nitky, které formují vaše cesty, ženou *stále* podle svého druhu buď vzhůru nebo chvíli rovně nebo také dolů. Nemůžete zůstat stát, ani kdybyste sami chtěli!

A při tomto putování nemáte jiným, kteří jako vy putují stvořením, přivoditi utrpení, abyste tím splnili nějakou svou žádost!

Není tak těžké pochopiti to správně, při klidném cítění víte zcela přesně kdy, kde a jak působíte jiným utrpení. Zbývá vám jen ujasniti si, co všechno spadá pod pojem *žádosti!* To vám však řekl již Mojžíš jasně v přikázáních! Není nutno, abych to ještě jednou opakoval.

Všeho můžete zde ve stvoření užívati, ode všeho ochutnati, jen to nesmí být na škodu spolubližnímu! To se stává jen tehdy, když se stanete otroky svých žádostí!

Přece však nesmíte žádosti chápati příliš jednostranně. Nespadají do nich jen pozemské statky, nýbrž i žádosti poškoditi pověst vašeho bližního, poddávat se svým slabostem a ještě mnoho jiného!

Právě dnes se velmi málo dbá na poddávání se vlastním slabostem a toto přece spadá pod splnění vašich žádostí ke škodě neb utrpení vašich spolubližních! Husté jsou nitky takto navazované a udržují pak dole každou duši, která takovým způsobem jednala. Sem spadá nedůvěra a závist, vznětlivost, hrubost a surovost, zkrátka nedostatek sebeovládání a výchovy. Neznamená to nic jiného, než nutný ohled na spolulidi, který *musí* být všude tam, kde má být harmonie. A jedině harmonie povzbuzuje stvoření i vás!

Je to husté pletivo, které takto vzniká a musí přivésti k pádu mnohé právě proto, že se toho nedbá. A přece to přivozuje mezi lidmi nepokoj, útisk, zlobu a často také velmi těžké utrpení. V každém případě však škodu.

Nechají-li lidé vzniknouti takové poruchy, rychle povstane vyzářením lehce nebo také silně vzrušené krve silně zkalená vrstva, která *odloučí* ducha od jeho světlého vedení! Stojí ihned sám v mlhách, je tak úplně nechráněn a může takovým způsobem přivoditi škody, kterých nelze více napraviti!

Pamatujte si to všichni, kteří chcete vzhůru!

Tato rada je záchranný pás, který může zachránit před utonutím, před zahynutím. Je to to *nejdůležitější* pro všechny v pozemském bytí!

Vy všichni, kteří chcete náležet Grálu, abyste žili podle mého Poselství, slyšte proto ještě jednou Božský příkaz, spočívající ve tkaní tohoto stvoření:

Na své dřívější přání smíte nyní vědomě putovati stvořením, nesmíte však jiným způsobiti utrpení, abyste tak splnili svou žádost! Jen to může navázat nitky, které by vás musely zdržeti dole. Žijte podle toho, pak budete také šťastni a budete stoupati vzhůru do světlých zahrad vašeho Boha, abyste tam radostně spolupracovali na dalším a věčném vývoji tohoto stvoření!

27. Vánoce 1932.

Vánoce! Posvátná noc vzpomínek! Svatý den v hodině nadcházející slavnosti. A obojí spojeno bodem obratu veliké doby.

Zde na zemi má býti nyní *Světlo,* jak tomu mělo být již tehdy, když hvězda zaslíbení zářila po tři noci nad chlévem Betlémským.

Jen nemnozí přijali tehdy Světlo. Jejich posluchači je však velmi brzy pokřivili a změnili způsobem, obvyklým u pozemských lidí. To, co zapomněli, nahradili vlastními myšlenkami a tím vytvořili onen zmatek, který dnes má platit jako nedotknutelná pravda. Z obavy, že se to vše zřítí, jestliže se třeba i nejmenší sloup ukáže jako nepravý, byl pak potírán a pomlouván každý paprsek Světla, který by mohl přinésti poznání. A nešlo-li to jinak, snažili se učiniti jej směšným s takovou zlobou a potměšilostí, která ukazovala každému jasně myslícímu člověku velmi zřetelně, že vzniká jen z bezmezného strachu! Ale jen zřídka najde se na této zemi někdo jasně myslící.

Vzdor tomu *musí* konečně všem vzejíti světlo pravého poznání!

Nadešla doba, kdy bude vypuzeno ze stvoření všechno nezdravé, co lidský mozek vynalezl, aby to nadále nemohlo již zabraňovati osvícení, které ukáže, že Pravda je *jiná,* nežli neudržitelné výplody, vytvořené vychloubačnou domýšlivostí a prospěchářstvím, chorobnou fantasií a pokrytectvím z dusného bahna nízké omezenosti v touze po obdivu a pozemské moci.

Běda nyní těm, kteří bludným vedením zotročili miliony lidí tak, že se dnes v době soudu již ani neodváží pozvednouti své zraky ke Světlu a zaslepeně tupí vše, co pronikne k jejich uším, jakmile to zní jinak než to, co slýchali dosud. Místo, aby konečně naslouchali a počali v sobě zkoumat, zda toto nové není jejich porozumění bližší než vše, čemu se dosud učili a zda jejich cítění nekloní se k přesvědčení, že všechno staré musí se zhroutit, protože stojí na falešných základech a že nemůže obstát před Světlem, které k nim proniká a volá k probuzení!

Uši jsou ucpány a úzkostlivě se pečuje o to, aby do nich nevnikl žádný svěží závan vzduchu. Děje se tak skutečně jen z lenosti a

strachu, protože tento svěží vzduch a s ním spojené ozdravění vyžaduje *hybnost ducha,* požaduje a vynucuje vlastní snažení, které je v příkrém rozporu s dosavadním, zdánlivě pohodlným duchovním soumrakem, který má za následek tupý, trvalý spánek a tím ponechává volnou ruku lstivosti zkrouceného, zkaženého rozumu!

Není však nic platno, že ucpáváte své uši před novým slovem, že zavíráte oči, aby vás Světlo neoslepilo a nepolekalo! *Násilím* budete nyní vyburcováni z tohoto smutného omámení! Třesouce se mrazem budete muset stát před chladným Světlem, které vás nemilosrdně obnaží z vašich falešných záhalů. Budete mrznout, protože vaše duchovní jiskra *ve vás* nedá se již zažehnouti a zanítiti, aby se žhavě spojila z vašeho nitra se Světlem. K tomu je již pozdě! A toto pozdě přináší ve ztrnutí duchovní smrt!

Vrhám Světlo do vašeho falešného myšlení a konání, které roztrhá mnohé pláštíky, jež ve třpytném lesku, jako pozlátko, přikrývají vše, co je ve vás nepravé a ospalé. Pro vás je přece tak *snadné,* věřiti *neuvěřitelnému,* protože při tom se nemusíte namáhat, sami myslet a zkoumat. Právě proto, že to podle Božských přirozených zákonů nesnese žádného zkoumání, *musíte* prostě jen věřit, aniž byste se ptali Jak nebo Proč. Musíte věřit *slepě* a to považujete za *veliké!* Vy, kteří se v tomto tak pohodlném způsobu považujete za obzvlášť věřící, povznášíte se tím prostě nade všechny pochybnosti a … cítíte se blaženými, ukrytými, ušlechtilými, zbožnými a jste si jisti blažeností!

Tím jste se však nepovznesli nade všechny pochybnosti, nýbrž jste jen příliš zbaběle tyto pochybnosti obešli! Byli jste příliš líní, příliš duchovně pohodlní, než abyste sami při tom něco dělali a dali jste raději přednost slepé víře před věděním o přirozeném dění v zákonech Božské vůle. A k tomu pomáhaly vám i výmysly lidského mozku. Neboť čím je nemožnější a nepochopitelnější to, čemu máte věřit, tím je to také pro vás pohodlnější, abyste tomu doslova slepě věřili, poněvadž v těchto věcech to vůbec jinak nejde. Vědění a přesvědčení *musí* při tom býti vyloučeno. Jedině to, co je nemožné, vyžaduje slepou absolutní víru, poněvadž každá možnost povzbuzuje ihned vlastní myšlení. Tam, kde je pravda, která se vždy jeví přirozeně a logicky, tam nastupuje samočinně i myšlení a procítění.

Toto mizí jen tam, kde nemůže nalézti nic přirozeného. Kde tedy Pravda není. A *jedině* procítěním může se něco stát přesvědčením. A jedině přesvědčení přináší hodnoty lidskému duchu!

Tak uzavírá se nyní v soudu s ostatním i onen kruh, který vznikl ve svaté noci v Betlémě! A závěr tohoto kruhu musí vypuditi všechno nesprávné z podání a tradic a přivésti tak k vítězství Pravdu! Temno, které lidstvo vytvořilo, bude pronikajícím Světlem rozptýleno!

Všechny legendy, kterými byl během času obetkán Ježíšův život, musí padnout, aby konečně vystoupil čistě a podle zákonů Božích tak, jaký byl ve skutečnosti podle zákonů stvoření. Ve svých kultech, které jste si sami vytvořili, popírali jste dosud s lehkomyslnou rouhavostí dokonalost Stvořitele, svého Boha.

Chtěně a vědomě představovali jste si Stvořitele, jako by jeho vůle nebyla v tom dokonalá! Mluvil jsem o tom již ve svém Poselství a můžete to kroutit a točit, jak chcete. Ani *jediná* výmluva nemůže vás ochránit před tím, že jste byli příliš líní sami při tom myslet. Tím, že slepě věříte věcem, které se nedají spojit s prazákony stvoření, nectíte přece Boha! Kdybyste věřili v dokonalost Stvořitelovu, tu byste naopak museli vědět, že zde ve stvoření nemůže se udáti nic, co přesně neodpovídá důsledkům pevně stanovených zákonů Božích. Jedině tím můžete Boha skutečně uctívati.

Kdo myslí jinak, pochybuje tím o *dokonalosti* Stvořitele, svého Boha! Neboť tam, kde jsou možné změny nebo dokonce zlepšování, není a nebylo žádné dokonalosti! Vývoj je něco jiného, poněvadž je předvídán a chtěn v tomto stvoření. Vývoj musí se však bezpodmínečně projevovati *jako důsledek* působení stávajících zákonů. To vše nemůže však přivoditi takové věci, které mnozí věřící přijímají jako úplně samozřejmé, zvláště pokud se jedná o život Kristův!

Probuďte se konečně ze svých snů a staňte se v sobě opravdovými! Právě dnes pravím vám ještě jednou, že podle zákonů ve stvoření není možno, aby pozemské tělo člověka mohlo býti zrozeno bez předchozího hrubohmotného plození. Právě tak není možno, aby hrubohmotné tělo po své pozemské smrti bylo povzneseno do jemnohmotné říše. Tím méně ovšem do bytostného nebo dokonce

do duchovního! A poněvadž Ježíš musel se zrodit zde na zemi, podléhalo toto dění také hrubohmotnému Božímu zákonu předchozího plození.

Bůh musel by jednat proti svým vlastním zákonům, kdyby to s Kristem mělo býti tak, jak se to v podáních vypravuje. To však není možno, poněvadž Bůh je *dokonalý od počátku,* a proto je dokonalá i jeho vůle, která spočívá v prazákonech stvoření. Kdo se ještě odvažuje myslet jinak, ten pochybuje o této dokonalosti a tím také nakonec o Bohu! Neboť Bůh bez dokonalosti by nebyl Bohem. Tu není žádné výmluvy! Touto prostou jistotou nemůže lidský duch otřásti, i kdyby se proto musely zachvět základy mnohých dosavadních názorů. Zde jest jedině buď – anebo. Všechno nebo nic. Není tu možno postavit nějaký most, protože v Božství nemůže býti něco polovičatého a nehotového. Nemůže tak býti ani v tom, co se Boha dotýká!

Ježíš byl zplozen *hrubohmotně,* neboť jinak nebylo by pozemské zrození vůbec možno. Jeho otcem byl Říman, který miloval Marii a chtěl ji učinit svou ženou. Maria ho nevýslovně milovala. Poměry zdržely však Římana, který byl vojákem a setníkem Augustovým, po určitou dobu v cizině, takže Maria svěřila se ve svých starostech tesařskému mistru Josefovi, jehož ctila a jemuž důvěřovala. Josef pojal na to Marii za ženu. Duševní tíseň uvolnila Marii ještě před rozhovorem s Josefem duševně tak, že v okamžiku nejvyššího vnitřního boje prožila v *sobě* duchovně to, co je v bibli zaznamenáno jako zvěstování andělovo.

Maria trpěla, poněvadž nikdy nemohla úplně potlačit svou lásku ke Kreolovi, římskému setníku a otci Ježíše, jejího dítěte a musela vidět, že tím působí smutek Josefovi, který ji opravdu miloval.

A když zazářila nad Betlémem hvězda, hledal v tutéž dobu úplně již zoufalý Kreolus v městečku Nazaretě Marii, aby ji vzal jako svou ženu s sebou do Říma. Viděl hvězdu, která ho rozechvěla, ale nevěděl nic o tom, že svítí jeho dítěti.

Jen několika lidmi byla tehdy tato hvězda poznána jako splnění zaslíbení! Marií samotnou i Josefem, který, rozechvěn, zahalil svou tvář.

Tři králové nalezli cestu ke chlévu a odevzdali pozemské dary. Ale pak nechali opět dítě bez ochrany. Byli povoláni, aby tomuto dítěti urovnali cestu na zemi svými poklady a svou mocí, aby mu nebylo ublíženo při plnění jeho poslání. Nepochopili úplně své vznešené poslání, přes to, že byli osvíceni, aby dítě mohli nalézti.

Neklid hnal Marii pryč z Nazareta a Josef, který viděl její tiché utrpení a její touhu, vyplnil její přání, aby jí udělal radost. Předal vedení svého tesařského závodu svému nejstaršímu tovaryši a odcestoval s Marií a s dítětem do cizí země. Ve shonu práce a denních starostech vybledla zvolna u obou vzpomínka na zářící hvězdu, zvláště když Ježíš ve svých dětských letech nic nápadného neprojevoval, nýbrž byl právě tak přirozený jako jiné děti. Teprve když Josef, který vždy byl Ježíšovi nejlepším otcovským přítelem, umíral po svém návratu ve svém domově, uviděl ve svých posledních pozemských okamžicích nad Ježíšem, který jediný byl u jeho úmrtního lože, korunu a holubici. V tomto vytržení pronesl poslední slova: „Tak jsi to přece ty!“

Ježíš sám nevěděl o tom nic, pokud ho to netáhlo k Janovi, o němž slyšel, že u Jordánu křtí a káže moudré učení.

V tomto hrubohmotném úkonu křtu byl pevně zakotven začátek poslání ve hrubohmotnosti. Páska spadla. Od tohoto okamžiku byl si vědom toho, že má přinésti pozemskému lidstvu Slovo otcovo. – O svém pozemském otci neslyšel od Marie nikdy a nevěděl, že v jeho žilách koluje i římská krev.

Tak rozvine se před vámi celý život, takový, jaký skutečně byl, zbavený všech fantasií lidského mozku! S uzavřením kruhu dění bude v soudu prohlášeno všem vítězství Pravdy, která nebude již dlouho zahalována! Maria zápasila v sobě s pochybnostmi, které byly zesíleny mateřskou starostí o syna až k těžké cestě na Golgatu. Čistě lidsky a ne nadpozemsky. Teprve tam zasvitlo jí na konec poznání o jeho poslání a tím i víra.

Nyní však při opětovném návratu hvězdy mají býti Boží milostí napraveny všechny omyly. Současně mají být odčiněny také všechny chyby těch, kteří ztěžovali Kristovi cestu; ovšem za předpokladu, že tak nečinili z tvrdošíjnosti nebo zlé vůle a že se nyní při uzavření

kruhu propracují k poznání a vynasnaží se napraviti to, co zanedbali nebo v čem pochybili.

Touto vůlí k nápravě stoupá pro ně se zářící hvězdou i vykoupení, a jejich osvobozující dík bude jásati k tomu, jenž v moudrosti a dobrotě vytvořil zákony, na nichž musí se tvorové soudit a také osvobozovat.

Chcete-li při tom obstát, uvažujte v budoucnosti jedno: Pohleďte, moje cesty nejsou vašimi cestami! Proto buďte bdělí a dbejte vždy na *své* cesty, které jsem vám Poselstvím ukázal. Starej se každý sám o sebe! Přicházejte ke mně sem k východu, zatím co já jsem obrácen k západu a musím vám hledět vstříc. Přicházím od Otce z nejvyššího východu a proto moje cesty nejsou *nikdy* vašimi cestami! Myslete na to vždy, když nechcete nebo nemůžete tak mnohému porozumět. Dbejte jedině své cesty, kterou jsem vám mohl ukázat a nedomnívejte se, že také moje cesta musí býti stejného druhu. V tom byste bloudili!

28. 30. prosinec 1932.

Dávám vám dnes nový zákon! Nový zákon, v němž je zahrnuto všechno staré a z něhož musí vycházet výstavba nového člověka, aby i jeho *díla* byla nová, jak je zaslíbeno.

Vychází z přikázání, které jsem vám již dal a které musí všichni stoupenci Grálu učinit základem svého putování stvořením, aby i zde na zemi zůstali prosti karmy. Aby nenavazovali nitek, které by ducha poutaly a strhovaly do hrubé hmotnosti.

Řekl jsem vám: „Na své přání smíte proputovati všechna stvoření, abyste se tím stali sebe vědomými. Nemáte však způsobiti bolest ostatním, chcete-li splnit *své* žádosti.“

Není ničeho ve stvoření, čeho byste nesměli užívati v tom smyslu, jak vám to stvoření podává, to jest k tomu účelu, k němuž se to vyvinulo. Vy však neznáte vlastní účel tak mnohých věcí a tak chybujete přeháněním, které vám místo užitku musí škodit. Tak se vaše touha po ochutnávání, poznání a užívání stupňuje až k *náklonnosti,* která vás spoutá, zotročí rychle vaši svobodnou vůli, takže se sami stáváte *služebníky* tam, kde máte být pány!

Nenechte se zotročiti užíváním. Berte jen to, čeho je třeba v tomto pozemském životě k udržení a rozvinutí vám svěřených statků. Přemírou brzdíte každý vývoj, lhostejno zda těla nebo duše. Přemírou rušíte stejně tak, jako nedostatkem a zanedbáváním. Porušujete tak veliké, Bohem chtěné bytí! Všechno to, co vaše dobrá vůle chce přinésti k vyrovnání a napravení těchto chyb, je jen příštipkářstvím. Příštipky upozorňují na to, že bylo spravováno, jsou nehezké a nemohou tak působit jako čisté, nespravované dílo.

Nemá proto práce povolaných ve službách Svatého Grálu pozůstávat v opravování starých dosavadních chyb tohoto lidstva. Ne, všechno jejich jednání, myšlení a cítění *musí* vést již od základů k *nové výstavbě!*

Jen ponechte, ať se všechno staré klidně zřítí. Podle vůle Boží nemá být nic zlepšováno a měněno, nýbrž všechno musí *nově vzniknout!*

Ve splnění zaslíbení: „Všechno má býti nové“ není významu přeformování, nýbrž *znovu* formování *po* zhroucení se všeho toho, co lidský duch zkřivil a otrávil. A protože není ničeho, čeho by byl člověk ve své domýšlivosti neohmatal a neotrávil, musí se *všechno* zřítit a *pak* znovu vzniknout, ale ne v lidské vůli jako dosud, nýbrž ve vůli Boží, která nebyla ve svévolnosti lidskými dušemi pochopena.

Všechno, co Boží vůle stvořila, lidstvo *ohmatalo*. Ale nepochopilo! To byl úkol každého lidského ducha. Lidé však nafoukaně ohmatávali, domýšleli se být mistry a tím znehodnotili a pošpinili všechno čisté.

Co vůbec lidé ví o pojmu čistoty! Co učinil rouhavý, maličký tvor z nesmírné vznešenosti opravdové čistoty! Zkalil a zfalšoval tento pojem, strhl jej dolů k sobě, do nížin svých špinavých žádostí, v nichž již nemůže poznat cítění svého ducha. Následuje jen úzce ohraničené pocity, zplozené jeho rozumem ve zpětném účinku vlastního myšlení. Avšak i pocity mají být v budoucnosti zase čisty!

Pocit je vůči citu tím, čím má být rozum duchu: *nástroj* k působení v hrubohmotném bytí! Dnes však je pocit snížen, stržen za nástroj rozumu a tím zneuctěn. Tak, jako dědičným hříchem nadvlády rozumu byl duch potlačen a spoután, tak musel současně samočinně hrubší, rozumem vyvolaný pocit triumfovat nad čistotou duchovního cítění. Cítění je výraz činnosti ducha a tato byla potlačena, odříznuta od možnosti léčivého působení ve stvoření.

Tato jedna chyba měla samozřejmě a přirozeně za následek další. Tak se stává, že lidé dnes považují olovo za zlato, aniž by to věděli a cení toto olovo jako zlato, zatím co čisté cítění již vůbec neznají.

Tak, jako duch má být ve správném poměru spojen s rozumem, aby duch vládl a vedl a rozum jako nástroj mu sloužil upravováním cesty, vytvářením možností k provedení vůle ducha ve hmotnosti, zrovna tak má současně cítění vésti a oživovati a pocit má následovat vedení a zprostředkovávat činnost ve hrubohmotnosti. Pak konečně přijme i pocit velmi brzy a velmi rychle ušlechtilé formy a ve svém rozmachu k výšinám rychle smaže žalostné zhroucení všech

mravních pojmů, které mohlo vzniknouti současnou nadvládou pocitu!

Je-li činnost pocitů vedena cítěním, pak je ve všem myšlení a jednání jen krása a vyrovnanost. Nikdy ne žádost, nýbrž jen posvěcené dávání: To má být zdůrazněno ve všem, v lásce i v manželství.

Vy krátkozrací a omezení často jste považovali za čisté ty lidi, kteří ve skutečnosti podle zákonů stvoření patří mezi nejzavrženější. Jsou tak mnohá jednání, která jste považovali ve své úzkoprsosti za nečistá a ona přece září čistotou, a zatím mnohé, co považujete za čisté, je nečisté.

Čistota citů povznáší tak mnohé jednání do netušené výše, kterou vy ještě dosud špiníte posmíváním a výsměchem. Osvoboďte proto nejprve své *cítění,* abyste mohli správně posuzovati a rozlišovati dobro a zlo. Neboť jinak musíte bloudit!

Nemyslete si, že jste to či ono v sobě „překonali", dokud jste se *neocitli v nebezpečí* a možnosti poddati se svým slabostem, za předpokladu, že se to nikdo nedoví. Také útěk do samoty nepřinese opravdový užitek. Je to pouze důkazem, že se takový člověk cítí slabým k boji, že je unaven, snad, že se také sám sebe bojí, aby při nějaké příležitosti neklesl. *Být silným* je něco *jiného. Jeví* se jinak. Silný jde svou cestou uprostřed jakýchkoli nebezpečí, bez vyhnutí a bloudění. Nelze jej poraziti. On sám nikdy neuhne, poněvadž zná a vidí svůj vysoký cíl, jehož dosažení je mu cennější, než všechno ostatní, co se mu nabízí.

Člověk bude nyní ve všem *novým* a silným! *Novým* a v *sobě* silným!

A k této nové činnosti dávám vám nové přikázání; neboť na vás chci vybudovati novou říši na zemi!

„Nezpůsobujte nyní svým spolulidem žádného utrpení, abyste tím splnili svou žádost!"

Vy jste ještě nepochopili co všechno v tom spočívá. Je to nejlepší opora pro člověkovo putování všemi částmi stvoření, až k ráji!

K tomu dávám vám ještě více:

„Ošetřujte *správně* statky na zemi vám svěřené. Patří k nim i pozemské tělo. Nenechte požitek stát se náklonností, pak budete prosti řetězů, které vás táhnou dolů."

Budoucně bude pro každého vážně se snažícího podmínkou, aby v čistě hrubohmotném životě oslovení „Ty“ vzájemně přísně posvětil! Smí se používat nebo nabízet jen *ve zcela výjimečných* případech. V jemnohmotném světě, tak zvaném „záhrobí“, je tomu jinak. Hranice mezi stupni zralosti ducha jsou *ostře vytýčeny* a nemohou býti jen tak beze všeho překročeny. Stejné druhy *tam* žijí skutečně pohromadě podle zákona stvoření, *a pouze stejný druh opravňuje k „tykání“.*

V hrubohmotnosti musí býti tyto hranice teprve vytýčeny. Hrubohmotné pozemské tělo umožňuje zde úzké spolužití duchů *všech* stupňů zralosti. V žádné jiné úrovni se to nevyskytuje.

Proto vám nyní pro budoucnost naznačuji hranici, jejíž naléhavost a velikou cenu nemůžete dosud pochopiti.

Již jednou jsem ve svém poselství na to poukázal v přednášce „Polibek přátelství“. Nikdo však toho nedbal, nikdo se *dobrovolně* nenamáhal jednati podle toho. Mezi mnohými stoupenci vládne *ještě dnes* jed šířící zvyk říkat si vzájemně „Ty“, bořit tak nutné hranice v hrubohmotnosti a překračovat je. Hranice, které jsou vám oporou, jakou nedovedete dosud oceniti.

Musí tedy být *příkazem,* aby každý stoupenec Grálu šetřil svým „Ty“ vůči spolulidem. Nejlépe je vůbec nepoužívati! Odmítněte to, bude-li vám kdekoliv nabízeno, vyjma tam, kde se jedná o vážné spojení pro pozemský život – v manželství!

Po *letech* poznáte, jaká cena je v tomto přikázání. Zavalí mne vždy ošklivost, slyším-li o tom, protože znám zkázu tohoto zvyku. S tímto jadrným „Ty“, které ztělesňuje docela zvláštní pojem vchází každý do svazku, který může trvat i za pozemský hrob! A o tom jste *ani vy* dosud nic nevěděli.

S tímto „Ty“ navazují se okamžitě nitky vedoucí od jednoho k druhému, které naprosto nejsou tak nevinné, jak jste se až dodnes domnívali. Nitky, které mohou ducha zdržovat dole, ale i takové, které mohou vést ke vzestupu. Jen velmi zřídka, ze statisíce případů snad jen *jeden* je takový, že se tak spojují dva duchové, kteří jsou ve všech věcech stejně zralí a stojí tak duchem skutečně na stejném stupni.

A kde se spojují dva nestejní, bude podle zákona vyšší *stažen dolů,* nikdy nevystoupí nižší výše! Neboť ve stvoření může pouze vyšší sestoupiti do nižších úrovní, nikdy však nemůže duch učiniti jediného kroku výše z místa, na kterém stojí.

Při dobrovolném, užším spojení dvou nestejně zralých duchů *musí* ten vyšší zpět dolů, nebo bude zadržen druhým, který ve zralosti zůstal zpět a svazkem na něm visí jako závaží. Ne každý má sílu, aby méně zralého vedl tak, aby dospěl vzhůru k němu. Jsou to výjimky, se kterými nesmí být počítáno. A úplné odloučení se po dobrovolném svazku není tak lehké.

S touto strašlivou skutečností pozemský člověk nepočítal! Lehkomyslně přechází propasti v pozemském bytí a je bezpodmínečně brzděn v *každém případě,* poruší-li tento zákon! Je často tak spoután, jako plavec neviditelnými šlahouny vodních rostlin, když se ponořil v místech mu neznámých.

Přichází doba, ve které máte být osvobozeni od nebezpečí, které denně, každou hodinu vyžaduje na zemi mnoho obětí. Budete svobodni věděním! Ale pak budou i manželství jiná i přátelství a ostatní svazky, které všechny nesou v sobě jméno „svazek“ zřetelně, aby bylo zjevno, co to je. Tím zaniknou hádky mezi přáteli, zmizí řevnivost a neporozumění. Následováním vám dosud neznámého zákona vznikne ve všem plná harmonie.

Do té doby může vám býti však pomoženo novým pozemským přikázáním: Užívejte opatrně důvěrného „Ty“! Uposlechnutí chrání vás před mnohým utrpením! Může zkrátiti vzestup vašeho ducha o tisíciletí! Nezapomeňte na to, i když ničemu z toho nerozumíte. Dávám vám tím nejlepší zbraň proti všem jemnohmotným nebezpečím!

V hrubohmotnosti potřebujete mnohem více příkazů než by jich bylo třeba pro jemnohmotnost, v níž všichni lidští duchové mohou se stýkat jen se stejným druhem, i když tento druh má mnohá odstupnění a jeví se proto v mnohých formách.

Splněním přikázání se osvobodíte od těžkého, zbytečného zatížení, které si lidstvo vždy znovu nakládá.

Nebeřte si při tom příkladu ze záhrobí, které je podrobeno jednodušším zákonům. I záhrobní bytosti musí se teprve učiti v nové době, která je zaslíbena jako tisíciletá říše. Nejsou o nic chytřejší než vy. A ví také jen to, co pro svou úroveň potřebují vědět. Bude tedy nutno přetrhnout toto pouto mezi spiritisty tam, kde přináší nesprávnosti neporozuměním a hloupou domýšlivostí. Hloupá domýšlivost, která tak mnohé cenné zprávy falešně vykládala a tak celé masy falešně vedla a je zdržovala, aby *nyní* nemohly poznat a radostně přijmout pravdu.

Nedejte se másti, ale *dbejte* mého příkazu! Byl vyřknut, aby *vám* na zemi pomohl. Budete-li dobře pozorovat všechno kolem sebe, lehce poznáte jeho cenu již dnes! Neruště snad bez příčiny dosud stávající. Tím byste se přece od toho neosvobodili. Byl by to pokus falešného, nezdravého přeformování! Avšak ode dneška jednejte *jinak!* Ne tak bezmyšlenkovitě a lehkomyslně! Máte budovat všechno znovu. Staré samo se zřítí. Chraňte se před svazky, které nejsou nutny!

A jestliže vám ještě řeknu:

„Nikdy nemá člověk žít s někým, koho nemůže ctít!“

Pak máte *to,* co potřebujete, abyste v pozemském bytí zůstali prosti karmy. Přijměte tyto zásady s sebou na cestu, vy všichni, kteří chcete nyní v pravdě sloužit Grálu! –

Abyste však mohli vystoupit vzhůru, musíte mít především v sobě touhu po čisté, světlé říši Boží! *Touha* po ní nese ducha vzhůru! Proto *myslete* vždy na Boha a jeho vůli, ale nedělejte si sami o něm žádného obrazu! Musel by být falešný, protože lidský duch nemůže chápat pojem Boha. Proto je mu dáno, aby pochopil *vůli* Boží, kterou musí poctivě a pokorně hledat. *Najde-li tuto vůli, pak pozná v ní Boha!* To je jediná cesta k němu!

Člověk se však dosud nikdy správným způsobem nenamáhal pochopit vůli Boží a najít ji, ale vždy vystrkoval vpřed jen svou, *lidskou* vůli! Jeho vůle, která vznikla jen z člověka, jako ztělesnění všech lidských přání a pudů sebezáchovy a proto není v souladu se samočinnými, vzhůru vedoucími zákony stvoření!

Najdete-li správnou cestu k opravdové vůli Boží ve stvoření, pak poznáte v ní Boha!

Amen.

29. Kastovnictví, společenský řád.

Stále napadaný třídní společenský řád a kastovnictví mají svůj původ v prostém vyciťování působení jednoho ze zákonů stvoření: Přitažlivosti stejnorodého!

Byla to jedna z největších chyb lidstva, že příliš málo dbalo a často vůbec zanedbávalo toto působení a tím dalo vznik mnoha omylům, které musely vésti k velikému zmatku a na konec povedou k úplnému zhroucení!

Tento zákon byl *vyciťován* všemi lidmi. Co však je v něm *vyššího* než čistě hrubohmotné vědění, co přímo a těsně nesouvisí s pozemskou výdělečnou možností, to bylo pozorováno příliš povrchně a považováno za vedlejší. Tím nebylo také nikdy poznáno to nejdůležitější pro vybudování základů harmonicky vzestupného pozemského života. Tím méně bylo to vetkáno správným přepracováním do hrubohmotnosti, tedy do všedního pozemského života! A přece *musí* to býti vetkáno do života této země, neboť pokud jen jediný z prazákonů stvoření bude lidmi nepochopen a tím v hrubohmotném životě zle pokroucen nebo vyřazen, nemůže nikdy vzniknouti harmonie.

Všichni staří národové prováděli rozdělení různých společenských stavů nebo tříd vzdělání, poněvadž poznali tuto nutnost, ač nevědomě, přece mnohem lépe než dnes.

Jen se rozhlédněte kolem! Kdykoliv se sejde jen několik lidí, projeví se velmi rychle a jistě i tento zákon a to ve formě, jejíž utváření ukazuje vždy svobodné chtění těchto lidských duchů, poněvadž duchovní chtění jest schopno vtisknouti všem formám svůj znak, nechť již je toto chtění plně vědomé nebo děje se tak nevědomým způsobem. Forma nese proto vždy viditelně na sobě zralost nebo nezralost ducha.

Sejde-li se pět lidí, ba často i tři, nechť již je to ku práci nebo pro zábavu, tu zákon přitažlivosti stejných druhů utvoří mezi nimi velmi brzy dvě skupiny i když je to jen v rozhovoru nebo ve vyměňování

názorů. Tak se to opakuje trvale již miliony let a měl by tu již býti nalezen hluboký podklad toho, co se jeví jen činností ze zvyku.

Ale i z tohoto nápadného zjevu vyvodily se jen úplně povrchní a v poměru k závažnosti lehkomyslné uzávěry, *příliš omezené,* protože byly vytvořeny *rozumem,* který může pochopit vždy jen poslední, hrubé výběžky vlastního působení a nikdy je nemůže sledovat až do mimohmotnosti, poněvadž sám má svůj původ jen v hrubohmotnosti. A přece právě v mimohmotnosti je původ veškeré síly a všech záchvěvů, které neúchylně pronikají všemi druhy stvoření.

Ve všem, co na základě tohoto pozorování bylo zde na zemi přetvořeno rozumem ve formu, ve všem tom chybí vlastní život, *pohyblivost!* Strnulostí hrubohmotného systému, který vznikl při každém řízení a vtlačil všechno živé do *mrtvých* forem, stalo se to *nesprávným a nezdravým.*

Člověku vede se pak jako rostlině, která byla vytržena ze své původní půdy a v nové půdě nemůže již prospívat, protože tato půda jejímu druhu již neodpovídá. Musí zakrnět, zatím co by v pravé půdě byla plně rozkvetla a mohla přinésti bohaté ovoce k užitku svého okolí ve stvoření a sobě k nejčistší radosti a trvalému přetvořování síly.

V této veliké chybě spočívá zárodek vyvíjejícího se a přicházejícího zhroucení, které se již v mnoha malých počátcích ukazuje.

Při výrazu kastovnictví není třeba ukazovat do Indie, neboť kastovnictví je u *všech* národů! *Musí* se vyvíjeti tam, kde jsou lidé, bude vznikat tak dlouho falešně, pokud zákony ve stvoření zůstanou nepoznány jako dosud.

A tato nesprávnost a faleš musela vytvořiti závist a nenávist, popud, rozbíjeti stávající: Nevědomý popud a tlak vzrostl přirozeně ve zkázonosnou vlnu, která při uzavírajícím se kruhu dění přinesla nyní jako svůj květ bolševismus, poněvadž to vůbec jinak nebylo možno.

V něm projevuje se nyní jako ovoce všechno nepravé a nesprávné v dosavadní výstavbě *lidského spolužití na zemi,* ukazují se všechna místa, kde nebylo dbáno prazákonů stvoření nebo kde byly vědomě zkrouceny. Tyto účinky přijíti *musely,* poněvadž pronikající teď Světlo

žene i všechno nesprávné až na nejvyšší výši, aby pak v přezrálosti samo se zhroutilo a poskytlo půdu k nové výstavbě podle vůle Boží, která je již od prapočátku zakotvena v zákonech tohoto stvoření a nelze ji zkroutit nebo přerůst bez zlých následků.

Je to žeň veškeré setby, která od počátku lidského působení byla naseta lidským chtěním. Je to žeň všeho správného i nesprávného, nechť již vzniklo toto nesprávné kdysi ze zloby nebo jen z neznalosti Božských zákonů ve stvoření. Zesílenou silou Světla bude přivedeno k rozkvětu a *musí zjevně* ukázat své ovoce, které při tomto konečném soudu musí přijmout původci, přívrženci a následovníci jako odměnu nebo trest ve zpětném proudění zvratného působení!

Bolševismus, komunismus a neblahé nepřátelství a roztříštěnost četných stran nejsou důsledkem falešné výstavby státu, nýbrž pouze pokračováním falešného třídního rozvrstvení, které ve své ztrnulosti a zkroucenosti nemohlo nikdy vésti k harmonii mezi lidstvem této země!

Připočtete-li k tomu ještě prazákon nutného pohybu, pak poznáte, že pohodlný a klidný střední stav musel tím utrpět největší škody. – Bylo to jen rozuzlení nutného prazákona pohybu!

Pohodlnost jde ruku v ruce s domýšlivostí a leností ducha. Obojí *překáží* duchovnímu pohybu právě tak, jako vážnost a moc, které lehce vzbuzují pýchu, jak to bylo často viděti ve vyšších třídách. To všechno brzdí a zpomaluje duchovní pohyb, zatím co to vyžaduje jednostrannou práci rozumu.

Rozumová práce není však také současně duchovním pohybem. V tom je veliký rozdíl.

Ale nenávist a závist nižších tříd zasahuje mnohem hlouběji. Ve své žhavosti zasahuje cit a tím i ducha. Tak *stupňuje* duchovní pohyb a to i tam, kde tito lidé nepatří k tělesně pracujícím!

Poněvadž tento pohyb, vystupňovaný až v horečku *porušuje* právě tak prazákon stvoření jako příliš pomalý pohyb, *musela* na konec propuknout disharmonie jako vybičované mořské vlny, přesně podle ženoucích a samočinných účinků prazákona! Nemohlo přijíti nic jiného!

Mluvím tu úmyslně o vyšších, středních a nižších společenských třídách, poněvadž původní roztřídění a vřadění takové bylo. A v tom spočívala nesprávnost. Tyto o sobě nutné třídy neměly si býti navzájem podřízeny nebo nadřazeny, nýbrž měly pracovati *vedle sebe,* každá třída o sobě *plnocenná* jako určitý druh, který je nepostradatelný a má uzrávat ve stvoření k plnému rozkvětu a ovoci, aby svým určitým způsobem mohl vykonati veliké, ba největší věci a to na své půdě, která jedině k tomu uschopňuje a poskytuje sílu!

Podívejte se přece na jednotlivé lidské rasy! Z toho můžete se naučit mnohému. Každá rasa může dozrávat, zušlechťovat se, býti velikou a silnou *jen sama v sobě!* Smísením *dvou* ras rozmnoží se jen slabosti, nedostatky a chyby *obou* ras, které se pomísily a jako ovoce toho objeví se mimo řídké výjimky nezměrné stupňování *všech chyb.* Zřídka něco dobrého!

Přijměte to jako pokyn stvoření a řiďte se podle toho ve svém hrubohmotném všedním životě na zemi. Zde na zemi máte hrubohmotný šat, své tělo, se kterým musíte počítat, neboť v *něm* je zde na zemi skryto rozmnožování rasy! Na to nikdy nezapomínejte! Tyto zákony nemůžete nikdy obcházet beztrestně.

Avšak zde na zemi máte žíti všichni společně. Každý má nárok, aby tu působil a rozvíjel se. A nejen nárok, nýbrž i svatou povinnost! Ne však pod sebou v podřízenosti, nýbrž *vedle sebe.* Pozorujte jen jednotlivé tóny. Každý tón je úplně sám o sobě, zůstává sám a nedá se smísiti. A jen tehdy, stojí-li na *správném místě vedle* tónů jiných druhů může vzniknouti harmonie a souzvuk. Pokusíte-li se tóny přesunout a seřadit je jinak, pak musí vzniknout nesouzvuk, jehož projev se může stupňovat až v pocit tělesné bolesti a konečně až k nesnesitelnosti.

Učte se z toho a pochopte! Neuchopte to však zase hned zpočátku za nesprávný konec!

O co jste se dosud pokoušeli bylo proti harmonii Božských zákonů ve stvoření a nemůžete proto čekat nic jiného než *to* ovoce, které pro vás nyní uzrává! Vhoďte je do ohně a počněte rozsévat znovu. Obnova může vzniknouti jen od základů.

Jednejte podle toho, neboť nemůžete ani jediný z prazákonů stvoření ohnout nebo překročit, aniž byste sklidili za to veliké škody. Učte se zákonům a *potom* na nich stavte! Tak budete míti mír, radost a štěstí!

Vezme-li se při tom ještě v úvahu, že na konec všechno, vůbec všechno bylo vybudováno jen na penězích, pozemské moci a pozemských hodnotách, pak není nynější kritická nouze ničím podivným a podle zákonů stvoření vynucuje zhroucení!

A jako je tomu zde, tak je tomu ve všem ostatním, co není vybudováno na Božských zákonech, které jsou lehce poznatelny v prazákonech stvoření.

Nyní musí býti všechno dohnáno ke konečnému rozuzlení. Světlo, pronikající do temnot této země vybičovalo ku příkladu i trvalé zbrojení s myšlenkami na válku tak, že vznikla válka mas. Popud k tomu dalo jen lidské myšlení, lidské chtění, lidská opatrnost a lidský strach. Tím vytvořil člověk ve stvoření *formy,* které pak byly mocně vyhnány zesíleným Světlem do květu a plodu, tedy k *činu.*

Musely vyrůst jako všechno, co se ještě nyní nachází ve stvoření ve formách jakéhokoliv druhu. *Musí* růsti, a budou při tom Světlem povzneseny a posíleny k dalšímu trvání odpovídají-li zákonům této síly Světla, nebo budou jen posíleny, aby se v prudkém vyrůstání na této síle Světla zlomily a tím samy odsoudily, neodpovídají-li zákonům této síly Světla a nemohou-li s ní proto dosíci spojení. Tím všechno falešné vyžije se samo v sobě k smrti a při tom dospěje k viditelnému projevu též vše, co by se nejraději skrylo. Nic se nemůže nadále udržeti ve skrytu pod tlakem Světla. Všechno musí ven, na denní světlo, musí ukázat v *činu* své *plody!* A při tom bude poznáno jako skutečně takové, jaké jest. *A to všechno samo sebou.*

Zde nepomůže již žádné vzpírání, žádná rozumová chytrost, která dosud dovedla mnohé ukrýti v temnotách a soumraku tohoto velikého zmatku. *Všude musí býti Světlo!* Podle samočinných a teď zesílených základních zákonů tohoto stvoření. Člověk se svým chtěním není již ničím v tomto mocném soustrojí, které proniknuto novou Božskou silou zrychluje své působení, žene se kupředu, působí očistu a tak se obnovuje.

Nemluvte při tom o schopnosti davové sugesce mnohých vůdců. V tomto smyslu neexistuje nic takového. Pochod je zcela jiný. Vůdce může přivodit svými snahami pouze jednotnost myšlení. Hnací sílu k proniknutí a činu přináší jedině trvalé a samočinné působení prazákonů stvoření! Lidé vidí však bohužel všechno z nesprávné stránky v důsledku svých omezených názorů a domnívají se jako by síla vycházela od jednotlivce nebo vůbec od lidí. A přece je to obráceně! Jakákoliv síla přichází jen shůry!

Nemohlo proto nastati nic jiného než stranické boje nejodpornějšího druhu, které se budou stupňovat *až k vlastnímu zhroucení,* protože tyto strany v neznalosti prazákonů stvoření stojí na falešném základě a nemohou proto nikdy dosáhnouti harmonie. Jako květ všeho býlí a plevele stranictví rozkvétají však noviny, které svým nesvědomitým štvaním otravují ještě i *tu* část tohoto lidstva, která chce jíti nevinně svou cestou. Tyto noviny se navzájem bezuzdným způsobem předstihují, poněvadž pod tlakem síly Světla musí tentokrát *ukázat* všechnu prázdnotu a všechno falešné snažení, které v nich spočívá! Ony to také ukazují! Vtiskují si *takový* znak, který je jich hoden a jehož nebudou již moci změnit ani smazat až přijde hodina osvícení pro lidi v jejich *vlastním prožití* a vlastním poznání!

Pak nelze již couvnout tam, kde se tak daleko zašlo a kde se tím znemožňuje obrat. Tak nastane i zde vlastní vinou pád a sebezničení. Když však potom všechny strany podle svatých zákonů tohoto stvoření svou stupňovanou činností vyžijí se až k smrti, zanikne jako první důsledek toho i největší část novin, poněvadž svým čtenářům nebudou již moci nic poskytnouti, ježto se závistí, nenávistí a nepřátelstvím bude smazán i jejich základ, neboť k takovému rozkvětu mohly dospěti jen v *tomto* bahně. Na *dobré* půdě nemají žádné možnosti života.

Všechno musí být obnoveno! Ani církve nezůstanou uchráněny v tom, co v nich dosud bylo falešné. Podle zákonů stvoření i zde jde všechno svou cestou a nemůže již býti zadrženo: Co není v naprostém souhlase s Božími zákony, které nespočívají v knihách, nýbrž ve *stvoření,* musí se veřejně objeviti. Podle druhu setby dozrává nyní důsledně ovoce ke žním při uzavření kruhu dění a to ve všem

co bylo lidským chtěním a konání zasazeno do stvoření. To je ten mnohokrát zaslíbený soud před úsvitem nové, bohulibé doby!

Hořce chutnají tyto plody, které lidské působení ve stvoření vypěstovalo a jež lidstvo tentokrát musí požívat i když se jimi otráví a zajde! Dlouho se vzpíralo proti každému poznání, když nebylo podle jejich dosavadního smýšlení.

Proto musí býti nejdříve *všechno* novým dříve, než bude moci nastati vzestup, jak to zaslíbení již dávno zvěstují a jak sám Syn Boží již tehdy prohlásil. To znamená, že také *všechno* bylo falešné. S myšlenkovou leností přechází však každý člověk i nadále tuto skutečnost a to i ti, kteří mívají často tohoto proroctví plná ústa. Oni o tom vědí, avšak nedbají na to s *takovou* vážností, jaká je nutna k jejich záchraně!

Žel, všechno bylo přijímáno a vykládáno *tak,* jak to odpovídalo sobeckým nebo pohodlným přáním každého jednotlivce. A co se mu nelíbilo nebo čemu snadno neporozuměl, to většinou zavrhl nebo toho vůbec nedbal, poněvadž mu to v tom okamžiku bylo pohodlnější.

Nijak nepostačí, že všechny církve musely tak zřetelně ukázat ve světové válce, jak málo *živým* bylo jejich učení v duších jejich věřících. Tato učení byla vždy jen prázdnými slovy a pouhou *vnější* formou a proto se neosvědčila. Toto selhání nezavinili však věřící, nýbrž dosavadní *výklad* slova, jemuž chyběla životní vřelost přesvědčení! Proto také nemohlo žádné přesvědčení probouzet.

Jen tam, kde je *živé přesvědčení* stává se slovo činem a poskytuje lidem skutečně pevnou oporu! Doba válečná a poválečná byla pro všechna dogmata teprve uzráváním květu. *Nyní* musí se ukázat *ovoce,* které jasně prokáže skutečný druh setby! Se vzrůstající nouzí plní se kostely a modlitebny, Boží domy všech vyznání a věřící i stoupenci doufají, že tam naleznou pomoc *takového* druhu, jakému je učili. Při tom vlastním prožitím zjistí všichni tito lidé, co bylo pravé a co falešné v tom, čemu se dosud učili. Všechno pravé i falešné bude se musit projevit tak, že to bude každému jasné. Všechno falešné se pak rychle zhroutí, až toto prožití dovede lidi k probuzení. Již nikdy nepovstane. Člověk se učí rozlišovat jen prožitím! Pokud mu chybí

přesvědčení z prožití, zůstává ve slepé nečinné víře, která nepřináší jeho duchu žádného užitku, nýbrž ho jen uspává a ochromuje.

Jděte lidé a *prožívejte,* když dobrovolně pohybem svého ducha nechcete přijíti k poznání Božské pravdy, protože sami stále uzavíráte všechny vchody.

Také vámi často uváděné rčení velmi rychle ztratí svůj význam, budete-li i nadále podle *svého* výkladu se chtít utěšovat slovy: „Před Bohem jsou si všichni lidé rovni!“

Toto rčení je samo o sobě správné, ale nesprávným je dosavadní výklad! Ani zde nepřipouští Božské zákony ve stvoření tak pohodlný výklad.

Je ovšem správné, že *před* Bohem jsou si lidé rovni a že nezáleží na tom, co mají za sebou. Avšak státi před Bohem, dospěti tedy až ke stupňům jeho trůnu je možno jen málo lidem. Pozemský člověk nemyslí ovšem podle svého povrchního zvyku na tuto obtížnou okolnost, nýbrž snaží si namluvit, že v duchu je bezpodmínečná rovnost před Bohem. Vůbec nedbá na výslovný poukaz: Před Bohem. Člověk přes to klidně přechází a drží se jen výrazu „rovnost“ v tomto rčení.

Nepřihlížíme-li k tomu, že v této rovnosti před Bohem je také poukaz na nicotnost pozemských hodností vůči Božím zákonům, které při přechodu lidského ducha z hrubohmotné pozemské schránky do jemnohmotného světa nečiní žádného rozdílu, byl-li tento člověk na zemi žebrákem nebo králem, knězem nebo papežem, zůstává přesto před Bohem pouze *lidským duchem,* který zodpovídá za všechny své myšlenky, slova i činy, tu leží v těchto slovech ještě vyšší smysl.

Býti *před* Bohem znamená býti u stupňů Božího trůnu, tedy v duchovní říši, v ráji, který je pod stupni trůnu. To je to nejdůležitější v této větě, co člověk dosud nechával bez povšimnutí. Také to je to nejobtížnější, poněvadž lidský duch ve stvoření může dojíti až *před* Boha *teprve tehdy,* když odpykal všechno, co ho v tomto stvoření zatěžovalo jako vina a faleš. Všechno do posledního prášku! Dříve nemůže „státi před Bohem!“ Vzdor tomu nebude nikdy viděti Boha, neboť to člověk nemůže. Z místa, jemuž se říká „u nohou trůnu“

jest ještě obrovská propast až k Bohu. Lidský duch nemůže ji nikdy překročiti. Člověk musí se proto spokojit tím, co má. Je toho tak nezměřitelně mnoho, že člověk využil z toho sotva nejnepatrnější částečku!

Lidští duchové *zde na zemi* a všichni, kteří se nachází ještě ve stvoření *nejsou* před Bohem *rovnocenní!* Takový názor byl by neblahý omyl! Nejdříve musí člověk ve své zralosti a čistotě býti tak daleko, aby mohl před Bohem stát nebo obstát. Teprve *pak* smí říci, že je *roven* ostatním, současně před Bohem stojícím. Pak je úplně lhostejné, co leží *za ním,* protože nemůže dříve státi před Bohem, pokud neodpykal a neodčinil vše, co na něm bylo nesprávné, nechť to byly názory nebo činy. Jakmile stojí před stupni trůnu, je to již odpykáno, protože dříve tam přijíti nemůže. Ani lstí, ani mocí, protože zákony ve stvoření to nepřipustí.

Jakmile však stojí jednou tam, pak i přes největší dřívější chyby je bezpodmínečně úplně stejný, jako kdyby nikdy nic nesprávného na něm nebylo! Tak to má platit současně podle vůle Boží zde na zemi, avšak lidé ve svých zákonech, které si vytvořili sami, na to nedbají. Neopírají se při tom o Božskou vůli, nýbrž vždy očekávají od Boha víc, než sami jsou ochotni dát! To pravil již kdysi Kristus velmi zřetelně ve svém podobenství o nevěrných služebnících. –

Dosavadní prázdná slova budou silou Světla tentokrát zjevna! Tím nastane samo od sebe vypuzení všeho chorobného a ozdravění. I všechno falešné bude probuzeno k životu a musí ukázat své plody veškerému lidstvu! Podle toho bude pak poznáno! Hněv všemohoucího Boha nechá zlo zahynout samo v sobě! Jedině nedbáním Božských zákonů mohly uzráti takové výstřelky a špatné ovoce, které musíte dnes všude přijímat a požívat, abyste se při tom osvobodili nebo se tím zničili!

Až se tato zla odstraní sama sebou, *pak* budou lidé pomalu poznávat, jak ve skutečnosti trpěli tímto jedem. Teprve *potom* budou moci svobodně vydechnout ve svěžím vzduchu, který vytvořily očistné bouře nejtěžšího druhu.

Dnes to však dosud není tak daleko. Všude vládne jen strach! Lidstvo nechce to ovšem ještě připustit, ale vzdor tomu jedná

z tohoto strachu, neboť všude objevuje se již nenávist! Nenávist vychází však *jen ze* strachu! Co je napadáno z nenávisti, to je ve všech případech také obáváno. Takový je zvyk pozemských lidí.

Skutečná nenávist vzniká jen ze strachu. Nikdy z hněvu nebo z rozhořčení, které zase vzniká jen ze svatého hněvu. Nenávist nemůže také vzniknout z pohrdání ani z hnusu.

A poněvadž strach přechází již v nenávist, není příliš dalekým konec. Vždyť tento strach vzniká v pozemských lidech před tlakem Světla, jemuž nemohou uniknout vyzkoušenou a obvyklou chytrostí rozumu, který poprvé po tisíciletích selhává, poněvadž je bezmocný proti živé a všemohoucí vůli Boží! –

Všechno dění, které vám vysvětluji, zasahuje veškeré lidstvo. Nemyslete proto lidským způsobem, že to bude všechno vyřízeno ve dnech, týdnech nebo měsících. Je to zápas, který trvá již leta a jehož konec jako bezpodmínečné vítězství Světla je vetkán do prazákonů stvoření!

Lidé, *probuďte se* v prožití, abyste nemuseli zahynout! Neboť brzy má vzniknout nové lidstvo, které vědomě bude žíti v záchvěvech prazákonů stvoření a tím odvrátí chorobu jako důsledky falešného života tak, že na této pozemské pláni bude vládnouti jen mír a radost. Vám ke spáse, Bohu ke cti!

30. Povinnost a věrnost.

Plnění povinností platilo vždy jako nejvyšší ctnost člověka. U všech národů bylo ceněno výše než vše ostatní, ba výše než sám život. Podrželo první místo dokonce i mezi rozumovými lidmi, jimž nebylo na konec již nic svatého kromě jejich rozumu, jemuž se otrocky podřídili. Vědomí nutného plnění povinností zůstalo. Tím nemohla otřást ani nadvláda rozumu. Temno našlo však přece bod, kde mohlo zasáhnout a zahryzlo se do *kořenů*. Posunulo i zde, tak jako všude jinde *pojem*. Myšlenka na plnění povinností zůstala, ale povinnosti samy byly určeny rozumem a tím byly připoutané k zemi, zlomkové a nedokonalé.

Je proto úplně samozřejmé, že citový člověk nemůže často uznati za správné povinnosti, jež mu byly určeny. Přichází do rozporu sám se sebou. Plnění povinností je i jemu nejvyšším zákonem, který člověk má vyplnit, ale současně musí si říci, že plněním uložených mu povinností, jedná proti svému přesvědčení. Důsledkem toho jest nejen zmučené nitro takového člověka, nýbrž takovýmto stavem vytváří se v jemnohmotném světě formy, které vzbuzují nespokojenost a rozpory i u jiných. Tím přenáší se nákaza nespokojenosti a svárů na nejširší kruhy a nikdo nedovede najít a poznat jejich skutečnou příčinu. Nelze ji poznat proto, že toto působení přichází z jemnohmotnosti. Způsobují to živé formy, které vytvořil citový člověk ve svém rozvratu mezi snahou po splnění povinností a jinak chtějícím citem.

Zde má nyní v nové říši nastati změna, aby tomuto zlu bylo zabráněno. Povinnost a vnitřní přesvědčení musí býti spolu vždy v *souhlasu*. Je nesprávné, když člověk nasazuje svůj život v plnění nějaké povinnosti, kterou sám nemůže uznat jako správnou!

Teprve v souhlase povinnosti s přesvědčením nabývá každá oběť skutečné hodnoty. Nasazuje-li však člověk svůj život na splnění nějaké povinnosti bez přesvědčení, tu se tím snižuje na prodejného žoldnéře, který bojuje v cizích službách jako žoldnéři za peníze. Tím stává se takový druh boje vraždou!

Nasazuje-li však někdo život z přesvědčení, pak má v sobě i lásku k věci, pro kterou se dobrovolně rozhodl bojovat.

A jedině to má pro něho vysokou hodnotu a cenu! Musí to dělat z lásky. Z lásky k *věci!* Tím stává se i povinnost, kterou tím plní, *živou* a tak vysoko povznesenou, že její splnění staví nade vše.

Tím rozlišuje se samo sebou mrtvé a strnulé plnění povinností od živoucího. A jenom živé má duchovní hodnotu a účinek. Všechno ostatní může sloužit jen pozemským a rozumovým účelům a přinésti jim prospěch. Není to však trvalé, nýbrž jen přechodné, poněvadž jedině živé poskytuje trvalou stálost.

Tak stává se plnění povinnosti, jež vychází z přesvědčení, pravou, samovolnou věrností a jest pro vykonavatele samozřejmostí. Nechce a nemůže jednati jinak a nemůže při tom ani klopýtnout a zhroutit se, neboť věrnost v něm je pravá, je s ním úzce spojena, ba dokonce jest částí jeho samotného, kterou není ani schopen odložit.

Slepá poslušnost a slepé plnění povinností má právě tak malou cenu jako slepá víra! Oběma chybí život, poněvadž v nich není lásky!

Jedině podle toho pozná člověk hned rozdíl mezi pravým vědomím povinnosti a jen vštípeným a vychovaným pocitem povinnosti. První vyvěrá z citu, druhé je chápáno jen rozumem. Láska a povinnost nemohou proto také nikdy státi proti sobě, ale jsou *jedno* tam, kde byly *opravdově* procítěny a z nich vykvétá věrnost ve smyslu svatého Grálu!

Kde chybí láska, tam není ani života a všechno je mrtvo. Na to již Kristus poukazoval. A to tkví v prazákonech stvoření a platí bez výjimky pro celý svět.

Plnění povinnosti, která vyvěrá dobrovolně a zářící z lidské duše a ono, které se udržuje jen k vůli pozemské odměně, nelze nikdy spolu zaměňovat, nýbrž lze je snadno rozeznat. Dejte proto v sobě vzniknouti pravé věrnosti nebo se vzdalte toho, v čem nemůžete zachovati věrnost.

Věrnost! Často opěvovaná a nikdy nepochopená! Jako vše, tak i pojem věrnosti pozemský člověk hluboce snížil, omezil a vtěsnal do strnulých forem. Velikost, krása a volnost věrnosti stala se bezvýraznou a chladnou. Samozřejmé stalo se *chtěným!*

Věrnost podle dnešních pojmů přestala býti ušlechtilostí duše a byla z ní udělána jen povahová vlastnost. To je rozdíl jako den a noc. Tím stala se věrnost bezduchou. Tam, kde byla nutna, stala se povinností. Tím se projevuje samostatně, stojí na vlastních nohou, sama pro sebe a proto … falešně! Také ona byla lidskou myslí znetvořena a zkroucena.

Věrnost *není* cosi samostatného, nýbrž je to jen vlastnost lásky! *Pravé* lásky, která je všeobsáhlá. Všechno obsáhnout však neznamená všechno současně snad objímat podle lidského chápání, jak se to pokouší vyjádřit známá slova: „Obejmout celý svět!“ Všechno obsáhnout značí: *Že může a dovede směřovati ke všemu!* K osobám i věcem! Není tu vázanosti jen na něco určitého, není tu jednostranného určení. Pravá láska nevylučuje nic, co je čisté nebo co má býti uchováno čistým, nechť již se jedná o osobu nebo o vlast, o práci nebo přírodu. *V tom* tkví všeobsáhlost. A věrnost jest *vlastností této pravé* lásky, kterou nelze si představovat malou a jen pozemsky omezenou, tak jako nelze si tak představovat pojem cudnosti.

Není skutečné věrnosti bez lásky, tak jako není pravé lásky bez věrnosti. Pozemský člověk dneška označuje však plnění povinností jako věrnost! I tu *strnulou* formu, kde není třeba záchvěvů duše. To je nesprávné. Věrnost jest *pouze* vlastností pravé lásky, která je spojena se spravedlností, nemá však nic společného se zamilovaností.

Věrnost tkví v citových záchvěvech ducha a je proto vlastností duše.

Člověk slouží dnes v plnění povinnosti často lidem, jimiž vnitřně musí pohrdat. To přirozeně nelze označit jako věrnost, nýbrž zůstává to pouze plněním převzatých pozemských povinností. Jest to pouze *zevnější* záležitost, která může zvratným působením přinésti člověku *opět jen zevnější* užitek, buď v pozemských prostředcích nebo ve vážnosti.

V takových případech nemůže se objevit opravdová věrnost, která může být poskytnuta jen *dobrovolně* s láskou, od níž se nedá odloučit. Proto nemůže věrnost působit nikdy samostatně!

Kdyby však lidé žili v opravdové lásce, jak to Bůh požaduje, tu by tento stav sám byl již pákou, aby změnil mezi lidmi mnohé, ba

všechno! Žádným nitrem opovrženíhodný člověk nemohl by pak obstát, tím méně by mohl míti úspěchy zde na zemi. Byla by to ihned veliká očista.

V nitru opovrženíhodní lidé nemohli by požívat pozemských poct a spravovati úřady, protože rozumové vědění samo o sobě nesmí opravňovat k vykonávání úřadu!

Pak bylo by plnění povinností vždy radostným, každá práce požitkem, protože všechno myšlení i konání bylo by úplně proniknuto Bohem požadovanou pravou láskou, která vedle neúchylné spravedlnosti má v sobě i věrnost. Věrnost, která sama ze sebe zůstává stálou a nekolísavou úplně samozřejmě a nepovažuje to za zásluhu, která musí býti odměněna.

Taková bude podstata všeho působení v budoucí, Bohem chtěné říši míru a pokoje na zemi. Avšak teprve tehdy, až temno bude vypleněno.

31. Usilujte o přesvědčení.

Usilujte o přesvědčení, ve všem, co děláte! Jinak jste mrtvé loutky nebo prodejní žoldnéři! V budoucím království Božím na zemi bude vyřazeno všechno mrtvé a líné a nebude již míti žádného práva na život. Vždyť člověk, který jest souběžcem jakéhokoliv druhu, jest před Božími zákony naprosto bezcenný. –

Rozhlédněte se kolem sebe a můžete se na všem učit. Jest vám k tomu dávána příležitost denně, ba každou hodinou. Pozorujte dění ve všech zemích. Masy lidí, které se po léta v různých stranách špinily a potíraly, ba bojovaly proti sobě a neštítily se při tom ani vraždy, často přes noc jdou náhle pospolu a táhnou ulicemi s pochodněmi a zpěvem, jako by již po léta byly věrnými přáteli. Přes noc. Jen proto, že jejich vůdcové si podali za nějakým účelem ruce. Kde najdete v těchto věcech osobní a skutečně pevné přesvědčení, ba kde je vůbec nějaké přesvědčení! Chybí. Statisíce dávají se při tom na společný pochod, aniž by něco cítily a jsou proto úplně bezcenné pro něco velikého. Na takové půdě nemůže nikdy vzniknouti říše, která by byla podle zákonů Božích. Tímto způsobem nemůže proto také nic ozdravět.

Jestliže se strany potírají a jejich boj vyvěrá z přesvědčení, pak je úplně vyloučeno jakékoliv spojení mezi nimi, pokud nenastala změna přesvědčení a cest. To se však nestane v několika hodinách. Kde se tak přece mohlo stát, tam jistě nebylo přesvědčení, nýbrž toto rozhodnutí mohlo býti způsobeno a vyvoláno jen *jediným* společným cílem: *Touhou po moci!* Ta jediná přenáší se bez skrupulí přes všechno a jde i přes mrtvoly, nelze-li jinak. Avšak takové násilné svazky a spojení nesou v sobě již předem *nedůvěru,* která podezíravě střeží stále druhého a není pak času pro hlavní věc: Blaho národa, který pln naděje k nim vzhlíží.

Takoví lidé bez opravdového přesvědčení dají se opět velmi snadno odchýliti od směru, který jim přineslo spojení. Není na ně spolehnutí, které může být jen tam, kde je přesvědčení! Stačí jim

příval slov bezobsažných řečí, aby se jimi opojili. V opojení není však žádný zdravý čin.

S takovými lidmi nedá se provésti výstavba, která by dovedla odolat bouřím! Není tomu jinak, než za časů Ježíšových, kdy davy volaly „Hosanna!“ a za několik hodin již na to „Ukřižuj ho!“

Kde je však podkladem k jednání a činu přesvědčení, tam se to nemůže stát. Neboť přesvědčení vyvěrá z vědění a vědění dává vytrvalost a stálost, dává neochvějnost a vítěznou zmužilost, poněvadž pravé vědění vzniká z *prožití*.

Nositelé kříže Grálu však *mají* vědění.

Z toho se má pozvednout vlna síly a rozlíti se po celém lidstvu na zemi. Nezadržitelnou silou musí tato vlna strhnouti s sebou všechny strusky, které ještě brání lidem, aby procitli k poznání. Buďte proto silni, abyste spolu s velikým očistěním, které tlakem Světla nyní nastává, byli schopni darovat lidem sílu k novému vzkříšení! Neboť těžké bouře musí bít do duší, aby se změnily v bolesti a nouzi, aby očistěny povstaly nebo zahynuly!

Učte se a dozrávejte však při tom také sami, poněvadž požaduji od lidí nejčistší přesvědčení! A podle tohoto přesvědčení se rozhodne, kdo může býti zachráněn a kdo navždy bude vyloučen z příštího království Božího, poněvadž přesvědčení je také současně ovocem chtění!

Teprve síla přesvědčení činí člověka *živým* ve stvoření, tedy plnocenným! Ona ho uschopňuje, aby vytvářel díla, která jsou nepomíjející a která musí býti brána *vážně a opravdově*.

Proto jsem volal v předmluvě svého Poselství k lidem, že víra se musí státi přesvědčením!

Nadešel pro všecky nejvyšší čas, aby se tak stalo. A protože přesvědčení z vědění přichází opět jen v prožití, tak bude člověk nyní násilím prudce zatlačen do vnějšího prožití všeho toho, co dosud vytvořil ve formách, aby tím jasně poznal v bolesti a radosti, co vytvořil *správně* a co nesprávně v myšlení a cítění svého bytí. –

Nositelé kříže ve všech zemích budou v největší nouzi platit pro pozemské lidi jako vodítko a pravidlo, které mají následovat. Na tom nemůžete nic měnit, poněvadž to je určení. Avšak běda vám, nalez-

nou-li pak na vás chyby! Běda vám kvůli vám i kvůli lidem! Proto nepromeškejte dobu k nutnému uzrání. Lidé sami by pak hořce na vás vymstili své zklamání. Buďte bdělí a silní! –

Zde na zemi má nyní nastati nová říše! Království Boží, jak bylo lidem zaslíbeno ze Světla! Nepřijde však jako jemný vánek za odměnu nynějšímu lidstvu!

Jak bloudí domýšliví věřící, kteří ve slastném rozechvění již po dlouhou dobu myslí na království Boží na zemi v pyšném sebevědomí, že budou požívat jeho radostí jako vyvolené dítky Boží, poněvadž podle svého mínění věří ve svého Spasitele, který za ně zemřel a při tom uvalil na sebe jejich hříchy. Tak, jako když hodné dítě zvykne si na to, že je odměňováno pamlsky, *tak* si představují také příchod království Božího na zemi. Tato myšlenka vznáší se před nimi jako sladký sen, jako klidný úkryt ve věrné Boží ochraně a záštitě, kde je Bůh zahrne svou láskou z radosti nad tím, že v něho věřili! Bůh je přece odměněn tím, že věřící se k němu otevřeně přiznávali a nikdy se za něho před lidmi nestyděli. Jaká nevýslovná pýcha je v tomto názoru!

Zkoumejte přísně a podrobně a zjistíte, že většina všech křesťanů je skutečně taková a ne jiná! Není to přemrštěno, nechť to zní sebe smutněji.

Avšak Boží hněv zasáhne s velikou tvrdostí tyto samolibé! Je to slizké bahno, kterému se člověk s hnusem vyhne! Jsou to právě všichni ti, kteří se nyní pyšně vypínají jako vyvolené a věrné dítky Boží.

Království Boží staví však velké požadavky na lidstvo a přináší největší množství práce! Je to opak toho, jak si to vysnili věřící církví. Nejtěžší práce však při tom čeká člověka *na něm samotném!* Musí mnoho odčinit, chce-li vůbec obstát. Chci z vás sejmouti pásku, abyste poznali pozemské lidi ve veškeré jejich poťouchlosti a zákeřnictví, poněvadž konec mého boje se blíží a vy máte spolupomáhat v této hrubé hmotnosti, máte spolupomáhat na vítězství Světla, které tuto samolibou a při tom tak zlomyslnou havěť zničí. Neboť je možno nazvati ji jen havětí, ne lidmi!

Ostrý a skvoucí má však býti meč, který třímáte ve jménu Božím, jemuž jste se zaslíbili!

Ale kdo z vás stojí pevně a kdo je připraven k boji proti celému lidstvu a proti temnotám, které je obklopují?

Zakousáváte se dobromyslně a ochotně, ale ještě příliš ztuha a příliš strnule do všedních maličkostí, čímž kladete sami sobě do cesty překážky a jste proto schopni vykonat jen nejmenší část *toho,* co ve skutečnosti vykonat máte a vykonat *musíte*. Každý z vás je ještě příliš pozadu, poněvadž následkem všech těchto nevyřízených maličkostí nemůžete se harmonicky zachvívat *ve velikém!* Buďte pružnější a svobodnější ve všedním životě a upírejte stále a neúchylně zrak i cit jen na veliké! Nedržte se tak křečovitě své pohodlnosti, která vám překáží. Nesmíte ze sebe udělat lidskou strojovou součástku, ale musíte býti živými, velikými a svobodnými! Kde vám chtějí bránit vaše chyby, tam hledejte ihned *nové* cesty, po kterých se vám půjde lehčeji a po nichž dojdete často přece na ono místo, jehož dosáhnout musíte! Právě tak jednejte se svými spolupovolanými. Uvidíte, že harmonii nelze pak tak snadno rozbít! Nechte padnout všechno strnulé vůči svým spolubližním, stanete se tím *živými* a pohyblivými! Zanechte přechodně toho, o čem se domníváte, že to nejde, ale nepouštějte při tom nikdy uzdu z ruky! Přivedete tak vše, co se protiví, konečně s trochou obratnosti přece tam, kde to má stát. Dobrý jezdec nemusí nikdy ztrhat do krve svého koně, aby prosadil svou vůli, umí-li se zvířetem zacházet. *Musí* se však napřed naučit rozumět zvířeti, chce-li je ovládnout. Jeho strnulost měla by za následek jen tvrdošíjnost nebo *takovou* poslušnost, která může selhat v každém okamžiku. Sedí tak na sudu s prachem, místo, aby ho kůň nesl s láskou a opatrností!

Neúchylná ve skutečnosti je *jen ta* vůle, která vede k *cíli,* i když musí měnit své cesty. Ne taková vůle, která nechá rozbít svůj cíl vlastní strnulostí. Strnulost je *vždy* nesprávná, poněvadž je nepřirozená a není v souhlase s prazákony stvoření, které vyžadují pohyblivost. Každé *strnulé* lpění jest nejapnost, která nepoznává jiné schůdné cesty a proto zazdívá cestu kupředu i svým spolubližním. –

Stín leží nad touto horou, která přece má stále *zářiti!* Stín strnulé nehybnosti, která se hrozí ochromivě položiti se i na vznešenou úlohu, kterou já mám splniti *osobně*. Tato strnulost musí skrze povolané, kteří jsou jí spoutáni, proniknout až ke mně a tím ani já nemohu splnit vůli Boží *tak,* jak mám!

Chraňte se, vy nositelé kříže! Probuďte se k *novému* způsobu, nechte konečně padnout staré a naučené zvyky a staňte se *vy nejdříve novými před světem* a to i ve všedním myšlení a jednání! Není *ničeho,* co by nemuselo býti *novým,* jak jsem vám již stokrát pravil! Vy však jednáte častokrát podle starého! A přece počátek *musí býti u vás!* Bez začátku není ani žádné další cesty! *Jestliže vy selžete, zřítí se svět!* To přece stojí za trochu donucení k překonání sebe! –

Kde je ta strhující moc, kterou vytváří veliké chtění *jednotného* působení! Kde je plamen jednotného myšlení, který je schopen vyšlehnout až vzhůru k Božímu trůnu? Je roztříštěn, roztrhán a rozmetán, zaplápolá tu a tam na okamžik jen jednotlivý plamének, když jste právě silněji zasaženi svými vůdci, kteří vás nechtějí nechat úplně usnout ve všednosti dnů. Oháníte se navzájem *proti sobě* zbraněmi, jež vám byly duchovně dány a zatemňujete tím svatý meč, který každý z vás duchovně nosí a který má *jasně* zářit ke cti a chvále Boha, vašeho Pána!

Naposledy k vám varovně volám: *Snášejte se spolu!* Nenechte již přejít ani hodinu, pokud neusmrtíte v sobě všechnu nevraživost a závist, samolibost a rozumbradství! Podejte druhým spolupovolaným smířlivě a pomocně svou ruku! Pro *každou* věc jest nějaká cesta k harmonii. Nechť se nikdo již nedomnívá, že to závisí na druhém, když se harmonie hrozí zkalit!

Není tomu tak. Každý buď o sobě přesvědčen, že to záleží jedině na *něm,* ne na tom druhém! Že *on* má učiniti krok, aby všechno vyrovnal, a ne ten druhý! Pak uvidíte, jak je to snadné, odstranit z cesty tak mnohé překážky, které se vám dosud zdály být nepřekonatelnými. –

Kde se pak objeví ještě nějaký rozmar, tam není správný základ a takový člověk nepoznal ještě Boha v jeho neomylné velikosti a nepoznal milost, která jest ve vyznamenání, že smí sloužit Jemu,

Věčnému a Všemohoucímu takovým způsobem, že vám to bude jednou závidět celé lidstvo!

Žijte proto nyní v *plné harmonii!* Je *vaší* úlohou, utvořiti tak *svatou* půdu!

Když se ve vás chce rozhořet jiná myšlenka, tu ji vytrhněte dříve, než může opravdu vzniknout. Neboť každý nepokoj a nesvár ochromuje v nutném boji a brzdí Bohem chtěnou výstavbu! Vy však máte dobýti svatého vítězství nade vším temnem!

32. Krása národů.

Kruh Světla svírá nyní zemi. Pevně uzavírá se silný obal kolem zeměkoule, aby temnoty nemohly uniknout. Stále silnějším stává se tlak, který všechno zlo mocně stlačuje, takže se musí uzavřít kruh kolem kruhu dění, aby se tak spojil konec se začátkem. Světelná kopí a světelné šípy sviští, blýskají se světelné meče a Luciferovi trabanti jsou zle tísněni až ku zničení.

Svaté vítězství Světla zde na zemi! Taková je všemocná vůle Boží. Všude zavládne Světlo, i ve všech omylech lidstva, jež má nyní Pravdu poznati.

Raduj se, ty malý zástupe, jenž jsi vyvolen k tomu, abys směl spolupůsobit na tomto nezměrně velikém díle v síle Nejvyššího! Vaše doba přijde mnohem rychleji, než dnes myslíte. Přijde pojednou neočekávaně a přes noc! Budete-li silni ve vytrvalosti, tu vzniknou jako samy od sebe plody, kterých máte požívati v radostném tvoření jako vyvolené dítky svého Pána! Síla, kterou vám On daruje, ochrání vás ve strastech a povznese k nejčistší radosti, jakou jste schopni vy lidští duchové pociťovat.

Světový soud má vám přinésti *korunu* a ne zánik! Život plný plodné práce a míru v ochraně Svatého Grálu, jemuž chcete sloužit s radostným chtěním při výstavbě království Božího na zemi, pomáhajíce všem lidem, kteří v opravdové pokoře se podrobí prazákonům stvoření. V nové říši budou vaši duchové schopni silně se povznésti nad veškeru hmotnost, budou zaplaveni Světlem a zkrášlí všechno.

Posílení a rozkvět věrných bude důsledkem očisty, poněvadž všechno překážející má býti podle Božských zákonů vyvrženo, i když s křikem bude chtít toto roztřídění označit jako nespravedlivé! Světlo a tím i spravedlnost bezohledně roztříští vychytralosti rozumu, které omamně obklopují i původce, takže se ve svém myšlení skutečně domnívá, že je v právu i tam, kde sám dělá bezpráví.

Nositelům mé síly se podaří rozbít taková pouta mečem čistého chtění, které udržují stále čisté ke službám pro lidstvo a celé stvoření! –

Nová doba má býti požehnáním také pro všechny cizí národy, aby se cítily šťastnými na půdě, ke které patří a podle toho pak i jejich rasa dospěla plného rozkvětu a přinesla nejbohatší ovoce a svým harmonickým působením podporovala celé pozemské lidstvo.

Tak vznikne krása! Celá země bude obrazem krásy, jakoby vyšla přímo z ruky velikého Stvořitele, poněvadž lidští duchové budou se zachvívat stejným způsobem a jejich radostné tvoření bude stoupat jako jásavá, děkovná modlitba ke světlým výšinám, aby tam nahoře opět zrcadlila všechnu harmonii štěstí, jak je bude ukazovat tato země!

Avšak tato Bohem chtěná krása nemůže nastat, pokud vůdcové chtějí svým národům a svým zemím vnutit cizí mravy a obyčeje, cizí oděv, cizí stavební sloh v domnění, že tím jejich národy budou přivedeny k pokroku. Napodobení není povznesením, protože to není vlastní dílo! Nemáte být všichni stejní podle cizího vzoru!

Nejlepším měřítkem je tu smysl pro krásu, který je vám dán proto, abyste poznali, co je v těchto věcech správné a co falešné! Oddejte se původnímu, *opravdovému smyslu pro krásu* a pak nebudete nikdy bloudit, protože smysl pro krásu jest spojen s prazákony stvoření a je výrazem dosud skrytého vědění o dokonalosti. Je neklamným ukazovatelem cesty pro každého *ducha,* neboť v tomto pozdějším stvoření jedině *všechno* duchovní má schopnost poznati při dosažení určitého stupně zralosti plně, vědomě skutečnou krásu!

Avšak i zde jste potlačili nezaujatý cit vám již známým pádem do hříchu a jeho neblahými následky, nadvládou rozumu, který všechno zkarikoval. Forma, kterou postavil na místě pojmu opravdové krásy, jest módní bláznovství, jemuž se vaše ješitnost velmi ráda podrobuje. Módní bláznovství úplně zasypalo váš smysl pro krásu, pro ušlechtilé půvabné formy, jak to bylo dáno vašemu *duchu* jako vodítko a opora v tomto hrubém pozemském bytí. Tím jste ztratili silnou oporu a to vlastní vinou!

Jinak byste vždy ve *všech* životních situacích a na *všech* místech ihned vycítili a *věděli,* kde něco nesouhlasí, protože všude, kde váš smysl pro krásu nemůže se radostně zachvívat, tam není stvořením

přísně podmíněná harmonie *takovou,* jakou má být. A kde chybí harmonie, tam není ani krásy.

Pohleďte na Číňana, Japonce nebo Turka v cylindru. Jsou to karikatury evropské kultury. Podívejte se na Japonku, která se nyní obléká po evropsku a podívejte se na ní v kroji *její* země! Jaký je to rozdíl! Kolik ztratila v kroji, který je cizí její zemi! Je to veliká ztráta pro ni. –

Jedině povznesení vlastní kultury je opravdovým pokrokem pro každý národ! Ve všem má býti *vzestup* a ne stav klidu. Avšak tento vzestup v pokroku musí být budován na *vlastním* základě a z *něho* vycházet. Nesmí to být přejímání cizích věcí, neboť pak to není nikdy pokrok. Slovo samo ve svém pravém smyslu zavrhuje každé opírání se o cizí. *Pokrokem* pro národ může býti jen rozmach toho, co národ již má, nemůže to však býti převzetí něčeho vypůjčeného. Že převzetí není žádným pokrokem, jeví se již v důsledcích toho, co se dnes stává. Mělo by to vůdce vésti ku přemýšlení! Vypůjčené nebo převzaté není také vlastnictvím, i když je tu snaha přivlastnit si to. Není to získáno, není to produkt ducha národa, na který jedině může býti hrdým a také hrdým býti musí!

V tom je také veliká úloha pro všechny za mořem: Aby se tam stal každý národ veliký *sám v sobě,* úplně sám ze sebe, z vlastních schopností, které jsou tak rozličné mezi mnoha národy této země. *Všechny* mají rozkvésti *podle druhu půdy,* na které vznikly. Musí zůstati přizpůsobeny této půdě, aby na ní rozvily *tu* krásu, která se bude harmonicky zachvívat s ostatními na zemi. Pravá harmonie vznikne však právě *rozličností,* ne však uniformovaným sjednocením národů. Kdyby bylo zamýšleno něco takového, pak by byla dána také jen *jedna* země a jeden národ. Při tom by však brzy nastal stav klidu a konečně choroba a odumírání, poněvadž by chybělo občerstvování doplněním!

Pohleďte jen na květiny na lučinách, které právě svou rozmanitostí oživují a občerstvují, ba obšťastňují!

Avšak nedbání těchto vývojových zákonů hořce se vymstí na všech národech, neboť to vede na konec k úpadku a zhroucení, ne k rozmachu, poněvadž tu chybí nutné zdraví. Člověk nemůže se

vzpírat věcem, kterým jako každý tvor je tak dalece podroben, že nikdy nedosáhne ničeho, nedbá-li na tyto živé zákony, vetkané do stvoření. Kde jich nedbá a jedná proti nim, *musí* dříve nebo později ztroskotat. Čím později, tím hůře. Nepřihlížíme ani k tomu, že vůdce nese hlavní zodpovědnost za to, v čem pochybil následkem svého falešného stanoviska. Musí pak trpět za celý národ, který ve své tísni duchovně na něm visí! –

Opakuji znovu: Jedině povznesení vlastní kultury jest pravým pokrokem pro každý národ! Musí se hodit k půdě, podnebí a rase! Člověk musí v nejčistším smyslu *kořenit v půdě,* chce-li růst a očekávat pomoc ze Světla. Jen žádné přejímání národních zvyků a mravů či názorů, které jsou jeho podstatě cizí. Zakořenění v půdě jest základní podmínkou a ta samojediná skrývá v sobě ozdravění, sílu a zralost!

Což se člověk ještě dost nepoučil ze smutných zkušeností, které vyvolal v mnoha případech tím, že daroval svou vlastní kulturu cizím národům a musel pak vidět jejich úpadek a zánik? Jen málo lidí se nad tím pozastavilo a přemýšlelo o tom. Avšak i toto přemýšlení ztrácelo se dosud v písku a nenalezlo žádného podkladu, na němž by zakotvilo.

Odstraniti toto zlo a vyvolat nový, radostný a bohatý život v zemích kolem všech moří, jest veliká a pronikavá úloha. Toto dílo znamená převrat, poněvadž v jeho důsledcích dostane se všem pozemským národům pomoci, ozdravění a štěstí! Je to však nutno jako první *zevnější* krok, má-li mezi všemi národy býti vzkříšena harmonie a krása! –

33. Budiž Světlo.

Budiž Světlo! Jak nesmírně vzdálen je ještě člověk od pochopení tohoto velikého tvůrčího slova! Je vzdálen dokonce i pravé snahy pochopiti tento děj. A přece již po tisíciletí se tím stále zaměstnává. Ale jen *svým* způsobem. Všechno chce sám jen rozumem vymudrovat, ale jiskru poznání z Pravdy nechce čistě a v pokoře přijmout.

Každou myšlenku, kterou si při tom vyvolal, chce bezpodmínečně odůvodniti způsobem a nutností svého pozemského mozku. Je to úplně správné pro *pozemské věci* a pro vše, co patří ke hrubohmotnosti tak, jako mozek sám, z něhož vzniká rozum. Vždyť rozum není nic jiného než hrubohmotné chápání. Proto také lidé, kteří se podřizují jen rozumu a kteří uznávají za oprávněné jen to, co může býti bezpodmínečně odůvodněno rozumem, jsou všichni velmi omezení a neodlučitelně připoutáni na hrubohmotnost. Tím jsou však nejvíce vzdáleni od pravého vědění, ba od vědění vůbec, přesto, že právě oni se domnívají býti vědoucími.

V této ubohosti jeví se nám dnes veškerá věda, posuzujeme-li ji správně. Omezuje sama sebe, drží se křečovitě dole a úzkostlivě odmítá všechno, co nemůže vtlačit do svých omezených hranic k zemi připoutaného porozumění. Odmítá to opravdu se strachem, protože tito učenci vzdor své strnulosti nemohou popřít, že jest cosi *více* než to, co mohou srovnat do hrubohmotné registratury mozku a co proto patří bezpodmínečně na hrubohmotnou úroveň, která je nejzazším výběžkem tohoto velikého stvoření!

Ve své úzkosti stávají se pak mnozí zlomyslnými a dokonce i nebezpečnými všem těm, kteří se nechtějí dát zahalit touto strnulostí, nýbrž očekávají od lidského ducha *více*. Z toho důvodu jim nestačilo jen bádání k zemi připoutaného rozumu. Pátrali svým duchem i nad hrubohmotným děním tak, jak je důstojné zdravého lidského ducha. Je to i jeho povinností v tomto stvoření.

Za každou cenu chtějí rozumoví lidé potlačit *bdělé* duchy. Tak bylo tomu po tisíciletí. Temno, rozšiřující se stále rychleji převahou rozumových lidí, mohlo v důsledku takové hrubohmotné omezenosti

vytvořiti časem půdu pro možnost rozvinutí pozemské moci rozumu.

Co nemohlo býti rozumově vyzkoumáno, bylo napadáno a pokud možno zesměšněno, aby nenalezlo ohlasu a nemohlo znepokojovat rozumové lidi.

Již předem snažili se rozšířit jako vědění, že vše to, co nelze odůvodniti a vyzkoumati rozumem, patří jen k neudržitelným theoriím!

Takto postavený základ rozumových lidí jest jejich pýchou, zbraní i štítem a během tisíciletí stal se dokonce trůnem, který se již na počátku *duchovního* probuzení musí zřítit! Duchovní probuzení ukáže, že tento základ byl úplně převrácen a otočen s takovou bezmeznou neomaleností jen proto, aby tím byla chráněna k zemi připoutaná omezenost a lidský duch byl tak udržen v nečinném spánku.

Nikdo neviděl, že právě v tomto odůvodnění byl podán současně i důkaz, jak nesmírně musí býti vzdálena rozumová práce od opravdového vědění.

Rozbijte tyto úzké hranice, které byly vytvořeny chytrostí, abyste nemohli přerůst nafoukanou pozemskou učenost lidského rozumu! Pak rychle vycítíte, že právě všechno to, co se dá rozumově vyzkoumat, jest *theorií,* neboť jen pozemsky vybudovaná theorie dá se odůvodniti jako stavba, *pravé vědění však nikdy!*

I zde je tomu právě naopak, než se dosud tvrdilo. I zde musí se teď státi všechno novým, jak to Pán lidem zaslíbil! –

Co se dá *odůvodnit* rozumem, je pouze pozemská theorie a nic jiného! A o to se opírá dnešní učenost, *takovou* se nám dnes jeví. To však nemá nic společného s vědou, tedy s opravdovým věděním! Jsou učenci, kteří podle zákonů stvoření, tedy podle skutečnosti, patří k *nejomezenějším* lidským duchům, i když jsou pozemsky proslulí a lidmi vysoce ctěni a váženi. Oni sami hrají ve stvoření jen směšnou úlohu. Avšak mnohý z nich může býti pro lidské duchy zde na zemi opravdu nebezpečným, poněvadž zavádí na falešné, úzké cesty, na nichž se duch nemůže nikdy rozvinout. Udržuje je dole, snaží se jim vnutit vlastní učenost, která je v podstatě pouhými cetkami obalená pozemská omezenost rozumu.

Probuďte se a vzchopte se, vy lidští duchové, vytvořte si konečně prostor ku vzletu do výše! Nejste stvořeni k tomu, abyste prodlévali jen ve hrubohmotnosti, kterou máte sice *využít,* ne však považovat za svůj domov!

V dnešní, tak převrácené době je mnohý zemědělský dělník *duchovně* probudilejší, a proto ve stvoření i *cennější* než mnohý učenec, u něhož je čisté cítění úplně ztraceno. Je v tom skryt hluboký smysl, mluví-li se o *suché* rozumové práci nebo o suchopárné učenosti. Často vystihne zcela prostý člověk výrazem svého citu neklamně to pravé! Výraz „suchý“ znamená zde „neživotný“, tedy mrtvý! Není v tom života. A v tomto výrazu je skryta pravda.

Z tohoto důvodu nebude moci člověk nikdy rozumem pochopiti vznešený pojem svatých slov: „Budiž Světlo!“ Přesto, nebo právě proto, nepopřeje mu toto „Budiž“ v myšlenkách klidu! Stále znovu se pokouší utvořiti si o tom obraz a tím dospěti také k tomu *Jak?* Jestliže však ví toto Jak, vynořuje se ihned v důsledku toho otázka: *Proč?*

Nakonec chce ještě vyzkoumat, *proč* vlastně dal Bůh vzniknouti stvoření! Takovým způsobem jedná člověk vždycky. Nejraději by však sám všechno *vyzkoumal. Vyzkoumati* to však nemůže nikdy! Neboť k vyzkoumání musel by použít činnosti vlastního ducha. Tento však nemůže se ve výslovné rozumové práci, nyní vládnoucí, dostati vůbec k činnosti, poněvadž je tím velmi omezen a připoután *jen na hrubohmotnost,* zatím co počátek stvoření je nekonečně daleko nad hrubohmotností a patří k úplně jinému druhu.

Člověk ve svém dnešním stavu nemá proto vyhlídky ani na vytušení těchto věcí, i kdyby byl k tomu vnitřně způsobilý. On však ani schopen *není.* Lidský duch nemůže vůbec vyzkoumat děje v takové výši, poněvadž leží vysoko *nad* oním bodem, kde lidský duch může něco „vědět“ čili je schopen vědomě něco přijmout!

O nějaké snaze po vyzkoumání nemůže býti při tom nikdy ani řeči. Nemá proto vůbec účelu, že se tím chce člověk zabývat. Může to přijmouti pouze obrazně, jakmile je v pravé pokoře ochoten vědění o tom přijmouti. Není to přirozeně vědění samo, neboť toto nemůže obdržeti nikdy.

Touží-li však vážně a pokorně něčeho se o tom dovědět, nechť si vše obrazně představí. Chci mu znázornit celé dění tak, jak je schopen je přijmout. Rozvinout je, třeba jen obrazně, před lidským duchem v celé velikosti není možno. Způsob výrazu, jak jej může pochopit lidský duch, k tomu nedostačí. –

Již ve své přednášce „Život“ jsem vysvětloval, jak aktem Boží vůle, jež spočívala ve slovech „Budiž Světlo“, vytryskly paprsky přes hranici Božského. Čím níže přicházely, tím větší nastávalo ochlazování a při tom zmenšovala se síla napětí nebo tlaku. Tím mohly se probouzeti rozličné druhy podstat a bytostí k vlastnímu vědomí. Nejdříve v citu a pak zvolna posilovány v činnosti i na venek. Lépe bych to vyjádřil tím, že tlak se nezmírňoval ochlazováním, nýbrž že ochlazování vznikalo zmenšujícím se tlakem.

Nepotřebuji zvlášť zdůrazňovat, že při tom každý jednotlivý pochod, každá sebemenší změna ochlazení nastávala v ohromných dálkách a vzdálenostech, které jsou lidskému duchu nepochopitelné a jimž nemůže porozumět.

V tehdejší přednášce spokojil jsem se prostým vysvětlením, že paprsky byly aktem Boží vůle vymrštěny přes hranice Božského. O samotném aktu vůle neřekl jsem při tom nic bližšího.

Dnes chci zajíti dále a vysvětliti, proč tyto paprsky *musely* při tom vytrysknouti přes hranice Božské sféry. Vždyť ve vývoji stvoření odehrává se vše jen tak, poněvadž to jiným způsobem není možno, tedy v bezpodmínečné zákonitosti. –

Svatý Grál byl od věčnosti konečným pólem bezprostředního Božího vyzařování. Nádobou, ve které se záření shromažďovalo jako v posledním nejzazším bodě, aby, proudíc zpět, stále se obnovovalo. *Kolem* nádoby, s branami na venek pevně uzavřenými, stál Božský hrad Grálu, takže nic nemohlo proniknout ven a další ochlazení nebylo možné. To vše bylo střeženo a opatrováno „Nejstaršími“, věčně nezměnitelnými, kteří mohli na této nejzazší hranici ve sféře Božského záření nabýti vědomého bytí.

Chce-li mne člověk v mém líčení správně sledovat, musí si nejdříve ujasniti, že v *Božském* jsou vůle i čin vždy jedno. Za každým slovem následuje ihned čin, nebo přesněji vyjádřeno, každé slovo *jest*

současně již samotným činem, poněvadž Božské Slovo má tvořivou sílu, formuje se tedy bezprostředně v čin. Tak tomu bylo i při velikých slovech: „Budiž Světlo!“

Světlo jest jen Bůh sám! A jen jeho přirozené vyzařování tvoří lidskému duchu nezměřitelný kruh Božské sféry. Nejzazším kotvištěm tohoto kruhu jest a byl již od věčnosti hrad Grálu. Když tedy Bůh chtěl, aby Světlo bylo také za hranicemi přímého Božského vyzařování, nemohlo se při tom jednat prostě o libovolné *rozšíření* záření, *nýbrž Světlo muselo býti postaveno na nejzazším bodě bezprostřední hranice záření Božské dokonalosti,* aby odtud prozářilo to, co bylo dosud neosvícené.

Bůh neproslovil podle lidských pojmů tedy jen slova: „Budiž Světlo!“, nýbrž byl to současně čin! Byla to veliká událost vyslání nebo zrození Imanuele z Božského! Prasvětlo postavilo část Světla ven, aby samostatně svítila a osvěcovala venku, mimo bezprostřední Božské vyzařování. Počátek velikého vzniku stvoření nebyl nic jiného, než současně nastupující důsledek zrození nebo vyslání Imanuele.

Imanuel je tedy příčinou a východiskem stvoření v důsledku svého zrození ze samotného živoucího Světla. On jest Boží vůle, protože slova „Budiž Světlo!“ nese živě sám v sobě. On sám jest tímto Světlem. Je Božskou vůlí, živoucím křížem stvoření, kolem něhož se stvoření mohlo a muselo vytvořit. Proto jest také Pravdou, jakož i zákonem stvoření, které se mohlo utvořit jedině z něho a skrze něho!

Jest mostem z Božského, cestou k Pravdě a k životu, tvořivým zdrojem a silou, přicházející z Boha. –

Je to nový obraz, jenž se tu lidstvu odhaluje, který však nic nepřesunuje, nýbrž narovnává opět vše, co bylo zkrouceného v lidských názorech.

Nyní vám zbývá ještě otázka: „Proč?“ Proč vyslal Bůh Imanuele? Ačkoliv je to od lidského ducha zvlášť podivná otázka, ba i osobivost, chci vám ji přece objasnit a vysvětlit. Mnozí pozemští lidé ve svých představách se domnívají, že jsou obětí tohoto stvoření, že Bůh je chybně stvořil, mohou-li dělat chyby. Domýšlivost zachází tu

dokonce tak daleko, že to pronášejí jako *výčitku* s omluvou, že Bůh mohl přece stvořit lidi tak, aby nikdy nemysleli a nejednali nesprávně, čímž by bylo také nedošlo k pádu lidí. Toto bylo prohlášení či prosba o pomoc pozemsky vynikajícího a věhlasného právníka, který mě osobně prosil a žádal o vysvětlení. Sám byl tehdy již na pokraji hrobu. Pro mne byl tázajícím se lidským duchem, který ztělesňoval celý jeden druh a proto chci i *o tom* něco říci: Jedině svobodná schopnost rozhodování lidského ducha přivodila jeho úpadek a pád! Kdyby při tom dbal vždy zákonů ve stvoření a následoval jich, mohlo mu to přinésti *jen* vzestup, štěstí a mír, neboť tak to chtějí tyto zákony. Jestliže jich nedbá, přirozeně pak na ně naráží, klopýtá a padne. –

V kruhu Božské dokonalosti může jedině Božské požívati radostí vědomého bytí, které jest poskytováno Božím vyzařováním. Jest to pouze nejčistší z čistého vyzařování, které se může zformovati k vědomé bytosti archanděla a v daleké vzdálenosti, na nejzazším pokraji sféry vyzařování pak ještě Nejstarší, kteří jsou současně strážci Grálu ve hradě Grálu, uvnitř Božského.

Tím je již z vyzařování odloučeno to nejsilnější a nejmocnější! Ze zbývajícího vytváří se pak v Božském formy zvířecí, krajiny a stavby. Tím mění se stále více druh posledních zbytků, podléhá však největšímu napětí v obrovském tlaku, který s sebou přináší blízkost Boží, ačkoliv i zde jest Jeho vzdálenost pro lidského ducha nezměřitelná a nepochopitelná.

V těchto posledních zbytcích, které jako výběžky a vysáté zbytky záření nejsou v *Božském* již schopny zformování a táhnou se, či plují jako světlé obláčky na jeho nejzazší hranici, je obsaženo i duchovní. Pod tímto vysokým tlakem nemohou se rozvinouti a přijíti k vědomí. *Vnitřní nutnost* žene všechno duchovní k zformování. *Tato ženoucí nutnost je to,* která stoupá jako veliká prosba z trvalého vlnění, jež na hranicích nemůže dosíci zformování a tkaní.

A byla to opět tato prosba v nevědomém nutkání, které Bůh ve své veliké lásce vyhověl a dopřál jí splnění. Neboť duchovno, následujíc svého nutkání, mohlo se rozvinout teprve *mimo* hranice všeho Božského a z části požívat vědomě požehnání Božského vyzařování,

radostně v něm žít, tvořit a vybudovat si říši, která by se v rozkvětu a harmonii stala pomníkem ke cti Boží, jako dík za Jeho dobrotu, že dal všemu duchovnímu příležitost k nejsvobodnějšímu rozvoji a tím ke zformování všech přání!

Podle druhu a zákonů Božského vyzařování *muselo* vzniknouti *štěstí a radost* pro všechny, kteří se stali takto vědomými. Nemohlo býti jinak, poněvadž temnota je světlu úplně cizí a nepochopitelná.

Tak byl tento velký čin obětí lásky Boží. Bůh oddělil od sebe část, Imanuele, a vyslal ho, aby poskytl duchovnímu na jeho trvalé prosebné naléhání možnost vědomého prožívání bytí.

Aby dospělo tak daleko, muselo duchovno překročiti hranice Božské sféry na venek. K tomuto dění mohla však otevříti cestu jen část živého Světla, poněvadž přitažlivost prasvětla je tak silná, že všechno ostatní by bylo zadrženo na bezprostřední hranici záření a nemohlo by dále.

Ke splnění touhy všeho duchovního zbyla tedy jen *jediná* možnost: Vyslání části samého Světla! Jen v jeho síle mohlo duchovní, používajíc cesty záření této části Světla jako mostu, překročiti hranice a státi se sebe vědomým.

Avšak ani to všechno by bylo ještě nestačilo, poněvadž tato malá část Světla musela by býti podle zákona opět přitažena Prasvětlem zpět. Proto musela býti tato část Světla ještě *zakotvena* mimo hranice Božské sféry, neboť jinak by bylo duchovno, nacházející se venku, jako ztracené.

Jakmile duchovno jednou překročilo hranice bezprostředního Božského vyzařování, což se mohlo stát jen pomocí části Světla, pak v důsledku stále se zvětšující vzdálenosti a tím i nastavšího ochlazení umožnilo mu jeho částečné uvědomění. Pak nebylo již podrobeno této původní přitažlivé síle, poněvadž ochlazováním vznikal jiný druh a tím oddělující propast. Jedině část Světla, jako stejnorodá s Prasvětlem, zůstávala s ním stále spojena a byla také bezprostředně podrobena jeho přitažlivosti.

Tímto nevyhnutelným důsledkem bývala by tato vyslaná část Světla opět přitažena zpět k Prasvětlu, což by bylo přivodilo trvalé opakování vysílání a tím občasné přerušení aktu milosti. Tomu mělo

býti zabráněno, poněvadž při návratu části Světla přes hranice do Božské říše k Prasvětlu, by duchovno za těmito hranicemi bylo ihned přenecháno samo sobě a tím by pozbylo opory a bez přílivu síly nemohlo by býti schopno života. To by znamenalo zánik všeho, co se nacházelo venku.

Z toho důvodu tedy spojil Bůh, Prasvětlo, jím vyslanou část z Imanuele – s částí nejčistšího výtažku ze všeho duchovního, čímž nastalo zakotvení části Světla se vším, co se nacházelo za hranicemi. Byla to oběť lásky Boží pro duchovno, aby toto tak mohlo dospěti k vědomí a v něm také *zůstati*.

Duchovno a vše, co z něho vzniklo, nalezlo tím za hranicemi Božského oporu a věčný pramen života, z něhož se mohlo trvale vyvíjeti dále. Současně byl tím položen most, podobný spuštěnému padacímu mostu, z Božského, takže duchovno mohlo se trvale obnovovati a rozšiřovati.

Tak stal se Imanuel jako „Budiž Světlo“ východiskem a trvalým pramenem života pro celé stvoření, jádrem, kolem něhož se celé stvoření mohlo zformovati.

Nejdříve vytvořila se říše čistě duchovní, jako základní stvoření, k níž tvořil Imanuel přímý most. Tím stal se *vyrozeným* Synem Božím, v jehož vyzařování mohl vzniknouti čistě duchovní svět a přijíti k vlastnímu vědomí. Je tedy Synem, v jehož záření vyvinulo se lidstvo Prastvořených, odkud má také svůj vznik název „Syn Člověka“. Jest to *ten* Syn, který v zastoupení Božím stojí bezprostředně nad lidskými duchy, poněvadž tito teprve skrze něho mohli se vyvinouti k vlastnímu vědomí.

Při mystériu oddělení a vyslání části Imanuele zůstala tato část Imanuele v důsledku zákona svého původu, ve hradě Grálu v *Božské části,* jako král Svatého Grálu. Otevřel pouze bránu navenek a utvořil tím most k průchodu do duchovna. *Osobně nebyl za hranicemi.* Jen jeho záření vycházelo od těchto hranic ven do prostoru, v němž až do té doby nebylo Světla. Později v době, kdy čistě duchovní stalo se již vědomým, povstal v něm spojením Imanuele s čistě duchovním Parsifal. Páska, přesněji řečeno, neporušitelné záření ho spojovalo s Imanuelem. *Takovým* způsobem může si člověk představiti toto

spojení. Jsou dva a přece jednotni v působení. Část Imanuele, stojící v Božské části hradu Grálu na nejzazší hranici Božské říše, avšak ještě v ní a tvořící jen most, který je otevřen k čistě duchovnímu skrze něho, ba v něm samém a Parsifal v čistě duchovní části hradu Grálu, která vznikla s uvědoměním duchovna a tím spojeným vytvořením všech krajin a staveb. Obě osobnosti jsou nerozlučně spojeny a působí jako osoba jediná a tím také jako existující jednota.

A tak si tedy člověk Parsifala, část Imanuele v čistě duchovním, má a musí představovat jako *dítě,* které se zrodilo a vyrůstá. Tato čistě duchovní část Imanuele patří ke stvoření, v němž forma Božích zákonů se prvým ochlazením poněkud pozměnila. Tato změna vyžaduje dětství a určitou dobu vývoje, třeba že v jiném smyslu než zde na zemi. Zrození samo je i tam nahoře jiného druhu než zde na zemi v hrubohmotnosti, kde mezi tím cestou rozličných, dolů vedoucích říší a sfér i formy zákonů prodělávaly další změny v trvalém ochlazování a při tom stále se opakujícím mizení určitých druhů, které zůstávaly v těchto sférách a neklesaly hlouběji.

Parsifal je spojen páskou záření s Imanuelem a současně jinou páskou záření s Elisabeth, Prastvořenou královnou ženství v čistě duchovním, jako matkou a tvoří tímto spojeným zářením trvalé zakotvení. Elisabeth, vzniklá jako první modrá květina pod ochrannou péčí záře Věčně-Nezměnitelných, Nejstarších v Božské říši a strážců Grálu, jest královnou všeho ženství a bývá proto nazývána také Pramátí. To však nemá nic společného s pozemsky lidským pojmem „matka“.

Pozdější stvoření vzniklo *působením čistě duchovních* Prastvořených. Tento pochod jest sestupné, stále trvající, ovšem zeslabené opakování prastvoření a odehrává se podle působení příslušných zákonů, při čemž se s každou změnou formy zákona změní přirozeně přiměřeným způsobem také druh dění.

Pro pozdější stvoření nebylo žádného přímého spojení s Imanuelem, poněvadž toto stvoření jest jen důsledkem stvoření prvotního a vyvíjelo se jen z chtění čistě duchovních. Podkladem tohoto dění byla opět jen láska k duchovnu, které zůstávalo v duchovní říši nevědomé a vyvíjelo tutéž touhu a popud po uvě-

domění, jako dříve čistě duchovní v Božské říši. Jenomže síla duchovních nedostačovala k tomu, aby pozdější stvoření mohlo se utvářeti ihned a bezprostředně jako sebevědomé, jak to bylo možno u prvotního stvoření prastvoření pod tlakem a vznešenou silou Imanuele, Božské části světla. Tam uskutečnilo se uvědomění ihned, jakmile duchovno opustilo hranice Božské říše.

Naproti tomu v pozdějším stvoření musela se poslední sraženina duchovna teprve zvolna vyvíjeti pod vlivem čistě duchovních Prastvořených, poněvadž nemělo již v sobě tolik potřebné síly, aby samo mohlo býti ihned sebevědomým. Tato duchovní sraženina nemohla proto dospěti přímo k sebevědomí ani v dalším ochlazení nebo zmírnění tlaku, poněvadž silnější čistě duchovní zůstalo zpět v prastvoření a odtud působilo svým vyzařováním *jen pomocně*.

Zpomalený vývoj lidských duchů a jejich pád, způsobený jednostranně přepěstěným rozumem, zatemnil pozdější stvoření. Bylo nutno pomocně zasáhnouti. Zesílit zákon Světla a učinit jej vůdcem lidí. Jedině to mohlo přinésti lidským duchům štěstí a mír. Toto měl učinit Parsifal a proto byl s hrubohmotností spojen v Abdrushinovi. Abdrushin byl tedy Parsifal a proto také Imanuel, jako prodloužené bezprostředně spojené záření. Provedení toho vyžadovalo velkých příprav a námahy. Jeho bytím na zemi mohla býti dána pozdějšímu stvoření opět přiměřená síla Světla k očistění, posílení a pomoci pro všechno duchovní a skrze ně pak v dalším vedení celému pozdějšímu stvoření.

Lidstvo pozdějšího stvoření postavilo se však svéhlavě proti tomu a ve své domýšlivosti to nepřijalo, poněvadž se nestaralo o zákony v tomto stvoření a chtělo podržeti jen ty, které si postavilo a vymyslelo samo. Zrovna tak nedbalo kdysi na poslání Syna Božího, který mu měl přinésti pomoc, *před* soudem světa.

Světový soud sám je přirozený pochod a není ničím jiným, než přirozeným důsledkem vytvoření přímočarého spojení se Světlem, které bylo vytvořeno tím, že Parsifal proputoval všechny části vesmíru.

Země byla pro tuto cestu bodem obratu jako nejzazší hranice v hrubohmotnosti, poněvadž pomocí duchovního uzpůsobení

několika lidí poskytovala k tomu ještě kotviště a proto, jako poslední planeta má býti ještě spoluzachráněna, ačkoliv patří již téměř do říše temnot. Co leží ve vesmíru *ještě* hlouběji než země, co je tedy ještě více zahaleno temnotou, bude přenecháno rozkladu, jemuž musí propadnouti veškeré temno se vším, co svírá ve svém objetí.

Země stala se tedy *poslední* pevností Světla na půdě Světlu nepřátelské. Proto také *zde* je zakotven konečný bod Světla. Čím více se nyní den ode dne napíná bezprostřední linie trojjedinosti působení Světla: Imanuel – Parsifal – Abdrushin, tím citelnější a viditelnější bude působení síly v Božské vůli. Ona vytváří pořádek a násilím opět narovná vše, co lidstvo dosud zkřivilo, pokud se to ještě vůbec může narovnat. Co se ohnouti *nenechá,* musí se zlomit. Síla Světla nepřipouští žádné střední cesty.

V přímém napětí této linie Světla zachvěje se svět Božskou silou a pak teprve lidstvo pozná Imanuele v Abdrushinovi!

Takový je tento pochod ve vší jednoduchosti. Z lásky bylo splnění přání všech tvorů po vědomém životě, který v nich spočíval. Avšak z lásky k těm, kteří chtějí míti štěstí a mír v dodržování přirozených zákonů tohoto stvoření, bude nyní také zničeno vše, co tomuto míru brání a překáží, poněvadž se ukázali nehodnými toho, že smí býti sebe vědomi. V tom je právem obávaný světový soud!

Tento zákon vstoupil v platnost pro znovuspojení po miliony let oddělené části Imanuele s Bohem a to skrze Ježíše, ztělesněnou Boží lásku, který mezi tím byl také v hrubohmotnosti. Toto znovuspojení mohlo nastati teprve tehdy, až celé stvoření i s pozdějším stvořením bylo již až po určitý, zákonitě stanovený bod proniknuto páskou záření. Tato páska záření visící na Imanuelovi vytvořila skrze Abdrushina přesně určené protizávaží k velké přitažlivosti Prasvětla. Toto protizávaží bylo nutné, aby udrželo samostatnost Imanuele.

Teprve tehdy mohl býti Imanuel opět spojen s Prasvětlem, aniž by se v něm musel rozplynouti. Láska Boží provedla všechny tyto cesty až k dokonání s láskyplnou moudrostí a shovívavou dobrotou. Jedině Bohu přísluší dík a chvála všech tvorů, kteří mohou najíti jen *radost* v zahradách celého stvoření, následují-li zákonitost, která v něm spočívá již od prapočátku a ze které vůbec mohlo vzniknouti!

Jako všude, tedy i zde byla také nutnost současného oboustranného splnění podle zákona. Přesně v okamžiku znovuspojení *potřeboval* Imanuel, posílení v síle Prasvětla, které tím *poprvé* vstoupilo v *kroužívém* spojení do přímého styku s celým stvořením. A tím nastupuje nyní dokonalé očistění a udržení v čistotě! Proto bude všechno nové a mnohé bude jinak než dosud.

Všechno to muselo odpovídati přesně zákonům, k čemuž Ježíš, jako ztělesnění Božské lásky působil jako prostředník a most. Přišel vstříc vracejícímu se ztělesnění Božského zákona, Božské vůle. Láska *musela* se nejdříve k tomuto účelu ztělesnit. Vůle vychází z Prasvětla od Boha Otce, přímo skrze Imanuele a v kroužívém oběhu se vrací zpět a jde od Imanuele skrze Ježíše zpět k Prasvětlu. Takový je oběh záření Božského trigonu. Z toho povstal v nynějším naplnění Božský trigon: Bůh Otec jako hlava, pak Ježíš trochu níže vpravo, Imanuel vlevo, spojeni pevně zářením. Tím vzniká forma trojúhelníku. Také zde splnil se tedy zákonitý koloběh zpět k prapůvodu. Předcházel jako první, všem ostatním uzavírajícím se kruhům dění! Všechny ostatní musí nyní následovat. –

Podávám vám tím *obraz* veliké, nejčistší zákonitosti, vycházející od Boha Otce, který sám jest zákonem a jenž musí býti dodržen za všech okolností v *jakémkoliv* dění!

Jak jsem vám již pravil, vyžadovalo někdejší spojení Imanuelovo s duchovnem přechodné, i když miliony roků trvající oddělení části Světla od Prasvětla. V tom byla veliká oběť Boží učiněná jen z lásky, aby všemu duchovnímu byla dána příležitost, aby mohlo následovati svou touhu vědomě požívati všechny radosti, které bytí Prasvětla uštědřuje těm, kteří se zachvívají v zákonech.

Tím povstal pak vývoj stvoření, jehož postup jsem vylíčil již v přednášce „Život“. Lidský duch ve stvoření nemá žádného práva k otázkám „Proč“ je stvoření, neboť staví tím požadavek vůči Bohu, k čemuž nemá práva, protože se *sám uzavřel* veškeré moudrosti a možnosti vyššího poznání v dobrovolném pádu do hříchu!

Podávám vám však vysvětlení, abych tím čelil nesmyslným představám rozumových lidí, aby lidští duchové, kteří se poctivě snaží najít Pravdu a jsou připraveni ji v pokoře přijmout, nenechali se

svésti takovou rouhavou domýšlivostí ve chvílích posledního rozhodnutí pro bytí a nebytí každého tvora! –

Pravdu hledajícím poskytne „vědění o tom“ velmi mnoho, protože vy všichni nemůžete žíti jinak, než v zákoně! *V živém* zákoně! Slyšte to, vyvolení a povolaní a učte se z toho pro vaše budoucí působení! –

Jest vaší věcí, jste-li schopni to přijmout a pochopit, poněvadž při tom já vám nemohu pomoci. Lidstvo se tázalo a prosilo a já jsem odpověděl ve věcech, které leží vysoko nad chápavostí lidského ducha a naplňují se ve vzdálenostech celých světů této země, valíce se po železných cestách Božské spravedlnosti a Božské dokonalosti. Člověk nechť se skloní v pokoře!

34. Člověče, jaký *jsi!*

***T**aková* je otázka, která ti zazní vstříc v soudu! Jaký *jsi,* ne jakým jsi *byl!*

Buď tedy bdělým, chceš-li obstát v soudu! Tak volám již dlouho k lidským duchům. Mé výstrahy však dozněly bez povšimnutí. Jen někteří slyšeli mé volání, *chtěli* je slyšet! Ostatní se domnívali, že mají cosi mnohem lepšího, s čím až dosud byli spokojeni. Nechť to bylo již učení církví, nebo to, co jim poskytovaly mnohé sekty, či úplná nevěra ke všemu, co není pozemsky viditelné a hmatatelné.

Ti však, kteří *chtějí* slyšet, jsou příliš málo přísní k sobě. Nejsou dosti poctiví vůči svému duchu. „Jaký *jsi,* člověče“, stane náhle před ním v působení živých zákonů tohoto stvoření a to právě tehdy, kdy nebude na to připraven. Neboť i kdyby se člověk po léta snažil býti *takovým,* aby mohl odolati bouřím, které nad ním zuří s ohromnou silou, nic mu to nepomůže, kdyby toho na konec třeba jen na hodinu zanechal. Až přijde jeho čas, zřítí se přece, poněvadž v okamžiku dění nebyl *tak* bdělým, jakým měl býti v síle Světla, kterou k tomu obdržel. A to přijde přes noc!

Povolaní a vyvolení jsou na tom mnohem hůře a jsou v mnohem větším nebezpečí než druzí, neboť v nich se naplní, co již Ježíš kdysi zaslíbil: Čím více kdo přijal, tím více bude od něj požadováno! *Nejvyšší* hybnost ducha i těla jest neúprosným zákonem při každém vývoji ke vzestupu a ke službě Světlu! Síla, kterou jsem vám mohl dáti, bude pro vás záhubou, jestliže jí bez úchylky nepoužíváte v *tom* smyslu, v jakém vám byla dána! Pozvedne vás vysoko, nebo vás stlačí dolů, posílí vás, nebo vás rozdrtí, přesně podle toho, jakými jste sami v sobě!

Pod silou Světla není žádné střední cesty! Zůstat nečinným, nebo líně vyčkávati se začátkem dobrého chtění, má za následek *pád,* stejně tak jako falešné použití!

Chtění musí se státi činem, jakmile vás nyní dostihnou vlny, předurčené každému jednotlivci, již při jeho zrození!

Ale nejen vám, ale *každému* člověku nastává nyní na zemi doba jeho očistění nebo zkázy. Dostaví se přesně podle zákonů a on samojediný má při tom v rukou celý svůj osud.

Nestane se tak všude ve stejnou hodinu, nýbrž každého to zasáhne tehdy, kdy je mu to předurčeno! Je to poslední třídění k soudu!

Pro vás pak, vyvolení a povolaní, poslední třídění před počátkem! Jen ten, kdo je schopen vítězně prožít toto samočinné třídění, jen *ten* je pak skutečně vyvolen k činu! K výstavbě v tisícileté říši! A to všechno má sám ve svých rukou!

Nepřijal-li výstrah, které jsem tak často dával, tak opravdově, jak měly býti každým jednotlivcem přijaty v neúprosné spravedlnosti, přivodil si tím jen neblahé důsledky, neboť ho to přesně zasáhne tak, *jakým ve skutečnosti jest!* Ne snad podle toho, jakým se *domnívá* býti!

Při tom se prokáže, kdo plně využil síly ve snaze po splnění povolání, nebo kdo si s ní jen pohrával v ješitném vzletu, třeba sebe nepatrnějším. Ukáže se, komu se opravdu vážně jednalo o službu a kdo chtěl býti jen při tom, aby nic nepromeškal.

Běda, kde se mohla zahnízdit domýšlivost nebo falešná ctižádost, takže pro opravdovou pokoru nebylo již místa! Ukáže se to k úděsu toho, kdo se tím dal otrávit a odhodí ho to stranou.

Pravím vám, přesně bude zváženo a změřeno vše, co se ve vás hýbe, ba i to co sami již považujete za pohřbené, jestliže to skutečně od vás již neodpadlo! –

Strachuji se o vás, neboť při tom nemohu vám nijak pomoci! Sami musíte probojovat toto poslední, při čemž buď obstojíte nebo padnete!

Nic nepravého nesmí zůstati při výstavbě v mé blízkosti! Božské zákony to nyní vyřadí. Jakým způsobem se to stane, řídí se opět podle každého jednotlivce.

Chci vám však dnes ještě vysvětlit, že to přesně a jistě zasáhne všechny vaše slabosti, veliké i malé, aby tím byly vypáleny a příště již nepřekážely čistému tvoření radostnou službou. Ničeho z nich nezůstane! Procházíte nyní ohněm očisty, ve které *musíte* obstát, nechcete-li v ní zahynout. –

Kdo však stojí opravdově a správně ve vážné a v pokorné snaze ke službě, ten bude těmito vlnami jen posílen a ve velikém napětí povznesen jimi vysoko vzhůru. Tento poslední náraz vzhůru učiní ho teprve schopným splniti jeho úkol ve službě Grálu! –

Všichni lidé na zemi musí to po vás prodělat. Nikdo toho nezůstane ušetřen. Vy však zde na Hoře, protože jdete napřed, musíte býti prvními mezi všemi lidmi! Jest to podmíněno zákonitostí ve stvoření, že vás v první hodině zasáhne síla Světla, abych při počátku nevláčel s sebou přítěž, nýbrž byl obklopen lidmi, kteří dorostli na svou úlohu v *každém* směru, v nejčistším chtění i v radostném činu!

Proto ještě jednou k vám o tom mluvím! Chci vám také vysvětlit jaký jest tento pochod, který se bude odehrávat na vás, abyste kráčeli touto dobou jako vědoucí. Uvažte však, že toto vědění zvyšuje také vaši zodpovědnost!

Pro každého člověka, žijícího dnes na této zemi, jest jeho dráha již od zrození stanovena *tak,* že v době, která leží nyní krátce před ním, je podroben určitému záření. Toto záření je přípravou pro konečný soud, jako poslední třídění, které rozhodne o jeho osudu. Tato doba trvá u každého řadu *měsíců*. Nelze ji prožíti jen za několik dnů nebo hodin. Nikdo jí také nemůže uniknout. Nemůže býti zadržena ani odchýlena, také však ani o vteřinu posunuta!

K tomu přistupuje nově tlak Světla shůry, který vybavuje a zesiluje účinky. Tak mocně, že tomuto tlaku Světla neodolá žádný odpor, nechť je sebe tužší a pevnější.

Tak stojí člověk po určitou dobu jako pod sprchou, která přichází se všech stran a je bezpodmínečně nucen ji vydržet. Nemůže utéci, nemůže při tom ani kupředu, ani nazpět, ani stranou. Nemůže se také ukrýt nebo schovat.

To všechno musí nevyhnutelně prožít! Tento pochod bylo by možno srovnat se zkouškou tlaku, ačkoliv tento obraz nepodává správně průběh dění. Nejedná se při tom jen o zcela určitý tlak, který by každý člověk musel vydržet, nechce-li se pod ní zhroutit. Tento tlak chová v sobě život, všechno ostatní oživuje, probouzí k pohybu nebo nutí, aby se vše, pod ním nacházející pohybovalo, i to co dříme.

Tak, jak probíhá dění v celém stvoření během očisty, tak je tomu současně také u jednotlivců. Nikdo nemůže z toho býti vyloučen a člověka to právě zasáhne nejostřejším způsobem. Takto probuzené nebo povzbuzené bude ještě posíleno, při čemž je lhostejno, je-li to dobré nebo zlé. Touto silou pak vše vzroste a rozmnoží se!

Zlo stojí však jako jiná podstata vůči tomuto tlaku Světla a posílí ve svém vzrůstu také svůj odpor, což mu samotnému ovšem musí způsobiti bolest, poněvadž mocný tlak Světla neuhne ani o vlásek. Zlo bude tím donuceno doslovně si samo narazit hlavu, aby zničeno zhroutilo se samo v sobě.

Podávám vám tím ovšem jen obraz. Skutečný postup však je takový, že zlo jest donuceno svým *vlastním pohybem* samo sebe ve všech částech zničit. Silným tlakem Světla bude k tomu donuceno. Protože všechny omyly a falešné názory nemohou míti povzbuzujícího spojení se Světlem, samy v sobě se zničí.

Představte si nyní člověka, který má mnoho slabostí a chyb a není ochoten s vynaložením veškeré své síly je odložit. Nevyhnutelným důsledkem musí býti pro něho pak to, že jeho pozemské tělo neodolá těmto mocným nárazům a zahyne. Musí se tedy *také* zhroutit, zatím co pozemské tělo jiného člověka i při několika tvrdošíjných chybách bude pouze lehčeji spolutrpěti.

Přirozeně, že i tělo bude vždy zasaženo tam, kde slabá místa poskytují možnost zásahu, nebo kde dříme nějaká nemoc. Není vyloučeno, že u mnohých lidí poskytnou možnost zásahu mozkové buňky, čímž vznikne pomatenost myšlení, kterému se nesprávně říká pomatenost ducha. Ve skutečnosti jest to pouze rozum, který je podroben pomatenosti, nikdy však duch! Jen činnost pozemského mozku podléhá poruchám, kdežto pomatenost ducha je úplně vyloučena.

Chorobná pomatenost takového nemocného končí jeho pozemskou smrtí, tedy s odložením hrubohmotného těla.

Právě v této pomatenosti ukáží se hříchy mnohých škol, které přetěžovaly přední mozek mládeže věcmi, kterých ve svém pozemském bytí vůbec prakticky nemohla použíti. Ješitnost nad touto „učeností“ stane se chorobnou a zločinem, neboť nezbude jim

proto již síly ani času k tomu, co by bylo mnohem potřebnější a co je pro každého člověka nezbytné: Poznání Božské vůle ve stvoření!

Útok na tělo záleží ve zpětném odrazu vzpírající se nesprávnosti a v námaze, která se musí dostavit z násilného a bezprostředního posílení tlakem Světla. Světlo neútočí samo, nýbrž pouze *stojí a jest!* Jako neochvějná zeď přibližuje se světelná stěna stále blíž a blíže, zužujíc prostor, ve kterém se všechno falešné musí vyžít, až úplně zmizí.

Tak jest tomu u *těch* lidí, kteří nestojí správně ve Světle a proto také se v zákonech nezachvívají. Neboť lidi stojící ve stvoření správně, musí povznésti toto záření vysoko až ke hranici, kde jim už nehrozí nebezpečí, že budou spolu strženi do přicházejícího rozkladu. Vypálí v nich pouze vše to, co není v úplném souhlasu se zákony tohoto stvoření. Avšak jen v tom případě, když člověk poskytne k tomu možnost tím, že bezohlednou a železnou snahou vůči sobě překoná v poznání své chyby a falešné vlastnosti. Aby to *mohl* učiniti, je mu velmi ulehčeno tím, že tímto zářením posílí se v jeho nitru všechno falešné a nesprávné a stane se tak viditelným. Viditelnost takových chyb neprojevuje se v nějakých pohodlných obrazech, jak by snad mylně lidé ve své duchovní lenosti opět očekávali, nýbrž každý musí se snažiti sám, aby je viděl, jinak by pro něho nebylo žádné odměny ani pomoci. Může je *sám* uvidět, otevře-li v poctivém chtění svoje oči! Pak rychle uvidí, čím naráží u svých bližních a co ho u nich odpuzuje. S trochou námahy může to poznati již v tom, jak se jeho bližní projevují vůči němu. Neboť chce-li *opravdu* vzhůru, tu ve všech věcech, při lehčích i těžších srážkách a neshodách, při každém porušení harmonie nebude již hledati chyby *u druhých,* nýbrž *sám v sobě! Takovým* způsobem pozná ještě v pravý čas vše, co mu chybí. Tedy jen v *prožití!* Jiného poznání pro něho není.

Rozhlíží-li se *takto* kolem sebe, učinil tím také již nejtěžší krok ve svém boji, který ho povede k vítězství! *Tento první krok znamená pro něj to nejdůležitější!* Nedbá-li toho, pak nikdy neprojde, nýbrž musí se zřítit, i kdyby měl sebe lepší vůli. Neučiní-li tohoto kroku, neměl ve skutečnosti nikdy opravdového chtění, nýbrž klamal a podváděl sám

sebe, ze samolibosti nebo i z pohodlnosti. Ovoce takových představ pak sám na sobě ponese.

Zcela jinak je tomu u lidí, kteří v sobě mají opravdu poctivé chtění, z něhož vzniká vždy čin a jež nezůstává jen při chtění.

Tito obdrží tlakem Světla mocné, netušené posílení svých dobrých, čistých snah, které je vysoko povznese nad hranice, určené pro soud a dodá jim jistoty, jakmile bouře propukne a strhne všechny ostatní do pásma rozkladu, totožného s věčným zavržením.

Lidští duchové probuďte se konečně! A nepromarněte už ani jediného dne!

Syn Boží volal k vám již kdysi varovně! *Odpouštějte svým bližním!* Víte vy, co je v tom obsaženo? Myslíte o všem příliš povrchně a nechcete zkoumat Slovo, skrývající tak nevýslovné poklady.

Odpuštění vašemu bližnímu spočívá v tom, že nedbáte *jeho* chyb! Že nehledáte chyby v *něm!* Jinými slovy, že se v tomto směru máte starat jedině *o sebe!* Že se máte snažit dříve najít a odložit *své* chyby, než budete chtít vytýkat chyby svému bližnímu!

Ježíš věděl zcela přesně, že úplně vyplníte dobu svého pozemského bytí, budete-li dostatečně dbát sami na sebe, abyste postupovali a dozrávali *tak,* jak máte.

Zkoumejte jen nejdříve sami sebe a pak teprve porozumíte svým bližním! V porozumění je však odpuštění.

Kolik je však lidí na zemi, kteří takto jednají! Ani jediný nepochopil takto slova Syna Božího. Ani *jediného* slova, tím méně celé učení. Právě nedodržováním *tohoto* požadavku vzniká vaše největší chyba. Tím hřešíte nejvíce … a také proto nejvíce promeškáte, ba prohrajete celé své bytí! Vzdor tomu doufáte, že přece obstojíte!

„Jaký *jsi,* člověče!“ To není otázka, nýbrž *požadavek!* Musíte se na něm roztříštit, jestliže se rychle nerozmyslíte! Varuji vás! Mnohý stojí těsně na pokraji propasti a zřítí se, nevytrhne-li se v posledním okamžiku a s napětím všech sil! Nehledejte již chyb u druhých, ale v sobě!

Nezahoďte poslední oporu, kterou vám mohu podati v okamžiku nejvyššího nebezpečí!

Tak často jste na to vůbec nedbali, ačkoliv to bylo základem každé věty Syna Božího. I když k vám pravil: „Miluj bližního, jako sebe samého!“

Také zde je týž smysl. Dával vám vždy tutéž radu, podle níž mohli jste vyzbrojeni kráčet kupředu, kdybyste skutečně chtěli! Avšak při tom museli byste také sami myslet, sami jednat a to bylo požadováno od vás příliš mnoho! Hořce, velmi hořce se to na vás vymstí!

Proto buďte konečně bdělí a nesněte o minulosti ani o budoucnosti, ale prožívejte *okamžik, přítomnost!* Jedině to vám může ještě přinést užitek!

„Jaký *jsi,* člověče!“ Tak požaduje to zákon stvoření v soudu! –

Ještě jednu výstrahu chci vám dát, dříve než tento závažný požadavek vás musí probudit z falešného bludu!

Nestarejte se o to, čím jste byli kdysi dříve zde na zemi! Toto vědění nemůže vám v soudu nijak prospěti, protože to neplatí! Teprve později, až budete pro to zralejší, může vám to mnoho říci! Pak se budete moci z toho *poučit,* což vám přinese pro přítomnost mnoho užitku, použijete-li svého myšlení správně.

Zvědavost, ano i ješitnost žene mnohé z vás, abyste se po tom naléhavě tázali. Vy však z toho nečerpáte to, co byste z tohoto vědění již dnes čerpati mohli a měli: *Spokojenost a dík za svou přítomnost!* Vždyť dosud mohli jste na zemi užíti všeho! Není ani jediného z vás, který by již nebyl pozemsky bohat, nebo kdo by nějakým způsobem byl již nevládl. Není ani jednoho, kdo by neužil již všech radostí této země. Proto nemáte žádného práva ani důvodu, abyste dnes vládnoucím záviděli. Ani těm, kdo mají dnes majetek a kteří snad dříve za vašich dobrých časů museli pod vámi samotnými trpět nedostatkem a strádat!

Máte se z toho poučit, že právě nyní jste v *takovém* postavení, jehož ještě potřebujete, abyste je využili a v něm dozráli nebo odpykali to, v čem jste dříve pochybili. Obojí má ve vás vzbudit dík za milost, která vám byla povolena v působení neodchylných zákonů, jež nemohou být nikdy nespravedlivými a nikdy se nemýlí v nedotknutelné dokonalosti, jež až do nejjemnějších odstínů přináší

vždy člověku jako ovoce *to,* co on *sám* dal do tohoto stvoření jako semeno v rozhodování svého svobodného chtění!

Utrpení, které vás zasáhne, je vaším *vlastním činem,* tak jako radost, kterou vás zákon obdaří! A když smíte trpět nebo strádat, víte jasně, že to vede k vašemu osvobození od následků činů, které jste provedli sami a tím, že je to pomocí ke vzestupu, který jedině vás může dovésti do světlých říší čisté radosti. Žije-li někdo v bohatství nebo dokonce jako vládce, tu má mu býti vše, co dosud prožil, výstrahou, aby všechno spravoval *správně* ve smyslu Božských zákonů. Má přinést požehnání svým spolubližním, aby nebyl tak přiveden znovu dolů a připoután zármutkem v příštím bytí na této zemi, nýbrž aby byl povznesen díkem těch, kteří jeho působením mohli najíti štěstí a mír.

Jedině k tomu má vám v budoucnu sloužit toto vědění. Dnes však pohráváte si jen v ješitné samolibosti s myšlenkou, čím jste kdysi již byli a dokonce se tím pyšníte, jakoby vám to mohlo býti dnes nějak užitečné.

Pravím vám, že nejste-li schopni čerpati z toho zisk pro *vaši přítomnost* ve zmíněném již smyslu, pak to nemá žádného účelu a může vám to jen škodit. Co je platno mně a zákonům tohoto stvoření, jestliže jste byli kdysi zde na zemi císaři a králi, apoštoly nebo papeži! „Jaký *jsi,* člověče!“ musí v *prožití* poznat každý jednotlivec! A vaše odpověď jest jedině v *nynějším* bytí a ve vaší podstatě!

A tento těžký okamžik stojí před vámi! *Bděte!* –

Může přijít každou hodinou!

Poněvadž dlíte zde na blízku živoucího zákona, projeví se *nejdříve* na vás, než se rozšíří mezi ostatním lidstvem! Ne u všech současně a společně, nýbrž po sobě. Tak se to odehraje. U každého jiným způsobem. Tento způsob je podmíněn vašimi slabostmi.

Vyprosí-li si při tom někdo sílu *pravým* způsobem, bude mu dána. Více učinit nemohu. Avšak síla mu také pomůže překonat vše, ovšem za předpokladu, že pozná a vážně se snaží překonat *ty* chyby, *které sám nosí v sobě!*

Nechť se nikdo neohlíží na druhého, protože nikdo není tak čist, aby sám nepotřeboval bojovat!

35. Velký pátek 1933.

Dokonáno jest! Tato hluboce vážná slova Syna Božího byla lidstvem pochopena jako dokončení jeho vykupitelského díla a jako nejvyšší oběť za hříchy lidstva, kterou Bůh přinesl pozemským lidem za všechna jejich provinění.

Rozechvěni díkem nechali věřící působit na sebe znění těchto slov a pocit bezpečného úkrytu vyvolal v nich volné, hluboké vydechnutí.

A přece tento *pocit* nebyl ničím oprávněn, poněvadž vznikl jen z prázdné lidské domýšlivosti. V každé lidské duši odpočívá více nebo méně skryta úzkostlivá otázka: Jak byla jen možna tak veliká oběť Boží! Což má lidstvo u Boha tak velikou cenu?

A tato úzkostlivá otázka jest oprávněna, neboť pramení z citu a má se stát výstrahou! Duch se proti tomu vzpíná a promlouvá citem. Jeho varování se neukonejší pouhými prázdnými slovy a poukazem na to, že Bůh jest *láska* a tato Božská láska že zůstane lidem nepochopitelnou.

Podobnými slovy vyplňují se mezery tam, kde vědění chybí. Nejen vědění, ale i každé přemýšlení je nutno potlačit, protože dosavadním nesprávným výkladem slov Syna Božího namáhavě a přece falešně vybudovaná stavba rychle by se podkopala a musela se pak zřítit.

Avšak čas pro tyto prázdné slovní obraty již minul. Nyní se musí probudit duch! *Musí;* není jiné volby, nechce-li býti zničen! Světlo to přikazuje! Bůh tomu chce!

Kdo se ještě spokojí takovými prázdnými vytáčkami ve věcech, které nesou v sobě spásu lidstva, ukazuje duchovní lenost v nejdůležitějších otázkách ve stvoření. Je to lhostejnost a tupost vůči Božím zákonům, spočívajícím ve stvoření, a proto bude v soudu zavržen jako shnilý plod!

Dokonáno jest! To byl poslední Ježíšův vzdech, kterým se ukončilo jeho pozemské bytí a tím i jeho utrpení, způsobené lidmi!

Ježíš netrpěl *pro* lidi, jak se tito ve svém neodpovědném zatemnění domnívají, ale trpěl *od nich!* Byl to výkřik ulehčení nad tím, že se bolest blíží ku konci. Tento výkřik byl současně zdůrazněním tíhy dosavadního utrpení.

Nepronášel tím obžalobu, poněvadž ztělesnění lásky, kterou byl, nežaluje. A přece Boží zákony působí vzdor tomu všude, neotřeseny a nezměněny, tedy i zde. A právě zde doléhají dvojnásob těžce. Neboť toto veliké *utrpění, prosté každé nenávisti,* dopadá podle zákona desateronásobně na všechny původce jeho utrpení!

Člověk nesmí však zapomínati, že Bůh ve své nedotknutelné dokonalosti jest také *spravedlnost* sama! Kdo o tom pochybuje, hřeší proti Bohu a rouhá se jeho dokonalosti!

Bůh jest od věčnosti do věčnosti živým a nedotknutelným zákonem!

Jak se může člověk odvážit projevit svoji pochybnost přáním, že by Bůh mohl přijmouti od někoho oběť, kdo sám není vinen, kdo také nikdy žádné viny ve stvoření nevyvolal a sám není viníkem!

Něco takového není možné ani *pozemsky,* tím méně v Božském! Bylo by možné, aby pozemský soudce vědomě dal popravit nevinného člověka na místě vraha a pravého vraha by vědomě propustil bez trestu? Ani jeden z vás by něco tak nesmyslného nepovažoval za správné! O Bohu však si necháte od lidí něco takového namluvit, aniž byste se proti tomu jen vnitřně ohradili!

Přijímáte to takřka s díkem a snažíte se umlčet a potlačit váš vnitřní hlas, který se ve vás ozývá a vybízí vás k přemýšlení!

Pravím vám, že působení živých zákonů Božích nedbá vašeho falešného nazírání, které se snažíte prosadit i proti vlastnímu přesvědčení, ale že dopadne těžce na vás a přinese současně i důsledky za vaše rouhavé, falešné myšlenky! Probuďte se, aby nebylo pro vás příliš pozdě! Odtrhněte se od těchto uspávajících názorů, které s Božskou spravedlností nejsou nikdy v souladu, neboť jinak může se vám přihodit, že z tohoto duchovního, líného zášeří zachvátí vás smrtelný spánek, jenž musí přivodit duchovní smrt!

Domnívali jste se, že Božskému je možno beztrestně se vysmívat a je pronásledovat, kdežto vy, pozemští lidé činíte si nárok na oprav-

dovou spravedlnost! Představujete si Boží velikost tak, že Bůh smí pro vás trpět a nabízet vám dokonce dobro za vaše špatné činy, jichž se dopouštíte! To nazýváte Božským, jelikož podle vašich názorů jedině Bůh je schopen to dokázat!

Představujete si tím člověka daleko spravedlivějšího než Boha! V Bohu chcete vidět všechno nemožné, ovšem jen tam, kde vám to lépe prospívá! Ne jinak! Neboť jinak ihned voláte po jeho spravedlnosti, jestliže jen jednou hrozí obrátit se proti vám!

V takovémto jednostranném nazírání museli byste poznat svoji dětinskost a zardívat se hanbou, pokusíte-li se jednou přemýšlet o tom správně!

Podle vašeho názoru bude Bůh všechno špatné a nízké shovívavě podporovat a posilovat! Vy pošetilí, pochopte konečně pravdu!

Bůh napomáhá tvorům, tedy také i vám, výhradně svými železnými zákony, které jsou již od počátku zakotveny ve stvoření! Jsou neoblomné a nedotknutelné a působí vždy s neomylnou jistotou. Jsou nezadržitelné a rozdrtí vše, co se jim postaví do cesty, jestliže se *vědomě nepřizpůsobí* jejich záchvěvům.

Vědění jest pokora! Ten kdo má pravé vědění, nemůže pokoru nikdy vyloučit, protože vědění a pokora jsou jedno. S opravdovým věděním přichází jako samozřejmost současně i pokora. Kde není pokory, tam není ani opravdového vědění! *Pokora znamená svobodu!* Jen v pokoře spočívá pravá volnost každého lidského ducha!

Přijměte ještě toto jako doprovod pro zlé časy! Nezapomeňte při tom, že *Boží láska a spravedlnost* se nenechají odloučit!

Tak jako je Bůh láskou, tak je také živoucí spravedlností! *Jest* zákonem! Vezměte konečně tuto zkušenost za základ a uložte ji pro všechen čas do své paměti! Neodchýlíte se pak nikdy od správné cesty, vedoucí k přesvědčení o velikosti Boží! *Poznáte* ji všude, na vašem okolí, ba i v pozorování všedního života! Buďte proto duchovně bdělí!

36. Velikonoce 1933.

Celým vesmírem proniká volání! Hromově duní údery na světových hodinách, zvěstujíce vám hodinu dvanáctou, hodinu velkého probuzení, a tím i konec nynější doby se vším, co se v ní dělo.

Zúčtování! Za tímto prvním voláním k probuzení stává se tento pojem formou a řítí se po cestách vysoko vybičovaných zvratných působení. S netušenou rychlostí stojí již před každým tvorem, chladně, věcně a neúprosně, neboť za ním a v něm je živoucí zákon, přinášející *plody,* vyrostlé ze setby, zaseté v bytí každého jednotlivce.

Tak je teď každý člověk zahalen a sevřen jemu neviditelnými pouty a nemůže ani kupředu, ani zpět, a musí bezmocně přijmout to, co pro něho vyrostlo ve velikém skleníku stvoření jeho konáním a jeho vůlí!

Člověče, vezmi takovou odměnu, jakou sis zasloužil!

Obdržíš velmi málo *dobrého* ovoce, neboť jsi nedbal a porušil to nejsvětější, co ti dala nepochopitelná milost Boží jako pevnou oporu na tvé putování, jež ti bylo kdysi povoleno jako vyplnění tvé žhavé touhy! Bylo to poznání ve vycítění jeho vznešené vůle, která jedině umožňuje trvání tohoto stvoření, poněvadž i ono vzniklo z ní, právě tak, jako ty!

Tato vůle je ke tvé spáse, ke tvé radosti i k tvému štěstí. Nemůže býti nic jiného ve vůli toho, který ti láskyplně poskytl vědomí bytí. Potřebuješ jen přesně jíti drahou, kterou ti zákon vůle ve stvoření již urovnal, aby tě přivedl k veškerým slastem, jež v sobě skrývá vědomé bytí!

Ty jsi však lehkomyslným jednáním prolomil ochranné valy, které současně s tebou zákonem vznikly, rozbils je domýšlivostí a místo nich jsi postavil rouhavě své malicherné chtění nad zákon, který spočívá ve vůli *Boží.* A tak, místo aby tě chránil a povznášel, musí zničit v tobě všechno, co opustilo Bohem určenou dráhu!

Je však jen málo lidí, kteří neopustili těchto cest!

Mezi těmi, kteří se od nich odchýlili, jsou však mnozí jen *oběti* těch, kteří prorazili tyto ochranné valy. V lidské důvěřivosti dali se

strhnout stranou a z cesty, vedoucí ke světlým výšinám. Nevědí již, jak by se navrátili a bloudí proto marně sem a tam, hledajíce v nízkém houští lidských názorů, aniž by nalezli správnou cestu ven.

Proto jděte nyní *vy,* jimž jsem svým slovem již ukázal cestu! Jděte ven, ujasňujte a vykládejte všem vážně hledajícím mé slovo ve světle Pravdy, jejíž paprsky budou vás při tom provázet, neboť čas již k tomu nadešel!

Vychází již Jitřenka zaslíbené říše tisíce let! Má nyní zářit *všem* národům pomocí bohatě obdařených, kteří nosí kříž Pravdy jako znamení svého přesvědčení!

Nebude již dlouho trvat, kdy lidé budou se úzkostlivě ptát a hledat kříž v naději, že vaším prostřednictvím naleznou *to,* co v sobě skrývá opravdovou pomoc a co je vytrhne z tísnivého zoufalství a pozvedne je z trosek pyšných nadějí, které kladli na pozemské lidi a jejich dovednost!

Až se teď náhle zřítí všechno, oč se národy dosud opíraly, až zmizí víra v moc peněz i důvěra ve vědění rozumu a především, až zmizí poslední záblesk domněnek o lidské důstojnosti, pak … pak nadejde *váš* čas, vy nositelé svatého kříže! Budete hlásat, *musíte* hlásat Pravdu, kterou znáte, neboť lidé budou ji od vás očekávat, budou o ni prosit a budete-li se zdráhat, budou ji od vás požadovat!

Buďte proto nyní připraveni! Doba přivede k vám lidstvo blíže! Nadejde vysokým duchovním vedením a jako samozřejmost! Jestliže neuhnete tomuto proudu, *splníte* svou povinnost! Blíží se to k vám! Buďte odvážní, hrdí a svobodní! Nežebrejte o přízeň lidí, nýbrž *dávejte* tam, kde vás budou o to prosit!

Na celé čáře zvítězíte, neboť s vámi je *ona* pomoc, jejíž moc je *nejvyšší* a se kterou se na zemi nemůže nic měřit!

Vy budete vítězi, neboť taková je *vůle Boží!* –

Lidským duchům *na této zemi* mají nyní vzejít velikonoce! Proto musíte stát na stráži!

Lidé přijdou k vám brzy blíž; všichni budou hledat ve vás pozemské lidi bez chyby a vady! Budou tak chtít nejen přátelé, ale i nepřátelé! Nejostřejší protivníci svatého slova budou vzdor tomu

očekávat od vás mnoho, daleko víc, než dosud kdy očekávali od lidí. *To je živoucí zákon!*

Chci vám dáti pravidla, jichž musíte dbát, chcete-li, aby v budoucnosti bylo vaše bytí požehnáním, jak je to určeno vůlí Boží. *Dodržujte* tato pravidla, neboť jsou pro vás přikázáním! Přísným dodržením přinesou vám radost a vítězství a lidem spásu! Vděčně budou na vás později pohlížet. Staňte se *živým* příkladem pro vzestup z tohoto zmatku!

Jako první dávám vám tento příkaz: Vzbuďte již od počátku ve vás uložený smysl pro krásu, který jste v sobě rouhavě zahrabali! Stane se vám neocenitelnou pomocí pro osvobození se v duchu, ba i pro samotný vzestup! Nepodceňujte to! Je v něm daleko větší hodnota, než se domníváte! Následujte ho a brzy poznáte v prožití, jak vás podporuje na *každém* stupni vašeho bytí! Do té doby snažte se mne poslouchat, abyste byli účastni dobrého výsledku, pro vás tolik nutného!

Jinak nemůžete se státi vítězi, nemůžete býti vzory pro tuto zemi celým svým způsobem. Bezpodmínečně musíte *napřed* pozemsky *žíti* jako vzory, chcete-li splnit svou úlohu, kterou jste dostali a kterou jste vzali na sebe ze svobodného chtění, svou prosbou o kříž!

Žíti *pozemsky* jako vzor však znamená býti *přirozeným!* Tak, jak vám to ukazuje stvoření. Máte státi na svém místě a nebýt tam jen karikaturou jako dosud. Jako vodítko Bohem chtěného života zde na zemi byl vám darován *smysl pro krásu,* který vychází z nejčistšího cítění. Toto cítění chová v sobě vzpomínky na světlé výšiny, kde krása patří k samozřejmosti! Vždyť světlo a krása nedají se vůbec oddělit; jsou jedno! Chcete-li tedy na této zemi přinášet světlo, musíte přinášet krásu. Krásu ve všem, co děláte!

Všechno, co jste dosud považovali za krásné, bylo z největší části pouze produktem rozumu, zchytrale vymyšleno a vytvořeno lidmi, kteří stavěli jen na vašich slabostech. Chtěli je podráždit, aby z toho měli pro sebe pozemský prospěch. Chtěli získávat peníze nebo sympatie. Všechno spočívalo jen na nejlstivějších výpočtech. Po pravé kráse nebylo v tom ani stopy! Bylo to jen dráždění smyslů nejrůznějším způsobem.

Každé *dráždění* je však jen nátlak, chtěný *rozumem,* který nikdy nemůže povznášeti vzhůru! Je to vždycky lákání k nějakému účelu, i když je to jen k nákupu látky nebo oděvu.

Zvykli jste si již přizpůsobovat se cizím názorům, přijímáte je a stáváte se tak obětí cizí vypočítavosti. To vás jen více mate a zneuctívá, poněvadž dobrovolně vzdáváte se tím *části svobody* a se svobodou i *vlastního* práva na smysl pro krásu. Domníváte se, že při nákupu máte ještě svobodu rozhodnutí a volby. Jste však již omezeni na určitý počet druhů, které vytvořili jiní a jako „módu“ pro jistý a určitý čas. Tak jste se vzdali práva, které vám mělo být oporou a ochranou proti nepravostem. Vzdali jste se práva, které by vám bylo umožnilo poznati ihned pitvornost toho, čím vás lákali a co nemá nic společného s opravdovou krásou. Za prvním krokem následuje druhý. Tento druhý krok vás brzy připravil o přirozenost vašich pohybů! Tyto pohyby staly se vyumělkované a ztrácely tak vždy více na kráse a síle.

Snažíte se přizpůsobit se oděvům, místo abyste svůj oděv upravili podle sebe. Podívejte se na držení svého těla! Pohleďte na svůj krok a na pohyby rukou! I zde již vládne *rozum,* neboť všechno jest vyumělkované a jednostranné. Je to zřejmě chtěná pozornost, upřená vždy jen na *jediný* bod! *V tom* projevuje se okamžitě činnost a nadvláda rozumu!

Rozum jest schopen soustředit se vždy jen na *jedinou* část těla. Jediný bod vystupuje proto při každé činnosti pozemského rozumu do popředí a to podle části, na kterou se rozum právě upřel. Tak je tomu i s pohyby těla. Jednostrannost *porušuje však harmonii celku!* A tím také krásu!

Uplatněte i zde konečně opět svůj cit a poznáte, že tělo tvoří pak v pohybech jediný celek. Všechno přispívá současně k tomu, aby to nebo ono jednání bylo provedeno, z čehož přirozeně následuje souhra pohybů. Všechno, co cítění chce, provádí pak *tělo* jako půvabnou hru. Je mnohem volnější, přirozenější a nenucenější. Uvažujte proto: Rozum *donucuje* vždy jen zcela určitou část, čímž okamžitě porušuje soulad a harmonii. Je to pouze cvik, který si člověk sám ukládá, není to však hrdé, svobodné jednání.

Jako první probuďte v sobě opět cítění pro krásu přirozenosti! Budiž vám to ode dneška zákonem! Neboť toto jest veliká pomoc k zachování přímé cesty stvořením, která nikdy neselže a neuvede vás nikdy v pochybnost. Co jste se však v tom již nahřešili! Tomu, kdo si uchoval ještě zdravý smysl pro krásu a nebo ho znovu získal, jeví se lidé ve svém počínání jako blázni!

Za několik roků budete se studem vzpomínati na to, co bylo dnes a v minulých staletích. –

Jak uboze vypadáte, jste-li pozorováni ze Světla, s nímž přece máte býti úzce spojeni. Netušíte, že právě selhání v tomto směru vás přede všemi tvory znehodnotilo. A byl to *jedině člověk,* jako jediný mezi všemi tvory, který tuto velikou oporu pošlapal a sám sebe zesměšnil. Právě on, který měl býti korunou pozdějšího stvoření a svými vlohami se jí také mohl stát!

Nadešel čas, kdy je nutno odložit chyby!

Stůjte jako skála v rozbouřeném moři! Nemáte se čeho obávat, budete-li následovat zákona krásy! A každý, kdo bude usilovat, aby konečně uslyšel sám sebe, může ho snadno dodržet.

Podle toho se máte také *oblékat*. Neřiďte se módou, která se snaží všem lidem, zejména lehce vnímavým ženám, vtisknouti určitý znak jednotnosti, v barvě i střihu!

Již to je falešné! Kde je živost, která má být ve stvoření! Uplatněte konečně svůj osobní vkus! Prosaďte jej každý sám pro sebe! Brzy rozbijete tím všechno, co je kolem vás šablonovité, poněvadž vaše vlastní, znovu vzniklá osobnost má v sobě sílu a zákon stvoření!

Lidé ani navenek nemají se zdát jen prázdnými formami a nemají se také jednotně odívat, nýbrž i zde musí vlastní osobnost dojíti k uplatnění a životu a odpovídati vlastní bytosti! A to i ve tvaru i formě! Právě zde má vymřít napodobení. Ono vzbuzuje stav klidu, úpadek a nakonec ochromivou lenost vašeho ducha! Není divu, že mnohé opravdové umění muselo se tím zadusit. –

Vaše tvary odpovídají vaší bytosti a jsou s ní jednotné, neboť vnější formy utvářejí se podle vaší bytosti a musí býti jejím výrazem! Z toho důvodu nechť je pro vás vždy rozhodující jedině *váš osobní vkus* a ne móda! Tím přizpůsobí se váš zevnějšek barvou i způsobem

odívání také druhu vašeho ducha. Pak *konečně* budete působit každý sám pro sebe jako *celek* a vnesete oživení do svého okolí.

Dále je nutno, aby se každý zdokonaloval ve výslovnosti jazyka a v mluvení vůbec.

Pro člověka, který jako nejvyšší tvor tohoto pozdějšího stvoření je i jeho korunou, není omluvou, nechá-li se vléci a je nedbalý jakýmkoliv způsobem a nepoužije-li veškerou sílu k tomu, aby rozvinul k nejvyšší kráse vše, co mu bylo kdysi dáno jako svěřený statek!

I nejchudší z chudých má povinnost i možnost ovládat se ve svém vystupování, ve formě výrazu i řeči! Vyžaduje to pouze jeho vážné chtění a trochu námahy – nic víc!

Je to pohrdání Božím darem, jeví-li se člověk hrubým a nevychovaným a zraňuje tak každý smysl pro krásu. Takovým člověkem bude i v budoucnosti ve zvratném působení pohrdáno a bude vypuzen z lidské společnosti, poněvadž se nejeví jako člověk, koruna tohoto stvoření.

Vývoj krásy ve *všech* věcech až do těch nejmenších maličkostí, je uctívání Boha a děkovná modlitba činem!

Dodržujte toto přikázání. Uvidíte, že se tím v životě jednotlivců, rodin a národů změní vše k lepšímu!

Je v tom mnohem více než dnes tušíte. Je to zárukou míru, harmonie a štěstí!

Proto vám to dávám nyní jako zákon!

Zušlechtit se máte, ne napodobovati. V nejkrásnější květy má vykvést to, co je ve vás! Jinak nejste osobností. V každém člověku je však skryta jiná veliká hodnota, která se nyní i *navenek* vyjádří barvou a tvarem, tak jako je tomu u květin.

Kdo se podrobuje módě, ukazuje tím již lenost svého ducha, který přijímá cizí chtění jen, aby sám nemusel poslouchat své nitro a čerpat odtud to, co je *pro něj vhodné.*

A za vším tím, co patří k módě a podobným zvyklostem, neskrývá se nic jiného, než žádost po bohatství těch, kteří využívají ješitnosti a duchovní lenosti svých bližních k tomu, aby ještě víc vystupňovali získávání pozemských statků.

Pokuste se o tom vážně přemýšlet! Každý se má státi umělcem ve vlastním vkusu, *který může býti jen osobní!* Není pro druhé. Bude to počátek opravdového probuzení smyslu pro krásu, který znovu vznikne a stane se vám silnou oporou v putování říšemi tohoto stvoření. Tuto pomoc budete potřebovat v každé úrovni, abyste se v ní přizpůsobili a vyvíjeli se. Ani jedna úroveň nepodobá se druhé. A přece je každá sama o sobě krásná! –

Tak, jako je tomu v úrovních stvoření ve velkém, tak tomu má býti také s každým jednotlivcem! Ani jediný nepodobá se úplně druhému! Proč to navenek chcete skrývat napodobováním? Buďte konečně jednou takovými, jakými jste *sami,* buďte jimi však *cele!* A všechno *stávající* snažte se vždy zušlechťovat. Oporou k tomu může vám býti jen smysl pro krásu! Je mnohem cennější než si myslíte. Učiní vás samostatnými a svobodnými! Stejnorodé najde se pak samo sebou. Následujete-li volání tohoto smyslu pro krásu je vám ulehčena cesta k tomuto nalezení! *Nechť i zde je žena příkladem!*

Ještě druhou radu chci vám dát pro *blízkou* budoucnost: Budete často tázáni na hodnotu nebo bezcennost jiných hnutí a směrů. Nepřistupujte však nikdy na takové otázky, i když poznáte jejich bezcennost a nevyjadřujte se o nich! Vy sami máte živé Slovo! Nelze činit srovnávání mezi ním a kterýmkoliv jiným hnutím, jelikož každé srovnání je vyloučeno. Slovo Poselství *jest!* Ten kdo není schopen je přijmouti tak, jak ode mne vyšlo, ať toho raději zanechá, neboť pro takové lidi není! Vy sami nemáte se doprošovat lidstva, aby je slyšelo, nýbrž lidstvo samo má upřímně o ně prosit a děkovat, že je smí ještě jednou přijmout. *Tak to žádá zákon!*

Buďte drsní a přísní! Každé zbytečné vycházení vstříc je pošpiněním svatého slova. Buďte hrdí a opravdoví ve všem, co říkáte. Není třeba, abyste napadali jiná hnutí a jejich vůdce! Kdo tak činí, snaží se pošpiněním jiných vyšinouti se sám a *upoutat tím pozornost na sebe,* poněvadž nemá nic jiného, co by dal! Kdo však sám má Pravdu jde klidně svou cestou! Neobtěžuje jiné!

Ke štváčům hrnou se lidé vždy lehčeji a rychleji. Tito však nejsou ti praví, nejsou dostatečně čistí pro světlou Pravdu. Jsou téhož druhu jako štváči a v jejich štvaní nalézají radost a uspokojení. Není to

kmen, který vyrůstá z přesvědčení. Kdo mluví mnoho o druhých, nemá, co by *sám* řekl! Pozorujte to a jednejte přísně podle toho.

Jděte a *žijte* jako svědkové Slova! Na vás bude lidstvo měřit hodnotu Slova! Myslete na to při všem, co říkáte a děláte! Běda vám, jestliže pozemští lidé na vás zbloudí, když se budete jevit jinými, než jakými máte být podle Slova Poselství!

Lidstvo bude vás pak samo soudit! Podle tohoto lidského jednání poznáte sami *sebe!*

Lidstvo chce ve vás vidět vzory! *Budete přísně posuzováni!* Přemýšlejte o těchto mých slovech! I ti lidé, kteří nebudou znát Poselství, ba dokonce i jeho nepřátelé, budou vás přísně pozorovat a hledat vaše chyby! A běda vám, jestliže je ještě naleznou! To, co lidstvo každému a s plným pochopením rádo odpouští, *vám neodpustí,* i když najde jen jednu, jedinou chybu!

Aniž by si toho byli sami vědomi, budou lidé vnášet na nositele kříže v očekávání zcela netušené nároky! Přepadnou vás s nevídanou neúprosností, nebudete-li moci úplně splnit tato jejich očekávání!

To vás překvapí. Avšak v tom jest projev zákona, jemuž se nemůžete vyhnout.

V tomto nápadném způsobu musíte však poznat, že i nepřátelé a posměvači, aniž by si toho byli vědomi, mají bezmeznou úctu před křížem a jeho nositeli! Oni prostě *musí* a tímto způsobem to poznají, aniž by sami chtěli. Je to naprosto přirozené vůči všemu světlému.

Vy sami budete při tom ještě dozrávat v těch místech, kde je to pro vás nutné. Lidé vás k tomu donutí! Naprosto nevědomě očekávají od vás něco zvláštního! Tam, kde se cosi podobného očekává, tam se hledá i určitá hodnota, neboť bez poznání hodnoty by nikdo nic neočekával! Co člověk nepovažuje za hodnotné, to také nenapadá a nebude toho dbát.

Veškeré lidstvo tuší však vznešenou hodnotu, kterou smíte nésti svým věděním! A to je to, proč vás budou tak přísně pozorovat přátelé i nepřátelé! Neujdete pozornosti ani jediného, poněvadž čas již nastává. Právě zažíná, ba již začal své samočinné působení. –

Vy povolaní zde na zemi, kteří působíte v hrubohmotných tělech, slyšte nyní můj příkaz:

Celým svým *bytím* musíte nyní před lidmi sami vyznat, *jak* stojíte ke Světlu, zda správně nebo nesprávně. A lidstvo je donuceno předstoupiti těsně před vás, abyste se *museli* prokázat. Tak je to chtěno Světlem! *Musíte* a nemůžete se před tím ukrýt.

Ukažte jen radostnou odvahu a pak vám vykvete vítězství na všech cestách! *To je* ten boj, v němž musíte obstát, který vás však jen zocelí a posílí, místo, aby vás znavil. Přinese vám radost místo bolesti.

Nepotřebujete při tom dělat nic jiného, než *býti vzory* v působení a životě pro Světlo! Nechť vzejde nyní lidstvu vzkříšení zde na zemi! Nechť lidstvo nyní ve vás vidí hořící červánky nové doby!

37. Na hrubohmotné hranici.

Miliony pozemských lidí nazývají se hledateli a přece jimi nejsou! Mezi pokorným hledáním a samolibým, ješitným badáním je veliký rozdíl! A tito pozemští lidé nejsou hledajícími, nýbrž chtějí se stát jen břitkými, ostrými badateli. Opravdové hledání vyžaduje však *pokoru* a tu již dnešní člověk nezná.

Vzdor tomu považují se všichni za hledatele Pravdy, ba dokonce si i namlouvají, že badáním stali se již také vědoucími. V nejlepších případech, chtějí-li ukázat spolubližním svou skromnost, činí si nárok na částečné vědění a to vždycky to větší, aby se vždy vydávali za více vědomé než ostatní.

Takováto domýšlivost mohla by být považována za směšně groteskní, kdyby nepřinášela v sobě tak časté nebezpečí. A ona jest skutečně nebezpečná. Je pozemsky nebezpečnou pro vrstevníky a duchovně pro tyto domýšlivce samotné. A přece, pokud je rozum považován za nejvyšší, nemůže býti jinak. Vždyť badání a hloubání jest *jen* práce rozumu. Rozum, jako výplod hrubohmotného mozku a podrobený proto i hrubohmotným prazákonům stvoření, patří k nejjemnější formě hrubohmotnosti. Co může tedy tento rozum vyzkoumat o *duchovnu,* s nímž nemá přece naprosto nic příbuzného. *Na této jediné a úplně přirozené skutečnosti ztroskotává všechno!*

Z toho důvodu všichni pozemští lidé, kteří se považují za hledatele Pravdy nebo Boha, ukazují již celým způsobem své činnosti naprostou neschopnost pro jakékoliv hledání v duchovnu. Již používaní slova „hledání“ poukazuje na sebeklam. Při opravdovém hledání může býti vždy jen *nalezeno,* správněji řečeno, může tu přicházet v úvahu jen přijímání. Přijímání moudrosti Boží, kterou On vložil do stvoření. „Nalezení“ zákona, který vytvořil toto stvoření, udržuje je neustále v pohybu, aby mohlo existovat, a který je povzbuzuje a nutí k trvalému vývoji.

Takové „nalezení zákona“ nemůže však člověk dosáhnouti svou bádavou snahou! Brzy uvázne ve svém badání, protože v každém případě je přinucen se zastavit již na počátku jemnohmotnosti.

Člověk ve své bádavé snaze musí se zastavit na konečném bodu jemné hrubohmotnosti a nemůže již dále.

Lidskému rozumu jest a zůstane jemnohmotnost cizím druhem s nímž nemůže dosáhnout spojení. A není-li spojení, nemůže být také porozumění, ba ani ne vidění nebo slyšení, tím méně badání, zkoumání nebo zařazení do hrubohmotných pojmů, kterých rozum nemůže vůbec postrádat. Je to důkaz, že stojí pod hrubohmotným zákonem a je naň pevně připoután. Proto každý dosavadní „hledající“ nebo *„duchovní badatel“* zůstává vždy těsně připoután na hrubohmotnost a nemůže nikdy ani při skutečném nejvyšším výkonu překročiti její nejjemnější hranice směrem vzhůru. Prazákon stvoření ho zadrží železnou silou. Je mu naprosto nemožno jíti dále.

Proto musely tak často a žalostně ztroskotat mnohé, tak zvané zkušební komise, které se cítily povolanými ke „zkoumání“ pravosti mediálních vlastností a jejich výsledků, aby mohly pak vynést rozsudek, podle něhož by se mělo lidstvo řídit.

Výsledkem jejich *zkoumání* bylo vždy jen žalostné ztroskotání a to i tehdy, když oni sami chtěli vzbudit zdání o opaku a sami věřili ve svůj úsudek. Důslednost nepošinutelných zákonů stvoření svědčí však o jiném a mluví *proti* nim. A každé jiné dokazování vůči neochvějnosti Božích zákonů jest pouze falešné a mylné lidské dílo, vzniklé z nízké ješitnosti a samolibosti nejužšího omezení.

Z téhož důvodu staví se také pozemské soudy nepřátelsky vůči všem jemnohmotným událostem, poněvadž nejsou prostě vůbec schopny vmysleti se do věcí, které jsou tak nesmírně vzdáleny jejich porozumění.

Je to však jejich chyba, jako důsledek vlastní omezenosti, kterou si vytvořili leností svého ducha, jehož nechali klidně spát, zatím co pozemský *rozum* pocházející z hrubohmotnosti považují za svého *ducha* a jako takový ho oceňují. Nebývá to vždy chyba těch, které chtějí posuzovat. Vzdor tomu se však nikdy nezaleknou, aby způsobem, který odporuje Božským zákonům, nesoudili o věcech, jimž nerozumí. Ba naopak, z tohoto nepochopení hledají ve skutečných jemnohmotných událostech i v duchovnu velmi často úmysl vědomého klamání, ba dokonce i podvodu. Je to týž způsob jednání,

používaný kdysi církvemi a pozemskými soudci v procesech proti čarodějnictví. Nic jiného to není. Není o nic méně odporný a omezený než tehdy a příčí se právě tak ještě i dnes všem prazákonům stvoření.

Výjimky, kdy opravdový podvodník chce využít nějaké věci pro sebe, jsou ve *všech* odvětvích působení pozemských lidí a přece se pro to již předem celý druh nesmí posuzovat s nedůvěrou. Je tomu tak v každém řemesle i v každé vědě a ve všech oborech nejrůznějších povolání. Avšak tyto podvodníky poznáte konečně vždy bez velkých obtíží, poněvadž zlé chtění nedá se trvale zakrývat.

Proto musí býti toto podivné nepřátelství pozemských soudů, tak jako všech rozumových lidí klidnému pozorovateli tím nápadnější.

Při pozornější úvaze vysvitne snadno, že jen tlak naprosté neschopnosti vůči těmto věcem je východiskem hnací síly bezpodmínečného nepřátelství a snahy po potlačení.

Dnes opravdu žádný člověk nemá ani tušení o velikosti, čistotě a při tom ohromující prostotě a skutečně velmi snadné srozumitelnosti základních zákonů ve stvoření, podle nichž se pozemské zákony a církve *musí* řídit, chtějí-li býti správné a pravdivé a tím také milé Bohu! Nemohou a nesmí jednati jinak, aniž by působily škody samy sobě a svým spolubližním.

Pro všechny tvory, nechtějí-li býti škůdci stvoření, není jiné cesty, než tyto neochvějné zákony Boží ve stvoření, z nichž přece samy vznikly a jimž se musí také podrobit. Konečně i člověk jako tvor musí se odhodlat k tomu, aby se podle toho řídil, nechce-li propadnouti zkáze svou lehkomyslností, svou vypínavostí a s ní tak úzce spojeným rozumovým chytráctvím. Vždyť rozum hraje ve velikém stvoření jenom nepatrnou úlohu a slouží pouze k pohybu v nejhrubší hrubohmotnosti. Co je nad touto hranicí nemůže nikdy pochopit a proto také nemůže v tom nikdy být činným, tím méně může o tom soudit.

Celé vědění, které pozemské lidstvo dnes má a kterým se tolik pyšní, pohybuje se *jen* v říši hrubohmotnosti a nejde nad ni! To ukazuje, jak úzce omezeným je toto vědění, neboť hrubohmotnost je ze všech kruhů stvoření tím *nejnižším,* nejhutnějším a nejtěžším a

v tomto pozdějším stvoření v pojmech proto také nejúžeji omezeným. –

Také vaše myšlenky jakožto produkt mozku jsou jen hrubohmotného druhu! Náleží k jemné hrubohmotnosti. Sem patří tedy také všechny myšlenkové formy, které mohou být tak často mediemi viděny. Media se domnívají, že je to již říše jemnohmotnosti nebo dokonce duchovno. Již dříve v jedné přednášce jsem se zmínil o myšlenkových formách a mluvil jsem také o centrech, která se z nich vytvářejí. Nemluvil jsem však o úrovních nebo druzích, ku kterým patří. Myšlenky, tak jako myšlenkové formy jsou ještě *hrubohmotného druhu* i když patří k *jemné* hrubohmotnosti. Nejsou *jemnohmotné*. Jemnohmotnost nemá nic společného s jemnou hrubohmotností.

Jsou to úplně rozdílné druhy a nemohou se mísiti, nýbrž musí státi vždy vedle sebe, poněvadž jiný druh je podroben také i jiným *formám* zákona. V každém druhu stvoření jsou ovšem Božské zákony jednotné, neboť pronikají celým stvořením, avšak tyto zákony jeví se vzdor vlastní jednotnosti v každém druhu stvoření v jiné formě, přiměřené dotyčnému druhu. Nemůže proto nikdy člověk s hrubohmotnými nástroji, k nimž patří mozek s rozumem zkoumat to, co patří do jemnohmotnosti nebo dokonce to soudit. Právě tak je tomu i s věcmi, které se odehrávají v duchovnu, pokud tu chybí spojení, jehož možno dosáhnout jen zářením.

Cesta záření z hrubohmotna jest však uzavřena ještě všem těm, kdož se bezpodmínečně podrobili nadvládě rozumu, který je pevně připoután na hrubohmotnost a její pojmy. Tito vyložení otroci rozumu nemohou vysílat záření do jiných úrovní, poněvadž si k tomu sami uzavřeli hranice tím, že nechali zakrněti vše, co je k vysílání záření nutné!

Lidé lezou již jen po zemi, zatím co jejich rozmach do výšin již dávno od nich odpadl, poněvadž ho nepoužívali a nevyužívali od té doby, kdy začali rozum považovat za nejvyšší a který je tím připoutal k zemi. Museli jste pak propadnout zákonu přizpůsobení, který ve hmotnosti samočinně působí. Vedlo se vám jako zvířatům, jimž nejprve křídla zvolna zakrňovala a pak úplně zmizela, protože jich nikdy nepoužívaly, nebo jako rybám, jejichž plovací měchýř sloužící

ke vzestupu a udržení se ve vodě časem zmizel, poněvadž se následkem silných proudů vod trvale zdržovaly jen na dně.

Přirozeně, že se to nestane tak rychle z dneška na zítřek, nýbrž teprve průběhem staletí, ba i tisíciletí. Ale stane se to. A u lidského ducha se to již stalo!

Všechno, čeho nepoužíváte horlivě a správným způsobem, musí u vás časem zakrnět a zmizet. Samočinné přizpůsobení jest jen následkem zákona *pohybu* ve stvoření. Je to jen *jedním* z jeho mnohostranných projevů. Co se nepohybuje správným způsobem a přirozeně i to, co se stále *neudržuje* v nutném pohybu, *musí* zakrnět a konečně býti odvrženo každou hrubohmotnou formou. Neboť každá forma vytváří se jen podle druhů pohybu.

Nemyslete si, že to odporuje vědění, že *duch* si vytváří tělo. V tom je pouze potvrzení a svědčí to o neúchylnosti tohoto zákona, neboť každé chtění ducha *jest* pohybem, který v dalším svém působení utváří opět pohyb!

Jděte a hledejte v přírodě! Pozorujte stvoření samo. Naleznete ryby, které neumí plavat, poněvadž se těžko udržují v proudících vodách a proto se zdržují na dně. U nich zakrněl plovací měchýř a časem se úplně ztratil. Znáte i ptáky, kteří nedovedou létat. Vzpomeňte si jen na tučňáky, pštrosy a mnohé jiné. Vytváří a udržuje se vždy jen *ta* část a *ta* schopnost, která se také *používá.* Která je tedy činna v zákoně nutného pohybu.

Tisíce let využili jste však jen k tomu, abyste se křečovitě připjali na nejnižší a úzce omezenou říši hrubohmotnosti, poněvadž vám byla vším. Zavrtali jste se do ní a *nedovedete* již pohleděti vzhůru! Ztratili jste již k tomu schopnost a sami jste tomu odvykli leností svého ducha, který se nechce již pohybovat vzhůru a u mnohých dnes se již ani pohybovat *nedovede!*

Proto vám bude nyní také těžkým pochopit *slovo* z nejvyšších výšin a mnohému z vás to bude již úplně nemožné. Kdo je chce měřit jedině *rozumem,* ten nikdy nepozná jeho skutečné hodnoty, neboť strhuje slovo Boží do nízkého hrubohmotného chápání! Ten, kdo dovede již jen malicherně myslet, zmenšuje svým vlastním porozu-

měním i slovo, nepozná ho tedy a lehce je odsune stranou, poněvadž nevidí a nikdy již *neuvidí to,* co skutečně obsahuje!

V této své malosti bude však rád o slovu mluvit, je kritizovat, nebo dokonce bude je chtít učinit opovrhovaným, neboť takoví lidé dělají právě jen *to,* co *svědčí* o jejich úzce omezené vědychtivosti a co zřetelně mluví o jejich naprosté neschopnosti proniknouti hlouběji. Prožíváte to denně a všude, že právě všichni opravdu hloupí lidé se považují za zvlášť chytré a pokouší se rozmlouvat o tom, o čem moudrý mlčí. Hloupost je vždycky dotěrná.

Pozorujte jednou lidi, kteří všude a nápadně rádi vypráví o jemnohmotných nebo dokonce duchovních zjevech. Brzy poznáte, že ve skutečnosti o tom opravdu ničeho neví. Zvlášť ti, kteří často mluví o karmě! Nechte si jednou od takového člověka vysvětlit co je to karma. Z divokého zmatku, který pak uslyšíte, bude vás obcházet hrůza.

Jsou i takoví lidé, kteří sami nevypráví, nýbrž se skromně táží. Podívejte se na ně bystřeji, dříve než jim odpovíte. Většina z nich chce objevit v karmě pro sebe a pro své slabosti jen omluvu. Tím, že věří v karmu, touží jen *po tom,* aby mohli i nadále s klidem se poddávat svým slabostem a mnohdy dokonce i nevychovanosti. Jakmile jim však z toho vznikají nepříjemnosti, ihned se sami omlouvají, že je to přece jejich karma. S pokryteckými posuňky rádi vzdychají: „Je to má karma, kterou mám odpykat!“ Stále jen vzdychají, zatím co s trochou ohledů na své bližní a s trochou sebevýchovy mohli by mnohé změnit, nebo se toho uvarovat. Tím stávají se tyrany svého okolí a rušiteli harmonie!

Nemyslí a *nechtějí* na to myslet, že teprve tím uvalují na sebe karmu, která u nich může trvati i staletí!

Všechno to je pouhý žvást, nic než žvást vzniklý z nedostatku svěžího chtění a z ješitnosti! Škoda každé minuty, kterou člověk obětuje takovým duchovním lenochům. Nevšímejte si jich a uvědomte si, že ten kdo skutečně něco ví, nebude nikdy o tom žvanit!

Takový člověk nepovažuje své vědění za zábavu a nepoužívá ho k tomu. Bude odpovídat jen na vážné otázky a to ještě váhavě,

pokud se nepřesvědčí, že tazatele žene k tomu jen opravdu poctivé chtění.

Lidské řeči o těchto věcech jsou většinou jen prázdným zvukem, neboť pochopení pozemských lidí nemůže překonat hranice hrubohmotnosti následkem chyb, kterých se ve stvoření dopustili a jež je leností jejich ducha udržují dole. Zaměňují ducha s pozemským rozumem a vytváří tak sami nízkou hranici.

Vy pozemšťané nynější doby, nevytvářejte a nepronášejte v budoucnosti úsudky o věcech, jimž nemůžete rozumět. Vina, kterou tím na sebe uvalujete je *příliš* těžká. Není menší než ta, kterou na sebe kdysi uvalili ti lidé, kteří v nesmyslném zaslepení uvrhli nesčetné tisíce lidí do bídy a utrpení a mnohé z nich připravili i o pozemský život upálením, po dnech plných muk. Označujete-li dnes tytéž lidi jako podvodníky a jejich projevy jako hrubý klam, uvalujete na sebe podle zákona Páně stejnou vinu.

Snažte se konečně, abyste plnili *své* povinnosti vůči svému Bohu *a poznali Boží zákony* dříve, než budete chtít soudit! Nemáte práva očekávat odpuštění. Nemůžete to očekávat ani podle vašeho vlastního zákona, podle něhož neznalost zákona nechrání před trestem! Oko za oko, zub za zub, tak má se nyní dít *těm* lidem, kteří nechtějí jinak a nechtějí slyšet zákon Páně. Lidé, pomněte, že stojíte v soudu!

38. Pozemský člověk před svým Bohem.

Lidé, jak jste dosud vypadali před svým Bohem? Snažili jste se ho klamati pokrytectvím, právě tak, jak jste klamali sami sebe falešnou zbožností, kterou jste měli vždy jen na rtech a o které váš duch ani nevěděl. Ve svých kostelích a ve svých církvích používali jste různých pravidel a obyčejů, aniž byste se tázali, je-li tento způsob *Bohu* milý; jen když *vám* se líbil! A tím byla pro vás bohoslužba vyřízena!

Nevidíte jak osobivé toto všecko bylo? *Vy* jste chtěli určovati každý způsob a po vůli *Boží* jste se při tom nikdy neptali. Co *vy* jste označovali za veliké, to mělo být také takto Bohem přijímáno. Ve všech věcech chtěli jste Bohu vnutit *své* názory jako správné, bez ohledu na to, čeho se dotýkají.

Co *vy* jste považovali za správné, mělo býti Bohem jako správné odměněno a co *vy* jste chtěli mít za nesprávné, to měl Bůh potrestat.

Nikdy jste nechtěli vážně zkoumat, co *Bůh* považuje za správné a co před *jeho* okem je nesprávné. Nestarali jste se o Boží zákony, ani o nepošinutelnou, svatou vůli Boží, která je od věčnosti a která se nikdy dosud nezměnila a také se nikdy nezmění!

Na této vůli se nyní rozbijete a s vámi veškeré nesprávné lidské konání, které si dalo zákony, jež měly sloužiti *vašim pozemským přáním*. Avšak vy lidé, ve své sobeckosti, domýšlivosti a směšné vševědoucnosti, stojíte před Bohem jako úskoční a líní sluhové, kteří kdy nedbali *jeho vůle!*

Vy, kteří jste se považovali za pány, byli jste sluhy a jste jimi až dosud! Vše, čemu jste nemohli rozumět, snažili jste se ve své pýše a duchovní lenosti potírat a snižovat, i když to nebylo v souhlase s dosažením nízkých pozemských účelů, jež jste vždy považovali za nejvyšší.

Bláhoví, jak jste se mohli takto rouhati! Všecko mělo sloužiti jen *vám, dokonce i zákony!* Jenom co vám sloužilo, bez ohledu na to, jakou formou, jen co vám pomáhalo ke splnění vašich pozemských žádos-

tí, jen *to* jste jedině považovali za správné a jen o takových věcech chtěli jste ještě vědět.

Žádá-li se však jednou od vás, abyste sami sloužili horlivě a věrně svému Pánu, jemuž děkujete za své bytí, pak jste velmi udiveni, neboť myslíte, že jen On sám má vám sloužiti svou silou, svou vznešeností a svou velikou láskou!

Jak by to mohlo být *jinak* při vaší veliké domýšlivosti! Mysleli jste přece, že sloužíte Bohu dostatečně, uznáváte-li ho a prosíte-li ho v myšlenkách o pomoc a splnění všech svých přání. Že tedy, jasněji vyjádřeno, měl by *vám On sloužiti* svou všemohoucností, aby vám učinil život krásným! Na nic jiného nemyslíte.

Prosby byly v nejlepším případě vaší bohoslužbou! Jen o tom dobře uvažujte; nikdy to nebylo jiné.

Nezmocní se vás současně stud i hněv nad sebou samými, budete-li se opravdově zkoumat?

Většina lidí myslí, že toto pozemské bytí nemá jiného cíle, nežli hromadění pozemských statků. V nejlepším případě také ještě účel rodiny a dětí! Kdo tak *nemyslí,* ten podle toho alespoň *jedná!* Co má však za těchto předpokladů znamenati udržování rodu, jak vy tomu říkáte? Vždyť ve skutečnosti to není udržováním rodu, nýbrž pouze poskytování možnosti k inkarnaci jiným lidským duchům, aby se tito dále zdokonalovali a odkládali své staré chyby. Svým konáním zvětšujete svou vinu. Neboť tím zdržujete od vzestupu všecky duchy, které, jako své děti, jste vychovali pro stejně prázdné účely!

Co je pak do výstavby pozemské říše, není-li ke cti Boží, a nepůsobí-li ve smyslu Boží vůle, již dosud vůbec neznáte a kterou jste také nechtěli poznat; neboť vaše názory jsou vám nade všechno. Chtěli jste uspokojit jen *sebe* a pak jste očekávali od Boha, že vašim zmateninám ještě požehná! Sloužiti a plniti povinnost vůči svému Bohu, k tomu jste neměli chuti!

Samolibé konání pozemských lidí bude nyní rozmetáno, poněvadž ve svém bludu se opovažují vtahovati jméno Boží do všeho falešného, špiníce tím nejsvětější!

Budete strženi s trůnu svého rozumového mudrování, aby alespoň někteří z vás měli možnost v čisté pokoře přijmouti pravdivou

moudrost z Božích výšin, která jedině vás může učinit lidmi, neboť dobrovolně byste k tomu nikdy nedozráli.

Co se vám nehodí, popliváte a rychle zvedáte kameny, abyste odklidili ze světa všechno nepohodlné, co vám překáží v holdování sobě samým.

Raději jásáte vstříc Luciferovým trabantům, kteří lichotíce vaší ješitnosti, podněcují vaši domýšlivost, aby vás pak tím jistěji oddělili od Světla a drželi vás v duchovní lenosti, která musí vésti k smrtelnému spánku vašeho vlastního bytí!

Pravím vám však, že budete nyní vyburcováni z opojení dusné závratě, která vás již železně obklopuje. Musíte se probuditi *proti* vlastní vůli, byť by to bylo jen proto, abyste se strašlivým zoufalstvím ještě v posledním okamžiku poznali, čeho jste se dobrovolně svou rouhavou vlažností zřekli, dříve nežli budete vrženi do bahna, po kterém tak toužíte!

Očistěna bude nyní země a celý svět a nic nezůstane ze špíny! V míru a radosti bude moci tvorstvo sloužiti svému Pánu, všemohoucímu Bohu, který jedině svou láskou poskytl lidskému duchu vědomého užívání veškerého požehnání ve stvoření.

Kdo by chtěl opět vnésti temno na zem tím, že by nedbal Božích zákonů ve stvoření, nebo byl dokonce proti nim, bude neúprosně vyřazen, neboť takovým jednáním přináší vám jenom závist, nenávist, utrpení, nemoc a smrt!

Všech těchto strastí můžete být ušetřeni jedině tehdy, hledáte-li skutečně *slovo Nejvyššího* a dbáte-li ho! Musí však býti napřed pochopeno ve svém *pravém významu!* Vy jste je chápali dosud jen tak, jak se vám líbilo a ne, jak bylo Bohem dáno k vaší pomoci, k vaší záchraně z nejtěžší nouze!

Nezalekli jste se učiniti ze svatého slova otroka své pýchy, aby *vám* znetvořením svého pravého významu sloužilo, místo, abyste *vy,* v zájmu svého vlastního blaha, jemu sloužili v *tom* smyslu, jak vám bylo dáno!

Co jste učinili ze slova Božího ve svých spisech a ve svých výkladech! Že se můžete o svaté slovo příti, že se jako pozemští lidé scházíte a rokujete, již to dosvědčuje o nepevných základech a ne-

jasnosti toho, co jste se odvážili postaviti jako čisté a vznešené slovo Boží! Slovo Páně jest nedotknutelné, prosté, jasné a železně vryté do stvoření.

Tam, kde není zatemnělé a převrácené, tam není také mudrování ani radění! Jest srozumitelné *každému* tvoru!

Vám však, ve vaší směšné domýšlivosti, byla velikost této jednoduchosti ještě příliš nepatrná! Chmurně a namáhavě pracovali jste na tom v dílně svého mozku tak dlouho, až jste to *tak* zkřivili a zformovali, jak se *vám* to líbilo, takže to odpovídalo vašim malicherným pozemským přáním, vašim slabostem i vašemu velikášskému myšlení o sobě a o své důležitosti.

Tak jste si vytvořili obraz, který musí sloužiti vám a který se líbí vaší ješitnosti.

Ona pokora, kterou projevujete, mluvíte-li o svých velikých hříších, pro něž *Bůh* přinesl oběť odpuštění, není nic jiného, než nejnižší ješitnost. *Oběť Boží pro vás!* Za jak cenné musíte se považovat! Domníváte se, že nepotřebujete dělat nic jiného, než se po mnohém prošení jednou snížit k tomu, abyste požádali o odpuštění!

I tomu nejdomýšlivějšímu musí být v myšlenkovém pochodu v této pokrytecké pokoře těžko a dusno.

To jest však jen jediná věc z mnoha. A tak jste zkřivili *všechno,* co má vysvětlit váš poměr jako sebevědomých tvorů vůči velikému Stvořiteli!

Lidská domýšlivost způsobila, že nezůstalo již nic čistého a vznešeného. Z toho důvodu posunulo se také správné stanovisko k Bohu a stalo se falešné.

Ve vlastní povýšenosti a v očekávání dobré mzdy nebo v opovrženíhodné žebrotě, jen *tak* jste stáli před svým Pánem. Ovšem, když jste si dali vůbec někdy práci i čas, abyste na něho mysleli, donuceni nouzí, která vás musela stihnout ve zvratném působení za vaše činy!

Nyní konečně musíte se probudit a vzíti Pravdu tak, jaká *skutečně jest,* a ne, jak vy si ji představujete. Falešné léčky se zhroutí a pokrytecká vyvýšenost stane se viditelnou. Již nic se nemůže skrývat

v temnotách, neboť vůlí Boží vzejde nyní Světlo, aby se temno rozpadlo a zahynulo!

Světlo bude nyní také na zemi a v celé veliké hmotnosti! Jako pochodeň zazáří ve všech částech, rozkládajíc a spalujíc všechno zlo i všechno zlé chtění! Falešné musí se projevit ve všem, kde se chce ukrýt. Před září Božího světla musí se samo v sobě zhroutit, aby celé stvoření nyní zjasnělo! Všechno co není a co nechce žít podle vznešených zákonů Božích, klesne dolů, do kruhu zničení, aby nikdy více nepovstalo! –

Na této zemi bude vládnout jedině nejsvětější vůle Boží!

39. Poznávání Boha.

I když jsem vám již vysvětlil, že člověk nikdy nemůže Boha *viděti,* protože jeho druh nemá k tomu žádné schopnosti, přece má v sobě dar: *Poznávati* Boha v jeho dílech.

To nejde přes noc a neobdrží se to ve spánku. Stojí to vážnou námahu, velké a silné chtění, které nesmí postrádat čistoty.

Vám lidem jest dána neuhasitelná touha po poznání Boha. Tato touha jest ve vás vrostlá a nedá vám na vaší pouti pozdějším stvořením žádného pokoje. Pro svůj vlastní vývoj smíte proputovat toto pozdější stvoření a státi se tak vědomými bytostmi, abyste, naplněni díkem, učili se užívati požehnání, které ve světech je pro vás připraveno.

Dohádnete-li během těchto putování klidu, pak musí v nevyhnutelném důsledku následovati ihned zastavení. Zastavení však znamená pro vašeho ducha zatemnění a úpadek, a z toho vyplývající rozklad, protože váš duch nebyl poslušen prazákona nutného pohybu. Běh samočinných zákonů ve stvoření je pro lidského ducha jako běžící pás, který ho bez přerušení nese vpřed, na kterém však také každý, kdo se vyřadí, klopýtne a padne, poněvadž nedovedl udržeti rovnováhu.

Udržeti rovnováhu v tomto případě znamená totéž, jako nerušiti harmonie ve stvoření zachováváním původních zákonů stvoření. Kdo se potácí a padá, kdo se nedovede udržeti vzpřímený, je *vlečen,* protože k vůli němu se soukolí nezastaví ani na jedinou vteřinu. Smýkáním se však člověk bolestně zraňuje. Opětné vzpřímení se vyžaduje pak zvýšeného vypětí sil, ale daleko větší námahy je zapotřebí k znovunalezení nutné rovnováhy. Při neustálém pohybu okolí není to však tak lehké. Nepodaří-li se to, pak bude člověk z dráhy úplně vyhozen, dostane se mezi hnací kola a bude rozdrcen.

Lidé, buďte proto vděčni, že vám touha po poznání Boha nedá na vaší pouti ani chvíli klidu. A aniž byste to sami věděli, vyhnete se takto v pohybu světa mnohému nebezpečí. Avšak vy jste nepochopi-

li oné touhy, která ve vás plane. I tuto jste ohnuli a snížili na nízký neklid!

Tento neklid snažíte se pak opětně falešnými prostředky omámit nebo ukojit. Protože k tomu užíváte jen svého rozumu, saháte také přirozeně jen po pozemských žádostech. Doufáte, že hromaděním pozemských statků nebo ve shonu práce, či v rozptylujících zábavách a oslabující pohodlnosti naleznete ukojení tohoto naléhavého tlaku a jestliže dolehne na vás příliš silně, snad také v čisté formě pozemské lásky k ženě.

Avšak toto všechno vám přece nepřináší užitek a naprosto vám nepomáhá kupředu. Tuto touhu, kterou jste zdusili na pouhý neklid, je možno na krátký čas snad omámit, ale nelze ji uhasit navždy. Neboť nakonec přece tu a tam prorazí. Tato vámi nepoznaná touha žene lidskou duši vždy znovu a znovu. Nesnaží-li se pozemský člověk konečně pochopiti její smysl, tu ho pak v mnoha pozemských životech štve, aniž by při tom sám uzrával a mohl vystoupiti do lehčích, světlejších a krásnějších oblastí tohoto pozdějšího stvoření.

Chyba je v člověku samém. Neváží si ani dost málo darované mu pomoci, v domněnce, že sám všechno zmůže vytáčkami rozumu, kterými spoutal vlastní pohyb ducha.

Nyní je konečně *na konci* svých sil! Je vyčerpán a uštván jemu dosud nepoznanými silami, jejichž pomoci se tvrdošíjně uzavřel svým dětinským a svéhlavým počínáním, že všechno lépe ví a lépe dovede. To vše se projevuje jako násilné zkřivení rozumu, jím samotným způsobené.

A přece, jak by to bylo člověku snadné, kdyby jen prostě a skromně nechal v sobě uzrávati všechny dary, které mu Stvořitel daroval pro jeho putování všemi úrovněmi pozdějšího stvoření a jichž lidský duch pro svůj vlastní vývoj tak nevyhnutelně potřebuje. Tím by se byl stal velikým, mnohem větším a mnohem vědomějším, než sám kdy snil. A přece bez skromnosti a pokory nemohou se tyto dary rozvinouti k plným schopnostem!

Vaše vědění, na které jste tak domýšliví, je dětinskou hračkou! Je to jen zrnečko prachu, vzhledem k tomu, co jste mohli vědět a především, co jste mohli *dělat* a co jste již dnes také dělat *měli!* Co

víte vy pozemští lidé o podivuhodném stvoření, které se nehmatatelně projevuje všude ve svých současných druzích a kráse a především ve svých nedotknutelných zákonech! Tupě stojíte vůči veškeré této velikosti. Hledejte *konečně poznání svého Boha* ve stvoření! Ve stvoření, jehož jste vy lidé nejmenší částečkou a to onou částí, která se smí z milosti svého Stvořitele vyvíjeti jako splnění nutnosti, kterou chová v sobě!

Nehledejte v tom opět jen ukojení své ješitnosti, jako jste to činili až dosud, zotročeni vlastním rozumem! S tím jste již u konce! Stojíte nad troskami svého malicherného pachtění a dovednosti. Od opravdové dovednosti jste velmi vzdáleni.

Jakými nepatrnými břídili jste až dosud byli, dokáží vám samotné důsledky vašeho vlastního působení, které nyní, následujíce Božích zákonů ve stvoření, se přivalí jako těžké vlny zpět na původce. Buď aby ho povznesly vysoko vzhůru, anebo aby ho pod sebou pohřbily se všemi jeho díly. Při tom se neomylně ukáže, co bylo správné a co falešné. To vše jste mohli vidět zřetelně již v poslední době, ovšem, kdybyste *chtěli* vidět. Selhání všech snah, které směřovaly k odvrácení valícího se již úpadku a zániku, to vše vás muselo varovat, abyste se ještě v pravou chvíli obrátili a přemýšleli konečně *sami nad sebou!*

Lidé však neslyší a nevidí. Zoufalství žene je tím divočeji a oni věří, že jim lidská dovednost může ještě pomoci.

Já však pravím vám: Kdo nestojí a nepůsobí nyní v zákonech Božích, nemá již žádné pomoci ze Světla! Znalost Božích zákonů ve stvoření je tentokrát nutnou podmínkou! A bez pomoci ze Světla je *dnes skutečná* výstavba již úplně nemožná!

Víra některého člověka ve vlastní poslání a víra těch, kteří ho následují, není pozemským lidem již nic platna. Spolu s ním zhroutí se vše na tom místě, kde se ho dotkne působení Božích zákonů ve stvoření.

Podle svatého zákona Božího bude nyní *každý* člověk postaven před toto působení! V tom spočívá všemi věřícími obávaný poslední soud!

Věřící! Vy všichni, kteří se za ně považujete a počítáte se k nim, zkoumejte jednou, zda vaše víra, je skutečně *pravá!* Nemíním tím

způsob, jakým věříte, zda jako katolíci nebo protestanti, zda jako buddhisté nebo mohamedáni, či v některé jiné formě, nýbrž *mínim tu váš způsob* víry, jak dalece je tato ve vás *živá!*

Neboť Bůh je Bůh! A *tak* jak vy se mu *ve svém nitru blížíte,* tak je *to* jedině směrodatné pro ryzost vaší víry!

Takto se jednou pečlivě zkoumejte. Chci vám ukázat, jak můžete najít k tomu cestu, která by vám byla vodítkem.

Pojďte se mnou v duchu jednou do Afriky k některému černošskému kmeni. Vmyslete se do chápavosti těchto lidí. Snažte se uviděti před sebou zřetelně jejich vnitřní život a jejich myšlenkový pochod.

Tito lidé věří v démony všechno možné. Mají hrubé, ze dřeva vyřezávané modly. Pak přijdou k nim křesťanští misionáři. Vyprávějí jim a vyučují o onom velikém, neviditelné Bohu svého náboženství.

Představte si to a řekněte sami s jakými city se budou tito přírodní lidé modlit po svém pokřtění k tomuto novému, křesťanskému Bohu! Nepříliš jinak, než jak se modlili před tím ke svým, ze dřeva vyřezávaným modlám! Většina z nich přijme prostě nového Boha na místo dosavadních model. V tom je ten celý rozdíl. Jejich cítění se při tom nezměnilo a v nejpříznivějším případě drží se pouze *učení.* Skutečné *prožití* jim však chybí. U těchto nevědomých lidí nemůže to však býti ani jinak.

Přijetí učení samo o sobě nečiní je ještě *vědoucími,* neboť přijetí víry opírá se přece jen o dosaženou vědychtivost jiných. Užitek z vlastního vnitřního prožití při tom chybí a tím i vlastní opora! Tak je tomu vždy a všude. Misionáři a ti, kteří obrací na víru, vrhají se na lidi a chtějí je *beze* všeho přechodu obrátit na křesťanství.

Také při vyučování dětí odehrává se dnes totéž a přece nejsou děti vnitřně ničím jiným než pohany, neboť křest neudělal je ještě vědoucími.

Neprožívá-li však člověk jeden stupeň za druhým tak, jak jsou ve stvoření předepsány a které stvoření v samočinných prazákonech samo mu podává, nemůže nikdy dojíti k opravdovému poznání Boha! Vždyť celé stvoření se skládá jen z těchto stupňů. Pak ani

dobré nauky nebudou mu v tomto směru nic platny, nýbrž jeho cestu pouze zmatou.

A to jest bolavé místo veškeré misijní práce. *Nemůže* učinit své působení skutečně živým, neboť nejde zákony předepsanou cestou ve stvoření. Vývojový zákon v tomto stvoření nestrpí skoků, má-li se dojíti k opravdové zralosti. A člověk nemůže se nikdy pozvednouti nad toto stvoření, k němuž náleží a s nímž je úzce spojen nesčetnými vlákny a jehož nejdrahocennějším ovocem a plodem má nyní býti.

Chce-li se však státi opravdovým plodem, který toto stvoření v čisté síle Páně je schopno vytvořit, tu nesmí být v jeho uzrávacím pochodu žádného přerušení! Právě tak, jako v bytostném působení u ovoce na stromech. Tam, kde nastane přerušení nebo nějaký jiný zásah do pochodu zralosti, nechť je to již předčasný mráz, příliš silná bouře, nebo škodlivá libovůle člověka, tam nemůže ovoce dosáhnouti nikdy úplné zralosti a tím i skutečné dokonalosti.

Nejinak je tomu i u pozemských lidí, kteří jsou ovocem *duchovního* působení.

Při vývojovém pochodu člověka nesmí chybět nic, ani jedinký stupeň, neboť jinak zbývala by mezera a propast, která nepřipouští další živoucí výstavbu a tím další vzestup úplně znemožňuje. Tam, kde chybí jen *jediný* stupeň, nebo je vzestup nedokonalý, *musí* nastati zhroucení a pád. Člověk může se tu točit a obracet jak chce, *musí* se přece tomu podřídit. Chytráctví a rozumbradství je nejméně schopno vybudovati mu náhradní most, který by mu pomohl dále.

A člověk sám učinil škodlivý zásah v *jednostranném* přepěstění svého pozemského rozumu, který ho nyní poutá pevným tlakem jako ocelová pouta jen na hrubohmotnost, ze které rozum vznikl.

Tím povstala mezera, která nemůže být překlenuta naučenou vírou ve vznešené duchovní a Božské!

A tak musí lidský plod pozdějšího stvoření vlastní vinou zakrnět na cestě ke své zralosti.

Proto prožívá mnohý člověk i dnes úplnou ztrátu víry, naučené v dětství, jakmile vstoupí ze školy do života, i kdyby bojoval o to sebe zmužileji. Touží-li vážně a opravdově po nalezení Pravdy, musí dříve nebo později stavět ze základu vše úplně znova.

Nadšení davu a stržení s ním nemá pro jednotlivce žádného účelu. Nedá mu nikdy pevnou půdu, kterou potřebuje ke vzestupu a nemůže při tom najít také ani *sám v sobě* nutnou oporu. *Onu* oporu, která mu provždy dovoluje státi jistě a pevně.

Tak i dnes každé vyučování dorůstajících dětí v různých způsobech víry není správné. *Proto* chybí všude *ona* víra, která vede k *opravdovému poznání Boha* a která jedině přináší skutečné poznání, štěstí a mír!

Dnešní vyučování je falešné a neživotné. Opora, kterou se jednotlivec domnívá mít, je pouze představou. Je to jenom formální víra, na kterou se všichni upínají. Klid a úkryt, do kterého se snaží uchýlit, je vyumělkován často jen proto, aby se sami navenek nezdáli vyvrženými, aby dosáhli nějakých pozemských předností, nebo aby za něco platili. Opravdové to není a *nemůže* nikdy být, poněvadž chybí k tomu základy, odpovídající zákonům stvoření. A bez těchto to prostě nejde.

Podívejme se jen zpět na někdejší obracení na víru v německých zemích. Ten, kdo uvažuje a nedá se strhnout líným průměrem davu, musí právě tak i zde poznat ve všem jen prázdnou a pro celé lidstvo *neužitečnou formu,* jež tehdy byla vytvořena a která nemohla přinésti poznání Boha!

U každého národa, ba u každého člověka, i u lidí této nové doby, musí tu býti *nejdříve základ pro přijetí* vznešeného poznání Boha, které je v učení Kristově. Jen ze základu, který k tomu již dozrál, může a musí býti lidský duch uveden do všech možností poznání Boha v učení Kristově.

Tak je tomu a tak to i zůstane pro všechnu věčnost!

Kdyby to mohlo být jinak, byl by se Bůh také již *dříve* učinil pozemským lidem zjevným. On to však neučinil!

Teprve tehdy, když některý národ ve svém vývoji dospěl tak daleko, že znal působení všeho bytostného, pak se mohl dověděti i o duchovnu, o čistě duchovním, o Božském a nakonec i o Bohu!

Avšak vždy jen tím způsobem, že povolaní k tomu proroci přiváděli jej v jeho chápavosti k *vyššímu* poznání, ale nikdy při tom

nerušili stávající. *Stavěli na něm!* Právě tak činil sám Ježíš Kristus a často ve svých slovech zdůrazňoval, čemuž vy *dosud nechcete rozumět*.

Křesťanské církve chtěly při obracení na víru zbořit mnoho starého, prohlásit to falešným, nebo v nevážnosti vůbec vyřadit, místo aby na tom pečlivě stavěly dále a dbaly nutných k tomu přechodů. Očekávaly a požadovaly od lidského ducha bezprostřední skok do nejvyššího učení Kristova.

Nedbalo se při tom na Boží zákony, ačkoliv mnohdy to bylo míněno dobře.

Také Germáni byli tehdy úzce spojeni s bytostným. Mnozí z nich mohli je vidět a prožívat, takže nemohli býti v pochybnostech o skutečné existenci bytostného, tak jako o jeho působení. *Viděli* je a proto o něm *věděli*.

Pro ně to bylo nejčistší přesvědčení a proto posvátné.

A touto tehdejší posvátností otřásl Bonifác hrubou pěstí! Chtěl Germánům popírati pravdivost tohoto vědění a prohlásit je za falešné. Na jeho místě chtěl jim vnutit formy svého křesťanského učení. Takový nevědomý způsob musel již předem u Germánů vzbuditi pochybnost o pravdě toho, co *on* jim zvěstoval a vzít jim každou důvěru.

Měl jim přece potvrdit pravdu jejich vědění, všechno jim vysvětlit a pak je vésti dále k vyššímu poznání! Zde však chybělo jemu samotnému vědění o stvoření. Tuto nevědomost o tkaní ve stvoření ukazoval příliš zřetelně, když prohlásil Wotana a ostatní u Germánů působící známé bytostné, jež uctívali jako bohy, za blud a za neexistující. I když to nejsou bohové, tu přece jen existují a Boží silou působí ve stvoření.

Bez působení bytostného nemohlo by duchovní ve hmotnosti vůbec zakotvit a nemohlo by tedy ve hmotnosti působit. Duchovno, ze kterého vzniká lidský duch, potřebuje ve hmotnosti ke svému vlastnímu vývojovému pochodu pomoci bytostných!

Náboženská horlivost nemůže zde nikdy nahradit vědění.

Ale chyba, které se dopustil Bonifác a s ním všichni ti, kteří obraceli lidi na víru, udržela se živou až podnes.

Mluví se a učí o řeckých *bájích* a bozích. To však nebyly báje, nýbrž skutečné *vědění,* které dnešním lidem chybí. Žel, že ani církve neznají působení svaté Boží vůle ve stvoření, které přece jest domovem všech lidských duchů. Přecházejí slepě kolem dosavadního dění a nemohou proto vésti nikdy nikoho k *opravdovému,* živoucímu poznání Boha. Nemohu tak ani při nejlepší vůli.

Jen v samotných zákonech stvoření, které Bůh dal, může lidský duch dojíti k poznání Boha. A toto poznání potřebuje nutně a nevyhnutelně ke svému vzestupu. Jen v něm obdrží *onu* oporu, která mu umožní neochvějně kráčet jemu předepsanou a užitečnou cestou k dokonalosti! Nijak jinak!

Kdo chce přeskočit působení bytostného, o němž staří národové přesně věděli, nemůže nikdy dojíti k opravdovému poznání Boha. Toto přesné vědění jest nevyhnutelným stupněm k poznání, poněvadž lidský duch musí se probojovat zezdola nahoru. To, co leží nad jeho možností chápání, tedy čistě duchovní a Božské, nemůže nikdy vytušit ani se tomu naučit, jestliže dříve přesně nezná jako základ k nim patřící nižší stupně stvoření. Je to bezpodmínečně nutné jako příprava ku vyšší možnosti poznání.

Jak jsem již pravil, znalost o Bohu byla dávána vždy teprve oněm národům, kteří již věděli o působení bytostného. Nikdy jinak, protože dříve nebyli schopni si to vůbec představit. V tom bylo celé lidské pokolení pečlivě Světlem vedeno.

Člověka, který čistě žije jen ve vědění o bytostném, nutno ve stvoření ceniti výše než toho, který stojí jen v naučené křesťanské víře a bytostnému se směje jako pohádkám nebo bájím. Je mu tedy naprosto neznámé a nepodává mu nikdy opravdové opory, zatímco ten prvý má v sobě ještě plnou schopnost ke vzestupu v silné, nezkalené a nezahrabané touze k výšinám.

Při dobré vůli může za několik dnů živě dorůst k duchovnímu poznání a k duchovnímu prožití, poněvadž neztratil pod sebou pevné půdy.

Zařaďte proto v budoucnosti při každé misijní práci a při veškerém školním vyučování vědění o Bohu až nad vědění o formovaných bytostných silách a jejich působení. Teprve odtud

může se vyvíjeti vyšší poznání o duchovnu, o čistě duchovním a nakonec i o Božském a o Bohu.

Celé vědění o stvoření je nutné, chce-li se nakonec dojít k tušení velikosti Boží a tím konečně také k opravdovému poznání Boha! *Nynější* křesťanská víra nemůže mít v sobě nic živého, poněvadž toto všechno jí chybí! Tato nutnost byla stále zanedbávána a propast nedá se ničím jiným překlenout, než tím, co Bůh k tomu účelu vložil do tohoto pozdějšího stvoření.

Z klidného pozorování dosavadního celkového vývoje lidstva zde na zemi nikdo se však nenaučil tomu *nejdůležitějšímu:* Že všechny stupně, které lidé při tom museli prožít, *byly nutné* a proto ani dnes nesmí býti opomíjeny nebo přeskakovány! Celé stvoření ukazuje vám přece jasný obraz a dává vám k tomu i všechny základy k provedení.

Slyšte proto, co vám pravím: Dnešní dítě je až do své zralosti bezprostředně a úzce spjato jen s bytostným. V této době má se prožitím naučit dokonale znát bytostné. Teprve dospíváním přechází k duchovnímu spojení, buduje na něm a stoupá tak ve svém vývoji. Musí však při tom pevně a vědomě spočívati na bytostném jako na základě a nesmí toto spojení snad odříznout, jak to dnešní lidstvo dělá, když je vůbec k životu v dětech nebudí. Naopak lidstvo je násilně potlačuje v nezodpovědné domýšlivosti. Pro vzestup musí být ale oboje vědomě spojeno.

Dnešní člověk má být již tak dalece dozrálým plodem stvoření, že má v sobě *soustředit veškeré* výsledky dosavadního vývoje lidstva!

Proto čím je dnes u každého jednotlivce *dětství,* tím byla dříve v celkovém vývoji stvoření veliká epocha lidstva, jako vývojový stupeň celku.

Dbejte přesně toho, co tím říkám!

První vývoj, trvající *miliony let,* projevuje se *nyní* u lidí *dnešního* stupně vývoje v souhrnu *dětských let!*

Není-li někdo schopen kráčeti dále, je to jeho vlastní vina. Zůstává zpět a musí nakonec opět zahynout. Vývoj stvoření nedá se zadržet leností člověka, nýbrž postupuje nezadržitelně kupředu,

podle zákonů v něm spočívajících a podle vůle Boží, kterou tyto zákony chovají v sobě.

Dřívější stupeň stvoření byl takový, že lidé i po mnoha pozemských životech museli vnitřně zůstati takovými, jakými jsou dnes děti. Byli spojeni bezprostředně jen s bytostným působením. Pozvolným vývojem a prožíváním dostávalo se jim vědění a poznání.

Je tomu již velmi dávno, co stvoření pokročilo kupředu a stojí již tak daleko, že první vývojové stupně minulých milionů let se u lidských plodů zde na zemi projevují jen v době dětství. Dřívější epocha lidstva může a musí býti nyní vnitřně proputována v několika málo pozemských letech, poněvadž zkušenosti dřívějších životů dřímají uchovány v duchu.

Nesmí zůstat dřímat nebo dokonce být zatlačeny, jak se to dnes děje, nýbrž musí býti probuzeny a tím dospěti k vědomí. Všechno *musí* se stát a zůstat živým pomocí vědoucích vychovatelů a učitelů, aby dítěti se tak dostalo pevného základu a opory v bytostném, jehož nutně potřebuje k poznání Boha v duchovnu. Každý stupeň vyrůstá z předcházejícího teprve tehdy, je-li tento dokončen, a ne dříve. Tento předcházející stupeň nesmí býti ani potom odňat, má-li se schodiště udržet pohromadě a nemá-li se zhroutit.

Teprve s tělesným dospíváním dítěte nastává průlom spojení s duchovnem. Rozmach k tomu může býti živý *jen* tehdy, jestliže se člověk při tom ve svém vědění opírá o bytostné. Zde nepomáhají pohádky ani legendy, nýbrž jedině prožití, které až k počátku dospělosti má býti úplné a dokonalé. Musí také *zůstat* úplně živoucím, má-li duchovno vědomě zůstat živým. To je neochvějný požadavek stvoření a již dávno mohli jste ho všichni poznat a naučit se mu z pozorování toho, co bylo!

Teď je vám ho třeba, neboť jinak nemůžete dál a museli byste zahynout! Není-li jasného vědění o bytostném působení, není ani duchovního poznání! A bez jasného vědění o duchovnu a jeho působení nemůže vzniknouti ani poznání Boha! Všechno, co je mimo tuto zákonitost, je domýšlivá představa a osobivost, velmi často i zcela vědomá lež!

Ptejte se svého bližního na neochvějné zákony Boží ve stvoření. Nemůže-li vám dát správnou odpověď, pak je to jen pokrytec, který klame sám sebe, mluví-li o opravdovém poznání Boha a o *pravé* víře v něj!

Podle neomylných zákonů Božích nemůže tuto víru mít, ani se k ní blížit, protože mu bez vědění zůstává nedosažitelnou!

Ve stvoření se pohybuje všechno nepřetržitě a jednotně kupředu, podle nepošinutelných zákonů! Vy lidé jste jedinými, kteří nejdou ještě s nimi pro svou zaslepenost a směšnou domýšlivost, poněvadž pokorné pozorování je vám cizí!

V dnešní době děti a dospělí jdou za poznáním Boha jako na chůdách! Usilují o to, ale vznášejí se jen ve vzduchu a nemají živého spojení s půdou, které nevyhnutelně potřebují k opoře. Mezi jejich chtěním a základem, který je nutný pro výstavbu, je mrtvé dřevo bez schopnosti cítění, tak jako jsou chůdy!

Mrtvé dřevo chůd je *naučená* víra, které úplně chybí pohyblivost a životnost. Člověk má ovšem chtění, ale nemá pevný základ a opravdovou oporu. Oboje spočívá jen ve znalosti dosavadního vývoje stvoření, s nímž je lidský duch provždy neodlučně spjat! Je a vždy zůstane proto s tímto stvořením úzce spojen a nikdy nemůže z něj vybočiti.

Lidé probuďte se! Pospěšte nahradit zameškané! Ještě jednou vám ukazuji cestu! Vneste konečně život a pohyb do svého strnulého chtění! Teprve pak naleznete veliké poznání Boha! Mohli jste je mít již dávno, kdybyste se byli neopozdili v pokroku vývoje velikého stvoření a nezůstali zpět!

Pospěšte si! Nastala doba posledního obratu, kdy musíte dokázat, jste-li schopni stoupat ještě dále vzhůru, nebo musíte-li zůstat zpět a propadnouti zkáze!

Dejte pozor, nesmíte vyřadit nic z toho, co celé lidstvo muselo na zemi již prožít, neboť ono prožívalo vždy jen to, co bylo pro ně nutným. A tam, kde šlo při tom podle vlastní vůle falešně, nastal zánik. Tak tomu bude i nyní! Nepřecházejte opět tupě kolem, když vás utrpení bude burcovat ze spánku! Je to to poslední, co vás zasáhne. Probuďte se proto a držte pevně rovnováhu, jinak se zřítíte a

budete odtrženi! Stvoření spěchá bez odchýlení kupředu a setřásá nyní všechny shnilé plody. –

40. Bytostné.

Ve svém Poselství často jsem mluvil o bytostném ve stvoření. Mluvil jsem o jeho druhu a jeho působení a také o jeho významu pro lidského ducha, kterému urovnává ve stvoření cesty v jeho vývoji až k dokonalosti.

To vše je vám již známo.

Přesto považuji za nutné, abych nyní ještě jednou podrobněji promluvil o všem bytostném tak, aby člověk měl příležitost vnímati celý obraz jeho působení. –

„Bytostné“ je výraz, který jsem vám dal proto, poněvadž nejlépe vyjadřuje *to,* co je schopné dáti vám určitou formu pro vaše pojmy o působení a druhu této části stvoření, tak důležité pro všechnu činnost.

„Bytostné“, pojmenujme to také pro *stvoření* „podstatné“, nebo ještě lépe ve stvoření „viditelně vystupující“. Bude vám pak snad srozumitelnější co chci vlastně říci výrazem „bytostné“!

Můžeme také použíti jiných pojmů vaší slovní zásoby, abychom to ještě lépe vystihli. Patří k tomu výraz: „spojující“ nebo krátce: „svazující“ a tím také samo „vázané“.

Po všech těchto přechodných výrazech mohu vám klidně říci: „formující“, aniž si při tom myslíte, že bytostné z *vlastního* chtění může tvořiti formy. To by bylo ovšem falešné, poněvadž bytostné může utvářeti formy jen tehdy, stojí-li za ním hnací vůle Boží, živý prazákon stvoření.

Zrovna tak dobře můžeme pojmenovati bytostné výkonnou a udržující hnací silou formovací! Snad tím lehčeji pochopíte alespoň přibližně tento *správný* pojem.

Bytostné, tedy ve formě viditelně vystupující a proto schopné zobrazení jest *vše* mimo Boha. Jen Bůh sám je bezbytostný. Tak to jmenujeme na rozdíl od pojmu bytostné.

Z toho vyplývá, že vše, co je mimo bezbytostného Boha, je bytostné a zformované!

Přijměte to jako základní pojem k porozumění.

Ze samotného bezbytostného, tedy bezprostředně z Boha pocházejí jen oba Synové Boží a více nic. Oba Synové nesou sami v sobě bezbytostné a tím jsou s Bohem jedno.

Tedy bytostné je vše mimo Boha. A protože mimo Boha je jen Boží vyzařování, je tedy bytostné přirozené a nevyhnutelné vyzařování Boží.

Bytostné je však mnohem obsáhlejší a vyšší, než jste si mysleli. Obsahuje *vše* mimo Boha, dělí se však v mnoho odstupnění, vždy podle druhu ochlazení a s tím spojené vzdálenosti od Boha.

Znáte-li *správně* Poselství, víte, že jsem již v něm mluvil o Božskybytostném, které se nachází v Božské sféře, dále o duchovněbytostném, dělící se opět na čistě-duchovně-bytostné a duchovněbytostné. Mimo to jsem se zmínil o stupni „jen“-bytostného, k němuž se sestupně připojuje jemnohmotnost a nakonec i hrubohmotnost se všemi svými různými přechody.

Poněvadž všechno mimo Boha samého jest bytostné, jmenoval jsem různé druhy prostě jen Božské, čistě duchovní, duchovní a bytostné, k tomu jemnohmotnost a hrubohmotnost, jako rozličná odstupnění směrem dolů.

Ve velkém základním rysu jest však jen dvojí: bezbytostné a bytostné. Bezbytostné jest Bůh, při čemž jeho vyzařování musí být pojmenováno bytostným. Není nic jiného, neboť vše, co je mimo Boha, pochází a vyvíjí se jedině z Božího vyzařování.

Přesto, že to z Poselství jasně vysvítá, jestliže jste je *správně* pochopili, přece mnozí z posluchačů a čtenářů si pod pojmem bytostné prozatím představují pouze tu říši ve stvoření mezi duchovnem a jemnohmotností, říši, z níž vycházejí živelné bytosti, jako skřítci, víly, gnómové a salamandři a konečně i duše zvířat, které přece nemají v sobě nic duchovního.

Samo o sobě to nebylo myšleno tak nesprávně, neboť tato říše mezi duchovním a jemnohmotností je prostě jen-bytostná, z níž Božské, čistě duchovní a duchovní již vystoupilo. Je to ta nejtěžší z vrstev, jež se ještě sama v sobě pohybuje, zatím co se z ní pak dalším ochlazováním odděluje a klesá hmotnost, která ve svém

prvém ochlazení tvoří těžkopádnější jemnohmotnost a z níž se ještě vylučuje sama v sobě nepohyblivá hmota hrubohmotnosti.

Ale i mezi těmito dvěma, ve svých druzích si navzájem cizími hmotnostmi, jest ještě mnoho zvláštních odstupňování. Tak tedy na příklad země není z nich nejtěžkopádnější. V hrubohmotnosti jsou ještě mnohem hutnější a těžší stupně, v nichž je také pojem o prostoru a času mnohem omezenější a docela jiný než zde na zemi. S tím jest spojen i mnohem pomalejší pohyb a proto také těžkopádnější možnost vývoje.

Podle druhů schopnosti pohybu vytvářejí se v jednotlivých oblastech pojmy o prostoru a času, neboť ve větší hustotě a tíži nepohybují se jen hvězdy pomaleji, ale i těla z masa jsou mnohem neohrabanější a pevnější a tím i jejich mozky méně pohyblivé, zkrátka vše je jiné a tím úplně jiného druhu v důsledku vzájemných ozařování, která jsou pohnutkou k pohybu a současně opět také jeho přeměněné následky.

Právě proto, že všechno ve stvoření podléhá *jedinému* zákonu, musí se formy a pojmy v jednotlivých říších jeviti jinak, vždy podle druhu pohyblivosti, která je opět vázána dočasným ochlazením a z toho vyplývající hutností.

Ale tím odbočuji příliš daleko, neboť dnes chci nejdříve rozšířiti pojem bytostného.

Při tom se vrátím k jednomu obraznému výroku, který jsem vám dal již kdysi a řeknu krátce:

Bezbytostné jest Bůh. Bytostné je plášť Boží. Mimo to není ničeho. A tento plášť Boží musí být udržován v čistotě těmi, kteří ho tkají nebo kdož se v jeho záhybech mohou ukrývat a k nimž patří i lidští duchové.

Tedy bytostné je vše mimo Boha, proto sahá bytostnost až do Božské sféry, ano, tuto sféru samotnou možno pojmenovati bytostnou.

Proto musíme nyní jemněji rozlišovati, abychom zabránili možným omylům. Je nejlepší, když pojmy rozdělíme na *„bytostné“* a *„bytostní“!*

„Bytostné“ obsahuje vše mimo Boha, protože je to protipól bezbytostného. Ale bytostné nese při tom ještě v sobě Božské, čistě duchovní a duchovní se všemi jejich zvláštními stupni, o nichž jsem se dosud nezmiňoval, neboť by to bylo přesahovalo vaše chápání. Je nutno, aby do vědomí lidského ducha byly napřed vloženy přesné a neochvějné *základy,* z nichž pak můžeme vždy jen postupně, malými kroky, podnikati rozšiřování vědění, až schopnost chápání lidského ducha se stane dostatečně obsáhlou.

Budeme-li tedy v budoucnu mluviti o *bytostném,* je tím míněno bytostné, obsahující vše mimo Boha. Jak veliké to je, poznáte teprve během dalších přednášek. Jsou v tom zahrnuty nejen vám již známá odstupnění směrem dolů, ale i různé a důležité druhy *vedle sebe,* jejichž působením stvoření se vyvíjí.

Mluvíme-li ale o *bytostných* v množném čísle, jsou tím míněni *ti* bytostní, které jste si až dosud pod tímto pojmem představovali.

Do toho spadají všechny bytosti, které se zabývají *tím,* co lidé dosud velmi povrchním způsobem nazývají *přírodou,* k níž počítají moře, hory, řeky, lesy, louky a pole, k níž patří země, kameny a rostliny, zatím co duše zvířat je zase něco jiného, ač také pocházející z říše jen-bytostného.

To vše je docela správně označeno výrazem „bytost“. Skřítkové, víly, gnómové a salamandři jsou tedy bytosti, jejichž činnost se rozvíjí *pouze ve hmotnosti. V tom* nacházíme nyní vlastní možnost rozlišování.

Nyní jsou ovšem také ještě bytosti, které jsou činné v duchovním, bytosti, které působí v čistě duchovním, a bytosti, které jsou činné v Božském.

Toto vědomí musí vám nyní změniti vaši představu. Myslili jste totiž, že duch stojí nad bytostným. To se týká jen docela určitého druhu bytostného, těch, kteří pracují ve hmotnosti, jako již zmínění skřítkové, víly, gnómové, salamandři a zrovna tak je to s duší zvířat. Ale ne vůči ostatním.

Zajisté si nedovedete představiti, že by bytost, která je činná v čistě duchovním anebo dokonce v Božském, stála *pod* vámi, lidskými duchy.

Abych vás mohl přivésti k porozumění, musím vám nejdříve vysvětliti přesně rozdíl mezi duchem a bytostí, neboť jen tím mohu vám dáti klíč pro správný pojem.

Mezi tvory duchem a bytostí není *ve stvoření* žádného rozdílu co do *hodnoty*. Rozdíl jest jen v různosti druhu a tím i v nutnosti rozdílného působení! Duch, který přece také patří k velikému bytostnému, může jíti všemi cestami podle své volby a podle toho působiti ve stvoření. Bytost však stojí bezprostředně pod tlakem Boží vůle, nemá tedy vlastní schopnost rozhodování, nebo jak se lidé vyjadřují, nemá své vlastní svobodné vůle.

Bytostní jsou stavitelé a správci domu Božího, tedy stvoření. Duchové jsou však v něm hosty.

Dnes však stojí v pozdějším stvoření všechny bytosti *výše* než lidští duchové, protože lidští duchové se nepostavili dobrovolně do vůle Boží, čímž by si byli sami přivodili samozřejmý, *normální* vývojový děj, nýbrž dali své vlastní vůli jiný směr a postavili ji tak rušivě a ničivě mezi sebe a harmonický vývoj. Šli jinými cestami než těmi, které Bůh chtěl.

Druh činnosti je tedy jediným měřítkem hodnoty jakéhokoliv tvora ve stvoření.

Touto rušivou prací lidských duchů a jejich falešným chtěním velmi trpěly malé bytosti, působící ve hmotnosti. Nyní však čerpají pilně ze živého zdroje síly, který s Boží vůlí přišel na tuto zemi a všechno utrpení způsobené lidskými duchy valí se nyní zpět na své původce.

Ale o tom později. Dnes máme formovati pojem pro základnu dalšího porozumění.

Archandělé v Božském jsou bytosti, protože pod největším tlakem Boží blízkosti není možné žádné jiné chtění než to, které se čistě a přímočaře zachvívá ve vůli Boží.

Teprve v obrovské vzdálenosti, vám nepochopitelné, docela na hranicích Božské sféry, tam, kde hrad Grálu je v Božském zakotven jako protipól, může se po prvé vyvinouti vědomé já ve Věčných, nebo, jak často bývají nazýváni, Nejstarších, kteří jsou současně

Božskými strážci svatého Grálu. Jen vzdálenost z blízkosti Boží to umožnila.

A teprve odtud směrem dolů mohly se vždy v dalších vzdálenostech od blízkosti Boží vyvíjeti menší vědomá já, která však žel, tím také ztratila vlastní oporu a konečně se vzdálila od záchvěvů čisté vůle Boží.

Jen touto stále se zvětšující vzdáleností mohl se také kdysi Lucifer změniti a svým vlastním chtěním odříznouti spojení. Tím samočinně vyhloubil propast, která se časem stala nepřeklenutelnou a on sám, stávaje se tím temnějším a těžším, klesal vždy hlouběji. V dalším ochlazování a zhutňování stal se z bytosti duchem, který měl svobodnou vůli. Jeho prapůvod a z toho vyplývající veliké vlohy učinily ho *nejsilnějším duchem* tohoto stvoření.

Jeho falešné chtění přineslo však utrpení všemu duchovnímu, které se nejprve cítilo jím přitahováno a pak *dobrovolně* podlehlo jeho svodům. Dobrovolně, neboť podle zákona ve stvoření museli lidští duchové rozhodnutí k svému pádu učiniti *sami*. Bez vlastního rozhodnutí nebylo by možno, aby mohli klesnout a nyní se museli zřítiti.

Ale i v tom naplnil se důsledně dokonalý zákon. –

Duchové s vlastní vůlí nemohou být vůbec v bezprostřední blízkosti Boží. To je zákonitě podmíněno všemohoucí silou živého Světla! –

Kde jsou archandělé, tam musí být také ještě i jiní andělé, to vyplývá již z tohoto slova. Mnozí z nich jsou v Božském, právě tak jako jiní v čistě duchovním, ba i v duchovní oblasti, ale ti všichni jsou *bytostmi*.

Bytosti, které nazýváme anděly, *žijí* jen ve vůli Boží a jsou jejími posly. Oni provádějí tuto vůli. Šíří ji.

Mimo anděly jsou ještě nesčetné bytosti, které zasahují do sebe jako kolečka velikého stroje. Přesto však jeví se jako samostatní pracovníci ve výstavbě a udržování celého stvoření, protože jsou všechny pevně zakotveny v zákoně. A nad těmi všemi stojí jednotliví vůdcové, kteří jsou vyzbrojeni lidem nepochopitelnou mocí. Nad

těmito jsou opět vyšší a mocnější vůdcové a to stále vždy jiného, vyššího druhu.

Tak to jde stále a stále až k Božskému. Je to jako veliký řetěz, jehož články neroztržitelně, radostně působí a táhnou se celým stvořením jako verše jediné slavnostní písně, která zaznívá ke cti a chvále jejich Pána.

Pomyslete, že vše co kolem sebe vidíte, je jen hrubý obraz všeho výše ležícího, který jest stále vznešenější, nádhernější a světlejší, čím více se smí blížiti ke kruhu Božství. Ve všech těchto kruzích však působí *bytosti* přesně podle vůle Boží, která je v zákonech!

Všechny bytosti slouží Bohu, k čemuž se i duchové dobrovolně musí připojit, mají-li působiti k požehnání všeho stvoření. Půjdou-li touto cestou, která je jim přesně vyznačena a kterou mohou lehce poznati, jestliže jen chtějí, je jim pak vyhrazena cesta štěstí a radosti; neboť oni potom budou spolupracovati s bytostmi, které jim budou pomáhati urovnávat cestu.

Ke každé falešné cestě musí se však duchové nutiti docela zvláštním rozhodnutím. Působí tím však jen neblaze a tvoří si utrpení a nakonec pád a nutnost vyřazení z tohoto stvoření do víru rozpadnutí, jako neschopní pro Bohem chtěný a zákonitě podmíněný další vývoj všeho dosud vzniklého.

Jedině duchovní se vyvíjelo dosud falešně a rušilo tím harmonii. Nyní mu má býti po soudu povolena ještě jednou lhůta ke změně v Bohem chtěné říši tisíce let. Nedosáhne-li do této doby své bezpodmínečné pevnosti k dobrému, pak musí býti duchovní zase staženo zpět, až za tu hranici, kde se už nikdy *nebude moci* vyvinouti k vědomému já, aby už konečně vládl mír a radost v říši Boží mezi všemi tvory!

Takový jsi člověče, jako jediný, který *rušivě* zasahuje do určené krásy tohoto stvoření, když má býti nyní pozvednuto ve své nutné změně do stavu hrubohmotného ráje. Lidé, pospěšte si, neboť jen *ve vědění* můžete se nyní vysoko vyšvihnouti! Učte se z toho, co vám hlásám. Stavte z toho svou *novou* cestu, která vás musí vést ke Světlu. Sílu k tomu obdržíte, jakmile své duše pro ni otevřete.

41. Kdo nyní nechce znáti moje Slovo kvůli něčemu jinému, toho nebudu já znát v hodině jeho nouze!

Kdo nyní nechce znát mé Slovo! Tato věta nemá býti výstrahou, nýbrž úderem. Je to rána, která ostře dopadá na všechnu lenost a pohodlnost lidských duchů, na všechnu jejich domýšlivost a rozumbradství.

Co vše spočívá však v této nechuti k poznání, je velmi obsáhlé. Není tím míněno jen odmítnutí, nebo každé rozumbradství, nýbrž také vlažnost, lenost nebo bázlivost z jakéhokoliv důvodu. A ten člověk, který Slovo již přijal a nesnaží se vší silou přetvořit je v sobě k životu, který sní nečinně v domýšlivosti jistého vlastnictví mého Slova a usíná v tom tak, jak si to mnozí věrní věřící církví učinili zkázonosným zvykem, toho zasáhne tato rána s touž nezmírněnou mocí.

A když se praví: „Kvůli něčemu jinému!“, tu i v tom je obsaženo víc, mnohem víc, než by každý povrchní čtenář nebo posluchač v tom chtěl vidět. Tato krátká slova obsahují přece *všechny lidské slabosti,* kterých není málo.

Již malá ješitnost zaviňuje u mnohého člověka, že v daném okamžiku potlačí přiznání se ke Slovu. On se bojí, aby se tím před lidmi neobnažil nebo nevyvolal posměch spolubližních. Bylo by mu trapno, kdyby musel vidět třeba jen úsměšek na rtech někoho jiného.

Ve zbabělosti omlouvá se pak v nitru sám sobě a uklidňuje se tím, že Slovo je mu „příliš svaté“, než aby je vydal posměchu.

To jest zcela dobrý utišující prostředek pro slabochy. Je však naprosto nesprávný všude tam, kde je člověk na to tázán. Obratné obejití odpovědi nebo vyhýbavá odpověď na otázku je totéž jako zapření. Silný dá na to vždy vážnou, klidnou a určitou odpověď a taková odpověď nebude nikdy posmívána, poněvadž v ní světlá pomoc potlačí jakýkoliv popud k posmívání.

41. Kdo nyní nechce znáti moje Slovo kvůli něčemu jinému, toho nebudu já znát v hodině jeho nouze!

Nedá-li pokoje útočný tazatel ani pak, možno ho odbýt krátkou a ostrou odpovědí, aniž je nutno, aby člověk při tom popíral vlastní přesvědčení nebo je ustrašeně potlačil.

Slovy „k vůli něčemu jinému“ není míněn jen jiný člověk, nýbrž i cokoliv *jiného!* Tedy také nějaká věc.

Svaté Slovo nesmí být tedy již více popíráno s ohledem na nějakého jiného člověka, nechť je to již z lásky nebo bázně. Rovněž tak nesmí býti zanedbáno z pohodlnosti nebo pro povolání a všední práci v bludu, že po práci musí mít člověk klid, nebo že zotavení je nutnější než namáhavé studium, nebo že starosti o denní chléb nedovolují nutné otevření duše, jak je Slovo vyžaduje.

Všechno to je pak „nechtíti znáti Slovo kvůli něčemu jinému!“

Nyní nastala doba pro otevřené a odvážné přiznání! Přiznání na přímé otázky. Nemá tedy snad Slovo býti nošeno za těmi, kteří *se po něm neptají!* Toto určení trvá dále, poněvadž ono náleží ke třídění lidí.

Příkaz, že svaté Slovo nelze vnucovat, že nesmí býti nabízeno anebo za někým donášeno, má docílit, aby každý jednotlivec dokázal, zda má v sobě opravdovou touhu po Pravdě.

Kde taková touha skutečně v nitru jest a kde není zkalena nebo zatlačena rozumovou ješitností rozumbradství, tam zasahuje duchovní pomoc nyní tak silně, že takový člověk v každém případě přijde v pravý čas do styku s mým Slovem a tím je mu dána i příležitost ke konečnému rozhodnutí o jeho cestě.

Ti, kteří *nemají* v sobě této touhy, jsou již odsouzeni!

Je to samočinné působení zákona, který na této zemi kráčí nyní neúprosně kupředu.

Pro každého pozemského člověka přijde proto nyní i hodina jeho nouze, kdy bude Slova velmi potřebovat!

Já a Slovo jsme jedno! Kdo zná tedy mé Slovo, ten zná i mne. Osobní setkání není při tom nutné, neboť takový člověk obdržel tím duchovní spojení se mnou; je jedno, zda si je toho vědom nebo ne. Člověk, který přijal mé Slovo, přijal i mne a je se mnou spojen.

Kdo je však takovýmto způsobem spojen, nemůže býti odvlečen temnotami. Temnoty nemohou ho s sebou strhnouti do říší rozkladu, kam jsou samy nyní vytlačovány tlakem Světla!

41. Kdo nyní nechce znáti moje Slovo kvůli něčemu jinému, toho nebudu já znát v hodině jeho nouze!

A tato hodina nouze stane se rozhodujícím okamžikem pro každého lidského ducha!

Nežije-li pevně ve Slově, nemůže se zachytit nitky, která by ho udržela. Jeho duch bude dále bloudit, jestliže se dokonce nepřipojí k temnotám, aby s nimi klesl do hrůzy. I ti duchové, kteří jinak vždy rádi *pomáhají,* musí v těchto případech státi nečinně stranou. Nezakotvil-li duch ve Světle, strhnou ho klesající temnoty s sebou. Zůstal volný, a proto ho Světlo neudrží! Protože nadále nesmí žádný duch nerozhodně bloudit ve vlažnosti, zbývá mu jen: Buď vzhůru ke Světlu, nebo dolů do temnot! Doba váhajícího čekání nebo uvažování již nyní přešla.

„Toho i já nebudu znát v hodině jeho nouze!" To jest tedy také těžký rozsudek v celém stvoření.

Je to žalostné, že lidé sami tupě přecházejí kolem těchto vážných věcí a že ve své duchovní lenosti poznají všechno teprve tehdy, až to poznat *musí.* Ale pak je pozdě. Avšak i v této smrtonosné lenosti jsou jen účinky dosud tak rouhavě používané *svobodné vůle* celého lidstva, které se samo nutí do takovéto tuposti. –

Všichni lidé jsou podřízeni zákonům tak jako každý tvor. Jsou zákonem obklíčeni a proniknuti a v zákoně a skrze zákon také vznikli. Žijí v něm a svobodnou vůlí utkávají si sami svůj osud a své cesty.

Tyto samočinné cesty vedou člověka při vtělení cílevědomě k takovým rodičům na zemi, jaké pro své dětství bezpodmínečně potřebuje. Tak přijde člověk do *takových* poměrů, jaké jemu prospívají, protože dostává právě *to,* co vyrostlo jako ovoce jeho chtění.

V prožívání, které z toho vzniká, zraje také dále, neboť bylo-li jeho předcházející chtění zlé, tu budou takové i jeho plody a on to musí poznat. Toto dění s nevyhnutelnými následky je současně trvalým splňováním kdysi vyvolaných přání. Taková přání dřímají skrytě v každém chtění, ba jsou hnací silou každého chtění. Tyto plody přicházejí ovšem často o celý pozemský život později, avšak vždy se dostaviti musí.

V těchto důsledcích je mimo to současně ještě *rozuzlení a odpykání* všeho toho, co člověk až dosud vytvořil, nechť je to dobré nebo zlé. Jakmile si vezme z toho poučení a přijde k poznání sama sebe, tu má

tím také v okamžiku bezpodmínečnou možnost ke vzestupu, ať je to ve *kterékoliv* životní situaci, neboť nic není *tak* těžké, aby se to nemohlo změnit při opravdovém chtění k dobru.

Tak to působí v trvalém pohybu bez přerušení v celém stvoření a lidský duch tak jako každý tvor si tká neustále v tkanivu zákonů svůj vlastní osud a druh své cesty. Každé hnutí jeho ducha, každé zakolísání jeho duše, každé jednání jeho těla, ba každé slovo navazuje pro něho nevědomky a samočinně vždy nová vlákna k předcházejícím, navazuje *na ně* nebo s *nimi* nebo *skrze ně*. Formuje a vytváří, formuje si *dokonce při tom již předem pozemské jméno, které musí nésti při některém nejbližším pozemském bytí* a které nevyhnutelně *ponese,* poněvadž ho vlákna jeho vlastního tkaniva jistě a neomylně tam zavedou!

Tím je i každé pozemské jméno v zákoně. Není nijak náhodné, aniž by k tomu nositel sám nedal předem podklad, poněvadž každá duše ku vtělení nezadržitelně běží po vláknech *vlastního* tkaniva jako po kolejích tam, kam podle prazákonů stvoření přesně patří.

Nakonec napínají se při tom vlákna stále víc a více v přibývajícím hmotném zhuštění tam, kde se záření hrubé jemnohmotnosti dotýkají úzce záření jemné hrubohmotnosti, kde si podávají ruce k *magneticky pevnému* vzájemnému připoutání pro dobu nového pozemského bytí. Dotyčné pozemské bytí trvá pak tak dlouho, až původní síla tohoto záření duše rozuzlováním a odpykáváním nejrůznějšího způsobu se v pozemském životě změní, čímž současně i ona magnetická síla přitažlivosti řídí se stále víc směrem vzhůru než dolů ke hrubohmotnosti. A nakonec tím nastane opět úplně zákonité oddělení jemnohmotné duše od hrubohmotného těla, poněvadž nikdy nenastane skutečné smísení, nýbrž pouze *připojení,* které je magneticky drženo zcela určitým sáláním stupně tepla vzájemného vyzařování.

Tak se však také stává, že duše od těla zničeného násilím nebo stráveného nemocí, ba i od těla zeslabeného stářím musí se oddělit v okamžiku, kdy *tělo* ve svém změněném způsobu nemůže již vyráběti *onu* sílu vyzařování, kterou potřebuje taková magnetická přitažlivost, jež jest nutná, aby svým dílem přispěla k pevnému, vzájemnému připoutání duše a těla!

Tím vzniká pak pozemská smrt, rozpad, neboli odpadnutí hrubohmotného těla od jemnohmotného obalu ducha, tedy jejich rozdělení. Je to pochod, který podle pevně platných zákonů nastává mezi dvěma druhy, které se poutají k sobě jen při přesně odpovídajícím stupni tepla následkem při tom vyráběného vyzařování. Nemohou se však navzájem sloučit a odpadnou opět od sebe, jestliže jeden z těchto dvou rozličných druhů nemůže již plnit dané podmínky.

Dokonce i při spánku hrubohmotného těla vzniká uvolnění pevného jinak připoutání duše, poněvadž tělo ve spánku vydává jiné vyzařování, které nedrží tak pevně jako to, kterým je podmíněno pevné připoutání. Poněvadž toto záření tu je, nenastává rozdělení, ale jen *uvolnění*. Toto uvolnění ihned však mizí při každém probuzení.

Má-li však nějaký člověk ku příkladu sklon jen ke hrubohmotnému, jako tak hrdě se označující realisté nebo materialisté, tu jde s tím ruku v ruce, že jeho duše v této touze vyrábí zvlášť silné vyzařování se sklonem ke hrubohmotnosti. Tento děj má za následek velmi těžké pozemské umírání, protože se duše snaží jednostranně křečovitě přidržet hrubohmotného těla, a tu pak nastává stav, jemuž se říká těžký smrtelný zápas. Způsob a druh vyzařování je tedy rozhodným pro mnohé, ba pro všechno ve stvoření. Tím dají se vysvětlit veškeré děje.

Jak duše přijde právě k určitému, pro ni souzenému hrubohmotnému tělu, to jsem již vysvětloval ve své přednášce o tajemství zrození. Vlákna s budoucími rodiči byla navázána následkem jejich stejnorodosti, která působí zprvu přitažlivě a pak přitahují stále víc a více, až se vlákna s rostoucím tělíčkem v určité zralosti navzájem uzavrou a spojí, a donutí pak duši ke vtělení.

A rodiče mají také již *ono* jméno, které získali způsobem, jak vlákna pro sebe napínali. Proto musí býti stejné jméno vhodné i pro toho, kdo přichází, pro stejně utvářenou duši, která se musí vtělit. Dokonce i křestní jméno nového pozemského člověka přes zdánlivé uvažování je dáno takovým způsobem, jak to *odpovídá stejnorodosti,* poněvadž myšlení a uvažování připojuje se vždy k určitému druhu.

Tento *druh* a způsob je v myšlení možno vždy přesně rozpoznat a proto jsou i myšlenkové formy přes své tisíceré různosti jasné a ostré, podle *těch* druhů, k nimž patří. Podle toho se dají rozeznat. O tom mluvil jsem již jednou ve vysvětlování o myšlenkových formách.

Druh je základem všeho. Proto i při největším hloubání o jméně křtěncově bude vždy zvoleno nakonec tak, aby bylo ve shodě se zákonem. Bude to jméno, které druh vyžaduje nebo zasluhuje, poněvadž člověk nemůže při tom dělat nic jiného, ježto stojí v zákonech, které na něho působí podle jeho druhu.

To vše nevylučuje nikdy svobodnou vůli, neboť každý *druh* lidí je ve skutečnosti jen plodem vlastního a skutečného chtění, které má v sobě.

Je zcela zavržitelnou omluvou, jestliže se někdo snaží oklamat sám sebe, že pod tlakem zákonů stvoření nemá svobodu své vůle. Všechno, co pod tlakem těchto zákonů musí sám na sobě prožít, jest jen plodem *vlastního* chtění, poněvadž toto přece předcházelo a nakladlo vlákna, ze kterých pak dozrálo přiměřené ovoce.

Tak nese teď každý člověk na zemi také přesně ono jméno, které si získal. Nejmenuje se tak jen proto, že tak jeho jméno zní, neříká se mu tak jen proto, nýbrž on takový *jest*. Člověk jest *tím,* co říká jeho jméno!

V tom není žádné náhody. Nějakým způsobem *přijde* to k předepsané souvislosti, neboť vlákna jsou pro lidi neroztržitelná, pokud nejsou lidskými duchy, kterých se týkají a kteří na nich visí, *odložena*.

To je vědění, které lidstvo dneška ještě nezná, a proto jest velmi pravděpodobné, že se mu bude smát jako všemu, co samo nemůže ještě pochopit. Avšak toto lidstvo nezná ani těch Božích zákonů, které již od prapočátku jsou pevně vryty do tohoto stvoření a jimž samo děkuje za svou vlastní existenci, a které také v každé jednotlivé vteřině na lidi působí. Jsou člověku pomocníky i soudci ve všem co dělá a myslí, a bez nich by nemohl učinit ani jediného dechu! A to všechno nezná!

41. Kdo nyní nechce znáti moje Slovo kvůli něčemu jinému, toho nebudu já znát v hodině jeho nouze!

Proto není tak podivné, že nechce uznat mnohé věci jako neodchylné důsledky těchto zákonů, nýbrž posměvačně se jim vysmívá. Avšak právě v tom, co člověk nezbytně věděti *měl,* a věděti *musel,* je úplně nezkušený, či méně krásně vyjádřeno, hloupější než kterýkoliv jiný tvor v tomto stvoření, jež celým svým životem prostě se v něm zachvívá. A z této *hlouposti* směje se všemu, co je mu nepochopitelné. Posměch a výsměch je právě důkazem a potvrzením jeho nevědomosti, za kterou se vbrzku bude stydět, až v důsledku své nevědomosti propadne zoufalství.

Jen zoufalství může ještě dokázat rozbít tvrdé krunýře, které lidi nyní obklopují a takovým způsobem nyní omezují.

Nepotřebuji vám proto říkat, s jakými city přijímám nepřátelství, které lidé proti mně vysílali. Můžete si domyslet, co vidím před sebou v důsledku zákonů, když tak mnozí o mém Poselství soudí, nebo se mu posmívají, a když vás, kteří se snažíte mne následovat, považují za lidi, jdoucí po bludných cestách. *Každý z nich musí nyní jíti kolem meče Božské vůle.* Za každé slovo, za každou jednotlivou myšlenku musí tu stát, neboť nebude mu již nic z toho prominuto!

Budou nyní biti silou, které se nemohou ubránit. Jsou před ní bezmocni, protože ona probíhá a uhodí do nich těmi nitkami, které si sami spředli a utkali svým chtěním a jednáním!

42. Malí bytostní.

Dnes pokračuji ve svých výkladech o bytostném a jeho působení ve stvoření. Je nutno, abych při tom nejprve podal malý obrázek z prostředí *blízkého* člověku, poněvadž je to pozemskému chápání snadnější, prve než oživím před vašimi zraky velký obraz všeho dění.

Nuže, vezměme nejdříve *to* bytostné, které se zabývá hrubohmotností. Toto se skládá z mnohých zvláštních oddílů, vytvořených druhem jejich činnosti. Jsou tu ku příkladu oddíly, které působí zcela nezávisle od lidských duchů a zabývají se, jsouce vedeny shůry, trvajícím vývojem nových světových těles. Napomáhají jejich udržování i jejich běhu zrovna tak jako i jejich rozpadu tam, kde je to v přezrálosti nutné, aby v nové formě mohla opět vzniknouti podle pravěkých zákonů stvoření, a tak bez ustání. To nejsou však *ony* oddíly, jimiž se dnes hodláme zabývati.

Jsou to oni *malí,* na které se chceme dnes podívati. Často jsme slýchali o skřítcích, vodnících, gnómech a salamandrech, kteří se tu zabývají hrubohmotností země vám viditelné, stejně jako ve všech jiných hrubohmotných světových tělesech. Oni jsou nejhutnější ze všech a proto jsou vám nejsnáze viditelní.

Víte o nich, ale neznáte ještě jejich skutečného zaměstnání. Domníváte se, že již aspoň víte, čím se zabývají. Nemáte však zdání o tom, jak se jejich činnost projevuje a jak je vždy podřízena zákonům stvoření. To nevíte.

Vůbec všechno to, co nazýváte věděním, není skutečným a nedotknutelným poznáním. Je to jen nejisté tápání. Když se při tomto bezplánovitém a pro stvoření tak nepatrném ohmatávání narazí na nějaký prášek, jehož objev je často překvapením, strhne se pro takovou maličkost veliký pokřik.

Ani to vám nemíním dnes objasňovati. Chci vám nejdříve vypravovati *o tom,* co úzce souvisí s *vaší osobností,* co jest spjato s vaším myšlením a s vaším jednáním, abyste se postupně naučili pečlivě dívati aspoň na *takové* věci, k nimž máte schopnosti.

Tyto oddíly, o nichž dnes mluvím, patří také k *malým* bytostným. Nesmíte při tom zapomenouti, že i ten nejmenší mezi nimi jest neobyčejně *důležitý* a spolehlivější ve svém působení nežli lidský duch.

Konání přidělené práce děje se s velkou přesností. Nemáte o ní ani představy, neboť i to zdánlivě nejnepatrnější mezi bytostným je v *jednotě* s celkem, a proto také síla celku jím působí, celku, za nímž stojí vůle, podporující, posilující, ochraňující: řídící vůle Boží!

Tak je tomu všeobecně v bytostném a tak by tomu mohlo být, ba *muselo* být již dlouho mezi vámi, duchy pozdějšího stvoření, kteří jste se vyvinuli k vědomému já.

Toto pevné spojení má samozřejmě za následek, že každé z těchto bytostných, které by jednou jakýmkoliv způsobem selhalo, je okamžitě vyloučeno převahou celku a zůstává odříznuto. Musí pak zakrnět, poněvadž síla k němu již více neproudí.

Všechno slabé je rychle odstraněno tímto způsobem a nemá tedy vůbec možnosti státi se škodlivým.

Chci nyní promluviti o těchto tvorech zdánlivě malých, ale svým působením přece tak velikých, o nichž vy neznáte vůbec nic a o jejichž jsoucnosti jste dosud nevěděli.

O jejich *působení* slyšeli jste však již v mých přednáškách. Ovšem, neuváděli jste to ve vztah k bytostnému, poněvadž jsem na to sám neupozornil, jelikož by to bývalo tehdy ještě příliš brzo. Nyní však uvidíte, že byste se byli při trochu hlubším ponoření se do Poselství sami k tomu dostali.

Nač jsem tehdy stručně a *věcně* poukázal, to vám chci nyní vylíčit ve skutečném působení!

Již dříve jsem řekl, že lidští duchové mohou ovlivňovat malé bytostné, kteří pak tvoří podle toho dobro nebo i zlo.

Toto ovlivňování neděje se v *tom smyslu* jak vy si to představujete. To neznamená, že můžete být nad nimi *pány* a že je můžete vésti! Ovšem, že se to do jisté míry může také tak říci, aniž by to bylo nesprávné. *Vašimi* pojmy a vaší řečí je to správně vyjádřeno, protože vy pozorujete všechno *ze sebe* a podle toho také usuzujete. Proto jsem musel i já ve svém Poselství velmi často mluviti k vám stejným

způsobem, abyste mi rozuměli. Mohl jsem to zde *také* učinit, protože ve vašem jednání v tomto případě není žádného rozdílu.

Tenkráte bylo pro vás mnohem snadnějším rozuměti tomu, neboť to bylo bližší vašim rozumovým představám, když jsem vám říkal, že neustále silně ovlivňujete všechno bytostné kolem sebe svým chtěním a že se toto řídí rovněž podle vašeho myšlení, vašeho jednání, a to proto, že máte ducha!

To je doslova pravdivé. Důvod však je zcela jiný. Vždyť vlastní vedení všech tvorů, stojících v zákonech tohoto stvoření, tedy žijících podle vůle Boží, vychází jen *shůry! Všichni* bytostní k nim patří.

Nejsou podřízeni cizímu chtění, ani ne přechodně. Ani tam ne, kde vám se to tak jeví.

Malí bytostní, o nichž mluvím, se sice řídí ve své činnosti podle *chtění a jednání* vás lidských duchů, ale přesto se jejich jednání řídí jen podle vůle Boží!

To je jen zdánlivá hádanka, jejíž řešení není tak těžké. Stačí ukázat vám jinou stranu, než tu, z které jste všechno pozorovali.

Z vašeho hlediska ovlivňujete bytostné vy! Ze stanoviska Světla plní oni jen vůli Boží, zákon! A protože síla k jednání může přicházeti jen ze Světla, je toto *druhé* stanovisko jedině *správné!*

Abychom lépe porozuměli, podívejme se na tuto činnost napřed z *vašeho* hlediska! Svým myšlením a jednáním provádíte nátlak na malé bytostné. Je to zákon, že duch zde ve hmotnosti každým svým chtěním vykonává tlak, a to i na malé bytostné. Tito malí bytostní zformují však v *jemné hrubohmotnosti* všechno to, co bylo na ně takovým tlakem přeneseno. Řekněme tedy z vašeho hlediska, oni konají všechno to, co vy chcete!

Především to, co chcete *duchovně.* Duchovním chtěním je však *cit!* Přesně tak jak chtění z ducha vychází, tak je malí bytostní formují v jemné hrubohmotnosti. Ihned uchopí nitku vybíhající z vašeho chtění a jednání a na jejím konci zformují *takový* útvar, který přesně vystihuje tuto vůli.

Taková jest činnost malých bytostných, které v jejich vlastním působení ještě neznáte.

Takovým způsobem vytvářejí, nebo lépe řečeno *formují* úroveň jemné hrubohmotnosti, která vás očekává, máte-li odejít do jemnohmotného světa! Je to *práh,* před kterým se podle vašeho vyjadřování musí duše po pozemské smrti nejdříve „očistit“, nežli smí vkročiti do jemnohmotnosti.

Tam duše pobude delší nebo kratší dobu, podle svého vnitřního druhu a také podle toho, zda svými různými sklony a slabostmi více či méně lpěla na hrubohmotnosti.

Tato úroveň jemné hrubohmotnosti byla již mnohými lidmi viděna. V neznalosti jejího skutečného druhu a podstaty nazývali ji „astrální plání“. Patří tedy ještě ke hrubohmotnosti a jest zformována bytostnými, kteří všude upravují cesty lidského ducha.

Toto vědění jest pro vás velmi důležité. Bytostní upravují cestu lidskému duchu, tím tedy i lidské duši a stejně i pozemskému člověku. Touto cestou *musí* jít, ať chce nebo nechce!

Tito bytostní jsou lidmi ovlivňováni a zdánlivě i vedeni, ale jen zdánlivě; neboť *vlastním* vůdcem není tu člověk, ale *vůle Boží,* nezlomný zákon stvoření, který umístil tento oddíl bytostných na tato místa a řídí jejich činnost podle zákona.

Všecky myšlenkové formy vznikají také touto činností bytostných. Tu ale pracuje opět jiný oddíl a jiný druh bytostných, kteří rovněž vytvářejí zvláštní úroveň v jemné hrubohmotnosti vedle předcházející.

Tak vznikají při tom i krajiny, vesnice a města. Pěkné i nepěkné. A to vždy různé druhy přesně rozdělené, podle stejného druhu, nepěkné s nepěkným a krásné s krásným.

To jsou ta místa a úrovně, ve kterých musíte přebývat po své pozemské smrti, *dříve* nežli smíte vstoupiti do jemnohmotnosti. To nejhrubší, pozemské, co lpí ještě na vaší duši, se zde odloučí a zůstane tu. Ani prášku nemůžete vzít z toho do jemnohmotnosti. Zdržovalo by vás to tak dlouho, dokud to neodpadne, to jest, dokud to v poznání neprožijete.

Tak musí duše po pozemské smrti zvolna putovati dále, stupeň za stupněm. Trvalým poznáváním ve vlastním prožití toho, co způsobila, musí slézati úroveň za úrovní.

Cesta je namáhavá, musí-li bytostní pro vás stavěti místa tmavá a temná, podle vašeho chtění zde na zemi. To všechno záleží vždy na vás samotných. –

Nyní víte, co a jak malí bytostní pro vás pod vaším vlivem připravují. Tak je to v zákoně zvratného působení! Malí bytostní tkají tím váš osud! Jsou malými tkalci, kteří pro vás pracují. Tkají vždy jen *tak,* jak *vy* chcete svým vnitřním cítěním, stejně tak jako svým myšlením a jednáním!

Ale přesto nejsou ve vašich službách! –

Jsou to tři druhy takových bytostných, které zaměstnáváte. Jeden druh tká všechny nitky vašeho cítění, druhý nitky vašeho myšlení a třetí druh nitky vašeho jednání.

Není to snad jen *jedna* tkanina, ale tři. Jsou však spojeny mezi sebou a opět ještě připojeny k mnoha jiným tkaninám. Celá armáda je tu v činnosti. Tyto nitky mají také barvy podle svého druhu. Nesmím však jít ve svém vysvětlování tak daleko. Došli bychom k věcem, pro vás nepochopitelným, a nenašli bychom nikdy konce. Nemohli byste si udržet jasný obraz.

Zůstaňme tedy prozatím u jednotlivého člověka. Mimo jiné z něho vycházejí tři tkaniny různých druhů. To je proto, že jeho cítění není vždy stejné s myšlením. Jeho myšlení opět není vždy v přesném souzvuku s jednáním! Mimo toho jsou nitky cítění zcela jiného druhu, protože zasahují do jemnohmotnosti i do duchovna a *tam* se zachycují, zatím co nitky myšlení zůstávají jen v jemné hrubohmotnosti a musí *tam* být vyžity.

Nitky jednání jsou však *ještě* hutnější a těžší. V pozemském bytí zachycují se proto v nejbližším okolí a musí být po odloučení se od země *nejdříve* probrány a prožity, ještě dříve než duše vůbec může jíti dále.

Nemáte ani tušení, jak daleká je cesta tak mnohé duše, než dospěje do jemnohmotnosti! Nemluvě při tom ani o duchovním.

A to všechno nazývá člověk ve své povrchnosti krátce záhrobím a je s tím spokojen. Ve své lenosti slévá všechno do jednoho hrnce.

Mnoho duší je ještě dlouho připoutáno k zemi, protože visí na nitkách pevně zakotvených hned vedle těžké hrubohmotnosti. Duše

se může od toho vzdálit teprve tehdy, když se prožitím osvobodila. To znamená, když v nucené pouti přišla k poznání, že všechny tyto věci nemají vůbec té ceny a důležitosti, jakou jim přikládala, a že to bylo nicotné a falešné, když kdysi na zemi na ně vyplýtvala tolik času. To trvá často velmi dlouho a je to někdy hodně trpké.

Mnoho duší bývá mezitím z těžké hrubohmotnosti znovu přitahováno. Dochází tak opět a mnohokrát k pozemskému vtělení, aniž by duše zatím došly do jemnohmotnosti. Musely zůstati v jemné hrubohmotnosti, protože se odtamtud nemohly dost rychle vyprostiti. Nitky je tam příliš pevně držely. A nějaké chytrácké proklouznutí není tam možné.

Zde na zemi je člověku mnohé umožněno, co po svém odchodu již nedokáže. Je pak závislejší na zákonech tohoto stvoření a musí všechno přímo prožívat, aniž to pak těžkopádná hrubohmotná schrána nějak tlumí. Pozemská schrána může svou hutnou tíží a nepropustností mnohé *prodloužit* ale nikdy ne zamezit. Tím se vyřízení mnohých věcí jen odloží, ale nic se nezruší.

Všechno, co člověk zde na zemi cítil a myslel, na něj čeká. Rovněž i přísně spravedlivé výsledky jeho jednání.

Když člověk cítí, klíčí při tom vznikající nitky jako malá setba ze země. Malí bytostní se jich ujímají a pečují o ně. A tu se dostává v těžké hrubohmotnosti naprosto stejně pečlivého ošetření pleveli, tak jako ušlechtilým výhonkům. Rozvinou se a poprvé zakotví na hranici jemné hrubohmotnosti. Odtamtud jdou dále do rukou bytostných jiného druhu, kteří je vedou do jemnohmotnosti. Na jejich hranici opakuje se zakotvení a další vyvedení do bytostného. Odtamtud dosáhnou až do duchovního, kde se jim od mnoha bytostných jiného druhu dostane konečného zakotvení.

Při každém zakotvení na hranicích ztratí tyto nitky určitou vrstvu, aby mohly jít do jiného druhu. I to jde podle zákona a podle současného druhu úrovně. A všechny tyto vývoje podléhají činnosti bytostných!

Protože cit má svůj původ v pohyblivosti *ducha,* jsou jeho nitky neseny do duchovního! Táhnou odtamtud k duši, nebo ji alespoň udržují, dokud tato má ještě v jemné hrubohmotnosti něco prožít

nebo odložit. Proto není možno, aby duše, která je mnoha nitkami zakotvena v duchovnu, tak rychle klesla nebo padla, jako taková duše, která má na sobě jen nitky z jemné hrubohmotnosti, protože byla na zemi duchovně líná. Připoutala se na hmotnost tím, že jen její požitky považovala za hodné úsilí.

Duše, která je tažena nitkami svého chtění, nevidí tyto nitky, tak jako je nevidí člověk zde na zemi, protože jsou vždy o něco jemněji uzpůsobeny než nejzevnější schrána, ve které se duše současně ještě pohybuje. V tom okamžiku však, kdy tato schrána prožitím v poznání dosáhne stejné jemnosti, jakou mají nejhutnější, ji dosud poutající nitky, že by je tím jako stejný druh mohla vidět, odpadnou tyto jako vyřízené. Proto nemůže duše nitky k ní připoutané nikdy skutečně vidět. –

Tak stojí tito malí bytostní, *pozemsky* myšleno, ve službě lidského ducha, protože obstarávají vykonávání vědomého nebo nevědomého chtění lidí. A přece jednají ve skutečnosti jen podle vůle Boží, jejíž zákon tak plní!

V této činnosti je tedy jen *zdánlivé* ovlivňování se strany lidského ducha. Rozdíl se jeví jen v tom, odkud to pozorujeme.

Když jsem v dřívějších přednáškách o zvratném působení mluvil o nitkách, které z vás vycházejí a jsou odráženy nebo přitahovány, viděli jste obrazně před sebou asi jen spleť nitek. Nebylo však možno se domnívat, že tyto nitky běží samy někam jako červi. Musí procházet rukama a být vedeny dále. A tyto ruce náleží zde činným malým bytostným, o kterých jste dosud nemohli nic vědět.

Nyní však stojí před vámi živý obraz. Představte si, že jste trvale obklopeni těmito bytostnými, kteří vás pozorují, každou nitku ihned přijímají a vedou tam, kam patří. Ale nejen to, oni ji zakotví a ošetřují až k vzejití setby, ano až do květů a plodů, tak přesně, jako jsou zde v těžké hrubohmotnosti všechna semena rostlin vypěstována bytostnými, abyste z nich mohli mít plody a ovoce.

Je to tentýž základní zákon, totéž působení, jenže je prováděno jiným druhem bytostných, kteří jsou v tom, jak vy byste pozemsky řekli, specialisty. A tak prostupuje stejné tkaní a stejné působení *vše,* celé stvoření a způsobuje to pod dozorem a péčí bytostných setbu,

klíčení, vzrůst, květ i přinášení ovoce, ať běží o jakýkoliv druh. Pro každý druh je tu bytostné působení a bez bytostného působení nebylo by žádných druhů.

A tak vzniklo z činnosti bytostných pod nátlakem nízkého chtění lidí a zakotvením z něho vycházejících nitek také peklo! Nitky špatného chtění dojdou tam zakotvení, vzrůstu, rozkvětu a přinesou nakonec také stejné plody, které musí přijmouti *ti* lidé, kteří zplodili setbu.

Proto vládne v těchto nížinách stravující chlípnost s prostředím, které se k ní hodí, vraždychtivost, spory a všechny výhonky lidských vášní. Všechno však tryská z téhož zákona, v jehož splnění malí bytostní formují i pohádkovou *krásu* světlejších říší! –

Tak chci nyní vyvolávati před vámi z celého stvoření obraz za obrazem, až se vám dostane jednotného a velkého přehledu. Pak už nebudete kolísat na svých cestách a nebudete bloudit, protože pak budete vědět. V základě špatný a zavrženíhodný byl by ten, kdo by *pak* ještě *nechtěl* řídit svou cestu k světlým výšinám.

43. V hrubohmotné dílně bytostných.

Dosud jsme pozorovali působení malých bytostných v tom, co *vychází* z pozemských lidí jako jejich cítění, myšlení a konání.

Chceme sice zůstati zase tak blízko pozemských lidí, ale při tom se podíváme na činnost *těch* bytostných, které okruh jejich působnosti *přivádí* k člověku, kteří tedy nestavějí cesty duší ven z těžké hrubohmotnosti, ale přibližují se k této pozemské hrubohmotnosti v protichůdném směru.

Všechno se pohybuje a nic není bez formy. Tak se to kolem člověka jeví jako obrovská dílna, částečně se k němu přibližující, částečně od něho odcházející. Při tom se vše vzájemně proplétá, spojuje a odlučuje, staví a odbourává ve stálé změně, v trvalém vzrůstu, rozkvětu, zrání a rozpadu, aby v tom dalo příležitost k rozvoji nového semene, splněním koloběhu podle zákonů ve stvoření, podmiňujících vznik a zánik všech forem ve hmotnosti. Tak všechno je podmíněno zákonem stálého pohybu pod tlakem Božího vyzařování, tohoto jedině živoucího.

A tak to hučí a bouří, taví se a stydne, buší a tluče bez přestání. Pěsti plné síly postrkují a rvou, ruce plné lásky vedou a chrání, spojují a rozlučují putující duchy v tomto zmatku.

Ale tupě, slepě a hluše k tomu všemu zmítá se člověk této země ve svém hrubohmotném oděvu sem i tam. Jeho rozum, žádostivý ve svých požitcích a ve svém vědění, ukazuje mu pouze jeden cíl: pozemské radovánky a pozemskou moc, jako odměnu jeho práce a korunu jeho bytí. Pohodlné a líné snaží se rozum ošáliti obrazy tichého pohodlí, které jako omamný jed, duchu nepřátelský, podlomily vůli k činu ve stvoření.

Člověk této země nechce se podrobiti, poněvadž mu zůstala volba chtění a tak přikovává svého živého ducha na pomíjivou formu, jejíž vznik vůbec nezná. Zůstává cizincem ve stvoření, místo aby použil jeho darů k své výstavbě. Jen správná znalost dává možnost vědomého použití. Proto *musí* člověk nyní ven ze své neznalosti. Jen

vědomě může ještě v budoucnu působiti pod paprsky nové hvězdy, která oddělí v celém stvoření potřebné od nepotřebného.

Potřebnost se neposuzuje podle lidského myšlení, ale podle svatého *Božího* zákona! Podle toho patří ke všemu nepotřebnému především také každý člověk, který není schopen v pokoře přijmouti Boží milost a požehnání. To dokáže jen znalostí všeho dění ve stvoření.

A jedině ze *Slova* může se mu dostati onoho vědění, kterého k tomu potřebuje. On je v něm *najde,* jestliže vážně hledá. Najde přesně to, *čeho potřebuje pro sebe!* Kristovo Slovo: *„Hledejte* a naleznete!“ je nyní mnohem víc než zákonem.

Kdo nehledá s plnou horlivostí svého ducha, ten nemůže nic dostati a také nic nedostane! A proto také spící nebo duchovně líný nenajde nic ve Slově, které je živé. Ono mu nic nedá.

Nejprve se musí každá duše sama otevřít a najíti pramen spočívající ve Slově! V tom je železný a strážný zákon, který se nyní naplňuje v plné přísnosti.

Musíte být *vědoucí,* jinak ztratíte každou oporu a budete se potáceti a klesnete, když nyní v běhu řítícího se světového dění budete silou donuceni postaviti se na *tu* cestu, kterou máte jíti podle svaté vůle vašeho Boha. V tomto díle jeho milosti šlapali jste dosud jako nevědomá zvířata v krásné květinové zahradě. Místo pomáhání a povzbudivé výstavby jste jen pustošili. V domýšlivé drzosti jste užívali, aniž jste se snažili porozuměti tomu, *proč* smíte v krásném stvoření býti vědomí a proč smíte všeho užívat.

Nikdy jste nepomysleli na nutnou protislužbu. Nedbali jste toho velikého Božího zákona, že jen *dávání* dává právo k braní, ale stále jste jen bezmyšlenkovitě brali, dokonce s prosbou a bez prošení bezmezně *požadovali,* aniž jste si jen jednou vzpomněli na svou *povinnost* ke stvoření, ve kterém jste se jako hosté chtěli stát bezohlednými pány! Stvořitel měl dávat, stále jenom dávat. Ani jedenkrát jste se vážně nezeptali, čím jste si toho vlastně zasloužili, ale vždy jste jen žalovali při vámi vyvolaném a zaslouženém utrpení a reptali, když se vám nesplnilo to, co jste očekávali. A vaše doufání a vaše přání bylo stále namířeno jen na *pozemské* štěstí. O vše ostatní, o to skutečnější,

jste se dosud nikdy s vážnou touhou nestarali. Pokud jste se tím *přece* jen zabývali, byl to jen pozemský hlad po vědění, nic jiného.

Chtěli jste nalézti, abyste se tím blýskali. A stalo-li se, že jste se z nouze naučili bádati, pak se to stalo jen proto, abyste se dostali z této nouze ven, ať již to byla *duševní* nebo pozemská bída. *Ke cti Boží se tak nestalo!*

Nyní však naučte se znáti stavbu tohoto stvoření, ve které bydlíte a kterou musíte částečně proputovati, abyste v ní už více nebyli cizím tělesem. A se stále zesilujícím poznáním dostane se vám i pokory, které potřebujete, abyste přijali veliký, poslední dar: dar, že smíte setrvat ve věčnosti!

S poznáváním, které musí vésti k poznání Jeho, zkracujete si také čas svého putování ve stvoření o tisíciletí a přijdete mnohem rychleji a jistěji ke světlým výšinám, které zůstanou a musí zůstati touhou a cílem *každého* lidského ducha, který nechce býti jako nepotřebný zatracen.

Následujte mne tedy nyní cestami po okolí svého pozemského bytí.

Pomyslete jen. Usilujete dostati se k zemi, jak je tomu při každé inkarnaci, ať je to prvá nebo padesátá.

Není při tom možné, aby duše, čekající na vtělení, mohla jen tak beze všeho vklouznouti do nějakého pozemského těla. Taková duše, která se svým druhem nespojuje s pozemským tělem, ale jež je pouze schopna k pozemskému tělu se *připojiti,* jestliže byly k tomu splněny podmínečně předpoklady, nemohla by bez nějakého zvláštního mostu pozemským tělem ani pohnouti, tím méně je prožhaviti. Ty nitky, navázané přitažlivostí stejnorodého, k takovému účelu nestačí.

Abych vám mohl podati jasný obraz, chci se vrátit ještě jednou zpět a v krátkých rysech dotknouti se několika již známých nutností k inkarnaci.

Pro inkarnaci nejsou *ve všech* případech rozhodující účinky zákona přitažlivosti stejnorodého, nýbrž jsou tu také ještě jiné možnosti a nutící příčiny.

Zákon zvratného působení zasahuje také zde a mnohdy takovou silou, která všechno ostatní ovládne. Taková duše mimo pozemské-

ho těla, jež je nitkami zvratného působení spojena silně s jinou duší, dlící právě v ženském pozemském těle na zemi, bude těmito nitkami bezpodmínečně přitahována k této ženě na zemi, jakmile se u ní najde příležitost ku vtělení.

Vedle takových podmínek, které jsou nevyhnutelné, běží ještě zákon přitažlivosti stejnorodého. Ale vedle těchto dvou dění jsou ještě jiné druhy a možnosti, o kterých budeme mluviti teprve během času, protože dnes by každé předčasné rozvětvení kalilo jasnost nutného obrazu.

Řekněme tedy zatím předběžně, že všechny nitky, lhostejno jakého druhu, nestačí, aby umožnily duši pohnouti pozemským tělem a je prožhaviti.

I když je splněna podmínka, aby duše byla spojena nějakými nitkami a dlela v blízkosti vznikajícího těla, a když také tělo ve svém vyzařování dosáhne takového stupně, jenž může duši *zadržet,* jak jsem se již v jedné z dřívějších přednášek o tom zmínil, pak by byla sice duše připoutána k tělu, ale nebyla by tím ještě schopna toto pozemské tělo přivésti do pohybu nebo je prožhaviti.

Chybí k tomu ještě most. Místo most můžeme také říci nástroj, jehož duše ještě zvlášť potřebuje. A tento most musí být opět vybudován malými bytostnými!

To se stává zrovna tak, jako vše v zákoně přesného *setkání se* zcela určitých vyzařování, na čemž jsou v tomto případě zúčastněny: pozemské mužství a pozemské ženství, jakož i různé, pro oba tyto lidi a i pro duši přicházející v úvahu běžící osudové nitky. Také tento děj bude potřebovati zvláštního vysvětlení. Pro dnešek stačí poukaz, že to vše tvoří určující východisko činnosti *těch* malých bytostných, kteří stavějí mosty pro duše k jejich vtělení.

Tyto mosty jsou to, čemu dnes mnozí říkají „astrální tělo“!

Astrální tělo se skládá ze střední hrubohmotnosti. Musí býti malými bytostnými zformováno bezprostředně *předcházejíc* hrubohmotné pozemské tělo, takže se to jeví, jakoby bylo současně formováno. Ale tak tomu není. Neboť astrální tělo – chci pro jednoduchost zůstati dosud u tohoto známého označení – musí předcházeti *vše,* co se má zformovati v těžké hrubohmotnosti!

Je mnoho lidí, kteří dosáhli vědění o *existenci* tak zvaných astrálních věcí, ale neznají ani jejich skutečný účel ani pravdivý děj jejich vzniku.

Ti, kteří dosud věděli o astrálních věcech, pozorovali vše zase jen jako ze sebe viděné a proto také jako vzniklé z těžké hrubohmotnosti. Nejčastěji vidí v tom *obrazy* těžké hrubohmotnosti, protože také každá rostlina, každý kámen, vůbec *všechno* těžce hrubohmotné, má zdánlivě v astrálním světě svůj obraz.

To však nejsou *obrazy,* nýbrž *před*obrazy věcí v těžké hrubohmotnosti, bez nichž se v těžké hrubohmotnosti nemůže naprosto nic zformovat! V tom je ten rozdíl.

Toto pole střední hrubohmotnosti můžeme podle pozemských pojmů nejlépe pojmenovati modelářskou dílnou. Tak jako umělec napřed zformuje model, tak vznikne také tak zvané astrální tělo před těžkým pozemským tělem. Není však ve stvoření nic, co by tak, jako je tomu u pozemských lidí, sloužilo *jen* jednomu takovému účelu a pak bylo odstaveno stranou, nýbrž vše, i to zdánlivě nejmenší, má ve stvoření mnohostrannou a důležitou hodnotu.

Každá jednotlivost patří v působení bytostných jako nutná součástka k celku a je proto také jednotně celkem a v celku prostoupena a proniknuta.

Proto má také každá část na zemi, dokonce i země sama, svůj spolupůsobící model. Mnozí z těch, kteří smějí vidět, jmenují jej stínem, jiní, jak jsem již řekl, „astrálním tělem". Jsou pro to ještě jiná, méně známá jména, která všechna označují totéž. Žádné z nich však nevystihuje to pravé, poněvadž to bylo zase z nepravé strany pozorováno, zatím co o vzniku není žádného vědění.

Na zemi není nic, co by malí bytostní nebyli již předtím ve střední hrubohmotnosti mnohem krásněji a dokonaleji zformovali!

Vše, co se děje v těžké hrubohmotnosti, i zručnost řemeslníků, tvoření umělců atd., je *vzato* z předcházející činnosti malých bytostných, kteří toto a ještě mnohem více ve střední i jemné hrubohmotnosti již dohotovili. Je to tam všechno zformováno, dokonce mnohem krásněji, poněvadž bytostní působí bezprostředně

v zákonech Boží vůle, která je dokonalá a vyjadřuje se proto jen v dokonalých formách.

Každý vynález, i ten nejvíce překvapující, je jen *vypůjčením* si věcí z jiných úrovní vytvořených bytostnými, kterých je ještě velmi mnoho připraveno pro tvoření lidí, aby mohly býti přeneseny sem na zemi do těžké hrubohmotnosti.

A přece byly tyto všem vážným, ale jen pokorným hledatelům tak snadno dosažitelné předobrazy zde na zemi opětně rozumem silně pokřiveny, protože těm omilostněným nejčastěji chyběla k čistému tvoření potřebná pokora. Mimo to nedbali obyvatelé země ve své, vše tížící domýšlivosti, Božích zákonů ve stvoření. Teprve přesnou znalostí těchto Božích zákonů stane se vynalézání, správněji řečeno nalézání v jiných úrovních a tím také *správné* přenášení do těžké hrubohmotnosti této země, mnohem snazší a přesnější než dosud a také mnohem dalekosáhlejší.

Astrální úroveň *není* tedy zrcadlem hrubohmotnosti! Za prvé sama se skládá ještě z hrubohmotnosti, ovšem trochu jemnějšího druhu než země, a za druhé, je tomu právě *naopak*: těžká pozemská hrubohmotnost je jen opakováním střední hrubohmotnosti, tak zvané astrální úrovně.

Pro astrální úroveň jsou však dvě cesty a tím také dva velké základní oddíly ve stvoření. Jeden, který k těžké hrubohmotnosti přivádí, a druhý, který zase od ní odvádí! Část přivádějící jest nutným mostem k výstavbě v pozemském, naproti tomu část odvádějící je zformovaný výraz cítění, myšlení a jednání lidských duchů, nacházejících se na zemi v pozemském šatě.

Dosavadní vědění lidí o tom je jen rozkouskované, kusé dílo, při čemž těch několik kousků je ještě v nevědomosti zmateně přeházeno bez skutečné souvislosti. Tím se vytvořil fantasticky sestavený vzdušný obraz, okouzlující jako fata morgana, a který snad proto na mnoho nepevných lidí působí zvláštním kouzlem. Dá se při tom přece tak krásně neodpovědně povídat! Člověk si může dovoliti vyslovovati odvážné dohady, o nichž přirozeně chce, aby byly uznávány a obdivovány jako vědění a jistota, a to při vědomí, že ho za to nikdo nemůže činit odpovědným, jestliže se zmýlí. Je mu podle jeho

mínění dána příležitost, aby se mohl za někoho vydávat, aniž by měl při tom odpovědnost.

Ano, před lidmi! Ale ne před zákony Božími! Vzhledem k nim je každý plně odpověden za to, co říká! Za každé slovo! A všichni ti, kteří jdou za jeho nesprávnými názory, dokonce i všichni ti, které svým bludným učením pohnul k novým vlastním fantastičnostem, ti všichni jsou pevně k němu přikováni a on musí každému jednotlivě pomáhati k osvobození, dříve než smí pomýšleti na sebe a svůj vlastní vzestup!

Po tomto krátkém výhledu musíme zpět k podrobnostem. Tedy malí bytostní formují předem astrální tělo jako nutný most pro duši, aby mohla dozrávající tělo také ovládati, říditi a jím pohybovati.

Duše se spojuje s astrálním tělem a skrze ně pak působí na těžké pozemské tělo. Také pozemské tělo může svým k tomu účelu nutným vyzařováním duši skutečně k sobě připoutat jedině prostřednictvím astrálního těla. Záření těžké hrubohmotnosti, prolnuté bytostným, musí nejprve proniknout střední hrubohmotností astrálního těla, poněvadž by se jinak nemohlo připojiti k záření duše, jejíž nejzevnější obal jest již z nejjemnější hrubohmotnosti.

Pokusíme se nejprve rozlišiti tři základní druhy hrubohmotnosti. Mimo to jest však ještě mnoho mezidruhů a vedlejších druhů. Vezměme zatím jen jemnou, pak prostředně silnou a těžkou hrubohmotnost. V tomto smyslu patří pozemské tělo k pozemsky nejtěžšímu druhu a astrální tělo k přechodnému druhu prostředně silné hrubohmotnosti, tedy k druhu, který jest nejtěžšímu *nejbližší.*

Toto astrální tělo je tedy bytostnými *předem* zformováno, má-li dojít k inkarnaci. Bezprostředně po něm také pozemské tělo, takže to budí dojem, jakoby se obé událo současně. Ale utvoření astrálního těla předchází ve skutečnosti děj v těžké hrubohmotnosti. *Musí* předcházeti, jinak by nemohl jiný děj býti dokončen a duše by nemohla jiným způsobem s pozemským tělem nic podniknouti.

Dávám vám při tom jen *obraz* děje, aby tím mohl vzniknouti o tom pojem. Později budeme sledovati vznik, zrání a zanikání, se všemi k tomu patřícími oddíly a nitkami *krok za krokem,* jakmile *celek* bude stát *obrazně* před vámi.

Astrální tělo je souvisle *spojeno* s pozemským tělem. Není však na něm závislé, jak se to myslelo až dosud. Nedostatek vědění o skutečném postupu ve stvoření měl za následek mnohé omyly, jmenovitě to, že člověk ono malé vědění, jež si získal, stále vykládal jako základ svého pozorování.

Tak dlouho, dokud si představoval *sebe* jako nejdůležitější bod ve stvoření, zatím co ve skutečnosti nehrál vůbec žádnou zvláštní hlavní úlohu, poněvadž je pouze tvor jako nesčetní jiní a půjde vždycky nesprávně i ve svých bádáních.

Jest správné, že po odloučení duše od pozemského těla se astrální tělo s pozemským rozpadá. Ale to nemůže být přijato jako důkaz pro to, že jest na něm závislé. Pro tento názor není ani jediného oprávněného důvodu.

Ve skutečnosti jest tento děj jiný: Při odloučení duše táhne tato, jako pohyblivá část, astrální tělo s sebou od pozemského těla. Obrazně řečeno: Duše vytáhne s sebou při svém vystoupení a odchodu z pozemského těla i tělo astrální. Tak se to jeví. Ve skutečnosti jej jen odtud odtáhne, poněvadž žádného smísení tu nebylo, nýbrž pouze vsunutí jednoho do druhého jako u vytahovacího dalekohledu.

Duše netáhne astrální tělo s sebou příliš daleko, neboť toto je spojeno nejen s ní, ale i s pozemským tělem a mimo to duše, z níž vlastní pohyb vychází, se chce odloučit i od astrálního těla, a proto se i od něho vzdaluje.

Tak zůstane astrální tělo vždy po pozemském odloučení se duše nedaleko pozemského těla. Čím dále se duše vzdaluje, tím slabší je astrální tělo. Stále větší a větší odloučení se duše způsobí nakonec zánik a rozpad astrálního těla. Toto zase bezprostředně přivádí rozklad pozemského těla, tak jako dříve ovlivnilo jeho vytvoření. Takový je normální, zákonům stvoření úměrný děj. Zvláštní zásahy při tom ovšem přivozují zvláštní podmínky a přesuny, aniž však vylučují zákonitost.

Astrální tělo je tedy především od duše odvislý prostředník mezi pozemským tělem. Co se stane astrálnímu tělu, tím trpí nezbytně i

pozemské tělo. Bolesti pozemského těla dotýkají se však astrálního těla mnohem slaběji, přesto, že jest s ním těsně spojeno.

Je-li na příklad nějaký úd pozemského těla odňat, třeba prst, není tím současně odňat i prst astrálního těla, ale tento *zůstává* přesto klidně jako předtím. Proto se stává, že pozemský člověk časem skutečně ještě cítí bolest nebo tlak tam, kde již žádný úd pozemského těla nemá.

Takových případů je velmi mnoho, aniž člověk našel k tomu vysvětlení, poněvadž mu chyběl přehled.

Tak spojují bytostní všechny duše vázáním jich na jejich astrální těla, která chceme označiti jako těla střední hrubohmotnosti, zatím co těžká pozemská těla již při vzniku jsou bezprostředně spojena s těly střední hrubohmotnosti a podle nich se formují a vyvíjejí.

Jak se projevuje působení duše touto schránou na těžké pozemské tělo, musí zůstati zase vyhrazeno pozdějším přednáškám, neboť až k tomuto bodu je třeba znáti napřed mnohé, co musí být teprve vysvětleno, aby bylo dosaženo správného porozumění.

Ale toto všechno jest také proniknuto *jediným* zákonem, který malí bytostní horlivě a věrně plní, aniž se od něho odchylují. V tom jsou vzory lidským duchům, kteří se od nich mohou jen učiti a také *mají* učiti, až konečně ruku v ruce a bez povyšování budou působiti s malými staviteli v tomto stvoření, aby takovým činem pro plnou harmonii jásavě a vděčně ocenili a oslavili moudrost a lásku svého Stvořitele!

44. Duše putuje …

V posledních dvou přednáškách jsem vysvětlil děje spojené *přímo* s pozemským bytím lidí, děje v úrovních střední hrubohmotnosti, která byla lidmi o ní vědoucími doposud jmenována astrální úrovní.

Kromě těchto uvedených dějů jsou však ještě mnohé jiné, které rovněž patří k oborům činnosti bytostných. Ježto však tyto druhy práce přicházejí teprve *nepřímo* s lidskými dušemi do styku, chceme ještě dnes o nich pomlčeti a vezmeme napřed to nejbližší: *samotnou lidskou duši* ve spojení s tím, co bylo již vysvětleno.

Následujte mne proto kousek po cestě, kterou musí putovati duše po odloučení od svého pozemského těla. Pozorujme při tom její první kroky.

Stojíme ve střední hrubohmotnosti. Před sebou vidíme osudové nitky různé síly a barev, o nichž jsme v posledních přednáškách mluvili, pozorujíce činnost malých bytostných. Všechno ostatní zatím pomineme, neboť ve skutečnosti jest toho, co se těsně k sobě a mezi sebou prolíná, na tomto úseku mnohem více než jen tyto nitky. Proudí zde vše v nejpřísnějším pořádku podle zákonů stvoření. My však se nedíváme ani vpravo ani vlevo, ale zůstaneme jen u těchto nitek.

Tyto nitky se táhnou zdánlivě jen slabým pohybováním bez zvláštní činnosti, neboť jsou to takové, které byly již dávno upředeny. Tu se začíná jedna z nich náhle chvěti. Třese se a pohybuje stále víc a více, napíná a zesiluje, její barva se prohlubuje a začíná být ve všem živější … jedna duše se uvolnila od pozemského těla, ta, která je touto nitkou spojena. Přichází blíže k místu, na kterém čekáme.

Je to obraz podobný hasičské hadici, do níž se náhle žene voda. Můžeme při tom přesně pozorovat cestu blížící se vody, jak v hadici postupuje dál a dále. *Takový* je děj osudových nitek, které mají být odstraněny, když duše musí putovat jimi naznačenou cestou. Vyzařování ducha v duši proudí před ní a oživuje nitku její cesty, i když tato nitka byla dosud jen slabě činná. V tomto oživení se zesiluje napětí a přitahuje duši tam, kde leží nejbližší zakotvení této nitky.

Toto kotviště oplývá stejnými druhy takových nitek, které jsou opět spojeny s těmi dušemi, jež dlí ještě na zemi v hrubohmotných tělech. Jiné duše se zase nalézají již na tomto místě, když se právě od země odloučily, a nyní zde musí požívati ovoce, které činností a pod ochranou malých bytostných dozrálo podle druhu nitek, které účinkovaly jako semenná vlákna.

Formy tohoto ovoce jsou v tomto jednom místě zcela určitého, jednotného druhu. Připusťme, že je to místo závisti, která je přece na zemi velmi rozšířena a nachází v pozemských lidech znamenitou půdu.

Proto jest rozloha kotviště těchto nitek obrovsky veliká a mnohostranná. Kraj vedle kraje, města a vesnice s odpovídající činností všech druhů.

Všude však číhá závist vzbuzující hnus. Vše je tím proniknuto. Přijala na sebe mrzácké formy, jež se v těchto krajinách pohybují a přičiňují. Přičiňují se na všech duších, které jsou k těmto místům přitahovány zřejmě zvýšeným způsobem, aby duše tam zesíleně na sobě prožily to, čím zde na zemi dotěrně obmýšlely své spolubližní.

Nebudeme se zabývati podrobným líčením těchto sídlišť, neboť jsou tisícerých druhů, takže pevný obraz nestačil by dát ani stín skutečného pojmu. Ale výraz hnusné je pro ně jen mírným a nezvykle zkrášlujícím označením.

Sem vede nitka, již jsme pozorovali a kterou jsme viděli náhle se svěže zbarvovati a pohybovati přibližováním se duše odloučené od země.

Zatím co se duše blíží k tomuto místu, nastává i tam, kde je nitka pevně zakotvena, pozvolné oživení a zbarvení. Jmenujme to klidně oživením. Všechno se tu rozechvělo.

Toto oživení vychází však docela nevědomky z *ducha této duše*. Přichází z vyzařování ducha, i když tato duše, jak tomu nejčastěji bývá, putuje cestou se zavřenýma očima. Probudí se teprve na místě *tam,* kde se to při jejím přiblížení právě všechno vyzařováním oživilo, neboť jsou to plody *této* nitky, nebo snad také různých nitek, která nebo které jsou právě s *touto* duší spojeny, poněvadž jsou jí vytvořeny.

Tím, že v duši sídlící duch svým vlastním vyzařováním oživuje nové okolí dotyčné duše, dává čekajícímu okolí určitý *osobní znak,* který je u každé duše vždy jiný. Je to, abychom tak řekli, vždy pro každou duši docela určitý svět sám pro sebe, přesto, že je všechno navzájem protkáno, vzájemně se také obtěžuje až k zprotivení se a že všechno může býti pozorováno jako jednotná, veliká, společná úroveň.

To je také příčina, že prožití, které je na tomto místě pro tak mnohé duše současné a v základě vzato i stejné formy, přece je vždy každou jednotlivou duší zažito a prožito způsobem jen jí samotné vlastním! Že tedy každá duše získává při tom úplně jiný dojem než duše jiné, které s ní stejně totéž musí prožívati. A ještě nad to, ač mají před sebou úplně stejný obraz, bude to jedna z nich viděti jinak než druhá a třetí.

Zkuste si to představiti. Duše se probouzí na jednom z takových míst. Toto místo či tato úroveň má zcela určitý obraz ve svém zformování a ve všem, co se v ní pohybuje. I děje v ní nutno označit jako jednotné, poněvadž jsou a zůstávají stále podrobeny jednomu velikému zákonu, v němž působí.

Tato, námi myšlená duše, vidí ostatní duše, které se tam buďto již nalézají nebo za ní přicházejí, prožívati *totéž* co jest ona sama nucena prožívat. Vidí to jak na sobě, tak i na jiných, vždy zcela určitým, jen *jí vlastním* způsobem a podle toho to také prožívá.

Z toho tedy nemůžeme vyvoditi závěr, že také jiné duše vidí a prožívají všechno přesně tak, jako tato duše námi jmenovaná; neboť tak to *není,* nýbrž každá z těchto duší to vidí a prožívá jí *vlastním a osobním* způsobem docela jinak než ostatní! Vidí *děje* jinak, zrovna tak *barvy i krajiny*.

To proto, že vyzařování vlastního ducha dává i tam svému okolí zvláštní osobní ráz, který tedy své okolí *svým* způsobem oživuje. V prvém okamžiku bude se vám to zdát velmi zvláštní.

Abyste to alespoň vytušili a snadněji tomu porozuměli, mohu vám dát v každém případě mnohem těžkopádnější podobnosti z těžké pozemské hmotnosti.

Představme si dva lidi v krásném parku. I když proputují vedle sebe celý sad, zřídka kdy se shodnou v označení nejkrásnějšího místa, ovšem, jestliže se předem v této věci nedorozuměli. Každý shledává sám pro sebe něco jiného jako nejkrásnější. Jeden z nich snad nenachází dokonce nic, ale říká to jen ze zdvořilosti, zatím co dává přednost přírodnímu lesu před pěstovaným sadem.

To se však prostě vyřídí tím, že se řekne: On nemá „smyslu“ pro to, co ten druhý označuje za krásné. Již v tom je určitá moudrost. „Smýšlení“ jiného jde prostě jiným směrem! Proto se mu jeví obraz jinak než jeho průvodci.

Jest tedy v poznávání obrazů, ve způsobu, *jak* se vidí, rozhodujícím čistě *osobní smýšlení,* nebo směr smýšlení toho, kdo pozoruje, a ne tedy pozorovaný obraz nebo krajina. Jeden to prožívá jinak než druhý.

To, co se zde v takovém způsobu jeví těžkopádné, je v lehce pohyblivých vrstvách živější a pronikavější. A tak se stává, že stejné sídliště se stejnými ději vyvolává rozličné prožití jednotlivých duší podle *jejich* vlastních druhů.

Můžeme do toho proniknouti hlouběji.

Vezměme za příklad zase dva lidi. V mládí se jim ukáže jedna barva a při tom se jim vysvětlí, že tato barva je modrá. Každý z těchto dvou lidí má potom tuto jím viděnou zcela určitou barvu vždy za modrou. Tím však není dokázáno, že oba tuto barvu také *stejným způsobem vidí!* Ba právě naopak. Každý vidí tuto barvu jím označenou za modrou ve skutečnosti jinak než druhý a to již i zde v hrubohmotném těle!

Když vyšetřujete zcela přesně oči a zjistíte je v jejich složení naprosto stejně uzpůsobené, není tedy toto stejné složení rozhodující pro určení druhu vidění barev. Zde rozhoduje i mozek a mimo to jako *hlavní, osobní druh* lidského *ducha!*

Chci se pokusit prohloubit toto vysvětlení. Zůstaňme u modře. Vy sami máte při tom před sebou zcela určitou barvu, která vám byla kdysi označena jako modrá se všemi svými odstíny. Když váš spolubližní, který byl zrovna tak poučen, vyhledá vám na vaši otázku mezi všemi barvami vždy tutéž barvu, kterou vy sami označujete

jako barvu modrou, tedy to není důkazem, že on tuto barvu, kterou též označuje jako modrou, vidí stejně jako vy.

Jelikož pro něj jest právě *tento* zcela určitý druh modrý. Jak ale pro něj ve skutečnosti vypadá, to vám není známo. Bude a musí arci vše, co nese tuto takto pojmenovanou a jím viděnou barvu označovati jako modrou. Tak jako by označil bílou barvu jako barvu černou, kdyby mu byla od počátku takto označena. Řekne vždycky této jedné určité barvě modrá, kterou vy také jmenujete modrou. *Ale on ji přesto nevidí stejným způsobem jako vy!*

Nejinak je tomu u tónů. Určitý tón, který slyšíte, jest pro vás na příklad „E“. Pro každého! Protože se jej naučil jako takové slyšet a označovat. A bude jej sám i svými ústy stejně formovat. Ale vždy podle svého *vlastního* pochopení, které ovšem vždy tentýž tón bude vydávati za ten, který jest označován i vámi za „E“. Ale tím není naprosto řečeno, že jej skutečně také *tak slyší,* jak *vy* jej slyšíte. Nýbrž on slyší ve skutečnosti vždy jen podle *svého* duchovního druhu, *jinak* než jeho bližní.

Nyní přicházím k tomu, co vám tím chci vysvětlit. Barva jest *sama o sobě* ve stvoření *trvalá* a každá pro sebe nezměněná, právě tak i tón. Ale *prožití* této barvy a tónu *jest u každého člověka* podle jeho vlastního druhu *jiné*. To *není* jednotné!

A k prožívání patří také i vidění, ať již hrubohmotné ve svých různých způsobech, nebo jemnohmotné, bytostné či duchovní. Jak je tomu s *barvou* nebo *tónem,* tak je tomu také i s *formou*.

Každý z vás prožívá své okolí jinak. Vidí a slyší je jinak než jeho spolubližní. *Zvykli jste si jen dávat tomu jednotná označení,* jimž ale chybí životnost! Pohyblivé vtlačili jste do pevných forem a myslíte, že těmito pevnými formami vaší řeči musí pro vás také ustati každý pohyb ve stvoření!

Ale není tomu tak. Každý člověk žije a prožívá zcela *svým vlastním způsobem!* Tak bude také jednou viděti a poznávati ráj jinak než jeho spolubližní.

A přece kdyby jeden z nich vytvořil obraz toho tak, jak *on* to viděl, pak by ostatní v tomto obraze ihned správně poznali a viděli *to,*

co oni sami prožili jako ráj. Neboť oni vidí *obraz* zase jen svým vlastním způsobem a ne tak, jak to viděl ten, kdo to zobrazil.

Věc sama o sobě jest vždy tatáž, jen vidění lidských duchů je jiné. Barva je barva; ale ona jest lidskými duchy různě chápána. Tón je tón a forma je forma, v celém stvoření vždy zcela určitého druhu; ale jednotliví lidští duchové prožívají ji různě, vždy podle *své* zralosti a podle *svého* druhu jinak.

Tak se stává, že člověk náhle prožije jaro a všechno probuzení v přírodě docela jiným způsobem, než jak to dosud činil po desetiletí tak, jako by to byl ještě nikdy tak nepozoroval a *„neprožil"*. Stane se to jmenovitě takovému člověku, který musel projíti nějakou velikou změnou, která mu dala vnitřně *uzráti!*

Příroda a jaro byly vždy stejně takové, ale *on* se změnil a podle *své* zralosti prožil je *jinak!*

Všechno záleží jen *na něm!* A tak je to s celým velikým stvořením. *Lidé, vy* se měníte, ne stvoření! Proto jste mohli míti již ráj na zemi, kdybyste svou zralostí k tomu byli dospěli. Stvoření může zůstati totéž, ale vy, vy a zase jen vy se máte změniti, abyste je jinak *viděli* a tím také jinak *prožili*. Neboť vidění, slyšení a pociťování patří přece k prožití, je jeho částí.

Tak se také stává, že svět jest lidskými duchy v milionech rozdílů viděn a prožit. Tyto rozdíly jsou však jen lidmi a z lidí do něho vloženy; neboť stvoření samo má v sobě jen několik zcela prostých, stále se opakujících základních forem, které podle *jednoho* jednotného zákona vznikají, zrají a rozpadávají se, aby znovu povstaly nové zase v týchž formách. Všechno, co skutečně jest, je prosté, ale tuto prostotu *prožívají* lidé tisícerými způsoby.

Nyní přicházíte se svým věděním blíže k tomuto ději, jak se daří duši, když se oprostila od těžké pozemské hmotnosti. Jak jest v *sobě* založena, *tak* prožívá tak zvaný onen svět; neboť *ona* oživuje svým vlastním vyzařováním ty formy, které s ní musely býti spojeny, oživuje je svým vlastním druhem, který se v nich musí vyžít!

Že při tom může přijít k poznání, že to, co si vytvořila, bylo správné nebo nesprávné, tedy jakými cestami šla, zůstane samo pro sebe zvláštním aktem milosti. *Jednou* z těchto milostí, které Stvořitel

do *všeho* vložil, aby zápasící duše měla *stále* záchrannou kotvu na všech místech a za všech časů, aby se zase mohla vznésti ze zmatků a aby při skutečně dobrém chtění a včasném poznání nemusela býti ztracena.

Mnohostranná hodnota nutnosti všeho toho, co jest ve stvoření, dává *vždy nějakým* způsobem i v největším, lidmi způsobeném zmatku možnost k novému vzestupu. Jest jen věcí *duše* samotné, využije-li a pozná-li tyto možnosti. Záchranné pásy jsou zde! Duše se jich potřebuje jen dobrým chtěním uchopit, aby se na nich povznesla. –

Se změnou svého vnitřního druhu vidí tedy člověk vše změněné, to říká i lidové přísloví. Ale není to jen přísloví, nýbrž člověk vidí pak ve skutečnosti všechno jinak. S vnitřní změnou změní se do určitého stupně i jeho vidění a slyšení; neboť *duch* vidí, slyší a cítí příslušnými nástroji v jednotlivých různých úrovních, nejen hrubohmotné nebo jemnohmotné oko samo o sobě. Změní-li se duch, změní se s ním způsob vidění a tím také druh prožití. Nástroje při tom nehrají vůbec žádnou úlohu, jsou jen prostředníky.

Vyzařování ducha vnímá odpory, na které naráží a přivádí je zpět k duchu způsobem zvratného působení. Zpětné vedení v této těžké hrubohmotnosti probíhá k tomu účelu stvořenými hrubohmotnými orgány, jako očima a ušima. Mozek je při tom shromaždištěm zprostředkování všech podorgánů.

Podrobněji o tom promluvíme teprve později.

Snažím se vám dnes objasniti jen to, že druh dojmu vnějšího světa, tedy okolí, jest závislý na současném duchu *samém!* Z tohoto důvodu působí jedna a tatáž forma na jednotlivé pozorovatele vždy jinak, i když jsou si oba vědomi její krásy. Vidí-li člověk určitou formu jinak než jeho spolubližní, pak musí nákres této formy viděné jedním z nich podávati druhému tentýž přesný obraz, jaký podává tato forma sama.

Po této stránce musí se všechno zase setkati v jednom, poněvadž jen vidění je jiné, nikoliv skutečná forma.

Lidé si vytvořili pro každou formu jednotné označení. Jen toto *označení* je *jednotné,* ale ne druh poznávání a vidění!

Také v tom jste šli ve svých názorech dosud nesprávně. Vynasnažíte-li se přiblížiti se těmto vám nově ukázaným bodům z prožití v tak zvaném onom světě, bude vám mnohé jasnější. Tak mnohé můžete lehčeji pochopiti, když půjdu ve svých vysvětlováních dále, a tak se mnoho záhadného osvětlí.

Tím, co vám bylo ukázáno, se také vysvětluje, že dva nebo více mediálních lidí jednu a tutéž věc zcela různě vidí, slyší a podávají, aniž jsme oprávněni jim za to činiti výčitky, neboť oni vidí podle *svého* druhu a proto vždy jinak než jiní. Věc sama, o kterou při tom běží, jest však jednoho, zcela určitého druhu a jen ten, kdo se naučil přihlížeti k těmto dějům znalostí zákonů Boží vůle ve stvoření, dovede také přesně najíti souvislost mezi různými zprávami a najíti při tom to pravé, jak to *skutečně* je.

Vy jste však zkoušeli stvoření a sebe samé vtlačiti do strnulých, pevně stojících forem, *řeči,* kterou se dorozumíváte. To se vám nikdy nepodaří, poněvadž stvoření je *pohyblivé* tak jako váš vnitřní život. I když se snažíte o tom přemýšlet, myslíte v pevných formách své řeči!

Uvažte jen, jak je to nesmyslné. Pevně zformovaná řeč přece nikdy nestačí, aby správně zobrazila pohyblivé!

Při tom jest vám překážkou zase váš rozum, který může působiti *jen ve* zcela určitých slovech a který je schopen přijímati také jen zcela *určitá* slova. Z toho vidíte, jak jste se tím pevně přikovali a zotročili, když jste považovali rozum za to *nejvyšší* pro člověka, zatím co on jest upotřebitelný a použitelný jen v těžké hrubohmotnosti této země. A to ještě v omezené míře, ne pro všechno. Stále víc a více poznáváte, jak ubozí jsou ve skutečnosti rozumoví lidé.

Z tohoto důvodu volal jsem k vám již častokrát, abyste se mé Slovo, Poselství ze Světla, snažili vnímati *tak,* abyste při čtení viděli před sebou *obrazy!* Neboť jen v obrazech mu můžete rozuměti, ne však v ubohých slovech těchto pozemských lidí, jichž jsem nucen používati, abych vám o tom řekl.

Ve slovech se nenaučíte nikdy rozuměti stvoření, ani ne tomu, co je *ve* vás, neboť to vše je *pohyblivé* a musí zůstat pohyblivým, zatím co *slova* všechno tlačí jen do pevných, strnulých forem. A to je nemož-

né, úplně marné namáhaní při všem a pro všechno, co je pohyblivé. Ve slovech vám nemůže vzejít pro to porozumění!

Jakmile ale duše odloží všechnu pozemskou tíži tohoto pozemského těla, vstoupí do pohyblivosti stvoření. Jest vtažena do trvalého proudění a vření a prožije mnohem pohyblivěji své okolí, které se často mění v oprošťování, která čekají každou duši a k nimž je přitahována oživením všech nitek, na ní visících.

A to vše jest zase zvratně působivé. Když se duše odloučí od pozemského těla a vzdaluje se od něho, nechávajíc je padnouti zpět, tedy když je více neprozařuje, pak jdou její vyzařování, která se osvobozením ještě zesilují, jen jedním směrem svojí plnou silou ke střední hrubohmotnosti, kde jsou osudové nitky nejblíže zakotveny.

Tím se jim dostane mnohem silnějšího oživení způsobeného vyzařováním duše, řízeným nyní jen jedním směrem. Tímto oživením jest také zesílena schopnost přitažlivosti, která zpětně zasahuje spojenou duši a silněji ji přitahuje. Toto všechno jsou samočinné, zcela zákonité a tím také přirozené děje, kterým i vy lehce porozumíte, vynasnažíte-li se o nich přemýšlet.

Tak jest každá duše tažena svou cestou páskami, které sama oživuje svým vyzařováním, jež nemůže zadržet ani opominouti. A v tom spěje vstříc k svému očistění nebo k svému zániku. Všechno si způsobuje jen sama. Bytostní jen *formují* a stavějí podle zákona. Oživení forem a oproštění se od nich vytvářejí si duše samy svým vyzařováním. Podle druhu tohoto vyzařování působí pak také tyto formy v takových různých druzích oživené více nebo méně silně zpět na duši.

Také zde se uplatňuje slovo: Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá. V tomto případě je tomu *takto:* Jak to do forem září, tak jsou oživeny a podle toho *působí.* V tom všem spočívá veliká, zákonitá prostota a neomylná spravedlnost! –

To, co jsem vám tímto vylíčil, platí *jen pro lidské duchy,* poněvadž to vyplývá z činnosti svobodné vůle. Jinak je tomu u bytostných! –

Dejte jednou těmto dějům živě vzejíti před svýma očima. Namáhejte se tím, neboť je to hodno námahy a přinese vám to zvratným

působením bohatou odměnu. Tím poznáte opět jednu část tohoto stvoření.

Takový byl dosavadní pochod, který jsem vám vylíčil. Nyní to však přichází jako paprsek blesku ze Světla! Božská síla bije přímo, překvapujícím způsobem do osudových nitek všech pozemských lidí a také všech duší, které meškají v úrovních pozdějšího stvoření.

Tím přichází nyní vše přímo a neočekávaně ke konečnému vyřízení! Bytostní jsou nově posilováni k neslýchané moci. Obracejí se ve svém působení proti všem lidem, kteří je dosud nutili svými zmatenými činy, aby z poslušnosti k zákonům stvoření formovali jen nepěkné věci. Nyní však jest Boží síla *nade* vším lidským chtěním v celém stvoření. Ona Boží vůle, která dovolí formovati jen čisté, dobré, krásné a všechno ostatní zničí!

Boží síla vnikla také již do pozdějšího stvoření, aby nyní zde sama působila. Všichni bytostní zasahují rychle v radosti a hrdosti, podporováni touto nejvyšší silou, do nesčetných smyček tkaniva všech osudových nitek pozemských lidí, aby je jásavě dovedli k jejich konci!

Poslouchajíce příkazů ze Světla, trhají všechny nitky, které jsou jen slabě zakotveny v duchovnu, aby duše zůstaly úplně odloučeny od Světla, když temné šňůry pádně uhodí zpět na své původce se vším, co na nich visí!

Ale i přetrhání těchto nitek nastává zcela zákonitým způsobem, ke kterému dává podnět jedině *způsob* lidí, neboť bytostní nejednají libovolně.

Božská síla Světla sjíždí nyní jako blesk do všech nitek! Ty nitky, které spějí ke Světlu a nesou tento druh stejnorodosti v sobě, které silným chtěním těch, s nimiž jsou spojeny, dostatečně zesílí, aby snesly toto náhlé vniknutí nezvyklé síly Světla, dosáhnou tím obrovské pevnosti a svěžesti tak, že k nim připoutané lidské duše silnou přitažlivostí budou vytrženy z nebezpečí temnoty a tím také z nebezpečí býti staženy s sebou do rozkladu.

Avšak slabé světelné nitky, vytvořené jen slabým chtěním, nesnesou náhlý, obrovský tlak Boží síly. Spálí se a budou bytostnými pomocníky odstraněny. Ti, kteří byli na ně připjati, zůstanou vydáni

na pospas temnotám. Příčinou tohoto přirozeného dění jest jejich vlastní vlažnost, která nemohla tyto nitky vytvořiti dosti pevné a silné.

Tak najdete v nynějším dění jen spravedlnost! Proto je zaslíbeno, že vlažní budou vyvrženi, jak se to nyní do posledního písmene ze Světla naplnilo.

Všichni bytostní pomocníci, velcí i malí, budou nyní *osvobozeni* od toho, aby pro plnění zákona museli pod tlakem zlého a nesprávného lidského chtění formovati temné věci. A z oddělených temnot bude všechno bytostné současně vytaženo zpět silou Světla, k němuž se v jásavé radosti úzce připojí, aby formovalo a udržovalo jen to, co je Světlem chtěno. Při tom zesílí v nové síle, aby se ve znějícím akordu zladili s celým stvořením ve středu proudícího Božího Světla!

Sláva budiž Bohu, který nyní rozsévá lásku! Lásku také i v zákoně zničení temnot!

45. Muž a žena.

Svými přednáškami „Bytostné“, „Malí bytostní“, „V hrubohmotné dílně bytostných“ a “Duše putuje“ dal jsem vám část vědění o trvalé činnosti ve stvoření. Z vašeho blízkého okolí vysvětlil jsem vám malou část, a to jen z toho, které je s vámi zcela úzce spojeno. Nedal jsem vám to jen proto, aby vám to bylo známo, nýbrž k *tomu* účelu, abyste z toho mohli čerpati užitek pro svůj život na zemi, *nyní,* v hrubohmotném těle. A současně i k požehnání těch, kteří jsou s vámi a kolem vás.

Vám však doposud dostačovalo jen toto vědění samotné! Leč to vám nepřinese žádné výhody, neboť jest svatou povinností každého lidského ducha využít každého vědění ve stvoření k povzbuzení, k pokroku a k radosti všech, kteří jsou s ním spojeni anebo s ním přijdou do styku. Teprve potom má jeho duch z toho veliký prospěch, jinak ne.

Takový duch bude pak osvobozen ode všech překážek a bude zákonem zvratného působení neomylně pozvednut až k takové výši, v níž může neustále čerpati síly prozářené Světlem a přinášeti požehnání tam, kde padnou na dobrou půdu této země. Tak bude vědoucí silným prostředníkem vysoké Boží síly.

Proto vám chci ukázati, co si můžete z posledních přednášek vzíti na pozemskou cestu a co si také vzíti musíte, poněvadž Slovo nemůže zůstati nepoužito.

Upozornil jsem vás ve velikých rysech na malou část tkaní a působení zcela určitých druhů bytostných ve stvoření a ukázal jsem vám také, jak lidský duch nevědomě v tom dosud bloudil.

Bytostné hospodaří a tká věrně v domácnosti velkého stvoření, zatím co duchovní máme považovati za hosta v něm putujícího, jehož povinností jest podříditi se pořádku této veliké domácnosti a harmonicky svými nejlepšími schopnostmi podporovati povzbudivě bytostné v jejich správě. Má tedy přiložiti ruku k udržování velkého díla, které mu poskytuje obydlí, možnost existence a domov.

Správně pozorováno, musíte si to představiti takto: Vysoké bytostné vydalo nebo zrodilo ducha ze sebe a dává mu ve své veliké domácnosti stvoření možnost radostného bytí!

Ovšem s předpokladem, že duch neporuší harmonie domácnosti, neboť jinak je nemilým hostem a bude s ním také podle toho zacházeno! Nedosáhne pak nikdy radosti plného bytí a nemůže ho také nikdy užívat.

Host má arci také povinnost nezatěžovati tuto domácnost, ale podříditi se v ní vládnoucímu pořádku a tento pořádek v protislužbě za pohostinství *chrániti a podporovati.*

K lepšímu porozumění můžeme se konečně také vyjádřiti jinak, aniž porušíme vlastní smysl věcí: Velké, všeobsáhlé Božsky bytostné se rozdělilo ve dvě části, v aktivní a pasivní část, nebo v positivní a negativní část.

Pasivní nebo negativní je *jemnější,* citovější, měkčí část. Aktivní nebo positivní část je *hrubší,* ne tak citlivá!

Citlivější, tedy pasivní část, je však *silnější* a vše převažující, která ve skutečnosti *vede.* Ona je ve své citlivosti schopnější přijímat, je vnímavější vůči tlaku a proto uschopněna jednati a státi jistěji v nejvyšším tlaku, to jest v síle svaté Boží vůle. Tlakem je zde míněno zákonité *působení vyššího druhu* na nižší druh, ne snad nějaký libovolný silácký akt, ne tlak nějaké násilně působící měnitelné panovačnosti. –

Tak vidíte před sebou veliký obraz, sestupující shora a není již více za těžko pochopiti, že se další následky ve stvoření *stejným způsobem* stále zcela přirozeně opakují a že se přenášejí konečně i na rozštěpení lidských duchů *pozdějšího stvoření.* Je to účinek jednoho jednotného zákona, který se táhne celým stvořením. Je jen jinak jmenován v různých úrovních a v různých stupních ochlazení.

Tak ztělesňuje v tomto sestupnění zde na zemi *žena* pozdějšího stvoření citlivě bytostné jako negativní, pasivní část a muž hrubší duchovní jako positivní, aktivní část, neboť toto jednou již započaté rozdělení opakuje se stále dál v oddělených částech zase znovu a pokračuje dále, takže je možno říci, *že se celé stvoření skládá vlastně jen ze samých rozštěpení!* Silnější částí, tedy skutečně vládnoucí, je opravdu

vždy jen citlivější část, tedy mezi lidmi je to ženství! Jejímu druhu jest přiměřeně mnohem snazší poslechnouti citem tlak Boží vůle. Tím má a dává také nejlepší spojení s jedinou, opravdu živou silou!

Tento zákon stvoření chce býti také respektován badateli a být použit i vynálezci. Opravdu mocnější a silnější část je vždy část negativní neboli pasivní. Citlivější část je vlastně *určující* část, aktivní část je jen *provádějící* část!

Proto působí při každém normálním vývoji všechno ženské silným, v nevědomých počátcích vždy čistým, jen *povznášejícím* vlivem na vše mužské, jakmile toto tělesně dozrává. S tělesnou zralostí probudí se současně silné sexualní cítění, které tvoří spojení nebo most k činnosti *duchovního jádra* pozemského člověka v úrovni hrubé hmotnosti, tedy zde na zemi.

To znáte již z mého Poselství. Toto vše se děje *současně*. Jedno přináší okamžitě s sebou i druhé. V tom poznáte nezměrnou pomoc, které se člověku na zemi dostává v zákonech stvoření! Vidíte skoro nepopsatelnou ochranu a milostiplné, téměř nepřehledné opory pro vzestup. Také jimi dané, přesné, jisté *cesty,* na nichž nemůže zblouditi nikdo, kdo nechce. Patří k tomu mnoho zlé vůle, dokonce vzpurné námahy, chce-li člověk lehkomyslně nedbati všech těchto věcí a odsunouti je stranou. Člověk se musí dokonce násilím bránit proti těmto samočinným pomocem, aby jich *nepoužil!*

Přesto tak činí. Řekl jsem proto úmyslně, že v „nevědomých“ počátcích dospívání vyvolává ženský vliv u muže *vždy* čistou touhu po výšinách, poněvadž zde není ovlivnění zkaženým rozumem a vše se vyvíjí jen podle Božích zákonů ve stvoření! Teprve, když je rozum se vším svým uměním i zde probuzen a začne působiti, jest tato čistota a s ní také veškerá pomoc špatným myšlením stržena do špíny a znehodnocena.

Špatné myšlení je vyvoláno nečistotou ženství, sváděním, přemlouváním falešných přátel, špatnými příklady a v neposlední řadě také falešným směrem v umění a literatuře.

Jsou-li však jednou tyto mnohé mosty k světlým, čistým výšinám zbořeny a rozmetány, pak jest velmi těžko najíti cestu zpět! A přece dává i zde všemoudrý Stvořitel ve své dobrotě v zákonech velikého

stvoření ještě tisíceré možnosti a zase tak samočinnou pomoc, jen když zbloudilý lidský duch probudí v sobě opravdově vážné chtění po čistotě.

Poselství dává ve všech těchto věcech již dosti vysvětlení, takže nových poukazů na to není již třeba.

Lidé, vy vůbec nevíte, jaké milosti vždy znovu a nově denně zašlapáváte nohama, a proto ani nevíte, jak veliká a každou hodinou se zvětšující je tíha vašich dluhů, které musíte *zaplatiti v každém případě;* neboť všechny zákony Boží spočívající ve stvoření a vám pomáhající jsou pak proti vám, nechcete-li jich dbáti!

Stále nepřicházíte k *nutnosti* poznání. Ani jeden ze všech tvorů. A zákony jsou *láska* Boží, která vám zůstala nepochopitelnou, poněvadž jste stále chtěli učiniti z ní něco jiného, než ve skutečnosti jest.

Učte se a poznávejte! Ženo, jestliže se neprobudíš ke své *vlastní* hodnotě ve stvoření a nebudeš podle toho jednati, rozdrtí tě zpětný účinek tvé veliké viny dříve, než se naděješ! A ty, muži, spatřuj konečně v ženě onu velikou pomoc, jíž potřebuješ a které nemůžeš postrádati, chceš-li jíti podle zákona Božího. A cti v ženě to, k čemu ji Bůh určil! Způsob tvého cítění k ženě bude ti branou ke Světlu. Na to nikdy nezapomeň. –

Ponořte se jen ve všechna tato líčení! Najdete je ve svém prožití všude potvrzena. Položte tato slova jako základ svého pozorování! *Uvidíte* tím mnohé úplně změněné a budete to také lépe poznávati než dosud. I v těch nejmenších věcech najdete to zcela určitě vyjádřeno. Nejen na zemi, ale v celém stvoření.

Snad se ještě zeptáte, *proč* je lidská žena *citlivější* částí. Proto i na to chci vám současně dát odpověď:

Žena tvoří při vystupování nebo rozštěpení *most* mezi bytostným a duchovním! Proto musela také Pramáti vzniknouti *dříve,* nežli následovalo nebo mohlo nastati další odštěpení.

Mostem mezi nejblíže vyšším bytostným a z něho vystouplým duchovním je vždy žena takto odštěpené úrovně. Z tohoto důvodu podržela žena v sobě ještě zvláštní část vyššího bytostného, její vlastní úrovni nejblíže položeného, která muži chybí.

Hlas lidu mluví i zde správně, když tvrdí, že žena je více *spjata s přírodou* než muž! Žena je skutečně spjata s přírodou v *každém ohledu*. Vy, kdož znáte Poselství, víte, že výraz „spojen s přírodou“ neznamená nic jiného než užší spojení s bytostným!

Tak je tomu ve velké domácnosti stvoření! Z toho máte čerpati poučení pro sebe a toto moudře přenášeti do pozemského života. Dnes vám chci říci, *jak* to můžete učinit. Zanedbáte-li to, *nezařadíte* se do záchvěvů harmonie domácnosti, ve které jste hosty. Chcete-li jednati jinak a jíti jinými cestami, než které vám stvoření samo zřetelně ukazuje, pak vám nikdy nevzejde úspěch. Nedojdete ani míru, ani pravé radosti, po které tolik toužíte.

Vše, co se neděje ve smyslu a zákonech tohoto stvoření, musí selhati a zřítiti se, neboť tím ztrácí nejen všechnu podporu, nýbrž tvoří si i protiproudy, které jsou silnější než kterýkoliv lidský duch, a které ho i s jeho dílem nakonec vždy porazí.

Postavte se tedy konečně do dokonalé harmonie stvoření, pak teprve najdete mír a úspěch.

Především v tom prvně pochybila žena, vinu na tom nese převážně také muž, ale samozřejmě proto ani o vlas méně než žena, protože se vůbec nemusela podle něho řídit. Každý jest odpověden sám za sebe. Hlavním zlem i zde bylo dobrovolné podřízení se rozumu.

Žena pozdějšího stvoření měla tvořiti most od bytostného k duchovnímu. Most od bytostného, z něhož se duchovní pozdějšího stvoření teprve oddělilo! Nikoliv z toho bytostného, které se po odloučení posledního zbytku duchovního ponořilo ještě hlouběji, aby vytvořilo most ke hmotnému a dalo původ všem duším zvířat.

V hodnotách stvoření stojí tedy na stupních směrem dolů nejdříve žena a *pak* teprve muž. Ale v tom žena pozdějšího stvoření úplně selhala. Nestojí na *tom* místě, které jí bylo Stvořitelem přiznáno a určeno.

Velikou část bytostného, ne nižšího, ale vyššího, podržela žena v sobě jako most a mohla, *měla* zůstati přístupná Boží vůli, tak jako bytostné, které vždy žije jen ve vůli Boží. Ovšem bylo podmínkou,

že žena udrží tuto část bytostného *čistou,* čistou k vycítění Boží vůle, zákonů ve stvoření!

Místo toho otevřela toto cítění příliš lehce a rychle všem svodům Lucifera. A protože žena je svým zvláštním způsobem spojení s bytostným ve stvoření silnější než hrubší duchovní druh muže, a tím *určující,* nebo řekněme to jinak, tón udávající v doslovném slova smyslu, tak hravě strhla muže s sebou do hlubin.

Z tohoto důvodu volal jsem již ve svém Poselství ke všemu ženství, že má *předcházeti* muže ve vzestupu, poněvadž je to její povinností, protože má pro to schopnosti. Nejen proto, že tím odčiní vinu, kterou na sebe uvalila hned ze začátku. Je to akt milosti sám pro sebe, který se zvratným působením chtěním ke vzestupu vyvine sám sebou.

Žena pozdějšího stvoření *mohla* přesto, že v sobě chová bytostný přídavek, tak padnout, poněvadž jako *poslední svého druhu* byla *nejdále vzdálena* od Boží blízkosti! Za to však měla v části vyššího bytostného v sobě silnou kotvu, které se mohla držeti a které by se skutečně byla držela, jen kdyby byla k tomu měla opravdovou vůli. Ale hrubší duchovní v ní chtělo jinak. A vzdálení od Boží blízkosti nechalo je triumfovat.

Žena *mohla* padnouti, ale *nemusela!* Neboť měla dosti pomocí po boku, ale ona jich vůbec nepřijala tím, že jich nepoužila.

Ale v říši tisíce let musí to býti *jiné.* Žena se nyní změní a bude žíti jen podle vůle Boží! Bude očistěna, anebo zahyne v soudu, protože se zde na zemi octne přímo v Boží blízkosti! Tím přestává nyní *každá* omluva pro všechno ženství! A každá žena, která svou bytostnou část v sobě ještě rouhavě a hříšně *úplně* nezasypala, musí nyní cítiti Boží blízkost a musí v ní zesíliti k zvýšené síle a nebývalé moci! Podle živých zákonů stvoření! Tuto samočinnou pomoc mají však jen ty, které jsou ještě schopny vděčně poznávati tlak čisté Boží síly.

Žena, která ji nyní přesto *nemůže* ani nechce cítiti, ta uschne a neudrží si více možnost zváti se ještě ženou.

Nyní se ovšem zeptáte, jak se to může stát, že mnohá lidská duše mohla býti střídavě na zemi inkarnována jednou jako žena a jindy jako muž. Vysvětlení toho není tak těžké, jak si myslíte, poněvadž

taková, v *každém ohledu* pravá žena nemůže se nikdy hrubohmotně inkarnovat jako muž.

Jakkoliv to zní zvláštně, jest tedy takový děj zase jen jedním ze špatných následků nadvlády rozumu.

Pozemská žena, která se podřizuje rozumu, zatlačuje právě tím své *pravé ženství* zpět. Toto je potlačeno, poněvadž vytváří *citovost,* kterou střízlivý rozum zazdívá. Tím se osudové nitky tak připínají, že taková žena se příště *musí* inkarnovati jako muž, poněvadž přece po tomto potlačení a zazdění převládá jen hrubší duchovní a jeho nitky se vůbec jinak připínati nemohou. Takové změny inkarnační jsou nutné, ježto se *musí* vyvinouti *vše,* co se v lidském duchovním jádru započne. Jmenovitě nynější nepřirozené, tedy zákonům stvoření odporující, ženským světem prováděné napodobení mužů, jakož i vysloveně rozumové práce musí mít těžké následky pro ženství, neboť v tom je porucha harmonie ve stvoření!

Ony všechny potlačují své pravé ženství a *musí* na to příště dojíti k inkarnaci v mužském těle. To by samo o sobě nebylo ještě tak zlé, ale při tom rozhoduje ještě okolnost, že ženská duše v tomto zkřivení svého úkolu v mužském těle může sice působiti velmi *chytře,* ale přesto jen tělesně, nikdy však nebude duchovně a duševně opravdovým, pravým mužem! To je a zůstane jen zblouděním.

Tyto případy zkřivení stvoření děly se *dosud.* V tisícileté říši nebudou však více možny, neboť pak všechny takové ženské duše, které své ženství zazdily, vůbec nebudou moci dospěti k inkarnaci na zemi, neboť padnou jako nepotřebné při soudu mezi ty masy, které budou vtaženy do rozkladu. Všechny jsou ztraceny, jestliže si ještě včas neuvědomí vlastní úkol ženství a nezačnou podle toho jednati.

Zrovna tak je tomu i naopak. Mužská duše, která se změkčilostí ve svém myšlení a jednání příliš přiklonila k ženským způsobům, přinutila se tím sama tak vzniklými nitkami k pozdější inkarnaci v ženském těle. Při tom bylo stejně nemožno, aby taková duše mohla býti pak *pravou* ženou, neboť jí chyběla část vyššího bytostného patřící k ženství.

Z tohoto důvodu nacházíme často na zemi muže s převládajícími vlastnostmi ženskými a ženy s převládajícími vlastnostmi mužskými!

Oba *druhy* těchto duší nejsou však pravé, ale zkřivené a jsou ve stvoření, vyjímaje hrubohmotných možností rozplozovacích, nepotřebné.

Rozhodující a základní pro celé bytí jest při tom *první rozhodnutí* duchovního zárodku, které se ovšem neděje vědomě, ale spočívá jen ve vnitřním probouzejícím se sklonu! Vede-li tento sklon k jemnější činnosti, jest tím bytí duchovního zárodku rozhodnuto pro ženství; neboť tím podržuje nebo udržuje část vyššího bytostného, z něhož se odděluje nebo odštěpuje. Kloní-li se k hrubšímu, aktivnímu nebo positivnímu působení, pak odlučuje se pozvolna něžná, jemnější část vyššího bytostného zcela a zůstává zpět. Ano, ona je samočinně odvržena, takže takový duchovní zárodek je tím zásadně rozhodnut pro mužství.

V tom se splňuje také hned ze začátku pro duchovní záruka jedenkrát svobodného rozhodnutí, kterému se říká svobodná vůle.

Žena! Co říká již toto slovo samotné jakožto souhrnný anebo základní pojem čistoty, půvabu a touhy po světlých výšinách!

Jak velikou, vznešenou a ušlechtilou jsi měla být, pozemská ženo, a co jsi sama ze sebe udělala!

Nedovedeš již ani vycítit, že tvoje oblíbená společenská hra uplatňování se a činění se žádoucí, že každé *slovo,* ano i každý *pohled* na tebe z mužské strany je ve skutečnosti jen pohanou tvé ženské důstojnosti, pošpinění tvé Bohem chtěné čistoty!

Kdyby nebylo ještě mezi vámi na zemi těch několik, v jejichž duších může Boží vůle zakotvit, bylo by opravdu lépe, kdyby pohyb ruky Boží smetl tyto směšné karikatury ženství s čisté půdy tohoto nádherného stvoření.

Avšak pro těch několik věrných bude pozemské ženě umožněno blízkostí Boží povstati k té výši, která jí byla určena již od počátku!

Blaze ti, pozemské lidstvo, které jsi si *nezasloužilo* této milosti a přece ji smíš přijmouti!

Avšak v budoucnosti řiď se přísně zákony Božími!

Čistota pozemské ženy spočívá v její *věrnosti!* Neboť *věrnost jest* čistota! Žena bez věrnosti jest nehodna nésti jméno ženy! Nevěrná jest každá žena, která si zahrává s muži rozmarně v slovech anebo

v myšlenkách! Nevěrná vůči sobě samé a svému vznešenému úkolu v tomto stvoření, tedy také i na zemi!

Jen věrnost dává vzniknouti v ženě *všem* ctnostem. Ani jedna z nich nebude chybět! Jako si lidé vytvořili jednostranný, nehybný a tím také zcela nesprávný, malicherný pojem, tak znetvořili ve svém nízkém myšlení něco velmi nemotorného a směšného pro vznešený pojem čistoty! Učinili z toho karikaturu, nepřirozené pouto, které je v rozporu s přírodními zákony a které je úplně falešné a svědčí jen o zúžení malicherného rozumového myšlení.

Čistota pozemské ženy spočívá pouze v její věrnosti! Ano, ona jest pro člověka věrností!

Zcela jasně řečeno: Čistota je u lidí *ztělesněna* ve věrnosti! Kdo to *správně* pochopí, ten v tom najde také vždycky správnou cestu a může po ní jíti a nemusí v duševní křečovitosti odsunovati zákon stvoření stranou. Musíte se proto pokusiti naučit se tomu správně rozumět.

Čistota sama je *Božská!* Proto *člověk* jako takový nemůže míti čistotu v její původní formě, neboť on jest jen částečkou stvoření a jako takový podléhá zcela určitým zákonům. *Čistota však může být jen v Božské dokonalosti; ona náleží k této dokonalosti!*

Člověk nemůže tedy mít čistotu v pravém smyslu, nýbrž může ji vzhledem ke svému druhu jen obrazně *ztělesňovati,* tedy ji znovu podávati ve změněné formě, ve věrnosti! Věrnost je tedy odstupněním čistoty pro lidi. Člověk klade na místo Božské čistoty věrnost. A v prvé řadě a v nejušlechtilejším smyslu žena! Cokoliv ona činí, je *čisté,* jakmile to činí ve věrnosti! Nejinak je tomu u muže. Věrnost *jest* pro každého člověka čistotou!

Věrnost musí být přirozeně *pravá,* nesmí kořeniti v představách. Pravá věrnost může žít jen v opravdové lásce, ne ve vášni nebo fantasii. V tom jest opět ochrana a také měřítko pro zkoumání sama sebe.

Člověk nemůže být Božským a musí se říditi zákony *svého druhu.* Všechno ostatní jest jen zmatené, nepřirozené, nezdravé a je jen následkem nesprávných názorů, domýšlivé žádostivosti, která žene k tomu býti stůj co stůj nápadným anebo státi stranou od spolubliž-

ních, býti obdivován nebo snad také dokázati něco zvláštního před Bohem! Nikdy při tom není něco pravého a přirozeného, nýbrž jest to nesmyslné, násilné duševní zmrzačení, které přináší i špatné tělesné následky. Není v tom vůbec nic velikého nebo vznešeného, nýbrž značí to jen groteskní křečovitost, která ve stvoření působí směšně.

Člověk se může ve stvoření užitečně uplatniti jen tehdy, zůstane-li tím, čím býti má, a když se snaží *svůj druh* zušlechťováním zdokonaliti. Toho však může dosáhnouti jen v záchvěvech zákonů a ne, když se postaví mimo ně.

Věrnost jest proto *nejvyšší ctností* každé ženy. Umožňuje jí plně splniti její vznešený úkol v tomto stvoření!

Lidé, dbejte nyní *tohoto:*

Vysoké, jemné bytostné, tedy to jemnější a citlivější, *vede domácnost* ve velkém stvoření! Tím jest také vykázán ženě její úkol, jejž splniti jest zcela uschopněna. Vésti *domácnost* v pozemském bytí, připravovati domov v pravém slova smyslu! Uspořádati tuto zemi tak, aby byla harmonickým domovem, jest v budoucnosti úkolem ženy, který může rozvinouti až k umění! V tom záleží vše a v tom musí míti vše svůj základ, má-li se to dařiti a vzkvétati!

Žena musí učiniti *domov svatostánkem!* Chrámem Boží vůle! *V tom* jest pravé uctívání Boha, když jeho svatou vůli ve stvoření odposloucháte a zařídíte-li svůj život a své působení na zemi podle ní.

A také muž, jehož povolání bylo dosud toliko jen rozumové otroctví, změní se druhem ženy, bude-li donucen poznati v ženě ukazovatele k ušlechtilejšímu.

Dívejte se stále na domácnost tohoto stvoření a budete vždy vědět, jak si máte svůj život *na zemi* zařídit!

Muž tedy nesmí bezohledně porušovati pořádek v domácnosti, ať už z nedbalé nepozornosti nebo panovačnosti; protože činnost ženy v domácnosti jest stejně tak důležitá jako jeho povolání! Jest jen jiného druhu, avšak není možno se bez ní obejít. Úkol ženy v domově se zachvívá v Božím zákonu, jehož si pozemské tělo nutně žádá, když hledá v domově zotavení, klid, potravu a jako neposlední … *duševní harmonii,* která osvěžuje a dává novou pobídku, novou sílu pro *každou* mužovu činnost.

V tom musí však být zcela harmonické vyrovnání. Proto má si i žena vážiti mužovy práce a nemysleti si, že jen *její* činnost je rozhodující. Činnost obou částí má býti k sobě *při*pojena ve stejnoměrných záchvěvech. Jedno nemá rušiti druhé.

Muž nesmí tedy svévolně rušiti nebo porušovati pořádek domácnosti, nýbrž musí přesností a rostoucím porozuměním býti nápomocen k tomu, aby vše harmonicky probíhalo.

To je to, čemu se máte a *musíte* naučit ze stvoření. V říši tisíce let budete k tomu také ještě donuceni, neboť byste v ní nemohli setrvat. A kdo ani pak neobstojí, ten bude zákonem stvoření vymazán, protože si více nezasloužil požehnání stvoření.

Vy víte, že říše tisíce let jest pro každého člověka tohoto pozdějšího stvoření *vyděděním!* Vyděděním jeho svobodné vůle, která v něm doposud byla rozhodující. On selhal pro své dětsky samokazičské jednání a myšlení a musí se proto nyní naučit *poslouchat* anebo zahyne. Tím okamžikem, v němž *Boží vůle* vstoupila na zem, jest jí lidská vůle, která zde dosud vládla, *podřízena* podle zákona stvoření! Na tom nemůže být nic změněno. Z tohoto zcela jediného důvodu není již lidská vůle rozhodující. To se jeví nyní rychle v přírodě, mezi lidmi a v lidech samých, jakož i ve všech tvorech.

Člověk má jenom *pro sebe sama* ještě svou svobodnou vůli k *rozhodnutí,* takovou, jak ji měl až dosud. V této dočasné možnosti vlastního rozhodnutí záležel a záleží také ještě dnes výkon svobodného lidského chtění. Jen v samotné možnosti *rozhodnouti se! Následky* všech těchto jím samým vyvolaných rozhodnutí padají vždy na něj zpět, ať chce nebo nechce; a na tom nemůže on nikdy nic změnit. Nyní zasáhnou ho mnohem rychleji než dosud.

Rozdíl, který je dán jeho vyděděním, záleží v tom, že kdysi jeho jednání a chtění mělo také vliv na chod pozdějšího stvoření, v prvé řadě na vývoj této země. *To přestalo!* Lidské chtění zasahuje nyní vždy zcela jen jeho samotného, dvojnásobnou, trojnásobnou ostrostí než dosud a také s netušenou, dosud neznámou rychlostí.

Mimo sobě samému nebo těm, kteří jsou s ním stejného druhu, nemůže nyní způsobiti žádnou škodu, poněvadž všechno ostatní s ním nesourodé zůstane tím nedotknuto a stojí nyní jen pod samot-

nou vůlí Boží, jež je silnější než všechno chtění celého lidstva ve stvoření.

A všichni lidé, kteří se nechtějí podříditi zákonům tohoto stvoření, jsou rebelové proti svému domovu, proti svému Tvůrci, svému Bohu! Budou bez milosti vyvrženi a zničeni samotnými zákony, které se nyní v zesílené Boží síle rychle a nepřemožitelně obracejí proti všemu, co ruší Bohem chtěnou harmonii.

Lidé, dbejte proto svého domova, učte se rozumět tomuto pozdějšímu stvoření! Vy je *musíte* poznati a řiditi se konečně podle pořádku také zde na zemi, jinak jste ztraceni a musíte zahynout!

46. Pokřivené duše.

Člověk je samá otázka! Sotva mu dám nové vědění, klade hned nové otázky, ještě dříve, než přijal a porozuměl tomu, co jsem mu dal.

Je to jeho veliká chyba! Udýchaně chce kupředu. Kdybych se měl podle *něho* řídit, tu by nemohl nikdy ničeho dosáhnouti, neboť zůstává při svých otázkách vždy stát na svém místě, tak jako pomalý poutník, který se pohodlně posadí ve stínu lesa a dá si od jiných vyprávět o svém cíli, místo, aby se sám vzchopil a k cíli vykročil.

Na své cestě přece všechno sám *uvidí* a *prožije,* co by rád chtěl vědět zodpovězením otázek, které v sobě stále vyvolává. Musí se *pohybovat,* jinak nedojde k cíli!

Ve své přednášce „Muž a žena" jsem řekl, že každý člověk má si vybrati z mého Slova poučení a použíti ho v tomto pozemském bytí! Chce-li této rady uposlechnouti, nezbývá mu nic jiného, než aby mé Slovo v sobě oživil tak, jak já mu je dávám. Vím přesně, čeho člověk k tomu potřebuje a stále řídím své přednášky podle toho. Slovo za slovem musí v těchto řečech sledovati, neboť v nich je žebřík, který jeho duši vede pečlivě vzhůru. Je to cesta, kterou duše *může* jít, jen když chce!

Jeho zrychlené tázání však ukazuje, že se chce *učiti* svým, dosud obvyklým způsobem rozumovým a tak nutné prožití zase odsunouti stranou. *Duši* neprospívá *učení,* neboť naučené zůstává už po prvním kroku z této země zde s hrubohmotným tělem. Jen *prožité* vezme si duše s sebou! To jsem již často říkal a vzdor tomu blíží se pozemský člověk zase tak falešně ke svatému Slovu! V tom mi nedůvěřuje a chce to vědět lépe anebo nechce upustiti od svého starého obvyklého způsobu.

Ve výstavbě mých přednášek spočívá moudré vedení, kterému člověk nerozumí. Není také nutné, aby ho v tom poznal, jakmile je jen sleduje a nehledí ve své vědychtivosti předbíhati tak, jako letmý čtenář nějaké knihy, kterou čte jen pro její *napínavost,* jen aby tím

vyplnil své volné hodiny a aby sebe odvedl od jednostranného myšlení o všední činnosti.

Takový čtenář nevidí při svém čtení vystupovati živě osoby děje, nepozoruje jednotlivých zápletek, které jednající osoby mají prožívati, nevidí z toho se vyvíjející ostré závěry, které jsou vždy schopné změniti poměry a okolí. Nepozoruje toto všechno, ale jde skokem kupředu, jen aby se ještě to neb ono v ději dověděl! Nemá žádného užitku z *nejlepších* knih, které podávají kus pozemského života, z něhož by čtenář mohl pro sebe čerpati, kdyby všechno správně v sobě *spoluprožíval!*

Jako takoví čtenáři, kteří se snaží všechny knihy formálně spěšně polykati, aniž by poznali jejich pravý účel a smysl, nýbrž v rozlišování dovedou rozpoznávat jen dva druhy, napínavé a nenapínavé, *takoví* jsou ti lidé, kteří dávají ihned v sobě vyvstati mnoha otázkám, jakmile čtou jednu přednášku z vědění o stvoření.

A přece mají napřed s největší námahou a vynaložením energie hledět *čerpati* z toho, co jim dává každá přednáška!

Nezdá-li se jim okamžitě něco zcela jasným, nemají pohlížet pátravě *kupředu,* nýbrž musí se podívat *zpět do Poselství,* v něm pátrati a najíti *tam* vysvětlení.

A člověk je *najde,* když dá v duchu obrazně před sebou vystoupiti Poselství! Najde *vše,* hledá-li skutečně. V tomto nutném hledání bude Poselství pro něj stále jasnější, silnější a v něm jistější. Naučí se je tím stále lépe poznávati a … *prožívati!* Právě *tím* nutím ho k tomu, aby něco učinil, co by dobrovolně ve své duchovní pohodlnosti, která je z části ještě ve všech lidech, nikdy neudělal.

V tom leží nepoznané vedení, které jest pro něj neocenitelnou pomocí k oživení mého Poselství. Učí se při tom poznávati, co všechno je v Poselství vysloveno, co je tedy v něm, o čem on dosud vzdor svému čtení neměl ani tušení. Vidí, *jak* má pátrati v tomto Poselství a učiní pro sebe vždy nově se jevící objev, že v něm skutečně najde *vše.* Že jen na něm záleží, na jeho slabém způsobu hledání, když tak mnohé ještě nezpozoroval.

Nynější a následující přednášky jsou *rozšířením* Poselství! Kdo jim chce rozumět, musí znát Poselství. Je to celek, který musí být dodržován v předepsaném pořadí, má-li se stát pravým *věděním*.

Ani *jediné* místo nemůže být vynecháno. To při vědění o stvoření není příliš požadováno. Komu se to zdá mnoho, ten s tím nemůže být nikdy hotov. Ale bez takového vědění není již více žádného vzestupu a také žádného dalšího prodlévání, neboť čas nevědomého bytí již přešel!

Bůh, váš Pán a Tvůrce, *požaduje* to nyní od vás! Kdo se od toho vzdaluje, od toho se vzdaluje i Bůh! A bez Boží milosti člověk nemůže být. Není pro vás žádné volby, chcete-li ještě dále setrvati, neboť Bůh klade nyní požadavky svým tvorům!

Ohlédněte se jen kolem *nezkaleným* zrakem, nezaujatým nějakou samolibou ideou, pak musíte přece poznati, jak nyní všechno, co není podle vůle Boží, více a více kolísá a řítí se! Není žádné moci, která by se od nynějška mohla vzpírati Božím zákonům ve stvoření! Dbejte těchto mých slov a poznejte v nynějším a přicházejícím dění ruku Boží, která viditelně zasahuje do lidského díla! –

Snažím se vás vésti tou nejlepší cestou. Ale musíte jít *se mnou,* pevným krokem a nesmíte chtít stále předbíhati jako ti čtenáři, jichž povrchnost jsem vám ukazoval jako příklad.

Tak je to i s mou poslední přednáškou „Muž a žena“. Jak znám lidi, vynoří se při tom v jejich mozcích zase otázky, aniž by se namáhali najíti odpověď v Poselství, anebo v samotné přednášce a jako neposlední, *pozorováním spolubližních v nynějším pozemském bytí!* Právě v *tom* najdete nejvíce, neboť pozorováno z hlediska mého Poselství, dá vám to potvrzení toho, co jsem vám vysvětlil! Ale poznamenávám, jen když to pozorujete z hlediska obsahu mého Poselství!

To podmiňuje, abyste se také správně postavili do Poselství. Dovedete-li to, pak můžete všechno, ale všechno ve svém okolí zcela přesně poznati ihned a budete tím vědoucí, budete moudří! Budete čísti v pozemském bytí právě tak, jako se čte v nějaké knize. Tato možnost byla vám Poselstvím otevřena!

Zkuste to jen. Vaše oči budou vám pak rychle otevřeny a probudíte se tím! Nelitujte námahy, abyste toto nutné dosáhli!

Ne, že byste tím měli viděti jen chyby svých spolubližních, tak to není míněno, ale máte tím poznávati *sám život,* se všemi jeho následky a změnami a k tomu je vám mé Poselství vůdcem a vždy vůdcem zůstane v nezměnitelné věrnosti! Jen v životě, neboť *životem* samotným poznáte všechny hodnoty mého Poselství, ne svým chtěním věděti. A skrze Poselství můžete zase správně viděti život tak, jak je vám k užitku. I při tom je ve všem zvratné působení! Opravdové vědění přichází jen v prožití!

Tím způsobem budete s Poselstvím brzy za *jedno.* Stane se vám životem, protože se snažíte je poznati z tohoto života, neboť ono mluví k vám o životě.

Musíte hledět poznat hodnotu Poselství pozorováním života, ne v samotné knize! Musíte horlivým a pečlivým pozorováním všeho toho, co se děje ve vás a kolem vás přispívat k tomu, abyste Poselství *nalezli* v životě, ze kterého k vám mluví.

To je cesta pro vás. K opravdovému poznání mých slov, které vám musí přinésti užitek a vítězství nad temnotou! Tím dostane se vám zcela samočinně koruny věčného života, to jest věčné možnosti uvědomělého bytí v tomto stvoření, čímž můžete pak spolupůsobiti a šířiti požehnání ke stálému vývoji stvoření, k radosti a míru všech tvorů. –

A skutečně *vynořily* se ve vás zase otázky po mé poslední přednášce! Otázky, které musí přinésti dokonce určitou stísněnost přesto, že odpověď na ně je v Poselství snadno k nalezení; neboť je v něm útěcha, že každý následek nějakého falešného jednání nese v sobě zároveň možnost odpykání a tím i osvobození, jakmile jen lidský duch se z toho poučí a pozná falešné.

A přece leží nějaká tesknota v tom, když si člověk s pokročilým věděním řekne, že jest zkřivenou lidskou duší, jestliže byl jednou na zemi mužem a po druhé ženou nebo naopak. Nějaká tíha klade se při tom na jeho duši.

Je to přirozeně falešné a je tu zase jednou vylito dítě i s koupelí; nejblíže k tomu je položené poznání, že takový člověk svou duši *zkřivil!* Zkřivení *nemusí* proto vůbec ještě *nyní trvati,* on při tom změnil ve skutečnosti jen oděv, tělo! *Duch* sám ale zůstal přese všechny

změny vždy tím, k čemu se při začátku své pouti stvořením pevně rozhodl; neboť pro něj platí v tomto ohledu, jako při každé věci ve stvoření, jen *první* a směrodatné rozhodnutí, na které pak zůstane vázán.

Stísnění povstává tedy jen příliš zběžným pojetím Poselství, neboť z něho má každý věděti, že právě taková záměna je pro postiženého velice užitečná. Ona dává mu možnost znovunarovnání, podněcuje ho k tomu, ano pomáhá mu i nejsilnějším způsobem vše zase napraviti. Duše může takovým prožitím jen *zesíliti*.

Nyní nesmí se ovšem zase mysleti, že ti, jichž cesta zůstala rovná, něco zameškali. Tak to není, ale tam, kde nějaké zkřivení nastalo vlastním falešným chtěním, jen *tam* může být změna plná milosti k užitku, aby tato zkřivená duše, která tím přece ukázala slabost, zesílila, takže to už více neudělá. Tím přirozeně tato chyba od ní odpadla.

Rozhlédněte se nyní kolem sebe a pozorujte spolubližní! Brzy najdete mezi nimi ženy, které nesou ve své bytosti rysy *mužského* charakteru. Právě dnes je takových žen víc než jindy. Můžeme říci, že mnoho žen zdá se tím býti přímo *zamořeno,* neboť není přece za těžko pochopiti, že při takové ženě nebo dívce něco *zkřiveného* v její bytosti je, *musí* být, poněvadž žena přirozeně nemůže být mužem a ani jím být nemá!

Tím samozřejmě nemíním tělo, neboť toto je téměř vždy vysloveně ženské, s výjimkou kyčlí, které v nejčastějších takových případech připomínají mužské tím, že jsou úzké, což je ve skutečnosti také *neženské*.

Zmiňuji se o tom úmyslně a uvádím to současně jako *zevní* znamení. Ženské tělo, v němž přebývá zkřivená mužská duše, bude mít toto znamení úzkých kyčlí, klonících se k mužské stavbě, v nejčastějších případech na rozdíl od těch, jichž duše se teprve kloní k nějakému způsobu pomužštění, ať je to v jejich názorech nebo v činnosti, čímž vzniká sklon, který dá vzniknouti nitkám pro příští inkarnaci v mužském těle.

Samozřejmě jsou v tělesných tvarech žen také různé výjimky vzniklé v důsledku přílišného pěstění nebo jednostranného sportu

matek, nebo jejich nesprávnou tělesnou činností, jejíž následky se přenášejí na děti.

Tím jsme také označili dvě hlavní skupiny, které musíme od sebe odděliti. Jedna skupina pozemských žen a dívek, která nosí v sobě zkřivenou mužskou duši a druhá skupina, která nosí v sobě ženskou duši, jež se buď dobrovolně přijatými, nebo falešnou výchovou a falešným vzděláním získanými zkřivenými názory snaží o pomužštění.

Nemusím snad zvlášť zdůrazňovati, že v tomto posledním případě nenesou tyto ženské duše samy následky, nýbrž že nitkami viny jsou spoluzapředeni i ti, kteří k tomu dali podnět.

Tím nechceme daleko odbočiti, ale zůstaneme prozatím u našich dvou nalezených skupin. Ty, které teprve mají býti mužatkami, ponecháme stranou. Jsou to ženské duše, které jsou v začátku křivení a jejich těla se přirozeně v témže pozemském životě svou hutností a tím spojenou těžkopádností nemohou změniti. To jim zůstane zachováno pro příští inkarnaci.

Ale i před tím je tu pro ně ještě záchrana, jestliže se vzchopí ještě v *tomto* nynějším bytí a vše neženské energicky se sebe setřesou! Tím se musí okamžitě utvořiti nové nitky, které se kloní a táhnou k *ženské* inkarnaci, zatím co ostatním nedostává se již přílivu síly.

Směrodatná jest však naposledy okolnost, *jak* je duše utvářena *při odloučení,* na kterou stranu se sama nejsilněji naklání. Převládne-li u ní zase jen ženské chtění, myšlení a jednání, pak bude její vyzařování při pozemském rozchodu převážně plynouti a tím *oživovati* jen *ty* nitky, které vedou k ženství, zatím co ostatní v nějakém jen krátkém, lehkém prožití na onom světě rychle uschnou a odpadnou, jestliže před tím nebyly *příliš silně* navázány.

Je také možno, že tyto falešné nitky silným ženským chtěním odumrou již během pozemského času a duše je od nich osvobozena ještě dříve než musí odejít. To všechno závisí od způsobu a síly dosavadního chtění a od toho, zda-li takové, na zemi inkarnované duši zbývá ještě dosti času až do nutnosti odloučení, neboť zákon musí být splněn v každém případě. Buď ještě zde, nebo po přechodu.

K našemu dnešnímu pozorování vezměme si *jen* ty zkřivené duše, které následkem takového zkřivení jsou již inkarnovány v přiměřeném pozemském těle.

Z nich předem pozemské ženství, v němž jsou inkarnovány slabošské mužské duše, poněvadž v dřívějším životě se příliš vzdálily od čistě mužského myšlení a jednání. To už vysvětluje, že se u takových pozemských žen jedná jen o *slabošské* mužské duše. Proto to není vůbec nic chvályhodného, když nějaká žena snaží se tlačiti do popředí mužské charakterové rysy anebo je vůbec ukazuje.

Taková žena není vůbec v žádném směru silná ve svém myšlení a jednání, ani v mužském ani v ženském směru. Získala by také *pozemsky* mnoho pro sebe, kdyby se snažila zkřivení potlačiti.

Její prožití pomáhá jí však ke změně, neboť musí při tom velmi brzy zpozorovati, že pravý muž necítí se nikdy v její blízkosti šťasten. Nenalézá v sobě žádného porozumění pro ni. Tím méně může vzniknouti nějaká harmonie, neboť pravé mužství je vždy odpuzováno ode všeho falešného, tedy také od mužského snažení nějaké ženy! Manželství mezi pravým mužem a takovou ženou, která v sobě nosí zkřivenou mužskou duši, může býti postaveno jen na rozumový základ. Opravdová harmonie při tom nikdy nevznikne.

Taková žena jest však vždy přitahována k *těm* mužům, kteří nosí v sobě zkřivenou ženskou duši!

Ani tito poslední nebývají mezi pravými muži považováni za hodnotné a jim rovné. V tomto neuvědomělém cítění a jednání proráží pravda a skutečnost.

Všechny tyto následky takových nechtěných citových jednání, které můžeme označiti jako *přirozené,* působí však výchovně na zkřivené lidské duše, které se tak bolestným prožíváním ve svých zklamáních narovnávají do pravého směru, alespoň v mnoha případech. To ovšem nevylučuje, aby později neupadli zase do takových anebo podobných chyb. Jestliže nezesílí zkušenostmi, zůstanou jen třtinou větrem se klátící. Mnohé a mnohé mohou si lidé v budoucnu uspořit, ale *jen* tehdy, stanou-li se vědomými! Ušetří si mnoho bolestí a času! Neboť dosud nemohla si duše své zkřivení uvědomiti.

Přesně tak, jak je tomu s mužskými dušemi v ženských tělech tak je to také s ženskými dušemi v mužských tělech. Obě části jsou stejnými následky jednotného, téhož zákona.

Jedno vám při pozorování vašeho okolí napadne, co jsem dnes ve své přednášce uvedl: Že se ženské duše v mužských tělech cítí zvlášť přitahovány k mužským duším v ženských tělech a naopak. Cítí se tedy právě zde žena se silnějším rozumovým chtěním a převážně mužskými rysy charakteru nevědomě přitahována k muži s něžnými charakterovými rysy.

V tom leží nejen nevědomé hledání vyrovnání, ale účinkuje tu veliký zákon přitažlivosti stejnorodého!

Stejnorodost je tu ve *zkřivení duší!* Obě duše jsou zkřivené a jsou tedy skutečně stejného druhu, který se podle zákona přitahuje.

Vyjmeme-li pohlavní pud, je přitažlivost muže k ženě následek nového působení *jiného* zákona, ne zákona přitažlivosti stejnorodého. Uvádím to k lepšímu pochopení, jestliže vysvětluji stejnorodost a jak jí máte rozumět, neboť právě to je rozhodující.

Přitažlivost stejného druhu není jediný způsob, který zdánlivě působí *přitažlivě*. V dějích zdánlivého přitahování je veliký rozdíl. Přitažlivost stejnorodého, tento velký zákon stvoření, jest však *základní* ve *všech spojovacích snahách* ve stvoření, lhostejno, jakým způsobem se tak děje. Tento veliký zákon *podmiňuje* předem všechny tyto děje, přivozuje je a také je kontroluje. Vznáší se nade vším a působí hybně v nich a skrze ně v celém stvoření.

Chci tedy předem *rozděliti* druhy přitažlivosti podle označení jejich vlastních působení, tedy podle jejich činnosti. Je tu skutečná *přitažlivost,* a pak tímto velikým, všeobsáhlým zákonem nutně vyvolaná *touha po spojení* rozštěpených částí jednoho druhu!

Jest tedy v činnosti stvoření *přitahování* a *žádost po spojení*. Účinek obou dění je na venek zdánlivě stejný. Ale síla, která tyto děje vyvolává, je naprosto rozdílná.

Přitažlivost vychází ze stejných, v sobě uzavřených druhů a *žádost po spojení* leží v *rozštěpených* druzích, které jsou hnány snahou utvořiti zase celý druh!

Lidmi řečená věta: Že extrémy se dotýkají, ale stejné póly odpuzují, stojí proto jen ve *zdánlivém* rozporu vůči zákonu přitažlivosti stejnorodého.

Ve skutečnosti tu není žádného rozporu, neboť lidmi řečená věta jest správná a platná pro dění žádosti po spojení různých odštěpených druhů v jeden určitý plnocenný druh. *Ale také jen v tom!* Teprve mezi uzavřenými druhy samotnými nastupuje vlastní zákon přitažlivosti stejného druhu v platnost. On vyvolal ženoucí působení žádosti po spojení k utvoření určitého, plnohodnotného druhu. On jest nad tím i v tom.

Co člověk dosud ve své vědě poznal, jsou jen malé události mezi *odštěpeními* druhů. Neobjevil vůbec působení a činnost vlastních druhů, poněvadž na zemi a v jejím bližším okruhu jsou jen *odštěpení* druhů, tedy *částečky,* jejichž činnost a působení mohl pozorovat.

Tak jest také ženský duch a mužský duch jen *odštěpením* druhů, které, hledajíce spojení podle zákonů stvoření, spějí k sobě, tedy jen částečky, které také při svém spojení zase dávají jen část vlastního *druhu duchovního!*

Toto zde řečené týká se zase jen *základní čáry* mezi ženstvím a duchovním, zatím co obaly duše a konečně obaly hrubohmotnosti jsou jiné druhy, rozdělené ve velmi malé částečky, které se přiměřeně podle svého zvláštního základního druhu chtějí spojit. A v této činnosti ukazují určité výsledky, které později musíme všechny jednotlivě prohovořit, abychom je mohli zhodnotit.

Dnes jsem vám dal o tom jen krátký pokyn, který má sloužiti jako podpora k tomu, co jsem se vám snažil vysvětlit.

Člověk sám není na příklad určitý druh, nýbrž jen odštěpení, které má v sobě žádost po spojení.

Ale jeho zlé myšlení nebo zlé jednání je určitý druh, který přitahuje stejnorodé a je jím přitahován! Z toho vidíte, že z nějakého odštěpení druhu může vycházeti také hotový druh a ne snad jen odštěpení.

Chci vám dáti ještě jeden poukaz. V přitažlivosti stejného druhu jest zcela určitá, neposunutelná podmínečnost. V tom leží také mocnější síla, která je zakotvena v základním zákoně. V žádosti po

spojení odštěpených druhů leží však větší svoboda pohybu, daná zeslabenou silou. Z tohoto důvodu mohou se *odštěpené druhy* spojovati *rozličnými* způsoby a tak dávati měnivé výsledky a formy. O tom však také teprve později.

Dnes vám mohu dáti opět jen krátký obraz, poněvadž všechny tyto body jdou do tisícenásobků a nenalezli bychom žádného konce. Kdybych vám *já* nerazil v tom *zcela určitou* cestu, která je vašim lidským schopnostem přiměřená, nemohlo by se vám nikdy dostati skutečně zaokrouhleného obrazu dění ve stvoření!

Musíte mne proto pomalu následovat. Nesmíte se při tom pokoušeti jíti ani o krok dále, dokud jste všechno mnou vysvětlené nepřijali správně, nesmazatelně; neboť jinak mohli byste vzdor mému vedení zůstati na cestě bez pomoci. *Nevědomé* následování nepřinese vám žádného užitku.

Pomyslete, že jdete se mnou cestou, kterou se s vámi již nevrátím! Stoupáme společně po žebříku, na kterém nesmí pro vás chyběti žádná příčka. Jdeme při tom stupeň za stupněm.

Neprožijete-li při tom správně jednotlivé stupně tak, že vám budou opravdu známé, pak se vám může lehce stát, že náhle ještě na cestě ztratíte oporu a musíte se zřítit. Nestanou-li se vám známé a vlastní, pak možná budete státi jednoho dne již ve značné výši zmateni a nebudete moci dále vzhůru s sebou, poněvadž vám pod vašima nohama bude chybět jistá opora. Jíti zpět nebudete také moci, poněvadž jste se se stupni zcela důvěrně neseznámili a musíte se pak zřítit do srázné propasti.

Neberte tuto výstrahu a napomenutí na lehkou váhu, neboť platí pro celé vaše bytí, v těchto posledních pozemských hodinách jednoho světového času.

47. Duchovní vůdce člověka.

Když jsme si prohlédli nejbližší okolí člověka této země, máme možnost vrhnouti svůj pohled na vůdce, který mu stojí po boku a pomáhá mu.

Je také nutno něco o tom říci, neboť právě v tom a o tom bylo již mluveno mnoho nesmyslů lidmi, kteří vůbec věří v nějaké vedení nebo něco o něm ví. Bylo by to často k smíchu, kdyby to nebylo tak smutné.

Smutné proto, že se tu zase jednou zřetelně ukazuje postavení lidského ducha v jeho zvláštním snažení, kterým se chce jeviti za každou cenu jako nejvýš hodnotný. Nemyslím, že je ještě nutno uváděti pro to příklady, poněvadž každý z mých čtenářů musel se již jistě někdy seznámiti s takovými lidmi, kteří mluví o svém „vysokém“ vedení, nebo o samotném svém vůdci, kterého prý jasně cítí a … přece podle jeho tichých pokynů nejednají.

To oni ovšem nepřiznávají, ale právě takoví, kteří o vedení tolik vyprávějí a kamarádsky s ním chtějí státi v důvěrném styku, jednají zřídka kdy anebo jen z polovice, často však vůbec nikdy tak, jak to vedení chce. S tím můžete u takových lidí téměř přesně počítati. Není pro ně ničím více, nežli příjemnou zábavou. Chovají se při tom tak, jako dost rozmazlené děti, chlubí se tím a chtějí tím snad v prvé řadě dokázati, kolik námahy je jim „se shora“ věnováno.

Jejich vůdce je přirozeně jen „velmi vznešený“, nedávají-li ovšem přednost nějakému milovanému, o ně velmi starostlivému, něžnému příbuznému. Ve více než tisíci případech má to být jen Ježíš sám, který k nim přichází ze Světla, aby je varovně nebo děkovně posiloval. Ano, on také někdy mluví s nimi o lidech jim známých, za které se na jejich dotazování buď přimlouvá, nebo před nimi varuje.

Tito lidé pak mluví o tom velmi rádi, s jakousi úctyplnou plachostí, při čemž můžeme ihned rozeznati, že tato úcta neplatí Synu Božímu, nýbrž té okolnosti, že oni jsou osobně hodni takové péče. Jasně řečeno, je to úcta před sebou samými!

Každý člověk, kterému se takoví lidé svěřují, a oni se snaží svěřiti se skoro každému, může si rychle zjistiti pravdu toho, co říkám, když bude o těchto sděleních zjevně pochybovati. Pak ukáží tito sdílní lidé takové roztrpčení, kterému dají průchod jen uraženou ješitností!

Budete pro ně vyřízen, své roztrpčení vyjádří: jako že „komu není shůry dáno …,“ a budou na vás pohlížeti jen s podceňováním.

Je také jisto, že se svého vedení ihned na vás zeptají, jakmile se k tomu naskytne příležitost, a zcela spokojeni přijímají tu odpověď, kterou samozřejmě dostanou takovou, jakou očekávali; vždyť vůdce je současně jejich přítel a není-li to zrovna po jejich mínění Syn Boží sám, pak vidí ve svém vůdci více k službě ochotného komorníka, kterému se se vším svěřují, poněvadž on to přece už stejně ví, a který čeká jenom na to, aby se mu dala příležitost k dávání potřebných rad anebo potvrzení. Jděte a bádejte, pozorujte správným způsobem! Najdete to vše velmi brzy potvrzeno až k zprotivení! Budete-li někdy tak odvážnými, abyste mnohé z toho označili jako hloupost, pak musíte velmi rychle vyhledat úkryt, abyste nebyli kamenováni. Nemůže-li se to dnes stát hrubohmotným způsobem, morálně to máte zcela určitě. Tím si můžete být zcela jisti.

Zcela důvěrně a s hlubokou vážností se to záludně sděluje, s politováním to jde od úst k ústům, z dopisu do dopisu. Pod rukou, avšak s velkou horlivostí a jistotou, která prozrazuje cvik, bude vám vykopán hrob jako zasloužený cíl vašeho buřičství a také nebezpečnosti.

Lidé větří nebezpečí hrozící jejich věrohodnosti. Především však se nechtějí vzdát příležitostí tak velmi vhodných k vynášení překrásných hodnot své osobnosti. Vysoký vůdce je přece důkazem toho, i když ti ubozí spolubližní nemohou z toho nic vidět. A právě *proto* o to bojují.

Taková a nejiná je domýšlivost těchto lidí, která se jasně vyjadřuje způsobem jejich žvanění o jejich vedení. Chtějí se tím *uplatnit* a ne snad svým spolubližním laskavě pomáhat, ale chtějí být obdivováni a jsou rádi, je-li jim záviděno!

Abyste byli nyní i v tom vědoucí, chci vás rád přivésti k poznání zákonů, které vedení *podmiňují,* neboť ani tato vedení nepodléhají nějaké libovůli, nýbrž jsou s vámi spředena do nitek vašeho osudu!

Vše ve stvoření jest zvratně působivé a tento zákon zvratného působení spočívá i v tajemství určení vašich vedení. Nenajdete mezery, nikde není prázdného místa, kam by bylo možno něco přidávati, co tam podle zákona bezpodmínečně nepatří.

Po posledních přednáškách dovedete si snad už dnes představiti, kolik nitek kolem vás běží, které jsou s vámi spjaty a vy s nimi. Ale to je jen menší část z nich. Ve velkém, vás obklopujícím tkanivu není žádné trhliny! Nic nemůže být svévolně vsunuto nebo vsazeno, zde není žádného přidávání a také žádného odhazování. Také není možné oproštění se, dokud vše nebylo vámi donošeno, vyžito až k odumření podle zákona.

Není to proto ani jinak při vašem vedení! Vedení, které máte, je pevně s vámi svázáno nějakým způsobem. V mnoha případech přitažlivostí stejného druhu!

Tak mnohý vůdce může a musí sám *pro sebe* oprostiti se od mnohého svou činností při vedení. Mnohého, co ho samého poutalo k těžké hrubohmotnosti. To je pro vás nové, ale lehce srozumitelné. Vůdce při svém vedení snaží se svého chráněnce odvésti od těchže chyb, které činíval kdysi sám na zemi a ke kterým je pozemský občan jím vedený také nakloněn. *Tím* oprošťuje se ze své viny také v těžké hrubohmotnosti, aniž by se proto musel zvlášť inkarnovat, neboť účinek jeho vedení objeví se *na zemi,* kde on kdysi chyboval, skrze chráněnce, kterého smí vésti. Tím se uzavírá mnohý kruh dění také pro ty na onom světě přesně tam, kde se uzavřít musí, aniž by se při tom to, co na onom světě je připoutáno na tato vlákna, potřebovalo ještě jednou vtěliti na zem.

Je to jednoduché dění, které odpovídá zákonu a přece dává ulehčení těm, kteří vedou nějakého pozemského člověka, a současně také prokazuje mnoho výhod pozemským lidem.

Právě zákon přitažlivosti stejnorodého přivádí mnohé takové, kteří chtějí vésti, do blízkosti *takových* pozemských lidí, kteří nesou v sobě nějaký stejný druh a kterým hrozí upadnutí do těchže chyb,

kterým kdysi podléhal ten, který chce vésti. A zákon tvoří pak nitky, které spojují vůdce s chráněncem.

Uvažujte jen jednou zcela přesně o milosti, která ve zvratném působení tohoto děje spočívá *pro obě* části, pro vůdce i pro toho, kterého je zvratným působením v zákoně přitažlivosti stejnorodého samočinně nucen vésti, anebo řekněme má milost vésti!

A těchto milostí, které pouze z tohoto *jediného* děje vyrůstají, je ještě mnoho; vždyť při tom vybíhají nové nitky na všechny strany, které zase nesou v sobě zvratné působení a na mnohých místech sílí, povznášejí, povzbuzují, oprošťují a které jsou s těmito oběma hlavními účastníky spojeny. Vždyť milost, láska spočívá jedině v účincích *všech* zákonů, které jsou ve stvoření a které na konec při vzestupu vzhůru sbíhají se v jeden jediný, veliký, základní zákon: V zákon lásky!

Láska je přece *všechno!* Láska je spravedlností a je také čistotou! Není žádného rozdělení těchto tří. Tyto tři jsou jedno. A v tom zase spočívá dokonalost. Dbejte těchto mých slov, vezměte je jako klíč pro všechno dění ve stvoření!

Vám, kteří znáte mé Poselství, bude zcela samozřejmě srozumitelné, že jen to, co je vám nejblíž položeno, může se k vám připojit, poněvadž k tomu musí býti zcela určité předpoklady, které nepřipustí mezery.

V zákonech stvoření tedy spočívá, že vůdce, který chce býti s vámi spojen, může být spojen jen *tehdy,* má-li ještě takovou schránu, tedy takové tělo na sobě, které je svým druhem vašemu druhu nejbližší, aby se na něm zachytila nitka, která vás má s ním spojiti.

Z toho můžete vyvoditi závěr, že to vůbec nemůže být nějaký „zcela vysoký duch“, který vás vede, neboť jen ten, kdo je této zemi dostatečně blízký, může vésti pozemského člověka. Jinak by mu byl ve všem příliš odcizen a nemělo by ani smyslu a nemohlo by vám přinésti ani velkého užitku, kdyby mezi nimi byla veliká propast. Oba by si pak nerozuměli, ani vůdce svému chráněnci, ani tento svému vůdci.

Jediná propast musela by znemožniti úspěšné vedení. Ale v zákonitosti dění ve stvoření není žádných propastí, tedy také ne

zde, neboť jedna jediná propast způsobila by zřícení celého velikého díla stvoření.

Mezi vůdcem a vedeným trvá tedy přímé zvratné působení, které je podmíněno zákonem přitažlivosti stejnorodého.

Chcete-li se nyní ptáti, jak je to možné, že také někdy něco přichází k vedenému na zemi z vyšších duchovních míst, pak to nevyvrací tyto výjimky zákona. Potřebujete jen domysliti, že tentýž zákon, který vám dává bezprostředního vůdce, dává i *tomuto* vůdce a tomu dalšímu též a tak stále výš. Je to jen *jeden* zákon, který tvoří *celý řetěz,* který se řídí tímže zákonem!

Tak se může státi, že vůdce z vyšších míst může něco zprostředkovati tímto řetězem, anebo lépe vlákny tohoto řetězu. To se stává však jen tehdy, jedná-li se o zcela zvláštní věci. Vždy však se vyvíjí tento děj jen podle neposunutelných zákonů a není vůbec žádné jiné cesty.

Je to žebřík, po kterém je možno stoupati stupeň po stupni, nahoru nebo dolů, není žádné jiné možnosti. O postupu při mediálních schopnostech dám zvláštní vysvětlení. Toto sem nepatří.

Milost zákona je pro pozemského člověka v tom, že má vždy takového vůdce, který zcela přesně zná chyby, jimiž vedený trpí, poněvadž to byly i jeho chyby a on všechny *následky* těchto chyb již prožil.

Proto může také raditi a pomáhati z vlastní zkušenosti. Může také vedeného před mnohým ochrániti, předpokládaje, že tento dobře dbá jeho skrytého nutkání a napomínání, neboť on nemůže nutiti. Vůdce může jedině *tehdy* pomáhati, když si toho vedený člověk přeje, má-li v sobě touhu nebo prosbu po tom, jinak ne. Musí ponechati pozemskému člověku rozhodnutí svobodné vůle, zase podle zákona, kterým je také sám vázán. Vázán zvratným působením, které mu vůbec dá jen *tehdy* něco pocítiti, *když se ve svém chtění o to snaží.*

S vyzařováním tohoto chtění napínají se ty nitky, které vás spojují s vaším vedením. Jen těmito nitkami cítí váš vůdce s *vámi.* A jen *touto cestou* může vás také podporovati. Je při tom podmínkou, abyste se tím *předem vážně* sami zabývali. Nepředstavujte si to tak snadné.

V takových dějích je pro vůdce také vždy, i mimo této velké milosti, možnost odčinění i nějakého trestu, když on takovým způsobem musí spolucítiti, že vy vzdor jeho výstraze jednáte jinak, tak, jak on sám kdysi jednal. Tím dožívá se ve vás opakování, které ho rozesmutní, ale také posiluje a dává dozráti k rozhodnutí, nikdy již takto nechybovat!

O to větší je opět jeho radost, může-li *spoluprocítiti* úspěch svého vedení na vás. Tím je také oprošťován od své viny.

Po takovém oproštění nastupuje změna vašeho vedení, neboť mnoho těch na onom světě čeká na to, aby směli vésti člověka a pomáháním jemu odčinili svou vlastní vinu. Přání po oproštění nesmí však býti hnacím *motivem* touhy po možnosti vedení! Má-li ho to oprostiti od nějaké viny, jest k tomu zapotřebí, aby to chtěl učiniti skutečně z lásky k spolubližnímu, aby ho tím uchránil od následků falešných pozemských cest! Teprve když je ten z onoho světa tak daleko, teprve potom smí vésti pozemského člověka a oproštění dostává se mu jako milosti za jeho dobré chtění! A tento nátlak, tak jako pozdější záruka, spočívá v působení jeho osudových nitek samotných, které se druhem svého vyzařovaného chtění řídí v dokonalé spravedlnosti.

Nesmíte zapomenouti, že mimo pozemskou tíži je pak všechno jen stálé prožívání! Tam přestává chytrácké rozumové myšlení. Proto je všechno pravé. Nestane se, aby tam lidský duch chtěl nebo mohl jednati nějak vypočítavě. Všechno musí skutečně prožívat. *Bez záměrného úmyslu,* přesně tak, v jakém stavu se právě nachází.

Tak je tomu při *jednom* druhu vůdců. Pak jsou druhy, které jsou s vámi zvlášť silně spojeny a které jste snad znali již na zemi. Příbuznost při tom nic neznamená. Ale pozemský pojem pokrevního příbuzenství navazuje mnoho pevných nitek, které vás pak udržují nějaký čas spoutány.

Jen pojem, který jste si sami vytvořili, svazuje, ne snad příbuznost, jak jste to dosud mysleli. Váš pojem o tom vytváří nitky, nebo vaše láska, vaše nenávist, a tím je způsobeno, že i zemřelí příbuzní vás ještě mohou vésti.

Musí však býti schopni vás vésti, musí mít něco, co by vám mohli dát ze svého vlastního prožití, neboť jinak nemohou vésti. Pouhá závislost na vás k tomu nestačí.

Ale i zde spolupracuje mnohé s sebou. Tak je možné, že vás někdo na zemi nějakým způsobem falešně vychovával; tím zůstává s vámi svázán a přišel-li po svém odloučení k vlastnímu poznání svých chyb, ať již jakkoliv, pak přitahují ho tyto nitky k vám. Jmenujme je proto nitkami *lítosti:* teprve, když se mu podaří změniti vás v tom, bude od nich oproštěn, ne dříve.

Jestliže jste však toto falešné, co jste se od něj naučili, neodložili, ale zase přenesli na své děti, pak bude on tím vázán ještě i na tyto děti a tak dále, až se mu jednou konečně přece podaří na některém dítěti svou chybu odčiniti.

Je tak mnoho způsobů, které vám přivádějí vůdce. Tito všichni mohou sloužiti jen k vašemu prospěchu, jestliže dbáte jejich tichého vlivu. *Nutiti* vás však nemohou, ale svou činností vytvářejí ve vás vaše „svědomí“, které vás napomíná a varuje!

Dbejte toho! Činnost vůdce tvoří část vašeho svědomí, jehož původ a druh nedovedli jste si správně vyložiti. Dávám vám proto dnes do ruky jednu nitku.

Jako všude ve stvoření jest i zde směrodatný vždy jen *současný stav* vedeného lidského ducha pro to, jakého druhu vůdce dostane. Čím více pozemský lidský duch v sobě dozrává, tím výše může sám vystoupiti, i když se to děje jen pozemsky neuvědoměle, což jest téměř vždy.

Tam, kde je nyní *hranice* vlastního a jistého vzestupu ducha, tam je úroveň současného vůdce, který se mění se zráním vedeného lidského ducha. Vůdce bude ve svých vlastních zkušenostech stát vždy o půl stupně výše než ten, koho smí vésti nebo vésti musí, ale jednotlivé druhy všech případů jsou *tak* různé, že by bylo nesprávné, kdybych chtěl jmenovat zcela určitý případ a tento vysvětlovati. Byli byste tím zmateni, poněvadž se pak vážete zcela určitými obrazy jen na pevně *stojící* představy.

Z tohoto důvodu obeznámím vás jen s účinky, aniž bych popisoval určité druhy. Tímto způsobem zůstanete ve svém vědění zcela

volni a nespoutáni, neboť to se všechno později ukáže v mnohých formách při vlastním prožívání. –

Pro ty, kteří jsou povoláni ke službě Grálu, je mnohý děj poněkud jiný, vzdor tomu, že nemohou býti obcházeny působící zákony. Zde však zasahuje povzbudivě *Božské určení,* které jest spojeno s mocným posílením. Ale jak bylo již řečeno, nenechá se při tom obcházeti ani jediný zákon. Všechno je jen tak *urychleno,* že to člověku hraničí se zázračným. Při povolání nastupuje téměř vždy nový, silný vůdce z Grálu a tento působí svou čistou silou k *posile všech vůdců,* kteří jsou spojeni s povolaným a to vždy v *tom* směru, kterým musí povolaný jíti, aby dosáhl cíle splnění své služby.

V dozrávání takového povolaného jsou v jeho zdánlivě čekatelské době osvobozováni i na něj připoutaní vůdcové a jiní společníci, kteří z toho mají současně zvlášť bohatý užitek a mohou se radovati.

Proto je pro povolané často nutná delší doba přípravy, neboť v zdánlivé nutnosti čekání nastává oproštění od všeho, co by povolaného mohlo brzditi nebo zdržovati, aby mohl dosáhnouti svého cíle při počátku splnění své vlastní služby také v pravou hodinu.

Aniž by měli potuchy o této veliké, často velmi namáhavé práci svých vůdců z Grálu, jdou povolaní svou přípravnou dobou často velmi netrpělivě, čekajíce a žádajíce si započetí své vlastní činnosti. Ano, oni ani necítí, že v tomto nutném čase musí být očistěni od tak mnohého, co by jinak vyžadovalo sta a sta pozemských let.

Nepociťují, že jejich *duše* to všechno skutečně prožívá a každé nové řešení, které se při tom jeví často symbolicky jako potíž v hrubohmotnosti na zemi, zdá se jim být nepotřebným obtěžováním. Zatím co by měli jásavě děkovat, že v tomto lehkém způsobu pozemských bojů nebo starostí jsou snímány osudové nitky, které by je jinak musely velmi těžce zasáhnout!

Nevidí v tom nevýslovnou lásku a pomoc, nýbrž reptají, ano jsou dokonce pohoršeni nad tím, že je může ještě něco takového potkávat. To proto, že neznají souvislosti a očekávali, že hned po povolání bude jim ustláno na růžích a že budou nedotknutelni vůči všem drsnostem země!

Tím se jim však urovnává cesta k uzdravení a oni sami jsou posilováni. Svou netrpělivostí kladou si nové kameny na cestu, které budou muset zase nejprve odklidit, aby mohli pokračovat v nutném pochodu svého očisťování.

Řekl jsem vám již častokrát, že při povolání snese se světlá stěna mezi vás a vaše dosavadní připředené nitky. Světlá zeď chrání vás před nejsilnějšími účinky všech vašich osudových nitek zlého druhu, které se musí urychleně odstraňovati v čase příprav. A v tomto rychlém urychlení by se na vás ničivě zřítily, kdybyste neměli jako štít před sebou světlou stěnu.

Půjdete-li s důvěrou svojí cestou, která vám byla vykázána v radostném žádání služby, která leží před vámi, pak se vám vážně nemůže nic stát při odpykávání. Znavíte-li se však svou netrpělivostí nebo selžete-li při nutném zdánlivém čekání, které ve skutečnosti není žádným čekáním, ale naopak horečnou činností, pak stáhne se tato světlá stěna zase zpět a vydá vás všanc útokům nitek, chtějících se rychle oprostiti, poněvadž *urychlení* již nastalo a nemůže být zastaveno.

Vrhnou se pak na vás s plnou silou a zasáhnou vás těžce ve svém urychleném působení, které se nedá svésti do pomalejších cest, poněvadž bylo silou Světla uvedeno v činnost. Tím vás to může také zničit podle druhu osudu, který na vás čekal.

Na všem leží prosté dění zákonitého působení a vypadá to pak jako rychlý trest pro ty, kteří selhali, jak se to nevědomým jeví, ačkoliv je to jen urychlené vyřešení skutečných osudů. Před tímto silným následkem byl by však takto postižený chráněn silou Světla, kdyby se byl o ni snažil.

Toto odbočení mého vysvětlení o duchovním vedení *povolaných* nemá však nic společného s líčením *normálního* děje v běhu zákonů tohoto stvoření. Neboť povolaní jsou *výjimky,* u nichž každý pochod je urychlen Božskou silou.

Prozatím chceme zůstati u *všeobecných* druhů vedení. Současný vůdce bude vždy státi na žebříku na *nejblíže vyšším* stupni. Vůdce je současně nějakým způsobem s vámi spojen, snad jen stejností druhu.

Jakmile je jeden vůdce od vás oproštěn, přistupuje ihned druhý. V mnohých případech jsou to takoví, kteří měli v sobě nějakou jinou z vašich chyb, než kterých se mohl zprostiti dosavadní vůdce. Není tím ovšem řečeno, že po oproštění se jednoho vůdce bude druhý, přicházející, státi na vyšší úrovni než předcházející.

Vyšší vůdce může k vám přijíti, když mezi tím také *vy* dosáhnete duchovně vyššího stupně, neboť vůdce nemůže státi pod vámi, ale často vedle vás. On je jen svým vlastním prožitím *zkušenější než vy,* vůbec však ne o celý stupeň vyšší, neboť on vám musí ještě *rozuměti,* musí ještě moci s vámi spolucítiti, nebo ještě lépe řečeno s vámi pociťovati a to podmiňuje, že nesmí být daleko od vás!

Při trošce vědění o nezvratné zákonitosti ve stvoření nebude se žádný člověk domýšlet, že je bezprostředně ve spojení s Ježíšem, Synem Božím, což lidskému duchu *není vůbec možno*.

Ale toto přednostní právo osvojuje si velký počet malých medií, aniž by věděla, že by nemohla snésti ani sílu *přiblížení* se! A tisíce samolibých lidí nechávají se tímto blouzněním lákati a šáliti, poněvadž je jim to příjemné a poněvadž se v takovém sebeklamu rádi sluní, neboť se jim tím přece lichotí.

Moje vysvětlování nemá s těmito mnohými zmatenými žvásty trochu mediálních lidí nic společného. Mluvím jen o vážných vedeních a ne o žvanilech, kteří jsou k nalezení i mezi *těmi* zesnulými, kteří *silně* zalidňují *bližší okolí* této hrubohmotné země. To je jiná kapitola, ke které se ještě přiblížíme.

Dávám vám jen to, co vám skutečně může prospěti a co vás proto vede vzhůru. Těch oddělení, kterých vůbec nepotřebujete poznati, dotkneme se jen letmo. Prozatím nezasluhují ani zmínky.

Že se však lidé právě tím nejraději zabývají a nejraději o tom slyší, je jen smutné znamení současného duchovního úpadku. Nechte být takové blouznivce, kteří se tím chtějí jen povyšovati nebo haliti do samolibé bohorovnosti, v níž není žádného vzestupu ani možnosti k němu. Žvanilové ze záhrobí zdržují vás jen od vážného konání a myšlení. Je to jejich způsob, kterým také celý svůj čas promarnili a promeškali, místo toho, co ho měli vděčně využíti.

Bude to pro ně hrozným úlekem, když náhle poznají, jak padají dolů jako neschopní pro novou dobu.

Souhrnem chci vám ještě jednou říci:

Nejprve jsou zde jen *pomocníci,* kteří stejným druhem *vašich chyb* se mohli s vámi spojiti. Teprve později, když už nevlečete s sebou žádných chyb a máte v sobě jen touhu po světlých výšinách, *pak* teprve přicházejí pro vás vlastní *vůdcové* v úvahu, kteří jsou spojeni stejným druhem *vašich předností a ctností.*

Tito vedou vás teprve vpravdě do výše tím, že sílí vaše ctnosti a svou velkou silou působí na vás přitažlivě jako mocný magnet.

Teprve *to* jsou *vůdcové,* které můžete nazvat vůdci! Oni vás sice drží již nyní tajemným, vám neznámým způsobem, poněvadž jejich síla jde celým vesmírem. Ale oni drží samozřejmě také jen ty, kteří nosí v sobě živé *ctnosti,* které nejsou ještě úplně zasypány.

Ale o těchto vůdcích nemůžete zde na zemi ještě mluviti, poněvadž pro vás musí nejdříve vaši pomocníci rozvinouti činnost, aby vás podporovali, abyste své oděvy byli schopni vyprati od veškeré špíny, kterou jste na sebe přitáhli. Tito pomocníci mají však sami ještě mnohé odčiniti, což se může státi tím, že vám pomohou.

Nad těmi všemi stojí však již praví vůdcové, kteří vás očekávají a zatím drží, abyste při svém velkém očisťování neklesli a v něm nezahynuli.

Také zde vyvíjí se vše v zákoně přitažlivosti stejného druhu! Jsou to *Prastvoření,* kteří tak mocně působí.

Na příklad *ten* Prastvořený, který ztělesňuje hrdinství, působí tak na *všechny* později stvořené, kteří nesou v sobě hrdinství jako ctnost. Jiní pak zase ve svém zcela určitém druhu.

Prastvořený v říši čistě duchovního jest vždy jen jeden pro každý druh. On působí svým zářením na *skupiny* stejného druhu, ještě v čistě duchovním, které se nachází dál níže. A skupiny stejného druhu jsou pak ještě dále níže v ráji mezi dokonalými z pozdějšího stvoření vyvinutými lidskými duchy a odtamtud šíří se záření stále dále dolů do celého pozdějšího stvoření k těm, kteří ještě mohou nalézti spojení.

Tak jest v čistě duchovním na nejvyšším místě pro ctnosti vždy jen *po jednom* ztělesnění, které jest *vůdcem* toho pro *všechny* lidské duchy stejného druhu!

A tito nemnozí jsou teprve *vlastní* vůdci, ale jen v nejčistší obsažné věcnosti svým zářením, *nikdy osobně*.

To je také v Poselství již jasně řečeno.

Tedy ani Prastvořeného nemůže člověk označiti jako svého *osobního* vůdce. To by bylo falešné. A oč méně tedy Ježíše, Syna Božího.

Lidé, seznamte se s tím konečně! Že z toho velkého vlastního vedení mohou jen skutečně probuzení něco pozorovati. V tom skutečném vědění, které dává *přesvědčení*. A ne každý jest v duchu probuzený a tím znovu zrozený, kdo se tím chlubí!

Je mnohem lepší, když nejdříve mluvíte o *pomocnících,* kteří vám stojí mnohem blíže než vůdcové a kteří vám přinášejí veliký užitek v ohromné námaze, kterou si dávají s vámi. Podejte jim jednou vděčně a radostně svou ruku a slyšte jejich napomínání, které je částí vašeho svědomí!

48. Světlé nitky nad vámi.

Spojte dohromady přednášky, které jsem vám v posledních týdnech dal o bytostném a nejbližším okolí pozemského člověka, v nichž jsem mluvil o vlnění a tkaní, jímž jste stále obklopeni, a snažte se tam uvedené děje spojiti a pozorovati jako *celkový* obraz.

Není to tak těžké. Velmi rychle a lehce poznáte souvislost mezi nimi a vámi. Tak jako při skládací hře dejte ve své představivosti vše do pohybu, nejdříve v jednotlivých účincích do různých směrů *po sobě* a nakonec v *celkovém působení v sobě,* a uvidíte, jak se před vámi časem rozvine živý obraz.

Pokuste se viděti, jak každé zlé myšlení nebo chtění probíhá tkanivem jako stín, více méně kalící jasnost, rušící krásu, zatím co čisté, dobré myšlení nebo chtění, zářivě běžící, šíří krásu a lesk na svých cestách.

Brzy se obeznámíte s touto strojovnou tak dobře, že vám bude oporou, která vám dovolí jen dobře myslet a chtít a nakonec také jednat.

Nešetřete na to námahy; dostane se vám bohaté odměny, o kterou vás nikdo nemůže připravit. A máte-li pak tento pohyblivý obraz před sebou, pak přijměte ještě něco k němu, co dává jeho zakončení rámec, hodný tohoto obrazu.

Myslete si místo stropu samé světlé, jemné nitky, které nad „tkaním kolem vás“ visí jako jemně nadýchnutý závoj. Vane z něj dech vzácné vůně, schopný zvláštním způsobem vše oživiti a posíliti, jakmile jsme si jej uvědomili a dbali.

Jsou to nesčetné nitky, nesoucí v sobě různé možnosti použití a stále připravené snésti se na *ta* místa, kde se jeví po nich touha.

Zadoutná-li ve spodním soukolí někde maličká jiskřička a dá vzniknouti touze, prosbě nebo silnému přání, protáhnou se okamžitě stejnorodé nitky k této jiskřičce, spojí se magneticky s ní a sílí ji, aby se stala světlejší a jasnější a tím rychle odehnala od sebe vše kalné a temné. A když vysoce vzplanula, spálí všechna místa, která spojují *to*

lano se zlým a temným, na kterém se tato jiskra snažila vyvinout. Tím se toto lano velmi rychle odpoutá od všeho, co je táhne dolů.

Ale jen čistá, světlá přání nebo prosby mohou dostati spojení se světlými nitkami, které trvale visí nad vším tím shonem, jenž lidskou duši nebo pozemského člověka stále obklopuje. Temná přání nenacházejí spojení, protože tu není podmínka stejnorodosti.

Spojení těchto nitek, přicházejících z bytostného, nastává pro každého člověka skrze jeho plášť nebo tělo střední hrubohmotnosti, nazývané astrálním tělem. Tento je každým hnutím duše přiměřeně prozářen. Jsou-li hnutí duše temného druhu, pak nenacházejí připravené světlé nitky žádný průchod pro pomoc. Teprve při světlém hnutí může astrální tělo *tak* zářiti, že se samočinně otevírá pro *ty* nitky z výše, které jsou stejného druhu, jako je současné hnutí duše.

Tak je tedy astrální tělo střední hrubohmotnosti vlastním vchodem a výpadní branou duše. Ve skutečnosti působí jmenované nitky na úroveň střední hrubohmotnosti, kterou jmenujeme astrální, a sice jejím prostřednictvím podle druhu jejího rozžhavení.

Představte si to všecko. Je to tak jednoduché a při tom tak spolehlivé a spravedlivé, že není možno, aby jakákoliv myšlenka nebo chtění k dobrému zůstala bez pomoci. Tak je to lidskému duchu vždy umožněno a usnadněno. *Příliš lehké,* než aby to ve svém prazvláštním způsobu pozoroval a dbal velké ceny, která těmto dějům náleží a která v nich také spočívá.

Aby však ve vašich představových možnostech nezůstala žádná mezera, chci vám poukázati také na původ těchto nitek, které jinak by pro vás visely ve vzduchu. A to jest nemožné, poněvadž všechno v tomto stvoření má zcela určité východisko, *musí* mít a bez takového nemůže vůbec být.

Nitky jsou vyzařováním mnohých bytostných prostředníků, s nimiž jste se v jejich působení ještě tak dobře neobeznámili. Tito byli však starým národům velmi dobře známi.

Vy, jako lidští duchové, měli jste být na zemi sběrateli a pak prostředníky pro další předávání všech vyzařování zralejším lidským duchům, stojícím na vyšších úrovních stvoření. Tito zralejší jsou zase ve spojení s ještě vyššími a světlejšími dozrálými lidskými duchy, až

konečně dochází spojení s rájem, kde úplně zralí a dokonalí lidští duchové tohoto pozdějšího stvoření přebývají v radostném tvoření. Odtamtud zase dál jde řetěz prostředníků až vzhůru, k nejdokonalejším z Prastvořených v čistě duchovním. A tak stejným způsobem a ve stejném pořadí jest spojení všech bytostných, kteří v celém stvoření s vámi spolupracují a vám pomáhají, ale stojí vždy o stupeň výše nežli vy.

Co z toho rozvíjí svou činnost vedle vás nebo pod vámi, jest z části s vámi také spojeno, ale ne tímto způsobem. O tom všem budeme ještě mluvit. Zůstaňme nejdříve *u těch* nitek, které jsem jmenoval.

Nitky jsou tak mnohostranné, že není ničeho, v čem by se pozemskému člověku, nebo také duši, odloučené již ze země, nemohlo najíti a dostati posily, pomoci, útěchy a podpory v tom okamžiku, když jeho touha nebo prosba po tom dosáhne zcela určité síly v pravém chtění. Ne dříve. Neboť zformovaná slova samotná nestačí k tomu, aby vytvořila spojení. Také ne letmá myšlenka.

Vřelé, pravé, opravdové přání nebo touha to musí být, bez přemýšlivého propočítávání, bez očekávání mzdy, bez čehokoliv naučeného, které přece nemůže jít tak ryze ze srdce nebo z duše; neboť k tomu *pozemské slovo* příliš silně váže na formy. Pozemské slovo může vždy dát jen směr chtění duše, utvořiti silnici pro pouť, kterou chce jít cítění. Nesmí však nikdy být *vším.*

Nemůže-li člověk oboje spojiti, slovo se svým chtěním, musí-li příliš *mysleti* na správné zformování svých slov, pak je lepší, když se modlí, děkuje nebo prosí jen citem, *beze slov!* Pak je to jistě nezkalené! Pevně zformované slovo kalí příliš lehce a zužuje každý cit.

Je to mnohem silnější a také mnohem krásnější, když necháte odpadnout svá slova a na jejich místě dáte vzniknouti duchovnímu obrazu. Do něj můžete nalít své cítění cele a čistě. Musíte zkusiti, co je pro vás lehčí a co vás neomezuje.

Dáte-li padnout svým pozemským slovům, pak je to vaše *duše,* která mluví. Taková duše, jak bude mluvit, až se odloučí od této země a také ze všech úrovní hrubohmotnosti; neboť pak *odpadne* zformované slovo.

Pravděpodobně budete se uvnitř již zase ptáti, jak to přijde, že mohou duše z jemnohmotnosti mluviti skrze mediálně založené lidi, nebo že mediálně založení lidé *slyší* mluvit takové duše, toto vnímají a předávají buď psaním nebo ústy. Já vím, že ve vás vzniká hned mnoho takových otázek.

Bádáte-li však důkladně v mém Poselství, pak již naleznete odpověď na všechny takové otázky, které nejsou ničím jiným než pochybováním vašeho rozumu. Přijměte jen *správně* to, co vám říkám, pak budete moci sami vše ve správném pořadí vystavěti a nebudou se vám hlásit žádné pochybnosti.

Již dávno jsem vám vysvětloval činnost pozemského mozku, který jsme rozdělili na zadní a přední mozek. Zadní mozek je *ovlivňován city*. Přijímá jen obrazy citového chtění a převádí tyto zpracované a upravené do předního mozku. Přední mozek je přijímá a *zpozemšťuje* tím, že vše ještě jednou přepracuje a přiměřeně své schopnosti záření zhušťuje a proměňuje v hrubší pozemskou hmotnost. Tím je to vtlačeno ještě v užší formu pevně vázanou a k výrazu pozemským slovem nově raženou.

Taková je činnost mozků této pozemské schrány každého pozemského člověka. Mozky tvoří široce rozvětvenou dílnu a jsou zázračným závodem plným nejrušnější činnosti. Protože přední mozek obstarává tak řečenou těžkou práci, tedy přenáší všechny vjemy zprostředkované zadním mozkem do těžkých hutných forem, které svou zesílenou hutností jsou mnohem úžeji omezeny, aby se tím staly pochopitelnými pozemskému chápání; proto se přední mozek také unaví a potřebuje spánku. Zatím zadní mozek nezúčastní se tohoto spánku a pracuje klidně dál. Ani tělo samotné nepotřebuje *spánek,* nýbrž jen *odpočinek*.

Spánek jest pouze nutností předního mozku! Ale i to je snadno srozumitelné a vám pochopitelné.

Potřebujete to všechno jen v klidu postupně uvážiti. Myslete si tedy: odpočívá-li tělo, můžete být bdělí a nemusíte spát, to jste již často prožili sami na sobě. Odpočívá-li však přední mozek, který vám vytváří *myšlení,* tedy přepracování citových vjemů do hrubších a zúžených forem a těžší hutnosti, když tento mozek musí si odpoči-

nout, přestává přirozeně také myšlení. Během tohoto odpočinku předního mozku nemůžete samozřejmě vůbec na nic myslet.

A jen tuto možnost myšlení nazýváte zde na zemi bdělostí. Neschopnost myšlení spánkem nebo bezvědomím. Jedná se při tom vždy jen o tak zvané *denní* vědomí, jež je výlučně činností předního mozku. Zadní mozek je vždy bdělý. –

Po tomto odbočení vrátíme se zase zpět k řeči duší, při které odpadají úzce zformovaná slova a zůstávají jen obrazy, které mají formovati pojem. Tyto obrazy chtění nebo prožívání zesnulých duší vtiskují se při nějakém sdělování do zadního mozku pozemských lidí přesně tak, jako jejich vlastní chtění. Tyto přijaté obrazy zadní mozek přenáší svému druhu přiměřeně ihned přepracované přednímu mozku, který zase svým způsobem přijaté obrazy zahustí a dá jim přijíti k výrazu v myšlení, slovech nebo psaní.

Toto připadá mnohému mediálnímu člověku samozřejmě tak, jako by on ta slova skutečně *slyšel.* A je to vyvoláno zase působením předního mozku, který je se *sluchem* spojen a přijímá *jeho* vjemy, aby je přiměřeně zpracovával.

V těchto zde jmenovaných případech, jedná-li se o tak zvané „jasnoslyšení" z jemnohmotnosti, vyzařuje přední mozek od zadního mozku přejaté obrazy ještě během jejich zpracovávání k větší hutnosti *obrácenou* cestou také ke sluchu, který je tím podnícen při tvoření slovních forem k souznění, protože spojení je tu a je vždy připraveno k přijímání.

Na této *obrácené* cestě k hrubohmotnému uchu zní to však mediálnímu člověku přirozeně poněkud jinak, poněvadž druh záchvěvů jest rozdílný od toho, který vyrábí hrubohmotné pozemské zvukové vlny, jež zasahují ucho těžkého pozemského těla, které je vede dále k přednímu mozku.

Při tomto ději jasnoslyšení nepřichází ale v úvahu nejtěžší, zevní hrubohmotnost ucha, nýbrž jemnější hrubohmotnost. To si přece můžete myslet; vnější a nejtěžší hmotnost je příliš hrubá a strnulá, než aby mohla odpovídati na jemné záchvěvy vycházející z mozku. Tu zachvívá se jen jemnější hrubohmotnost, která jest stejného druhu jako chvění předního mozku.

Přijímací a vnímavé ústrojí *vnějšího* ucha je účinně zasahováno a uváděno v pohyb jen *zvenčí přicházejícími,* hrubšími zvukovými vlnami.

Myslím, že mne v tomto uvažování můžete lehce následovati. Vyložil jsem věc poněkud podrobněji, abych vám ji učinil srozumitelnější. Takový je tedy děj zprostředkování obrazy místo slovy, jak ho používají duše z jemnohmotnosti, aby v pozemských lidech zformovaly pojem svého chtění.

Tak je také „slyšení" světlejších a lehčích duší možné jen *zevnitř!* Postup jde *opačnou* cestou než v hrubohmotnosti s její schránou, která svou hutností chrání, ale také stísňuje a jejíž ochrany v jemnohmotnosti není již třeba.

Tím si také můžete snadněji vysvětliti okolnost, že duše, které se *vnitřně* neotevrou, jsou tam *hluché* a také slepé; že vlastní vidění je viděním *ducha,* to jsem vám již v jedné z dřívějších přednášek vysvětlil.

Leckterý bystrý, zvlášť rozumově chytrý člověk, kterého by bylo možno lépe označiti jako připoutaného k pozemskému mozku, by tu snad narazil *na to,* že způsob výrazu různých odloučených duší prostřednictvím jednoho a téhož media bývá často také až podstatně různý, ač je tu tentýž mozek jako nástroj.

Tato okolnost by měla vlastně více poukazovati *na to,* že duše přece jen používají řeč v slovním výrazu, aby se učinily srozumitelnými, jmenovitě také to, že mnohé projevy někdy přicházejí v řečech, které medium vůbec nezná, jako anglicky, nebo francouzsky, latinsky, také japonsky, turecky a mnoho jiných.

To však nelze porovnávati, poněvadž takové projevy přicházejí jen z těch úrovní, *které patří ještě do hrubohmotnosti,* jež obsahuje mnoho úrovní. Tam je postup podobný jako v těžké hrubohmotnosti na zemi.

Teprve v *jemnohmotnosti,* která je zcela jiného druhu než hrubohmotnost, mění se tímto druhem také výrazová forma stejných zákonů stvoření, na což jsem v Poselství několikráte poukázal.

Nemáte dělat tu chybu, abyste mé Poselství, které obsahuje celé dílo stvoření a zasahuje ještě i nad ně, *tak jak je,* chtěli vtlačiti do svého malého myšlenkového světa! To byste se nedostali daleko;

neboť často jsem vtěsnal obrovské dálky do jediné zcela malé věty, abych vašemu chápání dal alespoň trochu zaokrouhlený základní obraz, u něhož byste se zastavili, a dále nebloudili bez cíle sem i tam v poli, které není ničím více, než nejmenší částí vašeho nejužšího okolí. Abyste mému Poselství správně porozuměli, musíte je *zpracovati!*

Prozatím chci vám dáti jen *souvislosti* a ne podrobnosti! Až budete mít jednou pevně celou velkou souvislost před sebou, pak můžete jít cílevědomě za jednotlivostmi, aniž by se vám souvislost ztratila.

Čím výše vystoupíte, tím méně se to nechá vyjádřiti slovy a naposledy stane se pro vás vůbec všechno jen *zářením,* vše ostatní tam zaniká.

Pro vás, to zvlášť zdůrazňuji, tedy pro pozemského lidského ducha, formou učiněného ducha pozdějšího stvoření! Všechno ostatní, co není pod vámi nebo kolem vás, to přece nemůžete tak jako tak pochopit.

Co je pro vás zářením, jest pro vyšší, než jste vy, viditelné, hmatatelné a zformované. Tak to jde dál, stále výše, až konečně jen ještě Božské v Božském může poznati vše zformované, až na Boha samotného, který ani z Božského není ve své bezbytostnosti poznatelný, vyjma svých Synů, kteří jsou z něj samého a nejen z jeho vyzařování.

Stále znovu si ujasňujte a využívejte toho, co vám dávám, *vždy jen vámi zpracovaného, vzhledem k přítomnosti a vašemu nejbližšímu okolí!* Nevystupujte ve svém chtění po vědění fantasticky do výšek, ve kterých nemůžete působit ani poznávati. Ale je nutno, abyste znali *souvislosti,* chcete-li *správně* jíti tam, kde jednou máte dlíti podle zákona! A pro tento účel chci vám zprostředkovati souvislost!

Nyní ale zase zpět k nitkám, visícím nad tkaním, které je kolem vás ve stálém pohybu. Jsou to vyzařování bytostných prostředníků, stojících ve velikém, shůry přicházejícím řetězu. *Se shora* dolů běžícího, to nesmíte zapomenouti, jinak ztratíte souvislost. Vysvětloval jsem je napřed jako vzhůru vedoucí, poněvadž jsem byl tehdy u *konců* se shora visících nitek, abych vám mohl zdokonaliti obraz, který před vámi vyvstal.

Jsou tedy zcela různé druhy takových nitek. Mají svůj původ ve vyzařování těch bytostí, které právě jako výše stojící prostředníci přejaly předávanou jim sílu a tuto zase předávají dále, při čemž prouděním nastává změna, přizpůsobující záření *tomu* druhu, na který při sestupování narazí.

Z těchto nitek mohou pozemští lidé dostati posilu pro *každou* ctnost a pro každé dobré chtění! V každý čas; neboť tyto nitky visí *stále* nad vámi, připravené a čekající na vaše požadování jich.

Chci vám podati zprávu o *jednom* druhu, abyste věděli, jak tyto děje nastávají v přesném dodržování zákona stvoření, v důsledku jeho působení.

Elisabeth, Prakrálovna ženství, zahrnuje ve své dokonalosti *všechny* ženské ctnosti a přednosti.

Z ní vycházejí jejímu druhu přiměřená záření dále dolů do říše Božského a vystupují také ven do říše čistě duchovního. V ní se nalézají odstupnění, mnoho různých stupňů všech Prastvořených.

Na každém stupni dolů štěpí se záření v jednotlivé druhy, ztělesňující v bytostném obrazy svého původu, v tomto případě tedy obraz Elisabeth, východiska tohoto záření. To se děje v bytostném *a* v duchovním, poněvadž od Prakrálovny vycházejí oba druhy záření v ní spojené.

Jejich formy tvoří se přesně podle dočasných, zcela určitých jednotlivých druhů záření, které je ztělesňují a které samy *jsou.* Tím vystoupí přirozeně také různé odchylky ve vzhledu nebo zjevu těch obrazů, které vždy jasně a jednoznačně vyjadřují jen *to,* co naznačený určitý druh záření působí a obsahuje.

Tak je konečně stále více těchto jednotlivých druhů, které se ukazují ztělesněné. Kdysi byly starými národy označeny jako bohyně, poněvadž tito lidé nemohli tehdy viděti dále a prostřednice těchto záření stavěli jako východisko a považovali je proto za to nejvyšší, co bylo.

Vycházíme-li od lidských duchů, tentokrát opačně myšleno směrem vzhůru, najdeme v bytostném mnoho takových prostřednic a také i prostředníků. Od nich může každý pozemský člověk obdržeti *všechno,* když jen v čistotě po něčem z toho touží. Cudnost, která je

ovšem zcela jiná, než si ji lidé představují, věrnost, plodnost, pravdivost, půvab, skromnost, píli (zachvívající se v zákoně pohybu) a mnoho jiných. Pro každou z nich je ztělesněna jedna prostřednice pro všechno ženství tak, jako jsou prostředníci pro všechno mužské, jako na př. pro sílu, odvahu, neohroženost, obratnost, pravé čisté vůdcovství a vše jiné, co není nutno zde uváděti, poněvadž vám chci dnes vyvolati jen přibližný obraz, abyste lépe porozuměli tomu, co vám dnes dávám.

Z každého tohoto prostředníka, kteří byli nutní při štěpení jednotlivých částí, vycházejí nitky vám líčené. A každý tento prostředník má zase velmi mnoho pomocníků, kteří jsou kolem něj a jsou činni ve vyzařování. Je to radostné vlnění, jež vystupuje z tohoto působení.

Prohlédněte si však nitky *dnes, v nynějším* čase a vašim zrakům se zjeví beznadějný obraz. Mnoho těchto nitek, ba největší část z nich visí dolů, aniž by nacházely spojení u pozemských lidí. Vlají volně sem i tam, vůbec nepoužité, nepřijaté těmi místy, jež byly jimi v pomáhající lásce obmyšleny.

Tyto nitky takto visící usvědčují *vás z viny,* pozemští lidé, tak jako již mnohé výkřikem žaluje vaši vinu do stvoření až vzhůru k Tvůrci, který vás svou láskou zahrnoval a který svatými zákony vám tolik ulehčil poznání cesty, kterou máte jít!

Jak hluboce se zastydíte, až přijde poznání! Jste těmi jedinými, kteří to, co dostáváte, nedáváte dál a v tomto případě jako prostředníci jste úplně selhali, protože už dávno nejste vůbec schopni něco přijímati. O tom nelze již více nic říci. Smutně stojí v bytostném všichni prostředníci, kteří jsou s vámi lidmi ve spojení. Žalobně pozvedají vzhůru nitky, které jim rovněž měly při použití lidmi přiváděti střídavý proud. Jednostrannost ve vyzařování oživila nitky pestrých barev, dala jim možnost zesíliti ještě mocněji a mocným požehnáním se rozzářiti. Jen konce jejich jsou zaschlé a zanedbané.

Jen ti prostředníci, spojení se zvířaty, rostlinami a kameny jsou pevně a radostně vztyčeni; jejich zářící nitky jsou napjaty v měnivých kruzích dáváním a braním, které musí být v tom, že radostně a s díky

naslouchají a poslouchají zákonů stvoření, jak jim k tomu byla dána možnost ve všelásce Boží, která se právě v tom projevuje.

Tak jste svým falešným myšlením, vámi pěstovaným, protrhli ošklivou a škodlivou trhlinu do obrazu, který ukazuje jen tu část tkaní ve stvoření s vámi úzce spojenou. Jen nepěknost rozšiřujete kol sebe, lidé. Všude, kudy jdete a kde stojíte. Kam jen dosáhnou vaše myšlenky, tam jste porušili harmonii a tím krásu a možnost zrání podle zákona. Mnoho máte k zodpovídání a také k odpykávání!

49. Výstražně letí znění vánočních zvonů vesmírem!

Vánoční zvony vyzvánějí tentokrát k začátku konce jedné světové doby! Lidé nechávají těmto tónům příjemně na sebe působiti při pomyšlení, že tyto vypravují o bytí Spasitele, který kdysi přišel na zemi a za ně bojoval, za ně trpěl a zemřel.

Slyší *útěchu* z těchto zvuků, vnitřní uspokojení, jemuž se snaží oddati, poněvadž se domnívají, že v tom je víra.

A přece však to všechno není nic jiného, než soumrak lidské duchovní lenosti, který je chce nechat usnout k duchovní smrti a tím je jako nepotřebné vyhladiti z tohoto stvoření.

A mnozí z pozemských lidí již usínají! Ostatní jsou štváni nouzí. Nemohou mít žádné radosti ze zvuků, které pozemsky nasycené uvádějí do stavu blaženého vědomí zadostiučinění. Pro ně znamená toto zvonění nové starosti, nové svízele a novou zášť vůči osudu, který, jak se zdá, je neprávem tak zanedbává a mučí. Při tom v nich pomalu roste rozhořčení proti spolubližním, kteří se podle jejich mínění mají lépe než oni.

Je také mnoho těch, kteří ležíce v nemoci reptají proti nezměnitelnosti tohoto opatření, které právě je připravilo o čistou radost ze svátků.

Jiní pak zahrabaní v práci nemyslí vůbec na nic, nanejvýše na zisk, který chtějí mít ze své práce.

Ani jediný ze všech lidí neslyší ve zvonění úzkostlivý zvuk, který strachem se chvějící bytostní snaží se současně vysílati jako poslední výstrahu před hrůzyplnou bouří! Oznamují tím náhlý konec jednoho světového období!

Lidé však z toho nic neslyší, jsou příliš zaměstnáni sami sebou. Pro ostatní nemají dost času, nejméně však k vnitřnímu prohloubení a sebepoznání, které by bylo tolik nutné v těchto hodinách. Tak zůstanou uzavřeni nebezpečí a nedbají vln valících se k nim, jejichž ničící sílu bytostní v předtuše cítí.

Když však veliká bída zavalí zemi, pak už nebude možné ani zastavení ani návrat zpět. I konec musí být vychutnán, byť by byl sebe trpčí.

Naslouchejte znění zvonů a pochopte, co vám *tentokrát* chce říci! Je v něm něco, co v něm nikdy nebývalo. Vy jste se ovšem odnaučili něco z něj slyšeti. Uzavřeli jste se všemu tkaní ve stvoření už před dávnou dobou a proto nemůžete vnímati všech výstrah. Potácíte se neopatrně nad smrtící propastí. Každý nejistý krok vám může přinésti zkázu.

A k tomu ještě zavíráte pevně oči, protože nesnášíte světla, které vás oslňuje a bolí, místo co by vás mělo občerstviti a posilovati.

Ubozí, kteří proto nemůžete přijmouti již více světla a kterým jen temnota jeví se úlevou. Jděte, seberte všechnu svou sílu a naslouchejte v sobě, *kolem* sebe, až objevíte hrozící nebezpečí, neboť jinak vás zavalí zcela neočekávaně. Ale musíte si pospíšiti, neboť máte již velmi málo času.

Také vám to nebude nyní již nijak ulehčeno, poněvadž jste nechtěli slyšet Božích výstrah. Naopak stále jste se uzavírali každému napomínání ze Světla, jakmile při něm bylo požadováno a očekáváno, abyste se konečně *probudili* z duchovně lenivého bytí a duchovně vzlétli v zákoně pohybu!

A tento požadavek je *vždy* ze Světla, zatímco lákání temnot zůstává namířeno na duchovní pohodlnost. Rozlišování není pro vás zde tak těžké, jen když máte k tomu dobrou vůli. Ale to je právě to, co vám chybí.

Pohodlnost zůstane zas *proti* zákonu stvoření, který nese vůli Boží a *vyžaduje pohyb,* neboť pohodlnost lidského ducha stane se leností vedoucí k smrtelnému spánku a tím k selhání ve stvoření a k zničení. Není ani *jediné* cesty, která by se mohla těmto následkům vyhnout. Obchodnicky obratná chytrost *není* duchovní pohyb.

A to je to, co temno chce, abyste bezpodmínečně propadli těmto nejtěžším následkům. Volání ze Světla bude *vždy* požadovati *životnost,* neboť jinak daří se každému lidskému duchu ve stvoření stejně tak, jako plavci v proudu. Musí se stálým pohybem udržovat na místě, kterého dosáhl a chce-li odpočívati, zažene ho proud zpět. Pak musí

zmnohonásobiti svoji námahu, aby se nakonec dostal velmi unaven na totéž místo, které by byl s vynaložením mála síly mohl hravě udržet. Znovudobytím *starého* místa však ještě ničeho nezískal, přes velikou námahu.

Osvoboďte se už jednou naráz skutečně duchovně! Poznáte pak a najdete všude jen jednu velikou, nevyslovitelnou lásku Boží, všude, kam se podíváte. Jste jí přece obklopeni, ale nedbáte jí, jako zhýčkané děti, které netečně sedí před plnou tabulí, poněvadž netouží po pamlscích, které mohou jíst každodenně, kdykoliv se jim zachce.

Také vy sedíte u prostřeného stolu tohoto stvoření a zvykli jste si *bráti* z něj vždy bez jakýchkoliv ohledů! Ale je veliký rozdíl mezi požadujícím braním a čistým chtěním dovést přijímat.

Ve stvoření vedlo se vám příliš dobře. Možnost svobodného chtění vás, pozemské lidi, naplnila pýchou. Hráli jste si s tím ve své nerozvážnosti a … nyní jste na konci tuto hru *prohráli! Nyní* si brzy uvědomíte, jakou hodnotu jste v možnosti svobodného chtění měli v rukou. Nedbali jste jí, především jste však nemysleli na to, že taková *hodnota* ukládá také *povinnosti,* které jsou v *poznání odpovědnosti* za tuto velikou půjčku.

Lehkomyslně jste zacházeli s tím, že vám bylo dovoleno chtít. Tato možnost chtění musí vám být nyní vzata na tak dlouho, dokud nebudete schopni ji znovu přijmouti. Žel, že člověk zvláštním způsobem dovede oceniti všechno jen tehdy, když to musel velmi *namáhavě* získávat, nebo když mu bylo to, na co si dávno zvykl, náhle odňato. Teprve tato ztráta vyvolává v něm pojem hodnoty!

Také toto všechno spočívá v pokřiveninách jeho bytosti, poněvadž v nich našel domýšlivost a při tom se zcela odnaučil pravdivě *přijímati!*

V možnosti přijímání je neocenitelná velikost, kterou nejste schopni dnes pochopiti. Jinak byste jí nemohli tak pohrdavě nedbati. *V tom spočívá vlastní lidství! Vědomě* a opravdově *přijímat* milosti Boží, teprve *to* činí člověka člověkem!

Při tom však musí být domýšlivost úplně vyloučena, jinak není žádného opravdového přijímání. S domýšlivostí v pozadí nebylo by to ani možno. A teprve ten, kdo se naučil správně přijímat, ten také

zrovna tak rád a správně rozdává. Tím se naplňuje převládající zákon čisté lásky, který jasně, zářivě a vítězně jde celým stvořením: Že jen v dávání jest také opravdové přijímání!

Děj jest vždy pevně zakotven v duchovním dění, ale působí až do hrubohmotnosti. Vizte vánoční svátky!

Jak málo je těch lidí, kteří dovedou dávat v *pravé formě* a kteří vůbec dovedou dávat! Je to znamení rozšíření bezmezné povrchnosti, neboť nepromyšlené darování děje se povrchně, což jest následkem duchovní lenosti získané tak mnohými lidmi. Pak ovšem ani nepřekvapuje, že takové darování způsobí často jen málo radostí.

Darujete-li však *promyšleně* s vnitřním porozuměním, pak jest toto dávání také promíseno pravou radostí a láskou, která zase vás jako dárce bohatě obdarovává v tomto dávání radosti, kterou jste tím vzbudili, i když je to jen pravé slovo v pravý čas!

Správně dávající je však ve své volbě přísný. Například nikdy v něm nevznikne myšlenka dáti lehkomyslnému člověku darem peníze, kterých by tento vždy použil jen svým lehkomyslným způsobem, sobě i jiným snad ke škodě, ať již jen ke škodě na zdraví jejich pozemského těla, buď kouřením, pitím nebo jinými výstřednostmi, k nimž jste *vy* dali podnět falešně použitým darem.

Je neuvěřitelno, jak mnoho se hřeší právě *touto* povrchností v dávání, jemuž chybí jakákoliv láska. Svědčí to jasně o tom, že dárci záleželo jen na tom, aby se splněním rychle zbavil obtížného obyčeje.

Dávejte proto všechno, co chcete dávat, s uvážením a láskou; neboť ta vám dá vycítiti, co je pravé.

Lidé mohou své vlastní pokřivení nejsnadněji poznati *na tom,* jak stojí ve stvoření. Jest přece všechno nejčistší láska, co jim z něj vstříc rozkvétá, i když jen pozorují zemi samu. S výjimkou toho, co přichází od lidí.

Lidé však nedovedou již ani více *přijímati,* nýbrž chtějí se postaviti ke všem darům panovačně s požadavkem toho, co si sami vytvořili: *S penězi!*

Cení je mnohem více než všechny věci, které si za ně mohou koupiti, aby jimi sobě nebo jiným způsobili radost. *Pro tyto peníze* se

mučí, pronásledují, potírají a podvádějí, pomlouvají, kradou, loupí a vraždí, ne pro krásu nebo pro dary tohoto stvoření, které jim mohou býti dány lehce a dobrovolně, nýbrž jen pro peníze a majetek, který se za ně dá koupit a také pro *požitky,* jež mohou za ně získat. Pro požitky, které vytvořil jejich rozum!

V tom všem nenajdete žádné touhy po klidně pracovitém pozemském životě člověka, který se v tichém děkování Bohu raduje z krásy tohoto stvoření. Takový člověk, který nemá v sobě žádné touhy k něčemu „vyššímu", jest posměšně nazýván podivínem. Tímto vyšším se však myslí vše nízké, co je v nesmyslném hromadění pozemského majetku jen pro jeho vlastnictví, aby tím bylo možno sobě a snad několika blízkým opatřiti ještě bujnější způsob života. Tedy v každém případě přináší duchovně velké škody různého druhu, neboť směti být majetným *zavazuje* k povinnostem nejen vůči pozemským lidem, nýbrž i ke Stvořiteli.

Mnohý z těchto pozemských lidí by duchovně lépe postupoval vpřed, kdyby *nemohl* svůj pozemský život užívati tak pohodlně! Jak je to ve všem, tak to má býti i s bohatstvím: V budoucnosti zůstane jen *tomu,* kdo s ním dovede zacházet *Bohem chtěným* způsobem, který ho povede k požehnání. V takové ruce bude se pak trvale rozmnožovati.

Pozemským lidem bude v konečném soudu tato modla příčinou záhuby, aby v prožití bláznivé honby za ní poznali, čím *je: Nehodnou* lidstva, majícího povinnosti *ke svému Tvůrci!*

Kdyby bylo lidstvo před dvěma tisíci lety správně přijalo svaté Slovo Ježíše, Syna Božího, muselo by dnes všechno vypadat jinak, než jak to bohužel je!

Tehdy, jako dnes, člověku chyběla vůle k opravdovému přijímání! Ba, dnes už *nemůže* vůbec přijímati, poněvadž k tomu potřebnou půdu jeho domýšlivost už úplně otrávila. A proto přijímal Slovo také už předem zkřivené. Nebylo však na něm mezi tím něco zlepšováno nebo zase napraveno, ale právě naopak, ještě více bylo na něm měněno v takovém lidském chtění, které zná jen *jeden* cíl: Vykládati si vše *tak,* jak mu to co nejpohodlněji přináší užitek a jak by ho to především v žádném případě neznepokojovalo.

Člověk při tom nemyslí, že to bylo *Slovo Boží* a ne lidské slovo, a že proto také nesmí býti podle *lidského smyslu* vykládáno. Přišlo shůry dolů na tuto zemi a nevyšlo z této země.

Připadá mi velmi za těžko mnoho o tom mluviti, protože je mi příliš proti mysli viděti omezenou strnulost, se kterou se ještě dnes učí velikým slovům Ježíšovým, vykládaným při tom ještě podle lidských přání, zatím co Slovo je *všeobsáhlé.*

Pozemští lidé dnes tak hluboce poklesli v pravém poznávání Boha, že předstihli i to, nač sami pohlížejí s odporem, když při studiu vzdálené minulosti pozemských národů našli zaznamenanou podobnost, ale jen v jiné formě. Lidé zformovali velký smysl Ježíšových slov v pitvorné obrazy, které jejich duchovní pohodlnosti a jejich honbě po pozemských statcích i po pozemském vlivu zcela přesně odpovídají, ano, ještě je i podporují a splnění jim mimořádně usnadňují. *V tomto směru* je mnohý zázračný smysl Kristových slov přetvořen.

Boží soud do toho nyní brzy promluví, lépe a určitěji, než by to dovedla pozemská slova. A jen to, co bylo a jest skutečně pravé, bude nadále zachováno. –

Tak byla veliká oběť lásky, kterou Ježíš přinesl, úplně marná, když hvězda betlémská oznamovala jeho pozemské zrození. Tehdejší lidé nebyli již více schopni tento bezmezný dar lásky Boží pravdivě a v čisté pokoře přijmouti, neboť jejich domýšlivost byla příliš veliká!

Ale lidé jsou zhýčkáni! V nadbytku všech darů, z nichž smějí čerpati, nevidí proto velkou Boží lásku, ale stávají se buď panovačnými nebo reptajícími. V obou případech kazí si sami radosti, které by mohli cítiti, kdyby si sami neotravovali každý čistý požitek, který je možný jen v schopnosti opravdového přijímání.

Následek toho je zase malomyslnost, jakmile nemohou již čerpati z plného. Pak je jim úzko, poněvadž nemají v *pravém* smyslu důvěry v Boha a tato důvěra je nutná pro toho, kdo se chce statečně postaviti vstříc bouřím! Kdo nedovede ještě svou loď vésti těžkými bouřemi, není plnocenný kapitán.

Důvěra v Boha, pozorujete-li správně, jest *poslušnost!* A poslušnosti k Bohu se člověk již zcela úplně odnaučil. Není dalek domněnky, že on je vládcem této země. Při tom nepoznává, že se stal jen velmi špatnou karikaturou pravého vládce, jako vůbec všude vytvořil pod tlakem rozumu jen úzce omezené karikatury toho, co měl vytvořiti.

A tak se ve stvoření nestal moudrým vládcem, ale nevědomým, svévolným despotou, proti kterému se nyní všechno bouří, co žije a chce žít správně ve vůli Boží.

Panovačný a reptavý! To jsou znamení lidí, kteří se vyšvihli nad valící se duchovně líné masy. Mezi těmito duchovně línými lidmi jest samozřejmě mnoho rozumově chytrých, ale rozum a ducha nelze považovati za jedno a totéž. Jsou velmi čilí rozumoví chytráci, kteří *přesto* duchovně dřímají nebo jejichž duch je *zazděn,* stěsnán v nejtěžších formách.

Naproti tomu jsou duchovně silní lidé, kteří jsou nanejvýš cenní ve stvoření, aniž by spolulidé něco z toho hrubohmotně pozorovali. To proto, že lidé všechny nepřímé, bohaté plody zázračných vyzařování tohoto druhu nepovažují za následky duchovní způsobilosti takových lidí, kterých si pozemsky nijak zvlášť necení, poněvadž se tito rozumovou činností nijak nevyvyšovali.

To, co je skutečně vyšší, nedovede dnešní člověk oceniti, poněvadž to už nezná. A přece měl by se duch s rozumem velmi dobře snášet, ano, spolupracovat by *měli* na zemi, má-li člověk v bezprostředně viditelných následcích dokázati něco hrubohmotně velikého. Avšak duch musí stát nad rozumem a řídit jej.

Pak bude zase dobrota ducha vším jednáním pozemského rozumu svěže prouditi a hřáti, čímž také tresty i při nejvyšší přísnosti ponesou v sobě lásku. Lásku, která v každém trestu vidí jen *cestu k pomoci,* což jest podle všemoudrých zákonů Božích jedině správné! V trestu nesmí být viděno něco, co má nějaké provinění jen stejně *oplatiti,* tak jednostranně utvořeno a vymyšleno nenajdete *nic* v celém stvoření, mimo myšlení a jednání vytvořené lidským duchem!

Na tom musíte okamžitě poznati, že podle vůle Boží nemyslíte a nejednáte, nýbrž že jste nuceni i v tom se zcela přeměniti, má-li se vůbec mluviti o nějakém království Božím na zemi!

Mnoho práce vás čeká, nejdříve však veliká práce *na vás samých,* než může nastati výstavba podle vůle Boží, jež nese v sobě požehnání a sílu k setrvání. K tomu máte dát vy základ jako pozemsky pevnou oporu.

Já vím, že jste připraveni vykonat pro to i to největší! Pracovali byste ve dne i v noci s radostí, aniž byste se unavili, rádi byste přinesli všechny oběti, jež jsou vám možné, s ochotou skutečně dobrých lidí, jakými jste, ale na sobě samých, v sobě *napřed* pracovati, to je vám hořce obtížné! Připadá vám to obtížné, protože vaše celé myšlení nebylo vůbec na to zařízeno.

Chcete učiniti všechno, pokoušíte se o to také, ale stále znovu kloužete zpět do starých zvykových kolejí lidské pohodlnosti, přicházející od tisíciletí a ještě dnes na vás tíživě doléhající.

Vy však, kteří jste moje Poselství přijali, stojíte těsně před tím, probouzíte se již a je třeba jen malého trhnutí, abyste byli *osvobozeni* k velké práci!

A toto trhnutí, které je rozhodující a tak lehké, to nedovedete učinit! Jste v tom jako úplně malé dítě, před nímž je křídou nakreslena čára a ono ji nechce překročiti, protože se domnívá, že nemůže! A jiné překážky než taková křídová čára není před vámi. Křídová čára, která vás jen mate, ale nemůže být pro vás ani nejmenší obtíží, nevychází-li toto zdráhání z vás, protože jste nesmělí tento tak potřebný krok učiniti.

Ale *musíte* to udělat, sílu k tomu máte již v sobě! *Klíč* k tomu jest jedině to zvláštní a přece tak prosté tajemství schopnosti opravdového přijímání, které vykvétá z pravé pokory.

Nepotřebujete se přiučovati ničemu, ale *jen odklízeti,* co na vás visí starého a spotřebovaného, nebo co vám překáží na vaší cestě.

Buďte v *sobě novými,* vy, kteří mne chcete následovati, pak se i vaše okolí utváří nově, silou, která z vás vychází a skrze vás září! Teprve budete-li *novými,* stanete se čistým průchodem pro Boží sílu, která vámi proudí už dlouhý čas.

Je to malý, jen zcela maličký krok, který k tomu musíte ještě učinit, ale ten je nevyhnutelný a tak důležitý, že vaše celé myšlení přestaví a zesílí k nejzázračnějším účinkům!

Bůh vás očekává! A v milosti očekával, abyste se nemuseli zhroutiti v hodině vaší nouze!

Tentokrát musí být pro novou dobu vytvořen pevný, neochvějný základ! Základ, který čistě, křišťálově jasně a světelně září nad všemi lidmi. Nesmí být zase zploštěn a zkřiven, jak se to kdysi stalo, když Ježíš Kristus přišel na zemi a nenašel pro svou velikou oběť lásky takovou půdu u lidí, která mohla být schopna v čistotě přijmout tento Boží dar!

Chápejte dnešní vzpomínku na narození Ježíše, Syna Božího, na zemi jako důvod k tomu, abyste učinili tento poslední krok, který ještě potřebujete a k němuž máte nohu již nataženu. Pohněte se a vykročte ihned zmužile vpřed! Není to těžké a vděčně budete na to trvale mysleti.

Proste Boha, aby tato slavnost mohla být také dnem obnovení *vašeho* velikého obrácení!

50. Prakrálovna.

Vždy bylo mezi lidmi vědění o Prakrálovně, která byla mnohými zvána pramátí nebo královnou nebes. Je pro to ještě mnoho označení a jako vždy představují si lidé něco zcela určitého, co tomuto současnému *označení* přibližně odpovídá. Označení je tu jen k tomu, aby vzbudilo v duchu obraz.

Tento obraz řídí se pak přirozeně vždy podle současného druhu označení a v neposlední míře také podle druhu bytosti a vzdělání člověka, který podle slyšení nechává v sobě vyvstati obraz. Avšak každé *jiné* označení dává vzniknouti vždy jinému obrazu. Lidskému duchu to není ani jinak možné. Označení slovem vyvolává obraz a obraz zase formuje pak dále následující *pojem.* V tomto pořadí leží kruh pohybu pozemského člověka, nebo lépe řečeno na zemi vtěleného lidského ducha.

Odloučil-li se pak od země, tu odpadá mu i označení slovem, jak je podmiňuje a zná pobyt na zemi a zůstane mu ještě obraz, který v něm má formovati pojem.

Pozemské slovo a obraz, který v duchu vyvstane, jsou tedy pro lidského ducha pomůcky k zformování pojmu. K těmto pomůckám druží se na konec ještě barva a tón, aby pojem teprve správně zdokonalily. Čím výše vyspěje lidský duch ve stvoření, tím silněji pak vystupuje barva a tón ve svých působeních; oboje nejsou ve skutečnosti dvě rozdílné věci, nýbrž jsou *jedno.* Člověku se jen *jeví* jako dvě, protože ve svém pozemském způsobu není schopen obojí pochopit jako jedno. –

Spolupůsobení barvy a tónu k vytvoření jednoho pojmu nalézáme také již zde na zemi, v této hrubohmotnosti, i když jsou v poměru jen slabě naznačeny, neboť často při vytvoření pojmu o nějakém člověku hraje nepodceňující, i když lidem v mnoha případech nepovědomou, úlohu výběr barev pro jeho okolí a šat.

Při mluvení se používaným střídavým druhem tónu bezděčně, nebo i chtěně, to neb ono řečené formálně podtrhuje, vyzvedává a jak se zcela správně říká: „zdůrazňuje“, aby se řečeným vzbudil zcela

zvláštní „dojem“. To neznamená nic jiného, než chtění vyvolati v naslouchajícím správný pojem.

Toho se také v nejčastějších případech dociluje, protože posluchači se skutečně ulehčuje, aby si přiměřeným zdůrazněním udělal správnější „představu“ o tom, co bylo řečeno.

Přirozeně není tomu jinak ani při sledování různých označení Prakrálovny. S označením Prakrálovna vyvstává zcela jiný obraz než při označení Pramáti. Také slovo Prakrálovna dává ihned jiný, určitý a oprávněný odstup, zatímco označení Pramáti chce vnitřně sjednotit.

Nad to však musí všechno o tom zůstati pro lidi vždy *mlhavým* pojmem, protože každým pokusem o porozumění může se přivoditi jen nezměrné zúžení a zmenšení skutečného, které nedá člověku *to,* co to *je!* Vzdor tomu chci vám však něco o tom říci, poněvadž jinak nezdravá fantasie lidí, podnícená, usměrněná a řízená jejich domýšlivostí, vytváří o tom představy, které opět jako vždy tlačí při tom nápadně do popředí nějakou důležitost nebo hodnocení pozemského lidského ducha.

Aby se tak nemohlo státi a aby nedošlo k bloudění, chci jednou o tom promluviti, jmenovitě proto, že také již v nynějších představách je mnoho falešného.

Zasahuje zde příliš mnoho vlastního myšlení a přání lidí. A to přináší vždy zmatek, jedná-li se o věci, kterých si člověk vůbec nemůže vymyslet, nýbrž kterých se mu může prostě dostati shůry darem, za předpokladu, že v sobě připravil půdu k přijetí, k níž patří *pokora,* které člověk dnešní doby nemá.

Aby zmatek byl ještě větší, jmenují mnozí lidé i *pozemskou matku Ježíšovu* Královnou nebes, což by při trošce pochopení přísných prazákonů stvoření nemohlo být vůbec možno, protože pozemský lidský duch, jímž Maria z Nazaretu byla, nemůže býti nikdy Královnou nebes!

Tak tomu bylo také s různými projevy a zjeveními, které měli o Královně nebes s korunou na hlavě mnozí umělci a jiní lidé. Nikdy nebyla míněna Maria z Nazaretu, jestliže se při tom vůbec jednalo o

obrazy podávané shůry. V mnoha případech byly to jen vlastní výplody fantasie.

Pravá zjevení však ukazují vždy obrazy Elisabeth s hochem Parsifalem nebo také bez něho. Byly to jen pohyblivé obrazy, ukazované vůdci. Nikdy Elisabeth sama, kterou lidé nemohou spatřiti, pokud nejsou k tomu zvlášť uschopněni a omilostněni, což není tak jednoduché.

Tyto obrazy však zůstaly lidem stále nesrozumitelné. Byla to Královna nebes, v tom měli pravdu, neboť k ní také obraceli nejčastěji svou touhu a své prosby. Ale tato nebyla stejnoznačnou s Marií z Nazareta. Zde zase lidé sami něco sestavili, aniž by znali vlastní a pravou souvislost. Žel, dělají vždy jen *tak,* jak si to *sami* myslí, a domnívají se, že pak to musí být také správné, zatímco nejsou vůbec schopni vmysleti se do Božského.

Maria z Nazaretu byla vždy v milosti ode všech oddělena a k její vlastní ochraně před falešným uctíváním a zbožňováním chráněna zdí před pozemskými lidmi. Ale to na úrovni, kde se mají zdržovat *lidští* duchové, ne snad v Božském.

I zde pozemští lidé způsobili opovážlivým chtěním všechno vědět lépe mnoho neštěstí. Nevyslovitelně ztížili cestu Marie z Nazareta. Byla to pro ni muka, když byla tímto uctíváním nucena ke spojení s falešnými cestami pozemských lidí.

Takové omyly mají svůj zcela srozumitelný původ opět v největším, Světlu nepřátelském moru lidských duchů, to jest v jejich *duchovní lenosti.* Tato činí je pod vládou rozumu buď domýšlivými otroky hmoty, nebo v náboženském chtění žene je do pravého opaku, do dětinského způsobu představivosti, v němž je všechno možné. Výslovně říkám *dětinské,* protože to není dětské, neboť dětské má v sobě mnoho zdravějších forem, zatímco domýšlivá připoutanost k zemi, jakož i dětinský způsob představ, vydává pouze nezdravé, okleštěné, kusé dílo.

Proto volám k vám také dnes znovu: Lidé, *učte se přijímati!* Teprve potom můžete být skutečně velikými v tomto stvoření!

V tom spočívá pro vás všechno, chcete-li být šťastní a vědoucí. K tomu se však musíte přizpůsobiti, jinak nemůžete ničeho dostati. Proto také bylo vám odřeknuto užívání skutečných drahocenností.

Dnes mohu vám, kteří chcete přijímati, vysvětliti tak mnohé, co jste přednáškou „Bytostné“ správně přijali, neboť tato vás činí schopnými mně také porozuměti. Musela předcházeti vysvětlením, která budou nyní stále následovati.

Také já jsem mluvil již v Poselství o Prakrálovně ženství, nesoucí jméno „Elisabeth“. Označení Pramáti je také pro ni zcela správně použito, jen si člověk musí při tom představiti to správné, chce-li stát Pravdě v pojmu co nejblíže.

To „představování si“ je obraz, o kterém jsem mluvil a který tvoří pomůcku pro zformování pojmu v činnosti lidského ducha.

Nechte tedy nyní před sebou vyvstati mým přednáškám o bytostném, v nichž jsem řekl, že ženství, tedy také žena, tvoří stále přechod, most, od jednoho stupně stvoření ke druhému, dolů i nahoru!

To je zákon, který následuje na *tom* stupni, na kterém může vzniknouti vědomí vlastního já jednotlivých druhů bytostí. A tento stupeň je *nejprve v Božském,* v Božské říši!

Vy přece víte, že jedině Bůh jest bezbytostný a s ním ve svém původu jako oddělení a přece s ním v jednotě jeho Synové.

Všechno ostatní je bytostné. K tomu patří v prvé řadě jako sloupy trůnu čtyři archandělé. Tito žijí ještě zcela a úplně ve vůli Boží, aniž by chtěli něco jiného sami ze sebe. A protože není ničeho, co by ve stvoření nebylo podle zákona Božího samočinně se proměnilo ve formu, proto nesou tito andělé, kteří žádnou vůli ze sebe nevykonávají, nýbrž zachvívají se jen ve vůli Boží, křídla, *perutě!*

Perutě jsou formou učiněný výraz jejich druhu a důkaz pro to, že se čistě zachvívají v Boží vůli a že nechtějí nic jiného. Kdyby se v tom změnili, jako kdysi Lucifer, musela by jejich křídla samočinně zakrněti a nakonec jako zcela strnulá odpadnouti, jakmile by zachvívání v Boží vůli více nebylo.

A čím čistěji se v Boží vůli zachvívají, tím světlejší a čistší jsou i jejich perutě!

Tam, kde může povstati vědomí vlastního já, tam tato křídla odpadají, u duchů nejsou již vůbec vyvinuta, protože duchovní má vyvíjeti *vlastní* chtění a nezachvívá se bezpodmínečně v Boží vůli.

Potřebujete si při tom pouze zvyknouti na myšlenku, že ve stvoření je všechno bez výjimky *skutečné*. V bytostném o to výraznější, poněvadž tam nepřichází v úvahu vlastní chtění, nýbrž všechno se bezpodmínečně přizpůsobuje vůli Boží.

Právě v *této* okolnosti jest však síla, jakou si nedovedete ani myslet. Ve vzdání se sebe sama nebo v odevzdání se pramení moc, která dovede přeformovat i to, co vy nazýváte přírodou. Jen na jedno chci vám tu poukázati, poněvadž vám to snad může pomoci lehčeji pochopiti mé vývody, když vás povedu světem zvířat zde na zemi. Dokonce ještě zde v této hrubé hmotnosti mají zvířata schopnosti, kterých vy nemůžete napodobit a které prýští jen z odevzdání, z vpravení se do zákonů stvoření.

Podívejte se na *ochranné* barvy zvířat, žijících ještě svobodně v přírodě a proto s ní úzce ještě spojených! Musíte zvířata často pozorně hledat, dovedete je stěží rozlišit od okolí, v němž žijí. Tak dobře jsou tomuto okolí přizpůsobena k ochraně před nepřáteli!

To vzniklo pouze z přirozené žádosti zvířat nebýti v nebezpečí snadno viditelnými. Tato žádostivost, tato touha zformovala barvu jejich peří nebo jejich kůže samočinně tak, že se dočasnému okolí úplně přizpůsobila, takže je lze těžko od něj rozlišiti. To pochází pouze z toho, že zvířata se nenuceně pohybují v zákoně stvoření, aniž by si svým chtěním všechno vědět lépe nastavěla překážek, krátce, dovedou ještě *přijímati,* i když nevědomě, tak přece jen zákonům přiměřeně.

Podívejte se na lva nebo tygra, na leoparda, vizte lasičku, která dokonce i v zimě mění svou barvu podle sněhu, pozorujte i motýly, všude najdete toto nápadné bohatství přizpůsobivosti.

U domácích zvířat jest však již zakrnělé, protože se cítí chráněna a v těchto věcech se stanou pohodlnými.

Vy byste však mohli jako *vědomí* dokázat zcela jiné věci, kdybyste … se vpravili do Božích zákonů tohoto stvoření! Prožili byste zázrak

za zázrakem. Pamatujte však, nikdy podle *vašeho* chtění! Neboť v něm leží hranice.

Tak mnohý si snad v skrytu řekne, tak nám to ukaž přece *ty,* který to všechno víš a znáš zákony! Raz si svou cestu zde na zemi touto mocí, která je přece tvou vlastní! Bylo by pro všechny jen radostí tebe následovati. Radost, štěstí a mír bez těžkých bojů a starostí!

Já vím, že ten či onen plaše na to myslí, i když se okamžitě potom kousne do jazyku, aby mu to slovo nevyklouzlo, a pak si předhazuje, že není hoden přijímati slovo Poselství z Pravdy.

A má pravdu, že sám sebe tepe za takové myšlenky; bylo by to jen opakováním těch posměváčků pod křížem Ježíšovým, mezi nimiž byli i takoví, kteří *toužili* po *znamení* moci Boží, aby jím byli posíleni. Nalézali se mezi nimi skutečně mnozí, dobře chtějící, kteří tam volali: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám! Sestup dolů s kříže!"

Nebyl to jen posměch, nýbrž mnohá úzkostlivá žádost, jež se tu a tam vyjádřila. A bylo to lidské.

Není to proto tak podivné, když tak mnohý z mých posluchačů dnes stejně myslí. Zapomíná však, že *já* přece *stojím ve vůli Boží* a nechci žít pro vůli lidí, ale jen a zcela vůli Boží. Jen tu chci splniti a nic jiného, jak to činil Ježíš. *A tato vůle Boží je podmíněna zákony tohoto stvoření.* Není ničeho pro podívanou, co by bylo mimo tyto zákony!

Já vím, co je Boží vůle a ona se splní na lidstvu v *tom* okamžiku, kdy splnění má přijít. Ani jediná vteřina nebude zmeškána. Jen všechny *cesty až tam* jsou ještě schopny pohybu a v tom jsou možné mnohé změny. Pevně stanovené body kotvišť jsou však nezměnitelné a nelze jich posunouti také ani o vlásek.

Právě v *tomto vědění* vyčkávám trpělivě a hledím se vždy spokojiti s přítomností, jak ke mně přichází; neboť pak se vždy ukáže, jak bylo *naléhavě* nutno ji prožíti, aby se docílila *taková* jasnost v zralosti povolaných a *taková* pevnost jejich duší, která být *musí* a je nevyhnutelná. *Proto* je také někdy velmi nutno, aby byli zakaleni a prožhaveni, musí být vykováni starostmi a boji, aby mohli vytrvat a dosáhnouti toho cíle, který jim teprve umožní potřebné veliké tvoření k splnění jejich úkolu! –

Chci k vám však mluviti o *Prakrálovně!* Odbočil jsem od toho k vůli vašim myšlenkám, abyste mne mohli nyní klidně sledovati dále.

V Božském, *mezi* archanděly a věčnými, kteří se stali sebevědomými, jinak v Božském zvanými starci, kteří zůstávají před stupni trůnu Božího, tam, kde se nachází hrad Grálu v Božské sféře, tam je nutná proměna, která zasahuje světy.

Nesmíte si ten obraz představovat příliš malý. Celé světy dělí archanděly a východisko Boží sféry, kde je hrad Grálu v Božství od věčnosti zakotven, kde tedy je hranice *bezprostředního* působení vyzařování Božího.

To nemá nic co činit s tou částí hradu Grálu, která vám byla dosud obrazně označena jako nejvyšší *ve stvoření,* neboť tato část, známá vám líčením, jest teprve v čistě duchovním mimo bezprostřední Boží vyzařování.

Stupně Božího trůnu až k *tomuto* bodu obsahují samy dálky světů a ve skutečnosti také světy.

Jak můžete při trošce přemýšlení z přednášky „Žena a muž“ sami pochopiti, je nutno, aby při každé změně ve stvoření bezpodmínečně bylo ženství jako most! Tento zákon není ani v Božské sféře opomíjen.

Věční starci v Božském, kteří na hranici Božské sféry mohli se státi sebevědomými, protože to veliká vzdálenost od bezprostřední blízkosti Boží dovolila, nemohli by býti, stejně by nemohli být zformováni ani archandělé, kdyby Prakrálovna, jako praženství, *předtím* nebyla prostřednicí k této změně a zformování jako potřebný most.

Přirozeně nemá to s pozemsky-hrubohmotným způsobem a myšlením vůbec nic společného. Není při tom nic osobního, nýbrž je v tom mnohem větší dění, které si vy snad vůbec nikdy nebudete moci představiti. Musíte se při tom snažit následovat, jak je to jen možno.

Elisabeth je nejprvnější *Božsky-bytostné* ztělesnění vyzařování, forma čisté lásky Boží, která jako jediná přijala nejideálnější žensky upravenou formu. Je tedy prazosobněním *vyzáření* Boží lásky, kterou nese jako první ve svém zosobnění!

Ježíš jest zosobnění živé bezbytostné lásky Boží samotné, jako část z Boha.

Mluvím o těchto věcech proto, aby nevznikl ve vás žádný falešný obraz, abyste mohli alespoň tušiti další souvislost těch míst, kde budete ve svém chápání nuceni zůstat zpět. Musíte však vzíti za základ, že zákony i nahoře zůstávají *jednotné,* poněvadž odtamtud přicházejí. Jsou tam dokonce mnohem jednodušší, protože se teprve při cestě dolů musí rozstříknout v mnoho odštěpení, a tak vypadají více rozvětvené, než ve skutečnosti jsou.

Řeknu-li vám, že každý cit, každý pohyb tam nahoře stává se ihned děním, které svým působením dává zářiti do všech světů a klesá dolů na miliardy menších osobností, mimo všeho věcného, pak jsou to jen nedostatečná slova, která vám o tom mohu dát. Jsou to jen slova vaší vlastní řeči, z nichž se musíte pokusit udělat si nějakou představu.

Vlastní velikost věci samotné jest zcela nemožno znovu podati ve slovech, leda jen sotva naznačiti.

Tam je tedy Prakrálovna ženství a má svůj trůn v Božské části hradu Grálu! Jen při vzniku Parsifala, části Imanuele, přebývala časem zahalená v nejvyšších zahradách čistě duchovní části hradu, těsně na hranicích Božského.

Je tedy svým původem z Božského, má velkou Božskou bytostnost archandělů a nese přes to vědomí vlastního já v zjasnělém druhu v sobě. Vedle ní jsou archandělé a dále dolů Věční, nejstarší v Božském, kteří jsou zváni starci nebo starší proto, že jsou věční a byli tedy vždy od věčnosti, tak jako hrad Grálu v Božském, jako zakotvení vyzařování Božího, které jako On věčně bylo a jest a jako jest také Elisabeth, Prakrálovna ženství.

Jest však *pannou!* Přesto, že jest zvána Pramátí a Parsifal ji nazývá matkou. Božské mystérium, které lidský duch vůbec nikdy nepochopí! Je mu příliš vzdálen a musí tak vždy zůstat. Elisabeth je v Božském praobraz všeho ženství, dle něhož se ženství prastvořených formovalo jako předobrazy.

Vy vidoucí, kteří jste omilostněni někdy ji spatřiti, ježto vám byly oči k tomu otevřeny učednictvím, které vám darovalo jiskru čistě

duchovního, vy budete nyní rozumět, proč tvář Elisabeth vidíte zahalenu vždycky jedním nebo více hustými závoji! Závoj *není* před tváří Prakrálovny, nýbrž před *vaším* duchovním zrakem, který není schopen viděti jasně Božské a proto jen vidí jako skrze nějaký závoj, když je omilostněn jednou viděti.

Učednictví činí vás teprve schopnými tohoto omilostnění, jinak byste to vůbec nemohli učinit. Neboť být učedníkem znamená: Být nejmladším v *čistě duchovní říši!* Nejmladší v úrovni, *nad* rájem položené, stojící na nejzazší hranici, sloužící jako *most.*

Tvořící prostředníka mezi prastvořenými a rájem později stvořených, v němž se smí zdržovati nejdokonalejší z nich. K tomu jsou učedníci uschopněni jiskrou čistě duchovního, která jim byla propůjčena učednictvím. Učedníci jsou tedy lidští duchové pozdějšího stvoření, kteří byli povzneseni do čistě duchovního.

Není jich mnoho v poměru k velikému dílu, které úzce spojuje všechny části stvoření, aby paprsky světla mohly prouditi svobodněji a mnohem lehčeji, aby nyní mohly všemu tvorstvu propůjčiti nejsilnější pomoc. Je to nutné proto, aby pevně stáli ve své touze po Světle a v jeho pravěčných základních zákonech, které celou stavbu stvoření nesou, povzbuzují a udržují, aby už nikdy nemohlo vzniknout nové zlo, jakmile dosavadní bude úplně zničeno.

Skutečné *království Boží,* v němž vzkříšení ve zničení všeho starého podle zákona má předcházeti!

Vy všichni máte však pomáhat splnit vůli Boží na zemi a podle ní žít. Jako vzor pro celé lidstvo, které bude smět přestát soud.

51. Koloběh záření.

Musím ještě mnohé vysvětliti o větších a velikých bytostných, aniž by se zatím dalo mluvit o malých pomocnících těchto velikých, neboť těch menších a zcela malých je tolik, že si to sotva dovedete představit.

Často bych zaváhal, když se pokouším představiti si, *jak* vám to vše mám po ruce jsoucími slovy vaší řeči vysvětliti, aniž byste při tom ztratili veliký přehled a především, abyste vzdor tomu pochopili souvislost.

Právě ta veliká jednoduchost, která spočívá v mnohotvárnosti, pro vás tak nepřehledné, činí to tak těžkým, protože pozemský člověk je schopen přehlédnouti vždy jen zcela určitý počet věcí jasně a nikdy proto nemůže se octnouti v postavení, aby směl současně obsáhnouti *celek jako jednotu,* z čehož teprve vyplývá jednoduchost.

Každé dělení v různé části musí vám ztížiti nutný celkový přehled, ježto každá část je zase samostatná a tak veliká a s druhými ve zpětných působeních tak úzce spojená, než aby mohla dát opravdu pro sebe *uzavřenou* část. To proto, že není žádné uzavřené části v tomto stvoření, které samo je celkem!

Celek *nemůže* člověk přehlédnouti a nebude nikdy moci, protože mu chybí k tomu schopnost, neboť sám jest jen částí stvoření a to jen velmi maličkou, nemohoucí opustiti své vlastní hranice, samozřejmě také ani v chápání.

Tím jsem nucen zůstati ve vašich hranicích a mohu vám dávat jen výhledy o všem a na vše to, co pro vás musí zůstati a zůstane nedosažitelné. Tu nepomůže žádná námaha.

Když se však ve vědění spokojíte konečně s *tím,* že nejste ve stvoření *všeho* schopni, pak budete mít také *pokoru* a budete obšťastněni tím, co jste dostali mým Poselstvím k rozšíření svého dosavadního vědění.

Budete se pak zaměstnávati přítomností a svým nejbližším okolím mnohem důkladněji než nyní, poněvadž výhledy, které vám mohu dáti, naučí vás vše mnohem přesněji znáti a používati. Výhle-

dy do nedosažitelného pro vás, které má úzkou souvislost s vámi a se vším, co je kolem vás, naučí vás přesně poznávati.

A *to* je to, co nejvíce potřebujete, abyste současnému okolí dobře rozuměli a zhodnotili vše k svému užitku. K užitku pro vzestup!

Výhledy mohou vás přivést *vzhůru* až k nejvyšší hranici, jaké jste kdy schopni dosáhnouti. Právě tím, že vám dávám výhled do nedosažitelného pro vás, můžete pak sami využíti všechno *to,* co je vám *zde* dáno a z čeho ještě mnohé ani neznáte.

Toto vědění *souvislosti* vašeho bytí se vším, co leží ještě i *za* onou hranicí, která je vaší schopnosti porozumění přísně dána původem vašeho ducha, je pro vás *cenné.*

To je to, co vám Poselstvím chci dáti: Vědění souvislosti! Vážně hledající a opravdu poctivý tím velmi mnoho získá. Naučíte se ještě poznávati cenu všeho, neboť to, čemu lidé dosud říkali vědění, je stěží stý díl toho, co skutečně mohli *věděti.* Hranice lidského vědění je v poměru k celému stvoření sice malá, ale v porovnání s nynějším věděním tak zázračně veliká, že si to nedovedete ani představiti.

Abyste mohli dosáhnouti těchto nejvyšších hranic, k tomu vám dopomáhají jedině výhledy do stále pro vás nedosažitelného, líčím-li vám vaše okolí a jeho souvislost s vámi. Vědění o tom dá vám časem možnosti poznati zákony v části vašich hranic *zcela přesně,* což by bylo nemožné bez této pomoci v předvádění souvislosti s tím, co je vám nedosažitelné.

Snažte se mně nyní porozuměti a poznati, *co* vám chci dát! Nesahejte při tom nějak nad skutečné, neboť já vám chci dát jen *to, co vám ve vašich hranicích může pomoci* a prospěti, nic víc. Více nemělo by pro lidstvo žádného účelu!

Proto se nemučte *tím,* chtít učinit svým věděním všechno *to,* co leží pro vás v nedosažitelném! Toho nedovedete a já k vám nemluvím o tom, abyste své vědění tam přenesli, nebo se mučili v marných pokusech všechno opravdu a zcela *pochopiti!* To také vůbec nemůžete, k tomu vám to také nedávám, nýbrž dostáváte to ode mne k *tomu* účelu, abyste poznali všechny *souvislosti,* které odtamtud k vám vedou.

Když později položíte toto vědění o souvislostech za neotřesitelný základ a směrnici pro své příští zkoumání a objevování, pak budete ve všech svých schopnostech stoupat výše a dosahovat výkonů *ve všech* oborech a musíte tím zastínit všechno dosavadní.

Lidé, vaše *mistrovská díla mají teprve přijíti,* tím že budete moci opravdu tvořiti v mezích vám pevně vytýčených hranic, jež jsou nepřekročitelné! Ale tyto hranice jsou ve skutečnosti pro vás tak veliké, že musíte tím být šťastni a musíte Bohu jen děkovat za všechnu tu milost, které vám dopřává.

Máte zůstat ve svém myšlení a jednání na základě a půdě všeho lidství i ve všech povinnostech vůči svému Tvůrci. Nic více se od vás nežádá, neboť v tom je to nejvyšší, co můžete přinésti jako dík a vše, co tím činíte, je také k *jeho* cti a slávě!

Neboť v nejvyšších výkonech, v nichž vy jako lidé můžete a máte být mistry, spočívá vykonávání a přinášení díků za to, že *vám* Tvůrce *dovolil* dokázat tak *veliké* věci a to svou vůlí ve stvoření, nesoucí jeho zákony.

A těmito vrcholnými výkony *ctíte ho* také proto, že *velikost vašeho díla* ukazuje současně velikost *jeho milosti!* Čím více můžete ze stvoření do stvoření působit, tím jasněji dokazujete, jak veliké jsou Boží zákony v něm, a jaké bohatství, jaká milost je v něm pro vás připravena.

Nejvíce uctíte *pak* Boha v *pravém* a v *nejčistším* smyslu, když v *radostném tvoření užíváte* všeho, co vám stvoření poskytuje. To však můžete jen tehdy, znáte-li jeho zákony a rozumíte jim a pak, především, když podle nich opravdu *jednáte!* Teprve *potom* dá vám všechnu krásu, kterou v sobě skrývá a dá ji radostně k vaší pomoci.

A pak, když budete takto jednati podle zákonů ve stvoření, budete také již tím změněni a zcela jiní než dosud. Budete pak lidmi, kteří jsou Bohu milí, budete lidmi, jakými vždy měli být, budete lidmi podle vůle Boží, protože budete *žít* jeho zákony.

Nebude již ničeho na vás k oprošťování. Budete stát zářivě a radostně ve stvoření, všude, kde se ocitnete, ať na zemi nebo na nějaké jiné úrovni a nebudete činit nic jiného, než vzdávati chválu

Bohu *činem*. Neboť taková díla rovnají se písni chvály, která je živá a zachvívá se ve všech zákonech tohoto stvoření.

To je cíl tak krásný, tak vznešený a při tom pro vás lehce dosažitelný, že se *proto* snažím proraziti vám svým Poselstvím k němu cestu.

Stanete se *lidmi!* Tvořícími lidmi, ke kterým se bude všechno ve stvoření utíkat, protože se s nimi bude radovat v jásotu nejvyššího štěstí.

To je pak lidské bytí ke cti a chvále Boží! Být šťasten v *nejopravdovějším* smyslu je přece největší dík Bohu, jaký mu můžete dát. Ale tím není míněno zdánlivé štěstí shnilé pohodlnosti, která spočívá v lenošném klidu. Je to omamný jed pro ducha, mnohem hůře účinkující než opium na vaše tělo.

Vy však dosáhnete tohoto pravého štěstí, protože *máte* v sobě silné chtění k němu! Máte být skálou pro všechny, kteří se chtějí zachrániti z bouřné záplavy nízkých vášní a žádostivostí, které se nyní musí rozlít nad tímto pozemským lidstvem jako ovoce jeho dosavadního falešného chtění, při němž sice velmi často měli v ústech jméno Boží, ale nikdy vážně nemysleli na to, aby poslouchali jeho vůle, nebyla-li okamžitě stejná jako jejich.

Pokuste se mé chtění v *tomto* smyslu správně přijmout a přiměřeně pro sebe zhodnotit tak, jak já vám to dávám. Učiníte-li to, *pak* jste uchopili jádro, které je úmyslně položeno jako základ mého Poselství. A teprve *pak* můžete mít z něj opravdový užitek.

Zkusíme nyní učiniti zase jeden krok ve vědění o tkaní ve stvoření.

Pravděpodobně stojíte nyní před novou hádankou, neboť není snad žádného mezi vámi, kdo považuje za možnost, že by mohl být nějaký omyl nebo rozpor v mých vysvětlivkách. Proto považujete za nevysvětlitelné ještě tak mnohé, co nedovedete jednoznačně zařaditi do správně postupující myšlenkové výstavby, jíž potřebujete, abyste mohli rozuměti.

Mluvil jsem o velikých, čistě duchovních vůdcích, kteří ztělesňují ctnosti. Mluvil jsem však také o mnohých bytostných prostřednících,

kteří ztělesňují tytéž ctnosti. Oba druhy označil jsem jako působící na lidi v jejich dosavadních druzích.

Zde však schází vám ještě správná souvislost, která vám může učiniti obraz úplně jasný, aniž by se odsunovalo dosud slyšené.

Toto všechno lze říci málo slovy; je však lepší, když vám to obrazně znázorním tak, jak to skutečně jest ve svých *formách.*

Vy víte, že ze Světla se paprsky štěpí a rozdělují se ve zcela určité poddruhy. V každé další úrovni směrem dolů jest ochlazením vyvinut vždy znovu nový poddruh, tedy oddělen. Tento poddruh nemohl se odděliti pod větším tlakem, trvajícím nad hranicí dosavadní úrovně, ale teprve dalším ochlazením a tím sníženým tlakem nebo stupněm horkosti mohl se uvolniti a osamostatniti se.

Každé takové oddělení nebo odloučení dává současně také nové zformování odděleného druhu k tomu odpovídající bytostnou postavou. Tento děj provádí se úplně samočinně podle zákona stvoření. Tak vzniká celý řetěz se svými různými bočními skupinami pomáhajících a budujících bytostných, o nichž jsem k vám mluvil.

A všichni jsou vzájemně spjati, takže možno říci, že si podávají ruce.

Tento celý řetěz *bytostných* stojí jen ve vůli Boží. Jsou ztělesněnými uzly paprsků, které rozvádějí dál a ve svých zcela určitých druzích jsou vždy *dárci* ve stvoření, kteří, takto působíce, *září dolů* a pronikají celým stvořením.

Tedy připomínám, bytostní jsou *dárci* zářivých sil Božského vyzařování, kteří, poslouchajíce tlaku anebo stojíce pod tlakem *se shora, vždy září dolů!* Protiproud dávají ztělesnění duchovní, kteří z těchto záření přijímají a je *zužitkováním vzhůru vyzařují!*

V tom spočívá koloběh záření ve stvoření! V prvním okamžiku jste však poněkud zmateni a domníváte se, že je v tom rozpor, protože jsme mluvili o tom, jak Prastvoření v čistě duchovním září dolů na všechny lidské duchy a myslíte nyní, že do stvoření vybíhají dolů dva druhy záření vedle sebe: bytostné a duchovní.

To samo o sobě není falešné, neboť tyto dva druhy záření stojí již vedle sebe, ale rozdíl je v jejich působení, které vyvolává koloběh.

Vy víte, že jsem vám říkal o vyzařování Prastvořených, čistě duchovních. Ale účinek *těchto* vyzařování je jiný než Prastvořených bytostných. Vyzařování bytostných je *dávající, předávající, zprostředkující*, jak jsem zdůraznil. Stále jsem upozorňoval již od začátku ve svém Poselství na to, že Prastvoření v čistě duchovním, tedy čistě duchovní, ve svých rozličných druzích působí na lidstvo *jako obrovské magnety,* tedy *přitažlivě* nebo *ssavě.*

Obraz k tomu mohu vám teprve dnes doplniti, když ostatní přednášky předcházely a ujasňováním k tomu připravily půdu. Ve skutečnosti rozšiřujeme dnes jen to, co bylo dosud řečeno a o čem jste si pravděpodobně neudělali zcela odpovídající obraz. Když se mluvilo o vyzařováních, představovali jste si vyzařování *vždy jako dolů působící.*

Jsou však dva druhy jejich různého účinku. Zcela přirozeně jdou vyzařování Prastvořených, čistě duchovních také dolů, ale jejich *účinek je vzhůru usilující* přitažlivou silou, jíž nemají bytostní, kteří jsou vždy jen *darujícími,* tedy *dávajícími!*

Duchovní je *povzbuzující* svou schopností *přitažlivosti.* A v tomto výkonu přitažlivosti spočívá vlastně a jedině tak zvaná svobodná vůle rozhodnutí, budete-li správně uvažovat. Dokonce mnohem více než to, je v tom také ještě bezpodmínečně spravedlivé rozdělení odměny nebo trestu, jež přichází na dotyčného jako následek rozhodnutí!

Přemýšlejte o tom zcela klidně a představte si obrazně tyto děje ve všech podrobnostech. Uvidíte náhle před sebou překvapující *jednoduchost* zákonitosti ve stvoření i bezpříkladnou jasnost všeho. Uvidíte také, že duchovní, vzdor jemu poskytnuté svobodné vůli k rozhodnutí, jest od této chvíle spojeno s účinnou závazností na následky a to *tímže* zákonem.

Jediná schopnost duchovního působí tedy mnohostranně, *tak* spravedlivě, *tak* důsledně, že musíte před tím zůstat stát s úžasem, jakmile to správně poznáte.

Je přece zcela srozumitelné, že tato magnetická schopnost přitahování duchovního pod zákonem přitažlivosti stejného druhu přitahuje vždy jen *to,* co jest schopností rozhodnutí *chtěno,* nic jiného.

A sice zcela přesně se všemi nejjemnějšími odstíny a zabarvením dobra tak jako zla! Zamyslete se jen důkladně nad tím! Není to těžké. Tolik představivosti musí vyvinout *každý* člověk.

Této schopnosti přitahování duchovního je dána jako protiváha schopnost rozhodnutí, které nepotřebuje bytostné, dávající vždy jen svým vlastním způsobem! Duchovní přitahuje přirozeně také vždy jen to, co odpovídá jeho současnému chtění, protože každé chtění uchopí ihned celého ducha, prosvítí nebo prožhaví ho, čímž se schopnost přitahování teprve vyvolává a vzniká přiměřeně k současnosti.

Schopnost přitahování nemůže duch se sebe setřásti, neboť ona jest jeho vlastní, nebo jasněji řečeno, vlastnictvím nebo částí jeho druhu. Toho se nezbaví. A jako jiná část duchovního druhu jest mu přidána určující schopnost rozhodnutí, to jest žádosti nebo chtění, kterého se rovněž nemůže zbavit, protože má působiti *pomocně*. Jinak by duchovní přitahovalo prostě *všechno,* co jest, bez ladu a skladu a mohlo by býti těžce obtíženo.

Takové chyby jsou však ve stvoření vyloučeny spravedlivým zákonem přitažlivosti stejného druhu, který je svou činností jako veliký, nepodplatitelný strážce pořádku. Spojte to nyní všechno, dejte tomu ožíti před vašima očima a získali jste při tom mnoho pro své vědění. Musíte se také namáhati a je-li nutno, zabývejte se tím celé hodiny a dny tak dlouho, až to správně pochopíte. Pak je vám tím dán opět jeden klíč do ruky, který otvírá mnohé, téměř veškeré brány ve stvoření k vašemu porozumění!

Nezmeškejte to tedy! Je důležité to učiniti, neboť také *vaše* vnitřní jádro a *vaše* vlastní bytí jako váš *původ* je přece *duchovní* a proto jste i vy těmto schopnostem svého ducha podřízeni. To jsme dosud označovali jako zákon.

Ve skutečnosti je to však prostá schopnost, součást ducha, která samočinně působí, a proto se jeví jako zákon!

Přísně vzato není žádných vlastních zákonů ve stvoření, nýbrž jedině schopnosti, které přiměřeně svému současnému druhu samočinně působí a tím, jen pouze tím, jeví se jako nezměnitelné zákony!

Naučte se proto znát své *vlastní* schopnosti jakož i schopnosti jiných částí stvoření a poznáte tím zákony, které se ve skutečnosti slučují v *jediný* zákon, který jest mnohostranným jen ve svém působení. Jakmile jste dostatečně pokročili ve svém poznání, spadne vám to náhle s očí jako šupiny a vy budete stát rozechvěni údivem před jednoduchostí!

Jakmile se dostavilo pravé vědění, nebude pro vás na konec vůbec žádných zákonů. S věděním stane se vše jen *moudrým užíváním veškerých schopností* a tím se pak osvobodíte, neboť je to přesně totéž, jako splnění veškerých zákonů.

Zamyslete se tedy alespoň ještě jednou nad tím a snažte se pochopiti veliké bušení tepu ve stvoření. Budu proto opakovati:

Bytostné září a *daruje* se shora dolů, čistě duchovní září rovněž dolů, působí však při tom místo dávání magneticky přitažlivě!

A protože Prastvoření, čistě duchovní nacházejí se na nejvyšší hranici stvoření, jak to odpovídá jejich druhu a protože mají nejsilnější sílu přitažlivosti v duchovním, působí jako obrovské magnety na všechno, co je duchovního druhu, *udržují* to a dávají svému druhu odpovídajícímu, tedy v tomto a ve všech případech *vždy jen tomu* zpracovanému, *dobru* prouditi *vzhůru* ze všech úrovní, zatím co od nich samotných pak vše, jimi zpracované, je zase odsáto nebo odtaženo Božským, jehož síla přitažlivosti je přirozeně ještě silnější.

Připomínám, že vždy jen *zpracované* dobro je přitahováno vzhůru a sice jen samotná *záření,* jež můžeme označiti jako výsledek duchovního působení.

Nyní vám chybí pojem pro nutné *zpracování.* Zpracování děje se *pouze chtěním* duchovního, jež je mu vlastní a které proto vůbec nic jiného nedovede, než bezpodmínečně stále něco chtít, i když je to jen nějakým vnitřním nutkáním.

A tento děj nebo činnost, můžeme to nazvat také *pohybem* chtění, přitahuje v prožhavení to, co je současnému druhu stejnorodé ze záření darovaných bytostnými.

Ve spojení vyzařování chtění duchovního s dary bytostného, jež jsou stejného druhu jako toto chtění, je obojí znovu zesíleně

prožhaveno. Tímto prožhavením vzniklé užší vázané spojení vydává nové vyzařování jiného, ale také silnějšího obsahu.

V tom jest tak zvané *zpracování.* A tato, *novým spojením pozměněná záření* jsou přitahována nejblíže *vyšší* úrovní a tím pozvedána, jdou tedy vzhůru.

Tento děj opakuje se trvale od úrovně k úrovni směrem vzhůru, když … není zlým chtěním nebo vlažností duchovního usilování vzhůru podvázán a odříznut; neboť jen dobré chtění vede vzhůru.

Vlažnost je brzda, která nedovolí udržovati nutný pohyb. Následuje pak váznutí v celém stvoření a *to* je to, čím pozemské lidstvo tak zhřešilo. Zhřešilo proti celému stvoření a tím také proti vůli Boží, proti Duchu Svatému!

Přivodilo váznutí v koloběhu, který je teprve nyní zase přiváděn do správného, dokonce zesíleného pohybu a tím strhne dolů vše, co se proti němu vzpíravě stavělo. –

Nejsou to tedy záření duchovního sama ze sebe, jež vedou vzhůru, to si musíte předem ujasniti. Tato prostá vlastní vyzařování jsou *přizpůsobena* dotyčným úrovním, v nichž se duchovní ve svých lidských ztělesněních současně nachází a jsou proto také přiměřeně ochlazena. Musela by trvale zůstat ve stejné úrovni, kdyby nutkající chtění duchovního nepřitahovalo a tím současně nezpracovávalo dary nebo záření bytostných.

I to děje se všechno úplně samočinně. Nastane přiměřené spojení záření, jemuž se duchovním pohybem chtění dostane silnějšího stupně teploty a tím možnosti spojení s přitažlivostí vyšší úrovně, jež se ihned dostaví.

Kroužení záření můžete si přibližně představiti *tak,* jako oběh krve v lidském těle, který tím dává přibližný odlesk dění ve stvoření.

Pohyb záření je tedy ve stvoření zcela prostý a přece přísně podmíněný: bytostné září jen dolů a je vždy jen *darující,* dávající. Duchovní září rovněž ze sebe dolů, vzdor tomu působí však v usilování vzhůru podle vylíčení, které jsem vám právě dal.

To se týká samozřejmě zase jen *záření* samotných, ne snad těch duchů, kteří se stali *osobnostmi,* lidských duchů. Tito nacházejí svou cestu vzhůru nebo dolů zákonem tíže, který je ve skutečnosti úzce

spojen se zákonem přitažlivosti stejného druhu, oba působící tak jako jeden.

Jde-li usilování, tedy chtění a přání lidského ducha vzhůru, tvoří jím zpracovaná záření, která jsou vždy se shora přitahována, *cestu,* silnici vzhůru pro něj samého, po níž on kráčí nahoru zcela zákonitým způsobem. Při tom přitahuje vždy výše a výše položená záření bytostných, jež mu pomáhají při výstupu jako lano, nebo jako nitky, protože jejich zpracováním dostává i jeho duchovní forma stále více tepla, jež mu dává stoupati vzhůru a činí ho trvale lehčím, světlejším, prožhavenějším.

Přes úzkou souvislost všech dějů jsou vždy ještě mnohé zvláštní vedlejší děje, vycházející v každém případě jeden z druhého a jsou tímto postupem podmíněny a spolu spředeny.

Nechci-li vám porozumění pro to ztížiti, nemohu se dotýkat těchto vedlejších dějů. Ale to, co jsem vám dnes řekl, stačí, aby vám to dalo pevnou oporu pro další postup vpřed a pozdější vlastní bádání.

Jest tedy bytostné stále jen ve vůli Boží *rozdávající,* zatím co všechno duchovní svou schopností přitažlivosti ve chtění stále zůstávalo jen požadujícím a beroucím.

Jak jsem již řekl, člověk, jako duchovně jsoucí, béře vždy jen jako host se stolu tohoto stvoření, bohatě prostřeného bytostnými. Žel, béře to však svévolně a s požadováním, místo s radostným díkem a pohledem k tomu, který mu toto všechno dává. A v *tom* se musí nyní změniti, jinak bude od stolu Páně, jímž je celé stvoření, vykázán někým silnějším, kdo se nyní k tomuto stolu postavil, samotnou Vůlí Boží, jíž všichni bytostní jásavě slouží.

Při tom se chci dotknouti ještě jednoho bodu, který z přednášky „Žena a muž“ mohl mnohému z vás přinésti myšlenky, jež nejsou správné. V dějinách stvoření různých národů je často zmínka, že muž a žena vznikli *současně,* v některých však také, že muž vznikl *napřed.*

I když je vůbec nemožno vzít v úvahu prostě dávané představy o tom, ježto byly podávány podle vývojového stupně jednotlivých národů a dob, dotýkáme se *zde přísně zákonitého, skutečného vědění o*

stvoření, jež vylučuje obrazné líčení. Vzdor tomu nenaleznete v tom žádného rozporu, neboť z dosud líčených zákonitých dějů víte, že přirozeně nejdříve muselo být vyloučeno nebo muselo se odloučiti hrubší, čistě mužské, positivní z bytostného, aby čistě ženské mohlo zbýt!

Při tom bylo by možno líčiti muže jako dříve vzniklého, zatím však může být řečeno s tímže oprávněním, že takto vznikli *oba současně. Oba* způsoby dřívějších obrazných líčení jest považovati ve vlastním, velikém, *věčném* dění jako správné, vždyť přece jemnější duchovně-ženské nebo duchovní žena může vzniknouti teprve tehdy, když hrubé, duchovně-mužské se z bytostného oddělí, jinak ne.

Jest tedy vzdor různosti obrazu v tehdejších podáních toto v *každém* směru *správně* vyjádřeno, neboť líčení stvoření netýká se počátku bytí nejhrubší hmotnosti, *nýbrž začátku stvoření vůbec,* a tento nastal v říši čistě duchovní na nejvyšším vrcholu stvoření, které dolů klesajíc, nepřetržitě se z něj dále vyvíjelo.

S tímto líčením je to jako se vším, co pozemští lidé činí a jak to také nebylo jinak s líčením dění o Parsifalu a hradu Grálu: Duchovně prohlubujícím se lidem jsou darovány zprávy, které nedovedou jasně poznati a které proto již prostě zkřiveným podáním ve svém dosavadním okolí, jakožto i vtlačením do pozemsky jim známých dějů, mravů a zvyků zkreslí. Při tom zvláště rozum nezameškává přispěti svou nemalou částkou do mlýna. Že toto nemůže míti povzbuzující a ujasňující vliv zvláště v takových věcech, jichž pozemský rozum vůbec nedovede pochopiti, nýbrž které musí zkreslovati, nepotřebuji při tom zdůrazňovat.

A tak povstala všechna taková líčení vždy jen v lehce nebo těžce zkřivených podáních, na něž se však vy, nyní jako vědomí, nesmíte pevně vázati. Jinak zůstali byste zpět i se zkřiveným, museli byste s ním na konec zahynouti, neboť všechno, co chce zůstati, musí býti narovnáno pro příští říši tisíce let.

Stará líčení již sama vyžadují přesnějšího podání pro novou dobu. Nejsou však v rozporu se skutečností, že ženství tvoří stále most a zůstává jím k nejbližšímu vyššímu stupni ve stvoření. Jako pasivní

část jest darující a silnější, podmíněna a uschopněna svým zvláštním druhem, jenž podržuje a nese v sobě ještě část nejblíže vyššího bytostného.

Ježto bytostné je stále jen darující a ne přitahující, nemohlo vzdor svému vyššímu druhu zabrániti pádu vůle pozemské ženy. Jest vždy jen ochotné dávati tam, kde to někdo žádá.

Snažte se nyní správně pochopit mé Poselství a podle něho jednat.

Nemám v úmyslu předkládati vám vše až do nejmenších podrobností pohodlně rozlouskané, protože vy sami se máte hýbati a musíte k tomu přidávati *to,* co je ve vašich silách.

Hranice toho všeho, co duchům pozemských lidí je možno mysleti, cítiti a činiti, znám zcela přesně, ještě lépe než vy sami a očekávám od čtenářů a posluchačů svého Poselství a svých vysvětlení *to nejvyšší,* co jest schopen člověk pozdějšího stvoření vykonati, chce-li mne skutečně následovati; neboť tak je to správné a vám prospěšné podle vůle Boží, která vyžaduje pohyb a spoluzachvívání v kruzích všech záření, jež prostupují stvoření.

Rozleťte se proto k tomu! Co je možno přijati v hranicích *vašeho* chápání, musíte učinit *vy!* Přenechávám to zcela vám a dávám vám jen směr k tomu, stavím základy, na nichž nyní vy máte a musíte stavět dále.

Chcete-li však při tom *vlastní* práci lenošně vypustiti a spokojiti se tím, že přijmete pouze smysl Poselství, aniž byste ho správně *zužitkovali* k další stavbě, pak nemáte žádný užitek ze Slova. *Vlastní* hodnota musí vám tím zůstat uzavřena, jako kniha se sedmi pečetěmi.

Jen ve vašem *vlastním* pohybu může se vám Poselství otevříti a rozlít na vás bohaté požehnání. Buďte proto *hybní* v duchu! Svým slovem dávám vám k tomu *podnět!*

Nestojím mezi vámi jako sluha, který chce převzít *vaši* práci, abyste vy, lidé, mohli odpočívat, nýbrž ukazuji vám cestu, kterou *vy máte jít,* chcete-li být šťastni a *vedu* vás!

52. Straňte se farizeů.

Vy nositelé kříže Grálu, straňte se farizeů, kteří se vám budou chtít nyní přibližovat; nemá se jim dostati žádné pomoci ze Slova!

Výraz farizej stal se pojmem nic dobrého nevěštícím. Znamená spojení duchovní pýchy, pokrytectví, potměšilosti a tu a tam také zákeřnictví.

Lidi, kteří si zaslouží tohoto označení, najdete dnes všude, ve všech zemích a ve všech kruzích. Nemá to nic společného s rasou nebo národností a je jich nyní mnohem více než kdy jindy. Každé povolání má své farizeje. Nejvíce však se jich nalézá tam, kde byli již dříve, v každé době a ve velikém počtu shromážděni, mezi služebníky a zástupci chrámů a církví!

A je to zvláštní: Ať to bylo kdekoliv, jakmile někde nějaký posel ze Světla hlásal Pravdu podle vůle Boží, byl ihned napaden, pošpiněn, pomluven a pronásledován v první řadě zástupci současně vládnoucího náboženství, kteří předstírali službu Bohu a takovými lidmi, kteří se dokonce domýšleli, že jsou zástupci Boží vůle.

Tak tomu bylo vždy, od nejprostších čarodějů a kouzelníků až k nejvyšším kněžím. Všichni, bez výjimky, cítili se vždy Pravdou ohroženi a proto skrytě podrývali nebo otevřeně štvali proti každému člověku, který byl Bohem určen, omilostněn nebo poslán, aby přinesl Světlo těmto pozemským lidem.

Proti nezvratnosti této skutečnosti nepomůže lhaní, zkrucování nebo omlouvání, neboť *svědčí pro ni světová historie!* Jasně a zřetelně, nesmazatelně svědčí o tom, že tomu nikdy nebylo jinak a že nebylo ani jediné výjimky mezi tak mnohými případy. Vždy, ale vždy byli právě kněží výslovnými protivníky Světla a tím nepřáteli Boha, jehož vůle nechtěli dbáti, dokonce proti ní bojovali a stavěli proti ní svou vlastní vůli.

Co je platno, že někdy *později* přišli k poznání. Často teprve tehdy, když už na mnohé bylo pozdě.

To svědčí naopak jen pro to, že právě kněží nebyli nikdy s to poznati Pravdu a Světlo v pravý čas.

Poznání bylo vždy jen u jedinců mezi lidem, ale ne u kněží nebo těch, kteří se poznáváním Boha zabývali z povolání.

A tito nemnozí z lidu drželi se tak pevně, až později i kněží považovali za chytřejší jít podle *jejich* způsobu, aby neztratili svou nadvládu. Služebníci a zástupci nějakého náboženství nikdy nepřijali Božího posla dobrovolně a radostně. Příznačné jest, že ani tito poslové, ani Syn Boží nemohl přijít z jejich řad! Je opravdu zvláštní, jak žádný člověk nemyslí na to, že Bůh sám tím stále vyjadřoval svůj *rozsudek* a *zřetelně* ukazoval tím svou vůli.

Mnohatisícileté zkušenosti potvrzují vždy znovu a znovu, že kněží nebyli nikdy schopni poznati Pravdu Boží, nýbrž že se ve své domýšlivosti stále před ní zavírali, často ze strachu nebo z lenošné pohodlnosti. Také to vždy znovu a znovu dokazovali, protože *každého* Božího posla *stále* potírali nejnečistšími prostředky, jakých je člověk schopen použíti. O tom se vůbec nelze přít, neboť minulost dává nám nezvratný důkaz!

Všemi způsoby, dokonce i u Syna Božího. Nebyla to také žádná láska k lidem, která hnala kněze k tomu, nýbrž konkurenční zášť, nic jiného! Pravda je *rušila,* protože nikdy neučili věrně Pravdě, které sami neznali.

A dodáme-li, že mnohé ještě nevěděli a proto v mnohých věcech rozšiřovali falešné názory, byli při tom lidsky příliš slabí a také neschopni se starati, aby jejich vážnost nebyla otřesena.

Ponořte se jednou, vážně hledající, do světových dějin a shledáte, že nikdy nebylo jinak. Ale žádný člověk z toho nevyvodil poučení, žádný nedá se varovati, protože tato vždy v sobě stejně zůstávající věc jeví se vždy v jiných formách, takže člověk zase jen z pohodlnosti si myslí, že právě za *jeho* doby je tomu jinak. A přece, jak bylo, tak jest ještě i dnes. Přítomnost neukazuje žádný *rozdíl* mezi minulostí, nic se v tom nezměnilo, nanejvýš ještě přiostřilo!

Jděte a ptejte se vážných lidí, sloužících církvi a majících ještě odvahu k otevřenému přiznání vnitřních pohnutek, kteří se nebojí být čestně proti sobě …, ti všichni vám musí přiznat, že církev ještě i dnes bude chtít učinit každého člověka nemožným a bude štvát proti

každému, kdo může přivésti ke kolísání strnulá dogmata, o něž se církev opírá! I kdyby přišel nyní náhle Ježíš Kristus ještě jedenkrát jako pozemský člověk ve stejné postavě mezi ně! Kdyby jim nepřiznal, že jedině oni mají správný názor, zacházeli by s ním stejně *jako s nepřítelem* a nijak by neváhali obviniti ho z rouhání se Bohu! Poházeli by ho špínou a jistě by nechybělo ani ošklivých pomluv.

Tak je to a nijak jinak! Důvod pro toto falešné počínání není však úsilí ctíti Boha všemohoucího, nýbrž boj o vliv nad lidmi, o pozemskou moc a pozemský chléb! –

Vy lidé však nevyvodíte z těchto tak mnohých skutečností lehce poznatelných, již ze sporů všech církví mezi sebou, vůbec žádných užitečných důsledků pro sebe a své hledání. Lehkomyslně se s tím spokojujete.

Nedomnívejte se, že Bůh ve svých svatých zákonech to také ponechá v klidu! Budete náhle a drsně probuzeni z této nezodpověditelné lenosti.

Druhý kruh nepřátel Pravdy jsou duchovně pyšní mezi těmi, jež nepatří ke kastě kněží.

Jsou to ti, kteří jsou z jakéhokoliv důvodu samolibí! Zde udělal člověk snad podle svého druhu vnitřní zažití bez rozdílu, jaký byl k tomu podnět. Nemusela to být vždy jen bolest, je to někdy radost, nějaký obraz, slavnost, zkrátka, je k tomu hodně podnětů.

Na toto jediné, co jím dovedlo pohnouti, upne se tak, netuše, že toto prožití velmi pravděpodobně vzniklo z něj samého a že to ve skutečnosti nebylo vůbec žádné prožití, snaží se pak rychle povýšiti se nad své spolubližní a uklidní se: „Já jsem to prožil a vím proto, že mám pravé poznání Boha!“

Ubohý člověk! Prožití lidského ducha musí být tisíceré, chce-li skutečně zráti k vyššímu poznávání! A takový duchovní lenoch, pozemský lidský duch, jenž sám sebe vysoko cení a drží svůj *jediný* zážitek pevně v sobě jako pod poklopem a nesnaží se od něj odejíti, protože si myslí, že je tím *všechno* vykonáno a že už dost učinil pro svůj život. Ti pošetilci takto jednající budou nyní strašlivě probuzeni. Musí vidět, že dosud spali.

Je správné, má-li člověk v sobě nějaký zážitek, ale tím není přece všechno vykonáno. Nesmí zůstat stát, nýbrž musí neúnavně kráčet stále dál, musí zůstat hybným v duchu. Na této cestě by byl již dávno poznal, že jeho zážitek byl jen přechodem, aby se probudil ke skutečnému poznání.

Tak ale dospívá v něm k rozkvětu duchovní pýcha, v níž se domnívá být více než jiní, kteří nejdou jeho cestou a jsou jiné víry. *Toto* vypínání se ho povalí a nedá mu přetrvati soud.

Dále, stále *dál* musí člověk na své cestě stvořením, stále dál v poznávání všeho, co ve stvoření nalézá. Nesmí se cítit v blaženém úkrytu a slunit se v *jednom* zážitku, jenž ho někdy potkal. Dál, dál, jen dál kupředu, se vší silou! Zůstat stát znamená zůstat zpět. Tomu, který zůstává zpět, hrozí nebezpečí. Ve vzestupu jsou však nebezpečí vždy *za* každým lidským duchem, nikdy ne *před* ním, toho ať si je vědom.

Nechte proto klidně stát *ty* lidi, kteří se snaží tak sebevědomě *mluvit* o sobě. Jsou nehodni svatého Slova! Pohleďte na jejich *jednání,* na jejich bytost a velmi rychle poznáte, na čem jste. Mnoho a mnoho je těch, kteří patří k tomuto kruhu. Jsou to všechno hluché plody, jež musí být shozeny, neboť již ničeho nepřijímají, poněvadž se ve své domýšlivosti domnívají, že všechno již mají. –

Třetí, veliký kruh neschopných jsou fantastové a blouznivci, kteří jsou lehce vznětliví pro nové a všemu skutečně dobrému škodí. Chtějí vždy stejně dobýti světa, zhroutí se však rychle v sobě, mají-li ukázati sílu ve *vytrvalosti,* s níž by neustále pracovali *na sobě samých.*

Hodili by se snad za útočníky, ovšem kdyby odpor netrval dlouho, a jde-li o přepadení spolubližních, aniž by měli pro jejich poučení sami dostatečně pevný základ. Ohňostroj, který rychle vzplane a brzy vybledne. Tito patří mezi lehkomyslné, nemající mnoho ceny.

K tomuto druhu přimyká se pak ještě jeden, v němž jsou *takoví* lidé, kteří si nemohou odpustiti, aby k tomu, co jim bylo dáno, nepřipínali vlastních myšlenek. Chtějí s krůpějí Pravdy, k jejímuž přijetí dostalo se jim příležitosti, dosáhnouti *sami* nějakého lesku při jejím rozšiřování! Nemohou zanechat toho, aby nevpřádali své

vlastní názory do čteného a slyšeného a pak vše dále nerozpřádali tak, jak to v jejich fantasii vzniká.

Těchto lidí není na štěstí mnoho, ale jsou o to nebezpečnější, poněvadž z jediného zrnečka Pravdy vytvářejí bludné učení a rozšiřují je. Jsou tím škodliví nejen sobě samým, ale mnohým spolubližním střídajícími se druhy svého působení. Vezměme proto malý případ, který každý zná. Fantastické romány a novely. Co se zde všechno vybájí na základě zdánlivých zrníček pravd nebo lépe řečeno, co tím dokáže mnohý člověk zatížený fantasií!

Nelze vždy vzíti za důvod, že pisatel tím chce vydělávat jen peníze, když vychází vstříc nemocně podrážděné fantasii svých spolubližních a podává jim neuvěřitelné povídky, aby se v nich mohli rozechvěně kochati. V mnoha případech je tu důvod mnohem hlubší. Takoví lidé se chtějí těmito pracemi a projevy v prvé řadě blýskat. Chtějí nechat svého ducha zazářiti před ostatními, zamýšlí poskytnouti výhledy pro bádání a podněty k vynikajícím výkonům.

Jaké však nesmysly objeví se často na denním světle! Stačí vzíti si k rozboru několik fantastických povídek, které byly napsány a vytištěny o lidech na Marsu! Tam každá řádka ukazuje naprostý nedostatek porozumění Božím zákonům ve stvoření. A přece musíme Mars, tak jako všechno ostatní, počítati *ke stvoření.*

Jsou tu líčeni tvorové, kteří skutečně unikli z *choré* fantasie, tvořící v myšlence, že lidé tam musí být zcela jinak utvářeni než zde na zemi, protože Mars je zcela *jiná* planeta.

Toto ujasnění přijde během doby v tisícileté říši poznáním zákonů stvoření. Tato znalost zákonů otevře pak učencům a technikům zcela jiné vyhlídky. Dá jim přesné základy a přinese tím také ve všech ostatních oborech zcela jiné pokroky a výsledky. To všechno je vyhraženo tisícileté říši.

Často jsem již řekl, že není žádného důvodu mysleti si něco jiného ve stvoření proto, že se něco nachází více od země vzdáleno, nebo že to není hrubohmotným okem pozorovatelné. Stvoření vzniklo z jednotných zákonů, je rovněž jednotné ve svém vývoji a bude také *jednotně* udržováno. Je tedy falešné dávat zde volné pole ochořelé fantasii anebo jí také jen dbáti.

Každý *člověk* pozdějšího stvoření jest podobou prastvořených obrazů Božích. V celém stvoření nesou proto lidé jen jim jako lidem určenou formu, více nebo méně zušlechtěnou. Ale formu jako takovou lze vždy poznati a nemůže mít snad tři nohy nebo dokonce jen jedno oko uprostřed hlavy, leč by se jednalo o nějakou tu i tam řídce se vyskytující zrůdu. Ale to není nic základního.

Všechno, co *nemá* základních lidských forem, nemá býti nazýváno člověkem. Duchovní zárodek na příklad ve svých jednotlivých stupních vývoje není ještě člověkem, přesto však nebude míti tak odlišných forem, jaké jsou škodlivými fantasty vyličovány.

Ve střední a jemné hrubohmotnosti temnějších a temných úrovní lze nalézti fantastické formy s lidskými tvářemi, podobné zvířatům, které vždy odpovídají způsobům, jakými pozemský duch na zemi myslel a jednal. Tyto formy však jsou ponejvíce zplozeny jen lidským *myšlením*. Časem nosí tvář *toho* člověka, který je vytvořil, protože jako děti jeho myšlení od něho pocházejí.

A stal-li se člověk sám takovým, že v nenávisti nebo v závisti nebo jinými zlými vášněmi porušuje svou formu, pak se mu stane, že se mimo pozemskou tíži kolem jeho ducha zformuje tělo téhož druhu. Tím pak také se připravil o jakékoliv právo býti člověkem. Nesmí a nemůže míti více žádnou podobnost s formou podob obrazů Božích. Ve skutečnosti není také více člověkem, nýbrž klesl k něčemu, co pozemským lidem není ještě známo a co z toho důvodu nemohlo býti jimi označeno jménem. –

Brzy přestanou být rozšiřovány falešné výplody chorých mozků fantastických lidí. Je blízká doba, v níž vědění o Božských zákonech ve stvoření bude tak pokročilé, že takové nepravdivé věci zmizí samy sebou. Lidé budou se pak smát, až budou jednou pohlížeti na dnešní dobu, která tak v mnohém dává poznati jasně svou nevědomost. –

Až tyto čtyři zmíněné kruhy budou vyřazeny při velkém čistění, které nyní přicházejí a ony *budou* z největší části vyřazeny, protože takovým lidem není pomoci – *pak* to budou mít ostatní mnohem lehčí; neboť s těmito lidmi odpadne mnoho kalného, tíživého a

bludného. Teprve pak budou moci vážně hledající opravdu volně vydechnout. –

Vy však, kteří víte o Pravdě, vyhýbejte se všem těm, kteří jsou nepřáteli Pravdy; neboť všichni ti, kteří kdysi se postavili proti poslům Božím, je pronásledovali a pak se ukázali jako nepřátelé všeho, co je od Boha posíláno, jsou nyní v tuto dobu zde na zemi k velikému zúčtování, ke kterému se museli dostaviti.

Většina z nich se v ničem nezměnila, ale jsou ještě dnes takoví, jací byli. Odvraťte se od nich, neboť kdo se v tom nezměnil a nechce změniti, tomu nemá býti v ničem pomoženo, aby plně vychutnal svou falešnou cestu jako hříšník, který sobeckým nebo zlým chtěním jednal proti Duchu!

Vzdáleno mu musí zůstat svaté Slovo, aby je ještě jednou nepošpinil. Tím zůstane mu také vzdálena možnost záchrany, jíž není hoden a kterou již dávno sám zahodil.

Odstrčte nyní lidi tohoto druhu zpět a nesnažte se více ještě je v lásce nebo soucitu poučovati tím, čím se sami můžete osvoboditi! Je to jen mrhání časem zdržovat se jimi a vy již nesmíte promrhat ani jediné hodiny.

53. Posedlí.

Lidé jsou velmi rychle hotovi s povídáním nějakého mínění o věcech, jimž nerozumějí. Toto povídání nebylo by samo o sobě tak zlé, kdyby se mu často nedostalo rozšíření. Stojí tu pak náhle jako pevný úsudek, který je mnohými duchovně línými kruhy přijímán jako určité vědění.

Prostě tu je a udržuje se pevně s nápadnou houževnatostí, přesto, že nikdo nedovede říci, jak se k němu přišlo.

Jak často vyvolaly tyto lehkomyslné projevy veliké škody! To však lidem nevadí, žvaní dál, poněvadž se jim to tak líbí! Žvaní stále: ze svéhlavosti, ze vzdoru, z lehkomyslnosti, z bezmyšlenkovitosti, pro ukrácení chvíle, nezřídka také ze žádostivosti, aby je někdo poslouchal. Anebo úmyslně ve zlé vůli. Vždy se najde nějaký špatný důvod. Potkáte jen málo lidí, kteří z pouhé chuti ke žvanění holdují této pustošící nemravnosti.

Také tento mor mluvení vyskytl se jako následek rozkladné nadvlády rozumu. Mnoho mluvení však potlačuje možnost čistšího cítění, jež vyžaduje vždy větší *prohloubení se do sebe!*

Ne bez důvodu netěší se žvanil žádné důvěře, i když je jinak řádný. Důvěřuje se jen tomu, *kdo dovede mlčet!* Je tak velmi mnoho v pocitu plachosti před žvanily, že by každý člověk musel být tím upozorněn a poučil se pro vlastní styk se spolulidmi.

Žvanily v pravém slova smyslu jsou však především ti, kteří mají rychle po ruce nějaká slova, jedná-li se o věci, jimž nerozumějí.

Svou pohotovostí jsou škůdci, kteří působí mnoho běd a nevyslovitelného utrpení.

Vezměme nějaký takový případ: Velmi často jsou v novinách zprávy o tak zvaných strašidelných zjevech, jež se náhle vyskytují v domech, v nichž nikdy nic takového nebylo. Jsou tam zvedány a posunovány různé předměty, je tam házeno hrnci a podobnými věcmi.

Z mnohých krajů a zemí přicházejí takové zprávy. Ve všech případech kupí se dění vždy kolem nějaké zcela určité osoby.

Události se ukáží jen tam, kde se *tato* osoba nachází.

Rychle se vysloví tu i tam mínění, že takový člověk musí být *„posedlý"*. Na něco jiného se vůbec ani nemyslí, nýbrž prostě bezmyšlenkovitě, bez usuzování, mluví se o posedlosti.

Často jsou přivolány v mnohých zemích úřady a církve. Když se zjistilo, že tu není nikde žádného podvodu, počalo se tu nebo tam také s církevním vyháněním démonů. Toto však mnoho nepomohlo, protože to bylo naprosto cizí vůči skutečnosti.

Dříve býval by takový člověk, jsou to ponejvíce děti nebo mladá děvčata, prostě podroben pravidelnému čarodějnickému výslechu s nejhroznějším mučením. Když pak zmučený člověk všechno vysvětlil tak, jak to soudcové a služebníci církve chtěli mít, bylo vše ukončeno odpornou scénou. Upálením umučeného se zbožné lidstvo od něj osvobodilo.

Ve skutečnosti stalo se všechno proto, aby bylo učiněno zadost ničemné touze po pozemské moci a tak udržen silný vliv na tehdejší, tak dětinsky věřící lidi, jenž se tím stále více rozšiřoval. Důvod k tomu nebyl v čistém přesvědčení, že se tím slouží Bohu! Jen lidský strach dal povstati tomuto bezbožně rouhavému štvaní, jež potlačilo veškerou důvěru v Boha a dalo volné pole utrhačství nejnižších pomluv.

V každém případě již při počátku dalo se s naprostou jistotou počítat s neblahým koncem a bylo možno všechny tak pohotově obviněné beze všeho ihned zavražditi. Vina vrahů byla by tím ještě menší než vina tehdejších nelidů v hávu služebníků Božích nebo v soudcovských pláštích.

Nechci dělat žádných přirovnání starých časů s dneškem. Nechci také zvláštním prohlášením stavěti mosty, ale *duchovně* je tento děj bezmyšlenkovitým mluvením zcela přesně tentýž! Je jen nyní novými zákony *pozemsky hrubohmotně* zeslabenější. Nevědomí lidé myslí přesto v tomto směru stejně špatně jako dříve a také by tak jednali, kdyby jim zákony nebránily.

Nízké černošské kmeny takové lidi pověrečně pronásledují, zabíjejí nebo také … uctívají. Tyto oba rozpory nacházíme často v lidském jednání zcela těsně vedle sebe.

U nízkých a nevědomých kmenů přicházejí jejich kouzelníci, aby zakleli takové zlé duchy a vyhnali je z chaty a svými kouzly různým způsobem mučí „posedlého“.

Podobnost v těchto věcech nacházíme na celé zemi, mezi všemi národy. Jsou to skutečnosti, které uvádím k lepšímu porozumění.

Ti lidé však, kteří jsou takto považováni „za posedlé“, jsou ve všech těchto případech bez viny! Po posedlosti není ani stopy, tím méně po démonech, kteří mají býti vyháněni. To všechno jest jen dětinský žvást a středověká pověra, jako pozůstatky z dob čarodějnic. Vinu nakládají na sebe ve skutečnosti ti, kdo v nevědomosti na základě falešných názorů a ukvapených usuzování chtějí pomáhat.

Posedlé najdeme v *ústavech choromyslných,* více, než lidé tuší. A tito se mají léčiti! V říši tisíce let také léčeni budou.

Dnes však jsou tito politováníhodní lidé považováni za choromyslné a nedělá se žádného rozdílu mezi skutečně nemocným a posedlým, protože se tomu ještě nerozumí.

Neporozumění prýští zde jen z neznalosti stvoření. Chybí *vědění o stvoření,* jež může dát základ k poznání *všech* dějů a změn v lidech i kolem nich, které je tedy povede k pravému vědění, k oné vědě budoucnosti, která nebude muset *tápat* kolem sebe žalostnými pokusy, aby *tím* teprve přicházela na nějakou *theorii,* jež se v mnoha případech po desetiletích ukáže být vždy zase falešnou.

Lidé, učte se znát *stvoření* s jeho působícími zákony! Pak nepotřebujete tápat a hledat; budete mít všechno, co potřebujete k pomoci v událostech během svého pozemského bytí a ještě více nad to, ve svém *celém bytí!*

Pak již nebude tak zvaných vědátorů, protože se stanou *vědoucími.* Těm se pak nikdy nestane, aby se setkali v životě člověka s něčím, co by jim bylo cizí.

Překvapující velká část duševně chorých, dnes označených za nevyléčitelné, kteří svůj život musí trávit v odloučenosti v ústavech, nejsou duševně chorými, nýbrž posedlými. Je to tak, jako v mnoha jiných věcech: nehledá se v tom a proto není možno také něco nalézti. Je to účinek Kristových slov, která jednomyslně podmiňují a beze všech pochybností požadují: *Hledejte a naleznete!*

Toto slovo Pravdy má býti použito pro *všechno* v životě! V každé formě. Proto jsem i já již mnohokrát na to poukázal, že jen *ten* člověk nalezne v mém Poselství hodnoty, který se vší vážností v *něm hodnoty hledá!*

Žádný jiný, neboť živé Slovo dává jen tehdy, když se ho dotkne vážné hledání z celé duše. Teprve potom se otevře v bohaté hojnosti!

Slovo „posedlý" slyšíme a nacházíme vskutku dosud a ještě dnes také vždy jen tam, kam vůbec nepatří!

A je-li někde použito, nikdo na ně nemyslí.

Ale také zde vyjádřil lidským slovem ražený výraz *nechtěně* na *pravém* místě to správné, neboť naleznete v blázincích mnoho těch, o nichž se s pokrčením ramen říká: „On je jinak normální, je jen *posedlý* nějakou fixní myšlenkou!"

Bezděčně přišli lidé i zde na to pravé, za to však sami o tom *dále* nepřemýšlejí.

Nejen tento jeden druh možno zváti posedlými, ale i takové, kteří nemají pouze fixní ideu a tak zvané světlé chvíle nebo okamžiky, nýbrž i ti, kteří trvale bláznivě mluví, mohou být posedlí. Nemusí být vždycky ve skutečnosti nemocní.

Uvažujme však nyní příkladně o jednom z těch mnoha případů, v němž mladé děvče je okolím považováno za posedlou nebo alespoň je tak podezříváno, protože se v *její přítomnosti* dějí věci tak zvláštního druhu, že o jejich příčinách nikdo neví.

Je tu mnoho různých možností vysvětlení, vystihujících skutečnost, ani jediná však nedá se spojovati s posedlostí.

Nějaký *lidský duch* může být něčím *připoután k zemi* v dotyčném domě; *ve všech případech* může se jednat jen o *duchy* zemřelých *lidí*. Démoni nebo něco podobného nepřichází zde vůbec v úvahu.

Takový lidský duch jest snad nějakým činem vázán na dům a nebo jen na toto místo. Nemusel tedy bezpodmínečně udělat něco v *té* době, kdy tento dům stojí, nýbrž mohl býti již dávno *před tím* na tom místě nebo v blízkosti, kde dům nyní stojí.

Tento duch je tam někdy již desítiletí nebo staletí připoután nějakou vraždou nebo jinou nedbalostí, mající těžké následky,

poškozením jiného člověka nebo také jinou událostí, jakých je mnoho pro připoutání.

Nemusí tedy mít takový duch bezpodmínečnou souvislost s lidmi, kteří v domě *nyní* bydlí. Vzdor své trvalé přítomnosti v domě neměl dříve ještě možnosti, aby se mohl učinit hrubohmotně pozemsky patrným. *Teprve nyní* stalo se tak zvláštním, *ale také jen dočasným* druhem děvčete.

Zvláštnost tohoto děvčete je věcí samou pro sebe, jež dává duchu jen příležitost k určitému druhu zhrubohmotnění jeho chtění. Jinak nemá nic společného s duchem.

Příčina této zvláštnosti leží v dočasném vyzařování krve jen v tom případě, má-li tato *zcela určité složení. Z něho* béře hrubohmotné pozemské schrány zbavený lidský duch sílu k provádění svých přání, aby vyvolal pozornost. To se často rozvine až v obtížnou nezvedenost.

Každý člověk má různé vyzařování krve, nač jsem již dříve upozornil. Složení krve mění se vícekrát během pozemského života, čímž se vždy střídají vyzařování této krve. Proto je zvláštní působení některých lidí ve vyvolávání dosti řídkých událostí jen *přechodné,* tedy téměř ve všech případech trvá jen zcela určitý čas. Není skoro žádného případu, v němž by vydrželo celé pozemské bytí. Často trvá to jen týdny nebo měsíce, zřídkakdy roky.

Skončí-li tedy takové dění pojednou náhle, není to žádný důvod k domněnce, že dotyčný duch zde není nebo je oproštěn. V nejčastějších případech nemá již žádné možnosti, aby tak hrubě na sebe upozorňoval.

Není tedy proto ještě „vyhnán“ ani nezmizel, ale je právě tak, jako již dávno před tím, na tomto místě připoután, aniž by byl lidmi pozorován. Zůstane jinak lidem zrovna tak nepozorovatelný, jako jejich trvalé duchovní okolí. Ve skutečnosti nejsou přece nikdy sami.

Tím dal jsem vám k pozorování pouze jednu možnost, v níž se jedná o ducha, připoutaného na *místo.*

Může to však býti také takový lidský duch, který je na jednu *osobu,* v domě žijící, přikován nějakou takovou událostí, jak jsem v Poselství často uváděl. Nemusí se jednat zrovna o dítě, jež svým

složením krve přechodně dává možnost k pozemsky viditelnému působení. Vlastní příčinou může býti otec, bratr, matka, sestra, kterýkoliv jiný člověk, který v domě bydlí, nebo který tam pouze dochází.

A také v tom jest zase další rozdíl; neboť vina může lpěti na odloučeném lidském duchu, stejně dobře však také na jedné v domě žijící osobě, buď z tohoto nynějšího nebo dřívějšího pozemského bytí.

Těch pravděpodobností je *tak* mnoho a jsou také tak různé, že zde vůbec nesmí být dána pevná forma. Tím by nastalo nebezpečí, že se v lidech vyvolá a podporuje falešné myšlení a ukvapené, nepředložené úsudky o jednotlivých případech.

Zmiňuji se o všech těchto možnostech z důvodu, abych ukázal mnohostrannost toho a tím varoval, že nemáme býti tak rychle hotovi s ukvapeným výrazem. Vždy se tím vyslovuje podezření, které není oprávněné.

Buďte proto opatrni ve své řeči ve věcech, jimž nerozumíte! Nesete za to plnou zodpovědnost a vážete se snad rovněž nějakým slovem na léta ba i desetiletí! –

Při takové události mohl býti dotyčný duch zlý a spoután nějakou vinou. V tom se tak snadno nezmění a bude vždy projevovati nenávist k lidem, odpovídajícím jeho druhu, když se mu odněkud dostane síly k pozemsky hrubohmotnému provedení.

Nebo byl sám poškozeným a upíná se nyní duchovně na osobu, která mu někdy uškodila a bydlí nyní v tomto domě. V každém případě váže se stále znovu a nově takovými zlovolnými a rušivými počiny a zaplétá se stále více, zatímco *dobrým* chtěním mohl by se osvoboditi a stoupati výše. Takto řádící duch škodí vždy nejčastěji jen sám sobě.

Ten člověk však, který svým krevním vyzařováním dává přechodně k tomu příležitost, nemusí být v žádné souvislosti s takovou záležitostí. Přirozeně je možno, že je s tím spojen nějakou dřívější vinou, nebo naopak, že ten duch je na něho vázán. To všechno není vyloučeno. Ale *posedlost* nepřichází v žádném případě v úvahu!

Kdyby byl člověk posedlý nějakým jiným duchem, to znamená, kdyby jiný duch dočasně nebo trvale používal jemu nepatřícího těla k pozemsky hrubohmotným výkonům, pak by toto zasažené pozemské tělo muselo *samo* provádět všechno, tedy házet, tlouci, škrábat nebo ničit, či jak se to všechno projevuje.

Jakmile je někdo *posedlý,* pak působí v něm cizí duch vždy *bezprostředně skrze* pozemské tělo, s nímž se mohl spojiti, které částečně opanoval a pro své účely používá. Z toho teprve vznikl výraz „posedlý“, poněvadž se cizí duch v těle nějakého pozemského člověka usazuje, činí z něho své sídlo, aby ho pozemsky hrubohmotně používal k činnosti. On si činí nároky i na vlastnictví jemu cizího pozemského těla. A toto tělo je pak jím „posednuto“ nebo můžeme také říci „zabráno“. On se usídlí v něm, vládne jím, anebo je občas ovládá.

Jest zcela přirozené, že děj obsazování odehrává se v prvé řadě v *mozcích.* Takoví lidé, jimž se to stává, jsou pak označeni za duchovně nenormální nebo choromyslné, protože často dva rozdílní lidští duchové zápasí a bojují o to, kdo má mozku používati.

Tím dochází k výrazu takových myšlenek, slov a činů, jež si odporují, často v zmateném pořadí a nesrozumitelném zmatku. Je to tím, že jsou tu dva různí duchové, pokoušející se prosaditi svou vůli. Právoplatný vlastník a vetřelec. To je přirozeně příčina přemáhání mozkových nervů, které jsou tím protřásány a rozrušovány. Zvenčí pozorováno je možno zjistit pomatení mysli, přesto, že mozek může být jinak zcela zdráv. Jen boj a spor dvou různých duchů způsobuje a vyjadřuje tento zmatek.

Tak se stává tu i tam, že cizí lidský duch, který se násilím zmocnil nějakého pozemského těla, ovládne nejen úplně mozek, nýbrž stupňuje své požadavky ještě dále, zotročuje pro své účely i ostatní části těla. Někdy dokonce vytlačí duši, dosavadní právoplatnou majitelku těla, až na docela malou část, jíž nemůže uloupiti, aniž by ohrozil život tohoto těla.

V těchto těžkých případech vyskytuje se pak ve zprávách často uváděný dvojí život člověka. Mnoho učenců si tím lámalo hlavu a

postižení jsou zoufalstvím nad svými způsoby hnáni až k sebevraždě.

Také pro tyto děje jest vysvětlení v zákonech stvoření. Jsou vždy přísně vázány na zcela určité předpoklady, které musí býti *oběma* stranami předem dány. Člověk není tak beze všeho vydán všanc výbojům jiného, cizího ducha.

Tak na příklad bude *duch* takového člověka, jehož tělo dává možnost býti využitkováno jiným, cizím duchem a který se tomuto více nebo méně poddává, vždy líný nebo slabý, neboť jinak zůstala by jeho vlastní, přirozená obrana dost silná, aby to znemožnila.

Lenost nebo slabost ducha je vždy způsobena vlastní vinou, nemůže však býti lidstvem poznána. Takový stav je zase jenom následek dědičného hříchu, jak jsem to ve svém Poselství přesně vylíčil se všemi zlými účinky, k nimž je nutno počítati i možnost posedlosti.

Člověk unaveného ducha může však býti mimořádně živý v myšlení, rovněž v učení, protože duchovní lenost, jak čtenáři mého Poselství vědí, nemá nic společného s břitkostí rozumu.

Vždyť právě duch významných učenců bývá zvlášť silně připoután k zemi a omezený. Jako nejvhodnější výraz pro to mohli bychom použíti slov: „Duch s ochromenými křídly," protože to nejlépe vyjadřuje tento pojem. Duch mnohého velikého učence ve skutečnosti podřimuje již k duchovní smrti, zatím co dotyčný člověk na zemi mezi lidmi právě září jako zcela zvláštní světlo.

Takto postižený člověk může být tedy nezvykle rozumově čilý a chytrý a při tom mít unaveného ducha, který své pozemské tělo částečně ponechává jinému, tělo nemajícímu lidskému duchu, za rejdiště.

Staňte se proto více *vědoucími* v Božských prazákonech a budete moci mnohé neštěstí od sebe odvrátit! Odtrhněte se od své prázdné vědecké *domýšlivosti,* která vám dává jen zlomky vědění, sotva použitelné i v nejmenší tísni.

Dnešní vědě chybí *vědění,* aby mohla poznati *tyto* věci. Všechno, co věda až dodnes učí a chce vědět, dokazuje příliš jasně a určitě, že o stvoření vlastně vůbec ještě nic neví. Chybí jí jakákoliv velká sou-

vislost a tím opravdový obraz skutečného dění. Je jen krátkozraká, omezená a pomíjí všechny veliké pravdy. Avšak nastává obrat k nové době, která i v tom dá *všemu nově vzniknouti.* –

Nelze tedy vždy podezřívati dítě nebo dospělého, vyvolává-li věci, jako je hřmot, nebo házení hrubohmotnými předměty. Půda pro takové příčiny je tak mnohostranná, že určení může býti provedeno jen skutečně vědoucími a v každém případě jen jednotlivě na místě samém.

Tím, co zde bylo řečeno, nejsou ještě dávno vyčerpány všechny možnosti, ale jedno je jisté: *Posedlost při tom nepřichází vůbec v úvahu!*

U lidí, kteří takové působení cizího, k zemi připoutaného ducha umožňují dočasným vyzařováním své krve, mohou během těchto dění dostaviti se přirozeně také tělesné záchvaty, horečnaté stavy, ano i bezvědomí.

To má svůj původ v tom, že cizí lidský duch strhuje na sebe pomáhající mu vyzařování, násilně je z pozemského těla vysává a způsobuje tak poruchy v harmonii normálního tělesného vyzařování, což se přirozeně ihned v tomto těle projeví.

To jsou však všechno zcela prosté děje, které mohou být dobrým pozorováním lehce zjistitelny, známe-li správné souvislosti.

Neužitečné žvanění a dohady o těchto věcech nemají žádného smyslu a mohou přinésti jednomu nebo druhému člověku škodu. I takovému člověku, který s celou věcí není vůbec spojen.

Lidé, střezte proto svých slov! Neboť i ona musí vás stáhnouti dolů, protože všechno *zbytečné* je rušitelem ve stvoření. Všechno, co ruší, musí podle zákona tíže klesnouti dolů!

Mluvíte-li však pravdivě a dobře, pak tím pomáháte a budete sami ve světle svých slov lehčí a vyzvednuti, protože i zde běží a navazují se nitky jako ve vašem myšlení a jednání. Nechcete-li však mluvit neužitečně, stanete se pak mlčenlivými a zdrženlivými. Tím v sobě střádáte síly mnou již označené jako moc mlčení!

Stane se vám přirozeností, že budete mluvit jen *užitečné* tak, jak to člověk měl dělat vždy už od počátku. Sotva vyplní pak mluvením třetinu *toho* času, který dnes k tomu spotřebuje.

On však dává žel přednost ukvapenému mluvení před ušlechtilým mlčením. Tak ho to stahuje stále více dolů podle zákona tíže, který všechno zbytečné ve stvoření stlačuje dolů a odhazuje jako nepotřebné.

Lidé, střezte proto svých slov, neberťe zlo bezmyšlenkovitého žvanění tak lehce, jinak budete toho jednou hořce litovat.

54. Proste a bude vám dáno.

Člověk je stále ještě v rozpacích nad formou modlitby. Chce se modliti správně a ničeho při tom nezameškati. V poctivém chtění hloubá a nenalézá řešení, v němž by měl jistotu, že nejde falešnou cestou.

Ale hloubání je bezúčelné, ukazuje jen na stále tutéž snahu – přiblížit se k Bohu *rozumem.* To je marný postup; člověk zůstává Nejvyššímu *stále* vzdálen. –

Kdo *správně* přijal do sebe mé Poselství, ten jasně ví, že slova mají příliš úzké hranice, než aby ve svém druhu mohla vystoupiti do světlých výšin. Jen *city,* ukryté ve slovech, stoupají dále vzhůru z hranic slovních forem podle své síly a čistoty. –

Slova platí z části jen jako ukazovatelé cest, ukazující směr, kterým záření citů má jít. Jiná část slov vybavuje *druh* paprsků v člověku, který používá formující slova k opoře a jako obalu. *Slovo,* myšlené při modlitbě, přilétá k člověku zpět, jestliže je tento v sobě prožil nebo se snaží v sobě je oživiti.

V tomto vysvětlení vidíte vystupovati před sebou dva druhy modliteb. Jeden druh vystupuje z vašich citů, bez rozvažování, v prožití, které je často silným procítěním nějakého okamžiku, formujícím se při vytrysknutí ve slova. Jiný druh pak *předem* uvažuje, formuje slova, jimiž se snaží teprve vyvolati ve zpětném účinku cit, odpovídající slovům. Chce tedy již zformovaná slova naplniti citem.

Není třeba říkat, který druh modlitby je silnější. Víte sami, že *přirozenější* je také vždy to *nejsprávnější.* V tomto případě tedy *ta* modlitba, která vzniká z náhle vytrysklého citu a teprve potom se nutí do slov.

Dejme tomu, že vás zasáhne neočekávaně velmi těžká rána osudu a otřese vámi až do nitra. Vaše srdce ovládne strach o něco, co je vám milé. Ve chvíli trýzně vystoupí ve vás výkřik o pomoc, tak silný, že rozechvěje tělo.

V tom poznáte sílu citu, schopnou vystoupiti až do světlých výšin, je-li … tento cit plný *pokorné čistoty.* Bez ní je každý cit zastaven na cestě vzhůru na určitém místě, ať je jak chce silný a mocný. Je zcela

nemožno, aby se bez pokory mohl přiblížiti k čistotě, která mocnými, obrovskými kruhy obklopuje Božství.

Takový silný cit je provázen vždy jen *vyrážením* slov, poněvadž moc citů nedovolí a nedá se stlačiti do omezených slov. Síla rozlévá se daleko za hranice všech slov a bouřlivě strhuje všechny závory, které jí chtějí dát slova, vyšlá z úzce omezené činnosti pozemského rozumu.

Každý z vás to již alespoň jednou prožil ve svém bytí a proto dovedete pochopit, co tím chci říci. A *to* je ten cit, který máte mít při modlitbě, očekáváte-li, že bude schopna vystoupiti až do výšin čistého Světla, odkud k vám přicházejí všechna splnění. –

Nemáte se však obraceti k výšinám jen v úzkostech, nýbrž také čistá radost, štěstí a dík může se stejnou silou ve vás vytrysknouti. A tento *radostný* druh letí mnohem rychleji vzhůru, protože je nezkalenější. Strach velmi lehce zkalí čistotu vašeho cítění a tvoří falešný druh. Často je tu připojena tichá předhůzka, nebo dokonce i hořkost, že se právě *vám* muselo stát to, co vaši duši tak těžce zasáhlo. A to samozřejmě není to pravé; musí to vaše volání zatížiti a udržovati dole.

K modlitbě není třeba, abyste formovali slova. Slova jsou *pro vás,* mají zadržeti *váš* cit, aby zůstal pevně ucelený a nerozplynul se v mnoho druhů.

Nejste zvyklí myslet jasně, beze slov a prohlubovat se, aniž byste ztratili přímý směr. To je tím, že mnoho mluvením stali jste se povrchními a rozptýlenými. *Potřebujete* slova jako ukazovatele cesty a také jako schrány, v níž byste udrželi pohromadě určité druhy svých citů, abyste mohli v modlitbě něco vyjádřiti a také si to slovem jasněji představiti.

Takový je způsob modlení, vyjde-li k tomu popud z vašich citů, tedy je-li to chtění vašeho *ducha!* To se však dnešním lidem zřídka kdy přihodí. Stane se tak, jen když je nějak zasáhne velmi silný úder utrpení, radosti nebo také tělesné bolesti. Dobrovolně, bez nárazu, se nikdo více nenamáhá, aby někdy pomyslel na díky Bohu, dárci všech milostí.

Obraťme se nyní k dalšímu druhu. Jsou to modlitby, které nemají takových náhlých popudů, o nichž jsme právě mluvili, ale je k nim přistupováno ve zcela určitém čase. Člověk si předsevzal modliti se. Je to uvážená, zvlášť *chtěná* modlitba.

Tím se také mění postup. Člověk myslí nebo říká určitá slova modlitby, jak si je sám sestavil nebo jak se jim naučil. Obyčejně je v nich málo citu. Člověk myslí příliš na *to,* aby slova správně sestavil a to *samotné* ho již odvádí od procítění všeho, co říká nebo co si jen myslí.

Správnost tohoto vysvětlení poznáte sami na sobě, zamyslíte-li se a budete-li se pokorně zkoumat. Vkládat do takových modliteb čistou schopnost cítění není tak lehké. Již sebemenší úsilí vysiluje a odvádí část soustředění pro sebe.

Při tom musí být zformovaná slova oživena ve vás, to znamená, *slova musí* ve vás vyvolat *ten druh cítění,* jaký svou formou označují. Postup neděje se pak vytrysknutím zevnitř zadním mozkem do předního mozku, který úměrně těmto dojmům rychle k nim formuje slova, nýbrž přední mozek začíná *předem* formovati slova, jež jsou působením na zadní mozek tímto přijímána a musí být zpracována. Odtud vychází přiměřený tlak na nervový systém sluneční pleteně, která teprve v dalších dějích může vyvolati *cit* slovem vyjádřený.

Ačkoliv tento postup jde úžasně rychle za sebou, takže se pozorovateli zdá, jakoby vše se dálo *současně,* přece nejsou takové výtvory tak plné síly, tak bezprostřední jako ty, které vznikají opačným způsobem. Nemůže se jim proto dostati také takového účinku a v nejčastějších případech zůstanou cituprázdné. Již každodenní opakování *stále těch samých* slov zbavuje je pro vás síly, stávají se zvykem a tím jsou bezvýznamná.

Lidé, buďte proto v modlitbě *přirození,* nenucení, neumělkovaní! Naučené stává se snadno jen odříkáváním. Tím si vše jen ztěžujete.

Začínáte-li svůj den skutečným citem díku k Bohu a končíte-li jej citem vděčnosti, i když je to jen dík za poučení, kterého se vám v tomto dnu dostalo prožitím, pak žijete dobře! Každé své *dílo* učiníte svou pílí a péčí děkovnou modlitbou. Každé vaše slovo, které

promluvíte, nechť zrcadlí lásku, kterou vám Bůh poskytuje. Pak stane se bytí radostí každému na této zemi, kdo smí na ní žít.

Není to tak těžké a nepřipraví vás to o čas. Krátký okamžik opravdového děkovného citu je mnohem lepší, než dlouhé hodiny naučeného modlení, které svým citem nemůžete sledovat. Mimo to takové dlouhé modlení připravuje vás jen o čas k opravdovému díku v radostném činu.

Dítě, které své rodiče skutečně miluje, dokazuje svou bytostí tuto lásku, činem, a ne lichotivými slovy, která v mnoha případech zůstávají jen výrazem přítulné samolibosti, ne-li dokonce požadavkem sobeckosti. Tak zvaní mazlíčkové stojí jen zřídkakdy za něco a myslí vždy jen na sebe a na uspokojení svých vlastních přání.

Nejinak stojíte před svým Bohem! Dokažte činem, co mu chcete říci!

Nyní víte, jak se máte modliti a už zase stojíte úzkostlivě před otázkou, *co* se máte modliti. Chcete-li najít správný způsob, musíte nejprve *odděliti* modlitbu od proseb. Čiňte rozdíl mezi modlitbou a prosbou! Nesnažte se vydávat své prosby za modlitby.

Modlitba a prosba ať vám označují *dvojí* věc; modlitba patří k uctívání, prosbu však nelze k ní řaditi, chcete-li se skutečně řídit podle pojmů.

A je nutno, abyste se nyní podle toho řídili a nemíchali všechno dohromady.

Dávejte sebe v modlitbě! Jen to bych vám chtěl říci a vysvětlení máte již ve slově samém. *Odevzdejte* se Pánu ve své modlitbě, odevzdejte se cele a bez výhrad! Modlitba má býti rozestřením vašeho ducha u nohou Božích, v oddanosti, chvále a díku za vše, co vám poskytuje ve své veliké lásce.

Je toho nevyčerpatelně mnoho! Ztratili jste cestu, nedovedli jste ještě vůbec porozuměti, jak byste měli v plném vědomí užíti všech schopností svého ducha!

Najdete-li jednou *tuto* cestu poznání všech hodnot mého Poselství, pak nebudete mít žádných proseb. Budete jen chválit a děkovat, jakmile zvednete své ruce s pohledem vzhůru k Nejvyššímu, který se vám ve své lásce dává poznati. Pak budete uvnitř v *trvalé* modlitbě,

jak tomu stejně má být. Můžete si přece ve stvoření všechno vzít, co potřebujete. Stůl je prostřen v každý čas.

Schopnostmi svého ducha smíte si z toho vybrati. Stůl poskytuje vám vždy *vše,* čeho potřebujete a není třeba proseb, jakmile se *správně* snažíte pohybovati se v Božích zákonech!

Také toto všechno bylo již řečeno vám tak dobře známými slovy: „Hledejte a naleznete! Proste a bude vám dáno! Tlucte a bude vám otevřeno!“

Tato slova poučí vás o *potřebné* činnosti lidského ducha ve stvoření, především také o *správném* použití jeho schopností. Ukazují mu přesně způsob, *jak* si má ve stvoření počínati a také cestu, která ho přivede kupředu.

Tato slova nemají být jen všedně oceňována, jejich smysl leží hlouběji, obsahuje celé bytí lidského ducha ve stvoření podle zákona potřebného pohybu.

„Proste a bude vám dáno!“ ukazuje zcela jasně na mnou v přednášce „Koloběh záření“ naznačenou schopnost ducha, která ho pudí, aby pod určitým, neustálým tlakem něco chtěl, nebo si přál. To pak svým zářením ihned přitahuje *stejnorodé,* a tak se mu samočinně *dostává* toho, čeho si přál.

Tento tlak přání má však vždy zůstat *jen prosbou,* nesmí se stát jednostranným požadováním, jak žel jsou dnešní lidé zvyklí činiti. Zůstane-li prosbou, je v tom pokora a bude tak skrývati v sobě vždy dobro a také dobro přitahovati.

Ježíš ukázal zřetelně svými slovy, *jak* se má člověk zařídit, aby všechny samočinné schopnosti svého ducha řídil *správnou* cestou!

Tak je to se všemi jeho slovy; žel, byla však zatlačena do omezených obrysů lidského pozemského rozumu a tím zle zkřivena, že jim nikdo víc nerozuměl a nemohl je správně vyložiti.

Že těmito slovy není míněn styk mezi lidmi, bude lehce každému srozumitelno. Poměr lidí k sobě nebyl nikdy, dříve ani dnes, *takový,* aby se z něj dalo usuzovati na splnění těchto příkazů.

Jděte k lidem a proste a *nic* vám nebude dáno! Tlucte a *nebude* vám tam otevřeno! Hledejte mezi lidmi a jejich díly a *nenaleznete* toho, čeho hledáte! –

Ježíš nemínil také stanovisko člověka k Bohu osobně, s pomíjením všech obrovitých světů mezi nimi, které nemohou být odsunuty stranou, jakoby nebyly. Nemínil tím také pouze živé slovo. Ježíš mluvil stále z pramoudrosti a nevtlačoval ji do malého lidského myšlení nebo poměrů. Mluvil-li, viděl *před sebou* člověka, *stojícího* ve stvoření a volil *všeobsáhle* svá slova!

Všechna podání, překlady a výklady stůňou *tímto* nedostatkem: zanedbávají všeobsáhlost. Všechno bylo vždy pomíseno a prováděno jen malicherným lidským myšlením a tím zkřiveno a znetvořeno. Tam pak, kde chybělo porozumění, bylo přidáváno z vlastního. I kdyby to bylo myšleno co nejlépe, nemohlo to splniti svůj úkol.

Lidské zůstane vždy malicherně lidským, Božské však je vždy všeobsáhlé! Tím bylo víno tak zle zředěno vodou a nakonec bylo to zcela něco jiného, než původně mělo být. Na to nesmíte nikdy zapomenout.

Také v „Otčenáši“ snažil se Ježíš chtění lidského ducha říditi prosbami v něm obsaženými takovým směrem a nejprostší formou, aby mu toto dovolilo přáti si jen to, co mu může prospěti k vzestupu, a toho aby se mu dostalo.

Není v tom žádný rozpor, ale byl to nejlepší ukazatel cesty, pevná opora pro každého lidského ducha *tehdejší* doby.

Dnešní člověk však potřebuje celého svého slovního pokladu, který si mezi tím vytvořil a použíti všech z něj vznikajících pojmů, má-li najíti cestu ven z pomatenosti svého rozumového chytráctví.

Proto musím vám, lidem *nynější* doby, poskytovati dalekosáhlá vysvětlení, říkající ve skutečnosti přesně totéž, ale *vaším* způsobem!

Naučit se to je *nyní vaše* povinnost, neboť stali jste se vědoucími ve stvoření! Tak dlouho, dokud nebudete ve vědění plnit nyní své povinnosti, jaké vám schopnosti vašeho ducha k vývoji ukládají, tak dlouho zase nesmíte prositi o žádná práva!

Věrným plněním povinností ve stvoření dostane se vám zvratným působením všeho a nebude již žádného důvodu k nějaké prosbě. Ve vaší duši vytryskne pak jen dík tomu, který vás ve své všemoudrosti a lásce každodenně vždy znovu bohatě obdarovává!

Vy ubozí lidé, kéž byste se dovedli alespoň správně *modliti! Skutečně modliti!* Jak bohaté by bylo vaše bytí! Neboť v modlitbě je největší štěstí, jehož se vám může dostati. Vynese vás do nezměrných výšek a oblažující cit štěstí bude vámi prouditi. Lidé, kéž byste se dovedli *modlit!* Toto vám nyní přeji.

Pak se víc nebudete ptát ve svém malém myšlení *ke komu* se smíte a máte modliti. Jest jen *Jeden,* jemuž smíte zasvětiti své modlitby:

Bůh!

V posvěceném okamžiku přistupujte k němu se svatým citem a odevzdejte mu všechen dík, který váš duch dovede vytvořit! *Jen na něj samého* se obracejte ve své modlitbě, neboť jemu jedinému patří dík, a jemu jedinému patříš ty sám, člověče, protože i jeho velikou láskou jsi mohl vzniknouti!

Máš-li však *prosby,* pak se můžeš obrátiti na jeho Syny, na Ježíše Krista, nebo Imanuele. Nikdy však nepovyšuj prosbu na modlitbu. Modlitba patří jedině Pánu!

55. Dík.

„Díky! Tisíceré díky!“ Tato slova každý člověk jistě již mnohokráte slyšel. Bývají pronášena v tak různém zabarvení, že není možno zařaditi je jen tak beze všeho do určitého druhu, jak je to vlastně *smyslem* slov podmíněno.

Právě zde však přichází v úvahu smysl *slov* teprve na druhém a třetím místě. Je to mnohem více *zvuk* nebo *zabarvení,* které propůjčuje těmto slovům hodnotu nebo ukazuje jejich bezcennost.

V mnoha případech, ba skoro nejčastěji, jsou jen výrazem povrchního zvyku v každodenních formách společenské zdvořilosti. Je to pak zrovna tak, jako kdyby vůbec nebyla říkána. Zůstanou jen prázdným mluvením. Ti, jimž tato prázdná slova platí, mohou je považovati spíše za urážku než za projev uznání. Jen někdy, ale velmi zřídka, je možno zaslechnouti v nich záchvěvy, svědčící o citu duše.

Abyste poznali, *jak* člověk, říkající tato slova, to míní, nepotřebujete příliš jemného sluchu. Není vždycky ve slovech něco dobrého; neboť záchvěvy duší jsou i při stejných slovech velmi různé.

Může se v nich jeviti nespokojenost nebo zklamání, ano i dokonce závist a nenávist, prolhanost a mnohé zlé chtění. Tato krásná slova opravdových díků bývají tak často všemi způsoby zneužívána, aby jimi bylo starostlivě zakryto něco jiného, nejsou-li zcela prázdná a říkána jen proto, aby se učinilo zadost způsobům a mravům, nebo zvyku.

Všeobecně jsou tato slova výrazem takových navyklých příjemců, kteří je mají stále v ústech, pro všechno připravena, aniž by při tom mysleli. Podobně jako často se vyskytující drmolení nekonečných řetězů různých modlitebních formulek, které často slýcháme a které jsou svým cituprázdným odříkáváním jen urážkou svatosti a velikosti Boží!

Na této neplodné půdě nápadně září ve stvoření jako nádherné květy *ty* případy, v nichž se používají slova v *tom* smyslu, jaký mají vyjadřovat. Pak zachvívá se duše zněním slov a zformovaná slova

zůstávají skutečným výrazem čistého chvění duše, tak, jak tomu má býti vždy, když člověk formuje slova!

Promyslíte-li to správně, musí být všechno mluvení bez citu buď jen prázdným žvaněním, jímž člověk promarňuje čas, který by měl jinak zhodnotiti, nebo může obsahovati falešné chtění. To tenkráte, když slova spolubližního předstírají něco, čeho mluvící necítí. Nikdy z toho nevznikne nic zdravého a schopného výstavby. Zákony stvoření to nedovolí.

Není to jiné, i když je to velmi smutné a když to zřetelně ukazuje bahno, které lidé v úrovni jemné hrubohmotnosti hromadí svým hojným žvaněním. Tato úroveň působí zpětně na pozemské bytí a každá pozemská duše musí jí proputovati dříve, než smí vstoupiti do lehčí úrovně.

Nikdy nezapomínejte, že každé vaše slovo dá vzniknouti formě. Tato forma ukazuje zřetelně rozpor vašeho cítění se slovy, lhostejno, zdali to chcete nebo ne. Nemůžete na tom ničeho změniti. Myslete na to vždy, když mluvíte. I když jsou to k vašemu štěstí jen lehčí útvary, jež rychle zase zmizí, přece trvá pro vás nebezpečí stále. Tyto útvary mohou být někým i zcela cizím náhle posíleny a zhuštěny stejným druhem, takže dají vzniknouti působení, které se vám pak musí stát kletbou.

Snažte se proto z tohoto důvodu dosáhnouti toho, abyste mluvili jen to, čím se zachvívá vaše duše.

Domníváte se, že to na zemi není vůbec možné, protože byste v poměru k dnešním zvyklostem mohli příliš málo mluvit. Hrozíte se, že by se život stal tím jednotvárný a nudný, jmenovitě v hodinách družnosti. Jistě je mnoho lidí, kteří takto myslí a bojí se toho.

A přece, až člověk dojde tak daleko ve svém myšlení, teprve pak uvidí, jak mnoho z jeho pozemského času muselo dosud zůstat prázdným, bez ceny a tím beze smyslu. Nebude pak oplakávati takovou jalovost mnohých hodin, ale bude se v budoucnu *před* ní strachovati.

Člověk, který se musí snažit vyplniti svůj čas prázdnými slovy, jen aby se mohl se svými spolulidmi společensky stýkati, je prázdný jako jeho okolí. Sobě samému si to však nepřizná. Bude se utěšovati tím,

že přece nemůže stále mluvit vážně, aby se tím stal nudným, zkrátka, že to záleží jen na těch ostatních, nemluví-li on jen o tom, co jím samotným snad ještě hýbá.

Ale tím klame jen sám sebe. Neboť jsou-li spolubližní skutečně takoví, jak se domnívá, pak je to důkaz, že on sám nemůže poskytnout nic jiného, protože přitažlivost stejnorodosti tvoří okolí, s nímž se stýká. Nebo jejich okolí ho ve stejnorodosti přitáhlo. V obou případech je to jedno a totéž. Lidové přísloví má pravdu. Jest správné, když tvrdí: „Řekni mi, s kým obcuješ, a já ti povím, jaký jsi!“

Prázdní lidé, kteří se nesnaží o opravdové naplnění svého života, budou vždy prchat před lidmi, kteří nosí v sobě hodnoty ducha.

Hodnoty ducha nemůže nikdo skrývati, neboť duch, dokud není v lidech zasypán, žene je zcela přirozeně k činnosti podle zákona pohybu ve stvoření. Je-li skutečně ještě živý, tlačí se nezadržitelně ven a takový člověk najde zase lidi, jimž k vyrovnání může svým působením ducha něco dát, aby opět od nich něco přijal, ať je to již jen nový popud a nebo vážně míněné otázky.

Je zcela vyloučeno, aby se při tom dostavila nuda! Naopak, dny jsou pak příliš krátké, čas letí mnohem rychleji a naprosto nestačí k tomu, aby mohl býti vyplněn vším tím, co může dát duch, jestliže se skutečně hýbe.

Jděte ke svým spolubližním a naslouchejte, co z těch mnohých jejich slov má nějakou zmínky hodnou náplň. Bez námahy a velmi rychle poznáte, jak je dnes toto lidstvo duchovně mrtvé. A přece mělo duchovně *působiti.* To znamená, že mělo každým slovem, které promluví, podepírati a stavěti, protože je z ducha. Vy sami jste oloupili svá slova o všechnu vyšší sílu, kterou měla nésti podle zákona stvoření a to jen falešným používáním posledního výrazu svého myšlení. Řeč má býti lidem mocí a mečem, aby budovali a chránili harmonii a ne, aby šířili utrpení a *spory.*

Kdo mluví z ducha, ten nemůže tak činit mnoha slovy. Každé slovo bude u něj však také činem, protože se ve svém slově zachvívá a toto zachvívání přináší splnění v zákoně zvratného působení. Splnění je přinášeno zákonem přitažlivosti stejných druhů.

Proto člověk nemá ani slova *díku* vyslovovati nikdy zběžně; nejsou díkem, jakmile nemají duševní obsah!

Nezní to jako jásavý zpěv, když ústa člověka tvoří v blaženém cítění prostá slova: Díky, tisíceré díky?

A je to více, ve skutečnosti mnohem více, neboť takový dík z pohnuté duše je současně modlitbou! Díkem Bohu!

Ve všech takových případech stoupají city slov bezpodmínečně vzhůru a zvratným působením snáší se po nich požehnání na toho člověka, nebo na ty lidi, kteří tyto city vyvolali, tedy na ta místa, jimž platí slova opravdového díku, na něž byla namířena.

V tom spočívá spravedlivé vyrovnání, které se splňuje požehnáním, jež se formuje a musí býti také pozemsky viditelné.

Avšak … ne všude může požehnání viditelně rozkvétati, neboť tento děj je podmíněn následujícím: Cokoliv učinil ten, jemuž platí slova takových pravých díků, *musí být učiněno z lásky* a s úmyslem *připraviti druhému radost!* Ať již to byl dar, nebo nějaký čin, nebo také skutečně dobře míněná rada dobrým slovem.

Nebyla-li dárcem splněna tato podmínka, pak nenajde vystupující dík ve zvratném působení půdu, v níž by seslané požehnání mohlo zakotviti. Tak se *nemůže* ve všech těchto případech dostavit spravedlivé požehnání, protože ten, kdo je měl obdržeti, není přijetí schopen!

Je v tom taková spravedlnost, jaké pozemský člověk nezná. Nesou ji v sobě jen živé, samočinně působící zákony stvoření, jež jsou tak nepohnutelné a neovlivnitelné.

Tak například člověk, činící něco z vypočítavosti, aby si získal buď slávu nebo snad příjemnou pověst, nemůže dostati pravého požehnání za své dobré činy, protože není v něm zákonitě *podmíněné* půdy pro jeho přijetí. Může nanejvýš skliditi přechodné, mrtvé a proto jen pomíjející pozemské výhody. Nikdy nedostane se mu skutečné Boží odměny, jakou může přijmouti takový člověk, který stojí a žije ve stvoření ve smyslu Boží vůle.

Kdyby člověk daroval chudým miliony, anebo je obětoval pro vědu, jak se to často stává a neměl v sobě skutečné lásky, která by ho hnala, aby pomohl utlačeným duším, nebude za to pro něj žádné

Boží odměny. *Nemůže býti,* protože takový člověk není schopen ji přijmouti!

Požehnání snáší se již zcela zákonitě jako následek mnohých pravých díků z kruhu příjemců nad ním. Sneslo se nad něj. Ale takový člověk nemůže ho být z vlastní viny účasten, protože neposkytuje možnost přijetí.

Pravý dík v každém případě vyvolává požehnání. Avšak stupeň jeho působení řídí se zákonitě druhem duševního zaujetí toho, komu se má dostati ve zvratném působení požehnání.

Je tedy sám vinen, nemůže-li se toto požehnání pro něj zformovati, poněvadž sám nemá schopnosti, aby je směl *podle předpisů prazákona stvoření* přijmouti; chybí mu k tomu potřebná vroucnost duše.

Zneužívání krásných slov díků není však provozováno jen jednou stranou, to jest těmi, kteří přijímají, ale i těmi, kteří dávají, protože zmátli a znetvořili pojem díku.

Není mezi lidmi málo těch, kteří zdánlivě činí mnoho dobrého a prokazují pomoc, jen aby sklidili za to dík.

Jejich dávání je chladná vypočítavost. Působí tu jen chytrost rozumu. Jsou mezi nimi někteří, jejichž pomoc vychází okamžitě z pocitu, později však stále přidržují tento děj někdejšímu příjemci před očima a očekávají od něho dík po celý život!

Lidé tohoto druhu jsou horší než nejničemnější *lichváři.* Nestydí se očekávati *celoživotní zotročení* od těch, jimž jedenkrát poskytli pomoc.

Tím zničili nejen cenu někdejší pomoci před sebou a pro sebe, ale poutají se a kladou na sebe nezměrnou vinu. Jsou to pohrdání hodní tvorové, kteří si nezaslouží ani hodiny dýchání v tomto stvoření. Jsou nehodni požívati těch milostí, které jim Tvůrce každým okamžikem znovu poskytuje. To jsou ti nejnevěrnější služebníci, kteří musí být Sami sebou zavrženi.

Ale právě tito dovolávají se nejvíce pozemské morálky a jsou také podporováni pozemskými moralisty, kteří krásně znějícími slovy stále se snaží rozšiřovati stejně falešné názory o povinnosti vděčnosti. Tím pěstují něco, co podle prazákona stvoření patří k největší

nemorálnosti a co jako takové musí být příště na zemi naprosto vyřazeno.

Teprve pak bude v duších správná pohotovost k pomoci ve skutečné bídě, ať již duševní nebo také pozemské. Ve slovech díku bude rovněž obsažen i pravý cit vděčnosti a stane se tak vyrovnáním v Bohem chtěné harmonii stvoření, v níž každá jednostrannost musí být vyloučena, jako rušící a matoucí a tedy brzdící a škodlivá.

Tak mnozí chválí vděčnost jako ctnost, jiní však jako čestnou povinnost! Z neporozumění a z jednostrannosti projevují se a jsou lehkomyslně rozšiřovány názory, které jsou sto, aby mnohým lidem přinesly těžké utrpení.

Proto má býti člověku už jednou jasno, *co* vlastně vděčnost je, co vyvolává a jak působí.

Pak se mnohé změní a padnou všechny otrocké řetězy vzniklé z falešných projevů vděčnosti. Lidstvo bude od nich konečně osvobozeno. Vy ani netušíte, kolik utrpení se položilo na toto pozemské lidstvo v důsledku zmrzačení a vnucování falešných pojmů čisté vděčnosti. Je to jako rubáš lidské důstojnosti a ušlechtilého radostného pomáhání. Nesčetné rodiny jsou tím zamořeny a dodávají po tisíciletí žalující oběti.

Pryč s tímto falešným bludem, který každé ušlechtilé jednání, tak samozřejmé pro lidskou důstojnost, vědomě a chtěně strhává dolů do bláta!

Vděčnost *není ctnost!* Nechce a nesmí být počítána mezi ctnosti. Každá ctnost je od Boha a proto neohraničitelná.

Zrovna tak nesmí být pravá vděčnost označena jako povinnost! Neboť pak nemůže vyvinout v sobě tolik života, tu vroucnost, kterou potřebuje, aby ve zpětném působení přinesla ve stvoření Boží požehnání.

Vděčnost je úzce spojena s radostí! Je výrazem nejčistší radosti. Tam, kde není radost důvodem, kde radostné vzkypění není příčinou díku, tam se *falešně* užívá vděčnosti a provozuje se její zneužívání!

V takových případech není nikdy schopna vyvinouti takovou sílu, jakou vyvine pravá vděčnost samočinně svým druhem, podle zákonů

stvoření, podle vůle Boží. Požehnání se pak nedostaví. Na jeho místo přijde zmatek.

Takové zneužívání najdete *dnes* všude tam, kde lidé mluví o vděčnosti a díku.

Skutečně procítěný dík je Bohem chtěná *hodnota k vyrovnání,* která tomu, jemuž přísluší dík, zprostředkuje protihodnotu v zákoně nutného vyrovnání v tomto stvoření, toho stvoření, které může být udržováno a podporováno jen harmonií, tkvící ve splnění všech prazákonů stvoření.

Falešným použitím, chybným pojetím vnesli jste do všech běžících nitek zákonů jen zápletky. Proto je vám také tak těžké dosažení opravdového štěstí a míru. Ve většině případů jste svými slovy pokrytci. Jak můžete očekávat, že vám z toho vykvete pravda a štěstí? Musíte přece skliditi vždycky jen to, co zaséváte.

I všechno to, co zaséváte svými slovy a způsobem, jakým tato slova dáváte! Jak se sami stavíte k těmto svým slovům!

Nic jiného vám z toho nemůže vzniknout, toho musíte být pamětlivi při *všem* co mluvíte!

Zamyslete se každý večer sami nad sebou a snažte se poznati obsah slov, jež jste během dne vyměnili se svými spolubližními. Zhrozíte se nad jejich prázdnotou! Nad bezobsažností mnoha hodin jen jednoho jediného dne! Učiňte zkoušku, buďte bezohlední k sobě. S hrůzou

uvidíte, co vám z toho musí vzejít z dílny stvoření, známé vám již z Poselství, se samočinným působením všeho toho, co z vás vychází v cítění, myšlení, řeči a konání!

Zkoušejte se sami a opravdově a poctivě si to přiznejte. Od této hodiny se změníte v mnoha věcech.

Abyste šli správnou cestou, nemusíte snad být proto v pozemském životě skoupí na slova. Máte se však uvarovat povrchních řečí, tak jako neupřímnosti, která tvoří podstatnou část všech řečí těchto pozemských lidí.

Neboť právě tak, jak to činíte s vyjadřováním díku, tak to činíte při všech svých řečech a při tom si vysoko ceníte ony okamžiky jako

vážné, posvátné a významuplné, kdy s vašimi slovy jde současně i cit!

Stává se to však velmi zřídka, ale má to tak býti *vždy!* Tak mnozí lidé se domnívají, že jsou moudří a chytří, ano i duchovně vysoko vyvinutí, jestliže dovedou ukrýti své cítění a své skutečné chtění za svá slova a neukázat vzdor horlivým rozmluvám svým spolubližním pravý obličej.

Tomuto způsobu říká se diplomatický. Je to uklidňující výraz pro zvláštní směs obratnosti v šizení, pokrytectví a falši. Neustálá číhavá touha po dosažení triumfujících předností na útraty odkrytých slabostí jiných.

V zákoně stvoření není ale rozdílu, činí-li tak člověk osobně sám pro sebe, nebo v zájmu státu. Jednání jest při tom jednáním, které uvolňuje všechno působení těchto zákonů.

Kdo zná zákony a jejich působení, nemusí být prorokem, aby cílevědomě poznal konec všeho toho, co skrývají v sobě osudy jednotlivých národů a pozemského lidstva, neboť všechno lidstvo není schopno něco na tom změniti nebo odsunouti!

Mohlo se pokusiti *včasným* obrácením v poznání a poctivým sledováním zákonů zeslabiti mnohé, a tím si ulehčiti mnohou těžkost. Ale k tomu je nyní již příliš pozdě! Neboť všechny důsledky jejich dosavadního konání jsou již v pohybu.

Všechna tíže slouží při tom podle pravdy jenom k požehnání. Je to milost! Přináší očistu tam, kde jest něco nesprávného a co nyní vyžaduje jako poslední důsledek zhroucení, ať je to ve státě nebo v rodině, uvnitř národa nebo ve styku s jiným. Stojíme ve velikém konečném zúčtování, které vládne nad mocí lidských mocenských prostředků. Nikdo se nemůže z toho vyřadit nebo se před tím ukrýt.

Nyní mluví jedině zákony Boží, které s nadlidskou přesností a neomylností samočinně se projevují ve všem, co se dosud dělo, neboť je pronikla nová síla z vůle Boží, která jimi obklopí lidstvo jako kovovou zdí, chráníc je, ale také ničíc, podle toho, jak se lidé k ní postaví.

I v budoucnosti zůstanou po dlouhý čas podobny zdem, aby všechno mohlo zůstati ve stejné síle a aby znovu nevznikly takové

zmatky, jak se to dělo až dosud. Lidé budou tím brzy donuceni pohybovati se v Bohem chtěných formách ke své vlastní spáse, ke své záchraně, pokud je ještě možná, až sami opět vědomě půjdou po správných cestách, které jsou podle vůle Boží.

Lidé, dívejte se proto kolem sebe. Učte se zachvívati ve svých slovech, abyste nic nezanedbali.

56. Já posílám vás!

Jděte, zvěstujte a vykládejte moje Slovo ve Světle Pravdy, aby království Boží přišlo na zem!

Přijď království tvé! Jak často byla vyslovována tato slova od doby, kdy Ježíš, Syn Boží, dlel na této zemi! Všichni ti, kteří usilovali o osvícení a ke Světlu, říkali tato slova nadšeně v horoucí prosbě a nevýslovné touze!

A nyní, kdy ve velkém světovém dění udeřila tato slavná hodina, v níž má k vám přijíti království Boží, tu vy, pozemšťané, chcete jíti kolem bez povšimnutí, ba dokonce chcete mu i odporovati, poněvadž nepřichází takovým způsobem, jaký jste si vysnili ve svých zúžených představách.

Nevíte, co činíte! To však vás neochrání před následky vašeho jednání, jež ponesete až do konce, i kdyby byly sebe trpčí a znamenaly snad i váš konec!

Oč jste prosili a po čem jste po tisíciletí toužili, když nemoc, starosti nebo bída varovně klepaly na vaše dveře, toho se vám nyní má dostati. Naplnil se čas příchodu království Božího a vy ho teď nedbáte o nic víc než o žebráka, který je vám obtížný.

Ale Bůh jest svatý! A svaté jest i Slovo, které vám posílá! Nenechá již nepotrestáno hanobení svatosti nevěrnými lidmi, kteří se domnívají býti vůči Němu a vůči nedotknutelnosti stvoření, jeho dílu, jež jim z milosti přenechal, více, nežli jsou! – Avšak svatý jest i jeho hněv, který nyní svrhl lidskou opovážlivost, aby od ní zbavil a očistil části světů, zamořené takovým nesprávným konáním.

Ve svaté spravedlnosti stihne nyní všechno lidstvo odplata *takovým* způsobem, pro jaký si sami vytvořili půdu a v *té* síle, jak si zaslouží.

Spravedlnost! Všem se vám jí dostane, každému v té míře, jak si ji v sobě vytvořil dosavadním chtěním. – Všemi nebesy a všemi světy ozývá se křišťálově jasné, kovové, ostré, jediné slovo: *Spravedlnost!* A toto slovo jest život a bude vám soudem! Bezprostředně a nezadržitelně valí se k vám, prostupuje a zasahuje celé stvoření takovou silou,

mocnou a velikou, povznešenou nad všechno lidské myšlení … svatou!

A s *touto* spravedlností vkročilo království Boží na tuto zem, do celého stvoření, aby se všichni ti, kdož opravdově a pokorně usilují o Světlo, mohli cítiti šťastni a bezpečni.

Ukáže se, kdo k nim patří! Pak nebude již pro pozemské lidstvo žádného „kdyby“ a “ale“, s nímž doposud hloubavě a hračkářsky promeškalo svůj nejlepší čas. To jim bude odejmuto a tím vyražena z ruky zbraň, kterou v pustotě a s žalobami obraceli stále proti sobě.

A tento zázrak dokáže svatý Boží hněv! A vy pak jděte, zvěstujte a vykládejte mé Poselství, jež přináší lidem království Boží na zemi!

Zvěstujte a vykládejte je však také *správně!* Nemíchejte opět víno s vodou, jak se kdysi stalo za času pozemského putování Ježíše Krista a ještě více potom, když už nebyl na zemi.

Proto musíte Poselství nejprve sami pochopiti, nežli je můžete hlásati jiným! A chcete-li Slovo dávat dále, čiňte tak ve formě, kterou jsem *já* vám dal! Ponechte v něm mou vůli tak, jaká jest a nevkládejte svoji vůli do podobných slov. –

To však vyžaduje opět přesnou znalost mé vůle! Při hlásání mého Poselství musíte sledovati výstavbu přesně tak, jak jsem *já* vám ji dal! Je v tom chtěné, moudré vedení pro lidské duše, toužící po Světle. *To* vám budiž základním směrem pro práci na výstavbě a vedení. Nesmíte na tom libovolně něco měniti a podle svého dobrého zdání vyjímati tu neb onu přednášku z prostředku, věříce, že právě tato jest zvlášť vhodná pro tazatele.

To by se *zdálo* jen ze začátku, brzy však by bylo znát, čeho jste tím opomenuli. Musíte vésti duše krok za krokem, bez předbíhání, trpělivě, tak, jak jsem já vedl vás, neboť jsou nevědomé jako děti ve všem, co vám je již známo.

Nepožadujte od nich toho, co jim vy můžete dát. Nesmíte zapomínat, že jsem pozvedl vašeho ducha k *větší* možnosti porozumění, než bylo dosud člověku možno. Jste *omilostněni,* abyste mohli nyní *naplňovat!*

Věci, jež vám byly dávno samozřejmé a o kterých již nemluvíte ani slova, jsou pro hledající dosud velikým zjevením, které se musí nejprve naučit znát, nežli mohou pokračovat ve vědění.

Nesmíte nikdy očekávat, že se tázající bude namáhat, aby dorostl do výšin *vaší* možnosti chápání, nýbrž že duchovně musíte sestoupiti vy k *němu.* Musíte podati všem prosícím své ruce na *takové* úrovni, na které vám mohou rozumět. Jedině takovýmto způsobem mohou se uchopiti pomoci a vyšvihnouti se vzhůru.

Nemíchejte také nic z nynějších přednášek s obsahovou částí začátku Poselství, neboť se to nenechá sloučit. Musí následovati *za sebou* tak, aby se vytvořily stupně pro správné porozumění. Pořadí přednášek, které jsem určil, vyžaduje bezpodmínečně neustálého dozrávání. Začínám od začátků dosavadního porozumění a stupňuji vědění postupně za sebou *tak,* aby lidský duch mohl mne následovat. Pak rozšiřuji části stvoření vždy dále od sebe a odděluji mnohé, co doposud bylo označeno hromadným výrazem, v nové části, jež jsem před tím nejmenoval.

Jenom *tak* mi bylo možno postupem času rozvinouti obraz velikých věcí, které člověk může pochopit, ovšem za předpokladu, že mě přesně sleduje a nevynechává předcházející stupně nebo je nebere příliš zběžně. Sebemenší mezera znemožní mu všechno!

S výstavbou mého Poselství jest spojeno tajemství všemoudrosti, která zná lidské duchy a jejich schopnosti mnohem lépe, než jsou toho lidé schopni. Této moudrosti musíte se bezpodmínečně podříditi, jinak nikdy nedosáhnete toho, oč usilujete!

Nedal jsem vám Poselství proto, abyste je předávali dále lidem pouze podle *svého* dobrého zdání, nýbrž *požaduji,* aby zůstalo *nedotčeno* ve všem, co v sobě skrývá a čím je! Kdo chce pozměniti nejmenší smysl, nejmenší slovo, i když s nejlepším úmyslem, ten se provinuje!

Jest to svaté Slovo Boží, na kterém nesmí člověk nic změnit, aby si to snad učinil pohodlnější nebo přizpůsobil lehčímu porozumění líných lidských duchů.

Výstavba musí zůstati takovou, jakou jsem já vám dal. A kdo se pokouší jí otřásti, musí být vyřazen z milosti podávati ji druhým. Již při slovech Ježíšových se dostatečně zhřešilo tím, že lidská moudrost

zlepšovala to, čemu nerozuměla a poněvadž mnohé se zdálo pohodlnější pro pozemské uskutečnění. Nechalo se raději stát *pozemské* a zkřivilo se Slovo, aby byl nalezen souzvuk s lidským způsobem myšlení.

Poselství ve své stavbě poskytuje lidské duši trvalý vzestup až k jejímu nejvyššímu zdokonalení! Buďte toho pamětlivi a nenechte se nikdy od něj odvést.

Pomyslete, že vy při tom *vedete!* Při vedení kráčíme nevyhnutelně kupředu a neskáčeme při tom opět zpět na místa, jež jsme dávno překročili.

Nezacházejte se svatým Slovem tak, jak se dosud obvykle dělo v kostelích a církvích. Nevybírejte střídavě části z prostředku, začátku nebo konce, abyste je pak vysvětlujíce objasňovali, nýbrž postupujte v tom jedině *pevnou* cestou, kterou jsem vám dal výstavbou. Slovo se nemá říditi podle lidí, nýbrž všichni lidé podle Slova! Neboť Slovo *jest,* lidé však mají teprve *býti!*

Tentokrát musí *člověk* přistoupiti ke Slovu, nikoliv Slovo k jednotlivým lidem.

Pochopte to dobře a pevně si to vryjte, neboť v *tom spočívá pomoc* lidstvu a pro vás úspěch. Nedělte *Slovo,* nýbrž rozdělte *lidi* do skupin, které se musí dát vést cvičeným duchem! *Pak* je to správné. Začínejte s každou skupinou vždycky od začátku! Nepřijímejte ke skupině nikoho, kdo se nesnažil dohonit předcházející, aby se mohl postavit do *jedné* řady s ostatními.

Bylo by nesprávné, kdyby ve skupině vážných posluchačů při postupu přednášek sahalo se vždy znovu bez volby nazpět kvůli vlastní pohodlnosti. Ale budiž podotknuto: míním tím pouze *učící a vedoucí,* ty, kteří rozšiřují mé Slovo, nikoliv posluchače nebo čtenáře.

Posluchači nebo čtenáři *sami pro sebe* mohou samozřejmě vždycky sáhnouti nazpět, neboť každá věta má vlastní obsah, který je nutno znát *od začátku* a který se stejným způsobem neopakuje. Člověk ho nemůže postrádat.

Lidská duše je pečlivě vedena mým Slovem. Právě ve výstavbě spočívají všechny opory, jichž duše potřebuje. Proto také nesmí dělat skoky ani kupředu, ani nazpět. Ovšem musí stát jistě na každém

stupni dříve, nežli pozvedne nohu k dalšímu stupni. Splní-li to, dojde tak bez pádu a bez zastávky ke zdokonalení, ke svému cíli!

Proto následujte mne i v tomto: Tak, jak jsem se snažil ve svých přednáškách zde nahoře žíti *vaší* přítomností, tak musíte se také *vy* přizpůsobit ve svém *působení* dočasné zralosti lidí, jestliže prosícím chcete opravdu pomoci a míti tak úspěch.

A z tohoto důvodu byli jste omilostněni a stranou všedního světa vzděláváni každý pro sebe způsobem jemu přiměřeným.

Chraňte se používati pro dočasnou znalost toho, co leží již nazpět. Vyhýbejte se také předbíhání ve svých vysvětleních. Obojí působí rušivě, tísnivě a odráží zpět, místo aby pomáhalo, i když to bylo dobře míněno. Způsobujete tím vždy škodu místo užitku, dáváte kamení místo chleba.

Zůstaňte proto *živými* ve Slově a v lidech, usilujte o udržení trvalé harmonie mezi těmito oběma póly. Vyrovnání vytvoříte sami v *sobě,* jestliže chcete Slovo pravdivě zvěstovati v mém smyslu!

Nečiňte si to nikdy pohodlné, nýbrž zůstaňte pohyblivými v *sobě* a také *kolem* sebe, neboť svaté Slovo *jest* život!

Zvěstování Slova *nemá* se stát lidem příjemnými *vzdělávacími* hodinami, nýbrž *nejsilnějšími pracovními hodinami* jejich ducha a pracovními hodinami pro vás, kteří chcete rozšiřovati Slovo!

Nemáte lidi vzdělávat, nýbrž vést! Vést je vzhůru cestou ke světlým výšinám. To vyžaduje námahy! K dosažení krásného zvoleného místa nesmí býti při tom ani kroku nazpět, ani předbíhání kupředu, ani zmatků bez cíle. Kdo se chce dostati na krásnou vyhlídku, ten musí projíti také vždycky celou cestu k ní. Jinak se na tuto vyhlídku nedostane! Dbejte takových podobenství v přírodě, jež vám mohou býti nejlepším vodítkem k mnohému, ba ke všemu konání.

A mluvíte-li, volte *prostou* formu výrazu! Jen v prostotě je velikost. Myslete však při tom vždy na to, že prostota nesmí být nikdy zaměňována s pohodlností. To by bylo nesprávné. Naopak právě vše prosté vyžaduje největšího vypětí vašich sil!

Prostota podmiňuje nezfalšovanou pravost; poněvadž bez pravosti upadla by prostota okamžitě ve směšnost. V prostotě myšlení, mluvení a konání nemůže být nikdy klamu a falše, jelikož tyto se

nemohou za ní skrývat. Prostota *musí* být skrz naskrz pravá. Jinak neobstojí, neboť pak to *není* prostota, která jest neoddělitelná od Pravdy.

Proto jedině *Pravda* nechá se také říci prostými a jasnými slovy. To ostatní potřebuje krásná slova k opisování nabubřelých vět, přívěsků, aby to alespoň trochu znělo. Právě tak je to i s *vaším* jednáním a s celým vaším chováním. Můžete-li být v tom opravdově prostí, pak jste také skutečně praví i uvnitř!

Nezaměňujte však opět prostotu s chudobou a s ubohostí! To je něco zcela jiného.

Prostota rozvinuje krásu všeho druhu, ba ještě více, ona *jest* sama krásou a krása jest přirozeností v každé formě; poněvadž přirozené jest samo o sobě vždy krásné. Člověk sám učinil z mnohého donucení karikaturu, poněvadž ztratil vnitřní prostotu.

Vy povolaní, ještě mnohému se máte naučit a v mnohém se musíte ještě změnit, ale máte čas již jen k *činu,* nikoliv k rozmýšlení nebo k pomalému uzrávání. Musíte býti nyní *hotovi* přes noc!

Povolaní vzali na sebe povinnost žíti *příkladně* ve státě, v povolání a rodině, krátce býti opravdovými lidmi, Bohu milými, kteří podporují celé stvoření, jehož bohatého ovoce smějí požívati v každé formě a jež je jim trvale poskytováno, jsouc podobno vždy bohatě prostřenému stolu.

Jestliže mnozí nebyli připuštěni k nasycení, záleží to jen na lidech, kteří se rouhavě do toho vetřeli. Neboť stvoření poskytuje vše, co člověk potřebuje a dává také dostatek pro všechny, které přijalo jako hosty. –

Slovu se nemáte jen naučit, ale musíte ho učinit v sobě a *na sobě* živé! Také *na* sobě, *zevně!* Musíte se *zformovati* podle Slova.

Kdo má v sobě živé Slovo, u toho proniká bezpodmínečně samo i navenek, nejenom řečí, nýbrž všemi skutky! Ten bude usilovati o zušlechtění v čistotě oděvu, v pohybech, bude a musí se namáhat býti takovým, aby byl k *radosti* spolubližním, lhostejno ať již v povolání, nebo v každodenním životě, u stolu nebo ve chvílích svého odpočinku. Celou svou bytost zformuje takovým způsobem, aby v ní pozemsky dokonale působil.

To je povinností, cílem každého člověka *na zemi. Proto* jest také na zemi inkarnován. Má se mezi lidmi obrousiti. I když také musí pak na zemi zanechati hrubohmotné tělo, i když musí pokračovat v poutích stvořením … co si přivlastnil vlivem hrubého těla, ovládáním, uhlazeností svých pohybů, to vše *vezme s sebou* jako vlastnictví duše.

Vnitřní vývoj ducha musí kráčeti s tělesnými způsoby stejnými kroky, harmonicky.

Je nemožné, aby lidský duch byl skutečně vznešený a zralý, jestliže se jako pozemský člověk tělesně ještě zanedbává. Pak to nesouhlasí s jeho duchem. V žádném případě!

Pozemský člověk si to však většinou myslí jinak. Proto jest také tolik lidí, jež jsou nedbalí na sebe a ve styku s jinými, kteří jedí dokonce takovým způsobem, že ruší kolem sedící, poněvadž zapudili již nejprostší cit pro krásu. Jest to bezohlednost vůči spolubližním a naprosto nepoukazuje na vnitřní zralost nebo hodnotu.

A právě v tom jest mnohé, ba velmi mnoho věcí, které jsou rozhodující pro tak mnohou velikost, ba i pro duchovní vzestup! Takovýto způsob přivěsí se na člověka a zdržuje ho také *duchovně,* nejenom pozemsky! Právě tomu bylo dosud přikládáno málo ceny. Člověk zahrnul jednoduše mnohé výrazy o duchovních nedostatcích pod hromadný výraz „nedostatek taktu“ nebo „smysl pro takt“.

Tyto věci jsou rozhodující pro tak mnohé osudy člověka, brzdíce pozemský i duchovní vzestup. *Nejsou* to maličkosti, jak se má za to, nejsou to vedlejší věci, nýbrž jsou to všechno výrazy *duchovních* nedostatků, které zůstávají lpěti také i při odchodu z tohoto světa a jež jsou schopny opětně donutit mnohou duši k více meziinkarnacím na této zemi, brzdí tedy její vzestup, aby ho konečně třeba i úplně znemožnily.

Lidé, přetvořte se tedy podle Slova i *zevně!* Udržujte krok se svojí stoupající zralostí, jinak chyběla by vám harmonie a mohli byste býti znovu strženi ze vzestupu vzdor svému nejlepšímu chtění!

Pro člověka není nic jednostranného. Duch samoten nemůže uzrávat na zemi, aniž by při svém vývoji nevlekl pozemské tělo s sebou! Dobromyslný člověk, který pozemsky na sebe nedbá, uka-

zuje, že se jeho duch nemůže považovat současně za *dobrého*. Dobrý znamená tolik jako duchovně zralý pro světlejší úrovně. To jest však nemožno bez pozemského úsilí udržeti krok s duchem.

A toto jest umožněno *každé* třídě, i těm nejprostším lidem. Nevyžaduje se nic jiného kromě dobrého chtění a vzchopení se donutit sama sebe. Nevyžaduje to ani čas, ani peníze nebo něco jiného. Může se tak stát *všude* a v *každý čas*. V práci, při jídle nebo v hodinách odpočinku, právě tak při zábavách a rozptýlení. Není okamžiku v životě, kde by se to nenechalo provésti.

Nechť se stane vaše vnější chování vysvědčením vašeho ducha, který ve skutečnosti již dávno po tom prahne!

Kdo se nesnaží, ten přijde mezi sobě rovné a mající s ním stejné zachvívání, jež by on nerušil. Tím se vytvoří druh harmonie i v tomto druhu. Mohou lehčeji stoupati vzhůru, poněvadž je nezdržuje pohoršení, které jinak vzbuzovali u druhých svým nedbalým chováním.

Potom, až splníte toto vše, *pak* teprve smíte předstoupit před hledající a nechat se vidět! Pak budete *takovými,* jak to tázající budou od vás očekávat! *Pomůžete* tím lidem usilujícím ke Světlu Pravdy a kteří po něm touží! Dáte jim tím velmi mnoho; neboť váš *zevnějšek* jest přece to *první,* čeho si povšimnou a odsoudí!

Lidé vidí prvně na vás *pouze* váš zevnějšek! Oděv, celé vaše vystupování, jak si ve styku počínáte. Proto změňte dle toho svůj zevnějšek, abyste tím splnili i slovo. Jest to *most* pro lidi, po němž musí jíti, aby dosáhli vašich duší a pokladů ducha, které jim chcete nabídnout.

Povolaní, jestliže lidé otevrou pak před vámi své duše, nezahrnujte je pouze *svým* věděním! Lidé chtějí *svaté Slovo!* Nikoliv *vaše vědění!* Pamatujte si to!

Byli jste obdarováni tak mnohým věděním, abyste v něm mohli *působit.* Bylo vám dáno, abyste ho *použili* ke své *službě,* nikoliv, abyste ho lidem předávali jako vědění! Vědění má *vám* ulehčiti službu, má býti vámi *použito* ku blahu lidstva. Ale nemá býti lidem přenecháno. Takové pokusy musí se samy na vás vymstít a prokázat se jako nesprávné, protože lidé si s nimi vůbec nevědí rady.

Vznešené dary by rozkouskovali, snažíce se je použít jen pro vlastní účely tak, jak je to již jejich zvykem, a to není chtěno.

Buďtež vám svatými schopnosti, jichž se vám dostalo k použití ve službě Grálu! V tom jest vše, co vám mohu říci. Lidem by částečným věděním vznikla nová kletba místo požehnání.

Používejte proto jen v práci svého vědění, ve svých schopnostech, *ale neučte jiné!* To je podmínka, kterou dávám povolaným na cestu působnosti. Dodržováním vytvoříte blaho, nedodržováním budete rozsévati neštěstí, v první řadě sobě samým a pak i druhým.

Jestliže povolaný používá správně darovaných mu schopností ve svém působení, tiše a věrně, budou se lidé radovati. Poznají rychle veškeré požehnání a vděčně ho budou požívati. Bude-li však své vědění vykládati jiným, byť by to bylo jen z vlastní radosti nebo ze zadostiučinění, nebudou mu rozuměti. V neporozumění budou pochybovat i o jeho znalostech a odvrátí se od něho! Povolaní, *působením* mluvte k lidem!

Ale při všem tom nezapomínejte nikdy, že své znalosti jste obdrželi jako *dar,* že *vše,* co můžete vykonat a také co *smíte* vykonat, jest Boží milost!

Čeho potřebujete pozemsky, toho se vám vždycky dostane tak, jak o to budete usilovat. Avšak neodvažujte se použít tyto dary *zištnými* myšlenkami svého rozumu k něčemu jinému, než ke službě svatému Grálu! Podle zákona Grálu muselo by se to stát pak kletbou místo požehnáním. *Jste obdarováni, abyste směli dávat!* To vám budiž základem v budoucím působení.

Myslete na to každým okamžikem a nedovolte, aby váš rozum vám nakladl osidla. Zůstaňte pevni a volni ve svém snažení, věrni ve službě, pak vás bude jedenkrát provázeti radostný dík lidstva do světlých výšin, kde vás očekává Láska Boží, které jste se ukázali jako *věrní* služebníci na vinici Páně!

Jděte, zvěstujte a vykládejte nyní Slovo ve Světle Pravdy všem lidem, kteří po něm touží, a buďte jim vzory v každý čas, aby království Boží nyní přišlo také na tuto zemi!

57. Velikonoce 1934.

Tak, jako na jaře časté bouře svým hukotem zvěstují znovuzrození přírody, tak také velikonoce tohoto roku mají ohlásit procitnutí vaše i lidstva z duchovního spánku, trvajícího mnohá tisíciletí. Mají prohlásiti probuzení vašeho ducha, který byl dosud zotročen k zemi připoutaným rozumem.

Nová doba rodí se v bouři a bolestech. Prudká horečka světů přivozuje očistění, třese a lomcuje i nemocným tělem této země. Zdá se, jakoby v tom měla zahynout, ačkoliv je to ve skutečnosti jen ozdravující pochod.

Vše staré jest vytaženo, vytlačeno a setřeseno, protože to bylo v záchvěvech tohoto stvoření falešné a rušivé. Vše staré musí zajít, bude sežehnuto, spáleno a z popele vykvete s Boží milostí vše nové. A to se podřídí zákonům, poroste v nich, rozkvétajíc k plné kráse. A pak přinese bohaté ovoce, jež svou vzácností bude tím nejvyšším, co lidský duch dokáže.

Ale napřed musí přijít těžké bouře. Očisťující horečné záchvěvy musí nejprve vším proniknout, aby usmrtily staré dřív, než bude moci vzniknout nové. Vy pak, kteří máte být schopni všechno překonat, *potřebujete milosti Boží,* abyste se opět mohli vzchopit, až po všech bouřích bude vás nové slunce volat k novému životu! Bude vám přepodivně ve vaší duši. Budete znaveni až k blaženému rozplynutí a přece svěže posíleni nevýslovnou silou. Budete váhaví a současně odvážní, teskní a přece plni radosti. Tak jako poslední krůpěje prudkých bouří se jiskřivě třpytí na stvolech a květech, tak náhle zazáří vřelé slzy v úzkosti plačících duší, podobny briliantům, krášlícím nejčistší radost a nejhlubší vděčnost!

Budete v pláči jásat a rozechvěni se vztyčíte ve svítícím lesku lásky svého Boha! *Tak* vám bude *po* soudu. –

Vaší cestou k tomu však jest neproměnná věrnost. Klíčem k bráně do nového života svatá víra. A silou, jíž nejvíce potřebujete, jest obětavá láska.

Pak také vy uslyšíte velikonoční zvony, až budou zvonit mír všem lidem, kteří, podobni uzdravujícím se po dlouhé nemoci, duchovně našli cestu zpět k Pánu, jehož svatý hněv museli pocítit dříve, než Ho poznali, aby plni vděčnosti mohli ze svého úkrytu konečně spatřiti jeho velikou lásku.

Velikonoční zvony budou také jednou hlásat radost lidu, který, svou domýšlivostí sveden na bludné cesty, vynutil si ty nejhorší bolesti a teprve v nich se naučil pozvednout svých očí vzhůru, aby konečně dospěl k zralosti. K zralosti, která ho učiní povolaným, aby svítě předcházel všemu pozemskému lidstvu ve službě Pánu.

A budou to nakonec také velikonoční zvony, které dají zaznít naplnění do všech zemí. Naplnění, že temnoty musely uhnout se země docela a že země se smí koupat v novém světle, jež jí bude dáváno tak dlouho, až se bude moci osvoboditi, aby se vrátila do původního stavu, ze kterého se kdysi zformovala.

Nyní však zvoní tyto zvony k soudu! Každý člověk musí jít kolem soudícího meče, jehož paprsek ho zasáhne. Ne současně, ale ve zcela určitém čase, který je vzhledem k počtu lidí velmi krátký.

A *jen jedenkrát* má každý člověk příležitost pocítit ve Slově poslední milost Boží! Jde kolem něj vždy nějakým způsobem, takže ji *může* poznat, jen když *chce.* Nechopí-li se ho však celou svou silou a *nevyužije-li* tohoto okamžiku, pak se už k němu nikdy nevrátí a on je ztracen.

Je jen malá část těchto lidí, kteří milost ještě poznají a také pro sebe využijí. Ostatní zmeškají svůj čas i jen jedenkrát se blížící příležitost. Myslí si, že budou moci, tak jako dosud, kdykoliv po tom sáhnout, když už to vůbec nijak jinak nepůjde. Bude to pro ně strašlivé poznání, až budou muset nahlédnout, že svým odkládáním již všechno ztratili, nenávratně, a že jejich jména již byla vymazána z knihy života, z *možnosti* života ve stvoření.

Mnozí nedojdou k tomuto poznání na této zemi, ale teprve potom, až budou muset opustit své tělo z masa a krve. Ti však byli již před tím určeni pro smrt, věčnou smrt, z níž není žádného probuzení, po nevýslovných bolestech rozkladu osobního sebevědomého já! –

Jen *jedenkrát,* lidé, jde milost tiše kolem vás, aniž by vás volala; neboť *vy* to musíte být, kteří se po ní toužebně rozhlížejí, ostražitě na ni čekají, otevřeni pro paprsek, přicházející ze světlých výšin. Jen *jedenkrát* se každého z vás lidí v běhu soudu dotkne! Nebude vábit ani získávat, zůstane věcný a lhostejný k tomu, zda ho kdo uchopí anebo nechá jít kolem. To je vůle Boží, že *vy sami* se musíte o něj snažit!

Úzkost a bezmezný strach by musel otřást lidstvem, kdyby mělo alespoň zdání o velikosti Boha zářivě trůnícího v bezbytostné všemohoucnosti, v nedosažitelných dálkách. Ani nejčistší z archandělů v Božském je nemůže překonat!

A tak mnozí lidští duchové domnívají se aspoň částečně být Božskými ze svého původu, anebo alespoň státi se Božskými v konečném nejvyšším zdokonalení. Ba co více, dokonce snad jsou i částí Boha!

Oni, jako výtvory jen takového *vyzařování,* které mohlo teprve v nejzazších výběžcích samo přijít k vědomí, protože bylo jinak příliš slabé, než aby sneslo i velmi ochlazený tlak Světla, oni chtějí nést v sobě jiskru Boží – a nemají ani pojem o Božím stvoření, tím méně o Bohu!

Převalují se jen ve fantastických snech, jejichž původ je v dusném bahnu vlastních přání. Uctívají a klaní se jen svému milému „já“. Jejich pokora je jen špinavé rouhání se čisté svatosti Pána! Oni jsou se svou opovážlivou domýšlivostí a číhavým pokrytectvím nejodpornějšími kreaturami této země.

Právě *tyto* lidské kreatury se opovažují nedbat vůle Boží ve stvoření a prosazovat všude svou vůli jako jedině vhodnou a směrodatnou pro jejich myšlení a konání.

Tento jed vnikl do všeho na zemi. Nic se neděje na ní podle opravdové vůle Boží. Všechno jen podle chtění lidí, kteří dokonce i vůli Boží zformovali podle svého přání. A pak ještě opovážlivě tvrdili, že vůle Boží je taková a vůbec nesmí být ani jinačí, protože oni to tak vymysleli! Jejich myšlení však řídí se podle jejich přání! Všude jen hříšný rouhavý plevel. Kam člověk vkročil, všude rozšířil ten jed. Kdekoliv působí svým myšlením, které jako středisko, jako

jádro celého bytí a jednání může vidět vždycky jen člověka samého, všude tam prosadil *svou* vůli *proti* vůli Boží. Svou škodlivou domýšlivostí všechno zkřivil.

S odpornou samozřejmostí strhl na sebe i právo určovati tak mnohé, jež mu vůbec nenáleží podle svatých zákonů Božích, jež jsou ve stvoření pevně zakotveny a před nimiž by se musel sklonit, kdyby chtěl mít mír.

Ale to právě on *nechce!* Bůh má mu sloužit jen podle slova jako opora jeho domýšlivosti před druhými. Skoro denně, často každou hodinou, označuje své *vlastní* myšlenky, slova i činy jako Bohem chtěné a volá Boha za svědka pro *své právo!*

Nyní se má dostat každému práva, svatého práva, ale jinak, než si myslí! A vy, kteří se v důvěře skláníte, vy máte být toho svědky v přicházející době!

Cokoliv člověk dělá, je falešné, protože se sám vzdálil od Boha. Ze základu musí být nejdřív všechno nové, dřív než bude moci dojít milosti před Bohem.

Již i pojem, který si člověk utvořil o Bohu, je falešný! Vždyť dokonce v tom můžeme beze všeho lehce poznati mnohé jako výtvor lidské domýšlivosti, která se tak hluboko zažrala do lidského mozku. A na *tom* stojí falešná výstavba veškerého myšlení a také jednání. Člověk nezná již svého Boha, protože si z něj udělal jen pohodlnou modlu! Na takovém falešném základě nemůže vzniknout dobrá stavba. Vše na něm stojící musí se zřítit.

Člověk sám, ani při *nejlepší* vůli, není více hoden, aby mu bylo pomoženo. Jen nezměrná láska Boží dovede přesto vyslat příležitost k opětovné pomoci!

Tentokrát však se dává lidem jen *příležitost,* nic víc. Jako tonoucímu, jemuž může být hozen jen záchranný pás, zatím co ostatní možnosti jsou neproveditelné.

Tak je to, lidé, s vámi! Zoufale musíte zápasit za sebe sama. Musíte se snažit, abyste *sami* v pravý okamžik uchopili tento záchranný pás, jinak jste zasvěceni věčné smrti, které jste se sami zaslíbili!

Boží Slovo je vám tímto záchranným pásem. Jen kdo se jej prosebně přidrží, bude zachráněn a vše ostatní bude muset zajít!

Lidé, bojujte proto se svou nejlepší vůlí o své bytí, jinak se brzy srazí vlny nad vámi! –

Já vím, jak velká část těchto lidí bude nyní ztracena. Musí tak být, jinak by v tomto světě nikdy nedošlo k ozdravění.

Bůh bude nyní trpět jen takové tvory, kteří se podřídí jeho vůli, z níž směli zprvu vzejít. Nic jiného nesmí více požívati požehnání Stvořitele. Všude musí být jasno. Vše, co ruší, bude sraženo a musí se rozpadnout, protože se mu nedostane přívodu síly; vždyť jest jen *jedna* udržující síla, která je dávána z Boha. Těm, kteří se budou vzpírat a rušit, více se jí nedostane!

Nyní sviští svatý meč Boží v očistném paprsku nejvyšší lásky také nad touto zemí, aby na ní nezůstalo nic, co nechce poznat Pravdu a radostně se podle ní řídit!

Nejsvětější Boží spravedlnost rozmetá všechno to, co si lidstvo vytvořilo jako karikatury zkřivené spravedlnosti, vymyšlené zkaženým rozumem a sloužící jen nejnižším žádostem po moci. – –

„Již dost! Až sem a ne dále!“ praví Pán, a jeho svatý hněv zničí vše, co není hodno jeho požehnání.

58. A když se lidstvo zeptá …

Jest velmi podivné toto pozemské lidstvo. Leží jako těžkopádná, nehybná a líná masa ve stvoření. *Lidstvo,* které mělo být nejčilejší, nejpohyblivější, nejkrásnější a nejsvětlejší, kdyby správně využilo schopností, jež mu byly milostivě ponechány.

Zatím však zatěžuje vše jako olovo. Je temné, kalné, vždy připraveno nenávistně se vrhnout a otravovat vše, co se chce pozvednout nad jeho průměr. Světlu nepřátelské lidstvo číhá kolem cest, aby mohlo pošpinit všechno, co nechce jít jím vybudovanými cestami, vedoucími do propasti, do věčné zkázy.

Lidé stojí *stranou* od Pána, poněvadž chtěli být sami pány na zemi! A přesto berou nyní jméno Boží do svých úst mnohem víc než jindy, aby ho používali ke svým vlastním záměrům, nesouce je před sebou jako štít, aby tím dokazovali své čisté chtění.

Jejich nitro však nemá s takto ukazovaným štítem nic společného, neboť jejich duše jsou naplněny *nedůvěrou* ze strachu, že by jim mohl někdo upírat to, čeho se sami domáhají: pozemskou moc a pozemský vliv.

A tato nedůvěra kalí *každé* čisté chtění, snižuje, páše bezpráví, fanatizuje a zvyšuje samo *zneužívání* svatého jména „Bůh!“

A na to se nikdo nezeptá! Lidé se vůbec neptají na něco, co by jim opravdu prospělo a nač by se ptát *měli.* Tážou se vždy jen po tom, co se jim hodí do *jejich* myšlení! Protože nitro celého lidstva jest dnes naplněno jenom *nedůvěrou,* tu musí i v každé otázce ležeti skryta *nedůvěra* jako následek stavu duše, která jest zkřivena a zkažena až do samého základu.

Co si člověk myslí o spolubližním, to *čerpá ze sebe* a předpokládá totéž *u sebe!* Opravdu *dobrý* člověk bude prvně hledati u jiného vždy jen *dobro,* kdežto špatný člověk může samozřejmě o svých spolubližních předpokládati jen *špatné,* zvláště v takových věcech, kterým sám dosud nemůže rozumět.

Špatný člověk bude všechno, čemu ještě nerozumí, chápati u jiných jako špatnost, protože to sám podle sebe nemůže vůbec jinak očekávat.

U dobrého člověka jest tomu právě *naopak*. Dívá se na vše nejprve podle *svého* způsobu, který jest *dobrý*.

Špatný člověk nevěří v dobré chtění, nemůže je vzíti za základ, poněvadž toho není sám schopen. Nezištný skutek zahrne do říše pohádek, nebo jej bude mít za lež, poněvadž jest mu cizí a nepochopitelný. Jen *dobrý* může tomu věřit, poněvadž on sám jest schopen jednat podobně.

A tak je úsudek člověka o jeho spolubližních vždy jen v zrcadle odraženým obrazem jeho vlastních způsobů, které tím zcela jasně ukazuje.

Lidé, kteří o svých spolubližních špatně mluví a rozšiřují špatnosti, *musí být sami v sobě špatní,* jinak by nemohli dělat něco podobného! To jest *zákon* stvoření, zachvívající se ve *stejnorodosti*. Tím také donutila všemoudrost vašeho Stvořitele každého člověka veřejně nésti před sebou zrcadlo, ve kterém klidný pozorovatel zřetelně poznává jeho vlastní vnitřní život. Tohoto zákona v jeho veliké jednoduchosti působení, vycházejícího ze Světla jako pomoc, nebylo dostatečně dbáno, protože člověk se dosud nikdy nenamáhal odůvodniti důslednost Božích zákonů ve stvoření.

Člověk na své pozemské cestě usiluje vždy jen o to, aby rychle nabyl pozemských statků pro tak zvané zpříjemnění pozemského života, jež však ve skutečnosti přináší jen povrchnost a tím duchovní úpadek. Svádí jen k líné pohodlnosti a nepřináší nikdy vzestup.

Při tom se člověk štve, nedbaje doby, milostivě mu povolené, nehledě vpravo ani vlevo, jen aby dosáhl *pozemského cíle*. Proto se nenaučí ničemu ze stvoření, jež ho obklopuje a ve kterém smí žíti a přiměřeně působit.

Jinak by byl dávno poznal tento zákon, který mu vždycky zřetelně ukazuje bližního tak, jakým *opravdu* jest. A takovéto pomáhající poznatky přinesly by mu na jeho pozemské cestě mnohem více, než jeho chvat, ušetřily by mu mnoho bolestí a zklamání a tím by všechno na zemi muselo vypadat jinak než dnes!

Lidé, poznávejte konečně Boží zákony ve stvoření a bude vám pomoženo!

Ale museli byste se *namáhat* a vzdáti se požadování, jemuž jste si přivykli působením své Bohu nepřátelské domýšlivosti! Pak by nevládla *nedůvěra* mezi všemi lidmi jako dnes a její biče by nesvištěly nad vámi! Nedůvěra však jest jen ovoce duchovní lenosti. Kdyby byl váš duch hybný tak, jak to Boží vůle od vás požaduje, a kdybyste na místo ducha nepostavili k zemi připoutaný rozum, jenž smí zůstati jen nástrojem vašeho ducha, nikdy by si nedůvěra nemohla získat na zemi takového místa, které dnes zaujímá. –

Nedůvěra jest nyní nejhorším plodem falešného chtění a falešných cest tohoto lidstva. Nedůvěra sviští karabáčem jako poslední důsledek vašeho luciferského trabantství. Nedůvěra hnízdí všude, kamkoliv se podíváte. Nejenom ve státech a církvích, v obchodě nebo v provozu, nýbrž i v nejvnitřnějším rodinném kruhu, u svatého krbu manželství.

I tam, kde jsou jen *dva* pospolu. Nenávist syčí mezi vámi! Vyrostla z vás, s odpornou chtivostí množí se kolem vás a zmocňuje se vás. Hluboce zarývá své drápy do vašich duší a žene vás k tomu, abyste se navzájem rozervali!

A bude to také tato nedůvěra, která jako nejstrašnější, vámi samými způsobené soužení mnohé z lidí, ba jejich větší část, strhne svým pádem do hrůzy rozkladu, do věčné smrti!

Blesk Světla smrtelně ji zasáhne, ale ve smrtelném zápase vás nepustí a miliony jejich drápů drží pevně. Ve smrtelné křeči zatnou se ještě hlouběji, aby duše, jimi zasažené, nemohly se již vyprostit. Leda, že by *samy* v zoufalství ještě jedenkrát rozvinuly velikou sílu, aby se v tisícerých bolestech v posledním okamžiku vytrhly a osvobodily. Toto vytrhnutí vyžaduje však neslýchaného vypětí vůle a způsobí vašim duším hluboké rány!

Nemnozí z tohoto lidstva budou ještě schopni vyvinout tuto sílu a ostatní se budou strachovati těžkých ran a bolestí, podmiňujících odtržení.

A tak utonou v líné nečinnosti, klesnou do bezedna, do věčné noci, kde je očekávají *tisíckrát větší* strasti, než by byly bolesti, způso-

bené dobrovolným odtržením. – Pak je nakonec přece pozdě! Na křižovatce, před kterou je milost Boží ještě *jedenkrát* postavila, hověli této nedůvěře.

Lenost jejich ducha přivedla nyní lidstvo ke konečnému pádu odporným, lidstva nedůstojným a Světlu nepřátelským plodem: nedůvěrou!

V tom jest zákon: *oni sami* nejsou již schopni přijmout poslední milost Boží! A všichni *duchovně líní* lidé, kteří propadli soudu jako neschopní, budou se ptát:

„Jak může Abdrushin – Imanuel dokázat, že jest Synem Člověka?“ Jen duchovně *líní* se budou takto nebo podobně tázat, ti, kteří se sami nechtějí namáhat pro svou spásu. Vládne jimi přece nedůvěra! Jsou jí zotročeni bez naděje na záchranu. Nedokážou již ani bádati *ve Slově* s opravdovou hybností ducha, ne jen rozumu. K tomu je již jejich duch příliš mdlý. Duchovně línému však Slovo života, živoucí Slovo, *vyžadující k přijetí také život* podle neochvějných zákonů Božích, nemůže nic dát a nedá! Neboť ten, kdo opravdově v něm nehledá hodnoty, ten v něm nic nenalezne. *Kdo však hledá, nalezne!*

Poselství obsahuje a dává *vše*. Lidskému duchu je nevyčerpatelné. Nejprostší člověk, tak jako nejvýznamnější učenec, může v něm nalézti to, co hledá. Není ničeho ve stvoření, co by nenalezl a nepoznal v Poselství, jakmile je schopen přijmout jeho hodnotu.

I to nejvyšší dosavadní lidské vědění může se ještě rozšířiti, aniž by narazilo na hranice. Lidský duch musí nejprve v něm opravdově a pokorně hledat, připraven k vděčnému přijetí. Domýšlivost přece zavírá duchu, který se chce donutiti k hledání, cestu jakékoliv možnosti přijetí. –

A přece doba není již tak vzdálena, kdy netušené poklady ze slov Poselství budou jásavě zprostředkovány lidskými duchy *všech* tříd naslouchajícímu lidstvu. A dají vám vždy něco nového, pro každou oblast *skutečného* vědění, pro duši i tělo a také pro vaše myšlení a konání zde na této zemi.

Do té doby se však musí líní duchem odděliti od čilých, budou odděleni sami sebou, aby budoucně nemohli zdržovat nebo másti to, co je podle vůle Boží.

Kdo četl opravdově a bez domýšlivosti Slovo mého Poselství, kdo jest tedy pravdivě hledajícím, ten v něm nalezne také každý poznatek pro sebe sama a neptá se víc: „Jak chce Imanuel dokázat, že jest Synem Člověka!“ –

Je to vůle Boží, že se lidský duch *probudí* ze spánku a lenosti, kterou si sám vnutil a jež ho zaváděla od Světla a nechala ho padnout do temnot.

Jest to jedině vina *lidstva!* Kdyby se bylo lehkověrně nevzdálilo od spojení se Světlem, neodloučilo se ve svévolném setrvávání a domýšlivosti směšného chtění rozuměti všemu lépe, neměl by nikdo potíže v poznání toho, který jest seslán Světlem.

Ale takto jsou to opět jen nemnozí ze zakaleného vývojového děje veškerého pozemského lidstva, kteří skutečně poznali Vyslance Světla a tím ho také i uznali.

To je chyba lidstva a nikoliv Světla! A toto lidstvo požaduje nyní od Světla, aby kvůli *jeho* chybám změnilo pravěčné zákony, aby mohlo, jsouc zapleteno v chybách, pohodlně poznávati, kdo jest Vyslancem Světla a nemuselo se o to teprve namáhat!

Jakou *osobivost* skrývá tato otázka vůči Bohu, toho si nejsou již v lenosti svého ducha vůbec vědomi.

Jen je nechte jíti dále cestou, vedoucí je do záhuby! Nechtějí jinak! Odvraťte se od takto se tázajících a vzpomeňte si:

Tak přistoupili kdysi také k Ježíši, když už ho přibili na kříž, požadujíce od něho: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup s kříže!“

Měl jim tedy ještě jedenkrát dokázat, že jest Synem Božím. Avšak jiní lidé by požadovali vždy znovu a znovu nové důkazy, aby mohli uvěřit v jeho poslání, nebo býti o něm přesvědčeni. Přání by se pak byla tisíceronásobně stupňovala a nakonec přese všechno by se byl nikdo nevzchopil skutečně tomu uvěřit.

Znáte přece dostatečně lidi, abyste to sami také věděli. Na *slova,* která Ježíš vyslovil a jimž učil, chtěli mysleti až ve druhé řadě. Teprve pak se chtěli namáhat, když by se jim bylo před tím dostalo jiných důkazů. Aby se *sám* namáhal, k tomu se odhodlává člověk až *naposledy*. Odkládá to, aby to nikdy neudělal, poněvadž dobrovolně se to u něho nikdy nestane.

V tom spočívá slabost, jež mu nyní přináší smrt! Neboť na *tomto* bodě nastupuje nyní soud.

Pravím vám: Živé Slovo, Poselství, které jsem přinesl, *jest* takový důkaz, že nemůže být pro lidské duchy ničeho lepšího, přesvědčivějšího!

A kdo v opravdovém hledání jedenkrát pozná Slovo, ten jest také bez jakékoliv pomoci dokonale přesvědčen! *Jenom* to jej může také zachránit, pomoci mu, aby mohl usilovati vzhůru do Božích světlých zahrad věčného života radostným tvořením podle vůle Boží.

Nic jiného! Jen ten, kdo pozná *Slovo* a učiní ho skutečně svým vlastnictvím, tedy podle něj také skutečně *žije,* ten bude zachráněn od věčné smrti. Ale takový člověk se také neptá po jiných důkazech. *V prožití* mého Slova, jež mu v tom přináší důkaz, jest mu všechno samozřejmé!

Člověk musí tedy o to usilovat se vší opravdovostí a pokorou, bez domýšlivosti a bez zaujatosti. Nesplní-li to, nemůže mu Slovo ničeho dát. Zůstane mu uzavřeno, zatím co pro každého daleko předstihuje největší očekávání a vylévá bohatství opravdového míru, přináší opravdové vědění a obšťastňuje!

Lidé to *prožijí,* ač se tomu nyní vysmívají. Jejich duše se těžkými otřesy uvolní a budou připraveny toužebně chtít přijímat. *Pak* také poznají bohatství mého Poselství, na němž nebude změněno ani slova, nýbrž jest a zůstane tak, jak bylo mnou dáno. Ale lidé se změní ve zcela krátkém čase, poněvadž jejich duše jsou teď ještě příliš strnulé svévolí zkřiveného rozumu.

Bláhoví lidé, jak jste se domnívali být tak jistí a tak velcí! Pravím vám ještě jedenkrát: nikoliv *vy* smíte požadovati od všemohoucího Boha, nýbrž *On* požaduje zase jednou *od vás,* protože jeho shovívavost je nyní u konce!

On požaduje *od vás důkaz,* že jste schopnosti, jež svěřil vašemu duchu, správně použili podle jeho všesvaté vůle! Že jste byli čilí duchem a poznali jste v *jeho Slově toho,* jehož On vám nyní poslal!

Nedokážete-li to, pak jste nehodni jeho přízně, nepoužili jste svých schopností, jež vám přenechal ke spolupůsobení ve stvoření důstojného člověka. Zahrabali a promarnili jste svoje lidství a budete

proto jako nepotřební vymazáni ze stvoření z jeho knihy milosti: směti se stát vědomými sebe a života!

Lidé, jděte do sebe! Probuďte se duchovně! Musíte se brzy změnit vlastním prožitím, každý jednotlivec, poněvadž všemohoucí ruka Boží spočívá nad vámi všemi a jeho svatý hněv se nyní vylévá ke spáse těch, kdož se dosud úplně nevzdali temnotám a mohou se ještě probudit.

Pozemští lidé, využijte nyní každé hodiny! V Božím hněvu bude jako poslední dokonale rozbita nedůstojná nedůvěra, poslední ošklivý plod falešného chtění těchto lidí, která se nyní morově rozšířila po celé zemi. Země bude od ní opět osvobozena!

Napřed ale přijde srážka!

Jako kdysi u Ježíše lidstvo opětně požaduje domýšlivě: Dokaž, že ty jsi Syn Člověka! Lidstvo to chce požadovat podle vlastních, pozemských, sebou vytvořených omezených pojmů.

Bůh však ve svatém hněvu požaduje nyní: Lidstvo, dal jsem ti kdysi schopnost poznati všechno, co přichází z mého Světla! Nuže, poznej mého Syna, nebo budeš jako lidství nehodné a Světlu nepřátelské odsouzeno a zavrženo! –

Co to znamená, prožijete vy sami a velmi brzy! A bude-li se lidstvo ptát podle *svého* způsobu, pak mu *Bůh* dá tentokrát odpověď *svým* všemohoucím způsobem!

A všechna směšná domýšlivost těchto pozemských lidí zhroutí se jako hromádka prachu. –

Děkujte Pánu, jestliže vám pomáhá svými ranami, které ve zvratném působení musí i na vás dopadnouti. Modlete se a buďte připraveni v hodině nejvyšší lidské bídy zvěstovat *to* Slovo, které já jsem vám dal!

59. Zklamání.

Kdy se člověk konečně naučí, aby každou chybu, každou příčinu svých nesnází a nesplnění hledal především u *sebe!* Zdá se, že toho nikdy nedovede. Béře na sebe příliš veliký ohled, avšak jeho tvrdohlavé, strnulé myšlení jest příliš malé a příliš omezené.

Podle dosavadních zkušeností se to nikdy nenaučí, poněvadž *nechce!* Při největším a nejlepším chtění zůstane v jeho nitru vždy ještě výhrada a tato výhrada je nakonec vždy jeho milé „já" s nějakou vlastností, která se jej snaží připoutati s houževnatostí, jež převyšuje sílu i nejlepšího chtění.

Hluboko je skryto toto „já", tak hluboko, že mnohý člověk toho už ani nepozoruje. Ale je zde ještě a vysílá své škodlivé nitky ze svého úkrytu v takových okamžicích, kdy toho člověk nejméně očekává. Proniká do tak mnohého a při vlastních rozhodnutích, která musí býti rychle vykonána, postaví se toto milé „já" mnohdy docela otevřeně před povinnost svatého splnění.

Je-li to při silném chtění po splnění možné jen přechodně, tedy to přece oslabuje účinek vůle ke splnění a oddálí mnohé vítězství; ztíží je, nebo je docela znemožní.

Takovým byl nalezen člověk při poslední zkoušce. *Dobrovolně* se nikdy nezabývá svými vlastnostmi nebo přáními, ani ne vlivem největších bolestí. „Já" má k tomu stále ještě cosi namítat a snaží se proniknouti zvláště v lásce, kterou chová k některému bližnímu a která je staví nade vše, aniž by si člověk tuto slabost správně uvědomil.

Proto se musí člověk v sobě zhroutiti, aby tím mohl vybudovati v sobě nový stánek ke cti Boha, který jediný vede člověka ke skutečnému štěstí. Dosavadní vedlejší bohové musí se současně podrobiti, nebo budou vymýceni ranou meče, který bude přivolán samotnými lidmi.

Lidé, jak snadné mohli jste všechno míti a jak těžké si to činíte!

Což nemůžete alespoň jednou své myšlení poněkud povznésti nad tyto strohé formy, které jste si v průběhu tisíciletí vytvořili a pro

jejichž bytí jste dobrovolně obětovali celé věky, jako byste měli nadbytek času. A zatím věčné zákony, tkajíce ve stvoření, nemohou vám poskytnouti k promrhání ani jediné minuty.

Jak si to vlastně myslíte, co se má nyní odehráti? Myslíte vůbec také jednou na to, aniž byste se při tom opět pečlivě nepostavili stranou, abyste zůstali chráněni před svým zkoumavým zrakem? Vždy jste tak dosud činili, poněvadž vám váš zvyk nedovolil jednati nebo mysleti jinak.

Pohybujte se konečně duchovně trochu živěji, osvoboďte se od všech strohých forem, které vás snižují a znehodnocují!

Koloběhu vašeho myšlení chybí *život!* Chci vám jednou na příkladu ukázati, jak se nutíte býti malými v dobré víře a jak v nejlepším chtění k dobrému škodíte druhým, ba jak porušujete i to, co je vám skutečně svatým.

Řekněme, že přijde člověk s prosbou k vědoucímu, aby se dotázal, je-li cesta, po níž putuje, také správná. Takový člověk je vždycky pln přání a otázek a vždy může býti s jistotou počítáno s tím, že z mnoha otázek je jen málo věcných. Většina je jen čistě osobní nebo pozemské povahy.

Ačkoliv každý vědoucí jen nerad odpovídá na tyto otázky, poněvadž v Poselství je obsaženo vše, čeho člověk pro sebe potřebuje, tedy se přece stává, že tázajícímu se někdy na mnohé prosby poodhrne závoj z cesty, která tázajícího v tkaní zákonů může ještě potkati. Dychtivě se zmocní řečeného a snaží se pak podle toho říditi tak dobře, jak jen dovede, vždy však takovým způsobem, jak si to *on sám* myslí.

Obraz slov, která si při návštěvě vyprosil, zůstane před ním, neomylně jej podrží, až nadejte doba, kterou považuje za splnění. Myšlení je však povětšině vybudováno na jeho přáních a zformováno zcela podle jeho osobních pojmů, které pro sebe chce považovati vždy za správné.

Často však přejde takto očekávaný okamžik, aniž by nadešlo splnění. Je-li to dobrý člověk, bude se s kroucením hlavy zaraženě a malomyslně tázati, jak je to možné, že přece pevně věří na všechno

řečené a že se musí uskutečniti, co vědoucí řekne, je-li opravdu tak vědoucí.

Bude sám se sebou v rozporu a bude se utěšovati snad tím, že napřed trochu posečká, aby viděl, co bude následovati. V každém případě dozná pravděpodobně jeho víra určitého ochlazení a bude zdrcen, nebude-li schopen najíti důvod, který by mu umožnil vzpamatovati se ze zklamání.

Postihne-li to však člověka zlého, bude hanobiti a žehrati na všechno, co je v souvislosti s tímto vědoucím, který jej zklamal, a přirozeně také vůči němu samému. Dokonce i moje Poselství do toho strhne, i když tím podává důkaz, že mu ani sám dosud nikdy neporozuměl, nebo že není schopen nabýti důvěry k *vlastnímu* přesvědčení. Krátce, že on sám není duchovně ničím a zůstane podroben všem výkyvům pozemského dění. Takový člověk se sám označuje za plevy.

Nemyslí pak více na to, že už dříve byl přesvědčen o pravdě mého Poselství a že jeho hodnoty pocítil sám na sobě a v sobě. Poselství tím také odloží stranou, i když mu velmi mnoho dalo.

Bude se snažiti vzbuditi u všech lidí pochybnost. To, co poznal jako dobré a o čem se snad přesvědčil sám na sobě, o tom se nezmiňuje a snaží se dokonce obrátiti to ještě v opak. Žádný člověk nemyslí na to, aby jednou sám sebe dobře zkoumal a snažil se vypátrati, zda důvody pro nemožnost splnění toho, co bylo řečeno, nebyly v něm a v jeho jednání.

Právě *toto* by však bylo nejsprávnější! Neboť každé nesplnění je vždycky jen vinou zklamaného.

Může se změniti již v nejbližší hodině po rozmluvě, čímž učiní splnění nemožným. Jakmile nedosáhne toho, co ho na cestě očekává, co tedy bylo pro něho předurčeno, nemůže se to také ve všem ostatním splniti. Místo toho očekává jej jiné prožití, neboť prožití přijde určitě a příslušné formy mění se vlastním chováním. Tak může přijíti místo radosti žal, nebo se žal obrátí v radost, *obé* však přivodí žádoucí *prožití jeho ducha.*

Zcela určité milníky pozemského putování vyplní se pro každého *ducha.* Avšak zevní okolnosti k tomu a podněty, které k tomu dávají popud, řídí a mění se podle vnitřního života dotyčného.

Pozemský poutník dívá se ovšem jen na všechno zevní, na *formu,* která podléhá změně! A proto si sám způsobuje zklamání a pochybnosti.

Představte si jednou obraz: Člověk jde po silnici, po níž přijde do Vídně, zachová-li provždy nastoupený směr.

Kdyby se zeptal někoho, kdo krajinu dobře zná: „Kam přijdu touto cestou?“, tu *musel* by tázaný samozřejmě odpověděti: „Do Vídně.“

Může také ještě jmenovati některá meziměsta, kterými putující projde. Změní-li však poutník ještě před zmíněným cílem z jakéhokoliv důvodu svůj směr, tedy přes pravdivost odpovědi nepřijde do Vídně, nýbrž do nějakého jiného města. Snad do Paříže, do Curychu nebo do Říma.

Jakmile změní na silnici směr, změní se sebemenší úchylkou také cíl a tím také splnění ve svém původním tvaru, tak jak by tomu bylo na cíli původní cesty. Nemá pak žádného důvodu, aby toho, kdo mu dal dobrou radu, považoval za nevědoucího nebo za člověka, který pod nějakou záminkou předstírá vědění.

Tak jednoduché dění jako v *tomto* případě je také v každém putování člověka pozemským bytím.

Táže-li se člověk, kam jej přivede jeho cesta, na níž v *okamžiku otázky stojí,* tu může vědoucí zcela dobře říci, na které stanice v cestě narazí, ba naraziti musí.

Něco jiného nemůže býti člověku nikdy poskytnuto. Vždy jen vysvětlení podle *okamžitého* stavu a podle *okamžitého* směru tázajícího se, neboť pro svá rozhodnutí podrží trvale svou svobodnou vůli, jak každý z mého Poselství ví. Může se proto těsně po otázce rozhodnouti k obratu, který samočinně musí také změniti cestu i cíl.

Vykročil-li někdo původně k Vídni a obrátí se při tom náhle k Římu, dojde samozřejmě do Říma a nikoliv do Vídně.

S duchovními cestami je to totéž. A tyto se vyžívají také v *hrubohmotnosti!* Neboť ony jsou pro to směrodatnými.

Řekl jsem často, že ani Syn Boží nemůže člověka *nutiti* ke zbožnosti, neboť svobodná vůle k rozhodování nemůže býti žádnému lidskému duchu vzata.

Tak mnohý se domnívá, jak je obzvláště velikým ve své víře, když myslí, že já mohu zcela jasně viděti jeho pozemskou cestu a že po tom to, co já mu na jeho otázky o tom řeknu, *musí* pro něho také bezpodmínečně nastati. A mnohý člověk jeví se opět tak nevyslovitelně maličkým ve své domněnce, že nesplní-li se z toho něco, že ani já nemohu, podle jeho mínění, býti žádný Vyslanec Boží.

V obou případech ukazuje takto myslící jen na svou nevědomost o činnosti stvoření podle svatých Božích zákonů, které jsou trvale v *pohybu* a které zaznamenají ihned každé chtění člověka, aby ho připoutaly na své působení.

Dokonce ani v soudu nelze přesně předvídati, jak se toto svaté dění na každém vyplní. To závisí také na pohybu až do posledního okamžiku. Tak mnohý, který již platí za ztraceného, může býti zachráněn a mnohý, kdo myslí, že stojí pevně, může se zřítiti.

Člověku je přesně určena *hodina,* avšak způsob účinků řídí se podle *jeho* druhu v okamžiku soudu. Způsob odpovídá zvratnému působení jeho ducha se vším, co na něm ještě ulpívá.

Kdo se tedy přece znovu prohřešil proti Duchu Pána, nad tím je již rozsudek vysloven a on se řítí ke splnění, takže pro něho není záchrana již možná.

Ještě co mluvím tato slova, vím již, že i ona budou lidmi opět přijata jen omezeně a že přijaté vnutí opět ihned do pevných forem. Tím bude řečené opět bez rozpaků oloupeno o všechnu pohyblivost a Pravda, nyní nově vám darovaná, bude strohým myšlením rychle zkřivena ještě dříve, nežli se ve vás bude moci probuditi k životu.

Tak se mi daří při všech mých slovech. Lidé je nepřijímají, *jak já to chci!* A toto vědění přináší únavu. I kdybych se chtěl rozhodnouti opakovati vždy znovu jednou již řečené, tedy by tím nakonec přece nebylo dosti vykonáno a muselo by se to státi nuceným vysvětlováním bez konce, neboť lidé vždycky najdou nějaký nevyjasněný bod pro své malé myšlení.

Člověk má i přes svou vázanost na všechny následky svých rozhodnutí – v důsledku své svobodné vůle – vždy ještě dostatek možnosti pro pohyb na cestách svého putování ve stvoření, tedy také na zemi. Ono jak, kde a kdy se všemi svými účinky jest obsaženo v mém Poselství, které ve své formě nemůže býti falešně vykládáno, namáhá-li se člověk, aby správně vysvětlil moje *slova* tím, že je přijímá *tak,* jak mnou byla dána.

Máte-li Poselství před sebou, musíte se také snažiti zahloubati se do mých slov a to slovo za slovem a větu za větou, neboť ony vedou vašeho ducha. Používám vaší řeči v onom *pravém* smyslu, tak, jak musí býti používána, aby byla *živoucí* a ne podle toho, jak ji zkřivený rozum považuje za správnou a krásnou.

Vy víte, že každé jméno člověka vyjadřuje jeho samého. Člověk *jest* takovým, jaké jest jeho jméno, ne že by se tak jen jmenoval. Jméno je však také *slovo.* A tak, jak toto pro sebe skutečně žije a působí, tak žije a působí pro sebe také *každé* slovo vaší řeči!

To však všichni lidé právě tak zkřivili jako svůj rozum. Musíte se proto při čtení mého živoucího Slova v prvé řadě dokonale zbaviti těchto zkázonosných rozumových hraček. Nesmíte při tom chtíti mysleti v *těch* formách, jaké jste si vybudovali, nebo jak je jiní pro vás stále tvoří, nýbrž musíte se snažiti, abyste na sebe nechali neovlivněně působiti a podle toho procítili druh mých slov a také způsob sestavy mých slov.

Provedete-li to vážně, prožijete při tom zázrak; neboť druh a *způsob* mých vět dá vám zcela jiné pojmy, zcela jiné obrazy, než jaké by vám dala tatáž slova, byla-li by sestavena vámi samotnými.

Tuto námahu jste si však *dosud* nedali. Vy jste ještě nepřijali ono nové v mé řeči, nýbrž myslíte při tom stále jen na své zbytečné rozumové důvody, které byly v posledních letech i dříve často změněny; ba vy jich dokonce používáte i ke čtení *mých slov.*

Řeč má v sobě ve skutečnosti tolik svého vlastního života, stejně jako každé jednotlivé slovo, že nesmí býti hračkářsky přeměňována, jinak by tím byla ve svém účinku oslabena. Budu vás museti napřed naučiti správně chápati a používati vaší vlastní řeči, neboť i od toho jste se již odklonili mudrováním svého mozku.

Podle svého cítění nalezli jste pro to, co dosavadní námaha vašeho mozku chtěla vytvořiti, opět zcela správný výraz, když pravíte, že to má ten účel, aby řeč se stala plynnější, běžnější, aby mohla býti rychleji a snáze čtena. Plynulost a zatemnění jdou však ruku v ruce. Učiníte-li řeč plynnější námahou svého mozku, není to nic jiného, než *zatemnění* řeči, čímž i její síla, to mocné v ní, jest oslabeno, anebo docela setřeno.

Rychlejší a snadnější čtení týká se však jen rozumu, který to má pohodlnější.

Ve všem spočívá jen snaha po *povrchnosti,* která dnešní dobu, jakožto korunu námahy vašeho rozumu za tisíciletí tak zle charakterizuje.

Váš cit, váš duch mluví však jinak, to seznáte také již z každé věty, která je vám dána ze Světla. Již tolik jste obdrželi a přece jste se ještě ničemu nenaučili!

Hleďte na mne a řiďte se podle mne. Takové bylo moje volání od počátku. Přináším vám *nové;* neboť *vše* má býti nové podle Svaté Vůle Boží, také používání řeči, která nesmí býti přepracovávána pro mělkou zábavu.

Poněvadž se však nyní správný způsob řeči zdá cizí, proto na to tak mnohý člověk naráží. Jeden ji považuje za příliš jednoduchou, jiný zase za vyšroubovanou nebo v nemotornosti nesprávně použitou a ještě mnoho jiného, zatímco skutečně obnovuje správnost, jak se skutečně používati má, aby byla s to dotknouti se vaší duše a otevříti ji a aby nelichotila pouze slabostem vašeho povrchního rozumu; aby se *zachvívala* ve svatém rytmu věčných zákonů.

Zahloubejte se proto do způsobu řeči, avšak svým *duchem,* který žádá mnohem více. Namáhejte se, abyste konečně jednou porozuměli mému Slovu!

Jestliže jste jednou pochopili plnou hodnotu slov mého Poselství, pak znáte také všechny zákony samočinně působící ve stvoření. Pak pro vás nebude žádného zklamání, neboť jste se sami stali vědoucími.

60. Brána se otevírá.

Co dnes vám zvěstuji, podobá se otevření dveří pro světový soud! I pravil Pán tato slova, jejichž obsah je pro lidstvo nejtěžší:

„Nyní nadešel čas, kdy volně a svobodně má býti Slovo zvěstováno celému světu, ve všech světadílech, neboť na světových hodinách je těsně před odbíjením dvanácté!“

Tato slova, naplněná svatou Boží silou, jsou tak obsažná, že uvolní nyní všechna napětí, která zadržovala veliké, konečné zúčtování, dokud nebylo dáno přikázání od Boha, našeho Pána, které dnes posílám do světa.

Platí také vám, vy nositelé svatého kříže. Vaše doba je tím zde. Pevně, bez malomyslnosti a radostně máte státi *před* Slovem! Tak to chce Bůh, váš Pán. Máte nyní svobodně a otevřeně přiznati svou příslušnost. Tím přinesete lidstvu dobro, záchranu, světlo, život. A Boží všemohoucnost je s vámi.

Nemáte se skrývati, vy, kteří jste pozvednuti ze starého, abyste zde na zemi vystavěli nové, podle vůle Boží.

Vy jste těmi lidmi, které Bůh chce míti na své zemi. *Vám* dá Pán právo požívati požehnání v jeho stvoření; poněvadž jste poznali jeho svaté Slovo a snažíte se podle něho žíti v plné poctivosti svého chtění.

Veliké čistění počíná. Mějte oči otevřeny a poznáte brzy jasně přísnou a spravedlivou ruku svého Pána a Boha nyní ve všech působeních!

Neskrývejte se! *Vás* chce míti Pán na zemi a ty, kteří chtějí s vámi následovati Boží Slovo. *Vy* jste určeni, abyste zde na zemi vybudovali Boží říši, která mu bude milá! Jste zaplaveni jeho požehnáním. Jeho zákony jsou na stráži. Podporují a chrání *vaše* konání, zatímco nyní působení všech protivníků jeho Slova v prudkém zrychlení zvýšené síly rozvrátí a k zemi smetou, načež země a celý svět bude osvobozen ode všech těch bytostí, které patří k trabantům Lucifero-

vým a které, vyvyšujíce sama sebe, vůbec se nestarají o svatost Božích zákonů ve stvoření.

Vy budete pozváni k hostině svého Pána, kterou stvoření nabízí. Ti však, kteří jsou protivníky jeho Slova a chtějí jimi zůstati nebo lhostejně ve svém líném opojení lidského sebezbožňování ještě zůstanou, budou nyní vypuzeni jako záškodní hosté ze stvoření, které se nyní musí zachvívati v zákonech Světla a jen jimi může i nadále zůstati zachováno!

Neostýchejte se nyní mluviti o Slově mého Poselství. Bůh chce, abyste hlasitě zvěstovali, co naplňuje vašeho ducha. Bůh chce, abyste nyní *mluvili* a jeho síla a ochrana bude s vámi!

Ti, kteří vás přesto napadnou a budou chtíti pomlouvati, soudí tím sami sebe, neboť se označují za nepřátele Boha, kteří nesnesou Slova Pravdy! Budou bolestně zasaženi jeho Světlem, budete-li o něm mluviti v přesvědčení. To je rozhněvá, vzbudí nenávist a tím přivedou paprsek ostrého zvratného působení bezprostředně proti sobě k působení.

Nestarejte se! Dokud stojíte pevně a s jistotou vystupujete, pokud jste určití a jednomyslní ve své řeči, se vší zdvořilostí zralého ducha, *pak* je v každé době vítězství při vás, na každém místě! Neboť *nic* nemůže se postaviti *proti* vám, *když Bůh* sám se svou všemohoucností je při *vás,* protože jednáte podle jeho vůle!

Pomněte prvních křesťanů, kteří pro Slovo opustili nejen přátele a příbuzné, nýbrž nedbali ani svých postavení mezi spolubližními ani pozemského blaha. Radostně se přiznávali ke Slovu Syna Božího, ačkoliv již nebyl pozemsky mezi nimi. Nezalekli se snášeti tvrdá pronásledování od všech pohanů, přijímati největší tělesné útrapy a položiti i pozemský život, když šlo o to, postaviti se pro své přesvědčení za Slovo!

A později *opět,* když křesťané své spolukřesťany pronásledovali a mučili je pod hrůzami inkvisice. Na této síle bezpodmínečného přesvědčení může se mnohý ještě mnoho naučiti!

Oč lehčí je vám to však nyní učiněno! Lidé tehdejší doby byli pod tlakem temna, které pod vedením Luciferovým mohlo vyvinout

největší moc. Nedbali však nenávisti nelidských davů pro díky, že směli přijmouti *Slovo!* Za chvalořečení šli pro ně i na smrt!

Dnes je Lucifer již spoután. *Nemůže* vám již více škoditi. Také jeho moc je dokonale rozmetána. Jeho vojska jsou zničena. Stojíte ještě jen proti posledním zástupům jeho posledních trabantů. Přece však i jejich síla je již ochromena, poněvadž soudící Světlo spočívá nad nimi. Tito všichni zhroutí se v sobě, musí se navzájem zničiti. Tak tomu chce Bůh a tak se také stane!

Máte to tedy nyní tolik snadnější bojovati pro Slovo, nežli tomu bylo tehdy. Nelze to vůbec srovnati se starou dobou.

Přes to všechno jsou však ještě mnozí mezi vámi, kteří se chtějí ve strachu skrýti s věděním o Slově, aby neupadli do nesnází. Bojí se dokonce i *otázek* jiných o jejich kříži, nebo o Poselství!

Nyní však jest zde hodina, kdy *má býti* o Slovu mluveno volně a svobodně v celém světě! Neboť ve dnech soudu mají vás všichni lidé poznati. Vy budete majáky v nejtemnějších hodinách lidstva, které se blíží, pochodněmi všem těm, kteří ve zmatcích a zoufalství chtějí otevříti své duše svatému Světlu!

Neskrývejte se, neboť osud mnohých lidí leží tím ve *vašich* rukou! Vy jste odpovědni za to, jestliže opravdově hledajícím neposkytnete v soudu možnosti, aby našli cestu ke Světlu. Nemáte získávati ani za nimi choditi, ale *na svém místě musíte stát, daleko všem viditelni!* K tomu vás dnes volám!

Budete-li ústupni před protivníky svatého Slova a tím před nepřáteli Božími, budete-li ustrašeně chtít své přesvědčení skrýti nebo dokonce zapříti, pak jest neposunutelný zákon, že při tom musíte ztratiti, dojíti škody; neboť pak nejste hodni, abyste následovali svatou vůli Boží. Přistoupili jste tím k vlažným, kteří již podle zaslíbení musí býti vyvrženi se všemi zavrženými.

Vyzbrojte se nyní vy, kteří chcete náležeti Slovu! Vydejte svědectví o něm, kdekoliv to bude žádáno nebo třeba.

Z Boží lásky přichází proud Světla a vlna nevýslovné síly rozlije se ze své všemohoucnosti na všechny nositele kříže Grálu! Vyvstane ve vás odvaha, která vás samy překvapí a která jako vysoký plamen zaplápolá zářivě k nebi!

Co vy nabízíte lidem ve svatém Slově, to předstihuje všechny poklady tohoto světa! Myslete na to. Vy jste oněmi *dávajícími,* oněmi *dárci* ve smyslu Božím mezi vašimi bližními, nikoliv trpění.

Stojíte tím ve službě Boha, jemuž náleží celý svět a jehož vlastnictvím je vše trvající a který ve své državě chce trpěti jen ještě lidi, kteří slyší jeho Slovo a podle *jeho* přání žijí. Neboť i lidé jsou jeho vlastnictvím! Jen z jeho milosti mohou býti! A kdo se nyní nebude chtíti vůli dárce této milosti v pokoře podrobit, toho odvrhne Pán ze všech požehnání a radostí této země.

Lhůta přešla a brzy zazní všemi světy neúprosně poslední úder světových hodin, aby zvěstoval, že dvanáctá hodina jest nyní dokonána. To bude konec všeho falešného lidského chtění. Nová doba vyvstane, v níž zavládne pouze vůle Všemohoucího.

Přece však tato vůle není taková, jak si to lidé dosud mysleli, poněvadž se ve své domýšlivosti nezalekli ani ohromné osobivosti chtíti vnutiti svému Bohu způsob vlastního myšlení, ba zformovati jej podle vlastních zkřivených pojmů.

Mluví *sami o sobě,* když zdůrazňují, že jest to *Boží* vůle. Jen aby tím vykrášlili své konání a mluvení. V okamžiku jejich nejvyšší domýšlivosti zasáhne tyto rouhače v odplatě paprsek Boží.

Budou vypuzeni z milosti býti vědomými ve stvoření a to *tou* vůlí, kterou se osmělovali tak často neoprávněně ve svých řečech uváděti, aniž by ji znali. Označili vlastní chtění za svatou Boží vůli, která je za to bude nyní soudit v pravěčné Boží spravedlnosti.

Hanobitele a pronásledovatele svatého Slova zasáhne to jako blesk, v jehož žáru musí zajíti, aby v mukách poznali, že tím hřešili proti Duchu a že proto nemohou nalézti slitování.

Výsměch a tupení brzy přejde v bolestném výkřiku souzených.

Zeptejte se klidně každého člověka, který vás chce potupně napadnouti pro vaše přesvědčení, které je vám svaté, nebo pro kříž, který nosíte a který jste plně oprávněni s hrdostí nositi:

„Cožpak jsi Světlu a dobru tak vzdálen, že nesneseš pohled na kříž Světla?“

Tato otázka přinese vám mnohý zázrak, neboť v ní spočívá netušená síla. Prokažte se býti hodnými daru svého Stvořitele, když jeho

síla vstoupí do vašich duší v době, kdy jste to nejméně očekávali. Nenechte tuto sílu přejítí kolem sebe bez využití, nýbrž pijte ji s celou touhou svých duší, abyste mohli zůstati vyvolenými, jako praví hosté svého Boha ve velikém příbytku jeho stvoření a abyste nemuseli býti odvrženi k těm, kteří čistý příbytek pošpinili činy své pýchy a domýšlivosti, vládychtivosti a nenávisti.

Stojíte v síle Slova! Všichni nositelé svatého kříže, kteří jej nepovažují za vnější znamení, nýbrž pohlížejí na něj v nejčistší věrnosti.

Doba ku zvěstování Slova a k řeči o Slově jest zde! Buďte bojovníky Božími pro Pravdu a Světlo! Vítězná síla Pána bude s vámi!

61. Zející rána.

Jednou musí být promluveno o otevřené ráně, která stále oslabuje nositele kříže Pravdy. Již dlouho o tom hloubáte a uvažujete, aniž byste ji poznali.

To neplatí jen pro Horu, nýbrž také pro nížiny. Nechci míti lidi, jako jsou církevní věřící, kteří, pohodlně naslouchajíce, vstřebávají Slovo, aby se na něm změkčile povznášeli a pochutnávali, nýbrž chci lidi, kteří jsou schopni, aby v radostném tvoření vybudovali Slovo v sobě v pevný hrad, v čistý chrám Boží!

Požaduji čilost od každého, kdo smí přijmouti moje Slovo, má-li mu přinésti užitek!

Kdybyste byli takovými, nenesli byste již více ránu, která vás trvale oslabuje. Již dávno byste byli z ní vyléčeni. Takto vás však udržuje ještě dole a působí ochromivě na všechny pohyby vašeho ducha!

Chci vám říci, co to je. Vzdor všemu vědění a nejlepšímu chtění chybí vám ještě vše strhující přesvědčení posledního poznání o velikém dění Světla, kterému chcete sloužit!

To je ta zdánlivě ještě nevyléčitelná rána, kterou Lucifer zasadil lidstvu, kruh, který lidstvo i vás s nebývalou silou poutá stále ještě na temno. To je to otevřené místo, které se nechce zacelit k pevnému odražení všeho zla, nýbrž vždy vystavuje své obnažení, které temno může zasáhnouti. Tyto rány jsou s to znemožniti, ano i zničiti vaše úsilí ke Světlu.

Pochopíte, oč jde? Vám chybí *přesvědčení o všemohoucnosti Boží,* která je s *vámi,* působíte-li ve službě Grálu! A nedostatkem tohoto přesvědčení podvazujete účinky, které by se vámi musely vítězně projeviti ve veškerém vašem konání a dokonce i ve vašem myšlení!

Kdekoliv jste sraženi zpět, všude, kde z vašeho jednání a chtění nevyzařuje bezpodmínečné vítězství, jste *sami* vinni; chyběla vám síla přesvědčení, s níž *musíte* zvítězit!

Vy sloužíte *Bohu* svým chtěním, svými činy *a Bůh jest s vámi,* stojíte-li pevně v jeho vůli a nestavíte-li mezi to vůli svou!

A kdyby se všechny mocnosti této země proti vám spojily, nic nepořídí, pokud vy následujete a provádíte to, co vám určuje vůle Boží. Chtějí-li se proti tomu domněle postaviti pozemská určení, neváhejte! Jdete-li s důvěrou ke svému dílu, přímou cestou, bez bázně a pochyb, rozplynou se překážky vniveč a budete míti v *každém případě* úspěch, o nějž jste usilovali! Přijměte, co spočívá v těchto slovech a ona se naplní!

Nezapomeňte také, že vás vede *všemoudrost,* která je vysoko nade vším lidským věděním, která zná konce všeho působení a s vysokého hlediska vede vás k pravým cílům.

Tak mnozí z vás prožili často již pozemsky nemožné děje. Jak se to dosud ukázalo v malých věcech, které však byly větší, nežli vy tušíte, tak je to i s nejtěžším, zdánlivě nepřekonatelným. Kde se vám hodlá postaviti v cestu rušivá lidská moc, tu pomyslete na to: S vámi je *všemohoucnost,* která je daleko větší nežli každá moc a jíž se nic v celém stvoření nemůže rušivě protiviti!

Člověk proti Bohu! Jak tu může být ještě otázka o výsledku a konci?

Vám však dosud chybí vědomí pevného přesvědčení. V tom vás brzdí váš zkřivený rozum, jímž vás Lucifer spoutal. Pouze rozum vás nenechá bojovati v pravém smyslu, nenechá vás býti pravými bojovníky pro svatou vůli Boží zde na zemi!

Jakmile se *proti vám postaví* lidská určení a názory, již se bázlivě ohýbáte ve falešném přesvědčení, že nejste s to je překonat. Tím se oslabujete a nevzchopíte se k boji!

Avšak každý stát, který skutečně usiluje o *výstavbu,* bude *podporovat* moje Poselství a hnutí kolem něj a nikdy je nebude potlačovati! Mé Poselství povznáší člověka i kulturu.

Jděte pevným krokem a neodkladně vpřed ve svatém přesvědčení neochvějné víry ve všemohoucnost Boží, která je s vámi. Pak se všechno, co leží před vámi a chtělo by brzditi, rozplyne samo sebou a bude vám dokonce *nápomocno* k úspěchu! Jestliže jste došli v sobě tak daleko, *pak* teprve můžete býti pravými pomocníky lidstva, abyste je Slovem přivedli vzhůru ke Světlu.

Bojovníky Světla máte býti však *všichni,* od prvního až do posledního nositele svatého kříže! Přece však ani jediný není mezi vámi, ani jeden v plném významu a v plné síle, jak by býti mohl a také již býti měl! Tak zhoubně vás rozleptala omezenost rozumu od doby pozemského působení Ježíše Krista!

Nemáte býti bojovníky, kteří by házeli bomby a granáty a tak zabíjeli lidi! Nikdy nemáte přinášeti zkázu svým spolutvorům, nýbrž máte bojovati mečem přesvědčení, za nímž stojí všemohoucnost Boží, jíž se nic nemůže postavit na odpor! Co já jsem vám dal a vždy znovu dávám, je bezpodmínečné vítězství!

Všechno můžete zde na zemi přemoci, když *chcete a jednáte* v přesvědčení. Jste nepřemožitelní, každé vaše slovo stane se také skutkem, jakmile bude vysloveno pravým způsobem, to znamená, s vědomím oné vysoké síly, která s *vámi* působí.

Vše jsem vám k tomu dal. Vy však toho nevyužíváte, poněvadž ještě krvácíte z rány, která vás oslabuje a nedá vám státi se bojovníky!

Vy malomyslní, kterým se dostalo tak nevýslovně velkých darů, znám vás a vím, že toho opět nedovedete využíti, i když jste to konečně pochopili, neboť pak se to opět snažíte vtěsnati do malicherností.

Jak velikými byli přece tehdy oni prostí lidé, kteří se rozhodli následovati slovo Kristovo, žíznivě mu naslouchali, aniž je kouskovali v hloubalství pokřiveného rozumu, které olupuje o čas a sílu. Vezměte si ještě dnes příklad z těch, jimž nemohla býti dána bezprostředně vysoká síla, které se vám dostalo, a kteří nemohli býti pracně vychovávání k novému bytí, jak se vám to stalo.

Usnadnil jsem vám to, proto to béřete také tak lehce a neujasňujete si neobyčejnou vážnost, která je v každém slově.

Nyní se však blíží doba, která se rozvíjí a nezadržitelně valí vpřed. Nepochopíte-li konečně nyní také jádro Slova, pak meč, který tím každý z vás obdržel do ruky, zraní *vás samotné,* nechcete-li býti schopni sami jím vládnout. To se splní bez vašeho chtění. Řiďte jej dobře, jinak zasáhne *vás.* Nemůžete zůstati nečinní, síla, kterou jsem nyní vyslal do stvoření, toho nepřipustí.

Je svatým zákonem Grálu, že *ten* bude bit, ztracen a utrpí škodu, který i jen na okamžik ve svém přesvědčení nebo ve svém jednání váhá a nesnaží se postupovati vpřed v neotřesitelném klidu s pohledem obráceným k Bohu. Často jsem již upozorňoval na tento zákon, poněvadž zůstává stále základní podmínkou, na níž spočívá zdar a vítězství.

Nečiňte si to pohodlným tím, že si myslíte, že všemohoucnost bude vámi již působiti tam, kde má.

Všemohoucnost proudí. V tom máte zcela pravdu. Pracuje také bez vás a přivede také vše k Bohem chtěnému konci v pravý čas, bez jediné vteřiny opoždění. Tuto cestu musely by však pokrýti zříceniny a to není nutné. Proto má dříve vámi býti každá cesta upravena. Vy jste povolaní, abyste *spolupomáhali* na výstavbě na zemi a zachránili ještě lidi, kteří by jinak bez *vaší* pomoci museli zahynouti, poněvadž by se sami ze sebe neprobudili.

Máte pomoci připraviti všechny pozemské cesty, aby pomoc mohla býti v pravý čas poskytnuta a to tak, jak to pozemské lidstvo potřebuje. Nejedná se při tom vždy jen o Slovo a jeho rozšíření, nýbrž také i o čistě pozemské nutnosti výstavby.

Cokoliv povolaný za tímto účelem činí, musí ke všemu přistupovati s neotřesitelným přesvědčením bezpodmínečného vítězství a plného úspěchu!

Síla Světla odstrčí překážky, jakmile jdete přímou cestou, která je vám vyznačena. Jestliže se sami nezaleknete před domnělými překážkami, nemohou se tyto nikdy uplatniti!

Vaší vnitřní jistotou přesvědčení může prouditi všemohoucnost Boží a vynutiti pro vás vítězství *všude a ve všem,* co podniknete ve službě pro Grál!

Takové je dění. Svým působením musíte poskytnouti průplavy, které řídí nápor této všemohoucnosti na určitá místa! A to se může státi jen jasnou jistotou nejčistšího přesvědčení. Prožijete pak jeden zázrak za druhým a jeden větší než druhý. Neupadejte však při tom do lehkomyslností ani do povrchností nebo dokonce do opovržení vůči lidem, nýbrž zůstaňte provždy duchovně i pozemsky bdělí! Začněte už s tím jednou vážně, brzy se vaše jistota tak zvýší, stane se

nepřemožitelnou, takže lidé s úžasem a obdivem poznají, že Bůh je jasně, viditelně s vámi!

Vy však znovu a znovu začínáte myslet starým způsobem, který pro vás, pro povolané, musí zůstati minulostí, neboť vy jste vyzdviženi ze starého a vyzbrojeni nadpozemskými schopnostmi a silou. Nechte tuto sílu konečně působit!

Jednejte v pravém přesvědčení, že všemohoucnost Boží je s vámi a všechny starosti se od vás vzdálí. Jestliže se k vám dostanou, pak jste je sami přitáhli svou malomyslností!

Kdo ukazuje malomyslnost, ten nepochopil velikost dění. Ten neví, jaké veliké milosti je účastem každou hodinou, ten se také nikdy nebude moci státi pravým bojovníkem Božím zde na zemi!

Víte nyní, co je bojovník Boží? Nemáte pěstovati nepotřebných slovních půtek ani hrubých činů, nýbrž máte konati *svou práci* v nejnezkalenější důvěře ve všemohoucnost svého Boha, bez ohledu na to, jakého druhu je tato práce. Ve službě svatého Grálu bude vždy *výstavbou,* nikdy bořením, přinese požehnání a nikdy žal.

Vaše vedení je *tak* mimořádného druhu, že nemůže býti nikdy pochopeno pozemským rozumem. Z toho důvodu musí se váš *duch* vedení podříditi! Více *života,* větší *nadšení* musíte nechati v sobě vyrůsti a *všechno* se vám snadno podaří!

Přece však nesmí žádný z vás si myslet, že je to jen jeho úspěch. Jen zasáhnutí Světla přináší vám vítězství! Jen když Světlu neobmezeně důvěřujete! Kdo by *sebe* chtěl označiti za úspěšného, způsobí zastavení, vyvolá obtíže a vítězství mu selže.

Dávejte konečně nyní *dále* hledajícím z toho, co já jsem vám vždy bohatě dával! Aby se to prouděním stalo schopným nastoupiti nutný koloběh, který se jako lavina povalí dušemi a světy! Mějte s hledajícími *tu* trpělivost, kterou jste u *mne* nalezli, namáhejte se i *vy,* abyste porozuměli svým spolulidem, tak jako já jsem se musel namáhat, abych vám upravil cestu ke světlým zahradám Božím, kterou jste i vy jako všichni ostatní již úplně ztratili. I vy jste chodili po falešných cestách.

Vy máte býti nyní *dárci,* kteří *vedou vzhůru* ze vší nouze! To však nemůžete, máte-li mosty vyzdviženy. Dejte sebe lidem, jako já jsem

se vám dal. Pak jste pravými bojovníky Božími zde na zemi! Teprve pak splníte svůj úřad.

Radostné zvolání vzbudilo již mnohého ducha, úsměv ztišil mnohou bolest a pohled plný porozumění vdechl mnohé slabé duši sebedůvěru!

Jak jste přec byli dosud chudí ve svém duchovním bohatství, když jste je nechtěli použíti k tomu, aby se jiní na něm potěšili a osvěžili. Jen radost jiných působí k oživení a občerstvení ducha. *Vy* přijímáte, jestliže obšťastňujete radostnou myslí duchovně toužící, oživujete malomyslné a posilujete slabé. Proto jsem vám vše dal a napomínal vás, abyste se svou hřivnou lichvařili.

Vím, že mnohým z vás chybělo již jen toto slovo, aby odsunulo poslední závoj s klávesnice vaší vůle a tak mohlo povstati k cílevědomému činu všechno, co ve vás skrytě čekalo na probuzení!

Buďte nyní bojovníky a dárci! Je již čas!

Již od této hodiny dejte v sobě vzejíti *novému životu!* Vyhostěte malomyslnost ze svých duší a působte v síle Pána!

Zahojte ránu, kterou jste do této hodiny stále ještě trpěli, abyste se konečně mohli ubrániti všem pochybnostem rozumu. Bude pozdě, jestliže to nedokážete v nejbližší době!

Proto bolestně *pálí* vaše rána, kterou jste dosud ještě nesli! Nechť vás v bolesti připraví pro svatý pozemský boj, aby se konečně ve vás v plamenech nadšení duch znovuzrodil!

62. Všemoudrost.

Vedu vás svým Slovem zpět k Bohu, od něhož jste se dali odciziti všemi těmi, kteří své lidské chtění vědět stavěli nad Boží moudrost.

A ti, kteří jsou ještě proniknuti jistým vědomím všemoudrosti Boží a chtějí se pokorně poddati velkému, láskyplnému vedení, jež spočívá v působení nezvratných zákonů tohoto stvoření, i ti si představují všemoudrost Boží jinak, než jaká je!

Představují si moudrost Boží *příliš lidsky* a proto příliš malou, vtlačenou do příliš úzkých hranic! S nejlepší vůlí dělají z všemoudrosti jen pozemskou *vševědoucnost.*

Ale všechno jejich dobré myšlení jest zde příliš lidské; dopouštějí se vždy znovu této veliké chyby, že se snaží představit si pod pojmem Boha a Božství *nejvyšší bod lidství!*

Vůbec se nedostanou ven z lidského druhu; ale při svém myšlení sledují stoupavě vzhůru jen vlastní způsob. Vycházejí z lidské půdy a zdokonalují vše až k nejvyššímu, nejideálnějšímu bodu stejného druhu. Nikdy neopouštějí svou vlastní půdu, ani při svých představách o Bohu. I když se snaží stupňovat své očekávání až do nepochopitelné výše, zůstává přece všechno v jednom sloupci myšlení a nemohou nikdy ani v tušení nalézti třeba jen stín pojmu opravdové velikosti Boží.

Není tomu jinak ani při pojmu Boží všemoudrosti! Vaše nejodvážnější myšlení učiní z něj jen malichernou a pozemskou *vševědoucnost!* Domníváte se, že všemoudrost Boží má *„vědět“,* co si vy *lidé* myslíte a cítíte. Tento pojem vyžaduje nebo očekává od Boží moudrosti neomezené rozptýlení a chápání nejosobnějších a nejmenších myšlenek každého jednotlivce zde na zemi a ve všech světech! Zdůvěrnění a porozumění vůči každému malému lidskému duchu, ba ještě více, i starání se o něj!

Takový úkol vědění není moudrostí! Moudrost je mnohem větší, stojí vysoko nad tím.

V moudrosti spočívá *prozřetelnost!* Předzvědění není však stejnoznačné s předvídáním vedení, jak tomu lidé pod slovy „moudrá prozřetelnost“ tak často rozumějí, to znamená, jak si to myslí. I zde

se mýlí, protože ve svém lidském myšlení opět snaží se představiti si *zezdola nahoru* každou velikost jako *vystupňování* všeho toho, co oni sami, *lidé,* v sobě nosí.

I při svém nejlepším stanovisku neuhnou od tohoto zvyku a nemyslí na to, že Bůh a Božské je jiného, jim zcela *cizího druhu.* Používají-li při svém myšlení jako základu svého lidského druhu, pak musí jim vycházet jen omyl!

A zde je důvod všeho falešného a každého omylu v pojmech. Zcela klidně můžeme říci, že ani jeden z dosavadních pojmů myšlení, hloubání, bádání nebyl skutečně *správným.* Ve své lidské malichernosti nemohli se nikdy přiblížit ke skutečné Pravdě!

Prozřetelnost je *Božské* působení, je zakotvena v Božské moudrosti, ve všemoudrosti. A všemoudrost byla skutkem učiněna v Božských zákonech tohoto stvoření! V těchto zákonech spočívá také prozřetelnost a působí na člověka.

Nemyslete si tedy, že všemoudrost Boží má znát vaše myšlenky a vědět, jak se vám pozemsky vede. Boží působení jest zcela jiné, větší a obsáhlejší. Bůh obepíná svou vůlí všechno, udržuje všechno svými živými zákony, podporuje vše, co každému člověku přináší *to,* co si zaslouží, to znamená, co si utkal.

Ani jeden z nich nemůže se vyhnout následkům svého jednání, ať jsou zlé nebo dobré! *V tom* se jeví všemoudrost Boží, která jest spojena se spravedlností a láskou! V činnosti tohoto stvoření je *všechno* pro člověka moudře předřízeno! I to, že *on* sám se musí *soudit!*

V Božím soudu přináší Boží soudce jen vybavení rozsudků, kterým lidé sami propadli podle zákona Boží moudré prozřetelnosti! Soudce přináší do tohoto světa sílu vybavení, která je v něm. On je živým zákonem, *jest* nejsvětější vůlí Boží v osobě: Imanuel!

Je to zvláštní, že lidstvo mluví již léta o *světovém obratu,* který má přijít. Tentokrát má výjimečně pravdu, ale obrat je již zde! Lidstvo stojí ve středu všeobsáhlého dění, které ještě stále očekává, a nepoznává je, protože *nechce.*

Jako vždy představují si to jinak a *nechtějí* uznat, co *skutečně* jest. Tím zameškají pravý čas k vlastnímu zrání a selžou. Selžou jako vždy; neboť ještě nikdy lidstvo *nesplnilo to,* co Bůh od nich může

očekávat, musí očekávat, má-li je ještě dále ponechat v tomto stvoření.

Nyní však nadchází konec Boží trpělivosti; neboť v jednání lidí je tolik domýšlivé omezenosti, která se při *každém* příchodu Světla vždy stejným způsobem opakuje. Je v něm tolik dětinské svévole a směšné domýšlivosti, která příliš jasně projevuje *nepolepšitelnou* lenost ducha a neponechává již žádné naděje na možnost záchrany.

Z tohoto důvodu je to Boží vůle, aby stvoření bylo nyní očistěno od všeho takového zla. A tato svatá vůle přináší nyní očistu soudem. V uzavření kruhu všeho jednání, všeho dění!

Uzavření kruhu bude přivozeno silou Světla, které je nyní zakotveno na zemi a všechno se musí na něm soudit, musí se očistit, nebo musí zahynout, propadnout strašlivému rozkladu. Je to přirozené a podmíněné zákony stvoření, že všechny zlé vlastnosti přinesou nyní na konci své nejsilnější květy a musí vydat své nejodpornější plody, aby se v nich vyžily a jedna druhou zničily!

Silou Světla musí přijít všechno do varu! A z tohoto varu může tentokrát vystoupit *vyzrálé* lidstvo, schopné a také ochotné přijmout s díky a jásáním nová zjevení z Boha a žít podle nich, aby tak ve správném jednání mohlo proputovat stvoření. –

Při každém obratu dává Stvořitel dozrávajícím lidským duchům nová, jim dosud neznámá zjevení, která mají sloužit k rozšíření vědění, aby jejich duch dalším poznáním byl schopen povznésti se do světlých výšin, které kdysi opustil jako nevědomý duchovní zárodek.

Bylo vždy jen několik těch, kteří se prokázali schopnými vděčně přijmouti z Božství přicházející líčení a mohli tak získat tolik hodnoty a síly ducha, kolik jí bylo třeba lidem. Většina všech lidí odepřela tyto vznešené dary Boží ve svém stále se stupňujícím omezení duchovního chápání.

Doby takových obratů světů souvisely téměř vždy s dočasným stavem zralosti stvoření. Zralost stvoření byla ve vývoji podle svatých zákonů Božích vždy zcela přesně splněna. Ale *lidé* ve stvoření postavili se ve své duchovní lenosti velmi často jako překážka vývojové cesty!

Pro lidstvo byla možnost stále stoupajícího poznání všeho Božího působení ve stvoření rozseta do jednotlivých světových epoch, ale lidé se vůči ní téměř vždy uzavřeli.

Protože se lidé sami povznesli na východisko všeho bytí, nechtěli věřiti, že bylo něco, co svými pozemskými smysly nemohli pochopiti. Omezili své vědění jen na ně a nechtěli proto připustit nic jiného. Tak lidé, kteří jsou nejmenšími výběžky stvoření, nejvzdálenější od pravého bytí a skutečného života, rouhavě promarnili dobu milosti, v níž směli uzrávat ve stále stoupajícím poznání.

A nyní přichází nový, veliký obrat, který nese s sebou také nové vědění. Sami již mluví o tomto obratu, ale představují si jej opět jen jako splnění ješitných lidských přání podle svých vlastních výmyslů. Ne snad, že by *oni* měli při tom nějaké povinnosti, ne, oni čekají znovu na to, že jim Světlo hodí do klína zlepšení jejich pozemských povinností! *Takový* má být tento obrat; dále jejich myšlení nestačí. To co mají vědět, co je v úzkém spojení s tímto obratem, aby mohli duchovně vystoupit výše a tím konečně přeformovat hmotnost ve svém okolí, to je nezajímá. V lenosti svého ducha prostě odmítají to, čeho dosud nebylo.

Jak daleko vzdálen jeví se lidský duch od chtění k vzestupu, když myslí, že pro něj jest zcela lhostejné, ví-li o Imanueli nebo ne. Vždyť se přece o něm dosud nic nemluvilo! A jiného důvodu přece nemají k tomu, aby se s obvyklou tupostí uzavírali vůči zjevení o něm a o nynějším obratu světů, místo aby vše s radostí a vděčně přijali!

Já vám však říkám: Lidé budou nyní Bohem donuceni, aby to přijali, protože jinak nemohou více duchovně stoupat. Oni *musí* o tom vědět. –

Je to působení všemoudrosti, že při zcela určitých zralostech stvoření dostává se lidským duchům vždy nových zjevení o činnosti Boží.

Tak byli i na tuto zemi před dávnými časy vysláni stvoření, zatímco duchovní zárodky ve svém pomalém vývoji již přetvořily vyvolená těla zvířecí k formám lidského těla, což šlo ruku v ruce s uvědomováním si ducha v pozemském těle. To dálo se v nevýslovně dlouhé době *před* známou ledovou dobou této země!

Protože jsem již mluvil o *Prastvořených,* museli být také později stvoření nebo krátce stvoření a za nimi ještě vyvinutí, k nimž patří teprve pozemské lidstvo.

Tito stvoření, o nichž jsem dosud nemluvil, zalidňují úrovně stvoření mezi prastvořenými v prastvoření a vyvinutými pozdějšího stvoření.

Do dozrávajících kmenů těch, kteří se z duchovních zárodků vyvinuli, přicházel v počátečních dobách tu i tam také někdy ke vtělení stvořený, aby jako vedoucí dal spojení k nejblíže nižšímu stupni pro nutnou snahu všeho duchovního vzhůru. To byly *tehdy* v počátečních dobách veliké obraty.

Později vyvstali proroci jako omilostnění. *Tak* pracovala všeláska ze Světla, aby v době současných zralostí stvoření vždy znovu prospěla lidským duchům novým zjevením, až konečně sestoupila z Boha část jeho, aby se lidstvu dostalo svatých zpráv o Božství a jeho působení. Jinak by bylo nastalo zastavení v přezrálosti a v tomto bodu by muselo všechno propadnout rozkladu, jak je to podle samočinných zákonů ve stvoření. Jen trvalá snaha vzhůru je základní podmínkou všeho bytí a trvání ve stvoření.

Tak přichází v nastávajícím velikém obratu světů bezpodmínečná nutnost rozšíření vědění až k bytí Imanuele, v němž se tento obrat nyní naplňuje!

Lidský duch musí se nyní povznésti vzhůru až k vědění o něm, nebo zůstane stát, což je totéž, jako nastávající rozklad v nepotřebnosti, vyplývající z nečinné přezrálosti stojícího lidského ducha, který už nedovede správně použít přicházející síly Světla. Tak stane se mu zkázou to, co mu mohlo býti pomocí, jako každá falešně použitá energie.

Proto musíte nyní vědět o Imanuelovi; neboť čas pro vás již nadešel!

Kdo toto nové Boží zjevení chce i nadále přezírat, ten nesmí více zůstat ve stvoření a bude vymazán z knihy života. Tak to chce Bůh! A jeho svatá vůle splňuje se na lidech od této hodiny s veškerou viditelně použitou silou a to mocí Světla, které nikdo nemůže odolat.

Těžkým utrpením budou nyní lidské duše uvolněny a připraveny k přijetí Slova, které jim z Boha přináším. A jen ochotní vyjdou ze všeho utrpení k novému bytí.

Bůh je Pán, jen *On zcela sám* a kdo ho nechce v pokoře uznat tak, jakým ve skutečnosti *jest,* ne jak *vy* jste si *mysleli,* ten *jest* odsouzen! Imanuel je s Bohem Otcem zrovna tak nerozlučně úzce spojen jako Ježíš a to se vám v této době obratu světů musí stát věděním!

Tisíce jazyků bude nyní na zemi rozvázáno, aby Imanuele zvěstovaly mezi všemi národy tak, jako byl již zástupy andělů zvěstován celému stvoření, neboť on jest vůle Boha Otce.

Směl jsem vám rozvinout obraz o tkaní ve stvoření, k němuž náležíte, abyste se stali vidoucími a vědomě užívali všech požehnání pro své blaho. Všech požehnání, která jsou pro vás ve stvoření! Aby vám v budoucnosti *pomáhala* k vzestupu a ne, aby vás bolestně trestala nebo dokonce musela zavrhnout. Děkujte Pánu za to, že vás obmyslil takovou láskou, že jsem vám svým Poselstvím směl říci, co vám pomáhá a také co je vám nebezpečné.

Nyní jste tedy vidoucí lidé, vědoucí, ale dvojnásob vinni, chcete-li jít falešnými cestami!

Já jsem vám ukázal *ty* cesty, kterou vedou do blízkosti Boží. *Jděte* nyní po nich!

63. Lidské slovo.

Abyste vy, lidé, mohli v hrubé hmotnosti uzrávat, dal vám Stvořitel jednu velikou milost: Schopnost formovati slova! Nikdy jste neznali opravdovou cenu tohoto vznešeného daru, protože jste se o to nikdy nesnažili a používali této schopnosti velmi lehkomyslně. Nyní musíte hořce protrpět všechny následky svého falešného jednání.

Utrpení jest již kolem vás a vy ještě neznáte příčin, jejichž následování přináší takové utrpení.

S dary Všemohoucího si nesmí nikdo hrát, aniž by si neuškodil. Tak tomu chce zákon, působící ve stvoření, který se nedá oklamat.

A myslíte-li, že tato schopnost mluviti, tedy vaše schopnost formovati slova, která pak mluvením prosazují vaše chtění hrubé hmotnosti, jest neobyčejně důležitým darem vašeho Tvůrce, pak vězte také, že vám z toho vyrůstají povinnosti. Vyvstává vám nezměrná zodpovědnost, neboť vy máte řečí působiti ve stvoření!

Slova a věty, které formujete, tvoří váš zevní osud na této zemi. Jsou jako setba v zahradě, kterou kolem sebe vysazujete, neboť každé lidské slovo patří k tomu nejživějšímu, co můžete *vy* v tomto stvoření pro sebe udělat.

Dávám vám dnes k uvážení výstrahu: V každém slově spočívá oživující schopnost, protože všechna slova jsou pevně zakotvena v prazákonech stvoření!

Každé slovo, vytvořené člověkem, vzniklo pod tlakem vyšších zákonů. Musí se podle svého použití tvořivě vyžít zcela určitým způsobem!

Použití jest v rukou lidí. Podle jejich svobodné vůle. Vyžití však nikdo nemůže zvládnout, neboť je přísně spravedlivě vedeno svatým zákonem takovou mocí, kterou lidé dosud neznají.

Proto musí v konečném zúčtování přijít jen bědy na každého člověka, který zneužíval tajuplné působivosti slov!

Kde však je *nějaký* člověk, který by v tom ještě nehřešil. Celé lidské pokolení vězí po tisíciletí hluboko v této vině. A kolik běd a

utrpení bylo již rozseto po této zemi falešným používáním daru moci mluviti!

Svým zkázonosným, lehkomyslným žvaněním všichni lidé rozsévali jed. Setba správně vzešla. Plně vykvetla a přináší nyní plody, které musíte sklízet, ať chcete nebo nechcete. Vždyť jsou to všechno následky *vašeho* jednání, které jsou vám nyní házeny do klína!

Že tento jed *musí* přinést ty nejodpornější plody, nemůže překvapiti nikoho, kdo zná zákony ve stvoření. Zákony ve stvoření se neřídí podle lidských domněnek, ale jdou klidně svými velkými cestami, bez zdržování, bez odchylky, od prapočátků a nezměněně po všechnu věčnost.

Rozhlédněte se, lidé, kolem sebe jasně, nezaujatě: *Musíte* bez překážek poznat samočinné Božské zákony nejsvětější vůle. Vždyť máte před sebou všechny plody své setby! Kam se podíváte, všude dnes uvidíte na vrcholu všeovládající hřmotné řeči. Tato setba *musela* vést rychle k rozkvětu, aby nyní v dozrávání ukázala své pravé jádro, čímž se pak jako nepotřebná sama zhroutí.

Musela zrát pod zvýšeným tlakem ze Světla, musí vystřelit do výše jako ve skleníku, aby se ve své dutosti bez jakékoliv opory zhroutila a pohřbila pod sebou všechny ty, kteří s lehkomyslnou důvěřivostí nebo sobeckými nadějemi se uchýlili pod takovou ochranu.

Doba sklizně přichází! Všechny následky falešných řečí padají již nyní zpět, na jednotlivce, tak jako na celé masy, které takové řeči opětovaly.

Zralost ke žním přináší a *přirozeně* ukazuje přísnou důslednost působení Božských zákonů v tom, že nyní, nakonec, museli dostat do rukou nejvyšší moc a nejsilnější vliv největší žvanilové. To je nejvyšší bod a výsledek neustále falešně používaného slova, jehož tajuplného působení bláznivé lidstvo více nezná. Nemohlo znát, protože se už dávno uzavřelo jakémukoliv vědění.

Nedbalo hlasu varujícího Ježíše, Syna Božího, který již tehdy pravil:

„Vaše řeč budiž ano, nebo ne; což nad to jest, jest zlo!“

V těchto slovech je mnohem víc, než vy si myslíte. Je v nich skryt pro celé lidstvo vzestup nebo záhuba.

Svým sklonem k mnohému a nepotřebnému mluvení zvolili jste *záhubu.* Již se k vám blíží. Aby vám usnadnila zachraňující poznání všech špatných plodů, které jste si vynutili sami falešným používáním slova, ukáže vám je ještě jednou zřetelně před všeobecným pádem v soudu.

Síla zvratného působení vynáší nyní na špičky mistry vašich vlastních hříchů tak, abyste vy tím byli utlačeni a tím mohli se v poznání od toho konečně osvoboditi nebo zahynouti.

To *jest* spravedlnost a současně pomoc, jakou jen vůle Boží ve své dokonalosti vám může poskytnout!

Ohlédněte se přece! Vždyť to *musíte* poznat, jestliže chcete! A těm, kteří ještě váhají, bude závoj jimi samými držený před očima ovocem jejich chtění násilím stržen v horším a těžším utrpení než dosud, aby země byla očistěna od tlaku jejich velké viny.

Celé lidstvo na tom spolupracovalo, nejen jednotlivci. Jsou to květy všech falešných jednání minulých staletí, které dnes musí v těchto posledních plodech uzrát v soudu a touto zralostí zaniknout.

Lehkovážné, nesmyslné a bezmyšlenkovité, vždy však falešné žvanění jest proti prazákonům stvoření. Muselo se vystupňovat až ve všeobecnou nemoc, jak se dnes jeví. V otřásající horečce, jako v bouři, bude nyní shazovat své plody … budou padat lidstvu do klína.

Proto není třeba litovat lid, který musí pod tím sténat a trpět. Je to ovoce jejich *vlastního* chtění, které musí být požíváno i když chutná shnile a hořce a mnohým přinese zkázu. Z jedovaté setby může být sklizen jen jed. Řekl jsem již ve svém Poselství: Sejete-li bodláčí, nemůžete sklízet pšenici!

Tak také nemůže nikdy ze štvavých řečí, posměšků a škodolibosti vašich spolubližních vzniknouti žádný vzestup; neboť každý druh a způsob může zrodit jen *stejné,* může přitahovat jen stejnorodé! Nesmíte *nikdy* zapomenout na tento zákon stvoření! Působí *samočinně* a všechno lidské chtění proti němu nic neznamená! Nikdy nic, slyšíte dobře? Vryjte si to v paměť, abyste toho vždy dbali ve svém myšlení, mluvení, jednání; neboť z toho vyplývá vše a roste váš osud! Nedou-

fejte proto nikdy v něco jiného, než vždy jen v ovoce stejného druhu, jako byla setba! Vždyť to konečně není tak těžké a přece právě v tom nejvíce chybujete. Pohanění může přinést jen pohanění, nenávist jen nenávist a vražda jen vraždu. Ušlechtilost však, mír, světlo a radost může tryskat opět jen z *ušlechtilého* myšlení.

Osvobození a spása není v pokřiku jednotlivců nebo davu. Lid, který se dá vést žvanily, musí bezpodmínečně a právem dojít špatné pověsti, v bídu a smrt, v úzkost a opuštění. Násilím bude sražen do špíny.

A jestliže se plody a sklizeň dosud tak často neobjevily v *jednom* pozemském životě, nýbrž až v pozdějším, pak je tomu nyní jinak. Naplnění svaté vůle Boží vynucuje *bezprostřední* vyžití všeho dění na zemi a tím také vyžití všech osudů lidí a národů! Konečné zúčtování!

Střezte proto svá slova! Pečlivě dbejte své řeči. Vždyť i lidské slovo jest čin. Ovšem, že se může zformovati jen v úrovni jemné hrubohmotnosti, z níž pak působí na všechno pozemské.

Nedomnívejte se však, že se rozmluvy podle svého slovního znění naplňují a zrají k činu, když mluvící nemá ve své duši *nejčistší* úmysly! Naopak, slova formují *to,* co v nich vystupuje a rozechvívá *nitro mluvícího.* Tak může jedno a totéž slovo přinést dvojí účinek a běda tam, kde se opravdu nezachvívalo v plné čistotě.

Snímám závoj z vašeho dosavadního nevědění o tom, abyste vědomě mohli prožít zlé následky a čerpat z toho užitek pro budoucnost.

K pomoci dávám vám nový zákon: Střezte své *slovo! Vaše řeč budiž prostá a opravdová!* Podle svaté vůle Boží skrývá v sobě schopnost formovati, jež je podle druhu slov a mluvícího buď tvořivou nebo také ničivou.

Nepromarňujte těchto vznešených darů, které vám Bůh tak milostivě poskytl, ale snažte se je správně poznat v celé jejich hodnotě. Síla řeči byla dosud kletbou těm lidem, kteří jako Luciferovi trabanti ji zneužívali ve zlých důsledcích zkřiveného a jednostranně přepěstěného rozumu!

Chraňte se proto lidí, kteří mnoho mluví; neboť s nimi kráčí rozklad! *Vy* však máte být *tvořivými* v tomto stvoření a ne žvanily!

Střezte své slovo! Nemluvte jen, abyste mluvili! Mluvte jen tam a tehdy, když je to nutné. V lidském slově má se odrážet odlesk slova Božího, jež jest životem a věčně jím bude.

Vy víte, že celé stvoření zachvívá se v slově Pánově! Nestojí to za přemýšlení? Stvoření zachvívá se v něm tak jako vy, kteří patříte ke stvoření. Stvoření vzniklo z Pánova slova a je slovem udržováno.

Lidem bylo jasně zvěstováno:

„Na počátku bylo Slovo! A Slovo bylo u Boha! A Bůh byl Slovo!“

V tom je všechno vědění, jen kdybyste z něj čerpali! Ale vy to čtete a nedbáte. Říká vám zřetelně:

Slovo přišlo z Boha, bylo a jest částí z něj. A toto Boží Slovo, živoucí stvořitelské slovo Boha Otce jest *Imanuel!*

Ono se tak nejmenuje, nýbrž jím jest! V něm se zachvívá vše, co zde smí žít. Z něj vzniklo také celé stvoření. On jest také současně:

Budiž Světlo!

Malý odlesk moci *živoucího* Slova Božího, v němž jest vše, co jest mimo Boha samého, ten malý odlesk spočívá také v *lidském slově.*

Lidské slovo může sice vysílat své působení pouze do úrovně jemné hrubohmotnosti. To však stačí, aby to ve zvratném působení zformovalo osudy člověka a také i národů *zde na zemi!*

Myslete na to! Kdo mnoho mluví, stojí jen na půdě zkřiveného, jednostranně přehnaného rozumu! To jde vždy ruku v ruce. Podle toho to poznáte! A jsou to slova pozemských nížin, která nikdy nebudou schopna výstavby. Avšak slovo *má* stavět podle Božských zákonů. Neposlouchá-li tohoto příkazu, může zplodit jen zlo.

Střezte proto stále své slovo! A *stůjte* za svým slovem! Pravé cestě k tomu budete ještě vyučováni ve výstavbě království Božího zde na zemi.

Musíte se teprve naučit znát sílu slov, která jste dosud tak lehkovážně a hračkářsky zneuctívali.

Vzpomeňte jen nejsvětějšího slova vám daného. Slova:

Bůh.

Mluvíte velmi často o Bohu, *příliš* často, než aby z něj mohla znít taková úcta, z níž by se dalo poznat, že to také správně *procítíte:* úcta,

která by vám dovolila toto vznešené slovo ve zbožné oddanosti jen *šeptat,* abyste je pečlivě ochránili před jakýmkoliv způsobem znesvěcení.

Co jste však vy lidé učinili v slově z tohoto nejsvětějšího ze všech pojmů! Místo, abyste svého ducha pokorně a radostně připravovali k tomuto nejvyššímu výrazu, aby se vděčně otevřel nevýslovné síle záření z bezbytostné vznešenosti Světla opravdového bytí, jež dala vám jako všem ostatním tvorům možnost dýchat, opovažujete se strhovat toto slovo do nížin svého malicherného myšlení, zneužívat ve hře jako všední slovo, takže se stalo pro vaše uši jen prázdným zvukem a proto nemohlo najít vstup do vašeho ducha.

Pak je samozřejmé, že se toto nejvyšší ze všech slov jinak projeví, než u těch, kteří je v pravé úctě a poznání šeptají.

Dbejte proto *všech* slov; neboť skrývají pro vás radost i utrpení, tvoří nebo boří, přinášejí jasnost nebo mohou také zmást vždy podle druhu, *jak* byla mluvena a použita.

Později ve výstavbě chci vám dát také *takové* poznání, abyste mohli *děkovat každým* slovem, jež vám Tvůrce dovoluje nyní ještě promluviti! Pak budete také vy pozemsky šťastni a mír bude vládnout zde, na této dosud nepokojné zemi.

64. Nový rok 1935.

Zase Nový rok! Při každé změně roku ptá se člověk, co mu asi přinese tento nový rok? Jeden se ptá vážně a tiše sám sebe, když zvony na Silvestra znějí, druhý s tísnivou bolestí v srdci a mnozí v bezstarostných žertech v rozjařené společnosti za veselého smíchu, nebo i v opilosti a bujnosti volají vyzývavě svůj osud, aby lehkomyslně poodhrnuli závoj, aby vzdorně odkryli to, co je mu vyhraženo.

Největší část lidí má dnes v srdci zlobu, nenávist a závist vůči spolulidem, kterým nepřejí nic dobrého. Skrytě myslí na utrpení a zničení, pomstychtivě kují plány, které mají být uskutečněny v novém roce.

Jen nemnozí, jen několik lidí tiše sepne své ruce v pokorné modlitbě, aby se v duchu vděčně přiblížili k Bohu a poděkovali za milostiplné vedení ve starém roce! Děkují za to, že směli prožít bolesti i radosti, které vzbudily jejich ducha a daly rychleji uzrávati poznání.

Tak vlní se na začátku nového roku myšlenkové formy jedna přes druhou. Směs jedu a lehkomyslnosti, povrchností a žádostí všeho druhu, touha po panování lží a podvodem … jen jedno chybí: čistá touha po opravdovém míru, který vyrůstá z pokory a úcty k Bohu! Touha po míru *pro mír*. Toho už pozemský člověk v sobě nemá. On už vůbec nemůže být bez sobeckých myšlenek. –

Poslední Boží volání zase doznělo nad lidmi a oni žijí dál v bláznivém bludu, že všechno na zemi má se řídit podle *jejich* vůle, dokonce i Bůh, jejich Pán – jestliže ho ještě uznávají.

Nyní přišel *nový* rok, rok, který jim přinese překvapení a prožití, že jejich vůle je ničím proti všemohoucí vůli Boží, která zlomí každý odpor a srazí je na kolena. Lidé přestanou vyvolávati svou svévolí utrpení ve světě; neboť se musí zoufale bránit valícím se proudům plodů svých vlastních provinění.

Rok, který dnes začíná, přinese *hrubohmotná* vybavení, která budou pozemským lidem viditelná, která budou cítit a hmatat a přes která již nebudou moci nedbale přecházet jako přecházejí dosud

všechna duchovní dění. Ve všech zemích a všude vzejde veliká žalost a naplní se slova, která jsem v posledních letech výstražně pronášel!

A ona se naplní! Každé slovo!

Každé slovo! Jak často mě již lidstvo zahrnulo posměchem a výsměchem, když jsem varovně říkal tak mnohé, co se zdánlivě ihned nesplnilo. Stoupenci stali se z toho důvodu pochybovačnými a vlažnými a mnohý, kdo to myslel dobře, radil, že bych takové věci neměl ani říkat, protože to zmenšuje hodnotu učení anebo dokonce musí ji zkazit.

Tito chytří lidé netušili, že jsem tak *musel* mluvit, že to bylo ode mne splnění a že jsem při tom nemohl dbáti na mínění lidí, lhostejno, jestli to mysleli přátelsky nebo nepřátelsky.

Nesměl jsem dbát ani posměchu ani nepřátelství. Musel jsem nechat všechno přejít a také klidně přihlížeti, jak se ode mne odvrátil i takový stoupenec, který měl v sobě veliké podmínky pro službu Grálu; musel jsem tak mluvit i nadále, protože jsem tím *splňoval* a pro toto splnění jsem na zem přišel!

Lidé nevěděli nebo nevěřili, že *já jsem* živý zákon *sám* a živé Slovo, Boží Slovo, které neprorokuje, ale které je *tvořivé,* pratvořivé: *Čin!*

A kdyby mě celý svět *trvale* zasypával posměchem a vysmíváním a kdyby se byli všichni pochybovačně ode mne odvrátili, byl bych *přece* mluvil, aniž bych vynechal jediného slova, tak jak jsem to učinil; protože v těch slovech bylo svaté splnění!

Působím-li ve všemohoucí vůli Boží, jíž jsem já sám, čím je mi posměch lidstva! Proč bych dbal pochybovačné lidské malichernosti, shovívavého usmívání nebo také nenávisti pozemských lidí!

Znám jen poslání svého Otce a nic jiného! A toto bude mnou splněno, ať již s uznáním, nebo bez uznání.

Říkal jsem často: *Mé Slovo jest čin!* A přece si nikdo nikdy neučinil o tom správné představy. Byla to jen vina lidí samotných. Mluvil-li jsem o soudu, měli za to, že je to jen proroctví a čekali na brzké splnění, jestliže naslouchali mým slovům s důvěrou. Ti ostatní čekali jen na to, aby mne mohli napadnout, když se nic nesplní v době, kterou si *oni* při tom mysleli.

Ani *jeden* z lidí nevěděl, že mým Slovem ihned nastalo také dění, které ve světovém soukolí vyvstalo jako zrozené. Nebylo to přece jen lidské slovo, nýbrž *Slovo Boží,* které působí *tvořivě* v okamžiku, kdy bylo promluveno a které ve své činnosti nikdy neustane, až se úplně naplní!

Zatím co mnoho lidí přijímalo má slova jako proroctví, byla tato slova již prvními ranami soudícího meče Božího proti všemu lidstvu, které se domýšlelo býti chytřejší a moudřejší než Bůh sám. Chtělo žít jen podle své vůle a dokonce se odvážilo všechny Bohem z nejsvětější lásky vyslané pomocníky vítat posměchem a vraždit.

V době, kdy mne a mé Slovo ve své nevědomosti zesměšňovali, běželo totéž Slovo živě působíc svými drahami v celém stvoření, aby na konec, při uzavření kruhu, vracelo se zpět k zemi, odkud vyšlo a při tom dusilo a ničilo nebo probouzelo a povznášelo.

A čas tohoto návratu je nyní zde! Ve všech částech světů Slovo již soudilo a nyní zasáhne hrubohmotnost této země, jakož i všechny duše putující v hrubých pozemských tělech. Násilím strhne všechny zdi, které si duše vystavěly jako úkryt a ochranu. Nový rok přináší návrat mých slov a tím i soud! Pamatujte si: Ani *jediné* z mých slov se neztratilo! *Všechno* žije a doléhá nyní na lidi, naplňujíc, co v těchto slovech spočívá.

Slovo potřebovalo zákonem podmíněné doby, aby proběhlo všemi světy, dříve než se v uzavření kruhu vrátí zpět ke svému východisku k zemi a přinese s sebou a v sobě konečné naplnění.

Konečný účinek bude nyní trvale bít celé lidstvo, až se i poslední z mých slov zcela naplní!

Zpětná působení přicházejí vždy rychleji a budou nakonec shrnuta v poslední, trvalý, nepřerušený úder, veliký úder, protože síla Boží byla nyní uvolněna na zemi, aby přitáhla a osvobodila vše, co se ještě zachvívá ve svém koloběhu.

V Božské velikosti je všechno prosté, jen když tomu člověk *chce* rozumět! Ještě jednou vám o tom podám souhrnný obraz:

Během posledních let *musel* jsem v určitých dobách *mluvit* o veškerém dění, které mělo přijít, aby se splnilo. Nemělo to být výstrahou lidem, jak oni si to mysleli, ale byl to čin, splnění, které

jsem tím přinášel! Každým slovem vznikalo současně duchovně toto dění. Síla slov byla vynesena do světa, aby proběhla cestami všech prazákonů stvoření a nakonec, ve zcela určité době, se vrátila na zemi. Co jsem tedy řekl, *musí* se zcela přesně splniti podle Slova, beze změny ve smyslu! Nemohou nastat přesuny ani změny; neboť Slovo z Boha je život a zákon. Síla Páně sama tvoří.

Proto musel jsem mluvit před lety s postupujícím vývojem a svým Slovem pevně zakotvit vždy nové dění v této hrubohmotnosti. Potřebujete jen v mé řeči rozděliti, co jsem mluvil *tvořivě,* a co v *poučování;* snadno rozeznáte tyto dva druhy řeči, kterých jsem užíval a které zcela přesně znáte, jestliže jste se o to snažili.

Tak stalo se mé Slovo činem a přineslo soud ve všech světech tak jako nyní na této zemi přinese soud *vám!*

O všech těchto věcech nevíte vy lidé ničeho.

Teprve po mnoha letech budete mnohému lépe rozuměti a tušiti velikost, která je ve všem, co se již stalo a co se v novém roce ještě stane!

Vděčně a jásavě budete velebit potom lásku Boží, neboť to všechno děje se *pro vás, vy lidé, k vašemu zachránění* z bahna, které jste si sami vyvolili.

Pozdravte proto tento nový rok s radostnou vážností a děkujte Bohu za jeho všeobsáhlou milost, kterou vás vysvobodí a spasí.

65. Pohleď, co ti prospívá.

Proč vy, lidé, chcete duchovně vždy něco *jiného* než to, co skutečně *potřebujete* a co by vám *prospělo!* Tato prazvláštní osobivost působí ničivě jako těžká nákaza mezi všemi hledajícími.

Sotva by bylo účelné, abych se vás dotazoval na příčiny. Nemůžete dát ani sobě žádného vysvětlení, i kdybyste se namáhali přemýšlet o tom dnem i nocí.

Pozorujte sami sebe v klidu. Podívejte se na otázky ve vás vyvstávající. Sledujte pochod svých myšlenek, kam vedou a brzy uvidíte, že jsou to z největší části vždy takové úrovně, jichž nikdy nemůžete dosáhnout, protože jsou výše než váš původ. Proto jich také nikdy nemůžete pochopiti.

Má-li vám však něco *prospívati,* je tu základní podmínkou, abyste to vše mohli pochopiti.

To si ujasněte v celém svém myšlení, jednání a zařiďte se podle toho. Pak budete mít také všechno snazší. Zabývejte se tedy jen tím, co opravdu můžete pochopit, co tedy je v rámci vašeho lidského bytí.

Úroveň vaší schopnosti uvědomění ve směru vzhůru, k světlým výšinám, jest jakožto lidskému duchu ostře ohraničena; proto však není snad malá. Je v ní pro vás dosti místa pro všechny věky a proto také dostatečné pole působení.

Bez hranic pro vás jest jedině možnost vašeho *vývoje,* který se v tomto poli působnosti jeví stupňovaným zdokonalováním vaší činnosti. Dbejte proto velmi přesně toho, co vám dnes říkám:

Vzestup vašeho zdokonalování v duchovním *působení* jest zcela bez hranic, nemá žádného konce. Ve vzestupu můžete se stávat stále silnějšími. Čím budete silnější, tím více se bude samočinně rozšiřovat vaše pole působnosti, a v tom najdete mír, radost, štěstí a blaženost.

Také o blaženosti dělali si všichni lidé dosud falešnou představu. Blaženost vyplývá pouze ze zářivé radosti požehnaného tvoření, ne snad z lenošného nic nedělání a poživačnosti či jak se tato faleš chytře přikrývá výrazem „*sladká* nečinnost.“

Z tohoto důvodu nazval jsem lidský ráj již často „světlou říší radostného tvoření!“

V ničem *jiném* nemůže se dostat lidskému duchu blaženosti než v radostném působení pro Světlo! Jen v tomto působení dostane se mu nakonec koruny věčného života, jež dává lidskému duchu možnost smět *věčně* spolupůsobit v koloběhu stvoření, bez nebezpečí propadnout rozkladu jako nepotřebný kámen ve stavbě.

Vzdor této, jim tak milostivě povolené možnosti trvalého zdokonalování ducha, nemohou lidé překročit rámec pole své působnosti ve stvoření. Nikdy nemohou ostře vytýčené hranice, v nichž smí být vědomí, odstraniti. Právě v tom, že prostě nemohou, je přirozeně i to, že nesmějí. To působí vždy samočinně a právě proto také nepřekonatelně.

Zdokonalování spočívá ve stále svítivějším vyzařování ducha, což se přiměřeně projeví zvýšenou silou působnosti.

Stupňující se svítivost ducha vzniká opět očistěním a zjasněním duše, když ve chtění k dobrému usiluje vzhůru. Jedno vyvíjí se zde v přísné důslednosti z druhého.

Zabýváte-li se *výlučně* a opravdově dobrem, pak následuje to ostatní samo sebou. Není to tedy tak těžké. Vy však saháte svým chtěním vždy znovu daleko za to. Tím si již předem to nejjednodušší nejen ztěžujete, ale velmi často dokonce znemožňujete.

Uvažte, že ve stoupajícím zdokonalení ani to nejsilnější záření vašeho ducha nemůže změnit jeho *druh,* vždy jen jeho *stav!*

Proto není nikdy možné překročení rámce hranic lidského vědomí, protože hranice určuje *druh* a nikoliv stav. Stav však zase buduje uvnitř tohoto velkého rámce druhu ještě zcela zvlášť malé, částečné stupně pro sebe, které mohou být překročeny změnou stavu.

V tomto rámci jsou obrovské dálky, celé světy, kterých vy ani duchovně nepřehlédnete a v nichž můžete setrvávat celé věky a působit bez konce.

Vnikněte do toho a zabývejte se *tím* důkladně. Jen tak můžete být šťastni! V mém Poselství dal jsem vám přesné vědění, s čím souvisí-

te a co je s vámi spojeno, jak působíte svým myšlením a svým jednáním a čeho tím *musíte* dosáhnout.

Měli jste se tomuto vám poskytnutému vědění oddat se vší opravdovostí a tak konečně vyplnit místo, jaké člověk v tomto stvoření má zastávat. Vy jste však místo toho řídili všechno své myšlení, své otázky a také přání vždy daleko za to, do úrovní, kterých lidský duch nemůže vědomě nikdy dosáhnout.

Proto mu také není možno o tom cokoliv opravdu pochopiti. Všechno to tkaní, záření, usilování, krátce celé bytí v těchto úrovních zůstane lidem věčně nesrozumitelné, neskonale vzdálené. Proto mu nemůže takové hloubání přinést žádného užitku. Promrhá jen čas a také sílu, která je mu poskytnuta k jeho vlastnímu potřebnému vývoji. A na konec musí jako nepotřebný zahynout.

Hněte sebou už konečně se vší silou v *té* úrovni, kterou *vám* Tvůrce dal. Vy ji máte vést k nejčistší kráse. Vy z ní máte vytvořit zahradu Boží, podobnou ráji. Vaše úroveň má být ztělesněnou modlitbou vděčnosti, jásavě vystupující ke stupňům trůnu Božího, aby činem pokorně chválila Tvůrce všech věcí za tak velké bohatství milosti! –

Jak malí jste vy, lidé a přece tak nezměrně nároční a domýšliví. Kdybyste se jen trochu chtěli pohnout *správným* způsobem, tak, abyste se čistě, harmonicky zachvívali v prazákonech stvoření a ne jako dosud jen všude překáželi svou neznalostí, pak by nejhojnější požehnání tryskalo ze všeho nač položíte ruku, lhostejno při jakém podnikání.

Nemohlo by to vůbec být ani jiné. Se stejně neomylnou jistotou, s jakou už dávno padáte do záhuby, viděli byste se zvedáni vzhůru se stejnou silou, která vás vede k duchovnímu bohatství a pozemské bezstarostnosti.

Nejdříve však musíte *znát* svůj domov ve stvoření a v něm také vše, co vám prospívá a pomáhá. Vy musíte vědět, jak máte putovat a působit a to ještě dříve než může rozkvět začít.

Pokuste se nejprve sebe *pozemsky* správně postavit do záchvěvů Božských zákonů, kterých nikdy nemůžete obejít, aniž byste sobě nebo svému okolí ublížili. Opřete také *své* zákony o ně, nechte je z těchto vzniknout a budete mít rychle mír a štěstí. Mír a štěstí

pomohou k vaší výstavbě, po které tolik toužíte. Bez toho je všechna námaha marná a i největší schopnosti vycvičeného rozumu nejsou k ničemu a přinesou neúspěch.

Na *vás* záleží, na vás samých, na každém jednotlivci a ne, jak jste se dosud tak rádi snažili klamat, že vždy na tom druhém! Zkuste to nejdříve jen na sobě, ale to právě nechcete! Domníváte se být povzneseni nad tím nebo se vám začátek jeví být příliš malým a vedlejší věcí.

Ve skutečnosti je to jen lenost vašeho ducha, která jest schopna vás zdržovat a jíž jste všichni již zotročeni po tisíciletí; váš rozum, poutající vaše duchovní schopnosti, vám už nemůže pomoci, když jde o to podřídit se nyní čisté síle Boží nebo zahynout.

Musíte svého ducha oživiti, v sobě probuditi, aby poznal vůli Boží a slyšel, čeho od vás požaduje. Jen vůli Boží jest člověk poddán od prapočátku a ničemu jinému. Jen vůli Boží musí skládat nyní počet ze všeho, co způsobil v této části stvoření, jemu propůjčené jako jeho domov.

A váš neblahý sklon sahat vždy po něčem vyšším, toužit vždy po cizím, místo radovat se ze svého okolí, postaví se proti vám jako jedno z nejhorších vašich provinění a bude svědčit o zlu. Zlo vzniklo z lenosti vašeho ducha, kterého nemáte zaměňovat s rozumem. Rozum není duch!

Vždyť vy jste to i pozemsky vždycky takto dělávali, místo, abyste se vší silou a radostí zkrášlovali své okolí, zdokonalovali je a přivedli k plnému rozkvětu, chcete často odtamtud pryč, protože se vám to zdá být pohodlnější a slibující rychlejší úspěch. Chcete se od svého okolí odloučiti, abyste našli žádané zlepšení, protože vždycky očekáváte ve všem cizím současně také zlepšení a zkrášlení!

Zkuste nejdříve *správně zužitkovati* to, co vám bylo *dáno*. Najdete při tom jeden zázrak za druhým.

Aby bylo možno něco správně použít, je nutno to nejdříve důkladně *znát* a to je to, co vám naprosto chybí. Byli jste vždy příliš líní, než abyste poznávali vůli svého Boha, která je jasně a zřetelně viditelná ve stvoření.

Vždy znovu musím se dotýkat této staré vaší rány, z níž jsem už tak často strhal všechny obaly a kterou se snažíte stále znovu pečlivě zahalovat. Tato rána je prapůvod všeho zla, pod kterým musíte nyní trpět, až se od něj osvobodíte anebo naprosto zhroutíte. Tato rána jest a zůstane dobrovolnou leností vašeho ducha!

Mnozí z pozemských lidí nebudou už více schopni osvobodit se ze zabíjejícího objetí zla. Příliš dlouho váhali a nikdy se nevzchopili.

Je přirozené, že chytrost rozumu snaží se zastírat duchovní mdlobu, protože probuzením ducha nastává rychlý konec panství rozumu.

Jen duchovní lenost nedbá toho, co bylo dáno, nesnaží se odkrýt krásu toho a stále to zdokonalovat. Lenost ducha se domnívá, že jen ve změně najde zlepšení. Hledá své štěstí ve všem, co se jí zdá být *cizím.*

Člověk nemyslí při tom na to, že změna je podmíněna vykořeněním a pak postavením takto vykořeněného na *cizí* půdu, s níž si ještě neví co počít. Proto dělá velmi lehce velké chyby, které přinášejí nečekané špatné následky. Kdo vkládá svou naději na *změny,* kdo neví co počít s tím, co mu bylo *dáno,* tomu chybí vážné chtění a schopnost. Staví se sám předem na kolísající půdu dobrodruha!

Poznejte nejprve správně sami sebe a použijte to, co vám Bůh poskytuje k používání! Použijte to takovým způsobem, aby to bylo *schopné* rozkvětu. Pak se *musí* stát země a celá úroveň stvoření, ponechaná lidskému duchu k vývoji, *rájem,* v němž sídlí jen radost a mír. Zákon stvoření musí pak pracovat *pro* vás se stejnou jistotou, s jakou *nyní* musí být proti vašemu jednání. Přírodní zákon jest neochvějný, silnější než lidská vůle, protože spočívá v paprsku Prasvětla!

Není již daleko hodina, v níž lidé budou *muset* poznat, že to vůbec není těžké žít jinak než dosud a vycházet se spolulidmi v *míru!* Člověk bude vidoucí, protože mu nyní budou Bohem vzaty všechny možnosti jeho dosavadního *falešného* myšlení a jednání.

S hanbou pak bude muset poznat, jak směšně se choval ve svém shonu za marnými věcmi, a jak byl *nebezpečný* celé části stvoření, která byla mu svěřena z milosti k používání a k radosti.

Bude pak v budoucnosti žít svým spolulidem jen k radosti jako oni jemu. Nebude už v sobě nosit závistivou žádostivost toho, co dosud ještě nemá. Probudí se schopnost rozvinout krásu svého vlastního okolí k nejnádhernějšímu rozkvětu. Bude utvářet všechno zcela podle svého druhu, jakmile se postaví do velkého, požehnaného zachvívání nejprostších prazákonů stvoření, jimž jsem vás mohl vyučovati svým Poselstvím, dík lásce Boží, která tentokrát trestajíc pomáhá, aby zachránila ty, jež jsou ještě dobré vůle a pokorní duchem.

Chcete-li budovat, *rozjasněte* nejprve *svého ducha* a učiňte jej silným a čistým. *Zjasniti* znamená nechat ho uzrát! Stvoření stojí již v čase *žní* a člověk jako tvor s ním.

On však v něm zůstal pozadu svým tvrdošíjně falešným chtěním. Sám se postavil stranou všech k Světlu letících záchvěvů a musí být již nyní *zesíleným,* radostnějším kroužením stvoření odhozen, protože se ve své nezralosti nemůže na něm udržet.

Zralého či zjasnělého člověka možno velmi lehce poznat, neboť stojí ve Světle a míjí vše temné. Jeho druh vyvolává také mír.

Není tu již žádného vzkypění. Ve velkém vzepětí radostného tvoření vládne jen klidná věcnost, nebo chladná přísnost, která přátelsky osvětluje a zjasňuje chyby těch, kteří ještě nemohli zesílit v duchu, kteří jsou ještě podrobeni kvasu, který má přivoditi očistění a zjasnění, nebo … zkázu.

Jen temno může vzkypět, nikdy Světlo, jevící vždy chladnou čistotu a míruplnou rozvahu ve vědomé síle vysokého vědění.

Kde tedy může v lidech ještě *vzkypět* hněv, tam je třeba vypálit ještě nějaké slabosti. Takový duch může také i podlehnout útokům temnot nebo sloužit jim jako nástroj, není ještě zjasnělý, není ještě dost očistěn.

A tak je to se *všemi* slabostmi, které máte a které, jak se zdá, vůbec nechcete – nebo jen za velkých těžkostí – odhoditi.

Ve skutečnosti by to nebylo tak těžké, kdybyste mohli porozumět, že máte rozumně zacházet s *tím,* co vám Bůh dal. *Správně* používat to, co již držíte v rukou a sebe vpraviti do záchvěvů záko-

nů, jichž znalost jste si mohli z mého Poselství už dávno osvojiti. Pak je to až dětsky lehké v opravdovém slova smyslu.

Nechte toho zabývání se převážně otázkami, jež přesahují vám vykázané pole a učte se nejprve dokonale znát vše *to,* co je *ve* vás a *kolem* vás. Pak přijde vzestup zcela sám, protože budete samočinně pozdviženi účinky vašeho jednání.

Buďte *prostí* v myšlení a jednání; neboť v prostotě je velikost a také síla! Není to krok zpět nýbrž vpřed a upraví *pevnou* stavbu k novému bytí, v němž najde každý člověk své místo. Pak už nebude zmaten a spoután, nýbrž každým způsobem přehledný, jasný a čistý, jedním slovem: Zdravý! Přirozený!

Vyvíjejte se jako vnitřně přímí, opravdoví *lidé* a budete mít hned nejužší spojení s celým stvořením. Celé stvoření vám bude pomáhat ve všem, čeho potřebujete pro sebe a svůj vzestup. Žádnou jinou cestou toho nemůžete dosáhnout!

Pak se vám dostane hojnost všeho, čeho vám bude třeba a co vám udělá radost a přinese mír. Až pak! V žádném případě dřív, i kdybyste se o to nevím jak namáhali. Nyní přišel čas, v němž se člověk na zemi *musí* otevřít slovu Božímu, což je totéž jako vpravení se do stávajících, stvoření udržujících a povzbuzujících zákonů nejsvětější vůle Boží!

Není pro celé lidstvo žádné jiné cesty ani jiné pomoci! Musí *poznat* a vpraviti se nebo zahynout; *neboť soud je zde!* Žádný člověk vám nyní již v nadcházející nouzi neporadí ani nepomůže. *Jedině Bůh!*

66. Duchovní úrovně I.

Pro všechny ty, kteří mé Poselství správně přijali, *jen pro ně* přišel čas, abych jim opět rozvinul obraz stvoření o něco více, aby mohli rozšířiti své vědění.

Budete tím zasvěceni do vyšších poznání, jakých lidem dosud nebylo dáno, protože by jim byli nerozuměli. Byli duchovně ještě příliš nehotoví, než aby je mohli přijmouti. A *sám* ze *sebe* nemohl člověk nikdy dosáhnout poznání.

Pravé poznání musí být dáno se *shora* jako milost ze Světla! Dosud jsem často mluvíval o prastvořených, kteří působí v prastvoření, v čistě duchovní říši.

Místo čistě duchovní mohl jsem stejným právem použít výrazu vysoce duchovní nebo plně duchovní, nebo také *nejvyšší* duchovní. To všechno by bylo správné.

Dal jsem však přednost slovu čistě duchovní vzhledem na *nejčistší* duchovnost, jež se tam mohla zformovat. Je to to nejčistší a tím to *nejsilnější* z duchovního, které je uschopněno státi se plně vědomým pod nejvyšším tlakem Světla, jaký jen duchovnost, jako duchovně jsoucí, vůbec může snésti, v něm také vědomě zůstati a působiti.

Sebeuvědoměním vznikla pak také současně forma, aniž by před tím prošla pomalým vývojovým pochodem, jak je to nutné v hlouběji položených, ještě více ochlazených, tím hutnějších a pomalejších pohybových kruzích tohoto stvoření. Potom, když se nejsilnější, nejčistší z duchovnosti ihned zformovalo a tím oddělilo, zůstávajíc v nejbližší blízkosti Božské úrovně, pevně udržováno její silnou přitažlivostí v tlaku Světla, bylo všechno ostatní tímto tlakem zahnáno dále. Bylo zatlačeno, protože nebylo schopné udržeti se a muselo uhnout příliš silnému tlaku, když se před tím to nejsilnější z něj stalo formou; formou různého druhu jako formou lidí, zvířat, rostlin, vody, ohně, vzduchu a země a to přirozeně duchovního druhu.

Ještě dále zatlačený, bez formy zůstávající duchovní druh mohl se ve větší vzdálenosti od Světla ještě více ochladiti a tak vznikl také

opět nový svět. V ochlazení mohlo se nyní opět zformovati a tím odloučiti to, co se ve zbytku duchovnosti *tentokrát* uplatňovalo jako nejsilnější, aby jako vědomě jsoucí působilo v této ochlazenější úrovni. Tato druhá úroveň však, tak jako první nejvyšší, mají v sobě ještě mnohá odstupnění tvořící se podle *rychlosti* jejich sebeuvědomování, jímž se zformovaly.

Rozdíly mezi nimi jsou opět podmíněny v *stejnorodosti* ještě se vyskytujícími rozmanitostmi a jejich *více* nebo *méně* silnou schopností snášeti blízkost světelného tlaku.

Také v nich jsou tedy ještě jemné rozdíly. Každá úroveň určité stejnorodosti má proto uvnitř svých hranic ještě velmi mnohé kruhy, stojící blíže nejvyššího bodu této úrovně nebo působící vzdáleněji od něj. Jsou to často sotva znatelné přechody, táhnoucí tímto způsobem bez přerušení celým stvořením. Tvoří nádherné, nepřerušené spojení pro proudění světelné síly. Můžeme je také nazvati stupni, které však vzdor své jemnosti nemohou být nikdy překročeny, dokud nebyla dosažena přiměřená silnější schopnost vyšší stejnorodosti.

Vyvinutí lidští duchové však, k nimž patří i pozemští lidé, nemají svůj původ ani ve shora uvedené první ani druhé duchovní úrovni. Vyvinutý lidský duch má svůj původ z posledního zbytku duchovnosti, který nemá v sobě tolik síly, aby se vědomě mohl zformovati v druhé úrovni ducha, proto byl sražen ještě níže.

Nemohl se také udržet na této druhé úrovni, protože nemohl odolat ani na tomto již vzdáleném místě tlaku Světla poté, co se v této druhé úrovni jako ještě schopné mohlo zformovati a odloučiti. Tak se musela pozůstalá část jako poslední sraženina odloučit ještě dále do ještě hlubších možností zchlazení.

Ale ani zde nebylo této poslední sraženině, jakožto nejslabší části duchovnosti, možno, aby se *sama* stala vědomou bez popudu zvenčí. Z tohoto důvodu zůstaly to jen *zárodky* lidského ducha, sice schopné vývoje a svým duchovním druhem také naplněné úsilím k němu. Nebyly však dost silné, aby se *samy* ze sebe probudily a tím se staly vědomými a zformovaly se.

Duchovní druhy rostlin a zvířat a všechno ostatní v této poslední sraženině mohlo se i zde ještě zformovati a vytvářeti nádherné,

oživené krajiny; neboť k tomu není třeba *takové* osobní síly vědomého *já,* jako je tomu u tvorů lidské duchovnosti. Lidská duchovnost se mohla utvořiti jen ze *zvláštní* části duchovnosti, která obsahuje vlastní *chtění* a je tedy proto *jiného* duchovního druhu než ta část, z níž se mohly zformovati rostliny a zvířata.

Tam tedy jest teprve *původ* ducha pozemského člověka jako takového ve velkém stvoření. Tam vznikl a tam se také nachází ráj lidských duchů, vyvíjejících se k zdokonalení. Tam jest úroveň jejich vlastního původu a současně také jejich návratu po zdokonalení!

Pozorováno se shora dolů leží tato úroveň v nezměrné hloubce. Se země však viděno jest opět v nevýslovné výši; neboť úrovně hmotnosti rozkládají se do velikých dálek. Ony jsou vývojovými cestami a polem působnosti lidských duchů.

Tato neschopnost moci se probuditi ani na tomto nejkrajnějším, nejvzdálenějším místě od Světla, poslední to opoře duchovnosti, nutí duchovní zárodky poslechnout vnitřní snahu po zdokonalení a táhnout ještě dále, aby v pouti více a více vzdálenými jemnými i hrubými hmotnostmi se zvolna vyvíjely k duchovnímu uvědomění. Hmotné tření a nárazy hutností a tíže mají je nutiti a přispívati k zesílení a probuzení.

To je tak přibližný obraz vzniku vašeho lidského ducha.

Vždycky jsem mluvíval o prastvořených a vyvinutých. Nezmínil jsem se však o stvořených. Bylo by to příliš mnoho pro lidi, dokud ještě neznali dobře mé Poselství nebo dokud je skutečně v sobě nepřijali. Vždyť jednoduchým čtením se s živým slovem Poselství nic neudělá. Požaduje *bdělého* ducha a již ze začátku bezpodmínečně to největší chtění v hledání Světla.

Jen jedině pro takto vážně rostoucí a prosící dávám toto prodloužení výhledu do divuplného stvoření, jež jako dílo Boží v jasné velikosti s působením nejdokonalejších a tím nezvratně samočinných zákonů je kolem vás rozloženo.

Je nepříjemné vědět, jak nedůstojným způsobem se pozemské lidstvo už po tisíciletí snaží zkázonosně omezit a potlačit to nejcennější co má, to co je vlastně teprve činí lidmi, *ducha.* Došlo to tak daleko, že se pozemský člověk již dokonce stydí mluvit někdy o

něčem *duchovním* nebo vůbec připustit duchovní prožití. A je téměř nesnesitelné stále znovu vidět, jak lidé tuto dobrovolně vynucenou omezenost považují v neuvěřitelně směšně se jevící hlouposti za *chytrost,* dokonce za učenost!

Je tu jen *jedna* útěcha. Vědění o *obratu* těchto věcí, který je již blízký tak, jak by to nikdo netušil ani nevěřil. Útěchou je znalost skutečnosti, že část těch samých lidí bude se zahanbeně ohlížet na dobu otrockého pomatení, které je tak vzdálilo jejich vlastnímu lidství a jeho důstojnosti. Ostatní část pak již stejně nepřijde v úvahu, protože jí více nebude.

Jen s *touto* vyhlídkou půjdu dál ve svých vysvětlivkách. –

Protože jsem mluvil o prastvořených, bylo jisté, že podám zprávu ještě o stvořených; neboť jinak bych přece označil prostě *jen* stvořené a vyvinuté.

Chci dál odhalit závoj před lidským duchem. Dal jsem mu již téměř zcela zhuštěný obraz o cestě Světla až k němu, po níž jest nutno jíti při každé pomoci ze Světla. Všichni světlí pomocníci museli jít touto cestou, aby na konec byli těmito maličkými pozemskými lidmi a jejich rouhavou domýšlivostí odmítnuti a pozemsky zavražděni, jak se to dosud téměř vždy stalo.

Třeste se proto, když vás nyní všemohoucnost Boží volá k soudu!

I k vám dost často již přicházely z výšin zprávy, které jsem dnes uvedl. Vy jste však vzali z nich jen ubohé drobty a ty jste ještě zformovali svým lidským způsobem, takže jejich podání můžete již najít jen jako zle změněné úlomky v legendách a básních. Jejich podání je zmatené a nemožné podle zákonů stvoření, protkané různými čistě pozemskými událostmi … Jest z toho směsice podle vašeho domnění vznešená. Postavena před Pravdu jest však směšná a může být omluvena jen vaší neznalostí.

Před mým Poselstvím měli lidé sem tam již také zprávy o existenci takových úrovní. Nedovedli je však vysvětlit, protože jim chybělo jakékoliv opravdové vědění. Proto v obvyklé domýšlivosti lidského chytráctví vznikly nejnemožnější výtvory.

Je jistě pochopitelné, že vážní lidé nad tím potřásali hlavami a drželi se v uctivé vzdálenosti, když mezi žvanily a fantasty vznikaly tyto

záhubné zmatky. Nehledě k tomu, že se tu nesčetní nízcí lidé, posedlí velikášstvím, bez námahy snažili vyšvihnout vzhůru, aby alespoň *jedenkrát* mohli ukojiti svůj chorobný sklon po uplatnění se!

Odporné jemnohmotné bahno bylo všechno to, co z toho vzniklo. Bylo to lidským duchům velmi nebezpečné, protože jim to překáželo neovlivněně přijmout Pravdu a tak poznat *pravou* cestu ke vzestupu! Váhání stane se však záhubou mnohým lidem, kteří by se byli mohli jinak zachrániti.

Vzdor všemu je to však konečně *přece* věcí *vlastní* a *svobodné* vůle a následek osobně vytvořené lenosti ducha každého jednotlivce, který se tak sám omezil v poznání a musí proto v soudu před Bohem propadnout jako nepotřebný.

Kdo se jen *trochu* snaží, *musí* velmi brzy svým citem jasně rozeznat Pravdu od smyšlenky.

Vezměme si pověst o Parsifalovi! Člověk, vycházející svým myšlením z *této maličké země,* snaží se pátrat a objevit něco o Parsifalu a vzniku a původu této pověsti.

Pozemským básníkům jistě tanuly na mysli pozemské osoby, které daly zevní popud k *formě* básně. Přece však při své práci čerpali mnohé v duchovním prohloubení a nevědomě z pramenů, kterých sami neznali.

Protože však nakonec opět pilovali svým rozumem a tak se snažili *pozemsky* zkrášliti a učiniti vše lehce srozumitelným, bylo i to málo, co k nim mohlo proniknout z neznámých úrovní, vtlačeno do hrubohmotnosti, zmenšeno a změněno.

Nevyplatí se již uvádět nějaké podrobnosti. Já dávám skutečnost. Každý člověk si z ní může vzít to, co jeho duch žádá.

Je však nutno předem ještě poukázat na některé body a tak mnohým vysvětliti různé omyly. Tím se také usnadní, aby ti, kteří mají být zasvěceni do vyšších poznání, mohli se hned zpočátku přenést přes všechny nesprávnosti, zahnízděné na zemi.

Skutečně *existuje* hrad, v němž Amfortas byl nějakou dobu nejvyšším strážcem. V tomto hradě jest nádoba, nazvaná „Grál“, věrně střežená rytíři. Tam také kdysi Amfortas padl a tam také byl zaslíben příchod velkého pomocníka.

To však nebylo na zemi, ani to nebyl vznešený hrad Světla v prastvoření, kde se toto událo.

Hrad, o němž došly *sem* tyto zprávy, se nachází ještě dnes jako nejvyšší bod v úrovni, která je polem působení *stvořených.* Tito vytvořili ve svém nejčistším chtění a uctívání Boha *napodobeninu* hradu Světla, který z nejvyššího místa prastvoření září dolů a jest skutečným hradem svatého Grálu a současně také výchozí branou ze sféry Božského záření.

A v této hlouběji ležící *napodobenině* působil kdysi Amfortas a padl, když podlehl zlému vlivu Lucifera, vyšvihnuvšího se z hlubin až k němu vzhůru. Jeho chybou bylo, že následoval na krátký čas tento vliv a oddal se pohodlnému užívání pyšného rytířského života. Tím vystoupil z rovnováhy nutného pohybu své úrovně, kterou prazákony stvoření samočinně vynucují na každém, kdo má zůstat na stejné výši. Na krátkou chvíli se zastavil a tím vytvořil překážející mezeru v proudění síly Světla.

Tak byl jeho pád nevyhnutelný a strhl jej dolů a mezera, kterou vytvořil, byla ranou, kterou nesl. Na prosby věrného rytířstva dostalo se již předem zprávy o příchodu čistého pomocníka, který má zastavit rozklad.

A Parsifal při své pouti všemi částmi stvoření splnil toto zaslíbení tak jako splní všechna zaslíbení, která kdysi byla dána tvorům celého stvoření. Avšak toto splnění jest zcela jiné, než jak to uvádí báseň.

Toto vylíčení stvoření přináší i zde plné vyjasnění a odstraňuje všechno, co bylo dosud nesprávné.

Jsou to tedy jen části jedné zprávy z *napodobeniny hradu Světla,* jež mohla proniknout k prohloubeným duchům pozemských básníků a býti jimi přijata při jejich práci. Zpráva tedy nepřišla z nejvyššího hradu Grálu. Tam bylo přece nemožné zvěstovati příchod Parsifalův, protože Parsifal byl a jest *prvním* v celém stvoření, z nějž teprve mohlo vzniknout celé stvoření. On jest částí Imanuele, Ducha Božího, zakotvenou v čistě duchovním, aby vytvořil čistě duchovní.

Z jeho vyzařování Světla vznikli nejprve prastvoření, s nimi také hrad a vše, co se zformovalo. Nemohl tedy být nikomu teprve zvěs-

tován jeho příchod, protože on sám byl prvý a všechno ostatní přišlo teprve *po* něm. Nikdo nikdy nebyl králem svatého Grálu než on!

Z tohoto důvodu musí zcela samozřejmě býti ten hrad, o němž básníci mluví, *níže* než vlastní hrad Grálu, protože Parsifal teprve později rychle prošel stvořením, aby je osvobodil od zlého vlivu Luciferova a jeho samého spoutal na dobu tisíce let království Božího ve hmotnosti.

Tak přišel na své pouti všemi částmi stvoření také k onomu hradu, v básni nesprávně vylíčenému. Tam také vtáhl *jako král svatého Grálu,* kterým jest od počátku a věčně jím zůstane, protože on sám pochází ze Světla. Také zde nezůstal, nýbrž dosadil za Amforta nového nejvyššího strážce pro nádobu, kterou uctívali jako obraz svatého Grálu.

Ve svatém hradě Světla, který obklopuje skutečný Grál, je selhání některého strážce naprosto nemožné, protože tu Parsifal zůstává přítomen. V něm jediném jest zakotvena bezbytostná část Světla, která byla z Imanuele doprovázena prakrálovnou Elisabeth dolů při slovech Božích: Budiž Světlo!

67. Věřící ze zvyku.

Lidem je nápadné, že označuji tak často neomezenou vládu rozumu a velkou duchovní lenost jako původ zla. Je to však nutné, protože obě tyto vlastnosti jsou nerozlučně spojeny a lze je označiti jako východisko mnohých zel, ba dokonce jako *vlastní,* Světlu nepřátelskou příčinu zanedbanosti a pádu vyvinutých.

Světlu nepřátelskou, protože zdržuje od poznání všech událostí a pomocí ze Světla; protože k zemi připoutaný rozum, domůže-li se nadvlády, jako první zvratné působení odřízne spojení s možnostmi poznání Světla. Tím jest lidský duch, vyčkávající svého vývoje v hrubohmotné schráně, *spoután* touto schránou, jež mu měla sloužit.

Tento děj jest ve svém, zcela podle zákonů stvoření vyvolaném účinku něco tak strašného, co si člověk asi sotva dovede správně představit. Kdyby mohl, musel by se strachem sám v sobě zhroutiti.

Je to právě *proto* zvlášť strašné, protože se vše *musí* vyvíjet k zániku. Nemůže vůbec jinak od té doby, kdy duch pozemského člověka svým rouhavým chtěním proti nejsvětější vůli Boží *dal svému vlastnímu vývoji falešný směr.* Tento směr formuje všechny bědy pod tlakem samočinných zákonů tohoto stvoření, jichž působení si člověk sám znemožnil poznati.

V dokonale běžícím soukolí nádherného díla Božího přeložil lehkomyslným násilím výhybku a to tak, že další jízda *jeho* osudového vlaku musí nevyhnutelně vésti k vykolejení.

A tato událost, jež v prvé řadě zasáhne pozemské lidstvo, ohrožuje při tom značnou měrou současně také jeho okolí, na vině nezúčastněné. Toto okolí muselo již od počátku lidského pochybení trpět a bylo zdržováno od vývoje.

Jen si sami v klidu rozvažte, co to znamená, když nástroj, rozum, který byl Tvůrcem každému duchu pozemského člověka dán jako milostivá pomoc k potřebnému *vývoji* v hrubé hmotnosti, v opaku k svému úkolu ještě rdousí ducha, aby se nemohl spojiti s povznášejícími proudy sil ze Světla. Je to důsledek vašeho činu. Rozum se má podřídit a sloužit duchu. Má rozšiřovat v hmotném

okolí chtění ke Světlu a tím toto stále víc zdokonalovat, až by z něj byl pozemský ráj, jak to mělo být.

Toto svobodnou vůlí z žádostivosti a domýšlivosti vynucené pochybení je tak neslýchané, že vina líného ducha pozemského člověka jeví se každému probuzenému příliš velikou, než aby se mu mohlo dostati odpuštění v lásce Všemohoucího. Jen zatracení odejmutím všech milostí ze Světla, jen rozklad musel by být zaslouženým údělem duchů pozemských lidí, kteří celou jednu část stvoření hnali neustále svou domýšlivou zatvrzelostí do nevyhnutelného zániku, kdyby láska Všemohoucího nebyla současně spojena s dokonalou spravedlností. Taková je *láska Boží,* která zůstane lidem věčně nepochopitelnou.

A je to právě Boží spravedlnost, která nedovolí vydat *naprostému* zničení to, v čem ještě žhnou jiskry, zničení nezasluhující.

A jen pro ten zcela malý počet duchovních jisker, toužících po Světle, bylo do této části stvoření, již blízké zániku, ještě jednou přineseno *Slovo Páně,* aby se mohli zachránit všichni, kteří k tomu mají dobrou vůli a kteří se o to *snaží* opravdu vší silou, jim ještě zbylou.

Ale tato vůle musí být zcela *jiná,* než jak si to myslí mnozí z nesčetných věřících v Boha!

Slyšte proto Slovo, kterého se můžete ještě v poslední hodině uchopit jako záchranného lana. Už nikdy víc vám nebude dáváno do ruky, jestliže zmeškáte tento *dnešní* okamžik.

Vláda rozumu vylučuje ducha naprosto z jakékoli možnosti jeho nutného vývoje. To není snad nějaká zlomyslnost rozumu, nýbrž jen zcela přirozený účinek.

Rozum jedná jen podle *svého druhu,* protože nemůže jinak, než rozvíjet svůj *vlastní druh* k rozkvětu a plné síle. Před tím však byl vámi jednostranně přehnaně přepěstován a posazen na falešné místo tím, že jste mu bezohledně podřídili celé pozemské bytí!

A tento jeho druh jest *připoután k zemi,* nikdy nebude jiný, protože jako produkt pozemského těla musí také zůstat v jeho hranici. Musí být čistě pozemsky hrubohmotný, protože hrubohmotnost nemůže vytvořit nic duchovního.

Chyba je pouze v lidech. V tom, že dali rozumu vládu a sami také se mu znenáhla zotročovali, tedy poutali k zemi. A tím se jim naprosto ztratil vlastní účel pozemského bytí, to jest možnost duchovního poznávání a duchovního uzrávání.

To už člověk nechápe prostě proto, že jsou mu všechny přívody zaškrceny. Duch leží v pozemském těle jako v pytli, který je nahoře zavázán rozumem. Duch nemůže již nic vidět, nic slyšet a každá cesta k němu je odříznuta právě tak jako z něj.

Že duch mohl být tak pevně uzavřen pozemským rozumem, to bylo možno jen jeho uzavřením ještě *před* tělesnou zralostí. Lidský duch je spoután ještě dříve, než přijde čas, v němž má duch svým působením navenek pronikat tělem, aby nabyl vedoucího spojení s okolo jsoucí hmotností k zocelení svého chtění.

V této době jest rozum však již jednostranně příliš silně vyvinut falešným školením. Pevně uzavírá hrubohmotnou schránu kolem ducha, aby tento vůbec nemohl se uplatniti a *dojíti* k vývoji!

To je zkázonosná jednostrannost školení, jíž chybí duchovní vyrovnání! *Duchu* bylo vnucováno jen strnulé dogma, které mu nemohlo ničeho dát a nemohlo ho rozehřát k vlastnímu a svobodnému přesvědčení o všem, co souvisí s Bohem. To, čemu je učeno, postrádá života a *není* ve spojení se Světlem. Ve všech učeních nadělala domýšlivost a rozum pozemských lidí opravdovou spoušť.

Dosavadní vyučování vědění o Tvůrci stálo na příliš slabých nebo lépe řečeno lidmi již zeslabených nohou, než aby mohlo držet krok s rychle sílícím, dobře pěstovaným rozumem.

Vyučování určené pro *ducha,* tedy pro výchovu citové činnosti, zůstávalo stále strnulé a neživotné. Proto nemohlo být duchovně také nikdy opravdu *přijato.* Tak se všechno upřelo jen k *naučení,* které nebylo prožité. A tak se také stalo, že vše, co bylo převážně určeno pro *ducha,* zůstalo jako všechno ostatní zachyceno jen v rozumu. Rozum to zadržel, že to ani nemohlo proniknout k duchu. Proto musely i ty jednotlivé krůpěje vody živé, pokud tu a tam ještě nějaké zbyly, zmizet v písku.

To *muselo* mít za následek, že duch nedostal *nic* a všechno jen rozum! Tak se nakonec dosáhlo tohoto stavu, v němž duch už vůbec

nic nemůže ani přijmout. To způsobilo zastavení a tím i nevyhnutelný úpadek duchovního zárodku, který tak jako tak se bez popudu zvenčí sám kloní k nečinnosti.

V nečinnosti a v nedostatku tření usínal stále víc a více, až dnes vidíte z něj ten žalostný obrázek na zemi: pozemsky spoutanou rozumovou chytrostí přecpaný člověk s úplně usínajícím a z valné části také již opravdu spícím duchem!

U mnohých se spánek změnil již v smrtelnou mdlobu. *To* jsou ti *mrtví,* kteří se nyní musí probudit k soudu. Oni jsou míněni ve slovech zaslíbení: On však přijde, aby soudil živé a mrtvé! Rozumějme zde duchovně živé a duchovně mrtvé; neboť jiných není, protože pozemské tělo nelze počítat ani za živé ani za mrtvé. Ono nikdy samo nebylo živé, nýbrž vždy jen na nějaký čas *oživeno.*

Vy lidé již ani neznáte nebezpečí, v němž se nacházíte, a když to nyní budete *muset* poznat, bude pro mnohé pozdě. Nebudou již více mít dost síly, aby se protřásli z mrákoty, která jim připravila tak děsivé hrůzy.

Proto musím při každém lidském zlu přijít vždy opět na jeho vlastní příčinu: na vládu rozumu a s tím spojenou duchovní lenost jako bezprostřední následek.

Také největší část dnešních věřících v Boha patří v *prvé řadě* k duchovně líným. To jsou ti vlažní, kteří mají být vyvrženi v den soudu!

Kdybyste s trochou dobré vůle *opravdu* přezkoušeli dnešní stav a vyvodili z toho přiměřené závěry, pak byste museli vidět jasně. Mohli byste si o tom udělat beze všech pochyb sami správný úsudek. Nemusíte dělat nic jiného, než důsledně myslet.

Podívejte se, jak dnešní lidé přijímají pro ně tak potřebné rozšíření vědění o stvoření! Již z toho můžete udělat dostatek závěrů o jejich pravém vztahu.

Když dnes Imanuel, Syn Člověka, přišel v pravé chvíli k lidem, aby jim přinesl to, co bezpodmínečně potřebují pro pokrok svého *duchovního* vědění a vy o tom dáváte zprávu, slyšíte hned všechno možné jako důvody k nepřijetí tohoto nového zjevení ze Světla.

Nechci všechny z nich uvádět. Je jich v různých druzích mnoho a neměly by žádného konce. *V nejvlastnějším smyslu* jsou však *všechny stejné*. Vždyť mají jen jeden původ: Duchovní lenost! Vezměme jen jeden z nich. Tak mnohý, zdánlivě jen dobro chtějící církevně věřící mezi křesťany řekne:

„Slovo Poselství je v mnohých věcech správné, ale pro mne to není nic nového!“

Kdo tak mluví, ten nepochopil *ani* to *dosavadní* co se domnívá mít již naučené ze školy nebo církve. Nezná to přes svou opačnou domýšlivost. Vždyť by jinak musel vědět, že v Poselství je velmi mnoho *docela nového,* co však samozřejmě *neodporuje* poselství Ježíšovu. To proto, že obojí pochází z téhož pramene, z *živoucí Pravdy!*

Nové neznamená vždy *popření* dosavadního. Může to vyrůstat ze starého a pokračovat *vzhůru ve výstavbě*. Tak, jak se opravdové poselství Ježíšovo spojuje s mým!

Právě proto však, že mé Poselství jest v *naprostém* souzvuku s *pravými slovy Ježíšovými,* má mnoho lidí při čtení dojem, že to není nic nového! Ale jen proto, že poselství Ježíšovo a moje jsou ve skutečnosti *jedno*.

Z tohoto důvodu to také zní *jednotně,* až na to, co lidé ve své snaze být chytřejší, připsali k slovům Ježíšovým. To je také převážně falešné. S takovýmto připsaným nebo *jinak* podaným, nemohou moje slova přirozeně souhlasiti. Souhlasí však bezpodmínečně se slovy Ježíšovými!

A toto vyciťování stejných záchvěvů z téhož původu, které *duch* bez vědomí rozumu poznává, dává lidem bez uvážení možnost myslet, že tu není nic nového.

To je jedna část lidí. Ostatní však přijímají to nové, jako již dříve podané a samozřejmé. To proto, že správně neznají staré, jež se domnívají mít, a proto vůbec nevědí, co je v mém Poselství nového.

Není však ani jediné přednášky v mém Poselství, která by skutečně nepřinášela lidskému duchu něco úplně nového, co dosud *vůbec ještě neznal.*

Mnoho lidí tedy nezná ani to, co se domnívají mít, ani to, co jim přináším. Jsou také příliš líní, než aby vůbec mohli něco *skutečně* přijmout.

Všem *těm* však, jichž duch je alespoň schopen poznávat *jednotné* záchvěvy obou Poselství, by měla být alespoň tato okolnost důkazem, že obě Poselství pocházejí z *jednoho* pramene. Mělo by to být dokonce nesporným důkazem, že také já jsem bezprostředně čerpal z Pravdy.

Toho si však tito lenoši nejsou vědomi. Zažvaní si prostě a odkryjí tak hned své jádro. Každý je musí ihned poznat jako lenochy ducha.

Ostatní věřící se opět zase vzpírají rozšířit své vědění z důvodu nebo ze strachu, že by mohli udělat něco nesprávného! Ale i to je také jen v nepatrných případech strach, nejvíce je to hlavně domýšlivost, zakotvená v hlouposti, na jejíž půdě se jí jedině může dařit. Domýšlivost je již sama sebou hloupostí a nedá se od ní odděliti.

Tím je však míněna hloupost v duchovním smyslu, ne pozemském. Ba právě takoví lidé, kteří jsou pozemsky rozumově považováni za zvlášť silné a chytré, bývají v nejčastějších případech duchovně mdlí. Jako lidé ve stvoření nemají před Bohem žádné ceny. Selhali pro své vlastní bytí a nejsou s to svým rozumovým věděním vytvořit jakékoli hodnoty pro věčnost, ba dokonce nemohou k tomu použít ani svého rozumu.

Nechme však všechno ostatní stranou a vezměme si jen věřící mezi křesťany. Tak jako tak není mnoho těch, které lze považovat za opravdu věřící. Největší část z nich jsou jen vnitřně prázdní křesťané podle jména, víc nic. Tito říkají v určitém smyslu také to, co tvrdí ti shora uvedení, nebo prohlásí s jakýmsi teatrálním výrazem, který má znamenat bohabojnou pokoru, jak to předstírají alespoň sami sobě:

„My máme Ježíše, našeho Spasitele, od toho neupustíme a více také nepotřebujeme!“

Takový jest asi smysl všech jejich slov, i když se snad jednotlivá slova podle druhu mluvících osob budou různiti.

Tyto pravé kopie farizeů, Ježíšem již tak ostře a často odsouzených, nejsou ve skutečnosti ničím jiným než duchovními lenochy, dokonale *samolibými.* Často již i odporný způsob mluvy je dost jasně označuje.

Zahloubáte-li se do lidí tohoto druhu, poznáte, že v nich není opravdového přesvědčení, nýbrž jen prostý, prázdný *zvyk* již od mládí! Nechtějí být již více rušeni ze své lenosti; vždyť by jim to mohlo způsobit duchovní nepokoj, kdyby se tím trochu víc zabývali.

Snaží se tomu pečlivě vyhnout, aniž by si uvědomili, že tím hřeší proti důležitému Božímu zákonu, zákonu duchovního pohybu. Jen duchovní pohyb poskytuje udržování jejich duše i těla. Uposlechnutí zákona duchovního pohybu stačí, aby v účinku přineslo vzestup a možnost k zrání, k zdokonalení!

Právě to, co považují za veliké a co tak pyšně ukazují, aby alespoň sami sobě předstírali oporu, které v nich vůbec není, právě to stane se jim odsouzením a záhubou!

Kdyby poslechli jen jedenkrát zákona a trochu se *duchovně* pohnuli, tu by museli velmi rychle poznat, že jejich dosavadní víra nebyla vírou, nýbrž jen něčím *naučeným,* co se stalo vítaným zvykem, protože to mimo několika povrchností ničeho od nich nepožadovalo. A *proto* to platilo za příjemné a správné.

Nepokoji však se nemají vyhýbat, ale mají mu být *vděčni.* Je to nejlepší znamení probuzení jejich ducha. Probuzení musí samozřejmě předcházet zneklidnění, dříve než může vzniknout jistota opravdového svobodného přesvědčení. Jistota přesvědčení, která se může rozvinout jen ve vážném a pilném zkoumání a s tím úzce spojeném opravdovém prožívání v duchu.

Kde vznikne neklid, tam jest dán nezvratný důkaz, že duch *spal* a že se chce probudit. Tam však, kde následuje odmítnutí s pyšným odkazem na osobní majetkové právo na Ježíše, ukazuje se jen, že tento lidský duch již téměř propadl agonii, vedoucí k smrtelnému spánku.

To dokazuje dále, že právě *tito* duchové by byli také za časů Ježíšových Jeho i jeho Slovo se stejně dutou povýšeností a se stejným lpěním na něčem dosud naučeném přísně odmítali, kdyby jim bylo

toto nové zjevení v tehdejším obratu světů předloženo k volbě a vlastnímu rozhodnutí! Byli by z téhož pohodlného důvodu setrvávali na starém, které však má svou půdu přenechati *pokroku,* nemá-li nastat zastavení.

Jsou to popěrači *všeho* nového, protože se necítí schopni nebo dost silni vážně a bez předsudků zkoumat to, co k nim proniklo. Jsou vůbec již příliš líní ke všemu a raději se drží svých dosavadních zvyků.

Můžete s jistotou usoudit, že by naprosto rozhodně odmítli i Ježíše, kdyby se tomu nebyli museli už od mládí z *donucení* učit.

Není to jiné ani s těmi, kteří se snaží všechno nové odmítnout s poukazem na proroctví o vyskytování se falešných proroků! Ani v tom není nic jiného než opět jen *duchovní lenost.* Vždyť právě toto proroctví, na které se odvolávají, je přece současně také zřetelné znamení a je v něm dost jasně řečeno, že právě v tento *čas,* v němž se vynoří falešní proroci, *přijde* ten *pravý, zaslíbený!*

Jak pak ho zamýšlejí poznat, když ve své pohodlnosti tak lehkovážně jsou se vším hned hotovi! Ani jeden člověk si ještě nepoložil tuto základní otázku! Všichni *vědí* o jeho příchodu a tvrdí také, že tomu věří. Žádný z nich však ještě nemyslel na to, že je to duchovní lenost, tedy jediný bod, z něhož se vůbec nesnaží ani myslet ani vědět. Čekají, čekají, *až přejde čas.* Pak se to bude konečně vidět, jak to bylo také i s Ježíšem!

Než tentokrát je to jiné. Tentokrát čas *nepřejde* kolen váhajících a líných, ale bude je *soudit!* A čekání je jejich rozsudek, jejich odsouzení!

Oni *sami* musí najít důkaz *ve Slově* Pravdy, kterého lidé, až na nemnohé, ani u Ježíše nechtěli dbát. Čekali vždy ještě jiné důkazy, když výsměšně požadovali: „Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže a pak ti uvěříme!“

Slovo Pravdy, které bylo vlastním důkazem, nemělo pro ně tehdy ještě žádné ceny. Jen duchovní lenost každého jednotlivce, kam se podíváte. A tak, jako tehdy, je tomu opět dnes. Je to ještě mnohem horší, protože nyní je každá duchovní jiskra téměř úplně zasypána.

Dnešní věřící vzali všechno jen jako *učení.* Nic z toho v sobě nezpracovali a neosvojili si! Jsou duchovně příliš mdlí, než aby cítili, že jejich víra není vlastně nic jiného než zvyk z *dětství.* A tomuto zvyku říkají v naprosté nevědomosti o sobě samých, že je to přesvědčení.

Vždyť také hlavní způsob šíření tak zvaného křesťanství jest jen přírůstek *mládeže,* ne snad dospělých! A z této dorůstající mládeže, kteří byli jako křesťané pokřtěni a také jimi zůstali, jest při ostré zkoušce Světla 80 % jen pouhých křesťanů ze zvyku. To je poznat již z toho, že svůj *život* vůbec neřídí podle slov Ježíšových.

Zejména jejich chování k bližním ukazuje velmi zřetelně, že nejsou *opravdovými* křesťany, nýbrž jen bezobsažnými, duchovně línými křesťany podle jména. Kdo je ještě schopen správně myslet, kdo není duchovně zotročen, ten se ani nebude snažit popřít tuto skutečnost. Můžete jim ji dokázat stokrát za hodinu, se všech stran a vždy znovu. V uplynulých staletích byla také již dostatečně dokázána.

Tento důkaz nepravého křesťanství je žel všude a příliš jasně viditelný. Také v církvích, které jsou až neuvěřitelně nesnášenlivé a nenávistné v slovech i činech vůči všem těm, kteří neslouží jejich církvi v čistě *pozemském* usilování.

Jestli však ti takto nenávidění a proto snad i obávaní vzdor tomu *opravdu slouží Bohu,* mnohem opravdověji a živěji celým svým bytím více než jiní, to nehraje v církevních názorech a jednání žádné úlohy! *To já žaluji Bohu!* Vždyť takové jednání je proti jeho přáním a přikázáním! Všem církvím mělo by být *hlavní věcí jen* to, aby se sloužilo *Bohu!* A ne jim! Služba Bohu však vůbec nemusí vésti církvemi!

Kde však stojí v mém Poselství, že člověk má upustit od Boha nebo od Ježíše, Syna Božího! Naopak, já vedu svými slovy rovně k Bohu a také k Ježíši! Ale živějším způsobem, než byl dosud znám. Tak jak to odpovídá Pravdě a ne jak si to lidé přistřihli svým sklonem k duchovní pohodlnosti.

Poukazuji na to, že Bůh chce mít ve svém stvoření živoucí a své *vlastní* odpovědnosti si vědomé duchy! Tedy *takové* lidi, jací mají být podle prazákonů stvoření! Každý z nich musí sám a plně odpovídat

za vše, co myslí, mluví a koná. Nic z toho nemohlo být smazáno někdejší vraždou na Synu Božím, kterou lidstvo spáchalo.

Ježíš byl zavražděn jen *proto,* že byl se stejnými požadavky také považován za obtížného a nebezpečného. Byl nebezpečným právě *kněžím,* kteří učili něco jiného, mnohem pohodlnějšího, jen aby měli *pozemsky* vždy větší okruh stoupenců, což současně znamenalo vzestup jejich pozemské moci využíváním pozemského *vlivu. Toho* se nechtěli vzdát. Lidé se nechtěli vzdát pohodlnosti a kněží vlivu a moci. Kněží nechtěli být učiteli a pomocníky, nýbrž vládnoucími!

Jako opravdoví *pomocníci* byli by museli lidi vychovávat k *vnitřní samostatnosti,* duchovní vážnosti a velikosti, aby se tito lidé ze svobodného přesvědčení postavili do vůle Boží a radostně se jí řídili.

Kněží však dělali opak toho. *Poutali* ducha, aby byl poddajný pro jejich pozemské účely.

Bůh však požaduje od lidí duchovní zdokonalování svými zákony ve stvoření! Požaduje trvalý pokrok v rozšiřování vědění o stvoření, aby v něm stáli správně a správně působili a nestali se překážkou kruhů pohybu!

Kdo však nyní nechce *dále,* a chce setrvat *na tom,* co se domnívá vědět a proto nové zjevení z Boha odmítá nebo se k němu staví nepřátelsky, ten zůstane zpět. Světový soud ho odhodí, zničí každou překážku, aby už konečně ve stvoření mohlo být jasno, podporující stále postupující vývoj v budoucnosti. Vůle Boží chce vývoj ve stvoření.

Ježíš byl tehdy *také* novým zjevením a přinesl další vědění ve svém Slově. Pro tehdejší dobu to bylo *vše* nové, jako dnes moje Poselství o Imanuelovi. Byl to tehdy stejně tak nutný pokrok jako dnes, při němž se však nemělo zůstat na věky stát. Ani já neruším nic ze starého, nýbrž přináším jen nové k tomu.

Mé Poselství nemá způsobit, aby se někdo vzdával Ježíše jako Syna Božího. Naopak on má být teprve správně poznán jako *takový.* Nemá již být nadále jako služebník a otrok zkaženého lidstva, jehož tíhu viny by měl nésti nebo odpykávati, aby oni to měli pohodlnější!

A právě ti, kteří Ježíše *opravdu* přijali jako Syna Božího, *nemohou* dělat nic jiného než přivítat mé Poselství a s ním spojené nové zje-

vení z Boží milosti s *radostnou vděčností*. Nebude jim také za těžko vše správně pochopit, co říkám, a osvojit si to.

Kdo tak nečiní nebo nemůže, ten také nepochopil poselství a opravdové bytí Syna Božího. On si sám snad něco cizího, falešného, vystavěl z *vnitřních* odhadů a domněnek a v neposlední řadě z lenosti svého vlastního pohodlného ducha, který se vzpírá Bohem podmíněnému pohybu.

Smysl a účel Poselství ze Světla, které jsem přinesl ve splnění nejsvětější vůle Boží, jest nutné rozšíření vědění. Patří těm lidem, kteří nyní nadcházející, zákony stvoření podmíněný obrat mají přestáti, aby mohli a směli spolupracovati v nové, *Bohem chtěné* tisícileté říši míru, kterou Boží všemohoucnost nyní utvoří!

Zde neplatí žádné výmluvy duchovně líných, žádné fráze ješitného farizejství, ani záludné pomluvy a útoky lidí, kteří sami hladoví po moci. Před svatou spravedlností trojjediného Boha musí uhnout a zajít jako plevy. Nic není větší a mocnější než Bůh a Pán a co přichází z jeho vůle!

Duch pozemského člověka musí být nyní *živý* a musí zesílit ve vůli Boží, jíž smí v tomto stvoření buď nadále sloužit, nebo musí zahynout! Čas jest zde! Bůh nebude již více trpět zotročených duchů. A lidská svévole bude zlomena, jestliže se sama dobrovolně nevpraví v prazákony Boží, které on vložil do stvoření. K nim patří však také zákon trvalého pohybu, který vyžaduje nezadržitelný pokrok ve vývoji. S tím zůstává spjato rozšíření vědění, vědění o stvoření. Vždyť duchovní vědění jest vlastní obsah všeho života!

Proto se vám dostalo nových zjevení. Odmítnete-li je v lenosti svého ducha a chcete-li ho nechat dále klidně spát, pak se probudí v soudu, aby v rozkladu zahynul.

A běda všem těm, kteří ještě chtějí držet lidského ducha v poutech! Budou trpět desateronásobné škody a v posledním okamžiku budou muset pozdě a s hrůzou zjistit, co na sebe naložili, aby potom se zlomili pod touto tíhou a zapadli do hrůzných hlubin! Tento den jest zde. Temno musí zmizet! Nádherné Boží světlo rozbíjí nyní všechno falešné, pálí vše líné v tomto stvoření. Očistí zemi, aby mohla kroužit svými drahami jen ve světle a radosti,

k požehnání všeho tvorstva jako jásavá modlitba díků za všechny milosti jejich Tvůrce, ke cti Boha, jediného, všemohoucího!

Amen.

68. Zachraňující touha.

Do srdcí pozemských lidí, těch, kteří nejsou ještě tak zcela ztraceni, vstupuje veliká touha, touha po osvobození ducha!

Nikdo však neví *jak* má toto osvobození nastat. Jen všichni cítí po něm velikou *touhu,* která se až nápadně stále více zesiluje.

Zvláštní je, že tato touha jeví se všemožným způsobem. Mnohé duše jsou schváceny únavou. Jiné pociťují smutek, který nemohou pochopit. Velmi mnozí se cítí zachváceni úzkostí, která jim působí starost. Naproti tomu jsou však také takoví, kteří nesou v sobě tušení velikého štěstí, aniž by však věděli proč.

Veliké množství lidí však jde jako v omámení. Jsou velmi lehce vznětliví, nedůvěřiví, podráždění. V mnohé bezesné noci vyvstává před nimi odstrašující obraz jejich méněcennosti, jejíž pošklebná bezvýrazná tvář je činí bezradnými. Bezradnost je však vybičuje k žádosti po vlivu a moci, aby jí vyplnili stále více se otevírající mezeru. Čím více se tento druh lidí vidí duchovně tonout bez záchrany, tím křečovitěji se přimykají k *zdání!* Všechno jejich snažení může pak usilovat již jen o prázdnou vnějškovost, kterou odívají velikými slovy. Aby necítili pronikajícího pocitu vlastní méněcennosti, chtějí se omámit stále dráždivějším opojením požitků a oslavováním.

Nemusí to být vždy požitky jen tělesného druhu. Jsou také požitky falešné vůle k panování v ukojení žádosti po moci, nebo ješitnost, která se může jevit ve velkém množství druhů: Od neovládané svévolné brutality až k nejsměšnějším hříčkám, které se zdají být nevinné. Přestanou jimi býti ve skutečnosti ihned, jestliže se jim postaví do cesty překážky. Všechno dětinské skrývá v sobě ukrutnost, když dojde k tomu vynutit si uspokojení.

Nakonec pak propukne ve všech těchto klesajících, ztracených lidech v pocitu jejich neschopnosti neodůvodněně nenávistný vztek proti všem těm, kteří mají v sobě ještě něco *cenného* a jeví *pravou* schopnost. Závist jim nedovolí, aby se s takovými lidmi mírumilovně

spojili a použili jejich schopností, přinášejících požehnání, leda, že by byli předem již úplně zotročeni.

Avšak ani to by takto bičovaným nepřidalo klidu. Posuzují každého a každé slovo podle svých chyb, nedůvěřují a při tom se ještě obávají, že by brzy podlehli schopnosti jiných. Bojí se, že schopnost jiných lidí nemůže zůstat trvale ukryta. Když by pak vystoupila, jejich neschopnost byla by o to ostřeji viditelná. Toho však ješitnost nikdy nesnese. Již pomyšlení na to budí v nich odpor a pomýšlejí jen na zničení.

A tak se stupňuje závistivá nenávist až k posledním výhonkům duchovního úpadku; k nevypočitatelnému, nespravedlivému vzteku naprosté nerozvážnosti: *to je osud tyranů!* Nepředstavujte si však, že takovými tyrany jsou snad jen vůdci velkých národů; *nepoukazuji* tím na jednotlivé *osoby.* Nemyslete při tom na císaře Nera nebo na nejhlubší úpadek tak zvaného křesťanství za dob Bohu nepřátelské církevní inkvisice. Máte se učit z pozorování *přítomnosti,* abyste byli lidmi svobodného ducha, jakými vás chce mít váš Tvůrce!

Chci tímto poukazem otevřít vaše duchovní oči. Stvořitel mluví k vám v této době současným děním, v současných událostech a to tak jasně, jako nikdy dosud. Máte těmito událostmi v duchu *dozrávat!*

Tyrany můžete najít *všude:* v povoláních, ve společnosti i v rodinách. Je jich nyní mnohem více než jindy, protože všichni lidé stojí v *soudu!*

Proto se vyvíjí také všechno rychleji a silněji než dosud.

Pozorujte dobu a také znamení, která vám svým vysvětlením označím; jestliže to vše v sobě prožijete, přinese vám to veliký užitek!

Svým vylíčením podávám vám obraz stavu nynějšího lidstva, tak jak *dnes* skutečně jest, aniž by však samo o tom vědělo.

Lidstvo je téměř rozděleno na dvě určité skupiny. Jedna skupina jsou ti zprvu zmínění, jichž duše, naplněné touhou, nevědomě něco očekávají. Nemohou to ještě sami vyjádřit, protože čas k tomu teprve přijde.

Druhá skupina se skládá z posledně jmenovaných, kteří se blíží k zániku. Podle nejsvětější vůle Boží musí si tento zánik sami připra-

viti. K této skupině se přidružují také všichni ti, kteří se z lenosti nebo svobodné vůle sbratřili s tonoucími.

Toto dění jest již rozdělením všeho pozemského lidstva na kozly a ovce, jak to bylo zaslíbeno!

Veliký základní předpoklad soudu je již splněn a lidé ničeho netuší. Žijí ve zmatku svých představ. Sní o velikosti a důležitosti svého bytí … k strašlivému konci, který je velmi brzy probudí do skutečnosti, k odpovědnosti za každou myšlenku, každé slovo a každý čin!

To všechno si lidé nedovedou představit, protože si to představují mnohem menší než je to ve skutečnosti. A přece se snaží ocenit při tom sebe mnohem výše, než zač opravdu stojí.

Bylo by bezúčelným dávat veliký obraz o budoucnosti. Prospívá vám, budete-li vědět o *tom,* co se *nyní* děje. Poznáte-li *přítomnost* a sklidíte-li v ní bohaté ovoce pro budoucnost!

Buďte bdělí, pozorujte a zkoumejte, aniž byste se však v tom potápěli! A k *tomu* vám dávám vysvětlení; neboť máte *vědomě* smět prožít všechny události. Kdo *to* zamešká, netuší, jakého prospěchu se tím vzdal.

Pochopte má slova a podívejte se kolem sebe! Odpadne to pak s vašich očí jako šupiny.

Původ všeho toho, co jsem dnes uvedl, to jest, že rozdělení stále jasněji vystupuje, *není* lidem znám, přesto, že musí prožít všechno dění sami na sobě.

Je naprosto vyloučeno, že by se někdo mohl chránit nějak před *následky,* nebo, že by mohl na tom něco změnit. Ledaže by změnil *sám sebe! Jedině* to by mu mohlo přinést ulehčení. Nic jiného. *Všichni* jsou tomuto dění podrobeni, ať se vzpírají nebo souhlasí. Tak také vy, každý jednotlivec. Jste mu bezpodmínečně vydáni. To všechno však je jen *začátek,* který nepříjemnou rychlostí stupňuje se ke konci. Ke konci, který bude pro mnohé jen koncem s největšími hrůzami. Nemnohým však přinese duchovní osvobození od pout, které je tisíciletí svíraly, jako jimi samými přivolaná kletba, kterou musí dnes nad sebou nechat vybít.

Příčinou zachraňující touhy, rovněž tak jako dospívání k nejostřejší hranici začínajícího sebezničení, je *jedna stejná* síla; tlak Světla z Prasvětla, Svatá Vůle z Boha!

Tato byla k velikému obratu lidstva tak zesílena, že proudí nyní světy, očisťuje vše a nutí všechno k jednotnému podřízení se harmonickým zákonům ve stvoření. Jako poslední dílo zasáhla nyní tuto zemi. Neúprosně pevně ji svírá a v uzavření kruhu vyvolává všechno, co se na ní stalo. Zničí a vymaže z knihy života vše, co nechce žít podle nezměnitelných zákonů. Oživí však a povznese vše, co v dobré vůli bude se snažit přizpůsobit. Co budete podle těchto vysvětlení nyní *vidět,* abyste na tom dozrávali, jsou prvé, pozemsky viditelné účinky obrovského tlaku Světla, který na zemi nikdy nebyl!

Brzy a ve stále rychlejším postupu řadí se nyní všechny účinky k sobě, nezadržitelně, až na konec i vaše země bude očistěna od všeho falešného a ode všeho, co se nechce vpravit do Božích zákonů jen proto, že dává přednost své *vlastní* vůli a svému myšlení.

Vám může být v této době prospěšné vědět jen *to,* co jste schopni sami pozorovat. Proto vás upozorňuji na *nynější základní* události, z nichž vyplývá konec soudu. Ony rozdělí všechny lidi na ty, kteří se topí a ty, kteří mohou být zachráněni!

Bez počtu jsou znamení, které ohlašují začátek konečného soudu. Lidé však pospíchají kolem nich v domněnce nebo sebeklamu, že to všechno tu již dříve a dost často bývalo.

Zapomínají však přirovnávat poměry, podle nichž to, nebo ono se dříve dělo. V tom jsou velmi veliké rozdíly, které nesmí být přehlíženy, chceme-li *správně* usuzovat.

Především nesmí být člověk tak bázlivý, zbabělý a povrchní, aby nepozorně přecházel kolem nynějšího bezpodmínečně nápadného *hromadění* událostí. Nechť jsou to již přírodní nebo hospodářské katastrofy, vraždy a sebevraždy, politické zmatky, zápasy o pozemskou moc mezi státy a církvemi a mnohé jiné.

Nikdy nebylo současně tak veliké množství událostí jako dnes. Už to by muselo dát každému myslícímu poukaz na urychlená řešení, která se viditelně hromadí. Muselo by to vyvolat tušení mocného

uzavření kruhu světového dění a to vyšší mocí, než je lidská vůle a schopnost. Každý by musel vidět, že je to odplata.

Falešné v tom zajde, jen dobré zůstane: Dobré nebo falešné není tu měřeno podle lidského úsudku, ale *jen* podle vůle Boží!

Protože lidé nechtějí ničeho vědět, nemají o tom ani tušení!

Nechtějí ničeho vědět ze strachu, z povrchnosti a lehkomyslnosti nebo také z domýšlivosti. Na neposledním místě stojí tu také duchovní lenost. Dokonce i tak mnozí z *těch, kteří hledají* Světlo, nemohou se z této lenosti docela vyprostit. V poslední přednášce jsem poukazoval na duchovní lenost, která jde dokonce tak daleko, že ani rozumově chytří lidé nechtějí opravdu *„myslet“* o věcech, které nesměřují k jejich ctižádostivým pozemským cílům.

Lidé nechtějí ničemu rozumět a proto poznají vše teprve tehdy, až poznání bude pro ně docela bezúčelné.

Všechno volání ze Světla, aby se probudili, je proto nadarmo.

Bezmyšlenkovitě odvolávají se lidé při všem, co je pro ně nové, na výstrahu před falešnými proroky, kteří mají přijít za pozemského bytí *pravého* velkého pomocníka ze Světla, který současně má přinést soud!

Bezmyšlenkovitě mluví o všem a je při tom vidět prázdnotu a nezralost duší. Takový lidský duch je pro další vývoj bezcenný, protože svou leností zmešká každou možnost ke vzestupu. Postaví se do cesty každému novému zjevení, takže láska ze Světla nenajde přístupu k záchraně.

Kdo z lidí si ujasňuje, že falešnými proroky nemusí být jednostranně míněni jen ti, kteří přinášejí nová zjevení, ale že jím je i každý jednotlivec z *těch,* kdož předstírají, že by dovedli splnit byť i jen část díla, které vyčkává síly zaslíbeného Vyslance ze Světla.

Nejsou tím míněni také jen ti, kteří ujišťují, že jsou znovuzrozenými Spasiteli, což již samo jasně ukazuje nevědomost o úkolu zaslíbeného Syna Člověka, ale týká se to mnohem více lidí.

Aby však bylo možno usuzovati, musí *předcházeti* jiné vědění: *Vědění o skutečném úkolu zaslíbeného Syna Člověka na zemi!* Při této úvaze se všechno zastaví. Není ani jediného člověka na zemi, který by měl toto skutečné vědění! Sice se o tom po staletí mnoho už mluví, ale

opravdového vědění tu nikde *není.* Tázajícím dostává se odpovědi slovy z bible, kterým nebylo rozuměno a která nedávají žádného vysvětlení. Tlačí se tu do popředí opět jen neudržitelné tápání všech lidí, kteří chtějí být vědoucími. I to je proto, aby to bylo jasně viditelné.

Falešným prorokem jest vlastně *ten* člověk, který se odvažuje tvrdit, že může vykonati něco z toho, co je vyhraženo zaslíbenému Vyslanci Božímu.

A takových je dnes mnoho tam, kde se jedná o pozemskou *činnost,* nejenom o poučování; neboť zaslíbený bude *jediným a opravdovým pomocníkem* lidstva v jeho duševní *a* pozemské nouzi!

Poznat falešné proroky v pravou *hodinu* nebude lidem tak zatěžko, protože to budou muset *prožít* sami na sobě. Jen tak mohou dospět k poznání, protože by slovům již předem nevěřili.

Nyní se nezadržitelně zhroutí anebo vůbec nevznikne dílo *těch* lidí, kteří jako falešní prorokové lidem slibovali něco, čeho jim sami *nemohou dát.* A tak *musí* lidstvo poznat a to trpkým prožitím, že důvěřovali *falešným* slibům, že věřili v předstírané schopnosti, kterých nebylo.

To jsou tedy ti falešní proroci, kteří jsou zjevením míněni. Těm, kteří jim věřili, musí se dostat hořkého prožití v bolestném zklamání. Ty, kteří se vydávají za znovuzrozeného Ježíše, nelze vůbec počítat mezi falešné proroky. Jsou to lháři, kteří nemají ani tušení o úkolu Syna Člověka a tím méně schopnosti dovést začít i s nejmenší částí jeho provádění. Vždyť vůbec ani neví, že Ježíš a Syn Člověka nejsou jedna osoba, že jsou to dvě různé osobnosti, *lidsky* vyjádřeno. I když jsou jedno v *tom* smyslu, jak to Ježíš o sobě pravil: Já a Otec jedno jsme!

Je podivné, že i tak mnohý *křesťan* to nechce pochopit. Přece stále tak samozřejmě a také *správně* mluví o *trojjediném* Bohu ve třech osobách a přece jedné! A Ježíše, který je částí této trojice, bezmyšlenkovitě oddělují jako samostatného, osamoceně činného, zosobněného Spasitele. Nemají tak zcela také nepravdu, ale nerozumí tomu! Ani o tom nepřemýšlejí, protože jsou líní duchem.

Pojďme však kousek dále. Člověk, který odmítá s poukazem na falešné proroky, musí také vědět, že právě tito vyvstávající falešní

proroci jsou jedním z mnoha znamení, která ohlašují vystoupení opravdového Vyslance.

Ano, pak by musel opravdu hledající být přece na stráži, aby toho pravého nezmeškal! Nesmí mu to dát pokoje a musí se pobídnout k nejvážnějšímu zkoumání *všeho,* co se nabízí! Aby se stal přece bez meškání pomocníkem přicházejícího Vyslance a ne překážkou na jeho cestě! Nebo dokonce pohoršením!

On, pozemský člověk se musí namáhat, aby ho poznal! To je Bohem podmíněný úkol pro *něj,* aby se tentokrát prokázal být hodným svatého Slova. Pozorujete-li a zkoumáte hledající, uvidíte, že právě v tom jsou ti, kteří se nazývají hledajícími lidmi, velmi lehkomyslní.

Nejen lehkomyslnost nebo lépe řečeno navyklá povrchnost z duchovní lenosti je tu důvodem, ale právě v hledajících mluví v *prvé* řadě *ješitnost, domýšlivost!*

Samotná tato slabost strhne do záhuby víc než polovinu těch lidí, kteří se nazývají hledateli Světla. A není jich škoda; jsou to pokrytci, protože nechtěli dát vážnost, která přísluší Božímu slovu. Chtěli se jen slunit v ješitné snaze, která úplně postrádá pokory.

A jedině pokora otevírá bránu k poznání *všeho,* co přichází ze Světla!

I když přejdeme přes tuto skutečnost, pak tu zůstane stále ještě pro mnohé zdánlivě zcela nepřekonatelný bod. Jak si představují hledající tohoto zaslíbeného v jeho pozemském životě a v jeho „příchodu“! Výrazem „příchod“ je v tomto případě míněno „vystoupení“! Že přece hrubohmotně nespadne s nebe již jako muž, to je přece jasné každému člověku. I to, že se nezjeví jako dítě.

V pravdě si *vůbec ničeho* nepředstavují a přece stanoví předem dost úzce vymezené *podmínky* pro něj ve svých nezformovaných nadějích nebo očekávání!

Již prvním jejich největším přáním je, aby přišel z jejich okolí. Nemohou vůbec ani jinak myslet, protože se domnívají mít na to přednostní právo. Oni přece v jeho příchod *věří,* dříve než ti ostatní!

Musí se jich samozřejmě ujmout, je to jeho povinnost; neboť proto přichází jako pomocník v nouzi! Snad se má dokonce nechat i jimi vést. Je přece cizincem na zemi a potřebuje starostlivých rad,

které mu mohou poskytnout nashromážděnými pozemskými zkušenostmi. Oni mu již rádi zabezpečí budoucnost, za kterou jim může děkovat. A za to je ovšem nemůže minout jeho požehnání!

Krátce, všechno myšlení, všechno chtění je čistě pozemské v rámci jejich maličkého pozemského myšlení, jejich pozemských pojmů, smísených s mnoha tichými přáními.

Neuvažují, že on musí při začátku mít nashromážděny své vlastní zkušenosti a že musí být do té doby úplně neznámý, aby bylo zcela vyloučeno jakékoliv ovlivňování. Lidé se mají ukázat *takovými, jakými skutečně* jsou ve všech svých slabostech, svých chybách a ve všem zlu. A to i vůči němu.

Že toto všechno může nastat jen v přirozeném a prostém rámci všedního života a ve skutečném prožívání, tak dalece lidská úvaha nesahá. V bezdůvodné povrchnosti a vlastní lhostejnosti pěstuje se očekávání *zvláštního,* ne pozemského, ale neobvyklého dění! A k tomu ještě hodně nápadného!

Proč? S tím si nikdo hlavu neláme! Také nikdo nemyslí na to, že by se právě nápadnému postavilo ihned všechno na odpor. Všechno, co se domnívá mít nějakou moc a vliv zde na zemi. Nepřihlíží se k tomu, že nápadné by nemělo ani příležitost k hlubšímu nahlédnutí.

Není tomu tak, že by přicházející ze Světla mohli lehce prohlédnout nebo dokonce porozumět vůli ke zlu a malichernosti myšlení pozemských lidí. Zlo je Světlu cizí a nesrozumitelné. Vždyť často nerozumí ani rodiče vlastním dětem, ačkoliv jsou s nimi *stejného* druhu, zatím co Světlo zůstane svým druhem cizím vůči všemu lidskému.

S velikou námahou, jen ve vlastním prožití a protrpění, může se dostat Vyslanci Světla poznání všeho zla na zemi a především také chtění ke zlému. Nikdy však nebude mít *porozumění* pro ně. Zlu nemůže být vůbec rozuměno, protože nemá žádného důvodu, aby ve stvoření existovalo.

Musí tedy „příchodu“ již předcházet delší pozemský čas, poznáváním všeho lidského zla a také všeho lidského myšlení, protože s příchodem má již začít soud a pak pomoc. A pomoc může dát jen ten, kdo zná zcela *přesně* slabosti i síly. – – –

To všechno je velmi prosté a mohl, ba *musel* by si to říci každý člověk, kdyby nebyl duchovně příliš líný a tak lhostejný. A je také lhostejným, protože jako hledající sice o tom *mluví,* ale nesnaží se, aby to *prožil* ve svém nitru.

Chybí jakékoliv spojení vnitřního cítění se slovy a tím také jakákoliv skutečná opora. On *hledá!* To je to jediné, co nemůže být označeno jako lež. Ve výrazu „hledati" spočívá i odpověď, že ničeho nenašel.

Protože je však ze Světla zaslíbeno, že ten, kdo *vážně* a v *pokoře* hledá, také podle zákona *najde,* ukazuje to tedy, že ti, kteří se dnes nazývají hledajícími, nejsou jimi vpravdě, protože jim všem chybí hlavní věc, to jest *pokora.*

A skutečně ji vůbec nenajdete u těch, kteří se dnes nazývají hledajícími. Nejméně právě tam, kde se o pokoře mluví. Lidé už vůbec neví, co je pokora v duchu, protože svým rozumem ducha v sobě uzavřeli. Rozum zná pouze domýšlivost a ješitnost. Nad pokorou se jen usmívá.

Ale dost o tom. Jest zde doba, ve které všechna domýšlivost v naříkajícím utrpení žalostně se zhroutí sama v sobě, takže člověk sám ze sebe *musí* dojít k pokoře, nebo se zhroutí, aby již více nepovstal. Jedinou pomocí pro lidstvo je prožití, o kterém nechce *slyšet!*

Hledající nebo ti, kteří čekají na splnění zaslíbení, *tak* se vžili do vlastních myšlenek, že nedbají ničeho jiného. Již předem přistupují ke všemu s nedůvěrou a mají na jazyku odmítání všeho, co není obsaženo v rámci jejich *přání.* Nemohou přijít k poznání bez nejvyšší nouze!

Tisíceré věci mají proti a nic pro. Mnozí bezpodmínečně předpokládají podobnost života v nynější době s dobou Ježíše, Syna Božího, před dvěma tisíci lety! Očekávají pouť světem, plnou odříkání, aniž by pomysleli, co by tomu *dnes* řekly úřady.

Dnes se nemůže člověk již tak tiše stáhnouti zpět jako dřív, aby v odloučenosti dosáhl soustředění k probuzení. To by mělo za následek takové těžkosti, jichž zčásti nelze ani překonat!

Ale i při překonání všech potíží nebylo by možno tak učiniti, aniž by se nevzbudilo podezření z nemoci nebo z bláznovství. Nemluv-

me při tom ani o zkázonosné a bezohledné chtivosti sensací mnoha novin, které často v nedostatku jakékoliv morálky i nejprostšího právního cítění jsou schopny dokázat neuvěřitelné věci.

Dříve měl každý člověk osobní práva, kterých bylo dbáno a považovala se za samozřejmá a přirozená v takových věcech.

Dnes však by v tom viděli mnozí jen důvody k podezřívání. A to buď ze samého strachu před jiným myšlením, nebo proto, že by i nejpoctivější chtění podkládali podvodnými úmysly, protože všechno myšlení nynější doby je otráveno.

Je však nevývratnou jistotou, že jen *ten* člověk může si myslit něco špatného o jiném člověku, který má sám špatnost v sobě! Z toho se žádný člověk nevymluví. Jen ten, kdo nedrží slovo, bude totéž předpokládati nebo očekávati u druhého, zrovna tak lhář lež a zrádce zradu a tak je to se *vším*. To je nevývratným zákonem.

A dnes je to mnohem horší než za doby, ve které Ježíš putoval zde po zemi. *Nic* z toho se nemůže opakovat. Jest samozřejmé, že všechno *musí* nyní nadejít zcela jinak.

Přesto však nechtějí si lidé představit Vyslance Božího ve fraku nebo autu, ačkoliv přece musí vědět, že ani Ježíš nepřišel v kněžském rouchu. Byl dobře oblečen podle *tehdejšího* kroje a žil také přiměřeně své době.

Na slabých nohou stojí nyní *všechno,* co lidé očekávají, a nic z toho se nesplní, protože Bůh se neřídí ve svém splnění přáním lidí.

Lidé však stojí příliš vzdáleni všemu Božskému dění a myslí příliš lidsky malicherně, než aby se mohli ve svých představách přiblížit k přicházejícímu uskutečnění. Stojí stranou, vzdáleni Pravdě, jako tomu bylo vždy.

Největší jejich část však nemá tak jako tak vůbec ani čas, natož pak chuť se tím zabývat! Jako vždy, když lidstvo mělo něco *přijmout* ze Světla nebo *samo* něco učinit pro svou spásu.

U nich přichází napřed pozemské a na ostatní jim ve stále stoupajícím spěchu nezbude ani čas! A mají-li již někdy hodinku klidu, pak ji chtějí po svém zbytečném štvaní použít k zábavě nebo sportu. Víc nic.

Pravím vám, lidé, zmeškali jste pro sebe *hlavní věc a vaše rozdělení k soudu je téměř skončeno. Vy sami* jste se rozdělili pod zesíleným tlakem ze Světla, který všechno vyvolává a dokonává podle nejsvětější vůle Boží!

Nyní se vše již bez zastávky blíží ke konci! Konec však je jen pro *malou* část novým životem v lesku milosti lásky vašeho Stvořitele. Pro všechny ostatní však věčným zavržením a pádem do rozkladu. Nedostane se vám už více času k obvyklému dlouhému rozmýšlení, které dosud nevedlo k rozhodnutí. Jste příliš líní pro opravdový život a k obratu chybí vám s pokorou *všechno!*

69. Duchovní úrovně II.

Parsifal! Jak známé je toto slovo mezi pozemskými lidmi a přece žádný z nich nemá ani ponětí o skutečnosti.

Báseň, pověst! Těmito slovy vyjadřují správně to, co o tom slově dnes vědí. To, co oni míní, není ve skutečnosti nic jiného, než zbásněná pověst, která se udržela jen jako zlomek dřívějšího vědění.

Již ve své první přednášce o tomto thematu jsem řekl, že před dávnými a dávnými časy přišly z duchovních úrovní až do hrubohmotnosti této země vždy jen malé zlomky vědění.

Básníci *dnes* známých pověstí o Grálu nejsou vůbec prvními, kteří se tím zabývají a kteří při prohloubení do své práce mohli ještě jednou vytušiti několik světlých výhledů.

Daleko, daleko zpět jsou časy, v nichž pronikly *první* zprávy o hradu Světla a jeho obyvatelích z duchovních úrovní až dolů k zemi. S nimi také přišla zpráva o svatém Grálu.

Tehdejší obyvatelé země, kteří ještě společně a nerušeně spolupracovali s bytostnými a rádi se s nimi radili, přijali tuto zprávu s uctivým obdivem a dětskou důvěrou. Aniž by sami věděli, pomáhali tak lidé zářením své duchovní jiskry opět také bytostným. Tak se stvoření rozvíjelo v hrubohmotnosti stále víc a více a s ním i duchovní jiskry, slibující nejnádhernější rozkvět.

Tehdy, dávno před nyní známými velikými převraty na zemi, ještě dříve než lidé učinili z rozumu modlu a tím zavinili svůj odklon od Světla i pád, bylo vytvořeno spojení s hradem Světla. Paprsky mohly nerušeně proudit až dolů k zemi a v těchto paprscích mohli pozemští lidé vytušiti Parsifala.

Pak však nastala vinou lidí nadvláda modly rozumu. A odřezala spojení s hradem Světla. Samočinným následkem byla nevědomost o něm a proto i nemožnost duchovního tušení cestou citu.

Na konec zaschla i schopnost *bytostného* přijímání. Po tom již všechna samozřejmá prožití ve vědění o bytostných pomocnících zapadla do říše bájí. Dosavadní vývoj, usilující přímým směrem vzhůru, byl tak zcela neočekávaně přetržen.

Kdyby lidé zůstali *takovými,* jakými byli v době, když k nim přišla první zpráva o světlém hradu a Parsifalu, byli by se svým stálým vzestupem stali skutečnými pány v nejlepším slova smyslu. Žádný z lidí by nebyl zničen při převratech, které se, se zrajícím vývojem, čas od času opakují.

Velké *katastrofy* byly vždy vývojovou nutností. Ne však zánik tak mnohých národů, který s tím býval vždy spojen.

Kdyby se byli lidé tak rouhavě a lehkomyslně nevzdávali spojení s bytostnými pomocníky světlých výšin, byli by vždy v pravý čas před každou nouzí varováni a odvedeni od ohrožených částí země, aby unikli zániku! Tak se dříve také dělo, když lidé se dali vésti pomocníky, které jim Tvůrce přidělil z bytostného a duchovního světa a s nimiž oni vděčně a radostně udržovali spojení.

Rozum, svým domýšlivým chtěním být chytřejší, způsobil, že se lidé stále víc olupovali o tyto nesmírné pomoci. Tím si často vynutili zánik, plný hrůz a bolestí, stejně tak, jak si jej dnes opět vynucují, když už vůbec nechtějí slyšet posledních výstrah ze Světla a domnívají se, že ví všechno lépe, tak jako vždy!

Nouze, zoufalství a zánik jsou vždy jen následky falešného jednání, zvratné působení podle zákonů stvoření. Kdo opravdu *chce,* může to velmi lehce pochopiti. Je to tak prosté a tak jasně samozřejmé, že později sami nebudete moci pochopiti, jak se to stalo, že bylo možno něco takového přehlédnout. Jak byla možna taková nedbalost, když při opatrnosti bylo možno nejen ušetřiti si všechna utrpení, ale dokonce změnit je v radosti!

Vy dnes již sami zřetelně vidíte, že se žádný člověk tomu nemůže ubránit. Nedokáže to ani národ, ba ani spojené chtění celého lidstva by toho nedosáhlo! Všechno ve stvoření zůstává přece jen tvorstvem závislým na vůli Boží! *Nikdy* to nebude jiné.

Toto podřizování se spoutanému a poutajícímu rozumu bylo vždy jen falešné jednání. A jako přirozený následek byl tu pak zánik mnoha jednotlivců a celých národů. Oni sami se vyloučili z možnosti jakékoliv záchrany, kterou by jim dalo vyšší vedení.

Můžete v tom lehce poznat velikou prostotu působení Božských zákonů. Můžete také vidět, co lidé sami pro sebe zameškali.

Tímto dal jsem vám dnes jen letmý výhled do velkého působení ve stvoření. Lidé si tím již často lámali hlavu. Vy však můžete na základě Poselství vidět, že všechno neštěstí, všechen strach a utrpení si může člověk připsat sám. Kdyby byl svévolně nechodil falešnými cestami, mohl se mnohému vyhnouti.

Každý děj ve stvoření můžete z Poselství jasně poznati a zdůvodniti. Víte o nezměnitelných účincích zákonů ve stvoření, které jsem vám vylíčil a znáte jejich lehce přehlednou jednoduchost a velikost.

Budete se opět stále dovídat, že jsem vám Poselstvím dal klíč k správnému vysvětlení *každého* děje a tím i celého stvoření. Přesto však ani netušíte, jaký poklad ve skutečnosti máte v rukou!

Prozkoumejte jej s velikou pílí a neustálou bdělostí! Pak budete mít k věčnému životu cestu, po níž bude třeba jen jít, abyste ho dosáhli.

Lidé měli tedy již před pravěky první a správné zprávy o Parsifalu. Vědění o tom šířilo se mezi nimi od úst k ústům, od rodičů na děti.

Jak zanikala čistota spojení se Světlem, tak se znenáhla kalilo i podání původního vědění. Rostoucí rozum nepozorovaně měnil a nakonec zmrzačil podání tak, že zůstala jen pověst, která neměla již ani podobnosti s dřívějším věděním.

Lidé, usilující o ušlechtilost, stále častěji se ujímali těchto zlomků pověstí a snažili se z nich vytvořit něco *hrubohmotného* zde na zemi. Domnívali se, že původ těchto zkazek leží v dávno minulých pozemských událostech.

Chtěli je obnovit a často se o to po dlouhých přestávkách pokoušeli. Tak se stalo, že se i dnes opět mnohý badatel domnívá, že nachází *původ* těchto pověstí v některém takovém pozemském pokusu v uplynulých staletích, aniž by ovšem našel to pravé.

Člověk *nevychází* ze zmatků, i kdyby nevím jak chtěl. Chybí mu souvislost se skutečností, kterou mu já nyní chci opět dát, abych odstranil vše nesprávné.

Parsifal! Nelze jej odděliti od Imanuele. Imanuel jest v něm a on působí z Parsifala. Může být také řečeno, že Parsifal jest Prakrálovnou Elisabeth zformovanou schránou Imanuelovou. V této schráně

Imanuel stojí a působí na vrcholu stvoření. Tato schrána vznikla z něj. Jinak by vůbec nebyla, nemohla být, neboť Imanuel v Parsifalu jest původem a východiskem všeho stvoření vůbec.

On jest tvořící vůle Boží a Bůh jest s ním, v něm. Že něco tak vznešeného mohlo být zkresleno až k *takové* figuře, jak si ji dnes lidstvo myslí pod jménem Parsifala, to je možno jen u pozemských lidí. Jen oni dovedou všechno srazit v prach svým rozumem, který sám je přece z prachu. Cokoliv chce pozemské lidstvo pochopit svým rozumem, to ihned a přirozeným způsobem srazí do prachu, strhuje dolů do oblasti *pozemského* porozumění. Tím je vše ihned vtěsnáno do úzkých hranic hrubé hmotnosti. I to nejvyšší je zahaleno do hutnosti a tíhy pomalého pohybu v pásmu nejnižšího ochlazení. Pak zcela samozřejmě nemůže mít takto snížená představa ani podobnosti s opravdovou skutečností, která jest v docela jiných poměrech a v *takových výšinách,* jaké lidský *duch* není schopen pochopit. Tím méně ji může chápat lidský rozum!

Výrazem „srazit v prach“ není míněna špína, nýbrž jen *zpozemštění!*

Výraz prach a z prachu je tu použit místo pojmu hrubohmotnost. Mnohým lidem to snad bude srozumitelnější, protože se to tak říkává.

Takový je tedy Parsifal! První ve stvoření! Má v sobě *bezbytostné* jádro z Boha, jest spojen s Imanuelem a zůstane tak také po všechny věky, protože Imanuel z něj působí a tak vládne stvoření. Proto jest Králem všech králů, Syn Světla, často nazývaný knížetem Světla!

A nyní postavte vedle něj hrdinu pověstí! Jaká je tu před vámi nemožná pokřivenina.

Nyní je možno pochopiti jak se to stalo, protože můžeme přehlédnouti celek a rozděliti jej do *tří velkých částí.*

Představte si každou z těchto částí samu o sobě živě a obrazně před svým duchem.

Jen tak můžete přehlédnout *celek* a pochopiti, co se vám snažím ujasnit.

První základní podmínka k porozumění jest:

Je nutno mysleti si Parsifala jako Syna Světla, který přichází *shůry* do stvoření a který není snad vyzdvižen ze zdola. On jest začátek a konec ve stvoření, Alfa i Omega všeho bytí za hranicemi Božského a tím králem svatého Grálu, králem stvořených.

Druhá podmínka:

Velké očistné dílo Parsifalovo, které ho osobně vede všemi světy, podmiňuje bezpodmínečné poznání všeho zla vlastním prožitím a musí skončit spoutáním Luciferovým k ochraně všech stvoření a všech tvorů, kteří zbudou po očistě.

Třetí podmínka:

Pád a velké selhání vyvinutých, to jest lidských duchů ve hmotnosti. Pád, který vyžaduje rozbití jejich falešné svévole a bezpodmínečné dosazení vůle Boží ve zřízení tisícileté říše. V tisícileté říši bude dosaženo dobrovolné vpravení se všeho lidského chtění do vůle Boží a tím bude úplně zajištěn nerušený trvalý vývoj všech stvoření, kroužících v záplavě Světla. –

Kdo tyto tři části *jednotlivě* dobře pochopí a je schopen si je alespoň obrazně představiti, ten může dobře pochopit, jak vznikaly znenáhla dnešní nesprávné básně. K zemi pronikaly částečné zprávy z těchto tří událostí a mnohé z nich předpovídaly.

Neporozuměním vtlačili lidé všechno do hrubých pojmů nejhutnější hmotnosti, přesadili to na zemi a tak namíchali směs, z níž vzešly dnešní básně.

Musíte přesně sledovat má slova. Musíte jich také *poslechnouti* a představiti si živé obrazy tří částí jako ohromné jednotlivé události, o nichž jen částečné zprávy mohly proniknout k zemi otevřenými kanálky. Tyto kanálky jsou silně zaneseny a stejně propouští jen kalné věci smísené již s lidskými smyšlenkami, které tvoří bahno v těchto kanálcích.

Již po tisíciletí nemůže nic více proniknout k zemi jasného a čistého.

Při tom všem míním jen *události ve stvoření,* které jsou ve falešném chtění selhávajícími tvory ve vývoji vynuceny. Svým vysvětlováním sleduji jen tuto *jedinou* cestu! Vše ostatní nechávám stranou. Není v tom tedy obsaženo vykupitelské dílo, které se pokusil vykonati

Ježíš, Syn Boží, pro pozemské lidi. To bylo také zcela zvláštní dílo lásky.

Musíte mne přesně sledovat, neboť mi jinak nemůžete rozumět. Snad je dobré, když vám jednou vysvětlím svou řečí, jaký je to děj.

Vidím *celé* dění před sebou, protože je přehlížím v jeho dokonalém působení až do nejjemnějších rozvětvení. Vidím vše *současně ve vědění;* neboť jsem to já, který to působím.

Nyní se snažím tím, co vám chci vysvětliti, razit přímou cestu, na které byste mohli hlavní věci pochopit *tak,* abyste si udrželi základní obraz toho, co se vás dotýká a co si máte z této přednášky vzít. Musím to vše vtlačiti do tak úzkých forem, jaké jsou přizpůsobeny schopnosti chápání vyvinutých lidských duchů. Když jsem toho dosáhl, pak musím ještě hledat vhodná slova a formy výrazu, které by ve vás vyvolaly *takový* obraz, který vám chci dát.

To vše se však neděje *za* sebou, nýbrž *současně* ve mně. Já vám pak dávám nepřehledné a také nepochopitelné pro vás děje, v nichž se minulost a budoucnost dokonávají v přítomnosti. To je děj, jehož druh není lidský duch schopen pochopiti v jakékoliv vám přístupné formě!

Z tohoto, pro vás nepochopitelného děje, dostáváte po kapkách, takovým způsobem, aby krůpěje v celku dávaly poživatelný a posilující nápoj, sílící vaše vědění a vedoucí vzhůru, jestliže jste vy ochotni vzíti si toto posílení na cestu.

Při tom musím zprvu mnohé věci vynechávati, abych je na jiném místě později znovu uvedl, vždy však tak, aby se obraz doplňoval. Všechno tkaní ve stvoření je *nad* lidským duchem příliš bohatě rozvětveno, mnohem živější a pohyblivější, než aby cokoliv z toho mohl, byť i jen obrazně, pochopiti. Proto je nutno učiniti mu to přístupným líčením jednotlivých oddělených částí.

Vynaložte alespoň desetinu *námahy,* jakou musím vynaložit já, abych vám vůbec mohl něco přiblížiti, a pak dosáhnete pro sebe *všechno!*

Snad někdy později vám ještě povím, jak je to ve světlém hradě. Osvětlím vám úrovně, které se daleko od něj mohly vyvíjeti, až na konec dojdeme dolů k místu, kde zůstaly lidské duchovní zárodky

jako poslední sraženina duchovna. Odtamtud vyšly na pouť všemi hmotnostmi, aby došly vývoje, po němž všechny toužily.

Nejprve dávám vám obrazy o tom, jak to *jest* a později teprve o tom, jak to kdysi vzniklo; protože události jsou pro vás příliš veliké. Nejprve máte zvědět jak vše *jest,* neboť to nejvíc potřebujete, protože máte stále počítat jen s přítomností pro sebe a z ní vycházející budoucnosti. Budete-li v tom pevní, pak můžeme kráčet dále ve vědění.

Dnes naučte se znát tři základní části, spojené se jménem *Parsifal.*

70. Velká očista.

Není ničeho na této zemi, co byste vy, lidé, mohli z vděčnosti dát za to, že vás Bůh osvobodí od temné havěti, kterou jste sami rozmnožili svým falešným chtěním!

Kdybyste se alespoň snažili pochopiti, že boj Světla proti všemu temnému není Světlu žádnou radostí, nýbrž přemáháním a ničením vší špíny nejodpornějšího druhu! A při tom největší část lidí, pro jejichž osvobození se tak děje, se ke všemu staví ještě na stranu jedovatých temnot, jen aby svým nízkým myšlením ztěžovali cestu nositeli Světla!

Hněv všemohoucího Boha bije již do řad těchto rouhačů, kteří jsou jako nejohavnější havěť odsouzeni k zadušení ve svých odporných slinách. Svět musí být očistěn od tolika zla!

Tento výraz není pěkný, ale není jiného slova pro něco, co je naprosto nevyslovitelné ve své hnusné zavrženosti. Ani tato pozemská řeč nestačí ke správnému označení takového druhu nízkého myšlení.

Jedině výrazy „chamraď" a „havěť" mohou naznačiti dva základní druhy těchto vyvrženců, kteří se sami vyloučili z jakékoliv možnosti záchrany. Nejsou schopni vytvořiti ani *jediné* čistší myšlenky. Rozšiřují kolem sebe jen vše rozežírající jedovaté sliny, které však nyní sžíravě dopadnou na ně zpět a musí je rozložiti!

Rozerváni nevylíčitelnou, nenávistnou závistí budou se potáceti v úzkosti a strachu, v zděšení a hrůze. Žádná ruka se nepozvedne, aby zmírnila jejich dobře zasloužený úděl.

Budou odstrčeni od všeho, co usiluje ke Světlu a duchovní svobodě. A teprve až budou biti nouzí a utrpením a zmítáni nevýslovnými bolestmi, probudí se v nich uvolňujícím rozkladem jejich duchovní jiskra. Bude žalovati, že ji svým nepřátelstvím ke Světlu zanedbávali a že ji chtěli nechat zahynout. Jiskra vyšlehne v každém jednotlivci. Bude bolestně páliti svou neztišitelnou touhou, až spálí vše, co ji drželo dole.

Tak pokračuje rozklad současně zvenčí i zevnitř, ruku v ruce v neuvěřitelném utrpení, po staletí, tisíciletí. Vzdálena je každá po-

moc, daleko jakákoliv úleva. Jen strach se stále stupňuje až v dravé zoufalství. Nakonec bude vědomé já úplně rozežráno, nic z něj nesmí zůstati.

Toto jsou cesty všech proklatých od okamžiku, v němž Bůh stáhl svou ruku zpět a ve svatém hněvu oddělil je od možnosti přijetí záchranné milosti! Tu musel zavržený klesnout, musel být stržen do propastí hrůzy a zničení, neboť se mu nedostalo shůry žádné opory!

A ten den nejsvětějšího soudu je nyní zde! *Vy,* kteří usilujete vzhůru, budete osvobozeni od veškeré havěti a nástrojů temnot tak, jak jste již osvobozeni svatým Světlem na dlouhý čas od knížete temnot! Děje se tak proto, abyste opět mohli zesíliti a nemuseli se ho již obávat.

Celá země, která vás nosí, vyletí po očistě od temnot vzhůru i s vámi do čistších a světlejších úrovní. –

Až budete potom moci opět dýchat *čistotu,* až z vás všechno spadne, co vám zavíralo jasný výhled ke Světlu, *pak* v pohledu nazpět teprve poznáte jak odporné bylo bahno, v němž jste dosud žili. Teprve při tomto pohledu nazpět vámi otřese ošklivost a hrůza … a … snad … pak snad ve vás vykvete alespoň část *té* vděčnosti, kterou byste měli Bohu vzdávat již dnes za veliké dílo lásky, které On na vás naplňuje touto očistou!

Již dávno jste mohli ba museli poznat, jak nadlidská trpělivost a shovívavost dávala lhůtu k obratu i těm dokonce již zavrženým. Mohli byste to vidět i ve vašich vlastních řadách!

Pomyslete jako na *malý* příklad na ty, kteří se sami *dobrovolně* připojili k Poselství a pak opět odpadli!

Nemluvím o dřívějších událostech ve světlejších úrovních. Nemluvím o dřívějších slibech, povolených jako splnění dobrovolných proseb, ne, mluvím *jen* o *krátké chvilce tohoto pozemského bytí.* I v ní je toho dost, aby se člověk s odporem odvrátil od *těch* lidí, jejichž celé myšlení jest jen nízkým výplodem uražené ješitnosti nebo zklamání z nějakých nesplněných pozemských přání nejrůznějšího druhu, jakož i velikášství, které se nemohlo uplatnit.

Jen se ohlédněte, všude najdete takové lidi! Snad jste je i dobře znali, takže vám nemusím uvádět jejich jména. Jména, která budou

jednou pálit ve vašem vědomí, až uvidíte, že Boží spravedlnost se nenechá posmívati a začne působit zvratně v pravý čas tak, jak by to člověk nikdy nedokázal.

Soud ve své moudrosti a spravedlnosti srazí vás v úctě na kolena. Budete prositi o odpuštění za to, že jste v zlosti nebo rozčilení často předbíhali svými přáními skutečnou spravedlnost, aniž byste mysleli na všemohoucnost Boží, která zasahuje mnohem ostřeji a jistěji, také neúprosněji než jak by si člověk vůbec dovedl představiti.

Pán se nenechá posmívat! A posměškem jest i neuposlechnutí jeho svatých zákonů. Myslí-li člověk, že může jednat podle *svých* přání, aniž by se staral o Boží spravedlnost nebo domnívá-li se, že se může oddat svým *náladám,* aniž by ho zasáhla odplata, tu se posmívá všemohoucí spravedlnosti Boží!

Pán se však nenechá posmívat! To je výstraha, která přináší každému následek. A den těchto následků jest zde!

Ohléděte se pátravě ještě jednou po lidech a jejich jednání dříve, než nyní padnou do tvrdých mlýnů odplaty a zmizí v nich navždy! Jsou mezi vámi mnozí, kteří všechno prožili se mnou. Nebude vám za těžko získati si poznání, které vám může v budoucnosti *prospěti.*

Lidé, které míním, našli v Poselství to, co již dlouho hledali a poznali to podle *svého* tehdejšího *tvrzení* jako pravdu!

Pak se k nám přiblížili, ne my k nim. Oni sami přišli k *nám. Já* jsem je nevolal! *Oni* ve značné míře využívali našeho času, přirozeně v úmyslu, aby získali něčeho *sami pro sebe.* Připusťme v dobrém, že hledali *duchovní* prospěch a užitek.

To také mohou a mají najít v bohaté míře v Poselství, v mých přednáškách, jakož i v jednotlivých hovorech, hledají-li vysvětlení o věcech, které lidi *povznášejí a zušlechťují.* Poselství samo svým druhem o tom svědčí. Stejné jsou i rozhovory.

Toto *všechno* jim bylo poskytnuto, i když někdy se zdráháním. Tito lidé, i když prosí, zpola si to vynucují, což jest vyvoláno jejich sobectvím a ješitností, která je také později od věci oddělila.

Když se domnívali, že již vyplnili své dosavadní mezery ve vědění a že se jim nedostane již žádného prospěchu, ustoupilo také i Poselství do pozadí. Známé již chtění všechno vědět lépe se zvolna

vynořilo v jejich nitru. To je průvodce veškeré ješitnosti, především však vždy *uražené* ješitnosti. Co však takové ješitnosti zasadí často tu nejtěžší ránu je to, že se nikdy neucházíme ani nebojujeme o toho, kdo se odvrátil. Mně je to úplně lhostejné. Každý člověk musí mít přece svobodnou vůli k rozhodnutí, má-li mu toto přinésti hodnoty nebo zničení. Jen *on sám* nese za to plnou zodpovědnost.

Z tohoto důvodu odmítám také vždy *ovlivňování jakéhokoliv druhu.* Je to tedy úplný *opak* toho, co by takoví lidé po svém odpadnutí rádi chtěli tvrdit, aby tím své nepěkné jednání a zlé chtění omluvili a takovým směšným způsobem alespoň poněkud odůvodnili.

Raději si sami dávají ubohé vysvědčení vnitřní prázdnoty, jen aby se mohli oddati své zlé vášni působiti škodu nebo hořkost tam, kde se domnívají cítiti, že je jimi opovrhováno!

Jsou příliš zbabělí a příliš domýšliví, než aby si prostě řekli, že se už v začátku oni *sami* mohli mýliti, když se jejich myšlení později změnilo. Měli by si říci, že to byli oni *sami,* kteří přišli a opět odešli a že také nemají žádného práva činiti nějak zodpovědným za tento *svůj* zdánlivý omyl někoho, kdo se o ně neucházel a ani jich nevolal.

Takovým nesmyslným výpadům přece odporuje každé mé slovo, které jsem dosud napsal a řekl. A já *žiji* tato slova! Nelze mne odděliti od mých slov! A toto slovo je nyní vpáleno pevně, věčně a nezměnitelně do celého stvoření!

Tak chtějí se nyní mstít *ti* tvorové, kteří očekávali *více,* než byli *schopni* přijmouti. Jejich stanovisku chyběla potřebná čistota jejich přání a duchovní pokora. Vždy ve všem stavěli opět jen *pozemské* jako hlavní cíl své cesty.

Ani čistě lidsky nelze takovému jednání rozuměti, leč prostým vysvětlením, že lidé takového druhu se nemohou ovládnouti. Musí se lstivě a záludně oddat svým sklonům působiti jiným jen pohoršení a pokud možno škodu, aby se z toho těšili. Je to často chorobné založení, které nachází vnitřní uspokojení v takovém jednání.

Je-li však možno, aby při tom dosáhli bez námahy *pozemského* užitku, učiní tak bez zdráhání jako vítaný doplněk svých činů.

Vlastní základ všeho toho leží mnohem hlouběji. Lze jej vysvětliti jedině ve smyslu Poselství:

Tito lidé stali se vlažnými. Ve své vlažnosti a slabostech byli temnotami stále víc a více lákáni a *nepozorovaně* uchopeni. Protože nekladli žádného odporu, byli zachyceni pevně, k neuniknutí. Nebránili se, protože dotek temnot, hladící jejich slabosti, je naplňoval uspokojením.

V myšlenkovém pohrávání pak nastalo nevyhnutelné spojení. Temnota zasyčela … a oni se stali rádi poddajnými nástroji a ještě k tomu něco přidali.

Jejich původní vlažnost stupňovala se v nepřátelství. Ztěží ovládaná nenávist zahalila i nakonec všechno jejich myšlení i jednání.

Samozřejmě stejnorodé proudy hledají vždy spojení. Najdou se a vaří pak společně jedovatý nápoj, kterým svou oběť obmýšlejí. Ale tentokrát jej budou muset vypít sami, až do poslední krůpěje, podle svaté vůle Boží, která svou všemohoucností ve zvratném působení na ně dopadne!

Všechno, co ve svém pomlouvačném myšlení a stejnorodém jednání připravili, co ve svém chytráckém falšování skutečných pojmů a událostí zformovali, stane se ostrým mečem *proti nim!* I to nejmenší, sotva viditelné, falešné myšlení svalí se na ně stonásobně zesíleno; neboť jejich nenávist směřovala proti svatému Světlu!

I naprosto neznalý, vnější divák může velmi lehce označiti špatnost tohoto neuvěřitelného jednání. Žádný člověk nemůže toto jednání označiti jako „dobré“; hned a bez pomůcek je v tom viděti *zlé* chtění! A zlo může přicházet jen z temnot, nikdy ze *Světla.*

Po tom se pozná, kde číhají *temnoty.* A to co temnota nenávidí, co pronásleduje svou nenávistí, tj. *jen* Světlo a všechno světlé. Každý, kdo v klidu zkoumá, nalezne hned důkaz, kde jest temnota a kde Světlo.

Je to podle zákonů stvoření a dá se to z mého Poselství podrobně zdůvodniti. Vždyť temnoty nenávidí Světlo a snaží se je napadat a špinit, kde jenom mohou!

Kam temnota útočí, tam jsou světlé hodnoty! To bude lidem v budoucnosti jasně viditelné. Budou moci podle toho usuzovati a jednati, aby úplně vymýtili zlo, které se *musí* takto *samo* vždy označiti!

Velmi lehce se rozezná, co je temnota a kdo k ní patří, podle *druhu* chtění, které se jeví v jednání.

Tímto příkladem dávám vám ponaučení, které máte ve svém budoucím bytí využíti. Současně vám ukazuji, jak ošklivý a odporný jest zápas s temnem, protože temno působí *vždy* jen záludně, zákeřně, lživě a zlovolně. Kroutí se v bahně svých vlastních žádostivostí a stříká jedem po všech, jimž platí jejich závist.

Takové jednání jest ohavností i před pozemskými lidmi, natož pak před Světlem a před Bohem!

Nyní však uhodí zápalný paprsek Božího hněvu do tohoto žalostného močálu a zničí vše, co se k němu druží v myšlení i jednání!

To nelze opravdu nazvati bojem. Ošklivost a odpor vystupuje při každé ráně, kterou čistý meč Boží musí uhoditi proti špíně, jsa k tomu donucen útoky temnot, které již poznávají svůj konec.

Člověk, který má v sobě ještě trochu sebeúcty, stáhne se prostě zpět, když se domnívá, že nenašel to, v *co* pro sebe doufal a řekne si, že se snad *sám* zmýlil, když očekával něco jiného. Nikdy se neukáže jako záludný a sprostý, není-li v *něm samém* zlo a zlé sklony, které pak vybičovány temnotou, mohou se vystupňovati až do neuvěřitelných rozměrů.

K tomu také přispívá stoupající tlak Světla, který nutí jak zlé tak i dobré vlastnosti k poslednímu vyžití. Zvýšený tlak nutí je zesíleným pohybem k plnému *vyžití.*

V tomto neočekávaném propuknutí bude zlo současně s poslední platností sraženo a dobro vysoko pozvednuto. Nutnost projeviti činem všechno to, co je v lidské duši skryto, dává popud k účinkům soudu jak pro jednotlivce tak i pro davy. Je to docela prostý děj, který budete moci den za dnem vždy zřetelněji pozorovati. Učte se z něj a osvojte si duchovní užitek!

Světový soud ve svém samočinném působení jest prostý a přirozený tak, jako svatá vůle Boží!

Sami vidíte, že označení boj jest příliš dobré pro nutné zničení takových zákeřníků, kteří ohrožují všechny cesty milostivě Bohem darované a vedoucí k míru ducha.

To není boj, nýbrž veliká *očista,* dílo osvobození ze Světla. Přece však je to pro Světlo jen *odporná* práce, protože temno zůstává až do nejzazších konců vždy stejné jako bylo vždycky: budící ošklivost, opovrženíhodné v každém svém činu. To není ani čestný ani úctyhodný protivník!

Světlo vůbec nemůže mít úctyhodných *protivníků,* protože všechno *opravdu* úctyhodné chce sloužit jen Světlu a nikdy temnotám.

To je úkol, který Světlo za vás, lidé, vykonává!

Vy, kteří jste všechno směli již *vědomě* spoluprožívati, hleďte v tom nalézti velikost Boží, jeho všemohoucnost a spravedlnost a jeho … lásku!

Vždyť je to *láska,* když z této země odstraní ten morový dech a osvobodí vás od něj, abyste mohli stát plni *radosti* ve stvoření, které vám milostivě dal jako váš domov!

Vzdejte mu dík za toto veliké dílo lásky. Ne slovy, ale tím, že udržíte své myšlení čistým a budete mysleti jen na *blaho* a mír svých bližních. Nikdy nepomýšlejte na to, jak byste jim mohli způsobit utrpení!

71. Duchovní úrovně III.

Prastvoření! Je vám běžné toto slovo a přece si nemůžete za tímto výrazem ničeho představiti. Ať si myslíte cokoli, nemůže to nikdy odpovídati skutečnosti.

Chci vás proto přivésti k porozumění. Máte býti tak vědomí, jak jen je to lidskému duchu možné.

Jestliže vám mám vyprávěti o říši prastvořených, musím opět začíti Parsifalem, z *nějž prastvoření vzniklo.*

To nejhlavnější o Parsifalu již víte. Víte, odkud přišel a kým jest. Bude nejlepší, shrnu-li vše ještě jednou tím, že vám budu opakovati několik slov, která Parsifal sám obrazně mluvil. Tato slova zaznamenal lidský duch, omilostněný k vidění takových obrazů, které jsou jinak lidským očím nepřístupné.

V jednom takovém obrazu Parsifal mluvil:

„Moudrá vůle všemohoucího Otce *jest!* Od věčnosti v něm, byl jsem z ní zrozen. Moudrý a pravěčný jako ona jsem i já v ní a z ní. Vysílám její sílu, uskutečňuji její chtění.

Jsem Parsifal, nádoba, v níž oheň Boha Otce zakotvil v čistém duchovnu, odkud tvořivě působí jako Duch Svatý. Já jsem a žiji a vše jest věčné, současně působící, tvořící naplnění. Tak se formuje z vůle a slova zákon stvoření!“

Tato slova jsou tak jasná a jednoznačná, že není možný žádný falešný výklad. Přesto chci poukázati na některé body, které vám mohou znovu ujasniti to, co je vám již známo.

Slova začínají: „Moudrá vůle všemohoucího Otce *jest!* Od věčnosti v něm, byl jsem z ní zrozen.“

Již dříve jste se to z Poselství dozvěděli: Vůle Boha Otce jest *Imanuel!*

Jestliže nyní v tomto vidění Parsifal říká: „Od věčnosti v něm, byl jsem z ní zrozen!“ pak tím vysvětluje, že byl od věčnosti ve Vůli, tedy v Imanueli a že byl z Imanuele zrozen, jsa částí z něj.

Zřetelně je to v Poselství již dávno napsáno: „Parsifal je částí z Imanuele, který tím v Parsifalu působí ve stvoření. Imanuel a Parsifal jsou *jedno* a nelze jich odděliti!“

Tím jest ve skutečnosti řečeno totéž jen jinými slovy. Vysvětloval jsem již v Poselství, že Syn Boží, Imanuel, jest zosobněná tvořící Vůle Boha Otce, známá také pod jménem *Duch* Boží, čili Duch Svatý. Proto je také současně výkonnou Boží spravedlností, mečem Božím!

Ježíš, Syn Boží, je zosobnělá *Láska* Boha Otce, která jest a bude věčně jedno s Boží spravedlností tak, jako jest jedno s Bohem Otcem.

Věčně nerozluční, v sobě jsoucí a přece časem odděleně působící, taková jest trojice Boží, o které víte, ale o níž jste si nikdy nemohli udělat správný obraz ve své představivosti. *To* jest trojjediné Božství ve své nepřístupné bezbytostnosti! Božství, středisko vší síly a všeho bytí od věků do věků.

A k tomuto bezbytostnému jádru Světla trojjediného Božství přimyká se úroveň bezprostředního vyzařování Božího. Tato úroveň zůstává všem stvořeným věčně nepochopitelnou. Jsou to sféry skutečného života, žijící po všechny věky ve stálém, nepřerušeném vyzařování Božím. Byly vždy.

Když mělo z Vůle Boha Otce vzniknouti *stvoření,* mohlo se všechno vyvíjeti jen v nutném pochodu dění nebo událostí, který dnes můžete z Poselství správně sledovati.

Stvoření muselo vzniknouti z *tvořící Vůle* Boha Otce! Syn Boží, Imanuel, jest od věčnosti touto tvořící Vůlí Boha Otce. Ve svém tvořivém bytí jest osobností a přece stojí cele v Otci a zůstává v něm a Otec jest v něm při jeho tvoření.

Doufám, že se vám *tak* mnohé stane srozumitelnějším.

Tak jako tvořící *Vůle,* Imanuel, jest *osobností,* tak jest i *Láska* ve svém působení *osobností* v Ježíši, Synu Božím.

Oba jsou jako části z Otce jedno v něm, a Otec jest v nich. Od věčnosti, až po všechny věky.

Ježíš jest Láska Boží, Imanuel Vůle Boží! Proto jest v jeho jménu celé stvoření, ba on *jest* stvořením. Vše, co se v něm děje, co se

v něm naplňuje, jest napsáno v jeho jménu, jež jest jménem stvoření. Vše, od nejmenších až do největších událostí! Není ničeho, co by nepřicházelo z tohoto jména a co by se v něm nemuselo naplniti. Vy lidé ani netušíte tuto velikost. Toto jméno jest živoucím zákonem ve svém původu i ve splnění. Nese vesmír se vším, co jest v něm.

V tomto jméně jest osud každého jednotlivce, protože se na něm musíte soudit. Jste v něm přece všichni pevně zakotveni.

A toto jméno *jest!* Ono jest *živé,* a *zosobnělé;* neboť jméno a jeho nositel jsou nerozlučnou jednotou. Nositel jest živoucí jméno, jest samotnou Vůlí Boží.

Dílo stvoření muselo připadnout *tvořící vůli,* tedy Imanueli, Synu Božímu, který *jest* tvořící Vůlí v Bohu!

A ježto stvoření mohlo vzniknouti jen z vyzařování *tvořící* části Boží, Imanuele, a protože pravěčné a nezadržitelné záření Božské trojjedinosti muselo přestoupiti *za* hranice bezprostředního vyzařování, nastala nutnost odloučiti malou část tvořící Vůle Boží a postaviti ji *za hranice, ven* z bezprostředního vyzařování Boží trojice. Je to část věčně spojená s tvořící vůlí v bezbytostném a přece sama stojící mimo Božskou sféru a tam působící, aby jejím vyzařováním mohlo stvoření vzniknouti a udržovati se.

A tato malá část, která byla z tvořící Vůle Boží, z Imanuele, Syna Božího, vystavena ven, aby se z jejího záření mohlo stvoření zformovati a také udržovati, to jest *Parsifal!*

Jeho bezbytostné jádro z Imanuele obdrželo formu od Prakrálovny Elisabeth. Byla to schrána, která se mu stala kotvou, aby mohl zůstat stát *mimo* Božské sféry! A tato schrána, tato forma jest svatou nádobou, v níž jest zakotven oheň Boha Otce, Duch Svatý, Imanuel, který z ní působí.

Touto formou, touto schránou stala se tato malá část Imanuele mimo Božskou sféru *osobností,* ale zůstává nerozlučně spojena s Imanuelem a tím také úzce spojena s Bohem Otcem. Jako část Imanuele ho smí nazývat otcem a může se také označiti Synem Božím; vždyť Parsifal a Imanuel jsou jedno tak jako Imanuel a Bůh Otec!

V Abdrushinovi byl své doby po prvé i po druhé *Parsifal* na zemi. Tímto vysvětlením tomu dnes již jistě lépe rozumíte. V hodině naplnění stává se Imanuel osobností v pozemské schráně Parsifalově, po namáhavém zjasnění této schrány.

Teprve potom mohla se znenáhla snášeti do schrány celá síla trojjedinosti Boží, aby splnila na lidech největší ze všech Božských zaslíbení a milostí!

Tak se před vámi ještě jednou rozvíjí nezměrný děj, jako základ porozumění pojmu Parsifal!

Je to námaha bez konce udělat jasný obraz toho pro pozemské chápání. Nemohu se vyhnouti velkému počtu přednášek, chci-li toho dosáhnout. Proto jsem už v první přednášce předeslal, že tyto vysvětlivky jsou s vyloučením všech ostatních *jen pro ty* lidi, kteří přivedli Poselství v sobě k *plnému* prožití! Jen *tito* mne mohou následovati, až se budou vší silou snažit vždy znovu, až to budou moci pochopiti, protože to podávám zmenšené, takové, aby to lidský duch mohl chápat.

Především *nesmíte* si představovati výraz *„syn“ lidsky.* Ne tak jako nějakého syna v lidské rodině.

„Syn“ znamená v duchovnu totéž jako „část“, část Otce, samu pro sebe působící. Syn a Otec jsou úplně *jedno* a nelze jich rozděliti!

V žádném případě si to nepředstavujte lidským způsobem; *muselo* by vám to dát úplně *falešný* obraz! Vedlo by vás to k omylům pojmů, které by úplně vyloučily skutečnost a tím by vám nikdy nedovolily přiblížiti se k Pravdě!

Snad by bylo lépe říci: *Jen* Bůh Otec jest vším a On působí trojmo!

Snad je tento obraz vašemu chápání bližší. Myšleno z prapůvodu bylo by to také *správnější* líčení; vždyť jest jen *jeden* Bůh! Co Syn Boží činí, to činí z Otce, v Otci, pro Otce! Bez Otce nebyl by ničím; neboť jest částí Otce a Otec sám jest v něm a působí v něm.

Snad je možno opět se nějak přiblížiti lidskému porozumění, když si představíte: Otec nepůsobí snad *ze* Syna, tedy ne *skrze* něj, nýbrž v *něm!* Zde jest něco, co jest pro lidské pojmy tajemstvím a co snad vzdor vší mé námaze věčně tajemstvím zůstane, protože to

nelze vylíčiti pozemskými slovy. Slova jsou přece jen slova, ostře omezená a nemohou vylíčiti pohyb, opravdový život, jaký jest ve všem, co se týká Boha a Božství.

To, co jest u Boha, nemůže být nikdy u lidí. Syn v lidské rodině jest pro sebe a otec jest pro sebe. Jsou a zůstanou *dvěma,* nanejvýš mohou v *jednání* být někdy jednotni, avšak nikdy jedno. Výraz Syn Boží je něco zcela jiného. Pravý opak! Bůh Otec a Bůh Syn jsou *jedno* a mohou jen v působení se jevit jako dva. Tak jako oba Synové Boží, Ježíš a Imanuel jsou jedno v Otci a jen ve svém působení, v druhu své činnosti jsou dva.

Znovu jsem se pokusil vysvětliti vám *prapůvod* Parsifala, který jest skrze Imanuele v Bohu a tím Bůh v něm.

Nyní se ještě pokusím ukázat vám ho v obrazech jako osobu, kterou *jest.* A pak v *jeho* působení.

Bude vám asi dost těžké představiti si, že i světlý hrad musel vzniknout z jeho vyzařování. Hrad, který ho v prastvoření, čistě duchovním, obklopuje jako ochrana. Je to ten hrad, který jsem vám již označil jako přístavbu pravěčného hradu, na hranicích Božské sféry, který jest domovem a pracovištěm nejstarších, věčných v Božství. *V Božství,* tedy v bezprostředním vyzařování Božím, ne snad v samotném Bohu!

V mých vysvětlivkách není zahrnut hrad v Božském, protože nemá s lidstvem nic co dělat. Mluvím vždy jen o hradu v *čistém duchovnu,* který jest vrcholem a východiskem celého stvoření.

Hrad v čistém duchovnu, prastvoření, může být považován za přístavbu hradu v Božském. Jeho nejvyšší konec jest opatřen zlatou branou a pro všechny prastvořené neprostupnou oponou, tvořící hranici.

A na této hranici si myslete Parsifala jako prvního a nejvyššího v celém stvoření, které z něj vyšlo. Je obklopen řadou sloupů, které se kolem něj srazily ve věrném, nejčistším chtění všech prastvořených a v jejich lásce ke Světlu!

První prastvoření, ti nejvyšší v prastvoření, mohli se teprve z něj, z jeho tvořícího vyzařování vyvinouti k vědomí až za hranicí Božské sféry, tedy mimo bezprostřední vyzařování Božské trojjedinosti!

Opakuji tyto výrazy a označení tak často, abyste si je zapamatovali jako pevné, určité pojmy!

Parsifal tedy stojí tam jako první. On vystoupil z Božské sféry! Z jeho vyzařování vyvstali zprvu nejvyšší prastvoření k svému vědomí a jejich láska a věrnost ke Světlu, k Parsifalu, zformovala se jejich chtěním v nádherný sál, chrám, hrad.

O tomto živoucím formování a tkaní zmiňuji se dnes jen zběžně. Snad později podám ještě podrobnější vysvětlení. Nyní patří tato zmínka k úplnosti obrazu, který vám chci dát.

Parsifal sám jest pro vás jen šlehajícím světlem. Jeho bezbytostné jádro z Imanuele zastiňuje všechno ostatní, možno-li ve světlém hradu vůbec mluvit o stínu. Proto to říkám jen *obrazně.*

Očím čistě duchovních, prastvořených, jeví se však forma, čistě duchovní forma Syna Světla, prozářeného oslňujícím jasem jeho bezbytostného jádra.

Jak vám mám říci to, co se lidskými slovy vůbec nedá omeziti?

Zářící hlava nejdokonalejší formy, zahalená věčným vlněním živoucího Světla, které každého stvořeného, který je spatří, srazí k zemi a připraví o smysly. Tělo jest obklopeno zářící schránou, která vypadá jako pružný pancíř šupin. Nad hlavou se ochranně vznášejí křídla holubice … tak si ho můžete představovati, mocného, vládnoucího, nepřekonatelného, nedostupného. Je to ztělesněná síla Boží, formou učiněná Boží zář: Parsifal, Syn Světla, stojící na vrcholu celého stvoření v čistě duchovním! *Čistá brána,* která se otevřela z Božství ke stvoření a vede od Boha k lidem!

Jméno Parsifal má mezi jinými tento smysl: *Od Boha k člověku!* Jest tedy branou nebo mostem od Boha k člověku. Není čistý bloud, nýbrž čistá brána života ke stvoření!

72. Duchovní úrovně IV.

Člověk si sám nadělal mnoho překážek, které ho zdržují od rozvinutí jeho ducha. Duch sám usiluje o cestu *vzhůru,* není-li spoután, není-li něčím připoután k zemi.

Největším zlem však zůstává jednostranný, přehnaně vypěstovaný rozum, roztahující se nafoukaně na vladařském trůnu, který mu nepatří.

Podobá se zvířeti, které dovede prokázat velmi dobré služby, je-li ovládáno. Jakmile je však přenecháno samostatnosti, způsobí v každém případě *škody.*

Je jako dravec, zprvu přítulný, dělá radost tomu, kdo ho chová a dává potravu. Doroste-li, stává se však nebezpečným i tomu, kdo jej vychoval.

Stane se tyranem svého ošetřovatele, který se ho musí obávat. Není již možno pohybovati se svobodně v kleci, určené za obydlí zvířete. Zvíře začne náhle ovládati vše, co je v dosahu jeho popudů.

Totéž se stává každému člověku s jeho rozumem; protože však tento rozum není odkázán na jemu přikázané obydlí, t.j. na určité lidské tělo, nýbrž vynutil si *úplnou svobodu pohybu,* která je na této zemi bez hranic, muselo se chtění rozumu podrobiti celé *lidstvo.*

Před rozumem si lidstvo nikde není jisto. Všude číhá jako nebezpečí, připravené použít své ostré drápy nebo své ničivé tesáky tam, kde se objeví nějaký člověk, který *není* ochoten se mu podříditi!

Tak to *dnes* vypadá na zemi! Zvíře, zprvu laskavě pěstované, vyrostlo do obrovské síly. Žádný člověk nedokáže je přinutiti k *užitečné* službě. A tak vyvolává žalostnou záhubu, v níž se z části již nyní nacházíte a která se ještě hůře rozšíří, protože jste neschopni zvířeti v tom zabránit.

Mnoho lidí mu padne za oběť. A přece ve skutečnosti mohli zvíře lehce ovládnout, kdyby je byli v pravý čas *správně* vychovávali.

Sílu, kterou zvíře nyní vynakládá na pustošení, bylo by mohlo pod důmyslným vedením ducha užitečně použíti k okrášlení a povznesení vás samých i vašeho okolí, k míru a radosti všech.

Místo zpustošených trosek rozkládaly by se kolem vás kvetoucí zahrady, zvoucí k blažené spolupráci vděčného tvoření míruplných pozemských občanů.

Sami jste si tohoto netvora vypěstovali. Museli byste mu *všichni* propadnout, kdyby mu nyní Bůh sám nepoložil hranici, nezbavil ho jeho moci a neuvedl opět do mezí, v nichž může býti jen *užitečný!*

Před tím však musíte ještě prožít, jaké zlo jste tím způsobili. Musíte vidět a protrpět těžké následky, které z toho vyplývají, abyste byli úplně vyléčeni z tak falešného jednání a usilování, aby už *nikdy* v budoucnosti nemohla ve vás vyvstati taková žádost!

Tak vás trestá Bůh: dává vám naplnění všeho toho, co jste svým vlastním chtěním snažili se vynutit proti jeho přikázáním. Nedbali jste hlasu v lásce k vám poslaných varovníků ze Světla, ba dokonce jste je ještě pronásledovali svou nenávistí a nakonec ve slepém vzteku je i vraždili. Jen proto, že byli nepohodlní vašim plánům a přesto, že jen *oni* by vám byli mohli opravdu pomoci. A pod těmito chybami není možné uvolnění vašeho *ducha* ve vás. A přece má se uvolniti tak, aby se postupně rozvíjel a obdržel spojení s druhem *jemu* vlastním, s duchovní úrovní v paprsku Světla Božské milosti.

Vláda rozumu to nikdy nedovolila; neboť tím by velmi brzy jeho uměle vyšroubovaná falešná sláva roztála jako sněhulák v paprsku slunce. Nezadržitelně by padl s trůnu a *musel* by opět *sloužit,* místo aby si hrál na pána.

A proto je ta usilovná sebeobrana, která se neštítí ani vraždy tam, kde by vliv rozumu mohl býti ohrožen. –

Tak se stává ještě dnes, že ani vy nemůžete myslet jinak. Vše, co slyšíte, co je vám zvěstováno, vtlačíte do *pozemsky* dobře vám známých forem a tím dáváte v sobě vyvstati představám, které ani přibližně neodpovídají skutečnosti; neboť zvíře jest *nad* vámi a drží vás dole. Zvíře, které jste si sami vychovali, aniž byste si je podřídili! Postavilo se jako překážka mezi vás a všechno duchovní. Nepropouští z vás již ničeho k tomu, co jest vyšší než toto ctižádostivé zvíře – váš pozemský utkvělý rozum – lákavě blýskavý, ale nejnebezpečnější a nejjistější nástroj vaší záhuby v Luciferově ruce.

Osvoboďte se nyní od něj a pozvedněte se *nad* něj! Jinak nebudete moci uchopiti ničeho z hodnot, které vám budou poskytovány ze Světla, a nebudete jich moci pro sebe využíti.

Buďte opět *takovými,* jako byli pozemští lidé dříve, než je zajala domýšlivost rozumu a srazila je na zem, jako *jedině* vhodnou pro svou omezenost.

Tehdejší lidé zachvívali se rytmicky se svým okolím a mohli proto býti duchovně pozdviženi ve svých záchvěvech, aniž by se museli proto obávati, že ztratí pozemskou půdu a pozemské myšlení.

Jak maličcí tu stojíte dnes před těmi, které byste rádi označili jako v začátku vývoje a proto lidsky neplnocenné.

Oni byli mnohem hodnotnější ve stvoření, než jste vy dnes. Svému Tvůrci byli mnohem cennější a užitečnější než vy ve svém neblahém pokřivení, které místo povznášení svého okolí má schopnost zanechávat za sebou jen poušť a trosky.

Musíte se opět dostat k tomuto bodu. Musíte opět v sobě rozvinout křídla, která vám zcela zakrněla! *Musíte* je rozvinout, nechcete-li padnouti! Váš duch bude nyní *osvobozen* od vší tíže násilím, mocí Světla! Tíha bude rozbita. A pak běda duchu, který nebude moci *vzlétnouti!* Musí klesnout, protože v důsledku nedostatku jakéhokoliv cviku a činnosti, kterou jste mu rouhavě zamezili, nebude mít žádné síly k letu.

Ještě jednoho musí být pozemský člověk zvlášť dbalý. Je to to, v čem dosud těžce hřešil: Spojení s bytostnými pomocníky nesmí být *přerušováno!* Jinak způsobíte si mezeru, *vám* velmi škodlivou.

Velké silné bytostné nemáte považovat za bohy. Nejsou bohy, nýbrž věrnými služebníky *Všemohoucího* a jen ve své službě jsou *velicí! Vám* však nejsou nikdy poddáni. Na *malé* bytostné nemáte se však dívat domýšlivě shůry. Ani oni nejsou *vašimi* služebníky, nýbrž tak jako velicí slouží jen samotnému *Bohu,* Tvůrci. Jen ve svém působení se k vám přibližují, vy však se k nim také máte přibližovat.

Můžete se od nich mnohému naučiti, zejména z jejich věrné služby, kterou svému Tvůrci vděčně prokazují. Vy, lidé, *potřebujete* bezpodmínečně velkých i malých pomocníků; neboť jen ve zcela

harmonické *spolupráci* s nimi mohou vaše duše správně uzrávati a dojíti ke vzestupu.

Učte se proto *dbát všech* bytostných pomocníků; vždyť oni mohou být vašimi nejlepšími a nejvěrnějšími přáteli!

Pak se budete také opět lehčeji vznášet. Musíte však býti dříve *osvobozeni* od *jakéhokoliv omezení* svého pozemského rozumu, zvláště, chcete-li pochopiti *to,* co vám zvěstuji o světlých říších. Kdybyste chtěli myslet jen *pozemsky,* nikdy byste jich nemohli pochopiti. Jsou přece takového druhu, který může býti přijímán, chápán jen *vaším duchem!*

Teprve, když jste se takto *otevřeli,* pak víte, co jsem vám svým vysvětlováním dal. Mluvím sice již dnes o těchto věcech, ačkoli jsou sdělovány pro *pozdější* pochopení této země, protože já *splňuji* – jako ve všem, co k vám mluvím! Splňuji, protože bylo kdysi zaslíbeno, že zjevím vyvinutým i stvořeným celé stvoření, že vám dám klíč k porozumění všech dějů ve stvoření. Spravujte *věrně* všechno toto vědění; nikdy více nemůže se zemi dostati takové spásy a tolika milostí, protože vám vše zvěstuji! Staňte se strážci všech klíčů! Jestliže je necháte poskvrniti nebo zkřivíte na nich byť i jen malou část, nebudou vám již více otevírati tajemství stvoření. Brány zůstanou opět zavřeny nejen na dlouhou dobu, ale *tentokrát* pro vyvinuté *navždy.*

Taková zodpovědnost spočívá na *vás,* které jsem k tomuto úřadu povznesl mezi všemi lidmi, tak jako kdysi Ježíš učinil se svými učedníky, když dlel na této zemi.

Vy to máte však tentokrát lehčí; nemluvím jen k vám, nýbrž *napíši* vše, aby už nikdy nemohlo nastat *tak* ničivé zkřivení svatého Slova, jak se to stalo s tím nejdůležitějším, co Ježíš kdysi řekl.

Je mi také tentokrát dáno mnohem více času zavésti vás do všeho, abyste se mohli přesně naučiti, co Vůle Boží jest a čeho od vás požaduje, když vám dala *vše,* čeho potřebujete k možnosti svého vědomého bytí.

Tím stali jste se schopnými *vědomě* používati všech milostí ve stvoření, ve věčnosti, jen když půjdete správně a stanete se užitečnými členy tohoto stvoření, předpokládaje ovšem, že jiným ničeho

nezávidíte; vždyť jest zde dost místa a možností existence pro *všechny,* když poslouchají zákona pohybu a s ostatními se harmonicky snášejí!

Vy, malý zástup nositelů svatého kříže, jste *kvasem,* který jsem připravil pro lidstvo a který má nyní všechno pronikati a povzbuzovati, který má přinést duchovní pohyb do těžkopádných mas, aby tyto nemusely se neužitečně v sobě zhroutiti a zahynouti.

Věrně opatrujte klíče, které vám dávám svým Slovem. Správně je také předávejte vždy těm, kteří přijdou *po* vás!

Jakmile budete prosti tlaku nadvlády rozumu, *pak* vám budou jasná všechna moje slova, která jsem k vám mluvil a ještě budu mluvit. *Pak* také pochopíte to, co jste se dozvěděli o prastvoření a o prastvořených, kteří se nacházejí na nejvyšším místě všech stvoření, v chrámu svatého Grálu.

První kruh kolem Parsifala ve stvoření se skládá ze *čtyř* prastvořených, kteří se mohli jako první zformovati z vyzařování Parsifala a státi se ihned vědomými. Vznášejí se v radostném tvoření. Neustále přijímají a dávají, vždy opět berou a vyzařují.

Kolem Parsifala je *více* kruhů prastvořených. Všichni však, i ten první kruh, mají velký odstup od Parsifala a jeho trůnu, který v důsledku tlaku nemohou nikdy překročit.

Oni čtyři prvého kruhu jsou nejsilnější mezi všemi prastvořenými. Mohou snésti více tlaku Světla než ostatní, aniž by při tom ztratili vědomí.

Jsou to:

Od-shi-mat-no-ke, služebník a světlý ochránce dokonalé Trojice. Jest nejideálnějším ztělesněním královského vládce.

Leilak, ztělesnění mužné odvahy a mužné síly.

Tito dva jmenovaní jsou ve svém druhu lidem srozumitelní. Jinak je to s těmi druhými, které nyní uvedu; neboť jejich druhy jsou mimo lidské představy.

Lev. Přiblížím se lidským představám, řeknu-li, že Lev je jako rytíř Grálu ztělesněním nejušlechtilejšího *hrdinství,* jehož vyzařování pomáhá a povzbuzuje hrdinnou věrnost ve stvoření.

Merkur, prastvořený vůdce mocností všech živlů, jež jsou v něm zakotveny. –

Člověk bude myslet, že beze všeho rozumí tomu, co jsem teď řekl, ale není tomu tak. Nemůže tomu rozumět, nedám-li mu další vysvětlení o zvláštním druhu Lva.

Abych tak mohl učinit, musím vystoupiti výše do Božské sféry. Člověku je obrazně známo, že na stupních Božího trůnu stojí jako stráž okřídlená, mocná zvířata, mezi nimiž jest také lev.

Tato zvířata nejsou bájí, ale jsou tam skutečně. Dosud jsem se o nich nezmínil, protože by toho bylo na začátek příliš mnoho; proto má býti o tom hovořeno teprve tehdy, až budou lidští duchové zralejší než dnes.

Co dnes o tom říkám, je také jen pro ty, kteří mé Poselství již v sobě přijali a snaží se je v sobě opravdu oživiti. Je to tedy jen pro *zralejší* pozemské lidi!

A tu se bude člověk ptát, jak přijdou *zvířata* do Božské sféry a k tomu ještě až na stupně Božího trůnu, ano na *ty* stupně, kam lidský duch nemůže nikdy vystoupiti, i kdyby byl nevím jak omilostněn.

To lze velmi prostě vysvětlit. Člověk si udělal o *zvířeti* falešný pojem, protože vidí před sebou jen zvířata této země, která se mohou vyvinout v hrubohmotnosti!

A to je falešné! Člověk nebo zvíře, oba jsou ve stvoření *tvory,* kreaturami. Jedna tak potřebná jako druhá, nebo jedna tak zbytečná jako druhá.

Zvířata na stupních Božího trůnu jsou zcela jiného druhu, než to, co si lidé pod zvířetem představují. Jsou to *vědoucí* zvířata! Ovšem jen z toho si nemůžete vytvořit nějakou jinou představu a sotva to vůbec kdy budete moci; neboť to všechno jest příliš vzdáleno lidskému duchu z řad vyvinutých.

Vědoucí zvířata, jejichž věrnost a oddanost je naprosto neúplatná! Není v nich kolísání ani váhání, nýbrž jen nadšená, nezměnitelná služba! Služba v bezprostředním činu, bez uvažování, aniž by k tomu bylo třeba nějakého chtění. Je to živé vznášení se v zákoně jakožto samozřejmosti a nutnosti!

Stojí také mnohem výše než vyvinutý lidský duch. Již i tím, že svou nedotknutelnou čistotou činnosti a síly jsou v *Božské* sféře.

Nejedná se tedy o zvíře v *lidském* smyslu, nýbrž o zvláštní, formou učiněné vyzařování druhu, který je nazván zvířetem tak jako jiný a sice nižší druh záření je nazván *člověkem.*

Je tu třeba ještě zvláštního vysvětlení, které může následovat mnohem později.

Tak jako lev na stupních trůnu bezbytostné Trojice Boží vychází z jejího vyzařování, v něm žije a působí, tak i Lev v prastvoření vznikl z vyzařování rovněž bezbytostného jádra Parsifala a zformoval se v čistě duchovní úrovni prvního prastvoření jako rytíř svatého Grálu!

Je to podobnost druhu v jiné formě; neboť Lev prastvoření nese v sobě ještě něco jiného, duchovně lidského druhu. Později budu o tom ještě podrobněji hovořit. On jest v sobě spojením, zatímco vědoucí lev na stupních Božího trůnu jest naprosto čistý a nemá v sobě žádného spojení.

Lev prastvoření je již připraven pro záření *ve stvoření* jako nutný přechod. Jeho vyzařující činnost je mnohostranná a přesto ohraničenější, než činnost lva v Božské sféře.

Vychází z něj všechno hrdinství, které se tu a tam ve stvoření objevuje.

Nemohu v tom dnes jít až do podrobností, protože to příliš uhýbá od toho, co chci říci v této přednášce. Chci jen zběžně naznačiti, že z paprsků tohoto hrdinství dostává se i duchu takových *pozemských* lidí, kteří se osvědčují jako skuteční *hrdinové.*

To bylo starým Germánům a Řekům, jakož i mnoha jiným dřívějším lidským kmenům dobře známo, pokud ještě udržovali vědomé spojení s bytostnými.

Při pozemské smrti takového hrdiny vedli bytostní bytostný díl záření hrdinství do Walhally, nejvyššího hradu v bytostném kruhu stvoření, zatímco duch musel jít do jemu určené úrovně. Působil-li duch v *dobrém* smyslu, zůstaly obě části nitkami spolu spojeny.

Tyto obě části byly rozděleny jen tehdy, když duch kráčel dolů, aby bytostná část nemohla býti spolustržena. Jinak při pozemských inkarnacích splývaly obě části do sebe.

Tento přídavek hrdinství je zvláštním darem pro pozemské lidi. Jeho přijetí je také vždy připravováno určitou zralostí dotyčného ducha a také i zcela určitou jeho *cestou.* Pro určité úkoly na zemi je část tohoto bytostného záření Lva potřebná, protože se v něm nachází samozřejmě jen v *čistotě* se zachvívající útočnost, spojená s bezpodmínečným sebevzdáním, což není obsahem ducha jako takového. Duch má jako nejvyšší cíl výstavbu a radostné tvoření.

A veškeré opravdové hrdinství ve stvoření jest zakotveno ve Lvu, který stojí jako rytíř svatého Grálu v prvním kruhu v prastvoření a který byl na svou prosbu zakotven v těle jednoho pozemského člověka, aby mohl bezprostředně spolupracovati na svatých naplněních *na zemi* a býti při tom ve stejné blízkosti svého Pána, jako ve světlém hradu prastvoření.

Duchovně a pozemsky shromáždí se kolem něj *opravdoví* hrdinové. Musí se tak stát podle zákonů stvoření základním druhem jeho vyzařování. Nemohou vůbec jinak, protože jsou v něm neodlučně zakotveni. Zdánlivé hrdinství zůstane mu přirozeně vzdáleno a již tím se musí prokázat jako takové.

Tato událost při svatém naplnění na zemi je jedním z mnoha dějů, lidem nepochopitelných. Jsou však chtěny všemoudrostí Boží a svým účinkem jsou tak prosté a samozřejmé jako vše, co vychází z Boha.

S údivem budou lidé stát před jistotou činnosti Božích zákonů, v nichž nemůže být nic jiného, než bezpodmínečné *samočinné* splnění, které všechny překážky v posledním okamžiku všemohoucí silou odhodí.

Tak jsem dnes současně poněkud pozvedl závoj se zvířat na stupních Božího trůnu. Jsou to čtyři okřídlená, vědoucí zvířata, která střeží trůn: Orel, lev, býk a skopec. Skopec však má lidskou tvář, neboť skopec nese v sobě část *lidsky-duchovní!* Čtyři vědoucí zvířata na stupních trůnu Božího vznikla z *bezprostředního* vyzařování Božího a mohou v něm vědomě žít. Nesou v sobě *základní druhy pro všechna*

stvoření, zatím co archandělé vznášejí se v docela jiném druhu vyzařování. Ne bez důvodu připadá zrození Syna Člověka na zemi zákonitě ve znamení skopce!

Není však úkolem dnešní přednášky řešiti toto tajemství.

Buďte vděčni Bohu a přijměte to, co vám smím dát. Snažte se všemu rozumět a nepřeskakujte sem tam jako ve hře. V těchto věcech si to nemůžete dovolit, neboť jsou na myšlenkové hraní v obvyklém lidském způsobu příliš vznešené a mocné.

Čím *horlivěji* a *vážněji* se však budete snažit opravdu *pochopiti* pravdu mého Slova, tím více vám budu moci oznámiti. Ve vašem snažení jest váš klíč k bráně mého vědění! Usilujte proto, abych vám mohl dávat plnýma rukama!

73. Velikonoce 1935.

Chcete dnes slyšet ode mne něco *radostného,* protože se slaví velikonoce, slavnost vzkříšení!

Vskutku, v našem pásmu chystá se země ve své trvalé věrnosti poskytnout svým obyvatelům novou sílu. Chce jim zprostředkovat novou potravu, vzbudit mnohou naději a také splnit přání, jak to dosud vždy činila, ochotně poslouchajíc všech zákonů Božích. Avšak lidstvo *nemá* být tentokrát účastno tolika milostí Božích jako dosud, protože se nad ním vznáší *soudící* hněv Boží.

Dnešní *velikonoce* ve spravedlivém vyrovnání věčných zákonů mají vésti pozemské lidstvo do *utrpení velkého pátku!* –

Lidstvo, nedbalo jsi volání ze Světla! Ještě v pravý čas mohlo jsi se zachrániti a to jen ochotným přijetím a uposlechnutím svatého Slova Božího! Ty však, jako vždy dosud, jsi se jen smálo, posmívalo a pošklebovalo. *Nuže, vezmi za to svou odměnu!*

Naučíš se dbát volání Božích, vděčně se jimi řídit a *poslouchat* svého Tvůrce! Nebudeš mít žádné jiné cesty, vyjma ještě pád do rozkladu, do věčné smrti!

To je to jediné, co ti ještě zbývá, k čemu se nyní *musíš* rozhodnout. Chceš-li však ještě poslušně *žíti,* pak k tomu musíš mít *opravdovou* vůli a v nejčistší *pokoře* o to prositi, jinak ti již to více nemůže býti povoleno. Již příliš dlouho sis lehkomyslně, ba také rouhavě hrálo se vzácnými poklady, Bohem tobě propůjčenými.

Po tvém chtění je nyní žádána *největší* námaha! Tak jako kdysi táhla temnota nad Golgatou, když Ježíš, Syn Boží, živoucí Světlo odcházel z této země, tak se táhne i nyní vyrovnání nad celým lidstvem. Přichází vrátit velké utrpení, které lidstvo způsobilo hrozným, nelidským způsobem Božské lásce. Byl to lstivý rozum, neschopný jakéhokoliv citového zachvění, který jako nejsilnější nástroj Luciferův byl vám tak svatý! –

Jen zkuste nyní vy, lidé, zachránit se svým rozumem před přesvatým hněvem Božím, dovedete-li to! Braňte se proti všemohoucnosti toho, který vám milostivě přenechal k používání *tu* část stvoření,

kterou jste mu zpustošili, znečistili jako chlév zanedbaných zvířat, takže v něm už může být jen utrpení a bída! To proto, že před vaším falešným jednáním a temným chtěním musí prchnout všechen mír a radost. Každá čistota musí se před vámi v obavách skrývat.

Zkuste se někam schovat před neúplatnou spravedlností Boží! Zasáhne vás *všude* v neúprosném vykonávání vůle Boží. Nic vám nesleví z obrovské viny, kterou jste sami na sebe naložili svou svévolí a vzdorem.

Jste odsouzeni ještě dříve, než budete schopni koktat svá slova omluvy. Všechny prosby a nářky, všechny výčitky nebo kletby vám nic nepomohou. Neodpustitelně zameškali jste poslední lhůtu k obratu, naopak použili jste jí ještě k pěstování svých vášní a promrhali ji! –

To je obsah velikonoc, které *dnes* slavíme! Neříkám vám to jako výstrahu, neboť k tomu je již pozdě. Jsem dalek toho ještě dál napomínat, jak jsem to po léta činil. Vy máte nyní v přicházejícím *prožití* poznávat! Proto vám říkám ještě jednou to, co vám tento čas přináší. Snad vám toto vědění *ulehčí* mnohou bolest, i když ji již nemůže zameziti.

Vy víte, že je to odčinění velké viny, kterou jste si sami a dobrovolně na svá ramena naložili. Nikdo vás k tomu nenutil. Můžete-li mými slovy a v utrpení dojít k poznání a vznikne-li při tom ve vás touha po Světle a čistotě, která se zformuje v pokornou prosbu, pak se vám může ještě dostati záchrany. Láska Boží stále bdí a tato moje poslední slova nebyla nadarmo, jestliže i jen *jediný* mezi klesajícími včas a v pokoře na ně myslí.

Jsou tím *nejlepším,* co vám dnes mohu dát! –

A jednou, až přejde soud Páně, vám opět vykvetou *opravdové* velikonoce. Pak k vám budu opět mluvit a budu vám říkat o *novém* životě, který Pán dá jen *těm,* kteří budou ochotně chodit podle svatých zákonů jeho stvoření. Budou osvobozeni ode všeho konání Světlu nepřátelského. Již nikdy nebudou moci rouhavě zpustošit krásné zahrady, jejichž nádherou a čistotou mají se po všechny věky oblažovati, aby jejich duch zesílil!

Ó vy zaslepenci, proč jste se nechtěli probudit? Tak mnohá tíha mohla vám být ušetřena. Byl bych vám dnes již mohl zvěstovat radostné zprávy. Tak se však muselo vaše bytí zahalit do šedivého závoje hlubokého smutku, z něhož vás mohou vytrhnouti a vysvoboditi jen ostré blesky svatého hněvu Božího!

A tento hněv se nad vámi rozleje netušenou mocí ve svatém soudu! –

Ale tento soud je *jiný,* než vy si myslíte. Vy víte o jakési knize života, kterou Boží soudce v určitou hodinu *každému* otevře!

Kniha života obsahuje *jména* všech tvorů, přišlých k životu, a nic jiného.

Popsanými listy však, jež patří k velké knize života, svědčící pro i proti každé myšlence a každému jednání jednotlivce, jsou *samotné* duše. V nich je vyryto vše, co na své pouti bytím prožily nebo způsobily.

Soudce v nich může číst jasně každé pro i proti. Nepředstavujte si však toto čtení opět nějak falešně, i to je mnohem prostší, než si to snažíte představiti.

Soudce nenechává každou duši jednotlivě předstupovati před sebe, před svou stolici, nýbrž vysílá z příkazu Božího své údery mečem *do vesmíru!* Tyto údery mečem jsou *paprsky,* které vycházejí a zasahují *všechno* ve stvoření!

Poznejte tuto velikou jednoduchost a překvapující přirozenost! Soudce nevysílá snad paprsky vědomě nebo chtěně k tomu či onomu, ne, on je posílá prostě na svatý Boží rozkaz; neboť je to síla *Boží,* nic jiného by nemohlo takovým způsobem působiti, než jeho přesvatá vůle!

Údery paprsků nebo paprsky pronikají tedy celé stvoření, ale v takové síle, v jaké *dosud nikdy nebyly.*

Nic se nemůže skrýti před jejich účinky! A tak zasáhne paprsek Božské síly *každou duši,* vždy v určitou hodinu podle zákona činnosti ve stvoření.

Lidská duše nosí v sobě mnohé, co na ní často není ani viditelné. Jakmile ji však zasáhne Boží paprsek, musí to v ní ožít a dojít také

k projevu, k činnosti, aby tím došly v posledním uzavření kruhu ku konci všechny věci, které tuto duši tlačí dolů nebo povznášejí.

Všechno, co taková duše na své pouti bytím byla schopna již odložiti z toho, co bylo falešné nebo zlé, svým prožitím, jak je to podle zákonů stvoření, bude vymazáno a tak jako by toho nikdy nebylo. Nic na ní není, nic v ní už není vtisknuto. Je od všeho osvobozena a čistá a nemůže jí tedy nic přivoditi škodu.

Jen to, *co ještě nenašlo* své uzavření v kruhu a visí na ní, je s ní spojeno, je nyní tlakem Světla bezprostředně dohnáno k uzavření kruhu tím, že to ožije, pokusí se o uskutečnění, *ukáže se* a tím také dostane ránu, která mu patří.

Přesně podle síly vlastního chtění obracejí se tyto rány *proti* duši ve *zvratném působení* jakožto svému východisku! Všechno bude nyní neodolatelným tlakem Světla zesíleno a zatlačeno zpět k svému východisku, k duši, ať je to dobré nebo zlé.

A všechno to, co by jinak v těžkopádném běhu zhutnělého, ztvrdlého okolí všech pozemských duší potřebovalo na tomto světě snad ještě mnoho tisíc let k svému zakončení v kruhu, bude nyní vtěsnáno do několika měsíců. V nich uvedou lidé vše v neočekávaný pohyb pod silou úderů ze Světla.

Tak pracuje Boží soud ve své prosté přirozenosti!

Tentokrát *je* to tak často vám zvěstovaný *„poslední soud!“* Vyvolává však něco docela jiného, než vy jste si mysleli. Všechno, co vám dosud bylo o něm oznámeno, dělo se *obrazně,* protože byste tomu byli jinak vůbec nerozuměli.

Jestliže jste použili Poselství Grálu, rozšířilo se vaše vědění o všem dění ve stvoření a proto vám může býti oznamováno stále více. Dnes tomu můžete také lépe rozumět.

Údery meče posledního soudu letí jako světlé paprsky svatého Božího hněvu do stvoření a procházejí všemi kanálky, které byly samočinným působením Božských zákonů ve stvoření již vytvořeny a na jejichž konci, jako východisku, leží všechny city, všechno myšlení, chtění a také jednání lidí.

Proto jsou soudící paprsky těmito stávajícími kanálky s naprostou jistotou vedeny ke všem duším. Podle stavu takto zasažené duše také

přiměřeně působí, ale *tak* urychleně, že všechno jejich dosavadní působení z celého předcházejícího bytí může býti v několika měsících přivedeno do *posledního kola.* Jeho konec vydá pak skutečný nález, který s naprostou přesností duši buď povznese nebo srazí, oživí a posílí nebo zničí!

Takový je soud! *Dnes* můžete z Poselství porozumět takto líčenému ději.

Dříve byste to byli nemohli pochopit a proto vám muselo být všechno oznamováno v prostých obrazech, které přibližně odpovídají účinku tohoto děje. –

A tyto rány posledního soudu uhodily! Jsou již na cestě k vám, ke každému ve stvoření, lhostejno, má-li či nemá pozemské tělo.

Ty první vás již téměř zasáhly a nyní ožívá vše, co ještě visí na vašich duších.

Avšak i *poslední* údery, které vám přinesou zničení nebo povznesení, jsou již vymrštěny s neodolatelnou ostrostí, aby dokončily očistu na této zemi! Ženou se již na lidstvo a nic je nemůže zadržeti. V určitou, Bohem zcela přesně stanovenou hodinu, bude lidstvo neúprosně, avšak spravedlivě jimi zasaženo! –

V nich *jest dokonáno* v soudu i to poslední z vůle Boží! Lidé, modlete se, abyste v nich nemuseli zahynout! –

Vy jste *omilostněni,* že se smíte stát vědoucími; neboť tím dostává se vám jistoty na vaší pouti všemi stvořeními. Vy přesně znáte cestu a cíl! To vám dává sílu, radost, mír a současně ochranu a ještě vyšší chtění k dobrému!

Svatá síla Boží budiž s vámi, protože chcete vděčně jít po pravých cestách!

Amen.

74. Duchovní úrovně V.

Vysvětloval jsem vám již první kruh prastvořených kolem Parsifala. Lépe řečeno mluvil jsem jen o něm.

Než půjdeme dále, musím vám ještě mnohé podrobněji vylíčiti, jinak by vám něco chybělo v kruhu velikých zachvívání. To by způsobilo, že byste si to nemohli v sobě oživiti. Vše musí býti bez mezer, i když vám to může být dáváno jen v *obrazech.* Z tohoto důvodu musíme i my kráčet jen velmi zvolna kupředu.

Proto musíme ještě chvíli setrvati u prvních prastvořených, které jsem v poslední přednášce jmenoval. Jsou to nejsilnější sloupy *ve* všech a *pro* všechna stvoření.

A opět musím jít vzhůru až do největší blízkosti Boží, pokud se vůbec dá mluvit o blízkosti. Není ničeho, o čem by bylo lze říci, že je to v blízkosti Boží, jestliže blízkost měříme podle pozemských pojmů.

Ani ta největší vzdálenost, dosažitelná lidskou chápavostí, nestačí k tomu, aby alespoň přibližně učinila obraz o *té* vzdálenosti, kterou chceme označiti jako největší blízkost Boží. Je nekonečněji delší. To co lze nazvati vlastní blízkostí Boží, jest šlehající moře plamenů bez jakékoliv možnosti zformování.

Používám proto jen *výraz* pro označení „blízkosti“, ne však pojem. V této blízkosti, na stupních trůnu, které jsou úplnými úrovněmi, nacházejí se čtyři zvířata ve svém naprosto zvláštním druhu záchvěvů.

Prakrálovnu Elisabeth nelze řaditi do žádných odstupnění; ona jest sama pro *sebe* a z ní jest čistá Lilie.

Archandělé jsou opět zcela jiného druhu bezprostředního vyzařování Božího než ona čtyři zvířata. Druhy dělí se svým formováním. Je možno také říci: Formování *jest* rozdělením, protože jest *samočinné,* je živoucím dějem.

Dnes chceme však mluviti jen o čtyřech zvířatech. Tato zvířata nesou v sobě předpoklady pro *stvoření!* Chovají v sobě *soustředěna*

všechna záření, jichž je *stvořením* třeba, aby se utvářela, přijímala formy.

Proto je základ stvoření již v těchto zvířatech. Čtyři zvířata, tvořící čtverec na stupních trůnu Božího, vpíjejí do sebe všechna tvůrčí vyzařování Boží, přijímají je. To znamená, netvoří jen čtverec, nýbrž *jsou* čtvercem stvoření nebo čtvercem pozdějších kruhů stvoření.

Nebudu se dlouho u toho zdržovati. Dotknu se jen toho, co jest dnes pro nás důležité, aby bylo možno vysvětliti souvislost čtverce zvířat se stvořením.

Čtverec zvířat, nebo lépe řečeno *„bytostí“,* skrývá tedy vše, čeho je *stvořením* třeba; jest *pro ně* první sběrnou těch záření, vycházejících s výšin Božího trigonu, trojjedinosti Boží.

Prakrálovnou prochází zcela jiné záření, tak jako opět jiné záření prochází všemi archanděly.

Jen tento čtverec čtyř bytostí má tedy bezprostředně co činiti s pozdějším kruhem stvoření, aby jej spojoval s výšinami. Všechno ostatní, co má svůj domov ve věčné sféře Božího vyzařování a tím bylo, jest a bude věčné, sklání se ke všem stvořeným jen *pomocně.* Pomáhá a povzbuzuje v záchvěvech Božské lásky, která je jim naprosto samozřejmá. *Nejsou* však pevně *spojeni* se stvořením. Spojen jest jedině čtverec čtyř zvířat.

V těchto jemných rozdílech spočívá *velmi mnoho!* Máte si to proto zcela zvlášť pamatovati, tak mnohé a mnohé, čemu jste dosud vůbec nerozuměli, vám proto bude jasnější.

Ze čtyř okřídlených vědoucích bytostí u Božího trůnu, skopce, býka, lva a orla, jest skopec *tou* bytostí, která má lidskou *tvář,* protože skopec skrývá v sobě tu část duchovna ze stvoření, z níž se formují a vyvíjejí *lidé* ve stvoření!

To *také* souvisí s výrazem: Beránek Boží a rána v boku beránka. Tento výraz přirozeně vyjadřuje ránu selhání a úpadku lidských duchů ve stvoření, protože tito z něj, i když ne bezprostředně, tak přece jen jeho *prostřednictvím* vznikli. Lidská duchovnost, jež vytryskla ven, nevrací se ze stvoření harmonicky zpět, nýbrž jest zadržena v hmotnostech, protože na ní lpí příliš mnoho viny.

Tím opět rozšiřuji o kousek pole vašeho vědění. To však nemění ničeho z toho, co jste se dosud mohli dovědět. Vše zůstává přesto na svém místě a snáší se v plném souzvuku s tím, co je nové, i když se vám to snad v prvé chvíli nezdá.

Nyní přejdu k podrobnostem. Parsifal vystoupil za hranici bezprostředního vyzařování Božího, tedy přes hranici Božské úrovně.

Tímto činem zanesl vyzařování svého bezbytostného Božského jádra ven a zářil nyní mimo Božské sféry jako malá část z Imanuele do bezsvětelných prázdnot. Rozjasňoval, prohříval a přiváděl vše v pohyb. Jako zdroj života udržoval vše v pohybu.

V přiměřené vzdálenosti od něj zformovaly se bezprostředně první čtyři sloupy stvoření. V jejich druhu spojení jest vše, čeho stvoření potřebuje. Nejsou zformovány tak, jako bytosti u Božího trůnu, nýbrž v lidských postavách, samozřejmě pro lidské pojmy v naprosto nedozírných velikostech.

Stojí před Parsifalem jako rytíři Grálu, tedy jako mocní ochránci a věrní strážcové svaté nádoby jeho bezbytostné části, kterou jim Bůh v Parsifalovi svěřil. Při tom současně naplňují působení čtyř bytostí na stupních trůnu Božího!

Podle činnosti ve stvoření jsou jejich druhy následující:

1. *Od-shi-mat-no-ke:* Ideální postava všemu ostatnímu nedosažitelného, protože zcela dokonalého lidského ducha! Proto se jeví jako královský vladař. Má v sobě jen druh skopce, jest tedy druhem *jeho* působení v prastvoření, můžeme říci, že skopec je v něm zakotven.

2. *Leilak:* Ideální postava mužné odvahy, mužné síly. Má v sobě spojení druhů skopce – proto duchovně lidská forma – a *býka.*

3. *Lev:* Ideální postava hrdinství a neochvějné mužské věrnosti. Má v sobě spojení skopce se lvem.

4. *Merkur:* Vládce všech mocností živlů. V něm jest spojení skopce s orlem.

Všichni čtyři prastvoření musí být mimo jiných druhů, které také vyjadřují, vždy v základě spojeni se *skopcem,* protože jsou *duchovní a vědomí,* což pochází jen ze skopce.

Tak jako jsou čtyři zvířata na stupních trůnu sloupy a mocnými strážci v Božském, přirozeně mimo bezbytostného Božství, tak jsou

tito čtyři prastvoření prvého kruhu kolem Parsifala v čistě duchovním, v prastvoření, sloupy a mocnými strážci, jejichž spolupráce dává dokonalé spojení a vyzařuje vše, čeho je stvoření třeba.

Oživení těchto paprsků je způsobeno světlým jádrem Parsifalovým. Teprve z jeho vyzařování mohli se strážcové zformovati jako první potřebné základní sloupy, které jsou současně nejmocnějšími ochránci svatostánku.

Není tak snadné vysvětlovat vám takovou velikost v neustálém pohybu a formovati ji v pevné obrazy pro vás. Skutečnost přece nikdy *nestojí.* Jest v trvalém plynulém pohybu, ve výměně přijímání, vyzařování, stahování a znovuvracení všeho k Parsifalu. A to vše *současně* bez jakéhokoliv přerušení. To si ovšem vůbec nemůžete ani představiti.

V těchto čtyřech prvních prastvořených jsou tedy soustředěny, spojeny všechny proudící tvořivé síly z Parsifala. Jsou spojeny a zesíleny stejnými druhy záření čtyř zvířat a živoucím Světlem z Parsifala stále udržovány v tryskajícím a vracejícím se pohybu, řízeném chtěním prastvořených.

Snad si budete moci ve své mysli představiti takový děj, který, vyjádřeno pozemskými slovy, je pravdě nejblíž!

Snažte se to v základě pochopiti a zapamatujte si, jak jsem to formoval v pozemská slova. Nedělejte snad znova ve svém myšlení skoky a neptejte se, kde zůstalo ženství, které podle mých dřívějších přednášek má být vždycky o půl stupně výše! Nehloubejte při tom, kde je Maria a Irmingard, které přece nemohou státi níže než prastvoření! Ani zde není žádné mezery. Vše přesně zapadá do druhého.

Čtyři jmenovaní prastvoření jsou prostě hlavními *sloupy* stavby stvoření a *od nich* vychází pak dolů nebo do dalších vzdáleností vše, jak jsem vám to již dříve vysvětloval. Tito čtyři nesou v sobě spojeny všechny síly stvoření, zatímco ostatní jsou jen *pomocníky.*

Ukazuji vám jen *přímou* linii shora dolů, vedoucí k vám, vyvinutým lidským duchům. Přitom ponechávám všechna odvětví nedotčena a nejmenuji je, tak jako na příklad Lohengrina, protože on není *východiskem* žádného záření, které by ve stvoření působilo něja-

kým rozhodujícím tvořivým vlivem. Později se k tomu jistě vrátím. Nejprve ukazuji vám opěrné *body* ve stavbě stvoření!

Maria při tom všem vůbec nepřijde v úvahu, ani Irmingard. Přicházejí sice shůry, jsouce ve stvoření *zakotveny,* avšak *nejsou* s ním pevně spojeny. V tom je opět veliký rozdíl. Přes svá zakotvení nejsou na stvoření připoutány, nýbrž jsou naprosto oproštěny od stvoření a všech jeho proudů. Proudy stvoření mohou sice v jejich zakotvení až k *nim,* takže jsou jasně viditelny, ale nemohou vniknout *do* nich, protože k tomu chybí potřebné *spojení.*

Maria a Irmingard působí, aniž by mohlo býti na ně zpět působeno! Pomáhají a povznášejí, posilují, očisťují, léčí nebo také odmítají, ale *nespojují se* svým zářením se stvořením. Dbejte toho!

Maria přišla přece z *bezbytostného* jako část Božské lásky, která jest Ježíšem a jako část Imanuele k svatému spojení. Nemá proto s ženstvím jako *taková* nic společného, nýbrž stojí jako láska Boží před *celým lidstvem!*

Ženství ve stvoření jako takové má co činit jen s *Irmingard* a tato sestoupila k hradu Grálu v prastvoření z Boží úrovně a vstoupila tam do čistě duchovní nádoby, která pro ni byla již připravena.

Není nutno říkati, že i do ní byla vložena jiskra bezbytostnosti, aby Imanuel mohl v celém stvoření působiti jako *trojice.* Trojice bezbytostnosti Imanuelovy ve stvoření jest: Parsifal-Maria-Irmingard, tedy spravedlnost, láska a čistota.

Imanuel, jako Syn Boží, působí tedy ve své bezbytostnosti v posledním, nejsvětějším naplnění nyní na věky ve stvoření současně v Parsifalu, Marii a Irmingard, přesto, že zatím zůstává trojjedinosti Boží jako svatá Vůle Boží.

To je opět nový čin lásky, který Bůh ku pomoci a silnější ochraně *lidstva* učinil. K ochraně toho lidstva, které má přestát soud, aby už nikdy stvoření nemohlo býti poškozováno slabostí lidských duchů.

Nepleťte se proto nepotřebnými myšlenkami. Mluvím nyní *jen* o prastvoření z Parsifala! K tomu nepatří Maria ani Irmingard, které tam *působí* tak jako Parsifal ve svém druhu. –

Za čtyřmi prastvořenými sloupy nachází se druhý kruh, který je poněkud více vzdálen, řekněme pozemsky myšleno o půl stupně

dále. Tento druhý kruh nebo úroveň je naplněn činností tří *ženských* prastvořených: *Johany, Celly, Josephy.*

Nepředstavujte si však, že tyto prastvořené stojí tu prostě v kruhu. Každá rozvíjí činnost zvláštního druhu ve velkých zahradách nebo úrovních, které z nich vznikají a kolem nich se rozkládají.

V těchto úrovních je mnoho pomocných bytostí a obyvatelů prastvoření, kteří jsou vždy činni a seřazeni kolem určité ženské nebo mužské vedoucí osobnosti.

Tak následuje první čtyři prastvořené veliký zástup rytířů a ženské prastvořené veliký počet ženských pomocnic.

Není třeba, abychom se při tom zdržovali, jinak by se obraz, který vám chci dát, rozběhl do nepřehledných a pro vás nepochopitelných dálek.

Chci dnes jen zběžně naznačiti, jakého druhu jest činnost tří ženských prastvořených, vyzařující do celého stvoření.

Pro každou z nich je to působení zvláštní a přece všechna činnost těchto tří zasahuje *tak* do sebe, že se může jeviti jako celek. Hranice mezi nimi lze sotva poznati. Jejich působení je *čistě ženské* a ony jsou jeho ideálním ztělesněním.

Nejprve Johana: Její činnost nelze obsáhnout určitými *slovy,* protože by byl její význam ihned zmenšen, proto řeknu jen krátce, že se týká *domova!* Harmonicky a přitažlivě vytváří domov. Je nutno však chápati domov ve *vyšším* slova smyslu, ne snad jako malé obydlí pozemského člověka!

I toto obydlí je v tomto pojmu obsaženo, protože působí ve velkém tak jako v malém, ano až do toho nejmenšího, ale zde se jedná o *věc samotnou,* ne snad o její malý kousíček.

K tomu patří například také cit blaženého spojení se zemí, tvořící naši vlast, cit, který může vyšlehnout v opravdové nadšení celého národa, když se nějaký nepřítel snaží ji poškoditi.

Mohl bych uvésti tisíceré věci a přece byste v nich nepoznali opravdovou velikost působení Johany. Její působení jest pevně vryto do každého lidského ducha jako svatý odkaz, který je s to ho vysoko povznésti a dáti mu pevnou oporu. A tento odkaz jest v prvé řadě dán *ženství;* v něm proto spočívá osud celého národa.

Působení *Celly* jest stejně něžného druhu. Pěstuje pečlivě v duchovnu tichou úctu před nastávajícím mateřstvím! Se vší nedotknutelností a vznešeností, která v tom spočívá! Její působení je vysokého druhu, úctyplně plaché a uplatňuje se svou blízkostí u všech čistých duchů!

Josepha klade k *tomu* základy: učí dbáti *schrán,* tedy těl, jako z Boží milosti svěřených statků, a přiměřenému zacházení s nimi. Přirozeně nejen pozemských těl, nýbrž *všech* schrán ve stvoření, které jsou přece vždy dány v prvé řadě jen k podpoře vývoje duchovního nebo bytostného jádra. Jako takové mají být vždy udržovány v čistotě!

I nemocné schrány přispívají k vývoji *takového* jádra, které by ve zdravé schráně snad nemohlo dost rychle procitnouti.

Činnost Josephy má stejnou cenu, jako činnost obou ostatních. Na cestách všech poutí ve stvoření je také stejně *důležitá.* Jsou to základní podmínky normálního, Bohem chtěného dozrávání všech tvorů ve stvořeních. Toto působení prostupuje vše jako nejjemnější nitky a jeví se svou činností ve zcela různých formách. Jsou v neustálém pohybu. Nevýslovné, nezformovatelné. Tlačí a ženou, mohou však být *správně* pochopeny jen citem a takto uskutečněny stát se požehnáním.

Schopnost cítění je však zasypána nadvládou rozumu. Tím byla prorvána propast mezi všemi těmi, kteří v prastvoření podle vůle Boží slouží a tkají. Tím byla také vynucena násilím porucha v potřebném běhu celého stvoření.

Zářivá činnost tří prastvořených, Johany, Celly a Josephy, je *společným,* velkým, základním tvořením, které zasahuje do sebe a přece zůstává rozděleno.

Vykročme nyní ještě o půl stupně dál, což ovšem znamená ve skutečnosti vzdálenosti, které jsou mimo vaši představivost. Tam najdeme opět jednu prastvořenou: *Vasithu.*

Vasitha jest strážkyní brány při východu nejvyšší a nejčistší části prastvoření, na jehož vrcholu v zářivé vznešenosti a míru vznáší se nádherný hrad svatého Grálu.

Vasitha a její okolí odděluje nejvyšší část prastvoření. Ona stojí u bran a ukazuje všemu duchovnímu, které musí jít dál za nutností

svého vlastního vývoje, cestu dolů, k mostu, který jako obrovská duha klene se nad hlubokými propastmi k oněm říším, které potřebovaly dalšího ochlazení a vzdálenosti od Božího Světla, aby se mohly stát vědomými k vlastnímu bytí, v němž se mají zformovati a rozvinouti v plný květ.

Tam ve výši stojí Vasitha a dává směr kopím, zatímco její ostrý pohled proniká vše, co nebylo schopno zůstati v prvé části prastvoření a musí kolem ní kráčet dolů. Její doprovázející slovo dává všem útěchu a věrný průvod!

Tak jdou ti, kteří se mají utvářeti jako stvoření, spolu s těmi, kteří ještě v poslední sraženině zůstanou líně ležet, aby se nejprve vydali na cestu pomalého vývoje. Jen na této dlouhé pouti mohou si uvědomit své bytí. Táhnou ven do nezměrných velikých dálek a nesou v sobě touhu po Božím Světle!

Nakonec udělejte si krátký přehled toho, co bylo řečeno:

Cesta záření Božského trigonu do stvoření a tím přirozeně také pro všechny lidi vede čtvercem čtyř vám dosud jen podle jména známých zvířat na stupních trůnu. Čtyři první prastvoření ve stvoření nesou toto záření zvířat v sobě. Tvoří tedy pro kroužení stvoření čtverec čistě duchovní. Poháněn a v trvalých pohybech udržován jest však kruh stvoření jen silou Světla, která živě tryská z bezbytostného jádra Parsifala.

Vryjte si pevně v sebe tento základní obraz, abych mohl nyní jíti do šířky a přidávati obraz k obrazu a tak rozšířit vaše vědění, aniž by se váš pohled zmátl. Dokážete to, jestliže chcete!

75. Duchovní úrovně VI.

Vyvolám dnes před zraky vašeho ducha ještě jednou obraz prastvoření tak, jak jsem vám jej dosud dal. Po Parsifalu vidíte první čtyři prastvořené, kteří zaujímají ty nejvyšší ze sedmi stupňů v čistě duchovním: Od-shi-mat-no-ke, Leilak, Lev a Merkur.

Na dalším stupni jmenoval jsem tři ženské prastvořené: Johanu, Cellu, Josephu a opět trochu dále, na třetím stupni či úrovni, Vasithu, jako strážkyni brány.

Tím jsem vám oznámil základní druhy prvních tří stupňů či úrovní v nejvyšším prastvoření. Dříve, než půjdu do šířky k rozšíření tohoto obrazu, chci vám ještě vyjmenovati čtyři další základní stupně. V čistě duchovním, které vám označuji jako prastvoření, jest *sedm* stupňů nebo hlavních oddělení, právě tak, jako později uvidíte, jest i v hmotnosti sedm světových částí.

Toto rozdělení na *sedm* částí najdete jako samozřejmé všude tam, kde působí *Vůle* Boží, která i ve svém jménu má číslo sedm: Imanuel.

Vstupme tedy do čtvrtého stupně v říši čistého duchovna.

Zázračné, neskonale blahodárné světlo proudí touto nádhernou úrovní, která se ztrácí v třpytných dálavách jako nezměrné, křišťálově jasné moře.

Jako ostrov vznáší se z tohoto proudícího tkaní světlá zahrada nejvzácnějších růží. Vděčný jásot vlní se nad terasami, vznášejícími se v nevýslovné kráse v zářivé výšině. Jejich zahrady poskytují tak dokonalé bohatství barev, že nutí k obdivu i zhýčkaný pohled. Blažená nádhera barev vyzařuje požehnání, které jest těmto rozkošným zahradám pramenem vší naděje a života. V zahradách hraje si nesčetně zrůžovělých dětí a za nimi kráčí šťastné dospělé ženy.

Zdá se, jakoby celé lidské ženství mělo zde svůj původ. Najdete zde vše, od nejmenšího dítěte až k plně rozvité ženě, dokonce ve všech barvách pleti, které jsou ve stvoření.

To však nejsou duchové, kteří se později vtělují do stvoření. Jsou to východiska záření, která svým určitým způsobem z ostrova růží

působí na lidské ženství ve stvoření. Je to pomoc k jejich vývoji na všech poutích hmotnostmi. Děti působí na děti podle své velikosti a druhu, ba i barvy, a dospělí zase na ty *dospělé,* kteří jsou svými *formami* podobni velikosti dozrávajícího ducha.

Rozměry postav na růžovém ostrově jsou tedy protějškem rozmanitosti různých druhů zralosti oněch lidských *duchů,* kteří se znenáhla mohli svým putováním ve hmotnosti vyvinouti z nevědomého jádra k úplně vědomému bytí.

Proto najdete na ostrově růží v čistě duchovním vše, co se později ve hmotnostech opakuje jako zobrazení i také opakování.

Ve skutečnosti *jest* ve všech částech světa jen zákonité opakování všeho, co bylo již v čistě duchovním. Nemůže býti ani jinak podle prostých a jasných Božských zákonů, jejichž jednoduchost lidé nechtějí pochopiti. To, co se odehrálo v čistě duchovním, opakuje se všechno zcela přesně i v duchovním.

Přece i v čistě duchovním vyšlo vše z nejhořejší části prastvoření. Všechno to, co se pod mocným tlakem bezbytostného jádra v jeho blízkosti nemohlo udržeti a ihned utvářeti ve vědomé já, táhlo kolem Vasithy do větší vzdálenosti, do příští úrovně, aby se ve větším ochlazení mohlo udržeti a při tom dojíti k sebeuvědomění. V tom jsou i zárodky *čistého duchovna,* které se mohly ve čtvrtém stupni ochlazení již vyvinouti k vědomí, jako tedy zde na ostrově růží.

Mluvím-li o stupních stvoření nebo úrovních, tedy jsou to stupně ochlazování. Nic jiného stupně netvoří. Je možno je nazvati také místo stupně ochlazování stupni vzdálenosti. Proto jsou to ve skutečnosti také v pojmech *pozemských* stupně nebo odstupňování.

Proto tedy nacházíme na své cestě shora zde na ostrově růží *poprvé děti* a poprvé *vývoj* v čistě duchovním! Je velmi důležité, abyste to věděli, protože to znamená důležitý bod ve stvoření.

Nejdříve jsou tedy v čistě duchovním na nejvyšších stupních ti, kteří se mohli ihned státi vědomými. Jsou to ti nejsilnější a tím nejmocnější sloupy. Pak následují na vzdálených stupních ti, kteří se mohli ještě v čistě duchovním *vyvinouti.* Proto tam nalézáme poprvé *čistě duchovní děti.*

V další velké části stvoření, v *duchovnu,* které je o něco slabší než čisté duchovno, protože se mohlo stát vědomým teprve v ještě další vzdálenosti od bezbytostného jádra Parsifalova, opakuje se tento děj přesně tak, jak tomu bylo v prastvoření.

Nejdříve stanou se vědomými ty nejsilnější části duchovna. Ostatní musí být zatlačeny do vzdálenosti ještě větší, aby tam mohly v pomalém vývoji uzrávat k uvědomění.

I tam jsou tedy na patřičném stupni duchovní zárodky, duchovní *děti,* které mohou dorůsti do větší duchovní zralosti nebo také zůstati dětmi. Duchovní zárodky, které nedozrají k plné zralosti, tedy k duchovnímu probuzení, nejsou *zničeny* ani zavrženy, dokud zůstanou čisté!

To je bod, o kterém jsem se dosud nezmínil. Takoví zůstávají *duchovně* dětmi a vyzařují dále na děti, až nakonec pozvolna přece jen dozrají a stanou se dospělými. To, co je čisté, *nemůže* nikdy propadnout rozkladu.

Ještě jedno chci zdůrazniti. Čisté duchovno v tomto stvoření není snad silnější a duchovno slabší částí *úplně stejného druhu!* Duchovno je *naprosto jiného druhu* než čisté duchovno!

Oba druhy skládají se každý ze silnější a slabší části. Duchovno je sice *sraženinou* z čistého duchovna, ale jen proto, že je *jiného* druhu, který se proto musel odloučiti a mohl se vůbec zformovati teprve ve větší vzdálenosti od bezbytostného jádra Světla Parsifalova.

Kdyby bylo stejného druhu, nemohlo by čisté duchovno takovou část ze sebe vydati. Naopak, podle zákona přitažlivosti stejnorodého by ji *pevně poutalo,* i když by se tím tato část nemohla vůbec zformovat k sebevědomí.

Čím dále pokračuji ve svém vysvětlování, tím více musím rozšiřovati stavbu stvoření. Tím se vám mění tak mnohý obraz, který jste si dosud utvořili. Nemění se ovšem vlastní základní obraz, nýbrž dělí se jen ve stále více obrazů.

Je to jako při líčení nějaké velké cesty. Podávají-li se jen seřazené hlavní zážitky, vypadá to zdánlivě zcela jinak, než když se zvolna probírají všechny samostatné menší události. A přesto cesta zůstává nezměněna. –

Vraťme se však zatím ještě jednou k ostrovu růží.

Na výšině ostrova růžově září nádherný chrám. Kdo ho spatří, tomu se snáší mír do srdce a štěstí mu naplní hruď až k zalknutí!

A do tohoto míru, do melodického zvonění barev, mísí se jásavý zpěv přítulných ptáků, kteří při každém pohybu se zatřpytí, jako by byli posázeni brilianty. A tím ještě zvyšují nádheru je obklopující.

Lidský výraz blaženost je příliš slabý, než aby jen přibližně mohl něhu Světla tohoto místa vtisknouti do formy, jež by mohla býti duchu pozemského člověka srozumitelna. A nade vším je svatá vznešenost.

Jako rubínové číše rozvírají se v blízkosti chrámu kvetoucí rudé růže.

Ostrov růží! Zde kotví láska Boží pro stvoření! Na tomto ostrově tká a působí základní výstavba léčivé, spojující a vyrovnávající lásky, která odtud vyzařuje do vesmíru! Ostrov je pod ochranou prakrálovny Elisabeth, jako všechno ženství ve stvoření!

Maria sklání se často pod ochranou prakrálovny Elizabeth k ostrovu. Navštěvuje chrám, aby těm, kdož na ostrově bezprostředně slouží, dávala novou sílu. Sloužící tuto sílu svým způsobem přeměňují a pak vysílají ku pomoci všem tvorům.

A tento vznešený, podivuhodný ostrov bude jednou sídlem těch ženských lidských duchů, kteří byli zde na zemi vyvoleni a povoláni Marii k službám. Jakmile věrně splní svou službu zde na zemi, odejdou odtud, aby se probudili, jsouce prozářeni štěstím, na ostrově růží. Tam budou opět sloužiti Růži na všechny věky. –

Časem otevře se více jejich zrak a oni uvidí Parsifala s Marií a Irmingard ve svatém hradu. Budou bezprostředně přijímati z jeho síly ve svatém splnění blažených zaslíbení.

Ve stejné výši vznáší se v této úrovni ještě jeden ostrov v paprscích Světla: *Ostrov lilií!*

Tak jako žhavě nádherné růže na ostrově růží, tak září zde především lilie svou nevýslovnou čistotou do nezměrných dálek. I zde stoupají terasovitě do výše, na níž stojí chrám.

Tento chrám je pln kouzelného lesku, podobného jemnému lesku perel. Současně je tento lesk prostoupen růžovou září a snáší se

na ostrov v drsné přísnosti jako blahodárný chlad moře. Kdo smí spatřit tento chrám, ten jest tímto pohledem vždy přinucen k zbožné pokoře. Přísnost vyzařuje z něho dolů. Chladivé světlo hrdého klidu čistoty proniká do duchů, osvěžuje je, posiluje a povznáší k osvobozující úctě Božské vznešenosti.

I zde zrodilo se vše v kráse, lidem nepochopitelné. I zde zachvívá se zázračná melodie, vystupující k Tvůrci jako živoucí modlitba vděčnosti, věčně znějící k jeho poctě.

I zde je vládkyní prakrálovna Elisabeth. Irmingard, Čistá Lilie, sklání se pod její ochranou často k ostrovu, aby všem, které zde slouží, obnovovala sílu čistoty, kterou přeměněnou vysílají k občerstvení a posílení všech tvorů.

Obyvatelé ostrova lilií náleží tak jako obyvatelé ostrova růží jen k ženství. Jsou mezi nimi všechny velikosti, také všechny *barvy,* které jsou však prostoupeny přirozeně zářivým svitem čistoty a jsou tedy jiné než matné barvy pozemských lidí.

Také zde převládá jen *výstavba* podle vůle Boží, přesně tak, jako na ostrově růží. Ale činnost ostrova lilií je přece jiného druhu. V čistotě a spravedlnosti *střeží, přísně a bezohledně požaduje.*

To ženství, které na zemi slouží Irmingard, Čisté Lilii, bude po věrné službě a po odchodu ze země moci procitnouti na ostrově lilií, aby tam mohlo sloužit a být často s Irmingard spojeno.

Tak jako na ostrově růží vidí i služebnice liliového ostrova občas Parsifala a přijímají jeho sílu.

A ještě třetí ostrov vznáší se ve světlé úrovni čtvrtého stupně čistého duchovna. Je to *labutí ostrov!*

Zde rodí se vzácné ovoce, které slouží za potravu zde žijících labutích panen. Zde shromažďují se záření růžového i liliového ostrova a jsou vzornou službou nezměněně předávána do stvoření.

Labutí ostrov mohl by být proto jmenován ostrovem nebo uzlem *vzorné služby;* služby *zcela odevzdané!* Zde se šíří a povznáší služba nejčistší lásky! Obyvatelé labutího ostrova nejsou duchy, nýbrž výkonnými bytostmi, jejichž činnost spojuje ostrov růží s ostrovem lilií.

Půvabným způsobem vznášejí se blaženě tyto bytosti v bezprostředním záření ostrovů růží a lilií. Zvláštní druh jejich vzorné služby v nejčistší lásce dodává paprskům lásky a čistoty vroucího spojení, které je spojuje, ale nezměněně předává dále. Zodpovědnou strážkyní labutího ostrova jest Schwanhilda! Je zodpovědna prakrálovně Elisabeth, která je také strážkyní a ochránkyní labutího ostrova. Tato zodpovědnost dává Schwanhildě zvýšenou sílu a zvýšené bytí.

Jako ostatní labutí panny je oděna splývajícím oděvem, který jako labutí peří blýskavě lne k tělu, jehož souměrnost překonává všechna tušení pozemských umělců.

Labutí panny mají jako zvláštnost jen *modré* oči, ozdobou hlavy je modře zářící hvězda. Vyznačují se obzvláště nádherným dojímavým zpěvem a zachvívají se v harmonii tónů, které z jejich ostrova proudí dolů do všech částí stvoření.

Uctívání labutích panen projevuje se v labutím chrámu jejich okouzlujícím zpěvem, doprovázeným překrásným zněním harf.

Proto tvoří harmonie tónů základní část života každé panny na labutím ostrově. Ožívá v ní, radostně se vznáší ve vlnách čistých tónů a vpíjí je do sebe jako nápoj života, který jí dává možnost radostného tvoření.

O tomto zcela zvláštním, uchvacujícím zpěvu labutích panen pronikla již zpráva až dolů do hmotnosti. Proto se mluvívá ještě dnes tu i tam o labutí písni, která má být zvláštním způsobem rozechvívající. Jako vždy, tak i zde zůstala uchována jen *část* staré zprávy a ta byla rozumem zkřivena a zpozemštěna.

Nyní bude mnohým z vás lépe srozumitelno, proč nyní v hodinu nejsvětějších naplnění dlí Růže a Lilie na zemi a že je nutna i přítomnost labutí panny z labutího ostrova v určitém, k tomu připraveném pozemském těle, aby v záchvěvech nebylo žádné mezery.

Tak veliká je milost Boží, že dává vyvstati jednomu zázraku za druhým, aby se lidstvu v říši tisíce let dostalo dokonalé pomoci!

Skloňte se v pokoře před jeho velikou dobrotivostí!

76. Duchovní úrovně VII.

Naposledy mluvil jsem o ostrovech růží, lilií a labutí.

Nazvali jsme tyto tři velké opěrné body ve čtvrtém stupni prastvoření ostrovy v moři zářícího Světla. Nejsou však takovými ostrovy, jak si je lidé představují. Snad bude srozumitelnější, přirovnám-li tyto tři opěrné body ku třem zářícím drahokamům ve zlatém kruhu. Opravdu můžeme celou úroveň čtvrtého stupně přirovnati ke zlatému kruhu, k zlatému pásu, v němž jsou zasazeny tři zázračné drahokamy.

Samozřejmě je na tomto stupni, tak jako na všech ostatních úrovních, ještě i jiný život. Nejdříve jsem vám vyjmenoval jen ty body, které jsou pro stvoření, jmenovitě pro lidské duchy, *nejzářivější,* nejdůležitější ba i rozhodující.

Stejné zřízení jest i na pátém stupni prastvoření. Jsou-li dosavadní stupně *základními východisky* všech zářících sil, pak jest pátý stupeň zemí nebo úrovní *připravování, přípravy* pomocí pro vše, co se nachází *pod* prastvořením. V tomto pátém stupni působí vedoucí, silní připravovatelé všech podpor *lidského pokolení!*

Lépe mi porozumíte, budu-li *jednoho* z nich jmenovati: *Is-ma-el!*

Zde žije a odtud vychází jeho činnost. Is-ma-el, který již kdysi vychovával Abd-ru-shina na této zemi, který kvůli němu se na zemi vtělil. Později také jako Jan Křtitel zvěstoval příchod Ježíše. Is-ma-el měl připraviti všech sedm světů na příchod Svaté Vůle Boží, Parsifala – Imanuele!

Jest *nejvyšším* na tomto stupni. Kolem něj je mnoho pomocníků. Zprávy ze Světla dostává *on* pro své velké rozsáhlé působení, které vždy věrně splnil. Splní je i tentokrát netušenou silou, protože jeho láska k Božím Synům jest bezmezná. *On* dal také lidem velká zjevení nynějších událostí, která jsou všeobecně známa jako „Zjevení Janovo“.

Tento pátý stupeň je pln šlehajícího života. Všechna činnost je vyplněna velikými přípravami všech rozhodujících kroků Světla ve stvoření. –

Šestý stupeň zjevuje nám opět velmi silný, světlý, vpřed vystupující bod: *Bílý zámek!*

Lidské pojmy nevyjadřují však správně obsah tohoto stupně. Označením Bílý zámek je míněno *útočiště dvou čistých nádob*. Pod věrnou ochranou dlí zde dvě čistě duchovně ženské nádoby nejsvětějších zaslíbení Světla na zemi.

Jsou to dvě čistě duchovní schrány pro pozemské matky Ježíše a Abd-ru-shina.

Jen dvě; neboť čistě duchovní nádoba pro Abd-ru-shina, vyvolená připravovati Boží *Vůli* cestu do hrubé hmotnosti, byla již *dvakrát* zde na zemi. Poprvé v pozemské ženě Dianitře a podruhé v pozemské ženě, která dala zemi Vůli Boží k soudu.

Čistě duchovní nádoba, která přinesla na tuto zemi Boží *lásku,* byla také *dvakrát* v těle pozemské ženy. Po prvé jí byla již v *pozemské matce Kassandry* a dala zemi část *lásky* Boží. Po druhé tu byla v Marii z Nazaretu.

Obě čistě duchovní nádoby potřebovaly však také *duchovního* zahalení, bez něhož by nebyly mohly splniti svůj úkol *na zemi.* Tato *duchovní* část pozdějšího stvoření byla tou pozemskou ženou, a tato *část* to také byla, která se vždy při pozemském zrození Boží *lásky* zakalila. Přivěsila na sebe lidské slabosti, které nenechaly čistě duchovní nádobu zářiti na zemi *tak,* jak to bylo očekáváno. Proto nemohla mít Boží *láska* na zemi takovou oporu ve svých pozemských matkách, jakou měla mít. Často mívala dokonce i opak toho, velmi mnoho utrpení. To je zřetelný a smutný důkaz, že pozemští lidé ve svém ponížení již nemohli čistou *lásku* Boží vůbec cítit ani jí rozumět, tím méně snášeti. Vždy se buď vědomě či nevědomě proti ní vzpírali.

Když však nyní po třetí a naposledy měla opět býti část Boží *lásky* doprovozena k zemi na čas svatého soudu a po něm následující výstavby, tu byla nádoba hned po pozemském zrození lásky ze Světla vzata zpět. Stalo se tak proto, aby snad novým selháním vyvolené duchovní schrány nemohla se vyvinouti *nová* zatěžující spojení. Tak také nyní po třetí musela býti pro pozemské zrození Boží lásky ještě jednou vyhlédnuta *nová* duchovní schrána pozemské

matky, protože obě první byly ještě svázány překážkami, které si způsobily a stály proto stranou.

Každá duchovní schrána je při tom sama člověkem, tedy sebe vědomou pozemskou ženou, s níž musí býti vyvolená *čistě duchovní* žena teprve spojena pro pozemské zrození Božského Světla!

Takové zrození Světla na zemi vyžaduje největších, rozsáhlých příprav shůry. Často může staletou námahu zmařiti maličký duch pozemského člověka svými slabostmi a vynutit si mnohé změny ještě v posledním okamžiku.

Mluvím-li o jedné čistě duchovní a o jedné duchovní nádobě nebo schráně, pak jest to vždy každá žena sama pro sebe. Dvě čistě duchovní nádoby jsou dvě vyvolené ženy v *prastvoření*. Tam se pod vysokým vedením mohou v čistě duchovním cílevědomě vyvíjeti a zůstávají povždy pod nejvěrnější ochranou v Bílém zámku.

Duchovní nádoby nebo schrány jsou duše těch pozemských žen, které k tomu byly vyhlédnuty a také připraveny, aby se s těmito schránami nebo ženami z prastvoření vnitřně spojily za účelem nejsvětějších naplnění.

Pozemská matka, která byla vyhlédnuta pro poslední inkarnaci Boží *lásky* na zemi, směla po pozemském zrození dítěte odejíti ze země. Byl to akt milosti ze Světla. Dítě Maria přišlo do jiných rukou, které po vyzkoušení byly k tomu vyhlédnuty. Protože nebyly duchovně spojeny s čistě duchovní schránou, nemohly také uškoditi.

Moudrá prozíravost, která se tak často dožila právě při světlých naplněních Boží *lásky* velikých nesprávností a nespolehlivostí duchů pozemských lidí, znemožnila tentokrát opakování škodlivých pozemských účinků na *čistě-duchovně* ženskou nádobu, která vždy plnila svůj úkol v nejčistší věrnosti. Tentokrát bylo duchovně pozemské spojení rychle rozvázáno hned po zrození. Marie vyrostla tedy jako dítě v cizích avšak láskyplných rukách.

Podle prazákonů stvoření je nevyhnutelno, aby se jádro duchovní, které se při pozemském bytí obklopilo tíživým zatemněním, vracelo na tuto zemi, až se oprostí od překážek, aby duch od nich osvobozený mohl stoupat vzhůru do světlých výšin.

Protože pro první čistě duchovní nádobu, která sloužila Boží lásce, nebyla první duchovní schrána k druhému pozemskému splnění ještě očistěna, dostalo se jí *nové* duchovní schrány, která z velké části opět selhala.

To mělo za následek, že *obě* duchovní schrány, tedy obě *duchovní* nádoby musí být nyní při konečném soudu na zemi ještě jednou vtěleny, aby své chyby odčinily nebo zahynuly.

Jedná se tedy o lidské duchovní schrány pozdějšího stvoření, o duchovně lidskou část, ne o *čistě duchovní* nádobu prastvoření, která ve své čistotě musela vždy cele zůstati.

Ta byla udržována v nejvěrnější ochraně, až se rozhodlo, má-li býti aktem milosti Nejvyššího vykonáno úplné oddělení, aby tato čistě duchovně ženská nádoba netrpěla selháním duchovní schrány, nebo zda se má tato duchovní schrána ještě jednou očistěna povznésti, aby svou nastávající dokonalostí nebyla již překážkou v hutnosti.

Nyní *jest* však světlé jádro této čistě duchovní nádoby činem milosti Boží naprosto osvobozeno od *jedné* duchovní části, která patřila k Marii z Nazareta a svým selháním musí jít vstříc rozkladu v soudu. Toto světlé jádro nemůže již býti dotčeno bolestí.

Muselo dlouho čekat, než smělo opět vejít do Bílého zámku šestého stupně v prastvoření, aby tam mohlo žít a působit ve štěstí a radosti.

Jiný postup byl však při *té* čistě duchovní nádobě, která sloužila Boží *Vůli*. Zde se potřebná lidsky duchovní schrána přizpůsobila čistě duchovní nádobě v *obou* případech. Nový příchod k nějakému odčinění nebyl tedy nutný. Nyní bylo Dianitře odměnou dovoleno, že smí opět býti na zemi, až se její někdejší syn Abd-ru-shin zrodí k druhému pozemskému bytí. Tentokrát v něm poznala Imanuele a bude sloužit Světlu.

Také zde jedná se jen o lidsky duchovní, ne však o *čistě duchovní* část. Jest tedy inkarnována jen *duchovní* schrána, ne však k odpykávání, nýbrž ve splnění milosti ze Světla. –

Různé byly úkoly pozemsky ženských nádob. Nádoby pro Ježíše a Kasandru mohly *vědět* o poslání svých dětí, takže znaly jejich příchod.

Jestliže se pozemské matky tohoto vědění nedržely a pochybnostmi se stále více zatemňovaly a také dost často poddávaly lidským slabostem, jako sobectví, nedostatku porozumění, sklonu k uplatňování se a zábavám, pak to bylo jen selhání *duchovní* části a *její* přání, od níž je čistě duchovní nyní odděleno.

Pozemská nádoba pro Parsifala – Imanuele (Abd-ru-shina) nesměla však ničeho vědět o příchodu svého dítěte a jeho úkolu na zemi. Ani ostatní lidé to neměli věděti. Parsifal měl přece napřed jít sám cestou utrpení a poznáním lidí zde na zemi. To se mohlo stát jen vlastním protrpěním ve vlastním prožití všech lidských chyb. Bylo bezpodmínečně nutné, aby ani on ani kdo jiný z jeho okolí nevěděl o jeho původu.

A tak šla i tato pozemská matka nevědomě svými pozemskými cestami. Teprve když vystoupila z hrubohmotného těla, uvědomila si veliký úkol, který směla splniti na zemi ve službě Světlu.

Bývala vždy zahalena šedivými závoji, které však poznáním se ihned mohly oprostiti její láskou k synovi.

Duchovní schrána, kterou tentokrát byla opět Dianitra, směla se nyní znovu vtěliti na zem, aby se jí dostalo milosti, která jí byla kdysi zaslíbena.

Čistě duchovní nádoba bydlí však opět již dlouho v Bílém zámku. Vědomě šťastna čistě slouží Světlu. Jest skryta v zámku na šestém stupni čistě duchovního i s druhou schránou, tak jak byly obě vyvoleny k svatému naplnění Světla na zemi. –

Já vím, že je to pro vás těžké a proto to ještě jednou krátce opakuji, aby to bylo úplně zřetelné:

V Bílém zámku, který je vrcholem šestého stupně v čistě duchovním, jsou dvě vyvolené ženy. Kdykoliv se má zroditi někdo ze Světla ku splnění Božských zaslíbení ve hmotnosti, jsou schránou světlého jádra a spojují se s pozemskou ženou. Tento přechod při pozemském vtělení Vyslanců ze Světla je nutný, protože v působení Božských prazákonů ve stvoření nemůže býti žádné mezery.

Obě ženy nesou v zákonech kotvící jména: *Maria,* zachvívající se v *lásce* a *Tereza* ve *vůli.* Tak jest Maria v zákoně čísla a svého druhu vyhlédnuta pro Boží *lásku* a *Tereza* pro Boží *vůli.*

Při pozemském zrození byly vždy spojeny s nějakou pozemsky lidskou ženou, s jejím *duchem,* jakožto nejbližším stupněm.

Tato pozemsky lidská žena musela být přirozeně podobná ve svých záchvěvech. K zrození lásky byl nutný takový duch pozemského člověka, který se zachvíval v *lásce.* K zrození vůle byl potřebný jiný duch pozemského člověka, převážně žijící ve *vůli.*

Záchvěvy lidského ducha jsou však často v hrubohmotném pozemském těle velmi zpozemštěny ve svém výrazu. Proto bývá láska *měkčí, poddajnější* než jest v čistě duchovním.

Jen proto se také mohlo stát, že *ta* pozemská žena, zachvívající se v *lásce,* nemohla vyvinouti proti mnohým zkřiveným pojmům a slabostem, a v zatemnění všeho pozemského, již tehdy značně pokročilém, tolik *ostrého* odporu, jako *ta* pozemská žena, která se zachvívala ve *vůli.*

A tak se vzdor svému vědění stávala často obětí pochybností, také i ješitnosti a panovačnosti.

Ovšem že to mohlo a také mělo být jiné. I jí byla dána v nejvyšší míře síla k odporu. Měla silné pomoci, které jí stále byly po boku jako žádným jiným lidem. Jinak se sotva dá najít vysvětlení pro občasné selhání *těch* pozemských žen, které směly přinésti lásku.

Byl to však jen *duch pozemského člověka,* který se tím obtížil, ne Maria z Bílého zámku v čistě duchovním. Přesto však i tato část tím trpěla, protože byla ještě spojena s ní nitkami a jejich tíže ji poutala, dokud nenastalo násilné oddělení. –

Tereza nebyla zachvívajícím se lidsky pozemským duchem zatížena. To proto, že tento duch stál ve vůli a byl dost přísný, aby vše falešné a zkřivené od sebe energicky odehnal. Neznal při tom povolnosti.

Pozemské ženy, které smějí nésti Vyslance Světla do hrubé hmotnosti, jsou spojeny nitkami *jen* s čistě duchovními nádobami, ne však se samotnými Vyslanci Světla.

Toho musíte být bedlivi, abyste celému ději správně rozuměli!

Duch pozemských matek jest s Vyslancem Světla spojen jen prostřednictvím čistě duchovních nádob, s nimiž jsou bezprostředně spojeny na určitou dobu pečlivě předenými vlákny. Čistě duchovní nádoby nesou Vyslance Světla dolů pozemským matkám a spojují se s nimi teprve v době vtělení a pak zůstávají spojeny do čtyřiceti dnů po pozemském zrození.

Během *této* doby je duchovní nádoba pevně spojena i s duchem pozemské matky. Toto naprosté spojení je však opět zrušeno, když se čistě duchovní nádoba opět odloučí a vrátí. Jen z velké vzdálenosti vedou některé nitky k pozemské ženě.

Tím jest ženský duch pozemského člověka opět přenechán více sám sobě. Není tu *žádného bezprostředního* spojení se světlým jádrem jejich dítěte. Proto je také možnost kolísání a selhání pozemských matek po zrození.

To vše je tak prosté a přirozené. Ovšem lze to jen velmi těžce omezit pozemskými slovy a učinit tak srozumitelným hrubé hmotnosti.

Poslední stupeň prastvoření, sedmý, nese ostrov vyvolených!

Zde jsou všichni ti, kteří mohli být z pozdějších stvoření vyzdviženi. Jsou to ti, kteří směli Synům Božím na zemi sloužiti a také *věrně* sloužili. Po svém odchodu ze země slouží zde v blaženosti dál na všechny věky. V určitých dobách otevře se více jejich zrak. Pak vidí Parsifala, Marii a Irmingard v hradu, při čemž nevnímají vzdálenost, nýbrž domnívají se býti tam současně s prastvořenými.

O tom nemám v této přenášce co říci; stačí vám však již jméno: *Patmos!*

O tomto ostrově blažených bylo již mnoho mluveno a bude se o něm teprve mnoho mluvit. Jest současně ostrovem zaslíbení, neboli horou svatých zvěstování!

Tak jako hrad Grálu, zvedající se v Božském na nejzevnější hranici a mající současně své opakování jako vrchol v prastvoření, tak jest také Patmos na poslední hranici čistě duchovního a má své opakování na nejvyšší výši sousedícího duchovna. V tomto duchovním opakování je vidět jako v zrcadle všechno, co se děje na Patmu

v čistě duchovním. Tak jest v obou říších, vzdor jejich rozdělení, společné prožívání, dávající spojení.

Můžeme se snad později k tomu ještě podrobněji vrátit. Dnes by to překročilo účel přednášky. Dnes chci přinésti ukončení velké říše prastvoření a to v přímé linii směrem dolů.

Za posledním stupněm v prastvoření, sedmým, následuje ochranná vrstva, která způsobuje oddělení čistě duchovního a s ním sousedícího duchovního stvoření, které jest svou rozlohou stejně nepřehledné pro smysly pozemského člověka jako čistě duchovní.

I tato ochranná vrstva je úrovní velké rozlohy. Není neobydlena, žijí tam mnohé bytosti. Není však trvalým sídlem sebe vědomých duchů.

Tvoří nepřekročitelné a nedobytné hranice čistě duchovního, prastvoření, a přece také jest přechodem.

K jejímu překročení však shůry dolů nebo i zdola nahoru musí být duchovno doprovázeno bytostmi, obývajícími tuto úroveň. Dávají svým působením ochrannou schránu tomu, kdo tudy kráčí, stejně tak, jako všechny úrovně v celém stvoření. Ony samy jsou také ochrannou schránou prastvoření.

A tento průvod ochrannou úrovní mohou tyto bytosti poskytnout jen za zcela určitých předpokladů, které jsou nezměnitelné podle zákonů stvoření.

Překročiti tuto úroveň je tedy možno jen za splnění zcela určitých ustanovení. Splněním podmínek, které jsou zčásti dány druhem, zčásti také *útvarem* tohoto druhu, tedy jeho dočasným stavem, zralostí, je dána jako samozřejmý důsledek možnost přechodu a je jím také samočinně způsobena.

Tak jest všude přesně do sebe zasahující pohyb, jako v neuvěřitelně jemném a umělecky sestaveném soukolí, které je udržováno v chodu živě působícími zákony.

Co se *správně* drží své cesty, to jest broušeno a čistěno, posunováno a povznášeno, ale jen do výše čistých schopností. Co se však odkloní od pravé cesty a postaví se v tomto soukolí lehkomyslně nebo dokonce rouhavě stranou, to jest otloukáno a zraňováno, až se

to opět postaví na svou pravou cestu a spoluzachvívá bez tření nebo až je rozemleto mezi nikdy nestojícími koly.

Vpravte se proto, lidé, do nezměrného soukolí, vám tak nepochopitelného, velkého, mistrovského díla tohoto stvoření! Svým stejnoměrným zachvíváním budete pak šťastni po všechny věky!

77. Oběť.

Milost Boží otevírá brány k prameni života! Ale jen pro ty, kteří se v pokoře otevřeli Slovu. A krůpěje z pramene života dostane se i těm, kteří udrželi ve svém nitru bdělou svou jiskru, která nyní ve dnech soudu silněji vzplane touhou po Pravdě! Tato touha prožhaví celého ducha, spálí všechny překážky, aby vděčně a v pokorné radosti vydala se na cestu ku světlým výšinám.

Kde se duch snaží vítězně zdolati překážky, které jej dosud oddělovaly od pravého Světla, tam se to projeví i pozemsky. Každý takový člověk bude neúnavně hledat cestu ke světlé výši *zde na zemi,* ke svaté Hoře!

Trpělivostí a usilovnou prací překoná vše, co mu tuto cestu uzavírá, nechť je to rodina či jiné poměry. *Odloučí se* ode všeho, co se snaží ho zdržovati, oprostí se ode všech lidí, kteří nechtějí jíti s ním.

To je zákon a vůle Boží a tak se to také stane! Mnohé jest ovšem úplně jiné, než za dob Ježíšova bytí na zemi. Tehdy všichni lidé, kteří ho chtěli slyšet, museli přijít k němu, poněvadž jen z jeho úst mohlo se lidem dostati Slova.

Dnes však je každému člověku Slovo přístupné v *knize,* takže nemusí přijíti ke mně. Hledá-li opravdu, může získati knihu Pravdy. Může ji míti v mnoha řečech, jen když skutečně *chce!* Je-li v jeho duši *touha* po ní, pak bude bezpodmínečně *tak* duchovně veden, že se mu dostane příležitosti narazit nějakým způsobem na Slovo. Zcela určitě toho dosáhne. Nikdo přece není ve skutečnosti *tak* chudý, aby nenašel k tomu nějakou příležitost.

A i kdyby musel pozemsky *hladovět,* aby pro sebe Slovo Pravdy získal, měl by z toho jen *prospěch!* –

Pravím vám: od vás však bude mnohem *více* požadováno! Lidstvo kleslo *tak* hluboko, jak to ve Světle nemohlo býti očekáváno. Svou strnulou, zlou svévolí kleslo tak *rychle,* že pomoc ze Světla musela sama vniknout hluboko do temnot, aby alespoň zčásti zadržela tento prudký, lidmi *rouhavě* vyvolaný pád. Kdyby se tak nestalo, museli by být zavrženi všichni.

Proto sestoupilo Světlo hlouběji do temnot, než to bylo kdysi zaslíbeno. Hluboko, v odporné tůni, uprostřed zavržených, muselo si Světlo vybojovávat své kotviště, jen aby se dostalo pomoci *těm,* kteří zachyceni tisícerými nitkami, neviditelnými v temnotách, byli strháváni prudkým pádem davů, ačkoliv jejich duše toužily po Světle.

Proto musíte vynaložit *všechny* své síly, abyste se probojovali ke Slovu z nezměrné hloubky, ve které se ještě nacházíte! Upřete svůj pohled vzhůru! Ani nevíte, do jakých hrůz nevýslovně houževnatého bahna smrti jste již klesli. Teprve, až budete moci podívat se na to shůry, bude vám zrak otevřen.

Pro vaši *spásu* musí tedy býti váš duch udržován *bdělým* vytrvalou, zvýšenou námahou, abyste znovu nepropadli nebezpečí zatemňujícího spánku smrti!

Zachraňující Slovo se pro vás zakotvilo v půdě, již dávno propadlé temnu. Nyní se musíte snažit *vy,* chcete-li se ještě zachránit před dalším klesáním!

Zakotvením Světla na zemi dostává se vám k tomu možnosti.

Nepředstavujte si to nějak pohodlné, muselo by se to stát vaším konečným zahynutím! Váš názor, že se nalézáte v láskyplné ochraně Boží, vedl k příjemnému pohodlí a je proto falešný. Všechno musí ve vás *úplně nově* vyvstat, nežli můžete být připuštěni k přijímání Božích milostí ve stvoření.

Vůle Boží chce, aby se *člověk* musel *namáhat* ze vší síly, aby ještě jednou mohl přijmouti čisté, nezfalšované, nezkřivené svaté Slovo! To Slovo, které tak často hanobil a zhanobil! Člověk ve své potrhlé domýšlivosti myslel, že Slovo má za ním choditi jako žebrák a on že dokazuje svou ušlechtilost tím, že mu chce naslouchat a dbát jej a že se proti němu nepostavil nepřátelsky.

Bláhovci! Bůh nyní od vás *požaduje,* abyste pro jeho Slovo obětovali *všechno,* jen abyste je ještě jednou *směli* přijmout!

Výrazem obětovati není však míněno, abyste všechen majetek naházeli na hromadu a darovali. Nemáte se zbavovati pozemských statků a pozemských přátel. Ne, obětovati znamená považovati Slovo Páně, jeho svatou vůli za nejvyšší, nejpotřebnější pro člověka a teprve *pak hodnotiti* všechno ostatní!

Oběť jest již v tom, že postavíte *všechno ostatní až za* Slovo Boží!

Nemáte se snad všeho ostatního zříci. Nesmíte to však v rámci svého snažení považovat za jediné a nejdůležitější, jak tomu, žel, bylo dosud.

Nemyslete však, že to vše je tak lehké! Ve vašem chtění musí být *život!* Musí to vyrůst jako samozřejmost, jako část vašeho každodenního života. *Nad* každou vaší myšlenkou i činem musí stát vždy svatá vůle Boží. Jen v ní má býti důvěřivě zakotven váš pohled po všechny časy, aniž byste se od ní odvrátili, třeba jen na jedinou vteřinu!

Jen *tak* můžete dosáhnout toho, čeho nyní dosáhnout *musíte!* Není to tak lehké, protože vám dosud bylo cizím to, co vám přece mělo být a zůstat povždy vším!

Příliš daleko jste se od toho vzdálili. Ve svém duchu nemůžete již vyvolat ani výraz pro to, tím méně čin! Jen to zkuste! Brzy se unavíte a únava znamená pro vás smrt! Proto musíte být trvale udržováni v bdělosti, jako těžce nemocný, který by ve spánku mohl zemřít. Musíte být bdělými za *každou* cenu i za cenu hrůz a zděšení! Tak dlouho, až se sami přetvoříte k dobrovolné bdělosti.

Musíte žíznit po Slově, tak jako žízní hynoucí po krůpěji vody!

Co to pro vás znamená, co to pro vás *jest,* to musíte *prožívat* stále znovu, až budete v opravdové pokoře *prosit* Boha o tuto milost!

Tak daleko *musí* přijít člověk, který má být zachráněn a Bohem ještě jednou přijat. *Nedokáže-li to,* musí na věky zahynout! *Na všechno* jste dosud měli, jen ne na Slovo, které vám přináší *život!*

Pro všecky světské záležitosti měli lidé smysl a čas a dovedli pro ně přinášeti tak mnohé oběti. Na sport a plány svého vlastního rozumu vynaložili miliony, ale pro Boží pomoc neměli ani *čas!*

Ale vy se *naučíte* cenit si *nade všechno* Slova Božího! Musíte nyní nasaditi *vše,* abyste ho dosáhli, celou svou sílu, největší chtění, které jste schopni vypnouti, v pozemském i duchovním smyslu. Nebudete při tom ničeho ušetřeni. Vše, čemu jste dosud dávali přednost před Slovem vašeho Boha, musíte nyní ztratit! A na konec budete muset *zápasit* o svaté Slovo Poselství až na hranici zoufalství. Teprve pak si ho budete konečně vážiti, jako života, který vám přináší! Dosud vám bylo vše ulehčováno a proto jste si toho nevážili.

Nyní však Pán přikazuje, abyste vy nejprve *ukázali,* že je vám vším. Teprve pak se vám ho dostane, abyste z něj mohli znovu *žíti!*

Je to jiné než za pozemské pouti Ježíšovy! Vše se změnilo pro vás v pravý opak. Stalo se tak vaší malicherností, vaší odpornou domýšlivostí, která musí být nyní roztříštěna. Jen bezmezné utrpení může rozbíti i ten nejmenší prášek z ní; jinak vám nemůže býti pomoženo.

Padli jste *příliš* hluboko. Hlouběji, než to Boží moudrost kdysi považovala za možné, protože jste proti všemu Světlu jednali jen zločinně.

Splní se na vás všechna zaslíbení! Ale vy jste si vynutili, že při tom *mnohem více* lidí musí propadnout rozkladu. Stalo se tak jen vaší vinou, která při odhadování až neuvěřitelného poklesu nemohla být v dobách zaslíbení považována za možnou. Nad celou zemí táhne se nyní zeď Světla. Lidé jí nedbají. Až ji uvidí, vzplanou vzteky a rozbijí si o ni hlavu. –

Všechno je jiné, než se očekávalo. Vaše jednání způsobilo, že vše je přísnější a tvrdší. Vy jste si však tuto tvrdost plně zasloužili! Zdá se mi za těžko nechat vetkat i jen jiskřičku lásky do osudu, lidstvem vynuceného, nejsou této lásky již hodni! Nechť se nyní plahočí, namáhají a zápasí o každé slovo, jehož se jim smí dostati z pokladu, který jim byl tak často nabízen. I v posledních letech opět dokázali, že ho *nechtějí* dbát. *Nechtěli,* v tom je jejich největší vina! Musí být odpykána až do nejmenších důsledků!

Musíte poznat, jakou hodnotu jste vždy, *vždy* znovu nedbale odmítali, nic vám z toho nemůže být sleveno! I kdyby jste při tom měli všichni zahynout! Jakákoliv předčasná pomoc by jen způsobila, že by jed ve vás znovu vyvstal a otrávil svět, jak se to již vícekrát stalo.

Dokažte dlouholetým usilováním, že vaše změna není jen činem z nouze a že to myslíte také vážně! Vy, kteří jste po tisíciletí hřešili proti Světlu, nemůžete nyní očekávat důvěru!

Důkazy musíte nyní dát svému Bohu a ne slova! To k vám volám já, jako Imanuel ve jménu mého všemohoucího Otce, jemuž jste se svým konáním vysmívali!

Naučíte se *bát* Boha, abyste si zvykli uctívat ho v plné pokoře! Dosud vám bohatě dával své dary. Musíte se naučit za každý z nich vděčně děkovat. –

A kdo se tomu z tohoto lidstva nechce ani v utrpení naučit, jak se to tvorům sluší, ten budiž proklet na všechny věky a vymazán z knihy života. Nikdy více nesmí v ní být jeho jméno!

Jen Světlo je život a síla! A kdo nechce usilovat ke Světlu, tomu se více nedostane z jeho síly! Hněv všemohoucího Boha vynutí velkou očistu! Pak poznáte, že jedině Slovo Poselství Grálu vás může zachránit a pomoci vám ve vaší nouzi!

Nepřijde však za vámi, ale *vy* se musíte snažit je pochopit! Usilujte, namáhejte se a pospíchejte, abyste ho ještě v posledním okamžiku neztratili. Pak byste stáli opuštěni bez Světla a bez tepla, bez života a museli byste v tisícerých bolestech zahynout!

Mám příkaz vám ničeho neulehčovati, abyste tím zůstali bdělými v duchu! Právě v *tom* je *láska* Boží, která vám bude vždy nepochopitelná, protože se málokdy shoduje s *vaším přáním.* Láska Boží vám *pomáhá,* lidé, a proto vám nebude lichotiti. Vy musíte být nyní vnuceni do zákona duchovního pohybu, abyste mohli zůstat *žít* a nepropadli rozkladu.

Já však k vám dnes volám:

Nikdo pak nebude moci ke mně, jedině skrze Slovo!

Jen svaté Slovo otevírá lidem bránu ke mně. Na zemi i v duchu. Kdo chce ke mně přijít, ten musí již nést Slovo Poselství v sobě pevně a věrně! To si dnes vezměte s sebou!

78. Strážkyně plamene.

Často nevděčně a bez porozumění, ano i s výčitkami stojí lidé vůči těm největším milostem ze Světla.

Je to smutná podívaná, když se i ti, kteří to chtějí dělat dobře, těmto věcem žalostně vyhýbají nebo v nesplněné naději falešných pozemských přání se od Světla zoufale odvracejí. A přece velmi často jen nesplnění přání přináší jim pomoc a záchranu.

Takoví lidé odvracejí se od poznání všemoudré lásky vzdorovitě jak nejhorší svévolné děti. Škodí si tím *takovou* měrou, že často již vůbec nemohou stoupati vzhůru a jsou tak ztraceni, jako nepotřebné semeno v tomto stvoření.

Ze všech zel, která na sebe takto nakládají na své pouti, jest tím nejmenším množství pozemských vtělení, spojených zákonem zvratného působení. Jejich prožití vyžaduje staletí, snad i tisíciletí. Tím se stále více a stále znovu oddaluje možnost vzestupu ducha.

Tak vzniká nové utrpení a s ním nové řetězy zbytečných pout, která se všechna musí bezpodmínečně vyčerpati až do posledního, nejjemnějšího prášku. Jinak není možno, aby se duch mohl povznésti ze svévolně vytvořeného zmatku.

Kdyby Světlo bylo takové, jako jsou *lidé,* brzy by nechalo s únavou stvoření padnout. Je třeba opravdu neuvěřitelné trpělivosti nechat vyžít tak odpornou a hloupou tvrdohlavost! Děje se tak proto, aby ti, kteří svou touhou po dobru usilují vzhůru, neztratili možnost záchrany a nemuseli zaniknout ve víru zničení, svévolně vytvořeného těmi, kteří se již nechtějí změniti.

A přece i z těch, kteří to chtějí dělat dobře, může být opravdu zachráněna jen malá část, protože mnozí z nich předem zeslábnou a selhou. Často se domnívají, že se dali na falešnou cestu, protože od chvíle, kdy se na ni s dobrým úmyslem vydali, začalo se tak mnohé obracet proti nim. Začala na ně dorážet zloba, mrzutosti a utrpení. Zdá se jim, že dříve toho ani tolik nepozorovali.

Tím, že v pevném chtění k dobrému došlo k rozhodnutí ke vzestupu, nastala pro mnohého člověka nejdříve doba, ve které musí

prožitím svého, dosud falešného myšlení a konání toto odložiti a přetvořiti ve správné! Čím nápadnější je to, tím větší je to milost pro takového člověka a tím také silnější pomoc ze Světla.

Toto oprošťování se od temnot, které v této chvíli jakoby člověka ještě *pevněji* svíraly, jest již začínající záchranou. Ale toto pevnější a tvrdší svírání je jen proto, že duch, již procitlý a sílící, usiluje pryč od temnot, které ho drží.

Jen *vzlet ducha do výše* způsobuje, že sevření temnot zdá se být bolestnější. Dokud se duch dobrovolně vpravoval a podroboval tomuto sevření, nemohlo toto býti pociťováno. Nebylo tu před tím žádného protitlaku, protože duch, nevzpíraje se, stále povoloval.

Teprve chtění ke vzestupu způsobí, že pouta temnot se zaříznou a tím více pociťují. Duch, usilující vzhůru, musí se nakonec násilím *odtrhnout,* aby se osvobodil od poutajících svazků. Již slovo odtržení znamená, že to nejde vždycky bez bolesti. Žádné odtržení nelze provésti mírností. K pokojnému odčiňování však již není času. Tato země klesla již příliš hluboko a světový soud je v konečném naplnění. O tom všem člověk neuvažuje.

Mnohý myslí, že jeho rozhodnutí k dobru nemůže být správné, protože dříve takových překážek nepociťoval a snad se mu před tím zdálo být vše pohodlnější. Takovým falešným myšlením padá opět zpět do rukou temna; tím se mu již více nevzpírá a proto také nepociťuje odpůrcova sevření. Je tažen dolů, aniž by toho nějak bolestně pociťoval. Ale až bude probuzen voláním soudu, kterému se nemůže uzavříti, pak … bude pro něj již pozdě.

Bude zburcován jen k strašlivému poznání svého pádu do bezedných hlubin posledního rozkladu, zavržení. A tu začnou muka, která nikdy nepovolí, nýbrž musí se stupňovati až k hroznému konci, který znamená zánik možnosti sebevědomí. Tím je ztracena možnost býti člověkem, která jedině mohla přinésti blaženost na všechny věky.

Lidé, uvažte, že všichni ležíte v temnotách, že jste se tam sami položili! Chcete-li se zachrániti, musíte se bojem od nich osvoboditi! A k tomu vám ukazuje cestu mé Slovo. Mé Slovo vám dává možnost a sílu věděním dokonati své osvobození a vykoupení!

Jakmile jste se rozhodli uniknouti pádu do temnot, které vás nemilosrdně svírají a táhnou s sebou do hlubin, pak již v tomto rozhodnutí přistupuje k vám paprsek Světla a blesk síly vám spěchá na pomoc.

Vaše dosavadní falešné myšlení spolu s nízkým jednáním navázalo nesčetných uzlů do nitek vašeho osudu. Dokud jste byli v sevření pěstí temnot, nemysleli jste na ně. Nemohli jste jich ani vidět ani cítiti, protože byly ještě *nad* vámi. Uzavíraly vaše spojení i vaše cesty do světlých výšin.

Vystoupíte-li však na této cestě do výše, tu je přirozeně musíte všechny potkati. Musíte je všechny jeden po druhém rozvázati, abyste si uvolnili cestu ke vzestupu.

To se vám pak zdá býti nezdarem a utrpením, bolestí duše. Zvlášť, když jde o uzly vaší ješitnosti a jiných a jiných vlastností. Ve skutečnosti je to však jedině možné osvobození a záchrana. Nemůže to přece být jiné! Vy jste si sami již dávno dříve připravili cestu, po které jste přišli a kterou se musíte nyní bráti, chcete-li opět dojíti do výšin.

Taková je cesta k vašemu osvobození a vykoupení! Taková je cesta ke vzestupu do světlých výšin! Nemůže být jiné! Protože jste nyní v temnotě, je samozřejmé, že se v *tom* okamžiku všechno postaví proti vám. Svým rozhodnutím vzhůru chcete přece *ke Světlu!*

Potřebujete jen trochu myslet, abyste porozuměli správnosti tohoto děje a také sami na něj přišli!

Mnozí si však myslí, že v okamžiku jejich chtění ke vzestupu, musí se také hned všechno proměniti v slunce a radost. Čekají, že se jim vše podaří bez boje, že jejich cesta bude ihned urovnána. Dokonce by chtěli, aby hned v začátku padaly jim do klína sladké plody jako odměna – bez námahy.

A když je to potom zcela jiné, tu jejich chtění brzy zemdlí. Upustí od něj a líně padají do svých starých zvyků, jestliže se dokonce nepostaví nepřátelsky proti tomu, kdo jim ukázal cestu, vedoucí k osvobození a tím, podle jejich mínění, jim způsobil jen neklid.

Taková je většina těchto pozemských lidí, hloupá a líná, požadující a domýšlivá! Dokonce jsou žádostiví díků a odměny, když *dovolí,*

aby jim byla *ukázána* cesta, která je *vyvede* z bažin, v nichž se líně převalují, aby v nich nakonec zahynuli.

Vy však, kteří chcete za sebe čestně bojovat, nezapomínejte nikdy, že se nacházíte v temnotě, v níž je dobré chtění ihned napadáno. Vaše okolí bude se snažit rychle uplatňovat práva, odvážíte-li se oprostiti od něj, abyste s ním nezahynuli, i když se dříve nikdo nestaral o to, co vaše duše chtěla, nikdo nedbal, zdali jste byli hladoví a žízniví. Nikdo se nestaral o vaše osvěžení, ale v okamžiku, kdy jste se opovážili sami vykročiti na jedinou pravou cestu ke spáse, tu se náhle všichni přihlásí, abyste od nich neodešli.

Najednou se všichni starají o blaho vaší duše. Dříve ovšem podali více než jeden důkaz, jak opravdu zcela lhostejná je jim vaše duše a také vaše pozemské bytí!

Je to tak nápadné, že je to až směšné, když to tak často pozorujete. Ukazuje to zřetelně, že všichni ti milí pozemští příbuzní a ostatní známí nejsou nic jiného, než slepé nástroje temna. Poslouchají jeho nátlaku, aniž by si toho byli vědomi. Jestliže jich nedbáte, pak vám ukážou svým jednáním, že jejich zájem *nevyplývá* z opravdové starosti o vás. Skutečná starostlivost musí mít v sobě lásku k bližnímu. Zlobí-li vás však zlomyslnými poznámkami nebo posměšnými řečmi o vás nebo se dokonce snaží vás nějakým způsobem poškoditi – jaká pak je v tom láska!

Rychle a viditelně vyrazí proti vám nenávist, která je nenávistí temnoty proti všemu, co usiluje ke Světlu! Pozorujte a učte se, *po tom* poznáte temno. Právě z *toho* poznáte také, že jste vyvolili *pravou* cestu: neboť temno *musí* se *projeviti* způsobem, který je jemu, *jen* jemu vlastní!

Naučíte se to brzy rozeznávat a přes vás řídí se pak nakonec vlastní nenávist temna a také jeho otroků proti tomu, který *jest* Slovem a který je lidstvu podává k vykoupení!

Dbejte toho! Tak poznáte ihned všechny, v soudu již téměř zavržené trabanty Luciferovy!

Odvraťte se od nich a nesnažte se již pomáhati jim Slovem. Nesmí jim býti více nabízeno! Musíte je pro příště *vyloučiti,* nemáte-li sami utrpět škodu neuváženým vycházením vstříc.

Vaše láska patří *Světlu* a všem, kteří svým čistým, pokorným chtěním ke Světlu usilují. Nemůže směřovat k těm, kteří musí být vyvrženi z tohoto stvoření, protože jsou mu škodliví.

Především zasáhne volání ještě jednou všechno *ženství!*

Ženství má ve svém jemnějším cítění schopnost rozeznávat s neklamnou jistotou, kdo patří ke Světlu, kde jest ještě nějaká naděje a co nenávratně propadlo temnu a musí spolu s ním zahynout podle svaté vůle Boží.

K tomu se však musí toto ženství nejdříve samo očistiti a povznésti se z bahna, do nějž samo celé lidstvo lehkomyslně zavleklo! Teprve tehdy, až od něho odpadne ješitnost, bude moci opět *správně* cítiti.

Znovu žaluji na ženství všeho vyvinutého, že se dalo až *příliš* ochotně zlákat k sestoupení se stupně, který mu Tvůrce milostivě vykázal. Místo Božího požehnání šířilo zkázu. Zkřivilo všechno ušlechtilé, právě to, co mělo *udržovat* čisté a nezkalené.

Strhlo do prachu ženskou důstojnost! Všechno myšlení a usilování bylo ujařmeno nejnižší vypočítavostí. Tvůrce daroval ženství všechnu líbeznost bytosti, aby tím udržovalo v duších touhu po kráse světlých výšin a vyvolalo úsilí chrániti vše čisté. Pozemské ženství tuto vznešenou líbeznost posměšně zavleklo do nejhlubšího bláta, aby jí hříšně používalo jen pro *pozemské* cíle.

Žaluji! Žádný tvor stvoření nikdy neklesl tak hluboko, jako žena této země!

Zvratné působení ve svaté síle Světla zasáhne nyní nezadržitelnou prudkostí každou ženu, která nechce procitnouti k čistému vznešenému úkolu, který jí Tvůrce kdysi položil milostivě do rukou a k němuž ji také vyzbrojil!

Je to ženství, je to žena, kterou Tvůrce kdysi vyvolil jako strážkyni plamene svaté touhy po Světle! Obdařil ji schopností nejjemnějšího cítění a poslal ji do všech stvoření! Vznikla proto, aby mohla bez překážek přijímati záření Světla a přiváděti je nejčistším způsobem k muži a ke všemu, co ji obklopuje.

Z tohoto důvodu vykonává značný vliv, lhostejno, kam přijde. Svým druhem je k tomu omilostněna. A tento dar milosti použila k pravému opaku.

Vlivu, který jí Bůh daroval, používá k dosažení svých ješitných a prokletíhodných cílů, místo k povznášení svého okolí. Žena má svůj vliv vynaložiti k tomu, aby udržovala živou touhu po Světle v duších, jež putují hmotnými úrovněmi, které jim slouží k vývoji a dozrávání k duchovním výšinám.

Ženy měly být všem putujícím podporou a oporou. Svým bytím měly poskytovat posílení a povznesení a udržovat otevřené spojení se Světlem, prazdrojem všeho života!

Měly se radostně zachvívati v nejčistší vůli Pravěčného, Všemohoucího! Tak mohly a měly již dávno zformovati tuto zemi v ráj hrubohmotnosti.

Strážkyně plamene svaté touhy po Světle však selhala. Selhala tak, jako dosud žádný z tvorů, protože byla vyzbrojena dary, které jí byly dány k tomu, aby nikdy nemohla klesnouti. A ona nejen klesla, ale strhla s sebou celou část světů do bahna temnot!

Dostane se jí však *plné* odplaty za tak nevýslovně rouhavé jednání. Za to, že sama pošpinila to *nejčistší,* čehož měla být *strážkyní.*

Daleká je cesta a veliká námaha, která čeká nyní *tu* ženu, jejíž touha spěje ke spolupráci v budoucnosti! Bude-li opravdu chtít, dostane se jí opět milosti zvýšené síly! Nebude to však tak snadné. Vysoké vyznamenání smět opět býti strážkyní plamene touhy po Světle a udržovat ji živoucí ve hmotnosti čistotou své ženské důstojnosti, *může býti získáno* jen trvalou bdělostí a neochvějnou věrností.

Probuď se, ženo této země! Buď opět čistá a věrná ve svém myšlení a jednání! Pevně zakotvi všechno své chtění ve svatosti vůle Boží! Probuď se – nebo zajdi podle nezměrné spravedlnosti Páně! Nebudeš již míti možnosti ještě jednou tak těžce poškoditi přicházející pokolení na zemi. Kdo z ženství chce dále žíti v říši tisíce let zde na zemi, staň se nejčistší strážkyní nejsvětější touhy duší po Světle. V nejsvětější síle Boží!

Amen.

79. Moc řeči.

Již dříve jsem vám řekl, jak veliký význam a důležitost má i *lidské slovo* ve tkaní tohoto stvoření, v říši hrubohmotných úrovní.

Nebylo však při tom vymezeno, *jak* daleko jde tento formující vliv a jakou spoušť má za následek nedbalost v řeči. Každé jednotlivé slovo má samo o sobě silný vliv a formuje vaše okolí. Ještě větší vliv má však způsob volby slov a jejich seřazení, jak se je snažíte vyslovovati.

Tedy i samotný způsob řeči má velký vliv na vaše okolí. Vy víte, že *všechno* vychází ze slova! Na počátku bylo Slovo!

To jsem vám již řekl. A bylo-li touto větou míněno *Boží Slovo,* skrývající v sobě přesvaté tvořící síly, tu prochvívají také lidským slovem, které spolu s lidmi vzniklo teprve ze Slova Božího, síly podobné. Není to tvořící síla, ale přece určitá síla formující, jejíž činnost zasahuje až do jemné hrubohmotnosti a odtud pak působí zpět do hrubé hmotnosti.

Naučte se proto pečlivě dbát svého způsobu řeči! Používejte slov tak, jak se správně zachvívají v zákoně stvoření, aby zůstala harmonická. Ve vašich větách musí zvonit stejnoměrný rytmus všeho kroužení ve stvoření, chcete-li rozvinout svou řeč v *takovou* moc, jaká vám tím byla Bohem dána!

Chci vám pomoci poznat nebezpečí nedbalosti, abyste mohli se mnou věrně splnit příkaz Páně. Tento příkaz platí pro dny soudu a je vám již dávno znám: „Všechno musí být nové.“

Všechno, nejen něco! A protože má být nové jen to, co je falešné, říkají tato slova jasně a zřetelně, že je nyní všechno falešné, bez výjimky. Jinak by to přece nepotřebovalo být nové! *Všechno!* Toto slovo nelze považovat za slovo všední. Je to *Boží* příkaz, který má býti přijat nezkráceně v celém svém smyslu, bez omezování; neboť jinak by ho nebylo použito.

A to je to, co jste dosud stále nechtěli správně pochopit v celé vážnosti a o čem ještě příliš povrchně přemýšlíte. Vaše velké chtění *tím* bez výjimky churaví. To je to jediné, co vás zdržuje od *toho* kro-

ku, který je bezpodmínečně nutný, bez nějž nikdy nemůžete splnit ani část nadcházejícího pozemského úkolu. Bez tohoto kroku nemůžete dokončiti svůj vývoj.

Tímto, pro všechno tak rozhodujícím krokem jest: *Všechno* staré, ale opravdu všechno, nechat za sebou. Nesnažit se při tom něco z toho vnášet do nového nebo míchati s novým! Jakýkoli pokus přijetí nového a oživení toho ve vás je předem marný a beznadějný, chcete-li na sobě nechat lpět byť i jen prášek ze starého. Ať je to ve vašich pojmech, ve vašich schopnostech, učenostech nebo názorech. Nové přistoupí k vám teprve tehdy, až všechno staré odhodíte.

Je vaší první, nejnaléhavější povinností vpraviti se celou svou silou do toho, co jest nové. Budete se ptáti, co to je, to nové a dodáte, že byste se velmi rádi a ochotně do toho vpravili, jen kdybyste to mohli dříve správně pochopiti.

Na to odpovím: vy víte mnoho nového! Vzdor tomu však lpíte tvrdošíjně na starém, podávajíce novému v mnohých případech *zdráhavě jen svou ruku!* Poněkud mírněji vyjádřeno: přistupujete k tomu, co je nové, s vnitřním zdráháním. Mohl bych vám uvésti mnohé a mnohé příklady. Ať jsou to rodinné věci ve staré formě, nechť je to sklon k módě, kterého se za žádných okolností nechcete vzdát, nebo … ale je to téměř *všechno,* v čem se snažíte staré míchati s novým, i když máte nejlepší chtění k *přijetí* nového.

A tak jako zde je tomu i v tisícerých věcech, které bývají považovány za nedůležité a které se přece ukáží být rozhodujícími svým zcela netušeným významem. Nepovažujte proto nic za zcela zbytečné. Mohlo by vám to v důsledku přinésti neočekávaně nejhorší zklamání!

O těchto vnějších věcech se zmiňuji jen mimochodem; lze je přece kdykoliv změniti, i když nyní brzdí v mnohých případech radostný vývoj k rozletu. Škodlivé však jsou staré *pojmy,* zahnízděné v tisícerých formách v lidech. Jsou ještě i ve *vás,* kteří máte býti prvními v obnově mezi všemi lidmi.

Vždy znovu chodíte falešnou cestou, cestou, která *nikdy* nemůže vésti k cíli!

Ano, vy víte tak mnoho nového, co se vám snad zdá být malé a co má přesto rozhodující význam. V politováníhodném sebeklamu a se žalostným sebeomlouváním snažíte se neustále pašovat staré věci do nového vědění! To vám však znemožňuje učiniti ten nejpotřebnější ze všech kroků, který by vás mohl vésti k úspěchu. *Ten* první krok znamená odvážně hodit přes palubu všechno staré, předem *rozbít* všechny staré formy. Máte býti nemilosrdni vůči sobě samým, abyste *potom* mohli přijmouti nové!

Nedokážete vpraviti ani té nejmenší části nového do jakékoliv staré formy v omylu, že ji *tím* učiníte novou! Vůbec nemůžete správně poznat a tím méně pochopiti, co je nové, dokud jste *předtím* nezanechali za sebou všechno staré v naprostých troskách. To platí jako základní podmínka nejen pro každého jednotlivce, ale pro celé lidstvo, má-li se státi novým.

Teprve po naprostém rozbití starých pojmů, které *všechny* byly falešné, může vzniknouti opravdové poznání a porozumění toho, co vám Bůh podává jako nové a správné!

Právě v tom není žádných přechodů, ani vývodů. V tvůrčí všemohoucnosti Boží musí být všechno *nové,* úplně znovuzrozené. Nemůže se to tedy z falešného *přetvářeti.* Tím by mnoho falešného mohlo opět jako plevel vyrůstat novou silou.

Snažte se nejprve pochopiti *to,* co je pro vás *nejdůležitější,* a usilujte to *bezpodmínečně* splniti. Teprve *pak,* nikoliv dříve, může i ve vás vzniknout vše *nové!* Teprve potom tomu budete moci také rozumět a nebudete již v nebezpečí opět padnouti zpět do starého.

Chci se pokusiti vám pomoci; neboť vidím, že vám sice nechybí velkého chtění ani horlivosti přijmout to nové. Vím však, že vy nechápete dost dobře nutnost *zcela* skutečně upustiti od všeho starého a to i za cenu nebezpečí, že vás spolulidé alespoň ze začátku budou označovati pro vaše nové pojmy jako zvláštnost.

Velmi mnozí z vás *jsou* poddáni tomuto strachu, i když si to nechtějí přiznati. Jen tento strach způsobuje, že často váhají, mají-li splniti mé Slovo! Zdá se vám, že byste mohli být příliš *nápadni* a nacházíte všechny možné námitky pro sebe samé, jako utěšující

omluvu pro to, že neplníte mého Slova a mých požadavků *tak* dokonale, jak by to bylo nutné k svatému vítězství Světla zde na zemi!

Z ohledu na lidi a obvyklé nepříjemnosti zužujete své hranice naplnění a nemyslíte na to, že to není *vůbec žádné* splnění, když chybí i jen třeba nepatrná část celku!

Nikdy se nemůžete stát terčem posměchu lidí, když *cele* splníte, oč jste ze Světla žádáni! Budete-li brát ohled na lidi, zahynete i s nimi a jejich chybami.

Máte přece *předcházet* všem lidem jako vzor! Nemáte čekat, až se staré samo zhroutí, abyste se pak ochotně připojili ke všemu novému! Ne, vy sami musíte *již nyní* začít *sami u sebe!* A proto *máte* být nápadní! Světlo chce, aby všichni lidé o vás mluvili! Kdyby toho nebylo, nebylo by tu také žádného rozdílu. Kdyby tu nebylo *nápadného* rozdílu, ať již v oděvu, v působení nebo ve vaší bytosti, muselo by vám to přece dokazovat, že stojíte ve starém a falešném tak jako všichni ostatní a že jste dosud nedokázali se z toho pozvednout! A když *vy* tak jednáte, co chcete potom očekávat od *jiných,* kteří musí stát na zemi, vzdáleni od Světla, jimž se nedostalo síly, která vám byla dána!

Vy máte začít s pomocí mé síly! Proto chci nadzvednout jeden závoj za druhým z tajemství působení Božských zákonů ve stvoření. Tak často vám na ně ukazuji a přece se vám nezdají býti dosti srozumitelné; je to proto, že jim přikládáte příliš málo ceny. Vezměme dnes můj poukaz na *lidské* slovo, jímž jste postupně vyvíjeli své jazyky!

Slovo se zformovalo v zákon a má v sobě mnohem větší význam, než se odvažujete uznávati. Proto jsem již ukazoval na nebezpečí lehkomyslného žvanění nebo rouhavých řečí a naznačil jsem vám plody, které z toho musí vyrůst pod účinkem prazákonů stvoření, jak pro jednotlivce tak i pro národy a rasy.

Ale tento vliv každého slova jde mnohem dále, až do zdánlivě naprosto nepatrných podrobností. Proto bude moci dosáhnouti *trvalé* výše jen *ten* národ, který se svou řečí zachvívá v rytmu Božských zákonů ve stvoření. Trvale tam bude moci zůstati jen tehdy, zůstane-li jeho řeč čistá, nezatlačí-li ji chytrácké rozumování a umělůstky.

Snad již nyní tušíte, co bylo napácháno mluvením a jaké překážky *jen tím* vznikly v koloběhu tak mnohých národů.

Vývoj výrazových hlásek až k řeči šel zprvu stále stejnoměrně podle přírodních zákonů. Všechno bylo a zůstalo v pořádku, než se i zde vmísil do věci rozum a úplně podvázal a odsunul čisté chvění.

Na to ovšem nelze přijít povrchním myšlením! Nejprostší přírodní kmeny s jen několika vyjadřovacími hláskami mohou žít mnohem harmoničtěji v zákonech, než chytré národy se svou broušenou mluvou, s níž se s jinými dorozumívají nebo baví.

Nezpůsobuje to množství výrazových forem, nýbrž druh použití a sestavení. Teprve seřazení jednotlivých slov dává správné nebo falešné chvění a přináší jeho účinky. To je však nyní stejně tak zkřiveno a z tohoto důvodu *falešné,* jako vše, co si lidský duch v poslední době zformoval.

Rozlišování mezi falešným a správným způsobem se však nelze naučiti. To můžete jen *vycítit!* Můžete toho dosáhnouti tedy jen tehdy, jestliže opět probudíte své *cítění* a dáte mu možnost, aby ve vás vládlo!

Dám vám jednu ukázku, kterou můžete přezkoušeti. Již po tisíciletí Světlo připravovalo příchod Syna Člověka na zemi *ve všem,* čeho je třeba jako pomoci k dosažení úkolu. Tak také v *řeči,* kterou potřeboval pro poselství ze Světla, aby je mohl pozemsky jasně zpřístupniti tomuto pozemskému lidství. Na této zemi musela býti připravována jedna řeč, ve které se měly podle možnosti čistě zachvívat prazákony stvoření. Aby poselství zůstalo čisté na všechny věky, bylo nutno, aby se výrazy později nedaly opět zkřiviti.

Za tímto účelem byla německá řeč po staletí pečlivě vedena k takové dokonalosti, která se spojovala se stejnoměrnými záchvěvy tohoto stvoření a *tak* byla schopna nejsilněji přijímati sílu Světla a převádět ji také dále bez zakalení.

Proto je nyní Poselství ze Světla sepsáno v *německé* řeči; neboť jiná řeč by je vůbec nebyla mohla vyjádřiti tak jasně a ostře, bez omezení, pokud je vůbec možno živoucí *Slovo* vtisknouti do hrubohmotných forem!

Připravování německé řeči, vykonávané po staletí mnohými, zcela zvlášť vyvolenými a k tomu omilostněnými, dalo alespoň *možnost,* že nositel živého Božího Slova mohl tuto řeč použít k tomu, aby splnil své poslání zde na zemi.

Z tohoto důvodu je německá řeč mého Poselství stavbou slov a vět jedinou, pro celou budoucnost *vzornou* formou výrazu, protože se čistě zachvívá v zákonech stvoření!

Může a *má* se stát svou formou a výrazem učebným základem, z nějž má dozráti německá řeč k plnosti. Národ, který zde na zemi bude *vedoucím,* musí pak užívati této řeči, protože *jen* ona a jen v *této* formě má v sobě nejvyšší schopnost výstavby a udržování, a dostává se jí přílivu všeho mocného posilování ze stvoření! Ujasněte si, co je tím řečeno! Řeč v *této* formě čerpá nejmocnější síly a působí tím tvořivě na své okolí. Především je formuje *správně,* tak, jak to Tvůrce chce, jak je to vždy a *jen* k vašemu největšímu užitku, k míru a k štěstí.

Zkřivíte-li opět tento způsob řeči, nebude již více čerpati moc všech sil a bude pak opět formovat všecky věci jen zkřivené.

Snažte se proto pilně chápati správně tuto řeč a užívati jí v přirozených záchvěvech k vyjádření vašich citů při všem, co myslíte nebo co řečí formujete. Stanete se tím *povzbuzovateli* ve hmotnosti; neboť čisté formy je možno vytvořiti také jen *čistou řečí!*

Poselství vám dává vzor tohoto čistého *druhu* záchvěvů stvoření! Zachovejte je lidstvu a střezte je věrně! Nikdy nedovolte, aby byl zkřiven. Snažte se učinit tento druh svým vlastnictvím, teprve *pak* budete moci na této zemi působit úspěšně vzorným životem k spáse všech národů!

Z toho ovšem samozřejmě vyplývá, že dialekty jakékoliv řeči jsou *falešné* a mohou způsobiti jen škodu, protože takové řeči chybí čistota, která se může jevit všude *jen v dokonalosti.*

Každý dialekt jest v základě buď jen nedbalostí, která povolováním stáhla dolů původní čistotu řeči, nebo to bylo ustrnutí na jednom z nutných, přirozených vývojových stupňů dotyčné řeči. Bylo to zastavení a vzepření se proti zákonu trvalého vývoje k nejvyššímu rozkvětu čistoty ve všem, tedy také i v řeči.

Obě možnosti jsou zavržitelné a namířené proti prazákonu stvoření, rovněž tak *lpění* na dialektu a jeho pěstování z láskyplné úcty nebo … lenošného zvyku. *Všechno* takové je falešné, lhostejno z jakých důvodů se tak děje! A protože falešné není nikdy s to něco vybudovat, nýbrž musí přivodit jen škodu nebo alespoň překážky, které jsou také samy škodou, máme se tomu vyhýbati, aby člověk v budoucnosti nebyl již více škůdcem, ale působil jen k rozkvětu všeho ve stvoření.

Tedy i lpění na dialektu jest držením něčeho nedokonalého, co opět může být schopno vytvářet jen nedokonalé. A to také *tvoří,* formuje v každém případě, lhostejno, jestli jste se rozhodli užívat dialektu z bezmyšlenkovitosti nebo vědomě. Ono působí a tvoří s *vaším* chtěním a i *bez* něho. A protože může zformovat jen *nedokonalé* podle svého vlastního druhu, proto jsou dialekty škodlivé, nikdy užitečné! Myslete jen, co tím činíte a řiďte se podle toho. Účinky by mohly být velmi *ničivé.*

Říká se často, že řeči jsou také velmi úzce příbuzné s *druhem* člověka a to je správné. To najdete nejen u různých národů, nýbrž i v německém lidu ve všech dialektech, v různých druzích mluvy této jednotné řeči!

A přesto tento druh lidí netvoří způsob mluvy, nýbrž mluva vytváří lidi! Moc formování a tvoření spočívá jen ve slově, řeči, nebo ostřeji vyjádřeno, ve způsobu, jak lidé mluví! Tyto ostře vystupující a nápadné zvláštnosti různých skupin lidí rozdílného nářečí pocházely nejprve z dialektu a časem se vyvinuly jako jejich zvláštnost. Nikoliv však obráceně.

Těžkopádný dialekt vytváří těžkopádné lidi, líbivý dialekt, kterého ovšem vůbec není, ježto jen dokonalá řeč může být skutečně příjemná, nebude moci nikdy vytvářeti těžkopádných, nemotorných lidí, kdežto povrchní způsob mluvy činí i lidi povrchními.

Tak může každý člověk snadno a přesně pozorovati i ty nejjemnější věci, chce-li se z nich něčemu naučit. Snadno poznáte, jak netušenou silou působí použití vašeho lidského slova na veškerou hmotnost, jmenovitě ve zpětném účinku na vaše nejbližší okolí.

Tyto následky můžete vidět nejen ve hrubé hmotnosti, nýbrž velmi brzy snadno poznáte i pozemsky neviditelné proudy. Je-li vaše řeč v naprosté harmonii se záchvěvy stvoření, tu se kolem vás během doby uplatní harmonie, z níž vyroste a rozkvete krása a půvab.

V každém případě i ta nejvyšší krása a nejkrásnější půvab okamžitě utrpí dialektem anebo nedostatečnou výslovností. Chybí v nich *čistota* a ta se citelně projeví!

Nekonečné by bylo vysvětlování, kdybych chtěl mluviti o tom obšírněji, malé ukázky úplně postačí, abyste nyní sami pozorovali a v pátrání a poznávání pronikali dále. Prožitím najdete všude potvrzení.

Z nového, které jsem vám již dal, není téměř ničeho, do čeho byste se nepokusili vplést s radostným chtěním opět staré! Zvláště u malých přání, která jsem vám často dával jako radu.

Přehlížíte v tom opět všechno to, o čem jsem se tak často zmiňoval, že v malém a prostém spočívá skutečná velikost.

A protože se houževnatě snažíte mnohé malé a prosté udržet ve starém, třebas bezmyšlenkovitě, s pohledem upřeným na veliké a vzdálené, proto nebudete moci nikdy učinit vlastní počátek velikému nebo k tomu, co se vám jeví jako veliké a co je přesto pouze následek všeho malého.

Namáhejte se proto nalézti nyní nejdříve základní chyby všeho zkřiveného a jako první je odstranit a tím přerušit. Rozbíti v sobě všechno staré, abyste tím pak mohli plně pochopit nové, aniž jste to zakalili zbytky starého, které podle svatého Božího přikázání nesmí více být!

Ve zdánlivých zbytečnostech a maličkostech najdete často páku k největším věcem, což je následek veškeré jednoduchosti Božích zákonů. Budete-li proto prostí v cítění, pak vám bude také všechno velmi brzy jasné a nebudete moci bloudit jako dosud. Ale k tomu je již čas, nejvyšší čas, chcete-li splňovat ve všesvaté Boží síle, neboť bez prostoty nemůžete ji získat, tím méně ji zhodnotit.

80. Živé slovo.

Letnice! Právě před několika dny slavili jsme svátek, který je *skutečnými* letnicemi. Byla to slavnost Svaté Holubice, vylití svaté Boží síly do tohoto stvoření! Znamená to obnovení, udržování a ozdravění!

Jen velké lásce Boží děkujte za to, že budete moci i v budoucnosti nadále slaviti tento svátek na zemi, že tato země s tak mnohými ostatními souhvězdími nemusí zaniknout v soudu. Jen velká láska Boží vám pomohla ještě v posledním okamžiku, když vaše falešné chtění hnalo vše ke konečnému zániku.

Ta doba teprve přijde, v níž vy, lidé, pochopíte, jaké oběti bylo třeba, abyste byli vyrváni jisté zkáze. Dnes to ještě nedovedete. Vy ještě nemůžete pochopiti, *co* vlastně Světlo pro vás vykonalo! Přesahuje to všechno lidské porozumění.

Můžete však *děkovati* Pánu za jeho nezměrnou dobrotu, kterou můžete denně, v každou hodinu poznávati v celém svém bytí, jestliže poctivě chcete. A proto se má celý váš život stát díkem! –

Díkem, celý váš život! Vezmete-li tato slova v obvyklém smyslu, tak jak lidé myslí, muselo by vás unavit takové děkování bez přestání; protože člověk si představuje nepřetržité opakování mnoha děkovných modliteb.

To však není chtěno. Nejkrásnějším díkem jest čistá radost! Lidé, kdyby žili podle vůle Boží, nemohli by na svých poutích hmotnostmi vůbec nalézat něco jiného než jen radost! Jsou-li zde také chmury, je to jen vinou lidí; neboť chmury jsou Světlu cizí.

Lidé si vytvořili temno a tím také strasti. Svou tvrdošíjnou svéhlavostí se tak zapletli, že jim nakonec již vůbec nebylo možno nalézti ještě cesty, která by je mohla vyvésti ven.

Hmotnost, stojící pod falešným vlivem lidské vůle, nestala se rájem, nýbrž jen bludištěm, z něhož se ani jediná lidská duše nemůže dostati. Množily se chyby, jejichž následky vyvolaly neslýchané stupňování zlé vůle. Jakékoliv odhodlání k dobré vůli bylo tak pevně

zajato množstvím zkřivených pojmů a omezeno ve svém vzrůstu, takže zase brzy zakrnělo.

Tak to vypadalo, když se vůle Boží vnořila do hmotnosti, aby přinesla poslední pomoc těm, kteří ještě po ní touží. –

Vy jste si to však všechno představovali velmi povrchně. Lidé jsou opravdu velmi zvláštní. Buď jsou ihned hotovi zavrhnout vše, co jim Bůh poslal, a to svou domýšlivostí, že oni sami všechno vědí lépe, nebo propadnou úplnému opaku. Velmi často očekávají jako slepě věřící fantastické nemožnosti, které jsou mimo rámec Božských zákonů ve stvoření.

Proto bývají často zklamáni, dokonce snadno opět propadnou nevíře, odehrává-li se tak mnohé jinak, než *oni* si to představovali. Tak, jako předtím neznali míry ve své slepé víře, tak jí neznají ani ve svém zklamání, které si sami zavinili a stávají se proto nejhoršími nepřáteli všeho, co je podle jejich mínění zklamalo.

Dokáží až neuvěřitelné věci, i když jejich jednání je naprosto bezdůvodné a dětinské, člověka vůbec nedůstojné.

Nechtějí míti porozumění pro přesně *spořádané a celistvé* působení ve stvoření podle nezměnitelné vůle Boží. Domnívají se, že Bůh může v každém okamžiku svévolně měniti nebo rušiti své vlastní zákony. Neuvažují, že tím zcela zřetelně vyznávají svou pochybnost o věčné dokonalosti Boží nebo také svou neuvěřitelnou omezenost, která může být nazvána jen rouhavou leností ducha nebo také hloupostí, vyplývající z lenosti.

Velikými slovy se chtějí opírati o to, že přece všechno ve stvoření je podrobeno neustálým změnám. To je ovšem dobře řečeno, ale všechny změny jeví se jen v důsledném rozvoji a výkvětu toho, co zde již bylo. Děje se tak jen podle přírodních zákonů, kterých nelze zkřiviti a které působí hnací silou. Nikdy se však nemění. Všechna tato velká slova jsou tedy jen prázdným žvaněním, naprosto nepromyšleným a použitým jen v lehkovážné povrchnosti.

Lidé rozsévají nezměrné hodnoty svými slovy, tak jako hrající si děti, aniž by sami tyto hodnoty pochopili. Proto používají také slov falešně a dávají jim mylný význam.

Oni nevidí pravdu, která je v nich, protože chtějí vyčíst a slyšet jen *to,* co *sami* chtějí. Ve své líné samolibosti nejsou vůbec ochotni hlouběji zkoumat a namáhat se rozumět *tomu,* co slova mají říci a co také dost zřetelně říkají.

I mnohým z vás chybí ještě *správné* porozumění, protože jste ještě nevnikli dost hluboko do mého Poselství. Jen tak byste si mohli obrazně představiti dokonalost všemohoucího Tvůrce v celé nedotknutelnosti a nezměnitelnosti. Základ její nepochopitelné velikosti jest v naprosto jasné prostotě, na kterou lidský duch *nechce* myslet.

Je naprosto nutné, abyste při všem svém myšlení neustále měli na zřeteli nezměnitelnost v dokonalosti Božských samočinných zákonů tohoto stvoření. Držte se přísně této zásady při zkoumání a vysvětlování *jakéhokoliv* dění. Jinak byste se nikdy nikam nedostali a museli zabloudit!

Je proto zcela na místě, že právě dnes odhaluji poněkud závoj, který vám ještě zakrýval velikost oběti, přinesené Parsifalem pro vaše vysvobození a vykoupení.

Pravděpodobně se domníváte, že to nejtěžší byl asi boj s Luciferem, který končil jeho spoutáním. Není tomu tak. To nejtěžší bylo *najít pro vás cesty ven z bludišť, které jste svými chybami rozšířili do obrovských rozměrů!*

Je to sice jen část jeho vykupitelského díla. Dovedete-li však *tomu* aspoň z části rozuměti tak, jak to skutečně bylo, pak nebudete moci dělat nic jiného, než bez přestání děkovat Bohu za možnost bytí.

Jen si to představte: vycházeje ze Světla, vzal Parsifal na sebe ještě jednou všechnu tíži cesty do hutných hmotností, kterou kdysi již jednou pro lidstvo prošel. Přišel tedy ještě jednou až dolů, na zemi, hluboko padlou pod tíží lidské viny.

Přicházeje ze Světla, nevěděl, co je chyba a strast, přesto, že již jednou mohl poznat lidskou nenávist; neboť Světlo nezná strastí ani chyb. V této nevědomosti stanul tedy mezi těmito lidmi a jejich zcela zkřivenými, falešnými pojmy. *Všechno* kolem něj bylo falešné pod panstvím Lucifera. Všechno bylo odvrácené od Světla a proto cizí a studené, ano i nepřátelské a nenávistné.

Nyní si opět myslíte, že měl prostě jen ukázat cestu do světlých výšin, aby tím dal lidem to, čeho jim bylo třeba k vykoupení. Představujete si, že mohl prostě jen zvěstovat Slovo Boží tak, *jak jest!* –

Lidé by si s ním vůbec nevěděli rady. Byli přece tak dokonale zapleteni do svých chyb a nemohli se již vůbec dívat vzhůru, nebyla-li jim předem *proražena* cesta, která uvolnila východ, aby mohli opět spatřit Světlo, plné zaslíbení.

Záleželo tedy úplně *jen na tom, jak* Parsifal přiblíží Slovo lidem! Musel dát svatému Slovu formu, která by se *hodila* lidem v jejich útisku. Slovo samotné přece již dostali od Ježíše alespoň zčásti, nemohli je však již více přivést k životu. Sami k tomu nenašli žádné cesty a výklady církví byly příliš slabé, vybudované jen za účelem vlastní pozemské moci. Nemohly tedy být opravdovou pomocí.

Slovo! Ani *vy* nevíte ještě zcela dobře, co to znamená. Tak jako ostatní i vy stále zapomínáte, co to je to Slovo, o kterém stále mluvím. Vy snad víte, že je to *živé* Slovo, ale přece si při tom nepředstavujete to, co jest zcela správné.

Jako Ježíš kdysi řekl: *Já jsem Slovo!,* tak říkám i já dnes opět: *Já sám se vám dávám ve svém Slově!* Neboť i *já* jsem vpravdě samotné Slovo!

Již kdysi dávno vám bylo přece řečeno: Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh byl Slovo!

Musí vám být přece dost jasné, když Ježíš pak pravil ke svým učedníkům: *Já jsem* Slovo a dávám se vám svým Slovem! A já dnes opakuji: Já sám jsem to Slovo, které vám dávám!

Jen klidně přemýšlejte; budete-li důkladní, *musíte* najít, co v tom je.

Kdybych chtěl dát Slovo lidem, aniž bych je pro ně zformoval, nikdy by mi nerozuměli! Vryjte to do sebe plamenným písmem; neboť Slovo je živé, jest *samo* životem a ve svém původním stavu, formě pro vás neviditelné a nepoznané. *Ono jest!*

Jakmile je chci lidem zpřístupniti, to znamená pro ně *srozumitelně* zformovati, musím je přeměniti z jeho druhu tak, jak je to pro lidi pochopitelné. Forma musí být podána *tak,* aby *jim* byla užitečná. A svaté Slovo, jež jest Bůh, nemůže zformovat nikdo jiný než on sám!

Nikdo jiný je také nemůže otevřít v celé jeho síle! To znamená, že byste nikdy nesnesli celé jeho síly. Proto dostáváte Slovo ve formě, která je připravena jen pro vás, pro lidi a dostává se vám při tom tolik síly, kolik je jí vám třeba a kolik můžete snést, jste-li pro ni otevřeni. Jestliže se však nemůžete otevříti k přijetí síly, nemůže se vám jí dostati. K jejímu přijetí je nutné vaše chtění, které se podobá prosbě o ni.

Jak často si ještě zahráváte se svatým Slovem ve svých myšlenkách, aniž byste vlastně věděli, co tím činíte.

Jak často bylo již tomuto lidstvu vytýkáno, že přibilo Slovo na kříž tím, že ukřižovalo Ježíše! Lidé však je křižují neustále, znovu a každý den, když se odvažují je kroutit a vykládat jen podle své vůle, aby si je učinili služebným pro mnohá svá přání, aby jim sloužilo k získání vlivu na lidi!

Kdo však myslí na to, že se toto přestoupení musí hořce vymstít rouhačům, kteří se odvážili takového zla a pro které nemůže být žádného odpuštění! Stojí-li psáno: „Má jest pomsta! *Já* odplatím!“, pak se to týká tohoto případu v celé síle; protože pozemskými lidmi tisícerým způsobem již zneužité Slovo bylo *živým* Slovem, Bohem samým!

Nikdy nezapomínejte, co *jest* Slovo, které vám dávám ve formě vám potřebné! Přijímejte je jako *občerstvení svého ducha;* neboť to je pokrm, který potřebuje a nápoj, po němž žízní, bez něhož vůbec nemůže být! Nesnažte se je opět pozemským rozumem znehodnotiti! Nikdy více by vám již nebylo podáno. *Udržujte* je, aby se vám již nemohlo ztratiti!

Živé Slovo mého Poselství nejsou lidské výrazy a věty, které k němu používám. Je to něco pro vás nepochopitelného, co do nich vkládám a co je v *těchto formách* schopné vstoupit do vás, jestliže se pro to otevřete. Používám vašich slovních forem a vět jen jako určitý druh kanálků, jimiž přivádím živé Slovo k vašemu duchu. Jen váš duch je schopen je přijmouti, aby pak mohl svým zesílením roztrhnout všechna pouta plíživé temnoty.

A tento, pro vás nepochopitelný život, který váš duch má pít těmito formami slov a vět, *to je část mne samého,* kterou vám dávám, abyste mohli dále žít v milosti Boží! –

Nyní vám bude již srozumitelnější nutnost, která podmiňovala, že Parsifal musí celé pozemské bytí strávit nepoznán mezi lidmi, má-li se lidem vůbec ještě dostati pomoci skrze Slovo. A jen *Slovo* mohlo pomoci, protože záchrana je úplně odvislá od *procitnutí* lidského ducha, po němž musí přijít poznání. Boží zákon neurčil žádné jiné cesty než tuto jedinou cestu nedotknutelné spravedlnosti.

Z tohoto důvodu pravil již Ježíš: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne!“ Tedy skrze *Slovo,* protože on přicházel z Boha a proto musel být také *Slovem.* Proto také opět Slovo přišlo k záchraně na tuto zemi ve *vůli* Boží, která je *Slovem,* tak jako láska Boží!

Chtěl-li Parsifal, který je částí vůle Boží, najít správnou *formu* pro Slovo, aby mohlo pozemským lidem *pomoci,* musel nejprve sám poznat *druh* lidí se všemi jejich chybami a zkřivenými pojmy. Musel nejprve hledat v lidech kořeny všeho zla, aby vyzkoumal a prorazil cesty *formou,* kterou by Slovu dal. Jen tato forma musí skutečně pomoci, jestliže lidé budou chtít jít touto cestou.

Ale to mohl učiniti teprve tehdy, když se mu dostalo *vědění* o všech jejich chybách a slabostech!

Vědění takový Vyslanec ze Světla nemůže však dosáhnout pozorováním nebo tázáním, nýbrž jen vlastním *prožíváním,* protože chyby, slabosti, zlo a zkřivení jsou Světlu naprosto cizí a cizími vždycky zůstanou. Vyslanec Světla nemůže nikdy mít porozumění pro takové věci.

Tak byla *tato* část nejtěžší cestou Parsifalovou. Chtěl-li *pomoci,* nezbylo mu nic jiného. Musel nějakou dobu žít jako člověk mezi lidmi, aniž by věděl o svém původu nebo úkolu; neboť jinak by nebylo nikdy žádného *prožívání!* Ale nejen to, on se musel dostati bezprostředně do styku se všemi chybami tohoto lidstva. Musel je na sobě vytrpět, aby se tímto *spoluprotrpěním* dostal alespoň k *vědění. K porozumění* nemohlo nikdy dojít, protože svým druhem a původem musel navždy zůstat cizím všem falešným lidským právům a zkřiveným názorům. Proto také nemohl myslet nebo jednat podle mylných

lidských práv; navzdory pozemskému životu mohl provádět jen *Boží zákony,* proti kterým se často nepřátelsky postavily mnohé právní pojmy hluboce kleslého a omezeného lidstva.

Proto tento cizinec, vyšlý ze Světla do rejdiště všech temnot, nevědoucí v této době těžkého učení o svém poslání, musel přirozeně prožívat trvalé, těžké boje, starosti a utrpení pozemského druhu.

Proto byl bezohledně stržen do víru, který ho prováděl vším *tím,* co bylo mezi lidmi nesprávné. Nestačilo, aby byl přiveden k *tomu,* nýbrž on sám musel být zapleten do všeho, aby uprostřed těchto hrůzných zmatenin poznával každé jednotlivé zlo a vlastním protrpěním našel cestu, která by *lidem* poskytovala možnost oprostiti se z neblahých okovů. On *sám* musel jít cestou záchrany jako první a tím ji prorazit pro všechny lidi. Jen tak mohl pak lidstvu ukázati Slovem, *jak* se opět může osvoboditi od veškerého zla.

Ničeho nemohl býti ušetřen. Protože mu nemělo býti cizím nic, co lidi potlačuje a mučí a tím strhuje od Světla!

Tak mu bylo na cestu položeno *všechno* pozemské zlo, aby je vlastním protrpěním nejprve překonal. Svým překonáním vytrhl současně určitý kořen, rozšlápl jej a tak prorazil lidem cestu, vedoucí vzhůru ke Světlu.

Zatím co mu tedy bylo trpěti od lidí a mezi lidmi, musel totéž lidstvo osvoboditi od všech těchto věcí, kterých proti němu používali, tím, že poznal, co je falešné a jako *první* vykročil na cestu k osvobození. Tím, že Parsifal poznal každé zlo, byla také již moc tohoto zla zlomena a položen základ ku pomoci klesajícího lidstva.

To byla ta největší a *nejtěžší* oběť, kterou přinesl pro pozemské lidi. A jako k výsměchu je to právě *tato* pozemská doba, ze které se lidé z temnot snaží zformovati útoky proti němu. Právě tuto nejtěžší část jeho úkolu, kterou vlastním utrpením splnil *pro lidstvo,* chtějí používat k jeho ponížení a špinění nejodpornějšího druhu.

Právě všechno to, co *pro ně* vytrpěl, aby jim v určitou hodinu mohl skutečně pomoci z vlastní zkušenosti svou radou, která se musela zrodit z prožití, to se snaží ochotné nástroje temnot učiniti předhůzkou nejnižšího druhu. Činí tak bez ustání jen proto, aby ostatní lidi zdrželi nebo odvedli od cest k záchraně tím, že chtějí otřásti důvěrou

a vírou v zachránce a jeho poslání. To jste ostatně již zčásti sami se mnou prožívali.

To je ovšem ta *největší* vina, kterou si lidé naložili a která jim nemůže býti odpuštěna!

Pokuste se představiti si, co to znamená, co to *jest,* muset *vlastním* prožitím poznat v několika desetiletích *všechny* lidské chyby a slabosti, kolik jich na zemi jest! Zkuste se vmysliti do postavení, která vzniknou, musí-li být vychutnány *všecky* důsledky falešných a zkřivených lidských pojmů, aby byla nalezena možnost osvobození se od nich, a pak mohla být lidem ve vhodné formě Slova dána, protože lidstvo samo by jí už nikdy nemohlo dosáhnout.

A jaké city to probouzí, být právě za to špiněn. Není to nic jiného než to, co kdysi cítil Ježíš, Syn Boží, když jej obvinili a ukřižovali jako rouhače Bohu, právě jeho, který sám byl v Bohu a Bůh v něm! A který také již dosti vytrpěl jen pro lidi, k nimž přišel, aby jim ještě v pravý čas přinesl pomoc ve Slově!

Kdyby byl Parsifal nevzal na sebe *toto* utrpení, aby mohl najít záchrannou *formu* Svatého Slova ku pomoci padlého, zbloudilého lidstva, formu, kterou lidé potřebovali ve svém útisku, aby mohli opět putovati cestou ke světlým výšinám, nikdy byste nemohli vděčně slavit svátek *skutečných letnic* po přejití svatého soudu. A tento soud přichází nyní na zemi, aby vyrovnal všechny staré věci ve spravedlnosti Páně!

Děkujte proto Tvůrci, svému Bohu, že vám ve své milosti ještě jednou podal svou ruku, abyste nemuseli zajít ve věčném zatracení! Radujte se v jeho síle, kterou vám opět poskytl, a žijte vděčně jen ke cti podle jeho Slova! Neboť ve Slově dávám vám cestu, pokrm a sílu a tím máte *vše,* čeho potřebujete pro své bytí a pro svůj vzestup! To Slovo však, to jsem *já sám* a vy přijímáte část mne do svého ducha!

Amen.

81. Smysl pro rodinu.

Útulný domov! Znění těchto slov zřetelně ukazuje, *jaký* má býti domov, domov, který si člověk zakládá zde na zemi!

Výraz útulný domov je ovšem správný, tak jako vše, co slovo dává lidem; avšak i zde člověk pokřivil jasný smysl slova a svým pádem strhl jej dolů do bláta.

Tak se olupoval o jednu pomoc za druhou a přece mu tyto mohly být v pozemském žití oporou. Všechno, co ve svém pravzniku bylo čisté, bylo lidským falešným myšlením zle zakaleno a mnohokrát i zlomyslně proměněno v bahno, které se stalo hromadným hrobem duší.

Sem patří také v *dnešní* formě smysl pro rodinu, který byl tak často opěvován a vyzdvihován jako něco ušlechtilého a význačného, zvlášť vysoké hodnoty. Má býti člověku velikou oporou, má ho posilovati a povzbuzovati, aby se stal váženým pozemským občanem, který jistě a pod ochranou jest schopen vystoupit a zvítězit v boji o své současné bytí, jak dnešní lidé pozemský život rádi označují.

Lidé, jak jste bláhoví, jak úzce omezen je váš rozhled ve všem, jmenovitě v tom, co se týká *vás* i vaší pouti stvořením!

Právě tento vámi tak vysoce ceněný smysl pro rodinu je jednou z oněch jam, které si s naprostou jistotou vyžadují nespočetných obětí a také jich dosáhnou. Neboť mnozí lidé jsou do nich nepsanými zákony lidských zvyklostí bezohledně svrženi a tisícerýma rukama pevně v nich udržováni, až sklíčeni na duši zatrpknou a bezbranně se podřídí línému davu, který je spolustrhl do hlubin mdlé neosobnosti!

A je zvláštní, jak právě všichni tito lidé, kteří s houževnatou energií lpí na takovýchto falešných formách, si ještě namlouvají, že tím obstojí před Božím soudcem jako zvlášť cenní. Ale já vám pravím, že takové lidi, kteří *brzdí* vývoj a vzrůst četných lidských duchů, místo aby je podporovali, že takové lidi je nutno počítati k těm nejhorším škůdcům!

Otevřte konečně brány svého cítění, abyste mohli sami poznati všechno falešné, jež se zahnízdilo mezi *všemi* věcmi a ve všech zvycích, které si člověk vytvořil, protože je zformoval pod vlivem vlády pokřiveného rozumu, řízeného Luciferem!

Chci se pokusit dát vám obraz, který vám pomůže k snadnějšímu porozumění. S velikým a zákonitým kroužením ve stvoření úzce souvisí zákon pohybu, který má všechno udržovati zdravé, jelikož jen ve správném pohybu může býti svěžest a síla.

Vezměme ku příkladu jak to na zemi *má* být, nikoliv jaké to dnes je. Tu by se všechno duchovno na zemi podobalo jasné tekutině, která, aby se nestala hutnou nebo dokonce strnulou, by byla v trvale krouživém pohybu.

Představte si svěže šumící bystřinu. Jak skvělá je její voda, jak osvěžuje a oživuje, skýtajíc na své cestě občerstvení všem žíznícím a přinášejíc tím radost a požehnání těm, kteří ji přijmou.

Oddělí-li se však od této vody tu i tam maličká částečka a samovolně odskočí stranou, pak tato oddělená část zůstane ve většině případech jako maličká tůňka tiše stát. Svým osamocením rychle ztrácí svěžest a čistotu, vydávajíc ošklivý pach, poněvadž bez pohybu se stále víc kazí, stane se špatnou a hnilobnou.

Právě tak je tomu i s duchovním zachvíváním pozemských lidí. Dokud podle zákona pohybu harmonicky krouží, bez překážky nebo spěchu, bude se také vyvíjeti k netušené síle a tím přinese požehnání a trvalý vzestup. Toto duchovní zachvívání bude současně podporováno všemi druhy záchvěvů celého stvoření, poněvadž se proti němu nic nestaví, nýbrž všechno se s ním radostně spojuje a podporuje jeho působení.

Takové byly záchvěvy kdysi v dávných, dávných dobách. Ve zdravé nenucenosti a samozřejmosti stoupal každý lidský duch a radostně se vyvíjel v poznání vždy výš a výše. Vděčně sál všechny paprsky, které mu mohly být ze Světla seslány ku pomoci. Tak proudil svěží proud duchovních sil živé vody až dolů k zemi a odtud, ve formě vděčného uctívání, jako výron trvalého prožití, míruplně opět vzhůru, k všeudržujícímu prameni.

V důsledku toho byl všude nádherný zdar a v radostném netísněném kroužení harmonického pohybu zaznívaly jako jásavé chvalozpěvy vířivé akordy nezkalené čistoty.

Tak bylo kdysi, dokud lidská ješitnost nezkřivila poznatků utvořením falešných základních pojmů, které tím vnesly poruchy do společného působení veškerého záření ve stvoření a jež si ve svém přímém vystupňování musely nakonec vynutiti zhroucení všeho toho, co se k nim úžeji připoutalo.

K těmto poruchám patří vedle mnoha jiných také dnešní strnulý smysl pro rodinu ve své falešné formě a dosáhl až skoro neuvěřitelného rozšíření.

Stačí vám, jestliže si to jen obrazně představíte. Duch, usilující vzhůru, harmonicky proudil a kroužil kolem země a vyzařoval osvěžení. Jsa ve spojení s bytostnými, jasně prozařoval vše svým požehnáním a svou silnou touhou po Světle povznášel vše kolem sebe. Náhle se v tomto proudění zhustily malé částečky, zpomalily svůj pohyb a způsobovaly váznutí.

Asi tak jako u vychládající polévky, kdy se tuk sráží a odlučuje. Možná, že porozumíte ještě snadněji, porovnám-li tento děj s nezdravou krví, která se tu i tam zhušťuje. Krev může prouditi tělem jen líně a brzdí tak nutný a udržující koloběh.

Na tomto obraze poznáte lépe základní, skutečné znázornění *duchovního* tepu ve stvoření, který v krvi pozemského těla, jako v malém obrázku nachází své nejhrubší vyjádření. Je to pro vás srozumitelnější a pochopitelnější, než obraz vychládající polévky a zurčícího potůčku.

Jako další porovnání může ještě sloužit zrnko písku, vhozené do dobře naolejovaného stroje.

Jakmile se naprosto přirozený smysl pro rodinu začal vyvíjeti nezdravě a falešně, stal se překážkou, strhující z nutných záchvěvů zákona pohybu radostného usilování vzhůru; neboť podkladem dnešního smyslu udržování rodiny jest jen dosažení a udržení *hrubohmotných* předností a pohodlí a nic více.

A tak postupně vznikaly všechny, duchovnímu zachvívání přitěžující a skličující rodinné balvany, které ve svých zvláštních druzích

nemohou se vůbec jinak označit; neboť ti, kteří k nim patří, se navzájem *poutají,* visí na sobě a tvoří tak tíži, která je udržuje dole a táhne je ustavičně hlouběji.

Činí se vzájemně odvislými a ztrácejí postupně to, co je činí vyslovenými *jedinci, osobnostmi.* Jen to je označuje jako duchovní a také je k tomu proto zavazuje.

Tak lidé nevšímavě odvrhli příkaz, spočívající ve vůli Boží a udělali ze sebe jakýsi druh skupinových duší, jimiž ve své podstatě nemohou nikdy skutečně být.

Jeden mluví do cest druhého, ba často je chce téměř určovati a navazuje tak neroztržitelná, poutající vlákna, která je všechny vzájemně poutají a tlačí dolů.

Ztěžují jednotlivci, aby se probuzením svého ducha mohl od nich osvobodit a jíti samostatně svojí cestou, na níž se může vyvíjeti a která jest mu také předepsána osudem. Tak se mu stane nemožným osvoboditi se od své karmy pro Bohem chtěný vzestup svého ducha.

Jakmile chce začíti s prvním krokem po cestě, vedoucí ke svobodě *jeho* ducha a která je jen *pro něj* a *jeho* vlastnímu druhu tou pravou, není však současně pro všechny ty, kteří se nazývají příslušníky rodiny, tu se okamžitě zvedne pokřik, napomínání, prosby, předhůzky nebo také i vyhrožování všech těch, kteří se tohoto „nevděčníka“ vnucováním své rodinné lásky nebo ohledů snaží násilím opět strhnouti dolů!

Co všechno se zde neudělá, čeho se nepoužije, zvlášť jedná-li se o nejcennější věci, které člověk má, o Bohem danou a také nutnou sílu k odhodlání prosaditi svou svobodnou vůli v *ohledu duchovním,* za nějž podle zákona zvratného působení nebude zodpovídat nikdo jiný než *jedině on sám!*

Je to vůle Boží, aby se člověk bezpodmínečně vyvíjel jako *vlastní* osobnost, osobnost, která je si vědoma naprosté zodpovědnosti za své myšlení, chtění a konání! Avšak možnost vyvinouti tuto vlastní osobnost, posíliti samostatnou schopnost rozhodování a v prvé řadě nutné zocelení ducha a jeho udržení se hbitým trvalou bdělostí, což vše může vzniknout jedině tehdy, je-li člověk odkázán sám na sebe. Tato možnost však *úplně zaniká v poutajícím smyslu pro rodinu.* Otupuje,

dusí vzklíčení i radostný rozkvět toho nejcennějšího v člověku, co ho mezi ostatními hrubohmotnými tvory označuje jako člověka, jako *vlastní osobnost,* k čemuž ho jeho duchovní původ nejen uschopňuje, ale i určuje.

Nemůže se rozvinouti, poněvadž mu v tom brání neblahé nazírání na smysl pro rodinu, který klade jenom nároky na práva, jichž ve skutečnosti vůbec není. Tak se často stává neslýchaným utrpením, ničí mír a rozbíjí každé štěstí. A následek toho pak jest, že nakonec každá síla, nutící ke vzestupu, ochabne.

Svolejte nyní všechny ty, kteří musí takto trpět a duševně při tom chřadnou – budou jich téměř nepřehledné zástupy!

A jestliže je smysl pro rodinu provanut laskavou láskou pozemských lidí nebo také pocitem, kterému pozemští lidé říkají láska, není to o mnoho lepší; neboť potom se bude vždycky snažit učinit jednotlivci pokud možná vše pohodlným, bude ho chtít … z lásky, péče nebo rodinné povinnosti ušetřit právě toho, co ho mohlo donutit k rozvinutí duchovních sil.

A takovým lidem, jimž je každá cesta urovnána, bývá velmi často záviděno a jsou proto téměř nenáviděni! Ve skutečnosti jsou jen k politování. Láska, řízená takovým falešným způsobem anebo obvyklým, nesprávně použitým smyslem pro rodinu, není nikdy dobrodiním. Působí jako přilnavý jed, který s neuvěřitelnou jistotou nepřipustí rozvinutí sil dotyčného člověka a tak jen oslabí jeho ducha.

Bude to jen milost všemoudrého Tvůrce, v níž je veliké požehnání k udržení a povzbuzení všeho ve světě, bude-li nyní, v přirozeném běhu lidem brán tento dočasný nezdravý tlak, aby mohli rozvinout své duchovní síly a dosáhnout nejlepší a nejjistější pomoci pro duchovní vývoj.

Dnes všeobecně známý a oceňovaný smysl pro rodinu v širším slova smyslu stal se každému lidskému duchu nebezpečným uspávajícím nápojem, který ho unaví a ochromí. Překáží a brzdí nutný duchovní vzestup, poněvadž jednotlivým členům rodiny je odklízeno s cesty právě všechno to, co jim může přispěti k vnitřnímu

zesílení. Stanou se z nich duchovně líné, skleníkové rostliny, vyhnané do výše a vypěstěné, nikoliv však silní duchové.

Je tisícero způsobů škodlivých, brzdících zvyklostí, které nesprávně použitý smysl pro rodinu přináší s sebou jako zlé následky. Tomu se můžete velmi rychle a lehce naučit, budete-li schopni pozorovati všechno ze správného stanoviska. Do dosavadních líných mas odpočívajících rodinných balvanů, které se valí, zahrazujíce a ucpávajíce Bohem chtěný, zákonitý koloběh a zdravý duchovní pohyb, musí být vnesen život! Neboť ochromují a otravují každou radostnou svěžest, zatím co se současně tisícerými pouty kladou kolem lidského ducha usilujícího vzhůru, aby jim nevyklouzl nebo aby je nezneklidnil v jejich dávno vyšlapaných kolejích a tím je nevyrušil z jejich pohodlí a samolibosti.

S úžasem uvidíte, že i vy sami dosud trčíte v takové spleti nitek, podobajíce se mouše, lapené v síti smrtonosných pavučin.

Jestliže se jen pohnete, či pokusíte-li se jen vyprostiti se z nich, abyste dosáhli své, Bohem chtěné duchovní samostatnosti, za kterou přece jen vy sami nesete zodpovědnost, tu s hrůzou uvidíte, jak dalekosáhle se projevil již pouhý pokus vašeho pohybu a podle toho můžete také poznati, jak četné jsou nitky, do kterých vás vaše falešné zvyklosti neúprosně zapředly! Při tomto poznání zmocní se vás úzkost, poněvadž jedině prožitím můžete dosáhnouti poznání. A přesto lehce dosáhnete i prožití, které se zvíří okamžitě kolem vás, jakmile vaše okolí zpozoruje, že to se změnou svého myšlení a cítění myslíte *vážně,* že váš duch se chce probudit a jíti svojí *vlastní* cestou, která jest mu předurčena k vývoji, tak jako k současnému osvobození a vykoupení, zvratným působením vyvolaných dřívějších rozhodnutí.

Budete překvapeni, ba ohromeni, uvidíte-li, že by vám ráda a ochotně byla prominuta každá sebehrubší chyba, všechno i to nejhorší, jenom ne usilování státi se *duchovně* svobodnými a míti tak *vlastní* přesvědčení! I tehdy, nechcete-li o tom vůbec mluvit, nevšímáte-li si ostatních, i tehdy uvidíte, že se to nemůže změnit, poněvadž lidé sami *vám* nedopřejí klidu.

A budete-li přesto v naprostém klidu pozorovat a zkoumat, pak poznáním všeho falešného, co mají lidé v sobě, jen zesílíte, neboť lidé v náhle probuzené horlivosti zadržeti vás zpět, *ukazují* naprosto zřetelně, jací jsou. Je to horlivost, která jedině vykvétá z nepokoje, který vzbuzuje nezvyklost a tryská z touhy zůstati v navyklé vlažnosti a býti v ní nerušen.

Je to strach ocitnouti se náhle před *Pravdou,* která je úplně jiná, než ta, do které se doposud v líné samolibosti ukolébali.

V příští přednášce vysvětlím, *jak* máte jednati, chcete-li se státi harmonickými spolupracovníky podle prazákonů stvoření.

82. Útulný domov.

Ve zdánlivém pohodlí svíjí se lidstvo v tisícerých poutech a ti, kteří v sobě cítí Boží zákon duchovního pohybu a usilují o probuzení, vycit'ují tato pouta nejvýš bolestivě. Jsou to pouta, která mohou býti odříznuta teprve tehdy, snaží-li se takto zapředený člověk sám se osvobodit.

A přece jest toto uvolnění tím jediným, co ho může zachránit před propadnutím duchovnímu smrtelnému spánku!

Ani dnes neporozumíte správně mým slovům v celé jejich pronikavé pravdě, poněvadž lidstvo se samo příliš omotalo pouty a nemá také již možnosti volně se rozhlédnout a plně to pochopit.

Proto ruka výkonné Boží spravedlnosti *roztrhne* nyní a rozbije tato pouta, i když to lidem způsobí bolest a utrpení. Jinak to není vůbec možné. Teprve po rozříznutí a odpadnutí pout, vás tísnících, budete schopni pochopiti správně moje slova a pohlédnete s hrůzou nazpět, na své dosavadní falešné myšlení!

Ale přesto chci vám ukázat na některé malé případy z mnoha, které vám snad umožní alespoň vytušení. Ovšem, jestliže jste Poselství přijali skutečně správně, poněvadž bez něho bylo by každé, ba i to nejmenší porozumění, úplně nemožné. Jedině Poselstvím můžete také správně porozumět celému pozemskému životu, se vším, co vás při tom potká a zasáhne.

Podívejte se se mnou na dnešní život lidí:

Jest úplně správné, jsou-li děti věrně opatrovány, střeženy a vedeny svým dětstvím a je-li dorůstající mládeži poskytnuto přiměřené vzdělání jako výzbroj na cestu pozemským životem.

Přesto však musí každému jednotlivci zůstati, ba musí mu být *dána* také možnost, aby *se sám* vypracoval z nejmenších začátků. Nesmí mu být od počátku všechno usnadňováno! Poskytnutí takové možnosti by mělo být úkolem státní správy.

Poskytnutí pohodlí nebo ulehčení skrývá v sobě největší nebezpečí jako přímé vyzvání k duchovní lenosti! A tak se to dělo až dosud ve smyslu pro rodinu, chtějícím jen dobro.

Již to je pro každého ducha jed, jestliže je jako dítě vychováván ve víře, že má vlastnické právo na pozemské statky, získané jeho rodiči. Mluvím o škodách ve vztazích čistě duchovních, které jsou při veškeré činnosti člověka tím *nejpodstatnějším*. Toho si musí být také v budoucnu vždy vědom, má-li být jak on, tak i poměry jej obklopující skutečně zdravé.

Avšak i v *pozemských* vztazích způsobila by změna okamžitě velmi mnoho a odklidila by z cesty mnohé zlo. Ku příkladu dítě by mělo do určitého věku zákonný nárok na ochranu a péči rodičů, spojenou s přiměřeným vzděláním. Poté však byla by to jedině svobodná vůle rodičů, jak by naložili se svým osobním majetkem.

Kolik dětí by se již tím úplně změnilo! Oč více *vlastního* snažení a opravdovosti pro pozemský život by vzniklo a jaká zvýšená píle! V neposlední řadě i větší láska k rodičům, která by nemohla být ani zdaleka tak jednostranná, jak se dnes tak často jeví.

Oběti milujících rodičů dosáhly by mnohem vyšší ceny, poněvadž by pak skutečně vycházely jen ze svobodné lásky, zatím co dnes taková oběť není dětmi vůbec hodnocena. Naopak, je očekávána a vyžadována jako samozřejmost, aniž by byla schopna vzbudit pravou radost.

Změna přinesla by s sebou ještě i další: vychovala by cennější lidi, lidi většího sebevědomí, silného ducha a zvýšené síly k činu.

Kdyby nebylo vlastnického *práva* na osobní majetek druhého, bylo by často zamezeno i zločinům.

Dětem lze mnohem snáze získati si lásku svých rodičů, místo aby se jako děti dožadovaly svých práv, která tak jako tak mají naprosto jiný smysl, než se dnes chápe. Děti musí být vděčny za to, že jim rodiče poskytli příležitost k pozemské inkarnaci, i když se při tom jedná o vzájemné uvolnění a podporování, jak je tomu při všech účincích Božích zákonů.

Ve skutečnosti jsou všechny tyto děti svým rodičům jen cizími duchy, *vlastními osobnostmi,* které svou stejnorodostí nebo nějakým dřívějším spojením mohly býti přitaženy k inkarnaci, jak to již víte z Poselství.

Rodiče poskytují dítěti ochranu a pomoc pro onu dobu, jíž duch potřebuje, aby mohl své nové pozemské tělo plnocenně ovládati a býti si vědom vlastní zodpovědnosti. Pak musí být pozemský člověk úplně volný, odkázán sám na sebe, jinak nemůže tak zesíliti, jak je to pro něj ve velkém rozmachu Božích zákonů užitečné. *Má* bojovati a má míti překážky, aby jejich překonáváním duchovně vyrůstal a dosáhl výšin.

Změna v dosavadním myšlení dítěte na uplatňování práva na majetek rodičů projevovala by se ještě v mnoha jiných způsobech, než které byly vyjmenovány, předpokládaje, že by se stát ve své působnosti přiměřeně přizpůsobil národu a pomáhal nejen rodičům, ale i dětem prorážeti cestu.

Tak i názor na získávání majetku každého jednotlivce musí se vyvíjeti úplně jinak. Dnes se mnozí lidé snaží zvětšovati svůj majetek stále víc a více jen proto, aby ulehčili život svým dětem, tedy aby svůj majetek dětem zanechali. Veškeré myšlení a usilování je založeno jedině na tom a je podkladem sobeckého hromadění pozemských statků.

I když to úplně nezmizí, poněvadž ten či onen pokládá tento smysl za základ své veškeré životní činnosti, bylo by mnoho i těch, kteří by své pozemské činnosti dali vyšší a všeobecnější cíl k požehnání mnohých.

Pak by zmizely nemravné sňatky z vypočítavosti, tak jako podvod smutné honby za věnem. Mnoho zlého by se rozpadlo samo sebou a na jeho místo nastoupilo by ozdravění. Poctivost ve vnitřním cítění došla by uplatnění a sňatky by byly *pravé!* Ke sňatku přistupovalo by se především s mnohem větší opravdovostí.

Dorůstající mládeži má býti poskytnuta příležitost, aby nejen mohla, ale *musela* rozvinouti své duchovní síly ve smyslu Poselství k nabytí svých životních potřeb. Jen to jediné je správné, poněvadž teprve potom může duchovně *kupředu,* protože se *musí* duchovně *hýbat*.

Ale místo toho je mnohým dětem rodiči nebo jinými příslušníky rodiny příliš usnadňována právě tato nutná cesta k jejich duchovnímu ozdravění. Dotyčnému člověku je učiněna *tak pohodlnou,* jak je to

vůbec jen možné, a tomu se říká smysl pro rodinu, láska nebo také rodinná povinnost.

Nechci vypočítávati škody, které tím vzniknou i při tom nejlepším chtění, poněvadž každý i dobrý člověk potřebuje tu i tam ke svému zesílení popudů zvenčí a donucení. *Dobrovolně* zřídka kdy by zaujal takové postavení, k němuž je donucen a málokdy by se donutil k použití veškerých duchovních sil, aby se stal pánem situace a dobře se jí zhostil. Kdyby mu byla ponechána volba, tu by ve většině případů zvolil tu *nejpohodlnější* cestu, aby to měl hodně lehké, ale duchovně by ničeho nezískal.

Jeho sebeúcta a jeho sebevědomí se zvýší, musí-li se sám pozemsky namáhat a pilně probojovávat. To vše jest pak výsledkem *jeho* práce.

Majetek oceňuje potom mnohem správněji, hodnotí práci i každou sebemenší radost a také každou laskavost druhého přiměřeně oceňuje. Může se radovati mnohem živěji než člověk, kterému je mnohé bez námahy vhozeno do klína a který vyplňuje svůj čas jenom tím, že vyhledává rozptýlení.

Chceme-li skutečně pomoci, musíme napomáhat *pravému snažení.* Nikomu nesmíme vhodit bez určitých povinností do klína *ono* ovoce, kterého si jiný vydobyl svojí námahou.

Přirozeně, rodiče mohou vždycky ještě darovati svým dětem cokoliv chtějí nebo mohou jim z falešné lásky obětovati smysl a čas svého celého pozemského života. Mohou se učinit i jejich otroky podle své svobodné vůle. Ačkoliv je pozemský zákon nebude k ničemu nutit, přece ponesou ve zvratném působení vůle Boží plnou zodpovědnost za to *jen sami* i za své vlastní opomenutí ve stvoření a částečně i za duchovní škody, způsobené dětem.

Předně, lidé *nejsou* na zemi pro děti, nýbrž sami *pro sebe,* proto, aby *sami* duchovně zráli a zesílili. Z falešné lásky se toho však vůbec nedbá. Jedině zvířata žijí ještě podle zákona!

Podívejte se jednou pozorněji na rodinné zvyklosti:

Dva lidé chtějí uzavříti sňatek, chtějí si zbudovati vlastní domácnost, aby společně putovali pozemským bytím a za tím účelem se zasnoubí.

Zasnoubení jest prvním krokem ke sňatku. Je to vzájemný slib a závazek, po němž mohou následovati vážné přípravy k zařízení domácnosti.

Zasnoubení není ničím jiným, než pozemským základem k vytvoření nového domova a počátkem k zaopatření všeho toho, co jest pozemsky nutné.

Při tom se uplatňují opět všechny falešné zvyklosti.

Ve skutečnosti týká se toto zasnoubení přece jedině *těchto dvou* lidí, kteří si společně chtějí zbudovati domov. Že rodiny nebo rodiče se plně zúčastňují na obstarávání všech pozemských nutností, jest věc sama pro sebe, která musí zůstat naprosto vnější, má-li býti správná. Za tím účelem mohou darovati, co chtějí, nebo mohou pomáhati jakýmkoliv způsobem. To vše týká se *vnějších* věcí a nespojuje a nenavazuje žádných osudových vláken.

Zasnoubení má však zůstati bezpodmínečně onou poslední, nejzevnější hranicí pro jakákoliv rodinná pouta. Tak jako zralé ovoce padá se stromu, jestliže strom a ovoce splnily svůj zdejší účel, aniž by si vzájemně škodily, tak musí se dospělý člověk odloučiti od rodiny, od rodičů, poněvadž i oni, tak jako on sám, mají ještě *vlastní* úkol!

Ale rodiny se na to dívají úplně jinak, ano i v *poslední* chvíli, tehdy, když se dva lidé naleznou a zasnoubí. Velmi často si při tom osobují práva, jichž vůbec nemají.

Jedině Boží silou je jim darováno každé dítě, kterého si přáli, neboť jinak by k nim nebylo zavítalo. Je to pouhé splnění přání, projeveného vroucím spojením dvou lidí!

Nemají žádného práva na dítě, jež jim bylo jen svěřeno a které jim nikdy nepatří! Bude jim také odejmuto, aniž by je mohli zadržet nebo aniž by byli na to předem tázáni! Z toho přece zřetelně vidíte, že rodičům není dáno nad dětmi ze Světla, z prapůvodu všeho života, žádných práv.

To, že převzali povinnosti k dítěti až k době jeho zralosti, je samozřejmé a je to také vyrovnáním za splnění jejich přání. Nebyli by měli dítě, kdyby k tomu nedali příležitost, která se v prazákonech tohoto stvoření rovná prosbě. A za povinnosti mají náhradou radost, ovšem, jestliže tuto povinnost *správně* vyplní.

Dosáhnutím zralosti musí nechati každého člověka jíti *jeho* cestou, která přece není cestou jejich.

Při zasnoubení a sňatku *vystupují* dva lidé tak jako tak z rodiny, aby se sami spojili k vlastní domácnosti. Místo toho domnívají se však obě rodiny, že jsou tímto zasnoubením a sňatkem právě tak vzájemně spojeny, jako by k ní náležely. Zcela věcně pozorováno tomu tak není. Již samotná myšlenka na to je trochu podivná.

Zasnoubení dvou lidí nepřináší tedy jedné rodině novou dceru a nerozšiřuje druhou rodinu o jednoho syna. Naopak oba jednotliví lidé se spojují *zcela pro sebe*. Nemají vůbec v úmyslu své dosavadní rodiny vláčeti za sebou.

Kdyby lidé tušili, jak jsou škodlivé tyto zvláštní názory a obyčeje, nechali by toho snad sami. Oni to však nevědí, jak mnoho nezdravého tím způsobují.

Nesprávné obyčeje neobejdou se bez pout v jemné hrubohmotnosti. Kolem dvojice, která se chystá založiti si vlastní domov, omotávají se vlákna. Tato vlákna překážejí, zamotávají se a zauzlují časem vždy víc a více. Vedou často k nepříjemným věcem, jejichž původ si pak lidé nedovedou vůbec vysvětlit, ačkoliv to byli oni sami, kteří k tomu dali základ svými obyčeji, vedoucími často ke směšnosti a obtěžování a kterým opravdu hluboká vážnost *vždycky* chybí.

Bez přehánění můžeme říci, že *vždycky* chybí; neboť ten, kdo skutečně pochopil vážnost spojení dvou lidí, které souvisí se zasnoubením a sňatkem, ten odvrhne daleko od sebe škodlivé rodinné obyčeje. Místo toho využije raději tichých hodin k vnitřnímu soustředění, které vede k daleko větší důvěře ve šťastný společný život, než všechen vnější nemrav; neboť jako mrav nemůže to být nikdy označeno.

Po zasnoubení, dovolí-li to poměry, bude dvojici podle možnosti zařízen domov. Obyčejně bývá zařízen tak, aby v něm nic nechybělo. Už to hned z počátku musí *zamezit* jakýkoliv radostný vzestup, alespoň na tak dlouhou dobu, dokud něco nebude chybět.

Této dvojici je vzata každá možnost zúčastniti se výzdoby svého domova *vlastní* pílí a přičiněním. Je jim odňata radost, že *společným*

snažením, jako pozemského cíle, dosáhli pomalým zdokonalováním vlastního domova, aby pak s hrdostí a láskou oceňovali každý, jimi získaný jednotlivý kus, ke kterému se pojí vzpomínky na tolik laskavých slov, na mnohý zápas, který radostně ruku v ruce statečně podstoupili, i na mnohé míruplné štěstí!

Mnoha lidem je tak předem vzata veškerá radost. Přihlíží se jen k tomu, aby vše bylo zařízeno tak *pohodlně,* jak to jen jde. Oba lidé se budou vždy cítit mezi tím jako cizinci tak dlouho, dokud nebudou mít kolem sebe předměty, které si mohli sami opatřit.

Nemusím o tom říkat již ničeho více, neboť časem sami v tom poznáte falešné a především jak duchovně tak i pozemsky škodlivé věci, ať již chcete nebo ne! Neboť i zde musí být konečně všechno nové a správné tak, jak to již dosti zřetelně spočívá v Božích zákonech.

Poskytněte lidem a mladým dvojicím možnost k *vlastnímu* snažení vzhůru. Jenom to jim způsobí trvalou radost, poněvadž tím vzroste jejich sebeúcta a sebedůvěra. Tak probudí se také pocit vlastní zodpovědnosti a tím docílíte toho *pravého!* Dáte jim více než kdybyste jim odejmuli všechny životní starosti anebo snažili se pokud možno jim je ulehčit. Tím je jenom oslabujete a zdržujete od nutného zesílení.

Stanete se jejich nepřáteli, nikoliv opravdovými přáteli, jimiž chcete být!

Hýčkáním a usnadňováním berete jim víc, než se dnes po mých slovech snad domníváte.

Tak mnohý člověk bude tím bolestně zasažen, ale strhuji ho od hromadného hrobu tím, že ho osvobozuji od falešného, duchovně ochromujícího a zkázonosného smyslu pro rodinu, který se postupně vytvořil na základě úplně falešných předpokladů.

I zde musí být konečně přece jednou všechno *nové,* poněvadž rušivá střediska takového druhu budou po očistě v tomto stvoření nemožná.

83. Plamen učedníků.

Na starých i na nových obrazech vídáme často učedníky Syna Božího, Ježíše, zobrazené s plamennými jazyky na hlavách, takže se tyto postavy na obraze jeví jako rozsvícené svíčky, neklidně plápolající.

Toto vyobrazení pochází ve svém prapůvodu od umělců, kteří byli buďto sami jasnovidní a duchovně ukázané obrazy předávali takovým způsobem dále nebo je podle líčení jasnovidných lidí zobrazili.

Mezi nimi jsou i takoví, kterým sloužilo za podklad vyprávění o vylití síly Ducha Svatého na učedníky, při kterém se mluvilo o plamenných jazycích.

Přesto se mnozí pozemští lidé domnívají, že na této formě zobrazení pracovala pouhá fantasie umělců. Avšak v tomto případě vyjadřuje vyobrazení téměř přesně pravdu, tak dalece, pokud se tato nechá obrazně zformovat.

Mezi umělci, kteří takové obrazy malovali, jakož i mezi všemi lidmi, kteří tyto obrazy znají nebo si sami učinili o nich podobnou představu, neví ani jeden o skutečné *souvislosti* a příčině tohoto jevu plamenných jazyků na hlavách. Jasnovidní lidé je sice vidí, neví si však s nimi rady, poněvadž vysvětlení o tom se ještě nikdy nedostalo mezi lidi; neboť toto vysvětlení může být dáno jedině shůry.

Chci se proto dnes o tom zmínit, poněvadž i dnešní učedníci mají týž plamen na svých hlavách a mnozí jasnovidní lidé mohou jej časem zřetelně viděti. Ne všichni, neboť dar jasnozření jest rozdílný.

Svěcení učedníků spojuje k tomu vyvolené lidi pozdějšího stvoření s prastvořením. To jest: vyvinutým lidským duchům jest darována k jejich duchovní jiskře ještě jiskra čistě duchovní.

Tato jiskra jeví se pak na hlavě jako plamenný jazyk, ovšem jenom tehdy, když učedník této jiskry *používá* a není-li k tomu příliš líný. Vzplane jen *používáním* a působí podle svého druhu. Při tom zůstává vždy sama pro sebe. K duchovnímu může býti sice připojena nebo přičleněna, ale nemůže je nikdy proniknout.

Tak jako se čistě duchovní ve stvoření podle zákona a svému druhu přiměřeně zachvívá *nad* duchovním, tak stojí i u učedníků pozdějšího stvoření *nad* jejich duchem. Zůstane nad ním, aniž by do učedníka vešlo, poněvadž čistě duchovní není snad čistší nebo silnější duchovno, nýbrž jest *naprosto jiného druhu,* samo pro sebe, je tedy jiné, úplně *rozdílné* podstaty než lidské duchovno.

Spojení těchto obou druhů je možné, jsou-li splněny přechody, zákonům stvoření odpovídající, ne však splynutí.

To jest důvod, proč se čistě duchovní jiskra jeví nad lidským duchem v podobě plamenného jazyka. Ale nechci se spokojiti jen tím, že vysvětlím pouhý děj, který malíři zobrazují na svých obrazech, nýbrž chci jíti dále a chci vám jmenovati i důvod, proč učedníci dostali jiskru z prastvoření a proč je jim nutná. Neboť kdyby nebyla skutečně nutnou, nebyli by jí také nikdy dostali.

Učedníci mají býti *prostředníky* mezi Synem Božím, vtěleným na zemi, a pozemskými lidmi. Mají šířiti Slovo Boží, žíti podle vůle Boží a pozemsky ji jako první *uskutečňovat.*

K tomu potřebují rozšířenější možnost chápání, které jest schopno přijmouti vznešený smysl Slova Božího, to jest rozuměti Synu Božímu.

Za tím účelem dostali všichni učedníci jiskru z říše čistého duchovna, která je uschopňuje přijmouti Poselství ze Světla *vyšším* způsobem, než jakým je vyvinutý pozemský lidský duch schopen ho přijmout. Tato jiskra dává jim možnost postoupiti o malý krůček blíže k Božskému a mohou býti za účelem lepšího poznání z pozdějšího stvoření duchovně pozdviženi.

Propast, která se rozevřela mezi Synem Božím a pozemskými lidmi je již příliš veliká a příliš hluboký je pád lidstva na zemi, takže přijetí *síly* Slova ze Světla bez prostřednictví učedníků je lidem zhola nemožné.

Jiskra čistě duchovního, kterou učedníci dostali milostí Světla jako dar, činí je schopnými nejen snadněji a více poznávati, nýbrž i přijímati vyšší sílu.

Tato síla, již jsou učedníci schopni přijmouti, musela by prouditi kolem pozemských lidí *nevyužita,* kdyby druh lidského ducha nebyl dříve učiněn přístupným. Lidé sami nejsou schopni se jí otevřít.

A to jest úkolem učedníků!

Přeměnění síly skrze učedníky v dalším předávání nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž změna síly jest naprosto nemožná. *Síla* zůstává vždy přesně táž, jedině *vyzařování* touto silou prožhaveného dočasného druhu jest při *různosti druhů* také rozdílné a může se proto rozděliti v mnoho oddílů.

Jedině síla vytváří *tlak! Působení* tlaku je určováno růzností *odporu,* který kladou různé druhy ve stvoření. Rozdíly v odporu vyvolávají zprvu žár nebo chlad, barvy, tóny, přitahování nebo odpuzování, pohyb, tíži nebo lehkost jakož i všechno střídání. Teprve odporem nabývají všechny vlastnosti výrazu!

Slovo „výraz“ staví vlastně tento děj do *pravého* světla, poněvadž vlastnosti všech druhů jsou silou skutečně *vyráženy,* tlakem síly nabývají *výrazu* a jsou donuceny *projeviti se.* Čím silnější nebo slabší je při tom *odpor* druhů, tím zřetelněji se ukazují tlakem vytvořená a vytlačená vyzařování, jakož i jejich účinky ve svých, při tom se vyvíjejících, naprosto určitých vlastnostech.

Představte si to asi takto: živá síla *jest!* Lze ji vycítit a zpozorovat teprve odporem, který vyvolává a vytváří tlak, jenž touto silou roste nebo slábne.

A tlakem vzniká všechno, co se projevuje. Je to základ každého zformování ve stvoření, které se musí současně podřídit rovnoramennému kříži, v němž se musí zachvívat, poněvadž tento kříž jest živoucí silou, jejíž positivní a negativní záchvěvy jsou vždy v rovnováze. Positivní záchvěvy probíhají směrem kolmým, negativní směrem vodorovným.

To je dnes ale vedlejší. Pozorujme opět učedníky, kteří mají na svých hlavách plamenný jazyk čistě duchovního.

Tento plamenný jazyk působí dvojím způsobem. Za prvé jako nálevka pro onoho lidského ducha, stojícího pod ním a za druhé jako anténa. Tím označuji dva způsoby *přijímání.* Nálevka je obrazem pasivního, negativního přijímání, zatím co anténa zrcadlí přijímání

aktivní nebo positivní. Do nálevky musí býti naléváno, anténa sama o sobě zadrží pevně vše, co podle zcela určitého způsobu přivodilo dotek.

Nálevka přijímá slovo jako formu, kdežto anténa jako vyzařování síly.

Působení na učedníka jest následující:

Ačkoliv je plamen připoután, podržuje si svůj druh pro sebe, tak jako pozemský lidský duch udržuje svůj, jemu náležející druh beze změny.

Avšak to, co plamen, nalézající se na hlavě učedníka, jest schopen přijmout, to se v lidském duchu zachvívá vibračně; lidský duch pak *vjem následující* po společné vibraci předává dále pozemským lidem! Toto další předávání děje se po způsobu pozemských lidí, poněvadž podle zákonů stvoření nemůže to učedník dávati jinak a proto také mu pozemští lidé stejnorodostí svého ducha mohou rozumět!

A tak se to jeví jako *zdánlivá* přeměna síly Slova a způsobu, poněvadž učedník to předává dále jinak, než jak on sám je to schopen přijmout. Jeho duch však přímo nepřijal vůbec ničeho. Jedině vibrací příjmu plamene nad sebou mohl *dodatečně procítiti* to, co plamen přijal. Bez tohoto jemně vycit'ujícího plamene nemohl by lidský duch učedníka pochopit víc než ostatní lidé.

Lidský duch učedníka může takto dodatečně procítiti, co plamen přijal, leč jen svým vlastním druhem. Následující vjem odpovídá proto tomuto jeho druhu a předává ho pak dále tak, jak ho sám svou stejnorodostí s pozemskými lidmi přijal.

Není to tedy ve skutečnosti přeměna síly, nýbrž učedník může jemu přiděleným plamenem vycit'ovati mnohem *víc* než pozemští lidé, poněvadž plamen se podobá anténě, která je schopna zprostředkovati spojení z větších dálek a propůjčuje mu částečnou schopnost přijímati záchvěvy v čistě duchovním.

Myslím, že jsem se vyjádřil dosti zřetelně, abych ve vašich představách vyvolal obraz, který by se ději pokud možno nejvíce podobal.

Musíte si jen znovu uvědomit, že určitý druh jako takový nelze nikdy přeměnit. Může mu býti vyšší mocí něco přidáno, avšak tento

přídavek podrží si vždy svůj vlastní druh sám pro sebe. Může nastati jen společné *působení,* které musí dodržovati cestu, přesně vyznačenou zákony stvoření, nemůže nikdy vystoupiti nad ni nebo dokonce vybočiti stranou.

Učedníkům byl dán tento čistě duchovní plamenný jazyk, aby mohli lépe přijímati Slovo Syna Božího na zemi, jehož smysl pak předávají ve způsobu pozemských lidí dále, jakož i svatou sílu, která je ve Slově.

Děje se tak proto, aby Synu Božímu bylo ulehčeno splnění jeho úkolu na zemi, nebo můžeme také říci, aby Synu Božímu bylo umožněno na zemi vůbec působit.

Z toho můžete poznati ohromnou důležitost, již učedníci ve svých rozličných druzích mají. Jsou mosty k lidstvu, které nesmí být strženy, nýbrž plně využity. Jsou to mosty *naprosto* různých druhů, kterých lidstvo ve svém seskupení potřebuje, aby mohlo dosíci Slova v jeho síle. Z tohoto důvodu nejsou také voleni učedníci stejných osobních vlastností, nýbrž navzájem se úplně liší. Odlišují se nejen vzděláním i charakterem, pozemským věděním a pozemským postavením, ale i duchovní zralostí.

Tyto rozdíly jsou nutné, poněvadž tvoří mosty k různým skupinám, v něž se lidstvo rozdělilo.

Každý učedník přijímá Slovo a sílu Syna Božího svým, jemu vlastním způsobem a podle toho ji předává dále. Dotýká se tak *oné* skupiny lidstva, jež jest s *ním stejného druhu*. Avšak učedník musí tento vlastní druh *zdokonaliti k nejvyšší zralosti,* aby se stal obrazem lidem, kteří jsou téhož druhu jako on!

Tím získáte alespoň zdání o moudrosti Boží, která všechno v lásce přehlíží a všemu přiměřeně pomáhá. Mnohé se vám objasní, nad čím jste si až dosud darmo lámali hlavy, protože jste si nedovedli vysvětlit důvod toho či onoho jednání.

V každém jednotlivém učedníku vidíte ztělesněnu a zastoupenu zcela určitou skupinu pozemských lidí. Ani jeden se nepodobá druhému, právě tak, jako se sobě nepodobají veliké skupiny pozemských lidí téhož druhu.

Celý zástup učedníků bude přesto ztělesňovati i všechno pozemské lidstvo … *po soudu!* Neboť teprve *potom* mohou učedníci lidem správně pomoci. *Teprve potom* budou spuštěny padací mosty, které ještě dnes musí zůstat vysoko vyzdviženy.

Při tom však platí vždy jen *jednotlivý* tvor *jako takový,* nikoliv snad jako rasa, jako příslušník nějakého národa, nebo dokonce luciferovského produktu, rozumu, bažícího po moci, který si říká „strana“, a který je jedním ze zkázonosných průduchů luciferovského chtění.

Před Bohem něčeho takového není! Zde platí jenom tvor jako takový! A jakým *jednotlivý tvor sám o sobě je,* jen *tak* a nejinak platí ve stvoření a před Bohem!

Při tom také nepadá v úvahu, je-li některý člověk katolíkem či protestantem, nebo hlásí-li se k nějakému jinému vyznání; zde platí jedině jako *člověk sám o sobě*. Před svatými Božími zákony rozhoduje jen myšlení, chtění a konání!

Různobarevné pláštíčky, kterými se rozum snažil ověsiti duše na zemi, budou Božím soudem strženy dolů; neboť jsou jimi jen volně ověšeny. Co se však snaží *pod nimi* ukrýt, *to* se v paprsku Světla jasně zjeví.

Výběr učedníků ukazuje, že po soudu bude míti *každý* člověk na zemi učedníka, který právě jemu, jeho vlastním způsobem, může přiblížiti Slovo a sílu a že žádný z hledajících a prosících nemusí vyjít naprázdno, bude-li se namáhat, aby Slovo také skutečně hledal. Dosáhne přímého duchovního spojení s *takovým* učedníkem, který je jeho druhu nejbližší. Bude-li opravdu *chtít,* může se s ním pak i pozemsky setkat, aby od něho dostal i to poslední: zpečetění!

Tak je postaráno ze Světla! Pro tuto chvíli vidíte z toho jenom začátky a nemůžete si proto udělati úplný obraz. Přijde však čas, kdy se udiveni zastavíte. Pak uzříte, že již dnes byl položen úplný a přesný základ a že do prázdných míst jsou vkládány pouze jednotlivé kameny *těmi* učedníky, kteří budou ještě povoláni, aby dokončili divuplný mosaikový obraz, na němž má spočívat veliká říše míru. Říše tisíce let, která jest *Bohem* zaslíbena a která může být vytvořena jedině samotným Bohem. Nikdy nemůže být vytvořena člověkem, i když se mnohý cítí k tomu povolán.

Ve všech takovýchto případech nastane časem selhání, poněvadž člověk, který se domnívá, že již dosáhl úspěchu, *dokazuje,* že byl jen *člověkem,* který se o to pokusil!

Toto všechno ještě prožijete. Dívejte se proto kolem sebe a buďte bdělí! Proste *Boha* v čisté *pokoře* o žhavě vytouženou pomoc. Nespoléhejte se na lidský rozum ani tehdy, bude-li vám vznešenými slovy slibovati ráj. *Jedině Bohem* vám může být dán a nikým jiným v celém stvoření! *K němu* se obraťte, neboť na vás se vyplní jeho svaté Slovo!

84. Slabé pohlaví.

Chcete-li poznati, co všechno v dosavadních názorech, mravech a obyčejích pozemských lidí je falešné, není ani třeba, abyste se hledáním dlouho namáhali. Nemusíte dělat nic jiného, než zachytit nějaký výraz a důkladně o něm uvažovat. Bude falešný, ano, *musí* být falešný, poněvadž již *základ* veškerého myšlení tohoto pozemského lidstva jest dokonale zkřiven. A na falešném základě nemůže se nikdy vyvinouti *správné* myšlení, nýbrž, odpovídaje základu, musí být právě tak falešné.

Vezměme dnes ku příkladu všeobecně rozšířené označení pozemského ženství jako „slabé pohlaví“. Mezi posluchači nebude téměř člověka, který by tohoto výrazu dosud neslyšel. Bývá ho používáno láskyplně, ale také výsměšně, dobromyslně ba i ironicky, avšak vždy jest přijímán bezmyšlenkovitě, bez uvážení, jako výraz všeobecně platný nebo který se zachovává, aniž by se zkoumal.

Ve skutečnosti jest přece ženství právě tak silné jako mužství této země, ovšem jiným způsobem.

Ve svých přednáškách jsem již často vysvětloval, že *vlastní pojem* ženství a mužství vychází z *druhu působení* ve stvoření, že tedy způsob činnosti jest základem, který určuje teprve formu, jež člověka na zemi označuje jako ženu nebo muže.

Rozdíl ukáže se okamžitě, jakmile lidský duchovní zárodek opustí úroveň svého vzniku. Ony zárodky, které se přiklánějí k aktivní, tedy hrubší činnosti, přijímají na sebe mužské formy, zatím co kolem těch, které chtějí působit něžně, tedy pasivně, utvářejí se formy ženské. Jsou to dva různé, avšak stejně silné druhy působnosti. O nějakém slabším druhu nemůže být při tom ani řeči.

Tyto dva druhy dávají také výklad živoucího kříže, který jest v sobě dokonalý! Kolmé rameno kříže je positivní, tedy aktivní život, vodorovné, stejně tak silné a právě tak dlouhé rameno je negativní, tedy pasivní život. Obojí nese v sobě živoucí kříž!

Kříž stvoření, z něhož a kolem něhož se celé stvoření vyvinulo, říká a ukazuje totéž. Kolmé rameno jest positivní, aktivní působení, vodorovné rameno působení negativní, pasivní.

Nejstarší v Božské sféře, kteří jsou současně strážci svatého Grálu v Božské části hradu Grálu, ukazují ve svém vyzařování rovněž obě ramena, tedy rovnoramenný kříž. Avšak u těchto není to živoucí kříž sám, který jejich vyzařování vytváří, nýbrž ukazuje, že tito Nejstarší jsou ve svém druhu dokonalí duchové a v harmonickém působení mají v sobě nezkráceně *obojí,* aktivní i pasivní.

Ve stvoření však jest aktivní od pasivního svým působením *odděleno.* Každý duch má v sobě buďto jen aktivní nebo pasivní, tak jak se to také později opakuje s duchovními seménky.

Tato působí *vedle sebe* buďto pasivně nebo aktivně, usilujíce trvale k sobě, poněvadž jen společným působením mohou oba druhy dokázati něco dokonalého. Dokonalého však teprve tehdy, když oba druhy působí *stejnou silou* a usilují-li k *jednomu* cíli: ke Světlu!

Aby tak mohly činit, nepotřebují žíti v pozemském manželství, nemusí býti vůbec hrubohmotně v těsném spojení a nemusí se osobně ani znát. Jen *cíl* musí být jeden: ke Světlu!

Výslovně se o tom zmiňuji, aby snad z mé přednášky nevznikly falešné uzávěry; neboť sňatky a tělesně-hrubohmotné sblížení vůbec je věc sama pro sebe, která s usilováním ke Světlu přímo nesouvisí; jsou-li však čisté nejsou také překážkou.

Tato přednáška platí především nesprávnému výrazu: slabé pohlaví. Nesmím při tom odbočovati příliš daleko, nýbrž chci vám ukázati, z jaké příčiny tento výraz kdysi vznikl a jak bylo možno, že se udržel.

V základě to není tak těžké. I vy to můžete snadno poznati, dáteli si trochu práce a budete-li ostřeji zkoumati vše, o čem vaši spolubližní hovoří.

Vy víte, že veškerá ženskost na zemi měla udržovat bdělou touhu po Světle – jako strážkyně plamene měla ji udržovat a nechat ji vzhůru stoupat.

Za tím účelem vyvinula se v ženě něžnější schopnost cítění, poněvadž se v její snaze po něžnější činnosti neuvolnilo od ní tolik

duchovně bytostného jako u muže, který se přiklonil k hrubší činnosti.

Tím každá žena přijímá a zprostředkuje záření, kterého muž nemůže více přijímat. Ženství, obrácené ke Světlu, stojí o půl stupně výše než muž, ovšem v přirozeném předpokladu, že stojí *správně* a že svých schopností nepromarnilo nebo samo nezahrabalo.

To, že žena disponuje jemností, které muž již v sobě nemá a také při způsobu své činnosti nemůže mít, poněvadž by ho zdržovala od mnoha hrubých věcí, jež jsou přesto nutné, to muž nevědomě vyciťuje. Sice si to přesně neuvědomuje nebo jen velice zřídka. Avšak vyciťuje v tom poklad, který chce *chránit.* Nutí ho to *chránit* tento, v hrubohmotnosti neviditelný poklad, poněvadž se cítí pozemsky, tedy hrubohmotně *silnější.*

Jest jen velmi málo mužů, kteří tak necítí. Takoví jsou však na každý způsob zesurovělí a nelze jich zváti muži v pravém smyslu.

Ona nevyslovená, jen nevědomě vyciťovaná potřeba chránit, přivedla muže nyní k tomu, že během doby viděl v ženství omylem *slabé* pohlaví, které potřebuje jeho ochrany. Tedy toto označení nevzniklo snad ze špatného chtění nebo nepříznivého úsudku, nýbrž jen z neznalosti pravého důvodu jeho vlastního cítění.

S falešným způsobem myšlení pozemských lidí a se stále silnějším omezením možnosti chápání věcí, ležících mimo hrubou hmotnost, i s nastalou pokračující otupělostí snižoval se přirozeně i zde výklad označení.

Ve skutečnosti není muž *silnějším* pohlavím, nýbrž jen *hrubším,* tedy hrubohmotnějším a tím hutnějším, jako není ženství pohlavím slabším, nýbrž *něžnějším, uvolněnějším,* což se slabostí nemá co činit.

Muž je v důsledku své větší činnosti hrubohmotně více *zhutnělý.* To ovšem není chybou, poněvadž toho potřebuje k vykonávání své činnosti ve stvoření, aby stál pevněji na pozemské půdě a mohl přímo působit v hutné a na hutné hrubohmotnosti. Jest tedy pevněji spoután se zemí a je jí více přikloněn.

Žena přesto tíhne více nahoru, do jemnějšího, něžnějšího a méně hutného. Ona doplňuje, udržuje a pozvedává lidského ducha … přirozeně, stojí-li na *svém* místě, které jí Stvořitel vykázal.

Tím, že ve svém těle zadržela zcela určitou část vyššího bytostného, její tělo tolik nezhutnělo, protože hrubohmotné tělo zůstává tímto bytostným volněji udržováno a proniknuto.

Není to však ani nedostatek, tím méně slabost, nýbrž je to nutné pro přijímání a zprostředkování záření, jejichž pomoci nemůže muž při své činnosti postrádat a kterých svým hrubým způsobem není schopen přímo přijímat.

To všechno vztahuje se přirozeně také nejjednodušším způsobem i na nejhrubohmotnější věci. Vezměme ku příkladu zrození. Muž sám by z *tohoto důvodu* vůbec nemohl poskytnouti duši možnosti, aby se k němu za účelem pozemského vtělení mohla přiblížit, i kdyby orgány jeho těla byly k tomu přizpůsobeny.

Chybí mu *onen most* pro duši, který jest v něžném bytostném, jež ženství dosud v sobě má a které se u mužství jeho aktivním chtěním muselo samočinně uvolnit.

A proto, i kdyby byly orgány k tomu přizpůsobeny, mohl by se vyvinout pouze *počátek* pozemského těla, dále nic, poněvadž by chybělo spolupůsobení nové duše, která by se bez něžného mostu bytostného nemohla přiblížit. I u mnohých žen se může duše sice mnohdy přiblížit, ale nemůže se trvale udržet, poněvadž tento most je poškozen tím, že žena si osvojila mužské vlastnosti, které něžný, bytostný přídavek ženskosti vytlačily. Duše se pak vždy znovu uvolňuje a to dříve než může dojít k pozemskému zrození.

To všechno zasahuje mnohem dále než si můžete myslet. I pozemské zdraví vašich dětí je podmíněno, brzděno nebo podporováno bezmezerností a čistotou tohoto vyššího bytostného mostu, který poskytuje matka.

Nejenom orgány jsou podkladem bezdětnosti, nebo že mnohá zrození nepokračují *tak,* jak by tomu mělo být při normálním průběhu. Hlavní příčina těžkostí, nemocí nebo slabosti spočívá velmi často jen v nedostatečnosti mostů, jichž duše potřebují k bezpečnějšímu a mocnějšímu vkročení na svoji pozemskou cestu.

Jak často si žena hloupým pohráváním nebo zavrženíhodnou ješitností osvojila mužské vlastnosti, které musely onu vyšší bytostnou část, jež jí byla dána jako přednost, oslabit nebo úplně zatlačit. Ná-

sledky toho jsou ve způsobu i formě svého utváření tak mnohostranné, že si lidé často lámou hlavu jak je to i ono možné.

Daleko horší, než u tohoto hrubohmotného dění, které se stane okamžitě viditelné, jsou škody v úrovni jemné hrubohmotnosti, vyvolané takovýmto selháním ženství a které se pak projevují také na zemi, i když až po dlouhé době.

Jednou, až přejdu na toto území, uslyšíte o tom ještě mnohé, ale pak se zděsíte nad lehkomyslným proviněním ženství, které je muži ještě podporováno a v rouhavém počínání posilováno, poněvadž je jim to velmi vítané!

Ještě po desetiletích se budete rdít, poněvadž tato doba úpadku ulpí jako odporné břímě nadlouho ve vašich vzpomínkách.

V tuto dobu jsou to pro lidstvo ještě tajuplná dění, z nichž odhalím závoje teprve časem, až lidé dozrají tak dalece, aby to mohli pochopit; neboť i já působím bezpodmínečně zákonitě. Lidstvo se může ode mne dovědět *všechno,* já však otevru svá ústa teprve tehdy, až lidstvo dozraje natolik, aby to mohlo přijmout. Tento průběh se projevuje úplně samočinně, jako přívod otevřeného nebo zažehnutého spojení. Proto zví lidstvo ode mne také jen tolik, kolik jest schopno zpracovati, více nic.

Nemusíte si to vždycky uvědomovat, neboť já cítím *vnitřní* probuzení a čilost ducha, které jest daleko jiné než denní vědomí rozumu. *A to* jest pro mne pobídkou, abych promluvil.

Proto dávám i dnes často zdánlivě mnohem více než co můžete skutečně vědomě přijmouti. Váš duch však, k němuž mluvím, to přijímá, aniž byste o tom pozemsky věděli. Vypadá to tak, jako bych již dnes dával mnohé, co je až pro pozdější dobu, zatím co váš *duch* to právě přijal.

Pochopení denním vědomím dostaví se později, snad až po desetiletích, takže teprve *pak* ho budete moci také *pozemsky* použít v dokonalém porozumění.

Půjdete-li duchovně hbitě se mnou, mohu vám objasnit celé stvoření. Lidé, záleží jen na vás! Buďte proto bdělí a čilí duchem, abych vám nemusel ničeho zamlčet!

Dávám rád a s radostí, jsem však vázán zákonem, poněvadž já sám jsem živým Božským zákonem i Slovem, které vám Všemohoucí posílá! Smím vám dávat takovou měrou, jakou můžete přijímat, nikoliv více! Pamatujte na to! Využijte proto času, dokud jsem s vámi na zemi, abyste ničeho nepromeškali; neboť nikdo jiný mimo mne nemůže vám to dát. Až s vámi nebudu, pak bude i navždy konec zjevením pro toto pozemské lidstvo!

Střezte moje Slovo a použijte je, může vám dát *všechno!*

Amen.

85. Zbořený most.

V poslední přednášce jsem mluvil o *onom* mostu, který chybí valné části dnešního ženství bílé rasy, a který činí ženu teprve tím, čím je.

Je bolestno pohleděti, jakou horlivou činnost vyvíjí pozemský člověk ve svém sestupu a tím také úpadku v domnění, že kráčí vzhůru.

Pozemský člověk! Na jeho jméně lpí hořká příchuť pro všechno, co ve stvoření žije podle vůle Boží. Zdá se, že by pro člověka bylo mnohem lépe, kdyby jeho jméno nebylo již vyslovováno, neboť při každém vyslovení tohoto jména zavane okamžitě celým stvořením nelibost a nechuť, která tíživě doléhá na pozemské lidstvo. Tato nelibost, tato nechuť jest živou obžalobou, která se současně formuje a musí se nepřátelsky postavit proti celému pozemskému lidstvu.

Tak se dnes pozemský člověk stal svým falešným působením, které se v tomto stvoření projevuje rušivě a trvale škodlivě, nakonec opovrhovaným. Opovrhovaným pro svoje směšné chtění vědět všechno lépe. Své vyřazení tvrdošíjně si vynutil, učiniv se neschopným pokorně a prostě *přijímati* Boží milosti.

Chtěl se rovnati Stvořiteli, chtěl být dokonalým, chtěl donutit působení Všemohoucího, aby se úplně podřídilo jeho pozemské vůli.

Není slova, které by mohlo takovou domýšlivou rozpínavost v její bezmezné hlouposti správně označit. Zamyslete se jen sami nad tímto takřka neuvěřitelným počínáním. Představte si pozemského člověka, jak usiluje státi se důležitým v dosud neznámém mu soukolí tohoto zázračného díla Božího stvoření, jak je chce řídit, místo co by se mu jako jeho malá část ochotně podřídil … pak nebudete sami věděti, máte-li se smát či plakat!

Ropucha, stojící před vysokou skalou a poroučející, aby skála před jejími kroky uhnula, nepůsobí zdaleka tak směšně, jako dnešní člověk ve svém velikášství vůči svému Stvořiteli.

Tato představa musí vzbudit odpor v každém lidském duchu, který se v soudu nyní probudí. V konečném poznání světlé Pravdy

zmocní se ho hrůza, strach a zděšení; neboť uvidí před sebou všechno *tak,* jak to skutečně již dávno bylo, i když on to dosud tímto způsobem neviděl. Pln hanby chtěl by pak utéci až na konec světů.

A závoj, který všechno halí, bude nyní stržen, jeho šedivé cáry budou rozehnány. Paprsek Světla bude pak moci zplna proniknout do duší, zmučených hlubokou lítostí, jež v nově probuzené pokoře budou ochotny skloniti se před svým Pánem a Bohem. Nemohly Ho již poznati ve zmatku, zaviněném k zemi připoutaným rozumem, který směl po všechen ten čas neomezeně vládnout.

Avšak dříve než můžete být od toho osvobozeni, musíte důkladně *na sobě a v sobě* prožít hnus nad konáním a myšlením pozemských lidí. Musíte jej *tak* vychutnat, jak jej vždy pozemské lidstvo nechávalo prožívat svou světlu nepřátelskou špatností všem vyslancům Světla. Jinak nedojdete vykoupení.

Je to to jediné oprošťující zvratné působení vaší viny vůči vyslancům Světla, jež musíte nyní sami prožít, poněvadž vám nemůže být jinak odpuštěno.

Co nevidět se ocitnete v tomto prožití a čím dříve se vás dotkne, tím snazší to bude pro vás. Kéž by vám zároveň proklestilo cestu ke světlým výšinám!

A opětně musí to být žena, která *nejdříve* pocítí onu hanbu, poněvadž její úpadek ji nyní k těmto věcem donutil. Ona sama se lehkomyslně postavila na stupeň, který jí nyní zhrublé mužství nutí pod nohy. Pozemští muži vzplanou hněvem a opovržením, pohlížejíce zvysoka na všechny ženy, které nejsou již schopny dáti jim *to,* k čemu byly Stvořitelem vyvoleny a čeho muž tak nutně ke své činnosti potřebuje.

Je to *sebeúcta,* která každého opravdového muže činí teprve mužem. Sebeúcta, nikoliv domýšlivost! Sebeúctu může však muž pocítiti teprve při pohledu na ženskou důstojnost, již ochraňuje a která mu dává a uchovává úctu před sebou samým!

To je to veliké, dosud nevyslovené tajemství mezi ženou a mužem, které je schopno podnítit ho k velikým, čistým činům na zemi, které všechno myšlení očistně prožhaví a rozprostře tak nad celým pozemským bytím svatou zář vznešené touhy po Světle. A toto vše

bylo muži odňato ženou, která směšnou ješitností pozemského rozumu rychle podlehla vábení Lucifera. V probuzeném poznání této veliké viny bude nyní muž pohlížet na ženu jen jako na *takovou,* jakou se svojí svévolí skutečně musela stát.

Ale tato bolestná hanba jest znovu velikou pomocí *těm* pozemským duším, jež se pod spravedlivými údery soudu ještě probudí a poznají, jak nesmírně oloupily muže svojí falešnou ješitností. Napnou všechny síly, aby získaly zpět důstojnost, již pozbyly a již samy odhodily jako bezcenný brak, který jim překážel na cestě, kterou si samy zvolily.

A tomuto chtění dostane se nyní té nejsilnější opory v proudech Boží čistoty, které jsou o slavnosti Čisté Lilie vysílány ku pomoci všemu pozemskému ženství. Ženství, jež se skutečně namáhá pozvednouti se vzhůru celou svou silou, jež mu dosud zbyla, aby konečně radostně splnilo ve stvoření všesvatou vůli Boží.

Ačkoliv znáte moji poslední přednášku, přece vám není úplně jasná tíha škodlivých následků, jež musela dopadnout na všechno lidstvo země, jakmile větší část pozemského ženství svým falešným konáním začala horlivě bořiti mosty, spojující je se světelnými proudy.

Stonásobné jsou tyto škodlivé následky, které v různých podobách působí na všechny strany. Potřebujete se jen vřaditi do chodu nevyhnutelného, zákonům stvoření odpovídajícího působení. Poznání nebude pak již těžké.

Zamyslete se ještě jednou nad prostým průběhem, který probíhá přesně podle zákona:

Jakmile žena učinila ve svém myšlení a konání pokus pomužštiti se, tu se hned toto chtění přiměřeně projevilo. Nejdříve ve všem, kde byla úzce spjata s bytostným, dále pak v jemnohmotnosti a po určitém čase i v jemnější hrubohmotnosti.

Následek toho jest, že pokusy o positivní působení pozemské ženy, odporující jejímu pravému úkolu, zatlačily všechny jemnější součástky jejího ženského druhu jako pasivní, až se konečně od ní uvolnily. Nepoužíváním ztrácely postupně na síle a z téhož důvodu byly ženě odejmuty.

Tím byl stržen most, který pozemskou ženu jejím pasivním druhem uschopňoval přijímat vyšší záření a zprostředkovávat je hrubší hmotnosti, v níž je svým tělem určitou silou zakotvena.

To je také *onen* most, jehož potřebuje duše k pozemskému vtělení do hrubohmotného těla. Chybí-li, tu pak znemožňuje každé duši vstup do budoucího těla, neboť duše sama nemůže překročiti propast, jež tím musela vzniknout.

Je-li tento most stržen jen částečně, což závisí na druhu a síle chtěného pomužštění činnosti ženy, tedy se duše mohou přesto vtěliti. Ovšem jsou to duše stejného druhu, tedy ani mužské, ani ženské, slovem nepěkné, které tvoří neharmonickou směs. U takových duší projeví se později různé neukojitelné touhy a cítí se ve svém pozemském bytí trvale nepochopeny a tak žijí jak sobě tak i svému okolí v neustálém neklidu a nespokojenosti.

Pro takové duše jakož i pro jejich pozdější pozemské okolí bylo by daleko lépe, kdyby nebyly nalezly příležitosti ke vtělení. Hromadí si na sebe jen vinu a nikdy ničeho neodčiní, jelikož ve skutečnosti nepatří na tuto zemi.

Příležitost a možnost k podobným vtělením, jež nejsou stvořením, tedy vůlí Boží žádoucí, poskytují jen takové ženy, které svou náladovostí, svou směšnou ješitností, ba i zneuctívající snahou vyrovnati se mužům, přiklánějí se k pomužštění, lhostejno jakého je to druhu.

Něžné, *skutečně ženské* duše nikdy se nevtělí pomocí takové neženské ženy. Poněvadž se toto pokřivení stále více rozšiřovalo a přitahovalo vždy nové duše, které nemohly býti ani ženou, ani mužem, šířice tak kolem sebe jen nezdravotu a nesoulad, bylo ženské pohlaví na zemi postupně dokonale otráveno.

Naštěstí moudré zákony stvoření samy vytyčily i v těchto věcech ostrou hranici; takovým násilným a falešným porušením zákona vznikají těžké nebo předčasné porody, rodí se nervosní děti rozervaných citů a konečně, po určitém čase nastává i neplodnost, takže národ, který připustí, aby jeho ženství usilovalo o pomužštění, jež je pro ženy nevhodné, je odsouzen k pozvolnému vymírání.

To se ovšem nestane z dneška na zítřek, aby to bylo právě žijícím lidem ostře nápadné, nýbrž i toto dění musí jíti cestou vývoje. I když pomalu, přece jistě! Aby národ byl vyveden z úpadku k ozdravění a zachráněn před úplným vymřením, je nutno vyhladit dříve několik generací, než mohou býti zadrženy nebo napraveny následky tak pronikavého zločinu žen.

Tam, kde velikost a síla obou ramen kříže stvoření nemůže se zachvívati v dokonalém souzvuku a čistotě, tedy kde positivní mužské a negativní ženské není stejně silné, nýbrž zkřivené a tím je pokřiven i rovnoramenný kříž, následuje v důsledku nepošinutelnosti zákona úpadek a konečný zánik, aniž by se tím stvoření nějak osvobodilo od podobných nesmyslností.

Žádný národ nemůže proto stoupati vzhůru a nemůže být šťasten, nemá-li pravých, nezkřivených žen. Žen, jichž pouhým následováním mohou a musí se vyvinouti i praví mužové.

Je tisícero věcí, které tímto způsobem zkazily pravou ženskost. Proto se i všechny následky jeví ve svých škodlivých účincích úplně různě, více nebo méně ostře. Ale ukáží se vždycky, na každý způsob!

Nechci zde hovořit jak ženy lehkomyslně napodobují špatné mužské návyky, k nimž v prvé řadě patří kouření; neboť to je epidemie sama pro sebe, která je zločinem na lidstvu, jehož si člověk skoro ani neodváží domyslet.

Při bližším poznání zákonů stvoření velmi brzy zmizí ona ničím neomluvitelná a bezmyšlenkovitá sobeckost kuřáků, kteří i v přírodě holdují své vášni, otravujíce tak každému dar Boží, to jest svěží vzduch, který má být přístupen všem tvorům, zejména musí-li zjistit, že tento nemrav je pařeništěm mnoha nemocí, pod kterouž metlou nynější lidstvo úpí.

I když přejdeme samotné kouření, tu vdechování tabákového kouře nemluvňaty a dětmi brzdí normální vývoj četných orgánů, zejména utužení a zesílení jater, které mají pro každého člověka zvláštní důležitost, poněvadž při *správné* a zdravé činnosti mohou snadno zameziti onemocnění rakovinou, jako nejjistější a nejlepší prostředek k potírání této nákazy.

Dnešní žena si ve většině případů zvolila nesprávnou cestu. Její úsilí směřuje k neženskosti, ať je to ve sportu, ve výstřelcích nebo zábavách, nejčastěji účastí na *positivním okruhu činnosti,* která přísluší mužům a musí jim zůstat, má-li nastati skutečný vzestup a mír.

Tím se již všechno na zemi posunulo ze základů a vyšlo z rovnováhy. I neustále vzrůstající spory, jakož i neúspěchy odvozují se jen ze svévolného *pomísení* positivního a negativního působení pozemských lidí; neboť stvoření klade podmínku, aby toto působení zůstalo *čisté.* Následkem takto vynucených zmatků musí být pak úpadek a zánik.

A přece jste, lidé, tak bláhoví, že se nechcete naučit znát prostotu Božích zákonů, které jsou svou bezpodmínečnou důsledností tak lehce poznatelny.

Znáte sice moudrá přísloví a rádi je opakujete. Již jen jediná věta poví vám mnoho: malé příčiny, velké následky! A přece se jí neřídíte! Při všem, co se kolem vás děje, co vás ohrožuje, skličuje a tísní nemyslíte na to, abyste nejdříve hledali malé příčiny a těmto se vyhnuli, aby nemohly vzniknout velké následky.

To je vám příliš prosté! Chcete raději přijíti na kloub těžkým následkům – možno-li s velikým povykem – aby váš čin byl plně zhodnocen a přinesl vám pozemskou slávu!

Ale tak nikdy nezvítězíte, i když jste přesvědčeni, že jste k tomu dokonale vyzbrojeni, neuráčí-li se vám hledati ve vší prostotě *příčiny,* abyste vyhnutím se jim provždy zamezili i těžkým následkům. A těchto příčin nenajdete, nenaučíte-li se pokorně poznávati Boží milost, jež vám dává ve stvoření vše, co vás může ochránit před každou strastí.

Dokud vám chybí pokora k vděčnému přijímání Božích milostí, dotud zůstanete zamotáni ve svém falešném konání a myšlení až k poslednímu pádu, který musí skončit věčným zatracením. A tato poslední chvíle je před vámi! Jednou nohou stojíte již nad propastí. Příštím krokem zřítíte se do bezedné hlubiny.

Rozvažte si to dobře! Vzchopte se a ustupte zpět! Odhoďte nudné, beztvárné a chladné pozemské bytí, jemuž jste až dosud dávali přednost. Buďte konečně *takovými* lidmi, jaké Boží vůle chce

v budoucnu ve stvoření ještě mít! Bojujte *o sebe sama,* neboť Bůh, který vám v tomto stvoření milostivě poskytl splnění vaší touhy po vědomém bytí, vás nepotřebuje! Toho buďte vždy pamětlivi, děkujíce mu každým vydechnutím, které vám jeho nevýslovná láska umožnila!

Amen.

86. Přehled stvoření.

Mnohý čtenář neučinil si ještě jasného obrazu o odstupňování mezi prastvořeným, stvořeným a vyvinutým. V mnohých představách panuje ještě silný zmatek. A přece je vše velmi jednoduché.

Zmatek povstává jen proto, že člověk sám si pomíchal výrazy a nedbá ostrých hranic mezi nimi.

Učiníte proto nejlépe, jestliže si představíte *dosud* vysvětlené stvoření a jeho odstupnění docela prostě, jak následuje:

1. Čistě duchovní část
2. Duchovní část
3. Hmotná část.

Místo toho je možno říci:

1. Prastvoření
2. Stvoření
3. Pozdější stvoření.

Z toho samozřejmě vyplývá myšlenka, že v prastvoření žijí prastvoření, ve stvoření stvoření a v pozdějším stvoření vyvinutí.

Takové označení není samo o sobě nesprávné, chceme-li uvésti celé stvoření jen ve velkých rysech. Při bližším pozorování musí být toto rozdělení výraznější, i když se nic nezmění na základních výrazech.

Při přesnějším vysvětlování vystupují ještě mnohé mezistupně, kterých nelze přecházeti, má-li obraz býti úplný.

Vypustím dnes část bytostnou, protože bytostné jest stejně ve všech částech. Je sice mezi duchovní částí a částí hmotnou mocná *vrstva* bytostného zcela *zvláštního* druhu, kterou však není nutno považovati za samostatnou část stvoření. Tato vrstva má svým působením vyvolávati pohyb a tím oteplování a formování hmotností. Proto není sama v sobě uzavřenou částí stvoření.

Není tedy třeba uváděti tuto bytostnou vrstvu jako část stvoření, ale lépe jako druh stvoření, který patří k hmotné části stvoření jakožto ženoucí a formující.

Úmyslně mluvím o základech *dosud* vysvětleného stvoření; neboť s tím ještě dlouho nebudu hotov. Časem budu muset všechno dosud řečené ještě mnohem více rozvésti, tak jak jsem to vždycky a znenáhla již činil. Jeví se i nutnost dosavadním vysvětlivkám dát nové rozdělení, aby se váš obzor rozšířil. Říci všechno najednou znamenalo by příliš mnoho pro lidského ducha.

I při tomto mnou připraveném způsobu budete muset vynaložit všechnu svou sílu, budete-li si chtít alespoň nějaké vědění z toho osvojiti.

Nemluvme tedy dnes o prastvoření, stvoření a pozdějším stvoření, nýbrž prostě o základních částech a to čistě duchovní, duchovní a hmotné. Pak si to člověk nebude moci tak snadno poplésti.

Já sám *musel* jsem uvésti *všechna* možná označení, aby jich bylo možno použíti k podrobnějšímu rozdělení všech odstupnění.

Tato označení mají znenáhla a tím jasněji a určitěji vniknouti do lidského vědění a nemohou tam pak přes jejich mnohostrannost způsobit žádný zmatek.

Jako první a nejsilnější část stvoření přichází tedy část *čistě duchovní*. Tato se skládá ze *dvou* základních oddělení. Horní, nejvyšší oddělení čistě duchovní říše je nositelem vlastních *pra*stvořených, kteří vznikli jako ihned *zralí a dokonalí* z vyzařování Parsifalova a nepotřebovali žádného vývoje. Toto oddělení sahá až k Vasitě, jejíž působení je na dolejší hranici.

Druhé oddělení chová v sobě vyvinuté v čistě duchovním. Proto lze zde po prvé nalézti děti, kterých není v hořejším oddělení, neboť děti mohou být jen tam, kde probíhá nějaký vývoj.

Obě oddělení mají však společný základ čistě duchovní a přece však jen *horní* oddělení může býti nazváno prastvořeným v pravém slova smyslu a v něm se nacházející čistě duchovní mohou být opravdovými prastvořenými!

Tím se obraz stvoření poněkud rozšiřuje, aby tomu lidský duch pozdějšího stvoření mohl lépe porozuměti.

Nemůžeme tedy mluviti o prastvoření, které sahá až k Patmosu, tak jak jsme to dosud pro větší zjednodušení činili. Přesněji vzato musíme mluvit již zde o horním, v plné zralosti vzniklém prastvoření

a o vyvinutém čistě duchovním stvoření, při čemž obě oddělení dohromady tvoří *čistě duchovní říši* nebo čistě duchovní část stvoření.

Čistě duchovní nebo *čistě duchovní říše* je tedy souhrnné označení nejvyšší části stvoření a je myšlena jako *druh* stvoření, zatím co označení prastvoření v ostřejším slova smyslu se vztahuje jen na jeho vyšší část.

Máme-li nyní hlouběji vniknouti do vědění o stvoření, nesmíme tedy nadále užívati slov čistě duchovní a prastvoření jako *jeden* pojem.

Prastvoření je sice čistě duchovní, ale v čistě duchovním je také ještě svět vývoje, který se nachází pod vlastním prastvořením, s nímž spojen dává dohromady čistě duchovní říši. V této říši jsou tedy čistě duchovní prastvoření, kteří byli ihned bez přechodu naprosto zralí a jsou těmi nejsilnějšími a nejmocnějšími a za nimi následují čistě duchovní vyvinutí, kteří své bytí začínají jako děti.

První oddělení, prastvoření, skládá se ze tří hlavních stupňů nebo úrovní, druhé oddělení, čistě duchovní říše ze čtyř. Dohromady je to tedy *sedm* základních stupňů, které se opět dělí do mnohých odvětvení.

Neměl jsem v úmyslu jít tak daleko ve svých vysvětlivkách. Proto jsem nazval dosavadní přednášky prostě jen „duchovní úrovně“ a chtěl jsem v nich přinést vše, co není hmotné.

Protože se nyní přece zmiňuji o dalších podrobnostech, musím dosavadním přednáškám o čistě duchovní říši dáti přesnější název „z čistě duchovní říše stvoření“, aby byly rozdíly lépe vytýčeny.

Za touto čistě duchovní říší, která je složena z tak mnoha oddělení, následuje velká *duchovní* říše.

Duchovní není snad slabším druhem z čistě duchovního, nýbrž něčím, co je čistě duchovnímu naprosto cizí. Je to v sobě mnohem slabší záření, které proto potřebovalo mnohem větší vzdálenosti od prasvětla, aby se mohlo zformovati a zčásti také státi vědomým.

Snáší se proto dále dolů, aby dál od Světla mohlo vytvořiti svou říši. Není v něm ani částečky z čistě duchovního a je samostatné.

Je to všechno lehké a samozřejmé a přece to lze jen těžce říci, aby bylo možno uvésti lidské duchy do vědění, které přesahuje jejich vlastní původ.

A vy přece musíte nyní pochopiti souvislost všeho dění, abyste v koloběhu tohoto stvoření nebyli již více vlečeni jako nevědomý přívěšek, podobni cinkajícím rolničkám, jen proto, že jste nedokázali jít jako důvěřivé děti.

Slov „buďte jako děti“ jste nechtěli poslechnouti a proto vám zůstává jako poslední ze všech pomocí pro vaši záchranu jen jediná cesta: *vědění* o stvoření!

Musíte mít o něm alespoň tolik znalostí, abyste byli schopni vpraviti se do zákonitého pohybu, který vás buď povznese s sebou nebo vás zničí a vyvrhne jako plevy do rozkladu.

Pohyb je v této době zesílen za účelem velké očisty a proniknut všemohoucností Boží. Neodolatelně nutí nyní každého tvora, aby se buď pohnul anebo zahynul v dravé bolesti nezměrného zoufalství, jež vzniká jako důsledek rušivé svévole nebo v těžké beznadějnosti, kterou přinese konečné poznání falešné cesty spolu s nahlédnutím, že na jakýkoliv obrat je již pozdě. Z tohoto důvodu snažte se osvojiti si vědění o Pravdě, která vám dá oporu a povede vás k cíli bez bloudění.

Že v mém Poselství máte opravdové Slovo Pravdy můžete sami ihned poznati, budete-li se bděle dívat kolem sebe. Celý váš dosavadní pozemský život, tak jako nové prožívání každého okamžiku zevně i vnitřně bude vám naprosto jasné, jestliže je osvětlíte mým Poselstvím a budete-li je z jeho hlediska pozorovati.

Ani jediná otázka vám nezůstane nevyřešena. Najdete velké porozumění pro mocné působení neměnných zákonů ve stvoření, které vám bylo dosud tajemné. Uvidíte, jak tyto zákony v účincích vašeho chtění vás povedou ke koruně vaší námahy. Dojdete k podivuhodnému tušení moudrosti, všemohoucnosti, lásky a spravedlnosti, které mohou být *jen z Boha,* jehož bytí jste takto nalezli.

Než vraťme se zpět ke stvoření. Jako pokračování připojuje se k čistě duchovní říši další říše *duchovní.* Je nutno považovati duchovní

za *jiný* druh než čistě duchovní, ne snad jako slabší zbytek čistě duchovního.

Jakmile byla v této říši překročena hranice, potřebná k možnosti zformování, vznikly i zde v nutné vzdálenosti od Světla, ihned bez jakéhokoliv přechodného vývoje, úplně zralí duchové, které nazveme *stvořenými,* na rozdíl od prastvořených v čistě duchovním.

Stvoření jsou tedy nejsilnějšími a nejmocnějšími v duchovním, tak jako prastvoření v čistě duchovním, které se mohlo před tímto zformovati.

A tak jako předtím v čistě duchovním jest i zde v duchovním druhé oddělení, které potřebuje vývoje a kde lze tedy nalézti také děti vedle těch, kteří již ve vývoji dozráli. Obě oddělení dohromady tvoří duchovní část stvoření.

K této duchovní části přimyká se pak ještě velký kruh zcela zvláštních bytostných druhů, který obklopuje hmotnou část, působí na ni, prostupuje ji, pohybuje jí a tím přináší oteplení a formování.

Hmotná část stvoření má opět zase dvě oddělení. První část, jemnohmotnost, formuje se ihned pod zásahem bytostných, protože je lehce propustná. Druhá část, hrubohmotnost, musí v důsledku větší hmotnosti probíhat za pomocí bytostných vývojovým pochodem. Přirozeně i tato dvě základní oddělení rozpadají se v mnohé podružné části.

Každé oddělení druhů stvoření štěpí se v mnohé úrovně, z nichž každá jednotlivá je opět tak mnohotvárná, že se jeví sama o sobě jako veliký svět.

Budu vám nyní vysvětlovat přesně jen *to,* co se nachází v hranicích vašeho lidského ducha! Již to je tak veliké, že se váš duch bude muset velmi hýbat, trvale, bez přerušení, aby zde na zemi pochopil správně alespoň *část* z toho. Tato část vás však přivede tak daleko, že se již nebudete moci tak lehce ztratit.

Jen opravdovým *věděním* – a to ještě velmi namáhavým – musíte se vypracovati z bahna rozumové domýšlivosti, protože býti *dětmi* v duchu již více nemůžete. Abyste se v dětsky bezstarostné důvěře a bez odporu mohli poddati vyššímu vedení, k tomu vám dnes chybí

vše. Falešně vedená a přehnaná rušnost vašeho pozemského rozumu to již více nedovolí!

Zůstává vám tedy jen *jediná* cesta k záchraně: *cesta opravdového vědění,* která vede od víry k přesvědčení!

Abyste mohli jíti touto cestou, k *tomu* vám chci pomoci Poselstvím, které jsem vám dal. Snažte se však přijmout toto vědění a udržet je živým, abyste je již nemohli ztratit a aby s vámi šlo na všech vašich cestách!

A pak se také ukáže pravdivost úsloví, které z dávných dob přešlo do dnešní řeči a zůstalo živé:

„Čím více je člověk schopen proniknouti do opravdového vědění, tím jasněji poznává, že ve skutečnosti … nic neví!“

Vyjádřeno jinými slovy:

„Opravdu vědoucí se stane maličkým před onou velikostí, jejíž stopy nachází ve svém uvědomování! To znamená, že se stane pokorným a ztratí domýšlivost, která drží v zajetí lidského ducha, osvobodí se a bude stoupati vzhůru.“

Zkuste si dnes zapamatovati, co jsem již sice ve svých přednáškách řekl, ale o čem jste si přece neučinili správného obrazu, alespoň ne všichni, že totiž po prastvořených čistě duchovní říše nepřicházejí jako příští stupeň hned stvoření, nýbrž nejdříve vyvinutí čistě duchovní dolní části čistě duchovní říše, kteří tam tvoří veliký mezistupeň.

Teprve pak přicházejí, jako nejvyšší v duchovní říši, stvoření, kteří nejsou čistě duchovní, nýbrž duchovní, to jest zcela jiného druhu, k nimž se opět připojují zase vyvinutí duchovní.

Odtamtud jsme však stále ještě velmi daleko vzdáleni od hmotností, před nimiž se vznáší kruh zvláštního druhu bytostných sil, o němž chci podrobněji mluviti teprve později. To proto, že je s vámi velmi úzce spojen. Bez jeho pomoci byste v hmotnostech nikdy nemohli zůstat.

Bez těchto bytostných pomocí byl by váš vývoj nemožný; museli byste navždy zůstati duchovními zárodky s palčivou touhou směti se stát vědomými z milosti Boha, Jediného, Všemohoucího!

Vy však se odvděčujete těmto neustále pohotovým pomocníkům z bytostného kruhu kolem hmotnosti za jejich tak potřebné působení příkrým až chorobným tvrzením, že to vše patří do říše bájí a pohádek, jen proto, že jste si sami znemožnili schopnost je vidět a slyšet.

Tak často jste se posměšně usmívali, když o tom bylo mluveno a netušili jste, jak jste se činili směšnými a jak jste byli odporní těmto vám tak potřebným pomocníkům!

Máte mnohé dohnati a napraviti, abyste mohli upevniti příčky žebříku ke vzestupu vašeho ducha, které jste lehkomyslně a domýšlivě rozbili. Bez nich však nemůžete stoupat vzhůru. Noha ducha *potřebuje* oporu a nemůže přeskočit ani jedinou z těchto příček.

V tomto stručném nástinu nezmínil jsem se vůbec o největší ze všech sfér stvoření, která svou velikostí daleko přesahuje i souhrn všech ostatních sfér, o sféře, kterou nazýváme Božskou. Pravděpodobně se k ní již více ani nevrátím, protože člověk je příliš od ní vzdálen a vzdálen vždycky zůstane. Moje dosavadní vylíčení potřebovali jste jen pro to, abyste si mohli alespoň částečně zformovati souvislý obraz prapůvodu všeho bytí shora dolů.

Učte se lidé, je nejvyšší čas!

87. Duchovní zárodky.

Duchovní zárodky! Již často jsem o nich mluvil, vysvětloval jejich vývoj a cestu. Řekl jsem také, že pozemští lidé se vyvinuli z duchovních zárodků. Je to tedy *váš* vývoj, který zde vylíčím.

Dnes chci vám alespoň poněkud přiblížiti začátek vašeho uvědomování.

Ve své poslední přednášce mluvil jsem o druhém, nižším oddělení v duchovní části stvoření, v němž duchovní nemohli vzniknouti jako ihned zralí, nýbrž museli se vyvíjet z dítěte.

Z této části nepocházejí vyvinutí pozdějšího stvoření, k nimž patříte i vy, nýbrž teprve z určité sraženiny odtamtud, která nemá dost síly, aby se bez vnějšího popudu sama vyvíjela.

Tato sraženina se skládá z duchovních semen, z duchovních zárodků, z nichž pak vycházejí vyvinutí lidští duchové všech hmotností.

Tato těžší sraženina snáší se z duchovní části stvoření a vstupuje tím do bytostného kruhu, který obklopuje hmotnost.

Nemluvím tu ještě o dějích přitahování, prožhavování a s tím spojených proměn záření, jak je to podmíněno zákony stvoření, nýbrž chci vám říci jen o *pomocnících,* kteří jsou při tom činni a o jednotlivých událostech, které vám mohou dát srozumitelný *obraz*.

Jen tím, že vám ukáži pevné *formy* ve svém líčení, můžete si pak sami představiti něco zcela určitého, co přibližně odpovídá skutečnosti a dopomůže k pozemskému porozumění.

Nechci tedy vysvětlovati, *jak* se vše pohybem podle přírodních zákonů uskutečňuje, nýbrž jak se to při tom formování *jeví!*

V bytostném kruhu, do kterého se duchovní zárodek ponořil, jsou bytosti velmi různých druhů. Nejsou navzájem promíseny, nýbrž stojí opět v jednotlivých úrovních nad sebou, podle druhu činnosti, kterou vykonávají.

Přicházejíce z duchovna, nacházíme na nejvyšším místě kruhu zázračně jemné, ženské bytosti, které se zachvívají v paprsku lásky a čistoty. S mateřskou péčí ujímají se přicházejících duchovních zá-

rodků, zahalují je bytostnými plášti a takto zahalené, ještě úplně nevědomé duchovní zárodky předávají dřímající do rukou jiných ženských bytostných, které stojí blíže jemné hmotnosti.

Tyto opět halí zárodky do druhé schrány, zase jiného druhu, podobného okolí, v němž se samy nacházejí. Takto opět o něco těžší zárodky jsou doprovázeny dolů k nejvyšší vrstvě jemnohmotnosti.

Všechny tyto jemné, ženské bytosti *podporují* svou pomocí zákonité a samočinné děje. Jsou dokonale krásné a v dřívějších dobách bývaly mnohým lidem známy, protože se jim mohly tu i tam někdy ukázati. Byly nazývány dobrými vílami, které se dobrotivě starají o vyvíjející se lidské duše.

Na hranici jemnohmotnosti očekávají opět jiné ženské bytosti příchozí duchovní zárodky, aby je dobře *opatrovaly*. Mimo to jsou tu i ochranné bytosti mužského druhu, které se však nezabývají opatrováním, nýbrž positivnější činností.

Tak je duchovní zárodek obklopen a pěstován bytostnými pomocníky. On sám, ještě nevědomý, následuje svou touhu po sebe uvědomění. Postupuje stále dál, až v jemnohmotnosti narazí na takovou hutnost, která již nedovoluje pokračování tohoto neuvědomělého postupu. Sestup dolů se tu zastavil. Duchovní zárodek musí očekávat procitnutí k vývoji než bude moci postupovati dále.

To je opět zcela přirozený děj, podmíněný druhem okolí, ale veliký bod obratu pro duchovní zárodky. Tyto nacházejí se nyní v takové úrovni jemnohmotnosti, jejíž hutnost je zdržuje. Tím je učiněn konec nevědomého postupu.

Jsou tedy náhle měkce uloženy ve vrstvě, která jich nepustí dále. Jen procitlé, zcela slabé, ale přece již vědomé chtění může vyvinout sílu k dalšímu pochodu, v němž je nutno poznávati okolí.

Právě zde musím své vysvětlivky zpomaliti a kráčet velmi pozorně kupředu, aby si lidé mohli zformovati správný obraz a aby nebylo možno ničeho přesunovati.

Neboť zde, kde duchovní zárodky na své prvé nevědomé pouti musely zůstat doslova trčet v jakési zcela určité hustotě jemnohmotnosti, protkané bytostným prouděním, odehrává se velmi mnoho důležitého pro lidského ducha. Je to důležitý bod na cestě ponoření

se do hmotnosti za účelem vývoje a rovněž tak důležitý bod na zpáteční cestě vzhůru po zralosti, dosažené vývojem.

Právě *tato* vrstva je velmi důležitou hranicí v bytí lidského ducha. Proto chci u ní zůstati déle a říci o ní více.

Lidskému duchu, který vystoupil až sem, jeví se tato úroveň jako nezměrně vysoká a podivuhodně krásná. Leží tu před našimi zraky zalita mírným světlem, které se zdá mírné a přece je mnohem jasnější než zář našeho slunce zde na zemi, světlem, jehož paprsky probouzejí, pomáhají a posilují.

Celá úroveň vypadá jako jediná nekonečná zahrada. Jedna kvetoucí zahrada za druhou řadí se k sobě do nedohledných dálek. Všechny jsou naplněny krásnými květinami všech velikostí a druhů. Něžné bytosti pečují o jejich růst a vážné mužské postavy je chrání a střeží, řídí a dohlédají mezi záhony.

Kol kolem stojí kvetoucí besídky, zvoucí k odpočinku a osvěžení a … k tichému blaženému rozjímání.

Hutnější hmota, tvořící půdu, je jemnohmotnost, která zastavila duchovní zárodky a zadržela je zde na jejich pouti.

A pak se stane zázrak: bytostný plášť, do kterého jemné ženské bytosti zahalily každý duchovní zárodek při jeho výstupu z duchovní říše, vyvíjí se zde pod zářením této úrovně, zakotven v jemnohmotné půdě a ošetřován bytostnými pěstounkami v nádhernou květinu, v jejímž kalichu duchovní zárodek odpočívá a ve spánku stále víc a více zesiluje.

Přes všechnu jemnost této úrovně je tu přece jen hrubší druh účinků než v duchovní říši a tak, jsa silnějším zněním veškerého pohybu a dění burcován, může se duchovní zárodek při zcela určité zralosti v rozpuku poupěte současně probuditi k ponenáhlému uvědomění. Toto pozvolné uvědomování není však ještě sebe vědomí.

Od *vědomí* probouzejícího se ducha až k sebe vědomí dozrálého ducha je ještě veliký krok!

Zvíře je také vědomé, ale ne sebe vědomé! Tím se však teď nebudeme zdržovati.

Rozpuk poupěte je tedy vyvolán přirozenou a samočinnou cestou a to zráním duchovního zárodku. Zvukem rozpuku probouzí se současně duchovní zárodek k vědomí o bytí.

To jsou děje, které později budou moci být vysvětleny zcela přesně ve všech podrobnostech, aby se v nich našla zákonitost, která v nich je a která dává všemu prostotu a přirozenost, jak je to možno poznati vždy v celém stvoření.

Květina, v jejímž kalíšku duchovní zárodek zrál, potřebovala jen jednu část bytostné schrány duchovního zárodku. Druhá část zůstala kolem duchovního zárodku a procitnutím vzala na sebe lidskou formu dítěte. Leží tedy při rozvinutí poupěte v kalichu květiny pěkně zformované dítě v lidské podobě.

Také zde musím opět vložit několik poznámek, než budu moci pokračovat:

Dosud procházel duchovní zárodek ošetřováním *dvou* různých ženských bytostí, dříve než přišel do rukou zahradních pěstounek. Oba druhy můžeme nazvati vílami. První, která se duchovního zárodku ujala ihned při jeho výstupu z duchovní říše, zahalila ho jemným pláštěm z nejjemnějšího druhu této úrovně či tohoto kruhu, druhá opět jiným zcela jiného druhu.

Duchovní zárodek měl tedy při svém uvíznutí v jemné hmotnosti již dvě rozličné schrány, které přijal z rukou vil. Tedy dva dary dobrotivých vil.

Z tohoto děje vznikly později povídky o darech, které dobrotivé víly vkládají do kolébky dětem.

Zevní schrána vyvíjela se tedy v hutnější jemnohmotnosti pod probouzejícím zářením v ochranné poupě květu a jemnější vnitřní schránka zformovala se ihned při procitnutí jako maličké tělo lidské podoby. Proč se jemnější schrána musela zformovat v *lidské tělo* vám ještě vysvětlím.

V mém Poselství jsem již řekl, že uvědoměním *ducha* vzniká také lidská forma, protože zvláštní druh ducha podmiňuje lidskou formu.

To je řečeno ve velkých rysech. Nyní musím i toto vysvětlení rozšířiti a poukázati na to, že při tomto procitnutí duchovního zárodku k prvnímu uvědomění se zárodek ducha sám ještě neutváří

jako lidská forma, nýbrž jen něžná bytostná schrána, kterou obdržel od první víly.

Tato schrána přijímá lidskou formu, protože procitnutí duchovního zárodku tuto schránu byť i nevědomě již prozařuje. Protože je tedy, i když nevědomě, *duchovně* prožhavena, přijímá z toho důvodu samozřejmě také druh, jímž byla prožhavena, to jest lidskou formu.

Duch sám však dostává teprve pozvolna ve svém *sebe* uvědomování na své pouti hmotnostmi lidskou formu, více nebo méně pěknou, podle druhu a cíle jeho vývoje. Při tom se také přeformují jeho vnější bytostné a jemnohmotné schrány.

Jen ve vědomém stavu duchovního zárodku je však bytostná a jemnohmotná schrána *vždy krásná,* protože může být teprve sebe uvědomováním ducha, který tím dostává také svou svobodnou vůli, nějakým způsobem *pře*tvářena!

Promyslete tuto větu velmi pečlivě. Najdete v ní mnohá rozluštění.

Najdete při tom také vysvětlení, proč všechny bytosti, které vědomě slouží Boží vůli, jsou bez výjimky velmi krásné a dokonalých postav. Je to proto, že mají v sobě duchovní, ale nemohou však svojí tvářnost měniti falešně jdoucím sebe uvědomováním.

V tomto vysvětlení najdete také rozdíl v tom, co jsem dříve označoval velkým souhrnným pojmem „bytostné“. Dnes poprvé ukazuji zcela určité odstupnění, které však může být zase dáno jen v hrubých rysech, abychom nešli příliš do šířky.

Jsou bytostní, kteří mají v sobě duchovní a vědomě slouží vůli Boží. Jsou také jiní bytostní, kteří mají v sobě jen bytostné, jimž duchovní chybí. K těmto posledním patří na příklad zvířata.

Abych předešel hned z počátku zbytečným otázkám, řeknu ještě, že musíme bytostné pomocníky ve stvoření rozdělit do mnoha stupňů, aby tomu lidé mohli správně porozumět. Učiním tak vždy jen od případu k případu, jakmile se k tomu naskytne příležitost. Tím to snadněji pochopíte. Později si to lidé budou moci sami z Poselství sestaviti.

Nyní chci ještě říci, že také mezi bytostnými, v nichž je duchovní, mohou být různá rozdělení. Největší část jich slouží *jen vůli Boží* a je naprosto neodvislá od všeho ostatního.

Malá část však, daleko vzdálená od světlých výšin a svou činností úzce spojena s nejhrubší hmotností, jako gnomové a tak dále, může býti tak jako mnoho jiného přechodně ovlivněna v hrubohmotnosti žijícími vyvinutými lidskými duchy. Avšak nyní byla možnost této činnosti lidskému duchu opět *vzata* a tak i tito malí bytostní pomocníci stojí v této době jen ve službě vůle Boží a to po dobu soudu i po dobu trvání tisícileté říše.

Nemohu se však ještě zabývati těmito podrobnostmi, protože bych vás příliš odvedl od základních rysů. Chci nejprve dáti vám *základní vědění,* jež by vám dalo oporu, které nutně potřebujete ke vzestupu a ke zdokonalení svého ducha, k jeho dozrání pro světlé výšiny.

Všechno ostatní musí zatím zůstat stranou až bude po velké očistě. Až do té doby není času na podrobnosti, které vedou do dálek, nad nimiž by se vám zatočila hlava!

Máte se nejprve *zachrániti* z bludišť falešného chtění všechno vědět lépe. To je pro vás nyní to nejnutnější; jak to vy sami později poznáte.

Nesmíte ovšem brát všechno příliš pozemsky, utvoříte-li si obraz o těchto dějích. Pozemská tíže tu přece nikde není. A přesto najdete události podobných druhů také v této *hrubé* hmotnosti na zemi.

Pohleďte jen na motýla, který se vyvíjí pod ochranou kukly a roztrhne ji, jakmile k tomu dozrál.

Ochranná schrána duchovního zárodku dostává formu květiny, která se musí spojením s vlastnostmi půdy v jemnohmotnosti vyvíjeti. Také každé Proč a Jak dá se zcela přesně vysvětliti podle zákonů tak, že poznáte proč právě to musí být jen tento druh a forma a nic *jiného.*

Bude třeba ještě několikaletého vysvětlování, aby se došlo tak daleko, že vy lidé pak udiveně poznáte velkou jednoduchost, která se sice v tisícerých obměnách objevuje ve stvoření a přece je ve všech

věcech vždy zcela přesně tatáž a vyvíjí se podle *jediného* základního zákona.

Překvapeni seznáte, že těžkosti poznání vznikly jen z vás. Vy sami jste je připravili a vše si tak ztížili. Vy sami jste šli oklikami a bludnými cestami, které vás musely unavit a zavedly vás tak daleko, že bez pomoci ze Světla již vůbec nemůžete dosáhnouti cíle!

A přece by vám domýšlivost vašeho rozumu nebyla zahrála tak zlý, ale dobře zasloužený kousek umělého zmatku, kdybyste se dali v dětské důvěře vésti Světlem. Byli byste pod tímto věrným vedením lehce a rychle došli k plné zralosti a to cestou, na které vás čekaly jen radosti.

Nyní to však máte velmi těžké, protože všechny kameny, kterými jste si cestu zaházeli, musíte nejprve sami odkliditi. Nemůžete se také naráz skokem vrátiti na pravou cestu, nýbrž musíte všemi oklikami a bludnými pěšinkami projít až zpět k místu, kde jste sešli z pravé cesty a teprve tam můžete po ní kráčet dále.

Proto jsem vás musel následovati na všech vašich oklikách a falešných cestách, abych k vám došel, vás zavolal a pak ty, kteří poslechli mého volání, pečlivě přivedl zpět; protože vy sami již nejste schopni vyjíti z těchto bludišť.

Nemohl jsem přijíti přímou cestou ze Světla k vám, nýbrž jen po vašich *vlastních cestách,* jestliže jsem vám chtěl pomoci.

Brzy tomu všemu také budete rozumět. Poznání všeho už není od vás daleko. Pak vám také bude všechno mnohem lehčí.

I když je v tomto stvoření *všechno* důležité a má svůj smysl, přece je tu pro vás přímá linie, která může sloužit pro vaše uvědomování jako opora a po níž můžete jistěji kráčet vzhůru.

A jen tuto oporu chci vám dát *napřed,* protože jí nutně potřebujete. Dnes jsem vám ukázal zcela nový obraz úrovně, která pro vás pozemské lidi je vlastním východiskem a hraje proto velkou úlohu. Víte nyní, *jak* se probouzíte a *kde* k tomu dochází.

A tato úroveň, která vám zprostředkuje a umožňuje vstup do světa a poskytuje vám tak základní kámen vašeho vlastního bytí jako člověka, je také velmi důležitá pro zralého ducha, který se ve smyslu Boží vůle správně vyvinul a jest schopen vzestupu.

Jako zde rozkvete první schrána v lidské formě, tak opět zralý duch odkládá tuto stejnou schránu na této úrovni, tu první schránu, která je pak při vzestupu tou poslední!

Zůstane zde na této úrovni, aby se opět rozešla, rozložila, rozplynula ve stejném druhu, z něhož kdysi vznikla jako dar víly.

Ale tato schrána zralého ducha přináší s sebou nové síly, osvěžuje a posiluje stejný druh, protože byla správným, vzestupným smyslem sebe vědomého ducha silně prožhavena a nese toto žhnutí v sobě! Tím je tento druh schrán v kruhu bytostného kolem hmotností stále více zesilován a může mnohem silněji a lépe pomáhat novému bytí a procitání mnohých zárodků lidských duchů.

Po odložení poslední schrány jemné bytostnosti odchází duch jako takový sebe vědomý z této úrovně zahrad opět zpět do duchovní říše, kterou kdysi opustil jako spící nevědomý duchovní zárodek, jdoucí jen za svou neurčitou snahou po vývoji, která vychází z touhy po uvědomění.

Usilujte o to, pozemští lidé, abyste dozrálí směli vejít do říše ducha! Budete tím pak spojeni s *těmi,* kteří se mohli vyvinout v duchovním, aniž by se byli museli nejprve ponořiti do hmotností.

Nebudete také pak méně silní než oni; neboť vy jste překonali mnohé překážky a v námahách tohoto překonání stali jste se plameny! A bude tam z vašeho příchodu tak veliká radost, jak to bylo již naznačeno podobenstvím o ztraceném a opět nalezeném synu.

88. Bytostné zárodky.

V poslední přednášce mluvil jsem o procitnutí duchovních zárodků k vědomému bytí.

Stejně tak jako je v duchovním poslední sraženina duchovních zárodků, jest také v bytostném naposled sraženina nevědomých bytostných zárodků. A tak, jak se duchovní zárodky snášejí dolů do nejjemnější vrstvy jemnohmotnosti, tak se snášejí také bytostné zárodky do nejjemnější vrstvy hrubohmotnosti, kde později působí jako vyvinutí bytostní pomocníci.

Také tyto bytostné zárodky jsou zahaleny schránami, a když se tak staly těžšími, klesají do poněkud hutnější vrstvy hrubohmotnosti, ve které rovněž zůstanou doslova trčet.

Dříve ještě, než přejdu k vysvětlování, musím uvésti něco, o čem jsem sice již jednou zběžně mluvil. Úmyslně jsem se vyhnul nějakému bližšímu vylíčení, protože by lidského ducha mohlo velmi snadno zmásti, kdybych předčasně řekl příliš mnoho.

Již dříve poukázal jsem ve svém Poselství na to, že ve stvoření mimo zformovaných věcí jsou také *proudění,* která protékají stvořením.

Již tento výraz „proudění“ dává nám také hotovou formu. Skutečně je tomu tak: jsou to proudy, které protékají stvořením tak jako řeky této země a stejně jako vzdušné proudy!

A tak jako jsou na zemi tyto dva hrubohmotné druhy proudění od sebe odlišné, tak máme také ve stvoření tyto dva druhy proudění: bytostné proudy a duchovní proudy.

Ve stvoření není ničeho bez forem. Jsou tu vlastní formy a formy hromadné. K hromadným formám patří ty druhy proudění, které působí vedle nebo ještě lépe řečeno se zvláštními útvary nebo vlastními útvary. Každé z těchto proudění má zcela určité úkoly, které odpovídají přesně jejich druhu. Můžeme také říci, že vyplývají z jejich druhu.

Tak tvoří duchovní proudy mezi jiným také cesty pro duchovní zárodky, dokud jsou tyto nevědomé a vedou je k možnosti vývoje.

Na této cestě spolupracují tři věci pro duchovní zárodky: první je vnitřní sklon duchovního zárodku k uvědomění, který *naléhá a postrkuje,* druhý je tok duchovního proudění, který je *nese* a třetí je stejný druh ve hmotnosti, který již vyvíjejícího se lidského ducha *přitahuje.*

Nyní ovšem ihned vznikne ve vás otázka: jak to tedy bylo v době, dokud ve hmotnosti ještě nebylo vyvinujících se lidských duchů a nemohla tedy působit přitažlivost stejnorodého?

V této době, ve které se světu blížily první duchovní zárodky, nebyla hmotnost ještě tak hutná jako dnes. To způsobilo teprve později falešně vyvíjené lidské chtění, které vyvolalo větší hutnost a tíži. To mělo zase za následek větší vzdálení od Světla a lenivější, ztížený pohyb.

Při lehkosti tehdejší hmotnosti stačilo úplně duchovnímu zárodku jeho vlastní usilování jakož i jeho unášení duchovním proudem. Mohl tak snadno dosáhnout prvního cíle k vývoji. Také další vývoj byl lehčí, protože i zcela *slabé* uvědomění stačilo jako pohnutka k další cestě. Tak bylo možno postupovati stále kupředu.

To všechno je dnes velmi značně ztíženo.

Zde musím opět něco připojit. Děj snášení se duchovních zárodků do stvoření jest stále trvalý, bez *přerušení.* Jestliže jsem řekl dříve, že ku přijetí duchovních zárodků byla nutná zcela určitá zralost hmotnosti a že se při postupující zralosti tento sestup duchovních zárodků nemůže více opakovati, pak se to netýkalo celého stvoření, nýbrž pouze *jednotlivých* světových těles, jako např. *Země.*

Na tuto zemi mohou nakonec přijít jen starší, již dříve inkarnované lidské duše, které musí v ukončení kruhu dokončit svůj běh. Nemohou sem však přijít duchovní zárodky, tedy duše, které ještě nebyly v hutné hrubohmotnosti.

Jiné části ve stvoření jsou však vždy připraveny, aby mohly přijmouti duchovní zárodky, které sice již došly k vědomí bytí, musí se však teprve v prožití vyvíjeti k sebe-vědomí.

Dokud lidský duch vede jen nevědomý život, musí se mu dostati jména duchovní zárodek, i když jeho schrána nese lidskou formu. Teprve v dalším vývoji k sebe-vědomí přestává být lidským *duchovním zárodkem* a stane se lidským duchem!

Toto říci bylo nutno, aby nenastaly falešné výklady anebo pojmové omyly. Proto jsem se zmínil již ve své poslední přednášce, že od vědomí o bytí až k lidskému sebe-vědomí je veliký krok. Teprve plné sebe-vědomí přivodí *svobodné* a vědomé rozhodnutí vůle a tím také plnou zodpovědnost za toto rozhodnutí.

Když tak pokračuji ve svých vysvětlivkách, musím stále ostřeji oddělovat různé pojmy, zatímco jsem dříve mohl tak mnohé nechat pod souhrnným výrazem. Není to tedy jakýsi druh slovních hříček, jak to mnozí chytří rozumoví lidé ve své duchovní lenosti rádi říkají o některých místech mého Poselství. Již jejich rychlá pohotovost dost zřetelně ukazuje jejich naprostou nevědomost a zároveň nedostatek jejich vlastních pojmů o vážnosti a velikosti této věci. Není to hra, ale nutná a nevyhnutelná potřeba, má-li člověk vůbec vniknout do tohoto tak pohyblivého stvoření.

Není vůbec možno, aby člověk vystačil navždy s těmi málo pozemskými výrazy, které má. Musí velmi mnoho usilovati, aby se časem naučil rozeznávati mnohem přesněji všechny hranice a aby jasně odvažoval vlastní smysl každého jednotlivého slova.

Toho se musíme držet i my, chceme-li kráčet vpřed, nemáme-li zůstat stát nebo nechat za sebou nevysvětlené pole.

I zde musí tedy býti pohyb místo strnulého svévolného lpění! Vysvětluji-li zprvu něco ve velkých rysech, mohu to nazvati jinak, než když pak přistoupím k podrobnostem a stále víc rozvádím to, co jsem již dříve vzal jako souhrnný pojem.

A já musím *vždy* užívat zprvu hromadných pojmů a jít teprve *později* k jednotlivostem, až hromadný pojem vyvolal ve vaší schopnosti chápání alespoň poněkud jasný obraz. Jinak byste nikdy nemohli dojít pochopení nezměrné velikosti stvoření. Brzy byste ztratili pevnou půdu skutečného vědění a padli byste do roztržitých, u lidí obvyklých nejasností, jimiž se tak vyznamenávají stoupenci nesčetných sekt a také i církví.

Nechte proto klidně mluviti takové lidi. Dávají si sami vysvědčení své vlastní povrchnosti jakož i bázně před námahou podrobného a bližšího zkoumání. Jděte radostně za mnou *tak,* jak vám to ukazuji. Budete z toho mít jen prospěch; neboť já to lidskému duchu nejen

ulehčuji, ale i umožňuji, aby celou velikost pochopil alespoň v *těch* částech, s nimiž je ve spojení a od nichž jeho život zůstane odvislý.

Tak jako duchovní proudy nesou *duchovní* zárodky, tak vedou bytostné proudy *bytostné* zárodky na jejich cestách. O východisku, druhu a činnosti všech těchto proudění bude možno mluviti teprve později. Vezměme dnes prostě v začátku pojem, že všechna tato proudění se podobají vzduchu a vodám dole na zemi. Oplodňují, udržují, očisťují, krátce jsou v každém smyslu povzbuzující.

Tato proudění byla ostatně zčásti známa již i dřívějším pozemským lidem. Patří k nim např. v řeckém podání uváděná „Styx“.

Vraťme se však po tomto odbočení zpět k účelu dnešní přednášky.

Bytostné zárodky jsou neseny proudy bytostného druhu. Přesto, že *základní druh* těchto proudů je bytostný, je tu mnoho rozličných a dokonce mnohostranných zvláštních druhů. Z prapůvodního hlavního proudu odděluje se během jeho toku v rozličných úrovních stále více a více vedlejších proudů, které hledají vlastní cestu. Čím více přibývá vzdálenosti od Světla, tím více se odděluje jednotlivých druhů jako pobočných ramen. Přes své bohaté rozčlenění jsou však konečně jen *jedním,* zcela určitým bytostným druhem a poslouchají zákona, který jim uložil nésti také jen stejné druhy bytostných zárodků.

Tyto bytostné zárodky plní zákony stvoření a spějí na místo svého určení. Jsou rozděleny v takové zárodky, které jsou úzce spojeny s květinami, s různými jinými rostlinami, rovněž tak s vodou, vzduchem, zemí a horninami, s ohněm a mnoha jinými samostatnými věcmi ve hmotnostech.

V každé jednotlivé úrovni, ba i v každé meziúrovni jsou neustále vysazovány stejně utvářené bytosti, opouštějí proud, což znamená, že zůstávají tam, kde mají působit, aby se tam staly vědomými. To se děje všechno v samozřejmém, prostém působení zákonů, takže to ani jinak není možné.

V každé meziúrovni procitají určité bytostné druhy k vědomí takovým způsobem, který odpovídá jejich síle a začínají tam formovat, ochraňovat a pěstovat.

Nakonec však zůstanou v proudech ještě takové bytosti, které mohou dojít k vědomí jen na hvězdách nejhrubších *hmotností.* A poslední sraženinou z nich jsou také ty bytostné zárodky, které ani v hrubé hmotnosti nemohou se hned beze všeho probuditi, nýbrž potřebují zvláštního vývoje.

To je ovšem prozatím zase jen velký obraz, který vám dávám. Nejlépe uděláte, když jej zprvu přijmete jako *plochou* mapu země, na které můžete pozorovat cesty proudů, řek a potoků v jejich různém rozvětvení a zdánlivě samovolně vybraných cest.

Teprve *pak* budete moci obraz *zaokrouhliti* a představovati si, že vodní žíly také prostupují vnitřek, že netekou jen na povrchu, tak jako vzdušná proudění. Tak si nakonec také získáte obraz dějů *tohoto* druhu ve stvoření.

Kdyby lidé této země *správně* stáli ve službách vůle Boží, tu by byla země harmonickým i když hrubým obrazem stvoření. Že se jí nestala, způsobilo jen pokřivení lidí. –

Než chceme přece mluviti o bytostných zárodcích. Duchovním zárodkům pozemského člověka v jeho bytí jsou příbuzenstvím nejbližší malí elfové květin země!

I oni probouzejí se v kalíšcích pozemských květin. Není to však tak jak vy si myslíte. Jsou sice v poupatech květin, které tvoří nejhrubší ochrannou schránu až k jejich procitnutí, ale je při tom ještě něco zcela jiného.

Ve skutečnosti leží měkce uloženy v pozemsky vám neviditelné vrstvě měkké, jemné hrubohmotnosti. Současně však také v poupěti pozemské květiny. Jemná hrubohmotná vrstva prostupuje vám neviditelně nejen poupě, nýbrž celou zemi a její okolí.

V této vrstvě odehrává se vlastní vývoj k vědomí květinových elfů, zatímco pozemské květinové poupě zůstává jen nejhrubší, *zevní* ochranou, od které jsou elfové květin, přes zcela určité spojení, téměř *neodvislí.*

Nezahynou také s odumřením květiny. Jejich vývoj jde stále dál v tom, že pomáhají ochraňovat nové pozemské květiny a zčásti také nové děti elfů. S jejich dovedností roste také jejich síla.

Tak to jde dál, stále dál až k bodu, který je v plné zralosti povznese k jinému a novému poli působnosti. Jak bytostné zárodky, tak i duchovní zárodky mají podobnou cestu. Obojí stojí pod *jediným,* jednotně se projevujícím *Božím zákonem* vývoje! Malí elfové nejsou také ve svém bytí bez ochrany vydáni všanc nebezpečí, že jejich obydlí budou již jako poupata sežrána zvířaty anebo zničena bezohlednou lidskou rukou, jak se to někdy hrubohmotně jeví.

Ovšem, květiny jsou *hlídány* vyvinutými elfy, ale ne v každé květině sídlí dítě elfů, nýbrž jen v takové, která je zvlášť chráněna před nebezpečím, pokud lze o tom vůbec mluvit. Dokud nejsou vědomí, jsou také ihned při blížícím se nebezpečí odneseni.

Zmiňuji se nejdříve o květinových elfech jen proto, že tito vždy byli a ještě jsou pod záchvěvy vůle Boží. Nemohou být ovlivněni lidským chtěním. Neustále tkají a dýchají jen v záchvěvech Světla!

Tato skutečnost je zdrojem tajemství, proč *každá* květina, i ta nejprostší, je prozářena krásou. Vždyť elfové květin stojí ve Světle. Jejich něžnost nese ženské formy, které, protože stojí ve Světle, jsou pohádkově krásné.

Vy sami ovšem můžete na základě Poselství říci, že jsou také elfové mužských forem a to podle jejich činnosti.

Jsou hutnější a positivnější, protože se zaměstnávají tvrdšími hmotami; elf stromu na příklad má mužskou formu.

Vždy podle činnosti je forma i hutnost.

Tak mají gnomové podle svého zaměstnání v zemi a kamenech mužské formy. Jsou hutnější, zatímco rusalky tekoucích živlů mají opět ženské formy.

Můžete z toho sami vyvoditi další důsledky a vystihnete vždy to pravé, vezmete-li za základ Poselství, ve kterém najdete všechny zákony stvoření.

To, co bylo zde řečeno, týká se vyvinutých bytostí vašeho okolí na zemi! Všechno, co je úzce spojeno s *nejhrubší* hmotností, může počítat v této větší hutnosti s rychle viditelnými úspěchy jen v positivní činnosti. Proto je mužská část jako positivně výkonná vždy obrácena k hutnějšímu a tedy nižšímu, ženská část naproti tomu jako něžnější je negativně přijímající, obrácená k vyššímu!

Takové je rozdělení stvoření podle vůle Boží. Teprve pak když se i člověk do něj vpraví a podle něj žije, dožije se i on skutečného vzestupu, kterého jinak nemůže dosáhnout. Teprve pak bude jeho působení podle kříže stvoření, v němž positivní s negativním, aktivně jednající i pasivně přijímající udržuje rovnováhu!

A jako vždy, je to i dnes ještě *pozemská žena,* která *nestojí* na svém místě ve stvoření!

Když to všechno klidně promyslíte, můžete dojít k netušeným závěrům a vysvětlením, které se vám zdály být dosud téměř neřešitelné. Váš rozum se sice nebude chtít klidně a rychle do toho vpravit. Bude stále znovu chtít rozsévat pochybnost, aby vás zmátl a tím zadržel v poutech, ve kterých vás v uplynulých staletích téměř bez odporu mohl držet.

Je snad mnoho lidí, ve kterých ihned vyskočí otázka: A co fúrie? Nemají i ony ženské formy a jsou přece velmi positivní ve svém působení?

Proto chci již nyní podati vysvětlení:

Fúrie jsou mužských i ženských forem, obojí však přes mnohostrannost jejich činnosti sledují jen *jeden* cíl: zničení!

Ale fúrie nejsou *vůbec bytostné*. Něco takového nepochází z vůle Světla! Fúrie jsou jen výplody zlého lidského chtění. Patří k démonům, kteří musí okamžitě zajít, jestliže lidské chtění stane se lepším a obrátí-li se ke Světlu!

Jsou ovšem velmi nebezpečné a budou v soudu osvobozeny, aby se mohly vrhnout na celé lidstvo. Ale škodit mohou jenom tam, kde se budou moci zachytit, tedy ve stejnorodě zlém chtění nebo ve strachu lidí.

Tak budou muset i fúrie sloužit Světlu, neboť ony se vypořádají se zlými pozemskými lidmi a pomohou tak k velké očistě. Až tato bude skončena, nebudou mít fúrie žádné potravy a budou muset samy zajít.

Kdo však má v soudu strach, tomu chybí přesvědčení o slově Pravdy a tím také důvěra ve všemohoucnost Boží a jeho spravedlnost, která se tak často jeví v pomáhající lásce!

Takový člověk stane se pak *po právu* obětí své vlažnosti nebo lenosti. Takový *má* býti v soudu fúriemi zasažen a zničen!

Je to tedy i *toto* nakonec také prosté dění, které i ve své hrůze musí jít cestami svatého zákona Božího!

Odpoutané fúrie! To znamená, že nebudou zadržovány, naopak po nějakou dobu bude jim ponechána úplně volná cesta.

Lidé nebudou proti nim chráněni, nýbrž vydáni všanc jejich zuřivosti.

Je ovšem naprosto samozřejmé, že *ti* lidé, kteří nosí v sobě opravdové přesvědčení a jsou tím spojeni se Světlem, nemohou být napadeni, protože v jejich nitru není žádné odezvy, které by se fúrie mohly zachytit, aby je zmátly.

Ti, kteří jsou spojeni se Světlem, stojí v takovém běsnění jako v nějaké schráně, která nemůže být prolomena a na níž se všechno zlé napadání samo zraní. Tato ochrana vznikne samočinně z pevné důvěry v Boha v každé hodině nebezpečí.

Lidé však, kteří se domýšlivě a pyšně domnívají být věřící a jsou při tom jen věřícími církví a nikoliv v *Boha,* nemají v sobě vlastního života. Budou pohazováni sem tam jako zvadlý list v bouři a musí zahynout ve víru, ledaže by ještě v pravý čas přišli k poznání, jak byli prázdní ve své strnulé víře. Pak se budou moci pilně snažiti vsát do sebe život ze Světla Pravdy, které svítí nade všemi bouřemi.

Zůstaňte bdělí a silní, aby se vás fúrie nemohly zachytit! Staňte se svou činností podobnými mnohým malým bytostným pomocníkům, jichž věrná služba je vzorem všem lidem!

89. Upravovatel cesty.

Jestliže jednou dojdete k poznání celé své viny, jíž jste se provinili proti Bohu, sotva budete míti ještě naději na slitování či milost, neboť jste si ji opravdu nezasloužili.

Čím dále díváme se do minulosti, tím hrozivěji vyvstává z uplynulých tisíciletí proti vám jedna žaloba za druhou, řadí se k sobě v pevný souvislý kruh, který se stále úžeji kolem vás stahuje.

Nakonec tento řetěz na vás ničivě dopadne, jestliže se v poslední hodině vděčně neuchopíte záchranného lana, které vás vyzvedne z tohoto sevření, nesoucího v sobě zkázu, konec vaší viny – ale také současně konec váš!

Lidé, probuďte se přece! Světlo vám nyní odhaluje ku pomoci všechny závoje, jimiž byla zastřena minulost, abyste poznali, co jste zameškali a jak nesprávně jste vždy jednali!

Nemůžete říci, že v minulosti to byli *jiní* lidé, kteří se zatížili vinou a že vy na tom nemáte podílu. To by byl hrubý omyl. Byli jste to vždy *vy sami,* jeden zde a druhý onde – ne vždy v téže době a také ne vždy na témže místě, ale nějakým způsobem vás nitky jistě spojují s *každou* událostí, i když jste o tom dosud nevěděli.

Ve svém připoutání k zemi ani netušíte, kolik velkých pomocí vám Světlo vždy poskytovalo, v každé době a bez ustání, abyste nemohli sejít s pravé cesty … ale váš *duch, ten* o tom ví, protože toho byl často účasten!

Jen hlubokým pádem, vyvolaným vaším dobrovolným zotročením se vládě rozumu, dokázali jste, že už více nic necítíte ze Světla. Váš duch se už sám nemůže probojovat k plnému, bdělému vědomí, protože jste jej zazdili do dočasné pozemské tíže.

Mimoto mu nikdy nedáváte příležitosti, aby se trochu pohnul, protože jste na vedoucí místo dosadili místo svého ducha k zemi připoutaný rozum, spoutaný v nejhorším slova smyslu.

Tím vám byly samočinně uzavřeny všechny cesty ze světlých výšin. Vy sami křečovitě oddalujete vše, co by mohlo rušiti tento nezdravý stav dřímoty vašeho ducha, jen aby se nemusel vylekat ze

své samolibé pohodlnosti. Vaše domýšlivost falešně odhadla vaši cenu, nafukujete se, že sami víte všechno lépe! –

Jak strašlivé musí být nyní opravdové poznání pro takové lidi!

A *to* je to, co dnes v prvé řadě tak mnohé zdržuje od přijetí Pravdy ze Světla! Ano, úzkost a strach, sice ještě hluboko se skrývající, ale přece jen působící lehké mrazení, a to mnohým lidem. Je to skrytý strach a člověk bude náhle prudkými údery ze Světla neúprosně donucen k nedobrovolnému procitnutí! Ano, úzkost a strach z každého paprsku jasného studeného Světla, nesoucího s sebou Pravdu, který neúplatně učiní všechny omyly a chyby těchto pozemských lidí snadno poznatelnými – *to* je důvod, proč tak mnozí lehkomyslně váhají postaviti se směle do jasného Světla!

Žádný z nich nechce se dobrovolně vzdát pohodlí, vyplývajícího z domýšlivosti, že oni to přece musí vědět lépe, a která se tak pochlebně řídí podle jejich přání. Proto dávají přednost starým zvykům před nepokojem, který jim moje Slovo zprvu musí způsobiti, než v něm znenáhla najdou mír a duchovně vstanou z mrtvých jako *noví* lidé, vědomě žijící ve stálé radosti podle vůle Boží.

Budou pak cítiti svatou vůli Boží jen jako pomoc, oporu a požehnání – a ne jako tvrdý tlak, jak se jim to dnes při jejich falešném stanovisku musí jevit.

Už to je samo sebou určité znamení falešného stanoviska a důkaz nesprávných cest *těch* pozemských lidí, kteří na Slovo Pravdy *narážejí,* protože se jim *nelíbí!*

Tato „nelibost“ je také nejlepším výrazem odmítnutí takových lidí, kteří se domnívají, že si mohou Pravdu *voliti,* že si z ní mohou vzíti jen to, co jim se *líbí* nebo, jak to říkají: co se jim *„hodí“!*

Z tohoto označení vidíte již sami, jaká je v tom zavrženíhodná domýšlivost a samolibost vlastního povyšování. A když se někdy vůbec odhodlají snížiti se tím, že přistoupí k Slovu Pravdy – pak je to jen a jen jejich povýšenost!

Není tu žádné opravdové vážnosti, tím méně pokory, která nutně patří k tomu, má-li se vůbec něco nalézti; neboť Pravda se nikdy nevnucuje.

Já vám však říkám: lidé nemají vůbec žádné *volby,* ale musí se nyní pokořiti a sestoupiti s trůnu své svrchovanosti nesprávně myšleného života!

Kdyby byli lidé po tisíciletí nejednali *vždy* stejně, tak jako to činí ještě *dnes,* kdyby hned vše, čeho se jim dostalo ku pomoci, nepokřivili, jen aby to přizpůsobili svému pozemskému smyslu a přání, muselo by býti dnes na zemi jen *jedno jednotné* učení, přicházející z vůle Boží. Nebylo by tu tolik druhů různých vyznání.

Všechna učení, přišlá dosud na zemi, tvořila by *vespolek stupně* k podstavci, na kterém by zasedla Pravda podle svaté vůle Boží, jak to bylo v mnohých zaslíbeních lidstvu zvěstováno.

Nebylo by růzností v chápání, tím méně ovšem v samotných učeních!

Neboť všechna učení přišla kdysi od Boha, přesně přizpůsobená jednotlivým národům a zemím a upravená podle jejich citlivosti a duchovní zralosti.

Všechno původně vedlo ve zcela přímém směru k svatému Božímu slovu Pravdy, které nacházíte v Poselství. Již tehdy všechno směřovalo k době posledního soudu, který dnes *nastal!* Nositelé, kteří přinesli jednotlivá učení, s výjimkou těch, kteří přišli přímo ze Světla, byli upravovateli cesty pro samotné Slovo Pravdy.

A tito připravovatelé cesty se snažili, často s velmi vřelým vnitřním zápalem, věrně splniti svůj úkol, přes všechny překážky, lidmi vždy opět a opět kladenými do cesty.

Ale lidstvo také tehdy, jako vždy, selhalo. Hned po odchodu takových připravovatelů cesty zkřivilo jejich slova, a to, čemu nerozuměli, vůbec vynechali a skryli před příštím pokolením.

A přece právě to, co ukrývali – protože tomu tehdy sami nemohli rozuměti – bylo to *nejdůležitější* ze všeho.

Protože tato nejdůležitější zvěstování vždy a přirozeně obsahovala jen to nejvyšší z celého učení a byla přístupna jen zcela malému kruhu – protože by tomu davy ještě nerozuměly – nebylo těžko a také lze to snadno pochopit, že byla zprvu potlačována, až časem upadla *úplně* v zapomenutí.

Ale moudrá prozřetelnost nedovolila, aby tato zvěstování zcela zmizela. Přijde doba, a je velmi blízká, kdy ze všech zemí přijdou zprávy o spisech, mluvících o těchto starých časech a spolu s nimi vyvstanou svědkové proti všem pokřiveninám domýšlivého lidstva.

Při tom se ukáže, že následovníci a stoupenci těchto učení nemají vůbec spojení s původní naukou, která zněla zcela jinak, než jak ji dnes podávají a učí! Dokonce i ta Pravda, kterou přinesl Ježíš, byla zkřivena ve smyslu i ve výrazu.

Mnoho síly a také mnoho dobrého chtění bylo proto četnými věřícími vyplýtváno na omyly, ražené během tisíciletí, a tak dnes vidíme nauky mnohých mudrců, kteří byli připravovateli cesty pro Slovo Pravdy – jako Krišna, Lao-Tse, Buddha a Zoroaster – v naprosto *cizí* formě a tím také zcela jiného obsahu, než jak byly kdysi těmito zvěstovateli podávány.

A také líčení jejich pozemských životů byla během času změněna a nesouhlasí se skutečností.

Tisíce, ba statisíce pozemských roků vynaložilo Světlo již na to, aby vás v nevýslovné trpělivosti a nepochopitelné dobrotě namáhavě vzdělávalo a připravovalo na dobu, v níž se sami musíte soudit, abyste v ní buď zahynuli nebo mohli slavně vystoupit do světlých zahrad věčné radosti.

A protože doba, na niž bylo stále poukazováno, nyní nadešla, stojí lidé mnohem více odvráceni od Pravdy než dříve! Ženou se tvrdošíjně jen za obrazy vlastní své domýšlivosti. Říkají: já to přece musím vědět lépe – až pod poslední ranou meče v Bohem chtěném očisťujícím soudu padnou do propasti rozkladu! –

Co myslíte, lidé, že na vás ještě musí přijít? Nebudu již více mluvit, neboť budete to sami brzy prožívat! –

Ale ještě i v této době bezútěšných zmatků dává Světlo plnýma rukama z pramene své nevyčerpatelné všemoudrosti vždy opět nové milosti, které se uzavřením kruhu všeho dění musí ještě samočinně vyvinouti. Budou dosažitelné všem těm, kteří poznají jejich cenu a vděčně využijí jejich pomoci.

Především Světlo odsune ještě jednou závoje, které byly spřádány lidským myšlením a musely přivoditi dnešní zmatek.

Světlo dává vám v soudu znovu *Pravdu* a tím také poznání souvislosti velkého vedení, které chtělo postupně a pečlivě vésti lidstvo k poznání Světla. A k tomu také měla sloužit všechna učení.

Jen malichernost lidského myšlení a lidská ješitnost způsobily, že vznikly *rozdílnosti,* často dokonce si odporující, z toho, co původně bylo jen *jednotné* a nikdy nemělo vésti k rozkolu!

Také v tom poznalo temno slabosti pozemských lidí a využilo jich velmi obratně pro sebe, aby dosáhlo Světlu nepřátelského cíle.

A tito pozemští lidé, jimž bylo vždy znovu a znovu dáváno tolik pomocí ze Světla, následovali ochotně a dokonce radostně všechny svody temna – pro svou ješitnost a samolibost!

Mezi *tyto* lidi jste patřili kdysi i *vy,* vy, kteří dnes nechcete nic vědět o takové vině a snažíte se svalovati ji na jiné.

Každý z lidí inkarnovaných dnes na zemi měl jednou a často i *vícekrát* příležitost věrně následovati volání Světla! Alespoň *jedenkrát* měl každý možnost přijmouti nefalšované učení některého připravovatele cesty.

Přesto, že lidstvo neustále hřeší, přináší Světlo v soudu a s ním spojeném uzavření kruhů všech dění ještě jedenkrát příležitost k poznání všeho toho, co až dosud pro lidi učinilo, aby je ochránilo před jejich konečným pádem!

V uzavření těchto kruhů ukáže se ještě jednou prožití všech připravovatelů cest, jejich život i působení v paprsku Světla *tak, jak* to skutečně bylo, aby se tím narovnalo všechno zkřivené a zůstalo v budoucnu chráněno před hříchem ctižádostivých lidí, kteří chtějí sami všechno vědět lépe.

Pozemské životy a působení známých připravovatelů cesty počínaje Hjalfdarem až ke Krišnovi, k Lao-Tseovi, Buddhovi a Zarathustrovi a ještě mnoho jiných opět ožijí. Je to proto, že se dnes musí každý začátek ve svém koloběhu spojiti s koncem, aby se při tom soudil, stoupal výše anebo spěl k rozkladu.

V příbězích *všech* těchto připravovatelů uvidíte ještě jednou zřetelně jednotné, velké vedení ze Světla. Uvidíte však také úporný boj temnot proti každé pomoci, jíž se mělo lidstvu dostati.

Člověk mohl až dosud sám rozhodovati tím, že tuto pomoc buď přijal nebo ji zavrhl; svým chtěním sám všechno vědět lépe zkřivil čisté učení a posloužil tím jen temnu, nikoli Světlu. Tak vyvolal zmatky a nepřátelství jako výsledek oněch učení, která ve skutečnosti měla *sjednocovati,* kdyby byla zůstala tak čistá a jasná, jak byla dána.

Mohlo-li dojít k tak zlým důsledkům, svědčí to o tom, že je to ve svých dnešních formách jen *lidské* dílo; neboť vše, co přichází od Boha nebo co se vykonává správně nezná ani nenávisti ani nepřátelství!

Tuto *pravdu* vezměte pro všechno jako zkušební kámen!

Kdekoliv najdete nesnášenlivost a nenávist, nebo kde dokonce uvidíte nepřátelství a štvaní proti jiným, kteří nejsou téže víry, kde je snaha škoditi jinověrcům, *tam to není učení od Boha* nebo je zfalšováno a takoví lidé slouží jen temnu a nikdy ne Světlu!

Učení, které to připouští, musí být pokřiveno, ať se jmenuje jakkoli; neboť každé učení, které není ještě zkřiveno, bude se vždy čistě zachvívat v Božích zákonech. Nemůže vychovávati lidi, kteří by škodili svým bližním!

Přirozeně jsou také ještě lidé, kteří se sice řídí čistým učením, ale zneužívají je k *vlastním účelům,* jak to často najdete ve světových dějinách a v dějinách jednotlivých národů, jež tím však byly nakonec dohnány k zániku, i když se zdálo, že někdy směřují ke vzestupu.

Je nápadné, že takto jednají dokazatelně vždy jen *služebníci takových učení,* kteří se odedávna nazývají kněžími nebo *Božími* služebníky. Při tom upravovali tato učení tak, že jejich výklady prospívaly k uskutečňování jejich vlastních přání.

Již tím byl smysl učení zkřiven a stoupenci a věřící sloužili, aniž o tom věděli, *jen církvím a chrámům, ne však skutečnému Bohu!*

A tito tak zvaní služebníci Boží střežili vždy žárlivě udržení svého pozemského vlivu na věřící lid. Neustále se snažili tento vliv rozšiřovati, protože znamenal pro ně současně také moc a tím i … jejich výdělek, jejich živobytí!

A tak se to stalo bojem, který vedli všemi prostředky – ale byl to jen boj o pozemské živobytí, pro který jim byl každý prostředek dobrý. Tuto skutečnost můžete přece ještě dnes všude lehce poznat.

To také zcela přirozeně přivodilo nakonec nenávist a nepřátelství, nesnášenlivost a štvaní vůči ostatním lidem. Ale tím nikdo neslouží Bohu; neboť Bůh zapovídá tyto zlé věci, které ostatně, i jen čistě pozemsky pozorováno a spravedlivě posuzováno, ukazují pouze na nečisté smýšlení toho, kdo je schopen takovým způsobem jednat. Nemohou však nikoho snížit v očích lidí, *kteří dovedou ještě* spravedlivě *myslet!*

Jsou tedy v těchto věcech jen *dvě* východiska nesprávnosti: Buď je učení samo zkřiveno lidskou rukou a lidským myšlením nebo se jeho služebníci snaží je zneužíti falešným způsobem k cílům, jež jsou v prvé řadě velmi pozemské, sobecké. Pak je provádění nauky zkřiveno a zneužito k osobním účelům!

Jedno je však stejně tak zavrženíhodné jako druhé. Zneužívat čistého učení převážně k osobním cílům jest daleko horší, než když je zkřiveno z nevědomosti.

Nyní v soudu se to všechno ukáže! Ale ukáže se to na lidech samých, kteří takto zhřešili proti Duchu, který jim neustále vždy znovu dával *jediné* učení jako základní pojem Bohem chtěného bytí v tomto stvoření:

Miluj svého bližního! To znamená, *cti* ho jako takového! *V tom* tkví železný příkaz, že mu nikdy nesmíš vědomě škoditi, ani na jeho těle ani na jeho duši, ani na jeho pozemských statcích a jeho pověsti!

Kdo toho nedbá a jedná jinak, neslouží Bohu, nýbrž jen temnu, kterému se vydává jako nástroj.

Takový člověk nezná také Boha ani jeho všesvaté vůle, spočívající v jeho Slově. Nezná také ani Slova Božího v jeho *pravém* smyslu! A to dokazuje každý sám zřetelně způsobem jakým jedná, tedy v mluvení a skutcích. Podle toho okamžitě poznáte, kdo opravdu slouží Bohu a kdo jen temnotám!

To budiž vám nyní vodítkem v boji, který musíte podstoupiti se vším, co z temnot pochází a temnotám slouží!

Stojíte-li pevně ve Slově, pak vám nebude těžké udržet si vítězství. Světlo je silnější než temnoty, věčně mocnější, a sloužíte-li věrně, je všemohoucnost Boží s vámi!

90. Když je nouze nejvyšší, Boží pomoc nejbližší.

Když je nouze nejvyšší, je Boží pomoc nejbližší! Tato slova jsou již od pradávna známa na zemi. Z mnohých lidských úst vycházejí jako slova útěchy, ale žel často jen bezmyšlenkovitě, jen aby se tím něco řeklo při starostech, jež druhého skličují.

Tato krásná slova, skrývající v sobě jakýsi *příslib,* stala se prázdnou frází společenské zdvořilosti.

Kdo však nechce jmenovati Boha – a takových lidí je mnoho, poněvadž jim v tom brání tisícero důvodů – ten řekne místo toho: po dešti svítí opět slunce! Jiní snad užijí ještě jiných pořekadel, která mají tentýž smysl; je jich velmi mnoho.

A přece ani jedno z nich nemá v sobě onu hlubokou vážnost a také sílu jako slova:

Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší!

Každý člověk, který na tato slova myslí v těžkých strastech, vycítí povzbuzující sílu, která tryská z těchto slov. Je v nich cosi zvláštního, co není dáno žádnému jinému způsobu útěchy. Předstupuje před vás jako vítězný hrdina a vy to cítíte, aniž byste si dovedli ujasnit, co jest schopno vyvolati uklidnění.

Kdo však žije podle Poselství, ten zná moc slova, zachvívá-li se v zákoně stvoření. V tom spočívá tajemství tohoto působení. Tato zmíněná věta jest zapojena na záchvěvy Světla a zprostředkuje proto sílu, která nás musí překvapit, *dopadne-li na dobrou půdu.*

Ale vždy jest tu nezbytná základní podmínka, jako při všem: půda musí být k tomu připravena! V těžkých souženích často však bývá připravena rozechvěním. Tak mohou tato slova sklenouti most pro pomoc ze síly Stvořitelovy, která jest připravena pro každého tvora, poněvadž proudí celým stvořením. Tvor potřebuje jen s důvěrou vzhlédnouti ke svému Pánu, neboť důvěra tvoří vždy tu nejlepší cestu pro pomoc z jeho síly.

Postup při použití této věty je následující: slova „když je nouze nejvyšší, je pomoc Boží nejbližší“ *probouzejí důvěru v lidech, kteří věří*

v Boha. Tím tvoří tato slova most, neboť důvěra, která jimi vznikla, stoupá vzhůru jako prosba, jako modlitba, poněvadž je procítěna lidským duchem. Při tom se otevírá duch nové síle, která opět tryská z něj k oněm místům, která ho těžce skličují.

Tak tato místa, ve zlé vůli doléhající, přicházejí do paprsků Světla, které zlo přemohou.

Kde však člověk nevěří v Boží pomoc, tam také nemůže těmito slovy vzniknouti *ona* důvěra, která jest nutná pro vpuštění svaté síly Světla a nemůže býti proto vedena na ono místo, jež je příčinou utrpení.

Nemyslete si ale při tom, že sílu Světla, která vás zasahuje, máte vésti dále sobeckými, nenávistnými myšlenkami a plány na zničení. To by byly nečisté kanály, kterými síla Světla nemůže proudit bez zakalení.

A každé zakalení přináší oslabení. Tím byste tedy zeslabili účinek pomoci, vám poskytnuté. Jen tehdy, když jste schopni s *čistou* důvěrou v Boha přijmouti sílu, která prosí Boha o pomoc a přenechává to Jeho moudrosti, jakým způsobem chce pomoci, *pak* je to správné a možné, abyste použili té nezkalené síly k odvrácení a zažehnání zla.

Nepotřebujete a také nesmíte při tom chovati vlastní myšlenky, jakým způsobem a formou se to má stát! Vyčkávejte v klidné důvěře.

Vaše utrpení samo již ukáže síle cestu! A tak se musí také ten nejtěžší žal na konec od vás odvrátit, aniž byste se při tom sami znovu obtížili myšlenkami nepromyšleného hněvu nebo nenávisti.

A proto jako výstraha je vám dáno také slovo: *má* jest pomsta a *já* dám odplatu! Má vám to být poukazem na to, abyste se chovali *tak,* jak je to chtěno vůlí Boží a tím i zákony stvoření, aby vám pak síla Světla skutečně mohla pomoci! Vždyť musíte utvořiti pro ni průchod!

Kamkoliv se podíváte, všude vidíte kolem sebe pomoc, jste jí zahaleni, takže *chcete-li* ji vidět, nemůžete vůbec padnouti. A vidět, to znamená „vědět“, můžete jen znalostí zákonů Božích ve stvoření, které nesou vůli, jež vám pomáhá, kdykoliv se ocitnete v nouzi a neuzavíráte-li se sami této pomocné síle!

Přijde brzy doba, kdy rozechvěni budete stát před velikostí Boží a jeho láskou, která spočívá v jeho vůli a skrze ni působí!

Pak byste si přáli žalem zahynout, když poznáte svoje viny a vše, co jste promeškali, vy, kteří jste nejen všechny tyto pomoci od sebe odhodili, ale chtěli se nad ně povznést v domýšlivosti, která vždy vychází z malosti; neboť velikost nezná domýšlivost, poněvadž tato vůbec nepotřebuje být ještě domýšlivou.

Proto jest domýšlivost vždy znamením vnitřní malosti a výrazem vědomí, že malost potřebuje domýšlivost, aby se *zdála* trochu větší, než jakou vpravdě *jest!* Právě ono vědomí vlastní malosti jest nejlepší potravou pro domýšlivost.

Vy lidé jste ve skutečnosti chráněni svým Tvůrcem *tak,* aby se vám nemohlo nic stát. Jste vedeni tak, že vás nemůže z pravé cesty vyšinout nic, jestliže vy *sami* nechcete!

A přesto jste klesli tak hluboko a odvrátili jste se od Světla. Co ve vší prostotě bylo nemožné, to jste si dovolili a lehkomyslnou ješitností vynutili: zbloudění z pravé cesty, která vedla naprosto přímým směrem vzhůru!

Chtěli jste do bahna a vaše svobodná vůle srážela vás dolů a vždy hlouběji – právě ta svobodná vůle, která vás měla v touze po Světle pozvednouti vzhůru.

Dnes ještě neznáte celou tíži své viny! Ona však tisíceronásobně pozvedne se proti vám se všech stran a zřítí se na vás, jak to ani jinak nebylo lze očekávat.

Nyní vždy rychleji budou odhrnovány husté závoje, neboť máte *poznávati* anebo zahynouti, nedáte-li přednost tomu, abyste použili všech svých sil a připnuli se prosebně na poslední pomoc, jsouce odhodláni započíti úplně nový život, státi se novými lidmi, kteří se pokorně snaží poznati velikost Boha ve stvoření, službou svaté vůli ho ctít a tak stoupati vzhůru do světlých výšin.

Tím znenáhla zvednete s sebou i své okolí a v čistotě krásy budete usilovat o zdokonalení, které jako výraz podstaty vašeho ducha spočívá ve vzrůstu a rozkvětu jeho zralosti.

Ano, vám je nutně třeba pomoci! Všem, bez výjimky. A proto zvláště dnes volám k vám ještě jednou, že až bude nouze nejvyšší, je

vám pomoc Boží také nejbližší! Ale vy musíte připraviti v sobě půdu pro pomoc, která by byla schopna přijmouti to, co k vám ze Světla přichází, jak je to podmíněno při všem!

Nebuďte lehkovážní v důvěře v Boha a nebuďte povrchní ve víře; neboť může vám býti pomoženo jen *tehdy,* je-li tato vaše důvěra silná a pevná.

A vy, nositelé kříže, vám budiž ještě jednou řečeno: Jakmile musíte trpět protivenstvím, jež vám temnoty hodlají způsobit, nepřipusťte k sobě v nouzi nenávistných myšlenek, ale osvoboďte se od nich a hleďte s důvěrou vzhůru ke Světlu, k Bohu, který vás nikdy neopustí a který vám v *každé* nouzi může pomoci!

Pak se vám dostane pomoci, jež vás překvapí a jež se lidem jeví jako zázrak; neboť Bůh zjeví pak svou svatou vůli citelně a viditelně všem lidem, kteří ho v pomoci *chtějí* vidět! Bude mluvit svou všemohoucností!

Pomněte však, že si při tom nesmíte zahrávat! Syn Boží, Ježíš, nespadl také například se střechy jen proto, aby tím lidem ukázal, jak ho Bůh ochraňuje! To si vezměte za vzor a jako výstrahu!

Jak často křížíte plány Světla svou nepromyšleností a povrchností, vsunováním tak mnohého chybného vlastního chtění a novými chybami, kterých se stále dopouštíte.

Potom křičíte, když vás zasáhnou následky toho a voláte Boha, aby vám pomohl! A přece sami jste jednali proti jeho vůli, jelikož jste se ještě sami dostatečně do ní nepohroužili a nedbáte ještě dost opravdově volání, pokynů a napomínání z duchovní říše. A přece vám byly poskytnuty v bohaté hojnosti.

Již samo doslovné následování duchovních výstrah mělo by dostačit, abyste byli ušetřeni polovice, ba mnohem více starostí a strastí.

Vaším úkolem je, abyste ve všem pozemském jednali jen *tak,* aby nebyla temnotám již poskytována možnost vás pozemsky napadat!

Zejména své řeči, ba i psaní brali jste příliš na lehkou váhu!

Čiňte proto zde rozdíl! Jak často jsem poukazoval na to, že i to nejlepší chtění způsobilo již mnoho těžkých škod, řídil-li se člověk při tom výhradně *svými* vlastními myšlenkami.

Jestliže se domníváte, že mnohé z toho nešlo ani jinak, tu se velmi mýlíte; nesmíte se domnívat, že Pán by nenalezl jiné cesty než tu, kterou vy byste vymyslili! A *to* je to, co vám dosud schází: vroucí, dětské prosby!

Myslíte si, chcete-li sloužit Bohu, že mu musí být vhod také všechny cesty, kterými *vy* jdete. Jest to jen nesprávný *požadavek* a nemá s důvěrou v Boha nic společného.

Učte se vroucně modlit! Potřebujete-li nějakého řešení, pak se vám zcela určitě v nějaké formě dostaví. Ale *napřed* proste, aby vám bylo dáno jednati *správně* dříve, než s tím započnete, a neproste o dobrý zdar, jestliže jste již započali podle svého!

Každý z vás má silné vedení z Grálu, k němu obracejte své *prosby,* aby vám pomohlo! Ale to se stává zřídka, poněvadž se domníváte o svém vedení, že slouží právě tak jako vy, a proto že vám ve službě *musí* pomáhat!

Vzpomínejte na ně také často s *vděčností,* podaří-li se vám nějaké dílo, v jehož dokončení jste sami nedoufali.

Zahloubejte se jednou vážně a otažte se bez příkras a bez okolků svého ducha, jak to s tou věcí vypadá! Jak mnohý z vás musí zahanbeně vzpomenout na to, co promeškal.

Ve všech knihách, které jste směli poznat a jež vám podávají zprávy ze zavátých dob, je vám přece ukázáno jasně a zřetelně, jak měli žíti lidé, kteří byli Světlem povoláni a jak museli při tom jednat, aby dosáhli úspěchu.

Účel, že vám to všechno smělo být dáno již nyní, nespočívá jen v tom, aby vaše vědění bylo nyní obohaceno, nýbrž aby vašemu duchu byla opět ukázána cesta, po níž musí jít, má-li postupně dosáhnouti poznání.

V prožití vašem i jiných lidí bude vám ukázáno, co vám zvěstuje Poselství a co od vás požaduje.

Ale především nezapomeňte nikdy, že temno vždycky živí nenávist proti Světlu a čeká jenom na příležitost, aby mu mohlo škodit, že téměř vyhledává možnosti, nejde-li to jinak, ať již nepromyšlenou lží a pomluvou nebo i falešným svědectvím. Temnotám, tak jako

jejich nástrojům a dobrovolným pomocníkům jest všechno dobré, jen když mohou Světlo v jeho pronikání zdržovat.

Z tohoto důvodu musíte býti dvojnásob bdělí a hledět zabránit všemu, z čeho by mohl býti dovedně utvořen falešný obraz.

A tam, kde jste i přesto utlačováni, tam vzpomeňte slov: že je vám Boží pomoc nejbližší, ukáže-li se nouze být nejvyšší.

Slova však neplatí pro všechny lidi jako zaslíbení, kterým jsou, neboť nesmíme při tom mysleti jednostranně, chtějíce jen přijímat, jak to lidé ve většině případů činí, nýbrž tato slova kladou také *podmínku!*

Je v nich zmínka o *Bohu* a to předpokládá, že platí *těm* lidem, kteří věří v Boha a jeho pomoc, v jeho moc. Člověk, který Boha zapírá, vylučuje se z této pomoci ze Světla!

Pozorujte jen jedenkrát zákonitost, která se v průběhu projevuje. Není to těžké zřetelně ji poznat.

Kdo skutečně správným způsobem věří v Boha a v jeho všesvatou vůli, ten nebude také úmyslně rouhavě jednat *proti Božím zákonům.* Tím zůstává mu cesta pro Boží pomoc vždy otevřena!

Ocitne-li se v nesnázi, pak leží příčina toho jen v *lidském* díle nebo v lidských názorech, které se vždy *nezachvívají* ve vůli Boží, nýbrž vznikají lidsky-sobeckou vypočítavostí.

Narazí-li na *tyto* překážky, není mu pomoc Boží odřeknuta.

Je často veliký rozdíl mezi tím, co se z lidského hlediska podle lidských zákonů označuje za vinu a tím, co je skutečnou vinou před svatými Božími zákony.

Zvratné působení ve stvoření nenechá se při tom ošálit, a neřídí se podle doslovného znění *pozemských* zákonů, nýbrž působí v záchvěvech Boží vůle úplně samostatně.

Jakmile se některý pozemský zákonodárce při vypracovávání pozemských zákonů neřídí přesně a pečlivě podle toho, zda jeho zákony skutečně odpovídají *vůli Boží,* v níž by se zachvívaly, aniž se od ní odchýlily, pak každé působení tohoto zákona dolehne na něj těžce a drží ho pevně i tehdy, když je toho mínění, že tenkrát to nebylo na zemi vůbec možné jinak udělat.

Zasáhne také všechny ty, kteří jednajíce podle zákonů jiné utiskují nebo poškozují.

To všechno je přece tak prosté a jasné, že vlastně by o tom nemuselo být vůbec hovořeno; neboť lidé to vidí opět a opět v dějinách světa, dbají-li jen toho. Mohou v tom nalézti rychlý vzestup jednotlivců, ba i celých národů, kteří byli zdánlivě vysoko a prudkým pádem museli zahynout!

To byl pak vždycky projev zvratného působení *nesprávného* jednání a různých rozhodnutí, která nebyla v souzvuku se svatou vůlí Boží, která je pevná a nezměnitelná.

Kdo však se snaží odvodit vypracování pozemských zákonů z vůle Boží, ten buduje na *pevné půdě* a jeho dílo také obstojí v požehnání a míru, který přinese všem lidem, kteří se musí podle těchto zákonů řídit.

Ve výsledku není žádného rozdílu, lhostejno, jedná-li se v průběhu o jednotlivé lidi, kteří se snaží stanoviti pro sebe svým vlastním rozhodnutím zcela přesné směrnice, nebo platí-li dočasně pro celé národy, vydané vládami, které mají ve svých rukách osud nějakého národa: každé rozhodnutí musí býti pevně zakotveno ve vůli Boží, má-li z něho vzejít požehnání!

Ustanovení nesmí vycházeti z vlastního chtění nějakého člověka, lhostejno, jaké cíle při tom sleduje. Jeho myšlenky musí býti ve vůli Boží, *neboť jedině Bůh sám jest pravým vládcem nade vším!*

Každý člověk je na něm závislý, ať je to král anebo žebrák. Ochrana, pomoc a požehnání jest při něm jen tehdy, řídí-li se podle *vůle Boží* a nikoliv podle své vlastní! Tak tomu bude v každý čas a v účincích se nakonec vždy viditelně uplatní.

Z tohoto důvodu odvažujte pečlivě ve svém nitru všechno to, co zamýšlíte promluvit a vykonat, aby zvratné působení mohlo vám přinést jen požehnání.

Přemýšlejte raději desetkrát o něčem a hleďte každé pro a proti přesně odvážit, než abyste bez uvážení jen jednou něco vyslovili a učinili, nebo mnohé pozorovali jen povrchně.

Desateré rozvážení nevyžaduje tolik času. Zvyknete-li si na to, stačí vám k tomu jen několik vteřin, neboť váš cit odvažuje bleskurychle.

Přirozeně, že zpočátku to vyžaduje trochu námahy, ale nakonec se to přece vyvine v samozřejmost s vědomím odpovědnosti!

K tomu cíli musí dojít *všichni* lidé, lhostejno, čím se na zemi zabývají a kam je současný život postavil.

Z toho pak vyplyne jen jedno jednotné, radostné působení, jaké vždy bylo tichou touhou *těch* lidí, kteří se snažili svým pozemským životem sloužiti jen Bohu.

91. Očisťující plameny.

Četní lidé, kteří vědí o Ježíši, Synu Božím, a kteří věří v něj i v jeho poslání, oslavují i dnes opět vánoce.

Ačkoliv způsob jeho poslání nebyl lidmi poznán v pravé podstatě, poněvadž se mnozí domnívali, že přišel jen proto, aby za ně trpěl a zemřel, jest přece mezi nimi i dosti takových, kteří se v *nejčistším chtění* modlí k Bohu a děkují mu za seslání jeho Syna.

A těmto lidem, pro jejich čisté chtění, má být pomoženo, i když se tak stane bolestí a utrpením – neboť jiným způsobem nelze jich přiměti k poznání jejich omylů.

Tato bolest a utrpení je pak projevem nejvyšší lásky, která jim chce ještě jednou pomoci, aby se jejich čisté chtění neztratilo pro falešný, naučený pojem, přijatý ve školách a církvích a od kterého nyní nechtějí dobrovolně upustit ze strachu, že by tím ztratili oporu a vydali se napospas pozemskému osočování.

Jen takovým lidem má být pomoženo! Nikoliv však těm, kteří rovněž tak zbloudili, ale nemají v sobě velikého, čistého chtění, nýbrž jen vlažnost, povrchnost, lhostejnost ke všemu, co souvisí s těmito svátky. Ani těm ne, kteří se dívají na tyto svátky jako na pozemský zvyk, nikoliv duchovní! Těmto lidem nepřináší paprsek lásky, který dnes o slavnosti Zářící Hvězdy proniká plameny soudu, radostnou pomoc, nýbrž odmrštění, takže se v soudu musí zřítit!

Paprsek lásky, který po mnoha měsících nyní poprvé opět zasahuje tuto zemi, je předzvěstí Boží lásky, blížící se zvolna ke svému pozemskému záhalu, sleduje cestu hvězdy, jež se s požadováním přibližuje vždy víc a více v prasíle své duchovní podstaty k pozemskému lidstvu.

Řítí se s hukotem jako posel Boží, jako svědek toho, který byl poslán, aby naplnil všesvatou vůli!

Obnovuje při tom všechno, neboť skrze něj se zhroutí a zřítí *to,* co v soudu bylo označeno k pádu! Přináší *rozřešení!* V jeho paprsku prožijete to nyní *hrubohmotně!*

Je to zákonům stvoření odpovídající rozřešení již probíhajícího soudu v hrubé hmotnosti, jak to bylo zaslíbeno již dávno! Každý člověk je již *souzen* podle svého díla, které dává poznat jeho nitro.

Mezi tato díla nelze počítati jeho hrubohmotné skutky, které staví lidem na *odiv,* nýbrž jsou to projevy jeho *opravdového* chtění, které před lidmi často skrývá.

Výsledky jeho chtění se jeví jako jeho skutky, které jsou v zákonitém, samočinném tkaní tohoto stvoření lidem zprvu neviditelny, jak jsem to již vylíčil v Poselství, které však zůstávají se svým zploditelem spojeny a v hrubohmotnosti musí se také časem citelně a viditelně projevit.

A tento Boží soud započal již všude! Duchovně se projevil okamžitě a nyní se tak stalo i jemnohmotně.

Ale útočící, zářící hvězda jest nyní klíčem, který uzavírá veliké dění ve hrubohmotnosti a dokončuje zde, co se v duchovním a v jemnohmotnosti již dokonalo.

Síla hvězdy *rozboří* zdi, které si člověk nastavěl kolem sebe, dá mu pocítiti soud, jemuž pod hrubohmotnou pokrývkou svého pozemského těla mohl až dosud unikat.

Hvězda je klíčem k hrubohmotnému dění, které je bytostnými pomocníky všude připraveno!

Tím je také nyní pro všechno pozemské lidstvo posledním voláním, poslední výstrahou, která jako rychlý, ba přímý následek přináší s sebou také i konec, který může být počátkem jen pro *ty* lidi, kteří se chtějí bezpodmínečně podříditi Božím zákonům a pokorně vzývati Boha Otce, který jedině jest jejich Pánem až na věčnost!

I když se podle svého vlastního chtění snažili od Boha odvrátit a vytvořili si vlastní modly, budou nyní tyto všemohoucností Boží svrženy se svých podstavců na *ty,* od nichž byly vyvýšeny a svým pádem je rozdrtí.

Lidé, nalézáte se v době, za jejíž tvrdost musíte Bohu děkovat, neboť jen ona vám může přinésti záchranu tím, že vás probudí z hlubokého spánku, jemuž jste svým vlastním chtěním propadli!

Otřes za otřesem zasáhne vás nyní v každé formě, pozemsky a tím také i duševně. Mnozí lidé mohli býti dnes zasaženi duševně jen

tehdy, jestliže museli *pozemské* prožívati *nejhrubší* formou, poněvadž jsou již ve všem příliš otupělí a jejich duše spí odříznuty za kamennou zdí, a jako ochromeni propadají smrtícímu spánku.

Kamenná stavba jest dílem pozemského rozumu, který musí být *nejdříve* zraněn, roztříštěn, má-li duše býti schopna něco pozorovat ze záření Světla.

Dílo pozemského, ducha utlačujícího rozumu rozpíná se nad celou zemí, všechno zatvrzujíc, a v mnoha jednotlivých lidech bývá dokonce obzvlášť vybudováno. Avšak při prvním nárazu Světla rychle zakolísá.

S objevením se zářící hvězdy zřítí se však všude za mnohého pokřiku, zatracování a vzájemného proklínání těch, kteří lpí na rozumu.

Celá divoká směsice bude pak všude vyzdobena bláznivými činy, ale také promísena vzrůstajícími zoufalými prosbami!

Právě tím, že toto špatné dílo zdá se být tak pevně spojeno a pozemsky silné, musí být jeho zhroucení tím strašlivější, poněvadž silou svého odporu posílí tím mocněji náraz Světla.

Pak budete *vy* v tomto zmatku státi pevně a radostně, obracejíce své zraky k Bohu; neboť působíte-li ve Slově, jste ochraňováni a opatrováni jeho všemohoucí milostí!

A vaše jistota zaručuje ochranu a pomoc všem těm, jejichž prosby v poznání Boha se obrátí ke Světlu. *Vy* můžete hledajícím ukázati cestu, která je vyvede ze smyček a nástrah řítících se temnot, aby nebyly spolustrženi, jestliže jejich duše se ještě v posledním okamžiku *poctivě namáhají* a usilují se zachytit na Slově.

Že již nyní, uprostřed všech paprsků hněvu, bude seslán paprsek Božské lásky, jest opět tak nezměrná milost, jíž člověk porozumí teprve mnohem později.

Paprsek lásky poskytne ještě dnes mnoha lidem možnost zachránit se uprostřed soudu, a to těm, kteří by jinak museli být ztraceni. Jejich síla by nestačila k tomu, aby se odpoutali od temna, jehož chapadla je i v pádu chtějí pevně zadržet.

Paprsek Boží lásky, který lásce předchází! Oné lásky, která jest úzce spjata s Ježíšem, a která z části z Ježíše přichází.

Jako kdysi narozením Syna Božího Ježíše na zemi, tak bude tím také dnes *ještě jednou obnoven* a položen základ k tomu, že naše slavnost Zářící Hvězdy stane se opět děkovnou slavností téměř nepředstavitelné Boží lásky!

Tak jako sedmého září každého roku bude radostně oslavována slavnost Božské čistoty, slavnost *Lilie,* tak se slavnost Zářící Hvězdy stane tímto novým aktem milosti Páně nyní slavností Božské lásky, *svátkem Růže!* –

Kamkoliv zářící hvězda vyšle čistý, duchem prožhavený plamen do vesmíru, tam se splňuje vždy současně také veliký akt milosti lásky Boží!

A když nyní vybavuje zde na zemi *soud,* tedy i v *tom* spočívá láska Boží, neboť ona přináší vykoupení a osvobození z temnot a všeho zlého chtění tvorům, kteří usilují ke Světlu!

Že tyto hvězdné, plamenné snopy musí vybavovati *soud,* záleží jenom na lidech, kteří ve svém špatném a od Boha odvráceném chtění vytvářeli ve své domýšlivosti a samolibosti jen špatná díla, jež nesnesou očistných paprsků Světla, ale pod nimiž zakolísají a rozpadnou se v trosky!

Ve skutečnosti skrývá tento paprsek ve své žhavosti jen nejčistší sílu v nynějším světovém dění k povznesení všech pozemských lidí i země samé! Tedy záření nejčistší Boží lásky, kterou však snesou jen *ti,* kteří se zachvívají v Boží lásce.

A všechno, co se v ní *nemůže* zachvívat, bude čistotou tohoto záření bolestně uchopeno, spáleno a sežehnuto, neboť očistné paprsky této hvězdy nejsou určeny jen pro ducha, nýbrž pro všechny tvory a také pro hrubou hmotnost.

A k očistě náleží i zničení všeho toho, co se nemůže zachvívat v Boží lásce! –

Hvězda by byla přišla v tuto dobu na *každý* způsob, aby hojností svého žáru zahrnula nyní zemi a při tom ve své mocné duchovní síle lidstvo a zemi pozvedla do výše, do nové říše, do níž podle zákona Boží vůle nyní patří!

Kdyby byli lidé *tak* zralí, jak ve svém vývoji dnes již měli být, kdyby se byli snažili dbáti všech zákonů ve stvoření, tu by bylo její

objevení vyvolalo u lidí jásavé pozdravení a oblažující, vděčností naplněné velebení Páně, který ji vyslal!

Ale poněvadž tomu tak není a pozemské lidstvo kleslo téměř hlouběji, než to bylo možno předvídat, projeví se nyní její objevení *jinak*. Musí nejdříve působit rozkladně a ničivě, než se její pozvedající a budující síla paprsků bude moci uplatnit nejčistším způsobem. Pak budou také dopadat na *takovou* půdu, která, připravena bídou, stane se hodnou ji přijmout!

Jen proto bude hvězda lidem a všemu, co není podle vůle Boží, soudem. A podle vůle Boží jest pouze to, co se zachvívá v *lásce Boží,* protože Bůh je láska!

Lidé, rozumíte nyní veliké prostotě, která je v celém světovém dění? Také to, co vás z něj zasáhne, může být vždy jen *láska.*

Vy však jste si o svatosti lásky učinili pokřivený obraz a její pojem jste strhli dolů do špíny.

Stalo se tak opět k zemi připoutaným rozumem, který podle svého druhu zná pouze lásku pozemskou, založenou na hrubohmotném pocitu, ale nemůže pochopit cit čistého ducha, poněvadž mu chybí pro to pojem. A hrubohmotný pocit zkřivil ještě až k surovému pudu!

Ale na tom není dost. V pokračujícím přepěstění nutil rozum k pádu i tyto surové pudy, které samy o sobě mohly tak jako u zvířat zůstati povždy čisté, až je vehnal do hříchu!

Stavěti pozemského člověka na roveň zvířeti bylo posměšné domýšlivosti příliš malým cílem. Ona chtěla míti rod pozemského člověka ještě *mnohem hlouběji,* chtěla ho postaviti *pod* zvíře!

Lidé se ve svém pomalém vývoji mohli za pomoci pečlivého vedení všech četných, Světlem k tomu určených a vybraných vyvolených zprvu namáhavě vymaniti ze zvířecích pudů, jež se ještě nalézaly v jejich tělech, které však byly přesto *čisté.* Oni však měli nejenom klesnouti znovu zpět, vzdor duchu, který se v nich již probudil, ale měli být donuceni k tomu, aby stáli hlouběji než předtím.

Rozum, ochotně sloužící domýšlivosti, z jejíhož podnětu byl těmito lidmi tak přepěstěn, věčně pochybovačný a hloubající,

nedopřávající nedostatečně silnému duchu pevného opěrného bodu, přivedl tyto od něj odvislé samočinné následky tak daleko, že lidé z čistých zvířecích pudů svého těla vypěstovali nejnižší a podlou *vypočítavou žádostivost!* Tedy i zvířecí čistotu v lidech rozum ještě otrávil!

Tím bylo všechno zásadně zkaženo a pozemský člověk byl stlačen dolů až k nejnižším mezi všemi tvory v celém stvoření. Tyto následky, samočinně se stupňující ve všech špatnostech rozumu při jednostranném přepěstění po pádu do hříchu, *musely* nastat, jakmile člověk nedbal všech pomocí ze Světla!

A jelikož nedbal těchto pomocí, bylo temnotám jasno; byla jim známa lidská *ješitnost,* která se domýšlivostí nesprávně bujícího pozemského rozumu musela stále zvětšovat.

Tak byla na lidi falešným pěstováním rozumu nalíčena nejenom hluboká a zkázonosná duševní léčka, nýbrž i vyhnaná ješitnost zasunula současně těžkou závoru, která musela znemožniti, aby se některá duše mohla z léčky ještě zachránit; neboť ješitnost těchto malicherně myslících pozemských lidí v jejich chtění věděti všechno lépe nedovolila jim již tak lehce naslouchati všem pomocem ze Světla, podávaným jim ve Slově!

Je na místě, zmocní-li se vás hrůza, jakmile někdy poukáži na to, jak hluboce člověk klesl!

Avšak nyní musí to být vysloveno a vytaženo ze svého chmurného zášeří na světlo, aby to konečně bylo v paprscích hvězdy zničeno, jestliže to jednotliví probouzející se lidé nespálí sami v ohni probuzeného ducha. Právě dnes, na den nejsvětější lásky Boží, chci to splnit!

Volám k lidem, aby to poznali a osvobodili se od zla, kterému propadli jako nejsilnějšímu opojnému jedu, úskoky tak zle překrouceného rozumu! Neboť jedině tento rozum je k tomu přivedl.

Svůdce věděl až příliš dobře, že to tak *muselo* dopadnout, jakmile lidstvo nastoupilo falešný směr, který mu tak vábně nabídl! Nemohlo to dopadnout jinak, neboť rozum, který měl býti jen výkonným nástrojem lidského chtění, nyní všechno chtění snižuje a sám se

vyšvihl na falešného vůdce, který nemůže mít se svatou vůlí Boží spojení a tím zůstává odříznut i od Boží lásky.

Právě dnes, o slavnosti svaté Lásky, která se v budoucnu opět bude slaviti, musel jsem vám ještě jednou ukázati obraz, abyste viděli, jak *vaše* láska nyní vlastně vypadá, abyste se zachvěli a vzpamatovali a mohli tak přijmouti ještě jiskru čisté lásky Boží!

Ukazuji nyní na tento obraz, aby mohl být zničen se vším falešným, co již nesmí více míti místa ve stvoření po jeho veliké očistě!

Nebylo by to došlo nikdy tak daleko, kdyby byli lidé *alespoň jednou trvale* poslechli mnohých pomocí ze Světla!

Naslouchali sice, když nějaký zvěstovatel dlel mezi nimi, avšak po jeho odchodu hloubali opět rychle v jeho slovech, aby se stoupajícími pochybami a chtěním vědět všechno lépe rozkouskovali jeho slova, pokřivili je a uzpůsobili své vlastní chuti.

A tak klesalo pozemské lidstvo pomalu ale jistě vždy hlouběji do bahna, které vytvořily a rozšiřovaly jejich vlastní myšlenky.

Vzchopte se nyní, ze vší síly! Něco takového nebude již nikdy připuštěno. Jest konec, ale konec jen s *vámi,* nebudete-li chtít ani tentokrát slyšeti Boží slova, která vás mají pozvednouti k *onomu* bodu, na němž má člověk stát ve stvoření *jako člověk!*

Nesmí již stát v díle Stvořitelově jako zrůda, která nemůže být plně ani člověkem ani zvířetem, aby ničil jeho krásu a záchvěvy čisté harmonie nadále brzdil a rušil.

Pozemští lidé, přichází svatý soud! Proto buďte *lidmi,* nebo zhyňte v plamenech paprsků hvězdy!

Vy však, kteří nosíte na svých čelích znamení svatého kříže, *děkujte* Pánu za tuto velikou očistu; neboť vy, vy, kteří máte ve svých duších slovo Poselství čisté i veliké chtění k dobrému, vy, kteří usilujete ke světlým výšinám, vám propůjčí hvězda velikou sílu, abyste se *znovuzrodili* v sobě podle vůle Boží!

Těmito těžkými dobami půjdete v záštitě světelné ochrany, která vás očistí a prožhaví stále víc a více, až se stanete plameny, které na zemi budou svítit v nejčistším vzývání Bohu ke cti a které pomáhajíce lidem budou přitažlivě působit všude tam, kde se duchovní jiskra snaží ještě v probuzení pozvednouti vzhůru ke světlým výšinám!

Proto jděte nyní s důvěrou ve Slovo, které vám ukáže pravou cestu, po níž máte jít a které vám zprostředkuje také sílu v hodinách, když by se vás zmocňovala malomyslnost. Myslete na to, že všechno, co přijde, jest aktem milosti Boží *lásky,* která vynutila očistu!

V budoucnu bude každá slavnost Hvězdy děkovnou slavností působící Boží lásky, která se spojí s vánoční slavností až dosud známou.

Přispějte *vy* k tomu svojí pomocí lidem, kteří se k vám brzy budou obracet v duševní tísni.

Neste jim pomoc *ve Slově!* Neboť ono zůstává ještě tím jediným, čeho *nejdříve* potřebují.

92. Propast vlastních přání.

Kdekoliv jsou některému pozemskému člověku přinesena nějaká slova ze Světla, tam člověk ve chtění rozuměti jim podle svého, pozemského lidského návyku zamění jejich smysl a strhává tím slovo do úzkého okruhu *svých* očekávání a přání.

Aniž by změnil smysl v jeho *slovním znění,* přece jej snižuje, poněvadž zapomíná, že takováto slova nevycházejí z lidského smyslu, nýbrž že přicházejí z *té* výše, která je jeho chápání nepochopitelná.

On se však také ani nesnaží, aby v takových případech změnil způsob svého myšlení a pokusil se sledovati aspoň zčásti onu *cestu,* po níž Slovo k němu *přišlo dolů,* nebo aby je přinejmenším položil za základ své snahy k pochopení. Ve své domýšlivosti jednoduše předpokládá, že Bůh musí k němu hovořit z *lidského* stanoviska, chce-li mu říci něco, co je pro jeho spásu.

Nemá žádného smyslu vzpouzeti se této skutečnosti, neboť je tomu tak, jak se to vždy denně opět a opět ukazuje!

Ale právě *to* stane se člověku zkázou; neboť tím nepřijal nabízené ruky ke vzestupu a musí nyní v důsledku posledního zvratného působení prožíti sám na sobě to, že ruka, již až dosud nechával bez povšimnutí stranou, jda hrdě a s domýšlivostí kolem ní, se stáhla zpět.

Ale *pak,* až by se jí rád chtěl uchopit v hodině své bídy, pak ji už nenalezne!

Pro každého člověka je *tak* pronikavé a důležité, aby upustil od této pohodlnosti a domýšlivosti, že musím o tom mluvit vždy znovu a znovu a snažit se přiblížiti to lidem takovým způsobem, aby mně rozuměli; neboť bez této *základní* změny nejsou schopni duchovně opět stoupati vzhůru, přesto, že se snaží sami sebe oklamat všemožnými způsoby.

Způsoby, které si sami vymysleli, jsou všechny falešné a musí se nyní rozpadnouti v trosky. Lidé budou při tom zachváceni zoufalstvím a pak choří na těle a duši zahynou, jestliže před tím se ještě nerozmyslí, aby se *poslušně jako děti* podřídili Slovu Pravdy a *se vší*

silou, jež jim zbyla, namáhavě se šplhali opět vzhůru od stupně ke stupni, z nichž ze vzdoru svého chtění všechno lépe vědět nepozorovaně sklouzli dolů!

Falešné myšlení vzniklé pokřivením pozemského rozumu!

Je to nevýslovně smutné, že všude právě *tyto* hlavní chyby lidí ve všem jejich myšlení se tak nápadně tlačily do popředí a při tom porušily jasnost jejich rozhledu.

Cokoliv člověk myslí, kdekoliv také chce zkoumati, nedovolí mu jeho vlastní domýšlivost dojíti k Pravdě, poněvadž on sám tím stojí na falešné půdě, na níž *nemůže* nikdy správně myslet, i kdyby se opravdově o to snažil.

A tak většina všech lidí klesne také nyní do propasti, aniž by si to mysleli a aniž to v počínajícím pádu zpozorovali.

Tento okamžik jest však již zde, nepřijde teprve. Většina lidí se už po nějakou dobu řítí a tento pád nebudou moci také již zadržet, poněvadž poznání přišlo příliš pozdě. Nedbali toho, co je mohlo zachránit ještě v pravý čas, poněvadž své pohledy upírali v nesprávnou stranu.

I kdyby se však konečně chtěli obrátit, nemohli by již dosíci spásy, neboť mezitím se rozevřela propast, která se nenechá překlenout. Oni sami zatím byli odmrštěni již příliš daleko do víru zničení, který je již ze svého savého proudu nevydá.

Tak podlehnou veliké zástupy omylům, jež samy chtěly, poněvadž ve skutečnosti následovaly jen svá vlastní přání a všemu ostatnímu věnovaly jen mizivou pozornost.

A tato vlastní přání, která vládnou již po tisíciletí a která člověk pěstoval a vychovával s velikou péčí, se již tak zakořenila, že se tlačí *do všeho,* ba téměř každé lepší chtění je při svém vzniku spoluprotkáno zlem, aniž by člověk něco z toho pozoroval.

Nevěří tomu, i když se mu to ukáže, nepovažuje to za možné, a přece je tomu tak. Stále to číhá, aby to nakonec proniklo, vynucujíc si uplatnění právě tam, kde se jedná o to být nezištným, jak to vyžaduje služba Bohu.

A poněvadž v tisícileté říši má obstáti jen *služba Bohu,* jakožto základ veškeré činnosti, jako základní podmínka bytí vůbec, můžete si tedy pomyslet, co z toho musí vzniknout a co na takové lidstvo čeká!

Je to něco, co si ani sami nejvážnější mezi hledajícími nebo mezi těmi, kteří již nalezli, nejsou schopni představit. A přesto se to stane skutkem, daleko zasahujícím, soudícím!

Vy všichni jste do toho zahrnuti; neboť i vy jste dosud nepoznali vážnosti nastávajícího dění a požadavků, které Bůh na vás klade.

Z tohoto důvodu přistupuji k tomu dnes ještě jednou, neboť nyní je čas, kdy se musíte osvědčit ve všem, tedy i v tomto.

Je pro mne tato vždy se vracející nutnost napomínání již bezútěšná, neboť jen zřídkakdy nalézám porozumění a vy lidé si na to zvykáte. Poněvadž se tak děje příliš často, zdá se vám to být hodně známé a domníváte se proto, že jste to již pochopili. Avšak slova leží nepoužita, zastrčena v koutku duše, čekajíce dosud na vzkříšení.

Nedbáte jich, jelikož věříte, že je můžete mít vždy znovu a zejména, poněvadž se vám dost nelíbí. Jsou vám nepohodlná, proto to vypadá tak, jako by vás unavovala, nebo nedávala vám nic nového a z toho důvodu jdete kolem, zůstávajíce prázdní, abyste rychle opět odbočili na jiné myšlenky.

Vím to velmi dobře a přesto chci ještě dnes znovu poukázati na tyto pro vás tak důležité a nezbytné podmínky změny, i když se domníváte, že se již v tom dobře vyznáte.

A *nevíte* nic! Neboť o tom, že nic nevíte, dáváte vždy znovu neklamný důkaz.

Vezměme kupříkladu Slovo, Poselství! Nevybírám při tom mezi vámi jednotlivé případy, nýbrž je to v základě, s několika většími či menšími změnami, u všech lidí vždy přesně totéž, i když se při tom vnější formy mnohdy podstatně ukazují jinak. Jsou přiměřeně přizpůsobeny pak jen dotyčným pozemským poměrům každého jednotlivce, jeho stupni vzdělání a zkušenostem.

Domýšlivé posměváčky a duchovně líné při tom úplně vyřadíme, neboť tito soudí se již tak jako tak sami a pro budoucnost nepřicházejí vůbec v úvahu. Nemusíme tedy o nich již více hovořit.

Vezměme proto ty, kteří opravdově hledají Světlo a ty, kteří jsou ještě *duchovně* čilí.

Představte si, že takový člověk přijde do styku s Poselstvím. *Zavadí* někde o ně a *musí* o ně zavadit, poněvadž u *ducha* to není vůbec jinak možné, jakmile *toto* Slovo, které přichází ze Světla, pronikne až k němu. Každý duch je uslyší, není-li příliš zazděn nebo dokonce již nespí.

Člověk cítí při tom radost nebo zděšení. Zahloubá se do Slova a při tom je snad pozná. Vezměme nyní takové lidi, kteří ke své spáse je poznali.

Jsou důrazností Slova hluboce dotčeni, cítí se osvobozeni, pozdviženi vzhůru. Odhodláni nahlédnouti své chyby, polepšiti se, prosí o radu, o sílu a rádi hovoří o svých nesnázích, ať je to již ústně nebo písemně. Jsou to nesnáze většinou pozemského a jen velmi zřídka duchovního rázu. Nesnáze, jimiž se provinili a k nimž dali příčinu.

A připomínám: to jsou ti *dobří,* takoví, kteří Slovo přijali a chtějí se změnit! Vizte sami: s poznáním přijdou okamžitě s prosbami, v nichž se zachvívá očekávání splnění! Tomu říkají chtít *sloužit* Bohu!

Podle svého mínění mají veliké „dobré chtění“ a ostatní má učinit síla Světla. Nebo … musí? Ano, podle jejich mínění slovo „musí“ je správné, totiž podle jejich nejvnitřnějšího mínění! A potom Světlo musí podle jejich očekávání pomoci také takovým *způsobem,* jak *oni* si to *přejí* a myslí! Vždyť jejich myšlenky jsou přece přání a jejich tichá přání nevyslovené, sotva ujasněné myšlenky.

To nejlepší a největší, co člověk podle svého mínění může dáti svému Tvůrci a Udržovateli, je to, že před ním klekne a oddaně zvolá:

„Pane, zde je má duše. Nalož s ní podle své vůle!“

To jest to nejvyšší, co člověk může učinit a současně to nejpokornější a nejlepší a také to nejsprávnější … podle jeho pozemského mínění!

Ale tak tomu *není!* V tomto jeho počínání je jen pohodlnost a lenost jeho ducha, které se tím vyjadřují!

Bůh nechce při tom jednati za člověka, nýbrž vždy jen *člověk sám* musí to pro sebe vykonat! Musí se namáhati ze vší síly, aby konečně poznal Boží zákony! Musí nastoupiti cestu, kterou mu Slovo Pravdy ještě jednou ukazuje.

Jak bláhoví jsou lidé dosud a přesto zase jak obratní v klamání sama sebe v tom, co jim má být a také zůstat tím nejdražším, chtějí-li nadále požívati milosti svého Boha.

Faleš a pokřivení v *celém* jednání a myšlení těchto pozemských lidí je *tak* strašlivé, že by se mělo o ně strachovati, kdyby se nevědělo o očistné bouři, která se nyní rozpoutá v síle Světla k záchraně těch, kteří ještě v skrytu zanítili malou jiskru svého *ducha* pod troskami všech lidských omylů. Taková jiskra bouří se buď roznítí nebo zhasne podle touhy a chtění této jiskry.

A přes veškeru hlubokou vážnost této doby snaží se člověk ustavičně svá malá vlastní přání a své sobecké vědění vsunovati do soukolí velké činnosti stvoření, aby sám podle svého smyslu zformoval ta splnění, která přicházejí z Boží všemohoucnosti!

Ale toto všechno nechtějí si nikdy přiznati, za žádnou cenu! Naopak lpí pevně na myšlence, že jejich falešné konání je *již prvním* krokem k obratu. A tento krok označují za pokoru, jsou hrdi na svou důvěru v pomoc ze Světla, o kterou prosí a na niž čekají.

Ve skutečnosti se však již do tohoto prvního kroku přimísilo zkázonosné vlastní přání a velmi jej zakalilo svou vůlí povznésti se!

Lidé však z toho ničeho nepozorují. Jsou zklamáni, jestliže se jim pomoc okamžitě viditelně nedostaví, přesto, že na misku vah vhodili pouze „chtění“, ale jinak nic jiného!

„Chtění“ bylo u nich již skutkem, který však dospěl jen *„k prosbě“,* což považují již za něco zvlášť velikého.

Zajisté, že toto „dobré chtění“ znamená v dnešní pokřivenosti již něco velikého a také řídkého, avšak nestačí ke splnění *požadavků,* které Bůh nyní klade na lidstvo k jeho spáse! Jen nejpřísnější, neshovívavý požadavek může lidstvo ještě zachránit, jinak nikdy se neprobudí a brzy opět klesne zpět do staré falešné a duchovní pohodlnosti.

A Bůh požaduje! Požaduje nyní od vás, dříve nežli vám opět něco dá, poněvadž jste se nechtěli dobrovolně odhodlati použíti *jeho cest,* které pro vás byly ve stvoření utkány a které jediné jsou podle *jeho* vůle.

Dobré chtění lidstva není nic platné, není-li toto chtění proměněno v *čin* – v čin lidmi *samotnými,* dříve nežli předstoupí před Boha s novými prosbami!

To je v Poselství naprosto zřetelné, jako základní požadavek. Lidé sami musí svou účinnou námahou jednou *dokázati,* jak opravdově to myslí se svou vlastní záchranou!

Jen *potom* vezme je Pán ještě jednou na milost. Jest to však rozhodně něco jiného, naprosto jiného, než jak si to sami dobromyslní lidé představují. A více než jednou poukázal jsem na to výslovně v Poselství.

Kdo nechce plnit, kdo se nechce *sám* namáhat a zápasit *sám o sebe,* ten není také hoden žádné pomoci!

Jen v poctivém zápase a v námaze dostaví se pomoc v síle, jinak ne. Jen v zápase, v *činu* otevírá se každý člověk správným způsobem, takže síla a tím i pomoc může k němu proudit.

Síla jest pomoc, jestliže ji zhodnotí, tedy *použije!* Nikdy však jinak, než ve svých skutcích! Lidé mají se změnit a *pak* mají přijít, ale nemají přicházet, aby se *nechali* změnit.

Jak se člověk má změnit, *co* má při tom dělat, je přesně vysvětleno v mém Poselství!

Chce-li to v něm hledat, také to najde, v každém případě! V žádných životních otázkách nenechá mé Slovo hledajícího bez vysvětlení, ať je to cokoliv.

Kdo se přichází ptát, ten neporozuměl Poselství, ten nepátral v něm dost hluboko a opravdově. A ten to také se svým *hledáním* nemyslí vážně. Nenamáhá se *tak,* jak by měl, aby mu mohlo být pomoženo. Proto také musí marně čekati na pomoc.

Vy, kteří si říkáte hledající, vezměte si to k srdci! Najdete v tom pro čilost svého ducha měřítko, které vás nemůže zmýlit.

Tázati se jest jen pohodlnost těch, kteří sami mají Poselství v rukou. Takový člověk nehýbá se dostatečně, jinak by se neměl nač tázat.

Hledáte-li, tedy *musíte* nalézt, co pro sebe potřebujete! Ale hledat, tedy namáhat se, musíte už sami.

A v námaze najdete již *duchovní prožití,* kterého potřebujete, chcete-li mít pro sebe užitek z mého Slova! Neboť kdybych vám také všechny vaše otázky ustavičně objasňoval, kdybych každého člověka učil sto let, nemohl by mít z toho užitek, poněvadž by pak přesto nic *neprožil!*

V trvalém usilování kupředu, v dychtivosti vědění, nemůže dosáhnouti prožití toho, co se učí! Každé naučené slovo musí se nejdříve stát činem! Pouze v činnosti, i když je to jen duchovní, může každou jednotlivost učinit svým vlastnictvím.

Z tohoto důvodu nemá smyslu chtít ode mne slyšet stále nové a nové. Řekl jsem již dost, tak mnoho, že celé vaše pozemské bytí nestačí k tomu, abyste to, co bylo řečeno, také v sobě uskutečnili, tím méně *zevně!*

Jednejte přece nejdříve podle toho, co jsem vám *až dosud* řekl! To se však zdráháte, domnívajíce se, že chcete nejdříve zvědět mnohem víc, možno-li *všechno,* dřív než učiníte sami skutečný začátek.

Při tom máte vždy co dělat, abyste tomu novému porozuměli. K prožití toho, co bylo již řečeno, nezbývá vám čas. A tak zameškáváte *všechno!*

Zanechte této honby po novém; vždyť můžete začít jen s *malým,* chcete-li všechno splnit tak, jak to *musí* být.

V tomto celém stvoření není žádného splnění bez začátku! Teprve za tímto začátkem následuje stálý vzrůst, který žene do květu a plodů, které opět v sobě nesou nové bytí.

Tak, jak se vy *nyní* jevíte, může se vám stát jako pozemskému tělu, které musí zlenivět, je-li *přesyceno!* Jinak to není ani možné. Jen svěže začít, pokorně, a *pak* teprve zvolna, ale jistě kupředu ve vědění!

Jinak nedosáhnete ničeho, poněvadž *všechno,* co je v Poselství, je pro pozemské lidstvo nové, i když se vám v něm zdá být mnohé

známé. Avšak *vypadá* to jen tak, poněvadž se to snažíte obcházet příliš povrchně.

Jestliže to *správně* pozorujete v horlivém snažení čilého ducha, je vám to *nové!*

Hněte se jen *sami* a nechoďte hned s otázkami o tom, co vám překáží a co vás tíží a čím toho času trpíte. Přijměte nejdříve správně mé *Slovo,* snažte se je v sobě *prožít,* pak se jistě všechno obrátí!

Proto se ostře pozorujte, dívejte se před sebe, abyste byli schopni ve službě odložiti sklon k sobeckým přáním, čehož přirozeně dosáhnete teprve tehdy, když dokážete poznati tuto pro vás osudnou chybu.

Není to těžké, jakmile se pozorujete ze stanoviska slova Poselství s neúprosností, již každý vážně hledající a po světlých výšinách toužící *musí sám* použít *proti sobě,* myslí-li své hledání a své usilování také opravdově.

To je ten první nejtěžší krok; neboť ve splnění pak všechny ostatní budou lehčí. Spojte sílu s odvahou a učiňte tento první krok, pak najdete pomoc všude, aniž byste museli o ni ještě zvlášť prosit.

Pak poznáte, že máte svému Bohu vzdávati jen dík a vždy opět jen dík, zatím co všechny prosby stanou se samy sebou bezpředmětné.

Jděte a jednejte tak, aby mezi vámi brzy zavládl mír a radost.

93. Duše.

Mnohým lidem, kteří správně přijali mé Poselství, není výraz „duše“ ještě úplně jasný; jest však třeba, aby i zde bylo jasno.

Právě o duši mluvilo lidstvo vždy příliš mnoho, a tím si o ní vytvořilo všední obraz, který se stal ve své povrchnosti všeobecným pojmem, prázdným a bezobsažným.

Zazní-li slovo „duše“, vystupuje před lidmi jakási rozmazaná a ohmataná neurčitost. Vybledlá a bezobsažná zase neslyšně zmizí. Jednotlivci nemůže říci nic, poněvadž byla příliš mnoho opotřebována.

Právě proto, že nemůže již nic říci, lidé tohoto pojmu rádi používají. Jsou to zejména ti, kteří se rádi blýskají planou výmluvností. Činí tak ovšem na poli, které nemohlo být lidskému vědění otevřeno, protože dnešní člověk sám se před ním uzavírá.

A k těm lidem patří také *ti,* kteří se domnívají, že se tím vážně zabývají. Uzavírají se tomu svým falešným hledáním, které vlastně žádným hledáním není, poněvadž k takové práci přistupují předpojatě, s příliš úzce omezeným míněním, které chtějí vtlačiti do chápavosti k zemi připoutaného rozumu. Tak nikdy nebudou schopni, aby sami ze sebe něco z toho mohli pochopit.

Dejte dalekozrakému oku čočku, která jest broušena pro krátkozraké oko … uvidíte, že oko nic nepozná.

Nejinak se vede těmto hledajícím v jejich činnosti, kterou se snaží splnit, vycházejíce z chybných zásad. A když se tu podaří vůbec něco nalézti, pak to bude vždy jen rozmazané a znetvořené; v žádném případě to nebude odpovídat skutečnosti.

A do zdánlivě zkaleného a nedostačujícími pomocnými prostředky vždy jen znetvořeného nalezeného neznáma byl vhozen také výraz „duše“, ačkoliv se vždy mluvilo, že je o něm známo jen pevné vědění.

Odvážili se toho, protože si každý z nich řekl, že zde není přece nikoho, kdo by mohl toto tvrzení popřít.

Ale to vše se již tak pevně vžilo, že nyní nechce nikdo od toho upustit, poněvadž se při slově duše ukáže vždy znovu tento nepevný a neurčitý obraz.

Člověk si při tom dojista myslí, že ponechá-li obrazu všemožnou obsáhlost, nemůže v něm tak lehce zblouditi, jako když jsou jeho hranice pevně označeny.

Všeobsáhlé však také zároveň nic určitého neříká, je nepřehledné, i když ne zrovna neudržitelné a rozmazané, jako v tomto případě. Nic vám to nedá, poněvadž to není pravé.

Z tohoto důvodu chci ještě jednou jasnými slovy vyjádřit, co *duše* vlastně *jest,* abyste konečně úplně prohlédli a nepoužívali nadále tak neudržitelných výrazů, jejichž pravého významu vůbec neznáte.

O duši se proto tak mnoho mluví, že lidský *duch* se dostatečně nehýbal, aby tak ukázal, že *také on* přichází v úvahu.

Že se mluvilo vždy jen o duši a slovem duch byl se zálibou označován výplod k zemi připoutaného rozumu, to bylo vlastně nejlepší a nejvýmluvnější vysvědčení skutečně smutného stavu všech lidí této doby!

Duše byla považována za to nejhlubší, za nejvnitřnější. Dále to nešlo, poněvadž duch skutečně spí nebo je tak slabý a líný, než aby se mohl pozorovat. Proto hrál se zdánlivým právem vedlejší úlohu. On, duch, který vlastně přece jest *všechno* a také to jediné, co v člověku skutečně *žije* nebo lépe řečeno, žíti *mělo,* ale žel – spí.

Že duch se musel spokojit vedlejší úlohou, vysvítá zcela zřetelně z mnoha známých již označení. Slovem duch rozumí se kupříkladu v první řadě strašidla, říká se: chodí jako duch.

Všude, kde se v lidové mluvě používá výrazu „duch“, je při tom vždy myšleno něco, co buďto není vítáno a čemu se lidé rádi vyhýbají, nebo co je nějak podezřelé, ne naprosto čisté nebo dokonce zlomyslné, zkrátka něco, co se ukazuje a projevuje podřadným způsobem. Nebo výrazu duch je používáno v souvislosti s rozumem.

V takových případech, kdy se tohoto výrazu užívá v souvislosti s rozumem, je něco téměř uctivého. Tak hrozně zkřivené jest vědění na tomto poli. Je zapotřebí, abyste si ještě jednou zřetelně promysleli tyto dva výrazy podle dnešních pojmů:

Produchovnělý a oduševnělý!

Bezděčně podle starého zvyku i zde výraz „produchovnělý“ stavíte mnohem blíže pozemské činnosti a sice činnosti mužské, jmenovitě rozumovému vědění, a výraz „oduševnělý“ vycit’ujete jako ženštější, povznešenější, současně však také mlhavější, neschopný slovního vyjádření, méně pozemský. Jinými slovy: niternější, ale neurčitý, bez pevných hranic, nepozemský.

Jen to zkuste, potvrzení toho najdete sami v sobě! To jest ovoce dosavadních nesprávných lidských názorů, které musely přivodit falešné pojmy, poněvadž *duchu* bylo odříznuto spojení s duchovní vlastí a tím také přívody síly ze Světla!

Tak duch musel chřadnout a býti zapomenut, poněvadž zůstával na zemi v tělech zazděn a tím musely se také samozřejmě všechny názory přiměřeně změnit.

Člověk, který zmizí doživotně ve vězení, bude brzy veřejností zapomenut. Ti, kteří s ním kdysi bezprostředně nežili, nebudou o něm vůbec nic vědět.

A nejinak jest tomu i s duchem po dobu jeho zajetí na zemi!

Vy však víte již z Poselství, že je to *jedině* duch, který dělá člověka teprve člověkem, že člověk jenom jím stává se člověkem!

To vám opět podává důkaz o tom, že všichni pozemští tvorové, kteří drží ducha v zajetí, nemohou být Světlem považováni za lidi!

Zvíře nemá ničeho z ducha, proto se nemůže také stát nikdy člověkem! A člověk, který svého ducha zahrabává a nenechá ho působit – tedy právě to, co z něj činí člověka – ten ve skutečnosti člověkem není!

Zde přicházíme ke skutečnosti, které bylo dosud příliš málo dbáno: pravím vám, že duch označuje člověka jako takového a že činí z něho člověka. Ve výraze *„činiti člověkem“* je důkaz, že duch *jen svou činností* dělá z tvora člověka!

Nestačí tedy míti v sobě jen ducha, aby bylo možno být člověkem, nýbrž člověkem bude tvor teprve tehdy, jestliže nechá v sobě *působit* ducha!

Vezměte si to dnes jako základ svého pozemského bytí! Učiňte to základním pojmem budoucího života zde na zemi! Za hranicemi

hrubé hmotnosti projeví se pak sám, jakmile odložíte své pozemské tělo.

Kdo však nechá v sobě působiti ducha, ten také nikdy nedopustí, aby temnota mohla v něm opět nabýti vrchu a právě tak se nenechá zlákati zlem.

Směli jste poznávat. Musíte také viděti i konec, kam všechno spěje, jestliže se duch v člověku nemůže dostati k činnosti, poněvadž je spoután a držen daleko od každého přílivu síly z Božího všesvatého Světla!

Tak jako ze Světla bude za člověka považován jen ten, kdo nechá v sobě ducha působit, tak to má také být v budoucnu i na této zemi! *To jest základ vedoucí ke vzestupu a k míru!*

Neboť jen ten, kdo dopřeje svému duchu, aby byl činný, *jen ten* může jít cestou ke Světlu. To ho stále více zušlechťuje a povznáší, takže nakonec šíří kolem sebe požehnání, kamkoliv vkročí.

Nyní chci ještě jednou říci, co je to duše, abyste odvrhli stranou všechny dosavadní staré názory a v budoucnosti měli zde pevnou oporu.

Bude nejlépe, když si především řeknete, že *duch* činí člověka mezi hrubohmotnými tvory této země teprve *člověkem.*

Ale právě tak dobře můžeme plným právem vysvětlit, že *duch je* vlastně *člověk,* který se musí v rozličných obalech vyvíjeti ze zárodku až k dokonalosti, jelikož nosí v sobě nutnost tohoto vývoje.

Nejzevnějším bodem jeho vývoje, který, jako nejvzdálenější od Světla, jest také *tím* bodem, kde duch pod tlakem *těžšího,* hutnějšího obalu svého vlastního chtění musí se rozvinout v nejvyšší síle a tím se také může a má rozžhavit, aby pak znovu mohl stoupati vzhůru, blíže ke Světlu, je v Efesu hrubohmotnost této země.

Tím se stane pobyt na zemi *bodem obratu* všeho putování! Je tedy zvlášť důležitý.

A právě na zemi byl nyní duch falešným chtěním, vlivem plížících temnot, lidmi samotnými spoután a zazděn, takže místo co měl nejčilejší a nejsilnější činností dospěti k nejvyššímu prožhavení, byl již předem donucen k nečinnosti, což přineslo s sebou selhání lidstva.

A proto jest na tomto pro lidského ducha tak důležitém bodě obratu také činnost temnot nejčilejší, proto také *zde* bude vybojován boj, jehož konec musí přinésti úplnou porážku a zničení temnot, má-li býti pozemskému lidstvu vůbec ještě jednou pomoženo, aby nemuselo být úplně ztraceno. –

Činnost temnot byla tedy zde na zemi vždycky nejčilejší, poněvadž se zde utvořil bod obratu putování lidského ducha a za druhé, protože právě zde temnoty byly schopny nejdříve zasáhnout, jelikož člověk byl zde nejvíce vzdálen od východiska pomáhající síly Světla, a proto mohl být snadněji přístupný jiným vlivům.

Toto však není omluvou pro klesajícího lidského ducha! Vždyť potřeboval v poctivé modlitbě jen *chtít* a bylo by se mu okamžitě dostalo čistého spojení se silou Světla! Mimoto právě hrubohmotné tělo svou hutností tvoří zvláštní ochranu proti vlivům jiného druhu než těm, které se snaží sám svým přáním přivolat.

Ale to vše je vám již známo z Poselství, jen když to v něm *chcete* najít.

Představte si tedy *ducha* jako vlastní druh člověka, který jako jádro má mnoho obalů, jichž potřebuje k vývoji a rozvinutí vlastních sil a které se musí stupňovat hrubohmotným tělem až k nejvyšší zatěžkávací zkoušce, aby mohl dosáhnouti vítězné dokonalosti.

Tyto ustavičně se stupňující zatěžkávací zkoušky jsou však současně zvratně působícími a také podporujícími vývojovými stupni. Země je při tom nejzevnější plochou obratu.

Řekněme tedy klidně: *duch jest vlastní člověk,* všechno ostatní jsou pouze obaly, jichž nošením zesiluje a v nichž v stoupajícím nuceném pohybu se vždy víc a více prožhavuje.

Žár, do něhož je duch tímto uveden, neuhasíná odložením obalů, nýbrž povznáší ducha vzhůru do duchovní říše.

Neboť právě proto, že se musí pohybovat pod tíží svých obalů, stane se nakonec tak silným, že může pak snésti, zůstávaje vědomým, i ten nejsilnější tlak v duchovní říši, což jako duchovní zárodek nemohl.

Takový jest pochod jeho vývoje, který se uskutečňuje kvůli duchu. Na obaly je nutno při tom pohlížet pouze jako na prostředek k účelu.

Proto se také nic nezmění, odloží-li pozemský člověk své hrubohmotné tělo. Je to stále týž člověk, pouze bez hrubohmotného obalu, u něhož zůstává i tak zvané astrální tělo, které bylo nutné k utvoření hrubohmotného pozemského těla a které se skládá ze střední hrubohmotnosti.

Jakmile těžké pozemské tělo s tělem astrálním odpadlo, zůstává duch oděn ještě něžnějšími obaly. V tomto stavu jmenujeme pak ducha *„duší“,* na rozdíl od pozemského člověka v mase a krvi!

V dalším vzestupu odkládá pak člověk postupně také ještě všechny tyto obaly, aby na konec podržel jen duchovní tělo s duchovním obalem a tak jako duch bez obalů jiných bytostných druhů vejde do říše duchovního.

To jest samozřejmé dění, poněvadž pak žádný cizí obal není schopen ho zadržet a *musí* být proto přirozeně pozdvižen vzhůru druhem své vlastní podstaty.

To jest tedy rozdíl, který vám velmi často ztěžuje porozumění, poněvadž vám to nebylo jasné a představa o tom musela zůstati mlhavá.

Ve skutečnosti přichází u člověka v úvahu vůbec jen *duch.* Všechna ostatní označení řídí se jedině podle obalů, které nosí.

Duch jest všechno, je to to *vlastní,* tedy člověk. Nosí-li s ostatními obaly také pozemskou schránu, říká se mu pozemský člověk. Odloží-li pozemskou schránu, tedy jest pozemskými lidmi považován za duši, odloží-li také ještě i jemné obaly, zůstává duchem, jímž byl vždy ve svém druhu.

Rozličné označení řídí se tedy dočasně podle druhu obalů, které samy o sobě by nemohly bez ducha existovat, neboť duch je prožhavuje.

U zvířat je to něco jiného. Tato mají v sobě něco bytostného jako *duši* a tohoto druhu lidé *nemají!*

Snad *tím* vzniklo tolik omylů, poněvadž lidé se domnívali, že zvířata mají *také* duši, podle níž jednají. Z tohoto důvodu musely by u

člověka, který má ještě ducha, být duch a duše něčím odděleným a snad by dokonce mohly působit odděleně.

Ale to jest *nesprávné,* neboť člověk nemá v sobě ničeho z druhu duše zvířecí. U člověka jedině duch prožhavuje všechny obaly, také ještě tehdy, je-li tento zazděn a spoután. Spoutáním ducha rozumem byla oživující teplota ducha řízena nesprávnou cestou, již by nezkřivený duch sám byl nikdy nezvolil, kdyby mu byla ponechána volná ruka.

Ale o všech pokřiveninách a chybách lidí podává *Poselství* jasné zprávy, především o tom, *jak* má člověk myslet a jednat, chce-li dosáhnouti světlých výšin.

Dnes jde o to, objasniti ještě jednou výraz „duše“, aby tím mohl být učiněn konec falešnému myšlení.

Pro vás lidi bylo by nejlépe, kdybych šel zde ještě o krok dále a řekl vám, *že jen zvíře má duši,* která ho vede. Člověk však má ducha!

Tím jest přesně a správným způsobem označen rozdíl.

Používal-li jsem až dosud výrazu duše, tedy bylo to jen proto, že je ve vás vžit tak pevně, že nemůžete tak rychle od něho upustit.

Nyní však vidím, že by omyly trvaly dále, kdybych zde neučinil ostrý řez, proto vezměte si jako pevný základ pro všechen čas:

Zvíře má duši, ale člověk *ducha!*

Je to tak správné, i když se vám to nyní jeví ještě cizí, poněvadž jste duši často opěvovali. Ale věřte mi, je to jen lpění na známém výrazu, že při slově duše vznikne ve vás povznášející pocit jako následek opěvování, kterým jste se snažili vždycky oplétat výraz duše.

Opěvujte proto jednou *ducha,* a tento výraz vynoří se brzy před vámi v plném lesku, mnohem jasnější a čistší, než jaký vám mohl dát výraz duše.

Zvykněte si na to, pak pokročíte opět o jeden krok kupředu ve vědění, vedoucím k Pravdě!

Avšak tento rozdíl máte bráti nyní vědomě jen *jako základ svého myšlení.* Ostatně i nadále můžete podržet výraz duše i u lidí, poněvadž by vám bylo velmi těžké udržeti nutné stupně vývoje správně oddělené.

Duše jest duch uvolněný od hrubohmotnosti s jemnohmotnými a také bytostnými obaly.

Pro vaše pojmy musí duch zůstati tak dlouho duší, dokud neodloží poslední obal a dokud jako duchovně jsoucí není schopen vejíti do duchovní říše.

Máte-li to v sobě *takto* ujasněné, pak může být i u lidí používáno výrazu duše.

Je nejlepší, rozdělíte-li si pochod bytí duchovního zárodku na tři stupně:

Pozemský člověk – lidská duše – lidský duch!

Pokud máte o tom správný pojem, nevadí to, jinak však nebylo by radno to zaměňovat, poněvadž skutečnou „duši“ v *nejopravdovějším smyslu* má jen zvíře. Duši, která je něčím sama pro sebe! Člověk však kromě ducha nemá v sobě žádnou samostatnou duši.

Ale u lidí místo duše nelze dost dobře používati výrazu duch se záhaly, právě tak málo zahalený duch, nebo později duch bez záhalů nebo odhalený duch. To by bylo sice správné, ale k utvoření pojmů nepříhodné. Proto se chceme přidržet dosavadního, jak to učinil již Ježíš, když mluvil o duši. Jeho poukazu, že se duše musí uvolnit, porozumíte nyní mnohem lépe; neboť uvolnit duši neznamená nic jiného, než odložit obaly, které zdržují dosud ducha a tím ho osvoboditi od jejich tíže, aby duch jich zbaven mohl stoupati dále vzhůru.

Avšak tehdejším pozemským lidem nemohl mluvit tak, aby mu správně porozuměli. Musel zůstati prostší ve výraze a proto přidržeti se obvyklého způsobu a druhu.

I dnes může tento způsob zůstat, je-li vám přesně znám pravý stav věci.

Zapamatujte si:

Zvíře má duši, ale člověk ducha!

94. Příroda.

Tak jako u výrazu „duše“ byl mezi lidmi utvořen mlhavý všeobecný pojem, tak je tomu také s výrazem „příroda“.

Také tohoto slova bylo až příliš používáno jako velkého hromadného pojmu pro všechno, s čím člověk chtěl být rád a pohodlným způsobem hotov, aniž si nad tím musel lámat hlavu. Jmenovitě však pro to, o čem již předem věděl, že nemůže dospěti k žádnému jasnému rozluštění.

Jak často se používá slova „přirozeně“, aniž se při tom myslí vůbec na něco určitého. Člověk mluví o spojení s přírodou, o krásné přírodě, o rozbouřené přírodě, o přirozených pudech a tak to jde dále v nesčetných pojmenováních, jimiž se má označiti ve velkých obrysech něco, co více nebo méně souvisí s přírodou.

Co však *jest* příroda? Vždyť právě tomuto základnímu výrazu muselo by být porozuměno jasně a dokonale ze všeho *nejdříve,* aby se ho mohlo používat ke všemu možnému.

Nadhodíte-li však někdy tuto otázku, tedy vám bude bezpochyby dáno na ni mnoho vysvětlení s větší či menší přesností údajů, ale ze všeho jasně uvidíte, že lidé si při tom tvoří velmi mnohostranné představy, jimž chybí jednotné vědění.

Chceme proto také zde raziti cestu k pevnému obrazu v představě pro toto slovo „příroda“.

Nejlépe bude, rozdělíme-li tento pojem ve své představivosti na *oddělení,* abychom snadněji porozuměli celku.

Povšimněme si proto nejdříve *hrubého tvaru* „přírody“, zevnějšku! Pro jednoduchost vycházím vyjímečně z myšlení pozemských lidí a obrátím všechno teprve pak až na konec, abych před vašimi zraky opět postavil správný pochod směrem se shora dolů.

Příroda, pozorována v nejhrubším smyslu, tedy viděna vašima hrubohmotnýma, pozemskýma očima, jest prožhavená a tím oživená a zformovaná hmota. Slovem hmota představte si různé vrstvy hmotnosti.

Sem patří v prvé řadě všechny obrazy, které vaše pozemské oči mohou pozorovati, jako krajiny, pevné a proměnlivé tvary květin a zvířat. Vyjádřeno všeobecně: všechno, co můžete pozorovati svým pozemským tělem a svými hrubohmotnými smysly.

Z toho však jest vyjmuto všechno, co *lidé vytvořili uměle,* kam zahrnují stávající změny, jako u domů a všech jiných útvarů. To pak nelze počítati k přírodě.

A tu již sami přicházíme k základnímu rozlišování: co člověk *změnil,* co tedy neponechal v jeho základní podstatě, to již nepatří k přírodě ve *vlastním* slova smyslu!

Ale poněvadž jsem také řekl, že příroda ve svém nejzevnějším projevu je prožhavená a tím oživená a zformovaná hrubohmotnost a z mého Poselství je vám již známo, že hmotnost je prožhavena *bytostnými* silami, můžete z toho usuzovati, že *přirozené* může být jen *to,* co nejúže souvisí s *bytostnými silami.*

Mám na mysli *ony* bytostné síly, které tvoří kruh kolem hmotností.

Je to docela zvláštní druh, o němž musíme v nejbližší době promluvit, poněvadž se oddělil jako zvláštní druh stvoření z velkého všeobecného pojmu bytostného, které se nalézá ve *všech* sférách jako základ a směřuje vzhůru až k hranici, kde začíná bezbytostnost Boží.

Pojmy o bytostném, které jsem vám až dosud dal, musím časem ještě více rozšířit, chci-li zdokonalit obraz, který pochopíte teprve se vzrůstající zralostí svého ducha.

Příroda jest tedy všechno to, co se z hmotnosti bytostnými silami – které vám musím ještě podrobněji vylíčit – prožhavením mohlo zformovat a spojit se, a co nebylo lidským duchem ve svém základu pozměněno.

Nezměniti *základní druh,* který dali bytostní, jest podmínkou *pravého* výrazu: příroda!

Výraz „příroda“ budiž tedy neoddělitelně spojován s oním *bytostným,* které proniká hmotností. Odtud pak můžete také správně usuzovati dále, že příroda není snad vázána na hmotnost, nýbrž jen na *bytostné,* a že přirozené bytí a vůbec příroda sama jest nezkřivený projev bytostného tvoření!

Tak přicházíme nyní krok za krokem blíže k pravdě; neboť můžeme, jdouce dále, nyní také usuzovati, že přírodu a ducha nutno chápati jen odděleně! Příroda spočívá v působení určitého bytostného druhu a duch, jak již víte, je úplně něco jiného.

Duch jest sice často postaven inkarnacemi doprostřed přírody, ale on sám *není* přírodou a také žádnou její částí, tak jako příroda není částí lidského ducha!

Já vím, že to není lehké, abyste z těchto krátkých slov mohli jasně poznat, o co vlastně při tom jde, ale zahloubáte-li se do toho správným způsobem, tedy to *můžete* pochopit, a konečně, váš duch *má* být přece v první řadě *pohyblivý* ve snaze vniknouti do Slova, které vám mohu dát!

Právě tato nezbytná *námaha* nutí vás k pohyblivosti, která, chráníc vašeho ducha, uchrání ho před usnutím a smrtí a vytrhne ho vzhůru z chapadel přilnavých temnot.

I když je mi tak často rozumářsky a zlomyslně předhazováno, že svým slovem lidi skličuji poukazem na trvající číhavé nebezpečí duchovního spánku a smrti, a že je děsím jen proto, abych tím získal vliv, tedy přesto nikdy neustanu, abych vám obrazně nestavěl před oči nebezpečí, které ohrožuje vašeho ducha, abyste ho poznali a nepadali již slepě do jeho léček a vnadidel; neboť *já sloužím Bohu* a ne lidem! Proto také dávám lidem, co jim *prospívá* a ne pouze to, co se jim pozemsky líbí a co při tom duchovně usmrcuje!

Právě to, čím je mé Slovo ve zlém úmyslu napadáno ve prospěch zoufale se již bránících temnot, právě to *svědčí jen o tom,* že já vpravdě sloužím Bohu a nevšímám si toho, zdali se lidem svým Slovem zalíbím a zdali je pro své Slovo získám!

Lidé *musí být* přece vytrženi ze své svobodně zvolené duchovní pohodlnosti, která je schopna je jen uspati, místo co by je posílila a oživila, jak již Ježíš kdysi řekl ve svém napomínání a výstraze, že jen ten může vejíti do říše Boží, kdo se znovu narodí a že *všechno* musí být *nové,* aby mohlo obstát před Bohem!

A lidé sami opakují neustále tato závažná slova hlasem nejpoctivějšího přesvědčení o pravdivosti toho, co skrývají. Ale jakmile se jich dotkne požadavek, že oni sami musí být nejdříve noví v duchu,

pak jeden přes druhého křičí běda! – neboť sami na sebe při tom nikdy nemyslili.

Nyní se cítí stísněni ve své pohodlnosti a přesto doufají, že budou za zvuku jásavých zpěvů vpuštěni do nebe, aniž sami něco při tom dělali, kromě užívání všech radostí!

A teď se snaží nepohodlného hlasatele přehlušiti křikem v přesvědčení, že se jim to podaří ještě jednou tak jako u Ježíše, jemuž přede všemi lidmi nejprve morálně vpálili znamení zločince, buřiče a rouhače a pak ho zabili, takže podle zdánlivého práva lidských zákonů mohl být ještě souzen a usmrcen.

I když je to dnes v mnoha věcech jiné, tedy nechybí na zemi vychytralosti rozumu, který slouží temnu, aby i to nejprostší a nejjasnější dovedně přeměnil a tím překroutil, tak jako v každý čas se našli ochotní falešní svědkové, kteří z nenávisti a závisti, nebo s ohledem na zisk jsou všeho schopni.

Avšak svatá vůle Boží jest mocnější než takové lidské konání, ona se nezmýlí ve své neochvějné spravedlnosti, jak je to možno u lidí!

A tak i *poslední konec* všeho temna při všem zlém chtění musí sloužit jen Světlu, aby tím svědčilo pro Světlo!

Lidé však, kteří se poctivě namáhají pochopit Boží pravdu, poučí se z toho a poznají velikost Boží, jeho moudrost, jeho lásku a radostně mu budou sloužit!

Chraňte se lenosti svého ducha, chraňte se povrchnosti a pohodlnosti a připomeňte si podobenství o moudrých a pošetilých pannách! Je dosti jasné při vší své veliké prostotě, takže *každý* člověk jest schopen jeho smysl snadno pochopit. Uskutečněte je v sobě; ostatní pak přijde samo sebou. Nic vás nezmate, neboť půjdete klidnými a jistými kroky svou cestou.

Vraťme se však zpět k výrazu „příroda“, kterýžto pojem chci vám jako důležitý objasnit.

První, nejhutnější oddělení jsem již ve velkých obrysech vysvětlil. Jakmile člověk ve své činnosti jako základ přírody nechá skutečně platit přírodu a nesnaží se ji zásahy v jejich druzích změnit, ale jedině zdravým podporováním, tedy nezkřiveným vývojem napomáhá

výstavbě, *pak* najde také ve všem korunu svého díla a dosáhne jí, leč až dosud nikdy nemohl doufat, protože všechno bylo od přirozenosti násilím odvráceno a ve vzrůstu bylo schopno přinášeti také jen zkřivené, které nemohlo mít ani pevné opory, ani stálého trvání.

Toto bude také jednou základem pro vědu a bude mít velikou cenu. Jedině v tom, jak příroda ve své bytostné a zákonům stvoření odpovídající činnosti vytváří spojení hmotností, jen v *tom* tkví budující síla a vyzařování, kdežto u ostatních spojení, která tomuto zákonu přesně neodpovídají, jsouce vymyšlena lidskou myslí, vytvářejí vzájemně škodlivé nebo se rušící rozkladné vyzařování, o jejichž vlastním konečném projevení nemají lidé ani potuchy.

Příroda ve své zákonům stvoření odpovídající dokonalosti jest nejkrásnějším Božím darem, který Bůh svým tvorům dal! Ona může přinášeti *jen* užitek, pokud není změnami zkřivena a svedena na falešnou cestu pozemskými lidmi, kteří sami chtějí všemu lépe rozumět.

Přistupme nyní ke druhému oddělení „přírody“, které není hrubohmotnému oku jen tak zhola viditelné.

Tento oddíl se skládá hlavně ze *střední* hrubohmotnosti, tedy ne z nejhutnější a nejtěžší, jež musí být svým těžším druhem okamžitě pozemskému oku viditelná.

Hrubohmotné oko může u střední hrubohmotnosti *pozorovati* jen její *projevy* v těžké hrubohmotnosti. Sem patří kupříkladu zesílení všeho, co bylo zformováno prožhavením, jeho rozvinutí ve vzrůstu a zrání.

Třetí oddělení „přírody“ jest pak rozmnožování, které samočinně nastupuje při určitém prožhavení a vývojové zralosti. Rozmnožování v prožhavené hrubohmotnosti nemá tedy s duchem co činit, nýbrž patří jen k *přírodě!*

Proto jest také rozmnožovací pud *správně* označen za *přirozený pud.* Určitá zralost hmotnosti, prožhavená bytostnými, vydává záření, která při setkání s positivním a negativním druhem se spojují a zpětně působíce, dotírají na hrubohmotnost a tuto povzbuzují k činnosti.

Duch nemá s tím co činit, nýbrž tato činnost jest *daň přírodě!* Stojí úplně stranou od duchovního, jak jsem již dříve ve svém Poselství na to poukázal.

Jmenujme nyní tuto výměnu záření a spojení *daní přírodě,* je to tak správné; neboť jest to druh hmotnosti – prožhavené bytostnými ke zcela určitému stupni – která tím podle zákonů stvoření snaží se stále vytvářeti obnovu, nesoucí v sobě jednak *udržení* a za druhé *rozmnožování.*

Tento projevující se zákon přírody jest výsledkem určitého záření. Spojeným popudem přináší s sebou udržování a obnovování buněk.

Jest to v *první* řadě hlavní účel této daně, již požaduje příroda od pohybujících se tvorů. Příroda nezná v tom rozdílu a všechny projevy jsou užitečné a dobré.

Avšak i zde člověk opět všechno vystupňoval až v chorobu a tím to pokřivil a zpitvořil, ačkoliv právě on mohl nalézti normální vyrovnání v určitém pozemském zaměstnání.

Nedbal však toho, co příroda ve svém tichém napomínání nebo varování od něho požaduje, nýbrž všechno chorobně přepínaje chce přírodu řídit nebo svou nevědomou svévolí opravovati, chce ji často nutiti ke způsobu, který musí hrubohmotnosti škodit a oslabit nebo i zničit a tak působí v tom právě tak pustošivě, jak to činil v celém stvoření.

Z člověka, který zprvu jen rušil, stal se nyní ničitel všeho, co myslí a koná, ať je kdekoliv.

Tím se postavil *pod* všechny tvory.

Učte se znát důkladně *přírodu,* od níž jste se již dávno odvrátili, pak bude možné, že z vás budou zase *lidé,* kteří žijí ve tvůrčí vůli Boží a tím skrze ozdravění přírody budou sklízeti radostnou tvořivou činnost na zemi, která ve své nutné zralosti může povzbudivě pomáhat samotnému duchu!

95. Kruh bytostného.

Již několikráte jsem mluvil o bytostném kruhu ve stvoření, který se uzavírá kolem hmotností jako přechod z duchovního ke hmotnému.

Toto bytostné je samo pro sebe zcela zvláštního druhu a tvoří vlastně ukončující kruh pro celé stvoření a současně i přechod pro pozdější stvoření.

Představme si opět jednou ve tři velká oddělení rozdělené všechno to, co se nachází mimo oblast božskou, tedy pod hradem Grálu:

Z toho nejvyšší a první nazýváme prastvořením, druhé stvořením a třetí pozdějším stvořením.

Hrad Grálu sám nenáleží přísně vzato k prastvoření, nýbrž jest to věc sama pro sebe, která stojí *nad* prastvořením. *Stojí.* Zrovna tento výraz volím úmyslně; neboť hrad se nevznáší, nýbrž jest pevně zakotven!

I část, nacházející se vně božské sféry, od které vychází první stvoření, jest spojena pevně s hradem Grálu v božské oblasti jako přístavba, a jest tím nepošinutelně zakotvena v božském.

Od shora až sem je v činnosti příliv a zpětné proudění božských vln Světla. Teprve v hradu Grálu nadchází změna a vně hradu směrem dolů začíná pak kroužení, které vyvolává vznik všech stvoření a dává jim pohyb. Klesajícími či stoupajícími vlnami jsou zde stvoření také udržována.

Tak jeví se velký obraz tvářnosti všech pohybů.

O prastvoření jsem již zevrubněji mluvil a jmenoval jsem při tom ona dvě základní oddělení. Jsou čistě duchovní. Jeden díl povstal bezprostředně k formě a k vědomí, zatímco druhý se k tomu teprve mohl vyvíjet. Zrovna tak je tomu ve stvoření, které jsme pojmem duchovním oddělili od čistě duchovního.

I toto se dělí na dvě oddělení. Prvé se mohlo opět utvářeti bezprostředně, druhé se teprve muselo k tomu vyvíjet.

Po tomto následuje jako ukončující již zmíněný kruh toho bytostného, o kterém jste dosud nezískali jasno, poněvadž jsem se toho při svých dosavadních výkladech jenom dotýkal.

Dnes to chceme pojmenovati jako vlastní oddíl stvoření *kruhem bytostného!*

Pod tímto druhem je tedy nyní třeba vyrozumívati něco zcela jiného než to, co jsme jednoduše označovali názvem „bytostné“. Ti, kteří byli takto dosud mnou označováni ve svém působení, jsou těmi vlnami dolů a opět nahoru proudícího světla, kteří vzali na sebe formu a kteří jsou tedy ve spojení v přímém směru nebo řetěze s hradem Grálu. Nejsou to tedy síly *kroužívé.*

V tom spočívá rozdíl. I kroužívé síly mají tvar ve svém působení, jsou však jiného druhu, který mohl povstati teprve *křižováním* záření. Nevíte o tom dosud ničeho, ačkoliv již mnohé znáte.

Tento kroužívý pohyb má svůj vznik, svůj začátek v odloučení kladného od záporného, tedy aktivního od pasivního, které nastává v hradu Grálu a které jsem od začátku svého dnešního vysvětlení označil jako *změnu* proudění, která nastává dělením ve hradě.

S nastavším ochlazením paprsků Světla odděluje se positivní od negativního a tvoří se tím *dva* druhy záření, zatímco až ke hradu Grálu je v činnosti jen *jeden jednotný* paprsek, vytvářející božskou sféru, ve které všechno, co se stalo formou, nese v sobě positivní i negativní harmonicky sloučené.

Představujte si všechno obrazně, docela jednoduše, tak to také nejrychleji a nejjistěji pochopíte. Teprve pak můžete vniknouti do všeho hlouběji a všemu porozuměti.

Budete-li takto jednati, stane se všechno před vámi živým a můžete jako vědoucí pozorovatelé nechat kolem sebe přejít veškeré tvoření a tkaní ve stvoření.

Kdybyste však chtěli zkusiti to obráceně a již při prvém poslechu byste se snažili mne následovati silou svého rozumu, tu zůstanete již při prvých mých větách vězet a nemůžete nikdy dosáhnouti cíle. Musíte všechno jednoduše přijímat, *potom* teprve ponenáhlu, sledujíce jednotlivé směrnice, v sobě všechno oživovat. Takovýmto způsobem dosáhnete úspěchu.

Dnes tedy chceme mluviti o bytostném kruhu, který tvoří ukončení všeho pohyblivého.

Tak jako je vám známa sraženina duchovního pod pojmem duchovní zárodky, tak je třeba nazývati kruh bytostného také sraženinou, byť i zcela jiného druhu, která z kroužení samostatně se pohybujících stvoření z bytostných vln se řine a kane, aby se na konci stvoření shromažďovala a zasytila přitahování stejného základního druhu.

Tím narážíme opět na rozšíření pojmu stvoření.

Podle toho máme samočinně se pohybující oddíly, ke kterým náleží prastvoření a stvoření a pak následuje pozdější stvoření, které se nemůže samo ze sebe pohybovati, nýbrž musí býti poháněno.

Samočinně se pohybující oddíly jsou hnány vlastním žárem, pozdější stvoření, které musí býti hnáno, je poháněno cizími vlivy tepelnými. Proto mohou jednotlivé části i vychladnouti, když původce tepla je odvolán, což není vůbec možné v prvotním stvoření a ve stvoření, poněvadž mají vlastní teplo.

Dbejte přísně všech jednotlivostí, o kterých vám říkám; neboť tvoří základ k mnoha dalším vysvětlením, které budou všemu pozemskému bytí lidí k užitku.

Tento kruh bytostné sraženiny jest *pod* duchovními zárodky, tedy pod kruhem duchovních sraženin a tvoří zakončení všeho pohyblivého – neboť také kruh duchovní sraženiny jako poslední z duchovna a kruh bytostných sraženin jako poslední z bytostného nesou, i když z počátku ještě nevědomě, vlastní pohyb a tím i teplo v sobě! *To jest důležité věděti.*

Pak následují různé hmotnosti, nazvané tak proto, že mohou sloužiti jen k obalení a nemají ani vlastního tepla, ani pohybu. Musí býti teprve prohřáty, než mohou teplo předávati a jsou opět chladné a bez pohybu, když je jim odňat dárce tepla. To je zvláštnost, kterou mají jen látky, hmoty.

Kruh bytostného netvoří však jen ukončení pohyblivého a vlastní teplo v sobě nesoucího, nýbrž, maje v sobě sám teplo a pohyb, proniká ještě dále do hmotností, které jsou tím samy zahřívány a

poháněny z klidu do krouživého pohybu, který je stále více zahřívá a rozžhavuje následkem tření, které podmiňuje hutnost jeho druhu.

V takto vynuceném pohybu hmotnost se *formuje* a dá se snadno prostoupiti vyzařováním tepla, stupňovaného ještě činností pohánějícího bytostného, aby vždy šířila nové teplo a tím pohyb, potřebný pro utváření.

Nyní chceme podle tohoto velkého obrazu přistoupiti k jednotlivostem. Tím se vracíme ke kruhu bytostného, který slouží jako most pro úrovně všech hmotností, postrádajících teplo a tím i pohyb.

V tomto bytostném kruhu tíhnou úzce k sobě stejné zvláštní druhy všech bytostných zárodků, takže se tím vytvářejí skupiny, které je také možno nazvati ústřednami nebo sběrnami.

Tak jsou například od sebe odděleny skupiny *těch* zárodků, které při svém vniknutí do hmotnosti, ve svém vývoji a probuzení spolupůsobí při vytváření a udržování ohně, vody, vzduchu a země, pak hornin, rostlin a i zvířat.

O průběhu vniknutí bytostných zárodků jsem již mluvil a chci ještě zvláště poukázati na to, že všechno toto dění jest pečlivě vedeno bytostnými pomocníky, kteří, *sloužíce* jako řetěz, působí v přímém proudění světelných vln, vyzařujících dolů z hradu Grálu a jež také pomáhají opět vyvésti vzhůru.

To je vám již všechno známo. Můžete si toto základní vědění snadno sestaviti z mého Poselství, ale musíte při tom býti jako děti, které se namáhají přiřaditi správně k sobě jednotlivé krychle obrázkové stavebnice, až z toho vznikne zcela určitý obraz.

Tak máte použíti vědomostí z Poselství; neboť ono obsahuje základní kameny pro *všechno* vědění, dává vysvětlení pro každé dění v celém stvoření!

Chcete-li míti jasno o něčem ve stvoření nebo o působení prazákonů ve stvoření, které v sobě nesou vůli Boží, potřebujete napřed jen ze všech těch vzácných kamenů, které se nalézají v Poselství jako poklad, který chce býti vyzvednut, vzít některý z mnoha jednotlivých kaménků, který má v sobě něco z otázky, nedopřávající vám klidu.

K této první jednotlivé části hledáte potom jako při hře s obrázkovou stavebnicí v Poselství přičlenění toho, co se hodí. Tím konečně získáte zcela samostatný, velký ucelený obraz, který vám dává přesnou odpověď na ono tkaní ve stvoření, které jste chtěli znáti.

Uposlechnete-li této mé rady, podaří se vám vždycky dosáhnouti ve všem rozuzlení takovým způsobem, který vám bude v *každém případě* srozumitelným a který vám nedá nikdy zblouditi.

Skládejte jen jednotlivé kameny *tak,* aby se hodily přesně ke kameni prvému, který jste si ke své otázce vyzvedli z pokladu. Je při tom zcela lhostejno, znamená-li tento kámen střed, nebo musí-li ležeti jenom na okraji. Ostatní, k tomu náležející, dají se vždycky vložiti nebo přiřaditi, že to konečně dává přesně ten obraz, který potřebujete k zodpovězení a ujasnění své otázky.

Kameny se nedají nikdy jinak položiti a zpozorujete ihned, když jste jen některý díl položili na nesprávné místo. Nehodí se jednoduše k celku a tím vás to nutí zasaditi kámen, kam patří, nebo jej zcela vyloučiti, když se k tomu nehodí.

Myslete při tom vždy jenom na obrázkovou stavebnici, která dává úplné obrazy nebo stavby jenom tehdy, když jednotlivé díly, určené a dané zcela přesně, jsou sestavovány s přesnou důsledností.

Tak jsem vám dal své Poselství, které všechno obsahuje, které vás však nutí, abyste *při tom sami spolupůsobili.* Nedá se líně přijímat jako hotově stojící, nýbrž musíte sami, sestavováním, s námahou vyhledávati úplný obraz na každou svoji otázku.

To jest vlastnost *živého Slova,* které vás utváří, vychovává a nutí k pohybu vašeho ducha!

Chcete-li nějaký obraz sestaviti mylně nebo povrchně falešně, velmi rychle uváznete a uvidíte, že v tom není žádné harmonie, poněvadž jste snad *jen* jeden kamének položili na špatné místo, nebo podle jeho tvaru ne tak, jak by se hodil zrovna k *tomu* obrazu nebo stavbě, o kterou usilujete. Nemůžete to proto dokončiti a musíte stále znovu zkoušeti, až obraz pevně a správně sestaven vyvstane před vámi.

Každý jednotlivý kámen se dá použíti k mnoha obrazům, ne pouze k jednomu, přece však jste jeho vlastností nuceni klásti jej v každém obraze také jinak, vždycky jenom tak, jak se zcela přesně hodí s druhým kamenem.

Podává-li však jednotlivý obraz v sobě celek, můžete se spolehnouti na to, že vaše práce v hledání byla správná.

Nikdy vám nebude při tom chyběti jediný kámen ani nejmenší díl; neboť Poselství skrývá všechno, čeho je vám třeba. Zkuste to jenom, až se vám tato práce stane zběžnou, pak stojíte sami pevně v celém stvoření.

Ve slově svého Poselství vám dávám úplnou stavebnici s nejlépe vybroušenými drahokamy, abyste vy sami s ní mohli stavět.

Jsou předem přesně uzpůsobeny pro všechno, čeho je vám třeba. Stavbu však musíte provádět sami; neboť tak jest to nejsvětější vůle Boží.

Tak víte nyní, jak máte jednati a já mohu pokračovati ve svých objasněních o bytostném kruhu a jeho působení do hmotností, ke kterým tento kruh, jsa vlastně zakončením všeho pohyblivého, tvoří zároveň most svým působením.

V tomto kruhu se nyní také spojil do shluku mezi jinými druhy i druh té bytostné sraženiny, ze které se tvoří duše zvířecí s mnoha svými odnožemi.

Právě tento díl by však vyžadoval zcela zvláštního pojednání, které musí býti spojeno s *pozorováním,* aby vzbudilo v pozemském člověku jasno. Chci však alespoň poskytnouti o tom několik poukazů.

Duše každého zvířete se *utváří,* teprve se sestavuje, což jest vyjádřeno výrazem „utváří“.

Na rozdíl a k snazšímu pochopení poukazuji ještě jednou na ducha lidského. Lidský duch nese již všechno v sobě v zárodku ducha a potřebuje se již jen vyvíjeti k vědomí.

Avšak duše hrubohmotného zvířete se teprve sestavuje, *vytváří se,* aby teprve potom poznenáhlu vývojem ještě zesílila. Zesilováním má možnost utvářeti se vždy pevněji a soudržněji.

Duše zvířecí, patřící k hrubohmotnosti, může teprve pozvolna nabývati stálého tvaru. Po uvolnění z hrubohmotného těla ztrácí duše zvířecí ve většině případů po krátkém, někdy i delším čase opět svoji formu a jest vstřebána stejnorodým shromaždištěm. Odtud výraz „skupinová duše“.

Jen jedno může duše zvířecí udržeti ve tvaru, to nejsilnější, co existuje: láska.

Má-li zvíře lásku k člověku, jest tím povznášeno a tímto dobrovolným vztahem k duchu získává příliv sil, které i jeho duši pevněji spoludrží. Avšak o tom až později. Vždyť nejsou jen zvířata z ukončujícího kruhu bytostného, nýbrž i z vyšších, ba i z nejvyšších úrovní.

V nejvyšších úrovních jsou to pak vědomá zvířata, která jsou ve své službě dokonale čistá.

Stává se také, že zvířata z vyšších úrovní bývají inkarnována za zcela zvláštním účelem na zemi. Tím se však nyní ještě nebudeme zabývati, nýbrž zůstaneme u zvířat na zemi známých, jejichž duše se tvoří v bytostném kruhu kolem hmotností.

K tomu chci dáti ještě *jeden* poukaz, který se týká především pozemsky vám viditelného, tedy hrubohmotného okolí.

Všechny útvary, *vázané na místo* na zemi, *nemají žádné vlastní duše,* která by přece musela býti příliš odvislá od toho, co se jí přihodí a tím by byla vystavena v hrubohmotnosti každé zvůli.

Taková nesrovnalost je v moudrých zařízeních Tvůrce zcela nemožná.

Proto nemají takové útvary vlastní duše, nýbrž slouží jenom jako příbytek bytostí, které jsou zcela neodvislé od útvarů a tyto jenom ochraňují a ošetřují.

K těmto útvarům náleží rostliny a horniny. Tím se vám opět dostává vysvětlení, které vám může prospěti, kterým jasně rozpoznáte špatné názory.

Jen tvorové, kteří nejsou *odvislí od místa,* tedy jako zvířata, která se mohou volně pohybovat z místa na místo, mají v sobě *vlastní pohyblivé* jádro, které je vede.

U zvířat je tímto jádrem bytostná duše, u člověka duch. Rostliny a horniny však slouží jen jako obydlí pro cizí, v sobě samostatné bytosti, které se tedy nemohou nazývati duší zmíněných útvarů.

96. *Neupadněte* v pokušení.

Bděte a modlete se, abyste *nepadli* v pokušení!

Tato výstraha ze Světla byla až dosud všemi lidmi považována jen za dobrotivou radu, kterou Syn Boží, Ježíš přinesl. Je to jen důsledek vyložené domýšlivosti lidské, jež přibásnila Synu Božímu takovou změkčilost.

Musím vám dnes tuto radu opakovati!

Je to však mnohem víc než rada; je to Boží požadavek, chcete-li se vy, lidé, ještě zachránit před jedovatými plody svých názorů a pojmů.

Nemyslete si, že vás Bůh jen tak beze všeho vynese z odporného bahna, které vás s velkou houževnatostí obklopuje. Je to tatáž houževnatost, s jakou jste toto bahno ve své tvrdošíjné vzdorovitosti vůči vůli Boží vytvářeli.

Bůh vás nepozvedne snad z vděčnosti za to, že vy snad už konečně chcete, o ne, *vy sami* se musíte svou prací dostat výš, stejně tak, jako jste se sami do toho zahrabali!

Vy se musíte přičinit, poctivě a velmi pilně se snažiti, abyste se dostali vzhůru na zdravou půdu. Až to *uděláte, pak* teprve se vám dostane dosti síly, ale vždy jen v té míře, jak velké bylo vaše chtění. To je neúprosný požadavek spravedlnosti, která jest v Bohu. –

A v *tom* záleží pomoc, vám zaslíbená, jíž se vám dostane v témž okamžiku, v němž chtění ve vás stane se konečně činem – nikdy dřív!

Jako *dar* Boží je vám k tomu přidáno *Slovo,* jež jsem vám směl přinésti. Jen ono vám naprosto jasně ukazuje cestu, kterou máte jít, chcete-li se zachránit! V tom *Slově* je milost, které si ani nezasloužíte! Bůh vám ji ve své nezměrné lásce znovu dává, tak jako to již jednou učinil skrze Ježíše.

Slovo je dar! Největší obětí Boží jest však čin, to jest přinésti toto Slovo až sem, do hrubých hmotností, k vám lidem. Domýšlivostí zkřivené, Světlu nepřátelské stanovisko lidí vždycky spojovalo toto poslání s velikým utrpením. A nikdo jiný nemůže dáti lidstvu pravé

Slovo, než část tohoto Slova samého. Ten, kdo tedy přinesl živé Slovo, musí být také *sám* Slovem!

Kdyby však po nastoupivší již zatemnělosti lidstva na této zemi nedostalo se lidem Slova, byli by všichni ztraceni a současně s temnotou, těsně ji obklopující, klesli by do rozkladu.

A pro malý počet těch, kteří nosí v sobě ještě touhu po Světle, vzdor temnotám, způsobeným lidmi, poslal Bůh ještě jednou ve své spravedlnosti a lásce živé Slovo do těchto temnot, jen aby těch několik málo nemuselo zahynout s ostatními, aby se ještě mohli zachránit na cestě, kterou jim Slovo ukazuje.

Aby však Slovo mohlo ukázat tuto cestu, vedoucí z temnot, muselo samo nejprve poznati temnoty a prožít je na sobě. Muselo se samo ponořit do této temnoty, aby samo předem našlo cestu a tím ji prorazilo všem lidem, kteří je chtějí následovat.

Jen tím, že Slovo prošlo touto cestou ven z temnot, mohlo tuto cestu také vysvětliti a tím ji lidem také přiblížiti!

Bez této pomoci sami ze sebe lidé by toho nikdy nedokázali. Nuže, lidé, pochopte přece, že takové rozhodnutí, jež bylo potřebné jen pro několik málo lidí, je veliká oběť lásky! Oběť, jakou může přinésti jen *Bůh sám* ve své neselhávající spravedlnosti!

To byla *oběť,* která se pro spravedlnost a lásku musela zcela zákonitě naplniti v nedotknutelné a nepošinutelné vůli Boží.

To však není pro lidi žádnou omluvou; neboť tato oběť stala se potřebnou teprve selháním lidstva, odvráceného od Světla.

I když tedy oběť sama vyplývá ze zákonitosti svaté vůle Boží, není tím vina lidstva o nic menší, naopak ještě těžší, protože tuto oběť rouhavě *vynutilo* zkřivením a zmatením všeho, co mu bylo svěřeno. Stojí tu tedy veliká oběť zcela sama o sobě, jako důsledek Božské dokonalosti.

Jestli se však ještě nyní chcete opravdu zachránit, je to jen a jen vaší věcí; neboť tato Božská dokonalost vydá svou Božskou oběť s podmínkou. Požaduje nyní zničení všeho toho, co v celém stvoření není schopno vpraviti se dobrovolně do zákonitosti jeho vůle.

Při tom není slitování, ani uniknutí, není výjimky ani odchylky! V prvním kole uzavírá se podle zákonů stvoření výsledek všeho dosavadního jednání.

Proto ten požadavek: bděte a modlete se, abyste *nepadli* v pokušení!

Pochopte jen správně tato slova – pak již jistě poznáte v nich ten přísný požadavek. *Bděte* volá váš *cit* k činnosti a požaduje tím pohyblivost ducha! Jen v tom je opravdová bdělost a také v *tom* má opět ženství předcházet, protože je mu dána obsáhlejší a jemnější citovost.

Ženství má být bdělé silou své čistoty, jíž musí sloužit, chce-li věrně splnit úkol ve stvoření. To může však učinit jen jako kněžka čistoty!

Bděte a *modlete se* jsou slova, která vám ještě jednou dávám na cestu. To *bděte* týká se vašeho pozemského života, v němž máte býti v každém okamžiku připraveni čistě vycítiti dojmy, na vás se valící a také zkoumavě je odvažovati, stejně tak všechno, co z vás vychází, předem pečlivě prozkoumati.

To *modlete se* přináší však obnovení a udržení spojení se světlými výšinami a otevření se svatým proudům sil pro pozemské použití.

K tomu je modlitba, která nutí vaše myšlení, aby směřovalo pryč od země. *Proto* ten požadavek, jehož plnění vám přinese jen nezměrný užitek v silných pomocích, jichž příliv jste si jinak uzavírali nedbáním zákonů ve stvoření.

Plníte-li *oboje,* pak nemůžete nikdy padnouti v pokušení! Vyložte si i tento poukaz správně; neboť praví-li se vám, „abyste nepadli v pokušení," pak to nemá znamenat, že vás již žádné pokušení nepotká, jestliže bdíte a modlíte se. To nemá znamenat, že se vám vyhne a že se nikdy nedostanete v pokušení! To vám má říci: zůstanete-li vždy bdělými a budete se modliti, pak nemůžete v žádné pokušení padnouti, můžete všechno nebezpečí vítězně překonati.

Jen zdůrazněte tuto větu správně, tak jak je míněna. Nedávejte důraz na slovo „pokušení", ale na slovo „nepadli", pak jste ihned pochopili správný smysl.

Zní to: „Bděte a modlete se, abyste *nepadli* v pokušení."

Bdělost a modlitba jsou tedy ochranou před pádem. Nevylučují však přístup pokušení se stran temnot. Vždyť stojíte-li na správném stanovisku, může vás každé pokušení jen posíliti v tlaku potřebného odporu, prožhaví vašeho ducha a přivede jeho žár k vyššímu plameni; musí vám tedy přinést i velký užitek.

Toto všechno však není lidstvu nebezpečím. Naopak, radostí, vítaným pohybem ducha, který jen napomáhá, jestliže *ženství věrně plní svůj úkol.* Byl mu Tvůrcem svěřen a ženství bylo pro něj zcela zvlášť vyzbrojeno.

Jen když opravdu poctivě chce, pak mu to není těžké a může to opravdu vykonat. Jeho úkol záleží v kněžství čistoty.

A to může vykonávat *všude,* v každý čas. Nepotřebuje k tomu snad nějakých zvláštních povinností, může tak činiti *každým pohledem, každým slovem,* jež vychází z jejích úst. Dokonce každým pohybem musí se jí to stát naprosto přirozeným, neboť vznášet se ve světle čistoty je její vlastní prostředí, jemuž se dosud lehkomyslně, se směšnou ješitností sama uzavírala.

Bděte, vy ženy a dívky! Jděte ve splnění svého lidského ženství tou cestou, kterou vám Tvůrce přesně vyznačil a pro kterou smíte být v tomto stvoření!

Pak se před vámi velmi brzy zjeví zázrak nad zázraky. Kamkoliv se obrátí váš zrak, všechno pod ním rozkvete. Bohatě bude vámi proudit Boží požehnání, jestliže čistota vašeho chtění urovná k tomu cestu a otevře brány ve vás!

Štěstí, mír a radost, jakých dosud nebylo, zářivě zaplaví tuto zemi, bude-li ženství mostem k světlejším úrovním, jak to bylo ve stvoření zamýšleno. Svým vzorným bytím udrží v každém duchu bdělou touhu po Světle a stane se strážkyní svatého plamene!

Ó ženo, co ti bylo dáno – a jak jsi všechny poklady vznešených Božích milostí rouhavě zneužila!

Vzpamatuj se a staň se kněžkou čistoty vnitřního cítění, abys štěstím blažena mohla kráčeti kvetoucí zemí, v níž zářící oči lidí jásavě děkují svému Tvůrci za milost svého pozemského bytí, jehož používají jako stupně, vedoucí k bráně do věčných zahrad!

Hleďte na svůj úkol před sebou, vy ženy a dívky, jako příští kněžky Božské čistoty zde na zemi a neustaňte, dokud nedosáhnete všeho, co vám k tomu chybí!

97. Vánoce.

Posvátná noci! Když se narodil Ježíš, Syn Boží, v Betlémě ve chlévě, zaplavil všechny úrovně stvoření jásavý zpěv radostných díků. Pastýři na poli, jimž byla po dobu radostného rozechvění vesmíru sňata páska s duchovních očí, aby mohli svědčiti o nezměrné události a upozorniti na ni lidstvo, padli v *bázni* na kolena, neboť byli přemoženi novým a nepochopitelným pro ně děním.

Byla to *bázeň* u pastýřů, kteří se po tu dobu stali jasnovidnými a jasnoslyšnými. Bázeň před velikostí události, před Boží všemohoucností, jež v tom byla zjevná. Proto nejprve pravil zvěstovatel ze světlých výšin k jejich upokojení: *nebojte se!*

Jsou to slova, která naleznete vždy, když posel ze světlých výšin promlouvá k lidstvu; neboť bázeň jest to, co pozemšťané nejprve pociťují při spatření a slyšení vznešených poslů. Jest vyvolána tlakem síly, které jsou v těchto okamžicích poněkud otevřeni.

V nejmenší míře však; neboť jen poněkud více síly muselo by je již udusit a spálit.

A přece měla to být radost a ne bázeň, jakmile lidský duch touží po světlých výšinách.

Zvěstování nebylo ve svaté noci zjeveno veškerému lidstvu! Kromě hvězdy, jež se ukázala hrubohmotně, nespatřil nikdo z pozemšťanů tohoto světlého zvěstovatele a světlé zástupy, které byly kolem něho. Nikdo neviděl a neslyšel, než oněch několik vyvolených pastýřů!

A nijak jinak nemohou být splněna tak veliká zvěstování na zemi než jen malým počtem k tomu vyvolených! Na to vždy myslete; neboť zákonitost ve světě nemůže být kvůli vám rušena. Nestavte proto fantastických obrazů pro mnohá dění, nemohou býti nikdy *takové,* jaké *vy* si je myslíte! Ve vašem myšlení jsou tiché požadavky, které nikdy neprýští z pravého přesvědčení, ale jsou znamením skryté nevěry a duchovní lenosti, která nepřijala slovo mého Poselství *tak,* jak toho vyžaduje, aby se mohlo stát živým v lidském duchu.

Tehdy bylo *uvěřeno* pastýřům alespoň na krátkou dobu. Dnes byli by takoví lidé vysmíváni, považováni za přemrštěné nebo dokonce za podvodníky, kteří tím chtějí dosáhnout pozemského prospěchu. Lidstvo kleslo příliš hluboko, než aby mohlo přijati za pravé volání ze světlých výšin, zvláště když jich samo nemůže slyšet ani spatřiti.

Myslíte si, lidé, že pro váš hluboký pád zruší Bůh své dokonalé zákony stvoření, jen aby vám sloužil, vaše chyby sám překlenul, vaši duchovní lenost sám vyrovnal? Dokonalost jeho zákonů ve stvoření jest a zůstane nedotknutelná, nezměnitelná; neboť ony nesou svatou Boží vůli!

Tak také nyní nemohou býti splněna velká zvěstování, která očekáváte, zde na zemi jinak, než v téže formě, kterou už dlouho znáte, kterou jste také *uznali,* pokud se stala v minulosti.

Tak zvaný dobrý křesťan označil by beze všeho toho člověka, který by se chtěl odvážit tvrdit, že zvěstování narození Ježíše, Syna Božího, pastýřům je pohádkou, za rouhače Boha a viděl by v něm velikého hříšníka.

Avšak týž dobrý křesťan odmítá s horlivým rozhořčením zvěstování nynější doby, třebas jsou tato podávána omilostněnými *stejným způsobem* a nazývá tyto prostředníky prostě také rouhači Boha, v nejpříznivějších případech je označí snad jen jako blouznivce nebo choré, zhusta pak za pomatence.

Uvažte však sami, kde jest tu zdravé myšlení, přísná důslednost a spravedlnost! Tato nazírání přísných věřících, jak se sami rádi nazývají, jsou jednostranně a chorobně ohraničena. Je to přec ve většině případů lenost jejich ducha a z toho vždy vyplývající lidská domýšlivost duchovně slabých, kteří se snaží křečovitě se přimknouti k některému již jednou naučenému, nikdy však opravdu v sobě prožitému bodu dřívější události. Nejsou vůbec schopni prospěti nějak svému duchu a *proto* odmítají všechna nová zjevení.

Kdo z věřících vůbec vytušil kdy velikost Boží, jež spočívá v události, která se splnila v tichu oné posvátné noci zrozením Syna Božího! Kdo tuší milost, která tím byla zemi darována!

Tehdy byl ve sférách jásot, dnes smutek. Na zemi hledí mnohý člověk způsobiti radost jen *sobě* nebo jiným. Ale to vše není v onom

smyslu, jak by to muselo býti, kdyby v lidském duchu žilo poznání nebo vůbec pravý pojem o Bohu.

Při nejmenším tušení skutečnosti dělo by se všem lidem tak, jako pastýřům, ano, pro svoji vznešenost nemohlo by býti jinak: padli by ihned na kolena … z *bázně!* Ano, ve vytušení musela by vyvstati především nejmocněji bázeň a přinutiti člověka na kolena, neboť tušením Boha objeví se též velká vina, kterou člověk na sebe uvalil tím, že přijímá lhostejně sám pro sebe Boží milosti a vskutku ničeho za to ve službě Bohu nekoná!

Je zvláštní, že každý člověk, který výjimečně chce nechat na sebe působit vánoční svátky správně, hledí při tom vmysliti se do doby dětství!

To je přece zřejmé znamení *toho,* že jako *dospělý* není schopen prožíti vánoční svátky *citem!* Jest to důkaz, že *ztratil* něco, co *měl* jako dítě! Proč to nenutí lidi k přemýšlení?

Jest to opět duchovní lenost, která jim překáží, aby se zabývali těmito věcmi vážně. Myslí si: „To je pro děti“ a dospělí nemají na to vůbec čas! Musí přemýšleti o *vážnějších* věcech.

Vážnější! Tím vážnějším myslí jen honbu za pozemskými věcmi, tedy práci rozumu! Když někdy je dopřána chvilka citu, rozum zatlačí rychle daleko zpět vzpomínky, aby neztratil prvenství!

Kdyby k tomu rozum dopřál času, poznaly by se ve všech těchto zdánlivě nepatrných skutcích *největší* věci. On má však převahu a bojuje s veškerou lstí a potměšilostí. To jest, ne on, ale ve skutečnosti bojuje to, co jej používá za nástroj a skrývá se za ním: temno!

Nechce nechat nalézt ve vzpomínkách Světlo. A *jak* duch touží po tom, aby nalezl Světlo, čerpal z něho novou sílu, poznáte z toho, že se vzpomínkami na svatou noc z dětství probouzí se také neurčitá, téměř bolestná touha, která jest schopna naladiti přechodně mnohé lidi měkce.

Tento něžný hlas mohl by se státi nejlepší půdou k *probuzení,* kdyby byl použit ihned s celou silou! Dospělí přejdou však bohužel jen do snění, v němž síla ke vzestupu bývá promarněna, prohrána. A ve snění přejde také příležitost, aniž by mohla přinésti užitek nebo mohla býti použita.

Dokonce mnohý člověk se stydí za to, když uroní při tom slzy, hledí je skrýt, vzchopí se trhnutím těla, v němž je tak často patrný nevědomý vzdor.

Jak mnohému mohli by se lidé při tom všem naučit! Ne nadarmo vetkává se do vzpomínek na dětství tichý smutek. Jest to nevědomý cit, že jest ztraceno něco, co zanechalo prázdnotu – neschopnost cítiti ještě dětsky.

Jistě jste však často pozorovali, jak nádherně a osvěživě působí v tichu pouze svojí přítomností každý člověk, jemuž tu a tam *dětsky* zazáří oči.

Dospělý nesmí zapomenout, že dětsky není dětinsky. Nyní však nevíte, odkud dětskost může tak působit, co to vůbec je! Proč řekl Ježíš: Buďte jako děti!

Abyste zjistili, co jest dětské, musí vám býti nejprve jasné, že dětské není vůbec vázáno na dítě. Jistě znáte sami děti, jimž vlastně chybí krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlomyslné dítě nebude nikdy působiti dětsky, stejně jako nezvedené, vlastně *nevychované!*

Z toho jest jasné, že dětskost a dítě jsou dvě pro sebe samostatné části.

To, co se na zemi nazývá dětské, jest jen částí působení čistoty! Čistoty ve vyšším, nejen v pozemsky lidském smyslu! Člověk, který žije v paprsku Božské čistoty, který dopřává v sobě místo paprsku čistoty, získal tím také dětskost, nechť jest to ještě v dětství nebo již jako dospělý.

Dětskost jest výsledkem vnitřní čistoty, neboli znamením, že se takový člověk oddal čistotě a slouží jí; to vše jsou jen různé způsoby vyjadřování, ve skutečnosti však vždy totéž.

Nuže, jen dítě samo v sobě čisté může působiti dětsky a dospělý, který pečuje v sobě o čistotu. Proto jeho působení *občerstvuje,* oživuje, vzbuzuje důvěru!

Tam, kde jest pravá čistota, tam může vstoupiti také pravá láska; neboť Boží láska působí v záři čistoty. Paprsek čistoty jest její cestou, po které kráčí. Nemohla by jíti jinou!

Kdo nepřijal do sebe paprsek čistoty, k tomu nemůže také nikdy přijíti paprsek Božské lásky!

Toho buďte vždy pamětlivi a darujte *sobě* jako vánoční dar pevné předsevzetí, že se otevřete Božské čistotě, aby o slavnosti Zářící Hvězdy, jež jest slavností Růže, v lásce Boží mohl k vám vniknouti paprsek lásky cestou čistoty!

Pak jste *správně* slavili slavnost svaté noci tak, jak jest to v Božské vůli! Tím přinášíte pravý dík za nepochopitelnou Boží milost, kterou dává vždy znovu zemi o vánocích!

Dnes se koná mnoho bohoslužeb na památku narození Syna Božího. Prohlédněte v duchu nebo i ve vzpomínkách chrámy všeho druhu, nechte mluvit při tom svůj cit a rozhodně se odvrátíte od shromáždění, jimž se říká služby Boží!

V prvém okamžiku bude člověk udiven, že takto mluvím, neví, co tím chci říci. To vše jen proto, že se až dosud nikdy nenamáhal, aby přemýšlel o slově „bohoslužba“ a učinil porovnání s úkony, které se označují jako bohoslužba. Přijali jste to jednoduše, jako mnohé, co ze zvyku se dělá již po staletí.

A přece má slovo „bohoslužba“ svůj jedinečný význam, takže nemohlo by býti vůbec používáno ve falešném smyslu, kdyby je byl člověk nepřijal a dále nešířil *lhostejně,* bez námitky proti staletému zvyku. Co se *nyní* označuje jako bohoslužba, jest v nejlepším případě modlitbou, spojenou s pokusy lidí o výklad oněch slov, jež jako slova Syna Božího byla teprve později napsána lidskou rukou.

Na této skutečnosti nelze nic měniti; žádný člověk nemůže mluviti proti takovým výrokům, chce-li zůstati poctivým k sobě a k tomu, co se skutečně stalo. Především, nebude-li líným důkladně o všem přemýšleti a neužívá-li ke své omluvě prázdných hesel, která mu dávají jiní.

Právě nyní jest slovo „bohoslužba“ příliš živé a promlouvá samo sebou *tak* jasně k lidem, že jen při troše cítění sotva by mohlo být použito takovým způsobem, jak se ještě dnes označuje, třebas se pozemští lidé považují za velmi pokročilé.

Bohoslužba musí se státi živoucím *dějem,* má-li se uskutečnit slovo se vším, co v sobě přináší. *Musí* se projeviti v *životě.* Zeptám-li se,

co si vy lidé představujete pod slovem služba, *sloužením,* nebude jediného, který by odpověděl jinak než slovem: *pracovati!* To jest zcela jasné ve slově „služba" a není vůbec možno mysleti si něco jiného.

Bohoslužba na zemi není přirozeně také ničím jiným, než *prací* zde na zemi ve smyslu Božích zákonů; pozemsky v nich činně působiti, vůli Boží proměňovati na zemi ve skutek! A to všude schází!

Kdo se snaží sloužit Bohu pozemskou činností? Každý při tom myslí jen sám na sebe a zčásti na ty, kteří jsou mu pozemsky blízcí. Domnívá se, že *slouží* Bohu, když se k němu modlí!

Uvažte jednou konečně sami, v čem vlastně spočívá ono sloužení Bohu? Jest to vše možné, jen ne *sloužení!* Takový jest jeden díl dnes tak zvané bohoslužby, který obsahuje *modlitbu.* Druhý, výklad slova, sepsaného lidmi, možno považovat za poučování těch, kteří se opravdově namáhají, aby něco pochopili. Lhostejní a povrchní nepřicházejí tak jako tak v úvahu.

Zcela právem se říká *„navštíviti"* služby Boží, nebo „býti jim *přítomen"*. To jsou ty *pravé* výrazy, které mluví samy za sebe!

Bohoslužbu má však člověk *konati sám* a ne státi stranou. „Prositi" není sloužiti; neboť při prosbě chce obyčejně člověk něco dostati od Boha, Bůh má něco pro něho udělat, což jest od pojmu „sloužiti" daleko vzdáleno. Nemá tedy prošení a modlitba s bohoslužbou nic společného.

To bude snad *každému* člověku beze všeho srozumitelné. Ve všem, co člověk na zemi činí, musí být přece smysl, nesmí zneužívat darované mu mluvy jak chce, aniž by mu nepřinesla škodu. Proto, že si nezískal žádných vědomostí o moci, která také spočívá v lidském slově, nemůže být před tím ochráněn!

Jest to *jeho* chyba, jestliže to promeškal! Pak jest podroben působení falešného použití slova, což značí pro něho překážku místo pomoci. Samočinné tkaní veškerých prazákonů stvoření se nezastaví a nebude váhati před omeškáním lidstva, nýbrž vše vložené do stvoření půjde svojí cestou s nezměnitelnou přesností.

To jest to, nač lidé nikdy nemyslí a čeho ku své škodě nikdy nedbají. Dokonce to působí i v nejmenších, nejnepatrnějších věcech vždy přiměřeně.

Falešné označení shromáždění slovem „bohoslužba" přispělo také mnoho k tomu, že pravá bohoslužba nebyla lidmi vykonávána, neboť každý se domníval, že učinil dosti, byl-li přítomen takové bohoslužbě, která však nikdy nebyla pravou bohoslužbou. –

Nazývejte taková shromáždění hodinou *společného uctívání Boha,* to by se alespoň přibližovalo smyslu a v jistém stupni také ospravedlňovalo vložení hodin rozjímání, ačkoliv uctívání Boha může se projevovati v každém pohledu, ve všem myšlení a skutcích.

Tak mnohý člověk bude si nyní myslet, že to vůbec není možné, nechce-li se zdát výstředním. Ale není tomu tak. Čím více se projevuje pravá zbožnost, tím přirozenějším se stává člověk ve svém konání, ve svých nejjednodušších pohybech. Vznáší se v poctivém díku ke svému Stvořiteli a užívá milostí v *nejčistší* formě.

Ale přeneste se teď k vánoční oslavě ve kterékoli pozemské bohoslužbě. V každém slově měla by se vznášeti blaženost a jásavý dík za milost, kterou tím Bůh tehdy prokázal lidstvu – pokud tuto milost lidé dovedou vůbec oceniti; neboť lidský duch nedokáže nikdy *plně* pochopiti její skutečnou velikost.

Ale hledá se tu všude marně! Radostný vzlet k jasným výšinám tu chybí! Žádná stopa po jásavém díku. Často lze dokonce postřehnouti neurčitou tíseň, jež má svůj původ ve zklamání, které si nemůže člověk vysvětliti.

Jen jediné jest všude k nalezení, něco, co způsob bohoslužeb různých vyznání nesmazatelně označuje jako ostrým rydlem: to, že všemi hlasy kazatelů zní jednotvárný, žalostný zvuk, který neustálým opakováním unavuje a klade se jako šedý závoj na usínající duše.

Někdy to však také zní jako skrytý nářek nad něčím ztraceným, nebo nenalezeným! Jděte tam a poslouchejte. Všude se s tím zvlášť nápadně setkáte!

Lidé si to ani neuvědomují, nýbrž odříkávají slova jen ze zvyku.

Že jest to pravda, vysvítá to i bez vůle řečníka a ukazuje zcela přesně, v jakém druhu se vše pohybuje. Nelze vůbec mluviti o radostném vzletu, také ne o planoucím nadšení, nýbrž jest to jako mdlé, malátné doutnání, které nemá síly proraziti volně vzhůru.

Kde se nenechá kazatel „unášeti“ malátným, mdlým chvěním této bohoslužby, zůstane-li tím nedotčen, což by stejně znamenalo určitou vlažnost nebo vědomý postoj stranou, tam se budou zdáti všechna slova jako plná blahosklonnosti, což je však stejně podobno zvučícímu kovu, bez tepla, bez vřelosti, bez přesvědčení.

V obou případech chybí žár přesvědčení, síla vítězného vědění, které by chtělo o tom zvěstovati s jásavým plesáním všem spolubližním!

Když jest použito označení „bohoslužba“ pro něco, co vede na scestí, čehož obsah jest jiný než slovní pojem, pak se tato chyba projeví. Síla, která by při tom mohla působit, je již předem zničena upotřebením falešného označení. Není možno, aby nastalo oživení k vlastnímu jednotnému povznesení, poněvadž označením slova povstal zcela jiný pojem, který se pak nesplní. Provádění bohoslužby je v rozporu s tím, co vyjadřuje slovo „bohoslužba“ v nejvnitřnějším cítění každého lidského ducha.

Jděte, učte se a brzy poznáte, kde se vám podává pravý chléb života. Především použijte společného shromáždění jako *hodiny posvátného uctívání Boha. Službu* Bohu ukazujte však v celém působení svého bytí, v žití samém; neboť *tím* máte vděčně a radostně *sloužit* svému Tvůrci za milost, že smíte býti!

Učiňte vše, co myslíte a konáte, jedinou *bohoslužbou!* Pak přinese vám to klid, po kterém toužíte. A když vás lidé budou také utiskovat, ze závisti, ze zlomyslnosti nebo nízkých důvodů, vy nesete v *sobě* neustále mír, který vám dá překonat veškeré těžkosti!

Přijměte *to* jako vánoční dar v poznání nepochopitelné lásky Boží, která vás nechtěla nechat zcela propadnout před příchodem svatého soudu, který v celé své přísnosti přináší pomoc těm, kteří se v pokoře otevřeli jeho lásce!

Pořad přednášek.

Abdrushin

Sborník nezařazených přednášek I

Podle vydání Nakladatelství Hlas, Zlín, 1997
Přeložil Josef Kovář a přátelé z původních německých textů

Poslední kontrola: 5.2012

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavili:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)
Vít Ištvánek (Vit.Istvanek@vzestup.net)

Předmluva k tomuto vydání.

Pán Abdrushin vydal postupně knihy *Ve Světle Pravdy – Poselství Grálu* a *Poselství doznívá*.

Jejich přijetí je také předpokladem pro čtení této knihy, která obsahuje jeho přednášky vydané v časopisech Der Ruf, Gralsblätter a Hlas, ale také ty, které nebyly za jeho života zveřejněny a šířily se opsané mezi čtenáři Poselství. Některé přednášky byly také později zařazeny do třídílného poválečného Poselství Grálu. Mnohé texty přednášek mají díky svému rozmanitému šíření různý obsah či překlad, který nemusí odpovídat původním textům, uvedeným v této knize.

Překlad z původních německých textů do češtiny provedl Josef Kovář, Abdrushinův učedník, a jeho přátelé.

V původní tištěné verzi této knihy byla omylem uveřejněna pod číslem 23 přednáška pana Herberta Vollmanna „Kdo se nestará, není bdělý“. Tuto přednášku jsme zde neuvedli a tím pádem jsme posunuli i číslování následujících přednášek.

Nechť je nám ku prospěchu toto dílo tak potřebné v této době soudu a přerodu.

Bohu patří jako dík modlitba každodenními ušlechtilými činy.

Marek Ištvánek, 2005-2012

1. Probuzeným!

(Z rukopisu, psaného rukou Abdrushinovou)

Kdo chce následovat Slovo mého Poselství, musí se duchovně namáhat! Líní a vlažní zůstávají daleko vzadu, ježto tlak rozumového vědění a blouznění nemohou zakotvit v tom, co život je a život přináší.

Kdo však, plný touhy, v mém Slově usilovně hledá, ten nalezne pravou svobodu svého ducha!

2. Posluchačům Poselství Grálu.

(Der Ruf)

Polož Slovo Pravdy vysoko na skálu, aby se člověk musel namáhati, chce-li je získati!

Takové jest přikázání, podle něhož jednám. Panoval dosud falešný blud, že Svaté Slovo Pravdy, které má býti lidem nade vše drahým, poněvadž stojí vysoko nade všemi pozemskými hodnotami a pro člověka jedině znamená život a bytí, má býti s prosbou přinášeno k němu, a že dokonce v nebi zavládne radost, je-li některý člověk dosti milostivý, aby je přijal.

Je hříšné rouhání v tomto názoru, který je schopen strhnouti svaté Slovo z jeho vysoké hodnoty.

Také zde bude vše obnoveno, jak je zaslíbeno. Člověk, který chce míti svaté Slovo Pravdy, musí si je sám *získat!* Musí se pro ně namáhat. Kdo to nechce, není ho hoden! Člověk, který jest opravdový ve svém hledání Pravdy a cesty ke Světlu, ten se nezalekne ani žízně, ani hladu, je-li to nutno, nebo bude o to těžce bojovati s nízkostí všeho druhu. Namáhání se o Slovo stane se nyní svatým přikázáním! Tak je to ve stvoření chtěno! Tím budou odpuzeni rozmarní, jimž chybí opravdová vážnost ke vzestupu, kteří sebe a jiné jen v domněnkách klamou, nebo jsou pokrytci. Oni také mají býti zavrženi!

Tak přináší přikázání již samo veliké třídění, v němž oddělí se pravé od nepravého. Jako v podobenství zůstanou při tom od hostiny odloučeni všichni, kteří jsou líní a lhostejní. Bystří nosí v sobě čistou touhu po Slově, nezaleknou se žádné námahy ani oběti, aby se mu přiblížili, slyšeli je a mohli je přijmout do chrámu své duše.

Proto mají i pozemská záření napomáhati k tomu, aby přikázání bylo v každém směru splněno. Z velikého kruhu stoupenců Poselství Grálu mají býti vyloučeni všichni, kteří nejsou proniknuti nejopravdovější touhou, aby duchem pronikly vpřed, aby byli živí v sobě.

Všem takovým poskytuje rozum obvyklé omluvy k sebeohlušení a k oklamání zjevně se projevujících slabostí, v nichž si pak našeptává, že to vypadá příliš obchodnicky, nedůstojné Svatého Slova …

Takoví nemají býti připuštěni k přednáškám a mají zůstat vyloučeni, neboť oni nejsou hodni Slova, dosud ho nepoznali a také se ho nenaučí nikdy poznávati. Raději malý počet a to pravých a neochvějných! Mají světle zářiti duchovně ve věrném chtění, ve vytrvalosti k vítězství.

Nesmí mezi nimi býti žádných shnilých plodů!

3. Obrat světů.

(První Slavnost, 23. srpna 1929)

Setřeste každodenní lhostejnost a všechno, co vám ji připomíná. Máte být novými *v sobě, mezi sebou!* Buďte pamětlivi velikosti této doby a síly měsíců, které jsou před vámi. Stojíte v *obratu světů! Obrat světů!* Jak často již odedávna bývá pronášeno toto slovo lidmi všeho druhu. Tak mnozí jej chtěli hlásat a nikdo z nich sám nevěděl, co ve skutečnosti znamená, v čem obrat spočívá, ani kdy přijde. Nakonec zůstal jen pojmem, do něhož se cpala všechna přání, v jejichž splnění se již nedoufalo.

Pohrávání se slovem, těžkým svým obsahem, nyní přestane, neboť obrat světů nadešel! Zcela tiše, nepoznaný lidstvem, ba i těmi, kteří o něm stále mluví. Jen několik málo vyvolených jej smělo se mnou prožít. Byla to chvíle, kdy vůle Boží znovu a s požadavky vstoupila do stvoření, takže všechno příští dění se již nebude moci formovat podle chtění lidstva, jak to bylo až dosud tomuto lidstvu milostivě povoleno, ale od nynějška se bude musit podrobit Vůli Boží. Člověk promarňuje vysokou sílu, zneužívá ji v neslýchaném rouhání a tak vytvořil nesmyslné temno a zkaženost a byl by nechal padnout celý svět i sebe do záhuby. Tomuto duchovnímu i materiálnímu zpustošení, které způsobil, se nyní postavila do cesty Vůle Boží, aby zachraňovala v době obratu světů.

Jako přemocná síla bije a ničí temno, které bylo ješitným lidstvem pečlivě pěstováno a vychováváno. Boj, který se tak stal nezbytným, znamená ve svých účincích *soud* pro lidstvo, pro celé stvoření!

A zase, jako vždy, představuje si lidstvo tento soud zcela jinak. Myslí si, že Bůh nyní trestaje dává rány, všechno boří a zčásti ničí! Není tomu tak! Vždyť Bůh zná jen výstavbu, nikoliv ničení! Je to temno, které přináší zkázu. Temno, jemuž lidstvo tak mnohé ochotně vložilo do rukou. Se svým pádem pokusí se také ještě zničit všechno to, co si dosud mohlo přivlastňovat, pokusí se strhnout s sebou rovněž všechny lidské duchy, kteří se mu ochotně vzdávali.

Poněvadž tedy téměř celá země je v moci temna, bude se během velkého duchovního boje strašně projevovat jeho silný účinek v této hmotnosti. V tvrdém, nikdy nebývalém zápase, za nějž má co děkovat Světlo jedině lidstvu, bude se také země, která je vlastním východiskem a zdrojem, otřásat až do základů. Běda přitom všem těm, kteří patří temnu. Drápem zoufalství je bude strhávat na sebe, aby se ještě udrželo a přitom zničilo vše, kde najde stejnorodou půdu nebo aspoň sebemenší podobnost! Proto běda tomu, kdo není zakotven ve Světle neotřesitelnou vírou, přílivem nejčistších citů a touhou po blízkosti Boží. Bude nezadržitelně stržen proudem temna, které bude zuřit ve vzdouvajícím se zoufalství zloby a nenávisti nad zemí i v ní, jsa hnáno neporazitelnou a všechno mocně překonávající silou Světla, proti níž je každý odpor marný. Bděte a modlete se, abyste v tuto hodinu stáli pevně v paprsku Světla!

S obratem světů jsem vstoupil do splňování svého poslání také já, který mám naplňovat vůli Boží ve stvoření, který jsem *Vůle Boží, jež se stala člověkem.* Bylo to volání pro mne, abych začal se svým úkolem. *Já* nesoudím – a přece jsem soud; již svým bytím, jakož svým Slovem a vším, co se mnou souvisí. Modlete se k Bohu, aby vám i nadále poskytoval svou ochranu! Modlete se! Nežebrejte však! Prosby lidí jsou často jen člověka nedůstojné kňučení, pokrytecké jednání, v němž jsou jen vlažné city, což Božství jenom zlehčuje. Nikdo by neměl otevřít ústa k modlitbě, pokud si neujasnil, oč chce prosit, zda tato prosba je vskutku naléhavě nutná! Odvážně ať posvítí nejprve do všech koutů své duše, vládne-li tam čistota, která je nezbytná, chce-li předstoupit se slovy a myšlenkami před Nejvyššího. Bude-li se řídit mou radou, uzrají jeho modlitby brzo v živoucí činy, které se mohou radostně zrodit jako vyslyšení ze síly *Nejvyššího.* Tak se usídlí v jeho duši štěstí!

Jen nezůstávejte žebráky před svým Bohem, ale staňte se konečně radostnými tvůrci v jeho velkém stvoření. Kráčejte v pevné důvěře v Boha energicky vzhůru, poznávajíce a naplňujíce zákony, které Bůh vložil do stvoření tak zřetelně a viditelně! Pak budou *zákony* s vámi, *pro* vás a ponesou vás mocně vzhůru do světlé říše Boha.

Nemáte být ani svatými ani anděly zde na zemi, jen opravdovými *lidmi.* A to je mnoho, velmi mnoho, mnohem víc, než jste si až dosud mysleli! Neberte toto napomenutí na příliš lehkou váhu! Lidské bytí je slovo plné důstojnosti a kdo v budoucnosti nebude chtít být *člověkem,* jaký je Bohu milý, ten bude zničen.

Mluvím nyní k vám, kteří smíte prodlévat zde na Hoře, když se hrůza dává do pohybu, když děs dusí lidi dole v zemích. Nedomnívejte se, že toho budete ušetřeni, protože jste nyní v mé blízkosti! Hrůzy se převalují také zde nad vámi a běda tomu, kdo nestojí *tak,* jak to žádá Poselství Grálu! Takový bude zasažen ostřeji, tvrději než všichni, kteří nebydlí na Hoře. Strusky, které nese jeden každý na sobě, musí být vypáleny.

Očistěn až do základů své duše musí se znovu zrodit v prožití soudu, v němž se zřetelně projevuje moc Páně! Ani jeden z vás toho nebude ušetřen! Oč blíže chcete stát k mému poslání, o to silnější a neúprosnější musíte být sami k sobě v poznávání svých chyb a tím houževnatěji se jich musíte zbavovat.

Stojím v čistém, z čistého čerpaje mám *lidstvu dávat čisté!* Tak zní zaslíbení, které se nyní naplňuje. V čistém stojím, z čistého čerpám! Všimněte si toho vy, kteří chcete v budoucnu prodlévat v mé těsné blízkosti. Čistý musí být kruh, který mě obklopuje! Čistý podle měřítka Božské vůle! Jděte proto do sebe! Protože s příchodem na tuto Horu jste skoncovali se vším, co zůstalo za vámi *na všechny časy!*

Procítili jste to s celou vážností? Máte se stát *novými,* jak jsem vám to již řekl! Novými pro *novou dobu!* Pracujte na sobě s veškerou silou své duše! Neusnadňujte si to myšlenkami rozumu, které chtějí být shovívavé. Jsou pro vás jen jedem! Nedejte se ničím svést s cesty! Teď jde o to: Temno nebo Světlo! Smrt nebo život! Nemáte jinou volbu. Stůjte pevně ve věrnosti Světlu, aby se již nikdo z vás nemusel ztratit.

4. 15. prosinec 1929.

Kristus řekl: „Já však pravím vám, abyste se nevzpírali zlému, ale udeří-li tě někdo v pravou tvář, nastav mu i druhou."

Právě tento výrok se stal již příčinou různých protikladných výkladů. Dal také podnět k tomu, že mnozí lidé označili křesťanské náboženství za náboženství slabochů. Lidé se při tom dopouštěli té chyby, že do tehdejších slovních forem vkládali *dnešní* pojmy. Vezmeme-li výraz „zlé" tak, jak to myslel Kristus, musíme dnes za něj dosadit slovo „utrpení". A to hned věc objasní.

Svými slovy „Nevzpírejte se zlému, tedy utrpení", vytýká Kristus lidem jejich špatný zvyk a současně tím dal praktickou radu pro blaho lidstva.

Už tehdy byl rozšířen zvyk stěžovat si na všechno, co se nedělo podle přání lidí. Přesně jako dnes. Jestliže přijde nouze nebo jiné trápení, hned začne naříkání a žalování i když lidé, ohlédnou-li se zpět, poznají, že jsou sami vinni a že všechno sami přivodili. Ještě horší je to však tam, kde si lidé nemohou vzpomenout, že by k tomu zavdali příčinu ve svém současném pozemském životě. Neměli by si však tak nerozvážně naříkat, neboť kdysi sami přece zavdali příčinu ke všemu, co na ně dopadá ve zpětném působení. A *proto* říká Kristus: „Nevzpírejte se zlému", neboť člověk ve skutečnosti svým vzpíráním se na sebe nakládá jen novou vinu. Je to odpor proti rozuzlení osudových vláken, která visí na člověku. Bez tohoto rozuzlení nemůže člověk nikdy stoupat vzhůru.

Proto v této tak často nepochopené větě spočívá praktická rada, která v sobě obsahuje všechno, aby vedla člověka ke správnému jednání, aniž o tom potřebuje mnoho hloubat. A právě o tom hloubal nejvíce.

Nemá přijímat utrpení s reptáním a naříkáním, ale má se pustit *radostně* do toho, aby je překonal s vědomím, že tím odčiňuje něco, co by ho jinak zdržovalo od vzestupu. Jak veliká cena spočívá už jenom v tom! Pustí-li se do toho radostně, pak tím nebude tolik trpět ani z poloviny a zkrátí si dobu celého trápení. Ve výrazu „Nevzpírat

se zlému“ není tedy myšleno temno, nýbrž všechno nepříjemné, co člověka potká. To, že se pro výraz „zlé“ chtělo bezpodmínečně přijmout temno, vedlo nejprve k četným omylům a dalo základ k nesprávným výkladům, nebo k nemožnosti správného výkladu. Pod slovem zlo se zahrnovalo tehdy všechno pozemsky nepříjemné.

Lidé si musí zvyknout ještě také na jednu skutečnost: Nepřišel jsem, abych vysvětloval bibli s jejími lidskými chybami, nýbrž abych nově zvěstoval *Slovo Páně*, jakož i jeho jménem abych dosadil nová přikázání, která lidstvo od nynějška potřebuje, aby mohlo obstát v Boží říši na zemi.

5. Svátek Zářící Hvězdy.

(29. prosinec 1929)

Grál volá váhající! Hlasitě zní volání vesmírem, neboť kdo chce být zachráněn, musí se přihlásit! Avšak pozemští lidé se vyčerpávají nadále nicotnostmi, snaží se vyzvednout své pozemské záležitosti na hlavní věci vesmíru, vlastní lidské názory označují za střed veškerého dění. V tomto nesmyslném plýtvání sil hyne bezvýsledně jeden lidský život za druhým. Právě v tom ukazuje člověk jak je malý, protože se mu vedlejší věci jeho bytí zdají tak velké.

Co ví člověk o světě! Kráčí v něm tupě a těžkopádně, myslí jen na zisk a požitek, na spaní, jídlo, pití, na rodinu, snad na národ, na vlast a přitom všem se sebeuspokojením vždy a opět na vlastní vědění, na to, co může! Přitom stačí, aby jen vzhlédl ke hvězdám, aby okamžitě jasně uviděl, jak malá je jeho vlastní osoba. Tím by se mu velmi usnadnilo, aby se varoval před falešným bludem o vlastní velikosti.

A přece kolem toho chodí po celý svůj pozemský život s neústupnou umíněností. Nepřístupný, dokonce vzdorovitý, stává se až směšně zlý, jen aby za žádnou cenu neztratil něco ze své ješitnosti, která jemu, jenž se podobá bláznovi, dovoluje pyšně si vykračovat na jedné malé hvězdě ve vesmíru. Jen aby své vlastní pozemské přání prosadil do popředí. Působí přitom nevýslovně směšně, i když už není možné se smát. Mohou se zrodit jen smutek a hněv, rozhořčení nad promarněním tak mnohých krásných darů Božích, které mohou být zhodnoceny jen v pokoře a poznání, což ovšem pozemští lidé, zdá se, neznají.

Jsou leniví a váhaví ti, kteří nesou v sobě jiskru, kterou mají probudit. Oni však ještě spí. Zaplétají se do smyček všednosti a domnívají se, že nemohou věnovat čas své duši, svému duchu, který už v jejich nitru neklidně klepe na stěny, které kolem něho vystavěli v nesprávném pozemském působení. Klepe, abyste mu otevřeli brá-

nu, aby se mohl rozvinout a získat schopnost stoupat ke svému stejnorodému druhu do domova všeho duchovního, do ráje.

Grál volá nyní tyto váhající, aby procitli! Neboť pro ně je to poslední hodina. Neříkejte, že vás velmi zaneprazdňují starosti o pozemský chléb, že zloba, válka a nemoc vám nedovolují probrat se k vědomí. To všechno přišlo jedině vaší vinou! Nemuselo tomu tak být. Klesli jste hluboko a klesáte stále hlouběji. Kdyby se vám bylo dařilo líp, byli byste ještě méně mysleli na Boha! Nic si nenamlouvejte! Neptali jste se, co potřebuje vaše duše, abyste šli správnou cestou v tomto stvoření a abyste nakonec dosáhli věčného života v radostném splňování lidského bytí. Také v období života zde na zemi!

Dejte pozor na má slova! Jen vaše duše může být věčná, ne však bezpodmínečně. Naopak jen velmi málo lidských duší na této zemi uvidí jednou říši Světla. Převelký počet z nich zahyne, neboť se ukázaly být nehodnými, aby mohly obdržet milost Boží.

Odvažujete se doufat, že Bůh nyní na pouhé přání odejme hned od vás hrůzy, které se staly nutnými, aby vás probudily ze spánku, v němž jste hříšně drželi svého ducha? V tom případě nemáte žádnou úctu před Stvořitelem. Vidíte v něm sluhu, který vám má sloužit, kdy se vám to jen zachce! To je omyl, který vás musí přivést k věčnému prokletí! Stojíte jako na ostří nože!

Dejte pozor, abyste nebyli svrženi! Nikdo vás nepodrží, jestliže vy sami se nezachytíte všemi silami svého zoufalství, abyste se nezřítili jako ti ostatní! Probuďte se k životu! Stupňujte to až k největší možnosti, neboť jste šli až dosud po nesprávné cestě. Dělali jste si to příliš pohodlným se svým lehkomyslným názorem na odpuštění vašich hříchů, na věčnou trpělivost Boha a na osudný blud, že můžete naložit veškeré břímě viny na Syna Božího k odpykání. To všechno se již nedá nazývat nedorozuměním, nýbrž myšlenkovou leností, hodnou odsouzení, spojenou s ješitnou domýšlivostí vašeho tak omezeného, politováníhodného pozemského rozumu!

Nyní se vám dostane na všechno odpovědi od vašeho Boha! Varováni jste byli dostatečně. Jen jste nechtěli slyšet, nechtěli jste rozumět. Ani té nejzřetelnější řeči. Chtěli jste si jenom vynutit, aby byla

země a pozemský život lidí jen podle vašich představ a vašich sobeckých přání! Bůh však nedovolí, aby byl posmíván! Seberte všechnu svou sílu, abyste si uvědomili, že smíte také prožívat na zemi dobu, kterou Bůh zaslíbil jako dobu soudu!

K Hoře jste již cestu našli. Chcete-li být zachráněni, nezůstávejte jen u toho, nýbrž procitněte v sobě! Vnější věci nemají cenu. Z nitra ven se musíte změnit, abyste dosáhli možnosti žít. Změní se v trosky, k čemu jste se upnuli, pro co jste zpupně promarnili svou pozemskou dobu. Lidé nyní už nemají žádnou volbu. Poprvé budete muset konečně poslouchat, lhostejno, jestli se vám to líbí nebo ne. Všemohoucnost si nyní vynutí, abyste šli po cestách, které vám váš Bůh a Pán předepsal. I když je to tak strašné, přesto to bude pro štěstí těch, kteří to smějí ještě přežít.

Se mnou přichází k vám síla ducha! Přináší ochranu a pomoc těm, kteří po tom pokorně touží. Těm však, kteří v sobě nosí znetvořeniny nebo nesprávnosti, přináší nevyhnutelný soud.

Cesta k záchraně do Světla si žádá, aby byla se vší silou nastoupena těmi, kteří chtějí zůstat zachováni. Oni musí po ní kráčet bezpodmínečně a nesmějí sebou vléct své dosavadní názory.

Odhoďte od sebe všechno, co na vás lpí z dogmat, jinak vás tento balast ještě strhne dolů a vyčerpá vás tak, že nebudete moci nikdy dosáhnout cíle přes všechno dobré chtění. Člověk nesmí prosit, bláhově žebrat, nýbrž má dát celé své pevné chtění novému, požehnanému bytí a působení na zemi. Musí se od základu změnit. Jen takoví se v duchu znovu narodí s pomocí síly Ducha Svatého! Nikdo jiný neuvidí říši Světla!

Blaze vám, kteří procitnete ještě v pravý čas. Vy budete svítit v tom všem zmatku, svítit svou klidnou důvěrou, svou silou a svou vírou ve vítězství!

6. Vánoce.

(Der Ruf)

Svatá je vzpomínka na tento den, neboť to byl velký okamžik, když kdysi přišel na tuto zemi Syn Boží. Okamžik nesmírně významný pro lidstvo a celé stvoření. Jásot probíhal všemi sférami, neboť to znamenalo svítání pro duchovní osvobození ze sevření temnot.

Z ušlechtilé radosti si lidé blahopřáli při každém opakujícím se výročí nádherné události a vzájemně se obdarovávali, aby i v jiných lidech probouzeli radost. Tak tomu bylo ze začátku! Dnes je však pro lidi tento svátek ve většině případů jenom příležitostí k výměně dárků. Pouze k tomu se upírá mysl lidí po celé týdny. Hlouběji to už do lidí nepronikά. Nanejvýš se to považuje za svátek dětí, zatím co rodiče jen stojí vedle ozdobeného stromu a vzpomínají na vlastní dětství.

Kdo si při tom ještě vzpomene na původní smysl svátku, na hlubokou vážnost, která k němu dala popud. Kdo přijímá dar, který mu přinesl Spasitel, kdo se s úsilím vzepne vzhůru pod osvětleným stromkem s pevným předsevzetím, že bude žít v budoucnu podle této Pravdy, aby i pro něho mohly vzejít ranní červánky duchovní svobody! Hledejte, jděte od domu k domu, od města k městu. Unaveni klesnete, aniž jste našli jediného člověka, jehož vnitřní cítění by v tento svátek radostně na to pomyslelo.

Této chyby se nemáte dopustit, ale máte se vyvíjet tak, abyste postupně v sobě oživili Pravdu, kvůli níž přišel Ježíš na svět. Máte dosáhnout svobody ducha, to znamená: Zbavit se každé temné zátěže! Toho však můžete dosáhnout, jen když se vcítíte do onoho velkého chtění, které nese stvoření!

Vycítit vůli svého Stvořitele, abyste šli s ní, to je největší životní umění. V tom totiž spočívá velké sloužení, které se ve skutečnosti stává vládnutím, protože zaujmete-li správné stanovisko, půjdou všechny síly s vámi a nikdy nebudou proti vám! Pak vás už nepotká

žádná bolest, žádná strast a vy půjdete jásavě cestou, která vás musí přivést do říše Otce.

7. Prohlášení.

(29. prosince 1929)

Já jsem Syn člověka Imanuel Parsifal Abdrushin Oskar Ernst Bernhardt, osmnáctého dubna jeden tisíc osm set sedmdesát pět, **přicházející!**

Mluvím jen k těm, kteří vážně hledají. Musí být schopni a ochotni věcně zkoumat toto věcné! Náboženští fanatikové a kolísaví blouznivci ať se vzdálí, neboť oni Pravdě škodí. Zlomyslní a nevěcní však sami naleznou svůj ortel ve slovech.

Jméno Syna Člověka je „Nové Jméno“ zjevení Jana Křtitele, o němž „první mezi lidmi“ přece však „poslední v Říši nebeské“ z Prastvoření, původu svého domova, zvěstoval toto:

„Slyš mne, Jene! Já jsem Alfa i Omega, Začátek i Konec, Věčný, Všemohoucí! Já jsem ten *já jsem*. Beze mne není nic. Mám klíče od pekla i smrti, mám spoutat to, co je prokleto, a uvolnit, co se polepšilo. Kdo vše překoná a vydrží až do konce, ten obdrží sílu, aby zůstal bojovníkem Světla. Toho učiním pilířem v chrámu svého Boha a nevyjde již ven. A napíši na něj Jméno svého Boha a jméno Nového Jeruzaléma, města mého Boha, které sestoupí s nebes od mého Boha – a mé Jméno, to Nové.“

8. Obrat světů.

(1930)

Je tomu jeden pozemský rok, co se toto slovo stalo skutečností. Žádný člověk nemůže tušit, co se v oné hodině událo. Dokonce ani účastníci nemohli pochopit vážnost děje. Teprve v budoucnu bude ono místo v lese pokládáno za posvěcené, až se pozná, jakým ohromným splňováním bylo vyhrazeno. Byl tak položen základ pro *novou* zralost světů. Základ, z něhož se *musí* nyní vyvíjet rozhodující převraty! Nic pak již nebude moci další dění ani odklonit ani zadržet, tak jako nebylo možno nějak rušit okamžik velkého obratu světů. Musel se naplnit, aby se nyní obnovilo vše, co se dosud ubíralo po nesprávných cestách.

A nic není dnes na zemi, co by se mohlo osvědčovat podle *vůle Boží. Všechno je nesprávné! Obnoví se* však, třebaže cesta k tomu povede strachem a hrůzou!

Lhůta prošla! Stojíme uprostřed soudu! Lidstvo to nepozoruje, poněvadž nechce vidět. Kdo však má oči k dívání, namáhej se! Brzy poznáš, jak je všechno bezpečně hnáno k jedinému bodu, který přinese zhroucení lidského vědění a umění v politice, státnictví i v církvích, ve všech vědních oborech, v obchodování i bankovnictví, dokonce ve společenském i rodinném životě! *Všude!*

Nic před tím nezůstane ušetřeno! Dokonce umění, které se vždy drželo, bude tentokrát vtaženo do víru, který musí všechno zničit.

A nastane nová doba! Výstavba od základu. Stavební kameny, které se nedají použít ke *zdravému* budování, budou navždy odhozeny! Zůstanou ležet, aby se na starém místě rozpadly na znamení důtklivého varování!

Varujte se proto, abyste nepatřili také k těmto kamenům, které musí být odhozeny! Buďte bdělí! Abyste se nezřítili do zkázy s těmi, kteří ještě dnes nechtějí nic vidět!

Neznáte hodinu, kdy všechno dospěje k bodu, na němž musí dojít ke zhroucení. *V tutéž* dobu bude člověku vzata každá naděje a

každá klamná představa o jeho dosavadní vlastní vznešenosti. Tímto způsobem bude musit být konečně usmrceno pyšné myšlení! Slova a varování nebyla slyšena!

Člověk má nyní okusit a sníst shnilé ovoce svého nesprávného působení, až z něho nic nezbude. Ani jedinému nemá být pomoženo! Nechtěli to jinak!

Ti, kteří zůstanou, budou posilněni a upevněni, přísně od všeho očistěni a půjdou pokorně na novou výstavbu, jsouce vedeni rukou Boží k míru a štěstí.

9. 27. července 1930.

Probuďte se! Hodina soudu je zde! Již to začalo! Hrůza se rozkládá nad velkou rozlohou země, kam dopadla první rána mečem. Tam, kde před několika dny byl ještě kvetoucí a radostný život, jsou nyní jen kouřící trosky, nářek a pláč nebo tísnivé mlčení! A ke všemu stačilo jen několik vteřin!

Jediný pohyb země! A vesnice i části měst zmizely. Tisíce mrtvých, tisíce těžce raněných leží na smrtelném loži! Vy jste věděli, čekali, *kde* to začne. Vy jste trpěli, když lidé se vám posmívali a se domnívali, takové že to nebude a když s urážejícím úsměvem se stále dotazovali, kdy že to bude? Cítí-li však nyní někdo z vás pýchu nebo uspokojení, ten není stoupencem Poselství svatého Grálu! Ten nechť odejde a podívá se na ta místa zkázy, pohlédne *jen jednomu* z postižených do jeho obličeje plného zoufalství a bolesti a jistě ho ihned přejde ten triumfující pocit; musí ustoupiti před nejhlubším bolem, před tou hrůzou a děsivostí, ale také strachem při pomyšlení, že stejná síla a moc, která tam vyvolala tu šílenou hrůzu, brzy i nad ním může působit!

Každý z vás bude třesoucí se klečet na kolenou a prosit Stvořitele o slitování, nevěda, zda i jeho hodina se již neblíží, a cítě při tom, že darovanou jemu dobu k přípravě nevyužil *tak opravdově,* jak by byl měl a mohl! Najednou si jasně uvědomí, *co* všechno svou liknavostí a pohodlností promeškal, především ale při vědomém očekávání tohoto soudu, což mu nyní nahání strach a bázeň.

Tak často jste přitom zapomínali na přítomnost, ve které každá minuta pro vás je drahocenná! Jen na budoucnost myslíte! Já jsem vás učil využitkovat *přítomnost!*

Ve svých nevědomých touhách mysleli jste stále na lidi v nížinách a ne na sebe a své bližní! Tak jako vždy stavěl se každý mimo toto dění, tak jak byl zvyklý při všech radách i napomínáních. Nikdy tato vážná napomenutí nevztahoval na sebe.

9. 27. července 1930.

Napadne vás již někdy, že ve zcela blízké době ona soudící moc ve své hrůze dopadne i na vaše hlavy a zasáhne vás právě na těch nejslabších místech, které v sobě chováte?

Kdo ale při neštěstí svých bližních pociťuje zadostiučinění pro zlost, kterou před tím skrze jejich posměch měl, ten tím na sebe okamžitě přitahuje zpětné působení. Ten každý budiž před tím varován!

Je to *Boží soud,* jež nyní přes celou zemi a skrze všechny hmotnosti bouří! A dotkne se to celého lidstva! Ani jediný nebude ušetřen!

Stoupenec svatého Grálu má s nejhlubší vážností státi před tímto děním, ne ale s vnitřním triumfem! I *on* musí při tom procítit svou očistu, kterou tak nutně potřebuje, právě tak, jako i ostatní, které toto velké dění již postihlo.

Nevěřte, že všichni, kteří pod troskami zahynuli, byli špatní. Leckterý byl právě tak dobrý jako ti, kteří smějí žíti zde nahoře! Nemohou předem býti všichni vybráni, neboť často neposlechli varování z duchovna anebo je brali jen povrchně.

Bděte a modlete se! Abyste *vy* v soudu mohli obstáti! Každý stojí sám za sebe! Jen podle jeho vlastní podstaty může mu být pomoženo, ne jinak. Není-li tato připravena ku Světlu, zasáhne i jeho zkáza a bědy! I kdyby žil zde na Hoře, která stojí v ochraně Boží! On sám na tom podíl nemá; neboť jemu se soud nevyhne! Soud pracuje spravedlivě a neúprosně!

Zkoumejte se přísně! Leccos je třeba pozměniti! Nechť je vám tato první rána mečem vážnou výstrahou! Nyní bude následovat rána za ranou! Není nic, co by vás mohlo ochránit, mimo vaší pravé věrnosti ke Světlu! Čistota vašich myšlenek budiž vám k tomu cestou!

10. Čistá Lilie.

Sedmého září 1930 byl ten den, kdy Irmingard, jako před zrozením vyvolená a od Světla proto vyslaná, byla povznesena vzhůru ze země do světlé zahrady Boží, poněvadž duchovní lilie nádherně kvetly v její vznešené čistotě. Bůh sám ve své milosti propůjčil při tom jejímu duchu jiskru, která jí dává schopnost na věky býti při Imanuelovi a Marii ve Hradě jako jediný tak povznesený lidský duch, který vyšel z vývoje.

Tím jest překlenuta propast dolů k užšímu spojení s lidstvem. Co to znamená, nemůže pochopit člověk dneška, přece mu však poskytuje částečný pojem vysvětlení, že tak velikou, milosti plnou pomoc může poskytnouti jen ruka Boží.

Čistá Lilie tvoří vrchol duchovního trigonu dolů ke stvoření, podobna mostu jako spojovací cesta. Jejím prostřednictvím může tedy veškerá síla ke vzestupu prouditi pro všechno ženství. K pomoci z duchovní nouze, k posílení každého dobrého chtění všech dívek a všech paní, aby konečně splnily svou úlohu ve Stvoření *podle vznešené Božské vůle!* Jest jim tím podána ruka ke vzestupu z nejvyššího Světla.

Aby pozemsky hrubohmotné působení bylo přivedeno k rychlejšímu rozkvětu pro výstavbu nového království Božího zde na zemi, ponechal Bůh ve své dobrotě také hrubohmotně pozemské tělo Irmingardy vzdor její vlastní pozemské smrti zde pod ochranou Imanuele, takže může působiti zde na zemi jako provádějící hrubohmotná schránka zjasněného ducha, sídlícího ve Světle.

Tím přichází Bohem poskytnutá síla Světla beze změny na pozemské ženství, jež se pro to udržuje otevřeno.

Slavnost Čisté Lilie jest tedy *v každém* pozemském roce v den, kdy prostřednictvím pozemského těla působí shůry Božská síla na všechno pozemské ženství ve splnění svaté vůle. Ta proudí z ní do celého světa očisťující a oživující, povznášejíc a posilujíc k úloze, kterou má ženství v tomto stvoření. A všechny ženy, jimž byla poskytnuta milost, aby se zúčastnily Slavnosti, a jež se při tom s prosbou přibližují, přijímají nejbohatší Boží požehnání, jakmile

mají opravdovou čistou vůli. Nesou pak tuto sílu v sobě dolů do nížin a působí jako dárci požehnání nevědomky dále na ty, s nimiž se stýkají a jež jsou stejného smýšlení.

– – –

7. září 1930

Ze světlých výšin proniká jásot, velebení a dík Pánu, že se dnes bude v kruhu dění nyní splněn také poslední článek přípravy pro očistu, výstavbu a vzestup v hmotnosti!

Svatá Slavnost Čisté Lilie bude v tuto hodinu zároveň radostně slavena v duchovnu! Je to dlouho vytoužená Slavnost. Základní kámen významného dění, které je určeno pro věčnost! Ke spáse všech tvorů!

Vy, kteří dnes zde smíte být, nemůžete význam pochopit. Vlastní děj je pro lidského ducha příliš vysoký. Jen učedníci potom vycítí v tušení část velké vážnosti, jakmile jejich duch zůstane nyní Světlu otevřený. Vtiskněte si ale do paměti tento děj, který smíte prožívat a z něhož můžete spatřit jen hrubohmotné. Vzpomínka na to vám může propůjčit velkou sílu a na onom světě přinést užitek pro vzestup, jestliže budete usilovat spoluprožívat to dnes zbožně!

Učedníci, nositelé zlatého kříže, staňte se pozemskými svědky, otevřete své nejvnitřnější cítění! –

Imanuel: Nahome, volám Tě!

Nahome, z doznělých tisíciletí vyzdvihuji nyní Tvé jméno, probouzím a volám Tě! – Již jednou jsi směla být se mnou na této zemi. Skrze sebe samu jsi tehdy udržovala ve mně víru v ušlechtilost ženství pozemských lidí bdělou, jako protiváhu všeho toho, co jsem na zemi z toho viděl a musel slyšet. Byla jsi důkazem, jak vysokého mínění a čisté věrnosti může být pozemská dívka schopna uprostřed nebezpečí nejhorších úkladů zla. Tím jsi způsobila, že ve mně zůstala naděje, že po velké očistě nyní také žena této země může se ještě stát takovou, jak je to ve vůli velkého Tvůrce. –

Nyní jsi byla opět na svou prosbu poslána sem na tuto zemi, v době, kdy musím vybudovat říši, která byla kdysi lidstvu Bohem zaslíbena.

Nahome jsi se jmenovala kdysi ve staré době. Irmingard máš být nyní v novém čase, který nyní přijde na zemi. Proto má tento okamžik vážný význam pro všechny v celém stvoření! Vedle mě stojí čtyři z nejvyšších služebníků Božích, sami čtyři archandělé, aby přijali Tvůj slib!

Jásaje snáší se dolů zástup andělů, aby zvěstoval celé zeměkouli, jak věrné a poctivé je Tvé chtění ve Světle! Královna ženství, pramáti Elisabeth, sklání se v lásce nad Tebou! Celou duší buď proto při každém slově, které chceš položit svému Bohu k nohám!

Irmingard: Nechť je vůle mého Boha pro mne životem! Jsem připravena! Amen!

Imanuel: Požehnána buď, Irmingard! Volám Tě, nyní mluví Bůh Otec sám a Syn a Duch Svatý mými ústy k Tobě! Oheň Ducha Svatého Tě nyní spojuje se mnou. Nuže, nyní jsi Ty sama částí splnění Grálu!

Jen Boží vůle Tě může oddělit od Tvé přísahy. Dokonala jsi cestu k nebeské spáse! Tvoje srdce rozžhavuje oheň poznání, vůle přikazuje Tvé cestě a tělu. Polož znamení své služby s radostným díkem Bohu!

Ochraňující kříž stojí mezi Tebou a všemi pozemskými přáními Tvých bližních. Ty nejsi pro ně zde na zemi! Zahaluje Tě plášť, Tobě určený. Tím jsi odňata do mého kruhu. Lidstvo nemá více žádnou účast na Tobě. Boží milostí, která Ti poskytuje sílu, zůstaneš u mne nyní a ve věčnosti! Žij nadále v díku k svému Pánu, který je naším Bohem a Otcem!

Poklekni, aby Tvůj duch přijal Sílu, kterou nyní potřebuje k vysokému úkolu.

Otče, prosím Tě, budiž v ní Tvá Síla.

Amen.

Spojuji Tě v otcovskou ruku se vším, co k Tobě patří. S Tvým duchem, Tvým myšlením, Tvým konáním! Buď požehnána pro své působení!

Amen.

Povstaň a následuj mne, aby se nyní naplnilo duchovní a pozemské dění!

11. Svatodušní svátky.

(24. května 1931)

Učedníci, očekáváte dnes ode mne slovo k pozemské slavnosti svatodušních svátků!

Ano, mají pro vás nastat svatodušní svátky, tak tomu chce Bůh! Avšak jenom pro ty, kteří se tomu v duchu otevřou. Svatodušní svátky, jaké až dosud nikdy nebyly! Není to však dnes, nýbrž v Den Svaté Holubice! Všechno, co vychází od Boha, se neřídí podle toho, jak se usnesli lidé. Lidští duchové to také nikdy nepochopí, neboť všechno to leží nad schopností chápání lidského ducha.

Tak se také stalo, že mohly vzniknout omyly a pokřivené pojmy o vylití Ducha Svatého! Pod pojmem vylití Ducha Svatého nesmí se rozumět, že tento *Duch* je dělen a vyléván, nýbrž že Duch Boží vylévá své vyzařování dolů na veškeré stvoření, při čemž Grál je prostředníkem!

V Den Svaté Holubice nechává Duch Boží pronikat aktem vůle osvěžující pohyb do stvoření. V tom spočívá možnost jeho zachování.

K tomuto ději dochází v té části Hradu, která tvoří hranici mezi Božským a čistě duchovním. Akt vůle Ducha Božího nabývá ihned tvar a vznáší se přitom jako Holubice nad Svatým Grálem! Současně se otevírá brána Hradu vedoucí dolů do stvoření, aby skrze ni pronikl tlak záření do všech částí světa.

To je ten okamžik, kdy se zde v pozemském koná slavnost. Ti, kteří jsou zde shromážděni, jsou při tom v jeho paprsku!

A přece mohou přijímat *jen tenkrát,* jsou-li i duševně pro to *správně* otevřeni! Jinak to proudí nad nimi, aniž se to dotkne duše, aniž najde vchod k těm, kteří pro to nejsou připraveni!

To pak budou vaše svatodušní svátky! A nad vašimi hlavami se budou vznášet plameny, které mohou být viditelné všem, jejichž duchovní oko smí prohlédnout.

Plný paprsek Světla zasáhne *nejprve* učedníky, neboť oni v sobě k tomu chovají sílu svým učednictvím.

Od nich přechází paprsek dále na nositele zlatého kříče a pak na lidi. V tom spočívá jeden z hlavních úkolů všech učedníků v jejich duchovním významu. Oni přijímají záření naplno a řídí je pak dále na pozemské lidi. Dělají to nevědomky. Poznají to teprve později.

Bylo by však omylem domnívat se, že učedník je zcela dokonalý ve všem, co dělá a říká. Učedník je učedníkem jen *v tom úkolu,* který ode mne obdržel. *Jen v tom zůstává nedotknutelným,* neboť jen pro to obdržel zvýšenou sílu, která mu dovoluje, aby se *v této činnosti* stal dokonalým, proto je i pro mne učedníkem jen při výkonu svého povolání. Jeho povinností však je snažit se vyvíjet vzorně i jako člověk.

Seřadí-li se různé činnosti všech učedníků k sobě, vznikne kruh, který smí být v tomto stvoření považován za dokonale působící a obsahující všechno pro toto stvoření.

Teprve v zachvívání tohoto kruhu spočívá pozemská dokonalost. A přece stojí každý učedník při tom sám pro sebe na svém místě! Ve svém působení je vždy oddělen od svých spoluučedníků! A také jen já sám mohu kruh *uzavřít,* mohu jej přivést k zachvívání v síle, která mi byla dána Bohem. Nikdy se nemůže učedník připojit ke svým spoluučedníkům a ti nikdy nemohou něco udělat pro něho. Jen kdo vzhlíží ve své činnosti ke mně, ten stojí správně! To je a zůstane živoucím zákonem, který spočívá v Božském jako samozřejmost vzhledem k celému stvoření i k jednotlivým lidem.

Tak je také nucen každý učedník respektovat činnost jiného spoluučedníka, pokud nechce sám zklamat! Musí se mu také bezpodmínečně a vzorně rád podrobit, bude-li někdy nutné, aby se některý z jeho spoluučedníků na něho obrátil při výkonu svého úřadu, aby mu poradil nebo ho dokonce pokáral v tom, co je nutno *lidsky* zlepšit. Avšak jenom v tom, neboť do výkonu jeho povolání nemůže žádný učedník svým spoluučedníkům mluvit. V tom je každý zcela sám odpovědný mně a spoluučedník se mu v tom nemůže přiblížit. Je třeba dělat rozdíl mezi učedníkem jako člověkem a učedníkem ve výkonu jeho činnosti!

A z kruhu učedníků vystupují nyní také postupně apoštolové!

Tím začíná výstavba nové doby! Jako jsou prastvoření vysoko v říši ducha vzory pro celé stvoření, jeden každý jako ideální postava pro zcela určitou věc a pomocník, takovými mají být apoštolové pro všechny pozemské lidi! Neboť veškerý pozemský život se musí nyní stát podle vůle Boží věrným zrcadlovým obrazem života v ráji! Je zaslíbeno a bezpodmínečně se splní, že také na Zemi bude všechno uspořádáno tak jako v říši ducha! Že tedy nyní také zde bude se konečně všechno zachvívat už jenom podle vůle Boží, že vše bude probíhat správně v zákonech stvoření! Jen v tom spočívá záruka vzestupu a míru, stejně jako radosti a štěstí! Tak to určil Bůh! A toto jeho pověření provádím, ať to lidé chtějí nebo ne, jsa sám se silou Boží, která je mi k tomu propůjčena! Která stojí nad veškerým stvořením! Tím kladu základy k tisícileté vytoužené říši míru, kterou také dokončím. Bude to ráj na zemi, který se bude zachvívat v prazákonech tohoto stvoření a který byl zaslíben těm, kteří budou smět ještě přežít soud!

Nic nezůstane v té podobě, jakou to má nyní. Do písmene se musí naplnit velké Slovo Boží: Všechno se má stát novým! Avšak *také všechno,* co se mělo vyvíjet zde ve světové obci Ephesus, neboť pod vlivem pozemského lidstva vznikly ze všeho jen nezdravé karikatury. Luciferův vliv tu vykonal své neblahé dílo! Pozemští lidé mu příliš *ochotně* podléhali!

Udržujte proto olej ve svých lampách! Budete jej potřebovat, když to budete nejméně očekávat. K tomu spěje nyní také to poslední, velké, jen zasvěceným pochopitelné dění! Naplňuje se mysterium návratu Syna Božího ke světovému soudu! Skutečně! Ježíš Kristus přichází v době konečného soudu opět v Synu Člověka IMANUELI. Je s ním spojen po dobu soudu, i v hrubohmotném těle zde na zemi! Je to tedy Syn Boží v Synu Člověka! Tím se naplňuje také každé slovo Božského zaslíbení, Syn Člověka přináší soud a přitom je Syn Boží v něm.

Lidský duch nebude moci nikdy tento děj pochopit. Skutečnost však bude vycit'ovat!

Připravte se, neboť tato hodina je před vámi! A s ní přichází konečný soud! Nepřipusťte, abyste při tom byli shledáni zemdlenými! Má být pro vás svaté, že dochází k takovému nepochopitelnému dění. Každý den považujte dnes za drahocenný dar. Pak i ve vás nastanou svatodušní svátky! Radost i dík budou stoupat vzhůru z duší, které se mohly čistě vykoupat v žáru paprsku soudu, a radostné tvoření nastane na zemi, která se stane novou! Každé z vašich děl, všechno jednání, každé nadechnutí se stane vzýváním Boha v činu! A naplní se zaslíbení:

Podle jejich činů poznáte je! Buďte bdělí a modlete se, abyste i vy byli při tom!

12. 19. červenec 1931.

„Jen tomu, kdo se přibližuje s důvěřivou prosbou, má být pomoženo!“ Tak promluvil Pán, když Maria poklekla na stupních Jeho trůnu, aby přijala *Božskou sílu Světla,* za účelem léčení lidí tělesně nemocných zde na zemi. Byl to příkaz, podmínka a je to živoucí zákon, jenž žije v síle Světla!

„Jen tomu, kdo se přibližuje s důvěřivou prosbou, kdo svou *duši* otevře v čisté pokoře pro přijímání, tomu bude poskytnuta pomoc.“ Tento zákon nesmí ani sama Maria porušit, neboť stojí, stejně jako já, v zákoně, v zákoně Světla!

Také před vámi stojí nyní tato hodina splňování svaté vůle Boží! Nebude již dlouho trvat a zvěst o velkých dějích, které lidé nazývají zázraky, proletí světem. Světem, který v tu určitou hodinu bude ležet už zčásti v troskách. V troskách budou všechny lidské naděje, v troskách bude konečně také ješitnost lidské domýšlivosti a chtění lépe vědět.

Čemu se dá dnes stěží věřit, to se stane! Leccos se již stalo samozřejmým, co se před léty zdálo nemožným. Také toto. Ke zpoždění nedojde ani o jedinou minutu.

A když pak bude proudit Světlo, aby uzdravilo nemocná pozemská těla, musí být tomu ději také rozuměno! Kdo si myslí, že je to magnetismus, který se již dávno projevuje prostřednictvím pozemských lidí v blahodárné podobě, ten ať se vzdálí a nepřibližuje se s prosbou. Není to přenos záření jednoho pozemského těla na druhé, není to to, co může být předáno člověku prostřednictvím media od obzvláště silných duchů – je to božská síla, která má nyní bezprostředně přijít lidem milostivě na pomoc.

Je to táž síla, kterou lidem dával Syn Boží. Také on zdůrazňoval: „Staň se ti podle víry tvé!“ V tom spočívá zdůraznění živoucího zákona v síle. Ne jak chtěl Kristus mělo se státi těmto prosebníkům, nýbrž vždy podle stavu víry toho, kdo jej prosil!

Ani *před* Kristem ani *po* něm nebyla síla na zemi v tak přímé činnosti, jak přichází nyní. Jednomu každému prosícímu se dostane jen

to, co si zasluhuje. Právě tak jako o slavnostních hodinách v době vysokých Slavností Grálu. Požehnání, které daruji, proudí! Jednotlivec však obdrží, jen jak se sám pro to připravil! Jestliže se v pokoře plně otevřel, přijímá všechno čistě. Je-li otevřen jen z poloviny, obdrží jen část a tu pak sám zkalí. Pokud do něho pronikla. Zůstane-li však jeho duše a mysl uzavřena, nejsou-li jeho myšlenky soustředěny, pak vyjde zcela naprázdno, přestože síla stojí nad ním ve stejné hojnosti jako u jiných.

Síla Božského Světla působí v druhu svého uzdravování jinak, než si to lidé o ní myslí. Zvýšeným tlakem jsou přiváděny opět ke zdravé pohyblivosti ty části těla, kterým – nemocným – už hrozilo ochabnutí nebo které již byly nehybné. V podstatě je tomu však tak, že Božská síla působí v nejjemnějších hrubohmotných buňkách, které se nedají poznat očima, ba ani žádnými přístroji, ale, jak se říká, působí zevnitř. Tělo je tak bezprostředně vybaveno schopností samo se uzdravit proto, že do něho vnikla nová činnost v rámci přirozených zákonů tak jako tenkrát, když vzniklo stvoření pod tlakem Světla. Tak působí síla Světla jako samo nové tvoření, protože je to živoucí zákon v prapůvodu, který tím proniká do lidí. Rychlost zdravení záleží pak na prosebníku samotném, na jeho víře a čistotě jeho prosby.

Tak se má v budoucnu přibližovat každý prosící způsobem, jako by přicházel k vzácné hostině nebo ke křtu, neboť v podstatě je to přesně totéž jako pohyb vztažení ruky v Božské síle, které má vždy stejný význam, jako okamžik nejsvětější pobožnosti, nejsilnějšího spojení se Světlem! Jen v tiché modlitbě by měl proto každý nemocný přitom otevřít svou duši, aby přijímal, co ve své svatosti může být přijímáno *jen takto* a nikdy jinak! Každá vedlejší myšlenka mu přitom musí přinést škodu, zbavujíc ho možnosti čistě přijímat, co se mu zde nabízí. A každé zakalení, způsobené myšlenkou, oslabuje působení.

Božská síla musí být přijímána taková, jakou skutečně jest. Jako stojící vysoko nad lidskými duchy. Je živoucím zákonem, v nejčistším smyslu, tvůrčím prazákonem, který uvolňuje zázrak tam,

kde pro to nalézá půdu, avšak boří při očistě tam, kde nesprávným lidským chápáním byla půda zkažena.

Záření dnes známého magnetismu s tím nemají nic společného. Pocházejí jen od bytostných a jsou podrobena lidské vůli, dají se řídit. Jsou to tedy jen bytostná záření, která jsou stejně ve spojení s každým tělem, nejsou však duchovní. Žádný člověk na zemi, kromě Marie, nemůže darovat *Božskou léčivou sílu Světla* podle vůle Boží! Po ní už tomu tak nikdy na zemi nebude!

Posvěceno jest působení síly, seslané bezprostředně od Boha! K ní musí přistupovat člověk v čisté pokoře, podle živého zákona! Jen pak neomezeně přijímat!

„Jen tomu, kdo se přibližuje s důvěřivou prosbou, tomu má být pomoženo!“ praví k vám Bůh – váš Pán! A jakákoli změna je tím provždy vyloučena!

Očekávejte tuto velikou hodinu. Promyslete si to až k úplnému porozumění. Pak ukažte všem, kdo o to budou v budoucnu prosit, pravou cestu, aby jim mohla být poskytnuta pomoc podle svaté vůle Boha, našeho Pána!

13. Slavnost Zářící Hvězdy.

(29. prosince 1931)

Svatá touha vzplanula ve vesmíru! Dostává podobu zářících červánků! Radujte se, duchové, kterým dobrotivost Boha dovolila dospět k velké očistě! Budujte království Boží, které má nyní obsáhnout celé stvoření. Jásejte, neboť ten den nadešel! Den, v němž svaté Světlo vzplane pro všechny, kteří nyní obstojí v čistotě před trůnem soudu.

Pro všechny ostatní je to záhuba ve tmě a ve spárech všeho zla, které se musí nyní samo roztrhat na kusy podle nezměnitelné vůle Boha, který jest Pánem nebe a světů.

Radujte se vy, kteří již nemusíte prodlévat v temnotě, nýbrž smíte spatřit Světlo. Přišla k vám spása, aby vás zachránila! Děkovná modlitba stoupá ke cti Boží! Neboť On to jest, kdo vás svou silou osvobozuje, kdo vám dovoluje probudit se k novému životu, který znamená pro vás radost, štěstí.

S tímto probuzením rozkvétají současně dary, které jsem mohl dát povolaným. Avšak rozkvétají pouze u těch, kteří se ochotně podvolili duchovní přípravě, neboť jen když se povolaný duševně upne na svůj vysoký cíl, jen to může v této době způsobit, že semeno zakoření, což je nutné k hrubohmotnému působení. Kdo byl povrchní, kdo se příliš ztratil v duševně pohodlném vyčkávání a vždy chtěl vidět jen z vnějška přicházející dění jako okamžik začátku, který je pro něho vhodný, ten nedával příležitost k zakořenění a semeno muselo v této nečinnosti v něm zlenivět.

Tak se to projevuje nyní všechno viditelně v tomto hrubohmotném světě. Tím se naplňuje na vás, co jste v sobě skutečně nesli. Tak se nyní samočinně odděluje pravé od nepravého! Líní rychle odpadnou, zatímco druzí, uvědomujíce si své dary, chvátají vpřed v radostiplné síle, neboť nyní pozemsky nastupuje den svatého Světla!

Zničeno bude dosavadní špatné dílo, které si pozemský člověk vytvořil a namáhavě vybudoval rozumem. A jeho trosky pohřbí pod sebou stavitele v rychlém vyrovnání zpětného Bohem chtěného působení!

Slovo, které vám dávám, je živoucí! Spěje rychle odtud do všech světů; jakmile je vyslovím, získává formu, láme každý odpor, přetváří a nově probouzí, buduje říši Boha v celém stvoření!

Jedno splňování svaté vůle Boží stíhá druhé. Svatá síla Světla obepíná celé stvoření. Čerpejte z toho sílu vy, kteří chcete jít se mnou. Kruh se uzavřel! Bude použito takových činů, které na cestě zdolají a odstraní poslední hrubohmotné odbočky, kterých zneužívala vláda temna, a vymýtí všechno, co neusiluje ke Světlu.

Budete to smět ještě jednou poznat, až se později ohlédnete zpět, až budete chtít – vzdáleni od této země – vstoupit do ráje. Pak budete zděšeni před velikostí Boha ještě jednou prožívat vědomě vše, čeho se vám dostávalo v těchto dnech soudu a co smíte již dnes držet v rukách díky milosti Boží, aniž si to uvědomujete.

Staňte se svobodnými, neboť Bohu je milá jen služba lidí, kteří jsou vnitřně svobodni! Z vlastního přesvědčení přinášejte v budoucnosti své chvalozpěvy, projevujte svým způsobem žití dík za všechnu milost! V každém okamžiku vám byla dávána příležitost dokázat, jak pevně je ve vás zakořeněno uctívání Boha.

Být svobodným však zavazuje. Ve věrném plnění povinností spočívá hrdost svobodného člověka, jeho vysoká cena, svoboda sama. Tím uctíváte Boha, který vám dal všechno. Buďte si proto vždy vědomi velkého díla, které leží před vámi: Výstavba království Božího zde na zemi! Zralost vašeho ducha musí již nyní působit ve hmotnosti! Dnes dostáváte k tomu sílu! Neboť já vám otevírám svým Slovem cestu ke světlé říši Boží! Následujte přikázání, které spočívá ve slovech, tím splníte také vůli Boha, jeho zákon.

Nemyslete si, že jste něco získali, když přicházíte k této slavnosti a účastníte se dějů, aniž se při tom zachvívá vaše duše. Odejdete prázdní, jestliže vás vaše touha nenutí plnit nejvyšší vůli Boží. Očekáváte-li však pokorně ve vroucí prosbě svého ducha milost Boha,

pak vezmete s sebou na cestu z oné síly, kterou Bůh vnořil do mne pro blaho světa.

Vedu vás do jeho světlých říší svým Slovem, jakmile je chcete následovat a jsouce přesvědčeni o jeho Pravdě podle něho žijete! V tomto přesvědčení sílí zachvívání vašich duchů, které vás mocně nese vzhůru, jsouc přitahováno Světlem.

Otevřete své duše! Dovolte dnes paprskům vniknout do vás, abyste budovali všechno, co se ještě správně zachvívá v Božských zákonech tohoto stvoření! Využijte tohoto dne, především této slavnosti k tomu, aby všechno, k čemu potřebujete síly, bylo ke spáse vaší i lidstva.

Vznešeně a mocně se již zachvívá Světlo nad vámi a kolem vás. Čerpejte z něho, jak mohou čerpat jen žíznivé duše, nenechte ani okamžik nevyužitý, neboť všichni, kteří jsou uzavřeni ať už z lenosti nebo jen pozemskými myšlenkami, musí odejít prázdní, nehledě na bohatství, které je obklopuje.

Záleží jedině na vás, kdy budete moci slavit opravdové vzkříšení. Záleží však také na vás, jestliže se budete muset zřítit, abyste už nikdy nemohli vstát a museli v tisíceronásobných mukách mnohaletého rozkladu ztratit namáhavě získanou duchovní osobnost. Seberte své síly, zaměřte celé své chtění na jediný cíl, vzhůru ke Světlu, neboť nyní začíná pro lidstvo poslední vážný boj. Se železnou silou bude rozbita každá lidská domýšlivost, aby mohla vyniknout pokora, která jediná vede k milosti Boží.

A bez této milosti nemůžete obstát. Ani jeden mezi vámi není tak spravedlivý, aby milost nepotřeboval. Proste proto v modlitbě a připravte se ke vzkříšení svého ducha, abyste mohli působit a přinášet požehnání v hodině zmatku.

Svátek Zářící Hvězdy bude v budoucnu radostně vítán, poněvadž bude díkem za hodinu osvobození od tlaku zla, na něž bude vzpomínáno v pokorném pohledu k Bohu, neboť osvobození bude způsobeno silou všemocného Boha, který vám tak viditelně pomůže.

Síla Zářící Hvězdy bude působit neomylně. Nebude přitom platit, že si člověk o sobě myslí, že stojí správně ve vůli Boha a plní věrně zákony ve stvoření, jakmile to skutečně stejným způsobem nebude

viděno ze Světla. V této věci víra člověka sama o sobě mu nedává žádnou záruku, že je také správné to, co vymyslel jako neporušitelné nebo co přijal jako nesporné učení.

Paprsek Hvězdy se neptá po dobré víře lidí jako takové, ani po naukách, které přijali, nýbrž působí neposunutelně v zákonu Pána! A co před ním nemůže plně obstát v jeho Světle, to vyhladí, pohltí a spálí všemocnou silou, kterou do něho vložil Bůh. V tom konečně nyní veškeré lidstvo pozná, kde je Pravda, neboť všechno ostatní se zhroutí samo v sobě.

Radujte se proto vy, kteří jste do sebe přijali mé Poselství, neboť vám zaslíbilo vítězství a přinese mír.

Připravte se nyní, lidé, abyste pomáhali, abyste na nové zemi budovali také nové království! Království Boží tisíce let, v němž zlo a temno nenaleznou již žádný prostor!

Následujte mne jak v myšlení tak ve slovech a v činu! Až ke svatému vítězství Světla také na zemi.

Váš život, vaše jednání budiž Bohu ke cti, budiž díkem naplněný chvalozpěv, který bude jásavě stoupat ke stupňům trůnu.

14. Pobožnost.

(28. února 1932)

Toto slavnostní slovo sice lidští duchové zde na zemi vytvořili, ale ve skutečnosti nikdy nepochopili. Umíchali si pro ně směsici, která obsahuje v sobě leccos z mnohého, z čehož se ovšem ani kousek nepřibližuje pravé pobožnosti, neboť *vše* bylo pouze převzato z lidského rozumu. Nalezneme zde velmi silně zdůrazněný pojem pozornosti, myšlenkového zahloubání, avšak nikoliv pobožnost, neboť zbožný může být jedině lidský duch, nikdy ne mozek.

I ona tolik vychvalovaná meditace, zahloubaní se, nejsou zpravidla ničím jiným. než ctižádostivá pozorování sama sebe, snění, avšak nikoli pobožnost.

Pobožnost jest v citu mnohem obsáhlejší, je to modlitba beze slov, u vědomí si vlastní *malosti!* Stojí tedy přímo proti cíli meditace pozemských lidí. Zahloubání se do sebe v nynějších formách je požadováním, kdežto pobožnost znamená být připraven *přijímat* v opravdové pokoře, být otevřen veškerému požehnání proudícímu z nejvyššího Světla, zahalen nevyslovitelnou touhou po koruně čistoty! Tuto pobožnost lidstvo nezná, ani vy ne, protože ona jest svátostí. Musíte se to ale naučit, protože to pro vás jest nevyhnutelně nutné!

Táži se proto vás, kdo zde sedíte naslouchajíce v této hodině pobožnosti, již pravidelně konáte: Kde jest u vás posvátnost pobožnosti? Zodpovězte si to, protože z toho budete muset skládat účet v soudu!

Abyste to poznali, nechal jsem vás to *prožíti,* neboť jinak byste to nikdy nepochopili.

Ponechal jsem vám proto po nějaký čas volnost! Sám chtěl jsem se při tom na vás ještě učit, chtěl jsem vidět, jakým se v tom lidský duch ukáže, jak dalece dokáže on sám k tomu přinésti vážné chtění, jež k tomu patří. V každém případě *může,* neboť vše mu k tomu bylo dáno. A vy máte k tomu možnost v daleko silnější míře! Vy, kdož

jste vyvoleni a povoláni, kdož jste se sami zavázali sloužit Božské spravedlnosti v lidsky nejčistší formě a k tomu též obdrželi sílu, kterou můžete a musíte využít!

Poznal jsem přitom, že jste k tomu sami v sobě nemohli přinésti *pravou* vůli, protože se vašemu chtění nedostává opravdovosti a sebepřekonání *tam,* kde je jich zapotřebí nejvíce. Potřebujete přinucení, jako všichni pozemští lidé v této době, tuto pravdu vám nesmím dále skrývat v hodině, kdy musí na zemi dojít k výstavbě! Co mám očekávati od druhých, kteří nemají té pomoci, které se vám dostává, kteří se nemohou počítat k povolaným a vyvoleným!

Pokud bych vám to pouze *říkal,* nikdy byste tomu neuvěřili! Ponechal jsem vám tedy na čas úplnou volnost, abyste mi mohli ukázat, jak se sami utváříte, vy, kteří přece dlíte v bezprostřední blízkosti Božské síly, z níž můžete čerpat, kolik jen chcete.

Nadlidské byste mohli vykonat v sobě a pro sebe samé! Osm desetin z toho jste nevyužili nebo roztrousili. Vždyť netušíte, čeho by se mohlo vašemu duchu dostati v této době! Přece však jste až k poslední slavnosti věrně splnili, co od vás bylo očekáváno, neboť jste až doposud měli nevědomě působit v duchu. V duchu se zachvíváte jasně a silně, je to jen několik málo výjimek, kdy někteří selhali.

Nyní však začíná pozemské působení! S tím si musíte počínat *vědomě,* má-li býti účinné. Nyní musíte pozemsky ukázati, co jste zač, musíte pozemsky viditelně vydávat svědectví o chtění svého ducha, nikoli slovy, ale v činu! Čin počíná se ale ve vás *samotných.* Po ovocích jejich poznáte je, podle jejich podstaty, jejich druhu! Tak to bylo o vás zvěstováno již Synem Božím!

Nechal jsem vás jít klidně svou cestou, pokud jsem vás duchovně mohl sám strhnout s sebou. Vy jste chtěli! To stačilo! Pozemsky nechal jsem vás jít, neboť jste se měli učiti na sobě samých, tak jako jsem se na tom chtěl učiti já.

Dnes vám musím ukázati, kde jste ke své službě přes své nejlepší chtění ještě pozemsky nedostateční, neboť nejen toto chtění, nýbrž vaše celé bytí, vaše řeč, činy, ba i vaše pohyby patří nyní ke službě! Jedním slovem: vy sami a zcela!

Mnohé mi v průběhu času působilo bolest, mnohdy se ve mně zvedal hněv, ale musel jsem vás to nechat *prožít,* jinak byste to byli nepochopili.

Chtěl jsem ve vás míti lidi svobodné, hrdé a velké, duchovně v každém ohledu posílené, vyvinuté tak, aby sami ze sebe vše správně a jasně cítili, dobrovolně a radostně činili to, co nyní pozemsky náleží k jejich úkolu! Božskou sílu, jež to vše v sobě skrývala, jste k tomu měli přece k disposici. Nebylo to ale možno s duchy pozemských lidí provésti. Ani vy jste tuto sílu nepoužívali a zabývali se nic neříkajícími všedními věcmi, které vás opět otupily a učinily mělkými. Ba i prostota haly a hodin pobožnosti vás oslabuje! Viděli jste v tom navenek jen všední den a zavlekli jste tedy všednost s sebou dovnitř, smísili ji bezmyšlenkovitě se svou bohoslužbou, s tím nejsvětějším a nejvyšším, co ve stvoření jest!

Říkám vám výslovně ještě jednou: Nevnesli jste bohoslužbu do všedního dne, jak jsem tomu chtěl, nýbrž zavlekli jste všední den do bohoslužby, do této Bohu zasvěcené haly. Tím byla pro vás veškerá svatost pryč!

Je vám zapotřebí symbolů, které jsou vám svaté, pro které musíte obětovat krev a život, jako voják pro svůj prapor! Potřebujete také symboly, abyste se dostali do nálady, potřebné k pobožnosti, potřebujete *viditelnou* oporu, hrubohmotně viditelnou, hmatatelnou, jinak se necháte vnějším světem odlákat a učinit povrchními, neboť váš duch je ještě příliš sláb, ještě jste jej neposílili.

Poskytl jsem vám zkušenost s vámi samotnými, abyste se na ní učili, *co* všechno potřebují lidé, kteří k vám brzy budou vzhlížet v očekávání, co jim dáte. Učte se na tom, že tito lidé rovněž potřebují symboly, pozemskou oporu a pomyslete. že *vy musíte hledajícím být těmito symboly!* Za tímto účelem pozorujte napřed sama sebe!

Ještě nikdy jste v této místnosti neviděli, že by byl Trigon při pobožnosti v kloboucích a kožiších! Úcta k hodině pobožnosti, jež má sloužiti Bohu, jest v nás na to příliš veliká a samozřejmá. Proč nečiníte stejně z úcty k Pánu! Zůstáváte jako na ulici, tak nízko si tedy ceníte toho, smíte-li v duchu stát před stupni Božího trůnu! To se musí nyní pozemsky změnit! Kdo to neumí či nechce, ten zůstaň

vzdálen, ruší! Není pro lidi žádným vzorem. Člověk vůbec nikdy nemůže činit dosti, aby vyjádřil svou úctu ke Stvořiteli! Pobožnost zde, to není lidská přednáška! Stojíte v duchu před stupni Božího trůnu! Věděli jste to, a přece jste podle toho nejednali!

Jen se stále ostře pozorujte v malých věcech! Neboť větší chyby neděláte tak snadno! Ale zcela malé věci mají pozemsky i duchovně nesmírný dosah pro vás i pro všechny, kteří zde na Hoře hledají vzor! Pomoc ke vzestupu, ne potlačování! Nechtějí jen slyšet, nýbrž také plným právem na vás *vidět a prožívat!*

K pravé pobožnosti náleží v prvé řadě také pravá úcta, kterou musíte přinášet svému Bohu, jemuž jste se zaslíbili, kde jen můžete. Nesete-li tuto úctu skutečně v sobě, pak si také najde cestu, jak se pozemsky navenek *ukázat!* Ne okázale, nýbrž v maličkostech se ukazuje její pravost!

Pozorujte nyní se mnou skutečnosti, k nimž došlo, poněvadž jsem nic zvláštního neurčil, nýbrž vše jsem přenechal vám samotným, ba dokonce jsem se vším souhlasil, abyste mohli sami sebe poznat, než nyní započne pozemská práce!

Nazýváte to hodinou pobožnosti, kterou zde slavíme každou neděli, každou středu. Jest vám to však opravdu hodina pobožnosti? Ne! Svatost pobožnosti musela by se projevit zcela jinak! Kde jest úcta k Pánu, která se musí projeviti již v postoji posluchačů? Což stále ještě nevíte, co *jest* Bůh? Netušíte ani onu nesmírnou velikost, při níž musíte býti šťastni, že smíte vděčně klesnout do prachu a každým dechem se zajíkat velebením? Otřást by se musela celá vaše duše i tělo při tomto jediném slově „Bůh“.

Co vše vám v tom již bylo dáno, abyste poznali onu velikost, pokud jest to duchu pozemského člověka možno. Neprožili jste v sobě dary, což dokazují rozhovory cestou k pobožnosti a z ní, které až příliš jasně prozrazují vaše myšlenky a tím váš vnitřní život!

Zde jest hodina pobožnosti, zde jest pro vás *chrám!* K tomu byl také tento stánek postaven. Nazývá se stánek Boží! Pozorujte jej v čistotě takovýchto citů!

Není nesprávné, hovoří-li lidé v nížinách o chrámu! Nevědomky tím vystihují to pravé! Pro nás jest ten stánek chrámem! Ale jak jsem

již při prvé pobožnosti v tomto stánku pravil, jak jsem od vás požadoval, musíte z tohoto stánku chrám učiniti vy! Dávám vám tato slova ještě jednou, abyste je přijali a podle nich jednali!

Chci vám dále dokázat, že se tak dosud nestalo! Tento stánek byl uvolněn ke stravování v době, kdy se nekonají pobožnosti, aby se zde všechno stalo zažitým a důvěrně známým, až přijde čas, kdy vás jen Boží milost uchrání před zkázou! Máte zůstat uchráněni alespoň toho nejkrajnějšího, čemu padnou v oběť statisíce následkem nedostatku nejnutnější výživy pro tělo. Společné stravování náleží tedy k přípravě na dobu hrubohmotného konečného soudu, na společné zachvívání v duchu v přirozené pospolitosti. I toto stravování stane se v nejtěžší době bohoslužbou, která vás v milosti zachová, až vás obklopí hrůzná nouze!

Jídlo stane se vám pak samočinně děkovnou bohoslužbou, a má jí v budoucnu trvale zůstati!

Ponechal jsem vám volnou ruku. S bolestí v srdci jsem záhy viděl, jak ve vás hrubohmotné rychle zvítězilo nad duchovním a získalo převahu. Symbolicky je to dokonce viditelné. Z tohoto místa jest zvěstováno Slovo Boží! Svaté dění! Jest zvěstováno skrze mne! Je symbolické, že toto zvěstování se děje ze zvýšeného místa, jak jest dokonce obvyklé při všech bohoslužbách v kostelích. A zde obzvláště, kde je Slovo živoucí.

Místo zvěstování se však stále zmenšovalo pro pohodlnost účastníků hrubohmotného stravování. Hmotné je jako popínavá rostlina, jíž strom nejprve poskytne pomocně oporu, a ona jej pak oloupí o světlo a slunce a posléze jej úplně zadusí. Toto vše jsem připouštěl, abyste to jednou sami mohli poznat, až vám to vysvětlím, jinak byste tomu nikdy nebyli uvěřili. Považujete tento stánek opravdu za chrám Boží, nebo pouze za jídelnu?

Zkoumejte se na tom! V budoucnu nedovolíme proto ani psům přístup k hale! Nepatří tam, kde zvěstuji Slovo Boží, byť je i třeba tato zvířata považovat za nevinnější, než lidi!

Zujte si boty, zde jest svatá zem! Tak to musím od vás pozemských lidí vyžadovati, chci-li vám postavit vstříc Boží velikost i jen z nejmenší části; to byste si ale museli sami říkat, stokrát za den, i ten

nejlepší slavnostní oděv musel by vám k tomu být ještě nedostačující!

To není výtka, kterou vám těmito slovy činím, nýbrž poučení v prožití! Jak jest vaše nitro uzpůsobeno, to ukažte nyní i navenek, neboť vám začíná pozemský úkol!

S úzkostí jsem dosud hleděl na každého hledajícího, který vystoupil na Horu, obával jsem se kvůli vám o jeho duši! Raději vidím, když se hledající přibližuje nějakému kruhu v nížinách, než když stoupá sem k prameni, kde pak je zklamán vržen duchovně zpět, protože nenachází pozemsky viditelné to, co smí plným právem očekávat od povolaných, učedníků a apoštolů Imanuele. Nenechte je v tom odejít s prázdnou, neboť vše na vás padne zpět, jak opomenutí, tak i dobro!

Hledající nalezne dnes v malém kruhu mnohem více vážnosti a důstojnosti, než zde nahoře. *Všedním pokrmem* stalo se zde na Hoře Boží Slovo, které se už nepokládá za něco svatého!

A tak to jde dále. Mnohé se zakořenilo jako jed. Myslíte, že síla spočívá v tom, že to berete střízlivě? Nikdy! Střízlivě znamená rozumově, což nemůže dosáhnouti duchovního! Buďte střízliví ve všedních záležitostech, ale neupírejte duchu pobožnost, která jediná ho může spojit s Bohem! Zavíráte mu jinak všechny brány ke Světlu!

Cokoli jsem vám na tomto místě řekl jako vážné napomenutí, rychle to ve vás vybledlo, u mnohých se pomalu mezi to vsunulo opět vlastní mínění, jakož i mnohé z toho, jak byl dříve zvyklý myslit, a posléze bez zlého chtění nejednáte podle toho, co jsem požadoval, nýbrž podle sebe samých nebo podle těch, kdo vám v pozemském bytí jsou milí!

Viděl jsem nad mnohými vznášet se nebezpečí, velké nebezpečí, které může tak mnohého pevně stojícího srazit a mnohého také srazí! Vznáší se, podobno temným, dokonce černým mrakům, zlověstně nad těmito nic netušícími!

Chci vás dnes před tím varovat. Slyšte: Zraní-li se takovýto vám milý člověk, lhostejno, zda v rodině či mimo ni, vlastní vinou tělesně či duševně, pak jsou mezi vámi ještě lidé, kteří bezhlavě zapomenou na všechno ostatní a myslí jen na jedno, jak za každou cenu pomoci

tomuto milému člověku. Toto postaví v těchto chvílích na nejvyšší místo a vše tomu bez rozmýšlení podřídí, s očima i ušima úplně uzavřenýma.

Zní to dle lidského soudu krutě, říkám-li, že toto *musí* přivodit pomáhajícímu pád. Ale to není kruté, nýbrž jen spravedlivé, neboť on ve své lítosti staví bez rozmyslu nade vše toho, jenž na sebe musí jednou vzít následky často kárané lehkomyslnosti nebo svéhlavosti a proto trpět *má,* aby se nemusel zřítit, nýbrž v sobě přijíti k poznání skrze vážné varování, protože nedbal slov. Dokonce jej dočasně staví nad svou přísahu a své nejvyšší povinnosti.

Přemýšlejte o tom, v tomto varování spočívá hluboký, přehluboký smysl. Ještě vážnější, než se domníváte! A ono je nutné, naléhavě nutné, neboť spějeme nesmírnou rychlostí k poslednímu soudu, přičemž každý pak musí stát na svém místě k výstavbě nové Boží říše! Neomylně, věrně, poslušně, jako žula vstříc útočícím vlnám starých názorů a musí je lámat a tříštit, poslušen mých slov! Byť se i vše kolem něj řítilo! Jiné k tomu nemohu potřebovat! Voják se také nesmí vzdálit z místa mu svěřeného! Pravím vám ještě více: Kdo chce nyní ještě kupříkladu kvůli své ješitnosti zůstat neposlušným a nevyživuje své tělo tak, jak to požadují Bohem seslaná ústa Mariina, ten se provinňuje a brzy pocítí zvratné působení takovéto neposlušnosti! Možná to bude zničující pro jeho tělo! Nelze zadržeti meč v úderu, neboť takto zanedbané tělo nemůže pak stát na svém místě, jak má! Nedá se k tomu použít, neboť násilně přivozenou štíhlostí neslouží člověk Bohu, nýbrž své ješitnosti; Bohu slouží zdravím a silou! A jen ke službě Bohu budou míti povolaní napříště tělo na zemi, ne pro pozemskou rozkoš lidského oka.

Ani jediný mezi vámi nemůže vědět, proč je mu naznačováno, aby činil to či ono v době, kdy to nepovažuje za nutné. Pocítí ale následky, neposlechne-li bezpodmínečně. Stojí ve službě Bohu! To nesmí zapomínat. Není mu řečeno nic, co není potřebné pro jeho úkol, co by *nevyžadovalo* následování!

Tu není místo na vlastní názory, nashromážděné z dosavadních zkušeností, tu se nelze řídit radami dřívějších lékařů. Jsou to Bohem seslaná ústa, která k vám nyní o těchto věcech promlouvají, a vy to

musíte *bezpodmínečně* následovat, jinak vás zasáhne úder meče v zákoně Boží vůle!

Každý z vás zná zcela přesně Mariin úkol, její velké poslání! Co říká o tělesných záležitostech, to jest vědění ze Světla! Tedy absolutní správnost, co se týče příčiny, východiska, momentálního stavu a také projevu nemocí, lhostejno jakého druhu. A i kdyby se chtělo jejímu vědění postavit tisíc lékařů, pak by se všech tisíc lékařů muselo mýlit.

Časy dosavadního vědění jsou pryč, neboť nyní stojíte v paprsku nové hvězdy, který podmiňuje jiné vědění a vyvolává jiné účinky! Rada vás chrání před nadcházejícím nebezpečím, které by vás jinak muselo postihnout! Jestliže vás pak již nic nemůže zasáhnout, jelikož jste se podřídili, myslíte si často, že se už jen proto nic nestalo, protože rada či varování byly prázdné řeči. Také zde se žel často takto myslí! Ale není tomu tak, nýbrž tím, že jste uposlechli, ušli jste nebezpečí! Mohli jste se mu včas vyvarovat! Proto také zůstalo pro vás vše v klidu. Ne však proto, že by nebezpečí nebylo! Myslíte ještě příliš lehkomyslně v těchto věcech! Jestliže někde nedošlo k neštěstí, není tím ještě prokázáno, že nebylo plánováno, jen proto, že bylo odvráceno!

Díky svému pobytu zde na Hoře jste již zůstali láskyplně uchráněni tak mnohého zla, které by vás jinak bylo zasáhlo, pokud byste přebývali dole! Víte vůbec, jak by se vám vedlo v nížinách? Jen měsíce vás nyní dělí od tak mnohého poznání, které při pohledu zpět jasně před sebou uvidíte! Pak budete jistě vděčně vzhlížet ke Světlu!

Vyvolení nemohou již žít tak, jak *oni* chtějí, nýbrž mají jako první služebníci poslouchat zákony, dobrovolně a příkladem všem lidem se jim podřídit, jak to slíbili ve svaté hodině před stolem Páně a na prapor!

Každý se musí nyní tělesně připravit. Za tímto účelem stavím každého vyvoleného, tedy učedníky a apoštoly již v této hodině do služby. Tak ho zasáhne desateronásobnou silou zvratné působení, a také rychleji, jakmile neuposlechne. I když toto neuposlechnutí nastane zcela ve skrytu a tajně. Zvratné působení vás zasáhne samočinně, také vaše myšlenky, poté, co byl tento zákon mnou nyní vysloven.

Kdo se v budoucnu ještě odváží pozvednout přes požadavek Bohem seslaných úst Mariiných, jak k tomu často v činech mlčky docházelo, ten bude zasažen, neboť bezpodmínečná úcta vůči Boží vůli musí nyní býti vynucena! Kdo ji svým vlastním chtěním pošlapává, protože ještě není s to pochopit, kým tím pohrdá, a chce ještě stavět výše lidské slovo, radu a názor, anebo kdo chce dokonce ve výsměchu Božímu přikázání přinášet oběť nejhoršímu zlu tohoto pozemského lidstva, ješitnosti, ten se tím vyřadil ze služby Grálu, neboť selhal! Jediné slovo stačí, aby mne takto přimělo k jednání.

Varuji, varuji vás ještě jednou! Každý vyvolený nejen že má povinnosti, ale má také v každém případě žíti plně Poselstvím Grálu!

Neboť ono jest a zůstává základem nové říše, a jen z tohoto základu může každý plnit svou povinnost, jen tak může jít výstavba kupředu!

A všichni vyvolení mají se státi *základem* pro celé pozemské lidstvo. Vy vyvolení musíte tedy býti živoucím Poselstvím Grálu, jinak nemůžete nikdy vytvořiti základ! Musíte jím tak žíti, že nebudete moci již vůbec jednati jinak a nebudete potřebovat teprve nad tím přemýšlet!

Pozemský úkol začíná! Z tohoto důvodu slyšte dále: Nesmím míti k tomuto úkolu lidi, kteří jsou na svém stanovišti ještě vnitřně závislí na někom jiném nebo kteří se, stojíce na svém místě, ještě sami drží uvázáni na někoho jiného tak, že mohou býti zneklidňováni nebo ovlivňováni v rozhodnutích při výkonu služby!

Proto roztínám dnes duchovně všechna pouta, také pouta manželská a rodinná, která by kdy mohla býti vyvolenému ke službě Grálu nebezpečná. Nadále smějí zůstati spolu na zemi jen ti, kteří se vzájemně ve svém úkolu neruší. Snadné je to pro ty, kteří poznají vážnost úkolu a kteří skutečně poctivě chtějí.

Tento řez se projevuje v hrubohmotném posledním soudu *pozemsky*. Bude to bolestivé pro ty, jichž se to týká, ale oni jsou vinni, neboť to mohli snadno změnit.

Toto nebezpečí platí jako největší pro povolané a já mu tímto již nyní čelím a mnohé tím zachraňuji před zřícením.

Přemýšlejte nad tím, je to dění, jehož velikost musíte poznat v jeho dalekém rozsahu. Nesplnění bude nyní státi pozemský život, ať je to kdokoli.

Osvoboďte se ode všeho, co jest s to vás odlákat, i ve všedních zvyklostech. Jest již jen služba, jinak pro vás není nic na této zemi! Vyvolení! Pomněte svého slibu! Ani muže, ani ženu, bratra, sestru, ani přítele se nesmíte snažit postavit nad úkol, abyste splnili, co *já* říkám! Vpravdě nejste pro ně na zemi, ale pro službu! Ani na okamžik se na to nesmí zapomenout, natož zakolísat! To platí přirozeně také pro všechno, co říká Maria ve svém vysokém úkolu, neboť já stojím současně také v ní!

Nadále ode mne neuslyšíte již žádné rady. Na otázky nebudu dávat odpovědi! Čas uplynul! Snažte se v Poselství, v přednáškách, které budete mít stále k disposici, *poznat a prožít mou vůli!*

Vše jest tam řečeno! Hledání jest nyní pouze vaším úkolem!

Namáhejte se, neboť se již nemáte ptáti, nýbrž musíte nyní věděti! Neboť já musím nyní požadovati!

Ze Světla přišlo před velmi krátkou dobou varování jako zákon: Kdo nyní nesplní zcela bezpodmínečně vůli, ba přání vyslance Božího, ten to má pocítiti na vlastním těle!

Ze Světla jest viděno, že tomu vůbec nijak jinak mezi pozemskými lidmi nejde, chci-li plně splniti svou pozemskou úlohu.

Mimo to jest to zvěstování začátku silnějšího záření Božského Světla, které nastane skrze mne, a to zákonitě podmiňuje účinek tohoto přísného druhu, protože vůči Božskému paprsku lze se jen dobrovolně podvoliti nebo zlomiti.

Blaze vám, jestliže jste mi správně porozuměli!

Modleme se:

Otče, svaté jsou Tvé zákony! Jsou nejvěrnějšími a nejneovlivnitelnějšími pomocníky k naplnění Tvého díla. V nich chci zvítěziti, chci budovati Tvou říši.

Amen.

15. Velikonoce 1932.

Doznělo Hosana a také „ukřižuj, ukřižuj ho“ již nebylo slyšet! Těžce dolehla bolest světa na Jerusalem.

Úsvit velikonočního pondělí už nastal. Věrní Syna Božího věděli, že On žije! Ukázal se jim, aby tomu mohli uvěřit. Svým úlekem a údivem nad touto skutečností přece jen dokázali, že Synu Božímu a jeho slovům dříve nerozuměli. Jinak by jim bylo muselo být všechno samozřejmým. Kristus byl nucen se jim ukázat, jinak by bývalo jeho učení úplně zbytečné, vždyť sami učedníci by nebyli uvěřili! Neboť jejich pochybnosti byly veliké!

S radostí mohu říci, že mezi vámi, vyvolení, je několik, kteří jsou dnes silnější ve víře, než byli kdysi učedníci, a že to již mohli dokázat. Proto k vám může přijít požehnání Boží!

Po tři roky byly tehdy učedníci Kristovi neustále po jeho boku, pak začalo pro ně vlastní působení. Tři roky jste také vy u mne, když začíná váš pozemský úkol! Vy jste však tentokrát silněji vyzbrojeni, neboť vaše působení bude od vás vyžadovat daleko víc!

V samotném vašem kruhu se zrodili vaši pomocníci, kteří svým viděním zvěstují o velikosti dění, které smíte spoluprožívat, v němž máte také spolupůsobit!

To, že někteří z vás smějí být vidoucími je srovnatelné s děním, kdy se Syn Boží ukázal po ukřižování svým věrným. Tentokrát vám však bude dáno víc, neboť dar vidění má *trvat* mezi vámi po dobu vašeho působení na zemi. Kruh vyvolených bude mít v těchto vidoucích oči a uši pro světy jemnohmotné, bytostné i duchovní, protože velká část učedníků a apoštolů nemůže pro své působení potřebovat, aby sami viděli. Překáželo by jim to a brzdilo by je to v jejich splňování.

Vidoucí se vyvinuli tak, aby posilovali vaše působení, oni jsou vašimi oporami, vašimi sloupy, které vám později budou moci ukázat všechny důsledky vašeho jednání. Tak budete moci neustále pozorovat, jak působíte na lidi až do jemnohmotnosti, budete se moci na

tom neustále učit a budete také musit sílit v přesvědčení o tom, co ještě sami nemůžete vidět.

Tak dojde ke společnému působení, které vás upevní ve víře, v přesvědčení a v působení na všechny časy.

Samozřejmě se nesmíte ptát vidoucích ani z malé zvědavosti, ani z osobního zájmu, ba ani nesmíte dát k tomu podnět kvůli sobě. Co bude nutné, aby vám bylo řečeno, bude řečeno samo od sebe a také jenom *to* vidoucí poznají! Budete-li se přesto ptát, uškodíte sami sobě a také vidoucím, neboť ti odbočí se své cesty, aby splnili vaše přání, a tím budou jednat proti zákonu, který jim dal takové vidění. Šli by pak chybným způsobem a zřítili by se. Nikdy nezapomeňte, že veškeré vidění nezávisí na vás, že vy v tom nemůžete jednat, jak vy chcete, nýbrž že je to řízeno k tomu určenými vysokými vůdci, kteří vám vidění nabízejí! Vy nejste dávajícími, nýbrž jen vykonávajícími v hrubé hmotnosti na zemi. Vám je dáváno, co je chtěno z Grálu. Budete-li požadovat ve svých přáních víc, bude to muset přinést jen zmatek nebo vám to bude úplně vzato.

Jděte však jen klidně kupředu! V hodině splnění dojde ke správnému zachvívání v kruhu, který tvoříte, pokud nebudete mezi sebou hovořit o svém povolání, pokud si nenecháte snad radit nebo se nebudete dokonce jeden druhého ptát na jeho mínění a radu!

Jste věnec z květin! Z nich každá jednotlivá má zcela určitou formu a barvu, vydává jiné vůně. Navzájem si nikdy nic nemůžete dát a přesto tvoříte dohromady celek! Nevědomky podporujete pak jeden druhého. Jakmile stojíte správně jako jednotlivci, působíte správně jako celek.

Vychvívá a vyznívá to pak mezi pozemské lidi v barvách, které nesete, a jeden každý barevný tón přichází na ta místa, kde je potřebný, aby tam vylepšoval a budoval způsobem, který je mu vlastní!

Kolem mne je mnoho kruhů v neustálém vlny vytvářejícím pohybu, to znamená, že jsou v trvalé činnosti. Jeden každý kruh se skládá z vyvolených, ze silných pomocníků. Nejprve je to kruh prastvořených, pak následuje kruh z říše duchovna pro všech sedm světových obcí, pak se připojuje kruh z veškerého bytostného a nakonec jste to vy, z této hrubohmotnosti pro pozemské lidi tady.

Vyzařování, které vychází ze mne a z Trigonu, každé mé chtění, každé slovo je ihned uchopeno kruhy a jimi je předáváno do světů jejich stejnorodosti, bezprostředně! Tak máte i vy nyní dávat dál pozemským lidem nezkaleno, nezkomoleno, aby i zde nyní každé chtění z Božského bylo ihned proměněno ve skutečnost.

Nuže – nyní stojíte těsně před touto hodinou, která přináší splňování pro vás. Tak má nastat velikonoční pondělí pro celé lidstvo poté, co si bude muset prožít svou dobu utrpení a ukřižování, do níž nyní vstupuje. Blaze těm, kteří pak opět budou moci vstát z mrtvých! Jen těm máte pomáhat pro nový život, máte je probouzet k novému bytí, které jim vykvete!

Máte se stát strážci a ochránci, aby mezi nimi nevznikl nový jed. Máte být v zahradě svého Pána věrnými zahradníky, kteří rychle zničí všechno znovu rostoucí býlí lidských myšlenek, aby nebyla krása ještě někdy rušena tak, jak se to dělo v minulých tisíciletích.

Radujte se, vy, kteří jste k tomu povoláni, kteří jste byli vyvoleni! Jen týdny vás již dělí od činnosti, kterou jste pověřeni, která je pro vás nutnou stravou!

Zaměřte proto své myšlenky na velikonoční pondělí těchto pozemských lidí, jestliže se ocitnete v nebezpečí, že budete téměř umačkáni vážností přicházející doby. Neboť pro lidstvo nadchází nyní opravdový týden utrpení, v němž musí každopádně odčinit svou vinu, kterou si na sebe naložilo v celém dosavadním bytí. Nebude to období jen jednoho pozemského týdne, nýbrž bude trvat měsíce! Bez přerušení! Až dojde k dokonalému očistění a vyčištění od všeho falešného, temného, od veškeré viny!

Potom budou smět opět vstát z mrtvých *takoví* lidé, kteří mohli být očistěni, zatímco všichni ostatní budou se svou špínou v hrozném očistném dění rozmačkáni, neboť pro ně nebude možné vydržet tak dlouho, až by jejich oděv zbělel opět jako sníh. Zahynou přitom. Špína je v něm příliš zažrána, nepouští a stáhne nositele špinavého šatu mezi mlýnské kameny Boží spravedlnosti, které se při svém spuštění dostávají do stále rychlejšího pohybu.

Také vy budete muset prožít dobu utrpení lidstva. Neprojde kolem, aniž zanechá na vás stopu! Vy však máte *vědomě* projít touto

těžkou dobou, v prožívání se máte učit pro úkol, který stojí před vámi! Nepromeškejte ani jedinou minutu! Žijte ji s lidstvem v sobě samých. Nestůjte stranou, neboť potřebujete toto prožívání, jinak nemůžete dozrát. Nezatvrďte se k cizí bídě a cizímu utrpení v mylném domnění, že smíte stát stranou! Znamenalo by to pro vás totéž jako odsouzení k nutnému zániku. Neboť vy *máte prožívat!*

Nebudete-li schopni dobrovolně a poctivě prožívat utrpení s jinými, pak ono sestoupí bezpodmínečně k vám samým, abyste nepromeškali nutné prožívání, kterým je podmíněna vaše zralost! Nezapomeňte na to! Má to pro vás velkou cenu! Nepovažujte se za lepší než jste! Taková myšlenka by se musela pro vás stát hrozivou. Kdo stojíš, hleď, abys neupadl! Tomuto nebezpečí jste vystaveni nejvíce. Přichází k vám bez varování a srazí vás takovým způsobem, že stěží budete schopni po tom pádu ještě vstát.

Nemyslete si, že je tak snadné obstát v ústraní před věcnou spravedlností Boží! Pojmu nesmírné vážnosti tohoto slova jste ještě velice vzdáleni. Komu je mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno! Vypalte si tento výrok hluboko do svých srdcí! Volám k vám proto varovně ještě jednou: Prožívejte v utrpení bližního! Úplně se pak změníte. Prožívejte s těmi, kteří jsou vám úplně cizí! Nedopusťte, aby to dopadlo na ty, kteří jsou vám blízcí! Nebo na vás samé.

Jestliže to nepochopíte, pak je to vaše chyba, protože prožívání se nedá obejít. Bez skutečného prožívání není duchovního dozrávání! Nuťte se proto vší silou k prožívání! Vmýšlejte se do cizího neštěstí, do cizí bolesti a probuďte tím v sobě milosrdenství. Pak se ve vás probudí radostná pohotovost pomáhat tam, kde si to člověk ještě zaslouží. A jsou jich tisíce, miliony, kteří si to dnes ještě zaslouží!

Tam, kde se člověk namáhá v hluboké nouzi, často jen zcela nepatrný dar oživí vědomí, že mu Bůh pomáhá prostřednictvím člověka, jak tomu skutečně také je, jakmile se jedná o hrubohmotné. Jinak se to totiž nemůže ani na zemi dít. Pomoc Boží musí přicházet přes člověka podle zákona o stejnorodosti.

V tom, jemuž bylo takto pomoženo, probudí se v mnoha případech opět víra, důvěra ve spravedlnost Boží! Já sám jsem již zažil

mnoho takových případů! Mohl jsem často spoluprožívat, jak se v lidech radostně rozzářila čistá víra v Boha.

Nezbavujte se takového štěstí, mnoho byste tím ztratili. Nehažte je však pod nohy nehodným, aby je pošlapali. Nemáte jednat bezmyšlenkovitě. Opravdové prožívání cizího neštěstí vám dovolí najít cestu, která je správná! Od těch, kteří jsou od Boha odvráceni, se vzdalte! Avšak těm, kteří Boha hledají, těm pomáhejte. Jak jen můžete! I kdyby to bylo jen laskavým slovem v pravou chvíli. Cožpak zažehnutí nové důvěry v Boha není protihodnota, která se vyrovná každému daru? Není to cena, která se nedá vyvážit všemi poklady tohoto světa?

Hluboko přitom klesá váha spravedlnosti ve prospěch toho, který byl vámi obdarován, i kdyby to byl jen jeden z nejmenších! On tím dává daleko víc, než jste mu mohli dát vy. On vrací Bohu, jemuž patří vše, od něhož i vám mohlo být nejprve všechno jen dáno. Jen dáno, abyste to využili a přehodnotili jemu ke cti!

Procitněte k pravému poznání Jeho vůle a budete blaženi již zde na zemi!

Takto připraveni smíte myslet na velikonoční pondělí, které má přinést výstavbu ve vašem činu! Neboť pak vám budou muset lidé uvěřit, mají-li věřit v Boha. Nebudou-li moci věřit těm, které posílám, tak neuvěří ani mému poslání, vy otrávíte dokonce i jejich dobré chtění věřit v Boha samého! Oloupíte je tím o cestu k důvěře v Boha!

Je to ohromná odpovědnost, kterou vám přinese velikonoční pondělí. Každé slovo, každý pohyb, každý váš pohled, každá myšlenka stojí od této chvíle již jen ve službě Bohu! Statisíce očí se budou na vás dívat, statisíce uší se vám otvírají každým okamžikem na tomto i na onom světě. Miliony o vás budou vyprávět ještě v době, kdy vy již nebudete prodlévat zde na zemi. Pak budete muset vidět, slyšet, jak o vás mluví! S každým slovem to bude pak ve vás znovu ožívat jako trvalé prožívání, podobající se trvalému soudu, který vás bude muset tlačit dolů nebo pozvedávat, podle toho, jak jste jednali a žili na zemi.

Nyní přichází doba, kdy se musíte bystře dívat kolem sebe, aby vám neuniklo nic, protože všechno musí být pro vás užitečné. Jeden každý den, který vám byl ještě darován k tomuto nezbytnému zrání, ať má pro vás desateronásobnou cenu. Není těch dnů již mnoho. I noc byste měli změnit pro sebe v den, abyste správně využili krátkého času.

Rozbijte kruh, který vás chce oddělit od vašich bližních, jste s nimi se všemi od nynějška opět úzce spojeni! Abyste se mohli stát kotvou pro ty, kteří vám věří.

Tak vkládám nyní pozemské lidstvo zčásti do vašich rukou! Veďte je ke Světlu svým myšlením, chtěním, jednáním! Dal jsem vám, co k tomu potřebujete! A jednou budu od vás lidstvo požadovat! Budete mi muset z toho složit účty, neboť jací vy budete v budoucnosti, podle toho se bude utvářet lidstvo!

Promyslete si jednou v klidu tu ohromnou odpovědnost v její plné velikosti. Odpovědnost, která nyní spočívá na vašich bedrech! K tomu musíte již přijímat citem, neboť váš mozek na to nikdy nebude stačit! Vyzbrojil jsem vás, abyste toho byli schopni, nyní *působte* a *žijte, procitněte k životu* v utrpení bližních, abyste mohli být prožhaveni pravou láskou a milosrdenstvím, jichž nesmíte postrádat při svém splňování.

Slyšte mé velikonoční volání, které vám dávám:

„Staňte se živými v sobě, neboť já přijdu brzo!“

Modleme se:

„Otče, prosím Tě, dej, aby o velikonočním pondělí všichni moji bojovníci, moji pomocníci byli silně vyzbrojeni Tvou silou, aby jejich čisté chtění přineslo bohaté požehnání veškerému stvoření!“

Amen.

16. Hora spásy.

Jak často bývá toto jméno vyslovováno lidmi, kteří se domnívají, že něco poznali! Má nadejíti také doba, kdy toto jméno bude rozšířeno po celé zemi.

Tím budou splněna zaslíbení, která mluví o milosti Boží, ale také o jeho neodchylné spravedlnosti. S touhou a nadějí, ale přece také i s obavou toužili lidé již po celá staletí po této době.

Ale jak to u lidí vždy bývalo a jak to až dosud jest, zformovali si z těchto slov sami obrazy budoucnosti, které byly příliš pozemské. Tyto obrazy nebyly ničím jiným, než výsledkem jejich vlastních přání a jsou proto daleko od každého skutečného dění a v tom, co očekávají, mají v sobě lidské požadavky, které vznikly z falešných představ přeceňování vlastní hodnoty a důležitosti.

Přeceňování sama sebe jest nyní více než kdykoliv dříve základním zlem u všech pozemských lidí! Je to silná udice, na které drží temno velikou silou všechny lidi, poněvadž zná jejich ješitnost a slabost, jejich duchovní lenost a pohodlnost. Temno vědělo, jaký tím vypěstovalo jed a jak zhoubné účinky to musí přinésti během času. Ale vědělo především i to, jak těžce právě toto zlo půjde vyhubit!

A tomuto zlu padlo také za oběť velmi mnoho povolaných. Povolaných, kteří kdysi jásavě složili svůj slib u stupňů Božího trůnu, když jim na jejich prosbu bylo milostivě povoleno, aby mohli sloužiti v nynější době zde na zemi a pomáhali urovnávat Světlu jeho cestu, která pro ně samozřejmě nemohla býti snadná.

A kvůli tomuto zlu stali se mnozí z nich také nenávistnými protivníky, poněvadž si ve svém pozemském očekávání představovali něco úplně jiného, než radostí naplněné působení. *Oni* se chtěli *slunit* ve Světle, chtěli, aby *jen* oni byli obdarováni a měli z toho pozemský užitek. Mnohostranné a významné duchovní dary jim nedostačovaly, poněvadž tyto dary měli oni *sami vlastní* námahou a vážnou prací rozvinouti tak, aby byly živé.

Nemysleli vůbec na to, že by oni sami měli *skutečně* pozemsky pracovat na sobě, nýbrž Světlo mělo sloužiti *jim,* když se přece uvoli-

li, že budou ve Světlo alespoň věřit nebo je nechají v klidu jít jeho cestou, kterou kdysi slíbili urovnávat!

A poněvadž takový způsob splnění, který by byl podle *jejich* očekávání, není podle zákonů stvoření vůbec možný, tak naházeli na cestu Světla na této zemi hromadu bláta a špíny a naplnili ji obtížemi a překážkami nejrůznějšího druhu.

Ale zanechme těchto nečistých věcí a mluvme o Hoře spásy, která má býti východiskem, středem i konečným bodem všech pozemských splnění zaslíbení a konečně jím také *bude!*

Stánkem Božím zde na zemi má býti tato Hora, jak se to říká již po celá staletí ve všech zaslíbeních, která na to poukazují. Bude na to i nadále stále znovu poukazováno a zůstane to tak po celou dobu tisícileté říše. *Může* to tak zůstati *po všechny časy* na této zemi, pokud bude lidstvo ochotno skutečně žíti podle Slova.

Stánek Boží zde na zemi! Lidé, poznejte toto slovo v jeho *pravém* smyslu, aby vám přineslo *spásu!*

Ale vy jste je dnes pochopili zase již jen podle *svého* smyslu, ale ne tak, jak vám bylo *dáno. Stánek Boží!* Vy v tom vidíte opět již dnes něco úplně jiného, než jaké to skutečně jest, poněvadž již při vzniku tohoto pojmu se vaše vlastní přání nepozorovaně vplížilo do obrazu, který jste si udělali o tomto slově zaslíbení.

Dokonce i vy povolaní, kteří smíte bydleti na této Hoře, nedali jste ještě všichni vzniknouti *pravému* obrazu ve svém nitru! V dobré víře *v sebe samy* si to sice myslíte, ale není tomu tak! Jsou tu jen nemnozí, kteří jdou správnou cestou ve svém myšlení a jednání, pokud se jedná o tento *pojem.*

Stánek Boží zde na zemi! Těmito slovy si představujete Horu, tedy místo, na kterém spočinula noha Boží, aby se odtud mohla rozlévati jeho milost na všechno lidstvo, aby vám tím pomáhal, svou silou podporoval, udržoval a zachraňoval.

A v tomto pocitu vlastního blaha přicházíte sem a slunité se v bohaté hojnosti jeho Slova, které smíte slyšeti každý den!

To nejlepší, co při tom děláte, je vaše snaha, abyste tyto hodiny ničím nezkalili. A když se vám to pak tu a tam někdy podaří, pak jste sami se sebou velmi spokojeni!

Ale … škoda, že se to podaří jen zřídka, velmi zřídka, neboť vlastní přání sedí ve vás *pevně* a jsou u každého jednotlivce více či méně skryty. Ale projevují se *vždy* při nevhodných příležitostech a to plnou a ničím nezeslabenou silou, poněvadž jim nekladete žádných překážek.

Říkám vám to všechno jen proto, abych vám *pomohl,* poněvadž výstrahy nejsou již na místě. Abych vám pomohl, abyste porozuměli mnohým účinkům, které vás nyní zasáhnou a které vás nyní zasáhnouti *musí* jako důsledek vašich vlastních přání zde na Hoře, jimiž se velmi často stavíte jako překážka provedení vůle Boží.

Nesvalujte proto vinu na jiné, když bolest zkruší vaše tělo nebo vaši duši, ale jděte do sebe a snažte se poznat, že to byla jedině *vaše* vina, která si *vynutila* tento zásah do vašeho klidu!

Zůstáváte příliš tvrdošíjně lpěti na tom, co vy *sami* považujete za správné podle nesprávného způsobu lidí a proto nepřijímáte do sebe *dobrovolně* všechno tak nutné nové, tím méně abyste je přetvořili v čin.

Hora má býti vybudována jako stánek Boží zde na zemi!

Vy to všechno berete příliš pohodlně. Chci vám to ukázati dnes jako obraz: Vy jste z toho chtěli udělat sídlo *pro lidi* a to tak, aby to zde na Hoře měli pokud možno co nejlehčí!

Takovým způsobem nepřipravujete stánek *Bohu,* nýbrž jen *lidem!* Tak mnohý obyvatel Hory žije tu s tolika vlastními přáními, že je k tomu zapotřebí veliké shovívavosti, aby tento druh lidí nebyl poslán pryč.

Z počátku nejsou tato vlastní přání vůbec viditelná a nikdo z lidí si je plně neuvědomuje. Ale časem se propracují a *viditelně* vystoupí na povrch. Ať již je to v jídle, v bydlení, v práci, nebo v poměru rodičů k dětem.

Probudí se tak přání mnohých rodičů, aby tu byla škola nebo dětská školka. Taková přání se sem na Horu vůbec nehodí, poněvadž všechno má býti nové a zde se jedná přece *o staré chyby,* které dosud sváděly lidi na mnohé falešné cesty, jejichž účinky je musí nyní zasáhnouti.

Rodiče prosazují svá vlastní přání, pokud se jedná o jejich děti, dokonce i zde na Hoře úplně bezmyšlenkovitě a bez ohledu na všechno ostatní, co se tu má jako forma vytvořiti *napřed.* Přirozeně, že jim při tom nechybí důvodů ku vlastní omluvě. O to se již postará vždy ochotně připravený rozum.

I zde je to tedy jen *zřídka* takové, jaké to býti má, a dokonce se zdá, jakoby se všechno zde na Hoře mělo dělati k vůli *lidem,* a pro *člověka!*

Ale to právě býti *nesmí!* Člověk si o tom již zase utvořil nesprávný obraz. *On* nechce *sloužiti celým svým bytím,* nýbrž má býti slouženo *jemu,* pozemsky dokonce *v první* řadě!

Zase to všechno pomalu obrátil a poněvadž jde po nesprávné cestě, musí býti přirozeně nespokojen s mnoha věcmi, poněvadž to je účinek jeho cesty a nemůže býti vůbec jiný.

Ve svém nitru bude napadati také nejdříve *ty,* kteří se při splnění svých povinností poctivě snaží utvářeti všechno *nové!* Postaví se proti nim nervosně a podrážděně, když ne dokonce nepřátelsky, poněvadž nejdou stejnou cestou s ním a které by se *on* tak rád držel, … poněvadž je to *cesta vlastních lidských přání!*

Tedy to, co právě na Hoře *býti nesmí!*

Ale i kdybychom nepřihlíželi k tomu, že každý povolaný se má snažit, *aby vytvářel nové,* nejdříve v sobě a na sobě samém a zanechal všechno staré za sebou, tu přistupuje zde k této samozřejmě předpokládané nejvyšší povinnosti ještě něco jiného. Tato nejvyšší povinnost je požadována *v zostřeném* měřítku a jako *bezpodmínečný požadavek* od *každého,* kdo se chce připojiti k těm, kteří jsou zde na Hoře, aby splnili svůj úkol tím, že zde na Hoře vybudují *stánek Boží!*

Stánek a místo, kde se vůbec nemůže a nesmí zachvívati nic jiného než vůle *sloužiti Bohu* a toto chtění přeměniti také *v činy!*

V této věci není vůbec ani možno mysliti nesprávně. Kdo si o tom může ještě dělati mylné a nesprávné představy, ten celou věc vůbec ještě nepochopil.

Sám se tím vyřazuje, jako je tomu při každém selhání ve stvoření!

Nikdo nebyl ponechán v nejistotě, o co se jedná, ale zkoumejte se přesto sami a uvidíte, že ve skutečnosti jen nemnozí odpovídají tomu, co bylo od nich požadováno nebo na to vůbec ani nemyslí!

Jsou tu zajisté již někteří, kteří se o to velmi vážně snaží! A těch několik povolaných drží celou tu stavbu, zatím co ostatní se postavili daleko stranou. A právě těch několik, kteří se snaží, aby sami nejen správným způsobem žili a působili, nýbrž aby také ještě vyrovnali a doplnili *to,* v čem ti druzí pochybili, jeví se býti všem, kteří se s nimi souhlasně nezachvívají, jakoby jednali nesprávně, pociťují je jako tlak a podrobují je své kritice.

Ano, jsou tu *někteří,* kteří stojí správně a kteří jednají správně, ale není jich mnoho!

Bezpochyby si nyní každý sám o sobě podle lidského způsobu myslí, že právě *on* k nim patří! Raději si to nemyslete! Bude to naopak mnohem lepší, když si budete myslet, že k těm několika *nepatříte!* Neboť to je právě zvláštní vlastnost těch, kteří *stojí nesprávně* a lpí na všem starém, že si sami o sobě myslí to *nejlepší a jiné* označují na méněcenné.

Pravím vám, že těmto se *zle* povede a že jim bude vzato *všechno,* čemu dávali přednost před *pravou* službou a co jim překáželo, aby se mohli správně vřadit.

Vy, kteří se snažíte obklopit vlastními přáními, ať již to děláte z lásky, která není pravou láskou, nýbrž jen sebeláskou, sobectvím nebo opičí láskou, jak se to lidově říká, nebo z oblíbeného zvyku, či pod tlakem pokřiveného rozumu, mějte se na pozoru! Neboť odplata přijde na vás a na vaše slabosti, které jste nechtěli odložit! Způsobí vám to nyní *více* bolesti, než vám mohlo přinésti přechodně vaše dobrovolné sebepřemáhání.

Vy jste ještě ani zdaleka nepoznali celou velikost dění a jeho nesmírnou vážnost, tím méně abyste ji pochopili!

Kdo *smí* bydleti na této Hoře, která se má státi stánkem Božím, ten si musí napřed ujasnit, jaké jsou jeho *povinnosti,* které převzal na sebe tím, že zde smí bydleti! A také každý, kdo touží po tom, aby sem na Horu ještě přišel. Je to tak důležité, abyste to všechno viděli

jasně, že to pravděpodobně ani netušíte, poněvadž jinak byste byli *jiní* ve všem, co myslíte a co děláte!

Kdo bydlí na Hoře, ten má také povinnost, aby se podvolil a podřídil *jejímu* tlaku a přijal ho jako obsah celého svého života a usiloval o jeho bezvýhradné splnění tím, že všechno jeho myšlení, uvažování i jednání, ba celý jeho *život* smí sloužiti již jen *jedinému* účelu: *Ve všem uctívati Boha* a všechno vytvářeti jen ku cti Boží!

Každý záběr lopatou, každý pohyb rukou a každé slovo se musí proměnit v píseň chvály na nepochopitelnou lásku Boží! Ba ani každá jednotlivá myšlenka nesmí býti jiná!

Ale vy jste z toho učinili pravý opak a všechno to veliké a vznešené, co vám bylo darováno, strhli jste vždy dolů do pozemských malicherností!

Samo bydlení na této Hoře je přece splnění vašeho přání a vaší prosby. Je to milost, které si dnes ještě vůbec nejste vědomi, neboť jinak byste přestali obtěžovati jiné spoluobyvatele Hory svými malichernými vlastními přáními.

Vy nevíte nic o všech těch darech, které každý den dostáváte, poněvadž je často nemůžete vidět svým pozemským zrakem a nemůžete je uchopit do pozemských rukou.

Bezpočet věcí mohl bych uvésti jako důkaz, že opravdu nemáte ani potuchy, jak to zde ve skutečnosti býti má a jaké to také býti musí, když chcete zde na zemi zbudovati stánek Boží.

Vy musíte tato místa posvětit tím, že přeměníte celé své bytí! *Vy sami* to musíte učinit vším, co myslíte a co děláte! A kdo bude v této věci váhat, jako se to často děje každý den, tomu budou jeho chyby počítány dvojnásobně, poněvadž za účelem usnadnění jeho splnění byly mu dány milosti tak vysokého druhu. Tyto milostivé dary měl rozvíjeti ku blahu lidstva, ale ne za tím účelem, aby získal co možno nejvíce výhod pro sebe a pro ty, kteří jsou kolem něho a zajistil jim podle *svého* názoru pohodlný život.

Každý se musí *úplně* změnit. *Za tím* účelem jsem vám dal také všestranné *pozemské* příležitosti, abych vám pomohl, ať již to bylo společným stravováním nebo jinými společnými věcmi!

Tato zařízení neměla sloužiti vaší pohodlnosti, nýbrž k usnadnění obnovy každého jednotlivce pospolitým životem! Bylo to přesně vyměřeno a stanoveno takovým způsobem, aby to mohlo každému člověku usnadnit jeho obnovení.

Ale místo toho, aby tyto pomoci byly vděčně přijaty, aby byly poznány jako takové, aby se lidé jejich pomocí vzdělávali a vyvíjeli, aby započali se vzestupem z jedné vyrovnané úrovně, aby se propracovali k pochopení těch, kteří svým druhem jim dosud byli cizí, – povstala a rychle všechno pronikla opět *vlastní přání* v nejrůznějších podobách. Tato přání vzala na sebe formu stížnosti nebo prosby, ba dokonce i požadavků. Krátce řečeno, všechno bylo považováno za zvýšení lidského pohodlí nebo hodnoceno jako zlevnění, ale nebylo toho použito k nutné sebevýchově!

Všechno se mělo stále jen točit kolem pozemského blaha a pohodlí jednotlivců. A to zde, na Hoře spásy, na které mají připravovati stánek *Boží* povolaní z pozemských lidí, tedy již vybraní a vyzdvižení a to svým vzorným životem.

Vidíte sami, jak tento smysl byl již částečně znehodnocen a tím také ono místo, které musí býti bezpodmínečně jako nejčistší na této zemi a již nyní jím také býti mělo. Vidíte je pokřivené a zakalené, a vynořením vlastních přání a vlastního chtění opět otrávené.

Tak se nemůže státi východiskem a vzorem pro všechno pozemské působení! Ale přece to všechno *bude* splněno, i kdyby se všichni, kteří tomu překážejí, ve zvratném působení svého falešného chtění a zvráceného jednání sami vyřadili a museli tuto Horu opustit.

Pomyslete na to, že já *sloužím mezi vámi a s vámi* všemi, abych dosáhl svého splnění.

Sloužím *Bohu Otci* se vším, co jsem! *Tak* musíte chápat můj pozemský život a mne samotného! Nesmíte si činiti ze mne snad nějakou modlu, neboť to by bylo nesprávné a mne by to jen skličovalo a působilo by mi to překážky!

Mé celé působení není nic jiného než *služba!* Proč vy nechcete učiniti totéž?

Kromě toho není vzdání se vašich starých zvyklostí a nesprávných pojmů pro vás ani žádnou obětí, nýbrž je to pouze k *vaší* spáse a přinese vám to duchovní zisk!

Proč nedbáte na tuto pomocnou ruku lásky?

Oné ruky, která vám chtěla poskytnouti oporu v tom všem, co tu bylo zařízeno, aby tím bylo ulehčeno uzrávání vašeho *ducha.* Ale vy jste to všechno přijali jen jako pozemsky tělesnou pomoc a proto jste ji také chtěli podrobiti své rozumové kritice!

Vy bláhoví, co všechno jste tím již zase promarnili a jak jste si tím svou cestu opět ztížili.

Ale nyní to již brzy propukne a rozpoutá se nad vámi! Nebudu se snažit to zadržet, ale pozdravím to s radostí, když ti, co pak zbudou, v čisté radosti a v pokorné horlivosti vybudují konečně *to,* k čemu již odedávna byli povoláni: *Stánek Boží zde na zemi!* Na půdě, kterou svým vzorným pozemským životem *ve své službě posvětí!*

Sloužíte nejen svou prací, nýbrž také způsobem života ve své rodině, jak se chováte ve společném životě a vzájemné družnosti, při setkání s lidmi a při jiných schůzkách. Krátce řečeno, sloužíte *ve* všem a *se* vším, cokoliv myslíte a děláte!

Na *jedno* však při tom nikdy nezapomínejte: Vy sloužíte *Bohu,* nikoliv sobě nebo těm, které máte rádi!

Ještě jednu radu chci vám dáti pro tu dobu, která je před vámi, abyste si mohli ujasniti ještě všechno to, co vám chybí:

Živá, sloužící láska, pravá věrnost, která myslí převážně na jiné, ochota ku pomoci a zapomínání na sebe sama. To je ono, co vám dosud chybí ve *společném soužití na Hoře.*

Neohlížeti se vpravo ani vlevo, nepachtit se po tom, co je krásnější a pohodlnější, netoužit po vysokých poctách, nechtít zaujímat význačné postavení – takový musí býti *šat* těch, kteří chtějí žíti na Hoře.

17. Letnice.

Lidé, ozdobte nyní své duše čistými rouchy, neboť máte slaviti Letnice! Kdo tak učiniti nemůže, ten bude počítán k duchovně mrtvým.

Prožijete Letnice v den Svaté Holubice!

Jako při každém novém vzniku a zrodu v trvale činné přírodě se země obléká pokaždé znovu do mladistvého hávu a dosvědčuje *tím* lásku svého Stvořitele a svou neúnavnou ochotu přeměniti každou milost bez váhání v čin, tak máte i vy v trvalé bdělosti a plni díku využívati požehnání stvoření k tomu, abyste uzrávali a přivedli při tom k rozkvětu všechno, co jako vzácné Boží dary dříme ve schopnostech vašich duchů.

Probuďte se všichni, kteří ještě dřímete! Tak volá k vám ustavičně radost i žal, neboť váš chvat, který vás pohání po celý pozemský život, je spánek ducha, ale nikoliv *taková* bdělost a *ten* život, který vás může povznésti ve stvoření *vzhůru!*

Nedostanete se ani o krok dále i při nejvyšších poctách, při veškerém bohatství a vší slávě, kterou vám pozemští lidé nabízejí, když se zapřáhnete do jejich jařma a vykonáte v něm veliké věci pro jejich dobro v domnění, že jste jim tím něco velikého také dali!

Není nic velikého v celém světě, když to současně také nevede k Bohu a když to v díku nevzniklo k *jeho* cti. Jedině v tom je velikost a trvání! Všechno ostatní propadlo marné pomíjejícnosti již při svém vzniku.

Lidé, vyzdobte své duše, neboť to vyžaduje doba, která ve světě nastává.

Ale očistu svého roucha musí vykonati *každý sám!* Nikdo jiný to nemůže za nikoho udělat a vy musíte za tím účelem vynaložit veškerou svou sílu, kterou dovedete ještě vyvinout, když vůbec chcete ještě docílit, aby všechna špína z vašeho roucha zmizela.

Není to tak lehké, jak si to lidé navykli představovat, nebo jak tomu učí církve. Jedině modlení vám tu nic nepomůže, musíte při tom také *jednat.* Celý váš pozemský život musí býti *jediným svědectvím*

toho, že chcete skutečně vytvářeti jen dobro a to všemi svými schopnostmi, které vám Bůh dal!

Ve Slově Pravdy dal jsem vám prostředky k důkladné očistě. Využijte jich v horlivosti a píli!

Ulehčeno vám může býti mnohé, jestliže budete poctivě pracovat sami na sobě, ale prominuto vám nemůže býti nic! Vyprostěte se z tohoto snu o Boží lásce, která by vám libovolně odpustila vaše hříchy a provinění, jakmile o to budete žebrat, ačkoliv jste se jimi obtížili proto, že jste nedbali jeho svatých zákonů. *Dejte se do práce* bez váhání a pokuste se ještě zachrániti to, co se ještě dá zachrániti *ve vás.* Nedívejte se při tom na druhé, z nichž každý musí opět sám za sebe provésti očistu svého roucha, má-li se mu to podařit.

Není ani *jediného* člověka, který by s tím již byl hotov a který by se proto mohl domnívat, že by již mohl vstoupiti do Království Božího, které má nyní vzniknouti na zemi, jak je to již odedávna zaslíbeno.

Vy jste k němu již nalezli *cestu* a nemůžete zabloudit, jestliže se neodkloníte od Slova.

Myslete sami na sebe a na své chyby, kterým říkáte malé slabůstky, a snažte se, abyste byli připraveni pro vznešenou Slavnost Svaté Holubice! Neozdobte se za tím účelem jen do svátečního *pozemského* oděvu, nýbrž nechte také zazářiti roucha svých duchů nejskvělejší bělostí svého velikého chtění a touhy po Světle!

V den vznešené Slavnosti zahalí vás Prasvětlo Boží zářivým leskem svých paprsků. Snažte se, abyste ho do sebe přijali tolik, kolik budete moci. Neboť obdržíte vždy jen tolik, nakolik se mu otevřete, a nic více, i když jste tímto Prasvětlem zahaleni!

Ale na přicházející Slavnost myslete *v pokoře,* nikoliv s pozemskou ctižádostí nebo s toužebnou dychtivostí, abyste byli povoláni. Mnohý se snad domnívá, že povolávání se udílí libovolně a jen podle pozemského uvážení. Kdo myslí takovým způsobem, ten vůbec nezná hodnotu takového povolání.

Já při tom nikoho *nevolím,* nýbrž *splňuji!* Splňuji to, co bylo již kdysi lidským duchům na jejich prosby povoleno, jakmile některý z dřívějších prosebníků svým dobrým chtěním nalezl cestu.

Z *tohoto* důvodu ho volám, aby tím bylo Světlem splněno to, co jim kdysi bylo v milosti povoleno. Jak se s tím pak *člověk* vypořádá a co s tím podnikne, je úplně *jeho* věcí. Jemu je tím nejdříve poskytnuta lhůta k vývoji nebo k pádu.

Proto se také stává, že některý z povolaných může přes to všechno ještě zklamati a selhati. Mnohý malicherný člověk se však domnívá, že já musím o každém takovém selhání věděti již napřed, a že bych již vůbec neměl povolávati takové osoby, které chtějí selhat.

Jak malicherně myslíte o Světle! Pravím vám ještě jednou: *Já splňuji!* V těchto splněních je však obsažena také hnací síla pro každého jednotlivce, která mu umožňuje vystoupiti vzhůru do věčného života nebo ho donutí, aby klesl dolů do hrůzy.

Často vidím již při povolávání přicházející kolísání a také pád, ale *já* splňuji! Tím bude pád nevěrného ještě urychlen a bude hlubší, ačkoliv byl do té doby věrně veden po celá tisíciletí a připravován pro službu, která mu byla povolena na jeho prosbu.

Jak daleko jste vzdáleni od pochopení mého jednání, když se snažíte o něm uvažovat jen pozemsky.

I kdybych vás chtěl trvale poučovat, vynalézali byste vždy nové otázky ještě dříve, než byste si osvojili to, čemu jsem vás učil a dříve, než byste se vůbec pokusili o to, abyste o tom důkladně přemýšleli a prostě hned podle toho žili!

Kdybych takovým způsobem jednal, bylo by to z mé strany jen splňování *vašich* přání. Bylo by to působení bez konce, ale také bez výsledku! Ale já zde chci plniti jen *vůli Boží,* nikoliv lidská přání!

Nebudete mi v mém jednání nikdy správně rozumět, poněvadž se nemůžete dostati ven z oněch úzkých a těsných hranic, jimž jsou podrobeni pozemští lidé. Proto se ani nepokoušejte o to, abyste mé jednání chtěli vtěsnat do ohraničeného pole vaší možnosti chápání.

Chopte se *toho,* co vám dávám. Ale uchopte to všechno a snažte se podle toho žít. V prožití dostane se vám pak brzy také poznání, že všechno, co jsem vám dal, je také správné.

Nepočínejte si jako hladní lidé, kteří se dychtivě stále vrhají na potravu a strhují všechno k sobě ve strachu, že by jim mohlo jinak něco ujít, ale kteří ukládají stranou všechno, co dostali, jen aby ne-

propásli nejbližší možnost. Tak se nikdy ani nedostanou k jídlu a ve svém chvatu stále slábnou a konečně ještě skutečně zahynou hladem.

Vezměte, co již *máte* a důkladně toho *využijte* dříve, než budete opět požadovati další! A nepočínejte si při tom jako nějací pošetilci!

Ale vedle právě vylíčených dějů, které probíhají při každém povolání, jsou ještě takoví lidští duchové, kteří kdysi ve zlém chtění zkřížili cestu Vyslanců Světla a tímto zlem je také obmysleli. Ať již se to týká někdejší osoby Abdrushinovy nebo i Nahome, Marie jakožto Kassandry nebo Ježíše – *každý* z těchto lidí musí se nyní na zemi sejíti *se mnou* k poslednímu zúčtování. Při tom je mu podle svatého Božího zákona lásky poskytnuta ještě jednou příležitost, aby mohl staré zlo odčiniti a napraviti poctivým chtěním k duchovnímu vzestupu.

Má při tom jen krátkou volbu. A jestliže se přece stane, že ho povolám, pak je také v době tohoto povolání silně proniknut tím nejlepším chtěním. Jakmile pak opět zakolísá, pak jeho pádu nikdo nezabraňuje.

Ale většina z těchto lidí je právě tak nepřátelsky zaujata jako byla tehdy. Ale tentokrát tím vyvolávají soud, který se obrátí svými účinky proti nim. Oni sami způsobují toto rozuzlení svým opětovným zlým usilováním! –

Lidé, co vy o tom všem víte! Nic! Nemůžete také ode mne očekávat, abych vám při každé jednotlivosti vysvětloval, oč se tu jedná, jen abyste tomu rozuměli! Ale ten, jehož se to týká, ví také docela přesně, co to všechno znamená a kromě toho ještě o to vždy prosí.

Buďte pokorní a děkujte Všemoudrému, Všemohoucímu, který vám dává milost, abyste prožili a *přežili* obrat světů, abyste pak mohli spolupůsobiti na veliké duchovní výstavbě, která bude podle vůle Boží.

Při tom nezapomínejte na *jedno:* že každému lidskému duchu zůstává svobodná vůle *k rozhodnutí!* V tom by přece nebyl žádný život ani žádná svobodná vůle, kdyby mohlo býti předvídáno, *jak* se lidský duch sám pro sebe rozhodne! Když to uvážíte, musíte sami přijíti na to, že by nemohlo býti vůbec ani řeči o svobodné vůli k rozhodnutí, kdyby jeho jednání dalo se již předem úplně přesně stanoviti a určiti.

Ale duchovně je možno viděti všechny *možnosti* a každou pravděpodobnost a vzíti je pak v pravý čas v úvahu jako předvídané.

U celého lidstva jako u celku dá se to však označiti úplně přesně. Činy a konání lidstva musí jíti po *těch* cestách, které jsou určeny chtěním nejsilnější části lidstva.

Ale ani v tom nemůžete mne následovat, neboť byste řekli, že nyní je to přece jiné, poněvadž lidská vůle již nevládne ve stvoření, neboť byla vyděděna.

Zajisté, ale proto ještě nebyla lidstvu odňata svobodná vůle v rozhodování. Pouze ten člověk, který se svobodně nerozhodne podle vůle Boží, bude v budoucnosti vyřazen, aby směl žíti ve stvoření, poněvadž se ukázal jako neschopný, aby mohl žíti jako sebe vědomý tvor.

To je ten rozdíl mezi minulostí a budoucností. Ale ve vlastních rukou každého člověka bylo i nadále ponecháno to, že se může sám rozhodnout v otázce života a smrti, bytí nebo nebytí. Ale trvalé kolísání a rozmýšlení jako dosud není při tom již možné.

Jedině *takový* člověk bude moci v říši tisíce let žíti zde na zemi, který se podřídí vůli Boží. Ale ani tomu nerozumíte. Neboť i to se děje úplně jinak, mnohem zákonitěji a přirozeněji, než vy si to představujete, když se i v tom snažíte používati pozemských pojmů. Moc Boží je větší než vy se domníváte, ale ona se ve svém působení projevuje jinak, než jak vy si to svým dětským způsobem představujete. Nikoliv snad méně mocná, ale všeobsáhlá, nutící, působící neúprosným tlakem a drtící a rozemílající pouze to, co se jí nechce podřídit nebo co se jí klade na odpor.

Je to všechno příliš veliké pro lidské pochopení.

Připravte se proto v pokoře na Slavnost. V tento den jest pro vás nebe otevřeno! Starejte se o to, aby síla, která vás zasáhne, vám přinesla požehnání a posilu.

18. Všechno musí býti nové.

Vy nositelé kříže Svatého Grálu, na vás se musí Slovo naplniti *nejdříve!* Vy máte jíti před celým pozemským lidstvem jako zářící vzory pro všechno, co člověka na této zemi zaujímá.

Slovo se naplní *na* vás, jestliže jste je vy sami dobrovolně již nesplnili! To znamená, že není ponecháno vašemu chtění, *kdy* byste chtěli toto Slovo splnit, ale že je vám *určena doba,* kdy musíte býti hotovi a připraveni ke službě v tomto lidstvu podle vůle Boží. Ale připraven ke službě může býti jen ten, kdo se *v* sobě a *na* sobě stal úplně novým a všechno staré zanechal za sebou!

Tím se na vaše bedra klade plášť ohromné zodpovědnosti, který má býti vaší ozdobou před celým světem, ale který také zatlačí dolů a zadusí toho, kdo nebyl ochoten zanechati všechno staré za sebou.

Vy *musíte!* Toto slovo má pro vás ve svém účinku cosi, co ještě nemůžete pochopit, protože to pochopit nechcete. Ale ono bude lidem s dostatečnou vážností teprve vštípeno a vtlučeno, neboť ono rozdrtí železnou mocí všechno, co by se proti němu chtělo vzpírati nebo co by mu jen odporovalo.

Vy jste dosud nikdy nepoznali mohutnou závažnost všemohoucí Boží vůle, poněvadž čas k tomu *nyní* teprve přijde. V ní není vůbec žádného vyhnutí před tímto jediným, vám nyní úplně novým slovem: *„Vy musíte!“*

Nebudete moci odbočiti ani vpravo, ani vlevo, jako jste to dělali dosud, nýbrž musíte se skloniti před tím, který jest silnější než vy a skrze něhož jste vůbec mohli teprve vzniknout!

Ale je to k vaší *spáse,* k vašemu blahu a k vašemu štěstí. K tomu nevede žádná jiná cesta než ta, že vy sami se skloníte a budete se *učit,* jak musíte žíti v tomto stvoření.

Abych vám to ulehčil a usnadnil, poskytl jsem vám příležitost, abyste se tomu mohli učiti zde na Hoře.

Mělo vám to pomoci *k takovému* společnému uzrávání a zachvívání, jež má za následek nutnou harmonii, která podporuje podle prazákonů stvoření všechno dobré. Byla to *láska,* která vám posky-

tovala takové možnosti, aby toto dobrovolné zachvívání v harmonii vás uchránilo ještě před mnohým zlem.

Nabídl jsem vám to v lásce a mnoho jsem se při tom naučil. Musel jsem se mnoho učit a při tom jsem se zármutkem poznal, co všechno musí ještě lidi zasáhnout a jak neuvěřitelně těžké musí býti tyto zásahy, než budou *takovými,* jakými v poměrně krátké době býti *musí.*

V tomto společném životě, který jsem vám poskytl a umožnil, který jsem se snažil vytvořit jako přechodné prožívání a k uzrávání pro novou dobu, mnozí z vás se křečovitě snažili podržeti všechno staré.

Vy jste vůbec nepoznali skutečný a vlastní smysl toho všeho, co se vám tak lehce nabízelo, poněvadž jste o tom přemýšleli jen povrchně, jak to často činíte ve své navyklé lidské krátkozrakosti. Ale neměli jste v sobě ani potřebnou důvěru, která by již dávno musela býti ve vás živá, aby vám pomohla dostati se přes takové obtíže lidských slabostí. *Podal jsem vám ruku, abych vás pozvedl ze starého!*

Ale mnozí mi to stále malichernostmi ztěžovali. Nechtěli jste se chopiti ruky, kterou jsem vám podával k tomuto přechodu.

A přece bylo to všechno jen prostředkem k tomu účelu, abyste získali *mnoho* pomocí, které by vám mohly přinésti požehnání. Ale vy jste se na to všechno dívali tak, jako by to mělo všem zúčastněným přinášeti *jen* pozemský užitek! To byla veliká chyba. Ona také připravila ještě v posledním okamžiku o nenahraditelné poklady všechny, kteří takto smýšleli!

Chtěl jsem, abyste si tím snáze zvykli na pojem slova „musíte“ a pochopili, co vlastně znamená, ale především abyste se do toho *dobrovolně* sami vžili, aby mohlo přejíti kolem vás mnohé, co brzy bude muset zlomit všechnu tu strnulost lidského chtění, na kterou si člověk vůči svému Stvořiteli tak lehkovážně zvykl.

Škoda, že se mi to nepodařilo u všech, nýbrž jen u těch, kteří se tomu podřídili z lásky k velikému úkolu bez reptání a tím … mohli silně vnitřně růst a uzrávat.

Přinese jim to bohaté ovoce a to nejen duchovně, ale také pozemsky.

V nitru jiných však vyvstávalo občas tiché reptání, poněvadž všechno jejich myšlení při tom směřovalo *jen* k pozemským věcem. Vím to velmi dobře, ačkoliv se mnou o tom nikdo nehovořil.

Nepoznali můj skutečný úmysl, který jsem tím sledoval, protože mne ještě dobře neznají, ačkoliv všichni musí vědět, že se snažím v mnohých věcech v pravý čas odvrátiti od nich mnohé starosti.

Nebylo možno dosáhnouti mezi vámi všeobecného společného zachvívání. Z toho důvodu dnes *ruším* své někdejší přání, které jsem vám svého času oznámil, abyste využili všeho, co se vám zde na Hoře nabízí, jako bylo zhotovování oděvů, péče o zuby a podobně. Vy se totiž domníváte, že se tím měla prokazovati služba jen vašim spolubližním, nikoliv vám.

Brzy bude v lidech otlučeno a osekáno všechno staré, co nechtěli odložiti dobrovolně. K tomuto starému náleží tak mnohé, o čem byste to ani neřekli. Také v této věci si to děláte opět příliš snadným a pohodlným, jak to bylo u lidstva dosud vždy zvykem.

Ale tentokrát se mýlíte *v každé* takové naději, i kdyby se týkala sebe nepatrnější věci. Nic ze starého nemůže již proklouznout, neboť tu jde o cosi vyššího než o lidsky strnulé *vlastní chtění,* které si lidé během tisíciletí osvojili. Ono padne se vším, co k němu patří! Bude toho mnoho, neboť je v tom zahrnuto *všechno,* na co si člověk dosud činil nárok. To všechno je nutno označiti slovem „staré“.

Ze *Světla* přijde úder! Čím pevněji ještě člověk lpí na tom či onom, čím křečovitěji se toho drží, tím více zranění při tom utrží. Toto nesprávné musí přece v každém případě od něho odpadnouti *pryč,* jakmile nadejde určitá hodina. Není žádné další čekání, žádné váhání a žádné láskyplné pomáhání: *neboť pro vás již staré zašlo!*

To jest *příkaz stvoření,* který spočívá v samočinném působení uzrávajícího stvoření. Ale vy budete při tom bezpodmínečně zasaženi *napřed.* Budete tím posíleni nebo zraněni, zcela podle toho, jak se vy sami zachováte vůči tomuto příkazu, který se nyní stal mohutnou silou v neovlivnitelném konečném splnění.

Kdo se neuvolnil a neoprostil ode všeho starého svým *svobodným* chtěním a koho může toto staré ještě držeti v poutech a překážeti mu při bezpodmínečném vzniku všeho nového, ten bude ode všeho

násilím odtržen bez ohledu na to, o co se jedná. Není ničeho, co by tomuto příkazu nepodléhalo.

Prožijete to na sobě a nesmíte pak také naříkat. Koho to zasáhne příliš bolestně, zavinil to ve svém nitru sám. A kdo nechce upustit od starého a je s ním ještě pevně spojen, bude muset býti nakonec i s ním rozdrcen.

Člověk bude nyní buďto povznesen vzhůru jako volný a oproštěný ode všeho starého a bude státi jako nový člověk ve vůli Boží, nebo musí klesnouti dolů současně se vším starým, které zajde.

Staré zašlo! V tom je rozsudek a současně splnění. *Všechno musí býti nové!* V tom spočívá *donucení,* ono lidstvu dosud neznámé *„musíš“,* které jest nyní dáno Bohem jako podmínka.

Nemůžete se do těchto slov ani dostatečně zahloubat a ponořit. Je to můj volající hlas, který vychází z obavy o vás. Znám vaši povrchnost v těchto věcech. Ale v tomto případě je neodpustitelná. Vzchopte se proto a ujasněte si se vší vážností, *co* v těchto slovech spočívá.

Toto dosud neznámé *„musíš“* je pro člověka na zemi *v první řadě* ono veliké *„nové“!* Je nad něho nyní do pozdějšího stvoření dosazena vyšší vůle, která působí přímo a donucujícím způsobem. To je něco *tak* nového, že se tomu člověk bude chtít postavit na odpor, poněvadž byl zvyklý každé své jednání nebo opomenutí zařizovat podle toho, jak *on* si dosud myslel, poněvadž se domníval, že on je „pánem“ stvoření a nosí jeho korunu.

Toto „musíš“ je vůbec pravé jádro všeho nového! Poněvadž vynucuje a přináší s sebou všechno ostatní jako úplnou změnu všeho stávajícího.

Dosud nikdy nebylo tomu v pozdějším stvoření tak, jako tomu bude *nyní.* Že staré zašlo, znamená, že *vy lidé jste vyděděni!* Zbaveni dědičné moci, která vám v tomto pozdějším stvoření byla dána. Poprvé platí nyní pro všechny lidi: *Vy musíte!* Kdežto dosud platilo: *Vy máte!*

A jedině tím se stalo již všechno také novým a jedině tím se také všechno změní a musí se obnovit. Všechno bude jiné, než tomu bylo dosud. Takový je stav věcí.

Chtěl jsem vás k tomu vésti v lásce, chtěl jsem vás pečlivě uvést do nového způsobu, abyste *dobrovolně a radostně* vybudovali v sobě již nyní pravou půdu pro nutnou přeměnu, která se vděčně podřídí vůli Boží.

Chtěl jsem, abyste tuto přeměnu prožili bez bolesti a tak, že by vám ještě způsobila radost místo bolesti, kdybyste *v dobrovolném* spoluzachvívání již jako vědoucí nepociťovali žádné donucování, které by se na vás muselo tísnivě položit, pokud byste chtěli zůstati připoutáni na staré a náhle se rozpomenuli, že tomuto lidstvu bylo přece dáno na cestu svobodné chtění.

Pravím vám, že to *bylo!* Lidstvo nedbalo na *povinnosti,* které vyplývají z této milosti svobodného chtění a všechno, co mu tím bylo podřízeno, jen zotročovalo, nesprávně vedlo v mylné domněnce svého panství, které vůbec neznalo svou říši a své vlastnictví.

Celé pozdější stvoření křičelo pod tíhou lidské domýšlivosti, poněvadž lidé se považovali za střed veškerého dění a nechtěli se podvolit a sami se vřadit do celku a postavili se do stvoření jako rušivá překážka a jako svéhlaví tvorové.

Lidstvo je *zbaveno* veškeré své moci, pokud se radostně a ochotně nevřadí do záchvěvů, které Bůh vložil do svého stvoření! Neboť jen když se vpraví a *vřadí* do tohoto stvoření, může se státi skutečně velikým.

A zde v tom malém světě na Hoře, který jsem chtěl mírně zvyknout na toto nové, pro člověka dosud úplně nepochopitelné, že se totiž musí podřídit všemohoucí vůli Boží jako všichni ostatní tvorové, tedy i zde vyšlehovala ještě často strnulost malicherné svéhlavosti *toho druhu,* který byl tak zhoubným a zkázonosným pro pozdější stvoření.

Lásku viděti nebylo, poněvadž napřed se vzchopila sebeláska a snažila se protlačiti do popředí a hledati tam výhody pro sebe.

Každý byl ochoten vykonati veliké věci. Ale ty malé, ze kterých ty veliké mohou teprve vzniknout, to bylo pro mnohého příliš těžké. Hlavní kořen své duše chtěl člověk již zakotviti v nové půdě, ale mnohá drobná a vedlejší vlákna zkoušel při tom ponechati ve staré půdě.

Ale to by nemohlo býti nikdy zdravé a také by z toho nic zdravého nevzniklo, neboť by musel brzy hlavní kořen zase onemocnět.

Strhávám nyní opět tento most, který jsem vám chtěl nabídnout pro novou dobu, abyste mohli toho starého a dlouho navyklého zanechat bez bolesti! Vy jste se ovšem nechtěli postavit úplně otevřeně proti mému přání, ale podle lidského způsobu hledali jste pro sebe nějakou vytáčku, a obrátili jste svůj tichý odpor proti těm povolaným, kterých jste se měli přidržet. Projevilo se to vaším protismyslným požadavkem, aby *tito* povolaní se téměř přes noc stali dokonalými, aby ve vašich očích nalezli milost.

Jsou ovšem někteří, kteří chovají již předem nedůvěru vůči *všemu,* co se jim zde na Hoře podává, nebo se domnívají, že by měli míti zvláštní pozemské výhody, když se tomu podřídí!

Ale že všechno, co tu bylo zařízeno, má mnohem *vyšší* a pro vás také mnohem *cennější* cíle, to vám nepřišlo na mysl. Neuvažovali jste ani o tom, že sebepřemáhání přináší v první řadě užitek *jen tomu,* kdo sebe sama přemáhá.

To ovšem mnohý z vás *nebyl* ochoten, nebo si závistivě myslel, že by z jeho práce mohl míti užitek někdo jiný! Jak malé a podivně malicherné se to jeví. Při tom všem, co velikého se tu na Hoře každý den a každou hodinu odehrává. Chtěli jste smlouvati o malichernosti, zatím co jste trvale zahrnováni *nezměrnou* hojností.

Proto tedy strhávám dnes tento most. Vy všichni, kteří jste po něm ještě nechtěli jíti v radostném spoluzachvívání a součinnosti na velikém, stojíte nyní na druhé straně toho, co je zčásti již nové a musíte se nyní pokusit dostati se jediným *skokem* přes tuto propast, která leží mezi starým a novým!

Ani při největší námaze nepodaří se to nikomu tak, aby se při tom nyní více či méně neporanil. Vždy podle toho, jakým se při tom ukázal. Je docela možné, že nového *nedosáhne* a zřítí se do propasti. Já jsem vám podal ruku, abych vám pomohl. Ne všichni z vás se jí s díkem uchopili.

Budete se chtít utěšovat tím, že to přece byly jen maličkosti. Ale ani ta nejnepatrnější ze všech maličkostí nebude vpuštěna do nového. Také *na to* si budete muset zvyknout, neboť v budoucnosti ne-

bude již žádných maličkostí, nýbrž bude jedině *správné* nebo *nesprávné*. Nebude záležeti na tom, zda to bylo veliké nebo malé, neboť obojí porušuje harmonické zachvívání ve stvoření.

I když si nyní řeknete: „Kdybychom byli věděli, že se jedná o takové věci, byli bychom v každém případě všechno s radostí splnili, neboť přece již dlouho čekáme na to, abychom své veliké dobré chtění mohli prokázati jednou činem!“ – pak uvažujete nesprávně.

V dobrovolném činu spočívá pravá ryzost! Jedině to má pro vás cenu a může vám skutečně pomoci a přinésti užitek, když se snažíte dobrovolně a v radostném spoluzachvívání povzbuzovati výstavbu!

Kdybych byl podal předem vysvětlení o smyslu a účelu svého přání a o důsledcích jeho splnění, které *vám* to přinese, pak byste z toho nemohli míti žádný užitek, poněvadž vaše jednání by pak bylo *rozumově* chtěno. I když by to bylo v dobré vůli, přece by to bylo jen rozumové jednání. Nemohlo by to vejíti do vás jako *nový druh vaší povahy* v dobrovolném jednání a nebylo by to již ani samozřejmé při všem tom vědění, které jste již směli přijmout. Nebylo by to pravé a ryzí a zůstávalo by to stále falešným. Mezi znovuzrozenými lidmi zde na Hoře musí však býti *všechno ryzí a pravé*.

Tak se odlučuje pravé od nepravého vždy samo sebou svým vlastním myšlením a jednáním a když pak přijde paprsek soudu, smete pryč všechno, co je nepravé. Odstraní to a zničí, poněvadž to patří ještě ke starému, které musí pro vás býti již minulostí a sem již vůbec nepatří.

Pak již nepomůže žádný nářek ani prosby, poněvadž je to všechno jen důsledek vlastního chtění. Také každý nedbalý a povrchní je jen sám vinen, poněvadž se nesnažil s větší silou pochopiti hluboký smysl.

Ale ještě jednu pokladnici jsem vám tím otevřel a vy jste si z ní mohli vrchovatě naplniti své kapsy. Také kolem ní šli někteří z vás pohrdavě ve falešné domýšlivosti nebo pohodlnosti.

Byla to ovšem největší chyba, kterou mohli udělat, neboť promeškali mnoho, velmi mnoho, co by jim bylo prospělo a toto zameškání může ještě přivoditi jejich pád. Tím se opozdili a zaostali ve

svém vývoji a budou nyní muset vyvinout mnohokrát více síly, aby si ještě v posledním okamžiku vybojovali to, co takto ztratili.

Ve společném soužití byla vám často poskytnuta příležitost, abyste svým zásahem pomohli druhému nebo pomáhali při všeobecně užitečných pracích, které je nutno vykonávat všude, kde žije tolik lidí pohromadě, ale má z nich konečně prospěch i každý jednotlivec. Ať již to byly práce při úpravě cest nebo v hospodářství.

Bylo dosti práce pro všechny. A v *dobrovolné ochotě ku pomoci* pro všeobecné blaho není žádného rozdílu a nezáleží na tom, jaké vzdělání kdo má. Je to přece *ozdobou každého člověka* a nikdo při tom neztratí nic ze své důstojnosti.

Naopak. Čím výše chce býti člověk pozdvižen, tím ochotnější musí býti sám ku pomoci všeho druhu. V těchto příležitostech jsem vám nabídl neocenitelnou pomoc!

Muži měli příležitost pomoci při hrubých, ba i těch nejhrubších pracích, pro ženy tu bylo vždy přiměřeně lehčí zaměstnání. Kdo se *dobrovolně* chopil této práce, u toho mohla býti rozuzlena stará a silná vlákna zlých zvratných působení z minulosti, takže stojí tu nyní osvobozený a volný na počátku své činnosti a může navázati nové silné spojení s vlákny, která přicházejí shůry a udržují, povzbuzují, povznášejí a posilují.

Ale při tom získal nejen duch, nýbrž také tělo! Bylo oproštěno a zbaveno mnohého, co je zatěžovalo a mnohé bylo zase nově vybudováno, poněvadž jedině v činnosti a v pohybu může přijíti veliká pomoc, jak to z Poselství velmi dobře víte.

Jsou přece mezi vámi již také mnozí, kteří to mohli velmi zřetelně a viditelně prožíti na sobě a vděčně se z toho radují.

Kdo sám nechce pomáhat, tomu *také* nemůže býti pomoženo. Proto se také nemohlo těchto láskyplných milostí dostati všem, poněvadž jsou mezi vámi někteří, kteří ve svém nesprávném myšlení, ba i domýšlivosti, chodili kolem těchto stále se naskytujících příležitostí bez zájmu a lásky v srdci, nebo jadrněji řečeno, kteří se z práce „ulili“, když k ní nebyli donuceni. Také pohodlnost má na tom veliký podíl.

Ale převážně je to zaviněno domýšlivostí, kterou jsem ve svém Poselství zavrhl jako největšího nepřítele a dosti zřetelně odsoudil. Ale ona se objevuje vždy v nové formě a není proto nikdy za domýšlivost považována právě těmi, kteří se jí dali zotročiti.

Ti však již dostali mzdu za své nesprávné jednání, neboť jejich duchovní vývoj zůstal daleko pozadu za oním stupněm, kterého vlastně *měli* dosáhnout, protože se sami vzdalovali od možností, kde byla pro ně připravena nejsilnější pomoc. To se bude nyní projevovat stále zřetelněji a brzy se bude muset ukázat tak, že to bude i navenek viditelné.

Kromě toho visí na nich ještě mnohá zlá karmická vlákna, která nyní pudí k nutnému odpykání, poněvadž nevyužili příležitosti k lehčímu, *symbolickému* rozuzlení, kterého mohli dosáhnout.

Láska byla ve všem, co se vám tu nabízelo a poskytovalo. Byla v tom hojnost bohatých milostí a jemné vedení, které vám mohu ukázati teprve nyní, když tento čas minul, aby každý mohl ještě poznat, co ve své lidské domýšlivosti promarnil nebo čeho již v pokoře nabyl.

Dříve jsem vám o tom nesměl nic říci, poněvadž všechno musí vycházeti z vlastního chtění, aby vám to mohlo přinésti takový užitek, který v tom spočívá. Dávám vám jen příležitost a ukazuji cestu. Rozhodnouti se musíte pak sami.

Odhrnul jsem vám nyní oponu. Nenechte tuto zkušenost přejíti kolem sebe bez užitku.

Ještě dnes chybí mnohému z vás správný pojem, *jak* vážně, *jak* nesmírně vážně máte přijímati můj volající hlas a každý tichý pokyn, který jsem vám dal. A jak veliké, neocenitelné hodnoty skrývá pro vás mnohé, čeho jste si vůbec ani nepovšimli.

Ale jednoho dne si to všechno náhle uvědomíte. Pak se ovšem nedá již nic dohonit a vy budete moci jen opožděně truchlit nad minutami, které jste promeškali.

S radostí jsem se díval na ty, kteří se snažili překonati v sobě starého, dosavadního člověka, kteří se chtěli společně zachvívat a přizpůsobovati se.

Budou to míti nyní lehčí, aby se vžili do toho nového. Neboť oni splnili *z věrné lásky* a při tomto splňování bylo v nich mírně a jemně všechno přebudováno a oni sami stali se novými. Budou stát připraveni k hodině, ve které ostatní s bědováním zajdou!

19. 21. srpen 1932.

Dnes uplynulo sedm dní již od oné lhůty, kterou jsem mohl ještě jednou poskytnout k dobrovolnému splnění všeho toho, co vyžaduje vznešený úkol, má-li být dokončen Bohem chtěným způsobem.

Ve splnění mého Slova sestupuje nyní utrpení na ty, kteří nemohli dokázat odhodit od sebe staré, nepotřebné, aby našli vážnost, jíž potřebují a jež je nezbytná. Před sedmi dny se vydalo na cestu utrpení, aby vypálilo všechno, co se ve vás staví proti možnosti splňování, podle zákona odplaty, který je spravedlivý a neúchylný.

Tak mnohý mezi vámi je v nebezpečí! Zcela nedotčen nezůstává nikdo kromě dvou rytířů, neboť každý s sebou ještě vleče nesprávné s houževnatostí, kterou bude po soudu shledávat zcela nepochopitelnou. Musí to ven anebo bude člověk sám vržen zpět jako ten, který selhal!

Zklamat a při vážení být nalezen příliš lehkým! Neznáte váhu těchto slov, neboť jinak by vám to nedopřávalo žádného klidu dnem i nocí! Ukáže se nyní již velmi brzy hmotně, kdo k tomu patří! Co vy víte o moci Božího Slova ve stvoření! Co můžete jen tušit o jeho ostří, o jeho síle! Ono žije! Nepodobá se vašim slovům, jež jsou jen matnými stíny ve srovnání s žárem, který se vylévá ze Slova Božího na celý svět, který stravuje nebo buduje, usmrcuje, probouzí, řídí po všechnu věčnost!

Nyní vstoupilo mezi vás, zčásti jako přítel a zčásti jako nepřítel, jako lékař nebo jako soudce, vždy podle skutečného stavu jednotlivce, ve všech případech však nesmírné pro veškeré lidské pochopení!

Budiž vám k tomu dána ještě rada: Jedna věc vám činí potíže! Myšlení, které se trvale zabývá úkolem, který vám byl dán ve službě Grálu. Jedině *to* vás nechává v něm trvale *žít.* Vy, kteří bydlíte na Hoře, musíte vědět, že ještě nic nebylo vykonáno tím, že jste zde na Hoře a přesně dodržujete čas k jídlu, nezmeškáte nikdy hodiny pobožnosti a snažíte se žít v míru s ostatními. To všechno se nepočítá *za nic.*

19. 21. srpen 1932.

Hlavní věcí jsou vaše myšlenky! Na ty však dbáte příliš málo a necháváte je vzájemně poletovat po nejneužitečnějších cestách. Kdo je schopen pozorovat vaše myšlenky, ten vidí obraz, kterého by se každý zhrozil.

Představte si tábor či ležení, jehož obyvatelé zastávají nejzávažnější službu v době tuhé války a na jejichž bdělosti spočívá osud celého lidstva! Vítězství nebo zánik! A obyvatelé tohoto tábora si počínají tak, jakoby již dostačilo, jsou-li přítomni na místě, kde mají být. Bezstarostně si chodí po své denní práci, protože přece musí jíst, pít a spát a oblékat se, k čemuž potřebují všechen svůj čas s výjimkou několika málo instrukčních hodin! A náhle přitáhne do tohoto tábora nepřítel. Je těžce vyzbrojen a dobře připraven, poněvadž dobře ví, že takový tábor musí jen překvapit, chce-li se zmocnit celého lidstva.

Následuje divoký zmatek mezi dosud bezstarostnými obyvateli tábora, poněvadž přísná kázeň a pořádek a především *správné* provádění rozkazů platilo pro ně vždy za cosi neobvyklého a proto se v tom necvičili. Porážka je pak již při prvním vážném útoku neodvratná přes nejlepší vůli, která samojediná nemůže dostačit, jestliže se denně a v každou hodinu nezoceluje činností.

Takovými jako tábor těchto obyvatel, kteří nebyli bdělými, jste dnes z největší části i vy, když pozoruji váš myšlenkový život. A s tímto myšlenkovým životem srovnávám onen tábor. Vy se oddáváte zcela nevinně nejrůznějším myšlenkám, zatím co v myšlenkovém životě je již v plném proudu nejostřejší boj!

V myšlenkách buďte na stráži dnem i nocí! Pak to zcela pronikne do cítění. Myslete stále na to, že nepřátelé jsou kolem vás, že číhají na každou nejmenší slabinu, aby ji použili k proniknutí do nitra vašeho tábora.

Musíte se zděšeně zhrozit, jestliže se přistihnete při tom, že vaše myšlení se ubírá po cestách, které jsou pro vás nicotné, lhostejné nebo dokonce nesprávné, jež nepatří k vznešenému úkolu, který máte již dlouho před sebou. Toto musím nyní požadovat od každého, kdo trvale žije v mém okolí: být stále bdělý ve svých myšlenkách! Obranně myslet na nepřátele, pronikaje vítězně vpřed pro sílu Světla.

19. 21. srpen 1932.

Pro lepší porozumění vám chci ukázat obraz o účinku a rozvinutí dějů, které máte nyní vyvolávat v jemné hrubohmotnosti.

Buďte bdělí! Často jsem k vám volával! Být bdělými můžete jen tehdy, když vaše myšlenky jsou neovlivněně u věci, kvůli níž prodléváte zde na Hoře! Bez myšlenek, jež k tomu patří, není žádné bdělosti v lidském duchu!

Vy víte, že množství duchovních pomocníků a bojovníků Světla je vám po boku k nádhernému splnění ve službě Grálu, stále připraveno zasáhnout tam, kde se jim k tomu poskytuje možnost. Tuto možnost, a to si přesně uvědomte, *dáváte vy svým myšlením!* Všichni silní bojovníci musí stát nečinně, pokud vy, kteří žijete v hrubohmotném těle, jim nedáte možnost k boji a zásahu pomocí svých myšlenek! Neboť tito duchovní pomocníci a bojovníci potřebují vašeho zprostředkování, poněvadž pro ně samotné je tu nepřekročitelná propast k hrubohmotnosti.

Vaše myšlenky vznikají činností hrubohmotného mozku. Tyto myšlenky jsou proto kanálky z jemné a nejjemnější hrubohmotnosti, které vedou do hutnější hrubohmotnosti a pronikají jí. Duchovní pomocníci a bojovníci mohou zasahovat do hrubohmotnosti pouze pomocí *vyzařování těchto kanálků* a přivádět tak k uskutečňování to, co myslíte!

Je to vědomý akt posílení, který vychází z těchto pomocníků. Ale všichni pomocníci, kteří slouží Grálu, mohou dosáhnout přirozeně spojení jen s takovým vyzařováním, které jest ve smyslu úkolu služby Grálu. Mohou tedy hrubohmotně působit jen prostřednictvím vašich myšlenek, jestliže tyto směřují k vašemu vznešenému úkolu čistě, mocně a jasně. Jedině tam mohou plně uplatnit svou silnou pomoc. Nikoliv v jiných věcech.

Myslete na to! Namáhejte se, abyste správně pochopili smysl tohoto vysvětlení a pak poznáte, jak vaše odpovědnost roste do ohromných rozměrů a jaká vina vás zasáhne za každou jednotlivou myšlenku, která nepatří službě Grálu.

Volám vás k bdělosti! Jednejte nyní! Myšlenky jsou vaší velikou mocí, jíž musíte všechno vyvolat! Moc, kterou tím budete vykonávat, je na zemi nedosažitelná, nepřekonatelná nepřáteli, poněvadž s tím je

úzce spojena celá útočná síla duchovních bojovníků, kteří slouží Světlu! Tato síla se rozvine až do nejtěžších hrubohmotných říší! Zostřete proto své myšlenky proti všem nepřátelům, proti všemu zlu, proti všemu temnu, zostřete je k věrné stráži a k silnému boji!

Neprovozujte s tím žádné nedbalé dětské hříčky! *Jste nyní meči, jste nyní kopími,* neboť svatá síla Božského Světla, jež vás k tomu určila, vede ke konečnému vítězství ve strnulé hrubohmotnosti tohoto světa!

Proto nechť nyní působí zákon, že meče myšlenek, které v budoucnosti nevytasíte v obraně proti nepříteli, a kopí vašeho chtění, které *nechcete* vrhnout do temnot k jejich zničení, budou silou Světla *namířeny na vás samotné,* aby ničivě zasáhla toho, kdo je příliš líný a příliš zbabělý vést je Bohem chtěným způsobem! *Bez odkladu má být Světlo* ve stvoření! Již příliš dlouho se v něm mohlo zdržovat temno.

Od této hodiny budou pomocníci Světla *očisťovat* na zemi také všechny mediální kruhy, které napáchaly mezi hledajícími mnoho zla a hněv je zasáhne *celou silou,* neboť byly horší a lidským duchům mnohem nebezpečnější ve zkázonosné domýšlivosti svých představ než temno samo.

Nemají již déle otravovat tuto zemi projevy nevědomých duchů, kteří se domnívají, že jsou vědoucími a oznamují lidem věci, kterým sami ještě nerozumějí, poněvadž jsou k tomu ještě příliš nezralí.

Pomatení mysli a zatemnělost zasáhnou ta media, jejichž zaslepenost je tak veliká, že ve své domýšlivosti nechtějí sloužit Světlu Pravdy!

Jsou za to připraveny již čisté nádoby mezi všemi národy. Poslové Grálu se s těmito nádobami nyní spojují, aby jejich pomocí ohlásili Syna Člověka, jak je to ve vůli Boží! Aby tak ve všech řečech a všem národům byla ukázána pravá cesta! Volám nyní tyto posly, aby započali se svou službou!

Při tom se také splní zaslíbení, že nedospělé děti budou prorokovat a mluvit před ohromenými učenci a nevědomými rodiči. Kolem těchto věcí nemůže přejít nikdo, aniž by se s tím nějak vážně nevypořádal. Blaze těm, kteří se při tom ještě probudí a najdou pravou

cestu ke Světlu. Ale běda všem, kteří ani tím nebudou probuzeni ze svého duchovního spánku, neboť oni jsou jako shnilé plody ve stvoření, které musí být zničeny, dříve než přenesou hnilobu na jiné, dosud zdravé.

Nezadržitelně se nyní všechno tlačí kupředu! Usměrňujte to na správnou cestu, vy povolaní a vyvolení, druhem svého myšlení, které musíte stále ovládat a nikoliv je nepotřebně promarňovat! Nebudete-li to brát dost vážně, snese se to na vás a musí vás to samotné rozdrtit.

Je to jako těžké břemeno, které se vám neúprosně valí vstříc aniž byste se mu *mohli* vyhnout, ale jste bezpodmínečně donuceni k činnosti Bohem chtěným způsobem. Budete-li k tomu příliš málo bdělí, pak vás to *musí* roztříštit! Vždyť vy nesete odpovědnost za zdar v této hrubé hmotnosti, poněvadž vám k tomu byla mnou dána síla po vašem slibu!

… Všechno se žene vpřed, poháněno všemohoucností Boží; očista stvoření a vřadění všech tvorů do svatých zákonů Jeho vůle je nyní vynucováno! Událost za událostí se budou řadit k těžkému řetězu strašlivých zklamání, které jsou však pro lidi léčivými, protože by se jinak nikdy neprobudili z bláznovství vlastního sebepřeceňování. Musí se konečně sklonit před tím, jehož vůlí smí vůbec být: před Bohem!

Jak mnoho lidí potom nalezne záchranu ve všemohoucnosti Boží a bude ji smět prožívat, to záleží také ve veliké míře na vás. Bude zcela záležet na tom, jak vy se ve vašem vzorném pozemském životě ukážete potom jako nositelé mého Slova pozemskému lidstvu, které se bude probouzet jako z hlubokého spánku, hledajíc Boha, neboť to je ten most proražený ke mně. „Skrze vás naleznou mne potom ve Slově!“ Buďte proto také věrní *v tomto!*

Nikdy neumdlévejte, neboť být bdělým duchovně a také pozemsky, to je druh boje, který vedete. A bdělost vám přinese svaté vítězství. Věrnou stráží zajistíte také trvalou ochranu. Vaše boje se odehrávají převážně v duchovnu a jemnohmotnu, poslední se však projevují až na hranici pozemské hmotnosti. Boje nejsou ještě skončeny. Všechno je v trvalém pohybu a vy v tom nesmíte ochabnout ve své

bdělosti. Bez ustání musíte v trvalém zachvívání svých kruhů plných síly odmrštit všechno přibližující se zlé chtění tak, aby ani jediná myšlenka z toho se nemohla proplížit přes kruhy vaší pozemské ochrany.

Vaší duchovní a také pozemskou bdělostí přemáháte totiž již zlé *úmysly* temna a vyhlazujete je. Vy bojujete při tom skutečně duchovně zbraněmi, které vám propůjčilo Světlo pro tento boj.

Když zůstanete denně svým citem, vyciťováním a svým myšlením trvale vědomi vznešené úlohy, kterou jste slavnostně slíbili svému Pánu plnit a nedáte-li se od ní odvést všední prací a denními všedními dojmy, a když nepropadnete v líné, příliš pozemsky pociťované myšlenkové hloubání, pak je váš duch *stále* bdělý a na místě dnem i nocí, uzavře vstup, jakmile se začne formovat zlý úmysl a snaží se vplížit do jemné hrubohmotnosti. Není nutné, abyste toto také věděli svým denním vědomím. Jestliže jste ve věrnosti neustále starostliví a bdělí, tu jedná váš duch podle toho, aniž byste pozemsky o tom věděli.

V dobách, kdy se připravuje nové světelné dění, tu se snaží temnoty obzvlášť nepřátelsky pronikat na Horu. Proto jsou všechna splnění ze Světla na zemi doslovně doprovázena těžkými boji s vnikajícími temnotami, které chtějí zabránit nebo ještě v posledním okamžiku zadržet, rušit, i kdyby to bylo jenom vzrušením tvrdošíjného boje.

Modleme se:

Otče, prosím Tě, nech přejet kolo řízení přes tuto zemi, aby mohla vzniknout Tvá nová říše.

Amen.

20. 15. říjen 1932.

Jest veliká, důležitá hodina příprav a proto je velmi nutné, aby přijímající lidští duchové byli jasní a tiší jako zrcadlu podobná hladina jezerní. Vždyť k povinnosti jejich posvátné služby patří i to, aby si v nitru vytvořili takovou harmonii, že se jich již nebudou tolik dotýkat proudy z vnějšku.

Všichni ti povolaní, jimž příslušejí pozemské povinnosti, musí však také býti moudrými a dobrými strážci a rovněž tak musí být živými v trvalé snaze nevytvářet disharmonii, nýbrž každý nesoulad musí včas zastavit důsledným plněním svého vlastního okruhu povinností. Jemné soukolí musí zasahovat navzájem do sebe – k tomu Otec ve vás znovu probudil vaše živé cítění silou svého Slova!

Tak bude vybudován podstavec, na němž bude Slovo mocně nad vámi trůnit, když nejdříve úplně naleznete ten pravý souzvuk ve svém konání, ve spolupůsobení ze samozřejmosti, dokonce i v těch nejmenších každodenních povinnostech. I ty přispívají k tomu, abyste beze zbytku dokončili své velké splnění, přispívají k tomu stejně, jako kterékoliv velké, nápadné dílo. Ve všedním plnění povinností může často tkvíti mnoho velkého. Na tomto základě záleží a to pochopili dosud jen málokteří. Vztahujete ruce vysoko vzhůru a bojujete o svou cestu a při tom necháváte bez povšimnutí míjet kolem sebe možnosti vývoje, poněvadž se vám nedostává skromnosti.

Stojí nad vámi mocný duch a jakmile se správně otvíráte, přichází pomoc, lidem neznámá, ve velkém urychlování veškerého vašeho konání. O tom jste dosud neměli tušení. Veliké divy spočívají stále ještě v rukou Božích a zachvívají celým stvořením. Ze všech tvorů jedině člověk může je objevovat a chápat, jakmile k nim zaujme správný vztah. Mocný projev zákona i vás zasáhne a teprve potom pochopíte smysl těchto slov.

Dokud však toto jezero, které má přijímat sílu Světla, je rozvlněno až do hlubin, nemůže zrcadlo ducha tak jasně všechno zobrazovat, co spočívá na dně a není osvětleno. Záchvěvy nemohou zcela proniknout. Udržuj svou duši zdravou, potom bude zdrávo i tvé

tělo! Zůstaň neznečištěn žalostnými negativními myšlenkami, které v tobě trvale hlodají a tebe zatěžují, které tě ze všech stran obklopují a tobě překážejí! Vprav se zcela do své služby a uzavři na nějakou dobu své měkké bohaté srdce – má patřit jen tvému úkolu.

To pravím ti já, Pán, a jsem ti povždy blízko, kdykoliv zaklepeš. Buď otevřen svému duchu a uzavírej se před tím mnohým, co mluví bezvýznamně. To říkám všem svým služebníkům.

21. Poslední napomenutí.

(7. května 1933)

Blíží se Slavnost Svaté Holubice. Má to být pro vás závěr nesmírně převratné doby. Pro každého z povolaných bude to především ten bod, který o něm rozhodne. Rozhodnutí však přivodí si sám, neboť rozhodne jedině jeho vnitřní podstata.

V tuto hodinu musí být připraven k pozemskému začátku! Jestliže až dosud promeškal dobu, aby byl *takovým,* jak je to pro něho nutné, aby byl vzorným člověkem, jak to přikazuje mé Slovo, tak ho to vytlačí ke straně a on zůstane zpět jako neupotřebitelný kámen, který nemůže být použit pro výstavbu podle Vůle Boží!

Nic ho pak již nebude moci zachránit před zavržením. A přece jedině on sám ponese vinu na svém pádu, neboť nemoci být použit rovná se pádu pro toho, kdo byl již povolán a kdo sám dobrovolně sliboval, že bude pomáhat zde na zemi naplňovat Boží vůli.

Cožpak se vás nezmocňuje hrůza v úzkostlivé bázni, když slyšíte slovo „být zavržen"? Měli byste se chvět při jeho zvuku, který napomíná, varuje, hrozí!

Avšak není tomu tak. Toto slovo letí kolem vás jako cizí zvuk anebo snad také jako něco dávno známého, neboť jsem již příliš často varoval, příliš často jsem o tom s vámi hovořil ve své úzkosti, ve své obavě o vás samé.

Poněvadž však zavržení nepřišlo příští den nato, poněvadž plynuly týdny, měsíce, roky a vy jste z toho stále nic nepozorovali, přestali jste se bát, když je slyšíte, jste klidní. Pokud ještě vůbec vyvolává nějaký dojem, pak je to jen tu a tam u některých z vás lhostejné procitnutí jakési zvědavosti, s níž se ptáte sami sebe: „Kdo z nás by to mohl být?"

Říkám vám, je velmi mnoho, strašně mnoho těch, kteří budou muset ustoupit na okraj cesty, vytlačeni náhle kroužívým pohybem těch, kteří se mohou připravit k započetí práce, poněvadž využili *pro sebe* dobu, kterou jim poskytl Bůh, aby se vzdělávali podle mého Slo-

va. Oni *pro sebe* učinili Slovo činem a nesetrvávali váhavě v domnění, že je ještě dost času, až to začne být viditelnějším. Proto se zabývali mrtvými každodenními věcmi více, než stavem vlastních duší! Ohlédněte se dnes ještě jednou zpět a buďte zcela poctiví sami k sobě. Každý tiše sám pro sebe. Dlouho to již nebudete moci dělat!

Mluvil jsem a mluvil, poučoval, poukazoval, hledal často zoufale nová slova, abych vám stále znovu říkal všechno potřebné, abych vám vysvětlil, čeho je vám zapotřebí pro přípravu a vzestup, čemu se v žádném případě nemůžete vyhnout a co musíte prožít. A přece všechno, všechno bylo marné. Nepochopili jste, jak tomu mělo být, ani *jedinkrát* ve vás neožilo to, co by mohlo být základem pro vaše spolupůsobení v sebemenší službě.

Přesto jste tvrdošíjně snili o jakémsi velikém chtění, které vás podle vašeho mínění hnalo kupředu. Zajisté, ono je ve vás zakotveno, v tom máte pravdu, avšak vy jste mu nikdy nedovolili ve své vlažnosti a lenivém každodenním myšlení probudit se k životu a činům!

Domnívali jste se, že vyčkáváním jste už dokázali své velké chtění, jako byste v tom čekání už uskutečnili chtění. Má slova procházela proto kolem vašich uší bez účinku, aniž vstoupila do vaší duše. Naslouchali jste mi, uznávali mé starosti, které vznikaly kvůli vám, nikdo však nepoužil síly *k tomu,* aby řečené pro sebe *pevně* podržel! Úplně jen pro sebe samého, aby se to v něm probudilo k životu, k činu! Při přemýšlení o všedních věcech a při tlachání bylo to rychle vytlačeno z mysli jako zatím ještě nikoli naléhavé.

Zůstávali jste klidní, jak jste byli již dříve a nepokročili jste ani o krok kupředu!

Hovořil jsem k vám často s úzkostí v srdci, plný zoufalství jsem se snažil vniknout do husté masy, která vás trvale obklopovala v důsledku vašich myšlenek, a musel jsem s bolestí opět znovu poznávat, že každý dojem rychle ve vás zmizel tak, jak se ztrácí otisk do houževnaté gumy, která pokaždé dostane svou starou formu.

Nevpustili jste mě do svého ducha, ať jsem jakkoli často a neúnavně opakoval svůj pokus o to. Klepal jsem, ale vy jste mi neotevřeli!

Jestliže se během mé řeči zrodila ve mně naděje, tak byla vámi velmi rychle nemilosrdně zadušena, po několika minutách.

Již cestou z chrámu domů jsem věděl, že má slova nikdy nedosáhla cíle, který měla nalézt. Se silně stísněnou duší kráčel jsem mezi vámi pokaždé, když jsem se odvážil doufat. Jediné slovo, které se přitom dotklo mých uší, přestřihlo vždy krutě vlákno, neboť jsem v něm poznal vaše myšlenky, jimiž jste se již zabývali po cestě domů. Jeho obsah však svědčil o všem jiném než právě o tom, co by bývalo bylo pro vás nejpotřebnější!

Vyčkávali jste! A snažili jste se v čekání vyplnit svůj všední den. Do svého čekání jste vkládali také celou svou sílu, domnívajíce se, že jste již tím učinili mnoho. V čekání a ve svém chtění!

V nitru jste si však podrželi chyby, které jste měli; zůstali jste mi vzdáleni. Nenamáhali jste se, abyste se stali takovými, jak jsem to požadoval, neboť jinak by byla vládla zde na Hoře *velká harmonie!* Pochopení a vzájemné porozumění ve *všech* věcech, bez třenic, jejichž důsledky se dotknou vždy věci, která by měla být pro vás svatou, pro niž chcete obětovat tělo i život!

Ano, tělo i život chcete obětovat! O tom jste sami v sobě nikdy nepochybovali. Avšak spálit jen tu nejmenší z vašich ješitností na oltáři chtění, o to jste se ani jednou vážně nepokusili. Jinak by se vám to bylo muselo podařit!

Tělo a život však od vás nebyly požadovány, proto může každý docela dobře říci, že by je byl ochoten obětovat. A přece maličkost, ba tu nejmenší mezi všemi malými věcmi, která by pro vás nebyla ani obětí nýbrž dobrým skutkem, ziskem, tu jste neučinili! Právě to je však to jediné, co od vás bylo skutečně požadováno.

Jinak až dosud nic! Snažte se jen o tom přemýšlet. Nemůžete to popřít! A pak na tom poznáte, jak stojíte nyní před Bohem! Až dosud vám On jen dával nevýslovné, nepochopitelné hodnoty! Naproti tomu bylo požadováno jen něco samo o sobě nepatrného: Odložení malých pozemských ješitností, které jste si nahromadili před božským chtěním, před svou vlastní důstojností, před svou lidskou ctí, kterou jste povinni přísně zachovávat jako nejvyšší bytosti před Bohem!

To jediné, co jste měli nabídnout Bohu jako protihodnotu a co mohlo sloužit jen k vašemu vlastnímu klidu, to jste nesplnili! Odepřeli jste mu to jako protihodnotu.

To je skutečnost, kterou vám dnes připomínám! Pokuste se aspoň toto poznat v příštích týdnech. To se vám však může podařit jenom tehdy, když se zbavíte nejprve té malé ješitnosti chtít se sám uplatnit. Všechno ostatní nemá pro vás cenu!

Procitněte proto, vy ješitné lidské duše! Jak často jsem tak již volal! Probuďte se nyní k soudu! Budete muset začít s tím, co jsem vám dnes řekl, právě s tím, co jste až dosud odmítali s tvrdohlavostí dětinského vzdoru! Je to pro vás *vstup* do soudu, je to *práh,* přes který kdybyste upadli, odsoudili byste se!

Dříve ještě než zvednete nohu, abyste vstoupili do soudu, musíte být již *tím* souzeni!

Jestliže se proto nyní nepřinutíte a zoufale nepoužijete veškerou sílu, abyste poznali své chyby, které tímto pojmenovávám, tak jen málokterý z vás uvidí *pozemsky* zítřek, který mne zvěstuje! Avšak ani všichni ostatní to pak neuvidí *v duchu!* Nedoufejte tedy, že byste mohli dojít poznání, až *přejdete* do jemnohmotné říše! Vy všichni, kteří jste se se mnou mohli setkat již na zemi, kteří jste zde společně se mnou, ba i ti, které cesta ke mně přivedla jen *jedenkrát,* vám nebude dána příležitost, ani v celém vesmíru, dohonit ještě, jestliže jste tady něco promeškali! Tam, kde jsem se namáhal, kde přesto pak duch ještě neprocitl k radostnému činu, tam je uzavřena každá nová cesta; začít znovu nebo něco dohánět není možné.

Myslete na to neustále, neboť neodvratné dění nadejde pro ty, kteří se musí nechat zatlačit ke straně pro maličkosti jakési ješitnosti, kterou snad mylně považují ještě za pokoru nebo za silné chtění ke službě.

Místo abyste se vzdělávali v nepříliš dlouhé, k tomu vyměřené době, v níž byste měli využít každé minuty v dění nepochopitelné velikosti a milosti smět spolupůsobit, *vy čekáte!* Čekáte na to, co se bude dít! Na dění, které však má být vyvoláno *jinými* než vámi! A přece jsem vám již tak často říkal, že kvůli vám samým muselo být

tak mnohé dění oddáleno, právě v tom, na co nyní čekáte. Netrpělivě čekáte!

Proč jste se nestali netrpělivými kvůli sobě! Cožpak nevidíte, že jste se ve svém bytí nijak nezměnili od prvního dne svého pobytu na Hoře? To *musíte* uznat. Propast dělící vás nyní od lidí v nížinách není nyní patrná snad proto, že *vy* jste daleko postoupili, nýbrž jen proto, že lidé dole sestupovali stále víc, do propasti! Zatímco vy jste zůstali stát! Proto vznikla propast.

Zůstali jste stát *s těmi* chybami, které jste si přinesli nahoru, od nichž jste se nechtěli odloučit. Co však dole bylo u vás jen zvykem, pocházejícím z dosavadního nesprávného názoru, to zde vyrostlo v silné chyby, neboť jste museli poznat skrze mé Slovo chybné názory!

Jste povoláni k pozemskému vývoji, který by měl být bezpodmínečně *dokončen,* než dojde ke konečným událostem. Vy však chcete s tímto vývojem čekat, jako by měl ve vás nastat až s ohlášenými událostmi.

Říkám vám, že pak už bude příliš pozdě! Nebudete totiž moci být chráněni, jestliže jste se již dříve nestali *tím,* čím máte a musíte být na začátku výstavby! K děním dochází *kolem* vás a *ve* vás nyní již každý den. Vy je jen správným způsobem nepozorujete.

Jestliže jste však v sobě nedozráli, pracujíce sami velmi pilně *na sobě a v sobě,* pak se s konečnými událostmi tvrdě zřítíte, neboť vám pak bude chybět nutná opora, kterou jenom *nyní* můžete získat.

Jediné, čím se odlišujete od lidí v nížinách, je *vědění!* Vy jste si ovšem nevšímali toho, že vědění také zavazuje. Dal jsem vám vědění, abyste se připravili! Připravili *vnitřně svého ducha!* Abyste se nestarali jen o potraviny pro dobu nouze! Nebude-li váš duch do té doby hotov, nebudete již potřebovat potraviny pro své pozemské tělo, neboť pak již nebudete moci být na zemi!

Pochopte konečně jednou vážně, co vám říkám. Měla by se vás zmocnit hrůza ze všech následků každé liknavosti v duchu! Je to daleko horší, než kdybyste neměli žádné potraviny pro pozemské tělo! Tomu může být pomoženo, duchu však nikoli. O duchovní se musíte starat *především*. Jeden každý jenom o sebe!

Sám, opuštěný bude stát ten, kdo v tom byl líný. Pak mu všechny poklady této země nebudou nic platny. Bude mu vzata příležitost, aby mohl něco začít. –

Jak prázdný byl přece až dosud život těchto pozemských lidí! Ani váš nebyl jiný! Vždyť co je život bez vědění o prazákonech Stvoření a o Bohu!

Touha po nich by měla roztrhnout vaši pozemskou schránu! Měla by odhodit stranou, co ji zatěžuje, jen aby dosáhla spojení se Světlem! Myšlenka, že by člověk zde na zemi chtěl jen pozemské, je přímo děsivá! Je zneucťující a sráží každého člověka, který v sobě *ducha* ještě úplně nezotročil a nespoutal. Není to nic jiného, než život zvířete!

A přece se to stalo! Sotvaže člověk správně prožil dětství, tak byl připraven k pozemskému vzdělání, rozum byl posílen. Celá mysl se zaměřila jen na výcvik pro pozemský zisk. Avšak vlastní život, cit, zůstával prázdný, neboť pro to nebyl čas ani zájem.

Jenom zdokonalování v nějakém pozemském povolání bylo nejvyšším cílem, tím jediným! Jen mimochodem se hovořilo o Bohu k dětem a v kostelích, avšak takovým způsobem, který vyžadoval slepou víru a forma zůstávala proto prázdná. Nejenomže to stačilo, nýbrž to bylo dokonce žádoucí! Neboť kdo si osvojil formu a podřídil se jí, obstál a byl ceněn … lidmi! Duchovní procitnutí jednotlivců bylo přitom obáváno a nenáviděno. Kdo se již nedal odbýt prázdnými formulkami a domáhal se učení bez mezer, byl považován na podněcovatele nepokojů, za škůdce míru těch, kteří klidně nechávali dřímat svého ducha pod ochranou svých církví.

To však byla pouhá záminka, pod níž se skrýval strach a vlastní nejistota. Nikdy se totiž neprobudil neklid v dřímajících věřících, kteří jsou duchovně příliš líní, než aby zaslechli volání k probuzení, aby se tak ještě jednou vzchopili k vlastnímu myšlení, k vlastnímu zkoumání! Oni budou i nadále klidně spát, až se ocitnou před hrůzou, která je drsně probudí a přinese bleskové poznání, k němuž budou přinuceni před pádem. K tomu dojde teprve tehdy, až když bude příliš pozdě a oni budou odhozeni a vírem strženi do oblastí

rozkladu jako neupotřebitelné smetí, které se ukázalo při očistě Stvoření.

Církve všech druhů budou znepokojeny při procitnutí nějakého lidského ducha, poněvadž se budou obávat, že by se prázdnota jejich forem mohla stát příliš zjevnou. Budou chtít udržet klid mezi svými přívrženci, aby je neztratili. Takový mír je ovšem falešný, neboť vede k únavě, ke stavu klidu a ke klesání, protože mu chybí pohyb, který Bůh přikázal v zákonech svého Stvoření! Vlastní pohyb, úsilí vedoucí ke vzestupu každého lidského ducha!

Právě proto, že církve samy jsou jen formy, nemohou dát život, nýbrž zase jen formu! S nějakou naučenou formou nemůže však člověk obstát před svým Bohem, jestliže tato forma nevznikla ze samého života, z *vlastního prožití* jeho *ducha!*

Vy, prázdní lidé, nebraňte svému duchu, který konečně chce a má rozbít mantinely!

Dosud jste byli školeni pro pozemská povolání, jen v jedné formě, která, podobná strojům, dokazuje pozemskou zdatnost. To všechno však odložíte později se svým tělem zde, protože mimo hrubohmotnou zemi to již nebudete potřebovat, neboť to bylo jen pro tuto hrubohmotnost! A *tomu* jste až dosud obětovali celé své pozemské bytí! Jako byste si neuměli představit, že vy jako lidé nejste na této zemi jen pro *takovou* činnost! Pozorujte přece jednou běh pozemského bytí v nynější době.

Učíte se schopnosti, jak získávat peníze na zemi. S tím se pak snažíte založit a udržet rodinu. Tak jste podle dnešních pojmů hodní pozemští občané a charakterní lidé. Přitom se snažíte také něco naspořit pro děti, abyste jim ulehčili život, a něco pro své stáří, abyste mohli konec svého života *užívat* v klidu a bez starostí.

To je vzor dobrého člověka na zemi! A když přitom chcete odměnit sami sebe, když chcete na cestu členům své rodiny sypat květiny, tak dopřejete sobě a jim změnu a radost ze života v dobrém jídle, pití nebo také potěšení z návštěvy divadla, plesů a koncertů, cestování a ještě mnoho příjemných věcí. Staráte se o rozptýlení a změnu. Svůj domov zařídíte opravdu vkusně nebo i luxusně, zkrátka

na co přitom myslíte a co děláte, omezuje se vždy na pozemské, poněvadž zde vidíte své hranice.

Čím se pak lišíte ještě od zvířat, která žijí na svobodě a starají se o své tělo? Ani tím nejmenším. Vždyť se přitom chováte úplně stejně, jenom svým způsobem jako lidé, kteří mají náročná přání, a s tím rozdílem, že přitom nejste nikdy přirození. Ani netušíte, jakou škodu si tím vynucujete pro sebe a pro své příslušníky. Zdánlivý vnější pozemský užitek je ve srovnání s tím ničím.

Kdybyste byli v duchu dosti silní a čilí, mohli byste plně využívat a těšit se z příjemných věcí všeho druhu, neboť byste přitom plnili všechno, co jako lidé máte ve stvoření splnit.

Vy jste však v sobě už příliš dlouho slabí a neposkytujete již půdu, která umí krásy tohoto stvoření správně zhodnotit, aniž byste si přitom škodili nebo jiným škody působili.

Neumíte to již, protože *se toho vzdáváte!* Neovládáte to, nýbrž se jen tisícerým způsobem zotročujete!

Pochopte konečně, na čem záleží!

Vaší vinou tu leží překrásný život této země prázdný! Prázdný bez vysokého cíle! Vy můžete a musíte ze všeho něco vytvořit! V budujícím tvoření byste mohli sami mít opravdové potěšení. Mnohem větší než to je dnes možné! Hledejte ten rozdíl. Ve všem máte být umělci!

Dáte-li pozemskému úsilí nový směr, pak teprve uvidíte, co to v sobě obnáší, když můžete mít z něčeho požitek. Teprve pak poznáte pravé potěšení. Jako každý opravdový umělec má radost z tvůrčí práce samé, ne snad později až z krásy svého díla, tak se musí vésti i vám, chcete-li se stát plnocennými ve stvoření.

Mnoho, ba všechno musíte ještě v sobě změnit, protože forma vašeho bytí vznikla jedině *pozemskou* výchovou. Ona živě nevykvetla ze života vašeho ducha v hrubohmotnosti. A zbývá vám jen krátká doba na to, abyste se změnili. *Do příští slavnosti musíte být v sobě hotovi!*

Musíte stát ve stvoření živoucí, jinak vás odmrští ve svém novém zachvívání po velké očistě a odhodí vás jako balast, nepotřebný v následujícím procesu jeho ozdravování.

A ti, kteří mi zůstanou zachováni, musí si konečně zvyknout přestat mě neustále spojovat se svými *vlastními* pojmy. Již jednou jsem řekl, že jsem *jiného* druhu. Moje cesty nejsou vašimi cestami. *Snažte se to pochopit.* Já žiji v zákonech, vám zcela neznámého druhu, který je jiný než jste vy a žiji jinak, než máte žít vy! Nikdy mě skutečně nepoznáte.

Jen můj pozemský záhal, který ještě potřebuji jako plášť v hrubohmotnosti, je podroben stejným pozemským zákonům jako ten váš. Jedině v tom spočívá podobnost s vámi, jinak v ničem.

Proto ve mně nemůžete vidět ideálního pozemského člověka! Byla by to nesprávná představa, poněvadž také v těchto pojmech vždy jsem a zůstanu cizincem! Kromě svého pozemského těla nemám v sobě nic pozemsky lidského a nejsem s vámi ničím svázán. Snad to jednou pochopíte, neboť *toto* pochopení může být pro vás velkou pomocí a může vás ochránit před mnohými omyly a zklamáními, stejně jako před lecjakou pochybností.

To všechno jsem vám řekl slovy: Moje cesty nejsou vašimi cestami! Snažte se je správně pochopit.

Ukazuji vám cestu, kterou máte jít vy, lidé tohoto pozdějšího stvoření, budete-li chtít jít v něm vždy správně, což vám musí přinést úlevu i radost, štěstí i mír, který nemůžete jinak nikde nalézt. Tyto cesty jsou však *pro vás jako tvory!* Moje cesty jsou mnohem větší, vedou dále, jsou jednodušší a jsou jasnější, nepotřebují ty maličkosti, které vy potřebujete k dozrávání a proto je musíte prožívat.

Musel jsem se s nimi seznámit v prožívání kvůli vám, jen po nějakou dobu. Proto jsem na ně narážel, když jsem šel *svými* cestami, nestaraje se neustále o úzce omezené názory pozemských lidí. Narážel jsem na ně, neboť jste na nich nechali vyrůst mnoho zbytečného křoví: sobectví v bytostném pudu sebezáchovy, spojené s vychytralostí rozumu.

Ve svém Slově jsem však nyní pro vás odstranil toto křoví, které vám překáží vidět jasnou cestu, které vás jen mate a musí vás dělat bázlivými. Učiním to ještě i v pozemských zákonech, aby tato země již nemusela být pro vás břemenem pro to otroctví, které jste si sami

vytvořili, nýbrž aby se stala pro vás radostí v blaženém, svobodném působení!

Vytvořte si však půdu *v sobě samých,* aby setba mohla vyrůst a vykvést podle božského zákona!

Abych vás v tom podepřel, vyhledám a určím nyní lidi, kteří vám pomohou, abyste na to stále mysleli. Jejich úlohou bude napomínat vás a v případě nutnosti i přísně kárat, nebudete-li ochotni kráčet pevně kupředu nebo budete-li přitom upadat jako dosud do vlažnosti a lenosti! Oni vás poženou vzhůru k silnému činu, tvrdě, když to bude nutné k vaší vlastní spáse, k vaší záchraně!

Není nic platné, jestliže vám dávám pouze přikázání. Vy jim sice nasloucháte, ale sami je neuvádíte v život, v čin. Poznal jsem už, že k tomu potřebujete pomocníky, kteří vás budou neustále napomínat a *nutit,* abyste podle přikázání žili. Budou to lidé, kteří budou zvláště pověřeni *prováděním* mých příkazů. Ti, kteří takto budou pověřeni, budou též nuceni nejprve se tím sami důkladně zabývat, což by určitě jinak také nedělali. *Musí* to v sobě přivést k životu a současně se budou muset snažit udržet to živým mezi vámi.

Kdo se pak ještě bude chtít zdráhat nebo se vzpírat ve falešné samolibosti a bude si myslet, že je to pro něho urážející být napomínán tímto způsobem, ten bude ihned ponechán v klidu. Ten se však sám odsoudil, musí zůstat zpět a padnout, jak to zasluhuje! Podruhé mu pomoc již nebude nabídnuta, i když o ni bude prosit, neboť doba je příliš drahocenná na to, aby se jí takto plýtvalo na nehodné. Klidně ať nyní padne, co nepoužije všechny síly, aby dosáhlo úplné změny a zralosti ve vážném chtění ke službě, které se zaslíbil. Ta největší bezohlednost a přísnost jsou přitom láskyplnou pomocí. Kdo nechce to, co je nutné, není hoden oné velké služby, která nyní přichází. Dostanete sílu ke všemu, jen když se tomu otevřete!

22. K svátku Čisté Lilie.

(7. září 1933)

Vyslechněte zbožně hlas Imanuele:

Já jsem Alfa i Omega, První i Poslední, procházím stvořením, dávám vám Světlo a posiluji vás svou silou. Ze mne jste byli později stvořeni, neboť ze mne pochází život a život nesete v sobě, podobni zrnu v obilném klasu.

Všechno co jste, máte od pramene, a co jste s tím učinili? Dal jsem vám to, aby to rozkvétalo a sílilo ve vaší ruce. Zkřivíte-li v sobě mé chtění podle svého vlastního chtění, nebude se vám nikdy moci dostat požehnání. Jestliže si však osvojíte mou vůli jako svou vlastní, budete sklízet tisíceronásobný užitek.

Co již víte o zákonu? Co víte o tom, jak by mohl život sklízet své nejvyšší plody? Co víte o klíčení v živoucím Slově? Střípky, které lichotí vašim přáním, zlomky, kterých využíváte, jak se vám líbí, tak jste dosud sloužili. Že tomu tak bylo, způsobil váš druh. Chtějte nyní mou vůli.

Žaluji vás všechny a soudím vás, kteří žijete na zemi! A když si vyberu jen malý houfec, i z něho zůstane jen malá skupina; neboť nelze dopustit, aby to nesprávné, co chce svět a co zavrhlo BOHA, vešlo do Říše míru. Svou silou vám přináším účinky všech sil a řídím také síly nebes.

A Světlo vám to zvěstuje v krátkém čase a lidé, kteří nevěří, se uleknou!

A naplní se zaslíbení proroka, že přijdu v oblacích a oni uvidí mé Jméno a poznají mě!

A vystavím vám chrám vašeho BOHA a PÁNA zde na zemi a budu vaším Králem, který vás bude povždy spojovat se silou z Ducha, jestliže ponesete v sobě vůli ke vzestupu.

Přijďte a následujte mne, neboť jsem zde!

23. Proslov k zasvěcení chrámu.

Jedině dnes vám dám pravé nedotknutelné Slovo o právu a povinnosti člověka. Kdo si chce dělat právo na práva, ten ať si je napřed vědom svých povinností, neboť práva i povinnosti musí být v rovnováze, chce-li člověk prožívat svůj život tak, jak tomu chce Bůh.

Žádný člověk nemá soudit druhého, žádný člověk to také nemá od někoho jiného žádat!

Každý člověk má jít svou cestou a mluvit svou řečí, aby se nestal napodobeninou svého bližního!

Nikdo se nedívej na toho, koho shledáváš krásnějším než sebe, a nenapodobuj ho proto, neboť Bůh nestvořil žádného člověka, který by v sobě nenesl také krásu nějakého druhu.

Dávám vám nejvyšší přikázání, z něhož se musí všechna ostatní přikázání odvíjet:

Splňování povinnosti vůči Bohu!

Z toho vyplývá splňování povinnosti vůči bližním a splňování povinností vůči zvířatům a rostlinám!

Malý je člověk před svým Bohem a přemítá o povinnostech, které vůči Bohu má. Být přirozeným, přirozeně žít – v tom je splňování povinnosti.

Člověku jsou darovány vysoké ideály, dřímají v hloubi jeho duše. Probuďte je! Nepotlačujte každé hnutí, které vás chce oblažit. Je to začátek na cestě splňování povinnosti vůči Bohu; vede přes plnění povinností vůči lidem. Pomáhejte a podporujte svého bližního, tím splňujete to, co jste mu dlužni! Neboť vy, lidé, máte při svém putování dozrávat jeden na druhém! Nic vám nepomůže, jestliže nikomu neubližujete, jestliže se uzavíráte a utíkáte před lidmi. Promeškáváte tím svou povinnost! Bohatě však obdaruje nebe poznáním toho, kdo se s lidmi spojoval a zase se s nimi uměl rozejít, protože tím mohl prožívat při zpětném působení všechno, co potřeboval, a zároveň pomáhal druhému, aby pokročil dále.

Přijměte dary, které vám byly dány na vaši pouť, a dejte jim rozkvést. A kdybyste je shledávali nepatrnými ve srovnání s dary vašeho bližního, uvědomte si, že všechny mají stejná práva! Záleží jen na tom, jak jich využijete, k požehnání nebo ke škodě! I když se zdají být bezvýznamné, mohou i ve vaší ruce, pokud jsou správně použity, přinést daleko více užitku než dary, které se zdají být větší, které však nejsou plně využity. Každý nevyužitý dar či síla se stávají člověku osudnými!

Jedině člověk, který plní svou povinnost, má právo žít v tomto stvoření. On jediný má oprávnění k bytí!

Z nejvyššího přikázání lze vyvodit i příkaz:

Pěstuj krásu!

Krása spočívá v celém stvoření. Každý tvor ji nějak projevuje. Pouze jeden tvor ji nechal zakrnět: *Člověk!*

Přirozenost a krása jsou jedno! Krása není něco vyumělkovaného, vymyšleného, ona je a byla vždycky zde. Nemění se s přecházejícími časy, stojí mezi vámi vždy živá v nezměněné podobě. V tisícerých podobách a přece jednoduchá! Všude vám vstupuje do cesty. Vy lidé byste se z toho měli radovat, učit se z toho, měli byste ji v sobě nechat vyvstat tak, jak žije v každé rostlině, v každém zvířeti. Měli byste být krásní k poctě svého Stvořitele!

Neprocházejte kolem svých bližních, ať jsou jakkoli oškliví, a nemyslete si: Od tebe se nemohu nic naučit! Klidně se na ně jednou zadívejte, aniž se budete vysmívat jejich slabostem, a poznáte, že znetvořili právě to, co by bývalo mělo být určeno k tomu, aby je učinilo krásnými.

Buďte bdělí ve všem, co se nabízí vašim očím!

Nechci vám dosazovat žádné soudce, kteří mají rozhodovat o tom, zda člověk má či nemá pravdu, zda může klást na jiného požadavky nebo se jich musí zříci. Své chyby máte poznat na sobě sami! Vy sami máte posoudit, kde máte práva a kde povinnosti. Neboť nikdo nemůže brát, kdo nemůže dávat!

Živoucí jsou přikázání a nesmějí být vtlačena do strnulých forem, proto vám nedosazuji žádné soudce.

Nemá vám být prominuto nic, co můžete učinit sami. Tím by totiž byl položen základ ke všemu špatnému, ospalému propadnutí do pohodlnosti. Tak jak vaším tělem probíhají četné nervové provazce, jak oživují každý úd, tak se máte hýbat také vy, lidé, kteří tvoříte národ. Ani jedna část velkého celku nesmí být nečinná, jinak ochromuje již své okolí! Vaše jednání musí navzájem zapadat od nejvyšší až do nejnižší kasty a odtud musí proudit zpět a pulsovat zpět až do kasty nejvyšší. Tím vznikne věčný koloběh, jehož životní proud posiluji tím, že čerpám ze Světla, abych požehnal vaší práci!

24. Kříž Svatého Grálu.

Těžce převalují se zbytky temnot kolem země jakožto jediné opory, kterou ještě mají pomocí lidí, jejichž chtění a snažení dává jim vždy novou potravu a poskytuje nové místo. Čím hutněji a temněji jest však kolem pozemských lidí, tím více přirozeně vyniká zářivě světlý kříž, který Bůh na splnění svého zaslíbení pro tento pozemský čas dal na zemi a zasadil ho uprostřed temnot k záchraně všech těch, kteří v opravdové pokoře Ho prosí o pomoc. Jest to zářící kříž Pravdy, v němž stojí každý, kdo z Pravdy přichází. Z Pravdy přicházeti však znamená: „Přicházeti z Božského." Neboť jedině v Božském jest živoucí Pravda, která se projevuje tímto křížem.

Vysvětlil jsem již jednou, že tento kříž není žádným symbolem, žádným znamením, nýbrž živoucí Pravdou samotnou! Jak dalece dovede si lidský duch poraditi s touto skutečností, aby jí rozuměl tak, jak to míním ve svých vysvětleních, jest pouze a jedině *jeho* úlohou. V tom mu nemohu pomoci. Nemohu to také za něho procítiti. Musí se vždy znovu pokoušeti, aby si ujasnil, že ve znamení vidí živoucnost a že znamení samo jest živoucí! Pravda nemůže se projevovat jinak než tímto zářícím křížem. Neboť tento kříž jest Pravda! Protože Ježíš Kristus, Syn Boží, přicházel z Pravdy, byla Pravda v něm a tím také živoucí zářící kříž. A protože já opět byl jsem poslán od Boha Otce z Pravdy k vám, jak bylo zaslíbeno, jest také ve mně Pravda a tím zářící kříž, ne jako *znamení* Pravdy, nýbrž jako Pravda sama! Neodlučitelně, avšak také nenapodobitelně!

Popatřte na *zlatý zářící kříž!* Bledý olověný mrtvý kříž může být napodoben ze strany temnot, ne však živoucí zlatý zářící kříž, který jest Pravdou a ne jen jejím označením.

A tato Pravda, která se ztělesňuje v kříži, který nosím živoucí sám v sobě, který patří ke mně jako moje vlastní, jako část mne, jest základním nebo kmenovým křížem, k němuž spějí všichni opravdoví stoupenci Poselství Grálu, kteří se snaží zaříditi celé své myšlení a konání podle Slova a chtějí tedy podle jeho smyslu skutečně žíti. Žíti tak vždy, nechť jest to v rodině anebo v povolání. Mají býti služeb-

níky Pravdy! To však neznamená mluviti všude jen pravdu, jak se to obyčejně chápe, nýbrž ve všem a všude *pravdivě žíti.* To znamená žíti „přirozeně“.

Avšak projev slov „žíti přirozeně“ byl již také znetvořen, když se projevila snaha výrazy „přirozený“ a „příroda“ uzavříti do směšné jednostrannosti. Heslo „Zpět k přírodě“ natropilo a vyvolalo mnoho nesmyslností jako je syrová strava, běhati bosky a mnoho jiného. V málo generacích byli by to lidé se svými těly přivedli opět až dolů k chlupatým tělům zvířecím, jako samozřejmý a také opět zcela přirozený, ale vědomě přivozený zpětný vývoj!

Podivný popud v tomto směru nemůže překvapiti, neboť lidské duše, až na řídké výjimky, se již dávno dobrovolně hluboko snížily! Průvodním zjevem tohoto klesnutí jest také nezdravé blouznění, které se snaží zbaviti se studu před přeludem neexistujícího duchovního pokroku, což má býti zdánlivým odstraněním pruderie s naprostou neznalostí smyslu vznešeného rčení: „Čistému jest vše čisté.“

Svatý hněv uchvacuje světlé duchy, když musí viděti, jak čistý smysl tohoto rčení jest vrhán poskvrněnýma rukama do nízkosti nespoutaných žádostivostí.

Ven z těchto bludů! Jest to jen zneužití přírody! A je to všechno jiné než *přirozený* život! Žíti přirozeně ve skutečnosti znamená žíti podle pevně stávajících zákonů Božích, z nichž se mohlo všechno vyvinouti. Nežíti tedy proti těmto zákonům, nýbrž s nimi!

Člověk rozumí bohužel pod pojmem „příroda“, jak vždy ve své omezenosti, ne snad skutečný smysl slova, nýbrž jen zcela nepatrný úzce omezený díl jemu viditelných účinků!

Snad to lépe pochopí, když na místě snadno matoucího slova *příroda* použiji výrazu *skutečný život* nebo *živoucí skutečnost,* do které je každý člověk postaven a jež podle jeho vlastních pohybů buď mu brzdivě překáží nebo povzbudivě pomáhá.

Nejčistší původ této „živoucí skutečnosti“ nebo tohoto „skutečného života v nejčistší formě“ jest pro lidi označen výrazem *Pravda.* Živoucí, na které není nic nepravého, nesprávného, nýbrž vše správné a pravdivé bez jakéhokoliv zakalení nebo poruchy, což vše pod-

miňuje nebo vyvolává nejčistší harmonii. Říkám úmyslně *živoucí skutečnost* a ne život, poněvadž výraz život vyvolává v mnohých lidech v jejich velkém omezení opět nesprávné obrazy.

Kdo mě pozorně sledoval, tomu se otevřely dveře k novým výhledům.

Máte tedy sloužiti Pravdě! Býti služebníky Pravdy! Zaříditi si správný život!

K tomu však je dnes zapotřebí úplné vnitřní proměny člověka, poněvadž se člověk odchýlil od vlastního skutečného, pravého života a vede jen *život zdánlivý,* v sobě však musí platit za mrtvého a pro pravý život anebo pro pravdu také mrtvým *jest.*

Tato přeměna člověka může býti označena jako znovuzrození nebo jako obrození!

I Syn Boží kdysi pravil: „Buďte, jako byste se znovu narodili, jinak nemůžete přijít do království Božího!“

Toto znovuzrození spadá již do doby pozemského života. K tomu napomáhá chtějícímu síla Svatého Ducha, kterou mohu dáti lidem a kterou všichni mnou pokřtění právě obdrželi. Mohou ji však obdržeti také ti lidé, kteří budou pokřtěni od mých učedníků, jimž jsem k tomu propůjčil sílu.

Jako znamení získané síly ke znovuzrození a tím převzaté povinnosti sloužiti jen Pravdě v každé formě, bude se nositi kříž Svatého Grálu, který jest obrazem živoucího kříže Pravdy, jenž skrze mne ještě jednou přišel na zemi. Každý nositel kříže budiž si proto vědom, jakou zodpovědnost tím přejal a nechť dbá pozorně, aby vždy v důvěře a věrnosti mohl pohlížeti na kříž, aniž by se musel červenat nebo dokonce hanbit.

Kříž spojuje ho se mnou a tím se silou, která mu dává schopnost, aby provedl a také dokončil vzestup. Neboť pokud není nevěrným svému předsevzetí, bude pro něho kříž viditelným pojítkem se mnou a skrze mne se živoucí Pravdou také v jemnohmotnosti a nakonec v duchovnu. Jeho vzestupem bude vždy světlejší, zářivější a otevře mu nakonec brány k duchovnímu hradu Grálu tak, jako zde na zemi bude mu otvírati bránu k pozemskému hradu Grálu.

Pošpiní-li však tento kříž, tu těžce na něj dolehne jako nezměrné břímě, jehož tíha ho nakonec rozdrtí a zničí, neboť stal se křivopřísežníkem proti životu samotnému.

Nesmí býti proto tento kříž nošen lehkomyslně. Není to žádná okrasa, žádný šperk a žádný spolkový odznak, který možno odložiti stranou, když se ho někdo nabažil. Odkládá-li někdo úmyslně, bez povšimnutí tento kříž tak, že to, co kdysi při jeho převzetí sliboval, nechce dodržeti, klade tím sám sebe a svého ducha do hrobu, z něhož již nikdy nevstane!

To platí pro *každý kříž!* Nechť je to kříž ze stříbra, ze zlata nebo i na stuze. Není míněn jako společný odznak, ale týká se každého jednotlivce samotného. Každého pro sebe. Kříž nedává mu právo nad druhými. Nespojuje také navzájem, nýbrž působí a váže vždy jen ve zcela přímém směru k původu Pravdy samé, udržuje a každý jest jím připoután jako záchranným lanem, na němž může se vyšplhati a udržeti, má-li k tomu vůli! Takový jest kříž ze stříbra. Platí jako výkaz pro chtění a sílu ke znovuzrození pro duchovní říši, pro věčný život!

Zlatý kříž ukazuje povolané, kteří se chtějí postaviti do přímé služby na zemi, aby podle mých pokynů spolupůsobili mezi lidstvem k výstavbě splnění Božské vůle. Podobně jako zlato blíží se barvou záři mého kříže, tak má ukazovati, že povolaní ve svém nitru a také ve svém zevnějšku způsobem činnosti osobně se mi přibližují, mé chtění a jejich úplně spojují, což podmiňuje, že také jejich působení jest jen ve službě Grálu. Stojí-li ve službách Grálu, musí býti také zcela přirozeně v mé službě, poněvadž já jsem strážcem Svatého Grálu. A tím jsou nositelé zlatého kříže také povinni v pozemské činnosti v první řadě poslouchati jen mé vůle.

Nesmí býti však této poslušnosti špatně rozuměno. Není to otrocké osobní podřízení se, nýbrž *dobrovolné osvojení si směru mé vůle, která spočívá jen v službě Bohu, ve splnění jeho vznešené vůle.* A kdo Poselství Grálu skutečně v sobě oživil a podle něho žije, ten řídí se tím podle vůle Boží, která ho naplňuje, a v tom je také poslušnost vůči mé osobě. V tom jest také splnění mé vůle. Kdo chce sloužiti mně tak, aby *osobně* mě poslouchal a *mně* připravil radost, ten neslouží

Jeho vůli, neslouží také Grálu a takový nemůže mi proto také nikdy býti blízký, neboť oceňuji jen splnění Božské vůle a nic jiného.

Bude vždy činiti radost, když se člověk snaží, aby splnil Božskou vůli, která jest v jeho slovech a v zákoně jeho stvoření. Není to také pro člověka těžké, aby vůli skutečně poznal a naučil se brzy rozeznávati pravé Slovo od falešného. Neboť tam, kde slovo není v souhlase se zákony stvoření, tedy s přírodou, je chyba ve slově. Člověk rychle sám v sobě vycítí rozdíl nebo nesouhlas.

Takoví jsou nositelé zlatého kříže. Bude jich veliký kruh, poněvadž také úloha na zemi ve službách Grálu bude velikou, tak velikou, jako nebylo dosud nic, poněvadž tentokráte zasahuje *do všeho,* co jest na zemi a v lidském životě, a staví základy pro výstavbu, sahající do jemnohmotnosti a až do duchovního, ze kterého opět ve stálém střídání proudí svěží síla. Činnost zlatého kříže jest však v jejím způsobu rozličná. Část pracuje samostatně podle mých pokynů v rozličných povoláních, přitom však ztělesňuje, *jak* má člověk na zemi působiti. Mají býti činnými mezi lidmi jako sami v sobě životu znovu procitlí svědkové správnosti a nutnosti mé vůle. Druhá část jich slouží k podpoře mnou vyvolených učedníků, aby jim připravila a ulehčila cestu, aby tak možnost k působení učedníků nebyla omezována pracemi, jež mohou být provedeny nositeli zlatého kříže.

Nikdo nesmí se z toho důvodu domnívati, že by činnost jeho ve službě byla pro něho příliš nepatrná. Není žádné služby, která by byla tak nepatrná, že by bylo zbytečno ji provésti. I zdánlivě menší služba je přísně nutná, aby mohlo býti provedeno veliké, ba to největší. Chybí-li třeba i nejmenší služba, bylo by tím samo největší ohroženo lehkovážným nebo nedbalým provedením malé služby. Mimo to může i nejmenší služba věrností a čistotou být tak povznesena, že i v největší jest pociťována. Nezáleží nikdy na tom, *co* se dělá, má-li se něco jmenovati malým nebo velikým! Již mnozí klesli, když se domnívali, že jejich služba jest příliš malá a nepatrná. Místo, aby službu způsobem provedení učinili cennou, brali ji často příliš lehce, takže i to největší nakonec tím muselo trpěti a povolaný dospěl k pádu, z něhož se již nikdy nebude moci vzpamatovati. Každá služba patří jako bezpodmínečně nutná k celku a každý má nasaditi

všechny schopnosti, celou sílu a neomezenou pozornost, aby ji splnil. Když je od nějakého člověka požadována i nejmenší služba a on ji splní radostně s veškerou možností, tu učiní tuto službu také cennou a platí před Bohem ve splnění právě tolik jako někdo, kdo provedl tu největší.

V tom není žádného rozdílu. Kdo se proto domnívá býti odstrčen a komu se jeho služba zdá býti malou, ten tím ukazuje, že není hoden nositi dále zlatý kříž. Pohrdá tím vyznamenáním a není již takové milosti hoden. Obrazně řečeno, mají vyvolení učedníci státi pevnýma nohama v kruhu k tomu určeného počtu nositelů zlatého kříže, aby dosahovali rukama ke mně, jako spojovací článek pro celé lidstvo! Je-li však základ, na němž stojí, nespokojeností nebo způsobem života nositelů zlatého kříže nečistý a nejasný, není-li dosti silný a pevný a věrný, tu pocítí se tento špatný stav až ke mně, který mám v rukou učedníků státi v lidské čistotě, abych sám, čerpaje z Božího, všemu lidstvu mohl zprostředkovati jen čisté. Každý stůj proto pevně na místě, které mu bylo přikázáno, jinak bude bezpodmínečně zavržen, aby druhý v možnosti služby vděčnější mohl nastoupiti na toto místo. Tolik o zlatém kříži.

Kříž s kamenem na stuze ukazuje vyvolené, kteří byli již povoláni před zrozením, aby kolem mě utvořili *ten* kruh, který jest nutný k provedení mého poslání na zemi. Není to vojenské zřízení, není to také věc nějaké třídy nebo kasty a nemá to nic společného s podobností nějakých pozemských zvyků, když tito vyvolení učedníci zde na zemi zaujímají vůči lidstvu postavení, které s sebou přináší veliký odstup a rozdíl a vyžaduje ho. Rozdíl není přivoděn zevnějškem, není teprve uměle vytvořen, nýbrž jest něco samozřejmého, přirozeného, což se v jemnohmotnu a ještě více v duchovnu velmi udržuje a vyznačuje nejostřejšími hranicemi. Samočinně a zcela a jedině z přirozenosti věci. Není to jinak možno. Možno-li mne samotného právem nazvati Vyslancem Božím, tu nebude se lidstvo mýliti, bude-li mé vyvolené učedníky nazývati, *vyslanci Ducha*. Výraz jest oprávněn následkem jejich poslání na zemi, které bylo jen za účelem spojení a spolupráce se mnou. Důvod pro toto poslání leží tisíciletí nazpět. Jejich pozemské bytí mělo vůbec tedy jen jedinou

úlohu: býti v hodině splnění zde a přidělenou úlohu věrně splniti. Druhé odůvodnění pro rozdíl *je v přijetí svaté síly mým prostřednictvím, která je uschopňuje o to prosícím žehnati a zpečeťovati, což nikomu jinému na zemi není možno.* Duchovní zákon projevuje se v tom samočinně a přináší nutný odstup sám sebou. V duchovnu a jemnohmotnu jest zmenšení a nedbání odstupu nemožné a proto musí býti i pro pozemské lidi zákonem, aby udržovali pozemsky stejný odstup, zvláště ti lidští duchové, kteří se snaží ke Světlu. Nikdo se nesmí cítiti být jim rovným. Není žádného práva, které by bylo tak veliké, aby dovolovalo nevázanosti vůči mým učedníkům.

Nechť je to v požadavcích anebo jen v přáních! Co se duchovně samo sebou ukazuje, nesmí již pozemsky býti přestupováno od těch, kteří nosí kříž Pravdy! To se vztahuje nejen na jednotlivosti, nýbrž bez výjimky na celé pozemské bytí! A v tom mají býti nositelé zlatého kříže v jejich přednosti jako již povolaní ostatním vzorem. Mají trvalou činností a bezpodmínečnou vnitřní pevností žíti jako vzor pro celé lidstvo, který se nikdy nezeslabí.

Ve všech kruzích jest společná služba ve snaze vzhůru k jedinému cíli, kdy každý je na místě, které mu bylo přikázáno. Nikdy však nepřichází v úvahu společenství v pozemských věcech. Poněvadž výstavba tisícileté říše ve službě Svatého Grálu týká se celé země a daleko nad ní následuje do celého stvoření, jest nutno dbáti na bezpodmínečné splnění této přirozené nutnosti odstupu již předem s železnou přísností! Jest v tom následování nezměnitelné *duchovní* zákonitosti, která konečně i v pozemském dění musí býti udržena, aby nenastoupila opět osobivá lehkomyslná ospalost takových zmatků, který nyní každé pozemské bytí nechávají vyrůsti místo k radosti jen k žalu a musí vésti ke zkáze.

Na vás tedy, na tomto malém počátečnickém kruhu na zemi, ukládá se vznešená povinnost. Musíte býti i v tom zářícím vzorem pro novou říši! Žijte již *nyní* podle zákonů, ukazujte ve splnění především svou vůli, aby tak lidé, kteří hledajíce pomoc vystupují na tuto horu, ve *vašem* způsobu, ve *vašem* bytí již jako samozřejmé pochopili tato základní určení a roznesli je do celého světa. Ulehčete jim to živoucím příkladem, otevřete jim jejich duši! Bude vám to

zpočátku těžké uvolniti se z dosavadních názorů, odříci si přání, která snad mohou vzniknouti nesprávným pochopením Božských zákonů, které vedou ke štěstí a harmonii, jen když se dodržují. Uvažte, že harmonie netkví v *jediném* tónu, nýbrž v rozličných, které proudí k jednomu cíli pod tlakem přísného vedení nezměnitelných zákonů.

Nejinak je tomu u lidí. Nechtějte býti si rovni a jen pak můžete se sami nad sebou rozpomenouti, můžete svoji vlastní osobnost uplatniti na půdě, která vám předivem osudu jest přikázána. A jen na takové půdě stojíte cele. Místo zvolili jste si sami ve svém celém dosavadním bytí a jen odtud můžete proto plni síly stoupati vzhůru, aniž byste zbloudili! Přeji vám sílu k vítězství!

25. Vánoce 1934.

A opět jsou vánoce! Rok nádherných splnění je za námi, splnění, která jsou tak veliká, jaká země a světy nikdy nepoznaly od počátku svého trvání. Splnění za splněním proudilo ze Světla dolů, aby zakotvilo na Hoře.

V tomto roce se stalo něco *mocného* … a vy jste nepozorovali ve svém pozemském šatě vůbec nic, anebo jenom nemnohé z toho, protože to nebylo pozemským očím viditelné, totiž ne bezprostředně viditelné.

Kdo však dobře pozoroval, ten viděl mnohé *účinky* z toho na sobě a na svých bližních, jakož i na událostech ve všech zemích.

A všechno se žene vpřed, poháněno všemohoucností Boží, očista stvoření a vřadění všech tvorů do svatých zákonů Jeho vůle je nyní *vynucováno.*

Být bdělým je příkazem pro každého, kdo se chce spoluzachvívat ve velikém dění Světla v této době!

Avšak také *vy* jste splnili tento rok věrně a prodělali nejeden tvrdý boj, aniž jste si toho byli pozemsky vědomi.

Tak mnohé divoké nápory a útoky temna jste věrnou bdělostí odrazili, vítězně odrazili tak, že ani jediný z nich nemohl proniknout přes stanovené hranice.

Ano, věrnou stráž jste konali v lásce ke Světlu! A proto vám mohlo dávat také Světlo stále nové posílení. Zůstanete-li věrni, může vás učinit a učiní nepřemožitelnými!

Nikdy tu však neumdlévejte, neboť být bdělým, duchovně a také pozemsky, to je druh boje, který vedete. A bdělost vám přinese svaté vítězství! Věrnou *stráží* zajistíte také trvalou obranu! Vaše boje se odehrávají převážně v duchovnu a v jemnohmotnu, poslední se však již projevují na hranici *pozemské* hrubohmotnosti! Vy jste zvítězili, ale boje nejsou ještě ukončeny. Všechno je v trvalém pohybu a vy v tom nesmíte ochabnout ve své bdělosti, bez ustání musíte v trvalém zachvívání vašich kruhů plných síly odmrštit všechno přibližující se zlé

chtění tak, aby ani jediná myšlenka z toho se nemohla proplížit přes kruhy vaší pozemské ochrany.

Odražením protivníka na hrubohmotné hranici nemohou se zlé úmysly dále zhustit. Zčásti byly tím totiž zničeny, takže nic se z toho nemůže formovat v hrubohmotný čin. A z toho zbytku se může utvořit jenom slabý stín, který nemá v sobě žádnou sílu. *Takový* je druh a také účel boje, který vedete trvalou bdělostí!

Mohlo by se vám to zdát snadným, avšak není tomu tak! K tomu je zapotřebí plné síly ducha, aby se mohlo bez omylů v tomto smyslu zůstat bdělým.

Chci, abyste nahlédli, jak zápas probíhá.

Vaší duchovní a také pozemskou bdělostí přemáháte totiž již *zlé úmysly* temna a vyhlazujete je. Vy bojujete při tom skutečně duchovně zbraněmi, které vám propůjčilo Světlo pro tento boj.

Když zůstanete denně svým citem, vyciťováním a svým myšlením trvale vědomi si vznešené úlohy, kterou jste slavnostně slíbili plnit svému Pánu, a nedáte-li se od ní odvést všední prací a denními všedními dojmy, a když nepropadnete v líné, příliš pozemsky prociťované a myšlenkové hloubání, pak je váš duch *stále* bdělý a na místě dnem i nocí a uzavře vstup, jakmile se začne formovat zlý úmysl a snaží se vplížit do jemné hrubohmotnosti. Není nutné, abyste toto věděli také svým denním vědomím. Jestliže jste ve věrnosti neustále starostliví a bdělí, tu jedná váš duch podle toho, aniž byste pozemsky o tom věděli.

Přitažlivost boje dává protivníkovi ihned posílení vším, co nese v sobě stejný *úmysl* útoku a tím vznikají z toho v daných okamžicích bitvy, které nejsou málo nebezpečné, jestliže ve své bdělosti jenom na okamžik polevíte, ano, jestliže jenom *jediný* z vás je tu nedbalým.

A tak burácely již mnohé bitvy, převážně v nocích, kdy pozemské tělo odpočívá a dovoluje duchu volnější pohyb.

Avšak v dobách, kdy se připravuje nové světelné dění, tu se temnoty snaží obzvlášť pronikat nepřátelsky na Horu. Proto jsou všechna splnění ze Světla na zemi doslovně doprovázena těžkými boji se vznikajícími temnotami, které chtějí dění zabránit, nebo ještě v posledním okamžiku zadržet, rušit, i kdyby to bylo jenom vzruše-

nými tvrdošíjného boje. Neboť vzpínající se temno ví dobře, že každým novým splněním ze Světla neustále ztrácí svou vládu a je doháněno ke svému konci, hroznému konci, který musí temnu nastat v soudu proto, že bylo od Světla odvrácené.

Proto chce tento soud zdržet a odsunout za každou cenu. Ale nic mu to nepomůže. S neúprosnou jistotou se přibližuje konec všeho zla naplněním Světla, naplněním, podobným ocelové stěně, která, jsouc podobna hodinovému stroji, stlačuje prostor, ve kterém se nalézá temno, stále víc, až nakonec všechno zcela rozdrtí.

Avšak vaše úloha, kterou máte splnit, netkví jenom v bojích, ale ona zasahuje ještě dále. Zachvívání vaší věrnosti je pláštěm, je obalem, pod jehož ochranou se může Světlo ve své čistotě postupně úzce spojovat s cizorodou hrubohmotností.

Kdyby nebylo vaší věrnosti, tu by se nemohlo Světlo ve své vznešenosti Boží ponořit tak dolů!

Potřebovalo k tomu neproměnné věrnosti pozemských lidí, stojících v této hmotnosti a působících v ní! Jenom to mohlo umožnit a dát poslední spojení.

A pokaždé, jakmile zesílená vlna Božího Světla v síle, která je stvořeným zcela nepochopitelná, vniká do mého těla jsoucího jako syrové vajíčko bez skořápky, čímž se stává tělo stonásobně citlivým nežli všechna těla, která na této zemi jsou, až se opět tělo vnese do záchvěvů a může vytvořit vyrovnání, aby v síle Světla nezaniklo.

V těchto chvílích je to zase věrnost zachvívajících se kruhů povolaných, která dává ochranu před rušivými a také tělesně bolestně se dotýkajícími úmysly a myšlenkami trabantů a nástrojů temna. Kdyby se tyto mohly přiblížit v důsledku lenosti vašich záchvěvů anebo zkalením v důsledku odchylky, tu by Božské Světlo ve své čistotě muselo opět vystoupit na místo, kde mu poskytne zachvívající se láska nejčistší věrnosti ochranu.

Z toho vidíte, jak důležitou a nevyhnutelnou je vaše oddanost věci, vždy byla a je a také zůstane, dokud budu na zemi. *Bůh mne dal vám tím v důvěře do vašich rukou!*

Ve vašich rukou a ve vaší věrnosti tkví však také osud celého lidstva na zemi!

Jenom ve věrnosti, kterou *mně* prokážete, může být pozemskému lidstvu ještě pomoženo. Je to těžká, ale přitom nádherná odpovědnost, kterou jste tím na sebe vzali, kterou větší část tohoto malého houfu vyvolených také splní.

A všichni ti, kterým chcete pomoci a kterým jenom skrze vás může být pomoženo od věčného zahynutí, ti se snaží ve své zaslepenosti vás pronásledovat, jako mne pronásledují a jako kdysi Syna Božího – Ježíše! Ale také tu bude vaše věrnost *vítězem,* neboť stojíme v hodině naplnění a list se obrátil.

Splněním v posledním roce síla Světla tak vzrostla v ochraně vaší věrnosti, která také vás opět a stále zřetelněji staví do Boží ochrany, že všechny nesprávné svazky a každá falešná výstavba nyní pod neposunutelným tlakem Světla násilím budou roztrhány a rozpadnou se podle svatých zákonů Boží spravedlnosti. Také v nejhrubší hmotnosti vám všem pozemsky viditelně!

Událost za událostí se budou řadit k těžkému řetězu strašlivých zklamání, která jsou však pro lidi léčivá, protože by se jinak nikdy neprobudili z bláznovství vlastního sebepřeceňování. Musí se konečně sklonit před tím, jehož milostí smí vůbec být – před *Bohem!*

Jak *mnoho* lidí potom nalezne záchranu ve všemohoucnosti Boží a bude ji smět prožívat, to závisí ve velké míře také na vás! Přijde zcela na to, jak vy se ve vašem vzorném pozemském životě ukážete potom jako nositelé mého *SLOVA* pozemskému lidstvu, které se bude probouzet jako z hlubokého spánku, hledajíc Boha. Neboť to je ten most poražených ke mně!

Skrze vás a ve vás naleznou mne potom ve Slově!

Buďte proto také v tomto věrni tak, jako jste byli dosud.

O Slavnosti Zářící Hvězdy obdržíte k tomu zvláštní sílu, neboť ji budete muset brzy zužitkovat.

Proto se vám dnes *dávám* poznat, vám, milý zástupe, ve dni, ve kterém vzpomínáme pozemského zrození Syna Božího Ježíše, vám, kteří jste k tomu povoláni, aby mne celé lidstvo skrze vás poznalo, aby nemuselo být ztraceno!

Vpalte si má slova hluboko do svých duší, rytíři, apoštolové, učedníci a nositelé zlatého kříže, aby vám nikdy nevybledla, neboť

jsou to slova z věčnosti a pro věčnost promluvená! Vaší věrností mohu se dnes zemi zjeviti:

„Já jsem a zůstávám! Já, Imanuel, přicházím a udržuji, co mého Otce jest! Já třídím ducha a soudím hříchy, trestám duši a biji tělo! Jsem v Otci a současně Jeho soudící svatý meč na zemích! Otec je ve mně a přece zůstává v dáli věčné nekonečnosti! Já jsem a zůstávám věčně v Otci a působím z Něho, ze Všesvatého, Pravěčného, Jediného, neboť já i Otec jedno jsme!
Amen!“

Slova se zachvívají ve věčnosti a otevírají dnes konečně *poslední soud* na zemi! Mají zůstat ve vás trvale jako moje zmocnění, které je vám svaté. Jsou pro vás klíčem ke chrámu Boha a zůstanou vám stále silou a pomocí na cestách, kterými půjdete, *neboť já posílám vás!*

Modleme se:
„Otče! Já jsem se dal nyní svým poznat! Je tím splněno Tvé přikázání! Pomoz jim, aby se směli změnit na vahách Tvé milosti! Amen.“

26. Modlitba z velikonoční neděle 1935.

Otče, ze všech těch, kteří kdysi ve Světle slibovali radostně sloužit a Tvou milostí směli jít na malou zemi, je nyní jenom malý zástup připraven dokončit velké dílo v Tvé Síle! Ty můžeš propůjčit jednotlivci tisíceronásobnou sílu, jestliže chceš.

Ve Tvé milosti vykoná malý zástup to, k čemu bylo vyvoleno 144 tisíc! Váhaví ale mohou nyní, chvějíce se pod Tvými ranami, přijít k poznání!

Velké vítězství je již také na zemi pro nás rozhodnuto, tím se splňuje každé Slovo, které bylo kdysi zaslíbeno!

Chváleno buď Tvé Jméno nyní ve všech světech a na věky věkův!

Amen.

27. Modlitba.

(10. listopadu 1935)

Otče, dej, ať se Tvé Slovo stane živoucím na zemi, aby smrt nyní ustoupila!

Otče, všechno je připraveno. Prosím Tě, dej Sílu mým věrným!

Otče, prosím Tě, nech své oko milostivě spočinout na kruhu těch, kteří následujíce volání Světla, chtějí svůj slib věrně splnit!

Amen.

28. Slavnost Zářící Hvězdy.

(29. prosince 1936)

Soustřeďte se v duchu k modlitbě!

Všemohoucí Bože, můj Otče, lidé se opět shromáždili v této hodině, aby se otevřeli Tvé síle a aby ve vřelé, úpěnlivé prosbě usilovali o své uzdravení, neboť bída duchů je nesmírná.

O Slavnosti Růže jim chci dnes dát podle míry jejich pokory a opravdovosti a čistoty jejich chtění!

Jedněm to bude k jejich vzestupu a požehnání, druhým ke svatému soudu; neboť já jsem v Tobě, Otče, v nedosažitelnosti Tvého bytí a Ty jsi ve mně zde na zemi! Jako Tvá svatá Vůle působím z Tebe z věčnosti na věčnost!

Lidé, přijměte sílu, která k vám dnes může sestoupit; protože jste v duchu slabí!

Dokonce i ti, kteří si myslí, že jsou čilí, jeví se před věčným Světlem jako vlažní a šediví. Chybí vám čistota chápání a tím i svobodná velikost, která vás může pozvednout k pravému lidství, z něhož jste se už dávno zřítili.

Poslyšte, vy, kteří se nazýváte lidmi a věříte, že lidmi jste: Velký pád, který jste si sami zavinili, který vás oddělil tak daleko od požehnání a milosti věčného Světla, který rozevřel propast mezi vámi, duchové, a světlými zahradami míruplných výšin, to byl pád ze skutečného lidství, jemuž se snažíte odnaučit, když jdete za vábením temna, když dosazujete chladný rozum za vladaře!

Odložili jste pravé lidství, které, Světlem prožhavené, může si vybojovat věčnost, zachvívajíc se v Boží lásce. Stali jste se otroky sebe samých. Dáváte se vést pohrdavě se vysmívajícím temnem, které vám nabídlo jako ovoce jen závist a touhu po moci, nedůvěru a žádostivost po pozemských věcech, a šlapete v chladné bezohlednosti po tom, co je ve vás nejušlechtilejší.

Tento svůj pád jste si představovali úplně jinak! Poněvadž nyní poznáváte následky v celé tíži a musíte je spoluprožívat, poněvadž se stávají konečně pozemsky viditelnými, domníváte se, že příčina pádu musela být rozhodně poznána na samém počátku.

Udiveni stojíte nyní před jednoduchostí skutečného dění. Vybojujte si zase své *pravé lidství!* To jediné je vaším úkolem v tomto stvoření a současně je to jediná záchrana před hrozící bídou!

Pravé lidství je pro vás jedině tou pravou bohoslužbou! Je to bohoslužba činu, živá a povznášející, jež nese v sobě všechno v čisté podobě: Uctívání Boha, dík Tvůrci, úctu, radostné sloužení.

Jak prostá je cesta, která leží před vámi! Staňte se jen pravými lidmi, tak budete ve svém každodenním působení sluhy Božími v nejčistším smyslu!

Jak si to děláte těžkým, přestože cesta leží před vámi rovná a připravená, pokud si sami nedáváte pásku na oči. Poněvadž však chorobná pokřivenost vašeho rozumu vám ukládá až se směšností hraničící potřebu uplatnit se, nemůže radostně přijímat milosti ze Světla. Je to pro vás příliš jednoduché, abyste v tom mohli poznávat vzácný dar. Proto se právě všechno prosté a snadné stalo pro vás nesmírně obtížné a nedosažitelné.

Ve vašem chápání, nebo lépe řečeno, tím, že nechcete chápat, oddělují vás od Světla vzdálenosti celých světů, které budete muset znovu překlenout, abyste získali sílu a pomoc.

Staňte se opět lidmi, vroucně procit'ujícími, s touhou po zdokonalení. Tím se musíte snažit dosáhnout hranice, kde čeká pomoc. Ona sama k vám nepřijde, protože vy jste ji opustili a nyní ji musíte zase *vy* hledat.

A přece to není těžké, pokud si to sami nesnažíte ztížit. Proto dnes volám ke všem lidem:

Dosáhněte pravého lidství! To jediné vám přinese poznání Boha, tím i záchranu a pomoc v každém neštěstí. Nikdy nezapomínejte: Jedinou pravou bohoslužbou je pravé lidství. To budiž od této chvíle vaším cílem!

Sílu k tomu obdržíte, jestliže se pro to dnes vděčně otevřete!

Dal jsem vám své Slovo, které přesně osvětluje cestu, kterou má jít člověk ve svém bytí, nejenom zde na zemi. S mým Poselstvím obdržel člověk to, co potřebuje vědět.

Kdo ke mně přichází, nechce proto jen slyšet, nýbrž chce přijímat! Přijímat ze svaté Boží síly, kterou mu mohu dát. Ona má být pro všechny, kdo se k tomu v modlitbě připraví.

29. Zvratné působení.

Nyní začíná *zvratné působení* podle vůle Boha. Každé slovo, které jsi pronesl, stihne teď tebe, pokud se nezachvívalo v prazákonech stvoření, nebo pokud bylo zaměřeno proti tomu, koho vám Bůh poslal ku pomoci. Je lhostejné, v kterém pozemském období v obratu tisíciletí jste je vyslovili … nyní konečně, kdy pro vás nastává poslední zúčtování, musíte za ním stát! Nebude vám prominuta ani jediná myšlenka, tím méně jednání, které mířilo proti vůli Boha.

A neklamte se ještě v posledním okamžiku: I nedbání svatého Slova Božího je jednání, které vám bude připočteno k tíži!

Zhroutí se, co bylo falešné a prázdné a obstojí jen skutečně pokorné úsilí po poznání Boha! Nyní už není třeba žádných slov, která by vás varovala a přiměla k zamyšlení, neboť vstupujete do *prožívání,* jehož způsob se bude řídit podle stavu vašich duší. Trpělivost Boha je u konce! Země musí být očistěna od odporného chtění vědět lépe těch zavržených Luciferových trabantů a slouhů lidského rozumu, kteří se chtěli stavět nad moudrost Boha. Musí být očistěna také od všech pokrytců a pomlouvačů, od příživníků, zbabělých slabochů a všeho, co je na zemi špatného. Nic z toho nesmí zůstat, má-li dojít k ozdravění.

Začíná uzavření kruhu toho, co selhalo, a přinese vám to vzestup nebo pád, život nebo smrt do každého bytí! Proto se vzchopte, abyste napnuli poslední síly v boji s temnem za sebe samé. Ono vás nechce pustit a chce vás co nejvíce, jak to jen bude možné, strhnout s sebou, když už vás jednou úplně obklopilo. Mohlo se mu to podařit velmi lehce, umožnila mu to vaše duchovní lenost. Přijměte jak nejvíce můžete sil ze Světla!

Nechejte v sobě proudit paprsek Čistoty, který můžete a máte použít jako štít a meč současně. Je vám tím dnes poskytováno vzácné dobrodiní, o jehož síle si nejste schopni učinit představu. Jestliže se jí ozbrojíte a budete radostně usilovat o vzestup, pak není nic, co by vás mohlo ještě stáhnout nebo zdržet dole.

Otevřte dokořán brány své duše, abyste vpustili toto požehnání Světla, a aby nemusely být násilně rozevřeny utrpením!

Milost všemocného a věčně neměnného Boha budiž s vámi všemi.

30. Tajemství krve.

(1937)

Krev! Co všechno tryská z tohoto slova, jak bohaté a silné jsou všechny dojmy, jež dovede vyvolat, a jak nevyčerpatelným pramenem všech dohadů je obklopeno toto jedno tak významné slovo.

A z těchto dohadů zformovalo se již tak mnohé vědění a prokázalo se jako požehnání pro těla pozemských lidí. Namáhavým hledáním a obětavou činností objevili omilostnění ve svém čistém chtění k nesobecké pomoci lidstvu bystrým pozorováním tak mnohou *cestu,* která *vede k skutečnému* účelu krve. Ale tato cesta sama není ještě tímto účelem.

Touto přednáškou má se dostat ještě dalších pokynů těm povolaným, kteří jsou schopni použít vědění živoucích zákonů Božích k výstavbě. Budou pak jako *pomocníci* v pravém slova smyslu mezi lidmi zde na zemi. Pomocníci, jejichž všechny cesty budou slunečně ozářeny nejcennější odměnou, děkovnými modlitbami všech těch, jimž svým novým věděním o tajemství krve mohli přinést pomoc neočekávaného druhu, jaké dosud vůbec nebylo.

Řeknu vám hned hlavní účel veškeré lidské krve: *Má vytvořit most pro činnost ducha na zemi,* tedy v hrubé hmotnosti!

To zní tak prostě a přece je v tom klíč *všeho* vědění o lidské krvi.

Krev má tedy vytvořit most pro činnost ducha, nebo řekněme v tomto případě také „duše“, aby mi čtenáři lépe porozuměli, protože výraz „duše“ je jim běžný.

Aby činnost ducha také z člověka mohla vystupovat správným způsobem, *utváří si duch lidskou krev.*

Že krev souvisí s duchem, dá se lehce zdůvodniti. Stačí jen uvážit, že teprve vstupem ducha do nastávajícího dětského těla, tedy při inkarnaci, která ve zcela určitém vývojovém stadiu nastává uprostřed těhotenství a vyvolává první pohyby, začíná také *vlastní* krev tělíčka obíhat. Také při pozemské smrti, když duch opustí tělo, krev přestane kolovat a vůbec přestane být.

Krev sama jest tedy zde jen v době mezi vstupem a odchodem ducha, dokud je duch v těle. Ano, můžeme v nedostatku krve zjistiti, že duch s konečnou platností rozvázal své spojení s pozemským tělem, že tedy nastala smrt.

Ve skutečnosti je to takto: Jen vstupem ducha do těla může se tvořit lidská krev a jeho odchodem přestává trvat ve své skutečné podstatě.

Nechceme se však spokojiti s tímto věděním. Půjdu tedy dále. Duch, nebo „duše“ přispívá k tvorbě krve, ale ani duch ani duše nemůže bezprostředně krví působit navenek, pozemsky. K tomu je rozdíl mezi oběma druhy příliž veliký. Duše, obsahující ducha jako jádro, jest ve svém nejhrubším složení ještě příliš jemná a může se navenek projevovati jen *vyzařováním krve.*

Vyzařování krve je tedy ve skutečnosti vlastním mostem k činnosti duše. A to jen tehdy, když tato krev má zcela určité, *pro dotyčnou duši vhodné složení.*

K tomu bude moci v budoucnosti každý svědomitý lékař pomocně zasáhnout, jakmile přijme vědění o tom a správně je pochopí. Právě toto bude jednou z největších a nejrozhodnějších pomocí lékařů pro celé lidstvo. Účinky zde budou tak rozmanité, že národy při správném zacházení musí rozkvést k nejlepšímu chtění a umění. Budou schopni rozvinout celou svou sílu, jež však neusiluje o zničení, nýbrž o mír a vděčné usilování ke Světlu.

Již často jsem poukazoval na důležitost složení krve, která přirozeně změnou složení vždy také změní vyzařování a toto opět přiměřeně dosahuje jiných účinků jak pro dotyčného člověka samého, tak i pro jeho pozemské okolí.

Ve své přednášce o významu pohlavní síly řekl jsem, že teprve při zcela určité zralosti těla pohlavní síla vstupuje a že tím jest spuštěn padací most pro duši chráněnou dosud proti zevnímu světu. Tento most dovolí přirozeně nejen působení duše navenek, ale stejnou cestou mohou i zvenčí působení na lidskou duši dovnitř.

Teprve tím stává se jednotlivec plně zodpovědným vůči Božským zákonům stvoření, asi tak, jak je to i přibližně zavedeno v pozemských zákonech.

Spuštění padacího mostu však následuje samočinně jen dozráním pozemského těla a usilováním duše vyvolanou přeměnou složení krve. Teprve tato může pak svým změněným vyzařováním dát duši možnost činnosti na zemi.

Při tom přirozeně nemyslím mechanické výkony a práce pozemského těla, nýbrž jen to, co vlastně „vede“, chtění, které mozek a tělo jako nástroje pak pozemsky uskuteční.

Také ve své přednášce o temperamentech poukázal jsem na krev. Řekl jsem, že její rozličné vyzařování tvoří základnu temperamentů, protože ve svém působení je až k určité hranici vázána na druh vyzařování krve.

Protože však zralost a zdravotní stav, jakož i stáří určitého těla spolupůsobí k změně složení krve, mohla by se jeviti v takové vázanosti nespravedlnost. Tato je odstraněna skutečností, že *duch* může změnit toto složení. Toto je současně tajemstvím slov, že „duch tvoří tělo.“

Kde však je duch k tomu slabý, nebo je něčím, co přichází zvenčí, omezen, jako například úrazem nebo tělesnou nemocí, tam může lékař rychle pomocně zasáhnout svým věděním!

S úžasem pozná, co všechno pro pozemského člověka závisí od současně správného složení krve. Ale nesmí zde být vytvořeno pevné schéma. Děj je u každého člověka naprosto jiný. Až dosud byly nalezeny z toho jen nejhrubší rozdíly. Je v nich nespočetně nepoznaných jemností, které mají zásadní význam a účinek.

Doposud zjištěné krevní skupiny ještě nestačí. Mohou jen potvrdit to, nač já poukazuji.

Tato zjištění jistě ukazují cestu k podstatě a jsou již ve svém použití velmi požehnaná. Zůstávají však jen *jednou* cestou z mnoha. Nejsou ještě *tím cílem,* který může člověka v každém směru povznésti a který není jen v tělesném ozdravění a posílení.

Ve své přednášce „Posedlí“ ukázal jsem, že tam, kde se vyskytují strašidelné události, jako klepání, hřmot, házení předměty atd., jen složení krve nějakého člověka poskytuje k tomu možnost. Tento člověk musí být vždycky v blízkosti takových událostí, protože z jeho vyzařování je k tomu čerpána síla.

Také toto dalo by se ihned rozumným zasáhnutím vědoucího lékaře změniti, kdyby pomocně zasáhl do složení krve a změnil tak její vyzařování. Učinil by ihned konec i dalšího obtěžování.

Nejinak je tomu u tak zvaných posedlých, kterých je přes všechny pochybnosti velmi mnoho. Děj sám je zcela prostý, i když má tak strašlivé účinky pro postiženého a jeho okolí a tak bolestné pro jeho příbuzné.

V takovém člověku utvořilo se určité složení krve, které dává uvnitř bydlící duši jen slabou možnost působiti v plné síle navenek, anebo jí působení vůbec znemožňuje. Při tom však dává toto vyzařování krve jiné, snad již těla prosté duši s méně dobrými nebo dokonce zlými vlastnostmi příležitost zasáhnouti zvenčí a dokonce i ovládnout mozek a tělo buď na čas, nebo trvale.

I zde může lékař beze všeho přinést účinnou odpomoc změnou složení krve, která změní také vyzařování a tím odřízne cizí vlivy a dá uvnitř sídlícímu chtění možnost rozvinout své vlastní síly.

Jak jsem již řekl, jsou badatelé zjištěním krevních skupin na jedné, velmi dobré a požehnané cestě a právě v provádění tohoto vědění musí pozorováním potvrdit mé vývody.

Kdyby bylo při transfusi krve použito jiné krevní skupiny, byla by tím duše bydlící v takovém těle omezena v plném rozvití svého chtění, snad i docela odříznuta, protože s krví jiného složení mění se také vyzařování, které by duši již nebylo přiměřené. Duše dovede vyzařování druhu používat buď jen částečně anebo vůbec ne.

Takový člověk bude se pak zevně jevit ve svém myšlení a jednání jako omezený, protože jeho duše se nemůže správně uplatniti. Může to jít dokonce tak daleko, že duše odříznutá od svých dosavadních možností působení se pomalu odlučuje od těla a opustí je, což znamená totéž jako pozemskou smrt.

S údivem poznají lékaři, jak široce rozvětvené a obsáhlé jsou účinky správného složení krve každého jednotlivého těla vzhledem k schopnosti působení jeho duše, jak se to pozemsky projevuje. Jaké nemoci a jiné nesnáze mohou se pravým věděním odstranit a jak tím dosavadní „tajemství krve“ bude rozluštěno jako klíč k radostnému působení v nádherném stvoření Božím!

Trvalá změna se však nedá způsobit vstřikováním, nýbrž jen přirozenou cestou, přiměřenými pokrmy a nápoji, které na krátký čas budou pro každého jednotlivce různé, vždy však bez jednostranných omezování.

Z této úvahy plyne, že může býti v základě pomoženo i velkému množství tak zvaných duševně zaostalých dětí. Dejte jejich duším ten správný most k rozvinutí jejich sil a uvidíte, jak rozkvetou a budou radostně působit na zemi, neboť ve skutečnosti není nemocných duší!

Překážkou duše nebo lépe řečeno ducha jest vždy jen nedostatečné nebo falešné vyzařování krve, není-li podmíněna či vynucena nemocí mozku.

Ve tkanivu stvoření jest všechno tak obdivuhodně vklíněno do druhého, takže snad žádného z mých čtenářů nepřekvapí, když mu ještě vysvětlím, jak dokonce druh vyzařování krve nastávající matky může být důležitým pro druh u ní se inkarnujícího ducha. Tento duch musí následovati zákona o přitažlivosti stejnorodého. Každý z různých druhů krevního vyzařování bude připravovati přiblížení a vstup jí zcela odpovídající duše. To je tak samozřejmé jako to, že stejné duševní druhy budou usilovat o vyvolávání stejného krevního záření, protože se mohou vždy skutečně úspěšně projeviti jen určitým druhem vyzařování, který se opět v různém životním stáří mění.

Kdo chce tento poukaz také správně pochopiti ve vztahu k zrození, musí si ovšem současně osvojiti mé vývody v přednášce „Tajemství zrození“. Nemohu jinak, když sleduji přírodní zákony v jejich samočinném působení než jednou osvětliti to, a po druhé ono, přesto, že všechno tvoří dohromady nerozdílný celek a nic z toho nemůže být líčeno jako jednotlivý výsek, nýbrž vždy jen jako náležitost vnitřně spojená s celkem. To je vždy opět a opět viditelné na různých místech a vystupuje zákonitě jako barevná nit ve tkanivu.

Později ještě budu mluvit velmi podrobně o všech jednotlivostech, jež jsou nutné, aby úplně dokončily obraz daný vám dnes jen v hrubých rysech.

Doufám, že to jednou může být velkým požehnáním pro celé lidstvo.

31. Řeč Páně.

(1937)

Je svatou povinností lidského ducha, aby vyzkoumal, k čemu je na této zemi, proč vůbec žije v tomto stvoření, s nímž je spjat tisíci nitkami. A žádný člověk se nepovažuje za tak malého, aby se domníval, že by jeho přítomnost neměla smyslu, jestliže ji ovšem *sám* nečiní nesmyslnou. K tomu se každý považuje za příliš důležitého a přece jen velmi málo pozemských lidí dovede se velikou námahou *tak* osvoboditi od lenosti svého ducha, aby se mohli vážně zabývati pátráním po svém úkolu na zemi.

Je to také jen lenost ducha, která je učiní ochotnými přijímat od jiných hotová a ustálená učení. Jen lenost se může uspokojiti myšlenkou, že je to něco velikého, přidržuje-li se víry rodičů, aniž by v ní obsažené myšlenkové pochody byly podrobeny pronikavým a pečlivým zkouškám.

Lidé jsou v takovém počínání horlivě podporováni vypočítavými a ziskuchtivými společnostmi, které vidí v rozšíření počtu stoupenců nejlepší cestu k zvětšení a zajištění svého vlivu a tím i vzrůstu své moci.

Mýlí se však. Nepočítali při tom s Bohem, za jehož služebníky se vydávají. V nejlepších případech klamou jen sami sebe. Ve skutečnosti slouží všichni jen sami sobě.

Jsou velmi vzdáleni opravdovému poznání Boha; jinak by přece nepoutali lidského ducha do pout ztrnulého učení, nýbrž museli by ho vychovávati k plné vlastní zodpovědnosti, jak to Bůh určil. Základní podmínkou této zodpovědnosti jest *naprostá svoboda jejich duchovního rozhodnutí!* Jen tak může svobodný duch přijíti k opravdovému poznání Boha, které v něm dozrává k plnému přesvědčení. Pevné přesvědčení je nutné pro každého, kdo chce být povznesen k světlým výšinám. Jen svobodné, upřímné přesvědčení může mu k tomu dopomoci.

Co jste však, vy lidé, učinili! Jak jste znemožnili, oklestili tuto největší milost Boží! Rouhavě jste zabránili, aby se mohla vyvinouti a otevříti všem pozemským lidem *tu* cestu, která je jistě přivede k míru, k radosti a nejvyššímu štěstí!

Uvažujte: V důsledku duchovní lenosti, snad jen ze zvyku nebo že to ostatní dělají, také volíte, souhlasíte nebo posloucháte. Ale i v této volbě, souhlasu nebo poslušnosti *spočívá vaše osobní rozhodnutí,* které má podle přírodních zákonů za následek vaši zodpovědnost!

I těm, kteří přiměli lidského ducha k takovému přijetí, schází za to zodpovědnost. To je tak přirozené jako nevyhnutelné a nezměnitelné. Ani to nejmenší myšlení nebo jednání nedá se ze stvoření vymazati bez stejnorodých následků. Ve tkaní stvoření se stále předou nitky jak pro jednotlivce tak i pro celé masy. Nitky čekají na své rozuzlení, které se nemůže zmýliti. Jejich původci, kteří je vytvořili, musí je nakonec opět skliditi. Je lhostejné, je-li to utrpení nebo radost, podle druhu, v němž byly kdysi zrozeny, v němž vyrostly a tím zesílili.

Jste zapleteni do přediva svého vlastního chtění, svého jednání a nemůžete z něj utéci, dokud od vás samo neodpadne odčiněním.

Mezi všemi tvory ve stvoření má jedině lidský duch *svobodnou vůli.* Až dodnes jí nerozuměl, nemohl si ji vysvětliti, protože v mezích úzkých hranic rozumového hloubání nenacházel pro to žádných důkazů.

Svobodná vůle člověka jest pouze v jeho *rozhodnutí,* jakých může i v jediné hodině učiniti více. Ale následkům každého svého vlastního rozhodnutí jest v samočinném tkaní zákonů stvoření určitě podroben! V tom je také jeho zodpovědnost, nerozlučně spojená s poskytováním svobodné vůle v rozhodnutí. Svobodná vůle a zodpovědnost v sobě spojeny jsou zvláštností lidského ducha.

Kde by jinak byla Božská spravedlnost, která jest ve stvoření pevně zakotvena jako opora, vyrovnání a udržování veškeré činnosti ve stvoření?

Božská spravedlnost neměří však svou činnost vždy jen krátkým měřítkem jednoho pozemského bytí. Čtenáři mého Poselství vědí, že jsou lidskému duchu položeny docela jiné podmínky.

Již často způsobili jste si mnohými povrchními rozhodnutími utrpení a často je vnutíte i svým dětem. Když jste se vy sami ukázali příliš línými, než abyste mohli se vzchopiti a sami rozhodovati svým vnitřním cítěním, bez ohledu na to, čemu jste se naučili, zda každé slovo, pro něž se rozhodujete, může v sobě obsahovat pravdu, pak byste neměli následky své lenosti vnucovati ještě svým dětem, které tím vrháte do neštěstí.

To, co u jedněch je následkem duchovní lenosti, to u jiných způsobuje vypočítavý rozum.

Těmito dvěma nepřáteli duchovní svobody v rozhodování je lidstvo nyní spoutáno. Jen někteří snaží se oživiti v sobě odvahu roztrhati tato pouta v sobě, aby mohli býti opravdovými lidmi. To se může státi jen následováním Božských zákonů. Boží zákony jsou ve všem opravdovými přáteli, jsou pomocné milosti z vůle Boží, která každému, kdo se o to snaží, otevírá cesty k spáse.

K tomu nevede žádná jiná cesta než ta, kterou zřetelně ukazují Boží zákony ve stvoření! Celé stvoření jest řečí Boží. Máte se vážně snažit v ní číst. Není vůbec tak těžká jak vy si myslíte.

Patříte k tomuto stvoření jako jeho část. Musíte se zachvívat s ním, v něm působit a učit se ze stvoření dozrávat. Ve stálém poznávání máte neustále vystupovati vzhůru, z jednoho stupně na druhý, svým vyzařováním přitahovati a zušlechťovati vše, co s vámi přijde na vaší cestě do styku.

Pak bude kolem vás vznikat samočinně jeden zázrak krásnější než druhý, které vás ve zvratném působení budou stále povznášeti výše.

Učte se poznati svou cestu ve stvoření, abyste si uvědomili smysl svého života. Pak vás také naplní jásavá vděčnost a nejvyšší štěstí, jaké je schopen lidský duch snésti. Nejvyšší štěstí, jež vyrůstá jedině z poznání Boha!

Blaženost opravdového poznání Boha nemůže však nikdy vyrůst z naučené, slepé víry. Tím méně dojít k rozkvětu. Jen přesvědčující vědění, vědoucí přesvědčení jedině dává lidskému duchu to, čeho je třeba k nejvyššímu štěstí.

Vy, pozemští lidé, jste v tomto stvoření proto, abyste *nalezli* blaženost! A to v živé řeči, kterou k vám Bůh promlouvá! Rozumět této řeči, učit se jí a cítit v ní vůli Boží, *to* je vaším *cílem* na pouti tímto stvořením. Jen ve stvoření, k němuž patříte, leží vysvětlení *smyslu* vašeho života a současně také poznání vašeho *cíle!* Nelze tyto dvě věci jinak nalézti.

To ovšem vyžaduje, abyste stvoření *žili.* Žít a prožívat je můžete však teprve tehdy, když je opravdu *znáte.*

Mým Poselstvím otevřel jsem před vámi knihu stvoření! Poselství jasně vám ukazuje řeč Boží ve stvoření, jíž se máte učit rozumět, abyste si ji mohli úplně osvojiti.

Představte si na této zemi dítě, které nemůže rozumět své matce nebo svému otci, protože se nikdy nenaučilo řeči, jíž oni k dítěti mluví. Co by bylo z takového dítěte?

Vždyť by vůbec nevědělo, co se po něm žádá, a padalo by z jednoho neštěstí do druhého. Způsobovalo by si jedno utrpení za druhým a nakonec by se snad stalo pro jakýkoliv pozemský účel a pro pozemskou radost naprosto nepotřebným.

Což se nemusí každé dítě *samo* pro sebe naučit řeči svých rodičů, má-li z něho něco být? Nikdo mu nemůže odejmout tuto námahu!

Jinak by se nikdy do světa nevpravilo, nezrálo by a nemohlo by působit na zemi. Zůstávalo by překážkou a břemenem ostatním a nakonec by je bylo nutno odděliti od jiných, aby nezpůsobovalo škody.

Očekáváte vy nyní něco jiného?

Neodkladné plnění takové povinnosti dítěte máte samozřejmě i vy vůči svému Bohu. Vy se musíte naučit rozumět jeho řeči, chcete-li od něho pomoci! Bůh však mluví k vám svým stvořením. Chcete-li se v něm dostat kupředu, musíte dříve poznati tuto jeho řeč. Zameškáte-li to, budete odděleni od těch, kteří tuto řeč znají. Tím se také budete souditi, protože byste jinak překáželi a způsobovali škody, aniž byste to snad opravdu chtěli tak dělat!

Musíte to tedy *vy* učiniti! Nezapomeňte na to a starejte se, aby se tak stalo co nejdříve, jinak budete bez pomoci vydáni na pospas

všemu, co vám hrozí. Moje Poselství vám bude věrným pomocníkem!

32. Dětskost.

(1937)

Slovo „dětský“ je výraz, který je lidmi v jejich lehkovážném a neuváženém způsobu řeči nejčastěji používán falešně.

Lenost ducha překáží, aby tento výraz mohl býti dostatečně procítěn a tak správně pochopen. Kdo však toto slovo nepochopil v celém jeho významu, nemůže je také správně používati.

A přece je to právě dětství, které lidem skýtá silný most k vzestupu do světlých výšin, k možnosti zrání každého lidského ducha a k možnosti jeho věčného bytí v tomto stvoření, které je domem Boha Otce. On dal tento dům lidem k použití, jestliže … v něm zůstanou *příjemnými* hosty. Hosty, kteří nezpůsobí škod v prostorech, které jim byly milostivě přenechány jen k použití, při stále a bohatě prostřeném stole.

Ale jak vzdálen je dnes člověk od této, pro něj tak nutné dětskosti!

A přece bez ní nemůže pro svého ducha ničeho dosáhnouti. Duch *musí* mít dětskost; neboť jest a zůstane dítětem stvoření, i když si získal plnou zralost.

Dítě stvoření! V tom je hluboký smysl; neboť k dítěti Božímu musí se teprve vyvinout. Jestli toho dosáhne, závisí jen od stupně poznání, který je ochoten si přisvojiti na své pouti všemi hmotnostmi.

Tato ochota se ovšem musí také prokázat *činem.* V duchovních úrovních je vůle současně také činem. Vůle a čin jsou tam vždy *jedno.* To ovšem jen na *duchovních úrovních,* ne ve hmotnostech.

Čím hutnější a těžší je úroveň hmotnosti, tím je čin vzdálenější od vůle.

Že hutnost překáží, vidíme již na zvuku, který se musí pohybem probojovat hmotností, která mu překáží podle stupně hustoty. Je to zřejmě patrné i při kratších vzdálenostech.

Štípá-li člověk dříví nebo zatlouká-li na stavbě hřebíky do trámů, můžeme sice vidět úder jeho nástroje ihned, zato zvuk doletí k nám

teprve za několik vteřin. To je tak nápadné, že to jistě každý člověk někdy již pozoroval.

Podobně, ale ještě mnohem těžší je to na zemi s lidskou vůlí a činem. Vůle vyšlehne v duchu. V duchu je ihned činem. Aby však vůle mohla být v hrubohmotnosti viditelně utvářena, k tomu je třeba ještě hrubohmotného těla. Jen v impulsu jedná každé tělo hned v několika vteřinách po vyšlehnutí vůle. Při tomto postupu je vypnuta zdlouhavá práce předního mozku, který má jinak zprostředkovávat cestu vůle až k vlivu na činnost těla.

Skutečná cesta trvá poněkud déle, často dochází jen velmi slabě a někdy vůbec nedojde k činu, protože chtění bylo na dlouhé cestě oslabeno nebo hloubavým rozumem docela zastaveno.

Při této úvaze chtěl bych se dotknouti sem vlastně nepatřícího poukazu na viditelné účinky zákona stvoření o přitažlivosti stejných druhů. Přesto, že tyto účinky lze jasně vidět, téměř nikdo jich nedbá.

Lidské pozemské zákony jsou vypracovány pozemským rozumem a jím také prováděny. *Proto* jsou rozumem uvážené plány, tedy připravená jednání jako taková mnohem přísněji trestána a hůře posuzována než činy, provedené v afektu, tedy nepředloženě. Těmto posledním dostává se v častých případech také úlev.

To má ve skutečnosti lidmi nepozorovanou souvislost se stejnorodostí rozumového působení pod tlakem přírodních zákonů pro všechny ty, kteří se rozumu bezpodmínečně podřizují. Těm je to také zcela srozumitelné.

Aniž by kdo o tom věděl, přisuzuje se tu největší část viny při takovém činu v afektu *duchovní úrovni.* Ani soudce ani zákonodárce toho netuší, protože vychází ze zcela jiných, jen rozumových zásad. Při hlubším přemýšlení a znalosti působících přírodních zákonů objeví se však vše ve zcela jiném světle.

Přesto však působí i v jiných pozemských posuzováních a úsudcích živé zákony Boží. Ony jsou ve stvoření úplně samostatné a nelze jich ovlivniti pozemsky lidskými zákony a pojmy. Jistě žádnému vážnému člověku nenapadne myšlenka, že by opravdová vina, ne snad jen lidmi potvrzená, mohla býti současně před zákony Božími odpykána lidským rozumem nadiktovaným trestem!

To jsou již po tisíciletí dva, skoro rozdělené světy. Byly rozděleny lidským myšlením a jednáním, přesto, že měly být jen *jediným* světem, v němž měly být jen *Boží* zákony.

Takovým pozemským trestem může nastat odpykání jen tehdy, jestliže zákon a tresty úplně souhlasí s Božími zákony ve stvoření. Jsou však dvojí afekty. Ty první, které jsem již vylíčil a které by vlastně měly být nazývány *impulsem* a mimo toho afekty, vyšlehlé v předním mozku, tedy ne v duchu, a které patří do rozumu. Jsou nepředložené a nemají mít proto stejných úlev, jako činy impulsivní.

Ale najít přesně tento spravedlivý rozdíl bude možno jen *těm* lidem, kteří znají všechny zákony Boží ve stvoření a jsou poučeni o jejich účincích. To musí zůstat vyhraženo přicházející době. V této době nebude již vůbec svévolných činů lidí, protože budou tak duchovně zralí, že budou moci jednat již jen podle Božích zákonů při všem svém myšlení a jednání.

Toto odbočení má jen povzbudit k přemýšlení, nepatří k vlastnímu účelu přednášky.

Je třeba si jen pamatovati, že vůle a čin jsou v duchovních úrovních *jedno*. V hmotných úrovních jsou však druhem hmoty rozděleny. Proto již Ježíš kdysi pravil lidem: *Duch je zajisté hotov, ale tělo je slabé!* Tělo, zde tedy míněná hrubohmotnost těla, nepřináší k činu všechno, co v duchu bylo již téměř vůlí a činem.

A přece by mohl duch na zemi v hrubohmotném šatě dokázat, aby jeho chtění se stalo hrubohmotným činem, kdyby k tomu nebyl příliš líný. Nemůže činit tělo zodpovědným za tuto lenost, protože tělo bylo dáno každému duchu jen jako nástroj, který se musí naučit ovládat, aby s ním dobře zacházel.

Duch jest tedy dítětem stvoření. A musí zůstat dětským, má-li splnit účel, pro který jest ve stvoření. Naparování rozumu vzdálilo člověka od dětskosti, protože jí nemohl „rozumět“ jako takové, jakou opravdu jest. Tím však ztratil každou oporu ve stvoření a stvoření ho musí nyní vyvrhnout jako cizince, kazimíra a škůdce, aby samo mohlo zůstat zdravé.

A tak se také stane, že si lidé sami vykopou hrob svým falešným myšlením a jednáním.

32. Dětskost.

Již při vánoční slavnosti jsem mluvil o tom, jak je to zvláštní, že každý člověk, chce-li nechat jednou opravdu působit na sebe vánoční svátky, musí se pokusit přenést se nejdříve do svého dětství!

To lze přece považovat za dost zřetelné znamení, že jako dospělý není již vůbec schopen prožívat *citem* vánoční slavnost. Je to také dost zřejmý důkaz, že ztratil něco, co měl jako dítě! Proč o tom lidé nepřemýšlejí!

Je to opět lenost ducha, která jim překáží, aby se vážně těmito věcmi zabývali. „To je pro děti," myslí si, a dospělí nemají na to přece dost času! Musí myslet na *vážnější věci!* Vážnější věci! Tím rozumí jen shon po pozemských věcech, tedy práci rozumu! Rozum rychle zatlačí zpět všechny vzpomínky, jen aby neztratil svého prvenství, když se někdy dá průchod citům!

Ve všech těchto zdánlivě tak malých skutečnostech by bylo lze poznati ty *největší* věci, kdyby tomu rozum ponechal dost času. Ale on má nadvládu a proto bojuje se vší lstivostí a zákeřností. To znamená, ne on, ale ve skutečnosti bojuje to, co ho používá jako nástroje a co se za ním skrývá: temno! Temno nechce nechat najít světlo ve vzpomínkách. A jak duch usiluje najít světlo a čerpat z něj novou sílu, poznáte z toho, že současně se vzpomínkami na dětské vánoce procitá také neurčitá až teskná touha, která je schopna mnohé lidi přechodně měkce naladiti.

Tato měkká nálada by se mohla stát nejlepší půdou *procitnutí,* kdyby byla využita ihned a také se vší silou! Avšak žel, dospělí dostanou se při tom jen již k snění, při němž promrhají vznikající sílu a prohrají. Se sněním také přejde příležitost, aniž by přinesla užitek, anebo byla použita.

A když tak mnohému člověku vytryskne několik slz, tu se za ně stydí, snaží se je skrýti, vztyčí se trhnutím těla, v němž je často patrný jakýsi nevědomý vzdor.

Jak mnohému by se lidé mohli z toho naučit. Ne nadarmo vplétá se do vzpomínek na dětství tichý stesk. Je to nevědomý pocit, že se ztratilo něco, po čem zbyla prázdnota, neschopnost dětsky cítiti.

Vy jste jistě již často pozorovali, jak některý člověk, z jehož očí sem tam vyšlehne *dětské* světélko, působí povznášejícím a osvěžujícím dojmem již svou přítomností.

Dospělý nesmí zapomenout, že dětské není dětinské. Vy však nevíte, proč dětskost může tak působit a čím vůbec jest! A proč Ježíš řekl: Buďte jako děti!

Abyste vyzkoumali, co je dětskost, musíte si nejprve ujasniti, že dětskost vůbec není vázána na dítě. Vy jistě sami znáte děti, kterým chybí opravdu krásná dětskost! Jsou tedy děti bez dětskosti! Zlostné dítě nepůsobí dětsky, zrovna tak málo, jako nezvedené, lépe řečeno nevychované dítě!

Z toho jasně vyplývá, že dětskost a dítě jsou dvě různé samostatné věci.

To, co lze na zemi nazvat dětským, jest částí působení *čistoty!* Čistoty ve vyšším, nejen v pozemsky lidském smyslu. Člověk, který žije v paprsku Božské čistoty, který dal v sobě místo paprsku čistoty, ten tím také získal dětskost, nechť je to v dětském věku nebo již jako dospělý.

Dětskost jest výsledkem vnitřní čistoty, nebo znamením, že takový člověk je oddán čistotě a slouží jí. To vše jsou jen různé způsoby vyjádření, ve skutečnosti je to vždy totéž.

Tedy jen dítě, které je v sobě čisté, může působit dětsky a pak ten dospělý, který v nitru usiluje o čistotu. Proto také působí oživujícím a osvěžujícím způsobem a probouzí také důvěru.

Tam, kde je pravá čistota, tam může vejít také pravá láska; neboť Boží láska působí v paprsku čistoty. Paprsek čistoty je cestou, po které kráčí. Není vůbec s to jít některou jinou cestou.

Kdo do sebe nyní nepřijal paprsek čistoty, ten také nikdy nebude moci najít paprsek Boží lásky!

O dětskost připravil se člověk sám svým vlastním odvrácením se od Světla a to jednostranným rozumovým myšlením, kterému obětoval všechno, co ho mohlo povznésti. Tak se přikoval tisícerými řetězy pevně k této zemi, tedy k hrubé hmotnosti, která ho drží ve svém zajetí tak dlouho, až se od ní sám osvobodí. To však se nemůže stát pozemskou smrtí, nýbrž jen duchovním probuzením.

33. Člověk a země.

(1937)

Čím pak přispěl člověk ke vzniku této země, aby mu to dávalo právo svobodně o ní rozhodovat! Neustále se hádá o rozdělení majetku, aniž by se staral o to, co tomu říká skutečný *majitel.*

Vy lidé se vůbec *nechcete* o to starat, protože zcela přesně cítíte, jak takové jednání, plné závisti a nenávisti, směřuje *proti* vůli majitele, který vám zemi milostivě propůjčil jako obydlí v hrubé hmotnosti.

Toto jednání ostře označuje stanovisko pozemského člověka vůči jeho Bohu a Tvůrci! Všechna prázdná slova nebo pokrytectví a darebné jednání to nezakryjí. Pozemští lidé zacházejí se svěřenými jim statky jako vandalové. Jen *svěřeny* jsou všechny tyto statky a to k správnému použití ve smyslu Božím a k ničemu jinému!

Nesmí vás proto také nyní překvapiti, když zlovolní, suroví hosté budou nyní vyhozeni z obydlí, které trvale poškozovali a tím se vysmívali jeho majiteli.

Majiteli! To není prázdné slovo, nějaký dutý pojem! Chci vám krátce vysvětliti, že tomu tak skutečně jest; neboť i v těchto věcech máte dojíti od víry k přesvědčení. Jen o vašem obydlí chci při tom mluviti, tedy o zemi! O její výstavbě.

Vy víte, že vše, co se ve světech může zformovati, spočívá ve *vyzařování* nejsvětějšího Světla. Vyzařování Světla obsahuje vše, co bylo třeba k vytvoření všech světů a čeho nelze postrádat k jejich udržení. Chcete-li mne správně sledovati, učiňte předem ostrý rozdíl mezi Bohem, *samotným* všesvatým Světlem a mezi Božím *vyzařováním.*

Nesmíte udělat chybu a myslet, že Světlo a jeho vyzařování jsou *jedno,* protože záření přichází ze Světla. Takové odůvodnění by vyplývalo *z lidského* myšlení, které nemůže dosáhnout až do těchto výšek a proto také nemůže najít správného pojmu.

Spokojte se proto tím, říkám-li, že bezprostřední vyzařování Boží je sice Božské, ale není Bohem samým. To je tedy *dvojí* a nepovažujte to za jedno.

Bezprostřední vyzařování Boží má však opět svou hranici v hradu Grálu. Za ním je již *změněné* a nelze je proto již označovati jako Božské.

Čím více se snáší dolů, tím více změn učiní ochlazováním a s ním spojenými proměnami. Přesto však musíme je stále nazývati vyzařováním Světla, kterým i ve všech proměnách zůstává. Jsou tu však určité rozdíly.

Toto vše jsem již v mém Poselství vysvětloval dost obšírně, abych tím dal přesný obraz. Dnes chci mluvit jen o stavbě *země*. Proto přejdu proměny vyzařování Světla až k hmotnosti i jejich účinky a začnu ihned mluvit o samotné zemi. Není tak snadné ze světového prostoru vyjít a zformovat nějaký bod začátku. Je tu přece všechno různé a v neustálém pohybu. Snažte se proto ujasnit si naprosto jedinou větu:

Všechno základní, ženoucí, budující, tvořící a udržující jest záření!

Zde musí vaše touha po vědění pevně zakotviti. Tlak nebo síla Světla sama vynucuje hnací a kroužívý pohyb, takže nic se nemůže zastaviti.

A v tomto trvalém pohybu, spojeném s oteplováním a ochlazováním se všechno *formuje*. Vždycky podle zcela určitého druhu. Všechno se musí formovati podle zákonů záření a ne jinak.

Toto učiňte základem obrazu, který vám chci dát.

Na cestě až dolů k těm místům, kde se mohou zhutniti a formovati hmotnosti, odloučilo se ze záření již mnohé k vlastnímu zformování, jako různé stupně čistě duchovního, duchovního a bytostného. Tak se mohly utvářeti úrovně a světy, které krouží samy v sobě a nepřekročí určité hranice.

V přiměřeném ochlazení záření mohly se sraziti i hrubohmotné horniny země, při čemž těmto horninám přesně přizpůsobení bytostní pomocníci vědomě pomáhali. Při této práci nabývali také stále stoupajícího sebevědomí a tím i přiměřených lidských forem.

Při tom se rovněž oddělily vody od vzduchu a země.

Začněme tedy tím, že při našem pozorování nacházíme nejprve na tomto díle světa jen vzduch, vodu, zemi a horniny. Toto vše bylo již obsaženo ve vyzařování Božím, mohlo se však srážeti pohybem,

který nastal teprve zcela určitým ochlazením. Teprve takto sražené mohly se státi hmotně hmatatelnými a viditelnými.

Přes toto zviditelnění v ochlazení zůstává ještě v každém tom druhu určité vlastní záření, takže i horniny mají své vlastní záření, které je současně udržuje pohromadě.

Nyní je hornina vydána všanc působení vzduchu a vlhkosti, jakož i rozdílným teplotám, zejména na svém povrchu. Časem přinášejí tato působení na zevní vrstvě změny, které nazýváme zvětráním.

Protože vlastní vyzařování horniny proniká zvětralou vrstvou ven a tím ji, obrazně řečeno, prožhavuje, mění se toto záření takovým prožhavením ještě dříve než může působit navenek, protože zvětrání přivodilo změnu zevní vrstvy horniny.

Tato zcela přirozená změna záření dává jí však také změněné vlastnosti. Dosáhla-li tato změna vyzařování horniny zcela určitého stupně, poskytuje možnost k srážení zatím ještě ve všeobecném záření neviditelně odpočívajících semen lišejníků a mechů.

Tato semena jsou druhem záření zvětralé horniny přitahována. Připravení bytostní pomocníci je pečlivě ukládají, pomáhají jim k zrání a opatrují vzrůst z nich vzniklých rostlin, které svým složením opět vyvíjejí své vlastní záření.

Když pak zvadnou a rozpadávají se, nastává v jejich vyzařování opět změna, která ve zcela určitém stavu poskytuje cestu ke srážení semen jiných rostlin. Všude při této práci jsou činní laskaví a pomáhající bytostní pomocníci, kteří se mohou utvářeti pod působením změn vyzařování ještě před hrubším srážením semenných částí. Jsou to mnohými lidmi tak často vídaní gnomové, skřítci atd.

Tak to jde stále dál ve výstavbě nebo ve vývoji, jak tomu chcete říci. Záření dávají ve svých změnách neustálé možnosti ke srážení nových druhů a jejich vývojů.

Tak vznikají nejrozličnější druhy rostlin ve zcela zákonité výstavbě, která je udržována a může se projevovati jen ve změnách vyzařování.

Sloučením vyzařování hornin, rozkládajících se rostlin, vody, tak jako vzduchu a země, vznikají při zcela zákonitě určeném počtu a

druhu také první zvířata, jejichž hrubohmotná semena jsou rovněž klidně a neviditelně obsažena ve všeobecném vyzařování.

Taková určitá a již vhodná směs záření přitahuje z hlavního vyzařování, které všechno neustále obklopuje, magneticky nacházející se tam části a tak se formuje nejprve *semeno* jako sraženina, ne snad zvíře, které se z takto stažených semen teprve vyvíjí.

Tím je také učiněn konec okřídleným slovům hádanky: Co bylo na světě dříve, slepice nebo vejce?

Pak teprve nastal pozvolný vývoj od stupně k stupni, zákonitě řízený změnami vyzařování, až nejvýše vyvinuté zvíře ve zcela určitém stavu zralosti dostalo *takové vyzařování krve,* které svým druhem záření přitahovalo a tím dávalo zárodku lidského ducha možnost se vtěliti, zvolna ve zvířecím těle se probouzeti, je přetvářeti, aby nakonec *zevně* zformovalo také dnešního člověka s jeho vystupňovaným sebevědomím.

Chci vám dát jen v hrubých rysech náznak vzniku, abych zformoval obraz, který by vám ukázal, že *všechno* musí být majetkem Božím, protože vše vzniklo z jeho *vyzařování* a nemůže bez něj vůbec být.

Člověk však nemá žádného *podílu na zemi,* nýbrž smí ji pouze *obývati.* Byla již vybudována, když on směl na ní procitnouti k vývoji svého vědomého bytí. Kdybyste byli pokorným přijímáním všech darů pečlivě odposlouchali Boží zákony ve stvoření a pak se do nich vpravili, což znamená totéž jako podle nich jednat, byli byste již dnes žili na zemi jako v ráji, bez starostí, bez sporů. Neznali byste vůbec žádné závisti a nenávisti, chtivosti majetku a moci, zkrátka byli byste *lidmi!*

Šťastní lidé, kteří harmonicky v paprscích světla dále budují na říši, která patří Bohu.

34. 18. duben 1937.

Před dávnými věky byla ve Světlém hradě bolestně pociťována skutečnost pádu lidských duchů. Spoutali se rozumem, zpřetrhali spojení se světlými vůdci, ba nedbali již ani naléhavých výstrah svých pomocníků, kteří k nim mluvili lidským svědomím.

Lidští duchové se odtrhli od světlých nitek nad sebou a řítili se rychle a jistě do bezedných hlubin temnoty.

Tu se rozhodla Láska Boží pro urychlený zákrok.

Oddělí se od Boha Otce, vezme na sebe tělo člověka a půjde je zachrániti od věčné zkázy.

Ve věčnosti je tisíc let jako jeden den.

Ihned se dalo tisíce pomocníků do práce.

Podle věčných zákonů řízeni, prošli všemi říšemi a silou stejnorodosti byli přitáhnuti k nejvýše stojícímu národu. Je to vědění ducha, které určuje výši národa. Byl to tehdejší národ židovský, který měl nejvyšší duchovní vědění, vědění o jediném Bohu.

Po tisíciletí byl tento národ Židů moudře a pečlivě veden, vyučován, cvičen a zkoušen, aby se mohl státi národem povolaným, národem kněží jediného Nejvyššího Boha. Měl to býti národ učitelů, který by učil všechny národy světa novému vědění, pod vedením ztělesněné Lásky Boží, která sestupovala k zemi, aby přinesla Pravdu, kterou lidé již ztratili.

A vy všichni víte, jak strašlivě tento národ selhal. Nejen že Syna Božího nepřijal, ale ještě jej podle a nenávistně zavraždil.

Vy také víte, co je za to potkalo. Přestali být národem a byli rozprášeni do celého světa, pronásledováni bez konce.

Ježíš, Syn Boží, před svou smrtí zvěstoval přiblížení se království Božího, které nastane, jakmile přijde Syn Člověka, aby soudil živé i mrtvé.

A historie se opakuje.

Jako tehdy, při příchodu Syna Božího, tak i tentokráte při příchodu Syna člověka, který již přišel k soudu, byl pro veliké, učitelské povolání připravován celý národ.

34. 18. duben 1937.

Po staletí velicí duchové a nesčetní pomocníci vychovávali tento velký, mocný, povolaný národ. Měl býti mocný, protože Syn člověka měl předstoupiti před celý svět v moci a slávě. Jazyk povolaného národa byl pečlivě pěstován a broušen, aby mohl jasně a nemýlitelně vyjádřit Slovo věčné Pravdy ke spáse všeho lidstva.

Syn Člověka, poslušen věčných zákonů svého Všemoudrého Otce, zrodil se jako člověk mezi lidmi tohoto povolaného národa. Musel projíti všemi zmatenými cestami, vší špínou a hloubkou pádu, aby mohl poznat jeho špatnost, která je Světlu cizí a tak jako první najít cestu ven z hlubin pádu lidského ducha.

V krátké době osvojil si všechno potřebné poznání a vystoupil ke splnění svého poslání.

Ale lidstvo padlo mnohem hlouběji než to mohlo být ze Světla očekáváno.

A byl to zase tak pečlivě připravovaný národ, který Božímu Vyslanci podal číši plnou rmutu a utrpení. Nepochopením, zlobou a nenávistí ztrpčil Jeho cestu až k zoufalství.

I tento povolaný národ selhal. Sám sebe vymazal z věčné knihy života a jde vstříc svému osudu.

Vůle Boží tak rozhodla. Všechna milost a ochrana, všechno požehnání a pomoc Božích pomocníků bude odejmuta velkému národu, který zradil své poslání a dána jinému, malému národu. Národu, který věren své tradici vždycky stát při pravdě Boží, pilně a věrně přijímá Slovo Pravdy, snaží se podle něho žít a tím se urychleně připravuje stát se vyvoleným národem služebníků Božích, kteří budou učiti všechny národy nové moudrosti ve Světle Pravdy.

Šťastný národ!

Prosím svého Všemohoucího Otce, aby vylil svou sílu a své požehnání na malý národ Jeho věrných, aby rozmnožil jeho možnosti a schopnosti k velikému poslání, k budování království Otcova.

Amen.

35. Den svatodušní.

(1937)

Svatodušní den je každoročním splněním ze Světla a poskytuje stvoření vždy nové proudy sil, aby se celé stvoření mohlo dále udržovati a rozšiřovati. Jen tento příliv sil umožňuje postup a pronikání po nových cestách. To je spojeno s tvorbou forem v pohybu a oteplování, při němž lidský duch musí být článkem dlouhého řetězu, umožňujícího přenos záření do nezměrných dálek.

Až do dneška lidstvo v této službě naprosto selhalo. Nejen že znemožnilo pronikání všech stvoření, ale otrávilo všechno to, co zde již bylo a do všeho vneslo své zkázonosné zmatky.

To se však nyní brzy změní pod působením zákonů stvoření a to důkladnou očistou, při níž bude odstraněno všechno, co překáží výstavbě. Pak správným zářením lidských duchů nejen všechno se změní v krásu, vznášející se ke Světlu, ale mimo toho, co zde již jest, bude trvale budováno a tvořeno nové. Hranice stvoření se rozšíří a nebude mít žádného konce, bude-li všechno stvoření souhlasiti s vůlí Boží. Pak teprve bude moci začíti věčné a radostné tvoření lidských duchů. Věčné bude, protože bez konce.

Ježíš, Syn Boží, přišel na zemi proto, aby také lidem svým Slovem otevřel brány do ráje. Až dosud byl ráj uzavřen všem vyvinutým, protože jim chyběla znalost vyššího vědění, jedině umožňujícího pobyt v ráji.

Teprve poznáním vyššího vědění, Ježíšem přineseného, mohli si vyvinutí získati věčnost. Mohli tak učiniti, kdyby byli žili, jak to Světlo chtělo. Ale oni tak neučinili. Svou vinou na vraždě Spasitele sami si zavřeli bránu k ráji, která se jim právě otevírala. Zavřeli ji pro celé pozemské lidstvo a tím mu také vzali možnost věčného života.

Touha po Světle, žhnoucí jen v málo jednotlivcích mezi lidskými duchy, udržovala nitky spojení se Světlem. A jen těch několik nitek umožnilo ještě jednou opakovati dílo spásy. To se stalo opět přinesením Slova Pravdy pro ty lidi, kteří se Slovu otevřou utrpením.

Zvratné působení všeho dosavadního jednání lidí na zemi musí přinést jen utrpení.

Aby tato poslední lhůta milosti nepřešla kolem lidstva bez využití, ukládá se nyní pozemskému ženství svatá povinnost, aby usilovalo vší silou o návrat ke svému původnímu určení a úkolu. Žena obdržela přece schopnost hlubšího cítění jen *k tomu,* aby na zemi působila jako strážkyně svatého plamene nejčistší touhy po Světle! Jen touha po Světle je cestou, po níž všechny pomoci a všechny síly ze Světla mohou prouditi k člověku. Kde této touhy není, tam je každá možnost přijetí Božských milostí zasypána. To je také hrob života!

Vy ženy a dívky, připravte se tedy, abyste se staly kněžkami svatého plamene nejčistší touhy po Světle! Tím máte dobře připraviti půdu pro přijetí Slova ze samého Boha, které jedině může přinést vysvobození všem duchům, těžce spoutaným omyly bludů a zmatků.

Touha po Světle? Jak často mluví lidé o *touze,* aniž by věděli, co touha opravdu jest, co jim má říci a co přinésti.

Lidský duch měl znáti jen jednu *jedinou* touhu, protože je také jen *jedna* touha. A tou je v lidském duchu uložená touha po Světle. Falešnými cestami pozemských lidí byla však tato touha zaházena haldami strusek. Lidé chtěli udusiti touhu, která jim hrozila býti nepohodlnou při jejich sklonu k pozemskému uplatňování se, při jejich hladu po moci a žádostivosti pozemských požitků.

Tak bylo také toto vznešené slovo touha již v pojmu naprosto zkřiveno a znetvořeno. Bylo pozemsky přizpůsobeno těm nejnižším myšlenkám a tím znesvěceno.

Pozemský člověk často mluvívá o touhách, jichž druhy jsou tak rozdílné, že již jejich rozličnost by měla vésti k jejich správnému poznání. Chybí tu přece jednotnost, tak nepostradatelná při každém opravdovém pojmu.

Zřetelně se tu jeví zmatek a svévole a tím také nedostatek jakéhokoliv pochopení. Tak je touha po pozemském domově, touha po osobách, po ženě neb muži, také po bohatství a tělesných požitcích, často také po klidu a osvěžení, po změně nebo zábavách všeho druhu, zkrátka, výrazu „touha“ používá se k vyjádření pozemské žádostivosti po mnoha věcech.

Ačkoliv takové touhy velmi často vedou k nemoci či dokonce i k smrti a jiné opět k zločinům, nechce nikdo uznat, že tu musí být něco v nepořádku. Vždyť přece všechno, co je správné v Božím smyslu, může vésti jen *vzhůru* a musí vždy přinášet jen *požehnání.* Tyto touhy však, jak tomu lidé sami říkají, jsou provázeny i následovány jen zlem. Vedou dolů místo vzhůru, místo povznášení potlačují, oslabují, přinášejí zklamání, vytvářejí zlobu, reptání a nespokojenost.

Zde něco nesouhlasí. To si musí konečně říci každý a je tomu tak.

Touha v dnešních představách neznamená nic jiného než řadu nesplněných přání. Je to chorobné vystupňování myšlenkového sklonu čistě pozemského druhu, jehož splnění často končí zklamáním, jakmile přešlo první opojení.

Jak často některý člověk touží po svém rodišti, když odtud odešel jako dítě nebo ve svém mládí! Dosáhne-li toho někdy, pak bývá jeho srdce velmi bolestně zasaženo. Nic z toho se nepodobá tomu, co si on v dálce o tom vysnil. Obraz skutečnosti jeví se zcela jinak než obrazy touhyplných snů.

A tak je to se vším. Nedosažitelný obraz touhy splněním často velmi rychle se stává šedou skutečností, plnou zklamání.

Slovo touha, nakřivené směrem k pozemským věcem, stalo se již dávno jen cárem svého vlastního smyslu.

Vžijte se jen do stavu takového toužícího. Ze současných poměrů a okolností vzniká přání po něčem, čeho v tu chvíli není možno dosáhnouti, čili čeho člověk sám nemůže splniti. Ve své nespokojenosti s přítomností se člověk zavěsí na takové přání buď tím, že se ve volné chvíli oddává krásným snům, nebo že k svému uklidnění se vžívá do představovaných a předstíraných požitků, zatím ještě nedosažitelných. Často tím uklidňuje svou zlost a dusí svou nespokojenost.

Takové pohrávání si s myšlenkami, které ze začátku bývá jen zábavným vyplněním času osamělců, časem se stále více posiluje, a brzy nachází spojení s okolo se potulujícími stejnými druhy a nakonec také s nashromážděnými středisky stejných myšlenkových forem, čímž se jim dostane přílivu netušené posily.

Jde tu téměř vždy jen o přání, namířená ke splnění zcela osobní žádosti a to čistě pozemského druhu. K tomu patří samozřejmě také tak známý stesk po domově! Není to v základě nic jiného, než samolibost, ovšem v takové formě, aby umožňovala předstírání ušlechtilejšího citu. Vydávat takovou slabost za něco velikého nebo ji opěvovati jako ušlechtilou lásku je něco naprosto falešného. Je to nedostatek sebevýchovy, slabost zanedbalosti.

Přitažlivost stejnorodého spustí nyní na nositele takového přání celý příval stejného myšlení a budí v něm stále pevnější a větší hutnost, nabývající formy palčivé žádosti, která se vyvine až v horečné úsilí dosáhnouti žádaného splnění.

Palčivá žádost, horečné úsilí, stravuje tělesné síly tak jako duchovní. Tak se dospěje k nemoci nebo nepromyšlenému jednání. To je výsledek toužebného úsilí, směřujícího dolů, k pozemským věcem.

Pravý pojem tohoto dnes tak znetvořeného slova je však toužebné hledání Světla, Pravdy! Jen Pravda je s to svým zvláštním druhem povznésti ducha, jen ona nikdy nevede dolů! Jen Pravda je tím paprskem, po němž se může snésti požehnání ze Světla do každého lidského ducha, aby ho posílila a rozradostnila na jeho pouti po zemi.

Lidé, kteří nosí v sobě toto toužebné hledání Světla a Pravdy, svítí jako pochodeň v hlubinách této země. A pro tyto lidi je milostivě dán den svatodušní s obnovením sily ze světlých výšin – ale také jen pro ně! Ostatní této milosti nemohou býti vůbec účastni, protože nejsou pro ni otevřeni.

Kdo chce skutečně v sobě prožíti den svatodušní, obnovení proudů sil ze Světla, ten musí mít v sobě touhu po Světle a po Pravdě nezkalenou! Jen *tím* se může otevříti, aby i do něj mohla prouditi milost Boží!

Odhoďte všechny ostatní touhy, namířené k pozemským věcem, pak se vám požehnáním ze Světla dostane *mnohem více* než jste si sami mohli přát, a to i splnění různých pozemských věcí, hodných vašeho úsilí.

Jestliže si pak nebudete ničeho žádati pro sebe, bude vám dáno vše! Jakmile *sami sebe nabídnete* Světlu, se vším svým chtěním a bytím, pak jste teprve otevřeni Svaté Síle, která se vylévá do všech stvoření!

36. První krok.

(1937)

Dbejte, aby mé Slovo ve vás *ožilo;* neboť jen *to* vám může dáti užitek, jaký potřebujete, abyste mohli dáti svému duchu vystoupiti do světlých výšin věčných zahrad Božích.

Nic neprospěje *vědět* o Slově! A kdybyste i dovedli celé mé Poselství odříkávat zpaměti, větu za větou, abyste tím poučovali sebe a své bližní … nic vám to nepomůže, nebudete-li podle něj také *jednat.* Máte ve smyslu mého Slova *myslet* a podle toho zařizovati celý svůj pozemský život jako něco samozřejmého, co vám přešlo do masa a krve a co se nedá od vás odděliti. Jen pak budete moci čerpati z mého Poselství věčné hodnoty, které jsou v něm pro vás uloženy.

Podle vašich skutků vás mají poznati! Toto slovo Kristovo platí *v prvé* řadě všem čtenářům mého Poselství! Podle vašich skutků, to znamená ve vašem *působení,* tedy v myšlení a jednání vašeho všedního pozemského života! K jednání patří i mluvení, nejen činy, neboť mluvení *je* jednáním, jehož účinky jste dosud podceňovali. K tomu patří dokonce i *myšlenky.*

Lidé jsou zvyklí říkati, že na myšlenky clo neplatí. Tím chtějí naznačiti, že za myšlenky nemohou býti pozemsky voláni k odpovědnosti, protože ony stojí na stupni pro lidské ruce nedosažitelném.

Proto si často lehkomyslným způsobem *hrají* s myšlenkami, nebo lépe řečeno, hrají si *v* myšlení. To bývá často velmi nebezpečná hra v lehkověrné domněnce, že z ní mohou vyjít nedotčeni.

V tom se však mýlí, neboť i myšlenky patří k hrubohmotnosti a jen v ní mohou býti za všech okolností odčiněny. To se ovšem musí stát ještě dříve, než duch přeruší spojení s pozemským tělem, aby se mohl volně a svobodně vznésti do výšin.

Snažte se proto i své myšlenky zladiti ve smyslu mého Poselství tak, abyste chtěli jen to, co je *ušlechtilé* a nesestupovali v nich do nížin v domnění, že to přece nikdo nemůže vidět ani slyšet.

Myšlenky, slova i zevní činy, to všechno patří do říše hrubohmotnosti tohoto stvoření!

Myšlenky působí *v jemné* hrubohmotnosti, slova ve *střední* a vnější jednání formuje se *v nejhrubší,* tedy v nejhutnější hrubohmotnosti. Všechny tyto tři druhy vaší činnosti jsou hrubohmotné!

Formy těchto tří druhů jsou spolu velmi úzce spojeny a jejich účinky zasahují do sebe. Co to pro vás znamená, jak často to pronikavě zasahuje do běhu vašeho bytí, to si v prvém okamžiku nedovedete ani odhadnouti.

To neříká nic jiného, než že myšlenka svým druhem samočinně působí. Zasahuje svým vlivem i do stejnorodosti ve *střední* hmotnosti, kde posiluje a tím může mnohé přivésti do silnějších forem. Tyto ovšem zase působí dál, jsouce posilovány myšlením, až z nich vznikne *v nejhrubší* hmotnosti viditelná a účinná forma. A toto vše se děje samočinně a bezprostředně, aniž byste, jak se zdá, byli toho nějak účastni.

Je hrozné toto věděti, známe-li bezstarostnost a lehkomyslnost pozemských lidí v myšlení.

Aniž byste to věděli, jste *podílníky* tak mnohého činu, který byl některým z vašich bližních proveden jen proto, že se mu dostalo posily z vašeho myšlení, jak jsem vám to právě vysvětlil. Jen tak dostalo se k nejhrubšímu provedení něco, co bylo v jiném člověku skryto v klidu, s čím si jen ve svém myšlení hrál.

Tak zastavuje se mnohý pozemský člověk velmi často pln pohrdání před nějakým činem jiného člověka a hněvivě zavrhuje a odsuzuje to, na čem je však před věčnými Božími zákony *spoluodpověden!* A může se při tom jednati o úplně cizího člověka a o takový čin, jaký by on sám nikdy v nejhrubší hmotnosti neprovedl.

Jen se vmyslete do takových dějů. Pak teprve správně pochopíte, proč jsem k vám volal v svém Poselství:

„Udržujte krb svých myšlenek čistý, tím založíte mír a budete šťastni!“

Stanete-li se však vy sami dost silnými ve své vlastní očistě, bude i na zemi mnohem méně zločinů než dosud. Zločinů, za něž nesli spoluodpovědnost mnozí lidé, aniž by o tom věděli.

Čas a místo takových činů, za něž můžete býti spoluvinni, nehraje při tom žádnou úlohu. I kdyby se to stalo na úplně protilehlém konci země od místa, na kterém se právě zdržujete, na místech, na něž vaše noha nikdy nevkročila a o nichž jste neměli ani ponětí. Vaše myšlenkové hry mohou posíliti stejnorodost všude tam, kde ji objeví, a to je neodvislé od vzdálenosti, národnosti či země.

Tak se mohou myšlenky závisti a nenávisti po čase vrhnouti na jednotlivé lidi, skupiny nebo celé národy, v nichž najdou stejnorodost, a donutiti je k činům, jichž konečné formy jsou zcela rozdílné od těch, které vznikly teprve z vašich myšlenkových hraček.

Účinek bude pak úměrný tomu, jak bude ten, kdo čin provádí, cítiti. Tak můžete přispěti k výkonu činů, na jejichž hrůznost jste sami ve skutečnosti nikdy ani nemysleli. A přece stojíte s nimi ve spojení a část zvratného působení musí zatížiti vašeho ducha. Bude na něm viset jako závaží, až se odloučí od těla.

Ale zase právě naopak můžete mnohem silněji přispěti k míru a lidskému štěstí. Čistým, radostným myšlením můžete si získati podíl na dobrých skutcích, prováděných třeba zcela cizími lidmi.

Z toho ovšem vrací se k vám proud požehnání, aniž byste věděli odkud a proč k vám přichází.

Kdybyste mohli alespoň jedenkrát *vidět,* jak se nepošinutelná spravedlnost nejsvětější vůle Boží neustále naplňuje v samočinných zákonech tohoto stvoření a to i pro každou myšlenku, které dáte vzniknouti, pak byste všemi silami hleděli udržet čistotu svého myšlení!

Teprve tím se pak můžete státi *takovými* lidmi, jaké chce Tvůrce milostivě vésti k vědění, jež jim propůjčí věčnost a učiní z nich Jeho pomocníky ve stvoření. Jen oni jsou hodni přijímati tak vznešené milosti, jimiž je obmýšlen lidský duch, aby je, proměněné radostně vděčným dáváním, rozdával všem tvorům. Všichni tvorové mohou přijímati jen ty milosti, které člověk takto přeměnil, a jsou proto dnešním pádem lidského ducha a jeho hříšně rouhavou nedbalostí odříznuti od možnosti přijímání. Je to pro ně dvojnásob kruté, protože zažili již doby lepšího, čistěji žijícího lidstva.

Ale tím jste pro sebe na této zemi prožhavili k životu teprve *jedinou* větu z mého Poselství!

Ona jest pro vás také tou *nejtěžší,* která však všechno ostatní velmi ulehčí. Její splnění musí vyvolávat zázrak za zázrakem, které budou pozemsky *viditelně,* hmatatelně stát před vámi. –

Když jste se *takto* dovedli přemoci, čeká vás na cestě ještě jedno nebezpečí, vyplývající z pokřiveného lidského myšlení: Brzy ve svém ovládání myšlení poznáte sílu, kterou byste rádi chtěli vtlačiti do zcela určitých forem, aby sloužila tomu či onomu zvláštnímu účelu, složenému z vlastních přání!

Již dnes vás chci před tím *varovati:* neboť nebezpečí by vás mohlo pohltiti a vy byste v něm zahynuli tehdy, když jste již vkročili na správnou cestu.

Chraňte se *křečovitým bojem* vynucovati si tuto čistotu myšlenek! Již tím ji skoro tlačíte na určité dráhy a vaše úsilí se stane pokrytectvím. Zůstane to vždy jen uměle vyvolanou věcí a nemůže nikdy mít tak veliký účinek, jaký mít má. Vaše úsilí přivodí škodu místo užitku, protože při něm chybí pravost svobodného citu. Byla by to opět zase jen činnost vašeho *rozumového chtění,* nikdy však práce vašeho ducha. Před tím vás varuji.

Myslete na slova mého Poselství, která říkají, že všechna opravdová velikost může být jen v *jednoduchosti,* protože každá opravdová velikost *jest* jednoduchá! *Té* jednoduchosti, kterou zde míním, budete snad lépe rozuměti, když si na její místo postavíte jako přechod pozemsky – lidský pojem *prostoty.* To je snad vašemu chápání bližší a tím vystihnete to pravé.

Ne svým myšlenkovým chtěním můžete dát svým myšlenkám tu čistotu, kterou míním! Z vašeho cítění ve vás musí *prostě* a neomezeně vystoupiti čisté chtění! Není třeba je nutiti do slov, která mohou dát vzniknouti jen omezenému pojmu. To však nesmí být. To pravé, co nejvíce potřebujete, jest všeobsáhlé směřování k dobrému. Dobro má zahaliti a prostoupiti vznik i trvání vašich myšlenek ještě dříve, než se mohou stát formou.

To není těžké, naopak mnohem lehčí než všechny ostatní pokusy. Je třeba jen dát průchod prostotě, v níž domýšlivost rozumu o

vlastních schopnostech a síle vůbec nemůže vzniknouti. Uprázdněte se od dosavadního myšlení a osvoboďte v sobě sklon k ušlechtilému a dobrému, pak budete mít tu pravou základnu k myšlení, která pochází z vašeho *ducha.* Co z toho vznikne, můžete již s klidem přenechati rozumové práci k provedení v nejhutnější hrubohmotnosti. Pak se nemůže zformovati nic nepravého.

Zahoďte daleko od sebe všechny mučivé myšlenky, zato však důvěřujte ve svého *ducha.* Ten si jistě najde správnou cestu, jestliže mu ji vy sami nezazdíte. Buďte *svobodnými v duchu* neznamená nic jiného, než *ponechte duchu ve vás jeho cestu!* On nemůže směřovati někam jinam než do výšin; neboť tam ho jeho druh přece samočinně a s jistotou přitahuje. Vy jste ho dosud zdržovali zpět, takže se již více nemohl rozletět. Tím jste jeho vzlet nebo jeho křídla spoutali.

Půda k výstavbě nového lidstva, kterou nemůžete a nesmíte obejít, leží v této jediné větě:

Udržujte krb svých myšlenek čistý!

A *tím* musí člověk začít! To je jeho první úkol, který ho učiní *tím,* čím být *musí.* Vzorem pro všechny, kteří usilují ke Světlu a Pravdě, kteří chtějí celým svým bytím vděčně sloužiti svému Tvůrci. Kdo to splní, nepotřebuje žádných jiných pokynů. On *jest,* jakým má být a dostane se mu nezkráceně všech pomocí, které na něj ve stvoření čekají, aby ho bez přerušení vedly do výšin.

37. Cudnost.

(1937)

Cudnost je pojmem, který byl lidmi neuvěřitelně zúžen a omezen. Z jeho skutečného významu již vůbec nic nezůstalo. Ba, dokonce byl stržen na falešnou dráhu, což muselo mít přirozeně za následek i jeho zkřivení. Toto zkřivení přineslo mnohým lidem zbytečně ponížení a dokonce velmi často i nevýslovné utrpení.

Ptejte se, kde chcete, co je to cudnost, všude vám budou vysvětlovat, že je to pojem pro tělesnou nedotknutelnost. Ať to řeknou jakoukoliv formou, bude toto vrcholným názorem pozemských lidí.

To zjevně ukazuje malichernost v myšlení lidí, podřízených rozumu. Rozum omezil hranice na všechno pozemské, protože svými schopnostmi nestačí na víc, jsa z pozemskosti zrozen.

Bylo by velmi snadné, aby lidé byli považováni za cudné, měli takovou pověst a přitom se slunili v ješitném sebezbožňování? Ale člověk se takto nedostane ani jediný krok kupředu na cestě ke světlým výšinám, které jako ráj jsou konečným cílem lidského ducha, cílem blaženého štěstí.

Pozemskému člověku nic nepomůže, udrží-li své tělo nedotknuté a poskvrní-li svého ducha. Duch pak nemůže překročiti práh, dělící stupeň od stupně a nemůže vzhůru.

Cudnost je jiná, než si lidé myslí. Je mnohem obsáhlejší, větší, nežádá zaujetí proti přírodě. To by přece bylo přestoupení živých zákonů v Božím stvoření a nemohlo by to zůstati bez škodlivých následků.

Cudnost je pozemským pojmem pro čistotu, která je Božská. Cudnost je usilování každého lidského ducha o hrubohmotné zobrazení toho, co je v Božském samozřejmostí. Čistota je Božská, cudnost její napodobeninou z lidského ducha. Je to duchovní zobrazení, které může a má být viditelné v pozemském jednání.

To by mělo každému dozrálému lidskému duchu stačiti jako základní zákon, aby cudnost uskutečnil. Ale na této zemi jest člověk

nakloněn předstírati si, pod tlakem vlastních přání, mnohé věci, které ve skutečnosti vůbec nejsou, jen proto, aby dosáhl splnění svých přání.

Sobectví vystupuje jako vedoucí v čele a mámí opravdu *čisté* chtění! Člověk sám si to nikdy nepřizná, ale nechá se tím hnát. A když už opravdu neví, co by si namluvil, nazývá své, často nepokryté usilování o splnění svých vlastních přání vpravením se do osudu, kterému je nutno se podrobiti.

Proto potřebuje jako směrnici a opory ještě i jiné poukazy, jež by mu daly prožíti a poznati, co cudnost v pravdě *jest,* jaká je podle vůle Boží, a že nechce na zemi žádného oddělení od přírody.

V Božském je čistota úzce spojena s láskou! Proto se člověk na zemi nemá ani pokoušet je od sebe odděliti, má-li se mu z nich dostati požehnání.

Ale i láska stala se na zemi jen zlou znetvořeninou toho, čím skutečně *jest!* Proto se také bez předchozí změny nemůže spojiti se skutečným pojmem čistoty.

Všem těm, kteří usilují o dosažení cudnosti, dávám tímto poukaz, skýtající oporu, jaké člověk na zemi potřebuje, aby mohl žít podle zákona stvoření, jak je to Bohu milé:

„Kdo při svém jednání vždy myslí na to, aby spolubližním, kteří mu důvěřují, nezpůsobil škodu a neučiní nic, co by je potom mohlo stísniti, ten bude vždy jednati tak, že zůstane duchovně neobtížen a proto může být nazván cudným!“

Tato prostá slova, správně pochopená, mohou býti člověku ochranným průvodcem v celém stvoření a vedou ho vzhůru do světlých zahrad jeho vlastního domova. Tato slova jsou klíčem správného jednání na zemi, je v nich pravá cudnost.

Ježíš, Syn Boží, vyjádřil přesně totéž slovy:

„Miluj svého bližního, jako sebe sama!“

Musíte se však chrániti před upadnutím do starých lidských chyb. Nesmíte zase upravovat smysl těchto slov tak, aby, zčásti zkřivena, sloužila jen vašim účelům. Nemají omlouvati vaše falešné jednání a ukolébávat vaše spolubližní k pohodlnosti a neúctě.

Přijměte tato slova tak, jak je vpravdě máte přijmouti, ne tak, jak se vám to zdá být pohodlné a jak to vyhovuje vašim přáním. Pak budou také ve vaší ruce tím nejostřejším mečem, jímž můžete srazit všechno temné, budete-li chtít. Nechte je správným způsobem v sobě ožít, abyste jako jásající vítězové mohli vděčně chápati život na zemi!

38. Záchrana! Spása!

(1937)

Záchrana! Spása! Jak často si již lidé utvořili falešný obraz z těchto slov, když v nich chtěli vidět bezpodmínečnou pomoc ze Světla, zapomínajíce při tom na svatou spravedlnost! V tom je vidět naprostý zmatek, který je dnes viditelný ve všem, co si lidé vytvořili. Lidé chtějí udělat z Boha ochotného otroka, který jim má pomoci a který je vůbec určen jen k dělání blaha malým pozemským lidem!

Jen se jednou otažte sama sebe! Posviťte si na své myšlenky, podívejte se věcně a jasně až na dno svého nitra! Budete si pak muset přiznat, že celé vaše myšlení nebylo nikdy jiné, že i vám má Bůh na vaše prosby stále jen sloužiti a pomáhati, aby splnil vaše přání.

Ovšem, vy to tak nenazýváte! Nepřiznáte si pravý druh vaší bytosti, ale opisujete jako vždy své falešné chtění. Oblékáte vše do pláštíku předstírané pokory. Neříkáte, že Bůh vám slouží, ale že vám „dává“. To však na věci nic nemění. Všechno vaše jednání, dokonce i při modlitbě, není dobré a bohumilé.

Buďte již konečně jednou pravdiví alespoň sami k sobě a chvějte se při poznání, jak jste to dosud stáli před svým Bohem! Byli jste svévolní, požadovační a nespokojení, pokrytečtí z povrchnosti. Mysleli jste na Boha jen v nouzi a utrpení, chtěli jste, aby vám pomohl od následků vašeho jednání. Před tím jste se ovšem nikdy neptali, jestli vaše rozhodnutí jsou podle vůle Boží!

Čím jste vy, lidé, před všemohoucností a vznešeností svého Pána, že ho chcete nechat dělat za sebe, tak, jak se *vám* to líbí? S jakou domýšlivostí prosazujete zde na zemi zákony, vzniklé z vašeho malicherného myšlení! Zákony, které nejsou v souladu s věčnými zákony Božími ve stvoření! Často provádíte s takovým chytráctvím své falešné chtění, které však před Bohem nezodpovíte. Škodíte svým bližním, abyste tím získali, ať již peníze a statky nebo oblibu u toho, pro kterého tak činíte.

Nyní se to všechno na vás svalí jako tíha padajících hor. Nic z vašeho dosavadního falešného chtění se nemohlo ztratiti. Zákon zvratného působení dává a dá vám vychutnati vše, od čeho jste se dosud sami neosvobodili změnou svého chtění k dobrému.

Zdi, které ještě zdržují pád nahromaděných spoust odplat, budou strženy! Nezadržitelně valí se všechno dolů na pozemské lidstvo, které v lenosti ducha a domýšlivosti, chce ještě vyčkávat, aby prosadilo svou vůli, tolik již vzdálenou od vůle Boží.

To však jest konec nadvlády všech temnot zde na zemi! Temno se zhroutí a strhne s sebou všechny lidi, kteří se k němu přidružili.

Ale uprostřed vřavy a rachotu zničení vznáší se Slovo! Vítězně táhne zeměmi, aby se ještě mohl zachrániti ten, kdo o to poctivě *usiluje!*

To je podmínka. Každý člověk se sám musí snažit poznat Slovo Páně jako jedinou záchranu. Nechá-li v pochybnostech přejíti kolem sebe tuto poslední možnost, aniž by jí využil, tu tento okamžik odejde, a nikdy se nevrátí. Možnost najít spásu jest na věky ztracena.

Záchrany, spásy dostává se mu jedině ve *Slově,* které musí přijmout. Žitím podle něj osvobodí se ode všech pout, které neznalostí a zkřivením skutečných pojmů táhnou ho dolů.

Nejhůře jste byli otráveni a ohroženi falešným výkladem Boží lásky. Snažili jste se zbaviti ji vší svěžesti, jasnosti a síly. Místo toho jste ji zahalili nezdravou změkčilostí a škodlivou povolností. A toto by vás nejdříve dovedlo všechny do spánku ducha a pak do zkázy.

Chraňte se před zkázonosným zkřivením pojmu svaté lásky Boží! Tím byste padli do příjemného snění, jež se však stane smrtelným spánkem.

V povolnosti a dobrotě, která má vše odpouštěti, není žádné pravé lásky. Je to tak falešné, jako opojný jed, který duchy zprvu ukolébává v únavu a oslabuje je. Koncem pak jest dokonalé ochromení a vynucená věčná smrt, protože již není možné probuzení v pravý čas.

Jen ostrý chlad Božské čistoty může proniknouti a proraziti cestu pravé lásce, směřující k vašemu duchu. Čistota *jest* ostrá, nezná žádného přikrašlování, ale také ne omluvy. Proto snad se bude mnohým

lidem, kteří by si chtěli něco předstírati, muset jevit bezohlednou. Ale ona zraňuje ve skutečnosti jen tam, kde něco není v pořádku.

Změkčilost přináší škody vám i těm, jimž se tím chcete zachovati. Jednou budete souzeni někým *vyšším* a to s takovou spravedlností, které jste se sami již dávno odcizili, protože jste se sami od ní vzdálili.

Je to Boží spravedlnost, nezměnná od věků do věků, neodvislá od mínění lidí. Nezná jejich přízně ani nenávisti a zloby, ani jejich moci. Jest všemohoucí, neboť jest od Boha!

Nevynaložíte-li všechnu svou sílu, abyste se osvobodili od starého, nenaučíte se také rozumět této spravedlnosti. Nebudete však moci se bez toho stát v sobě novými! Ale jen nový člověk stojící ve Slově života a usilující ke Světlu, dostane tolik pomocí, kolik je jich třeba, aby prošel soudem.

Člověk si musí najít pomoc ve Slově, které mu ukazuje cestu, po níž jest mu jíti! Jen tak najde spásu, jinak se mu jí nedostane! Musí zesílit v boji, který vede sám za sebe, nebo musí zahynout!

Probuďte se a postavte se bojovně proti všemu temnu, pak se vám také dostane pomáhající síly! Slaboši však ztratí všechno, co jim ze sil ještě zbylo, protože toho nedovedou použíti. A tak jim bude vzato i to málo, co ještě mají, protože to bude pod zákonem přitažlivosti stejného druhu přitékat k těm, kteří síly horlivě a *správným způsobem* používají. Tím se také naplní slova dávného zaslíbení.

39. Slavnost Zářící Hvězdy.

(Poslední Slavnost Pánova na zemi, 29. prosince 1937)

„Ježíš měl jen jednoho zrádce, já jich mám však sto!“

Třídění je dokončeno! Všichni, kdož byli schopni porušit přísahu, museli odejít, aby stáhli za sebou ještě ty, kteří byli shledáni vlažnými nebo polovičatými, kteří nikdy nemohli Slovu poskytnout pravou půdu.

Museli odejít, a že padali do temna, mohl poznat každý podle způsobu, jímž se jejich odchod udál. Nebylo v něm nic šlechetného, neboť temno nemůže být šlechetné.

Jeden každý se *musel* ukázat takovým, jakým skutečně *je!* V tom spočívalo naplnění a rozhodnutí. A oni to učinili.

Avšak právě to, *jak* to udělali, svědčilo znovu jak o pravdivosti mých slov v Poselství, tak také o tom, že temno musí sloužit konec konců nyní Světlu. Dokonce i ve svém špatném chtění. Tak stali se odpadlíci proti své vůli svědky mého Slova.

Třebaže je tato cesta i pro mne plná utrpení, přece mi přináší osvobození, jak mnozí mezi vámi, kteří jste zůstali Světlu věrni, mohli sami dosti zřetelně vycítit.

Ani jeden z odpadlíků by nesměl vstoupit do nové duchovní země v hodině, která je určena Bohem a která má být první hodinou Jeho říše. Půda pro to musela být již předem očistěna.

Co nyní přijde, prožije jeden každý sám a pozná v tom ruku Boží. Nikdo nezůstane na pochybách, kde hledat Světlo.

Více vám dnes nemám co říci. Nezapomeňte však nikdy, že já jsem *přišel* k vám a nevyšel jsem z vás!

Nepokoušejte se mne soudit podle lidských měřítek; bylo by to nesprávné již proto, že jsou tak velice v mnohém pokřivena a nedají se již sjednotit s vůlí Boha ani s pravými Božími zákony. Z toho důvodu musíte shledávat na mně leccos nepochopitelným až do doby, kdy budete moci opět nalézt cestu k porozumění.

Přicházím ze Světla a do svého pozemského úkolu vkládám veškeré své myšlení a jednání, jež odpovídá *mému* druhu, nikoli vašemu. Váš druh nechce mému rozumět v mnohých věcech. Avšak ne já, nýbrž vy, pozemští lidé, se v tom musíte změnit, neboť jste se ve skutečnosti již dávno odvrátili od Boha, ačkoli máte v ústech často Jeho přesvaté jméno.

Učitelem vám v tom bude vaše vlastní prožívání! Pak konečně poznáte, že nikoli já se musím řídit podle vašeho rozumu a vašeho názoru, abyste mě uznali, nýbrž že vy se musíte učit řídit se podle mne.

Přicházím od Otce, stvořitele a majitele této země se vším, co se na ní nachází, jako Jeho Syn a zmocněnec, abych od vás požadoval *vyúčtování* z jeho majetku, aby tento vám mohl být opět očistěný svěřen k další správě, kterou budete vykonávat podle vůle Boha. Proto nemohu jinak jednat nebo myslit.

Již jednou jsem řekl: Moje cesta není vaší cestou! To však pochopí lidé v plném rozsahu asi teprve tehdy, až již nebudou prodlévat na zemi. *Vy* jste tomu ještě *příliš* vzdálení.

Přesto mají a smějí ti, kteří v očistných bouřích zůstali věrni, přijímat dnes veškerá požehnání, která Světlo poskytuje.

Přijměte je v pokoře, aby vám to mohlo být k užitku!

„Poslyšte mou modlitbu a nechte ji proudit svým duchem!“

Pane! Ty Jediný, Všemocný, Vševědoucí Bože, můj Otče! V nepochopitelné dobrotě své Moudrosti jsi mě přivedl na zemi, aby Tvé působení vykvetlo na půdě, která bude očistěna od vypočítavosti všech vlastních přání ješitných pozemských lidí a od veškeré polovičatosti pozemských požadavků.

Třebaže se mi často zdála strastiplnou cesta, kterou jsem přitom měl jít, neboť rozum pozemského člověka nemohl pochopit mé jednání a myšlení a označoval za nesprávné, co neodpovídalo jejich smýšlení, přece vím, že Tvá Moudrost určuje láskyplně mé cesty!

Ó Otče, nikdy Ti nebudu moci vzdát ve svém díle zde na zemi *takový* dík, jaký jsi mohl právem ode mne očekávat, neboť lidé se

nenaučí dívat se úplně jinak na můj druh než na svůj. Všichni mě chtějí posuzovat podle *toho* měřítka, jaké si sami vytvořili ve svém pokřiveném rozumu.

Zapomínají, nebo nechtějí pochopit, že země patří Tobě se vším, co je na ní, že oni sami jsou jen hosty, jen *Tvými* hosty, ne však majiteli.

Proto ve své Moudrosti chceš nyní vytvořit, před počátkem nové doby, nejprve takovou půdu, jaká je vhodná a patří ke Tvému království, na jaké Tvému Slovu vzejde přebohaté ovoce a jaká musí přinést svatý mír.

Tobě budiž dík, ó Otče, nyní a provždy, po všechny věky, za tuto velikou pomoc! Ty sám vybuduješ na zemi dílo, kvůli němuž jsi mě seslal, jak bylo zaslíbeno!

Amen.

Poslední slova:

„Nyní jděte a prožívejte! Již vám nemám co říci!“

Pořad přednášek.

ABDRUSHIN

SBORNÍK NEZAŘAZENÝCH PŘEDNÁŠEK II

Poslední kontrola: 5.2012

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavil:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)

Předmluva k tomuto vydání.

Pán Abdrushin vydal postupně knihy *Poselství Grálu – Ve Světle Pravdy* a *Poselství doznívá*.

Jejich přijetí je také předpokladem pro čtení této knihy, která obsahuje další přednášky neuveřejněné ve výše zmíněných knihách.

Tato kniha se ke mně dostala v elektronické formě a původně obsahovala také několik soukromých dopisů, které jsem vypustil, a přednášky, u kterých bylo ověřeno autorství Pána Abdrushina tak, jak nám to možnosti dovolily – citem a jasnovidně, zde byly po drobných opravách textu ponechány.

Přednáška *Nové výhledy* byla v roce 2012 odstraněna, protože se nacházela původně v prvním čísle časopisu Gralsblätter z roku 1923 a byla autorem podepsaná iniciály R.E.

Nechť nám i toto dílo procítěním prospívá k rozšíření vědomí.

Marek Ištvánek, 2009-2012

1. Můj cíl.

Co já chci, je čistá Bohoslužba a pravé lidství. Kde jedno z toho chybí, tam nemůže to druhé býti správné, neboť jen opravdové lidství je pravou Bohoslužbou. V tom spočívá cíl a smysl mého snažení. Jako kdysi Syn Boží se obracel se svým slovem na celé lidstvo, tak i já mířím svým úsilím nade všechna vyznání.

Chci přitom zaplnit všechny mezery, které až dosud zůstávaly v lidských duších jako nezodpovězené planoucí otázky a nedopřávaly klidu žádnému vážně přemýšlejícímu, jestliže poctivě hledal pravdu.

Z živoucích zákonů tohoto stvoření, nesoucích v sobě vůli Boha, ukazuji Jeho velikost v nedotknutelnosti a nezměnitelnosti Božské Dokonalosti, přináším odpověď, která dovolí vzkřísit v lidských duších jasnost, klid a jistotu. S tím se probudí síla a také neotřesitelná odvaha budovat na troskách a ani v největší bídě nezklamat a zachovat si přitom to nejušlechtilejší smýšlení.

Každý člověk pak bude jako vědoucí působit v harmonii se zachvíváním sil celého vesmíru, což může přinést jen prospěch a rozkvět, pokud se lidští duchové nepokřiví a nepoužijí nesprávně.

2. Díkůvzdání.

S pocitem štěstí slavíte sklizeň bohaté úrody z vaší unavené pozemské půdy a nemyslíte přitom na to, že s plody, které jsou určeny k posílení a udržení vašeho pozemského těla, máte sklízet i plody ducha, které vás jednou ponesou vzhůru před bránu Ráje, jehož zář vám zvěstuje život ve věčném splňování.

Léto se svým požehnáním a téměř nevyčerpatelnou nádherou květů je za vámi, ale nyní se před vámi vine zlatá stezka Světla, na niž máte vstoupit a odvážně po ní kráčet kupředu. Je to zářivá cesta splnění, která vám přinese bohatší žeň než všechno to, co vám bylo až dosud darováno z milosti Světla. Až poznáte pravěčnost *Pána,* odhodíte od sebe všechnu váhavost a otálení a vyznáte:

„Pane, Tvá je moc, Tobě jedinému sloužím!“

A stíny, které vám dosud kalily světlo, ustoupí. Na shnilé půdě vašeho starého myšlení nedokážete postavit nic trvalého – zbořte to a slibte:

„Pane, kéž jen Tvé Slovo mě vede a provází, kéž jen Tvá Vůle osvětluje mou cestu a kéž žiji jen podle Tvého zákona. Ty jsi Láska a Život věčný, z jehož úrodného semene jsem také já směl kdysi vzniknouti.

Chci stát ve Tvém Slově a přičinit se, aby Země byla osvobozena ode vší zátěže, která na ní spočívá i mou vlastní vinou. Aby tam, kde teď vládne smutek a malomyslnost, vše vítězně rozkvetlo v jásotu a věčné radosti.

Lidé se od Tebe odvrátili, ó Pane, protože se domnívali, že Tys je opustil.“

Vy pozemští lidé, sáhněte po duchovních darech, které vás hojně obklopují, a slavte pozemskou žeň, kterou rozprostíráte před světlými stupni Všemohoucího a pak vroucně proste, aby vám bylo zachováno požehnání, které k vám tak bohatě dennodenně proudí.

Žádné duchovní semínko není tak nepatrné, abyste se nemuseli o ně pečlivě starat a pěstovat je. Přinese vám světlé ovoce, jehož vůně bude šířit zvěst o milosti Tvůrce a daruje vám sílu k tomu, abyste obdělávali pozemskou půdu podle vůle jediného světového vládce. Až bude jednou všechen plevel vytrhán, všechny přebujelé popínavé rostliny odstraněny a až v nejjasnějším světle věčné Víry a věčné

Pravdy zazáří květ díku, pokory a radosti, bude Země vyzvednuta na dráhu, kterou kdysi opustila. Štěstí, jásot a dík budou provázet její oběh podle zákonů, jimž se opět podrobí.

Jste splnění blíže, než si myslíte. Pevnou rukou nyní roztrhněte ve dví tu roušku, která vám brání v jasném výhledu kolem vás.

3. Prve nežli Abraham byl, jsemť já.

Tato Kristova slova, která mu svého času vynesla tolik nepřátelských útoků ze strany farizejů, můžeme snadno pochopit v celé jejich hluboké pravdě a samozřejmosti, uvážíme-li, že nejvyšším výchozím bodem veškerého vývoje je Božsky bezbytostné, čistě Božské!*) K tomu se připojuje duchovně bytostné, sestupujíc jako u pyramidy od vrcholu směrem dolů, za nímž následuje opět po mnoha odstupněních stále širší a širší svět. Ten začíná nejjemnější, pozemským očím neviditelnou, jemnohmotnou částí, pak se stává stále hutnějším a hutnějším a s přibývající hutností také stále těžším, čímž klesá samozřejmě pořád hlouběji, až nakonec vyvstanou hrubohmotné části v celé své tíži a vykonávají svůj dalekosáhlý koloběh.

Duchovní člověk, k němuž patří také Abraham, pochází z duchovně bytostného, Kristus ale z Božsky bezbytosného.

Už tím je vlastně dána samozřejmost a správnost smyslu Kristových slov: „Prve nežli Abraham byl, jsemť já." Protože však tato otázka byla jednou vyslovena, má se dostati ještě dalšího vysvětlení těm, kteří se mohou tak hluboko vnitřně pohroužiti. Bůh sám je jako počátek a konec všeho, bezbytostný, může ale přijmout formu s pomocí duchovně bytostného jako pláště. Také Kristus přišel z tohoto bezbytostného. Z bezbytosného bude také ten, který je pověřen, aby vyvedl ke Světlu ty, kteří hledají Boha a jsou nyní tak ohroženi temnem. Všichni ostatní andělé a všechny zástupy nebeských bojovníků patří k duchovně bytostným. Protože duchovní člověk pochází z nejspodnějších stupňů duchovně bytostného a odtud vstupuje do hmotného, může samozřejmě, dosáhne-li nejvyššího vývoje, po své smrti opět postupně stoupati vzhůru až do říše duchovně bytostného, odkud vyšel a kterou proto může nazývat svým domovem. Přirozeně jen tehdy, když se stal duchovně čistým, když tedy odložil nebo odvrhl poslední hmotnou zátěž. Ta by mu zne-

---

*) Ve Světle Pravdy – Poselství Grálu, přednáška č. 30: Člověk a jeho svobodná vůle.

možnila přechod z jemnohmotného do čistě duchovního, i kdyby byla sebenepatrnější. To je pak ta pravá říše Boží.

Přechod z čistě duchovního do Božsky bezbytostného je možný jen tomu, kdo přichází přímo z bezbytostného. Proto ve slovech Spasitele spočívá jen potvrzení prosté skutečnosti, kterou by ani nebyl mohl jinak vyjádřit.

4. Pánův proslov k mladému rodičovskému páru, který byl Pánem oddán a nyní přinesl své první dítě ke křtu.

Mladí rodiče! Myslete na to, jak jste spolu stáli přede mnou a skládali slib vaší vzájemné věrnosti. *Té* věrnosti, které je třeba k tomu, abyste v tomto pozemském bytí sloužili společně vašemu Bohu vzorným životem jako manželé.

Bylo vám požehnáno! S radostným srdcem jste dnes opět zde, abyste přinesli také zástavu lásky a věrnosti tomu, z něhož pochází život.

V radostné vděčnosti chcete nyní vašemu Bohu a Pánu slíbiti, že o lidského ducha, který vám byl svěřen, budete pečovat v době jeho pozemského mládí, vychovávat ho pro jeho pozemskou životní dráhu a přivádět ho k oné cestě, která směřuje vzhůru ke světlé říši, o niž i vy usilujete, do té doby, než duch vám svěřený bude schopen sám řídit své kroky. Vyprosíte si sílu a také ochranu pro tato léta, čehož se má vám i dítěti dostati, pokud s ním půjdete odhodlaně pravou cestou, za každé bouře, v každé nouzi a veškeré radosti!

Stojí zde lidé, kteří jsou připraveni pomáhat vám ze všech sil při tomto krásném úkolu, jsouce si plně vědomi hluboké vážnosti toho, co jim současně ukládá i jejich kmotrovství. Ve smyslu Grálu se tento úkon nesmí pojímat obvyklým všedním způsobem.

Kmotři mají *svým vlastním životním vzorem* vnořit do dětské duše touhu státi se *právě takovou,* jakými jsou svědkové jejího křtu. Jestliže pak dítě tu a tam podlehne nějakému pokušení, může přispět opět dobrý životní příklad jeho kmotrů k tomu, aby se v něm probudil stud a lítost, jakož i předsevzetí, že se nikdy nestane úplně nehodným jejich přátelství.

Tak mají být kmotři tomuto křtěnému dítěti také záchytným bodem a oporou po celá pozemská léta. Pevnou holí, které se může

uchopit v okamžiku, kdy pro hromadící se omyly někdy nepozná jasně svou pozemskou cestu.

Věrným vzorem ve všem, co je dítěti prospěšné jak po stránce čistě pozemské, tak i duchovní.

To je ten veliký úkol, který chcete vzít na sebe, a proto jste svědky tohoto děje, jenž má dítěti poskytnout ochranu a sílu, aby vás následovalo na cestě, kterou mu máte předznačit svým životem. Váš slib, že to splníte v nejšlechetnějším slova smyslu, je tím kmotrovským darem, který mu můžete po křtu přinést vstříc jako první.

Nyní poslyšte, co vám k tomu vysvětlím:

Stvořitel vložil prostřednictvím přírodních zákonů do *každého* tvora přirozený pud napodobování na místo svobodné vůle tam, kde se ještě žádná svobodná vůle neuplatňuje. Říká se tomu obecně „vnímavost mládeže“. Přirozeným napodobováním se má připravit vývoj pro pozemský život, až se tento instinkt u zvířat zkušenostmi obohatí a upevní, zatím co u člověka se působením ducha ve svobodné vůli vysoko pozvedne k sebevědomému konání.

V *tomto* bodě je tedy zakotvena hlavní úloha kmotrovství, spolu podporovat rodiče v jejich výchovné povinnosti. Kmotři mají tedy žít tak, aby rodiče dítěte mohli, za účelem výchovy, vždy na ně poukázat.

První roky dítěte jsou ovládány *jen* přirozeným napodobovacím pudem k přípravě pro pozemské bytí. A tak jako chléb chutná často u cizích lidí lépe než obvykle doma z rukou rodičů, tak si všimnou mnohem víc a mnohem snadněji vnějšího i vnitřního u lidí, kteří žijí a působí mimo domov. A *proto* jsou dítěti jako nejbližší z mimo rodičovského okruhu přidáni kmotři, s nimiž má být dítě ve spojení a tím také dostat příležitost k tichému pozorování.

Buďte si tedy ode dneška vědomi tohoto úkolu, pochopte jeho velikou vážnost, neboť se tím zavazujete spolupůsobit vzorným příkladem na výchovu tohoto chlapce! Je to veliká zodpovědnost! Vyžaduje to od vás, abyste přísně pozorovali sami sebe a dbali o vlastní vzestup! Nic jiného přitom neplatí.

Stáváte se teď svědky svatého úkonu, který ještě posílí dítěti ochranu ze Světla, dá mu pevnou oporu pro nastávající tvrdý boj,

který je čeká, dokud samo nevstoupí do kruhu těch, kteří se drží cesty, jež vede do světlé Říše k nohám Božího trůnu.

Následovalo požehnání pro dítě. Pak také pro matku slovy:

„Nyní přijmi také Ty sílu pro svůj úkol jako matka. Buď tomuto dítěti útočištěm, bude-li potřebovat útěchu a také spolehlivým, čistým úkrytem, jemuž se může svěřit i se svou radostí.“

5. Neumdlévejte …

(Tutzing, 30. květen 1926)

Neumdlévejte během čekání, které je zde jen k tomu, aby vás posílilo, podpořilo váš vývoj a připravilo vás k boji. Kdo ochabne, přijde příliš pozdě, poněvadž promešká čas určený k dosažení zralosti, kterou potřebuje, aby mohl splnit požadavky kladené na jeho místo. Musí zůstat pozadu, protože v čekací době nebyl dosti bdělý. Pak nad ním triumfuje temno. Vím, že nikdo z vás by si takovou potupu nepřál.

Proto se vyzbrojte. Vyzbrojit se znamená, že budete bdělí v době čekání. Pak vás každé volání nalezne připravené k boji pro Světlo, které ve vás hoří, aby vám poté, co už tak jasně vzplálo, nemohlo být ještě v posledním okamžiku zatemněno a nakonec úplně zhaslo.

Chápejte to také správně. Uvažujte: když vám pravím, že máte bojovat pro Světlo, znamená to jen, abyste bojovali za Světlo ve vás, a ne snad, že byste museli hájit Boha a bojovat za něho. Naopak, Bůh vám pošle na pomoc své bojovníky, jestliže budete naplněni touhou po Světle.

Buďte tedy na stráži, abyste si nikdy neučinili falešný obraz o duchovních dějích. Jen tehdy můžete stát pevně, když se k tomu správně postavíte, zaujmete správné stanovisko a nepřipustíte si žádné falešné výklady. Především se braňte vzniku onoho blaženého pocitu, který mnozí nazývají pokorou, ale který neznamená nic víc než uklidňující vědomí, že jste se svým jednáním zalíbili Bohu a nyní od něho můžete očekávat dík, odměnu. To je duchovní pýcha, jedno z nejhorších nebezpečí, jemuž podléhá většina všech věřících, aniž o tom ví, protože tuto pýchu skutečně považuje za pokoru.

Buďte si stále vědomi toho, že pro Boha nejste s to nic udělat, ale pro sebe všechno s pomocí jeho síly. V tom spočívá bdělost. Ten kdo je nyní povolán ke službě Grálu, ať bdí desateronásobně. Pro něho je hlavní věcí, aby prožil plně každý okamžik pozemského bytí jako svůj vlastní cíl. Nic nesmí brát jenom jako přechod. Dokonce ani zdánlivé období nečinnosti je pro něho často tím nejdůležitějším

na cestě jeho vývoje. Dokáže-li rozvinout plnou sílu právě v těch nejnepatrnějších službách, spolehlivě a důkladně plnit také ty povinnosti, které vyžadují málo práce, a s radostí setrvává na svém místě, v tom spočívá vlastní velikost.

Kdo takto koná, ten je schopen řešit větší úkoly, než ten, který naopak v očekávání větší práce zanedbává malé povinnosti. Takový musí být zavržen. Nikdy nebude moci vykonat něco většího, neboť všechno velké se skládá z mnoha jednotlivých drobností, které musí být všechny splněny s plným porozuměním.

Také každý jednotlivý vývojový stupeň je sám pro sebe malým povoláním, které musí být přesně splněno a prožito s vynaložením všech sil, dříve než lze postoupit na následující stupeň, který opět může vyvstat jen z plně prožitého předešlého stupně. Zůstane-li třeba jen jeden z těchto stupňů opravdu vážně neprožitý, nenaplněný, všechno tím skončí, protože z toho nemůže povstat nové. Ten, který byl povolán k vyššímu úkolu, selhal.

Netrpělivost provázející úsilí o dosažení vzdálenějšího cíle a příliš prudká touha kráčet kupředu, přivedly už mnohého povolaného ke kolísání a nakonec k selhání. Pak už nikdy nemůže vstoupit do svého povolání, protože na jeho místo ihned nastoupí jiný, který byl pro takový případ předem vyhlédnut.

Selháním se povolaní odříznou od svého štěstí, neboť jen splnění povolání jim mohlo přinést pocit štěstí. Jinak už v celém svém životě nemohou být skutečně šťastní. Z toho důvodu nesou v sobě ti, kteří selhali, trvale nezištnou touhu, kterou mohou snad čas od času ohlušit, ale nikdy ne uhasit.

Bděte a modlete se, abyste si nedali zkalit jasný pohled ješitností a domýšlivostí, těmito nejhoršími léčkami pro pozemské lidi. Vy učedníci, nositelé zlatého kříže, střezte se! Vy budete první, koho zasáhne neúprosný paprsek, chladně a věcně! Pozvedne vás, nebo spálí! Jak jste v sobě připravili půdu, tak se vám stane.

Mnoho lidí je dnes už připraveno sloužit Grálu, když volám. Alespoň všichni pro to složili závazný slib. Stále více, nezadržitelně se blíží hodina, kdy má začít vlastní služba.

Ale ne každý se v přípravné době otevřel tak, aby mu jeho vůdce mohl dát všechno, co mu dát měl a také chtěl jako svému povolanému, který by se měl stát tak připraveným, jak mi to slíbil.

Nezáleží to však na duchovním vůdci, kterého jsem mu při povolání přenechal, že nyní v hodině splnění nemůže být vyzván s ostatními, protože není v sobě ještě hotov tak, aby spolupůsobil na výstavbě Boží říše zde na Zemi podle vůle Boží! Aby zakládal Tisíciletou říši míru mezi pozemskými lidmi. Tak mnohý z povolaných není ještě připraven tak, jak sliboval, protože v době vnitřní přípravy upínal svůj zrak více na jiné než na sebe sama.

Jakmile od Boha pronikla zvěst o Synu Člověka nad touto Zemí a všemi národy, nechal jsem v duchu předstoupit před sebe ty povolané, kteří kdysi ze svobodného přesvědčení a svobodné vůle složili přísahu a ujistili mne, že budou připraveni, až zavolám!

Být připraven ale značí být připraven k práci! A to znamená mnoho. Jen ten to může o sobě říci, kdo využil správně každou minutu k tomu, aby se vzdělal a vyvinul k vysokému úkolu, smět sloužit Grálu!

Vtom spočívá tak nesmírně veliká milost, že takto povolaného může naplňovat jen samá radost a nejčistší štěstí v myšlení a jednání, pokud jen částečně pochopí, co tím obdržel. – Věčný život! Život vůbec!

Z tohoto štěstí vyvěrajícího z konečného pochopení něčeho tak nepředstavitelně velikého, může proudit jen oblažující a požehnání přinášející harmonie, která zase působí na pozemské lidi, obšťastňujíc a povznášejíc je. Tak se má valit světlý proud z Hory dolů do zdrcených duší po dnech Božského soudu, k probuzení a posílení těch, kteří se v bolesti očistili a zbavili všeho zlého, jež je drželo dole a kteří v čisté pokoře touží už jen po Světle, po vykoupení a pozvednutí v pravé službě!

Tak to má být! A aby toho bylo dosaženo, zaslíbili se všichni povolaní *Pánu.* Slíbili, že budou usilovně a pilně na sobě pracovat, aby v hodině splnění byli takoví, jak je to nutné, aby se stali hledajícím lidem vzory pro novou Říši a pomocníky v nejopravdovějším smyslu!

K tomu patří vývoj ducha a vnějšího bytí, aby každý ihned jasně poznal, kdo stojí ve službě Grálu a pak se pokusil vyrovnat se mu. Podle jejich skutků máte poznat ty, kteří jsou skutečně povolaní a vyvolení! Ty, kteří jsou mými služebníky, jak praví *Pán!*

Hodina se blíží. Brzy už budu muset začít volat. Podívejte se však do sebe, vy povolaní! Jak se stavíte ke mně? Podívejte se kolem sebe, jak se stavíte k lidem! Mohli byste s radostnou myslí předstoupit přede mne a tvrdit, že jste mé Slovo také správně přijali a že vy sami skutečně podle něho žijete?

Mohli byste bez přetvářky říci, že vy všichni věrně plníte slavnostní slib, který jste dali u stolu Páně? Položili jste přitom své prsty na Kříž Pravdy, stvrzujíce tím, že jste si plně vědomi této vznešené přísahy!

Ať se třese ten, kdo to nemůže o sobě říci! Ten bude při výzvě vynechán a zatlačen zpět!

A také vy učedníci! Mnoho vám bylo dáno, proto bude od vás také mnoho požadováno! Zkoumejte se bedlivě! Nesmí ve vás zůstat ani špetka ješitnosti, největšího nepřítele Světla, které zná jen upřímnou pokoru! Běda tomu, kdo uplatňuje své učednictví vůči jiným při požadavcích jakéhokoliv druhu. A třikrát běda tomu, jenž se ve své ješitnosti považuje za vznešeného, poukazuje na své učednictví! Který kvůli svému učednictví, jež mu bylo darováno, místo aby každé lidské duši ponechal svobodu, chránil ji a posiloval, snaží se ještě jiným nasazovat pouta. Bude pak sám spoutaný a svázaný, uvržen do nejhlubší temnoty! Při mystériu, kdy se povolaný stává učedníkem, nevyzdvihuji učedníka do úrovní, jichž má teprve dosáhnout! Skrze mne obdrží jenom sílu, která ho činí schopným stoupat vzhůru a v duchu mne následovat! Tuto sílu musí pak v sobě učinit živoucí čistotou svého myšlení a konání. Světlá síla musí být použita jen směrem ke Světlu! V čistotě a modlitbě k Bohu. Jestliže učedník bude zachovávat toto přikázání, pak může stoupat vzhůru do světlých říší, dříve ne.

Myslí-li si však, že bude hned něčím víc než ostatní, zavede ho tato světlá síla, kterou smí v sobě nosit, dolů do zkázy a odloučí se od

ného. Svým životem a konáním má dokázat, že je učedníkem! Ne však o tom mluvit a sám sebe vyvyšovat, nadřazovat.

Světlá síla v něm chce žít svým vlastním způsobem, ne podle přání člověka, který ji směl přijmout při zasvěcení učedníků. Musí se řídit podle ní, musí jí sloužit. Nikdy ji nemůže ovládat, nikdy ji nemůže učinit svou vlastní služebnou! Říkám to tedy ještě jednou: Musí jí sloužit, věrně a opravdově a v plné pokoře.

Pak bude z něho zářit, povznášet ho, proudit z něho v nejčistší harmonii! Podle jeho bytí poznají v něm jeho bližní pravého učedníka, aniž by o tom mluvil a budou cítit tuto velikou světlou sílu v něm. Takový má a musí být učedník, který chce zůstat učedníkem pro budoucí čas!

Jen tehdy, když on sám slouží světlé síle, kterou jsem mu směl dát, budou v něm tuto světlou sílu cítit i jeho bližní! Nikdy jinak!

Kdo si chce jako učedník nechat sloužit, kdo sám požaduje osobní pocty a ohledy, místo aby sloužil jen čisté síle Božího světla v sobě, toho odvrhnu v den Zvěstování a rozdrtím i pásku, která ho se mnou spojuje! Neboť takový člověk špiní svou ješitností Svaté Poslání, které mám zde na Zemi splnit!

Ani jeden z vás nemůže posoudit dosah toho, co přináší volání Grálu pro omilostněného. Ohromeni budete stát jednou na onom světě, až budete moci jeho význam přehlédnout. Proto seberte všechny své síly. Všechno ostatní odsuňte stranou. Stůjte neochvějně na svých místech. Splňte s radostí a láskou svou povinnost.

6. Volání.

(Der Ruf – název německého časopisu, 1. ročník, sešit 1 a 2, srpen - září 1927)

„Volání“ vychází ven do celého světa! Má tvořit užší spojení mezi stoupenci a čtenáři mých slov. Na mnohých místech se utvořila „volná sdružení k pěstování myšlenek z mých přednášek“, aby ve společné činnosti vždy hlouběji vnikala do pravd velikého stvoření a tím též správně poznávala Vůli Stvořitele.

I když radostně zdravím tato sdružení, tak přesto je nemohu vésti a také se jich nemohu zúčastniti. Neboť takové snahy mají za následek vždy vázanost pro toho, kolem koho se seskupují. Povinnosti tak mnohého druhu, ať již také jen morální skrze příspěvky členů. Něco takového dělat nemohu.

Musím být a zůstat volným v tom, co říci mám!

Ve všech svých řečech a rozhodnutích! Nesmím při tom brát ohled na přání jednotlivců nebo celých skupin, k čemuž by došlo, kdybych tím byl spoután. Nebo tehdy, kdybych v tom chtěl vidět obchodní výhody. Obojí nesmím pro sebe a své spisy bráti v úvahu. Vzdor tomu nemohu upadnout do lhostejnosti a promarnit možnost poskytnout každému příležitost.

Proto nabízím, avšak neucházím se!

A zůstanu vždy u této zásady: Kdo nic pro sebe v mém slově nenachází, pro toho není také řečeno. Nemá je také nikdy obdržeti vynuceně.

Budu proto vždy svým Slovem přítelem každého člověka a nepřítelem jeho chyb, poněvadž kvůli němu nemohu nic škrtnout.

Poněvadž se tedy nemohu vázat na spolky a protože znám povzbuzující výsledek toho pro mnohé jednotlivce, vytvořil jsem ze své nutné osamělosti „Volání“, jakožto prostředníka mezi všemi čtenáři, skupinami, která svá sdělení a přání budou moci v něm vyměňovat. Za tímto účelem bude tu vždy bezplatné místo.

Nechť „Volání“ probudí opravdu mnohé duše a přinese všem vážně hledajícím osvícení a tím mír a pokoj!

6. Volání.

V létě 1927

Abdrushin

7. Nositelé zlatého kříže.

V kruhu nositelů kříže vládne nejasnost o průběhu jejich povolání. Proto budiž řečeno:

Povolání není ještě dosazení do určité činnosti. Při povolávání se klade výslovně otázka: „Chceš být připraven, až budu povolávat?“ Z toho jasně plyne, že vlastní povolání bude teprve následovat a že jde pouze o prohlášení připravenosti, po němž následuje slib, umožňuje teprve dotyčnému započít s nutnou *duchovní* přípravou, pro niž nemá nic víc než dobré chtění, které vyjádřil při povolávání.

Nositelé zlatého kříže jsou tedy nyní ještě v období přípravy, nic víc. To ještě není služba. Z těchto připravujících se, kterým se dostává zvláštní duchovní pomoci k vnitřní přípravě, budou teprve vybráni všichni ti, kteří budou smět vstoupit do služby, jakmile k tomu nadejde jejich hodina. Volba se řídí podle toho, jak dalece vnitřně i navenek pokročil dotyčný nositel zlatého kříže. Vnitřní mu zůstává skryté, schopnosti pak z něho vyrazí ven teprve poté, co je nasazen do své činnosti. V práci samé si náhle k svému vlastnímu překvapení uvědomí své schopnosti jako následek duchovní přípravy. Vnější je však jeho vlastním úkolem, který ho zavazuje, aby během vnitřní přípravy vyplnil všechny mezery v chování ke svým bližním, s nimiž přichází do styku tak, aby i po vnější stránce mohl být považován za vzor, aby tím ctil Boha, jemuž má děkovat za všechny dary.

Zdokonalovat se v zevním chování je pro každého povolaného nezbytné přes všechny jeho vnitřní hodnoty a schopnosti, neboť také to patří k tomu, aby se stal úplným vzorem. Chybí-li mu to, může ho to učinit neschopným ke službě na zemi, i když má jinak velké přednosti. Není tím míněno přepěstěné chování, nýbrž nejvyšší stupeň slušného chování, jaké očekáváme od stavu, ke kterému dotyčný náleží, aby svou úlohu věrně splnil.

Duševní ušlechtilost, jemný takt jsou však od povolaných ze všech stavů pozemských lidí požadovány stejně jako samozřejmá duševní zralost, neboť ta je jako vlastnictví ducha rozdělována podle

stejných měřítek a nezná žádných pozemských vnějších stavových rozdílů.

Žádný povolaný nemůže očekávat, že bude moci plně nebo vůbec vykonávat svou činnost, jestliže zůstane třeba jen část jmenovaných požadavků z jeho strany nesplněna. Jakmile přijde hodina, bude následovat třídění těch, kteří se připravují, což se bude dít s neochvějnou, chladnou věcností. Tu nepomůže žádný pláč ani lítost nad lehkomyslným zmeškáním. Nebude o tom vyřčeno ani slovo, žádné napomenutí a žádná výtka, neboť ten, kdo by musel být teprve napomenut, nestojí pevně ve svém chtění a nebude ani v budoucnu úplně spolehlivý. Ta chvíle přijde zcela nečekaně. Kdo pak nebude mít v sobě bděle uchováno Světlo silného chtění, ten už selhal. Zmeškané se nedá dohonit. Nebude-li moci začít se svou činností, nebude moci prorazit ani jeho duchovní příprava a on klesne zpět, jako by nikdy nebyl povolán, ba ještě hlouběji, neboť nesplněný slib ho zatlačí do skupiny vlažných, kteří mají být vyvrženi, jak bylo kdysi předpověděno.

Pozorování sebe sama je pro každého jednotlivce velmi snadné. Nedokáže-li se například nositel zlatého kříže „zachvívat“ s ostatními, jak rádi označujeme tento stav harmonické vyrovnanosti, budiž mu to prvním varováním. Ať hledá příčinu sám u sebe. Jen „zachvívající se“ mohou počítat s nasazením do služby, jen ti, co se zachvívají ve svých kruzích!

Nositel zlatého kříže se musí tedy zachvívat spolu s nositeli zlatého kříže, jinak vnese poruchu do nutné harmonie. To je nepřípustné a on bude vyloučen bez přičinění někoho jiného, jen skrze sebe samého. Nikdy se ale nositel zlatého kříže nemůže zachvívat s kruhem učedníků, protože mu k tomu chybí potřebná síla, která byla učedníkům zvlášť přidána. To jest a zůstává nepřekročitelným zákonem!

Kdo by si teda myslel, že se nemůže zachvívat s kruhem, ke kterému patří, nýbrž mnohem více s tím, který stojí výše, nad jeho kruhem, ten dává najevo, že se vůbec nezachvívá a slouží jen pozemské ješitnosti a duchovní pýše. Ukazuje tak, že je nezpůsobilý k opravdové službě. Tím není řečeno, že by nyní měli učedníci právo

shlížet pyšně dolů na nositele zlatého kříže. K tomu není žádný důvod. Byla by to zase jen duchovní pýcha, kdyby to učinili. Učedníci přijali také jen z milosti novou sílu. Stali by se ihned této milosti nehodnými, kdyby se opovážili myslet si o sobě něco víc. Také učedníci se mohou zřítit, dokonce rychleji a hlouběji než ostatní, protože spolu s milostí nesou mnohem větší odpovědnost a povinnost. Komu bylo mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno. To je také nezvratný zákon.

Mezi nositeli kříže se tudíž nemají pěstovat žádné vzájemné požadavky!

Ve výkonu povolání je už zakotvena hranice dobrovolné úcty. A dobrovolná úcta by měla být získána a také udržena, čehož lze ovšem dosáhnout příkladným, věrným plněním povinností. Kdo tedy stojí správně na svém místě tak, jak má, tomu se nikdy nebude nedostávat potřebné úcty. Bude ji mít, aniž by si ji musel vynucovat. Takový povolaný nebude ale nikdy upírat zaslouženou úctu ani druhým, kteří plní povinnosti, ale bude ji rád a příkladně projevovat. Také zde bude sklízet to, co zasévá, a ne to, co požaduje!

Povolání pro nositele zlatého kříže je, žel, ještě velmi nedoceněno. Je to něco výjimečného pro lidského ducha, prvořadého a vznešeného, co musí být zcela splněno. K tomu potřebuje člověk nejen všechnu sílu, kterou má on sám k dispozici, ale k tomu ještě i jinou, duchovní, kterou obdrží. Není to snad jen nějaký odrazový můstek nebo přechod, ale něco samo pro sebe, úplně samostatného, zvláštního.

Kdo by to chtěl považovat jen za odrazový můstek, ten nikdy nezačne konat, nikdy nedojde k tomu místu, které bylo pro něho zamýšleno. Klesá a ani jediné z jeho přání nedojde naplnění, neboť vůbec nebyl povolání hoden. Za každým povolaným stojí ještě mnoho lidských duší, připravených nahradit ho. Ty v sobě nesou mnohem vážnější snahu a povolání by si vážily více než největšího klenotu, kterého by se jim mohlo dostat. Mezi nositeli kříže se má probouzet úcta a pravá, skutečná vážnost ke každému dobrému chtění u druhého, jehož zrak se upírá na splnění jeho povolání. Tím

pomáhá jeden druhému v dozrávání a vžívání se do činnosti, kterou má povolaný převzít v hodině splnění.

Žádný důstojník nemůže pohlížet na vojáka stojícího na zodpovědném místě jako na osobu, nýbrž bude v něm vidět výkonný nástroj nejvyššího velení, který přivede svým působením k plné činnosti, bez nutného přemáhání. Jako voják na stráži stojí však každý povolaný ve službě, nehledě na to, co má vykonat. Je to jeho vlastní záležitost a je třeba se na něho dívat jako na toho, kdo nese úplně sám plnou odpovědnost za všechno. A kde musí být odpovědnost, tam jsou také práva plynoucí z plnění povinností. Povinnosti skrývají v sobě odpovědnost a teprve plnění povinností je podmínkou práva!

Kdo podle toho žije, ten bude stát správně před Bohem!

8. Věnec pomocníků.

Rozšiřovaná dostupná proroctví o „Přicházejícím“ ukazují, že tento nebude sám, nýbrž bude mít věnec pomocníků, kteří stojí kolem něj stejně jako učedníci kolem Spasitele.

To znamená:

„Má stát jako skála v příboji, neotřesitelně. Osamělý na strmé výšině, oddělen od všech ostatních, ční jako vrcholek hory na vysokém hřebenu hor. *V širokém oblouku kolem něj stojí věnec pomocníků,* jako kdysi stáli učedníci kolem Spasitele. Nad ním vznáší se holubice a za ním je kříž Spasitelův. Tedy jen on založí tvrz Svatého Grálu jako předsíň k nebeskému Jerusalemu, městu zlatých ulic. Tato přicházející říše bude udržována čistá s železnou přísností, až k tvrdosti. On je počátkem vzestupu ke stupňům trůnu. Nesmí se spoléhat na žádného než na sebe samotného a k nikomu si nesmí jít pro radu. Čerpat má jen ze sebe, čta ve velké knize Boží a slyše vnitřní hlas, protože v něm jest Bůh.“

Věnec pomocníků má tedy stát kolem „Přicházejícího“. Jakého druhu jsou tito pomocníci? Jsou politici? Jsou vojáci? Můžeme uvést dvě podmínky, které se na tyto pomocníky vztahují. Tyto nejsou ovšem ani politického ani vojenského druhu.

Jsou to:

a) Sestra s požehnanýma rukama:

„Vizte mezi pomocníky sestru s požehnanýma rukama! V ní se zjevuje vysoká Boží milost, po tisíciletí zvěstovaná. Jen v nejčistší Lásce byla k Zemi seslána, aby podle Vůle Nejvyššího silou Jeho požehnání konala zázraky, Jemu ke cti a lidstvu ku spáse. Budou k ní proudit zástupy nemocných a bědných všech národů, aby jejím prostřednictvím nalezly vysvobození ze svých neduhů, jak tomu bylo kdysi u Spasitele.

S vírou v srdci a plni vděčnosti za milost Všemohoucího Boha se budou vyléčeni vracet zpět do svých zemí, aby tam radostně zvěstovali zázraky. Všechny poklady světa jsou sestře s požehnanýma

rukama lhostejné. Nutí ji to jen, ve službě Nejvyššího, přinášet tyto pomoci těm, kteří se přibližují s důvěrou.“

b) Hvězdná sestra:

„Kde je ta hvězdná sestra, jejíž jméno bude znát mnoho pokolení? Až hvězdy zapadnou a nastane zmatek, bude tato pomocnice „Přicházejícího“, Bohem povolaná a omilostněná, poznána v záření hvězdy, v podivuhodném zpětném působení, které z Prasvětla vychází v barevných svazcích a skrze hvězdu zasáhne každého jednotlivce a po opětovném návratu proudí zpět k Prasvětlu. Ještě žádnému smrtelníku nebyl dosud tento dar přidělen. Přichází čas Boží milosti! Uprostřed zkázy otevřela se stavidla Boží Lásky a milosrdenství. Přichází pomoc od Otce ze Světla. Ohlašuje výstavbu nové Říše, až kouřící zpustošení přejde všemi zeměmi a všechno nečisté stráví.“

9. K 30. květnu.

(Lístek, dříve připevněn Pánem na chodbě Gästehausu)

Jste na Hoře spásy. Oko Páně na vás spočívá!

Otevřete široce své duše, aby mohly čerpat z pramene života novou sílu k dalšímu bytí, která v těchto dnech zaplavuje celé Stvoření.

Nemluvte přespříliš. Odvažujte každé slovo, dříve než jej vyslovíte. Zpětné působení slov a činů je zde silnější jak v nížinách.

Buďte tiší a zbožní v duchu, abyste byly plně účastni všech darovaných milostí.

Den začněte a končete modlitbou!

10. K 30. prosinci 1928.

Odložte prach nížin, neboť stojíte na posvátné půdě. Kde nyní spočívá vaše noha, to je ono místo, které kdysi směli vyvolení vidět jako Horu spásy a Světla.

Kdo z vás by mohl říci, že on v čisté pokoře hledá pravdu! Kdo je to, který se takto může vychloubat! Kdo by zcela sám přišel, tak čistého srdce, jak je to podle Božských zákonů potřebné, aby pochopil celou hloubku mého Slova. Zkoumejte se poctivě, kdo to může za sebe říci.

Tak mnohý má při tom skryté starosti, dokonce i tiché obavy. Snažte se to překonat, má-li vám být úplně pomoženo, neboť je nejvyšší čas!

Nezkoušejte se očistit podle svého zvyku, jak tomu bylo vždy, nesvádějte všechnu vinu obratně na ostatní, neomlouvejte se kličkami zkaženého rozumu. Je to zbytečná, marná snaha. Před zákony Božími stojí vaše duše nahá a obnažená, zbavená veškerých pozemských nicotností, které se mnohému dosud zdály tak důležité, že pro ně často zapomínal sám na sebe. Budete mrznout, poněvadž vlastní život ve vás je hluboko zasypán.

Drsnou rukou bude roztržena ta rouška, srovnána se zemí ta zeď, kterou jste vy sami v sobě postavili! Běda vám, jestliže vaše nitro ještě není dosti pevné, abyste si v Boží síle vědomě udrželi to místo, na kterém stojíte. Muselo by vás to odvanout jako plevy v bouři.

Kde najdete v tomto pozdějším stvoření ještě vůli k poslušnosti Boha! Pozemští lidé vydávají vždy své nízké pozemské vědění za vůli svého Stvořitele, stavíce to svéhlavě nad Božské zákony, chtějíce tyto opravovat, obracet, otáčet a objasňovat podle vlastního mínění, místo aby naslouchali a učili se a sami se k tomu připojili.

Jen vzpurností a leností projevoval se dosud nevědomý pozemský tvor vůči svému Bohu! Vy všichni vyslovujete si tím sami svůj rozsudek.

Lidé, nespoléhejte se na milost, vždyť si ji nezasloužíte! Podle jednání lidí by Boží milost znamenala změnu Božích zákonů. Změna

zákonů, které od samého počátku tohoto stvoření se táhnou jako nervové provazce tělem, je ale nemožná. Nemožná je proto také milost, ledaže byste odpykali všechny viny. Přijměte potom v pokoře a trpělivosti, co vás ještě musí potkat. Sílu k tomu vám mohu dát, jakmile z čistého srdce o to poprosíte. Odpuštění … ne! Neboť to spočívá jen ve splnění živoucích zákonů Božích, které vám oznamuji, jejichž ztělesněním já jsem. Z tohoto důvodu třídím lidstvo jenom svým bytím, také i svým Slovem, nebo ještě lépe, na mně bude se lidstvo třídit po všechny věky.

Přijměte zákony Boží a žijte podle nich, potom vám bude také pomoženo, ne dříve. Žít podle Božích zákonů ale znamená býti přirozený na duchu i na těle. Žádné přepínání a žádná lenost. Především se nikdy nestaňte otroky pozemských žádostí, nýbrž všechno používajíce zůstávejte nad tím pány, nestahujte se úzkostlivě zpět do samoty a odloučenosti od světa ze zbabělosti, před sebou samými! V tom nespočívá ani síla ani zralost, neboť odcizení světu není na této Zemi chtěno.

Zní vám to příjemně a lehce. Ale není tomu tak! Pány nad pozemskými žádostmi a požitky budete teprve tehdy, až vaše myšlenky vás již více nebudou obtěžovati, nebudou chtít vás tísniti v tom, co jste hluboko v nitru cítili jasně jako křivdu, ať to byl zisk peněz a dobrý výdělek, nebo uspokojení žádostí. Také když nikdy více nezatoužíte udělat něco, čím byste mohli jiným škodit, nebo když nezatoužíte udělat něco, za co byste se museli stydět a ztratili úctu před sebou samými, což by vás poznamenalo. Bděte nad svými myšlenkami, svými slovy a činy! Je to těžké jen zpočátku!

Poselství Grálu je pro mnoho lidí příliš prosté, neboť ono se nedá přizpůsobit dosavadním myšlenkovým pochodům. Lidé se domnívají, že mají mnohem více ze slov předchůdců než ze Slova Zaslíbeného, který přichází z Pravdy. Oni netuší, že je to nezralostí vlastního ducha, jestliže nejsou schopni poznat Boží poselství a pochopit jeho nesmírnou hloubku. Takto se pak učte dívat a musíte brzy poznat neomylná znamení pravého Syna Člověka! Tak mnohý ale hledá a potřebuje u mého Slova nejprve pozemské razítko nějaké

vysoké školy nebo ještě doporučení nějakých pozemských kapacit, aby jej potom ocenil!

Bláhoví, kteří předpokládáte, že se Boží vyslanec potřebuje také krášlit pozemskými tretkami! Lidstvo se v tom nijak nepoučilo, přes svou hořkou zkušenost se Synem Božím, poněvadž ono se dnes stále znovu dopouští opět tohoto stejného omylu. Takováto očekávání jsou ale jen dalším důkazem nevyléčitelné vypínavosti malých pozemských lidí vůči jejich Bohu, od kterého očekávají, že on se má jejich malosti přizpůsobit! Tak nemůžete myslet, neboť právě před touto pozemskou vysokou školou, tímto vysokým hradem rozumové ješitnosti, musíte být ode mne bezpodmínečně varováni, poněvadž ona nese mnoho vin na zbloudění lidí, jelikož vám ukazuje více nesprávných cest, než správných, a potřebuje nejdůkladnější změnu. Podobá se to znečistěnému a znesvěcenému chrámu Božímu.

Já vám ale říkám, dříve než tentokráte bude tato rozumová ješitnost až do poslední jiskry zničena, nezmenší se trápení a bída, nýbrž rozmnoží se, k vaší vlastní spáse! Musíte klesnout na kolena, nechcete-li býti nadobro zničeni, a musíte Boha, který vám byl tak dlouho lhostejný, ve svaté vážnosti snažně prosit o vysvobození a o pomoc.

Tím teprve se vy sami otevřete Jeho síle, která vás dokáže ochránit, ať jste kdekoliv.

Temno se pevně zavěsilo a zachytilo v rozumu, ve vaší domýšlivosti, v ješitnosti, jako nejstrašnější ze všech léček, které vám žel, nebyly nikdy nadarmo předhozeny. Proto konečně pryč se všemi těmi, kteří se tak lehce nechali chytit. Je to svobodně zvolený osud těchto slabochů, když se nyní musí potácet spoluzasaženi v noci hrůzy. Mohlo by se to státi jedem pro příští pokolení. Nesmí jim být proto podána ruka ku pomoci.

Nepromarněte na to ani chvíli času, neboť každý slabý je zesláblý jen skrze sebe sama, jen skrze své vlastní, svobodné chtění. Musíte uvážit, že nechtít nic je ve skutečnosti také chtění. Takový slaboch zakopal svou hřivnu, protože byl líný podobně jako jiní ji rozvíjet, jakož i hospodařit s ní a ji rozhojnit. Nechte je padnout, neboť oni by vám jen překáželi v rozhodnutí a konečně přes vaše dobré chtění vás zdržovali, takže byste museli být s nimi ztraceni. V tom není

žádná nespravedlnost, neboť toto vaše zdržení, vaše zaostávání je potom vámi chtěno, je tím vámi zvoleno a váš pád vámi zaviněn! Doba je dnes jiná, než byla před dvěma tisíci lety. Dnes není možné otálení bez vážných následků, lhostejno, jaká pohnutka k tomu vede.

Blaze tomu, který otevře oči a uši! Který nelpí zatvrzele na svých dosavadních chybných názorech, neboť zatvrzelý zahalí se do tkaniva mylných představ, které zesílí jemnohmotné sítě, do jejichž pevných smyček se stále více zaplétá a je tím bržděn, také vnitřně rozerván, a bude zničen v rozkladu, který je souznačný s duchovní smrtí. Tím bude potom vymazán ze zlaté knihy vědomého života. Jak mnohému línému zdá se to žádoucí, již více nebýt. Moci se rozplynout v nic se mu zdá být nejvyšším štěstím! Rozklad nebo rozplynutí je ale zavržení bytí! Osud těchto líných je strašný. V tisícerých mukách pokračuje duchovní rozklad, který sebou nese kletba takového zavržení.

11. Den Holubice 1929.

Slavnost Svaté Holubice! Souznačná s vylitím síly Ducha Svatého! Každý z vás zná ten obrovský význam pro celý vesmír!

Světle září Hrad v této hodině, kdy se Boží Láska opět chce milosti plně sklonit vstříc stvořeným světům. Panensky vyzdoben ční u výchozího bodu Stvoření v nejvyšších výšinách, zaplaven Světlem, na znamení radostného díku Stvořiteli a Dárci, připraven přijmout z Božství toto vysoké požehnání, které se má vylévat a poskytnout Stvoření novou sílu k bytí a vývoji.

Nepřístupný, vzdálený světu!

V nejhlubší zbožnosti klečí tam nejčistší ze všech duchů, kteří se směli dnes shromáždit, aby v radostné pokoře, vážní a naplněni díkem, spoluprožili ten vysoký okamžik, kdy se v posvátném prostoru nad Svatým Grálem objeví Holubice!

V tomto prostoru jsou toliko Prastvoření jako strážci a jako rytíři Svatého Grálu spojeni k opravdové bohoslužbě, která je daleko vzdálená lidskému způsobu bohoslužby na Zemi. Žádný pozemský lidský duch by nemohl pochopit hojnost takového nevýslovného milosrdenství, které spočívá v této události, před níž on může jen v tušení skutečnosti klesnout na kolena. Je to přece dar, který obsahuje vše potřebné k bytí a každému tvoru dává možnost k dalšímu životu.

Radost a jásot čistých díků musely by hluboko procit'ovány proudit vesmírem vzhůru ku prameni, ku Hradu.

Avšak jak je tomu zde na Zemi? Kde jsou všichni, kteří ve splnění svých přání, dosud jako lidé ve hrubohmotnosti, smějí putovat k vlastnímu vývoji? Jak oni děkují za poskytnutí této milosti jejich dalšího bytí? Kdo z tohoto zástupu tisíců, milionů, miliard splňuje nejvyšší povinnost konečně poznat vážnost této hodiny?

Dávají přednost záhubě v bažinách vlastních výtvorů pozemské ješitnosti duchovně líného příšeří, čehož zůstanou vzdáleni ti, kteří tak závažný smysl pozemského bytí v sobě probudí. V pološeru jejich duší, které ohromuje síly, odcizují se svému Bohu stále více a

stanou se nakonec všemu Světlu nepřátelští, protože to bolestivě zasáhne jejich duševní zrak a připraví jim tím neklid.

Více, mnohem více lidí padne, poněvadž svou nejlepší sílu chtěli nechat přitékat jen všemu pozemskému a potácejíce se klesají do pasti duchovní nečinnosti, spánku, která musí vésti tyto duše k zatracení, k zavržení.

Také všichni ti, kteří předstírají, že usilují o duchovní hodnoty, když si v podstatě přitom stanovili často jen pozemský cíl, aniž si to správně uvědomili. Ti všichni hledají lidskou chválu, stoupence, stát se známými a mít vedoucí postavení.

Kde jsou ti lidé, kteří se dnes mají, opojeni štěstím, sklonit před Nejvyšším za poskytnutí sebevědomého života jako splnění jejich vlastních přání, s pohledem na nejčistší radost v Ráji?

S malým počtem věrných stojím sám v této svaté hodině, naplněn bolestí. A bolestiplně bude na to ze Světla pohlíženo. To ale není ona bolest, kterou znají lidské duše, nýbrž bolest, která plodí svatý Hněv! Velká je dobrota Boží, ale přesto nepošinutelná také Božská spravedlnost. Mocná Jeho všemohoucnost, které zůstává všechno podrobeno. Také to, co se jí chce stavět na odpor.

A jak se Jeho nevýslovná Láska kdysi zahalila do lidského roucha, tak se bude nyní také Božská Spravedlnost lidem pozemsky zjevovat, železná, neúprosná, odměňující tam, kde odměna náleží a bijící tam, kde jen ve zničení může povstat spása!

Již pracují živly, následující mé volání, aby násilím uvolnily cestu k přijetí Slova. Také černý kůň prvního jezdce oněch sedmi poslů, kteří mě mají předcházet, udeřil svými kopyty na Zemi, burcuje zatvrzelé lidstvo z falešných domněnek jejich temnot, které lidstvo pevně svírají.

Brzy bude následovat zoufalství, zděšení a hrůza, neboť dříve než ukončí první jezdec svůj běh, vyjede již druhý, třetí, čtvrtý mezi vás, potom bude následovat v náhlém vzestupu strachu pátý, šestý, sedmý, aby roztříštil směšnou lidskou pýchu, která si vyžádala tolik obětí, takže lidé naposledy bez pomoci, koktajíce prosbu o milost, musí konečně poznat svou bezmocnost.

Dříve nesmí býti pomoženo, aby tento jed byl vyhuben až do poslední kapky. Běda přitom všem domýšlivým na pozemskou vědu, na jejímž kontu viny se nachází miliony bludně svedených! Budou počítáni k zavrženým. Ani jeden z nich neuvidí říši Světla.

Běda také pyšným, neboť jejich lesk zmizí a oni budou stát před Pravdou ve znečištěném rouchu. Ztraceni jsou ti lidé, kteří čekají na katastrofy, aby teprve v tom poznali Pravdu mého Slova. Myslete na Kristovo slovo o pošetilých a moudrých pannách jako na proroctví.

Ženich se objevil. Přišel v hodinu, kdy nebyl očekáván. Tak vyloučil tím ty pošetilé.

Nejinak zde. Já působím ve splnění také tohoto proroctví. Tak se těmito na pohled zřejmými pokřiveními oddělují ti, kteří jsou ochotni přijmout Slovo jen podmíněně, skrze vedlejší věci.

Přitom nemohou nikdy skrze sebe sama být o Slově přesvědčeni a nemá to proto také pro ně žádnou cenu. Oni nepřemýšlejí, jsou duchovně velice líní, než aby se dobrovolně ve znovuprocítění ponořili do celé hloubky mého Slova. A líným duchům není věčný život určen.

Je přikázáním, že se lidský duch má vždy udržovat živým a s nejvyšším vypětím síly se má snažit o poznání, jinak to v sobě nepřivede k životu. Z toho důvodu já nejednám nikdy podle lidského uvážení a zvyků, i když mi to vytváří odpadlíky a nepřátele.

Má cesta je nepřerušeným splňováním. Ani o vlásek se od toho neodchýlím, ani kvůli lidstvu. Lidé nebyli bdělí. Nepředpokládali, že všechno již bylo připraveno a že ve skutečnosti již dlouho stojíme v probíhajícím dění. Proto buďte bdělí, abyste nic nezmeškali.

Praduchovní vládce bytostných, slyš nyní mé poslední volání! Dvanáctá hodina odbila, vaše příprava budiž skončena. Já jsem připraven a nyní lidská pýcha znavená. Nechej volně propuknout bouře, moře jako i oheň. Ať onemocní vzduch, voda a země. Lidé nechtějí nic jiného.

Ať se rozpadne v trosky, co se nechce sklonit před Bohem!

Meč Světla plane a do propasti rozkladu uvrhne všechno temno s tvory, které mu slouží.

Naplněno jest. Probuďte se, lidé! Můj den nyní nadešel, moje Golgata je u konce. Obávejte se nyní tvrdosti mého meče, který z vás bude nemilosrdně oddělovat všechnu hnilobu, aby se aspoň malá část zdravého dřeva ještě nepokazila.

Boj započal! Radost nyní naplňuje mého ducha. Jméno, které mi Bůh dal, *Imanuel,* má být naším voláním k boji. Znamená to ve svém smyslu: „Bůh je s námi!"

Slyšte to, vy bojovníci Světla, zní to celým světem, aby to tisíceronásobnou ozvěnou probouzelo! Vítězství je předurčeno jen Světlu. Taková je vůle Boha, Jehož Všemohoucnost obepíná veškeré bytí. A já, jako vojevůdce zástupů bojovníků Světla, dávám z rozkazu Boha radostně plesaje příkaz: K boji! Bůh je s námi! Budiž Světlo!

Hleďte, abyste vy, kteří jste zde dnes shromážděni, se již mohli dívat mimohmotně! A ti, kteří toho nyní ještě nedosáhnete, slyšte! V těsných řadách stojí bojovníci světla kolem vás. Nedohledné je množství.

Avšak ne ve svátečním oděvu, jak se to dosud na Den Holubice sluší, nýbrž v silné zbroji, s obnaženým mečem.

Paprsek nejjasnějšího Světla plyne shůry, přicházeje k vám, a světlí poslové přijmou vaši odpověď, až se zeptám vás, kteří jste přišli, abyste ode mne ještě v poslední hodině obdrželi křest:

„Věříte v Boha, vládce všech světů, jehož silou jste vznikli a trváte?"

„Chcete Jemu náležet a Jemu sloužit v proměnách svého bytí?"

Tento slib bude uchován ve Světle. Pečujte o to, aby tam neuhasl, nýbrž aby, trvale živoucí vaším poctivým vážným chtěním k dobrému, osvítil jednou svou září vaši cestu, která vás má vésti ke světlé Říši radostného tvoření.

„Otče, který ve Své velké Lásce chceš ještě jednou lidským duchům pomoci, který jsi mne poslal, abych splnil Tvou Vůli, ó, nechej Svou milost spočinouti na všech, kteří Tě dnes o to prosí.

Pošli také Svoji svatou sílu těm, kteří ve stejné hodině daleko odtud po tom touží!

Amen!"

12. Veliká bolest jde všemi zeměmi.

(Časopis Der Ruf, číslo 13, 1929)

S matným tušením stojí teď všichni lidé před něčím nepochopitelným. Pokud jsou schopni ještě něco tušiti, to je cítiti. Volám ještě jednou ke konečnému procitnutí z divokého víru nesnesitelné, prázdné povrchnosti!

Naposledy!

Klidně na to může býti odpovědí výsměch a posměch. Brzy však zmlkne a neduh těžce zachvátí všechny posměváčky.

A když se všech lidí zvolna zmocní úzkost, pak nechť se pokusí, aby se ještě ospravedlnili kličkováním selhávajícího rozumu. Mohou se spoléhati na školskou moudrost, na kterou se tak často odvolávali, mohou si k tomu vzíti své rady, své tituly, pocty, slávu, lékaře, kazatele soudce a státníky. Také všechno zlato a vše, o čem se domnívají, že ještě mají! Mohou jíti také k těm, kteří se falešně nechávají nazývati vůdci a proroky, nebo jimi chtějí býti – mohou je prositi, aby pomohli na důkaz jejich poslání – to vše ani o vlas nezmění nic z toho, co přijíti musí. Neboť všechno pozemské vědění, všechna lidská síla a moc žije jen v představách lidí a není ničím před Bohem. Tentokráte bude odvanuta všechna havěť temna! Roztříštěna všechna lidská domýšlivost!

Ti nemnozí však, kteří chtějí slyšeti, nechť slyší: Nákaza může zuřiti jen tam, kde jí byla uvolněna k tomu cesta. Zátopa nestoupá ani o coul výše, než jí bylo předem určeno. Oheň z nitra země a z oblak nešíří svou zkázu ani o píď dále, než smí. Bouře zuří nad určitou cestou. A když dosud pevná země kolísá, když se řítí hory, nové vystupují, když celé pruhy země řítí se v sutiny … nic se neděje bez pevného vedení Boží Vůle! To vám budiž útěchou.

Letnice 1929

Abdrushin

13. Kladu duchovní základní kámen ke chrámu …

(Výňatek z Pánových slov)

Kladu základní duchovní kámen ke chrámu, který má zvěstovat moc, vznešenost a zářivou dokonalost Mého Otce, který Všemohoucí vládne nade všemi světy. Má to být chrám splňování. Až jednou budete kráčet jako dokonalí duchové po světlých stezkách v Ráji, pak poznáte, jaká byla milost Boha, Pána, že jste, nehledě na všechno, byli vyvoleni, abyste spolupomáhali při jeho vzniku na Zemi. Pak konečně také poznáte, že jste navzájem spojovali nejen pozemské, ale také duchovní kameny, aby vzniklo nádherné dílo, které zaznívá mohutnými, jásavými tóny varhan.

S pozemským dokončením stavby se naplní dávná zaslíbení. Bude vám takto darováno místo nejsvětějšího zakotvení Světla. Vlny Světla budou stoupat a klesat spojujíce chrám se zářícími stupni mého trůnu a tím se mnou a z něho se bude tyčit plamenný kříž života do žáru Světla, které kdysi vyslalo své svaté krůpěje do nicoty a z milosti *Boha* ji osvítilo a dovolilo, aby se stala formou.

Vaše duše buďtež však otevřeny, neboť do nich bude vnořena nová odpovědnost, které budete chtít správným způsobem sloužit. Vaše věrnost a láska ke Světlu, k *Bohu,* má vyrůst nad pozemské. S novým chrámem máte se i vy stát novými k novému činu.

Udržujte chrám *Páně* čistým, aby, podoben světelnému průseku, vám poskytl spojení se mnou!

14. „V potu tváře své chléb svůj jísti budeš!“

„V potu tváře své chléb svůj jísti budeš!“

Tato slova nemají být chápána doslovně, jako by to mělo být prokletí, trest, jak by je pozemsky mohl pronést soudce nebo vladař, nýbrž jsou přirozeným, zákonitým důsledkem pádu člověka do hříchu. Předvídavě je tím ukázán přirozený vývoj člověka po pádu do hříchu. Člověk se svobodně rozhodl přenechat vládu rozumu, proto jako přirozený následek získávala převahu honba za pozemskými statky, závist, nenávist a nedůvěra atd., takže už žádný člověk nemohl být schopen žít pozemsky bezstarostně. Jeho bližní by mu to nedopřál, a kdyby v každý okamžik pečlivě nebránil své vlastnictví, jeho bližní by se snažil ho ošidit, vzít mu majetek a sám se tak obohatit.

Kdyby nebyla vypěstována vláda rozumu, tak by lidé nebyli leniví, nebylo by nepřejících a falešných lidí, nebylo by velikých starostí o denní chléb a každý by druhému rád a bez pobízení pomohl s vědomím, že ten druhý, ocitnuvší se v nouzi, skutečně pomoc zasluhuje.

15. Svatý Boží soud.

Svatý Boží soud! Velká očista, osvobození a vykoupení ode všeho zlého, jež se po tisíciletí neustále pokoušelo otrávit život na Zemi! Všemu zlu má být konec, aby nastal nový počátek. Taková je všesvatá vůle Boží, kterou zvěstuji, a tak se to i stane!

Když se nyní budou objevovat viditelná znamení soudu a bude vzrůstat strach, začněte se ptát lidí a pátrat, co asi tato znamení znamenají, a hned se zvedne mnoho hlasů k těmto událostem. Konejšivých a utěšujících, varujících a napomínajících, prorokujících neštěstí i přislibujících štěstí. Nade všemi těmito hlasy však stojí neochvějně a vznešeně Slovo Poselství, které se všude pozemsky viditelně naplňuje!

A konečně si toho všimnou i pozemští lidé. Ale pochybností ještě nebude ubývat, neboť býlí nedůvěry bylo příliš zakořeněno luciferskými trabanty, kteří mohli řádit až do této doby, pokoušejíce se lidstvo otrávit, aby už nemohlo být zachráněno, ale padlo jim ještě v posledním okamžiku za oběť.

Plni zoufalství chopí se lidé ještě jednou té či oné falešné naděje, která ale rychle pohasne a nechá je opět samotné bloudit dále s prázdnýma rukama a hořkostí v srdci, až jim nakonec zůstane jen Slovo Poselství, které se vznáší nad nimi v paprscích jako zářící ostrov.

Zdráhajíce se, snaží se pak přiblížit Slovu ještě bloudící. Ti však nemohou uvěřit, že právě ten prostředník, kterého kdysi ve svém ubohém, zkřiveném rozumářství a ve své ješitnosti odsoudili a zavrhli, stal se teď úhelným kamenem, na němž se oni sami musí soudit a roztříštit se, jestliže se nebudou chtít podrobit Boží vůli, která je nyní nad nimi a soudí je! Nemohou tomu uvěřit, protože tomu nechtějí věřit ze strachu, který se jich přitom stále více zmocňuje!

Pak přijde zděšení, stud a bázeň, bezmocnost, zoufalství nad sebou, když poznají, že v dosavadní šílené rozumové ješitnosti často považovali za správné to, co bylo opakem toho, co od nich požadovaly zákony Boží. Uvidí, že až dosud žili jen svým vlastním přáním a

sloužili tak plíživému temnu místo Světlu. Ba ještě víc, že vůbec nechtěli sloužit, ale jen vládnout za každou cenu, přičemž propadli povrchnosti, která nutila ducha k lenosti.

Budou zmateni sami sebou, právem budou pochybovat o schopnosti svého úsudku a tím propadnou úplné beznaději.

Mezitím se ale bude ustavičně ozývat dunění jejich hroutících se falešných děl, budou znovu a znovu burcováni, aby ve své sklíčenosti nemohli podlehnout únavě, ale aby v trvalém prožívání konečně poznali to, co je Pravda a co jim přinese záchranu. To jedno jediné, co je dokáže vysvobodit z hromady trosek všech následků jejich chtění vědět všechno lépe, je:

Svaté Slovo Poselství Grálu!

Donuceno svatým děním, bude pak celé lidstvo poslouchat! Ale přes stoupající vážné chtění nebude ještě mnohé znát a vidět v pravém světle.

V očekávání budou lidé ukazovat na Toho, jenž přináší toto Slovo, a podle svého způsobu budou nadšeně volat:

„I hleďte, on to prorokoval! Předpověděl všechno, co se dnes naplňuje. My jsme mu jen nechtěli naslouchat! Musel být poslán, aby nás varoval a pomohl nám. Půjdeme k němu, aby nás zachránil před strašným osudem!“

Avšak ti, kteří takto přicházejí, nebudou vyslyšeni! Budou odmítnuti a určeni znovu k pozemskému utrpení, aby v něm zráli a prožitím se učili pokorně prosit!

Musí poznat v Poselství živé Slovo, které bylo posláno Bohem k jejich záchraně skrze Svatý soud!

Je veliký rozdíl ve způsobu poznání. Člověk si ve své ješitnosti zvykl posuzovat všechno tak, že vychází jen ze sebe. To by chtěl použít i u mne a mého Slova.

To je však jen lidské myšlení, cesta vyvinutého lidského ducha. Z tohoto důvodu bude také nejdříve myslet na prorokování! Zajisté člověk, kterému jsou duchovně předkládány obrazy budoucího dění, aby je hlásal, prorokuje! V tomto smyslu je takový výklad také správný. Kdo ale chce pochopit a poznat mne v mém Slově, nesmí vycházet ze základů takového myšlení!

Zde je to jinak. Poselství není lidské slovo. Přináším Slovo svého Poselství ze Světla, od Boha a každé Slovo je i svatým splněním! Mé Slovo je život, čin! A to, co nyní budete muset prožívat dnes i v budoucnu, je účinek Slova, které jsem přinesl z vůle Boží! Mé Slovo tedy nebylo proroctvím, nýbrž činem, jenž táhne za sebou všechny důsledky!

Jakmile jsem vyřkl Slovo, vždy tím byl hned položen základ k dnešním účinkům, zrodu nebo uvolnění všeho dění, nazvěte to, jak chcete, v tomto významu a ve skutečnosti je to totéž. A tak se každé z mých slov neomylně naplní, protože slova jsou živá a nesou v sobě prasílu, neboť Boží vůle se tím stala formou, která svému činu v této hmotnosti dala směr.

Snažte se to pochopit, lidé, a pak naleznete pravou cestu k mému Slovu a poznáte jeho cenu. Můj pohled je jiný než váš, nevychází z této Země, nýbrž já se dívám ze Světla k vám. Tak se také musí přijímat a chápat vše, co říkám. Vyřaďte přitom své pozemsky lidské počínání a přijměte to jako Boží dar. Pak vykvete vám radost a štěstí, neboť potom budete mé Slovo přijímat v pokoře tak, jak to musí být. Tím ale také najdete v něm ještě poklady, které by vám musely zůstat stále uzavřeny, kdybyste jednali jinak a Slovo považovali za dílo lidského myšlení.

Musíte dosáhnout toho bodu, který jsem vám těmito slovy vyložil. Dříve od vás Soud neustoupí. Neboť jedině poznání mého Slova je zlatým klíčem, který vám otevře bránu k míru a novému bytí.

Všechno staré musí zaniknout, protože v sobě nese jed falešného myšlení.

Amen.

16. Vysvěcení haly.

(První pobožnost v nové hale, 8. září 1929)

Tak mnohý z vás asi očekával, že dnes tuto halu posvětím! Avšak není tomu tak! Je na *vás,* abyste tento prostor posvětili. *Vy,* kteří jste zde pohromadě*, máte* dát společně čistotou svých myšlenek posvěcení, které tuto dřevěnou stavbu povýší.

Vaším přispěním mohou se tyto stěny stát duchovními zdmi, které vystupujíce vysoko vzhůru vytvoří klenbu dómu, v němž Bůh nalezne zalíbení. Dómu, který zářivě vysílá duchovní sílu ven do temnot, ku pomoci těm, kteří tam zápasí!

Co je platné, je-li podle dosavadního zvyku posvěcena místnost nebo dům, v němž později působí a shromažďují se lidé, jejichž myšlení a cítění je čistě mechanické, daleko vzdálené jakékoli pravé zbožnosti či jednání! Požehnání Boží by na něm nikdy nespočinulo, i přes posvěcení. S ním se přece nedá obchodovat, neboť požehnání Boží si musíte *zasloužit!*

Jenom v práci na vás a kolem vás může k vám proudit Boží požehnání. Nebudete-li v ní liknaví, uvidí zde tato hala v budoucnosti mnohé nemocné duše osvobozeně jásat. A tento jásot v radostném díku pronikne vzhůru a ve zpětném působení pak dopadne bohatě na vás a vaše činy. *Toho* buďte pamětlivi a v tichosti si slibe, že tento prostor nikdy neznesvětíte! Buďte bdělí v duchu a silní. Potom bude také Boží síla a požehnání viditelně stále s vámi! To přeji vám všem!

17. Ještě jednou něco o Synu Božím a Synu Člověka.

Bohem chtěné spojení Syna Božího se Synem Člověka je dokonáno, tak jak to bylo Synem Božím před tím předvídáno pro období předpověděného soudu, že v Synu Člověka navrátí se *v pozemském těle*. Poněvadž je to vhodné, proto vám nyní dnes ještě jednou, učedníci, dávám další prohlášení k tomu, abyste této vaší velké úloze mohli správně sloužit ve vědomém pozemském působení!

Tedy slyšte: Syn Boží Ježíš stejně jako také Syn Člověka Imanuel je ve svém původu z Boha. Syn Boží, který je nazýván prvorozený nebo vrozený, spočívá po svém návratu ze stvoření opět *u* Boha Otce nebo v Bohu Otci, protože je vrozený v Božství samém, zatím co Syn Člověka, druhorozený z Boha, zůstává ku blahu trvání všech lidských duchů oddělen od Boha.

Označení Syn Boží a Syn Člověka nebylo lidmi ještě nikdy správně pochopeno a dokonce i dnes ještě nebylo zcela pochopeno těmi, kteří mé Poselství znají. Je to přitom tatáž chyba, že člověk si zvykl myslit jen *ze sebe* samého a proto věří, že všechno musí být také podle jeho pohledu. V tomto případě musí ale vycházet z pohledu shora, aby získal porozumění. Označení Syn Boží a Syn Člověka vychází od Boha, ne od lidí. Těm to bylo jen oznámeno v tomto označení. Tak musí být také pojem procítěn *shora,* ne z lidského pohledu.

V Božství je označení Syn Boží a Syn Člověka myšleno *směrem dolů,* obráceno ke stvoření, proto vznikne ihned jiný pojem, neboť teprve odtud přichází pochopení. Syn Boží je Syn z Boha u Boha, Syn Člověka Syn z Boha daný lidem.

Syn Boží Ježíš nebyl dán lidem, aby ho, jak mnozí věřící pořád ještě myslí, mohl pro jejich hříchy Bůh Otec obětovat. *Ježíš vám nebyl vůbec nikdy dán!* On chtěl přinést jen Slovo a šel potom, když jej lidé zavraždili, postupně opět k Bohu Otci, jak to on sám dosti často vysvětloval. Byl by se také, i kdyby nebyl zavražděn, opět s Bohem sjednotil, protože on nebyl nikdy se světem opravdu spojen. Ale Imanuel, Syn Člověka, byl lidstvu Bohem dán, aby toto mělo věčné-

ho prostředníka, skrze jehož Bytí by správně stojící lidští duchové mohli zůstat navěky sebevědomými. Bůh dal za tímto účelem svého druhorozeného Syna, aniž by jej opět zcela pro sebe požadoval zpět.

To je ta velká oběť, kterou On přinesl, to je Jeho dar. *To* jest zaslíbená oběť Syna pro lidstvo. On jej nepožaduje ani neodvolá úplně zpět do Božství.

Tato velká oběť Boží nemá s ukřižováním a se Synem Božím, Ježíšem, nic společného. Ukřižování nebyla přece žádná oběť ani oběť Boha ani jako taková lidstvu. Protože lidstvo ale právě toto své libovolné jednání na Synovi Božím na svou omluvu nesprávně vykládalo, nemohlo pochopit také nikdy vlastní pojem slova Syn Člověka, *nemohlo nikdy opravdu oběť* Boží jako takovou poznat. Co spočívá ve chtěném, pro lidstvo nutném *oddělení* Boha od druhorozeného Syna, tato nesmírná velikost nebude lidstvem vůbec nikdy pochopena a také pochopena být nemůže.

18. „Kdy lidé pochopí Božské …“

Kdy lidé pochopí Božské? Nikdy, neboť toho nemohou pochopit. Kdy ale budou tak daleko, že učiní velký krok, který je cele postaví do mého Světla?

Je Den Svaté Holubice, kdy se Boží Láska vylévá do stvoření. Přináší vám život a sílu. Otevřete své duše dokořán, využijte každého okamžiku. Kdo mě slyší, ten stojí v soudu a můj hlas proniká nejhlubšími hlubinami hmotnosti. Spoutal jsem Lucifera a tím byl zlu stanoven konec. Buďte bdělí, neboť vás povolám ke žním, kdy to nebudete očekávat.

Pomozte mi třídit čisté od nečistého, aby divoké bouře nevrhaly hluché klasy do čistých polí. Otevřete se mé lásce, dejte prostor mé přísnosti, aby projela vašimi dušemi jako očistný oheň a rozjasnila je, neboť vězte, že vás miluji pro vaše dobré chtění, i když vás temnota tuze zatížila. Moje láska však není vašeho druhu, nýbrž z Otce, je Svatá. Proto jí nebudete nikdy rozumět. Ale budete-li se z ní radovat a snažit se, abyste jí byli hodni, pak jste učinili dost.

Imanuelův hlas k lidskému tvoru:

„Já jsem, který Jsem!“

Já jsem Vůle Boha, tvého Stvořitele a Udržovatele, já jsem tvůj Pán! Já jsem pro vždy věčný. Já jsem počátek a konec, Alfa a Omega! Já jsem tvým prostředníkem k Božímu trůnu, sídlu Všemohoucího – jediného Bezbytostného!

Přišel jsem, abych zvěstoval Pravdu! Přišel jsem, abych ti přinesl Světlo a umožnil ti, aby ses sám vymanil z okovů zla, pokud se budeš v dobré vůli řídit mým Slovem.

Přišel jsem z Věčnosti, vracím se zpět k Věčnosti a přesto zůstávám u tebe a ty můžeš cítit mou Všudypřítomnost, pokud v pokoře otevřeš své nejhlubší nitro záření světlé Síly, kterou dávám bez omezení, vždy a všude. Jsem částí všesvaté nezávislosti z Boha, která je zákonem. Splňuji Boží zákon a ten zákon zní:

Spravedlnost!

Poznáš při tom, že dokonalá Boží spravedlnost se tobě a tvým bližním zdá příliš tvrdá a že by mohla být dokonce pociťována jako nespravedlivá. Je to však jen proto, že vy, tvorové Všemohoucího, jste během tisíciletí zkřivili pojem pravé Boží spravedlnosti a spoutali ji pouty vašeho rozumu.

Nyní jsem vstoupil na vaši temnou zem, do chaosu temnot, abych vás připravil a přinutil k tomu, aby se ten falešný pojem stal opět takovým, jak to chtěl Bůh, abych vám ještě jednou přinesl Slovo.

Teď ti pravím:

Já a Slovo Jedno jsme!

Jestliže se chceš zachránit před věčnou smrtí, ponoř se hluboko do Slova, osvoj si je a vybuduj v duchu chrám pro Slovo.

Kdo nechce takto zachránit své já, ten musí zbloudit na bludných stezkách života a zahynout.

Ještě Ti pravím: kdo by chtěl svůj život zachránit, musí jej ztratit.

Neboj se! Vytyčil jsem ti cíl, a pokud mi zachováš věrnost, budu tě posilovat. Dokonce i v hodinách největšího pokušení budu nad tebou držet svou ruku, aby ses jí mohl chopit!

Přemýšlej, co znamená mé Jméno! Poznej, kdo jsem!

Lidstvo, které usiluje vzhůru, dosáhne ve mně cíle své touhy. Ale ví o tom?

V Synu Člověka se naplní osud všech lidí!

19. Předslavnost Slavnosti Lilie.

(6. září 1930)

Všechno se připravuje ke Slavnosti Čisté Lilie, která bude vložena do Světla Božského Otce.

Nejjemnější, nejčistší duchové ji zahalí svou silou a působí dolů do hmotnosti. Uvijí kolem ní zahradu světlých květin, aby k ní nepronikl nic, co by bylo nečisté. Ani žádný záchvěv, ani žádná myšlenka.

V předvečer svaté Slavnosti přichází shůry paprsek Světla, který proniká obloukem a přináší silný proud požehnání z Božského, aby se naplnila touha lidského ducha po Prasíle ženského principu z pramene ducha.

Tato svatá Prasíla je připojena ke trůnu Božské vůle na zemi. Patří k výstavbě říše, jako doplnění mužského principu ve Stvoření. Od rozštěpení na muže a ženu, tedy během výstavby Stvoření samotného z Boží vůle, může duch následovat tento vysoký praobraz síly jako mužskou, čistotu a něžnost jako ženskou darující a přijímající sílu.

Touha lidí po čistotě nalézala celou dobu sílu v modlitbě. Tato touha si vytvářela představu, z níž vznikl kult. Ale lidstvo od pádu do hříchu ulpělo na vnějších představách, které se svou touhou strhly čistou Boží sílu do prachu. Formovalo si obraz a podobu, které ověsilo tretkami a tancovalo kolem nich, neboť lidstvo musí všechno zkřivit a strhnout dolů, pokud bude lidství setrvávat v pocitech. Boží vůle opět v soudu uvolňuje cestu k citu ostrou ranou meče, který odřízne trnitý zmatek rozumu a poskytne opět možnost čistého vzestupu vašich duchovních plamenů.

Pokud budete stoupat ke Světlu, pak v prožívání ducha bude ve vás Slovo ožívat a každé požehnání, každý dar bude živoucím skrze spojení se Světlem ve vás. Tak můžete prožívat živoucí chléb a všechno to, co spočívá ve vašem duchu!

Opět proudí skrze Čistou Lilii k pozemskému ženství síla ze Světla tak nepokřivená, jako před pádem do hříchu. Buďte toho

pamětlivi! Je to vám znovu daný, čistý dar, o který se lidstvo v ženství pokušením lehkomyslně připravilo.

Prožitím dosáhnout tohoto klenotu a podržet ho, to je úlohou nového pozemského ženství!

Nedělejte si žádný obraz a podobu; neověšujte je pozlátkem stejně jako primitivní národy, ale prožívejte a velebte čistotu a věrnost, ušlechtilé ženské ctnosti, abyste si k sobě přitáhli čistotu, kterou vyzařují a tak spolupomáhali pro vás získat Říši.

Panny, ženy a matky! Žijte v této Boží síle, kterou vám Jeho vůle milostiplně poskytla.

Amen!

20. Slavnost Čisté Lilie.

(7. září 1931)

Ano, muselo to tak přijít, neboť velikášství lidí v jejich chtění vědět je v podstatě jen požadavkem proti zákonům Božím, které spočívají ve stvoření a které se člověk opravdově ještě nenamáhal po celou dobu brát v úvahu. A takové požadavky mohou mít jako poslední následek jen úplné potlačení, mohou jen skončit zničením všech těch, kteří se postavili proti Boží vůli!

V přírodních děních není jiné řešení. Toho si musí být člověk jednou vědom a svou dosavadní ješitnost poznati pln studu jako nedůstojnou! Jinak mu *nebude* pomoženo! Neboť on *musí* dojíti ke kořenům.

K záchraně vede jenom jedna cesta: poznat a změnit se! Žádná oklika nemůže zde pomoci, sebeklam nic neprospívá. On *musí!* Na toto slovíčko si má nyní člověk zvyknout, jestliže chce dále žíti! Příliš hanebné bylo jeho zločinné hospodaření s nejcennějšími dary, které mu byly k dispozici, které on směl používat podle svého mínění. Nyní ale bude donucen podřídit se vůli Boží, poněvadž se prokázal jako příliš slabý, než aby dobrovolně usiloval jen o ušlechtilé!

Zanechejte proto své ješitné domněnky, chcete-li se zachránit!

Kdo se *nemůže* od ješitnosti osvobodit, ten není hoden vyslechnout i jen jediné slovo Pravdy, neboť ješitnost jakéhokoliv druhu je tím nejhanebnějším u lidského ducha, čeho se přidržel při putování světy. Nevíte ani, co všechno k ješitnosti patří, k té ješitnosti, které jsou lidé ochotni obětovat nejen svou vlastní duši, nýbrž ještě také bez rozpaků duše těch, kteří jim byli svěřeni na zemi!

Já vám ale říkám: ani *jediná* lidská duše nemůže stoupati ke Světlu dříve, dokud nenahlédne svou malost a neuzná, že jen ve službě, v pokoře a v díku může radostně zesíliti. Poté, co prosíc, spočine na kolenou před Stvořitelem, probudí se v ní velká síla k nejvyšším činům!

Lidské duše se ale proti tomu vzpírají. Dokonce i ty, jimž bolestí a nouzí jsou ulomena křídla jejich pýchy. Neboť mnohé duše

v tomto prožití nespatřují napomenutí moudrého vedení, které je chce zachránit před umrtvující povrchností, nýbrž nechají sice ve své bolesti vlastní velkolepost konečně padnout, ale přitom se hněvají na svůj osud a považují se jen za mučedníky, kterým byl *připraven* nezaslouženě těžký životní úděl! V těchto dohadech pozvedá se opět stejná pýcha rychle vzhůru, i když v jiné formě, ale přesto neméně silná. Vlastní velkolepost mění se v domnělé mučednictví. *Velkým* chce se člověk jevit v každém případě! Ba i v nejhorší nouzi! Za každou cenu! Dokonce i za cenu vlastní duše! Svého celého já!

Z tohoto důvodu nelze mnoha lidem pomoci. Staví se nepřátelsky ke každému dobře míněnému vedení a přináší tím do světa smrtelnou zkázu!

Ve své nezdravé panovačnosti nechce člověk uzráti k plodu, který při sklizni nemusí být zavržen. Proto přichází nyní zničení, které samotné může ještě vésti ke zlepšení a k blahu, jež v tom ještě jednou ukáže, že všechna moc spočívá jen v rukou Boha!

Člověk zřetelně pocítí, že tato moc dosáhne také *k němu*, jakmile to bude nutné, a že tato moc může jeho vůli *zlomit,* právě tehdy, když on se domnívá býti v tom nejsilnější.

Neboť část této Boží vůle se vtělila na Zemi! Nic více nebylo potřeba, aby si všechno ve stvoření podmanila. Vzpírajíc se, bude tím tato falešně jdoucí lidská vůle roztříštěna. Avšak jen tato falešná vůle tím bude zničena pro všechny časy. Pravá lidská vůle má zesílit, obdržeti touto Boží vůlí oporu a sílu, aby konečně přišel mír a pokoj, který patří ke kráse přírody a který se člověk svou odpornou závistí a svou panovačností snaží rušit!

Harmonie bude opět v celé hmotnosti, až se lidské chtění skloní před Boží vůlí, to znamená, až se bude podle Boží vůle řídit. A běda každému člověku, který bude chtít opět vytvářet nové temno! Bude vyhuben dříve, než jeho konání dospěje k uskutečnění.

To lidstvo, které po Světle touží, má žít nyní opět v míru a radosti, jak mu to kdysi bylo zaslíbeno. Nastává nyní nová doba! Skrze moc Pána!

A potom bude *Jeho* nádhera zářit nad Zemí! K vaší spáse a k vašemu štěstí! Neboť Bůh je *skutečný* vládce! Štěstí pro lidi nespo-

čívá v pozemské rovnosti, jak o tom dosud snili mnozí. Rovnost může nastat jen stejnou zralostí duší. Ničím jiným! Kde není tato bezpodmínečná rovnost ve zralosti duší, tam nemůže nastat také nikdy rovnost ve vnějších poměrech!

A nikdo nebude chtít snad nyní tvrdit, že lidé zde na zemi mají stejně zralé duše. Jak velký je v tom přece rozdíl.

Největší křiklouni po pozemské rovnosti jsou ti, kteří ve zralosti své duše stojí většinou ještě na nejnižším stupni.

Tito lidé, kteří chtějí pro své bližní pozemskou rovnost, jsou *jed přinášející* blouznivci, kteří jednají proti zákonům Božím! Přinášejí zkázu místo požehnání, neboť berou své oběti každou možnost k dozrávání a ke vzestupu. Každý člověk může se duchovně rozvíjet jen na tom místě, na kterém byl zrozením postaven, což přesně bez jakékoliv výjimky odpovídá současným vláknům jeho karmy.

Ti, kteří chtějí obšťastnit lidi vábením k pozemské rovnosti, nabízejí proto smrt duším! Tito pošetilci chtějí božská ustanovení, která spočívají v železném zákonu zvratného působení, svou činností zkřivit a „zlepšit“, domýšlejíce se, že jsou moudřejší než Boží vůle. Přináší tím jen zmatek a nakonec zkázu.

Jsou to jen pokrytečtí poslové temnot nebo duchovní slaboši, které temnoty využívají ke svým cílům, aby lidské duše zdržovali od nutného dozrávání!

Ani tito svůdci, ani ti, kteří je následují, nebudou v Boží říši trpěni, neboť jsou to *nepřátelé Božích zákonů*. Tito svůdci nemohou proto nikdy vésti k míru a pokoji, nemohou nikdy vésti ke spáse, nýbrž vrhají veškeré lidstvo bezpodmínečně do náruče temna.

Jen ten kdo v jásavém díku radostně tvoří na každém místě, které je mu osudem určeno, ten má možnost ke vzestupu Světlu vstříc a tím *také zde* na zemi, neboť uvolní vlákna, která si kdysi utkal a kterými byl osudem posazen na *to* místo, které je pro něj vhodné. Stejným způsobem je umožněn zdravý vzestup pro jednotlivého člověka a tím pro celý národ. Potom jsou stupně ke vzestupu vybudovány neochvějně, nemohou nikdy kolísat, jakmile vzestup rychle následuje. Co *z pravé* půdy vychází, stojí vždy pevně a bezpečně. Na to dbej-

te, to dodržujte, je to jedno z nejvyšších přikázání. Toto samotné je zdravým základem, protože je to přirozené. Pak je také vyloučena nespokojenost! Kdo se k tomu nepřipojí, bude vyloučen jako škůdce, který si nezasluhuje nadále žít!

To si ujasněte vy, kteří si toužebně přejete, abyste náleželi k nové říši. Nebudou tam povolena žádná nezdravá přání. Kdo by se o to znovu pokoušel, bude ihned poznán a vyhuben s nejbezohlednějším úsilím, v zájmu těch, kteří chtějí Boží mír a pokoj a zaslouží si ho! Přísnost až k tvrdosti je v tomto příkazu! Potom se konečně bude ozývat z úst těchto osvobozených lidí jásot:

„Tvá je moc, ó Pane, a Tvá je nádhera, nyní i na věky věkův."

Amen.

Slavnost Čisté Lilie!

Akt milosti pro ty, kteří jsou na zemi čistého chtění. Zářící síla proudí k tomu pozemskému ženství, které se dnes blíží prosbě a přitom navazuje ke svým duším a také ke hrubohmotnému tělu jemná vlákna ze Světla, která si podrží a neztratí již více pravou cestu, kterou ženství nyní jíti má ku slávě Boží a k radosti celého lidstva! Pouze když si opět sami odříznou tato vlákna nedbalostí a strhnou dolů svou vysokou úlohu v tomto stvoření, jen potom se mohou ještě jednou zřítit a ztratit oporu, kterou jim ke slavnosti Čisté Lilie darovaná Božská síla dává!

Přijměte dnes proto dar Páně s nejvyšší vážností. Neklesejte na mysli, neboť milost Boží je s vámi!

Máte býti nositeli čistoty a lidmi plnými vznešenosti! Tím vaše vyzařování pozvedne celou Zemi vzhůru ke Světlu, míru a pokoji!

Amen!

21. K 29. listopadu 1931.

Jestliže k vám promlouvám odtud, tak to není určeno jen pro pozemské lidi, kteří jsou v duchu tak těžkopádní, nýbrž mnohem více pro miliardy, které obývají lehčí úrovně vesmíru, které, usilujíce ke světlu, žízní po mém Slově, aby podle něho žili v radostné vděčnosti!

Počet všech obyvatel této Země je zanedbatelný. Proto to nehraje pro mne žádnou velkou roli, naslouchají-li tito pozemští lidé mému Slovu a otevřou-li se pro ně, nebo zůstanou-li uzavřeni. – *Já splňuji!* – Zakotvuji do této hrubohmotnosti svým Slovem vůli Boží, nepokřivenou, nevykořenitelnou!

A mé Slovo je vynášeno do všech částí světů, proniká jako burácení lámajíc nesprávné a posilujíc správné, otevírajíc přitom brány, které vedou k dosud netušenému Světlu! Ještě dříve než vaše myšlení může pochopit správně mou řeč, stala se tato již v mnohých říších skutečností! – Tam už má slova žijí dříve, než jste je vy správně pochopili!

Co vy zde v této hrubé hmotnosti stěží pozorujete, to povstává ihned v lehčích říších jako údery mečem nejtěžšího druhu, nebo jako zklidňující balzám, jako léčivý olej a také jako osvobozující uvolnění. Záleží přitom na druhu říší a duší. Právě proto se dá o to nápadněji pozorovat, že vy zde, u pramene, se tak málo namáháte, zde, kde k tomu dostáváte zcela zvláštní sílu pro čilost ducha. Všem světovým částem je nápadné, jak tuto sílu většinou vůbec nepoužíváte k účelu, pro nějž jste na Hoře a v mé blízkosti, nýbrž jak mnohý ji chce brzdit a ponechat dosavadní všední život na prvním místě své činnosti a myšlení.

Jsou jich tisíce z jiných světových částí, kteří stojí kolem vás bez pochopení a vám neznámí. Smutně zase odcházejí, zklamaní, neboť se chtěli u vás učit, jsouce sem přitahováni silou Světla! – Předpokládali jako zcela samozřejmé, že tu naleznou pro vesmír všechno vzorné, jako příklad už pro říši tisíců let!

Vy to nevidíte! – Avšak ani se nesnažíte uvědomit si to, neboť rodina a potřeby všedního života vás omotají, vám vládnou, přesně tak jako v nížinách, kde to vytváří základní zlo, vedoucí k nutnému zániku.

Avšak těžkopádnost této hrubohmotné úrovně vás již neochrání před soudícími, očisťujícími a vše pronikajícími silami mého Slova, neboť ono nabývá na hutnosti mimořádnou rychlostí pod zvýšeným působením všech Prazákonů Stvoření. Zasáhne vás pak náhle, nečekaně, přes noc hrubohmotným způsobem, vám vlastním. S nezmenšenou silou ve stejné míře, jak zasáhlo ihned v lehčích úrovních!

Nemylte se! Neztratí se ani jediné slovo ze všech, která jste mohli slyšet, která jste však v sobě neoživili. Co se ještě nestalo dobrovolně, to bude s hroznou silou nyní vynuceno.

Pod tlakem strachu a hrůzy necháte konečně padnout mnohé, co jste se snažili upřednostňovat před vznešenými povoláními denně, každou hodinu, přesto že to jsou maličkosti při pohledu na to veliké, co máte se mnou splňovat, čím vám byla poskytnuta milost, kterou ještě nechápete.

Za mého pozemského života skončí náhle shovívavost k takovým chybám. Kdo v této době nechtěl slyšet tak, jak se to od každého jednotlivce očekávalo a nepoužil veškeré neoslabené síly čistého chtění ke svatému splňování, a kdo toto chtění již nyní nepřivedl v čin, ten se zřítí, neboť takový se nemůže udržet stát, lhostejno je-li nositelem stříbrného nebo zlatého kříže, nosí-li plášť učedníka nebo apoštola. – *On padne!* – Bude shozen z podstavce, na který jsem ho vyzvedl, jestliže na něm zaujímá místo pro svou nedbalost jen zdánlivě, jestliže se s ním nespojil takovým způsobem, aby s ním vytvořil celek pomocí tkaní duchovních i bytostných vláken, která se musí v tuto dobu vytvářet silami, jež jsou nastaveny neposunutelně a trvale na onen vznešený cíl, který každý povolaný nese v sobě jako cíl nejvyšší.

Avšak chtění a připravenost, které se dají zatlačit stranou všedními věcmi a návyky, třebas jen na půl hodiny, nemají dosti síly, aby vytvořili a upevnily tato vlákna.

Každý, kdo se tomu poddal, nebude moci dopadnout jinak, než že ještě krátce před posledním začátkem zklame! Především všichni ti, kteří místo aby co nejpřísněji zkoumali sami sebe, zkoumavě spočinuli svým pohledem, jak je to zvykem u této pozemské lidskosti, na jiných, aby poznali jejich na pohled viditelné chyby, aby je s tlacháním soudili, zatím co by sami měli přece jen děkovat, že mnohé jejich vlastní chyby ještě nejsou souzeny. Právě před tím jsem již často varoval.

Ti, kteří takto jednali, zpřetrhali tkanivo, které se chtělo vytvořit, aby se nyní upevnilo pro vlastní povolání. Odloučili se tím od Grálu vlastní drzou rukou a jazykem a všechna lítost, všechna dobrá předsevzetí nic nepomohou, neboť nyní už je na to příliš pozdě.

Takový si však nic jiného nezasloužil, protože tím lehkomyslně nedbal na Nejsvatější. Odmítal je a znesvětil. – To Nejsvatější, jaké mohlo v tomto Stvoření pro něho jako člověka existovat!

Dosti jste byli varováni v projevech, kterým jste rádi naslouchali, ale nikdy jste je v sobě a pro sebe samotné nezpracovali způsobem, který byl tak naléhavě nutný. Když jste je vyslechli ve velmi vážných hodinách pro učedníky a nositele zlatých křížů, vaše myšlenky pospíchaly zase rychle k lehčím věcem, místo abyste všechno to důležité skutečně v sobě zpracovali v následujících dnech až do příští hodiny a abyste na tom dozrávali.

Viditelné chyby jiných byly viděny a kárány. Ve skutečnosti však chyby těch druhých vůbec takovými chybami nebyli. Byli to jen projevy jednoho stupně vývoje velmi nutného pro jejich povolání. Káralo se právě to, co pro druhého bylo jen stupněm ke zralosti, po němž se chtěl vydat.

Pro kárající by bývalo lepší, kdyby byli měli právě takové chyby, které mohly prozradit jejich vývoj. Tak si však na sebe přitáhli vinu, když ve své samolibosti nebo falešné přecitlivělosti jenom brzdili arogantním káráním ty, kteří chtěli duchovně kráčet kupředu – jenom proto, že jim chybělo jakékoli porozumění pro tu věc, protože sami zůstávali příliš povrchní. Když od toho zcela odhlédneme, byli by svého času mnohem lépe využili, kdyby se starali ne o jiné, ale o to, jak pokročit ve své vlastní zralosti.

21. K 29. listopadu 1931.

Vy byste se již neměli přidržovat dosavadních pozemsky obvyklých společenských rozhovorů, které jsou jenom povrchní. To není znamení ani důkaz pravé harmonie a zralosti. Každý z povolaných by měl být nyní uzavřen sám do sebe. Meč k boji v ruce, na svém místě, o něž se nemůže dělit s nikým druhým. Každý z vás musí mít ve dne v noci jenom vlastní myšlenky, jakmile chce být opravdovým! Jenom já jediný vás mohu propojovat! Jeden každý z povolaných pracuje jen se mnou, nikoli s těmi druhými. Pak se to v něm správně zachvívá! Proto musí každý starostlivě dbát na to, aby se mohl cítit v harmonii se mnou. To je to jediné, podle čeho může usuzovat, stojí-li správně ve svém povolání. Pro ostatní povolané mu nezbude čas, jakmile zahájí svou činnost.

V některých, dokonce v mnohých případech však spočívaly vytýkané chyby pouze v křižování některých karmických vláken, která by bývala osvobodila od lecčeho právě toho, jenž se nad tím pohoršoval a na to narážel. Nyní to musí na něm ještě viset jako okovy.

Ó vy, lehkovážní! – jímž mělo být pomoženo snadnějším způsobem, přenechte konečně pokárání mně!

Co vy víte o vláknech, která vás omotávají. Jen se podívejte sami na sebe a buďte snášenliví a shovívaví k jiným, o to však přísnější k sobě.

Musíte přece vědět, že všechna karmická vlákna se rychle a bezpodmínečně rozuzlují prostřednictvím bytí světlé síly zde na Zemi.

Ve vašem soužití zde na Hoře by mohlo být snadno rozuzleno vaším vážným úsilím mnohé mezi vámi, co nyní musí být rozuzlováno obtížněji. Důvod je v tom, že leckteří mezi vámi promeškali velmi mnoho.

Připravte se nyní k poslednímu účtování. Děkujte za každou hodinu, která vám k tomu ještě zůstává. Nepromarněte ji stejným způsobem, ale pokuste se dívat se stále na sebe tak, jak já se na vás musím dívat neustále.

To by změnilo mnohé a dovolilo by, aby se pak kruhy zachvívaly v nejčistší harmonii tak, aby veškeré špatné chtění z nížin, každý špatný čin, ba dokonce všechno žijící temno muselo na tom rychle shořet.

Tak by to mohlo, ba mělo býti již dnes! Místo toho však dnes na Hoře se tak často probouzí, je živena a pěstována disharmonie, která musí rušivě na mne vrhat vaše stíny.

Takto chcete být strážci svatostánku? Musíte skládat účty za každé slovo, za každou jednotlivou myšlenku!

Tuto jistotu si vpalte do svého ducha, aby byl trvale bdělý a nedovolil vám klesnout do škodlivého klidu. Ať se jeden každý snaží, aby stál, až ho zastihne očistná bouře!

Amen!

22. Jestliže vy, nositelé kříže …

Jestliže vy, nositelé kříže, se trvale v nitru nezabýváte svatým Slovem, nejste v nitru neustále zaměřeni k vysokému cíli, nikdy tohoto cíle nedosáhnete. Nechtějte si křečovitě vynucovat čistotu v myšlenkách, ale namáhejte se svým citem, abyste postoupili dál. Pomoci vás obklopují, potřebujete se jen na ně zaměřit a uchopit pomáhající ruce.

Vy však stále a stále znovu stavíte před velký úkol své malé „já“, místo abyste si nejprve uvědomili svou povinnost vůči svému *Bohu*. Strachuji se o vás, neboť vidím vaši neschopnost a vidím, že vám často chybí dobré chtění, jinak byste mě mohli mnohem lépe následovat. Místo toho musím já pomáhat vám. Ještě jste vůbec nepoznali, o co jde.

Každý obyvatel a každý návštěvník Svaté Hory je pro mne zatížením místo pomocí. O sobě samých si myslíte, že jen vy máte veliké a čisté chtění a ti ostatní nikoli …! Ne, vy všichni jste ještě omotáni temnem, místo abyste byli naopak spojeni se Světlem. Já jsem vám otevřel bránu ke Světlu, ale vy zůstáváte stát na místě, místo abyste kráčeli kupředu.

Jen málo, velmi málo z vás se namáhá následovat mě. Ostatní nositelé kříže však, kteří se sami dostatečně nenamáhají, je označují za nesprávně stojící. Často jsem nevýslovně smutný a zoufalý, neboť vidím, že vám nemohu pomoci. Vy sami musíte poznávat, sami se namáhat, sami jít kupředu. V tom vám nikdo nemůže pomoci. A toto vědomí je pro mne hrozné. Cožpak velká oběť mého *Otce* má být opět marná? Jak a čím vás mohu konečně probudit? Cožpak nikdy neprocitnete?

Mohu vás jen varovat, ale pomoci vám nemohu. Má být vaší vinou ztraceno celé lidstvo?

Avšak těm nemnohým, kteří se poctivě snaží, mohu říci:

Nositel kříže, který splňuje, nemusí již zpět na tuto Zem.

Volám vás do posledního boje. Chopte se duchovního meče a bojujte za svou vlastní záchranu a za záchranu veškerého lidstva.

Láska *Boha* a moje modlitba jsou s vámi:

Otče, pomoz těm, které jsem povolal, a pomoz také těm, kteří přišli zásluhou povolaných. Nenechej je zase klesnouti do temna, nedovol, aby velká oběť byla marná.

23. Velký pátek 1932.

Nastává vážná hodina, ve které se setkáváme, převratná pro lidstvo, varovně připomínaná vědoucím a učícím se, kteří smějí stát v požehnání Svatého Grálu.

Hodina trojnásob významná! Oddělení Světla od Země vinou lidí ukřižováním Syna Božího! Stalo se to ve stejnou hodinu, když začalo to strašné dění.

„Dokonáno jest!“

Tato slova strhla most, který těsně spojoval Syna Božího s jeho učedníky, poněvadž on brzy poté opustil pozemské tělo. A učedníci byli tedy odkázáni sami na sebe: dát lidem příklad, jak žít podle vůle Boží!

A ve stejnou hodinu před devíti lety přišel Syn Boží ještě jednou na zemi, po dlouhé přípravě ze Světla, *duchovně,* aby mi osobně předal svůj úřad pro Stvoření, za přítomnosti všech Prastvořených a také v kruhu některých k tomu vyvolených pozemských lidí. Byl to vysoký okamžik, jehož sílu, pro pozemské lidstvo nezvyklou, nemohl žádný tenkrát přítomný zapomenout.

Potřetí přináší hodina *dnes* pro celé lidstvo započetí vrcholu duchovního soudu! To potrvá až do příští Slavnosti Svaté Holubice! A potom následuje konečné završení. Završení všech rozsudků, které si lidstvo samo vyřklo ve svobodném chtění, jež jim k tomu zůstalo zachováno. Až potom smím předstoupit před Boha Otce a oznámím mu slova závažná svým obsahem:

„Dokonáno jest!“

Co spočívá v těchto několika slovech, která jsem vám tím dnes řekl, celá hrůza a tíha myšlení, to přenechám nyní jednomu každému z vás pro sebe sama!

Také ve mně bude nyní pro splnění pomalu přerušen jeden most, který mě dosud úzce spojoval s vámi a s pozemským lidstvem! To ve mně pozemsky lidsky duchovní bude se nyní uvolňovat od Světla! Abych přestával také to pozemsky lidské pociťovat! Avšak nikoliv *rozumové* chápání, dobře si to pamatujte, neboť rozum jako produkt

pozemského těla, mozku, je také na tento úzce vázaný, takže mi zůstalo vše až dosud naučené, tedy porozumění pro lidské jednání. Neboť také pozemské tělo mně ještě dále bude ponecháno k pozemskému splnění.

Jen pozemsky lidsky duchovní, které až dosud muselo vyvíjet hrubohmotné tělo pro pozemské působení a neslo pozemské jméno „Bernhardt“, bude nyní prouděním Božského bílého Světla v tomto pozemském těle rozvázáno v působení prazákonů stvoření, které jsem vám v přednášce „Život“ již objasnil.

Most, který mně k pozemskému lidstvu a k lidstvu v celém pozdějším stvoření potom bude chybět, musíte nahradit vy, rytíři, apoštolové, učedníci! Vy zůstáváte potom prostředníky mezi mnou a celým lidstvem! Zůstaňte vnitřně čistí a pevní a nezanechávejte uvnitř nikdy žádnou mezeru! Odpovědnost, kterou máte před Bohem a k lidem, je ve skutečném smyslu toho slova „nezměřitelně“ veliká!

Připravte se k tomu, neboť vaše hodina se přibližuje s mou!

Modleme se:

„Otče, my všichni víme o vážnosti hodiny!

Pomoz nám svou láskou a svou silou, aby spravedlnost v nejčistší formě nyní na Zemi přišla a zůstala!“

24. Den Holubice 1932.

Vaším staniž se mé Poselství! Vy jste je slyšeli, také do sebe přijali, avšak *nežili jste* podle něho!

Není vám k užitku, že o mém Slově víte, že je znáte, že je trvale nesete v sobě, když *podle něho* denně, každou hodinu *nejednáte.* Vy, kteří se nazýváte hledajícími, učícími se, povolanými a také učedníky, hledali jste také v sobě jak uzrát pro novou dobu, avšak vaše myšlení, hovory, vaše konání přesto zůstává jen málo odlišené, nicméně stále ještě totéž, jako bylo dříve.

Jednejte podle Slova a nenaslouchejte mu jen! Tak muselo již před dvěma tisíci lety být k lidem voláno, tak znělo poslední napomenutí na Atlantidě, a také ještě mnohem dříve, a tak musí opět *dnes* volat!

Co ale šlo v dřívějších dobách opakovanými inkarnacemi dohonit, co mnozí v úrovních jemnohmotných světů mohli v prožití uvolnit, to není dnes více možné, neboť od nynějška platí pro všechny tvory stvoření ten často předpovídaný a opomíjený světový a konečný soud!

Když Slovo Páně nechcete ve vás samých *oživit,* tak musíte být podle zákonů Božích zničeni! A v tom je pravěčná Spravedlnost ve splnění vaší vlastní vůle.

Zůstáváte-li tak neživí ve vás samých, pak je to bezpodmínečně výrazem vaší vlastní vůle ke zničení, neboť vy jste se potřebovali jen konečně jedenkrát duchovně pohnout, abyste tím byli ihned zachráněni, směli zůstat ještě dále ve stvoření, být si vědomi sami sebe!

Avšak museli byste být v sobě čilí *duchovně,* nikoli myšlenkově! Lidský duch ale spí hlubokým spánkem, tak hlubokým, že vůbec nemůže rozeznat, co je *duchovní!* On považuje myšlenkovou činnost za duchovní působení a nemůže více pochopit, jak se projevuje duch, který zcela sám je rozhodující před Bohem a ve stvoření.

Vy jste mé Slovo dobře přijali! Zdá se vám, že jste ho přijali duchem, avšak to je omyl. Vy jste ho nechali vniknout jen do záhalů duše! Kdybyste ho přijali *duchem,* pak byste ani nemohli jinak, než

v tomto mém Slově stále *žít*. Nemohli byste vůbec jinak myslit, mluvit, jednat, než podle mého Slova, v *mém* Slově! Byli byste s ním *zajedno!* Museli byste se zachvívat ve smyslu mých slov. Trvale, neochvějně.

Avšak toto zachvívání chybí. Projevilo by se navenek, muselo by být viditelné ve styku s vašimi bližními, jako i ve vaší rodině. Všechno by muselo být jiné, zcela vyrovnané, příkladné pro lidstvo.

Pokusili jste se někdy správně pochopit Boží zákony ve stvoření, kterými se máte řídit? Potom byste také věděli, co musím nyní od vás požadovat.

Snažili jste se tak často v dobrém chtění vyrovnávat duchovní pozemskými hodnotami. To je nesprávné! Každému co jeho jest, to je zákon. Duchovní duchovnímu, bytostné bytostnému, hmotné hmotnému! Nejinak to musí být, když má získaná harmonie zůstat. Tak požaduji od vás duchovní pro duchovní dary, které jsem vám dal. A budu bytostné požadovat pro to bytostné, které vašemu tělu může být novou silou. Pozemskému působení musíte dodat pozemské uplatnění, které má nastat nyní od této hodiny, a které bylo dáno vyvoleným již od hodiny jejich pozemského zrození!

Napomenutí jsou nyní u konce! Paprsek Božího Světla vás zasáhne a s veškerou ostrostí odvrhne stranou všechno kalné, slabé a vlažné, aby se to stalo čistým a zářic mohlo svítit na této Hoře spásy! Tak jasné jako krystal musí ležet vaše životy přede mnou! I když nejsem ve vaší blízkosti. Kdo z vás si nyní ještě potřebuje rozmyslet, co má nebo nemá dělat, *jak* má jednat v některých případech, ten *nemá* Slovo vtisknuto pevně v duchu, ten drží ducha uzavřeného.

Člověk stojí nyní od této hodiny u svého nového počátku! Co to pro něho znamená, jsem často vysvětloval. Nyní vám slova nemohou být více užitku, neboť vstupujete do *prožívání!* Člověk *musí,* i když se chce proti tomu vzpírat. Nic mu to nepomůže. Božské kolo odplaty valí nyní všechno jeho dosavadní konání a myšlení před něj!

Bude to lehké všechno přestát jen tomu, který má napomenutí bral tak vážně, že je uposlechl, dal je pro sebe na nejvyšší místo a nedomnívaje se, že k tomu bude míti dosti času, nebral je jen povrchně.

Pravda je neoblomná, křišťálově jasná, neosobní! Ona jest! Nepřijde člověku naproti a neslouží mu! On ji nemůže také pro sebe používat tak, jak by si sám rád chtěl namlouvat! Nýbrž *člověk* musí *jí* sloužit, když chce obstát.

Tak je to také s mým Slovem! Ono se jeví slabochům jako kruté, jelikož přináší rozčarování každé domněnce, která se snaží bázlivě zastírat přirozenost *přísnosti* čisté Pravdy.

Jak málo tuší člověk tu hrozivost neúprosně chladné věcnosti Boží vůle!

Já jsem ale s touto Vůlí *zajedno!* A všichni lidé, kteří nestojí ve Slově Pravdy jako živoucí, musí od této hodiny zůstat od ní vzdáleni!

Ale vy, kteří mé Slovo chcete následovat, buďte připraveni za všechno, co jste přijali, nyní vystoupit! Proměňte nyní Slovo v čin! Kráčejte směle vpřed. Bůh je s námi! Země se musí sklonit. Světlo zná jen Světlo samotné! Nemůže strpět i ten nejmenší prášek!

A vlníc se rozlévá se nyní Boží Slovo jako proud nad celou Zemí. Kdo se chce stavět na odpor, bude odmrštěn pryč, bez záchrany zničen, neboť všemohoucí vůle Boží je, aby v celém stvoření bylo nyní Světlo a tím Spravedlnost!

Prožívání je nyní pro lidstvo jediná záchrana, vzestup, vítězství! Kdo v sobě *všechno* neoživí, nebude se hýbat, aby svůj úkol *jako člověk* v tomto stvoření poznal a věrně vyplnil, ten bude vyřazen z kruhu Světla a tím přestane býti!

Ale vy, rytíři, apoštolové, učedníci! Vám platí mé volání v tuto hodinu!

„K činu, vy vyvolení! Požaduji nyní splnění vašeho slibu! Každý nyní na své místo! V ruce meč! *Do* střehu! Ostrý buď pohled, neklamný v čistotě cítění! Imanuel je mezi vámi! Světlo svrhne tmu dolů do rozkladu! A s ní všechno, co jí sloužilo! Staň se tedy podle Svaté Vůle Boží!

Amen.

Budiž nyní Světlo zde na Zemi. Aby se stala Boží zahradou podle Vůle vašeho Stvořitele!

Božská Pravda proniká zářic, aby již více nemohl žádný záhyb zůstat zastřený, a každá nepravda pomine. Dík, chvála a sláva budiž Pánu.

Amen.“

25. Léčivá síla.

Skrze přiloženou ruku proudí nová životní síla do nemocného. Kristova slova: „Staniž se ti, podle víry tvé!“ jsou také zde klíčem k ději. Výsledek se řídí zcela podle hodnoty člověka, to znamená, jak dalece je hodnotný, tak bude vyléčen, nebo jinými slovy nynější doby: Jaké on zaujal *skutečné* vnitřní stanovisko, nikoliv snad, co sám sobě předstírá. *Touto měrou,* o nic víc ani o nic méně, dostane se mu uzdravení!

I toto se formuje zcela ve vzájemném působení nepošinutelných zákonů ve stvoření. Kdo je vnitřně obrácený k temnu, nemůže sílu Světla k uzdravení do sebe přijmout, a kdo nechce, tomu nemůže být uzdravení vnuceno. Síla Světla povolaného prostředníka odteče potom od něj pryč. Přesně jako v Evangeliu. Sám Kristus nemůže přivést do království nebeského nikoho, kdo se podle Jeho Evangelia neřídí, to znamená, kdo podle něj nežije.

Žhavé přání k uzdravení je ovšem také stanovisko, které vede k přijetí a působení síly.

26. Slavnost Lilie.

Pro člověka to není jednoduché žít správně podle vůle Pána, poněvadž jeho myšlení je pokřiveno až k těm nejjemnějším kořenům. Musí se učit něčemu a znovu budovat od prvních do posledních věcí.

Všechno, co si cení jako nejčistší cítění, jako ideál ušlechtilého lidství, všude se dal rozum nesprávnými cestami. Pokřivil, posunul a podle lidské vůle zkalil zcela nepozorovaně i to dobré, krásné, pravdivé, co přišlo ze Světla vůle Boží.

Nyní stojí před dušemi vysoká zeď nesprávných názorů, na scestí svedených pocitů a pokřiveného působení. Musejí ji odstranit, chtějí-li vejít do říše Pána.

Člověk teď dělá všechno špatně, poněvadž nyní v soudu musí všude ukázat svou neschopnost, aby se stal zase skromným a malým. Musí se naučit úctě k Pánu a k Jeho svatému působení. Lidé, co jste si to způsobili, když jste opustili světlou stezku, kterou vám ukázala nejsvětější Láska. Všichni nyní bloudíte na svých cestách, každý zaslepeně a domýšlivě jde jinou cestou, posmíváte se jeden druhému a věříte, že jste každý našel to pravé.

Tady si cení půsty a sebetrýznění jako zbožnost, jinde vedou v trvalé modlitbě a daleko od světa „bohulibý život“, aniž vědí, že s každým dechem urážejí nejsvětější jméno Všemohoucího. Zde je oceňováno hrdinství a láska k vlasti, pod jejímž pláštíkem se roztahuje sobectví a ctižádost. Mnozí bojují čestně, avšak slouží přitom jen mocichtivosti jiného.

Co se stalo ze vznešených čistých žen – toho vzoru lidstva, toužícího po Světle, které byly matkami, vychovatelkami, služebnicemi i paními, jejichž pohled byl obrácen k výšinám a v ušlechtilé počestnosti napomínal a vedl duše?

Podívejte se na ženskost, jak se dnes nabízí, majíce za samozřejmé pohrdání všemi nejpodstatnějšími ženskými mravy a zdrženlivostí. Lidé, na svých ženách musíte přece poznat, jak zkaženým a pokři-

veným se stal váš život, jak se odvrátil od věčného Světla a jeho svatých zákonů!

Proto se také musí sklonit nejdříve žena a do nového života musí kráčet v čele, chce-li se lidstvo ještě uzdravit. Tak jako šla lehkomyslně a pohrdavě vpředu ve věcech špatných, tak musí ukázat cestu také k dobru a nebude jí ulehčeno, aby ji nalezla.

Musí se zbavit ješitnosti, která následovala žádostivě každé lákání temna, musí nesprávné změnit ve správné, ve smysl pro krásu, zaměřený ke Světlu, v němž si půvab a ženská důstojnost podávají zářivé ruce.

Pryč nyní s falešnou láskou, v níž tak dlouho panovala změkčilost a sobectví. Láska se opět stane čistou bystřinou, která nádherně osvěží, občerstvujíc a ochlazujíc tělo i duši.

Pryč se vším, co vám pomáhal stavět Lucifer. Strhněte kameny ze zdí temna, sebelásky, vlastního chtění. Až budou kameny s rachotem padat, pak se zhroutí před vámi i moc temna a světlo nového dne zazáří vítězně před vašima oslněnýma očima.

Pak poznáte Pánovu svatou Lásku, která vám svítila i ve hněvu, pak bude jásot a radost na Zemi a váš dík pokorně poklekne před tím, který kvůli vám opustil přesvatou vlast, přišel na Zemi, aby soudil a zachraňoval.

27. Připravenost k boji.

Kdo chce stát na straně *Světla,* musí být připraven bojovat.

„Bojujte proti temnu – ve vás i *kolem* vás!“

Tak vám totiž bylo řečeno. Právem stojí na prvním místě *„ve vás“,* neboť to je předpokladem pro toho, kdo se chce stát pravým bojovníkem Světla. Musíte bojovat proti slabostem a chybám *ve* vás, proti vašim špatným sklonům a nevhodným zvláštnostem, na něž jste si zvykli na Zemi. Neočistěni nemůžete vstoupit do služby – vždy by vám to překáželo ve správném plnění úkolů, které vám byly uloženy.

Bojovat proti temnu *kolem* vás – to znamená být stále ve střehu před falešným našeptáváním, vlivy *temna vedle* vás, což můžete vnímat jen *niterně,* neboť to není hmotného druhu. Patří k tomu vnitřní vlivy blízkých lidí, k nimž jste se z vlastního popudu připojili nebo se jim zavázali. Ti pak často dosáhnou velkého vlivu na vaše jednání, poněvadž se příliš ochotně *povolujete* jejich vlastní vůli. Jen zřídka kdy je však vůle těchto lidí v souladu s *Božími* zákony. Jste ovlivňováni jejich myšlenkami a city, které však nebývají *šlechetné.*

Buďte *bdělí* v tomto směru a pomněte, že jste často – aniž to víte – se všemi svými slabostmi využíváni, tlačeni a podněcováni temnem, jež vás chce zatížit tak, abyste se odchýlili nebo zeslábli ve vašem působení pro Světlo!

Vaše pevná vůle, nově upevněná, může tomu ihned *odpomoci v okamžiku! Pomyslete na meč dobrého chtění,* o němž jste slyšeli. Můžete zahnat na útěk celé zástupy temných bojovníků, kteří by vás chtěli sevřít – jen když prokážete *odvahu a pevnost!* Obojí je temnu cizí – vy ale máte *s sebou* nesčetné světlé bojovníky, pro něž jsou tyto bojové vlastnosti samozřejmé. Ti necouvnou zpět, *neustoupí* změkčile tam, kde musí podle *Božího* příkazu *stát.* Učte se od nich!

Víte už tedy, jak máte vést ten boj? Žít věrně podle projevené vůle *Boží* a ve smyslu této Vůle *stát* na Zemi, neovlivněni protivníkem a jeho temnými zástupy, jakož i souputníky – lidskými slabochy, kteří slouží jejich vládě, aby zadrželi vítězství Světla!

Vy však chcete být dětmi Světla, vybavenými zbraněmi Světla: vážným dobrým chtěním, nikdy nekončící Láskou a připraveností ke službě, trpělivostí a vytrvalostí, bezpodmínečnou nezištností a obětavostí! Ježíš vám budiž zářným příkladem! Následujte *Ho!*

28. Svatodušní svátky 1934.

Splňuji jako Zákon v Boží Spravedlnosti. Splňuji věci, jejichž začátky spočívají velmi často v dávných tisíciletích. Při povolávání vidím často již přicházející kolísání a také pád, *Já* však splňuji.

A tímto splňováním se pak urychluje a prohlubuje pád toho, kdo se stal nevěrným poté, kdy byl věrně veden tisíciletími ke službě v nynější době a kdy byl připravován ke splnění své prosby. Smět rozhodnout o životě a smrti, o bytí a nebytí sebe sama, to spočívá vždy ve vlastních rukou člověka. Toto rozhodnutí se však projeví velmi rychle, bezprostředně. Myslete na blížící se Slavnost v pokoře, nikoli s pozemskou ctižádostí nebo přáním být povolán a pozvednut. Tak mnohý se snad domnívá, že k povolání dochází libovolně jen podle pozemského měřítka. Kdo tak přemýšlí, ten netuší velikost mého poslání, ten také nezná hodnotu povolání.

Já přitom *nevyvoluji,* nýbrž splňuji!

Splňuji, co před tisíciletími bylo lidským duchům na jejich prosbu povoleno, jakmile bývalý prosebník s dobrým chtěním nalezne ke mně cestu.

29. Den Holubice 1934.

Slavnost Svaté Holubice! To je nejvyšší slavnost, která naplňuje chrám svatého Grálu ve světlém Hradě, jehož síněmi proudí jásavý dík. Síněmi, které pojmou světy.

Je to *ono* veliké dění, bez něhož by stvoření nemohlo existovat, to, které je podporuje a udržuje. A všechno žije z toho, co smí ve stvoření žít.

V pokorném odevzdání klečí andělé a Prastvoření. Neodvažují se pozvednout tvář k této veliké Boží lásce, která daruje sílu v nejsvětější Čistotě a nepředstavitelné hojnosti.

Od této Čistoty bude odmrštěn *ten* lidský duch, který se nezměnil podle Slova a nedal se cestou, kterou mu předepisují zákony ve stvoření, jež v sobě nesou vůli Boží.

Ti však, kdo v pokoře hledají Boží vůli, aby vděčně podle ní utvářeli svůj život, přijmou dnes netušenou sílu, která milostiplně pozvedne jejich ducha vzhůru, aby touha došla naplnění.

Dnes je to jiné než dříve! Poprvé proudí svatá Boží Prasíla ničím netlumena dolů. S radostnou nadějí na ni Země čeká, aby byla nyní schopna setřást násilím všechny následky zlého lidského chtění v síle svého vlastního Pána a Stvořitele, který jí posílá vykoupení z jařma hanebného zbloudění na dobu tisíce let.

Následky dnešního dění budou otřásající, neboť Svatá Prasíla uvolňuje jasně a zřetelně nejen Boží požehnání, nýbrž i svatý hněv, jenž očekávaje tuto sílu, vznáší se už týdny nade vším lidstvem!

A v pravdě, nyní je toto lidstvo zralé! Samo svým myšlením a konáním uvolňuje všechno pro sebe i proti sobě. Neboť každé myšlení, každé jednání působí teď jako stisk tlačítka rozvodné desky, která spustí proud této Boží síly, což vyvolá bezprostřední zpětné působení dosud netušené intenzity.

Násilně budou nyní pozemští lidé posunuti před neúplatnou boží spravedlnost, před níž neobstojí žádný sebeklam, kterému se dosud oddávali.

Modlete se vy, kteří jste přijali mé Slovo jako takové, aby se vám v této hodině dostalo síly, kterou budete potřebovat, abyste obstáli před soudným paprskem Božím.

Amen.

30. K 6. listopadu 1935.

Tiše táhnou nocí světlé postavy kolem Svaté Hory. Kroky zaznívají z velké dálky a stříbřitě jasně zvoní zbraně. Rytíři Svatého Grálu drží věrnou stráž!

Bílí oři krouží kolem Svatyně podobni zářícím oblačným útvarům. Rytíři, kteří na nich sedí, mávají dlouhými oštěpy a kopími. S bleskovou rychlostí ovládají své bystré koně a jejich ostrý zrak nikdy neunavených očí pátrá na všech stranách.

Ismáni zadržují temno s horlivostí, která zdolává všechno. V noci objíždějí ve velkých kruzích kolem Hory, místa Světla, a ve dne stojí za pozemskými služebníky, aby je volali a udržovali v bdělosti, a když je to nutné, dotýkají se jich málo šetrně špicí svého oštěpu.

Protože bdělou musí být každá duše na Hoře. Syn Boží nechce ztratit ani jednoho ze svých služebníků v pěnícím přívalu posledního soudu.

Vzpomínky v duších se probouzejí silněji, služebníci vidí, jak z klína minulosti vystupuje daleká cesta jejich pozemské přípravy, zahrnujíce statisíce pozemských roků. Obrazy se stávají stále jasnější po celou dobu, čím více ustupuje mlha pozemských vztahů a brzo budou moci vidět jeden po druhém zlatou stopu Svatého Světla, které je vždy a opět chránilo před pádem.

Kdo byl vyvolen sloužit Nejvyššímu, toho ve stále se zvětšující tísni klesajícího pozdějšího světa ruce Věčného držely, o toho neustále pečovala láska Světla, neboť ten měl být zralý v pevně stanovenou hodinu.

Kvůli Synovi Božímu byla učiněna ze Světla svatá opatření a později stvořeným zůstane věčně nepochopitelné, jakými cestami záření se ubírala Pramoudrost Jediného, jak všeobsáhlé vzájemné zasahování proudů Boží vůle vytvořilo tuto velikou světlou přípravu, v níž se nyní dokonává Svatý soud.

Kvůli Synovi dovolil Pán připravit lidské duchy, kteří prosili, aby směli sloužit, kteří zasaženi obžalujícím pohledem Zrozeného ze Světla úpěnlivě prosili, toužíce následovat *Ho.* Mnoho jasných zra-

lých duchů klečelo kdysi na Patmosu, mnoho světlem prožhavených, k výšinám usilujících duší, které stály již u brány věčnosti, se zaslíbilo Synu Božímu v blažené oddanosti.

Byli připravováni věčnou péčí, a přesto se jen nemnozí nyní na Zemi dostavili, sloužíce, k domu svého Krále.

Přes veškerou námahu ze Světla duchové klesli, a jestliže ještě nyní chce soud leckterého z nich vyburcovat, aby zahanbeně přispěchal sem v poslední chvíli, většina se již zřítila do hlubin, z nichž je již nemůže vyvést žádný paprsek Světla.

Oni zklamali a hněv a bolest Věčných žaluje nad tímto ohromným příkopem, v němž leží tak mnoho promarněné síly a milostí ze Světla, které měly ulehčit pozemské cesty Syna Božího a mnohdy vést k jedinému vítěznému pochodu.

Proto uvolňuje Pán náhle pásky z očí těch, kteří nalezli cestu k domovu, neboť mají jasně vidět a poznat, jak nepřekročitelná hora lidské viny byla nakupena před zrozeným ze Světla, před Pomocníkem a Soudcem. Ta hora musí být odstraněna v bouři soudu, musí zmizet a musí se na tom podílet jeden každý lidský duch, jestliže se nechce zřítit do hlubin s padajícím kamením.

Těžký bude soud!

Vy, pozemští služebníci, smíte poznat, abyste vděčně stáli v žáru hněvu, abyste věděli, jakou malou cenu jste měli všichni dohromady pro Svatou shovívavost a milost Pána. Vy, kteří sami nyní v plamenném hněvu soudu nejste ještě úplně vyprahlí.

V soudu jsou to jedině duše zpečetěných, k nimž občas bude přitékat pomáhající paprsek slitování. Všichni ostatní však musejí nejprve prožít paprsek hněvu, než jim bude moci býti poskytnuta útěcha od Věčné vůle.

Vy, služebníci Hory, vy nositelé Světla v nížině, vám svítí ještě svaté slitování Věčného. Předávejte proto z této milosti lidstvu dále, darujte jim modlitbu a pomáhající myšlenku v každém pozemském dnu.

Jen tak budete hodni věčné Milosti Pána!

31. Můj cíl.

Vždy znovu se vynořují všechny možné a často nemožné pověsti o cíli a účelu osady Grálu na Vomperbergu v Tyrolích.

Tyto pověsti vznikají ale z úplné nevědomosti a jsou také dále rozšiřovány povětšině ze zlého úmyslu, neboť ve skutečnosti jsem dosud neměl ještě vůbec žádný pevný plán.

Napsal jsem jednoduše Poselství Grálu, neboť mě to pudilo, abych je lidstvu přinesl. Poněvadž toto Poselství obepíná věděním působení celého stvoření bez mezer, jak to dosud ještě nikdy nemohlo býti podáno, poznávají v tom lidé přesně ty cesty, kterými se mají bráti, aby dosáhli vnitřního pokoje a tím radostného tvoření již zde na Zemi.

Tímto poznáním probudila se v mnohých čtenářích touha bydleti v mé blízkosti, aby se v tomto vědění stále více vzdělávali a rozvinuli je k prožití.

Některým takovým nejnaléhavějším přáním jsem vyhověl. Tak vznikla osada, aniž to bylo předem „plánováno“. Podvolil jsem se tím jen okamžité potřebě a částečně zformoval to, co *ke mně* v tomto směru *přistoupilo.*

Vzhledem k neutuchajícím více či méně fantastickým nebo závistivým a nenávistiplným nařčením rozhodnu se nyní pro pevný plán a uvedu jej také ve známost:

Můj cíl jest duchovního druhu!

Nepřináším však žádné nové náboženství, nechci založit žádnou novou církev, tím méně nějakou sektu, nýbrž podávám ve vší jednoduchosti jasný obraz samočinného působení ve stvoření, nesoucího Vůli Boží, z čehož by mohl člověk jasně poznat, které cesty jsou pro něho dobré.

Odmítám všechno, co se mně přitom chce přisoudit na *pozemských* úmyslech, neboť ony vzešly z cizích pramenů a *přicházejí právě skrze všechny ty,* kteří rozšiřují a chtějí je použít proti mně.

Politická přání nebo „názory“ jsou mi rovněž úplně vzdáleny, neboť v tomto směru mi pro to chybí potřebné porozumění.

31. Můj cíl.

Osadu Grálu na Vomperbergu v Tyrolích chci učinit *„útočištěm míru a pokoje“* a *„pramenem duchovní síly“* pro všechny, kteří o to vážně usilují.

Každý návštěvník Hory musí vše, co vidí a slyší, pociťovat jako napodobení hodné a tuto neuhasitelnou touhu má si vzít s sebou, aby svůj pozemský život podle toho utvářel.

Tak přinášejí potom lidé vnitřní mír do svých domovů, do svých zemí a s ním novou sílu k radostnému tvoření!

Mír a spokojenost jsou nedělitelné! A v tom zakořeněno musí štěstí rozkvésti tam, kde snaha najde k tomu pravou půdu.

Útočiště míru a pokoje! Pramen nové síly!

To na Vomperbergu v Tyrolích zřídit jest mou jedinou snahou a to může každému člověku, tím také každé rodině a každému státu, přinésti jen užitek.

Na Vomperbergu v roce 1936

Abdrushin

32. Varování.

Kdybyste věděli, jak dlouho vás může *žal* tisknouti za činy, kterých jste se dopustili necitelností nebo dokonce soudící domýšlivostí, byli byste snad opatrnější. Kéž byste mohli vidět, jak *hořce* toho litují ti, kteří odsoudili osobu Světlu *milou* a stojící ve službě *Pánu* bez toho, aniž by poznali její *nitro*. Kdybyste byli v planoucí pohotovosti a plni nezištné lásky, mohli byste poznat *nouzi* těch litujících, kteří nevidí žádnou možnost, jak *napravit,* co zavinili. Kteří naopak musí vidět, jak jejich nesprávné stanovisko přináší stále ještě chladné ovoce odsuzování a necitelnosti. Nikdy více byste se neměli odvážit *soudit* bez *vědění!* A *všechno* vědět nebudete *nikdy!* Pokaždé, když soudíte druhého, soudíte *sami sebe*. Udeří to na vás *zpět,* neboť jste nebyli ustanoveni soudci svých bližních.

Chraňte se! Co vás očekává, musí být *hrozné*. Jestliže napadnete služebníka *Pána,* tak napadáte *Jeho!* Ujasnili jste si to? A *kdo* stojí ve službě *Pána,* kdo je opravdu poslušen *Jeho* vůle, toho vy nemůžete poznat. Jsou to často právě ti niterní, tiší, nestojící v popředí, ale v nejvyšší míře vnitřně oddáni *Pánu*. Oni jsou připraveni ke *každé* oběti, učí se pokoře, což je učiní schopnými, aby splnili svou službu. Musí *odstoupit stranou* ti, kteří své místo splňují ještě jen *zdánlivě,* ale Vůli *Pána* již vůbec neplní. *On* bude *nejschopnější* povznášet a používat jejich darů, nedbaje jejich dosavadního postavení mezi vámi. Zdržte se každého úsudku! Nepřísluší vám to. A kde vy jste právě odsoudili, snažte se to ještě *nyní* napravit, zde na zemi! Je to mnohem lehčí zde, než na onom světě. Můžete si *mnohé* ušetřit! *Jednejte* podle toho!

33. Význam povolání.

(Všeobecné vysvětlení dané Pánem gestapu)

Člověk, který chce být povolán (bez svého vlastního chtění nemůže být povolán), přichází s mravním závazkem, zdokonalit se ve své vlastní činnosti s železnou pílí tak, že ve všem svém konání bude lidem k požehnání a současně bude předobrazem v druhu své činnosti. To je tak, jako kdyby se křesťané společně spojili v úmyslu, celým svým životem býti křesťany, nejen podle víry, nýbrž i v činu a také ve všední dny vůči svým bližním.

Povolání znamená totéž, jako přijetí do kruhu stejně myslících a chtějících lidí.

Přitom se nic nezmění navenek v jejich životním běhu samém, nýbrž oni jen vystupňují své úsilí po čistotě a dokonalosti ve své činnosti vlastní pílí. Tak může býti povolána jedna matka jako předobraz matky, jedna zdravotní sestra jako předobraz zdravotní sestry, jeden dělník jako předobraz dělníka, nikdy ale neznamená povolání nějaký druh služby ani jiného závazku, který je v rozporu s ostatními závazky povolaného, ale pouze jen vystupňování umění i čistoty umění a čistoty chtění.

34. Modlitba Pánova.

(Hlas číslo 6. Dne 29. prosince 1937, na začátku své poslední slavnosti na této Zemi, pronesl Pán tuto modlitbu na rozloučenou.)

„Poslyšte mou modlitbu a nechte ji proudit svým duchem!“

Pane! Ty Jediný, Všemocný, Vševědoucí Bože, můj Otče!

V nepochopitelné dobrotě své Moudrosti jsi mě přivedl na Zemi, aby Tvé působení vykvetlo na půdě, která bude očištěna od vypočítavosti všech vlastních přání ješitných pozemských lidí a od veškeré polovičatosti pozemských požadavků.

Třebaže se mi často zdála strastiplnou cesta, kterou jsem přitom měl jít, neboť rozum pozemského člověka nemohl pochopit mé jednání a myšlení a označoval za nesprávné, co neodpovídalo jejich smýšlení, přece vím, že Tvá Moudrost určuje láskyplně mé cesty!

Ó Otče, nikdy Ti nebudu moci vzdát ve svém díle zde na Zemi takový dík, jaký jsi mohl právem ode mne očekávat, neboť lidé se nenaučí dívat se úplně jinak na můj druh než na svůj. Všichni mě chtějí posuzovat podle toho měřítka, jaké si sami vytvořili ve svém pokřiveném rozumu.

Zapomínají, nebo nechtějí pochopit, že Země patří Tobě se vším, co je na ní, že oni sami jsou jen hosty, jen Tvými hosty, ne však majiteli.

Proto ve své moudrosti chceš nyní vytvořit před počátkem nové doby nejprve takovou půdu, jaká je vhodná a patří ke Tvému království, na jaké Tvému Slovu vzejde přebohaté ovoce a jaká musí přinést Svatý mír.

Tobě budiž dík, ó Otče, nyní a provždy, po všechny věky, za tuto velikou pomoc! Ty sám vybuduješ na Zemi dílo, kvůli němuž jsi mě seslal, jak bylo zaslíbeno!

Amen.

35. Z obhajoby Abdrushinovy před soudem dne 22. října 1939.

(Část)

Čím více přemýšlím, mohu přiznat, že má díla, přeložená do mnoha jazyků, ačkoliv jsou čistě věcná, jsou odmítána a bojují proti nim právě Židé. Také proti mně osobně.

Krátký pohled na život na Vomperbergu ukazuje jasně a zřetelně, že jsem si sám nedělal žádné nároky na osobní výhody. Mnoho zaměstnanců a pomocných sil, kterým bylo třeba proplatit ročně 70 000 šilinků, tu nebyli pro mne, ale vyžadovala si je přítomnost mnohých spolubydlících, k jejichž příjemnému a pohodlnému životu přispívali.

Já jsem všechny tyto lidi nepotřeboval.

Bylo však považováno za samozřejmé, že jsem všechny náklady nesl sám.

Nejinak tomu bylo s mnoha věcmi, o nichž se vůbec nechci zvlášť zmiňovat. Bylo to téměř neskutečné, když se na to střízlivě dívám, a teprve nyní se mi jeví mnohé v naprosto jiném světle.

Obraz mého působení doplňuje i to, že jsem vydával také ještě tisíce obědů potřebným lidem z Vompu, Schwazu atd. Během posledního roku byla vedena i jména všech těch, kteří dostávali stravu zdarma, a k tomu často i oblečení pro dospělé a děti.

Ani škola nevznikla kvůli mně, ale jenom kvůli dětem ostatních a vyžadovala velký roční příspěvek z mé strany, aby mohly být zaplaceny učitelské síly a daně. Nejinak tomu bylo i s elektrickou prádelnou, s kuchyní a prostorem pro společné stravování a se vším, co k tomu patřilo, stejně jako s lanovkou, stavbou silnice a jejich udržováním, zavedením vodovodu, hasičským sborem. Já jediný jsem za to odpovídal, ostatně jako za všechno, co přinášel velký počet lidí a co přispívalo k jejich příjemnému bydlení.

Kdybych chtěl jít do všech jednotlivostí, muselo by to znít nepravděpodobně, přesto že je to čistá skutečnost. Nakonec by to však zase dokazovalo, že jsem byl příliš ponořen do své spisovatelské

práce. Žil jsem v ní, aniž jsem poznával, jak často a mnohostranně jsem byl využíván právě všemi těmi, kteří se pak postavili proti mně, jakmile už nemohli mít z toho žádný užitek.

Pro mne to byla od začátku až do konce zátěž, i když tu a tam přinášela občas opravdovou radost. Na nějakou výhodu nebylo ani pomyšlení a nikdy by k ní nedošlo. Kdo pozoruje všechno objektivně a správně, musí být o tom přesvědčen.

Já mohu jen říci: Žil jsem to, co jsem napsal, neboť to všechno přicházelo z mého živoucího přesvědčení. A to mělo na zřeteli jenom blaho jiných.

Co se pak týká tak často používaného výrazu „sekta" nebo „náboženské společenství", mohu stále jenom opakovat, že nešlo o tento případ.

Už po řadu let stále a opakovaně poukazuji na to, že nechci založit ani církev ani sektu, ani náboženské společenství, že nepřináším ani žádné nové náboženství, nýbrž že mým jediným úmyslem je vysvětlit samočinné zákony, které působí ve stvoření. Znát je, je pro každého člověka, žijícího v tomto stvoření, žádoucí a může všem být jen k užitku.

Dokazují to i moje sebrané spisy, týkající se této oblasti. Proto se nepotřebuji o tom dále šířit.

Jestliže nyní v různých zemích a státech mnozí čtenáři mých děl se setkávali a sjednocovali ve zvláštních spolcích, tak se to dělo jen proto, aby se mohli ponořit ještě více do obtížné látky. Jako základ pro svá setkání si vzali má díla, což konečně vyplývá zřetelně z jejich stanov. Já jsem neměl právo něčemu takovému bránit a neviděl jsem k tomu žádný důvod.

Já jsem však nebyl nikdy členem těchto spolků a neměl jsem z nich žádné výhody. Ony totiž pracovaly jen pro sebe a platily přirozeně také své příspěvky jen svým spolkům, takže nikdy neexistovala mezi těmito různými spolky v různých státech žádná vzájemná souvislost.

Nadace jednotlivých osob nejsou s tím v rozporu.

Proto nemůže být řeči o nějaké sektě. To jsou všechno zlomyslné fámy, které byly rozšiřovány převážně s mnohými jinými nesmysl-

nostmi i z různých částí katolické církve, jak přesně vím, poněvadž tato viděla ve mně kupodivu jakýsi druh konkurence, jíž se obávala, což je rovněž bezdůvodné.

Z těchto pramenů vycházely také pověsti o kultu nudismu a jiné nesmysly, které jsou v přímém rozporu s mým životem a dílem.

Při přesném pozorování se všechno posunuje do jiného, správného obrazu, který je také patřičně z tohoto skutečného podkladu posuzován, nikdy však není odsuzován.

Chtěl jsem lidem zprostředkovat výsledky mých pozorování a výzkumů z oblasti samočinných zákonů ve stvoření nebo v přírodě, aby byly lidem prospěšné, jinak nic. To také vyplývá dostatečně zřetelně z mých prací, což samo již může být důkazem.

Poté, co jsem věcně vysvětlil těchto několik bodů, dovolím si zmínit se o základních psychologických dějích, které jsou v těchto věcech rozhodující. Většina lidí je již zná z vlastních, mnohostranných zkušeností. Samy o sobě nepřinášejí nic nového, ale právě pro svou všednost jsou snadno přehlédnutelné přesto, že mají rozhodující význam.

Jestli někdy proti někomu náhle někdo zaútočí, postaví se na stranu útočníka postupně ještě řada lidí, kteří by si sami od sebe nikdy něco takového nemysleli. Tito lidé byli naopak přesvědčeni o naprosté správnosti toho, co poznali a co odpovídalo pravdě. Náhle se však někdo snaží vrhnout špatné světlo na všechno, co dosud pozorovali ze správné strany podle svého svobodného přesvědčení. A ten někdo to dělá třeba z osobní nenávisti nebo závisti, zloby nebo zklamání, že nedosáhl zvláštních výhod, nebo i z jiných důvodů. Zkrátka ovlivňuje lidi a získává ty, kteří se rozhodují jít s ním z různých důvodů nebo lidských slabostí, ač k tomu nemají důvod.

To je obecná zkušenost, kterou lze stále a znovu pozorovat a která si vyžádala během celých dějin lidstva nespočetných obětí, které po smrti byly později jako takové poznány a oslavovány.

Toto se děje neustále v malém životě jednotlivců stejně jako ve velkém v životě národů. Když se pak k tomu přidá ještě připoutání na události, které k tomu zdánlivě přispěly, tak se obratně vybuduje

na tomto klamném zdání stavba, která je často uměleckým dílem klamu.

Nejinak je tomu v našem případě. Ve svém úsilí o cíle pouze duchovní zaměřuji svou činnost na jediné pole, na němž se pohybují už po tisíciletí vedle skutečně vážně hledajících i mnozí lidé, kteří se zdržují na okrajích trnité cesty číhajíce, aby se hned zavěsili tam, kde očekávají něco zvláštního, aby se přiživili na výsledcích, které obtížně vybojovali jiní, a aby je využili pro sebe.

Kde se jim to nepodaří, bojují nenávistně a pomstychtivě proti tomu, k němuž se tlačili a na něhož se pověsili svými vlastními přáními. Neštítí se žádných odporných prostředků v klamné představě, že na tomto poli je obtížné oslabit a vysvětlit jimi sestavená falešná tvrzení.

Naštěstí je to v mém případě něco jiného, poněvadž všechno, co jsem řekl, je vytištěno, tj. mé sebrané práce, o něž se hlavně jedná, kvůli nimž lidé našli ke mně cestu a také všechno dělali sami, co udělali, že totiž poskytovali půjčky, které sloužily jen ideálním účelům pro podporu duchovní činnosti.

Na těchto mých slovech nesmí být nyní změněno ani to nejmenší. Mají se dnes stále číst přesně tak jako na počátku a mohou platit jako důkaz a podklad pro mou odpověď.

Taková jaká jsou dnes byla od začátku. Jestliže se u toho nebo jiného člověka posunulo nebo změnilo jeho vlastní přesvědčení pod jinými vlivy nebo názory, tak proto se mně nemůže předhazovat úmysl nějak podvádět.

Z mé strany se nestalo nic a nebylo změněno nic, nýbrž všechno zůstalo tak, slovo za slovem. A tato slova jsou mým nezměněným, plným přesvědčením, k němuž jsem nikdy nechtěl přemlouvat jiného člověka, poněvadž mám radost z práce samé a je mi lhostejné, kdo a kolik lidí pak řekne, že toto je také jejich přesvědčení.

V dílech, která jsem již napsal, a která dovolují jasně a zřetelně poznat, jaký je obsah mého chtění, jsem viděl svou vlastní životní úlohu, která spočívá v tom, že otevřu cesty novému vědění na Zemi. Dosud neznámému vědění o stvoření, které dá lidem vnitřní jasnost a pevnost.

Z toho důvodu se na sebe dívám jako na vyslance Božího, poněvadž člověk sám ze sebe by nikdy nebyl mohl napsat díla o takovém vědění s dokonale novými a přece jednoduchými vysvětleními, aniž byl k tomu určen zvláštními schopnostmi. Musí zde tedy být zvláštní spojení s Božskou Moudrostí.

Pro mne jsou díla sama toho důkazem. Proto jsem žil, bez jakýchkoliv pochybností, v tomto přesvědčení, aniž jsem z toho chtěl těžit nějaké výhody kromě radosti, že toto mohu psát pro lidi.

Přirozeně, že pojem vyslanec Boží nebo Syn Boží, nemá být v tomto případě chápán tak, jak tomu bylo u Ježíše, neboť se jedná o zvláštní děj záření, který byl v mém pozemském těle zakotven v určité době teprve po prožití velkého utrpení, které bylo nutné k dozrávání. K tomu patřilo všechno, i to zlé prožívání, abych mohl později ve svých dílech na základě vlastního prožití vyjádřit správnými slovy, jimiž působím jako nejzazší pozemské rydlo Božské vůle, nově zvěstující nutné vědění.

Byl jsem vždy dalek toho obchodovat nějak se svým přesvědčením, na němž jsou založena má díla o vědění o Stvoření. Bylo by mi to připadalo jako znesvěcení mého úkolu.

Nejsem to proto já jako osoba, kdo dal podnět a stal se středem toho, co se dosud dělo, k čemuž náleží i spolčování lidí, nýbrž jedině moje díla „Ve Světle Pravdy“ jako „Nové Poselství Grálu“.

Všichni lidé se se mnou setkali teprve po přečtení mých prací, nikdy dříve, v důsledku vlastního, svobodného, osobního rozhodnutí o správnosti mých vývodů.

Jestliže takoví lidé, kteří se cítí být vnitřně mými díly osvobozeni od velké nejasnosti a těžkého tlaku, mi chtěli tu a tam prokázat z vděčnosti a radosti různé pozornosti, tak jsem neměl důvod je odmítnout. A pokud vím, nikdo nemá právo předhazovat mi jako nesprávné nebo dokonce jako podvod, že jsem takové věci přijal. Kromě toho jsem se často dovídal, že moje odmítnutí tyto lidi hluboce zranilo. Vždy mě ujišťovali, že když přijmu, co mi dávají, působí jim to velkou radost.

Já sám jsem také dělal jen, co bylo dovoleno. Nějakému zákazu bych se byl samozřejmě beze všeho podřídil, neboť jsem dalek toho

dělat něco proti vůli vlády. Vždyť ve svých dílech sám napomínám všechny čtenáře ke vzornému životu. K tomu patří přirozeně také plnění povinností občana státu vzhledem k jeho vládě.

36. Lidský smysl a Boží vůle v zákoně zpětného působení.

Uveďme příklad, který jest blízký lidskému porozumění. Před *citem stojí čistý* a přece při provedení strnulých paragrafů zákona a omezených názorů *se jeví* jako nesprávný.

Mladý, k ideálu se snažící muž si vezme za ženu dívku, jež stojí vůči jeho citům bez porozumění, poněvadž koření pevně ve hmotném. Tento případ jest častější, než by se mělo za to. Právě přirozená důslednost poskytuje pro to vysvětlení. Čím větší ideály má mladý člověk v sobě, tím jistěji *nepozná* duševní nedostatky ženského pohlaví. Bude si myslet o ženě, že jest ztělesněním ideálu, jak také ve skutečnosti *být má*. Jak mnoho se v tom však nejčastěji klame, zjistí se teprve buď v manželství, nebo pomocí rozličných zkušeností ve svém životě.

Že dívka, která koření ve hmotném, nepřeje si opět žádného pohodlnějšího manžela než právě takového idealistu, jest lehce pochopitelné, ovšem za předpokladu, že také hospodářské poměry na její nebo na druhé straně souhlasí s výpočty. Bude z přirozeného popudu toužit po tom, aby získala ideálního člověka, aniž by chtěla něco zlého a vůbec ne s úmyslem, aby mu škodila.

Na její straně mohou přivodit rozhodnutí rozličné body. Buď chladná vypočítavost, nebo smyslný pud, právě tak jako přání, aby vůbec byla „paní“. To však není udržitelné na dlouho a není to žádným základem pro manželství. Přirozeně nastávají často také opačné případy, v nichž jsou dívky ideálně založené a mladíci nebo muži koření v materielním.

Vystřízlivění přijde pak velmi brzy. Materialistická část bude s posměchem a nakonec všemi prostředky, až k nemilosrdné bezohlednosti chtít zničit ideální v druhém. Zvolna stoupá dokonce mnohdy i nenávist tam, kde byla zprvu jen vymyšlená láska nebo lhostejnost, jakmile materielní část cítí, že může vyvodit moc proti světlé a ideální části. Tuto moc dává jí zákon a vědomí manželství.

Jest to zcela přirozený vývoj dvou nestejných částí, u obou velmi často nevědomý a nechtěný. Je to nutný výsledek v poměru duchovně nižšího vůči vyššímu, temnějšího vůči světlejšímu, jakmile temnější část cítí, že se nemůže připojiti k vyššímu vzletu druhého. Jest to zesíleno a vybičováno temnými centrálami sil, s nimiž jest zákonem přitažlivosti duševní stejnorodosti spojen.

Stupňování nenávisti až k brutální nespravedlnosti nastává nakonec následkem užšího společného života v manželství a ve vědomí, že také ideální části připadá podle zákona v manželství tatáž moc. Poněvadž ideální nebojuje týmiž zbraněmi jako materielní, nýbrž jest ve svém základním smýšlení vždy zdrženlivější a dobromyslně v první řadě myslí jen na jiné, muselo dosud téměř vždy podlehnout, protože také celý vnější svět považuje a uznává jen hmotné za jedině správné.

Z této půdy má býti vzat tento případ!

Mladý, ideálně založený manžel, byl činný jako obchodník, tedy na půdě, na které jsou nejostřejší bojovníci materielních temnot. Se svými ideálními cíly a city nedostal se mladý muž daleko. Byl bez skrupulí využíván od mnoha, kteří čekali jen na příležitost, aby mu ihned dali ránu, jež ho měla vrhnouti do bláta ulice, jakmile jim nemohl poskytnouti žádného prospěchu.

Ještě když ho vypočítavě obletovali a využitkovávali jeho ideální lehkomyslnosti, připravovali si takovou příležitost s chytrou vypočítavostí a jejich ruce zvedly při tom již kameny, aby se připojili, která by ho z nějaké temnoty mohla zasáhnout, kdyby jeho důvěra v lidstvo utrpěla úraz, poněvadž by jejich slovům ve své nevinnosti bezpodmínečně důvěřoval. Házeti ihned sebou jest nejlepším způsobem obrany pro ty, kteří se sami mají skutečně něčeho obávat, jakmile jejich činy a snahy přicházejí na světlo sluneční. Tak jest tomu vždy při tisícerých příležitostech.

Bezohledně vypočítavý materielní člověk označuje světlé, ideální velmi rád za lehkomyslnost, z nesouhlasu, jež mu přináší poznání, že on sám nikdy nemůže dosáhnout takové výše. Takový přirozený vývoj možno vidět jako předehru v dramatech u mnoha lidských duší.

Skutečné jednání nedá na sebe v takovém případě dlouho čekat. Tak také v tom, který tu má být brán za základ. Nejdříve tu má být uvažováno o zevnějším pochodu podle pozemských názorů a později bude hledáno zpětné působení.

Mnozí, kteří měli od tohoto mladého muže peníze a zboží, neplatili v hodině splnění svých povinností, takže on sám přišel do obtíží. Ujišťovali ho však pevně a jistě, že v určitý, pozdější den splatí své dluhy. V této dobré víře vypůjčil si obchodník sám to, co v té době potřeboval pro svou ženu. Při tom však padl do rukou dvou obratných lichvářů, kteří jsouce si sami vědomi svých nesprávností ve svém jednání, chytrým způsobem vždy dodržovali *na venek* všechny zákony. Počítali tedy již předem s bezprávím a mohli se proto opatrně postaviti nad zákony, jak to činí všichni, kteří již předem bezpráví chtějí! Požadovali jako zástavu „pro formu", prodej části nábytku a poukazovali, jak je to zvykem, zvlášť na to, že tato „forma" ve skutečnosti nic neznamená. Ohromné odškodnění za tuto „příležitost" mohl muž unésti, kdyby … jeho dlužníci zaplatili.

Dlužníci však *nezaplatili*. Vlastní den jeho plateb se blížil a nebylo tu žádné úhrady na směnky, které vydal. Muž byl povinen přikročiti k prodeji předmětů ku zajištění půjčky, poněvadž jimi mohl skutečně volně disponovati a poněvadž také jeho žena lehce mohla ihned opatřiti mnohé z majetku své matky, který již z největší části jí také patřil *a s nímž také muž po předcházejících rozmluvách mohl disponovat*.

Z materiálního smyslu ženy v opaku k muži, byla vyvolána vzdor tomu řada scén takového druhu, že je počítal k nejhorším z celého manželství, ačkoliv nebyla tu podkladem starost o živobytí. Muž se proto rozhodl neodvisle od ní v jiném městě vyrovnati dluhy vlastní prací.

Přišel den placení a oba lichváři nechtěli však čekat, aby beze všeho dalšího neměli obdržet v poměru k půjčené sumě ohromné odškodnění, a žalovali na zabavení „formálně" prodaných předmětů, jejichž hodnota jim opět zaručovala trojnásobný zisk, při čemž by samozřejmě dosáhli ještě mnohem více, kdyby mohli dostat ještě obnovené odškodnění.

Žena v dálce dlícího muže prohlásila zkrátka ze svého materielního stanoviska vzdor skutečnostem, že prodané předměty patří její matce, že muž neměl nad nimi žádného disposičního práva. Hlavním hnacím motivem k tomu bylo to, že nechtěla, aby lichváři dostali do rukou pro zcela nepatrnou sumu tak lehce trojnásobný zisk. Měla při tom v úmyslu v dobré vůli, že tím přiměje lichváře k tomu, aby počkali ještě krátký čas, ve kterém by muž nalezl příležitost dluh zaplatit.

Muž, který v jiném městě byl tázán, co říká tvrzení své ženy, domníval se, že ona svoji výpověď odpřísáhla a mlčel, poněvadž ji nechtěl vystaviti trestu křivé přísahy. Byl proto pro zdánlivý podvod ihned zatčen a nemohl se z tohoto důvodu s ní o tom vůbec dorozumět. Představa křivé přísahy nechala ho mlčet i nadále.

Když to bylo hnáno tak daleko, cítili dokonce i lichváři lidský cit a chtěli čekat, jestliže se žena zaručí za to, že její muž, poměrně bezvýznamný, jen do set se počítající dluh zaplatí během deseti *let*. Oni stejně nevznesli žádnou žalobu na potrestáni, nýbrž následkem výpovědi ženy, které odporovaly skutečnosti, byla prostě při civilní žalobě o dlužný obnos akta civilního procesu automaticky předána státnímu návladnímu k prozkoumání, úplně bez přičinění obou věřitelů a proti jejich vlastní vůli.

Státní návladní sám nechal výjimečně zavolati ženu před vypracováním žaloby k sobě a připomínal jí pěkně lidsky, aby převzala tuto lehkou záruku vůči věřitelům a činil ji pozornou zvlášť na nedohledné důsledky pro budoucnost jejího muže, kdyby tvrdošíjně setrvala na svém pochybném stanovisku.

Jediným pravdě a skutečnosti odpovídajícím slovem mohla obrátiti všechno k dobrému, avšak ona to neučinila!

Zřetelně nastoupilo nyní vzrůstající nepřátelství materielního rozumového člověka vůči ideálnímu, jež muselo končit vítězstvím rozumového člověka, poněvadž okolí Země dosud převážně má v sobě *stejnorodé* a proto má také pro tyto věci více porozumění.

Žena se radila u jednoho vzdáleného příbuzného, který holdoval ještě hůře materielním zásadám a který již dávno nenáviděl idealistu

následkem jeho názorů, a jednala, ačkoliv ne po prve, podle jeho rad vůči svému muži.

Státní návladní nemohl potom vzdor svému vlastnímu lidskému citu dělat nic jiného, než vyplnit svou pozemskou povinnost podle zákona.

Mladý muž musel být pro požadavek prvního lichváře žalován pro podvod a musel být také odsouzen. Před vynesením rozsudku bylo však výslovně prohlášeno, že druhý, právě tak žalovaný případ má být považován za *jedinou* věc, poněvadž se při tom nejednalo o žádné opakování, nýbrž o událost, odehrávající se ve stejné době a za stejných předpokladů. Když se pak projednával požadavek druhého lichváře, byl tento případ vzdor prohlášení v rozsudku považován za opakování vzdor tomu, že odsouzený mezi tím nebyl vůbec na svobodě a že se jednalo v základě o jedinou a současnou věc, která pozůstávala jen ze dvou oddílů, i když se nepřihlíželo k tomu, že odsouzení se stalo za falešných předpokladů. Tak platil dnes beze všeho dalšího za dvakrát trestaného. Dluhy později správně zaplatil, takže nikdo neutrpěl škody, mimo něho samotného.

Co to znamená při pozemském názoru omezeného lidského rozumu netřeba snad zvlášť zdůrazňovat. Každému zlovolnému jest takový člověk již předem bezpodmínečně vydán všanc. Každému pomocníku temnot bez výjimky. Nechť to byli otroci závisti, lakomství, chtivosti, pomlouvačnosti nebo jiných, lidstvem jako nevinné a nekompromitující uznávané nečistoty. Vždyť jedno jejich slovo o tak zvané „pozemské minulosti" druhého stačilo a tento byl nejen morálně, nýbrž i hospodářsky těžce poškozen, nebyl-li pokaždé ihned zcela ruinován.

Shora míněný člověk svou dobrou vůlí a svou pílí se dostal mnohokrát skutečně nahoru, byl vážen a ctěn, avšak jen tak dlouho, pokud neprobudil závist nebo zlobu nějakého temného počestného člověka, omezeného filistra nebo moderního farizeje z jakéhokoliv důvodu. Bez skropulí a bez uvážení používal pak takový člověk této pohodlné zbraně, aby z toho, komu záviděl, hravě učinil svou oběť.

Zde se však ukazovala úplně a jasně hnací síla temných proudů. Neboť byla to žena sama, která bez ustání při každé příležitosti bi-

čovala tím svého muže a používala to jako knůty, aby ho pod hrozbou veřejného označení donutila, aby se od ní nikdy neodloučil a po celý život jí posluhoval a byl vydán jejím rozmarům, vystupňovaným do nezměrna. Jest to smutný obraz v malém, který se právě tak jeví ve velkém, jakmile čistě materielní dosáhne neomezené moci nad ideálním. Celá nenávist temnot přichází při tom k výrazu proti všemu nepochopenému, co se nechce pohybovati stejným směrem.

S podivuhodnou rozkoší líbilo se mimo to ještě ženě také to, že každému člověku, který se jí nebo jejímu muži blížil, při první naskytlé příležitosti „důvěrně“ sdělovala, jak těžký los *ona* nese na Zemi, a poukazovala při tom svým způsobem na tyto události. Po desetiletí snažila se *takovým* způsobem získávat chorobně u lidí sympatie, které jí nikdy udělovány nebyly. Nakonec jí bylo zamilovanou hrou podkopávání jejího muže, při čemž se obklopovala skrytou slavozáří tiché trpitelky, která pevně stojí po boku takového muže. Avšak běda mu, když mluvil o rozchodu.

Falešné zlato, kterým se takto halila ve svém temném vnitřním životě, zřídka zůstalo bez účinku na vnější svět, který dá víru i té největší lži, poněvadž se mu zdá mnohem srozumitelnější.

O průvodních zjevech vždy nepřátelštěji se utvářejících rozdílných charakterů nemá být mluveno. Jest jen přirozené, že pod takovým tlakem vyvíjeli se trvale ostřeji a stále prudčeji vůči sobě, jestliže druhému nepodlehl. Roztržka stala se nakonec zející propastí. Že takové nezdravé příběhy mohou vyrůstat jen z bahna nesprávných názorů, není těžko odůvodniti. Avšak takové býlí žene své květy ještě mnohem dále, poněvadž všechno temné bez ustání chce zničení a za tím účelem bičuje své nástroje a žene je pozemským bytím.

V nemožnosti osvobodit se od této ženy, snažil se dvojnásobnou pílí stupňovat své příjmy nejdříve k vůli domácímu míru, pokud tento byl jen vůbec možný, a pak též proto, aby jeho žena co možno nejméně musela osobně v domácnosti pracovat, aby aspoň tímto způsobem vytvořil neodvislost.

Na radu přítele, jehož schopnostem tak jako jeho mužnému slovu plně důvěřoval, dal ku založení jedné zahraniční společnosti uspořené peníze, aniž by se o tento podnik dále ještě staral. Tato

společnost přišla v krátkém čase do platebních potíží. Muž z této příhody utrpěl při tom bez svého přičinění veliké ztráty. Podle bonapartistických zákonů, které v tamější zemi platily, byl však každý *zakladatel* po určitý čas považován za *ručitele* za celý podnik.

Přítel, jemuž náš muž důvěřoval, byl však šplhoun nejvyššího druhu, který pod pláštíkem povrchního dodržování všech zákonů, v první řadě hledal jen vlastní prospěch bez ohledu na jiné. Tak i při založení tohoto podniku zřídil základy příliš lehké, jež pak nevydržely bouře prvního výboje. Při konkursu této společnosti byly zakládající spisy důkladně zkoumány a prohlášeny za nezdravé, a proto byli *zakladatelé* voláni k zodpovědnosti. Muž, který dal k tomu jen své peníze, nevěděl ani o obsahu zakládajících spisů, ani o vývoji společnosti. Sám nežil v oné zemi. Požadavku soudu, aby tam přišel a zodpovídal se tam, nepřikládal žádnou důležitost, poněvadž měl málo důvodů, aby měl velkou důvěru vůči bezpodmínečnému provedení spravedlnosti. Opíral se ve své odpovědi pouze na skutečnost, že dal jen vyplatit peníze bankou, která sama jako svědek o tom vystoupila.

Vzdor tomuto důkazu však stačilo vědět, že tento muž platil za „dříve trestaného“, za tak zvaný podvod, aby i zde byl považován beze všeho dalšího za spoluzakladatele a byl vzdor jeho vzdálenosti spoluodsouzen. I když tento trest nemusel odpykat, platil vzdor tomu u průměrných lidí, kteří ve své vyslovené lenosti myšlení netvoří si žádný *vlastní* úsudek, zkrátka za znamenaného. Především u tak mnohého soudce, který se již předem při posuzování nejnevinnějších věcí řidil podle toho a tomuto muži zřídka důvěřoval i při nejprostších procesech. Také ve všech svých jednáních, které u každého jiného člověka platily za úplně samozřejmé a nevinné, setkával se již předem s nedůvěrou a byly mu podkládány jakékoliv podvodné úmysly. Našly se také mnohé „úctyplné“ osoby, které si z toho dělaly sport, aby získaly nějaký prospěch.

Mnozí beze všeho dalšího z prosté pohodlnosti považovali ve svých úvahách tohoto muže za nevěrohodného.

Takový jest obraz vnějších pozemských forem a zvyklostí.

Nyní však pohlédněme na rub celé věci. Na Božskou spravedlnost v zákoně zpětného působení, která neovlivněna lidskými názory, jde železně vlastní cestou.

Jaké řetězy si takoví líní duchové ukovali pro onen svět a jaké strašlivé zpětné působení, i ti všichni, kteří v bláhové povýšenosti se odvažovali stavět se nad takového člověka a jíti proti němu, o tom nemají ani tušení, tím méně obav.

A přece měli by příčinu chvěti se před tím, co tím vytvořili, když svému bližnímu přivodili takové škody. Oni jsou v těchto případech ti zavržení a svým jednáním pro onen svět již odsouzeni, a ne ten, jehož tupili a na něhož se pokoušeli pohlížet spatra.

Jistě každý myslící člověk bude v tomto případě beze všeho dalšího považovat muže ve skutečnosti za nevinného, jakmile zjistí souvislost a děj, a dokonce vyjde mu vstříc s nejvřelejšími sympatiemi a soucitem a s pravým opakem k těm, kteří v úmyslném zlém chtění slepě využívali vnějšího zdání, aby dotyčného nějakým způsobem poškodili.

Žel, lidé však zanedbávají *zkoumati* sami, dříve než se nechají ovlivnit zlomyslným žvaněním a pomluvami. Často jsou k tomu strhovány dokonce i dobré charaktery, aby k tomu jako dobře míněnou radou přidaly nějaké slovo pro druhé. A takových případů jest tisíce.

Podle Božské spravedlnosti vyhlíží tento případ úplně jinak. Jedině nevinným jest při tom ten, který byl prohlášen pozemsky za viníka a na základě tohoto prohlášení lidmi také za něho byl považován. Všichni ostatní však uvalili na sebe větší nebo menší vinu a nemůže jim být prominuta, aniž by ji neodpykali do poslední částečky.

Je-li správně chápán muž této události, nemůže v něm být nalezena ani stopa viny.

Při žádném svém jednání nebyl veden myšlenkou přivodit nějakému jinému člověku škodu. Nechtěl získat žádných výhod s úmyslem, aby proto druhé poškodil. I když nastavší poměry vzbuzovaly dojem, přece se to vzdor tomu nestalo.

Skutečně vinným jest jen ten, kdo předem a s úmyslem chce druhého poškodit. Jedině toto chtění skrývá život k vytvoření vlákna

zpětného působení, které původce jednou ve zpětném účinku musí zasáhnout.

Neměl-li takovéhoto úmyslu, tu není vůbec možno, aby byl vinen. Také žádnému klidně myslícímu a rozumnému člověku nenapadne považovat za špatného nějakého člověka, který něco podnikne bez úmyslu poškodit, co pak přinese zlé následky a čímž druzí utrpí škodu. Takový člověk, který neúmyslně vyvolal škodu, bude se k opaku k jiným ihned snažit, aby všechno opět napravil, jakmile je mu to jen možno.

Mnohým však žel, činí se to nemožným následkem účinku nesprávných názorů, jak zde byly vylíčeny.

Jak již jednou bylo řečeno, jest mnohým srozumitelné toto všechno, poněvadž v prostotě leží pravda. Člověk vůbec nemůže falešně usuzovat, jakmile správně myslí. Nesmí však při tom zůstat jen na povrchu, nýbrž musí zkoumati hlouběji, aby nezískal jednostranný zlomek.

To vyžaduje přirozeně námahu, jako všechno plně hodnotné. Nevyvinutí této námahy neškodí, pokud se nerozhodne ani pro, ani proti. Připojí-li se však bez uvážení k cizímu názoru nebo tvoří-li si tak vlastní mínění, tu stává se toto zanedbání vinou, poněvadž druhý tím utrpí přímo nebo nepřímo škodu.

I když druhému to nepřivodí žádnou škodu, zasáhne jeho samotného zpětné působení z toho, co v sobě myslel a usuzoval, poněvadž se to v něm stalo živým a vytvořilo vlákno, jehož zpět běžící účinek nalezne v něm stejnorodou půdu.

Jedno zasahuje do druhého jako ozubená kola. Kdyby tu nebyla vhodná půda, tu nemohl by tento druh nikdy vzniknout. Tímto míněním vytvořená vlákna karmy nachází při zpětném účinku pak opět stejnorodou půdu a v jejich zpětném účinku musí pak přinést plody, to jest, projeví se zesíleně, citelně.

Kdo si jen trochu dovede představit neodchylný běh zpětných působení, pro toho nebude těžká představa, jakými živými vlákny obtížila se v tomto případě žena, jež na ní visí jako nejsilnější řetězy. Proto musí nejpřirozenějším způsobem mnohonásobně sklidit vše to, co se snažila rozsévat.

Žádný jí to nebude závidět, avšak také žádný nemůže jí ulehčit. Poněvadž tato vlákna nejdou odvisle jen od jednoho člověka, nezávisí jen na jejím muži, který by jí mohl odpustit. Mnohonásobně zachytila a zakotvila se tato vlákna v jemnohmotnosti. Jsou zapletena do mnoha malých i velkých událostí a ona roztrousila svůj jed nepřízně ke svému muži mezi příliš mnoho lidí, z nichž pokaždé nejen že k ní tato vlákna běží zpět, nýbrž že tito to, co od ní přijali, opět rozmnožili a na mnoho stran poslali dále, takže běží od nich vždy ve větších kruzích síly četných dalekých vláken těmi, kteří byli dále obetkáni, nakonec na ni zpět. Odpuštění jejího muže samotného může ji tedy osvobodit jen z malé části. A přece musí pak počkat a trpět, až i nejvzdálenější a nejjemnější vlákénko tkaniva, do nějž se zapletla a z nichž všechny vůbec ani nezná, bude uvolněno. Toto uvolnění nemůže také způsobit ona sama, nýbrž jest při tom ještě odvislou ode všech těch, kteří se její špatnou setbou dali bludně vésti a jimž musí ona opět pomoci to odpykat pod záplavou nebezpečných předhůzek a nepřátelství.

Strašlivá myšlenka neúprosné spravedlnosti pro mnohé.

Lidé však nechtěli přece jinak. Neboť kdyby žili podle slov Božích a v sobě je živili, jak s varováním a s láskou byla jim v nich vykládána vůle stvoření, tu nemohli by holdovat takovým falešným názorům, jak to většina dnes a již před tisíciletími dokazuje.

Při pomluvě a zlých řečech je samozřejmě chtěné poškození ihned viditelné, neboť toto nedá se tu odloučiti od jednání. Právě tak při krádeži nebo vloupání. To jest něco zcela jiného. Jako podvodník jest také snadno poznatelný ten, kdo prodává špatné zboží druhému jako dobré nebo kdo předstírá méně hodnotnou prací práci dokonalou. Podvod jest, když se někdo snaží získat práci nebo zaměstnání nebo jen nějakou důvěru s ujištěním, že dovede cosi vykonati, co ve skutečnosti jen zná a nebo z malé části jen ovládá. Ve všem tom jest již předem vlastní vědění klamu. A to jest ono, které spřádá vlákna ke zlému zpětnému působení. Jedině v tomto pochodu jest důkaz skutečné viny. Jen takový neobstojí před soudnou stolicí Boží. Rozsudek a jeho vykonání leží jedině ve zpětném působení. V jeho živoucí samočinnosti proslovuje Stvořitel vždy svůj rozsudek. V tom

jest jeho trest nebo odpuštění, avšak také odměna. On sám osobně nepotřebuje se o to starat, neboť každá duše musí projít tímto neochvějně pracujícím zpětným působením dříve, než se pak duch může vznésti ke Světlu. Ono přináší očistění nebo zkázu podle vlastní vůle člověka a jedině zcela očistěný a čistý duch přijde po odložení nižšího vzhůru až do říše Pána.

Nechť se bije proto každý s vážným zkoumáním do vlastních prsou. Kdo jest pak ten, kdo se uzná za čistého a stojícího nad jinými? Při správném poznání nastoupí pokora, která vše trestuhodně se vyvyšující sama udusí. Kde nastoupila pokora v posuzování vlastní hodnoty, tam nenalezne pomluva místo a tím jest takový člověk současně uvarován před těžkou vinou.

Syn Boží prohlásil kdysi již rozhořčenému davu: „Kdo jest z vás bez viny, nechť hodí první kamenem."

Lidstvo nevzalo si tato slova nikdy k srdci. Žalobci a soudci nejsou vyjmuti ze zpětného působení. Podle stanoviska jejich cítění proudí vše na ně zpět. Rozhodným pro zpětné účinky jest v každém případě druh síly citu.

Kdo se snaží jen na základě mrtvých paragrafů zákona a rozumovým chytráctvím stanoviti nějakou vinu, buď jsa veden ješitností nebo ze šplhounství a nebo tím, že potlačil lidské city jako nejvyšší dary Stvořitele, ten bude těžko pykat v zákoně zpětného působení, který se rozuzlí v nejčastějších případech zde na Zemi buď v tomto, nebo teprve v nejbližším životě a padne na něj, při čemž v mnohých případech toto rozuzlení bude se díti také v tak zvaném záhrobním životě.

Nemůže být ani řeči o nějakém vzestupu, pokud tato vina v plném rozsahu podle svého druhu není přesně odpykána. Měření druhu leží ve stupni živoucího cítění při jednání obou částí a to provádějícího i toho, kdo byl postižen. I dodatečné účinky takového jednání během celého pozemského života postiženého padají tíživě zpět na původce.

Tak se děje zvláště těm lidem, kteří při odsuzování druhých buď zcela uměle formují jen umělé rozumové důvody, aniž by při tom

uvažovali v čistém citu, jen aby opravdu rychle dosáhli ve svém povolání povýšení a vyznamenání.

I když jim při tom chybí vlastní city, čili když tu není dosti síly, aby byla navázána účinná karma, tu padne přece dodatečně celá tíha prožití člověka na něho zpět, když musel ve svých správných citech trpět nesprávným provedením.

Právě tak jest tomu u těch, kteří z lenosti vyřadí každý cit, a ulpívají pouze na formách, jako jest tomu u slepé víry. Tito lidé, kteří nemají při tom dost živých citů, aby sami jako duchovně mrtví navazovali živé zpětné působení, budou plně a neděleně zasaženi účinky citu trpícího, který během celého bytí byl takovým jednáním zasažen a u něhož byly tak vyvolány všechny pozdější účinky. A to nepřihlížíme ani ke zpětným působením, jež vyvolala při tom zúčastněná jeho ješitnost. Hraje-li při odsouzení nějakou roli chtěná zlomyslnost nebo nenávist, nechť již je to vůči osobě nebo věci, tu přichází mimo to ještě plná síla zpětného působení této nenávisti, zloby nebo přehmatu. Všechno padá zpět. Zlé jako dobré, nic nezůstane ve zpětném působení neodpykáno. Ještě hůře jsou na tom však takoví lidé, kteří používají takových případů, aby takto postižené vždy znovu v očích spolubližních snižovali nebo jinak jim škodili. Zpětná působení takovýchto jednání, jež se pozemsky považují za lehká, jsou dosti těžká, aby z říše ducha vyloučila takového člověka někdy již pro vždy. Nechť se při tom myslí na podobenství o ztraceném synu. I když nějaká skutečná vina byla uložena, aby byla odpykána pozemským trestem, tu musí býti po odpykání trestu z takového člověka tato vina úplně sňata, chce-li pozemský soud a také lidé mluvit o pozemské spravedlnosti. Něco jiného být nemůže a nesmí, neboť jinak by i zde popíraly pozemské soudy, tak jako jednotlivci, veškerou spravedlnost. Či chce snad člověk, když odčinil všechno na něm spočívající zpětné působení, státi vzdor tomu před Bohem nadále jako pošpiněný, jak to činí zde na Zemi svým spolubližním?

Je-li odpykáno a rozuzleno nějaké tížící zpětné působení a tím tedy vytrpěn a odčiněn také trest, není pak také již této viny, nýbrž tato jest úplně smazána. Takový člověk stojí před Bohem právě tak čistý jako ten, kdo nechybil nikdy. Vina po odčinění mu nemůže být

přičítána nikdy k tíži, poněvadž to Božská spravedlnost nepřipouští. Pokud není člověk schopen činit totéž, jako Božská spravedlnost, nemůže sám býti vpuštěn do říše Boží, poněvadž tím páchá těžké bezpráví a uvaluje na sebe vždy novou vinu, kterou může odpykati jen změnou svého smýšlení a nijak jinak. Jest jako muž v podobenství, jemuž Pán odpustil jeho dluh, poněvadž nemohl platit. Tento však šel a požadoval od svých dlužníků všechno s úroky a úroky z úroků. Když mu pak nemohli zaplatit, dal je uvrhnouti do žaláře. O tom se doslechl jeho Pán. Nechal si zavolat svého služebníka, jemuž odpustil dluh, a pro jeho smýšlení ho dal uvrhnout do žaláře. Kristus tím tehdy označil a vážně varoval před tehdy stávajícími a ještě dnes vládnoucími falešnými názory lidí.

Proto nechť se člověk snaží, aby probudil svoji schopnost k úsudku v bystrém procítění a ve zkoumání.

Jsou veliké rozdíly mezi Božskou spravedlností ve zpětném působení a rozsudky pozemských lidí.

Tak jako mnohý falešný rozsudek lze ovšem při tom odvoditi z nedostatečnosti a omezenosti lidského rozumu, připoutaného na prostor a čas, tak zase musí být bezmyšlenkovitá a zlomyslná pomluva považována za plně vědomé a chtěné překračování Božských zákonů a proto pak nemůže očekávat žádného zmírnění ostrého zpětného působení.

Bude pláč a skřípění zubů v řadách těch, kteří se vždy pomluvou snaží povznášeti nad své spolubližní. Kameny, které se snažili na ně zvednout, vyrostou ve zpětném působení ve skály, které je rozemelou a současně budou tvořit jejich náhrobní kameny, poněvadž takoví červové nesmí být vpuštěni do Ráje.

Pořad přednášek.

Abdrushin

Odpovědi na otázky

Poslední kontrola: 11.2009

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavili:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)
Vít Ištvánek (Vit.Istvanek@vzestup.net)

Předmluva k tomuto vydání.

Tato kniha vychází z několika zdrojů a překladů původních otázek a odpovědí na ně, které Pán Abdrushin postupně uveřejňoval za svého života v letech 1924 – 1937.

Překlady proto nemusí být zcela správné a také pořadí otázek a odpovědí zřejmě neodpovídá jejich pořadí, v němž byly v historii za sebou vydávány.

Přesto doufáme, že jsou prospěšné a mnohým nám pomohou v hledání a porozumění Pravdy, pokud se zároveň budeme snažit vycítit pravý smysl za zde uvedenými texty.

Přeji nám všem co nejčistší duchovní vycit'ování.

Marek Ištvánek, 2005

Předmluva.

Dostávám často dopisy s opravdovými díky, jež ve mně vzbuzují velikou radost. Avšak vážně hledající, který pomocí přednášek nalezl, může svůj dík za to říditi jen k Bohu samotnému. Mohu-li býti prostředníkem, není přece tento dar ode mne. Nejsem nic bez Boha a nemohl bych bez něho ani nic dáti.

Jako příklad mohl bych uvésti následující: Jestliže jest nějakému člověku prostřednictvím sluhy předán dar, tu neděkuje přece sluhovi, nýbrž dárci samotnému. Ne jinak zde. Je-li mně dopřáno, abych čerpal z pramenů, jež jsou ostatním uzavřeny, tu mám přece sám největší příčinu děkovati tomu, kdo mi to umožnil!

1. Dobré skutky ze ctižádosti.

Otázka:

Přednáška o „osudu" dává podnět k otázce, jak se ve zvratném působení projevuje spravedlnost u lidí, kteří poskytují velké dary, avšak nečiní tak z citu, nýbrž konají dobročinnost jen z „módy", aby tak získali vážnost.

Odpověď:

Postup lze snadno přehlédnouti. Probíhá přesně podle zákonů. Okolí každého člověka je proniknuto způsobem jeho *skutečného* cítění. Tvoří tedy kolem něho stejnorodou jemnohmotnou vrstvu. Sebeklamy se při těchto dějích samy vylučují, protože nejsou schopny života. Jestliže tedy člověk v sobě poctivě vypěstoval dobré cítění, pak bude i vrstva jej obklopující, stejného druhu. Vracející se nepříznivá zvratná působení z dřívějška jsou touto proti nim stojící vrstvou zadržena a odvedena nebo vstřebána a rozložena dříve, než mohla zasáhnout člověka samotného. Tím jsou zcela odstraněna nebo alespoň značně zeslabena, takže se tím člověku pro jeho vážné dobré chtění dostalo odpuštění toho, co dřív udělal zlého.

Obráceně je to však u těch, kteří svými dary způsobili skutečné dobro, avšak vykonali to s úmyslem, aby sami při tom získali, i když třeba jen to, aby se o nich mluvilo, tedy z ješitnosti, nebo to učinili, aby získali vážnost a jméno, tedy ze ctižádosti.

Zákon zpětného působení se při tom naplní bezpodmínečně v každém ohledu. Z místa, kde jeho dar přinesl požehnání, proudí na dárce v každém případě zpět dobro a to stejného druhu, co dobrého způsobilo. Nitro a tudíž okolí dárcovo je však prosáklé egoismem, snahou po vlastním prospěchu, nebo jiným zlem. Dobro, proudící zpět, zasáhne nejdříve tuto vrstvu a jest jí rovněž zadrženo, odvedeno, vstřebáno a rozloženo, takže člověk sám nemůže nic

obdržet z tohoto dobrého zvratného působení, nebo obdrží jen velmi zeslabenou část.

Jenom na síle vnitřního cítění dotyčného člověka záleží, zda dobro, proudící zpět, bude zcela odvedeno, nebo jak dalece bude zeslabeno, dříve, než člověka vnitřně dosáhne a tak dospěje k vlastnímu účinku. Je-li toto cítění silně proniknuto zlem, je člověk sám vinen, když dobro, které je mu prostřednictvím zvratného působení určeno, k němu nemůže. Je-li zlo méně silné, pronikne však přece část dobra až k němu. Tím pak se mu dostane přesného podílu své vlastní vnitřní hodnoty. Ne více a ne méně. Přijde to až těsně k němu a může se to tak projeviti zcela dobře v jeho okolí, ve vnějších pozemských věcech, které jsou pomíjející. Jeho samotného se to však nemůže dotknouti, aby tím získal věčné hodnoty, které mají skutečnou cenu.

Rozdíl jest již v tom: jestliže dotyčný daruje z citu, jenom proto, aby pomohl, navazuje se při tom ihned vlákno, které vychází od něho a směřuje tam, kde jeho pomocí vznikne požehnání. Toto vlákno tvoří přímou cestu k němu zpět. Tím je působení mnohem přímější a soustředěnější. Jestliže však jeho cit není při dávání stejným způsobem účasten, pak chybí toto vlákno od něho vycházející jako spojení s místem, kde jeho dar působí, protože vedl k stejnorodosti cítění. Dobré zvratné působení ani nemůže k němu dospěti tak soustředěně.

I zde spolupůsobí ještě mnoho jiných vedlejších okolností. Šířiti se o nich, mohlo by obraz jen zmásti, přesto, že všechny přispívají k tomu, aby způsob spravedlnosti, uplatňující se ve zvratném působení, byl vyvážen do nejjemnějších odstínů. Není ani pomyšlení na to, že by v jakémkoliv dění mohlo dojíti i k jedinému atomu nespravedlnosti. Tato možnost je zcela vyloučena následkem podivuhodného spolupůsobení moudrých zákonů Stvořitele, takže každému se dostává toho, co mu patří až do nejmenších podrobností. Nesmí však při tom být zapomenuto, že se z toho všeho jen zřídka mnoho odehrává v krátkém pozemském životě. Bývají to jen zlomky. Celé dění se rozděluje na celé bytí.

2. Zodpovědnost soudců.

Otázka:

Je soudce duchovně zbaven odpovědnosti, jestliže ve službě ze ctižádosti vyvíjí přílišnou horlivost a odsune stranou to, co je všeobecně uznáváno za lidskost v přesvědčení, že tím plní svou povinnost?

Odpověď:

Takovým by bylo lépe, kdyby se byli nikdy nenarodili. Chránící stěna „služba a povinnost“ pozemským úmrtím zmizí. Za všechna svá rozhodnutí a činy je *čistě osobně* zodpověden, tak jako každý jiný člověk. Pozemské falešné přesvědčení na tom nic nezmění. Toto přesvědčení je schopno klamati jenom jej samotného. Záleží vždy jen na tom, *jak* zastává svůj úřad. Musí vzíti za základ lásku; neboť jen v pravé lásce spočívá spravedlnost.

3. Nevěřící kazatelé.

Otázka:

a) Jak je to s kazateli, kteří považují svůj úřad za pouhé povolání, slouží jim k obživě a nevěří skutečně ve vše, čemu vyučují.

b) Má večeře Páně, podávaná takovými lidmi též účinnost?

Odpověď:

a) Zpětná působení se neptají po pozemských úřadech a hodnostech, nýbrž dávají každému to, co mu patří. Tím jsou *všechny* podobné otázky rozřešeny.

b) Účinek večeře Páně se řídí hlavně dle vnitřního života příjemce. Jestliže ten je správně zaměřen, dostane se mu síly, odpovídající jeho zaměření, i když večeře Páně je podávána takovou rukou. Když Kristus při všem zvlášť zdůrazňoval: „Staň se ti jak věříš!“, poukazuje tím zřetelně na zákon zvratného působení. Každý může obdržeti jen to, na co je zaměřen, nic jiného, ať jsou to duchovní nebo tělesné síly. Jinak by přece snadno ve svatých zákonech stvoření vznikla nespravedlnost. A to je nemožné.

4. Popírání dětství Božího.

Otázka:

Abdrushin říká, že ne všichni lidé jsou dítkami Božími. Jest však psáno: Kdo zapírá dětství Boží, hřeší proti Duchu Svatému!

Odpověď:

Především je zapotřebí, aby všemu, co je psáno, bylo také správně rozuměno. Budiž tedy dík tazateli za to, že položil tuto otázku. Každý, kdo se takto táže, dává tím často mnoha lidem něco, aniž by si toho byl vědom.

Přednáška: „Člověk a jeho svobodná vůle“, kde je řečeno, že nikoliv všichni lidé jsou dítkami Božími, dává současně i odpověď na tuto položenou otázku. Skutečností, že ne všichni lidé jsou dítkami Božími, není popíráno Boží dětství.

Dětství Boží zapírá jen ten člověk, který zanedbává schopnosti Božího dítěte, darované mu Duchem Svatým, které jsou obsaženy v jeho duchovním semeni. Když je tedy dostatečně nevyvíjí a nechá je zakrnět, takže se nemohou uplatnit a rozvinout se. *To je zapření dětství Božího!* V tomto zanedbání je zapření. Tím však hřeší samozřejmě zároveň i proti Duchu Svatému, který mu v semeni daroval schopnosti k Božímu dětství, které měly být vyvinuty a vypěstovány.

Kdo to zanedbá, nikdy nebude a nestane se dítětem Božím přesto, že je čekatelem na ně; to znamená, že má k tomu možnost, kterou mu již zaslíbil v semeni dar Ducha Svatého. Tím, že nedbal tohoto daru, tedy jej zapřel, prohřešil se a tím znemožnil splnění vysokého zaslíbení.

5. Konfirmace.

Otázka:

Jaký účinek a jaký duchovní účel má konfirmace v evangelické církvi?

Odpověď:

Konfirmace by měla duchovní účinek a duchovní účel a mohla by přinésti bez pochyby též veliké požehnání, kdyby měla jako základ čistě duchovní smysl. Tak tomu však *není,* nýbrž konfirmace se vůbec netýká náboženství nebo víry samotné, jak by to mělo být s *každým* úkonem, ke kterému dochází před oltářem, tedy před stolem Páně. Je to pouze akt církve jako organisace, který jest nutno zařaditi na stejný stupeň jako jiný spolkový obyčej.

Důkaz, že tomu tak jest a ne jinak, spočívá v tom, že směrodatnou k připuštění ke konfirmaci evangelické církve není duševní hodnota, vnitřní zralost, touha po Bohu, ani duchovní vědění. Neboť církev takovouto zkoušku jednoduše odmítá, jestliže není splněn její „Organizační“ předpis, který šablonovitě bez výjimky podmiňuje, že konfirmace může býti provedena *jenom tehdy,* když ten, kdo o ni žádá, se po určitý počet měsíců podrobil příslušnému vyučování, vedenému církví k tomu určeným duchovním, tedy církevním zřízencem.

Z tohoto důvodu je nemožno, aby byl konfirmován někdo, i když by byl ochoten složiti každou zkoušku duševního i duchovního druhu, čímž by mohl dokázati, že je hoden konfirmace a je pro ni zralý. Tímto předpisem nejsou církví ke konfirmaci připuštěni zralí a cenní lidé, a jsou odmítnuti, jestliže svou zralost a svou hodnotu získali jiným způsobem, než prostřednictvím zástupce církve, i když to velmi často může být mnohem cennější, než rozumové vyučování biřmovanců.

5. Konfirmace.

Jest samozřejmé, že tato ustanovení za žádných okolností nesmí platit, jestliže se jedná o duchovní a duševní zisk člověka. Něco podobného by pracovalo jako překážka přímo proti vznešené vůli Kristově, ve které se musí církev jako taková osvědčovati. Rozhodně by to nebylo v duchu a ve smyslu velkého nositele spásy, který nikdy nezamýšlel založit nějakou církev, nebo nějaké náboženství, nýbrž jeho úkolem bylo osvoboditi duše.

Proto *musí* být konfirmace pouze ryzí formálností, jenom přijetím do *organisace* církve jako takové. Nesmí to být zaměňováno s přiblížením se k Bohu. Může tudíž lidem, kteří jsou biřmováni, přinésti jen organisační prospěch a organisační povinnosti, nic více.

Takový smysl bude v konfirmaci spatřovati i sama církev, protože jinak by se provinila opomenutím a osobivostí, spočívající ve vylučování. To by muselo ve zvratném působení přinésti vážné následky, nehledě k tomu, že by se to rovnalo nebezpečné domýšlivosti, která u farizeů za časů Kristových sotva byla větší. *A to nelze od církve očekávat!* Neboť křesťanské církve působí jen v duchu Kristově a dle jeho učení, proto z takového omezujícího určení vyplývá, že konfirmace není duchovním úkonem nebo věcí přinášející pokrok, nýbrž že může být pouhou formalitou světské organisace.

Kdyby tomu bylo jinak, pak by omezování pomocí předpisů znamenalo chybu, jejíž dosah není třeba teprve osvětlovat. Konfirmace nemůže být tedy bezpodmínečně počítána k duchovnímu vzestupu. Co jednotlivec tímto úkonem vnitřně získá, to záleží jen na jeho vlastním, osobním zaměření.

6. Boho-lidé.

Otázka:

V novějších knihách je mnohokrát poukazováno na to, že jednou přijde doba Boho-lidí, dokonalých, ušlechtilých lidí. Je to doba tisícileté říše?

Odpověď:

Přijde doba nikoliv Boho-lidí, nýbrž doba Boho-člověka! Omyl zde opět spočívá v pokusu o zevšeobecnění *osobního* zaslíbení, dosud nepochopeného.

Nikdy nebude moci existovat Boho-člověk mimo jediného, který vyšel z Boha: Imanuel, Syn Člověka. Nejušlechtilejší lidé mohou býti z povahy věci v nejvyšší dokonalosti pouze lidmi ducha, nemohou se však státi Božskými.

7. Hnutí Grálu.

Otázka:

Má Hnutí Grálu nějaké spojení s některým z existujících řádů Grálu nebo s některými společnostmi, které se nazývají podobně?

Odpověď:

Hnutí Grálu není v *žádném* spojení s jakýmkoli známým řádem nebo spolkem. Také by při své bezpodmínečné samostatnosti odmítlo jakékoliv slučování.

8. Sociální a politické úvahy.

Otázka:

Nevyjádří se Abdrushin o mnohých tak palčivých sociálních a politických otázkách?

Odpověď:

O sociální politice a podobných věcech *nebudu* přednášet. Může-li to udělat tisíce jiných úplně volně, aniž by při tom byli obtěžováni, u mne by lidé zcela bezpochyby za tím něco hledali. Jest ku podivu, jak se lidé snaží mým nejnevinnějším snahám a čistě věcně logickým přednáškám podkládati úmysly, jež jsou mi úplně vzdáleny. Dokonce *soukromých* rozmluv v tomto směru bych se rád vzdal, ačkoliv na ně má každý jiný člověk neomezené právo. Vznikly z toho na mne často již nejodpornější útoky. I kdybych na nějakou otázku odpověděl jen *podobenstvím* nebo současně použil k dokreslení to, co jsem viděl na příklad z nejvážnějších badatelských kruhů slavných medií s výslovným poukazem na to, … vždycky by se pak našel někdo, kdo by to znetvořil, a snažil se mi to osobně přičísti, a vyzdobené dodatky vlastní fantazie rychle kolportoval dále, nebo dokonce používal k nečistým účelům.

Co je to platno, že takové události v očích opravdových lidí vrhají světlo jen na ty, kdo se mne tím snaží poškodit? Co je to platno, že mi na to s mnoha stran dochází ujištění, že je to nejlepší důkaz pro to, *jak vážně se berou moje slova!* Ošklivost mi při tom vždy zůstane. Děje-li se toto již v oboru duchovním, jak by to bylo v oborech jiných!

Proto raději mlčím, třebaže bych mohl s toutéž prostotou a jistotou ostře osvětlit tak mnohé a mohl tak poukázat na mnohé cesty.

Chci v klidu provést a dokončit své práce, jež nacházejí tolik ohlasu. Z tohoto důvodu prosím, aby mi otázky tohoto druhu v budoucnosti již nebyly zasílány.

9. Umění dechu.

Otázka:

Přinese Abdrushin také výklad o umění dechu?

Odpověď:

Přijdu ve svých přednáškách i na umění dechu. Známé učení o tom jsou dobrá. A tisíce lidí prožilo již požehnání toho na sobě. Moje přednáška o tom má však přinésti *hlubší* vysvětlení. To, co zde dosud bylo, bude tím jen podpořeno, a ne zavrženo. Těm, kteří se tím zabývají nebo v tom hledají, budou ukázány *nové* cesty a dáno možnosti, aby si byli plně vědomi *skutečných* pochodů při tom, které ještě dnes nejsou vůbec známy a tím lehčeji, rychleji a dále mohli pokračovati než dosud.

10. Návštěva kostela.

Otázka:

Jest možno raditi hledajícím, aby chodili do kostela?

Odpověď:

Také církvemi vede cesta ku Pravdě. Rozhodující pro to jest vždy jen vnitřní stav jednotlivce. Návštěvou kostela kráčí člověk kupředu, slouží-li mu návštěva skutečně k soustředění a je-li podnětem, aby své nitro v této chvíli odvrátil ode všech pozemských malicherností a hledal spojení se Světlem. Mnozí potřebují návštěvu kostela. Tak, jak se jednotlivec při tom otevře, tolik také obdrží. Mnozí nalézají zbožnost jen v lese, jiní na moři, jiní opět v hudbě a četní skutečně jen v kostele. Tito lidé by se neměli vyhýbat kostelu!

Ve všech vyznáních jsou kazatelé, kteří byli k tomu zrozeni a zaslouží si, aby byli zváni povolanými. Člověk se jen musí naučit, aby v sobě oživil, odvažoval a zkoumal, co se mu tam podává. Neboť jest také sám za sebe jedině zodpovědný. Jakmile se o to snaží, pak již zcela přesně vycítí, co je správné.

Chození do kostela samo o sobě nemůže přirozeně člověku přinésti žádnou blaženost a není mu nic platno, jestliže se k tomu sám v sobě neprobudil!

Záleží na každém člověku samotném, a vždy jen na něm, zda jde v sobě nahoru nebo k temnu. I když jde krátký úsek falešnou cestou, může mu to správně posuzováno, také jen prospět, neboť pozná, jak to dělat *nemá* a bude se před tím v budoucnu chránit. Trosek takové cesty musí pak vždy použíti jako stupňů, jež by ho tím rychleji vedly vzhůru. Kostely jsou zcela dobré, avšak lidé, návštěvníci těchto kostelů, jsou v sobě mrtví. Kdyby v sobě vzbudili život, našli by i v kostelích to, co potřebují.

11. Upadnutí zpět do dřívějších chyb.

Otázka:

Co se stane, když po vyslyšení modlitby člověk upadne opět do svých starých chyb?

Odpověď:

V nejčastějších případech jest schopen člověk, žel, jen ve vážné tísni, aby se modlil ku svému Bohu s veškerou vroucností. Když tíseň minula, stávají se modlitby rychle plošší a vedlejší, a často se splněním mizí také všechna předsevzetí, která dříve tak snažně prosící měl, poněvadž k němu přistupují „jiné nutnější záležitosti“. Všechno se opět stává samozřejmým, všedním, méněhodnotným. Myšlenky jsou opět zaměřeny k zevnějšímu a pozemskému.

To jest však starý, známý děj, který již před tisíciletím nebyl jiným než dnes.

Na příklad nemoc poskytuje člověku čas k přemýšlení, o němž se domnívá, že ho později míti nebude a míti nemůže jen proto, že se od toho nechá příliš odvésti často úplně vedlejšími věcmi. Nikdy nebude tak poctivým, aby přiznal, že to prostě jinak nechtěl.

Zůstaňme u nemocného. Nějaký nemocný ví, že to s ním jde ku konci, i kdyby to ještě mohlo trvati dlouho. Že se jeho myšlenky při mučivých snad bolestech stanou vážnějšími s ohledem na konec nemoci a tím na odchod, jest samozřejmé. Právě tak, že při tom duševně změkne a stane se povolným. Procitají také ovšem všechny myšlenky a dobrá předsevzetí, jak úplně jinak by si zařídil svůj život, kdyby přes všechno očekávání mohl být osvobozen od svých bolestí a … nemusel ještě zemříti.

Úplně nesměle jako nepravděpodobné, veliké a nezasloužené štěstí září mu taková možnost v daleké dálavě.

Takové myšlenky projevují však skrytá přání a jsou často vroucnějšími modlitbami než přímá prosba o uzdravení, poněvadž jsou v takových situacích skutečně čisté a pokorné.

Jestliže se však takovému člověku ku překvapení mnohých dostane milosti neočekávaného zlepšení, tu se často stává, že s pozvolným zesílením nemocného těla vyvstanou opět dřívější chyby. A pak nastává to, co se již často stalo a co se ještě často stávati bude: Člověk je o sobě přesvědčen, že jde novou cestou, kterou si předsevzal a ve skutečnosti jsou to však opět staré cesty jen v nové formě. Moc svobodné vůle byla při tom kletbou místo požehnáním.

S každým sklouznutím dolů zúžuje se přirozeně obzor jeho chápavosti, tak že nikdy nemůže vidět toto klouzání dolů a jiným, kteří se ho snaží v pravý čas na to upozornit, nevěří, a náhle jest ještě více zatížen vinou než dříve. Jsou to takové případy, kde by bylo lépe, aby pomoc nikdy nepřišla. Proto nepřináší vyslyšení prosby pro každého člověka bezpodmínečně požehnání.

Na takové lidi, jež lze nazvat věrolomnými, nepřijde však žádný trestající blesk z výšin, právě tak ani rychle neonemocní a nezemře. Jen naivní, nevědomé myšlení očekává takové věci. To by byl akt libovůle Stvořitelovy, proti jeho vlastním zákonům. Jestliže dal ve své milosti ozdravění nebo zlepšení, tu nastala tato pomoc v přirozeném dění úplně v rámci dokonalých zákonů. Ne jinak potom. Stvořitel neodejme beze všeho dalšího toto ozdravění nebo zlepšení jen proto, že tuto pomoc obdržel nějaký člověk jako dar, který pak následkem své svobodné vůle a starých chyb se jí stal nehodným. Nové onemocnění bude pak následovat jen vlivem nové tělesné příčiny. Třeba tím, že ze staré nemoci zbyl nějaký zbytek, který opět procitl k nové činnosti.

Bylo by proto nesprávné při takových vyskytujících se případech viděti v tom snad nespravedlnost Stvořitele, nebo dokonce myslet, že by zlepšení přišlo stejně, a nebo, že to nebyla žádná zvláštní milost. Ještě hůře však je žíti v domnění, že další dobrý zdravotní stav jest důkazem toho, že se člověk drží správné cesty!

Toto poslední skrývá v sobě největší nebezpečí. Jest to sebeklam tak krásný a uklidňující, že se jím mnozí lidé rádi nechávají klamat. Při tom člověk nemusí vinu po léta pociťovat. Dokonce snad až do té doby, až musí přejíti na onen svět. Pak ovšem pozná velmi rychle, co dělal. Jsou to politováníhodní lidé, ne však vždy zavrženíhodní.

Jako jest tomu v nemoci, právě tak jest tomu také při jiných vyslyšených modlitbách, jako vůbec při jakémkoliv daru s výšin. I když člověk již při zrození nebo teprve v určitý čas obdržel nějakou zvláštní schopnost za nějakým účelem, který správně nesplnil, tu není mu tato schopnost ihned odňata. Tato schopnost nemůže však dosáhnout toho rozmachu, jehož by jinak dosáhla při dodržení správné cesty.

Rozhodně jest však velmi silně zatemněna a zmatena v onom směru, k čemu vlastně byla dána. Tato neschopnost nesmazává však v tom současně také touhu po uplatnění se na nějakém vysokém cíli. Přistoupí-li k tomu ještě zúžení schopnosti chápání, dává to směs, která způsobuje mnoho škod a zmatků. Takový člověk bezpodmínečně věří, že plní zcela svou úlohu a že jde správnou cestou a něco též dokáže. A přece jest to všechno falešné.

Takto omilostněnému a neplnícímu chybí při tom každá pomoc ze Světla, jemuž se sám uzavřel a tím také nutné vedení. Domnění, že sám a lépe všechno ví, není mu nic platné. Stane se to nejhorší léčkou jeho života. Jakmile pak přejde na onen svět, musí vyúčtovat svěřenou mu hřivnu, jak Kristus v tak mnohých podobenstvích výstižně vylíčil děj vybavení se bezpodmínečného zvratného působení.

Tyto vysvětlivky mají sloužiti tazateli pouze jako přibližné vodítko pro jeho vlastní úvahy, jež pak podle své otázky chce provádět. Avšak všechno, co chce vědět, jest již v mých přenáškách jasně řečeno a jest třeba jen správně sledovat postup dění.

12. Nakladatelská značka.

Otázka:

Nakladatelská značka na knihách a sešitech jest pro mnohé čtenáře záhadou a vzbuzuje přání zvěděti její význam. Nevědoucí a zlomyslní lidé se dokonce pokouší nacházeti v něm opravdu podivné vysvětlení. Hada chtějí stavěti za důkaz, že Abdrushin ve svých přednáškách nevědomky pracuje pro temnoty, tedy zlé a špatné. Had jest při tom myšlen jako symbol všeho zla.

Odpověď:

Něco takového lze očekávat jen od zcela nevědomých, nemyslících lidí. Kdo má jen trochu vzdělání, ten ví, že had, který se kousá do ocasu, symbolizuje také něco úplně jiného a opačného, jako na příklad pojem nekonečnosti. Had tvořící kruh s vnitřním A by mohl znamenat, že moje studie se snaží probádat nekonečnost, nebo že se mé přednášky obírají ději v nekonečnosti. Právě tak dobře by se mohlo však říci, že had nemá podávati pojem nekonečnosti, nýbrž O, takže by značka nakladatelství značila: Nakladatelství se snaží zprostředkovat vše, co může býti alfou a omegou duchovního dění, co jest tedy mezi počátkem a koncem. *To* jest také chtěný smysl znamení.

13. Má Abdrushin protivníky?

Otázka:

Proč má Abdrushin tak mnoho protivníků?

Odpověď:

Nepřátele mám, ale žádné protivníky. To jest dvojí. Jako poctivý protivník může přicházet v úvahu jen ten, kdo dovede namítat jen čistě věcně, poněvadž také já zůstávám jen čistě věcný a neosobní. Takoví lidé, kteří mne napadají osobně, nejsou hodni, aby byli nazýváni protivníky, nýbrž dávají si ve svých útocích vždy trvale vysvědčení veliké vnitřní chudoby a podávají současně svým způsobem často také důkaz, že musí míti opravdu zavržitelné vlastnosti, neboť jinak by nic takového nečinili. Protivník jest zcela něco jiného, mnohem čestnějšího a nikdy není osobní.

14. Jaké školení měl Abdrushin?

Otázka:

Ze které skupiny Abdrushin vyšel a jaké měl školení? Kde získal to, co říká ve svých přednáškách?

Odpověď:

Tyto otázky zalétají ke mně po přednáškách. Chci je zde znovu ve stejné krátkosti také zodpovědět.

Nevyšel jsem ze žádné skupiny, neprodělal jsem žádného školení, nestudoval jsem a nikde jsem své znalosti nezískal. Nečetl jsem ani budhistické, ani teosofické, ani antroposofické nebo nějaké jiné dílo, nýbrž odmítám všechny takové knihy, pokud jsou mi nabízeny. Nebo jich přijmu, avšak nečtu jich. Co říkám ve svých přednáškách, říkám z přesvědčení sám ze sebe. A nacházejí-li se podobnosti v rozličných náboženstvích, tak jsem je jistě odtud nečerpal. Avšak těší mne pak, najde-li se tam totéž nebo něco podobného.

Ze všech těchto důvodů požaduji stále, že se mají zkoumat slova a nestarat se o řečníka! Kdo mne *pak* chce následovat, jest skutečně opravdový hledatel, který dovede myslet sám. A jiní lidé, kteří se musí držet osob místo věci a nemohou zůstat také věcnými, nemají pro vážné snahy vpřed žádné ceny. Pro mne jako pro člověka ještě méně.

15. Smrt Syna Božího na kříži.

Otázka:

V článku jednoho časopisu jsem četl následující:

„Probodnutí těla Kristova a jeho smrt na kříži byla světově historickou událostí smíření Božství s lidstvem, byla nejdůležitějším dějem všech dějů, na který se vztahuje více nebo méně všechno hlubší náboženské myšlení před Kristem a po Kristu."

Krátce před tím jsem četl velmi osvětlující přednášku Abdrushinovu o smrti Syna Božího. Nemohla by být uveřejněna v témže časopise přiměřená odpověď, podobná této přednášce? Mnozí lidé by se o to jistě silně zajímali.

Odpověď:

Má-li být tento názor známkou hloubky náboženského myšlení, pak je to s ním špatné. Nehodlám psát do novin.

Nehledě k tomu, že by časopis určitě odmítl přijetí opačného článku a já bych se nemohl rozhodnout o to prosit, poněvadž sám své přednášky považuji za příliš vážné, nezbyl by mi k tomu ani při nejlepší vůli čas. Avšak i vážnost věci samé mi zakazuje, abych se o tom zúčastnil veřejného vyměňování názorů v denních listech.

Každý skutečně vážně hledající člověk se takovými články a vývody stejně nespokojí a nakonec přece najde cestu k mým přednáškám, aby tak jako vy s hrůzou poznal nesprávnost mnoha dosavadních názorů. Poněvadž jste přednášku již četl, jest zbytečno, abych o věci samé důkladněji mluvil. Kdo může o tom jen trochu neovlivněně přemýšlet, musí v názoru, zastávaném v článku, nalézt povážlivý háček, který mu nedá dospět ke klidu a tím více ho nutí k opravdu vážnému hledání pravdy. Jistě každému v sobě živému člověku bude těžko pochopitelno, že právě výslovně zločin a vražda posla, který přišel z Božského, má přivodit smíření tohoto Božství s lidstvem!

15. Smrt Syna Božího na kříži.

Bůh nechal svého Syna, aby z veškeré slávy přišel na tuto chmurnou Zem mezi lidi, kteří se od něho odklonili, aby jim ukázal cestu vzhůru do jeho světlé říše. A to vysvětlením ve svém Slově, které můžeme nazvat také poselstvím nebo učením. Že toto lidstvo, jemuž poselství Boží platilo, Vyslance pak zavrhlo, v nenávisti pronásledovalo a na konec ještě umučilo a zavraždilo, byl důsledek hříchu nebo pochybení, že místo Boha, povýšilo pozemský rozum za svého skutečného vládce. Místo, aby tato nová vina byla považována za plod tohoto velikého pádu do hříchu, povýšili lidé tento krvavý čin a odmítnutí Božského Vyslance dokonce na vše přezařující slavnost smíření takto se rouhajícího lidstva s Božstvím, které bylo touto vraždou tak zneuctěno! Je to přece jen silný kousek. Jak si představuje toto podivné lidstvo svého Boha, že se domnívá, že s ním může beztrestně takto jednat?

16. Zjevení Janovo.

Otázka:

Mnohokrát je opakováno: „Beránek Boží, který nese hříchy světa.“ Abdrushinova přednáška „Smrt Syna Božího na kříži a poslední večeře“ mi však ujasnila ve srozumitelných pro mne vývodech, že Kristus podle nezměnitelných zákonů stvoření nemohl vzít na sebe hříchy světa. Jak vysvětlí Abdrushin tento rozpor?

Odpověď:

Ve *slově* samém není žádného rozporu. Tento jest pouze v dosavadních nesprávných výkladech.

„Ejhle, Beránek Boží, který nese hříchy světa,“ neznamená vůbec, že vzal na sebe hříchy světa a viny lidstva, že je tedy světu a lidstvu odňal, jak by si toto ve své známé bezmezné osobivosti a pohodlnosti rádo namluvilo, nýbrž: „Ve svých ranách nese Kristus hříchy světa a jeho zločiny viditelně, které na něm jako na Vyslanci Božím byli spáchány.“

Beránek nese znamení hříchů světa jako trvalou obžalobu! Vůbec ne jako znamení smíření.

Také ve zjevení Janově se mnohokrát opakuje jako zvláštní obžaloba: „Beránek, který byl zabit!“ Tento výraz, toto mnohonásobné volání Nejstarších před trůnem Božím při *soudu* nezní vůbec jako jásání nad smířením, nýbrž jako obžaloba a poukazuje tím zřetelně na spáchaný zločin.

Lidstvo nechť bere proto množící se stigmatizace mnohem spíše jako vážné výstrahy, než aby jim jásalo vstříc.

To všechno jest přece mnohem srozumitelnější a jasnější než podivné opačné výklady, které chtějí čisté Božství bez okolků obtížiti vinami lidí. V tomto novém způsobu čtení jest to zdánlivě jen malý vnější rozdíl a přece jest to pravý opak dosavadního. Jest však bezpodmínečně správné, nechceme-li od počátku pochybovat

o dokonalosti Božských zákonů, když tedy uznáváme a v úvahu bereme dokonalost Boží, která přece nemůže připustit odchýlení spravedlnosti vůči jinému, ani vůči sobě!

I když se ve zjevení Janově kapitola 7., verš 14. a 15. píše: „To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení a umyli roucha svá a zbílili je v krvi Beránkově. Protož jsou před trůnem Božím a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, zastiňovati je bude“ – tu jest to všechno bezpodmínečně potvrzení mých přednášek.

Pomyslete na moje četné poukazy a vysvětlivky o jemnohmotných tělech na onom světě, které se nazývají šatem, rouchem ducha nebo obalem. Lidé, kteří přijali Kristovo slovo a *žili* podle Něho, učinili tak ve zcela přirozeném důsledku doslovně své jemnohmotné tělo, svůj šat, méně hutným a temným, tedy čistším, světlejším a jasnějším, takže se mohli vznést do výše, až nakonec do světlé říše Boží, která se nazývá Ráj a nad nímž mimo Prastvoření trůní a jest Božské. Jsou to tedy *ti* lidští duchové, kteří žijí podle slov Kristových a tím šli tou cestou, kterou On jim ukázal. Také omytí se v krvi neznamená nic jiného. Vždyť Kristus, jako všichni praví Vyslanci Páně, nebyl snad radostně lidstvem přijat, nýbrž jako nepřítel rozumové nadvlády jejími stoupenci posmíván, špiněn, mučen a nakonec dokonce zabit. Musel vylít svou krev, poněvadž poselství, které přinesl, se nehodilo tehdejším samozvaným duchovním vůdcům, poněvadž i ti se podrobili rozumu a proto nemohli „rozumět“ Božímu poselství.

Kdo tedy do sebe živě přijal Slovo, pro které On, jako rouhač Bohu byl odsouzen, omyl se tím obrazně v Jeho krvi. Neboť Slovo mu umožnilo, aby šel pravou cestou, která jedině byla znamenána jeho krví. To však neznamená žádné smíření Boha s lidstvem a nemění nic na zločinu ukřižování. Nepoukazuje to též na uvalení nebo převzetí viny lidí.

Uvažte sám jednou klidně, co tam stojí jasně a zřetelně: „… a umyli roucha svá a zbílili je v krvi Beránkově!“ Čtěte to jednou správně! Je tím výslovně řečeno: *Oni sami to učinili!* Kristus jim nemyl jejich roucha. Nevzal tedy na sebe jejich vinu, nýbrž oni museli sami

smýt své viny! Tedy opak názoru mnohých vnitřně tak duchovně prázdných věřících.

Také další líčení zjevení Janova mluví ve znázorněném osudu lidstva dosti zřetelně o opaku toho, když vylévání číší Božího *hněvu* na Zem a na lidstvo jistě není znamení a projevem smíření skrze Kristovu krev lidstvem násilně prolitou, nýbrž jeví se to dost zřetelně jako trest!

Kdo toto vše, tak jasně řečené a každému logickému myšlení blízké nechce chápat správně, tomu přirozeně není pomoci. Takoví lidé jsou pohodlní, aby se vzchopili, a musí proto zajít, poněvadž nemohou vzhůru ke Světlu, aniž by si sami očistili svá roucha. Jest tolik badatelů bible a všichni ji ještě dnes špatně čtou. Tito zůstanou navždy badateli v bibli, nebudou však nikdy znalci bible.

Moje dosavadní přednášky vylíčily toto vše již dost jasně. Necháte-li je v sobě ožít, pak padne také páska s vašich očí a uvidíte vše jasně v dosud vám poněkud cizím Světle Pravdy, bez mé pomoci. Nebudete nacházet již žádných mezer až vzhůru do nejvyšší světlé části stvoření ve všem dění od počátku až podnes a dokonce také poznáte, co *musí* z toho následovat pro budoucnost. Bez mystiky a tajnůstkářství a bez namáhavého, nespolehlivého vypočítávání.

17. Budhismus.

Otázka:

Snad nechci příliš mnoho, když prosím Abdrushina o vysvětlení, jak se staví oproti nejvznešenějším myšlenkám Budhistů, kteří vidí svou největší blaženost v opětném rozplynutí se lidského ducha, který se před tím stal dokonalým?

Odpověď:

Vaše otázka skrývá již odpověď v sobě. Ano, stavím se úplně rozhodně *proti* těmto myšlenkám v *nejostřejším* významu slova! Největší blaženost lidského ducha, který se stal dokonalým, jest *osobně vědomý život* v duchovní části stvoření, která se nazývá rájem, tak jako osobně vědomé spolupůsobení odtud na trvalém vývoji stvoření podle Božské vůle. Kdyby mělo nastat opět rozplynutí, bylo by celé lidské bytí a putování všemi částmi stvoření úplně bezúčelné! To se však nedá sloučit s dokonalostí vůle Stvořitelovy.

Každý nakonec pochopí, že rozplynutí hotového lidského ducha nemůže být nikdy pokrokem, nýbrž pouze strašlivým krokem zpět! Lidský duch se bude i v ráji, ve svých možnostech vyvíjet trvale dále, avšak nikdy se nerozplyne. Vždyť jeho putování a všechny k tomu patřící nutnosti, mají jako konečný cíl sebeuvědomění k osobnímu „já“.

Rozplynutí postihne jen *toho* lidského ducha, který na své dráze hmotností následkem nesprávných názorů zbloudil a tím ztratil pravou cestu a nemůže ji nalézt, aby ho dovedla do těch světlých výšin, ze kterých vznikl. Pak zcela přirozeně, když se jím obývaná část světa žene ku svému rozkladu, bude se svými hmotnými obaly právě tak rozložena a rozplyne se, při čemž opět ztratí i své osobní získané „já“ jako takové. Přestává tak opět jako osobnost existovat. Tento rozklad jest totožný s vymazáním na věky ze zlaté knihy

vědomého života, poněvadž byl neschopen a nehledal cestu do výšin.

Tento pochod jest zcela přirozené samočinné dění, které se nazývá věčné zatracení. Jest tím nejstrašnějším, co se může stát osobně vědomému lidskému duchu.

Vyvíjející se duch, snažící se k výšinám, přijímá však vždy více obraz Stvořitelův a vchází v ideální lidské postavě osobně vědomý do říše duchovna, aby se tam trvale rozvíjel a spolupůsobil ve stvoření. Jíti ještě výše není mu možno a také to nemůže býti dosaženo rozplynutím, které směrem vzhůru nemůže nikdy nastat, poněvadž pak musela by jeho cesta vést ven *mimo* stvoření a to on nemůže. Nad stvořením jest Božské. Lidský duch jest však duchovní, nikoliv Božské podstaty a z toho pro něho nezměnitelně vyplývají přirozené a nepřekročitelné hranice. Musí zůstat v duchovnu následkem svého původu, který v sobě nemůže doznat změn a žádného stupňování k Božskému. V důsledku toho jest budhistická myšlenka, které holdují i mnozí okultisté v domněnce, že mají v sobě Božské, bezpodmínečně bludem. Člověk jest tvor, stojí tedy *ve* stvoření a vždy bude muset v *něm* zůstat. Každé jiné tvrzení ukazuje jen směšnou vypínavost, kterou trpí celé lidstvo a tím považují nejfantastičtější a nejnepřirozenější věci za možné.

Budhistická představa největší blaženosti v rozplynutí namáhavě získaného osobního vědomého „já“, má svůj původ ve sklonu orientálců k pohodlnému klidu! Tento sklon se vloudil jako přání do náboženských názorů, které vždy mají nějaký charakteristický ráz země svého vzniku.

18. Dítka Boží.

Otázka:

Abdrushin říká, že není každý člověk dítětem Božím, ačkoliv stojí přece psáno, že každý člověk dědictvím je v sobě dítětem Božím a proto má nárok na království Boží. Chce to Abdrushin popřít?

Odpověď:

Každý nezměněný zápis skutečného poselství Božího bude se vždy krýti s mými vývody. Tak také zde. Není v tom žádného rozporu. Jen váš názor je trochu jednostranný. Výrok přece potvrzuje pravdivost mých vysvětlení velmi zřetelně.

Míti dědictví, neznamená nic jiného, než nést v sobě schopnosti v důsledku duchovního původu. Jakmile však člověk chce uplatnit nároky z tohoto dědictví, chce tedy vejít do duchovní říše, pak je i zde, jako všude na zemi, zapotřebí důkazu; poněvadž každé uplatňování práv a nároků podmiňuje současně provedení důkazu.

Důkaz může být podán pouze tím, že tyto přinešené schopnosti byly rozvinuty; jiný důkaz se pro to nepřipouští. Jenom v uplatnění těchto schopností k tomu daných, jest důkaz podán. Uskuteční-li se to, pak se lidský duch také stal dítětem Božím, které jest schopno vejít do jeho říše. Jedno vyplývá zcela samočinně ze druhého, neboť hotový vývoj jest také současně silou, která zcela automaticky otvírá bránu k této říši radosti. Jestliže však člověk nevyvinul schopnosti v tomto směru mu dané, tedy své dědictví, nemůže pak také uplatňovati svůj nárok a nemůže vejít do říše Boží, a proto se nemůže také stát dítětem Božím, poněvadž zahrabal hřivnu a neuložil ji tak, aby nesla užitek.

Ve slovech není tedy žádného rozporu, nýbrž jen důkaz správnosti mých slov.

19. Bázliví věřící.

Otázka:

Co mám dělat, když jsem v poselství Grálu nalezl to, co jsem již dlouho hledal, jsem tím šťasten, avšak mé okolí, které je jinak zaměřeno, se mi posmívá. Mám povolit a dělat všechno, co se ode mne požaduje a jen ve skrytu se zaměstnávat Poselstvím, abych se vyvaroval všech sporů?

Odpověď:

Ten, koho se dotkla Pravda, má též bezpodmínečnou povinnost za ni vystoupit, jinak není hoden daru osvícení. Nemá pro ni svárlivě bojovat nebo vnucovat snad své přesvědčení jiným, ale má nechat klidně všechny lidi jít jejich cestou. Nesmí však trpět, aby se někdo snažil odvrátit ho z jeho cesty. To, co dodržuje vůči druhým, má plné právo vyžadovat i pro sebe. Jestliže se však sám učiní otrokem druhého, nezaslouží nic jiného, než aby mu byl dar opět odňat. Již Kristus před tím varoval, když pravil: „Kdo mne zapře před lidmi, toho zapřu i já, nebudu ho znáti."

Jak slabý a ubohý musí se ten, kdo říká, že našel Pravdu a je o ní přesvědčen, jeviti druhému člověku, před nímž přesto ustupuje. Může takový druhý člověk nabýti při tom úctu před Pravdou? Naopak, posměváčci a opovrhovači jsou tím jen posilováni, poněvadž se jim to nejcennější dává pod nohy, aby to mohli pošlapat a pošpinit. Jsou tak dokonce zdržováni od toho, aby Pravdu jako takovou poznali a ocenili.

Jak zcela jinak je to, když se ten, kdo nalezl Pravdu, postaví klidně vůči všemu; určitě, nekolísavě a rozhodně. Také ostře, nejde-li to jinak, aby si udržel nejvyšší klenot a druhé uvaroval od nové viny. Jen tak se může protivník naučit úctě před věcí! Nikdy zbabělou povolností. Mnohý bez rozpaků obětuje ihned to nejsvětější, jen aby tím jiného ubohého človíčka nedráždil ke hněvu, aby ho neurazil a

nebo snad jen proto, aby se přechodně nevyrušil ze svého pozemského klidu a pohodlnosti.

To *nejsou* ti věřící, kteří budou jednou smět vejít do království Božího, které takovým způsobem zapírali. Musí pak jíti k těm, jimž dávali ve službě na zemi přednost. Pryč je ta doba, kdy takové skrývání bylo považováno za mučednictví. Nemůže tím být nic omluveno. Každý má bojovat za to, co má v sobě, jinak toho není hoden! Bude mu to opět odňato!

Není nic vyššího než Bůh! A vedle něho musí *všechno* ostatní ustoupit daleko do stínu. Žádný člověk nemá být nucen ke změně své vůle. V budoucnosti však mají být ponecháni v klidu a míru všichni ti, kteří skutečně patří k *lidu Božímu*. Nikdo nesmí beztrestně na ně ukázat špinavým prstem. Bude pak ihned poznamenán a zahyne. Každý výsměch a tím spíše čin se zcela neočekávaně, rychle a hořce vymstí na tom, kdo ho provedl.

Lid Páně se konečně shromáždí pod jeho praporem a bude chráněn. Avšak jen ten, kdo má odvahu přiznat se k tomuto lidu! Nikdo jiný. Stojíme již na prahu počátku této hodiny!

20. Záhada z Konnersreuthu.

Otázka:

Zná Abdrushin stigmata v Konnersreuthu? Nechce o tom říci něco svým čtenářům? Šíří se o tom tolik posměchu.

Odpověď:

O této věci přišlo na mne již tolik dotazů, že se tím *musím* zabývat.

Takoví, kteří o tom mluví s posměchem nebo povrchně, prostě jako o hysterii a domnívají se, že jsou pokrokoví, a jsou ochotní dávat i laskavé rady, že by se děvče mělo posadit do studené lázně a nebo dát do donucovací pracovny, nebo snad do blázince, ukazují tím tak bezmeznou hloupost, že by bylo skutečně škoda každé vteřiny, která by se k vůli nim ztratila. Těm moje odpověď neplatí! Dopřát takovým lidem, aby sami museli jen jeden týden snášet takové věci, nebylo by vůbec žádným bezbožným přáním. Byl by to konečně nejlepší prostředek přinutit je k přemýšlení a především k tomu, aby se se svým lehkovážným „myšlením a věděním" drželi trochu více zpátky a neměli vždy připravený kámen, který s posměchem hází na lidi, jako je tato Terezie Neumannová. Velmi brzy by pak prosili o smilování. Tak je tomu vždy.

Stávají se ovšem lehčí případy, kdy fanatismus víry může v autosugesci tu i tam přivoditi jizvy a stigmata. Avšak *tento případ nepatří* do tohoto druhu! *Tento* pochod není hysterie! Nechte takové prázdné žvanily mluvit a nedbejte jich. Již dnes je škoda každého pšeničného zrna, kterého se jim na Zemi dostává k výživě, neboť to jsou prázdné plevy, které při posledním účtování budou shledány jako nic a budou rozprášeny. Jsou to škůdci, kteří vždy velikými slovy stojí v cestě. Loví v kalných vodách, když dříve sami zakalili tu nejčistší vodu a rozsévají s radostí neklid a pochybnosti. Nemluvme

již o nich, neboť jejich čas není daleko. – Podívejme se tedy nyní věcně na tak často přetřásanou záhadu z *Konnerstreuthu!*

Utrpení tak strašlivě stigmatisované Terezie Neumannové, která občas musí nésti nejen všechny jizvy mučeného a zavražděného Syna Božího, jako jsou otvory po hřebech a ránu kopím, tak jako mnohé rány na hlavě, které zanechala trnová koruna, nýbrž která často prožívá dokonce všechna tělesná utrpení Kristova, až ve smrtelných křečích zemdlena klesne na krví zbrocené lože.

Tisíce lidí putuje k tomuto místu. Proudí tam ze všech krajů a ze všech zemí. V hustých řadách stojí často kolem malého domku, ve kterém děvče bojuje svůj boj. Slyší při tom v duchu řeči, které se týkají ukřižování a to jazykem tehdejší řeči, uvádějíc tím v úžas jazykozpytce.

Užasle naslouchají čekající lidé těmto zprávám; často mohou i letmo vidět těžce trpící děvče ležeti v krvi. Vrtí zamyšleně hlavami a němě žasnou nad Božským darem, jak tomu mnozí říkají.

Věda i církev stojí před *záhadou,* jak to bez obalu přiznávají. Poněvadž jsou k tomu nucení nepopiratelnými skutečnostmi tentokrát *hrubohmotného* druhu, kterým by přece jinak měli lépe rozumět. To vše podmiňuje přes velký rozruch velkou zdrženlivost.

Bylo psáno, že správné rozřešení této zdánlivé záhady bude jisto veškerým díkem, také i díkem církve.

Tato slova jsou jistě poctivě a velmi dobře míněna s nejlepším chtěním pro správnost. Bezpochyby bylo tím však slíbeno a zaručeno cosi, co nebudou lidé moci dost dobře dodržet.

Že nejsou tohoto díku schopni, musí lidé připočítat nejhoršímu nepříteli ducha, jejich samozvolenému neomezenému vládci, pozemsky připoutanému rozumu!

Pod vládou rozumu musí však posluchač rozumět také to pravé. Nemíním tím snad nějaký státní režim nebo něco podobného, nýbrž pouze dobrovolné zaměření jednotlivců *pod* svým vlastním rozumem, což přivodilo do pozemských poměrů všechno nezdravé a žel, ještě nějakou dobu přivádět bude.

Se všemi jednotlivými lidmi stojí však přirozeně i církev pod strašlivou tíhou následků tohoto dědičného hříchu proti duchu.

Člověk to s sebou do církve již od počátku vnesl, aniž by o tom věděl, aniž by to tušil nebo chtěl. Jed vnikl tím zcela nepozorovaně do všeho chtění, a tak je i tam triumfující spoluvládce zase pozemský rozum. Nebude to moci být jinak, dokud tento hřích proti Božskému určení nebude v lidstvu do základu vyhuben.

To tvoří také zeď, která brání rozřešení záhady této stigmatisované. Církev i věda proto těžko dokáží, aby *pravé řešení* skutečně přivítali a za ně děkovali, poněvadž skutečné vědění a nezkalená pravda neúprosně vyžaduje chápavost *nad* všechny hranice úzkého rozumu! Jako vůbec každé duchovní dění. Že církev i věda toto tajemství *nemohou* správně vysvětlit, to podává důkaz, že *obě části* jsou přes nejlepší vůli *takovým způsobem ještě spoutány*. Vždyť jedna skutečnost musí být nerozlučně důsledkem druhé.

To, že tvrdí, že to ještě udělat mohou a pro dosavadní nemohoucnost používají všech myslitelných záminek, *není žádným důkazem*. Času k tomu měli dost! Nechali jej však uplynout bez úspěchu a to dává velmi zřetelně opačný důkaz. V takových vážných případech utrpení musí být využitkována každá hodina, když je zde skutečné chtění a … schopnost! Tu není času ke sporu a řečím, nýbrž jest lidskou povinností jednat. A kde se tak neděje, tam je zřejmá nemohoucnost. O tom přece není sporu.

Nemožnost pochopení opravdového rozřešení vylučuje již předem přirozeně také každé dorozumění.

Zbývá proto již jediná cesta; že skutečnost potvrdí má vysvětlení!

Proto chci tu poukázat na cestu pravdy, která povede k řešení a tím k *osvobození*. Ovšem za předpokladu, že lidé touto cestou pak také půjdou a že snad z bázně před překvapením ji potichu neodmítnou a nebudou pracovat proti ní. *Důsledek použití této cesty musel by však přinést důkaz pravdy.*

Sledování této cesty nemůže v žádném směru přinést škodu. Proto nelze tento požadavek označit jako nesprávný. Zvláště proto, že by tím byly ukončeny také mnohé spory.

Věda ví již ze samotných událostí, že při pokusech o tělesné léčení nebo zmírnění šla falešnou cestou. Utišující masti vyvolávaly v opaku k očekávanému ulehčení jen bolestivé záněty, které podle

zpráv ihned zase zmizely, když byly obvazy sňaty. To znamená, že rány byly opět čisté, jakmile bylo zanecháno lékařských pokusů. A tak je to *chtěno,* jak jsem již předem řekl.

Rád bych výslovně upozornil, že ve vysvětleních, které jsou nutné, není žádných útoků! *Cítím každou poctivou snahu,* kterou v tomto případě jak věda, tak církev vždy projevovaly, jako nejlepší chtění pomoci. Až dodnes nelze nic vytýkat, až na to, že lidé nechtějí jít ukázanou cestou a že se vyhýbají důkazu.

Celé lidstvo jde v tomto případě opět jednou bludnou cestou tím, že všechno pozoruje s nesprávné strany.

Přirozeně musí posluchač a čtenář myslet! Musí se snažit *číst opravdu v událostech a klidně je pozorovat.*

Pohleďte přece, jak jen si všichni lidé při tom počínají! Hledají se všechny možnosti, dokonce i všechny nemožnosti, zcela nápadně však *jediné* neberou v úvahu a ponechávají úplně stranou jako pohádku, kterou nelze vážně zahrnout do oboru skutečného dění. *Toto jediné* jsou železné zákony Boží, jest to jeho tvůrčí vůle, kterou přes její nezměnitelnost vůbec nedbají a při všech úvahách neberou za základ!

Tato skutečnost mluví *tak* strašlivě zřetelně o vnitřním stavu člověka, církve nevyjímaje, že jedině to by muselo stačit k objasnění mnou často vysvětlovaného pádu do hříchu a jeho důsledcích. Hluboce myslícímu člověku by to nemohlo být podáno důrazněji.

Tak jako zde, tak jest to však také v *každém* případě, v každém myšlení a jednání! Pohled zůstává hloubavě upřen jen na pozemské a do nejnižších nížin a *nemůže* se již pozvednout k výšinám a také nechce!

To, co by u nestísněného člověka bylo samozřejmým počínáním, totiž že by ve všem nejdříve hledal velikou vůli Stvořitelovu a jen *podle* ní by formoval své závěry, v čemž jedině by mohlo být pravé řešení, zahrnuje to člověk dneška, i samotní zástupcové církve, do říše fantasie! Podřizují se, naopak, zcela veřejně vědě, tedy pozemskému rozumu a pozemské vázanosti a činí se tak vazaly onoho Antikrista, před nímž by měli varovat, jehož však nikdy nepoznali.

Kupředu s čistotou Božské Pravdy! Kdo se skrývá, není jí již hoden. – – –

To platí nyní již více, než jen několika lidským duším! Jak pronikavě osvětluje tento spor o události v Konnersreuthu hluboký úpadek v lidském nitru! Jak jasně ukazuje skutečné *odvrácení* se od Boha a jeho vůle, poněvadž se jí nedbá.

Ani u těch, kteří se domnívají, že věří. Zbloudilí lidé nevidí tuto hrůzu propasti, která se v nich již dávno rozevřela. Vrávorají klidně dále na jejím okraji, drženi ještě přechodně svými falešnými názory. Blaze všech, kteří se na tomto případě *poučí,* kteří jej povýšeně s výsměchem nezavrhnou do oblasti hysterie k vlastnímu uklidnění, nebo aby tím zakryli své nepochopení. Mnozí tak ovšem činí se skutečným přesvědčením, poněvadž nejsou již schopni vycítit své nepochopení a domýšlejí se být skutečně vědoucími tak jako se mozkově chorý směje všem těm, kteří nenásledují jeho blouznění. –

Terezie Neumannová je ve svém utrpení často nazývána svatou a omilostněnou, u které se lidé modlí a o jejíž přímluvu tak mnohý tiše prosí.

A nikdo netuší, že tato tak „omilostněná“ nejvíce potřebuje přímluv. Nikdo neuváží, že této nejubožejší právě bližními jest znemožňováno osvobození, jež jí kyne! Vina za to padá bezpodmínečně zpět na tyto lidi, kteří své zbožnosti dávají nesprávný směr, neboť tím se tato stigmatisovaná cítí vnitřně povýšena jako Bohem *vyznamenaná.* Následkem názoru okolí je daleko vzdálena toho, vážněji a hlouběji přemýšleti a zaměřiti své myšlenky a city jednou jiným směrem, při čemž by našla, že nemá platit za *vyznamenanou,* ale naopak za *poznamenanou!*

Nutná pokora, která by mohla vést k vysvobození, je v ní násilím zatlačena do falešného směru.

Terezie Neumannová se tak stává obětí falešného stanoviska dobromyslných spolubližních, jestli jí ještě v pravý čas nepřijde poznání. Přichází o příležitost vysvobození z těžké karmy přes její opětovné zpětné působení, poněvadž nemůže přijít k poznání, půjde-li to tak dále, jak se dosud dělo.

Zaslepeně stojí tito duchovně slepí a také duchovně hluší před domem, na který pohlížejí jako na posvěcené místo, zatím co tam ve skutečnosti smějí tak zřetelně spoluprožívat jednu z nejotřesnějších výstrah účinků přísné vůle Boží v její neochvějnosti!

Ve stigmatisované z Konnersreuthu zápasí o vysvobození jedna lidská duše, která si ve své nynější pozemské schránce dosud vůbec neujasnila skutečné dění. –

Tato duše se kdysi rouhala Synu Božímu na kříži! Není to ani po prvé, že od té doby dlí na Zemi a jest takto poznamenána.

Jen tehdy, když si toto konečně uvědomí a v pokoře bude prosit o odpuštění, může být vysvobozena. Bude to pak též *duchovně vidět* a při tom pozná, *toho,* jehož přímluva ji může osvobodit z její, kdysi tak těžké viny! Jí známé „Světlo“ bude jí při tom napomáhat. Avšak nestane se tak bez *vlastního* poznání.

To jest jediná cesta k jejímu vysvobození! Kdo jí bude chtít ukázat a urovnat tuto cestu, ten jest jejím nejopravdovějším přítelem a pomocníkem. Kdo ji však od toho zdržuje nebo brání, jest jejím nejhorším nepřítelem.

Terezie Neumannová bude sama vidět vše, co potřebuje k vysvobození, jakmile půjde v sobě pravou cestou a může pak také ozdravět tělesně bez lidské pomoci. – –

Slova, která již slyšela o „Světle“, jež při tom vidí, se při tom mohou splnit, poněvadž *teprve pak* může být jejím utrpením současně pomoženo mnoha duším. Mnozí budou pak moci ještě v pravý čas přijít k poznání přísného dění v Božské vůli a uvědomit si, že je to *jinak,* než jak si to v pohodlném klidu dosud představovali. Budou moci naslouchat sami v sobě a dospět tak ke vzestupu. Ne jinak bylo pro ni míněno slovo „Světlo“ od jejího dobro chtějícího vedení.

Také ve slovech *„smíš* ještě *trpět“,* jest zaslíbení velikého požehnání, neboť to pro trpící znamená ještě novou možnost odpykáním v utrpení snad přece ještě přijít k poznání a tím k vysvobození.

„Spasitel se z toho těší“, jest právě tak zcela správné, poněvadž má radost nad každým hříšníkem, který ještě může být zachráněn před věčným zavržením.

Proč se v celém světě chápou tato slova opět falešně k vlastnímu oslavení?

Svévolní otroci rozumu se při tom pravděpodobně budou chtít obvyklým prázdným způsobem posmívat, aniž by mohli podat nejmenší protidůkaz nebo logické vysvětlení. Zvláště když se mluví o znovuvtělení, o kterém mluvívali největší duchové Německa, mezi jinými na příklad i Goethe, vždy s přesvědčením. Chci však podat *důkaz* pomocí viditelného výsledku, který se jistě dostaví, jakmile bude použito zde ukázané cesty.

Posměváčkové mohou raději mlčet k vůli vlastní karmě, neboť oni netuší, co tím vždy znovu na sebe uvalují a mohou vyčkat důkazu, v němž je východisko, jestliže … tato cesta bude skutečně použita. Já sám nepotřebuji při tom dělat nic. *Každý vážně a dobře smýšlející člověk se může snažit, aby myšlení této trpitelky a věřící rozmluvou přivedl na tuto cestu.*

Když tyto události v Konnersreuthu časem opět ustávají, není to žádné řešení, žádné léčení, tím méně *vysvobození,* neb jest velmi pravděpodobné, že po krátkém posílení bude následovat *nová záhada,* ještě silnější než dříve, i když to bude teprve po měsících nebo po letech!

A to přinese nové lámání hlavy. Bude-li pak osud Terezie Neumannové pod nějakými záminkami ukryt před veřejností, pak tím byl spáchán opět zcela dobromyslně osudný omyl a uvalena zodpovědnost s nemenšími důsledky.

Ve svých přednáškách jsem již vícekrát poukázal na to, že nyní přišel čas, kdy se uzavírá kruh tehdejšího dění. Zmínil jsem se také o tom, že jsou na Zemi opět všechny duše, které nepřijaly Božské poselství, k poslednímu zúčtování v době, kdy zvratné působení tohoto strašlivého zločinu má začít zpětně působit v plné síle.

Kdo se tedy Synu Božímu v Jeho svatém poslání nositele Pravdy rouhal, kdo jej osobně napadal a jemu se posmíval ze svobodného rozhodnutí, tedy ze svobodné vůle, bez donucení představených nebo vlády, bude ve zvratném působení též zasažen podle tíže své viny. Mnozí budou při tom muset nést znamení Jeho utrpení jako tím poznamenaní, až se od toho budou moci osvobodit. Jestliže

nepřijdou k poznání, bude následovat věčné zatracení, tedy zničení vývojem získané *duchovní osobnosti*.

Všichni stigmatisovaní byli jen poznamenaní, kteří tak nesli své osobní provinění proti Synu Božímu! S výjimkou malých případů, které mohly nastat autosugescí v náboženském blouznění. Na tom nemohly nic změnit ani služby církví, i když takto postižení žili při tom v nejhlubší víře v Boha. Byla v tom však vždy možnost konečného vykoupení, kdyby v pokoře prosili o odpuštění a necítili se snad býti svatými.

Těžká karma vyžaduje rozuzlení! Může se tak stát stigmatisací, pozná-li v tom dotyčný současně rozuzlení!

Lidstvo se bude muset po dobrém nebo po zlém naučit věřit v železné zákony všech projevů Božské vůle, i když si to dosud v zakrytých přáních představovalo a vysvětlovalo jinak. *Láska Boží jest jedině v zákonech, které od počátku světa až do dnes působí beze změny a budou působit až na konec všech dnů!* Také Kristus poukazoval zcela zřetelně vždy znovu na to, že nepřišel svým poselstvím zákony rušit a měnit, nýbrž jen naplnit! Tedy beze změny dodržovat!

Lidé uvidí ještě mnohá vážně varující znamení a tak mnohá, dosud falešně chápané budou muset slyšet a prožít v nezfalšovaném světle věčné Pravdy.

Jejich duše však přesto přes všechno neslyší, ustrašeně zavírají své oči, plny tichého vzdoru před tím, co vidět nechtějí. *Toto skrývání však neodnímá z nich žádnou zodpovědnost!*

21. Lotr na kříži.

Otázka:

Není to akt libovůle, když Kristus na kříži pravil k jednomu lotru: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji!“ Lotr byl přece zločinec a musel odpykat svou karmu dříve, než mohl dojít do Ráje.

Odpověď:

V tomto případě není akt libovůle, ani rozpor. Vámi zmíněný lotr na kříži řekl svými slovy zcela zřetelně, že se cítí vinen a že zaslouží trest, zatím co Kristus musí trpěti nevinně. Došlo v něm tedy k *úplnému poznání jeho viny a zaslouženého trestu*. Toto poznání, spojené s důvěřivou prosbou, aby Kristus na něho myslel, až bude ve své světlé říši, učinilo současné protrpění nejtěžšího pozemského trestu ve zvratném působení okamžitým odpykáním *veškeré* viny. Celá karma, která mu ještě hrozila, mohla se tím ihned vyčerpati. Samozřejmě musel pak takto od viny osvobozený a již neobtížený vejít ihned po své pozemské smrti do duchovního Ráje. Právě zákonitý účinek musel přivodit okamžité povznesení k duchovnímu, po odloučení se pozemského těla. Přípověď Kristova byla tedy úplně v rámci plnění Božských zákonů, tedy Božské vůle.

Jinak tomu bylo s druhým lotrem, který se Kristu v jeho utrpení posmíval a zahrnoval ho hanlivými slovy. Zde započal ve splnění zákonů ihned běh nové karmy, která se musela ukázat v nejtěžších zpětných účincích ve světě jemnohmotném, tak jako se později ukázala *viditelně* v dalších pozemských životech a ještě se ukáže, až i on přijde k poznání své viny a k poctivé prosbě o odpuštění.

22. Změna pohlaví při znovuzrození.

Otázka:

Je možné, aby lidská duše žila při znovuzrození jednou jako muž, podruhé jako žena?

Odpověď:

Inkarnace duše, pokud se týká pohlaví, se řídí dle jejích vlastností. Jestliže se u některé duše změní vlastnosti tak dalece, že mužské se změní a postupně se víc a více kloní k ženskému způsobu nebo naopak, pak se též stane, že tato duše se jednou vtělí jako muž, podruhé jako žena. To se však týká jen pozemského těla. Lidský duch zůstává vždy tím, k čemu se rozhodl na počátku svého putování stvořením.

23. Budou zodpovězeny všechny otázky?

Otázka:

Budou zodpovězeny všechny otázky, které jsou zaslány?

Odpověď:

Ne. Z kladených otázek mnoha čtenářů lze často poznat, že jsou daleko vzdáleni pochopení hluboké vážnosti Poselství Grálu. Neboť v nejčastějších případech se ptají na věci, jichž znalost nepřispěje ani tím nejmenším k duchovnímu vzestupu osobního „já“ člověka, nýbrž může sloužit pouze k ukojení rozumové snahy po vědění.

K takovým dosavadním zvykům nemají však lidští duchové, kteří se chtějí skutečně zachránit, *již žádného času nazbyt!* Poselství Grálu dává proto jen to, co potřebuje lidský duch, aby mu byl ulehčen a vůbec umožněn nutný pro něho vzestup.

Kdo alespoň z části vycítí naléhavost toho, ten místo všech otázek se bude snažit použitím veškerých svých sil, aby to, co je v Poselství *dáno,* prozkoumal a přijal. To však, čemu nemůže ještě rozumět, nebude odmítat nebo přes to přecházet, ale bude hledět sám do sebe, zda tam není v některém záhybu příčina k nemožnosti porozumění. –

Každá otázka je požadavek! Týká-li se nutnosti k duchovnímu vzestupu, pak jest oprávněna. Chce-li však ulehčení rozumového uspokojení, pak je to vůči vážnosti Poselství osobivost, poněvadž se takové věci týkají mnohem nepatrnějšího a nižšího, než je účel a obsah Poselství.

Kdo se jím však zabývá s dostatečnou vážností a nechá všechny předsudky stranou, ten musí v podávaném nalézt též zodpovězení *každé rozumové otázky. Jestliže to nemůže,* pak buď jeho rozum na to nestačí a nebo dost hluboko nezkoumá.

Poselství musí být bráno přirozeně od první až do poslední přednášky *jako celek*. Jinak je nelze pochopit a k tomu patří vytrvalá snaha a duchovní píle! Až dosud je dáno jenom to nejnutnější, poněvadž doba nezadržitelně tlačí na to, aby lidé věděli to nejnutnější. Neposkytuje místa pro zdržování, jež nejsou nutná. Z toho důvodu musí mnohé otázky zůstat nepovšimnuty. Budou zodpovězeny a podrobně vysvětleny po první velké očistě.

Přednášky Poselství nežebrají o přízeň lidí a neprosí se, aby byly kupovány pro zisk, jak je to u knih vždy samozřejmé, nýbrž jsou *dány*. To znamená, že stojí mezi vším ostatním klidně zcela pro sebe, bez účasti na okolí, avšak *živé* a že se nedají odsunout masami, kterým nemohou nic říci, poněvadž tyto ještě nechtějí. Také nemohou být zničeny nenávistí těch, jimž se zdají nepohodlné.

Všechno a každý bude muset jednou počítat s tím, co v nich bylo řečeno. Nemůže jít klidně kolem, aniž by své „já“ zkoumavě na tom nezměřil. Nejsou tu dány k diskusi a neptají se po mínění, nýbrž jsou dány, zůstanou trvale pevnější než skála, tvrdší než ocel, nezměnitelně a neúprosně.

24. Byl Kristus vegetarián?

Otázka:

S mnoha stran se nyní tvrdí, že Kristus byl výslovný vegetarián. Co o tom říká Abdrushin?

Odpověď:

O tom nepotřebuji nic říkat, ale jen poukázat na to, že se Kristus zúčastnil požívání velikonočního beránka. Mimo to jest známé nasycení 5 000 lidí, kdy sám dal podávat lidem *ryby* – a proto nebyl vůbec *jen* pro požívání rostlinné stravy. Krista by neměli lidé používat k reklamním účelům pro nějaké snahy.

25. Vlastní stvoření a hmotný svět.

Otázka:

Po studiu Poselství Grálu jsem přišel ve svých úvahách na to, že za vlastní stvoření nutno považovat hmotný svět. Možno něco proti tomu namítnout?

Odpověď:

Všechno. Neboť takový názor je falešný a není vzat z Poselství Grálu. V dalších přednáškách proniknu stejně pomalu vždy hlouběji do dosavadních tajemství stvoření a budu je muset při tom vždy více členit a rozdělovat, při čemž přirozeně přijde vždy víc a více odstupňování, která přirozeně nemohou být dána při prvním velkém přehledu.

Již předem chci na tuto otázku odpovědět alespoň to, že vlastní stvoření jest *jen duchovní říše,* tedy ráj. Všechno ostatní jsou *důsledky,* stále slabší napodobeniny. Tak jest na příklad přímým dílem Božské vůle, tedy Ducha Svatého, *jen* praduchovní říše, která však v sobě nese všechno, aby samočinně se silou, spočívající v praduchovnu, dále působila prostřednictvím praduchovních, tedy *přímo* stvořených, kteří jsou tím prostředníky pro vznik dalšího stvoření. Všechno, mimo praduchovní říši, není tedy *přímo* vytvořeno Božskou vůlí, nýbrž jen nepřímo, to jest silou, vloženou do praduchovního, pomocí zprostředkování Prastvořených.

Lidé, kteří mi často říkali: „Já chci přece být dobrý. Jestli nejsem, není to má chyba. Proč mne Bůh nestvořil tak, abych mohl být jen dobrým?“ budou v tom pak vidět, jak nesprávná je tato myšlenka.

26. Mystika, okultismus a spiritismus.

Otázka:

Je mystika užitečnější k duchovnímu vzestupu než na příklad okultismus a spiritismus? Jak jsou v tomto směru užitečné četné sekty?

Odpověď:

Stojíte-li před takovou otázkou, musíte se především snažit procítit duchovní důsledky rozličného působení a *pouze podle toho* utvářet své mínění. Naleznete, že „mystik“ nestojí vůbec výše, nýbrž škodí právě tak jako spiritista a okultista, a konečně i sekty.

Před mnoha desetiletími byly nešťastné obyvatelky nevěstinců dodávány hlavně z kruhů prodavaček a služek. Smutnou příčinou toho byl často vnitřní popud poznat volný a třpytný život, nebo byla to také důvěra v lásku k nějakému muži, který v lehkomyslnosti nebo hráčském způsobu nebyl takové důvěry hoden. Jen zřídka byl tu příčinou skutečný osobní sklon k nižšímu a lehkomyslnému životu. Klesání takových děvčat, která nakonec již nemohla vyvinout sílu, aby se dostala z toho bahna, jest známo.

Úplně podobně jako při těchto tehdejších pochodech, jest to dnes rozšířeno v duchovním oboru. Snaha vniknout do života na „onen svět“, který si mnohý člověk představuje úplně jinak než skutečně jest, vede dnes veliké masy tak zvaných hledajících, kteří touží po něčem jiném, *do bahna temnot.*

Tak jako vnitřně po lepším nebo jen po novém, dosud jí neznámém, toužící děvčata nechtěla poznat nepravost obletujících je mladíků nebo mužů, poněvadž by to znamenalo vzdání se mnohých přání, právě tak málo vidí často až křečovitě duchovně hledající, že se místo pravým zlatem … ověšují pozlátkem a cetkami, které jim předstírají stoupání vzhůru. Zahaleni bludnými představami, jdou spokojeni sami sebou pozemským bytím a stávají se tak na onom

světě ubohými blázny tohoto bludu, který samozřejmě musejí vzít s sebou a který je tam ovládne.

Všichni zůstávají viset ve hmotnosti a nenajdou sílu, aby se vytrhli z houževnatosti tohoto bludu, protože se neodvažují postavit své cítění jinak, v bázni, že by se tím mohlo ztratit to, co si zamilovali.

Jsou bez záchrany vydáni rozkladu a s přicházejícím rozkladem všeho hmotného rozloží se také jejich namáhavě získané *osobní* vědomí, které *jako vědomé jest neupotřebitelné* a musí být proto vráceno do beztvarého.

To není však *žádný* pokrok, jak se domnívají budhisté, nýbrž jest to smazání až dotud proběhlého vývoje, poněvadž tento se děl falešným směrem.

Čím jsou v prožití žádostivých děvčat a žen lehkomyslní mladíci a mužové, kteří přivodili tak smutný bod obratu, to zastupují v duchovním oboru dnes četné společnosti a náboženské sekty okultistů, spiritistů a co se ještě takového vytvořilo. Jsou to ti nejhorší lapači duší pro temnoty!

Při tom mají ti, co se nazývají vůdci, velmi často dokonce chtění k dobrému! A to chtění by časem též mohlo přinést bezpodmínečně jen dobré, kdyby při tom nebyla veliká překážka, která se ve všech případech projevuje mnohem silněji a všude odchyluje nejlepší vůli se správné dráhy. Jest to bránění se všemu tomu, co neodpovídá vlastnímu smýšlení jednotlivých vůdců. Tato obrana přichází z instinktivní bázně, že by museli mnohé změnit na svém dosavadním směru, při čemž by snad stoupenci mohli poznat, jak častokrát jdou falešnou cestou. V *tomto* poznání mohlo by se pak ztratit něco z úcty, kterou svým „mistrům“ tak bezpodmínečně přinášejí vstříc.

Ačkoliv tato myšlenka je tak bláhová, přece se jí mnozí vůdcové nechají strhnout a následují tvrdošíjně cestu, přes mnohdy probleskující cit, že tím činí něco nesprávného.

Nelze však činit výtku jedině vůdcům, neboť ještě více škod způsobují *sami stoupenci* jak sobě, tak svým spolustoupencům stejného směru. Když zakladatel nějakého hnutí měl snad skutečně

správný cíl a chtěl své stoupence přivést vstříc Pravdě, možno s jistotou mít na to, že jeho stoupenci vnitřně zůstali vždy daleko za učením samotným. Když pak zakladatel zemřel, projevil se nedostatek správného prožití dobrého učení často velmi brzy. Stoupenci se domýšleli, že mají již celé a nejvyšší učení a propadli tím duchovní pýše, která uzavřela dveře k další možnosti vzestupu. Jdou pak s jásáním, nic netušíce, kolem poslední Pravdy, na kterou je jejich zakladatel chtěl jen připravit. Z toho důvodu tak mnohá správná cesta byla stoupenci úplně nevyhnutelně svedena do hrobu, místo aby vedla ke světlým výšinám.

Jak mnoho hledajících a vědychtivých šlo při tom bez jakéhokoliv tušení kolem jediného skutečného mistra, kolem Syna Božího. Především ti, kteří se domnívali, že jsou schopni poznat jeho příchod. Právě tito byli dokonce jeho nejostřejšími protivníky. Proč se na tom nikdo nepoučil?

Dnes vidíme křesťany žít v mnoha nesprávných pojetích učení jejich Mistra. Pyšně, osobivě a přece bez porozumění vůči hluboké Pravdě, která leží v Kristově poselství.

Jedině *to* dalo vyrůst tak mnohým sektám a společnostem, poněvadž lidský duch v sobě cítí vyrůstat neuhasitelné nutkání k tomu, aby měl *více,* než církve dávají ve svých stále stejných povrchních výkladech.

Lidé doufají, že se jim v těchto sektách a společnostech dostane většího jasna a jsou spokojeni často již tím, když to zní *jinak* než v církvi. Nutkání nechává jim již v tom vidět pokrok, i když ve skutečnosti je to mnohem méně, než dostávali již v církvích. Účastník spiritistické seance ku příkladu zaměňuje zajímavé a *nové* velmi lehce s *hodnotným*. Nemyslí na to, že to, co je zajímavé, nemusí být současně hodnotné. Ani jeden neuvažuje v objektivním klidu, *čím* mu to vše vlastně má posloužit k duchovnímu *vzestupu,* při čemž nakonec rozhoduje přece jen jeho vnitřní kvalita! Je pyšný na to, že si tyká s těmi, kteří již odešli na onen svět! Při tom to ve skutečnosti není nic jiného, než zde na Zemi ve styku se spolubližními. Tělo, které nosí ti, kdo odešli na onen svět, má on také a každý člověk na Zemi v sobě. Přes ně má již jen hrubohmotný obal. A to, co si

nechává říkat za veliké námahy od bytostí z onoho světa, není ani tisící díl toho, co Kristus přinesl.

Přesto přikládá více ceny všem těmto malým projevům, jejichž obsah jest mu přece již dávno úplně znám. Jakou nesamostatnost vlastního myšlení a cítění tím projevuje v celém svém bytí.

Nepoužívá toho, co v seancích prožívá snad k tomu, aby tak rychle, jak jen možno, vnikl se vší vážností do Kristova poselství, učil se mu správně rozumět a pochopil celou jeho velikost, aby se mohl povznést k duchovní svobodě, kterou Kristovo poselství přináší, nýbrž on se naopak připoutává na to, co je mu v těchto maličkostech nabízeno jen proto, že to navenek má jinou formu. Jest to *další překážka,* avšak žádné povzbuzení!

Jeden z největších zprostředkovatelů temna jest *domýšlivost!* Pohleďme jednou na spiritisty. Až na nemnohé výjimky trpí stoupenci tak nadměrnou domýšlivostí, kterou odívají do zdánlivé pokory vědění, že s nimi nelze vůbec mluvit, aniž bychom při tom nepociťovali odpor. Představují si, že mohou mnohým zesnulým „pomoci“, při čemž ve skutečnosti mnohem více pomoci potřebují oni sami.

Toto chorobné chtění pomáhat není však vůbec žádnou láskou, nepramení též z velikého chtění sloužit, právě tak nelze je vysvětlit čistě lidskou ochotou k pomoci, tím méně tryská z pravé zbožnosti, nýbrž není to nic jiného, než nejnepříjemnější vnitřní vypínání, které nelze vyhubit.

Tuto největší ze všech slabostí však dokonale využívají temnoty zvláště v kruzích začínajících medií. Tu přichází temný, běduje nad něčím a nevědomí človíčkové honem chtějí této ubohé duši „pomoci“. Se zbožným kroucením očí, modlitbami, svěcenou vodou, talismany a zaříkavými slovy, která neznamenají nic jiného než bezmeznou pýchu těch, kdo se domnívají něco vědět.

Jest to komedie, sloužící k sebeuspokojení a nic více. Podkuřování vlastní osobě. Pomoc jest jen v jeho představě. *Temný v mnoha případech nechce žádnou pomoc!* On ví, že mu tito lidé nemohou pomoci a počítá jen s tím, aby je tak nepozorovaně přitáhl k sobě dolů! Tak jako se všechno temné vrhá vždy jen na slabosti. A to

s velikou nadějí na úspěch, neboť chtěním pomoci otvírají se takto chtějící proudům temna. Podávají mu ruku, aby je pozvedli, přicházejí s ním však do kontaktu a klesají, aniž by co věděli!

Že chtěli jinak, není jim v tomto případě vůbec nic platno, protože se dobrovolně vydali nebezpečí, před nímž by jinak byli bezpodmínečně chráněni. Takto však byla jimi samotnými prolomena ochrana a taková lehkomyslnost se musí vymstít.

I když takoví lidé konečně potřebují a prosí o pomoc druhých, když sami svou hloupostí přišli do tísně a nemohou dále, tu chtějí jako pomoc jen splnění vlastních přání a ne snad osvobození od temného ducha, kterého na sebe přitáhli.

Kdyby do takového kruhu přišel opravdový pomocník, který by místo splnění jejich nesprávných přání poslal příslušníka temna tam, kam podle svého druhu patří, aby mu zabránil zatahovat lehkomyslné nevědomce do zkázy, pak by všichni takto osvobození jednotně zaujali nepřátelský postoj vůči tomuto pomocníku a pravděpodobně by ho nazývali poslem temnot, kdyby jejich ubohý „duch“ pojednou nemohl již přijít. Je to ve skutečnosti jen hněv nad ztrátou tak mnohých zábavných hodin, ve kterých se mohli „povznášet“. To si ovšem neuvědomují.

„Zbožní“ nazývají to tvrdostí a považují to za nekřesťanské, když takový duch jest poslán tam, odkud přišel, poněvadž *jen tam* a nikde jinde může přijít k poznání. Aby bylo možno skutečně pomoci nižšímu duchu, k tomu patří zcela jiných věcí, než mohou poskytnout účastníci a vůdci spiritistických kroužků.

Z tohoto a ještě z mnoha jiných důvodů nemá žádného účelu takovým zbloudilcům v jejich domýšlivosti říkat ještě třeba jen jediné slovo přesto, že bych v *každém* sezení, lhostejno, kde a kým je vedeno, ať je sebesilnější, při takových případech beze všeho mohl přivést důkazy. Tam, kde je skutečně vážné chtění, najdou mne vždy připravena ku pomoci. Postavím se bez váhání vůči *každému* spiritistickému kruhu nebo jeho duchům, *každému* démonu nebo jiným vetřelcům! –

Ne jinak jest tomu u okultistů, kteří se v hledání a částečně v experimentech ztrácejí ve věcech, které je ještě více připoutávají na

nízké jemnohmotné okolí. Proudy, jimž se otvírají, vážou je jen pevněji a drží zpět. –

Právě tak veliké škody způsobují díla mystiků, kteří se svým nejistým tápáním vedou jen do bludiště zmatků, což přináší jako přirozený následek jen zapletení se do těchto bludišť. Jest to z největší části fantasie a blouznění, v kterém se snaží opájeti sami sebe nebo chtějí vzbudit zdání skutečného vědění, které se však podobá jen mnohoříkajícímu úsměvu nevědomce. Není to nic jiného než blud, ve kterém žijí a který je mnohdy svede i k tomu, aby se posmívali jiným, méně škodlivým.

Nejsou si vůbec vědomi své vlastní nebezpečnosti, poněvadž tato leží *jen* na duchovním poli, což nejsou schopni poznat. *Osobně* jsou také úplně neškodní, avšak *jejich díla* způsobují ohromné zmatky a zavádějí, lhostejno, zda své fantastické myšlenky opatrně halí do románu, nebo je nalévají do jiných forem. Mystika vede ještě lehčeji do náruče temných proudů, poněvadž s sebou současně přináší uspávající pohodlnost nebo příjemné mrazení a plaše se vyhýbá jakékoliv jasnosti. Lidští duchové žijí při tom nezdravě bez pevných základů a jsou vláčeni sem a tam.

Bůh však chce, aby člověk žil podle jeho zákonů, poněvadž *jen v tom* může být člověk šťasten! K tomuto žití podle zákonů však *náleží plná znalost* a žádné nejasnosti. Celý život a pohyb ve stvoření jest podroben zákonům a přichází skrze ně. Proto *musí* člověk stvoření poznat *jasně a plně vědomě* až do nejmenších částí! Kde pak zůstává ještě místo pro mystiku? Mystika ve stvoření jest *proti Božské vůli* a nesnáší se s Božskými přikázáními. Proto musí škodit lidem, kteří se jí obírají.

Mystik jest tedy blízce příbuzný s okultistou a spiritistou a škodí v důsledku svého působení. *Duchovně* není v tom žádného rozdílu.

K politování jsou pak ještě velmi mnohé *náboženské* sekty a společnosti, které se všechny domnívají, že každá má pro sebe jedině plnou pravdu a že jde *přede* všemi ostatními.

S tímto předsudkem předstupují vůči *všemu,* s čím se setkají a nezkoumají svěže jiné myšlenky a nenechají je na sebe působit, nýbrž táhnou všechno dosavadní s sebou. Jakmile se toto staré nedá

smísit s novým, zavrhují toto nové jako falešné. Řídí své měřítko podle starého, které jim bylo dáno a jemuž často ještě vůbec správně neporozuměli.

Jejich úsudek v tomto omezení je vždy ukvapený a svéhlavý. Nevěcně a nikoliv vlastními slovy, nýbrž slovy jiných, kterým nikdy sami správně neporozuměli, se snaží všechno v porovnání se *svým* věděním odmítnout jako méně hodnotné. K tomu používají blahosklonných vět, které nejen ukazují duchovní pýchu, nýbrž zjevují také skutečnou vnitřní prázdnotu a nezměnitelnou omezenost.

Jsou to zástupy těch, kteří vždy důvěrně volají: „Pane, Pane!“ Avšak Pán je nebude znát!

Chraňte se především před *těmito* „věřícími“, abyste se s nimi tupě nehnali do zkázy.

27. Jest Abdrushin protivníkem astrologie?

Otázka:

Jest Abdrushin protivníkem astrologie?

Odpověď:

Ne! Znám naopak velmi dobře vysokou hodnotu astrologie. Znám však také nedostatky nynějšího vědění v této věci. Z toho důvodu radím, aby tyto nedostatky, kterých jsou si vědomi mnozí, kdo se zabývají astrologií, nebyly zatajovány těm, kteří o horoskop prosí.

Největší nebezpečí leží tu opět ve všech takových věcech na straně publika, které hledá radu! Největší jejich část se pak stává tak úzkostlivě odvislou, že se vůbec neodváží žádného svobodného rozhodnutí a tím si úplně znemožňují svůj vlastní duchovní vzestup a duchovní uzrávání.

Právě astrologii bych velmi rád pomohl razit cestu k výšinám, které jí patří.

28. Konnersreutský případ.

Otázka:

Konnersreutský případ byl náhle ukryt před veřejností, když byl probuzen zájem velmi mnohých lidí, aniž by místa, jež dala podnět k uzavření tohoto jistě neobyčejného případu, podala uspokojivé vysvětlení. Konnersreutský případ se vyvinul v otázku lidstva a neměl by proto sloužit jen ke studiu jednotlivců za kulisami, kteří se *domnívají* být povoláni. To se děje v roce 1927, ne snad o 100 let zpět! Neměl by tu být vznesen všeobecný protest?

Odpověď:

Domníváte se, že nějakým protestem dnes získáte mnoho *cenných* následovníků? Již z počátku jsem viděl, že dojde k tomuto ukrytí a také jsem na to poukázal! Je to znamení, že jsem poznal správně, poněvadž nevědomost, přijde-li do nesnází, jinak jednat nemůže, nemá-li odvahu přiznat nevědomost. Vyčkejte klidně konce, i kdyby to mělo trvat léta. Pravda se nakonec ukáže přes ukrývání i pozemsky. Dosavadní pokusy o vysvětlení tak mnoha těch, kdo se domnívali být vědoucí, jsou většinou jen nejbezplánovitější fantazie, sestavené ze čtených, avšak málo pochopených knih a ani věda, ani církev nemohly oznámit nic uspokojivého. Není divu, že to vzbuzuje neklid, když v tomto způsobeném zmatku náhle dojde k takovému zřetelnému ústupu. Přesto však není nutno se k vůli tomu rozhořčovat. Hodina vysvětlení jednou přijde. *Pak* neškrtnu nebo nepřidám ani slovo k mým vysvětlivkám o tomto případě, že dnes, až na řídké výjimky, to lidé chtějí přejít se smíchem. Pro mne jest Konnersreutský případ vyřízen.

29. Co je energie? Co je tíže?

Otázka:

Co je energie? Co je tíže?

Odpověď:

Tyto otázky jsou předčasné, neboť teprve v příštích přednáškách bude o nich důkladně pojednáno. Chci však přece ve vší krátkosti vysvětlit aspoň toto:

Energie jest duch! Právě o duchu musím ještě mnohokrát pojednávat, neboť duch zahrnuje téměř *všechny* nevyřešené záhady naší nynější vědy. Duch má též mnohá odstupnění, což dosud nemohlo být bráno v úvahu, poněvadž to nikdo neví, ježto „duch“ nebyl tímto lidstvem vůbec ještě poznán.

Duch jest tak mnohostranný ve svém odstupňování, že v těchto mnoha odstupňováních vznikly všechny bludy, na nichž si lidé vždy ještě marně lámou svou hlavu.

Energie, nazývaná tak exaktní vědou, jest duch. Ne však takový duch, ze kterého se tvoří sebevědomý lidský duch, nýbrž jiný druh.

Dnes o tom jen krátce: Prastvoření v duchovním stvoření, tedy v Ráji, vyzařují *ve svém chtění*. Tato vyzařování jsou *také* duchovní, avšak nižšího stupně směrem dolů, neboť to nejsou přímá vyzařování *Ducha* Svatého, Božské vůle, nýbrž *vyzařování* těch, kteří byli Duchem Svatým stvořeni! Tato vyzařování pronikají jako duchovní odstupnění paprskovitě dolů přes hranice duchovní říše a proudí jinými částmi vesmíru, nesou však v sobě přes své odstupnění vždy ještě jako duchovní živou sílu, která nejen naráží a pudí, nýbrž působí také magneticky přitažlivě na jinorodé neduchovní okolí.

Magnetická přitažlivá síla u těchto duchovních proudů není však ve své síle tak veliká jako síla, která drží celý vesmír. Tak se stává, že proudy, proniknuvší z duchovní říše, mohou k sobě přitáhnout vždy

jen *maličké částečky* jinorodého okolí a tím jsou jimi obaleny, kterýžto pochod rozdrobuje proudy zprvu jednotné. Takový duchovní proud jest tím v přirozeném dění rozdělen na nezčetné prášky, poněvadž obaly přitaženého mají dělící účinek. Tyto obaly jsou vždy pouze úplně nepatrné, tenoučké vrstvičky rozličných okolních druhů, poněvadž *jednotlivý* malý duchovní prášek proudu má magnetickou, zadržující sílu, odpovídající své nepatrnosti. Tím vznikají pak pozvolna elektrony, atomy atd.

Avšak cesta až sem jest nekonečně daleká. I tu chci dnes krátce popsat. Představte si: Vyzařování Prastvořených proniká ve své aktivitě chtění ven přes hranice Ráje. Přicházejí do říše bytostna jako magneticky přitahující cizinci. Bytostnost sama se skládá z mnohých odstupnění, které chci předběžně rozdělit zatím jen ve *tři* základní druhy: na *jemnou, střední a hrubou* bytostnost, nepřihlížeje při tom k základním druhům vědomé bytostnosti, která je v tomto druhu nejvyšší, a nevědomé bytostnosti.

Při vstupu duchovního proudu do jemného druhu bytostnosti nastává, jsouc vyvolána magnetickou silou proudu, ihned obalování touto jemnou bytostností, čímž se současně vzbuzuje horlivý pohyb. Tento pochod obalování vyhlíží tak, jakoby se nepřátelská armáda vrhla na tohoto vetřelce, či duchovní proud, při čemž však ve skutečnosti jen toto duchovní v tomto cizím druhu svého nového okolí, samo vyvolává tento pohyb vlastní magnetickou přitažlivou silou. Bytostné pospíchá k němu přitaženo v letícím spěchu. S obalováním následuje současně rozprášení proudu. Není žádného smíšení duchovního s jemnou bytostností, nýbrž jen obalení duchovního bytostným. Jádro jest duchovní prášek, který jest kolem dokola obalen jemno bytostností, která jest držena magnetickou přitažlivou silou duchovního jádra.

Duchovní jádro uchovává však své magnetické vyzařování i přes tento obal a proniká jím jemný, bytostný obal. Při tomto pronikání vzniká však teplo a nastává změna zářením duchovního prášku. Spojením vystupuje jinak, než bylo zprvu a získává touto změnou vliv na *střední* bytostnost.

Současně s pochodem přitahování jemné bytostnosti vzniká pomalu stlačování se jednotlivých částeček jemné bytostnosti, čili nakupení se kolem každého duchovního prášku a toto stlačené nakupení vyvolává zmenšení prostoru určité látky vůči jinému, ještě volně se vznášejícímu nepoutanému okolí jemné bytostnosti. Proto není již přitažlivou silou duchovní říše, ráje, držen na *stejné* výši, jako částečky dosud volné. Se stlačením *nastává další vzdálení se od stále stejnoměrně pracujícího magnetického střediska sil,* které spočívá v podstatě *duchovního* stvoření, Ráje. A *tento děj jest nástupem zákona tíže.* Jest to současně bod obratu v pohonu až dosud se odehrávajícího dění.

Tento pochod nutno bystře pozorovat; Činností chtění Prastvořených vznikají vyzařování. Nutno ovšem upozornit, že tato vyzařování nejsou chtěním samotným, nýbrž průvodními zjevy chtění, *vedlejšími účinky* hlavního proudu chtění. Přesto si udržují tyto vedlejší účinky, nekontrolovaně svými původci, vždy ještě tolik průbojné síly, že jsou *vypuzeny* přes hranice duchovní říše a tam vyvolávají magnetickou silou, která je v nich v důsledku jejich duchovního druhu zakotvena, účinky, které jsem právě vylíčil. Hlavní proud chtění Prastvořených nemá s tím nic společného. Ten se projevuje vždy přímo ve chtěném cíli. Mnohem silněji a vědoměji. O tom promluvím jindy.

Okamžité obalení duchovního prášku, který byl vytlačen přes hranice, brání bezprostředně samočinnému jeho návratu do duchovna, poněvadž se mezi to vtlačila vrstvička jemné bytostnosti, nebo lépe, jest přitažlivostí duchovního prášku mezi tím držena. První děj vzdálení se od magnetického centra bylo tedy vypuzení ven jako vedlejší účinek nějakého vědomého chtění. S prvním obalem nastává ihned jako příčina dalšího pohybu pravý opak; nutnost dalšího vzdalování se následkem přitažlivosti vzniklého zhuštění jemné bytostnosti v poměru k dosavadnímu okolí, ostatní ještě nezhuštěné jemné bytostnosti. Odtud působí pak vždy *více* činitelů na pohybový popud. Při každém dalším obalu přistupuje k tomu nový činitel.

Zde musím podotknout, že každý jednotlivý druh v celém stvoření jest ve zcela zvláštním, svou podstatou podmíněném stupni

pro sebe zaměřen na přitažlivou sílu duchovního stvoření, v základě naladěn vždy na *volný, nesouvisející,* tedy *nestlačený* dotyčný druh.

Jemnohmotnost jest tedy zařízena na jiný stupeň přitažlivé síly než hrubohmotnost. Právě tak ovšem zase jinak než bytostnost. Tak dochází k tomu, že při obalování duchovního prášku stlačením jemné bytostnosti nastává ihned jiný stupeň přitažlivé síly duchovního stvoření, který způsobuje vzdalování se obaleného duchovního prášku dále od bodu přitažlivosti.

Tento děj se opakuje při každém novém obalení. Jest nazýván zákonem tíže, který ve skutečnosti jest zakotven v možnosti vzdálení se té které věci od přirozené přitažlivosti duchovního stvoření! Tato možnost vzdálení se jest podmíněna příslušnou podstatou v jejích rozličných změnách.

K dalšímu ději mohu se vyjádřit stručněji: Stlačený obal jemné bytostnosti přináší s sebou podle našich pojmů takzvané *klesání* vlivem shora uvedených účinků a blíží se tím střední bytostnosti, na kterou nyní vyzařování duchovního jádra změněné vlivem obalu, působí právě tak přitažlivě, jako dříve duchovní prášek na jemnou bytostnost. Zde je nutno opět si všimnout toho, že přímé, tedy nezměněné vyzařování duchovního prášku, by nemohlo ve střední bytostnosti působit tak silně jako nynější vyzařování, které bylo pozměněno obaly jemné bytostnosti. *Teprve toto* může působit na střední bytostnost tak přitažlivě, že se ihned klade jako další obal přes obal jemné bytostnosti a jest udržována změněnou přitažlivou silou duchovního prášku.

Tím vzniká tentýž pochod jako dříve v jemné bytostnosti a také zde je vyzařování duchovního prášku opět pozměněno, poněvadž jest již ovlivněno *dvěma* obaly. Tak to jde dále do hrubé bytostnosti a z ní pak zase do jemné, střední a hrubé jemnohmotnosti. Duchovní prášek přijímá vždy nové obaly rozličných druhů, až pak nakonec vstupuje do jemné hrubohmotnosti a tím kolem sebe klade *tento* obal. Odtud jde do střední hrubohmotnosti a pak teprve do těžké, tedy hrubé hrubohmotnosti, která ve svém volném stavu odpovídá vůbec hrubohmotnosti našeho těla a našeho viditelného okolí.

Teprve zde se však stává vším tím, co jest exaktní vědě dneška známo, stává se elektrony, atomy atd.

Ženoucí energií jest ve všem jen *jádro,* nepatrný *duchovní* prášek, který patří k nejnižšímu odstupnění v duchovnu a jest jen vedlejším projevem chtění Prastvořených v tak zvaném ráji, v duchovní centrále stvoření.

Toto vysvětlení jest přirozeně ještě velmi jednostranné. A z toho, co bylo řečeno, možno mít užitek tehdy, jestliže použijeme též zákona stejnorodosti. Při tom je nutno, všímati si především *obalů,* neboť každý obal jest podroben zákonům *svého* druhu, což znamená, že se duchovní prášek může správně uplatňovat vždy jen tam, kde je právě jeho *nejzevnější* obal ve své stejnorodosti. Se svým hrubohmotným obalem jen ve hrubohmotnosti a zde opět jen ve zcela určitém příslušném druhu. S jemnohmotným obalem jen ve stejnorodosti jemnohmotna. V bytostném obalu jen v příslušném druhu bytostnosti.

Samozřejmě z toho vyplývá, že námi již zmíněný zákon tíže, tedy možnost vzdálení se od přitažlivé síly duchovní říše působí vždy jen převážně na příslušný zevnější obal. Tento zevnější obal jest tedy rozhodující pro místo zdržování se a pro sílu k přímé činnosti. *Klíč* k otevření vchodů do jiných druhů jako na příklad z jemné bytostnosti do střední a hrubé, tak jako do hmotnosti, jest *ve změnách vyzařování duchovního prášku,* jež vznikají vždy dalšími obaly. Bez těchto změn by nebyl možný ani přechod, ani činnost v přitahování. Duchovní muselo by tedy zůstat úplně nečinné, kdyby přešlo přímo bez přechodů do hmotnosti, poněvadž by tím chyběla každá možnost spojení.

Ku konci ještě něco: Z mých výkladů vyplývá, že jedině duchovní *není podrobeno zákonu tíže!* Nezná žádné tíže a proto vždy, jakmile jsou uvolněny jeho obaly, musí nezadržitelně stoupat, letět vzhůru do duchovní říše, která nepodléhá zákonu tíže, nám známému.

Abych vyloučil omyly, chci poukázat na to, že duchovní zárodek člověka jest *zcela jiného druhu* duchovna, než zde znázorňované proudy. Má také mnohem více přitažlivé síly a uplatňuje ji až po určitý stupeň také přímo na obalené duchovní prášky. Tak mnohý

posluchač může si nyní představit, že veliké rozdělení *duchovních* druhů v pozdějším stvoření, tedy také v našich částech, tím že nepodléhá tíži okolí, nese v sobě ohromnou sílu ke vzestupu ke svému duchovnímu původu a tím spojení s přitažlivou silou odtud přicházející, dává celému vesmíru *držení* a pomáhá udržovati dráhu, kterou všechno musí dodržovat.

Tento obor jest tak ohromný, že dnešní malý přehled musí být rozdělen do mnoha přednášek, abych posluchače a čtenáře do toho uvedl. Avšak přes zdánlivou obtížnost vrací se vždy vše jen k největší prostotě. Jedině odklon lidského ducha, způsobený potlačením jeho *duchovní vnímavosti* mne nutí, abych v mnohaletých přednáškách provedl posluchače namáhavou cestičkou rozumu, poněvadž se každý bez výjimky ztratil v houštinách.

Seskupení se, znázorněných částeček ve hvězdy se vznikajícím při tom nahromaděním magnetické síly duchovna, které je v nich obsaženo, které mimo působící velikou centrálu duchovní říše, mají mezi sebou a v sobě opět vlastní, vůči duchovní říši přirozeně mnohem slabší centrály přitažlivosti, které ve veliké vzdálenosti od Ráje, jako hlavního centra, také mezi sebou mohou zvlášť působit, přes to, že zůstávají vždy v poutech hlavní přitažlivé síly duchovního ráje, bude tvořiti serii přednášek pro sebe. Právě tak jejich seskupení se v těla lidská, zvířecí a rostlinná.

Vědění jest moc! Často se používá tohoto rčení, avšak k tomu jest nutno jiné vědění než to, co se lidé dnes domnívají míti. Musí to být *duchovní* vědění, nejen rozumové vědomosti! Dosud v tom exaktní věda nedosáhla nic zvláštního a všichni se ztrácejí se svým nejistým tápáním v říši nesčetných nedostatků nižších oborů. Jen ten, kdo zná *všechna* tajemství stvoření, může dát rozkvést hmotnému světu, nebo jej uvésti v trosky.

30. Poznání inkarnací z fotografií.

Otázka:

Jest možno, aby lidé na základě fotografií mohli vidět dřívější nebo pozdější inkarnace?

Odpověď:

Zajisté, avšak nikoliv bez jistého omezení. Bude to těžké u takových osob, které byly nějak přímo zapojeny do velikého světového dění (není to tedy míněno pozemsky). Neboť takoví lidé jsou pod zvlášť silným prouděním, která matou vidoucího, kalí jeho zrak a snad mu i k jeho prospěchu znemožňují, aby se přiblížil.

31. Jest Abdrushin věštec?

Otázka:

Jest Abdrushin věštec nebo čerpá z cizích pramenů?

Odpověď:

Přesto, že tato otázka jest čistě osobní, čili zvědavost a vědění o tom absolutně nemůže přispět k duchovnímu vzestupu, chci na to výjimečně odpovědět. Nejsem žádný věštec ve známém smyslu, nečerpám však ani z cizích pramenů. Obojího není mi zapotřebí. Také si ze žádné strany nic nevypůjčuji, jak se mnozí domnívají. Není to žádné shrnování myšlenek jiných hnutí. Nacházíte-li příbuzné zvuky v rozličných starých i novějších směrech, vzniká to pouze tím, že v nich jsou obsažena zrnéčka Pravdy. Taková zrnéčka musí vždy a všude zůstat stejná a proto je lze nalézti i v mých přednáškách.

Čerpám sám a nesestavuji nic dohromady! Kdo se s tím nedovede spokojit, ten by nerozuměl ani tomu, kdybych chtěl vysvětlit více. Chci, aby *Slovo bylo zkoumáno* a přijímáno, pokud to kdo dovede, neboť bez *vlastního přesvědčení* každého jednotlivce nemá pro něho žádnou cenu. Přesvědčení však nesmí být k vůli tomu, kdo Slovo přináší, nýbrž musí vzniknout z vnitřního souhlasu s tím, co bylo řečeno! O tom jsem se zmínil výslovně již na počátku svých přednášek ba ještě více, *vyžaduji to.* A při tom jsou takové otázky zbytečné. Kdo přes to při čtení nevycítí již čerpání, ten také Poselství vůbec nepochopil.

32. Kdo byla duše záhady z Konnersreuthu?

Otázka:

Jestliže Abdrushin s takovou jistotou vysvětluje záhadu z Konnersreuthu, může pak jistě také říci, kým tato duše dříve byla a z čeho vznikla její karma?

Odpověď:

Samozřejmě. To, že jsem o tom pomlčel, je jenom proto, že zůstávám u *věcných* vysvětlivek a nezatahuji nic osobního. Dotýkám se jen toho, co je bezpodmínečně nutné k vysvětlení veřejně položené otázky.

33. Může být vyléčen člověk posedlý démonem?

Otázka:

Může být vyléčen člověk posedlý démonem?

Odpověď:

Člověk nemůže vůbec být nějakým démonem „posedlý“! Není to možno již ze zcela přirozených důvodů. Neboť jádro člověka jest *duch,* démon jest však bytost, kdysi nevinná a pouze chtěním lidského ducha vypěstovaná v démona. A poněvadž duch jest ve své podstatě výše nežli bytost, nemůže bytost ducha zatlačit, ani ne občas, což při posedlosti jest nutné! Člověk může však být démonicky *ovlivněn!* To jest veliký rozdíl. Neboť k ovlivnění patří chtěné vnitřní vyjití vstříc dotyčného člověka, nechť již jest to vyvoláno jeho jednáním, tedy dějem, který působí zvenčí na nitro, nebo jeho vlastním chtěním, nějakým sklonem, který si přisvojil, čili učinil ho svou vlastností. V tomto případě otvírá se nejdříve vnitřně tomuto zlému vlivu a působí pak ovlivněn na venek.

Ovlivnění démonem nemůže tedy nastat bez vlastního chtění. Z *tohoto* důvodu jest také léčení nebo pomoc *velmi ztížena*. Tento stav jest také mnohem nebezpečnější pro člověka samotného a pro jeho okolí, poněvadž působí vypočítavěji, potměšileji a dokonale vědomě.

Posedlý jest však ten, kdo jest nějakým zlomyslným, nízkým, tedy temným lidským duchem z onoho světa občas nebo trvale „posedlý“. To znamená, že jeho vlastní duch jest v něm během posedlosti zatlačen stranou a ochromen, při čemž vetřelec přejímá vládu nad tělem a jeho mozkovými funkcemi, i když jen částečně. Nad denním mozkem však úplně. Toto zatlačení může nastat, poněvadž zlovolný jest také duchem, nikoliv bytostí! Může se to stát také vždy jen tam, kde k tomu byla podána ruka *vlastním* duchem. To se může stát různým způsobem. Buď velikou ochablostí, tedy leností

vlastního ducha, nebo při zahrávání si s tak zvanými záhrobními bytostmi, jako na příklad při pohybech stolku atd. Může se tak stát množstvím jiných událostí, jako leknutím, bázní a úzkostí, kteréžto stavy na krátký okamžik ochromují sílu vlastního ducha.

Avšak také v tom jest opět tolik četných variací dějů, že to nelze zodpovědět schematicky nebo jen zběžně. Musel bych o tom napsat zvláštní přednášku. Dnes přináším jen hrubé základní rysy, které mohou dát správný obraz těm, kdo se na to táží.

Posedlost se dá léčit lehce a rychle, přirozeně že ne spiritisty nebo církevními duchovními. Nemůže se tak dít zaklínáním a vším podobným, také ne těmi, kdo mají jen zlomky vědění. Vše to nemá ve stvoření žádné moci, nýbrž musí to být v síle toho, kdo jest k tomu povolán. Tato síla jest mnohem větší než síla všech v úvahu při tom přicházejících zlomyslných duchů, kteří často disponují ohromnou energií. Tak jako tito zlovolní dostávají přílivy sil z temnot, tak dostává čistý duch v čisté víře ku své síle síly ze světlé čistoty v nejprostší modlitbě před činem.

Posedlost lze tedy rychle vyléčit, ovlivnění však mnohem tíže. S jistotou možno předpokládat, že velmi mnozí lidé v ústavech pro choromyslné jsou jen posedlí a nikoliv nemocní. Jest přirozené, že jsou při tom na čas zničeni, neboť tělo nemůže tento duchovní přetlak trvale vydržet.

34. Kristus a znovuvtělení.

Otázka:

Jak to přijde, že Kristus nemluvil nikdy o znovuvtělení? Nikdy také nemluvil o Svatém Grálu.

Odpověď:

Kristus pravil jen všechno to, co museli vědět lidé *za Jeho času,* aby mohli duchovně stoupat vzhůru a nic víc. Dnes musí však mít lidé důkladnější vysvětlení, poněvadž prokázali neschopnost pochopit hloubku prostoty Kristových podobenství a obrazů. Mimo to byla však poslední večeře na konci Jeho pozemské pouti *úkonem Grálu*.

Avšak tyto vysvětlivky jdou mnohem dále, nežli je dnes nutno. Co lidé dnes potřebují ke vzestupu, to již dostali. Kdo chce vědět ještě více, ten nepoznal to, co bylo řečeno dosud. Tomu by ani další také nemohlo pomoci.

35. Přitažlivost stejnorodého.

Otázka:

Abdrushin mluví o světovém zákoně přitažlivosti stejnorodého. Jak je možné, že se extrémy stýkají, při čemž stejnorodé póly se odpuzují. Můžeme to pozorovat všude, i u lidí. Dobré ženy nemívají zvláštní muže, při čemž dobří mužové často mají nápadně špatné ženy atd. Takových případů lze nalézti mnoho.

Odpověď:

Mluvím-li o světovém zákoně přitažlivosti stejnorodého, nejedná se při tom o malé částečky druhů, o kterých se v otázce zmiňujete. Chcete-li mluvit o stejnorodosti ve světovém zákoně, musíte si být nejdříve vědom toho, co vůbec druh jest!

Na příklad positivní elektřina, právě tak jako špatná žena nebo špatný muž, dávno ještě nejsou nějakým druhem pro sebe, tak jak přichází k uplatnění ve světovém zákoně. Positivní a negativní části usilují k sobě, poněvadž teprve ještě s mnoha jinými částmi mohou tvořit druh, který pak vyvíjí přitažlivou sílu na tentýž *ucelený druh*. Nadto jest snaha po spojení rozličných dílčích druhů přímo projevem tohoto zákona přitažlivosti stejnorodého, který vynucuje, že částečky, patřící k dokonalému druhu, se musí nalézt a spojit. Na tyto věci přijdeme později stejně, čím více se budeme blížit pozemsky viditelným pochodům.

36. Spiritisté.

Otázka:

Abdrushinova slova o spiritistech jsou takové břitkosti, že v nich lze spatřovat jen dvojí: buďto ještě částečná neznalost nebo tak vysoké vědění, že stojí nade všemi bytostmi z onoho světa, kteří se ve spiritistických kroužcích projevují. Jen jedna z těchto dvou věcí může být základem jeho skutečně nápadné ostrosti, kterou se tato přednáška ode všech ostatních liší. Proč je Abdrushin tak přísným protivníkem tolik rozšířeného spiritismu?

Odpověď:

Nejsem protivníkem spiritismu. Již jednou jsem to zvlášť zdůraznil. Avšak *názory a postoj spiritistů* musí být až na řídké výjimky zavrženy. Daly by se srovnat se stádem ovcí bez pastýře, jsou však na tom ve skutečnosti hůře než ovce, což se velmi brzy prokáže.

Spiritismus o sobě má plné oprávnění a velkou úlohu. Projevy z tak zvaného onoho světa jsou ve většině případů dobře míněny a ve svém, ne příliš velikém rozhledu, jsou plně přizpůsobeny omezeným možnostem chápání těch, kteří po tom touží. Kdyby byla možnost chápavosti zmíněných kroužků zdravější a svobodnější, pak by i projevy ve zvratném působení mohly přicházeti od *výše již stojících* bytostí z onoho světa.

Falešné a zavržitelné přinášejí sem však také jen stoupenci, tedy spiritisté sami, protože si každý kruh představuje, že dostává to nejvyšší, čistou Pravdu, která však sama tomu, kdo se projevuje, jest ještě úplně cizí, nebo jest při nejmenším zakalena.

Pravím otevřeně na otázku nahoře zmíněnou, že nemluví ze mne nevědomost, nýbrž *větší* vědění, než *všech* spiritistických kroužků a těch, kteří se zde projevují. Klidně a chladně tvrdím, že tam, kde se zdá, že se projevuje to nejvyšší, přirozeně vždy jen podle mínění těchto kruhů, jest bezmezný omyl, vyvolaný, vytvořený a živený

samotnými stoupenci tohoto kruhu. Lidé vůbec neví, jakému zmatení pojmů vždy podléhají. A to jest to, že se sami sobě zdají vnitřně upevnění. Žádnému člověku neberu dobrou víru v sama sebe a v hodnoty všech projevů, kterých se účastní, avšak se vší ostrostí a určitostí popírám vědění obou částí: stoupenců, tak jako těch, kteří se projevují.

Docházející dopisy z různých zemí a z různých národů při vší své dobromyslnosti a veškeré poctivosti poskytují mi vždy znovu skličující důkaz, že jest to ještě mnohem horší, než jsem chtěl říci. Ode všech těchto zbloudilých, kteří se v sobě z vlastní omezenosti cítí tak klidní a povznešení, lze se jen s velkým smutkem odvrátit. Právě v této zdánlivé povznešenosti spočívá strašlivé nebezpečí zániku, který nyní již nehrozí, nýbrž jest úplně nevyhnutelný. Není to domýšlivost postižených, kterých jsou miliony, a není to chtění se povznášet, avšak se soustrastí v srdci nad druhými, jdou cestou k vlastní zkáze.

I zde mohu říci jen tolik, abyste čekali jen krátký čas. Toto vyčkávání nemůže již žádného příliš unavit a mnohý pozná konečně s velikým uleknutím, že následkem jeho vlastního postoje je cesta před ním ještě tak dlouhá, že jeho síla již nedostačuje, aby dosáhl vysněného cíle ještě před poslední hodinou, poněvadž se příliš dlouho zdržoval jen nicotnostmi, které tvrdošíjně považoval za veliké a svaté.

37. Kývání.

Otázka:

Kývám siderickým kyvadlem. Ne způsobem obvyklým, nýbrž ve vážném bádání. Vím, že se mohu na své výsledky spolehnout. Kromě jiných kýval jsem také o Kristovi, Mojžíšovi, Budhovi, s nápadnými výsledky. Nevynechal jsem nakonec kývání ani o Abdrushinovi a vím, kdo jest. Mimo sebe znám ještě mnohé jinak obdařené, kteří to právě tak vědí a nedají se v tom nijak mýlit.

V odpovědích posledního sešitu, zda je Abdrushin věštcem, odmítl takové otázky jako zvědavost a podal odpověď, která jest ve smyslu správná a odpovídá pravdě, avšak musela by být mnohem zřetelnější.

Svým dopisem kladu tedy Abdrushinovi otázku: Proč odmítá Abdrushin takové lidsky oprávněné otázky, proč se veřejně nepřizná k tomu, co je přece mnohým již známo?

Odpověď:

Poněvadž mi toho není zapotřebí! Opravdoví povolaní to budou vždy vědět v hodině, kdy to potřebují i bez mého přičinění. Ti však, kteří se domnívají být povolanými a nejsou jimi, nepotřebují to vědět. Mimo to se při tom jedná především o *Slovo* samotné, ne však o mne osobně. Smísení Slova s osobou odvádí bezpodmínečně část pozornosti od Slova na osobu. To ovšem neškodí Slovu, ani nositeli tohoto Slova, rozhodně však tomu, kdo chce přijmout Slovo neovlivněně a nedělené. Kdo chce slyšet, ten slyší i tak, a jiným lidem by ani sebevětším vycházením vstříc nebylo více pomoženo. Takto zůstanou uchráněni alespoň toho, aby na sebe uvalili novou karmu nepromyšleným posměchem, který by se jim jednou musel hořce vymstít.

Varuji však *každého čtenáře a posluchače naposledy* s hlubokou vážností také před kýváním a radím, aby se od nynějška *úplně*

vyvarovali každého pokusu s jakýmkoliv pomocným prostředkem okultistů, spiritistů, antroposofů atd. Lhostejno, co to jest, i kdyby to bylo nejnevinnější, i tak zvané meditace. *Všechno od nynějška bude ke škodě těm, kdo se tím obírají!* Budou uchopeni temnotou a strženi dolů, aniž by to pozorovali, protože to, co je světlé, nemůže již k nim přijíti.

Každý jednotlivec jest sám vinen svým duchovním zánikem. Neboť od nynějška jest všechno světlé staženo zpět a temnotám přenechána volná ruka. Nebude meškat zmocnit se těch, kteří mu takovým obíráním podali třeba jen špičku prstu. Krásnými pokryteckými slovy, která nedávají tušit duchovní pád. Kdo nechce slyšet, ten to musí pak pocítit. Neboť počátek konce právě započal, což každý jen trochu neovlivněný pozorovatel musí poznat.

38. Lorber.

Otázka:

Co říká Abdrushin o Lorberovi?

Odpověď:

Jeho díla jsem nikdy nečetl, avšak vím, že měl být upravovatelem cesty pro nositele Pravdy. I když on sám se postavil do služeb této úlohy, snaží se nyní jeho stoupenci, aby tuto z části radostně splněnou misii rozbili. Chtěl hledající lidi *vést vstříc* nositeli Pravdy, ne však sám být nositelem Pravdy.

Mnozí jeho stoupenci však uzavřeli své oči a uši všemu ostatnímu a považují to, co on přinesl, za nejvyšší, takže samotné poselství nositele Pravdy budou hodnotit níže. Tím podkopávají Lorberův úkol a také jeho chtění.

Takové dění není však nové, nýbrž nalezne se dnes všude, nechť se jedná o Bahai, nebo o antroposofii a o všechna ostatní hnutí malého nebo velkého stylu, takže by pro mnohé bylo lépe, kdyby nepřišli žádní předchůdci. Na štěstí jsou mnohé přicházející události dosti silné, aby takové nebezpečné bludy odplavily a obnažily při tom Pravdu.

Předchůdci mohou mluvit sebezřetelněji, stoupenci však přece v zaslepenosti hledají vždy falešný výklad a přehlížejí tvrdošíjně nejzřetelnější poukazy. Jsou nevyléčitelní ve své neschopnosti přijmout něco úplně nezměněně a prostě tak, jak to jest. Vždy se pokouší podávat výklady a vysvětlení, ve kterých mohou nechat vyniknout svému vlastnímu světlu! Mnohému bude snad ještě možno pomoci poznáním, které vznikne v pravý čas v nouzi.

39. Zkušební kámen okultismu.

Otázka:

Abdrushin neodmítá zásadně spiritismus a okultní zjevy, nýbrž jen dosavadní způsob provádění. Jest nějaký zkušební kámen, podle něhož by bylo lze poznat, který z mnoha kroužků sleduje pravou cestu a který má také jistou výši?

Odpověď:

Samozřejmě, že jest takový zkušební kámen, avšak pro člověka vždy jen ke zcela určitému stupni. Dnes je ještě vše zmateno a nepravost hnízdí téměř v každém kroužku, proto nepodávám o tom ani žádné rady. Avšak od prvního dne soudu jest to jedině *Slovo* Syna Člověka a tento sám.

Kroužky, které poznají *Slovo,* jsou na správné cestě na tomto i na onom světě. V tom není žádného rozdílu, neboť ono platí pro všechny. A jasnovidci, kteří poznali Syna Člověka, mají *čisté* schopnosti. Budou smět vidět na Něm a kolem Něho věci, které nikdo jiný kolem sebe nemůže mít, poněvadž předstírání právě těchto vznešených znamení jest zcela nemožné! A proto také nemohou v poznání jít nakonec bludně. Pro ty však, kteří nejsou čistého srdce, jest také schopnost jasnozření zbytečná a zkázonosná.

Mnozí se ovšem domnívají, že jsou čistého srdce, ačkoliv jimi vůbec nejsou, neboť žijí vnitřně bezstarostně ve falešné pokoře. Také mezi nimi nastane současně třídění. Hledající lidé mohou však být zcela klidni, neboť v posledním okamžiku největšího nebezpečí a nouze jest úplně nemožné nějaké podstrčení falešného Syna Člověka, poněvadž by mu nebyla dána síla, aby skutečně pomohl. Mohl by přinésti opět jen lidskou chytrost, ne však Božskou Pravdu, která jest dána pravému Synu Člověka.

40. Souboj.

Otázka:

Jaké stanovisko zaujímá Abdrushin k souboji?

Odpověď:

Podivuhodná otázka. Kdo se snažil alespoň trochu pochopit jedině směrodatné Božské zákony, bude vědět, že každý souboj je nejen dětinský, poněvadž bylo dáno již dosti příležitostí k povšimnutí, že v mnoha případech padnou při tom právě cennější lidé, nebo jsou tělesně poškození a že je to bezpodmínečně zločin. Tuto skutečnost neodstraní ani nejtřpytnější pláštík. Opravdu směšně působí vnější formy udržující důstojnost této záležitosti, která by byla skutečně hodna lepší věci. Všichni zúčastnění uvalují na sebe duchovně více nebo méně mocnou vinu a nebude jim lehké ji odčinit. Mimo to musí nést a odčinit účinky veškerých škod a duševních bolestí těch, kteří pozůstali.

Jest to znamení nápadné vnitřní vyprahlosti a prázdnoty tam, kde mohou dozrávat takové výstřelky společenských pojmů, které žádné straně nemohou přinést uspokojivé rozřešení. Jejich zjevnou, dětinské maškarádě se podobající nesmyslnost uvidí každý vnitřně vážný člověk. Aby byla ukázána mužnost a odvaha, to vyžaduje ovšem *více,* než vnější pevnost po několik hodin. Tomuto dává *pozemský život* zcela jiné příležitosti, jichž se právě takoví zdánliví hrdinové velmi často obávají a nezřídka před nimi prchnou. Jsou to *povinnosti vůči spolubližním,* nemluvíme-li již vůbec o železných povinnostech vůči Stvořiteli. Ti všichni mají za tyto křičící a příčící se jednání již svou mzdu a také v budoucnosti ji nezkráceně obdrží.

Společenské zvláštní názory nemohou nikdy otřást světovými zákony. Kdo se stane hříčkou takových názorů a zvyků, ten zahrabal v sobě též pravé jádro a jemu nemůže být proto dost dobře pomoženo. Až konečně jednou z toho procitne, jest pak pro něho

příliš pozdě. Chorobný pojem cti ve smyslu souboje, pohlížíme-li naň v pravém světle, není ničím jiným než částí sebeoslavování, která by ráda chtěla učinit z tvora Stvořitele a snaží se být pánem místo služebníkem. Z toho vzniká karikatura, jako ze všeho nezdravého a nepřirozeného. Pád jest samozřejmě při tom o to hlubší.

41. Syn Člověka.

Otázka:

Jest Syn Člověka již na zemi, nebo se teprve zrodí? Proč mlčí Abdrushin vytrvale právě o tomto bodě? Nechce Abdrushin mnoha lidem, kteří s přesvědčením přijali jeho slovo, i v tomto bodě poukázat na správnou cestu?

Odpověď:

Blízká budoucnost sama přinese odpověď; neboť bude *jen jeden* světový učitel. Také se Syn Člověka teprve nenarodí, nýbrž je již dlouho mezi lidmi, jak to již správně vycítili tak mnozí náboženští zvěstovatelé.

Tvrdý čas, kdy Syn Člověka zůstane mezi všemi falešnými proroky a vůdci jako jediný, kdo může skutečně pomoci v duchovní a pozemské tísni, je *mnohem bližší,* než jak si to dnes představují i ti lidé, kteří jsou označováni za nejpesimičtější fantasty. Nemůže tedy být ještě dítětem, nebo být teprve zrozen. To by bylo pro včasnou pomoc příliš pozdě.

Vyčkává klidně dobu splnění svého úkolu, protože by se mu dnes lidé posmívali a mnohé kruhy by jej nenáviděly neméně, než kdysi Syna Božího.

Proč by se měl předčasně dávat poznat, když mu *Boží* vůle sama urovná cestu? Není mu zapotřebí, aby se podílel na závodě, jehož cíl *jest jedině jeho cílem!* Nikdo kromě něho jej nedosáhne. Kdo z opravdu vážně hledajících si jen může představit, že by se tento Syn Člověka postavil do jedné řady s těmi mnohými, nebo jen vedle těch, kdo si říkají vůdci! Nemusel byste se nad tím usmívat? Syn Člověka se neuchází o přízeň lidí a nebude se ani přít s církvemi; neboť toho mu vůbec není zapotřebí. Boží vůle mu tentokrát požene lidstvo do rukou jakoby důtkami!

Jeho klidné vyčkávání je to nejstrašnější, co se může lidstvu stát!

Lidstvo to však jinak nezaslouží. Dostane se mu toho, co si samo připravilo. Čekejte proto trpělivě, až se čas naplní.

42. Soustrastí vědoucí.

Otázka:

Abdrushin říká, že legenda o Grálu jest proroctvím. To jest mi dobře srozumitelné. Jeho poselství Grálu znázorňuje však Syna Člověka – Parsifala přísného až k tvrdosti, při čemž v básni o Grálu se praví o „čistém bloudu“ „soustrastí vědoucí“!

Odpověď:

Jedině ve spravedlivé přísnosti spočívá povzbuzující láska! Mimo to špatně rozumíte slovům „soustrastí vědoucí“. Že Parsifal jest bojovníkem, o tom není třeba se zvlášť zmiňovat. Uvažte tedy jednou sám zcela klidně a objektivně: může se někdo soustrastí s jinými stát sám skutečně *vědoucím?* Pomocí slitovného soucitu, jak si to s mnoha jinými lidmi představujete? Přemýšlejte hlouběji a na konec přijdete k přesvědčení, že *skutečné vědění* nemůže vzniknout soucitem. Proto jest výklad nesprávný.

Pochopte jej však z jiné strany a pak přijdete k tomu, jak má být vykládán a jak mu má být rozuměno, a jak také na počátku byl míněn. Znamená to: „Spoluutrpením vědoucí“. To jest správnější. Soustrast jest vlastně spoluutrpení! Nejen bolest druhých soucítit, nýbrž jíti správnou cestou a při tom s ostatními *spolutrpěti.* Museť procítit všechno ve *vlastním prožití!* To jest zcela něco jiného.

V legendě nebo proroctví jest přes úchylky od skutečné inspirace následkem spolupráce lidského básnického rozumu při podání ještě dosti zřetelně vyjádřeno, že zaslíbený Parsifal musí *sám* v boji *prožít* všechny pozemské omyly, aby pod nimi trpěl jako mnozí jiní. Teprve tím se nakonec stane skutečně *vědoucím* o tom, co jest na tom falešné a kde pak při započetí své vlastní úlohy má zasáhnout, aby pomohl a vše změnil.

Není těžko pochopit, že v duchovním vztahu všechno protrpí jako *čistý bloud* v počátečním nepochopení pozemských názorů,

poněvadž řídí své myšlení a jednání převážně a bezděčně podle správných měřítek z *onoho světa,* které se tomuto lidstvu během pochybených tisíciletí staly nesrozumitelnými. Proto musí bezpodmínečně přijít do konfliktu s názory tohoto lidstva. Přichází z úplně jiného světa, který žije podle *Božských* zákonů, jež se v mnohém základně liší od zákonů, jež vymysleli duchovně zbloudilí lidé zde na zemi. Jest právě tak přirozené, že při tom bude přísný a na konec v hodině své úlohy zcela neúprosně všechno pozemské ohne a změní podle Božských zákonů.

Proto Parsifal, který přichází z vysokých dálav, kde zmatení názorů samovolně vytvořeného pozemského utrpení musí zůstat nepochopitelno, teprve mezi lidmi *musí vše spoluprožít na sobě,* aby pro to získal správné porozumění. Bez vlastního prožití nemůže vzniknout *to* vědění, které jest skutečně schopno odpomoci ostrým a pevným zásahem, zcela cílevědomě a s jistotou. Tak tentokrát nepomůže lidské chytrosti žádné kroucení a žádné obracení. Neboť ji poznal v celé její vadnosti. Chorobná místa budou vyříznuta a odstraněna, aby snažícímu se lidstvu byl ulehčen čas jeho pozemského života a mohl se dokonce přiblížit podobě ráje. K této úloze patří nejvyšší vědění, které bylo před tím úzce spojeno s pozemským prožitím uprostřed všech těchto výrůstků lidského rozumu. A proto jest oběť předchozího spoluutrpení nevyhnutelná, má-li přijít k pravému vědění! Nutným důsledkem toho bude přísnost až k tvrdosti, poněvadž bude před ním vždy stát vlastní prožití jako příklad.

Je to přirozené dění, jehož velikost budou lidé moci poznat tak jako vždy teprve daleko později. Též jistotu duchovního vedení, které používá všech cest vždy jen z přirozenosti. Při takovém velikém dění nepadají vedlejší důsledky spoluběžících, radostných nebo utrpení přinášejících událostí téměř v úvahu. Proto zůstávají tomu, kdo to provádí, vždy samozřejmé. Nebaží při tom po lidském porozumění nebo soucitu a registruje jen v citu při ostrém pozorování taková prožití, věda, že mu mají sloužit ke vzdělání.

Nakonec bude vše nádherně vykonáno! Utrpení samo a nepřátelství lidí v tak mnohé podobě, naostří meč a zatvrdí ocel

kladiva, které je má ve zpětném působení roztříštit v jejich pochybeném sebepovyšování! S obdivem bude po všech událostech lidský duch ve zpětném pohledu patřit na moudrost svého Stvořitele a pokorně se skloní, aby se v dobrovolné *službě* postavil do soustavy jeho stvoření.

43. Znovuvtělení a náboženská vyznání.

Otázka:

Mají-li býti stigmata z části účinky karmy, musely by se přece objevovat mezi národem židovským, který tehdy Krista ukřižoval.

Odpověď:

Mnozí čtenáři se podiví, že takovou naivní otázku veřejně zodpovídám. Považuji to však za nutné, poněvadž takové omezené názory jsou, žel, velmi rozšířeny.

Znovuvtělení se neřídí podle příslušnosti k nějakému náboženství, nýbrž pouze podle zralosti ducha, tak jako podle vlastností, které na něm ulpěly a které si tehdy získal, nebo je v sobě nosí. Stupeň zralosti, tak jako druh vlastností vyvolávají účinky přitažlivé síly stejnorodého ve světovém dění, tedy také při znovuvtěleních. Ne však nějaký náboženský názor, nebo nějaká konfese.

Mezi dnešními Židy jsou proto vtěleni mnozí dřívější křesťané, tak, jako mezi nynějšími křesťany jest mnoho dřívějších Židů. Náboženské názory jsou čistě pozemské, právě tak jako národnost. Před těmito závorami, které zřídil lidský rozum, nezastaví se dění jako je znovuvtělení, poněvadž tyto závory nebo hranice nejsou v sobě živé a ve světovém dění nic neznamenají. Jsou to ve skutečnosti jen malé vedlejší věci, které jedině malý pozemský člověk považuje za důležité a veliké k vůli – pozemskému vlivu! Pro nic jiného.

Často jest křesťan ve svém nejbližším pozemském bytí Židem, aby byl později opět křesťanem, nebo obráceně a přirozeně právě tak stoupenci jiných náboženství. Také pohlaví jest věcí vedlejší. Mění se nebo zůstává stálé, podle vývoje druhu schopností nebo „sklonů“.

Vedle veškeré velikosti, která v tom jest, dokazuje tento stav, že určitý náboženský názor nemá nic společného s vlastní hodnotou nebo nehodnotou lidského ducha. Mimo to ukazuje, že náboženská nenávist, tak jako nenávist národnostní, jest něco pozemsky malého a nízkého, ba dokonce něco směšného, poněvadž jest to nesmyslné. Avšak ani náboženské pojmy nebyly nikdy v pozemských lidech živé, neboť jinak by musel jejich vliv býti silnější a jíti hlouběji a vytrvati dále! Řídké výjimky, které skutečně *živě* stojí ve svých názorech a proto také zůstávají jim dlouho podrobeny, takže přichází k platnosti i při znovuvtěleních, nemohou být považovány za příklady.

Proto bude každému čtenáři tím lehce srozumitelno, když pravím, že „živé Slovo Boží“ nemůže nikdy vzejít z určitého a pevného náboženství, nenese také nikdy něco takového v sobě a také nechce! Kristova slova o jediné „církvi“ nebyla pochopena ve velikém čistě duchovním smyslu, nýbrž žel, byla velmi zpozemštěna a tím omezena a jejich smysl byl zmrzačen.

44. Sekty a jejich působení.

Otázka:

Co říká Abdrushin k rozličným sektám a jejich působení?

Odpověď:

Na otázky o různých sektách, jako na příklad o „Svazu bojovníků za mír a pravdu“, nebo o „Bílé lóži“ a pod. neodpovídám, protože není již čas na vedlejší věci, které jsou pro skutečné štěstí i neštěstí lidstva a pro nadcházející velké události úplně bezvýznamné. Pozornost může být věnována jen *důležitějším* záležitostem, které pak při vážnosti nadcházející doby obstojí a budou spolupomáhat jako určující hodnoty. K tomu *nemůže* být počítána většina dnešních snah, protože nejsou schopny přetrvat ani začátek; neboť všechno nepravé bude bez ohledu odklizeno. Není již nutno se o tom šířit. Všichni tazatelé naleznou ve světovém dění odpověď, jakou nečekali, která však bude hovořit zřetelněji než slova!

Jestliže některé snahy přijaly nové myšlenky mého Poselství Grálu a již po léta se je snaží zpracovat svým způsobem jako „vlastní“, pak poukazuji na to, že první sešity mých přednášek byly uveřejněny již v roce 1923. To vám vysvětlí mnohé. Ponechte lidem potěšení; neboť nakonec to nebude mít trvání.

V Poselství „Ve světle Pravdy“ jsem napsal to, co lidstvo potřebuje. Zda to přijme nebo odmítne, bude mu k užitku nebo ke škodě.

45. Budha.

Otázka:

Jest Budha Vyslanec Boží?

Odpověď:

Ne. Nebyl Vyslancem ani stvořeným, nýbrž pouze vyvinutým. Dokázal však odvrátit se od falešně jdoucího lidstva a neučinit se otrokem rozumu jako ostatní. Odtrhl se od toho a mohl jíti ve vlastním vývoji svého ducha normální, pro lidstvo určenou cestou. Pozemský rozum ho nemohl již omezovat svou silnou, na hrubohmotnost vázanou omezeností. Proto mohl ve vývoji přijít až na práh duchovní říše.

Bylo to jen zcela přirozeným důsledkem, že ho ostatní lidstvo ve své omezenosti považovalo za něco vyššího, co stálo mimo ně. Jeho vědění, vznikající v pokračujícím normálním vývoji, *muselo* ukázat ohromný rozdíl mezi ním a jeho spolubližními.

Budha šel tedy *normální* cestou pozemšťanů. Cenit však jeho učení, podávající jeho vědění, výše než poselství pravého Vyslance Božího, Ježíše Nazaretského, nebo je stavět jen vedle něho, jest pouze znakem absolutní nevědomosti a jasným výrazem všeobecně panujícího smutného omezení chápavosti, kterým trpí celé lidstvo a z něhož se právě Budha svého času odloučením násilně vytrhl, aby zvolil normální cestu duchovního vývoje, kterou mu stvoření zřetelně ukazovalo. Jeho příklad nebyl však jeho stoupenci jako obyčejně pochopen v *tom* smyslu, jak on to dělal a jak to chtěl, nýbrž změněn v opak.

Nemá žádného smyslu dále se o tom rozšiřovat. Samotná skutečnost, že i takoví lidé, kteří měli příležitost poznat poselství Syna Božího a přesto se přiklonili k budhismu, jest dosti smutná, aby zřetelně projevila neschopnost chápání takových lidských duchů a

dosvědčila, že nechápou poselství Boží! A proto nejsou také schopni přijmout má vysvětlení a poukazy.

Jest přirozeným předpokladem, že vznešená moudrost v její prostotě chce být v Božím poselství „nalezena“, na což již Syn Boží sám zřetelně poukazoval se slovy: „Hledejte a naleznete!“ Z toho vyplývá, že nenalezne ten, kdo není schopen vážně hledat.

Evropští stoupenci Budhova učení nejsou však již schopni hledat správně ve slovech Vyslance Božího, poněvadž jeho poselství přichází z výše, z níž lze přijímat jen při zcela zvláštním, skutečně pokorném postoji. Jest také vysvětlitelno, že s úsměvem přecházejí přes to, čemu nerozumí. Pro omezenost jejich ducha jest to opět svědectví, že mohou hledat a nalézt pouze v tom, co zvěstuje vyvinutý duch, stojící daleko níže než Vyslanec Boží!

Jsou schopni objevovat hodnoty jen v nižším, poněvadž tyto jsou jejich omezenosti bližší. Pro vyšší jim chybí možnost k pochopení. Nepomáhá proto dohadovat se s nimi a vysvětlovat jim, neboť by to nemohli nikdy pochopit.

V učení Budhově jest pohyb zdola nahoru a má své užší, určité hranice. V poselství Vyslance Božího jest však pohyb shora dolů a *neohraničený!* Lidskému duchu jest proto nezvyklý. Musí se mnohem více namáhat, aby pochopil. Budhovo učení není proto žádným poselstvím, nýbrž jen poznatky. Tak jako i u Mohameda. Oba putovali správnou cestou jako připravovatelé cesty pro Světlo. Jejich slova byla však jejich stoupenci špatně vykládána a předávána.

To označuje přirozeným způsobem duchovní stupeň dotyčných stoupenců a jejich možnost chápání podmíněnou touto omezeností. K tomu přichází ještě jistý fanatismus, který jest právě tak neklamným znamením jen omezeného, částečného vědění. Právě tento fanatismus zúžuje opět obzor duchovní vnímavosti ještě více, zachmuřuje dokonce často také všechno ostatní a vyvolává groteskní účinky.

Kdo to všechno klidně pozoruje, a jde až na dno, musí již sám přijít k těmto závěrům. Jako východisko nalezne pak vždy buď duchovní omezenost a s tím spojenou neschopnost chápání, řekněme neschopnost opravdového hledání, nebo naopak duchovní

svobodu, ve které jest stupňující se schopnost vnímavosti a vzestupu, nestísněná lidským zlem rozumové nadvlády.

Z těchto dvou základních kamenů lze snadno přezkoumat a poznat falešný nebo správný způsob výstavby. Při tom jest přirozeně hlavní věcí, že takový člověk dovede též zkoumadlo *správně* položit, zcela věcně, neosobně a bez předsudků.

46. Vzývání svatých.

Otázka:

Jaké stanovisko zaujímá Abdrushin k vzývání svatých; považuje to za nesprávné?

Odpověď:

Vzývání není uctívání! Proto jest vzývání duchovních pomocníků a vůdců o sobě pěkným zvykem, pokud se tak děje ve *správném* smyslu. Jest nyní mnoho lidí, kteří vědí, že mají duchovní vedení. Tito duchovní vůdcové, alespoň ovšem ti přímí, kteří jsou pozemskému člověku nejbližší, ještě dlouho nemohou být nazýváni „svatými“.

Jest ovšem na místě, když lidský duch v nitru děkuje svým vůdcům, neboť ti mají často hodně námahy a bolesti se svými chráněnci, mnohem více než radosti. Pro tuto trnitou činnost vedení jest slovo díků vždy na místě. Také i prosba o pomoc tu i tam není ničím nesprávným, pokud tím člověk nepropadá do uctívání, které přísluší jedině Bohu.

Nejvyšší vedoucí vůle jest pro každého člověka v duchovní říši. Odtud následuje dolů celý řetěz provádějících pomocníků. Poslední z těchto pomocníků jest však vždy utvářen tak, že stojí jen o málo výše než jeho chráněnec sám, poněvadž jinak by s ním nemohl citelně dojít ve spojení. Jest to nejčastěji takový lidský duch, který má ještě spojení se Zemí; neboť kdyby byl již příliš vysoko, nemohl by jej pozemský člověk již „pociťovat“. Takový vůdce může též ještě spolucítit při všech jeho hnutích a může mu v tom dříve porozumět. A když se jeho chráněnec modlí ve vážných věcech, pak se s ním v modlitbě spojuje a jeho přímluva má pro pozemské utrpení více síly, než přímluva vyššího ducha, který pozemské utrpení nemůže již tak silně pociťovat, poněvadž již ztratil jakékoliv pochopení těchto věcí.

Jen cit jest směrodatnou silou v modlitbě a ne slova, která bez síly dozní jako zvuk ve větru. Slova slouží pouze k našemu napomáhání duševnímu zahloubání se v citu, za účelem ujasnění směru citu a jeho podpory.

Nejvyšší vůdcovská vůle jest tedy v duchovní říši a je tímto řetězem pomocníků sdělována, až pak ten nejspodnější pozemskému člověku nejbližší pomocník se toto chtění a vůli snaží svému chráněnci ujasnit s použitím všech jeho předností a slabostí, které chráněnec vlastní a o nichž může pozorováním a spolupociťováním vědět jen nejblíže stojící vůdce. Při tom se nesmí zapomínat, že rozhodujícím je vždy chtění *vedeného člověka,* poněvadž je zodpovědný za svoje konání. Vedení jest tedy jen pomocí!

Činnost celého řetězu vůdců až k nejvyšším vůdcům v duchovnu, si za svou pomoc zaslouží lidského díku, i když ve zvratném působení při věrné námaze ve vedení sami vůdcové také získávají. Právě tak mohou a mají k nim být pozemskými lidmi vysílány prosby o věrné přispění. To není nesprávné, nýbrž přináší to mnoho požehnání.

Koho však možno prohlásit za „svatého“? „Svaté“ jest jedině to, co je v *přímé* souvislosti s Božským a nic jiného. Proto se říká „Duch Svatý“ na rozdíl od duchovního. Nikdo se nemůže svatým *státi,* kdo jím není již od počátku, poněvadž svatost souvisí opět jen s *podstatou,* není však zásluhou. Žel, slovo „svatý“ bývá často používáno úplně nesprávně. Jistě není žádného člověka, který to bere vážně ve svých úvahách, myšlení a cítění, který by mohl být přesvědčen o tom, že pozemští lidé mohou někoho učinit svatým a že při tom názor nebo přesvědčení pozemských lidí hraje nějakou roli!

Nechci tu klnout zavedeným zvykům v mnohých kruzích, jsou-li skutečně prováděny v dobré víře; musí to však, při všech takových zvyklostech také tu i tam být konečně promyšleno těmi, kdo to činí, aby věděli, *co* vlastně činí. Neboť kdo přesně neví co činí, tomu nemůže jeho jednání přinést nikdy pravého užitku, poněvadž to pak zůstává prázdnou formou a šablonou, kterým chybí skutečný život. A bez života nemůže nikdy stoupat nějaká modlitba vzhůru až k místu, které přináší splnění.

Každý člověk, který skutečně myslí a nedá se od toho odstrašit leností nebo zbabělostí, přijde konečně sám v sobě k mnohému vyjasnění. Bezmyšlenkovití a povrchní by však ani nejdůkladnějším vysvětlením nedošli k porozumění a pochopení. Kdo četl moje Poselství Grálu *správně,* má také odpověď na tuto otázku ujasněnou již v sobě, aniž by zvlášť na to poukazoval.

Avšak chci dát ještě jednu pomoc, když poukáži na znovuvtělení, ačkoliv tím poněkud předbíhám. Jen nemnozí budou již tak daleko, aby obraz, který tu rozvíjím, necítili příliš cizorodým. To jim konečně nemohu zazlívat, poněvadž nutný skok od dosavadních názorů až k těmto skutečnostem jest přece jen trochu daleký. Vnitřní síla, jejíž schopnost roztaživosti jest odvislá vždy od zralosti dotyčné duše, může však při veškeré námaze sotva dosáhnout tak daleko, jak jest pro poznání nutno. Z tohoto důvodu chci poodhalit jen cípek závoje skutečného dění i když je nebezpečí, že se to bude zdát groteskní.

Bylo by to však k velikému požehnání lidstva a k ulehčení mnohého porozumění, kdyby se mu *právě v tom* mohlo dostat jasného rozhledu. Působí to ovšem v prvním okamžiku velmi střízlivě, jako Pravda vždy, avšak současně to přináší i osvěžení. Veškeré názory a tím také pozemský život mnoha lidí by se tím ihned úplně přetvořil k zdravému vzestupu. Když se člověk náhle může *správně* rozhlédnout kolem sebe, vidí, že všichni ti, o nichž se v minulosti v dějinách dověděl mnoho velkého, krásného, avšak též nepěkného, z největší části žijí opět s ním na Zemi v krvi a mase jako on, jenže nyní v jiné postavě, nemůže to zůstat bez dojmu. Ba že on sám jest snad dokonce jedním z těch, koho nějakým způsobem ctí … anebo jímž pohrdá.

Ale to vše má svůj čas. Nad čím se dnes ještě musí usmívat, to ve zcela krátké době bude považovat za správné a dokonce za samozřejmé. Proto pravím výslovně: Zasahuji dnes tímto krátkým poukazem poněkud daleko kupředu.

Když na příklad nyní řeknu, že Schiller znázornil ve Valdštýnovi své vlastní prožití, že byl dříve na Zemi jako Valdštýn a dále nazpět

ještě v různých podobách, pak to ovšem vyžaduje dlouhou duševní činnost, než se s takovými skutečnostmi důvěrně obeznámíme!

A řeknu-li dále, že na př. slavný malíř Rafael, tak jako Tizián, se dnes nachází mezi žijícími a nemají ani tušení o dřívějším dění a o svém někdejším umění, pak se to mnohého musí přece jen podivně dotknout. Již myšlenka, že Rafael v dnešní postavě stojí s obdivem před nějakým obrazem, který v dřívějším životě sám vytvořil, působí při omezenosti vzpomínek dokonce komicky a humorně.

A není to přece ani pohádka, ani fantasie. Když řeknu, že Terezie Neumannová byla kdysi lotrem na kříži, který se rouhal Kristu a *proto* ve zpětných účincích ještě dnes musí nést rány, až jí z toho vzejde poznání a odpykání viny, budou o tom ne snad všichni, avšak přece velmi mnozí, ba největší počet lidí, pochybovat a považovat to za fantasii. A přece není tak daleko doba, že v tom budou *muset* poznat pravdu!

Vezměme v úvahu, že také učedníci Kristovi, kteří svého Mistra nebo jeho poselství s jeho vlastními vysvětlivkami svého času nepřijali správně, od té doby již byli vícekráte opět na zemi v rozličných postavách a že dnes jsou z největší části dokonce opět mezi lidmi, kam musí pak myslící člověk dojít ve svých úvahách? Zvláště, když pozná i příčiny a účinky, které vedly k tomuto novému zrození.

Při tom zhroutí se mnohý dosavadní obraz v nic a otevře se rozhled na radostné probuzení nové, veliké doby, vzhůru se snažícího lidského ducha, který zlomí tak mnohá stará zbytečná pouta a s otevřeným pohledem bude s jistotou stát ve stvoření svého Boha, aby mu v něm konečně vědomě sloužil a tím také především … sám sobě.

47. Poměr Poselství Grálu k jiným naukám.

Otázka:

Nechce Abdrushin dát také vysvětlení o tom, jakým způsobem by se daly srovnat pojmy jiných nauk, např. učení indického, okultistů, spiritistů atd. s jeho pojmy jako je jemnohmotnost a jiné? Jistě by mnohému člověku pomohlo vytvořit si správný pojem.

Odpověď:

To se nestane. Poselství Grálu stojí *živoucí* pro sebe. Kdo je chce pochopit, ten musí nejdříve *všechno* dosavadní nechat za sebou bez výjimky. Jen tak se je naučí chápat správně. A *pak* může sám přehlédnout všechno tak jasně, že Poselství Grálu může prosvítit také dosavadní, při čemž uvidí, co jest z toho pravdivé a co bylo z toho vymyšleno lidským rozumem.

Musí se tedy nejdříve v sobě znovuzrodit, aby tak nezatížen starými pojmy mohl přijmout nové poselství. Jen tato cesta jest volná. Ze všeho starého při tom odpadne vše to, co bylo nepravé a zůstane jenom všechno pravé. Každý pokus o srovnání musí ztroskotat na živoucnosti slova tohoto Poselství Grálu, které jest silnější než vše dosavadní, lidským smyslem zkalené. Poselství Grálu jest však dokonale jednotné s *tím* slovem, které přinesl Ježíš z Nazaretu, Syn Boží.

48. Poselství Grálu a Židé.

Otázka:

Platí Poselství Grálu také pro Židy?

Odpověď:

Poselství platí, jako kdysi poselství Kristovo, *všem lidským duchům,* kteří se mu otevřou! V tom smyslu není žádných závor. Kdo se správně otevřel, jest stejně hodnotný jako všichni ostatní. Rozdíl vzniká vždy jen silou tohoto otevření se.

Poselství Kristovo bylo tehdy také jen v *první řadě* určeno Židům, ne snad výlučně, poněvadž ti v sobě měli podle tehdejšího duchovního vývoje největší možnost k pochopení. Ve zpětném působení se proto Syn Boží nemohl vtělit nikde jinde. (přednáška „Otče odpusť jim, neb nevědí, co činí“) Přesto platilo poselství celému lidstvu. Židé měli poselství Boží nést dále ke druhým dozrávajícím národům.

To nemělo vůbec znamenat výchovu k bezpodmínečnému židovství. Ne snad, že by se ten, kdo se otevřel Pravdě, musel stát Židem, aby mohl vejít do říše Ducha, do království Božího; neboť jen ten, kdo *slouží Pravdě,* může vejít do království Světla! Náboženství o sobě nehraje při tom žádnou roli! Právě tak jest tomu i dnes opět u všech, kteří se nyní chtějí otevřít Pravdě.

Následkem mnohonásobného znetvoření Slova Božího lidskou chytrostí, nastala nutnost nového Božího poselství prostřednictvím Syna Člověka, které se tentokrát obrací na základě nepošinutelného zvratného působení na všechny lidi, bez ohledu na národnost a náboženství. Je určeno všem, v nichž žije touha po vznešeném a čistém. Neboť poselství Boží jest opět určeno celému lidstvu na tomto i na onom světě a má být neseno dále, jako kdysi u Židů poselství Syna Božího.

Přesto mohou právě tím dnes i Židé dosáhnout vykoupení a osvobození z jařma, které tehdejším selháním na sebe uvrhli. Jestliže to však i tentokrát opět promeškají, pak jest to pro vždy. Nikdy již se jim k tomu nedostane příležitosti.

Avšak brzy nastanou i mezi Židy veliké věci, tak jako v celém lidstvu!

Pro poselství z Pravdy a proto také před Bohem neznamená křesťanství ani židovství jako takové nic!

Pravé poselství Boží zná jen lidské duchy, kteří jsou více nebo méně vyvinutí, tedy více nebo méně vnímaví. A jedině to jest směrodatné ve zpětném působení, které je řídící ve stvoření. A toto zpětné působení jest částí samotné veliké vůle Boží, takže ve skutečnosti tato vůle skrze bezpodmínečné zpětné působení vše ve stvoření řídí a přináší původci podle zásluhy odměnu nebo trest.

49. Syn Člověka jako soudce.

Otázka:

Praví se: „Když však přijde Syn Člověka, aby soudil …!“ Jest Syn Člověka dosazen jako soudce?

Odpověď:

Jedině Bůh smí soudit! Syn Člověka přináší ještě jednou jeho „Slovo“! *A ve Slově spočívá pak soud.* Jak tentokráte člověk Slovo přijme, tak se sám soudí. Každý jednotlivec má ještě jednou svobodnou volbu z milosti Boží. Avšak *naposled.* Jak se člověk k tomu zachová, zda to přijme nebo odmítne, *tak* jest pak souzen sebou samým, poněvadž tím nastává ihned třídění. Vyčkávání jest odmítnutí, neboť další čekání jest nemožné. Nemožný jest také návrat ze zvolené dráhy. Tentokrát platí buď … a nebo! A to ihned! Váhání, kritisování a rozumbradství má konec.

Co není úplně, bezpodmínečně v souladu s novým „Slovem“, to padne! Přenesení stávajícího jest úplně nemožné, pokud na tom lpí jeden prášek vytvořený lidskou chytrostí, který nesouhlasí s Poselstvím. Slovo musí být přijato úplně nedotknuté, neznetvořené a nezkřivené. Neexistuje „dorozumění“ a ostatní pojmy! Právě tak neexistuje „dohoda“; neboť Slovo *„jest“!*

Odváží-li se člověk jediným skokem postavit se na *nový základ,* aniž by staré bral s sebou, přijme-li tedy nové Slovo jako nový základ myšlení a cítění, jež nejsou ovlivňovány starým, pak rychle uvidí ze svého nového stanoviska, jak se mu otvírají *všechny cesty,* které mu dosud byly nejasné nebo uzavřené a pak také pozná, v čem šel dosud špatně.

Nemůže vůbec nalézt Pravdu v novém slově jinak, než když se nejdříve bezpodmínečně postaví na novou půdu! Z *venku tak učinit nemůže,* protože ho zdržují mnohé omyly a nenachází žádného spojení.

K tomuto nutnému skoku patří přirozeně vypětí síly, překonání a odvaha. Kdo to nemůže, nedosáhne nikdy pochopení. Z toho vyplývá samo sebou, že k cíli dojdou jen ti, kdo jsou *silni v sobě!* Ti, kteří jsou *schopni* učinit tento skok. Všechno staré musí být zanecháno zpět, neboť to, co je ve starém *správné,* jest v novém Slově stejně již obsaženo, neboť toto přichází přímo z Pravdy.

Z nutného skoku vyplývá, že lhostejní, nedbalí a slabí v duchu jsou již předem vyloučeni! Oni nikdy nedosáhnou vytoužené a nutné *„nové země“,* která je zaslíbena hledajícím a která *jedině* může poskytnout záchranu jako pevný základ, který nikdy nezakolísá a nepadne.

Nikdy nebude možno, aby sektářství nebo dogmata zkoumaly „živoucí Slovo“! Avšak obráceně jistě. *Živoucí Slovo bude nyní tvořit neklamný, ostrý zkušební kámen pro všechno stávající! A v tom* spočívá neúprosný soud, který rozděluje konečně cesty všech.

Celé armády lidských duchů, kteří se dnes pokládají za věřící a chtějí se ve falešné pokoře pyšně blížit Božímu trůnu, budou rozprášeny v nic dříve než budou moci přijít ke stupňům trůnu! Domnívají se, že jsou spravedliví a nedbají proto Slova a usmívají se dokonce ve své povrchnosti a omezenosti netušíce, že stojí v něm před soudcovským mečem ducha!

Otevřte proto uši svého ducha! Zaslechnete pak mnohé pro vás cenné a nebudete již bezstarostně čekat na věci, které již začínají jíti kolem vás!

Probuďte se, dříve než bude pozdě!

50. Co je Pravda.

Otázka:

Co je Pravda?

Odpověď:

Pravda jest to věčně nezměnitelné! Co se ve své formě nikdy nemění, nýbrž jest takové, jaké bylo již od věčnosti a zůstane vždy takovým, jakým jest nyní. Co proto není a nemůže být podrobeno nějakému pokroku, poněvadž to bylo od počátku dokonalé. Pravda jest *skutečná,* jest *„Jsoucí“!* Jsoucí jest jedině pravý život. Celý vesmír se o tuto Pravdu „opírá“.

Proto jest jen to, co přichází z Pravdy, také skutečně *žijící* a všechno ostatní jest podrobeno změnám ve smrti. Z toho důvodu jedině to, co přichází z Pravdy, bude moci obstát a všechno ostatní zajde. Nakonec zůstane jedině Slovo Páně, přicházející ze Světla a Pravdy, jež může býti přineseno jen Vyslanci Božími, kteří sami stojí ve Světle a Pravdě a tedy v sobě jsou skutečně živí! Žádný lidský duch a žádný duch z onoho světa není schopen to dokázat. Nemá k tomu vůbec žádné možnosti. Z toho důvodu nemůže nikdy to, co bylo lidským rozumem vymyšleno a lidským duchem poznáno, v sobě nésti pravý život. Zůstává to teoriemi a poznatky, jimž chybí síla živé Pravdy.

Probudit k životu Slovem znamená: Probudit k poznání Pravdy! Jak možno spícího probudit k dennímu vědomí, tak je duchovně mrtvý probuzen k poznání Pravdy živým Slovem. Tak jako se však ten, kdo byl ze spánku probuzen, nikdy nemůže státi samotným dnem, tak také nemůže ten, kdo byl z duchovní smrti probuzen k živé Pravdě, státi se současně samotným životem! Jemu budou jen otevřeny oči k poznání tohoto života. On se nikdy nemůže stát životem a Pravdou, nýbrž může jen putovat po jejích drahách! *Stane se probuzeným.*

Také zde lze použít Kristových slov: „Nechte mrtvým pochovávati své mrtvé!“ To znamená, nechte četné lidi, kteří chtějí být vůdci a učiteli, nadále poučovati lidi, kteří je chtějí poslouchat a tím se systematicky uzavírají živému Slovu. Nechte tyto mrtvé vůdce s jejich mrtvými slovy klidně navždy pochovávat mrtvé posluchače a tak je vyřadit z možnosti probuzení. Vy však, kteří opravdově hledáte, neposlouchejte je!

Tím nejsou snad míněny jen mnohé sekty a společnosti, nýbrž také falešná dogmata všech velkých náboženství. V této době není žádné obce, která by skutečně sledovala *pravou* cestu. Ani lidská horlivost, ani nadšení neodstraní často úplně falešné ukazovatele cesty, které lidská chytrost postavila na správnou dráhu. Kdo jim důvěřuje, ten nedosáhne cíle ani při nejlepších vnitřních vlohách.

Co spočívá v tom, co bylo řečeno, to nalezne každý, kdo se *poctivě o to namáhá*. Vyžaduje to však hlubokého přemýšlení a nesobeckého bádání. Pro ty, kdo se domnívají, že jsou již vědoucí a pro povrchní to není!

51. Jak bylo před stvořením.

Otázka:

Stvoření mělo počátek. Jak tomu bylo před tímto začátkem? Byl tehdy Bůh bez vyzařování, bez činnosti?

Odpověď:

Pomůže vám to, nač jste se tázal, k vašemu duchovnímu vzestupu? Nikoliv. Mimo to týká se to věci, která jest *mimo* stvoření, kam nedosahuje možnost chápání lidského ducha následkem jeho podstaty. Jako tvoru jsou mu dány jeho hranice. Musí zůstat vždy *uvnitř stvoření* a snažit se, aby je správně poznal! S tím má právě dost co dělat. A když tak nakonec dospěje až vzhůru do říše ducha, pak ztratil se vzestupem také potřebu chtít vědět věci, jejichž pochopení jde nad jeho možnost. V pokorné zbožnosti cítí pak teprve blízkost Všemohoucího, mocného Boha!

Buďte tedy o tom bez starosti. Čím dokonalejší budete v duchu, tím více budete též chápat sám sebe! Tím odpadne postupně domýšlivost omezenosti, která dnes převážně ovládla lidského ducha. Budete stále pokornějšími vůči velikosti Boží, kterou budete stále více poznávat.

Lidský duch může být rád, že tím ztratí také nynější groteskní postoj, jinak by se za to musel věčně hanbit. Musel by si připadat směšný ve zpětném pohledu na nynější domýšlivost. Z této nevědomosti vznikající skutečně dětinská domýšlivost má za následek také snahy tak zvaných chytrých hlav, které chtějí Ježíše Nazaretského bezpodmínečně považovat za lidského ducha, který se z tohoto lidstva *vyvinul vzhůru*. Cítí se ještě velicí tím, že uznávají, že to musel být zvlášť omilostněný, vynikající člověk, který se vyšinul na výši proroka.

Tito chytráci jsou přece ve skutečnosti tak naivní, že nepřijdou ani na přirozenou myšlenku, že i ten, kdo přišel z Božského na

Zemi, musí vyčkat zralosti nezvyklého mu těla a že je právě tak nucen naučit se správně používat tohoto pozemského nástroje dříve, než může započíti se svou úlohou. Musí proto také nejdříve nechat správně zrát mozek, což všechno vyžaduje určitý, nám známý čas, zvláště proto, že takový Vyslanec nemůže být počítán mezi media, která často nevědomky působí nad stav svého vlastního ducha. Také nepatří mezi inspirované, k nimž patří mnozí velcí umělci. Vyslanec Boží působí *vědomě* sám ze sebe, poněvadž nosí pramen v *sobě*.

V tom jest také v nutnosti pozemského vývoje veliký rozdíl a jest v tom také vysvětlení nechápavosti mnohých lidí vůči životu a působení Vyslance Božího.

A přece jest v tom opět zřetelně poznatelné jen obrovské velikášství nehotového lidského ducha, který si představuje, že má v sobě kvality, které jsou schopny vyvinout se až k nejvyššímu a že tedy patří k nejvyššímu ze všeho, co existuje.

Člověk nechce za žádných okolností přiznat, že jest něco, co se nevyvinulo zdola nahoru, *nýbrž přichází shora,* s výše, které člověk nejen nikdy nemůže dosáhnout, nýbrž které nemůže nikdy ani pochopit. V tom jest tak zavržení a opovržení hodná domýšlivost lidského ducha, který takové možnosti nechce vůbec vážně brát v úvahu, poněvadž mu nemohou být srozumitelny.

Aby v tom však hledal přirozený důkaz, že to jest právě výše, k jejímuž pochopení mu chybí schopnost, to mu ani nenapadne!

Tak malým jest v duchu!

Také ve vaší otázce jest jistá malost, poněvadž podle toho předpokládáte, že stvoření jest vše mimo Boha. Jak daleko jste vzdálen od pochopení skutečné velikosti Boha!

Stvoření, k němuž patří lidský duch, jest přes svou ohromnou rozlohu jako stvoření opět jen jedním z děl živoucí Božské vůle. Jako dílo jest také omezené. Jeví se v nekonečnosti, kterou si lidský duch není schopen představit, jako prášek, ne více než jediná hvězda v tomto stvoření.

Kromě toho to stvoření, k němuž patří lidští duchové, vznášejí se ještě další ne méně mocná stvoření, zcela jiného druhu. Lidskému duchu známé, částečně však ne ještě správně pochopené dějiny

stvoření týkají se pouze existence tohoto *jediného* stvoření zcela pro sebe, z něhož lidé při spatření nesčetných hvězd mohou tušit jen nejmenší část. Dějiny netýkají se celkových účinků veliké Božské vůle!

A toto vám známé stvoření jest ovšem v celku v sobě zaokrouhlené, přispívá však ve své vlastní utvářenosti opět jen jako malá část k *veliké* harmonii stvoření, tvoří v něm jediný článek s určitou úlohou, z něhož však jakékoliv onemocnění jako nynější selhání lidského ducha je pociťováno jako překážka v harmonii veškerenstva. Proto musí být zaveden opět pořádek i za cenu uražení takového nemocného článku, nejde-li to jinak.

Pokuste se do toho vmyslet a nedosáhnete nic jiného, než že se vám zatočí hlava.

Jest lépe, když se člověk nyní konečně nejdříve naučí zabývat se sám sebou a se vším, co obsahuje to stvoření, ve kterém se nachází a k němuž patří, a kterému jedině může a má sloužit k jeho vývoji. Tím se postupně stane dokonalým jako lidský duch, čímž zmizí také přání chtít být něčím jiným, než tím, čím v nejlepším případě býti může … upotřebitelným lidským duchem!

Jako takovému pak taková otázka ani nenapadne, poněvadž nakonec pozná sám sebe! A z toho vzniká pokora, jež mu dnes tak chybí!

52. Zkoumání Slova.

Otázka:

Abdrushin vyžaduje, aby každý člověk zkoumal Slovo. Jest však každý člověk schopen kritisovat?

Odpověď:

Zní to podivně, jest však, žel skutečností, že největší část lidí vůbec neví, co to znamená, když pravím, že Slovo má být každým člověkem ostře *zkoumáno,* aby pak z vnitřního přesvědčení mohl podle něho žít.

Zkoumat neznamená kritizovat, nýbrž je to něco, co jest lidem mnohem těžší: vnitřní procítění! A zde jest první úskalí.

Procítění bez předsudků člověk již nezná, nýbrž přistupuje ke každé věci se svým vlastním kouskem moudrosti, aby podle toho měřil všechno ostatní. Tuto chybu dělá téměř každý jednotlivec. Nejvíce však v tom hřeší spolky a především redakce časopisů v domnění, že cosi přece říci *musí,* když se člen nebo čtenář táže přes to, že často nemají vůbec času, aby se otázkou vážně zabývali.

Nepostačí-li tedy kousíček jejich vlastního vědění, což jest vůči živému Slovu jen přirozené, tu prostě chtějí být víceméně „duchaplní“ a proto vtipkují a posmívají se, a jsou částečně ve své omezenosti přesvědčeni, že mají pravdu nebo tím zakrývají vlastní neschopnost. Kdo je tak pohodlný, aby přikládal takové pozemské moudrosti nějakou cenu, řídil se podle ní, nebo se jí dal zmýlit, ten se stává obětí své zkázonosné pohodlnosti. Promešká okamžik, kdy se ho dotkla spása a jde ku zkáze.

Na těch však, kteří takové nepravosti lehkomyslně šíří svými „záblesky ducha“, jimiž rádi poučují a oslňují, zavěsí se takové oběti na onom světě jako přítěž, takže ke vzestupu budou moci přijít teprve tehdy, až *všechny* oběti naleznou svou cestu do výše, ne dříve! Co to znamená, může si každý hledající snadno představit.

Na tomto úskalí pohodlnosti, řídit se jinými lidmi a ptát se jich napřed na jejich mínění, ztroskotají opět mnozí právě tak, jako na úskalí neschopnosti *pravého* zkoumání.

Pravé zkoumání, které tak často vyžaduji, podmiňuje především vypětí *vlastních* schopností, *vlastní* síly. A s tím jest současně ve zpětném působení úzce spojeno … probuzení každého jednotlivce pro sebe. Požehnání námahy následuje tedy ihned. To však nemůže nastat nikdy, když někdo pro sebe bere za základ mínění druhých.

Zkoumání, tedy opravdové procítění, musí každý člověk provést *pro sebe sám* zcela tiše ve svém nitru. Musí *naslouchat* v sobě. Musí naslouchat, zda-li se tam ozvou příbuzné tóny v opaku k dosavadním názorům!

Boží volání vychází ke každému jednotlivému lidskému duchu přímo! Neboť také každý jedině sám za sebe nese zodpovědnost za vše, co myslí a dělá! V tom jest nemožnost, aby se mohly tvořit spolky tam, kde se jedná o Slovo Pravdy, poněvadž se při tom každý musí snažit, aby byl hotov sám ze sebou! Nemůže se opírat o druhé, nebo si od nich vyžadovat radu.

Kdo ukazuje takovou nesamostatnost, jest již předem ztracen pro *vlastní život*. Nepotřebuje se namáhat, poněvadž konečného cíle nikdy nedosáhne. Bude-li ztracen ihned nyní, nebo teprve později, nehraje pro něho žádnou velikou roli! Bylo by nesprávné zanechávat takovým duchovním lenochům naděje, které se přece nikdy nesplní.

Kdo nemůže Poselství Grálu duchovně následovat, pro toho jest lépe, jde-li dál svou cestou, než aby ukazoval záblesky své moudrosti, neboť nastane hodina, kdy bude pak pozdě na to, aby se mohl rozmyslet k něčemu lepšímu, poněvadž nynější dětinské vyvyšování vytvoří mlýnský kámen, který ho zadrží dole.

Poselství Grálu zasahuje všechny lidi v nejslabším bodě: v domýšlivosti, živené po tisíciletí! Proto tolik citlivosti, tolik posměšků, tolik shovívavosti ve zdánlivé povýšenosti, ze které až příliš zřetelně promlouvá největší zloba, jež nakonec právě jen svědčí o tom, co Poselství Grálu o lidech říká.

Kroucení, vykrucování, obracení, posměch, horlivost, nenávist a chtění platit za chytré, ukazuje myslícímu pozorovateli všude jako

v nejčistším zrcadle jako skutečnost to, co nechtějí uznat a co chtějí potírat! Boj jest však marný! Škoda síly na to vynaložené! Neboť tato Pravda jest neúprosně pevná a zvítězí. Vzpírání a kroucení tentokrát lidem nepomůže.

Ochromí při tom jenom sami sebe a v této zemdlenosti zaniknou, nebo se musí chtě nechtě zařadit na správnou cestu. Již se to zprvu projevuje jen v neklidu, až jednoho dne vyrazí jasný plamen svatého poznání pod struskou, která dnes ještě na tom leží, plníc tak v opaku ke své podstatě svůj účel tím, že všechnu sílu jiskry, doutnající pod ní svým těžkým odporem, vyvíjí jen k největší síle. I zlo musí nyní sloužit dobru.

Všichni, kdo již nemohou v sobě cítit Boží volání, budou odtrženi od dveří k duchovní říši, pokud by později chtěli vstoupit. Musí se vrátit zpět do noci a hrůzy! Mohou si pak vyžadovat marné rady těch, jejichž řečem slepě důvěřovali jenom proto, aby se sami nemuseli duchovně namáhat a také z bázně před jakoukoliv zodpovědností. Nemůže jim býti již pomoženo, neboť jim chybí duchovní „život“. Patří k mrtvým, kteří se již neprobudí!

Jak by mohli vejít do říše Boží, když se uzavřeli slyšet volání a z pohodlnosti se raději drželi náboženských dogmat, která nevyžadovala námahy duchovní čilosti a Bohem požadovaného *probuzení!* Takového překování sama sebe nedokáže každý; neboť to vyžaduje *celou* sílu, kterou je člověk schopen vyvinout, především ale pokornější poznání sama sebe!

53. Světlem povolaní.

Otázka:

Měl jsem příležitost vidět, jak v rozličných městech studují čtenáři Poselství Grálu, kteří se sloučili v kroužky. Byla mi při tom nápadná rozličnost, jež v tom panuje. Zatím co v jednom kroužku přicházely ke slovu mnohé směry a pak s nimi bylo porovnáváno Poselství Grálu, řečník v jiném kroužku postavil Poselství Grálu jako základ a nenechal platit nic jiného. Který z obou vedoucích jest pro lidi povolanější?

Odpověď:

Jsou lidé Světlem povolaní a lidé lidmi vyvolení, nebo ti, kteří se sami cítí povolanými. To jest veliký rozdíl v účinku. Světlem povolán slouží Bohu a zná proto jen vůli Boží, která již od počátku byla, je a zůstane nezměnitelná a proto nepřipouští žádných ústupků, nedává žádné možnosti k odchylkám a působí proto přísně. Nemůže nic jiného nechat přijít ke slovu, než vůli Boží, která se nedá ohýbat.

Ten, kdo byl vyvolen lidmi, nebo se sám cítí povolaným, slouží přece především lidem a činí jim proto ústupky. Bere-li to vážně, snaží se jejich přání pomalu přivést k přání jedinému a přivést je nakonec tak daleko, aby chtěli konečně nechat platit jen vůli Boží, čímž by byli schopni také správně porozumět Světlem povolanému. Pak již v jeho učení necítí žádnou přísnost, nýbrž poznají přímou cestu.

Kde jest jen jedna cesta, musí po ní člověk samozřejmě jít, chce-li dojít k cíli. Jest nesprávné říkat, že mnohé cesty vedou ke Světlu. Tam vede *jen jediná,* která záleží v bezpodmínečném splnění Božské vůle. Žádná jiná. A poněvadž jest Božská vůle dána *zcela určitě,* nepřipouští také žádných kompromisů s přáními lidí. Rozličný pro lidi jest pouze *způsob, jak jdou touto cestou,* jakých při tom používají pomocných prostředků, jež se řídí podle jejich vyvinutých osobních

schopností. Tento rozličný způsob putování nemění však cesty, tím méně její směr.

Jest také nesprávné tvrzení, že ten, kdo slouží lidem, slouží tím také Bohu. Jak je známo, lze sloužit jen *jednomu* pánu. Naproti tomu pomáhá povolaný, který slouží Bohu, současně také vždy lidem. Že tato pomoc nemůže vždy souhlasit s přáním lidí, jest samozřejmé, poněvadž pravá pomoc je zřídka ve splnění přání.

Ti, kteří slouží lidem, jsou jim přirozeně vítanější, poněvadž je to pro ně pohodlnější. Jsou však vždy daleko slabší. Nejčastěji se stávají obětí svých přívrženců.

54. Služba Grálu.

Otázka:

Co jest služba Grálu?

Odpověď:

Služba Grálu jest plnění *Božské* vůle bez ohledu na vůli lidí a na přání lidí.

Pojem „služba Grálu“ nesmí být libovolně rozšiřován. Stoupenec Poselství Grálu není též současně ve službě Grálu. Neboť on pouze přijímá osobní užitek z Poselství, aby nalezl cestu ke Světlu a šel po ní. Tím přijde do říše Boží, aniž by bylo při tom lze mluvit o službě Grálu.

Služba Grálu samotná vyžaduje mnohem více. Mnohým lidským duchům jest otevřena ovšem k tomu cesta, ale jen nemnohým je nakonec souzeno, aby tohoto cíle skutečně dosáhli. I pro lidské duchy, kteří již dlí v duchovní říši, jest hrad Grálu ještě tak vzdálen, že se to pozemsky nedá ani domyslet. Jedině „vzdání se sebe sama“, *správně* pochopené, jest krokem, o němž se lidští duchové domnívají, že jej již učinili, avšak … to žije jen v jejich představách. Toto vzdání se sebe sama není vůbec žádným rozplynutím se, nebo vstoupením do snivé Nirvány dle orientálních představ, nýbrž jest to nejsilnější myslitelná, sebe plně vědomá čilost, nejvyšší stupeň *osobní* činnosti. Něco zcela jiného, než jak si to představují pohodlní lidští duchové. Tento stav je daleko nad nynější lidskou chápavost. Ze všeho, dosud o tom vymyšleného, můžeme předpokládat přibližně pravý opak toho, abychom vystihli to pravé. Čtenáři mají se však spokojit, že nalezli cestu ke Světlu a mohou stoupat vzhůru. To jest již ona vytoužená blaženost, to nejvyšší, po čem skutečně dobrý člověk může toužit. Jest to koruna lidského života.

55. Antroposofie.

Otázka:

Jde antroposofie správnou cestou? Mnozí antroposové chtějí vésti spory o Poselství Grálu.

Odpověď:

Stoupenci každé sekty jsou přesvědčeni o její správnosti a zvláště o správnosti své vlastní moudrosti. Takoví lidé čtou a slyší všechno ostatní jen v tom jednostranném přesvědčení, nehledají tedy již a nemohou proto také nic nalézt. Tím se stali slepými a hluchými. I nejčistší Pravdu by považovali jen za chtěnou zášť a zavrhli by ji, jakmile by nesouhlasila s jejich vlastními moudrostmi.

Jsem proto rád, že takovou otázku, jako je vaše, nepotřebuji zodpovídat, poněvadž jsme již vstoupili do *oné* doby, kdy každý člověk brzy na sobě *prožije,* zda jde cestou správnou, nebo zda se to jen domnívá a odkud *jedině* může mu přijít pomoc. *Tímto* způsobem a nikoliv slovy budou obnaženi a padnou falešní proroci. Buďte tedy klidný a pozorujte ještě krátký čas. *Brzy* naleznete sám neklamný rozsudek. Také o antroposofii.

Nechte tedy klidně lidi přít se o Poselství Grálu. Ve slepém hněvu chce mnohý horlivec v Poselství nacházet dokonce rozpory právě tam, kde se jeví nejlogičtější věcnost nejzřetelněji. Jde-li však vážný čtenář na kloub takovým údajným rozporům, vidí brzy, že tvrzení o těchto rozporech bylo jen zrcadlením nemožnosti porozumění u dotyčného útočníka samotného nebo svědectvím o tom, jak se zapletl do nesmyslností vlastního názoru, od kterého ve vzdorovité zarytosti nechce upustit. Tak se při bližším zkoumání útoky odhalují jen jako vysvědčení duchovní chudoby takových lidí, kteří tím chtějí oslňovat svou vlastní moudrostí. Ve většině případů takoví lidé vůbec nečetli *celé* Poselství, nýbrž prostě na ně štěkají tím, že zběžně do něho nahlédli a vyňali několik jednotlivých částí

s výrazem úzkosti a starosti, že by jejich dosavadní vymyšlená velikost mohla utrpět úhonu někým, kdo to ví lépe.

Někteří jdou v této směšnosti dokonce tak daleko, že chtějí tvrdit, že Poselství neobsahuje vůbec nic nového. Nu a na to není zapotřebí žádné odpovědi. Myslím, že právě toto tvrzení nese v sobě již správný úsudek o dotyčných a dává poznat, že jim úplně chybí jakákoliv možnost porozumění a že ve své vnímavosti dosud nedorostli na vlastní obsah Poselství. Tito mají klidně dále patřit k lehčím společnostem.

Nepomůže jim však žádný útok, žádný výsměch, žádný posměch … všichni budou pohřbeni pod troskami své falešné vědychtivosti a ke svému štěstí rychle zapomenuti, při čemž Poselství Grálu zůstane.

56. Odpověď na útoky.

Otázka:

Nechce Abdrushin odpovědět na mnohostranné útoky? Já, jako tazatel vím náhodou sám o mnoha věcech, že by bylo pro něj snadné, aby obrátil kopí na něj namířená.

Odpověď:

Mé slovo je pro mne příliš cenné, než abych jím plýtval na takové věci. Není mi toho ani zapotřebí, poněvadž odpovědi na to přijdou ze zcela jiné strany. Buďte jen úplně kliden, neboť nic nezůstane nezodpovězeno, ani to nejmenší. Stane se tak způsobem, který ovšem celému lidstvu bude sloužit jako trvalé poučení. Já k tomu nemusím ničím přispět.

A pokud se týká mnohých „názorů“ a mínění a nebo dokonce prohlášení od tak zvaných rasových badatelů a vykladačů písma, které jste mi přiložil a kteří ve mně chtějí poznávat rasově čistého Žida, pak nemohli takoví lidé ovšem vydat žádného lepšího vysvědčení své neschopnosti ve svém „vědění“, než právě to. Neboť není žádné čistě němečtější a tak zvané křesťanštější rodiny daleko do minulosti než ta, ze které pocházím. To by však u mne nehrálo žádnou roli, neboť znám jen *lidi* a nesoudím podle rasy, národnosti nebo náboženství. To jest příliš malicherné a nedůstojné opravdového člověka. Věří tito lidé, že budou směti vtáhnout do království Božího s národními barvami a národními hymnami? Ne, takové omezenosti mne nemohou pohnout k odpovědi.

Stalo se také módou, že v jistých kruzích je mnohé, co by mohlo být nebezpečím pro jejich vlastní přání nebo ideje, prostě označováno jako prožidovská snaha. Mnohým lidem má být tak znemožněno, aby se tím zabývali a v laciné sebeochraně neztratili základ a půdu, nýbrž aby mohli nepříliš chvalitebnými prostředky při tom podporovat vlastní cíle.

Jak jednostrannými jsou kromě toho rasoví badatelé, kteří se snaží usuzovat pouze podle zevnějšku a hrubohmotnosti, při čemž vlastní člověk *jest duch jako jedině směrodatný.* A tento duch jest starší než nynější a dřívější pozemská těla. Vezměme to čistě pozemsky: Dobrý člověk bude vždy týž, i když vícekrát změnil své šaty. Jest ve všedních šatech právě takový jako v nedělních. Ne jinak je tomu s duchem, s vlastním člověkem.

Je mi hnusno, přemýšlím-li o těchto nesmyslnostech. A na čem vlastně spočívá celá ta pýcha, celá ta představa, kterou si tak mnozí osobují vůči Židům, mezi nimiž jsou lidé, jimž by bylo lze mnohem přátelštěji stisknout ruku, než svým spolukřesťanům? Na čem vlastně spočívá křesťanství? Jen na židovství! Křesťanství zaznamenalo jen židovské proroky starého zákona a nic jiného. Desatero přikázání přišlo jen skrze Žida. Učedníci byli Židé.

Budoucnost přinese v tomto směru mnohé, že se dnešní posměváčci budou muset stydět za své nynější názory a své nynější vědění. Přijdou pro ně mnohé hodiny, kdy by si přáli, aby raději byli mlčeli, místo, aby se ve své ubohé domýšlivosti nafukovali. Jest zaslíbeno, že „všechno musí býti nové“! Na toto splnění těší se tak mnozí. Jest však nějaké strašlivější odsouzení než právě toto zaslíbení? Nejeví se v tom skutečnost, že všechno, vůbec všechno jest falešné, když všechno musí býti nové, tedy jiné, aby bylo konečně správné? A v této době nyní stojíme! Není skutečně nic, co by od základu nebylo falešné ze všeho, co si lidé vymyslili a vytvořili. Větší důkaz toho než nynější hluboký úpadek a nynější bezútěšný zmatek není jistě nutný.

57. Nepěkné myšlenky.

Otázka:

Pokouším se žíti podle Poselství Grálu. Často se mi však vtírají nepěkné myšlenky, kterých vůbec nechci. Chci dokonce často pravý opak. Nepěkné myšlenky dotírají však na mne tím více a hučí mi doslova do uší. Mnoho tím trpím, neboť mne to mučí a skoro bych zmalomyslněl při otázce, jak to všechno přichází, zda jsem snad v nitru špatný?

Odpověď:

Píšete přece sám, že vždy jen jinak *myslíte* než chcete. Proto musí být vaše nitro lepší než vaše občasné myšlenky. Jistě budete při tom vždy *také tak jednat, jak chcete,* ne jaké jsou vaše myšlenky. Ostatně jest jen málo lidí, jimž by se tak nedělo. Nad tím se nemusíte zneklidňovat. Takové myšlenky, s nimiž nesouhlasí vlastní chtění, mají málo síly. Formy, které tím byly vytvořeny, rozplynou se velmi rychle, aniž by mohly způsobit škodu. Přirozeně za předpokladu, že jim nepřivádíte vždy opět novou sílu tím, že byste o nich stále znovu hloubal. Věnujte těmto nevítaným myšlenkám méně pozornosti a pak zmizí sama sebou. Jinak však pomáhá vnitřní krátká modlitba.

58. Proč mnozí v Poselství Grálu nic nenalézají?

Otázka:

Jak jest možno, že mnozí lidé nemohou v Poselství Grálu nic nalézti, zatím co mně jest vedle bible vším?

Odpověď:

To budou převážně sektáři, ne však v sobě ještě svobodní lidé. Kdo říká, že Poselství Grálu jest lehké, nebo že nepodává nic nového, ten je nezná, nic z něho nenačerpal, i když je četl; krátce, právě on je nepochopil. *Bylo pro něho příliš těžké a proto* je nachází lehké. Tím je vlastně řečeno vše! Takový člověk se však může utěšovat, že Poselství ani není pro něho určeno. Komu nic nedalo, ten tím přijal právě to, co si zasloužil. To patří k třídění. Pozdější zkušenosti to zřetelně ukáží.

59. Trestá Bůh?

Otázka:

Proč trestá Bůh někdy tak tvrdě?

Odpověď:

Bůh vůbec netrestá! Také nehrozí, ani nevábí. To všechno jsou falešné lidské názory. Také desatero přikázání, jež bylo dáno prostřednictvím Mojžíše, jsou pouze ukazovatelé cesty k tomu, jak může člověk dosáhnout šťastného života. Tresty vyhlašuje jen člověk ve svém společenském řádu. Ovšem tak jako ve všem, co vymyslel, vyhlašuje to falešným způsobem, nedokonale, s ještě mnohem nedokonalejším výkonem. Slovo trest vymyslil vůbec jen člověk sám ze sebe ve svém omezeném pochopení.

Vezměme k lepšímu pochopení příklad dosti pozemského druhu: Nějaký obchodník vstoupil do společnosti s jiným. Jeho přítel jest prozíravější a má lepší znalost lidí. Když byl tázán obchodníkem na příčinu rozličných obchodních obtíží, varoval ho tento přítel a dal mu radu, aby pokud možno nejrychleji rozvázal toto obchodní společenství, poněvadž jeho společník má špatné úmysly a bezohledně chce jít za svým prospěchem ke škodě obchodníka. Přítel řekl obchodníkovi krátce a jasně, že utrpí velké ztráty, jestli neuposlechne jeho rady. Obchodník však *nenásledoval* této rady, poněvadž nemohl ještě poznat žádných známek pro pravdivost obav přítelových.

Teprve o několik roků později se výstrahy tohoto přítele splnili. Obchodník utrpěl veliké ztráty vinou svého společníka, který mohl neobyčejně obratným způsobem provésti předem promyšlený plán ke škodě svého společníka. Obchodník nazýval to nyní trestem za to, že neuposlechl výstrah svého přítele a snažil se to pochopit jako trest.

Tak se staví lidé vůči Světlu. Odtud jim přichází mnoho výstrah v pravý čas, jejichž následováním by se mohli uvarovat mnohého zla. Když je však stihne zlo, které si sami zavinili a jež se muselo projevit tím, že nechtěli slyšet nebo uposlechnout, domnívají se, že je to trest Boží. Domnívají se, že jsou kdož ví jak velicí, když tento „trest“ trpělivě snáší a očekávají za to od Boha zvláštní odměnu, i když je to jen v pocitu vnitřního povznesení za to, že jsou hodní. To všechno je sebeklam a lež. Neboť Bůh je tím netrestá, nýbrž oni sami si ve své tvrdošíjnosti vytvořili toto zlo. Ze Světla může být pozorováno, když nějaký člověk nebo celé lidstvo nastoupí na falešnou cestu, která bezpodmínečně musí vésti ke zcela určitému cíli. Tento konec, který člověk mnohdy nemůže vidět nebo spíše vidět nechce, jest ze Světla přesně poznáván. Člověk nebo lidstvo jsou varováni. Nenásleduje-li uposlechnutí a lidé jdou tvrdošíjně svou cestou dále, pak jest přirozeno, že v určité době musí přijít k tomu konci. Tento konec není však přivoděn ze Světla jako trest, nýbrž byl dán již zvolením cesty a Světlo se jen namáhalo, aby lidstvo od toho odvrátilo a přivedlo ho na jinou dráhu, která by zlý konec obešla a přivedla konec radostný.

Bůh tedy netrestá, nýbrž člověk to vše způsobuje sám, nechce-li se nechat varovat. Proto jest velikým rouháním říkat: „Bože, jak tvrdě trestáš!“ Také jest falešná žaloba: „Jak může Bůh něco takového připustit!“

60. Duch a duše.

Otázka:

Co říká Abdrushin tvrzení, že duch a duše žijí v člověku vedle sebe?

Odpověď:

Kdo to tvrdí, ten nemá o stvoření ani tušení. Duch jest původ, jádro a konečný cíl člověka. Duch jest on sám, bez obalu jiného druhu. Duše jest tentýž duch, zabalený jedním nebo několika obaly jiného druhu, avšak bez obalu hrubohmotného, bez pozemského těla. Duše tedy musí samotného ducha nésti v sobě jako vlastního živého člověka. Jakmile duch postupně odložil jemnohmotné a bytostné obaly, při čemž stoupá vždy výš a výše, stojí nakonec jen jako lidský duch obalený ještě lehkým duchovním obalem a může pak do říše ducha, do Ráje. O tom podám ještě důkladnější vysvětlení.

61. Co jsou pomlouvači.

Otázka:

Co jsou pomlouvači?

Odpověď:

Lidé, kteří obratně znetvořují skutečnosti, aby jimi ke škodě jiné osoby dali falešný smysl. Ti, kteří vymýšlí nové události a historky a rozšiřují je za tím účelem, nejsou pomlouvači, nýbrž lháři. Podle Božských zákonů jest jedno stejně zavržitelné jako druhé. Patří to k pokusu o morální vraždu, nebo k jejímu provedení. Karma jest při tom právě tak těžká, jako při hrubohmotně dokonané vraždě a v mnoha případech jest dokonce ještě těžší, poněvadž duševní rány jsou trvalejší. Zvláště, když v mnoha případech jsou tu vtaženy do spoluutrpení i jiné osoby. Vůbec *každý* pokus nebo provedení morálního poškození, lhostejno zda jest to odůvodněno nebo ne, jest nutno karmicky těžce odpykat. To by mělo být snadno srozumitelné, poněvadž takový čin o sobě předpokládá vždy nečistý charakter; neboť čistý, nebo jen ušlechtilý charakter by to nikdy nečinil a takové myšlenky ze zdravého odporu by odmítl daleko od sebe. Nečistota jest tedy v takových věcech přirozeně vždy na provádějící straně, jež se tím automaticky jako taková označuje.

62. Abdrushinovo stanovisko k stávajícím společnostem.

Otázka:

Proč odmítá Abdrushin spojit se se stávajícími společnostmi a sdruženími? Bylo by to přece v mnoha případech snadné, sjednotit se. Ve snaze vzhůru měli by lidé vzájemně si podat ruce a působit společně, čímž by mnohem dříve bylo dosaženo vznešeného cíle.

Odpověď:

Nejsem tu proto, abych vysvětlováním, spory a debatami vyváděl lidi z omylů, jež si sami vytvořili, nýbrž *přináším Poselství,* jehož se mohou lidé přidržet, aby se dostali ven ze svých bludů. Není při tom žádné „sjednocování“, nýbrž jedině: „Buď a nebo!“ Není také žádného spolupůsobení, nýbrž nanejvýš následování. Kdo není schopen si to ujasnit, ten nechť nechá Poselství Grálu klidně stranou, neboť jemu by nepřineslo žádného užitku. Kdo je nepovažuje za Boží dar, ten mu nikdy neporozumí. Pro toho také není. Nesnažím se ani jediného člověka „přemlouvat“. Také *nemám* v úmyslu založit „společnost“ nebo církev a žít z jejích ročních příspěvků.

Proto zůstávám neodvislý a nemám v úmyslu studovat všechna tvrzení lidmi vyslovená, částečně nesmyslná, abych je pak vždy znovu argumenty vyvracel. To by bylo podle mého názoru přikládáno příliš mnoho cti směšné aroganci mnohých lidí.

Bůh ukazuje Pravdu, *jaká jest,* ve svém stvoření. Stojí uprostřed žalostného a nebezpečného zmatku, který lidstvo natropilo. Poznat a přijat Pravdu jako takovou jest pouze věcí lidí, kteří musí napnout všechny síly, aby získali tento nejcennější statek pro sebe, bez něhož jsou bez záchrany ztraceni. Člověk musí učinit pro to *všechno!* Neboť Bůh za ním neběhá a nesnižuje se nikdy na sluhu člověka! To jest však to, co člověk dosud ve svém podivném stanovisku očekává. *On*

požaduje vždy důkazy! Nechť *on* se přece namáhá, aby poznal Pravdu. Jest to přece jedině *jeho* prospěch. A ten, kdo skutečně poctivě hledá, kdo se tedy *poctivě* snaží, ten také dojde poznání.

K tomu patří však již od samého počátku bezpodmínečně *ona* pokora, která dává poznat sebe sama. A to jest asi také to nejtrpčí pro člověka dnešní doby. Již na tom ztroskotá, neboť toho není schopen, to *on nechce!* A proto vynutil soud. Pohleďte jen na člověka, jak honosivě kráčí svým pozemským bytím, ověšen všemi cetkami pozemské ješitnosti! Kde má tu být místo pro pokoru!

Nakonec si ještě představuje, že nyní nastavší boj Světla proti všemu temnu se děje jen k vůli němu! Avšak tento velký boj *není k vůli němu* osobně. Vzestup, který je mu při tom umožněn, jest jen důsledkem toho. Promešká-li využitkovat tuto poslední příležitost s veškerou svou silou, nechce-li slyšet volání, zůstane vězet v bahně, které si sám vytvořil a zadusí se v něm. Nebude pro něho smutek!

Obtížen tím, co vytvořil lidský rozum, nepoznal by nikdy pravou cestu.

Já však jdu svou cestou v poznaném splnění své úlohy sám.

Není zapotřebí, aby mne následoval někdo, kdo se k tomu dobrovolně neodhodlá. Myslím, že moje řeč je vždy dostatečně zřetelná. Kompromis, i kdyby byl sebelehčí a prostší, jest pro mne v každém směru úplně vyloučen. Spojení se společnostmi, sektami a církvemi nepřichází nikdy v úvahu, Bůh je nezná. Neboť jako chrám Boží, kostel a dóm jest míněno něco jiného, mnohem většího než nějaká organisace na Zemi!

63. Pozemsky praktické rady.

Otázka:

Proč nemluví Abdrushin ve svých přednáškách také jednou o prakticky – pozemských věcech?

Odpověď:

Lidem je to, co jsem doposud řekl, mnohem více zapotřebí, jak se to nyní v krátké době projeví. Neřídím se jejich přáním. To přenechávám všem těm, kdo píší proto, aby „udělali obchod“.

64. Poselství Grálu rozbíjí sekty.

Otázka:

Mohu říci, že ve svém hledání jsem s lidsky možnou vážností a věcností prošel jednotlivými obory okultismu jedním po druhém a horlivě jsem studoval theosofii a později antroposofii.

Všude jsem našel něco krásného, pravdivého a povzbuzujícího, avšak korunu přineslo mi teprve Poselství Grálu svou jasností a především svými prostými závěry. Co jsem našel dobrého ve všem ostatním, nalezl jsem v Poselství Grálu opět.

Dosud jsem všude dostával jen zlomky navzájem spolu nesouvisející. Nyní však jsem viděl před sebou něco *celého,* přehledného ve srozumitelném sledu, což mi dalo jasný obraz a tím teprve jistotu mého vědění. Všechny dosavadní jednotlivé části se správným spojením a vyplněním dosud stávajících mezer se staly jedním tělem a ožily.

Mluvil jsem o tom se známými z dřívějška, theosofy a antroposofy, avšak žádný z nich mi nechtěl rozumět. Neviděli v Poselství Grálu nic nového, přesto, že toto obsahuje mnohé, co dosud nebylo nikým řečeno. Prostou jasnost pociťovali jako méněcennost. Co tu dělat?

Lidé mají přece vědět, že s jednotlivými zlomky nelze mnoho počít, i když tyto jsou sebelepší a že jen ten musí být mistrem, který nám ukáže souhrn a tím celkové použití, jak jest tomu v Poselství Grálu. Od doby čistého učení Kristova jsem nenašel nikde opět takovou jasnost a hloubku.

Odpověď:

Jakou potřebujete ještě odpověď? Dáváte si ji ve své otázce sám. Nechte ty lidi jít klidně jejich cestou. Pro takové Poselství není! Mimo to nebylo Poselství Grálu snad skládáno dohromady, nýbrž

jest pro sebe samo, úplně samostatné a neodvislé. O tom jsem již vícekrát mluvil.

Váš dopis není ojedinělý, neboť přichází různé téhož smyslu, jež dokonce uvádí podobná slova. Tím, co jste prožil, dostalo se vám potvrzení, že Poselství ke svému pochopení vyžaduje větší vážnosti a píle než povrchní lidé myslí a že vždy mluví jedině a přímo k *jednotlivé duši,* dávajíc *jí to, co právě ona pro sebe* ke vzestupu potřebuje.

V této neschematické živoucnosti musí přirozeně rozbíjet každou sektu a stává se tak pro její existenci velikým nebezpečím, poněvadž vytváří samostatné, v *sobě svobodné lidi,* jež musejí být nepřáteli všeho sektářství. Jest to tušící pud sebezáchovy, když se organisace, společnosti a sekty staví vůči Poselství s ignorováním, výsměchem, snižováním nebo nepřátelstvím.

Toto však „jest a zůstane“, i když se všechno ostatní rozpadne a nedá se ničím zadržet na své cestě, kterou dokonce i každý útok *musí* podporovat.

65. Co jest vážné hledání?

Otázka:

Co jest vážné hledání?

Odpověď:

Vážné hledání *není* právě všechno to, co je dnes takto označováno! Kdo vážně, tedy *poctivě* hledá Pravdu, musí se nejdříve úplně vnitřně očistit, to znamená vyprázdnit se ode všeho, co dosud četl a čemu se učil, a musí to úplně odsunouti stranou. Musí vyřadit také všechny osoby a pak klidně v sobě procítit „Slovo" jako dítě, které stojí před něčím novým. Ne bez důvodu nachází člověk u dětí často nejneklamnější posouzení věcí a lidí, poněvadž tyto předstupují ke všemu bez předsudků a bezelstně.

Zní to lehce, jest to však pro dnešního člověka to nejtěžší. Není pro něho větší překážky než právě toto. A poněvadž požaduji *nejvážnější hledání jako základní podmínku* pro možnost přijetí vlastního obsahu Poselství Grálu, stavím tím na člověka největší požadavek, jaký mu vůbec může být položen. Tím také současně vylučuji zcela jistě již předem všechny ty, kteří jsou domýšliví na své vědění. Jest to třídění, při kterém jen pokorný může obdržet palmu pravého poznání v důsledném zvratném působení, přičemž ostatní vyjdou naprázdno.

Pochopit toto všechno *rozumově* jest až na vzácné výjimky vyhraženo *novému pokolení,* které přežije nynější dobu, neboť teprve očistěný rozum, který *násilím* bude očistěn ode všech strusek nynějších bludů a ješitnosti, vlastním prožitím přinese nutnou k tomu neovlivněnou možnost pochopení.

Toto *nové pokolení* nelze však očekávat teprve v příštích stoletích, nýbrž již žije a stane se novým jen tím, že jeho příslušníci rozličného stáří *vyjdou* očistěni ze soukolí a mlýnských kamenů, které nyní právě začínají mlíti! Při čemž všichni ostatní budou rozemleti.

Takový opravdu hledající nebude hledat spolky, nebude se přidružovat k žádným sektám a nebude také mít potřebu se sdružovat. Zpracuje jedině všechno v sobě, poněvadž jiný mu při tom nemůže pomoci. Jen *tak to* v něm ožije a stane se jeho vlastnictvím, které nemůže sdíleti s jinými lidmi.

66. Pocity méněcennosti.

Otázka:

Mám snad poněkud zvláštní otázku, doufám však, že se mi dostane odpovědi, protože mnoho lidí o tom mluví. Jak jsem mohl pozorovat, velmi se tím trápí a jsou tím stísněni. Co jsou to vlastně pocity méněcennosti?

Odpověď:

Jelikož se tato otázka dotýká všeobecného zájmu, budiž na tomto místě zodpovězena. Komplexy méněcennosti, jak se jim tak krásně říká, se vyskytují tam, kde se duch nemůže svobodně rozvíjet. Je to dokonce v mnoha případech důkazem toho, že takový člověk je duchovně silnější, než jak se může projevovat. Proto trpí pod tlakem neznámé mu překážky. Čtěte mé pojednání: „Tajemství krve.“ Z něho můžete poznat mnohé, co se týká právě této otázky.

Je však ještě jiná příčina komplexů méněcennosti, kdy lze jen stěží pomoci: je to lenost ducha! Člověk by se již sám mohl vzchopit, aby shodil ze sebe tlak, jen kdyby chtěl. Je však k tomu příliš pohodlný a chtěl by, aby to učinili jiní. Mimo to se časem cítí ve svém výstavním postoji docela dobře a něco by mu chybělo, kdyby tlak od něho ustoupil. Chce být litován, žádá na mnoha místech o radu a pomoc, avšak byl by málo vděčen tomu, kdo by jej mohl skutečně osvobodit od navyklého tlaku.

Případům prvního druhu lze zásadně pomoci, případům posléze líčeným však nikoliv, protože člověk sám ve skutečnosti nechce.

67. Čistý bloud.

Otázka:

Ačkoliv jsem již často viděl a slyšel operu „Parsifal“, přece ve mně zůstává stále nejistota ohledně pojmu „čistý bloud“. Kdybych o tom získal úplnou jasnost, byl by dojem ještě silnější.

Odpověď:

Mluvil jsem o tom již také ve svých přednáškách o praduchovních úrovních.

V každém *důkladně* myslícím člověku musí znázorňovaná postava „čistého blouda“ vyvolat nejistotu. Tato nejistota vyvstává, protože výraz a celé vylíčení této postavy je omyl, který ve svých přednáškách odůvodňuji.

V této odpovědi by to vedlo příliš daleko, proto se spokojuji poukazem, že Parsifal je „čistá brána“, ne však „čistý bloud“. V tom spočívá vše. Vědění o tom vám společně s jiným pojmem zjedná klid. Parsifal je ve skutečnosti prostředníkem ke stvoření, tedy též k člověku a je branou Pravdy a života pro všechno stvoření směrem dolů.

(čistý bloud = v němčině „der reine Tor“

čistá brána = v němčině „das reine Tor“).

68. Rentgenové oči.

Otázka:

Již často jsem v novinách četl o lidech s rentgenovýma očima. Nemohl jsem si nikdy objasnit a neměl jsem ani příležitost o tom slyšet něco přesnějšího. Mohu si však představit, že člověk, který skutečně má takovou schopnost, je jistě mnohem citlivější než jakýkoliv zhotovený instrument. Bylo by možné dostat o tom podrobné vysvětlení?

Odpověď:

Skutečnost, že takové oči existují, je pomocí novin již velmi známá a není již popírána, protože není dobře možné ji vyvrátit. Zabývali se tím již lékaři, aby tento děj, tajuplně se jevící, vyzkoumali a použili jej pak ku pomoci lidstvu.

Bádání však dosud nezískala dostatečně pevnou půdu, aby je bylo lze považovat za pevně stojící vědění a zužitkovat je. A tato pevná půda ve smyslu ve vědě dosud obvyklém nebude moci nikdy být vytvořena; neboť tyto velmi vzácné schopnosti jsou u jednotlivých lidí tak rozdílných druhů, že vůbec nemohou být jednotně pozorovány.

Shromáždíte-li pět lidí, kteří jsou takto nadaní, shledáte, že každý jednotlivý z nich působí způsobem pro sebe ojedinělým, více nebo méně jasně a vůbec „nevidí“ vždy totéž jako ostatní. Velmi zde též spolupůsobí příslušná svéráznost nadaného, právě tak jako stupeň jeho vzdělání formuje způsob výrazu a dokonce velmi omezuje „vidění“.

Čím méně takový člověk studiem získal určité znalosti, tím neovlivněněji, tedy jistěji a jasněji bude umět takový dar zužitkovat, jinak se mu zcela nevědomě mezi to vsunou získané názorové formy, které způsobí, že skutečný obraz nemoci se jeví jinak.

Na druhé straně se však může stát, že člověk neovlivněný naučeným, vidí sice obraz nemoci správně a nezkřiveně, avšak není sto se vyjádřit tak, aby to správně vylíčil.

Obojí má proto nevýhody, které často brání *přesnému* vylíčení a proto mohou dokonce přinést nebezpečí, jestliže se někdo bez rozpaků podrobí takovým věcem.

Nejlépe je, když zde spolupůsobí schopnost s vědou, samozřejmě nikoliv v jedné osobě. Když tedy lékař stojí vedle takto uschopněného člověka, jehož líčení obrazu nemoci se časem přesně naučí rozumět a pak připojí své vědění a skutečnosti, aby pomohl.

Tím pak z toho může vzniknout požehnáníplné působení. Bez pečlivého prozkoumání „viděného“ obrazu nemoci není však radno se na to bezpodmínečně spolehnout.

Jako všude, tak i zde jsou výjimky; jsou však velmi řídké! Tyto výjimky lidí zvlášť silných schopností bychom mohli nazvat nejen lidmi nadanými, nýbrž omilostněnými. Tito však nikdy neopominou radit k přizvání lékaře, který při svém působení vezme v úvahu spatřený obraz nemoci.

Bylo by přirozeně od lékaře nesprávné, aby takové neobyčejné pomoci z nějakého předsudku odmítal. To však nikdy neučiní lékař, který je skutečně lékařem a chce především lidem *pomoci.*

K tomu přistupuje ještě něco: Takové schopnosti nebo dary se mohou u lidí vynořiti a po nějaké době jednoduše opět zmizet! To úzce souvisí jako tak mnohé se změnami složení krve; neboť jen zcela určité vyzařování krve může přivodit „vidění“ okem ducha, jak lze nazvat náhle se objevující schopnost rentgenových očí.

Tak zvané rentgenové oči nejsou oči pozemského těla, nýbrž jsou to obrazně vyjádřeno, oči duše, kterým nejdříve musí být upravena cesta, aby *mohly* takové věci spatřit. A k tomu slouží vyzařování zcela určitého druhu složení krve, které se může utvořit a pak opět změnit. Tím vzniká a zároveň mizí ta často tak obdivovaná schopnost. V tom spočívá též vlastní vysvětlení.

Je přece dostatečně známo, že i zcela významná media náhle ztratí své vynikající schopnosti, nebo že se tyto zeslabí, aniž by dosud byl nalezen důvod.

Kde toto nastane, tam se nějakým způsobem změnilo složení krve a tím i její vyzařování. A jedině ve způsobu vyzařování krve spočívá *každá* mediální schopnost, jejíž rozličnosti nastávají opět různorodými mosty, které tvoří příslušná vyzařování krve.

Klíčem ke všem těmto věcem je tedy krev! Není to jen *jedno* zcela určité složení krve, o němž lze říci, že přináší mediální schopnosti, nýbrž existuje jen jeden určitý *základní druh* s mnoha odvětvími, které vykazují nejjemnější, mnohdy snad sotva poznatelné rozdíly.

Jednou to bude zcela zvláštní, avšak pro pomoc lidem významné vědění, vědění o účincích vyzařování krve a vědění o možnosti chtěné změny tohoto vyzařování. V *tom spočívá pro člověka všechno pozemské!* Jeho tělesné zdraví a plný rozvoj jeho ducha na Zemi. Je to nejdůležitější pozemská pomoc, která může být dána, jež zahrnuje všechno a chová v sobě štěstí a mír.

Dnes může právem být hovořeno o často používaném výrazu „otrávená krev“; neboť je tomu vskutku tak, je to jenom jiné, než si to lidé myslí.

Mostem ke všemu, tedy i k vynikajícím vlastnostem je tedy vyzařování krve! Musím zde ukázat ještě mnoho cest, abych vytvořil celý obraz o nesmírném významu tohoto dosud nepoznaného pracovního pole, které se nyní otevře *těm* lidem, kteří se namáhají prozkoumat dosavadní tajemství stvoření, aby mohli pomáhat a pak se ve skutečné službě uplatňovat v novém vědění. Nebudou to však činit, aby si tím vydobyli „jména“.

Chtěl bych při tom poukázat ještě na jedno! Tak zvanýma očima duše je většinou rozpoznáno jemnější záření nemoci, ne jenom to tělesně viditelné. Toto poslední, viditelné lékaři, tedy tělesnému oku, hraje při tom jen vedlejší úlohu, je-li vůbec viděno. Avšak právě tento *jemnější* druh vidění je cennější a důležitější; neboť jím lze rozpoznat *ložisko nemoci,* její vlastní východisko, které pozůstává tak jako všechno ostatní v jemných zářeních a jež teprve vyvolává účinky, pozemskému oku viditelné.

V tom spočívá přednost a větší význam užití takových „vidění“. A když takovému omilostněnému je dáno i to, že může rovněž vyzařováním své krve hledat a také „vyciťovat“ spojení, co může

v tom nebo onom případě sloužit k léčení nebo pomoci alespoň ke zmírnění, pak je to milost, kterou lze sotva docenit, a může dokázat vskutku zázraky.

Dnešní lidé jsou však zvyklí hledat jen svůj vlastní prospěch a podle toho posuzují i vše u ostatních lidí. Mnozí předpokládají o svých bližních vždy jen to nejhorší, což jest však jenom ozvěna jejich *vlastního* nitra a to jim znemožňuje, aby věřili v ideálně myslící lidi. Proto se takto nadaní lidé plaše stahují zpět, protože jim samotným je tento dar moci pomáhat příliš posvátný, jejich chtění je příliš čisté, než aby je vydali pošpinění.

Naproti tomu se však nelze domnívat, že působení tohoto druhu má být poskytováno zcela zdarma; neboť ne každý takto nadaný je současně požehnán i majetkem, aby mohl trvale bez protihodnoty poskytovat takové pomoci. Opačné názory jsou chorobné, nespravedlivé a osobivé.

Jsou sice též lidé, kteří využívají takovéto mnohoslibné oblasti a snaží se dělat nečisté obchody, nedávají tedy za úplatu správnou protihodnotu, nebo nedávají vůbec žádnou. K vůli nim nesmí být znevažováno to pravé. Kde je vůbec oblast lidské činnosti, na níž neexistují podobné výstřelky? Hledali bychom je nadarmo.

Ze všech těchto pohnutek je pochopitelné, že se mnohý skutečně omilostněný, který by mohl přinést velké požehnání, se svými schopnostmi drží zpět a neposkytuje lidem pomoc.

V této otázce je však skryto přání, i když přímo nevyslovené, slyšeti, zda lze doporučit používání těchto schopností, jestliže se k tomu naskytne příležitost.

Je-li to přijímáno způsobem, jak jsem již vysvětlil, lze k tomu bezpochyby radit; neboť každému člověku přinese velké uklidnění, když se z takového místa dozví, jaký je stav jeho těla. Bylo při tom nalezeno již tak mnohé, co bylo nutné vědět a již v zárodku mohlo být zcela snadno odstraněno tak mnoho zlého, co by se snad později mohlo projevit velmi škodlivě.

I zde je tomu tak, jako s mnoha jinými věcmi v lidském životě. Často jde člověk kolem příležitostí, aniž by je pro sebe zužitkoval a

později po nich baží, když je již nemůže mít. Jako neurčitý tlak nepřestává jej tížit myšlenka, že něco zmeškal.

69. Pokušení Syna Božího Ježíše na poušti.

Otázka:

Často jsem přemýšlel o tom, v čem vlastně spočívalo v životě Syna Božího Ježíše pokušení v poušti. Nepřišel jsem při tom ke správnému pochopení. Mohl by mi Abdrushin podat vysvětlení?

Odpověď:

Je dobře, že tato otázka byla položena; neboť o tom ještě nebylo podrobně hovořeno. Pravděpodobně nebyl ještě nikdy objeven pravý smysl tehdejšího pokušení, protože člověk i v tomto případě zůstal tak jako ve všech duchovních věcech příliš povrchní. Možnost správného pochopení předpokládá ovšem znalost mého Poselství. Chci se pokusit umožnit hlubší pohled.

Ježíš šel do pouště, aby v samotě podpořil a ulehčil nutný průlom svého poznání vlastního původu z Boha, což bylo pro splnění jeho působení nezbytné.

Tušení síly s tím spojené naplnilo ho postupně velikým nutkáním a chtělo se projevit, aniž by si toho mohl být Ježíš již plně vědom. Chybělo již jen nemnoho dní a bylo by v něm dozrálo v plné jasnosti vědění o jeho možnostech v hrubohmotných účincích.

Pak by ovšem bylo bývalo pro pokušitele příliš pozdě, aby přiměl Ježíše k něčemu, co by již předem muselo poškodit jeho působení.

Tak jako vždy chopil se pokušitel i zde obratně okamžiku, který byl jeho úmyslům příznivý. To mohla být v tomto případě jen doba přechodu mezi vycit'ováním pronikající Boží síly a jejím vědomým použitím ve světle Boží moudrosti, která současně usilovala o proniknutí.

Moudrost zná nepošinutelné zákony, které Tvůrce vložil do stvoření, z nichž stvoření teprve vzniklo a je i udržováno.

Pokušitel znal tyto zákony a na nich vystavěl svůj plán. Velmi obratně zvolil okamžik, kdy si Ježíš stále jasněji uvědomoval svou úlohu a svůj původ, avšak neměl ještě jasné poznání, a dosud se to v něm vlnilo a kvasilo. To byla jediná příležitost a možnost pokládat nástrahy, které by jej mohly svésti k nerozvážnosti, poškozující jeho budoucí úlohu a jež by již předem na dlouhou dobu učinila jeho vystoupení před lidmi neúčinným, nebo je alespoň velmi oslabila.

Tak našel pokušitel rychle bod pro tento útok nejcitlivější. Byla to nevýslovná láska Syna Božího k lidem. Ježíš chtěl přece s otevřenou náručí radostně jíti vstříc lidstvu a pomáhat mu, neboť byl pozemským ztělesněním Boží lásky.

Proto se lichotil pokušitel: „Jsi-li Syn Boží, učiň tyto kameny chlebem!“ K tomu se připojil hlubší smysl; že mu pak budou lidé jásat vstříc, aby se ochotně otevřeli jeho slovům, která jim chtěl přinést k osvobození věděním.

Ježíš by tak byl ihned při svém vystoupení získal lidi pro sebe a měl by snažší působení.

V tom bylo lákání! Byl to vskutku lákavý cíl pro lásku chtějící pomáhat slovem, která přirozeně v sobě nesla snahu moci působit rychle a tak pronikavě, jak jen možno.

Kdyby to bylo tímto způsobem proveditelné, nemohlo by být o pokušení ani řeči, nýbrž všechno by se prokázalo jako pomoc k rychlejšímu uskutečnění působení Syna Božího, což však vůbec nebylo v úmyslu pokušitele.

Pokušení spočívalo v tom, přimět Ježíše k něčemu, co by mu nebylo možné a čím by byl zklamal lidi! To se však mohlo stát jenom v době, kdy sice již v sobě pociťoval přemocnou sílu k zázračnému působení a tušil též svůj původ z Boha, dosud však nepronikl k poznání nutnému pro vědomé působení. Z toho důvodu nemohl též dosud přehlédnout samočinně působící zákony, položené nezměnitelně Boží vůlí do stvoření. Zákony, do nichž mohl a … musel vložit svou moc, protože proudí z Boha Otce skrze jeho vůli a jsou dokonalé a nemohou proto nikdy být pokřiveny.

Ježíš by proto nikdy nemohl z kamenů učinit chléb, poněvadž tato možnost není zákony stvoření dána. Právě tak se nemohl spustit

z nejvyššího cimbuří chrámu, aniž by při tom jeho tělo nebylo poškozeno.

Pokušení spočívalo v tom, že svůdce chtěl přiměti Ježíše k něčemu, co se mu muselo nepodařit, aby tak již předem u lidí podkopal víru v jeho poslání.

Pokušitel znal zákony stvoření, znal omezenost myšlení pozemských lidí, která je i dnes velmi rozšířená v bludném domnění, že dokonalý Bůh může ve své všemohoucnosti provádět činy libovůle protivící se jeho vlastním dokonalým zákonům stvoření!

To všechno využíval pokušitel v době, kdy sebepoznání v Ježíšovi již dozrávalo k průlomu a vlnilo se v něm a nutkalo, avšak dosud v něm nebylo jasno. Tak chtěl svým našeptáváním zasadit působení Syna Božího již předem těžkou ránu nebo jej zcela znemožnit, při čemž zvolil za vhodnou půdu tehdy ještě prudkou lásku a snahu pomáhat a ještě více ji rozdmychával.

V *tom* bylo pokušení Ježíše v jeho vývoji, které bylo založeno na snaze těžce otřást celým pozemským dílem již před jeho započetím.

Avšak právě na základě tohoto podnětu propuklo ve stejném okamžiku *vědění* v Synu Božím a on odmítl pokušitele.

Jest vlastně podivné, že různé křesťansko-náboženské společnosti považují za nejvyšší víru, když vidí dokonalost a všemohoucnost Boží v *tom,* že může prostě *všechno,* aniž by se musel držet svých vlastních zákonů stvoření, v nichž spočívá jeho všemohoucnost. Tak předpokládají beze všeho, že by byl Ježíš mohl z kamenů učinit chléb.

Právě však tím, že toto ponoukání svůdcovo označují a uznávají za „pokušení“, dokazují vlastně sami správnost mého vysvětlení zákonů stvoření v mém Poselství! Neboť kdyby byla jejich víra, že to Ježíš jako Syn Boží mohl učinit, správná, pak by přece návrh pokušitelův nebyl žádným *„pokušením“,* nýbrž skutečnou, velikou pomocí.

Pokušení má však vždy přinést škodu, jak to též ve skutečnosti bylo pokušitelem zamýšleno. Považovat však tuto událost za pokušení a současně vyučovat bezpodmínečné víře v zázraky, v tom je rozpor, který nelze překlenout a který zřetelně ukazuje, že těmto

naukám úplně chybí skutečné vědění, a že jsou postaveny na bezmezné povrchnosti.

Tak se v tisícerých věcech projevují mezery dosavadních nauk náboženských institucí a již při zběžném pohledu samočinně dokazují mnohou neudržitelnou nevědomost.

70. Existuje „prozřetelnost“?

Otázka:

Existuje „prozřetelnost“ nebo vzniklo toto učení jen snahou ulehčit kolísavému lidstvu putování pozemským životem?

Odpověď:

Prozřetelnost není nic jiného než zpětné působení, na jehož přesně vyznačených drahách stojí pomocníci poskytující pomoc *těm* lidem, kteří jdou svou cestou správně. V tom spočívá též předurčenost pozemské cesty. Prozřetelnost jest vlastně pozdější účinek dřívějších rozhodnutí v prožívání. Avšak člověk, který krátkozrace chce věřit jen v jeden pozemský život, tyto pozdější účinky odpovídající zákonům stvoření nazývá z tohoto důvodu prozřetelností. Míní tím však vlastně působení ochotných pomocníků, stojících na těchto cestách pro dobro chtějící lidi. Proto se často mluví o „dobrotivé prozřetelnosti“.

Proto není vůbec nesprávné používat slovo „prozřetelnost“, pokud si o ní lidé neučiní nesprávný obraz. Ve skutečnosti jest však takzvaná prozřetelnost jen částí vlastního dění.

71. Vyhnání z ráje.

Otázka:

Jak došlo vlastně k vyhnání z Ráje?

Odpověď:

Před zodpověděním této otázky musím položit protiotázku: Týká se otázka děje přirozeného vývoje stvoření, nebo děje spojeného s „pádem do hříchu“? Neboť to jsou dvě zcela rozdílné věci, které spolu vůbec nesouvisí.

K vůli jednoduchosti chci zodpovědět *obojí*. Všimněme si nejdříve děje vývoje stvoření. Při tom se jedná o východisko nevědomých zárodků lidských duchů od hranice tak zvaného ráje. Zárodky odtud vycházejí, aby se tam po plném uvědomění opět navrátily.

To je zcela přirozený děj, který je výstižněji nazýván jako „vypuzení“. Ještě zřetelněji to vyjadřuje slovo „odražení“.

Při trvalém vývoji stvoření je to odchod nevědomých duchovních zárodků, samočinné jejich uvolňování se z oblasti duchovní sraženiny, která sousedí s Rájem. Děje se tak nutkáním po uvědomění a znamená to začátek putování hmotnostmi za účelem vývoje k uvědomění.

To však není trestem, nýbrž milostí. O tom jsem již obšírněji pojednal ve svém Poselství, protože to patří k vědění o stvoření.

Avšak trest, který následoval po *pádu do hříchu,* byl dějem pro sebe, který se tak jako všechno odehrál zcela přirozeně a postihl vyvinuté již lidské duchy.

Pád do hříchu se udal na Zemi a je spojen s procitnutím rozumu, který měl býti dán člověku prostřednictvím Lucifera k jeho povznesení ve hmotnosti. Nebyl mu však dán proto, aby se člověk před tímto rozumem skláněl tak, že jej povýšil na to nejvyšší. Člověk chtěl jeho pomocí panovat a tím se stal jeho otrokem, místo aby jej

učinil jemně broušeným nástrojem pro svou pouť hmotnostmi. Měl jím v díku ke Stvořiteli v lásce všechno hrubohmotné zušlechťovat a pozvedat.

Protože je rozum *připoutaný k zemi* a vždy jím zůstane, lidský duch se jím spoutal a tím podvázal jakékoliv spojení se světlými výšinami, se svým vlastním domovem.

Zbavil se tak spojení se Světlem, pro něho tak nutného a odřízl si tím návrat do svého domova. Jakmile člověk dosadil rozum na to nejvyšší, projevil se jako pytel nahoře zavázaný, protože si tak uzavřel výhled vzhůru.

Neboť rozum, jako produkt pozemského mozku může rozumět jenom všemu tomu, co stejně jako on patří k hrubohmotnosti, z ní vychází a je s ní pevně spjat.

Je přirozené, že odmítá to, co nenáleží k této hmotnosti, nebo stojí vůči těmto věcem bez porozumění, což je totéž jako neschopnost uznání.

Toto odpadnutí ode všeho vyššího, nehmotného, znamená odříznutí od Ráje. To je jistě každému myslícímu člověku snadno pochopitelné. Při této události byl člověk na Zemi, nikoliv v ráji, od něhož se odloučil.

Ani výrok: „V potu tváře své chléb jísti budeš“, není těžko pochopitelný. Ve skutečnosti nebyla tato slova vyřčena, to nebylo nutné, protože to přirozený následek samočinně přinesl.

Jakmile se člověk nadvládou rozumu odřízl od Ráje, nacházejícího se v duchovní říši a ode všeho vyššího, mimohmotného, protože to nemohl pochopit a proto o tom ani nemohl vědět, *muselo* se všechno jeho myšlení a konání zaměřit jen na to, co je pozemsky vázané, jak to odpovídá rozumu. Tím vzniklo úsilí *jen po těchto o sobě nízkých věcech!* Pohled pozemského člověka se odvrátil od vyšších věcí a upřel se jenom na Zemi a pozemské potřeby, pro něž vyčerpal všechnu svou sílu. Proto mu nezbylo nic jiného, než aby v potu své tváře a v boji se svými spolulidmi zápasil o denní chléb.

V tom spočíval trest, který však samočinně vyplynul z toho, že se odvrátil od Boha a jeho světlých výšin a upnul se k hrubé hmotnosti, které musel namáhavě odnímat to, oč se snažila jeho mysl.

Samočinné a samozřejmé dění bylo obrazně znázorněno v pádu do hříchu a vyhnání z Ráje, které nebylo ničím jiným, než svévolným odloučením se od duchovního Ráje.

Svádění nenastalo v Ráji, nýbrž *na Zemi;* neboť do ráje by had nikdy nemohl přijít, nehledě k tomu, že duchové žijící v ráji by vůbec nemohli být takovým způsobem sváděni, protože se zachvívají a působí jen v *citu!*

Tam nepotřebují rozum, náležející jen ke hmotnosti, kterému platilo svádění.

72. Práce bez radosti.

Otázka:

Stává se často, že vnější poměry člověka vyšinou z jeho dráhy, kterou se rozhodl jíti. Musí přijmout postavení nebo práci, které nejsou v souladu s jeho skutečným cílem a tak ztrácí mnoho času, který musí být považován za neužitečně ztrávený. Jestliže se kromě toho musí přemáhat, aby příslušné práce provedl, pak tato práce jistě nemůže přinést užitek jeho duchovnímu zrání.

Odpověď:

Věrné plnění povinností přináší vždy duchovní prospěch. Samozřejmě, že tento prospěch je živější a vyšší, je-li práce vykonávána radostně a s láskou. Často jsou však takovéto práce nutnými mosty, které dotyčný člověk ještě potřebuje, aby mohl dosáhnout vyššího cíle, který jej pak zcela naplní a tím se mu stane radostí.

Je samozřejmé, že při podobných přechodných pracích, které někdy mohou trvat mnoho let, nemůže býti vždy uspokojení a radost, nejméně tehdy, když člověk tyto práce potřebuje k svému vlastnímu vývoji a duchovnímu pokroku!

Mnohem později pak velmi často vidí, že právě ta léta, která považoval za promarněná, a kdy se domníval, že je odváděn z cesty, kterou si sám předsevzal, byla těmi nejdůležitějšími, a která by za žádnou cenu na své pozemské cestě nemohl postrádat, protože zkušenosti z nich nutně potřeboval k dosažení vyššího cíle.

Potom děkuje z celé duše za moudré vedení, které jej zdánlivě odsunulo stranou.

73. Skupinová duše.

Otázka:

Co se rozumí skupinovou duší? S tímto označením jsem se setkal často v mnohých knihách, avšak nikdy jsem pro to nenalezl skutečné vysvětlení, z něhož by mohla vzniknout správná představa.

Odpověď:

Tato otázka se dotýká bodu, k jehož vysvětlení by bylo zapotřebí celé série přednášek, což nelze uskutečnit v rámci prosté odpovědi na otázku.

Přesto chtěl bych se o této záležitosti zmínit alespoň v hrubých rysech. Nejlépe když s tím spojím jinou mi předloženou otázku, která zní:

„Mají mimo lidí duši i zvířata, rostliny atd., které probíhají vývojovým pochodem? Jak je to při jejich smrti?“

Na to je nutno říci, že ve stvoření není ničeho, co by mohlo zůstat bez vývoje; neboť toho zákon pohybu nepřipouští. Tak se vyvíjejí i duše zvířat, které pocházejí ze zvláštního druhu bytostné úrovně, která jako první obklopuje hmotnosti.

Zde nemohu jinak, než poukázat na mé přednášky o různých kruzích nebo úrovních stvoření, protože jejich znalost je bezpodmínečně nutná k pochopení této odpovědi a nemůže být podán úžeji ohraničený obraz, protože v těchto úrovních je a zůstává všechno v pohybu.

Tak se na Zemi vyvíjejí stále víc a více duše zvířat, která vycházejí z nejspodnějšího kruhu bytostna a nejsou duchovní podstaty. Jsou proto podrobeny též přiměřeným změnám.

V počátečních stupních se tyto duše při pozemské smrti vracejí ke skupinové centrále, nebo lépe řečeno, jsou jí přitahovány a spojují se s ní, při čemž ztrácejí opět svou formu. Není však jen jedna skupinová centrála, nýbrž existují centrály pro každý stupeň zralosti.

I zde se vše shlukuje podle zákona stejnorodosti a to v odstupnění zralosti.

Při vyšším vývoji zvířecích duší přetrvává však forma duše při pozemské smrti stále delší dobu a může se pak také inkarnovat, aniž by před tím splynula se skupinovou duší.

Poutající silou, která v touze udržuje formu, je při tom příchylnost, věrnost nebo láska.

Pojem „skupinová duše“ zahrnuje druhy nízkého bytostna, z něhož se oddělují zvířecí duše, aby se tam po pozemské smrti opět vrátily, jelikož jsou přitahovány shromaždišti. Podle lidských pozemských pojmů je to beztvará masa, jejíž části přijímají formu jako duše, oddělují se, aby při návratu formu opět ztratily a rozplynuly se v ní.

Ve skutečnosti pozůstávají však tyto skupinové duše z mnoha trvale se měnících nejasných útvarů, které se vlní mezi sebou a do sebe.

Objasňuji to jen tímto způsobem, abych o tom podal přibližný obraz, protože bližší pochopení podmiňuje čtení mých přednášek.

Jenom jedno budiž zde připomenuto: duše, o nichž jsem se právě zmínil, mají jen tvorové, kteří se mohou pohybovat z místa, jako zvířata a která tak mají možnost se chránit.

Rostliny a horniny nemají žádné vlastní duše, nýbrž tvoří jen obydlí pro bytostné tvory jako skřítky atd., kteří se z nich mohou libovolně vzdálit, aniž by pociťovali bezprostřední bolest, jestliže je jejich obydlí zraněno.

Tito bytostní tvorové opatrují svěřená jim obydlí, která se nemohou pohybovat z místa a pečují o ně. Budují a vyživují je svými zářeními a to se pak lidským očím jeví jako samostatný život těchto rostlin.

74. Chyby přes nejlepší chtění.

Otázka:

Již dlouho se namáhám chtít vždy jen dobro a přece při tom musím znovu a znovu prožít, že dělám jednu chybu za druhou. Tu bych si skoro zoufal a musím se domnívat, že duchovní zrání není zde na Zemi vůbec možné.

Odpověď:

Je lépe při dobrém chtění dělat chyby, než nedělat vůbec nic, z bázně před možností chybování! Člověk, který dělá chyby, se většinou přesto dostává dále, jestliže se pro budoucnost z těchto chyb poučí a snaží se, aby se nedopouštěl znovu těchže chyb. Jeho duch při tom zcela určitě zraje, pokud je jeho vůle dobrá a on úmyslně nechce zlo.

75. Nepoznávání Božího působení.

Otázka:

Čím to je, že tak mnoho lidí není schopno poznat působení Boží ve stvoření, ale žijí tak, jakoby Boha nebylo?

Odpověď:

Protože se takoví lidé neotvírají! Patří k tomu však značně velká dávka tuposti, jestliže člověk ve stvoření nevidí vyšší působení. Takovýto stav není však neschopností lidského ducha, nýbrž pouhou povrchností nebo leností! Tito lidé jedí a pijí a myslí na získávání pozemských výhod, avšak nikdy se neptají, jak vzniklo toto krásné stvoření, k němuž sami náleží a čím je udržováno. Berou a požívají, aniž by chtěli vyzkoumati, kdo je dárcem.

Takoví lidé platí před Stvořitelem méně než zvířata, protože nad zvířata vynikají možností poznávání a jsou jenom příliš pohodlní této zvláštní schopnosti využít. To se zdá být přísné a tvrdé, avšak odpovídá to skutečnosti. Jsou to opravdoví zahaleči, trubci ve stvoření, i když je pozemští lidé považují za pilné a významné.

76. Přirozená a násilná smrt.

Otázka:

Jaký rozdíl se jeví u lidské duše při jejím odloučení se z těla při přirozené smrti a při smrti násilné?

Odpověď:

Duše přicházející na onen svět následkem náhlé smrti je jako plod, který *před* zralostí padá se stromu a teprve potom musí dozrávat. Tato duše, předčasně přecházející na onen svět, musí nějakým způsobem přiměřeně dohonit to, co na Zemi zameškala.

Avšak i smrt, kterou lidé nazývají přirozenou, může být pro duši předčasná, jestliže člověk své hrubohmotné tělo zanedbával nebo o ně nepečoval, když je tedy dostatečně nechránil jako svěřený mu statek nebo je dokonce poškozoval. To může nastat velmi snadno přílišným pitím, kouřením i jinými sklony a náruživostmi, které neodpovídají zdravým požadavkům těla.

Kdo vůbec z lidí ví, o kolik let je často zkrácen pozemský život nějakým hloupým nebo nevinně vypadajícím zvykem, nemluvě vůbec o vášních nebo ctižádostivém sportovním přehánění.

Je to polovina dnešních „kultivovaných“ pozemských lidí, jejichž duše následkem všech těchto mravů a nemravů musí opustit tělo předčasně pro onen svět a proto nemohli naplnit svůj čas, jestliže o nějakém splnění a vyšším účelu pozemského života vůbec může býti řeč.

77. Milost a spravedlnost.

Otázka:

Co je milost a v jakém je poměru ke spravedlnosti?

Odpověď:

V lidském smyslu je milost aktem libovůle, ve smyslu Božském tak není. Milost spočívá v samočinných zákonech stvoření, které nesou Boží vůli, jež je současně spravedlností. Zákony poskytují ve své spravedlnosti padlým lidským duchům možnost, aby odpykáním mohli opět stoupat.

Tyto účinky samočinných Božích zákonů ve stvoření nesou v sobě spravedlnost a lásku a jsou zároveň i milostí, kterou Bůh lidem nabízí.

78. Osud Inků.

Otázka:

Znám historii Inků, „synů slunce“. Byli dobromyslní a přece tak strašlivým způsobem zanikli pověstným Pizarrem. Lpěla na tomto lidu tak těžká karma, že ji nemohl při své čistotě a dětskosti odčinit symbolicky? Jak lze vysvětlit při nevinném životě tohoto lidu hrůzy, jež musel prožít?

Odpověď:

Velmi jednoduše! S nevinností, v níž Inkové žili, byli by došli k zastavení! Cítili se dobře, necítili potřebu, aby se dobrovolně dále vyvíjeli.

Žili jako nevinné ovečky. Na Zemi však existovali ještě jiní lidé, kteří se oddali neblahému vlivu panství rozumu a podobali se proto vlkům. Jak známo, nemohou ovce a vlci žít pohromadě.

Mimo to si musí tazatel ujasnit, že všechny obtíže nemohou být následkem *existující již* karmy, neboť i karma musela přece míti jednou svůj počátek.

Každý čtenář mého Poselství ví, že i dnes se každou hodinu vedle běžící karmy nejen karmická vlákna rozuzlují, nýbrž stále i *nová* navazují.

Tak si tito zlovolní lidé, kteří přepadli Inky, navázali novou karmu, zatím co Inkové, přes těžké prožívání získali; neboť se stali *bdělými,* aby se duchovně i pozemsky mohli dále vyvíjet!

Z této události se může lidstvo opět poučit, že je povinností lidí býti vždy *bdělými*. Duchovně i pozemsky. Pozemský člověk může stát duchovně sebe výše, může sebe lépe žíti ve Světle, jestliže není současně i pozemsky bdělý a zapomíná na své pozemské okolí, v němž jest mu žíti jako pozemskému člověku, nechce-li tohoto okolí dbáti, nýbrž chce zde na Zemi žíti *jen* duchu, pak utrpí, musí utrpět škodu, protože dává zlovolným lidem volné pole. Umožňuje

tak růst slabostí a chyb svých spolubližních a poskytuje jim dokonce příležitost, aby se v nich vyzuřili. A to je špatné!

Ve svém Poselství jsem výslovně poukázal na to, že na Zemi musí jít pozemské ruku v ruce s duchovním.

Bdělost je tou nejlepší obranou a nejostřejším bojem!

To je důležité pro každého pozemského člověka! Již bdělostí může být odvráceno mnoho zla, dříve než dojde k boji. *To* je ten *správný* boj, který se vyžaduje ve smyslu Boží vůle. *Tak* mají všichni bojovat v pevné *bdělosti* a skrze ni!

79. Osočování.

Otázka:

Všiml jsem si toho, že právě proti Abdrushinovi jsou podnikány stále nové útoky s takovou nenávistí, jejíž způsoby musí na vzdělané a myslící lidi působit odpudivě. Nesetkal jsem se s tím jen u různých sekt, ale musel jsem to vidět nyní i u církví.

Zamýšlím se nad tím velmi, protože takové jednání ukazuje pravý opak vzorného křesťanského života, jak bychom to museli očekávat a požadovat ode všech lidí, kteří náleží k církvi a slouží jí, jestliže máme věřit v pravost jejich slov a nauk.

Rozhodně to neodpovídá zásadám Syna Božího Ježíše, na nichž přece jsou křesťanské církve založeny a které jsou závazné pro každého křesťana, jenž to se svým křesťanstvím míní vážně. Jak si lze vysvětlit, že se vyskytuje něco takového, jehož způsob musí otřást celou základní stavbou? Nebo mám snad nesprávný názor?

Odpověď:

Otázkou je již dosti zřetelně dána odpověď. Je to myšleno zcela logicky a nepotřebuje žádného dalšího vysvětlování. V celých světových dějinách to prokazatelně byli vždy jen zástupci právě panujícího náboženství, kteří bojovali proti těm, kdo hledali Pravdu a proti nositelům Světla, pokud tito překročili hranice daných náboženských předpisů a přiblížili se tak Pravdě.

Tyto dějinné důkazy nemůže nikdo popřít. Ani Synu Božímu Ježíši nevedlo se jinak. To je přece všeobecně známo. Kdyby dnes opět přišel, vedlo by se mu opět přesně tak, bylo by to jen přizpůsobeno dnešním poměrům. To nejednou poctivě prohlašovali sami kněží s kazatelen. Žádný člověk, který zná lidi a jejich způsoby, nebude očekávat nic jiného.

Avšak *způsob* takových útoků, ať už k nim dochází v skrytu nebo veřejně, může jen charakterisovat dotyčné osoby, od nichž vyšly; oni

též nesou zodpovědnost před zákony Božími, které nakonec proti nim musí zapůsobit. Osoby, které útoky provádějí, charakterisuje jedině způsob a vtiskuje jim příslušnou pečeť. Tazatel nemá tím však obviňovat samotné církve jako celek.

80. Útoky církví a sekt.

Otázka:

Jedna již zodpovězená otázka mne přiměla k nové otázce: Abdrushinovi by muselo být snadné osvětliti slabiny a nedostatky církví a sekt. Tím by již z chytrosti zanikly jejich útoky.

Odpověď:

Očekává ode mne tazatel, že se dám obvyklými temnými a zavrženíhodnými cestami, které tak charakterisují odpůrce? Mohl bych to učinit a napsal bych celé svazky, avšak to není mým úkolem. Mým úkolem je ukázat cestu lidem, kteří vážně hledají Boha a Pravdu, pomoci jim a poskytnout to, co hledají.

To vysvětluje i to, proč se obvyklým způsobem nesnažím získat čtenáře a přívržence a rozšiřovat jejich okruh.

Poskytuji hledajícím, avšak neucházím se. Kdo skutečně hledá, ten *nalezne!* Nalezne, protože je to Bohem chtěno a protože je k tomu veden pomáhajícími silami ze světlých výšin. Tytéž síly pomáhají tak i mně a lidstvo se v pravý čas musí dovědět, že jsem pod svatou Boží ochranou. Tím se též samočinně projeví nesprávnost všech útoků. To se nakonec projeví *tak,* že právě tyto útoky a všechny podobné činy nejvíce přispějí k tomu, aby *podpořily* mou úlohu, přesto, že zamýšlely opak.

Spočívá to v zákoně Božím, že v této době i temno se svými zlými úmysly proti vůli musí sloužit Světlu.

Mé vlastní vědění v bezpodmínečné důvěře v mé poslání a jeho výsledek dává mi právo, abych i přes prosby lidí mlčel na útoky a ponechal lidem na vůli, zda chtějí nenávistným útokům věřit. Stačí, když při tom myslí jen na slova Syna Božího Ježíše:

„Podle jejich *skutků* poznáte je.“

To znamená: *„Máte je poznat podle druhu jejich působení!“*

Poznání pravého způsobu protivníků není potom již tak těžké.

Mimo to těžce hřeší lidé při takovýchto pokusech o potlačování a pronásledování právě proti jednomu z hlavních zákonů Božích: člověk má míti svobodu rozhodování, která je neoddělitelná od jeho odpovědnosti; neboť kde je odpovědnost, tam *musí* též býti svobodná schopnost rozhodování! Tato však přestává tam, kde je podvázána svoboda zkoumání a uvažování místy, která se tím zřetelně snaží udržeti svůj vlastní vliv.

Kde je skutečně Pravda, tam může být klidně osvětlována a není se čeho obávat. Tam není ani žádného důvodu horliti proti něčemu jinému nebo novému. Naopak, všechno jiné může Pravdu jen upevnit.

Jest nejsvětější povinností člověka, v poznání Boha i ve svém duchovním vývoji kráčeti *vpřed.* Každé podvazování v tomto smyslu a poutání na stávající, je zastavením, které vede k úpadku. Rozumově vědecké bádání a objevování trvale pokračuje; jestliže duchovně vědecké bádání neudržuje stejný krok, musí být časem otřeseno a začne kolísat, protože chybí harmonie obou těchto různých druhů, které mají jíti ruku v ruce. Výsledkem jest pak nevyhnutelné zhroucení, protože rozumově vědeckému bádání chybí nutná živoucí duchovní opora; neboť mystika není schopna tuto oporu rozumovému vědění poskytnout.

Tyto poznámky zdánlivě nesouvisí s otázkou. Avšak jenom zdánlivě. Ve skutečnosti prohlubují smysl odpovědi a já doufám, že to mnohý člověk pochopí.

81. Modlitby.

Otázka:

Jako vážný čtenář Abdrushinova Poselství Grálu „Ve světle Pravdy“ chci v sobě oživiti tak významnou přednášku o modlitbě.

Při tom cítím, že by pro mnohé lidi bylo velikým darem, kdyby Abdrushin mohl dát základní formu pro modlitbu všedního dne, které bychom se mohli přidržeti.

Odpověď:

Toto není první podnět tohoto smyslu. Proto jsem již kruhu čtenářů dal základ modlitby ranní, večerní a modlitby před jídlem, jejichž smysl odpovídá postavení člověka ve stvoření. Jestliže se člověk snaží tato slova nejenom „odříkávat“, jako to většina lidí dělá, nýbrž soustředěně je v sobě procit'ovat, tedy spoluzachvívat se s nimi, pak vzniká *taková* účinná modlitba, jakou je člověk schopen vyslati. Moje slova mají k tomu poskytnout jen vnější oporu a podpořit cítění.

Modlitby znějí:

1. *Ranní modlitba:*

„Tvůj jsem, Pane! Můj život má býti jen díkem Tobě. Ó, přijmi milostivě toto mé chtění a dej mi i dnes k tomu pomoc Své síly!“ Amen.

2. *Večerní modlitba:*

„Pane, jenž trůníš nade všemi světy, prosím Tě, nech mne této noci odpočívat ve Své milosti.“ Amen.

3. *Modlitba před jídlem:*

„Pane, v milostivém působení Svého stvoření máš pro nás vždy připraven pokrm. Přijmi náš dík za Svoji dobrotivost!“ Amen.

82. Ježíšovy zázraky.

Otázka:

Mnoho lidí věřících bibli se pevně drží „zázraků“ Ježíšových. Jak vysvětlí Abdrushin zázrak nasycení pěti tisíc lidí několika chleby a rybami? Tisíceronásobné rozmnožení jídla je přece podle zákonů stvoření vyloučeno.

Odpověď:

I toto je podrobně vysvětleno ve spisech líčících život Ježíšův na Zemi. Tehdy vznikly mezi lidmi pověsti, které nejenom znetvořovaly slova Ježíšem vyslovená, nýbrž spřádaly i kolem jeho osoby nesmírně vystupňované pověsti, které postrádaly jakéhokoliv skutečného základu. To se stávalo vždy a stává se to i dnes.

Ježíš sám byl často zděšen, když poprvé přišel do místa, kam ho takové pověsti předběhly. Byl proto z lidí zoufalý. K takovým pověstem náleželo i vyprávění o nasycení pěti tisíc lidí, které *neodpovídalo* skutečnosti. Naslouchalo mu sice pět tisíc lidí a on je při tom sytil *Slovem* Božím, které je pokrmem a nápojem *ducha.* Nejednalo se však o pozemské věci.

Mně samotnému se přece v posledních letech nevedlo jinak. Byly rozšířeny pověsti, které jsou v poměru se skutečností přímo směšné. Mnohé by se dalo označit za urážku lidstva, o němž se předpokládá, že bude takovým věcem věřit. Dokonce v nejbližším okolí mého bydliště psaly noviny o zámku, mnohdy o hradu a podobných věcech, zatím co ve skutečnosti bydlím v docela skromném domě, což lze velmi snadno zjistit. Vyprávějí se příběhy, které mohly vzniknout jen v chorobně založených mozcích nebo vznikly … *záměrně ze zlých úmyslů,* aby lidé byli zdrženi od toho, zabývati se vážně mým Poselstvím.

Důvodem toho může být přirozeně v mnoha případech jen strach, že by se lidští duchové seznámili s mým Slovem a radostně

by se probudili. Že by při hlubokém zamyšlení přišli na věci, jejichž vysvětlení najdou v mém Poselství Grálu „Ve světle Pravdy“ a nikde jinde.

Ne jinak tomu bylo za pozemského života Ježíšova. Pověsti byly vymýšleny a rozšiřovány z části z fantasie a přehánění a z části ze zlého chtění. Jestliže lidé pak těmto pověstem věřili a Ježíš nemohl na jiných místech podobným prosbám vyhovět, protože to nebylo v souladu se zákony stvoření, pak se museli lidé domnívat, že *nechtěl!* Tím bylo obratně zaséváno záští. Žel, tyto falešné pověsti byly zachyceny i pro pozdější dobu a tak podávány dál.

Lidem je zapotřebí jen to, aby byli bdělí a aby pozorovali *dnešní* spolulidi. Pak najdou též beze všeho vysvětlení mnohých rozporů z dřívějších dob; neboť dnes jsou lidé právě takoví, jací byli již dříve.

Když bude někdo za sto let číst dnešní novinové zprávy z mého nejbližšího okolí, pak nebude divné, jestliže bude těmto šířeným pověstem plně věřit v bludném domnění, že vše musí být přece pravdivé, když tyto pověsti vznikly v nejbližším okolí.

83. Přináší přepěstění předního mozku tělesné škody?

Otázka:

Přináší jednostranné přepěstění předního mozku člověka, o němž se zmiňuje Poselství, mimo strašné duchovní následky tohoto dědičného hříchu též tělesné škody?

Odpověď:

Způsobuje velmi mnoho škod, protože pozemské tělo je zařízeno na *harmonický* a nikoli na jednostranný vývoj mozku. Kdo zná význam mozku pro lidské tělo, ten to beze všeho pochopí. Tímto nesprávným nakládáním je potlačováno velmi mnoho tělesných schopností, které by se jinak byly rozvinuly a přinesly veliký užitek. Jiné schopnosti se opět mohou uplatnit jen skromně, zatím co všeobecně vzniká též mnoho nemocí, před nimiž by jinak bylo lidstvo ochráněno.

To všechno způsobuje trvalé zkracování délky pozemského života, které je velmi značné.

Lidstvo, až se přetvoří, později s hrůzou pozná, jak velice tímto odklonem od zákonů stvoření i pozemsky hřešilo a jaká škoda tím vznikla. Mnoho nemocí úplně zanikne a život se překvapivě prodlouží.

Bylo by bezúčelné, abych se těmito věcmi zabýval *blíže;* neboť tyto změny nastanou přijetím nezkřiveného živého Slova zcela samočinně a s takovou prostotou, že změnění lidé budou již jenom potřásat hlavou nad předstíraným „vysokým věděním“ pokřivené doby, jejíž dutost se sama musela projevit a zhroutit.

84. Správné ocenění spolulidí.

Otázka:

Často se mi velmi těžko daří správně poznávat spolubližní, abych byl schopen ocenit je podle jejich vnitřní hodnoty. Zklamání pak bolí. Mnohý člověk, který vykonal něco opravdu velikého, projeví se při bližším poznání osobně jako velmi malý. Jak je to možné?

Odpověď:

Jestliže má být člověk poznán podle své vnitřní hodnoty a nikoliv podle svých snad velkých pozemských skutků, je nutno si všímati *maličkostí,* které se projevují v jeho chování.

Právě tyto mnohé maličkosti, které zůstávají nepovšimnuty, ukazují to *vlastní,* osobní člověka. Jenom velmi zřídka stojí člověk *ve svých skutcích*. Ve většině případů staví tyto před *sebe*.

Jenom *zralý* lidský duch jest *zajedno* se svými skutky.

Jedině ten je tak i skutečně živý ve svém působení všedního dne na rozdíl od mnoha těch, kteří konají svou práci jenom automaticky, sami však zůstávají *vedle* těchto prací.

Těmto posléze jmenovaným chybí přirozeně také opravdová radost z práce. Tito lidé mohou sice být věrní v plnění povinností, avšak v tomto plnění vidí nutnost, v nejpříznivějších případech nutnost *potřebnou* pro život; nenalézají však v tom nikdy skutečné uspokojení a proto ani radost, nýbrž šilhají při tom žádostivě vždy po něčem jiném.

Toto jiné má pak obvykle málo společného s *prací,* nýbrž souvisí s plněním přání po požitcích, které pro správného člověka smějí vycházet teprve ze splnění povinností a z radostně provedené práce; neboť *pravá* radost a nezkalený požitek vzniká jen z vědomí věrného splnění povinností a radostně vykonané práce.

Pozorujte i v tomto smyslu lidi v maličkostech; při tom lze velmi rychle poznat, zda svou práci vykonávají *cele,* tedy radostně, nebo automaticky. Podle toho je lze ocenit.

85. Dávání a přijímání.

Otázka:

Abdrushin mluví ve svém Poselství mezi jiným o jednom velkém zákoně stvoření, dle něhož jen v dávání může spočívat správné přijímání. Byl bych vděčen, kdybych směl právě v tomto směru slyšet něco podrobnějšího, co by mohlo mé myšlení uvést na správné cesty.

Odpověď:

Tento zákon proniká vším. Při troše pozornosti není těžké jej poznat a z něho se učit.

Netýká se jen *vědomého* a chtěného myšlení a konání lidí nebo jejich působení v jednotlivých povoláních, nýbrž týká se všech dějů, které jsou považovány za samozřejmé a do jistého stupně se uplatňují samočinně.

Všimněme si jednou dýchání! Jenom ten, kdo správně vydechne, může provésti a také provede i zdravé a dokonalé vdechnutí. Je k tomu správným vydechnutím dokonce veden a nucen. To dává tělu zdraví a sílu.

Vydechnutím člověk *dává!* Dává něco, co je ve stvoření užitečné. Budiž zde jmenován jen kysličník uhličitý, potřebný k výživě rostlin. Ve zpětném z toho vyplývajícím působení je *ten* člověk, který pečlivě vydechuje, schopen opět hluboce s libostí vdechnouti. Tím k němu proudí veliká síla, zcela jiná, než při dýchání povrchním.

Obráceně tomu tak není. Člověk může hluboce a s požitkem vdechnout, aniž by proto byl *samočinně* nucen také důkladně vydechnout; neboť většina lidí provádí právě vydechování povrchně.

Snaží se požitkářsky bráti, avšak nemyslí na to, že mají též něco *dáti*.

Zanedbávání správného *dávání,* tedy dokonalého vydechování, má za následek mnohé; na prvé nemůže tím člověk nikdy dospět ke skutečnému požitku vdechnutí a za druhé není vypuzeno a odstraněno všechno, co je tělu škodlivé a nepotřebné, a co musí toto tělo zatěžovat ve zdravém zachvívání. Tím může časem vzniknout mnoho chorobného. Vnímavý pozorovatel i v tom pozná nevtíravě působící zákon.

Nejinak je tomu v hrubších tělesných věcech. Má-li býti potrava přijímána s požitkem, lze to docíliti jen trávením, tedy měněním a předáváním k výživě země a rostlin. Je to bezpodmínečně od toho odvislé!

A jak je to v tělesných věcech, tak je tomu i s věcmi duchovními. Jestliže chce duch čerpat, tedy přijímat, musí to přijaté ve změněném stavu předávati dále. Měnění a formování přijatého před jeho předáním dále posiluje a zoceluje ducha, který je tímto zesilováním uschopňován přijímati stále více a stále hodnotnější věci, protože k tomu vytvořil předáváním prostor, ať již slovem, písmem nebo jiným skutkem.

Teprve předání přinese mu ulehčení, jinak by ho to tlačilo, stále zatěžovalo, a znepokojovalo a dokonce by ho to nakonec mohlo zcela zkrušit. Jenom dáváním, tedy předáváním, může znovu přijímati.

Zmiňuji se o těchto snadno pozorovatelných a srozumitelných věcech jenom proto, abych tak poukázal na to veliké, trvale působící. Všechny děje ve stvoření podléhají tomuto zákonu. V účincích se to přirozeně projevuje v každé úrovni vždy v jiné formě přiměřeně jejímu druhu.

Tento zákon lze označiti též jinak a osvětliti jej s jiné strany, jestliže řekneme: ten, kdo přijímá, musí dávati dále, jinak dojde k váznutí a poruchám, které jsou škodlivé a mohou se státi ničivými, protože je to proti samočinně působícímu zákonu stvoření. A není žádného tvora, který by nepřijímal.

86. Jest Abdrushin Žid?

Otázka:

Často jsem se setkal s tvrzením, přicházejícím z Německa, že Abdrushin je Žid. Již léta o tom slyším znovu a znovu. Není těžko v tom poznat úmysl škodit, ať jakýmkoliv způsobem. Proto bych byl vděčen, kdybych jednou na to slyšel odpověď od samého Abdrushina, který i v této záležitosti tak jako při všech útocích zachovává důstojnou zdrženlivost.

Odpověď:

Na vaši otázku mohu s největší jednoduchostí odpověděti; tvrzení, že jsem Žid, je lež a to velmi *nejapná* lež, protože v tomto případě může být snadno dokázán opak, což nebylo vždy tak snadné u mnohých dosud tak obratně sestavených pomluv, které měly znetvořit skutečnosti.

Nestaral jsem se o skutečné původce v tomto případě. Jestliže však u nich všechno stojí na tak slabých nohou jako tato směšná a samozřejmě zlomyslně míněná lež, pak to nebude mít dlouhého trvání.

Před několika léty přinesly jisté německé noviny s tímže úmyslem mou fotografii, na které jsem mohl poznat, že byla pro tento účel upravena retušováním. Byla tedy zfalšována, protože se vůbec nepodobala skutečnému snímku. Možná, že tím byly dotyčné noviny podvedeny. I tehdy jsem mlčel, protože se mi zdálo příliš směšné říci o tom třeba jen jediné slovo.

Přesto, že je to pro mne úplně vedlejší věcí, mám v ruce důkaz mého tak zvaného čistě árijského původu až zpětně do 16. století. Tyto důkazy byly shromážděny lidmi, kteří smýšlí přímo a čestně. Nestalo se tak z mého podnětu.

Mé Poselství samotné jest však *věcné* a obrací se ke *všem* lidem, kteří smějí na Zemi ztráviti určitou píď času. Jednal bych proti svatému zákonu Božímu, kdybych v tom chtěl dělat nějaké rozdíly.

87. Je možné pozemské zmrtvýchvstání?

Otázka:

Přísně církevně věřící lidé poukazují často na biblickou zprávu, dle které nevěřící Tomáš směl při zjevení se Syna Božího Ježíše vložiti svou ruku do rány v boku a tuto též jako ránu pociťoval. Tím chtějí odůvodnit, že vzkříšení se muselo udáti tělesně, tedy opak toho, co vysvětluje Abdrushin.

Odpověď:

Je to obvyklý pohodlný způsob argumentů církevně věřících dokazovat něco tím, že se opírají o biblická místa, která jen ve vzácných případech skutečně správně chápou a která ani dosud nebyla vždy správně vykládána.

Mimo to poukazování na zprávy v bibli vůbec nejsou žádným skutečným odůvodněním. To jistě bude každému samostatně myslícímu člověku beze všeho jasné.

Ježíš nosil při svém zjevení se učedníkům právě tak jako každý jiný zesnulý zpočátku již jen tělo jemnější hmotnosti, nikoliv však tělo hrubohmotné. Aby mohl Tomáš dosáhnout přesvědčení, že to byl skutečně Ježíš, byla mu poskytnuta milost, aby na tento okamžik mohl vidět a pociťovat *jemnohmotně,* aby tedy mohl nechat působit své vlastní jemnohmotné tělo.

Jemnohmotné tělo vidí a pociťuje, jde-li o lidského ducha, jenž se ještě nalézá v hrubohmotné schráně *skrze* jeho hrubohmotné tělo. To vzbuzuje zdání, jakoby to bylo hrubohmotné tělo samotné, které působí. Hrubohmotné tělo provádí při tom velmi často i zevně viditelně příslušné pohyby, jde tak říkajíc spolu.

Tak tomu může být i dnes při zcela jiných příležitostech. Člověk nadaný pro jemnohmotné zření a pociťování po něčem sahá a také pociťuje jako samozřejmost to, co jiní lidé nemohou vidět.

Ani u Tomáše to nebylo jinak. Viděl a cítil *skrze* své hrubohmotné tělo svým jemnohmotným tělem a jeho orgány Ježíšovo, již zjasnělé, tedy jemnější tělo. Viděl a pociťoval proto i jeho ránu, aniž by to bylo hutné tělo z masa a krve.

To je zcela přirozený děj, který – podporován světlými pomocníky a silami za účelem přesvědčení – a hlavně proto, že byl samotným Ježíšem chtěn, musel tím přirozeněji na Tomáše působit.

Právě tento děj však dokonce velmi zřetelně mluví za to, že to nemohlo být pozemské tělo Ježíšovo, všem učedníkům známé; neboť jinak by byla každá pochybnost předem vyloučena.

Ježíš *musel* tedy již zevně ve svém jemnohmotném těle vypadat *jinak,* což připustilo pochyby o jeho pravosti následkem rozdílu oproti jeho jinak známému pozemskému tělu. Ježíš chtěl proto podati ještě zvláštní důkaz, aby rozptýlil pochybnosti umožněné změnou.

To, co takoví horlivci chtějí uvádět jako důvody svého myšlení, je ve skutečnosti důkazem opaku! Jest jenom nutno vzdáti se ztrnulosti líné snahy lpěti na něčem navyklém nebo naučeném. Pak se samočinně při přemýšlení o tom dostaví paprsek, který přinese všestranné osvětlení, takže později nebude moci člověk pochopit, proč na to nepřišel již mnohem dříve.

A kdo potom vynaloží sílu všechno klidně vzájemně uvážit, ten nalezne, že všechno mluví pro to *nové* a nikoliv pro staré, které vzniklo z mylného, líného myšlení nebo chytré vypočítavosti.

Pozemští lidé přece trvale prožívají dosti, aby se mohli jen při trošce přemýšlení snadno vmyslet do skutečností. Na příklad, kdo ještě nikdy neprožil jasný sen, při kterém se zúčastnilo hrubohmotné tělo a hrubohmotně spolupůsobilo? Hází sebou nebo pláče, vzlyká a křičí, sténá a mluví, zatím co sen, skutečné prožívání, zření a pociťování vůbec není hrubohmotného druhu, nýbrž je mnohem jemnější než jemnější hmotnost, která u zjasnělého těla Syna Božího přicházela v úvahu, při události s nevěřícím Tomášem.

A přece je člověk během prožívání ve snu úplně přesvědčen, že je sen hrubohmotného druhu. Jenom při probuzení přichází pak

poznání, že tomu bylo jinak, přesto, že ještě nalézá hrubohmotné důkazy jako slzy a podobně.

Ani tak zvané „proměnění“ není změnou něčeho stávajícího, jako třeba hrubohmotného těla pozemského, nýbrž je to jeho odložení, které umožňuje vystoupit jemnějšímu tělu, jež pak lidský ducha samotný může silněji prozařovat.

Proměnění se přece nevztahuje na pozemské tělo, nýbrž na člověka samotného, který je duchem, jenž po odložení pozemského těla a jiných na něm visících kalících strusek počíná stále jasněji prozařovat svými obaly.

Začíná nová doba, která odstraní všechny pochybnosti a dá nově povstati vědění o Bohu v čistším, živějším hávu. Toto vědění nezmenší velikost tehdejší oběti Syna Božího, nýbrž postaví ji do ještě zářivějšího světla, protože se lidský duch stane vědoucím a neulpí jen na nejasné víře, která v sobě nemá žádnou živou sílu.

88. Odpověď na útoky II.

Otázka:

Jako vážně hledající čtenář veškerých přednášek Abdrushinových jsem pobouřen nad způsobem článku „Vomp a osada Grálu“. Je to mistrovské dílo úmyslného překrucování, ihned poznatelného, protože je v rozporu se skutečným Slovem Abdrushinovým. Má sloužit určitému, avšak v článku nevyslovenému účelu.

Chce Abdrushin i zde mlčet? A nebylo by vhodné podat bližší vysvětlení o mariánském kultu, protože to přece musí zajímat i nekatolické křesťany.

Odpověď:

Proč bych neměl i nadále mlčet na útoky, které se přece v dohledné době musí působením zákonů Božích ve stvoření samočinně vysvětlit? Následkem toho pak právě takové útoky nejen spadnou na své původce, nýbrž dokonce více než cokoliv jiného přispějí k tomu, že podpoří opak zamýšleného.

Jelikož jsou však vaše otázky takovými útoky přímo vynucovány, chtěl bych dáti alespoň několik pokynů, které mohou každého člověka podnítiti k vlastnímu přemýšlení a které odpovídají skutečnosti.

Článek, o němž jste se zmínil, není, jak píšete, vůbec žádným mistrovským kouskem překrucování, nýbrž jeho způsob silně připomíná způsoby jednání církví ve středověku, které jsou dnes přece všeobecně s oprávněným rozhořčením zavrhovány.

Obsah a způsob článku ukazuje zřetelně jen *jedno:* snadno pochopitelnou starost, nechci říci zrovna bázeň, že by se tak mnohý hlouběji myslící člověk i z církevních kruhů mohl připojiti k důslednému vysvětlení vědění o stvoření, které jsem ve svých přednáškách podal, protože by mu nezůstaly dlužny srozumitelnou a

přesvědčivou odpověď na všechny dosud nevyjasněné lidské otázky a neodkazovaly by ho na mystiku.

A tyto moje přednášky jsou v každém slově prozářeny nejčistším, vědoucím uctíváním Boha, zdůrazňujícím jeho dokonalost. Dokonalost Boží je vůbec základem a východiskem *všech* mých přednášek, zatím co jí u ostatních dosavadních nauk často nebylo dbáno, neboť dokonalost nepřipouští činy libovůle, spočívající mimo působící zákony stvoření, protože tyto zákony vznikly z dokonalosti Boží, z dokonalosti Stvořitele.

To však zvyšuje uctívání Boha a věděním je ještě prohlubuje. Nesnižuje to vůbec posvátnou úlohu pozemské matky Marie z Nazaretu, která směla dáti pozemské tělo Synu Božímu, Ježíši!

A jestliže uznávám a zdůrazňuji dokonalé zákony Boží ve stvoření a vyvozuji z toho důsledek, že při každém pozemském zrození musí býti podle zákonů stvoření i pozemské plození, pak v tom není žádného pošpinění; neboť jinak by přece každé pozemské mateřství muselo být považována za pošpinění! Nebo se snad chce pozemské lidstvo opovážit nutit Boha v jeho samočinně působících přírodních zákonech, aby se podřídil jeho lidským, tak různorodým a též tak proměnlivým společenským zákonům?

Neposkvrněné početí je početí v nejčistší lásce, v opaku k početí v hříšné vášni!

A je samozřejmé, že Ježíš nikdy nemohl být dítětem hříšné vášně. Já bych byl první, kdo by takovou myšlenku se vší energií potíral. Patří k tomu již veliká nečistota, takto vykládat mé čistě věcné úvahy.

Pokud jde o Vaši druhou otázku o způsobu mariánského kultu, chtěl bych vstoupit do šlépěje Syna Božího Ježíše a osvětlit ji rovněž otázkou:

Ježíš učil lidi *všemu,* jak mají myslet a jednat, ba dokonce jak mají mluvit a se modlit, aby konali to, co je správné a Bohu milé? Řekl však někdy třeba jen jediným slovem něco podobného? A křesťané se přece chtějí řídit dle Krista.

Myslí, že není třeba se o tom šířit. Jsem úplně vzdálen toho, abych se dotýkal přesvědčení nebo názorů jiných lidí. Vážím si

každého uctívání Boha, je-li pociťováno upřímně. Právě tak jsem se ještě nikdy nesnažil vnucovat své vědění nějakému člověku, nýbrž předem stále vyžaduji od každého vážné, vlastní zkoumání, protože vlastní, Bohem vložená zodpovědnost člověka podmiňuje též svobodnou možnost rozhodování; neboť i spravedlnost Boží je dokonalá. Nečinila by člověka zodpovědným za něco, k čemu by se nemohl svobodně rozhodnout. Samozřejmě, že v tomto směru není výjimky, ani v záležitosti víry.

A kdybych v tomto případě chtěl jednou poukázat na bibli, na kterou se mnozí odvolávají, praví Ježíš dle evangelia Matoušova v 6. kapitole:

„Modlíce se, pak nebuďte mnohomluvní jako pohané; neboť se domnívají, že pro svou mnohomluvnost vyslyšeni budou. A proto *takto* se modlete.“

Pak jim dal Otčenáš, jak se mu ještě dnes vyučuje a jak se jej lidé modlí. *Jinak ale nic!*

Jestliže ještě poukáži na první *přikázání,* které Ježíš nejednou zvlášť zdůrazňoval, kde se výslovně praví: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš míti jiných bohů mimo mne!“, pak je to zbožné uctívání Boha. Vše ostatní jest pak vymyšleno lidmi. A křesťané chtějí přece následovat jen Krista.

Já jsem však také výslovně již před léty na položenou mi otázku prohlásil, že není nic nesprávného a že je naopak na místě, děkovat duchovním pomocníkům za jejich mnohé pomoci.

Toho buď pro dnešek dosti. Kdo nechová nečisté myšlenky, ten nikdy nebude moci nalézti něco nečistého v tom, co jsem řekl. Najde jen věcné, zákonům stvoření odpovídající odůvodnění, opírající se o dokonalost Boží, jak to v nejčastějších případech již dokazují a učí světové dějiny.

Světové dějiny! Ano, ty poučují o tak mnohém, mezi jiným též o tom, že to byli *vždy* právě kněží, ať již hlásali jakýkoliv pojem Boha a nauku, kteří nejhorším způsobem vystupovali proti *každému* nositeli Pravdy a každému, kdo hledal správný pojem Boha. Protože se jimi cítili ohroženi ve svém klidu a ve svém vlivu.

Byli to přece kněží, kteří pronásledovali zvěstovatele Jana Křtitele a později učedníky, a s nejvyšším knězem v čele obžalovali Syna Božího Ježíše z rouhání se Bohu a přivedli jej na kříž.

A opět to budou *světové dějiny,* které budou s neúprosnou jasností ještě za tisíciletí líčit *skutečnosti* dnešní doby a vyprávět o bojích, které se stejným způsobem odehrávají v nynější době, až Pravda svatého Světla prozáří i ten nejskrytější koutek temna.

89. Bádání o rakovině.

Otázka:

Četl jsem sešit: „Světový učitel jako vůdce vědy“ od Dr. Kurta Iliga z Berlína, který píše jako exaktní přírodovědec. K vědě patří přece také medicína. Nenašel jsem však z tohoto oboru v Poselství Grálu dosud nic. Vůdce vědy měl by však bezpodmínečně podporovat snahy také na tomto poli tak důležitém pro blaho lidí svými pokyny a směrnicemi. Jako ku příkladu právě bádání o rakovině. Proč se tak neděje?

Odpověď:

Poněvadž ještě tu není doba k tomu, neboť vůdcové lidstva a lidé sami jsou nyní daleko více zaměstnáni vším jiným než zdravou výstavbou. Na vyvedení z takového chorobného zmatku ve *všech* oborech při stávající bezmezné vědecké domýšlivosti nevědomců není vůbec pomyšlení. A tato domýšlivost se musí bezpodmínečně nejdříve rozpadnout v trosky sama sebou, aby konečně byla přiznána nevědomost. Teprve, až se věda úplně zhroutí, bude následovat vzestup. Tyto věci jsou příliš cenné, než aby mohly být vrhány do nynějšího čarodějnického kotle vzájemného sebepodkuřování, kde by pravděpodobně byly ze samé ješitnosti ignorovány.

Přišla již hodina, kdy se již nebude smět běhat za lidmi za účelem pomoci, jak to dosud bylo mylně považováno za křesťanské nebo lidské. Takovou lásku lidé nesnášejí. Příliš je zhýčkala a přivodila jen nezdravé sebepřeceňování. Nyní budou donuceni k tomu, aby se konečně hořkým prožitím naučili rozeznávat pozlátko od pravého zlata, aby všichni nebyli úplně ztraceni.

Přesto, že hořejší otázka skrývá ironii, má tu být výjimečně dán poukaz, na nějž bude později opět navázáno v hlubším pojednání: *Každý rakovinný nádor jest podmíněn neschopností a nedostatečnou činností jater!*

Nechť se pohled obrátí tímto směrem. Zdravá játra s opravdu normální činností nepřipustí žádných druhů rakoviny. Proto by mělo být již u mládeže dbáno na přiměřený rozumný způsob života. Také u těch, kteří již onemocněli, jest nutno klásti na to hlavní váhu. S uzdravením jater bude síla nemoci zlomena, lhostejno, na kterém místě se nachází.

90. Katastrofy.

Otázka:

Byla mi sdělena zpráva, že prý Abdrushin řekl, že Anglie ještě v tomto roce se částečně potopí. Proč ve svých přednáškách vůbec nemluví o takovýchto věcech?

Odpověď:

Kdo vám říkal takovouto věc, jako bych ji skutečně já řekl, ten je lhář. Snad tím sleduje zcela určitý účel a chce mi nějakým způsobem škodit. Jednejte s takovými proroky budoucnosti s největší opatrností. Nejlepší jest pak přímá otázka u mne. Vyvstanou mnozí lidé, kteří se budou zlobit pro má slova, poněvadž jsou jim z různých důvodů nepohodlná. Budou hledat vše možné, aby jejich přesvědčivou sílu nějak zeslabili.

Velmi často jsem tázán v čistě soukromých hovorech na mé mínění o mnoha uveřejněných zprávách o přicházejících událostech, které astrologové vydávají. Mezi jiným bylo z několika stran poukázáno na úplný nebo částečný zánik Anglie. Jsa tázán, poukazoval jsem *vždy* s plným přesvědčením, *že něco takového v tomto roce neočekávám!* Tedy pravý opak toho, co tu bylo vystřeleno. Jsou, žel, lidé, kteří zavádí obratně rozmluvy, aby slyšeli názory, které pak otočené a znetvořené kolportují dále. Již před několika měsíci jsem si umínil, že o takových věcech, které jsou naprosto daleko od mých přednášek, nebudu nic říkat ani v nejintimnějších soukromých hovorech – nejsem přece žádný věštec. Když lidé ve svém nitru přijdou ke správnému poznání, což je účelem mých přednášek, pak to všechno nepotřebují a mohou klidně jíti vstříc všem přicházejícím událostem. Nechtějí-li se však probuditi v sobě, neposlouží jim ani všechno ostatní vědění. Avšak ještě jednou krátce, abych aspoň falešným zprávám ulomil hrot: Neočekávám takovou katastrofu v tomto roce! Také v ostatních událostech nebudu na otázky říkat

svůj názor, i když bych se o tom rozhovořit mohl. Vynoří-li se podobné pověsti, pak je to nesprávné. Mám na práci něco jiného, mnohem důležitějšího; vždyť vnitřní probuzení jest lidstvu nutnější než všechno ostatní a jest mnohem cennější než vědění o nastávajících událostech. Lidé to potřebují nyní z určitých důvodů mnohem nutněji než všechno jiné.

91. Lidský smysl a Boží vůle.

Otázka:

Přednáška „Lidský smysl a Božská vůle v zákoně zpětného působení“ působila na mne tak, jako by byla psána krví srdce. Vzbudila mé sympatie. Není to neskromnost tázat se, zda obsah nepodává část toho, co spisovatel sám prožil?

Odpověď:

Tato otázka není neskromná a nemám žádné příčiny, abych se bál volné odpovědi. Ano, to jsem já sám! A v ohledu na skutečné právo a bezpráví, tak jako na správnou morálku, hledím s oprávněnou hrdostí pryč přes ty všechny, kteří mi přivodili bolest a tím spíše i na ty, kteří ještě dnes se opět pokouší. Moje přednáška „Lidský smysl a Božská vůle v zákoně zpětného působení“ není jen vymyšlena nebo sestavena dohromady, nýbrž její obsah byl prožit skutečně mnou samotným. Mohl bych k tomu přidat ještě mnohé, abych neporozuměním a nízkým smýšlením mně vždy znovu přivoděné utrpení ukázal jako důležitou ilustraci, avšak to by muselo proti mnohým a mnohému vyvolati tak oprávněné pobouření, že raději od toho upouštím. Avšak každý člověk na onom světě, a mnozí částečně ještě i zde v každém případě musí očekávat neúprosně to, co rozsévají!

Pohleďte s jasným okem kolem sebe. Se studem uvidíte před sebou tak mnohý kal, který se skrývá pod pozlátkem klamné vznešenosti. Učte se, abyste se svůj pohled naučili nořit skrze hladkou povahu a příjemná slova až do *pravého základu lidí*. Před takovým zrakem potáhne se brzy zdánlivě krásně bílá, čistá růže odpornou vyrážkou a ten, kdo se tak rád ukazuje čistý, zjeví se vám pak jako nejnečistější a nejbezcennější mezi mnohými.

Jsou lidé, kteří se usilovně snaží, aby na venek nosili velmi nápadně plášť vší počestnosti, vznešenosti a také korektnosti. Náhle

se však projeví z nějakého důvodu ohromné pobouření proti nějakému člověku, jemuž z nepřízně nebo závisti chtějí nějakým způsobem uškodit. V naivním sebeklamu si namlouvají, že to vůbec není nějaké škodlivé, zavrženíhodné poškozování jiného člověka, které nese za sebou těžkou karmu a snaží se o takový zavrženíhodný způsob jednání a bijí se v prsa se lží, že se jedná jen o to, aby pouze jen za tím účelem v náhle procitlé lásce k lidem, které nikdy nebylo, toho, jejž osobně nenávidí, učinili neškodným. Při tom zapomínají svého pláštíčku, který tak namáhavě udržují pohromadě, a vrhají se ve způsobu jednání dobromyslně do nejodpornějšího kalu a bahna ukazujíce, že jest jim to velmi známé a příjemné, poněvadž je k tomu jejich nejvnitřnější potřeba dokonce nutí.

Tím zjevují každému jinému nezahaleně své skutečné nitro, při čemž v zaslepenosti si snaží namluvit, že ti, kteří se tak dobrovolně a dokonce s nadšením dávají používati jako nástroje temnot, slouží jen dobru a chtějí jen odkrýt zdánlivou špínu. *Tito neblazí jsou pak každému, kdo vidí jasně, lehce poznatelni jako zavržení a zle pošpinění, jen sobě samým ne!*

A tato slepota leží jako největší kletba na lidstvu! Ve svých účincích jest pro onen svět plna strašlivé hrůzy. *Kletbou zatížení* jest zcela správné označení. Neříká se však ani zlomek toho, jakou strašlivost v sobě skrývá.

Jak vážný požadavek leží již ve slovech Kristových, když pravil: „Nehleď na mrvu v oku bratra svého, nýbrž pohleď na břevno ve svém vlastním oku.“

Hledateli, zkoumej vážně *jednání* spolubližních ve spojení s jejich *úmysly*. Budete-li na ně pohlížeti takto, pak naleznete u mnohého za pokryteckou maskou brzy také strhaný *pravý* obličej, který ve vás probudí hnus a hluboký smutek, poněvadž jste mnoha takovým nesli vstříc nejčistší city a opravdové lidství. Bůh dá, že čas opravdové očisty nastane skutečně brzy, ve kterém pokrytectví farizeů neobstojí a jež slouží nyní jako nejlepší kotviště k nejtemnějším násilnostem. Poukazuji zde zvlášť na přednášku „Boj“, kterou jsem již před lety uveřejnil.

Aby opravdu hledající niterně uzrával a při tom současně mé přednášky zkoumal, jak se jich dá použíti, jest dobré, když ze svého *vlastního života* něco vyjme, zahloubá se do toho a učiní pokus, aby to za použití směrnic z mých přednášek roztřídil. Při tom se naučí vidět, to jest, naučí se rozumět, jak tyto události jako uzly visí v jemnohmotném tkanivu, jak vlákna běží kupředu a nazpět a na všechny strany, a odtud zase přicházejí. Vznikne pomalu živý obraz, který dá volný přehled a tím také současně zcela jinou schopnost úsudku, která se často musí odchylovat od stávajících názorů.

Dá to trochu práce, ale každý počátek je těžký, zvláště při tomto, avšak odměna jest nakonec veliká!

92. Kdo jest Syn Člověka?

Otázka:

Chce Abdrushin se svými výklady o Synu Člověka poukázat na určitou osobu?

Odpověď:

Ne. Aby čtenář a posluchač mohl udržet správný směr, chci poukázat zvláště na to, že moje výklady v rozličných, dosud všeobecně jinak myšlených bodech jako ku příkladu o Synu Člověka, jehož oddělení od pojmu Syna Božího zdá se být mnoha čtenářům novým a mnohé jiné věci, nejsou žádným předvídáním a tím méně proroctvím. Nemá tím snad být také *poukázáno na nějakou určitou osobu!*

Všechna moje pojednání jsou *čistě věcného druhu* a jsou vybudována na lidském myšlení, při čemž se snažím, abych neopustil půdu střízlivé důslednosti. Nespočívají na medijních nebo podobných projevech. Proto tyto přednášky vyžadují a také dobře snášejí, aby byly čtenářem a posluchačem samostatně promyšleny. Čtenář se musí trvale namáhat a zkoumat, zda je může s přesvědčením následovat nebo ne. Má přijmout také jen to, co po mnohonásobném vlastním osvětlení nalezne jako správné.

Úplnost a bezmezerovitost se ukáže teprve tehdy, až dokončím ještě další počet přednášek.

Já sám nedám mnoho na prorokování, přijmu však vše, co je v tomto směru známo, abych viděl důsledky takového myšlení, může-li být v přirozeném dění nějakým způsobem odůvodněno. Neboť tam, kde není takového případu, tam to vzniklo a zaplétá se do zmatku nezdravé fantasie. Proto má každý čtenář vážně spolumyslet a tím pomoci, aby se zmatky ujasnily a fantazie odkryly.

93. Krišnamurti.

Otázka:

Krišnamurti byl vystaven s velikou pílí jako učitel světa. Jest to Syn Člověka? Nebo bude tento teprve narozen? Proč mlčí Abdrushin zatvrzele právě o tomto bodu, který přece ve všech zemích jest nyní bohatými prostředky podporován dlouhými články v časopisech, přednáškami a dokonce i v kinech. Kam se pohlédne, vnucuje se mu to v nějaké formě. Nechce Abdrushin mnoha lidem, kteří s přesvědčením přijali jeho slov, ukázat také v tomto směru pravou cestu? Má býti mlčení souhlasem? Co říká tak nápadným snahám theosofů o Krišnamurtiho?

Odpověď:

Nic! Blízká budoucnost přinese vám sama odpověď. Neboť jest jen *jeden* učitel světa, to však *není* Krišnamurti! Také Syn Člověka se teprve nenarodí, nýbrž jest již dávno mezi lidmi, jak mnozí nábožensští zvěstovatelé správně vycítili. Tvrdý čas, v jehož duchovní i pozemské nouzi on zůstane jako jediný, který skutečně může pomoci mezi všemi falešnými proroky a vůdci, jest *mnohem bližší* než si myslí i ti lidé, kteří jsou označováni za nejčernější fantasty. Nemůže být tedy již dítětem, tím méně může se teprve narodit. To by bylo příliš pozdě pro pomoc v pravý čas.

Očekává jen klidně dobu splnění své úlohy, při čemž se mu dnes jen smějí a v mnoha kruzích nebyl by méně pronásledován jako kdysi Syn Boží.

Proč by se on sám předčasně dával poznat, když *Boží vůle* sama urovná cestu tak, že mnozí z dnešních tvrdošíjných budou prosit o jeho pomoc? Nepotřebuje se zúčastnit takových závodů, jejichž cíl *jest jedině jeho cílem!* Nikdo ho nedosáhne mimo něho. Kdo ze skutečně opravdu hledajících si dovede představit, že by se tento Syn Člověka chtěl postavit do řady těch mnoha, nebo jen vedle těch, kdo

si dávají říkat vůdcové! Nepřipadá vám to směšné? Netouží po přízni lidí, nebude také bojovat s církvemi. Neboť to vůbec nepotřebuje. Neboť vůle Boží tentokrát lidstvo požene mu do náručí *jako bičované důtkami!*

Jeho klidné čekání jest to nejstrašlivější, co se může lidstvu přihodit.

Neboť nijak jinak si to nezaslouží. Povede se mu tak, jak si to samo připravilo. Proto čekejte i vy trpělivě, až se čas naplní.

Čím dále bude pokračovat přicházející bída, tím častěji bude zaznívat volání po Synu Člověka, po jediném pomocníku v nouzi. Vždy mocněji se bude probouzeti touha po něm, až konečně v nejvyšším zoufalství pozná ho *umírající Německo* a obdrží jeho pomoc. Nestane-li se tak, nastane jen zánik a *jiní* povolaní vzniknou na místě těch, kdož zklamali. Takže vedení ke vzestupu lidstva nakonec může připadnout jinému národu, který ho jako vůdce zavolá. Neboť *jen na něm závisí úspěch,* ne na lidech, poněvadž jejich úloha a jejich povolání jest *pouze v poznání tohoto vůdce!* A k tomu jsou schopnosti německého ducha nejpřiměřenější.

Příliš rychle však pro lidské cítění prožijete celou hořkost a tvrdou vážnost tohoto zhroucení lidského bludu. Mlčme tedy ještě o tom. Ještě není čas mluviti.

94. Kde leží temnoty.

Otázka:

Kde si máme myslet temno? Ve kterém směru podle pozemských pojmů leží peklo?

Odpověď:

Tato otázka není tak naivní, jak se zdá na první pohled a jak jistě tazatelem byla myšlena. Uvažováno z pozemského stanoviska, tedy z místa, které zaujímá Země ve vesmíru, leží těžiště temnot na západě. Směrem k východu jest vrcholný bod celého vesmíru a jest to směr k duchovnímu Prastvoření, tedy ke světlé říši a k nejvyššímu bodu v ní; ke hradu Grálu. Na vysokém východě jest tedy východisko stvoření, vrchol všeho duchovního. Tím účinkuje také zákon tíže ve vesmíru *posuzován z nynějšího stavu Země* ve velikém směru z východu na západ. Západ jest tedy nejspodnější základ, kam těžké, hutné a tím také temné musí klesati. Na tyto zákony dojdu důkladně i zpět až teprve ještě rozvinu nutné veliké světové dění, aby konečně mohlo být správně využitkováno, to jest použito. Mimo to mohl bych k tomu poznamenat, že dnes celá Země právě padá do oblasti temnot, jest tedy obklopena temnotou následkem vycházení vstříc, nebo správněji, z podnětu lidských duchů, jež jsem již důkladněji vysvětlil: (Přednáška „Bylo jednou …“).

95. Veřejné přednášky.

Otázka:

Proč nepořádá Abdrushin nadále veliké veřejné přednášky?

Odpověď:

Poněvadž mé slovo jest pro mne k tomu příliš cenné. Chci vám něco říci.

Představte si, že byste dnes vykonal velikou cestu a při tom narazil na místo, o jehož existenci lidé sice vědí, o němž však jim nic přesnějšího není známo, poněvadž nikdo tam skutečně nebyl. Lidé však podle vlastních pojmů si utvořili o tom rozličné obrazy a hádají se navzájem o tom, který z nich by měl být správný. Vás však zanesly mimořádné poměry na toto místo a najdete, že žádný z obrazů, které si lidé vymysleli, neodpovídá skutečnosti, nýbrž že všechno je docela jinak. Po dlouhých letech můžete se vrátit zpět a vypravujete nadšeně o skutečné podstatě a poměrech tohoto lidem neznámého místa. Co myslíte, že se pak stane? Lidé, kteří se dosud o to vůbec nestarali, přijmou i potom vaše vyprávění lhostejně, poněvadž na tom nemají žádného zájmu. Avšak všichni ti, kteří se snažili, aby o tom měli nějaký jasný obraz, nepřijmou snad s radostí vyprávění o vašich zážitcích na tomto místě, ačkoliv jim to přináší splnění jejich snu, nýbrž všichni náhle zapomenou své vlastní vzájemné spory a rozhořčené boje … *jednomyslně se stanou vašimi protivníky a nepřáteli* jen proto, že jste jim nevyhověl a nevylíčil skutečnosti tak, jak si je lidé ve své nevědomosti vymysleli. Proto budete považován za škůdce a v nejlepším případě vyhlášen za fantastu, nebo duchovního hysterika, avšak nejčastěji budete pak označen za švindléře a podvodníka, jen aby oni mohli podržeti svoje práva. Musíte být za všech okolností učiněn neškodným, lhostejno jakými prostředky, poněvadž se svými skutečnostmi přinášíte neklid

a ohrožujete pověst a prameny příjmů tak mnohých, dosud vědychtivých.

Jiný obraz: Připusťte, že z některého místa nevyšel ještě žádný člověk a tamní obyvatelé také nikdy nic nečetli. Jeden z nich přišel však konečně z dalekých zemí, kde žil mnoho let a pak se radostně vrátil. Mezi tím musel však cestou vše, co odtud přinášel s sebou, zanechat zpět a mohl z tohoto důvodu podávat zprávy jen o tom, co zažil a viděl. Mluvil o cizích stromech, květinách a neznámých zvířatech. Našel-li několik lidí, kteří mu rádi věřili a měli z toho radost, tu stačil jen jediný z ostatních, aby výsměšnými, nedůvěřivými poznámkami otřásl vírou a přivedl ji v kolísání, ba časem ji úplně zničil. Ochotně je pak takový člověk uznán za fantastu a lháře, který chce, aby se o něm mluvilo, a všichni hladce popřou, že by mimo toho všeho, co vidí tito lidé ve svém místě, byly ještě věci jiné. Budou se smát tomu, když bude vyprávět, že jsou palmy, tygři a lvové a to s klidnou určitostí a pyšným rozumbradstvím. Představte si teď city toho, kdo dlouhá léta žil pod palmami, když před něj předstoupí lidé v sebevědomé vědecké domýšlivosti a ze široka a s velikými gesty tvrdí, že tomu tak není, a rozhořčeně ho odsuzují a na něho ukazují. Nemusí v něm vzniknout hnus, jehož nelze dosti hluboce procítit? Pokuste se jen do toho vmyslet a vcítit. Myslím, že není již třeba mnoha slov k vysvětlení. Takový člověk bude nakonec mlčet a s pokrčením ramen se odvrátí od takové hlouposti.

Nehodí se uvedené obrazy ani na mne, ani na mé Poselství, avšak hodí se na lidstvo, vůči kterému stojím.

Jakou odvahu musí mít ten, kdo vstoupí jako vědoucí mezi lidi, do stvoření vyslán, aby jim ujasnil omyly, kterým propadli a jimž nakonec bezpodmínečně padnou za oběť. On přichází, aby je před tím varoval a zachránil.

Poněvadž za tím účelem nosí jejich šaty (tělo), mluví i jejich řečí, mezi nimi vyrostl a naučil se jejich způsobům výrazu, takže se jim jeví stejnorodým, to jedině již dostačí, aby jeho poselství zavrhli, jako tomu bylo u Krista. Tím se u všech ovšem projevuje zřetelně nedůvěra v dosažitelnost vlastní vědychtivosti. A přece nemůže jim

býti Poselství dáno jinak, než tímto způsobem. Oběť, kterou Vyslanec ze Světla musí tím přinést, jest žel pak právě v tom, na čem pozemští lidé staví největší pochyby.

96. Očekávání převratných událostí.

Otázka:

Kdy můžeme očekávat velké, z mnoha stran ohlašované převraty a události, které předznamenávají příchod nové doby?

Odpověď:

Tato otázka nesmí být zodpověděna. Úřady by mohly považovat i vážné proroctví nebo spatřené zjevení za „věštbu“, která podléhá trestnímu zákonu. Toto opatření je namístě, protože poskytuje veřejnosti ochranu před četnými kořistníky, šarlatány a fantasty nebo malými velikáši, kteří vědomě či nevědomě způsobili už dost neštěstí a každé dobré věci škodí. Mohutná vlna událostí má také v tom přinést změnu.

Co by Vám také prospělo, kdybyste teď např. slyšeli, že nejprve přijde sedm ran, které začnou už toto léto zkázonosným suchem, po němž budou následovat ničivé záplavy?

A ještě více?

Nikdo by nic nezískal. Dalo by to podnět k falešným spekulacím. Proto je lepší očekávat s pevnou důvěrou v Boha všechno, co přijde, a klidně plnit své povinnosti.

97. Léčení v Domě Grálu.

Otázka:

Jak se léčí v Domě Grálu?

Odpověď:

Pokládáním rukou proudí do nemocného nová životní síla. Kristovo slovo: „Jak jsi uvěřil, tak se ti staň!“ je také zde klíčem k procesu vyléčení. Výsledek se řídí zcela podle hodnoty člověka, to znamená, jak dalece je hoden uzdravení nebo jinými slovy dnešní doby: Jak je *skutečně* vnitřně zaměřen, ne snad, jak si to předstírá. Podle *tohoto stupně,* ne více a ne méně, se mu dostane uzdravení!

Ve zpětném působení nepošinutelných zákonů ve stvoření se cele formuje i toto: Kdo je vnitřně obrácen k temnu, ten nemůže přijmout do sebe světlou sílu k uzdravení, a kdo nechce, tomu nemůže být uzdravení vnuceno. Světlá síla povolaného prostředníka odtéká pak od něho pryč. Přesně tak, jak je to v evangeliu. Ani sám Kristus nemůže vzít do nebeské říše nikoho, kdo není vnitřně zaměřen na jeho evangelium, to znamená, kdo podle něho nežije.

Vroucí přání uzdravit se je ovšem také stanovisko, které vede k přijetí a účinku síly.

98. Přijetí do řádu „Grálu“.

Otázka:

Jak mohu dosáhnout přijetí do řádu „Grálu“?

Odpověď:

Stále a ze všech stran se opakující otázky na připojení se k řádu nebo přijetí do něho vyžadují stručné vysvětlení v „Listech Grálu“ („Gralsblätter“), čímž se současně dostane odpovědi všem, kteří se ptali.

Není možné jen tak beze všeho vstoupit do řádu tak, jak je to obvyklé u spolků, sekt nebo jiných společenství. „Grál“ nezískává členy. Těm, kdo žádají o přijetí, je vstup dokonce mimořádně ztížen. Nepřihlíží se k počtu příslušníků, nýbrž k vnitřním hodnotám, ať již jsou rozvinuty nebo ne. Jedině toho se dbá při přijímání mezi novice. Přijetí není spojeno s náklady. *Novic ještě nenáleží* řádu. Podle jeho duchovního vývoje to může trvat rok nebo také desetiletí, než je přijat do řádu. Přitom musí stále očekávat, že bude opět zcela vyřazen, jestliže v době noviciátu, kdy se mu zčásti dostane pomoci, neoživí hodnoty, které v něm spočívají. Jinak ale stoupá dál podle stupně svého vývoje.

Člověku, který se zajímá o učení řádu, radíme, aby se připojil ke *stoupencům* našeho učení Grálu v místě svého bydliště nebo v nejbližším větším městě. V mnoha městech se tvoří skupiny vážných lidí, kteří sami usilují o těsný styk s řádem, o přímou korespondenci s ním a také o to, aby je občas navštívil některý příslušník Grálu, jenž by v jejich kruhu hovořil o různých hlubokých životních otázkách. Z takového kruhu přicházejí časem novicové. Jsou to ti, kteří mimo vnitřní hodnoty nosí v sobě silnou touhu připojit se ještě blíže k řádu nebo v něm být také činní. Přijetí po méně než jednom roce noviciátu je nemožné. Přitom se na původní

náboženské vyznání nebere zřetel, neboť řád posuzuje lidi jedině podle jejich vlastních hodnot.

Řád sám je naprosto nezávislý, nevybírá žádné příspěvky a jde, nedbaje mnohonásobných společenství, jen svou vlastní cestou.

Naštěstí je málo těch, kteří ve svých dotazech chtějí vědět, jaké výhody jsou spojeny s připojením se k řádu. Tito lidé nepřicházejí v úvahu ani pro připojení ani pro přijetí, poněvadž sama otázka dokazuje, že jim chybí vážná touha po vnitřním pokroku. Nemá se proto také poukazovat na výhody, které s sebou přináší stoupenectví.

99. Přiblížení se ke „Grálu“.

Otázka:

Jak se mohu přiblížit ke „Grálu“?

Odpověď:

a) Stále přicházejí dotazy, jak je možno blíže poznat řád „Grálu“ a být případně přijat, nebo prosby o bližší vysvětlení řádu. Proto se tím budeme ještě jednou podrobněji zabývat.

Především budiž jasně řečeno, že tento řád nelze pojímat v obvyklém smyslu. Označení „řád“ se vlastně nemá vůbec používat, neboť zde se jedná toliko o jednoho vůdce, který přináší učení Grálu, pak o jeho pomocníky, jakož i učedníky.

Mimo tyto osoby přicházejí novici. To jsou učící se, kteří hledají blízkost vůdce a chtějí spolupůsobit na oživení ideálních cílů. Pak následují ještě stoupenci, kteří žijí rozptýleni v mnoha zemích, ale přece jsou v duchu spojeni s vůdcem. Ti všichni tvoří vážnou (významnou) obec.

Přijímání do řádu v obvyklém smyslu se vůbec nekoná, neboť přitom může přicházet v úvahu pouze takový člověk, který k tomu obdrží výzvu, volání. A toto volání není pozemské. Před narozením vyvolený, ucítí je v sobě samém v pravou hodinu, v níž musí svým dosavadním prožitím obdržet také odpovídající nutnou zralost. Ať je kdekoliv, v kterékoli zemi či kterékoli části světa, dostane se mu příležitosti, aby se mohl přiblížit. Musí se to stát dobrovolně, z vlastního vnitřního toužebného přání, bez jakéhokoliv ovlivnění, jinak by to nemělo pro něho žádnou cenu. Jestliže nejprve on sám o to neprosí, nemělo by mu být nikdy nic řečeno. U všeho platí jen duchovní hodnota, duchovní posuzování všech věcí, což bývá často s nynějšími lidskými pojmy ve velikém rozporu. Takoví lidé, kteří jsou příliš zatíženi pozemskými názory, mohou těmto věcem sotva rozumět.

Lidé by se měli spokojit s tím, že budou zkoumat učení Grálu, přemýšlet o něm a starat se o to, zda v něm svým vnitřním citem vidí Pravdu nebo ne. To je přece pro ně hlavní věc a také to *jediné,* z čeho mohou mít prospěch. Jestliže skutečně vážně zkoumají, potřebují jenom *„Slovo“* samotné, nic jiného. Pro ty, kteří to nedokážou, učení není. Ti ať se klidně od něho vzdálí, neboť nikdo je neprosil o účast. Ti ale, kteří Slovo Boží skutečně vážně hledají, naleznou v něm, kdo a co k nim mluví. Ti nepotřebují žádné další otázky. Tak se už předem oddělí plevy od pšenice.

b) **T**ím jsme také současně odpověděli na všechny otázky, které se týkaly „kupování“. Koupě je prostě nemožná. Proto se může stát, že miliardář bude muset zůstat stát před zavřenou bránou, zatímco nejchudší z chudých, jdoucí stranou něho, najde vstup, protože přitom neplatí ani peníze ani nynější pozemské názory ani společenská nebo státní pravidla či zákony, neboť určování hodnoty sahá hlouběji. Přitom je samozřejmé, že případně chybějící vnější nebo duchovní vzdělání musí být za všech okolností doplněno, neboť je nelze oddělit od skutečného vnitřního stavu zralosti.

100. Gralsblätter a řád Grálu.

Otázka:

Mají „Listy Grálu“ („Gralsblätter“) nějakou spojitost s některým ze stávajících řádů Grálu nebo s takovými sdruženími, která se jmenují podobně?

Odpověď:

„Listy Grálu“ („Gralsblätter“) nemají žádné spojení s kterýmkoliv známým řádem nebo spolkem. Ve své bezpodmínečné samostatnosti by také jakékoliv připojení odmítly.

101. Krišnamurti.

Otázka:

V mnoha novinách byly uveřejněny články, ve kterých theosofové poukazují na Inda Krišnamurtiho jako na očekávaného „Velkého mistra“. Co tomu říkají „Gralsblätter“?

Odpověď:

Nic! Už k tomu došlo nesčetné množství dotazů z různých zemí. Zásadně ale odmítáme dotýkat se záležitosti nějakého sdružení nebo vyjadřovat svůj názor na to.

Dotyčnému hnutí jsme naprosto vzdáleni. Kdo z Pravdy přichází a vážně hledá, ten také pozná, mluví-li k němu Pravda!

Závěrečné prohlášení.

Jest mně úplně lhostejné, co lidé říkají mému Poselství a mým odpovědím na otázky. Je mi lhostejno, zda se jim to líbí nebo ne. Nejvřelejší uznání dotýká se mne právě tak málo, jako dobře míněné poučující dopisy nebo rozhořčené útoky, nechť jsou již slušného nebo zavrženíhodného druhu. Já vím, že pro mnohé lidské duchy není již příliš daleko hodina, kdy v sobě následkem duševní nouze násilím prolomí omezenost své neschopnosti pochopení. *Teprve pak* budou rozumět mým slovům a budou se učit je chápat, což udělat musí, nechtějí-li v nynějším zapletení zajíti.

Nedotčen přátelstvím nebo nenávistí jdu svou cestou. Proto nechápu vzrušení jednotlivců a celých kruhů; neboť kdo nechce míti moje slovo, nechť je prostě zanechá! Nevnucuji je nikomu. Nemám také úmysl, abych s tím dělal „obchod“. Každý člověk musí sám vědět, jak se s tím vypořádá.

Abdrushin

Obsah.

Obsah.

Modlitby

dané lidem Abdrushinem

Poslední kontrola: 8.2009

Jako součást projektu *Duchovní podpora*
(http://Slovo.vzestup.net, http://DuchovniPodpora.vzestup.net)
sestavili:
Marek Ištvánek (Marek.Istvanek@vzestup.net)
Vít Ištvánek (Vit.Istvanek@vzestup.net)

K doprovodu.

Smysl těchto modliteb odpovídá postavení člověka ve stvoření. Jestliže se člověk snaží tato daná slova soustředěným nitrem procítit (ne „odmodlit“, jak to činí většina lidí), tedy se s nimi zachvívat, pak vznikne tak účinná modlitba, jakou je člověk schopen vyslat. Moje slova mají k tomu dát jenom zevní oporu a podpořit cítění.

Ranní modlitba.

Tobě náležím, Pane!

Můj život má být jen díkem Tobě.

Ó, přijmi milostivě toto mé chtění

a daruj mi k tomu také pro tento den pomoc Tvé síly!

Amen

Modlitby před jídlem.

Pane!

Milostivým působením Tvého stvoření

máš pro nás vždy připravený pokrm!

Přijmi náš dík za Tvoji dobrotu!

Amen

—

Pane!

Při tomto jídle jsme Tvé veliké milosti pamětlivi

a prosíme, požehnej těmto darům!

Amen

Večerní modlitba.

Pane,

který vládneš nade všemi světy,

prosím Tě,

nech mne tuto noc odpočinout ve Tvé milosti!

Amen

Věřím ve Světlo.

Věřím ve Světlo,

v Tebe, Tvůrce všehomíra,

ve Tvou nekonečnou moudrost a dobrotu,

ve Tvou pravěčnou moc a nevyčerpatelnou sílu.

Před Tebou se v pokoře hluboce skláním

a obětuji Ti celé své bytí.

A Ty, prosím,

naplň mne zářící silou,

Tvým svatým Světlem,

abych Ti mohl sloužit navěky.

Amen

Stojíme ve Světle.

Stojíme ve Světle,

ve Tvém stvoření,

a víme o Tobě,

ó, Tvůrce všehomíra!

Víme o Tvé nekonečné moudrosti a dobrotě,

o Tvé pravěčné moci a nevyčerpatelné síle!

Modlíce se, zvedáme k Tobě své ruce

a prosíme Tě: Pane,

nech na nás spočinout Tvoji velikou dobrotu a milost.

Amen

Obsah.